Hệ Thống
CỨU VÃN NỮ THẦN
Thanh Sơn Đào Cốc

HỆ THỐNG CỨU VÃN NỮ THẦN

Tác giả: Thanh Sơn Đào Cốc

Thể loại: Đô Thị, Hệ Thống

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Chúc mừng kí chủ, nữ thần hảo cảm 10, thu hoạch được Thần cấp kỹ năng Ẩn Thân Thuật .
Chúc mừng kí chủ, cứu vãn nữ thần thành công, thu hoạch được vô hạn thẻ đen.
Chúc mừng kí chủ, thu hoạch được Phục Hoạt Đan một cái.
Khi lấy được hệ thống bắt đầu từ thời khắc đó, Lý Phong thì nhất định đi đến một đầu đất đá trôi lót đường trâu bò con đường!
P/s: tính không viết gì mà gặp mấy thanh niên mù sự hiểu biết lên phải nói rõ.
1. Nhìn tên truyện hiểu kiểu viết.
2. Đọc giải trí mà não tàn vs ko tàn gì ở đấy. Các thanh niên đọc mảng đô thị mà đòi hỏi như hh th ....như mấy thằng ngáo ấy.
3. Bớt cmt ngu cho người ta auto nhận định mình là người đọc rộng hiểu nhiều. Đừng có tỏ ra sự ngu dốt cho người ta xem.

Chương 1. Cứu vãn nữ thần

Chương 1:

10 giờ đêm, tại thành phố Minh Châu, ở một phòng ngủ trong biệt thự xa hoa nào đó.

Ngụy Băng Khanh đi ra từ trong phòng tắm, sau đó dùng khăn mặt lau sạch bộ tóc ướt sũng, nàng mặc một bộ váy ngủ hai dây màu trắng ngà, dáng người lồi lõm uyển chuyển như ẩn như hiện.

Đúng lúc này, ánh đèn bên trong gian phòng như thể vì dòng điện chập chờn mà đột nhiên lúc sáng lúc tối, rõ ràng cửa sổ đã đóng chặt, lại có một cơn gió nổi lên, thổi bay màn cửa làm nó đong đưa không ngừng.

Ngụy Băng Khanh trong lúc nhất thời thấy hai chân như cứng lại tại chỗ, toàn thân phát lạnh!

Rất nhanh, gió ngừng thổi, ánh đèn khôi phục bình thường, một vết nứt màu đen tự nhiên xuất hiện bên trong phòng ngủ.

Cái khe nứt này có bề rộng chừng 10 cm, dài chừng nửa mét, lơ lửng ở giữa không trung, từ bên ngoài nhìn vào, bên trong khe nứt hoàn toàn là hư vô, hắc ám, im lặng, không biết là thông tới nơi nào.

Đột nhiên, một đôi tay duỗi ra từ trong khe hở, nắm lấy hai mép vết nứt, sau đó đôi tay này hung hăng xé vết nứt sang hai bên!

Một tiếng vang nhỏ "răng rắc" xuất hiện, vết nứt vốn chỉ rộng chừng 10 cm cứ thế mà tách ra thành nửa mét, ngay sau đó, một nam tử trẻ tuổi toàn thân trần trụi khom lưng đi ra khỏi khe nứt.

"A!"

Ngụy Băng Khanh hét lớn một tiếng, tiếp theo liều lĩnh chạy đến cái tủ ở đầu giường, cầm lấy một con dao gọt hoa quả chĩa về phía nam tử này, dùng âm thanh run rẩy nói: "Ngươi. . . Ngươi là ai,

ngươi đừng tới đây!"

"What the hell. . ." Lý Phong cũng là ngơ ngác không thôi: "Ta là ai? Đây là đâu? Ta đang làm cái gì?"

Hắn cũng chỉ là thuê phòng ngủ một giấc mà thôi, tỉnh lại thì đột nhiên phát hiện mình bị vây ở bên trong một quả cầu lớn màu đen kịt.

Khi hắn thử xé to vết nứt của quả cầu đen ra, vậy mà đi tới một địa phương hoàn toàn xa lạ, còn chứng kiến một đại mỹ nữ tuyệt thế ăn mặc mát mẻ!

Đang nằm mơ sao?

"Hítttttttt!"

Lý Phong hung hăng bóp bắp đùi mình một cái, lập tức đau đến mức hít vào một ngụm khí lạnh.

Không phải nằm mơ, là thật!

"Đinh, chúc mừng kí chủ, kết thúc truyền tống, nhiệm vụ ghép đôi thành công, mời kí chủ vui sướng hưởng thụ hành trình cứu vãn nữ thần ~ "

Đúng lúc này, thanh âm mị hoặc của Chí Linh tỷ tỷ vang lên trong đầu Lý Phong.

Lý Phong: "? ? ?"

Con mẹ nó ở đâu ra nhiệm vụ a? Ghép đôi thành công cái trứng a!

Còn nữa, vì sao lại là âm thanh của Chí Linh tỷ tỷ, không biết mọi người nghe được âm thanh của Chí Linh tỷ tỷ sẽ có phản ứng gì sao?

(Chí Linh tỷ tỷ:diễn viên bên TQ, hình như dính phốt đi khách 16 tỷ gì đó ~.~)

"A! Lưu manh!"

Lúc này Ngụy Băng Khanh phát giác được Lý Phong đang có "phản ứng", nhất thời khuôn mặt xinh đẹp bị dọa tới tái nhợt, vội vàng nghiêng đầu đi chỗ khác.

Trời ạ, chỗ đó thật đáng sợ, tựa như một tiểu quái thú vậy!

". . ." Lý Phong muốn mở miệng giải thích, nhưng mà chính hắn cũng không quá rõ ràng tình huống, chỉ có thể tạm thời giữ yên lặng.

Đúng lúc này, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ lại lần nữa vang lên trong đầu hắn: "Kí chủ trước đó lâm vào ngủ say, cho nên không nhận thấy được hệ thống đã chọn ngài, hiện tại bản hệ thống sẽ giảng thuật lại mọi chuyện đã xảy ra."

"Đầu tiên, chúc mừng kí chủ thu hoạch được vũ khí bá đạo nhất, mạnh mẽ nhất, tiện lợi nhất cửu thiên thập địa, Hệ thống cứu vãn nữ thần!"

"Có hệ thống trong tay thì mọi nữ thần đều không thể thoát khỏi, nam nhân khác toàn là thông qua chinh phục thế giới mà chiếm được nữ thần, còn ngươi là thông qua chiếm được nữ thần để chinh phục thế giới!"

"Cho nên khẩu hiệu của bản hệ thống chính là —— phát hiện nữ thần, cứu vãn nữ thần, chinh phục nữ thần!"

"Hiện tại, bản hệ thống tuyên bố nhiệm vụ thứ nhất cho ký chủ —— cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh (1), kí chủ có thể tiến vào giao diện nhiệm vụ để xem xét cụ thể hơn."

"Mặt khác, xét thấy tố chất thân thể của kí chủ quá mức yếu đuối, bản hệ thống đã tiến hành miễn phí cải tạo cho kí chủ, kí chủ có thể tiến vào trang thuộc tính cá nhân để xem xét các hạng thuộc tính."

"OVER!"

Vcc wtf nà ní, con mẹ nó kẻ nào yếu đuối, ngươi mới yếu đuối, cả nhà ngươi đều là đám yếu đuối!

Âm thầm chửi đổng một câu, Lý Phong lẩm bẩm: "Khó trách ta

cảm thấy mình đột nhiên không giống trước đó, hóa ra là từng được cường hóa thân thể. . ."

Cúi đầu nhìn xuống, Lý Phong liền phát hiện thân thể vốn dĩ gầy yếu của mình biến thành mạnh mẽ hữu lực, cơ ngực có, cơ bụng sáu múi cũng có, cơ đùi cũng có.

Mặc dù không khỏe đẹp cân đối khoa trương được như vận động viên, nhưng cũng rất có mỹ cảm.

Trọng yếu nhất là, có hệ thống rồi, những chuyện tình trước kia muốn làm nhưng không có năng lực đi làm, rốt cục có khả năng thực hiện!

Sau khi hưng phấn qua đi, Lý Phong mặc niệm một câu “Thuộc tính giao diện cá nhân", tiếp theo liền có một màn sáng hơi mờ xuất hiện tại trước mắt hắn.

Chương 2. Cứu vãn nữ thần(2)

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: D +

Điểm kinh nghiệm: 0/ 100

Điểm tích lũy: 0

Điểm chinh phục: 0

Kỹ năng: Không

Lý Phong trầm mặc làm cho Ngụy Băng Khanh càng căng thẳng hơn, nhưng nàng không dám nhìn Lý Phong, chỉ có thể duy trì tư thế quay đầu hô lên: "Ngươi hãy mau rời khỏi nơi này, không thì ta sẽ báo động!"

Đương nhiên, nàng cũng lo lắng báo động sẽ khiến Lý Phong trả thù, nên giờ phút này không dám có dị động gì.

Lý Phong không kịp xem xét giao diện hệ thống nhiều, vội vàng tắt bảng thuộc tính cá nhân, cười khổ nói: "Ách. . . Mỹ nữ, ta tên là Lý Phong, nếu như ta nói ta được trời xanh phái xuống cứu vãn ngươi, ngươi tin không?"

Sau hưng phấn chính là cảm giác nhức cả trứng, phương thức xuất hiện hệ thống sắp xếp cho hắn cũng quá cợt nhả rồi, truyền tống thì truyền tống a, lại còn cởi sạch y phục của hắn, không bị người ta tưởng nhầm biến thái mới là lạ!

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, cô nàng này thật đẹp a, dung nhan tuyệt mỹ, đôi mắt đen nhánh sáng như sao trời, bên trong lại dường như ẩn chứa một dòng sông xuân.

Sống mũi cao thẳng, môi đỏ kiều diễm, hàm răng trắng nõn như ngọc, ngũ quan tinh xảo lại phối hợp với khuôn mặt tuyệt mỹ, tựa như là một vật phẩm đắc ý nhất của Thượng Đế.

Dáng người cũng hot đến mức làm người ta khó thở, dưới vùng cổ trắng nõn, cái váy ngủ bị chống lên rất cao, theo hơi thở phập phồng vì hoảng sợ mà lên xuống không ngừng.

Đến vùng eo, váy ngủ lại nhỏ đến kinh hồn, nhưng sự nhỏ bé này chỉ là tạm thời, tại phần mông, váy ngủ lại phồng lên cực lớn.

Loại tương phản kịch liệt liên tục này, khiến người ta chỉ nhìn một cái cũng thấy tim mình đập thình thịch!

Phía dưới váy, một đôi chân dài trắng trẻo thẳng tắp bại lộ trong không khí, dưới ánh sáng ngọn đèn tản ra đầy vẻ mê người.

Cặp chân ngọc trắng nõn này, đủ sức làm cho những thanh niên thích chân và đùi phải điên cuồng!

Lý Phong nhìn mà nhiệt huyết sôi trào, chỉ có thể cứng rắn "tỏ vẻ tôn kính".

Phía đối diện, Ngụy Băng Khanh không nhìn thấy Lý Phong đang "tôn kính" nàng, vẫn như cũ duy trì tư thế quay đầu nói rằng: "Ta tin, nhưng ta đang sống rất tốt không cần ai cứu vãn, ngươi mau rời khỏi nơi này, không thì ta sẽ thật sự báo động!"

Tuy phương thức Lý Phong xuất hiện rất quỷ dị, nhưng lời nói của hắn quá mức không đáng tin, nàng ở trong nhà mình thì có thể gặp nguy hiểm gì?

Dù có đi nữa, cũng là do Lý Phong mang đến!

"Ây. . ." Lý Phong biết nói suông như vậy chẳng ai tin, cho nên ngay sau đó mặc niệm một câu "Nhiệm vụ", tiếp theo một màn sáng hơi mờ xuất hiện trước mắt hắn.

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh (1) "

"Giới thiệu: Tối nay cuồng ma hái hoa Tôn Uy sẽ đi tới nơi này hòng chiếm đoạt thân thể của Tổng giám đốc Ngụy Băng Khanh, đánh lui hoặc áp chế Tôn Uy là nhiệm vụ hoàn thành."

"Khen thưởng: 100 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

"Ghi chú 1: Hệ thống tuyên bố tất cả nhiệm vụ đều có trừng phạt giống nhau khi nhiệm vụ thất bại —— tiểu đệ rút ngắn đi 1 cm, cho nên. . . Vì hạnh phúc về sau, mời kí chủ nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ đi!"

"Ghi chú 2: Nhiệm vụ này có tính nguy hiểm nhất định, căn cứ theo chủ nghĩa nhân đạo của nhà phát triển, hệ thống tạm thời khen thưởng kí chủ một bản 《 Tổng hợp thuật cận chiến 》, nhiệm vụ kết thúc sẽ thu hồi lại."

Xem hết giới thiệu, Lý Phong có chút nhức cả trứng.

Con mẹ nó. . . Nhiệm vụ thất bại thôi mà, có cần trừng phạt ác như vậy không a? Đây là buộc hắn nhất định phải hoàn thành tất cả nhiệm vụ a!

Sau khi ở trong lòng ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông của nhà phát triển một trăm lần, Lý Phong nói: "Nghe ta nói đây, đợi chút nữa cuồng ma hái hoa sẽ tới nơi này, ta thật sự là đến cứu vãn ngươi."

Hắn biết cuồng ma hái hoa Tôn Uy này, đây là một tên hung phạm gần đây rất hot, liên tục được đưa tin trên truyền hình và internet.

Tôn Uy chuyên chọn thiếu nữ xinh đẹp giàu có mà ra tay, trước hiếp sau giết, thủ đoạn hung tàn, cho đến hiện giờ, đã có tám thiếu nữ bi thảm bị trúng độc thủ của hắn.

Công an đã phát ra lệnh truy nã cấp A với Tôn Uy, bố trí thiên la địa võng, nhưng trước sau vẫn không thể bắt về quy án.

Ngụy Băng Khanh đầu tiên là sững sờ, tiếp theo dùng sắc mặt quái dị lắc đầu..

Nàng cũng từng đọc tin tức về tên cuồng ma hái hoa, nhưng biệt thự này có hệ thống máy móc bảo vệ tiên tiến, xung quanh còn có bảo an tuần tra, Tôn Uy có càn rỡ xảo trá hơn nữa cũng không có khả năng tiến vào đây được!

Nhưng đúng lúc này, một hồi tiếng vang "cạch cạch" vang lên, cửa phòng ngủ bị người từ bên ngoài đẩy ra, sau đó một tên đàn

ông mang mặt nạ thằng hề đột nhiên xuất hiện trước cửa!

Chương 3. Bảo tiêu cận thân

"Cuồng ma hái hoa? !" Ngụy Băng Khanh ở trong lòng giật mình, bật thốt lên.

"A, ngươi vậy mà có thể nhận ra ta?" Tôn Uy đang muốn đi vào trong phòng ngủ đột nhiên dừng bước, cảm thấy kinh nghi bất định.

Nghe thấy lời này, Ngụy Băng Khanh giống như rơi vào hầm băng!

Không ngờ Lý Phong nói trúng, cuồng ma hái hoa thật sự đến đây!

Làm sao bây giờ, báo động? Quá trễ, đợi cảnh sát chạy tới thì hoàng hoa khuê nữ đã biến thành hoa tàn liễu nát rồi.

Kêu gọi bảo an? Còi báo động ở phòng khách, một nữ tử yếu đuối như nàng sao có thể thoát khỏi Tôn Uy mà chạy xuống phòng khách lầu dưới?

Đặt hi vọng lên Lý Phong? Ách. . . Có vẻ như chỉ còn biện pháp này, nhưng mà biến thái Nhật Bản còn biết đội quần lót che mặt, Lý Phong lõa thể thì sao có thể là anh hùng gì được?

(chỉ "siêu nhân biến thái" trong bộ manga Hentai Kamen")

"Còn có nam nhân khác? Ồ, bên ngoài đều nói Ngụy Băng Khanh băng thanh ngọc khiết, 26 tuổi vẫn chưa từng nói chuyện yêu đương, hôm nay gặp mặt cũng không có gì hơn người."

"Bất quá không vấn đề, nữ nhân có kinh nghiệm mới càng có mùi vị. Tiểu tử, ngươi là tiểu tình nhân của Ngụy Băng Khanh? Diễm phúc không tệ a!" Tôn Uy cười dâm một tiếng, đưa tay tháo mặt nạ xuống, lộ ra một khuôn mặt bình thường không có gì lạ.

Tuy tình huống thực tế so với dự đoán có chút khác biệt, nhưng Tôn Uy vẫn không thèm để Lý Phong vào mắt, năm, sáu người

trưởng thành cùng hợp sức còn không phải đối thủ của hắn, huống chi là một Lý Phong?

Lý Phong nhíu mày, trầm mặc.

Hiện tại, bản thân cần phải đánh đuổi hoặc hạ gục Tôn Uy, nhưng hắn phải đánh thế nào? Kẻ bị truy nã cấp A vẫn có thể nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật như vậy, một người bình thường như hắn có thể giải quyết sao?

Đúng rồi, 《 Tổng hợp thuật cận chiến 》!

"Hệ thống, 《 Tổng hợp thuật cận chiến 》 ở đâu?" Lý Phong âm thầm hỏi.

"Bá "

Trước mắt Lý Phong hiện ra một màn sáng hơi mờ, hình ảnh một cái ba lô giống như bên trong game online xuất hiện.

"Về sau kí chủ chỉ cần mặc niệm ba lô là có thể triệu hồi ra giao diện này." Chí Linh tỷ tỷ kiều mị nói.

Lý Phong ở trong lòng vui vẻ, vội vàng tra xét.

Hệ thống ba lô có sáu ô vuông, cái thứ nhất đặt một quyển sách, chính là 《 Tổng hợp thuật cận chiến 》!

"Tổng hợp thuật cận chiến: Dung hợp tinh túy tất cả thuật cận chiến đương đại tạo thành một bản võ kỹ cấp thấp, thích hợp cho cấp D, C sử dụng."

"Xác nhận lập tức học tập?"

Lý Phong không do dự, lập tức lựa chọn học tập.

《 Tổng hợp thuật cận chiến 》 biến mất trong ba lô hệ thống, Lý Phong chỉ cảm thấy trong đầu lóe lên một tia sáng bạc, một dòng nước ấm tản ra toàn thân, tiếp theo trong đầu liền xuất hiện trí nhớ liên quan tới 《 Tổng hợp thuật cận chiến .

Có đoạn ký ức này, Lý Phong tựa như đã trải qua vô số lần chiến

đấu, nắm giữ bản năng chiến đấu kinh người!

"Không hổ là hệ thống uy vũ bá khí nhất cửu thiên thập địa, Hệ thống cứu vãn nữ thần!" Lý Phong nắm chặt song quyền, âm thầm cảm thán.

"Giả vờ ngầu à? Hay là giúp Ngụy Băng Khanh trì hoãn thời gian để nàng báo động? Đừng nằm mơ nữa! Thiết bị bảo an của biệt thự này đã bị ta khống chế, tín hiệu cũng bị ta che đậy, sẽ không có người nào tới cứu các ngươi, ngoan ngoãn chờ chết đi!"

"Bất quá ta có thể cho ngươi một cơ hội, ngoan ngoãn nhìn lão tử chịch nàng, ngươi ở một bên hô 666, lão tử có thể tha cho ngươi một cái mạng chó." Tôn Uy cười dâm đãng không thôi.

(666:tiếng lóng TQ, nghĩa là cổ vũ cố lên)

Những thủ đoạn trước đó hắn đã chơi chán, nếu để cho Lý Phong ở một bên nhìn hắn đùa bỡn Ngụy Băng Khanh, hắn là sẽ rất kích thích a?

"Ta cũng không phải là cá ướp muối chỉ biết hô 666." Lý Phong nhún nhún vai, tiếp theo quay đầu nhìn về phía Ngụy Băng Khanh: "Ngụy tiểu thư, hiện tại ngươi đã tin tưởng ta rồi chứ?"

(cá ướp muối:tiếng lóng TQ, chỉ tên vô dụng cả ngày ở nguyên chỗ)

Có 《 Tổng hợp thuật cận chiến 》 trong tay, hắn đã có lực lượng đối kháng Tôn Uy, hiện tại chính là thời khắc thể cmn hiện!

Sắc mặt Ngụy Băng Khanh hơi khó coi, nàng hơi gật đầu, mặc dù có chút khó có thể tin, nhưng sự thật lại không cho phép nàng hoài nghi.

"Vậy ta yên tâm rồi." Lý Phong cũng sợ bị Ngụy Băng Khanh coi là biến thái, vạn nhất vì vậy mà nhiệm vụ hệ thống cho không hoàn thành được, hắn chẳng phải là khóc không ra nước mắt?

"Hửm? Dám không nhìn ta? Tiểu tử, ngươi rất phách lối đấy!" Tôn Uy cười lạnh một tiếng, móc ra từ eo một con dao găm, đặt lên khóe miệng liếm một cái, nụ cười khát máu tà dị, làm người

xem không rét mà run.

"Ngươi có gì đáng để ta coi trọng, loại trứng vừa thối vừa nát như ngươi, tiểu gia ta chấp một tay cũng đánh được mười tên!" Lý Phong chắp hai tay sau lưng, ra vẻ ngạo nghễ như võ lâm cao thủ trong phim điện ảnh.

Chương 4. Bảo tiêu cận thân(2)

Nếu đã là phát hiện nữ thần, cứu vãn nữ thần, chinh phục nữ thần, vậy hắn đương nhiên phải ở trước mặt nữ thần thể hiện ra bá khí vương giả, không thì còn chinh phục thế nào được?

Chỉ là hắn không mặc quần áo, dù cố ý làm ra dáng vẻ uy vũ bá đạo, nhưng trong mắt người khác có chút buồn cười, vẫn nên lấy tay che chỗ nên che thì hơn. ..

"Nà ní?" Tôn Uy đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười gằn nói: "Rất tốt, ngươi thành công chọc giận ta rồi, ta muốn chém đứt tay chân ngươi, để ngươi chìm trong thống khổ mà nhìn ta chà đạp Ngụy Băng Khanh, cho đến chết mới thôi!"

Chứ thôi vừa nói ra, hắn nhấc chân phóng tới Lý Phong.

Ở một bên Ngụy Băng Khanh không rét mà run!

Tôn Uy hung tàn như thú, nếu Lý Phong không cách nào hạ được Tôn Uy, vậy nàng sẽ gặp phải kết cục như thế nào?

Bởi vì Tôn Uy xuất hiện, Ngụy Băng Khanh không còn cảm thấy phản cảm với việc Lý Phong xuất hiện, ngược lại cảm thấy mấy phần. . . may mà có hắn ở đây!

"Bá "

Tôn Uy lao vọt tới trước mặt Lý Phong, đồng thời nắm dao găm đâm thẳng ngực Lý Phong!

Một kích này vừa nhanh, vừa chuẩn vừa hung ác, nếu là người bình thường ở đây cho dù có thể né tránh chỗ yếu hại, chắc cũng đã bị Tôn Uy đâm bị thương.

"Hừ, mấy trò mèo!" Lý Phong uốn éo cái eo, nửa người chếch sang một bên, đồng thời tay phải nhấc lên, nhanh như chớp giật nắm lấy cổ tay Tôn Uy!

Tôn Uy nói thầm một tiếng "hỏng bét", tay phải phát lực muốn co lại, nhưng phát hiện tay mình không thể nhúc nhích tí nào!

"Gặp cao thủ!" Tôn Uy ở trong lòng mặc dù kinh hãi nhưng cũng không bối rối, tay trái đấm thẳng mặt Lý Phong.

Lý Phong cười lạnh một tiếng, tay phải kéo trở về, Tôn Uy chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ truyền đến, thân bất do kỷ mà nhào về phía trước, cứ như vậy, một quyền hắn đánh ra tự nhiên thất bại.

"Thiếp Sơn Kháo!" Lý Phong nghiêng người, dùng bả vai hung hăng va tới ngực Tôn Uy!

"Phanh "

Một tiếng trầm đục vang lên, Tôn Uy bị đụng bay ngược ra sau!

Mũi chân Lý Phong chạm đất một cái xông về phía trước, trong nháy mắt Tôn Uy rơi xuống đất liền hung hăng nâng đầu gối đánh tới đỉnh đầu hắn!

"Răng rắc!"

Tiếng xương nứt vang lên, Tôn Uy chỉ kịp phát ra một tiếng kêu đau liền mắt nhắm ngất lịm đi.

Từ né tránh, chộp cổ tay, kéo mạnh, húc vai cho tới dùng đầu gối nện thẳng đỉnh đầu, tất cả chỉ mất chừng ba bốn giây, Tôn Uy hung tàn đã bị Lý Phong đánh gục, Ngụy Băng Khanh ở một bên nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

"Ngụy tiểu thư, giờ ngươi đã tin ta chưa?" Lý Phong cũng không nghĩ mình lại có thể ngầu lòi như vậy, trong lòng khó tránh khỏi kích động hưng phấn, nhưng vì bảo trì phong phạm cao thủ, hắn cũng chỉ có thể mạnh mẽ ra vẻ chuyện thường thôi.

"Báo động a, còn nữa. . . Cám ơn ngươi." Ngụy Băng Khanh hít một hơi thật sâu, cúi đầu nói.

Có thể ở trong thời gian cực ngắn khôi phục trấn định, Ngụy Băng Khanh không hổ là tổng giám đốc tập đoàn, một nữ cường

nhân trải qua không ít sóng gió.

"Không cần khách khí, ta đến nơi này chính là vì cứu ngươi." Lý Phong ra vẻ nghĩa hiệp không cần báo đáp.

Vừa nói xong, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ lại lần nữa vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, hệ thống tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 100 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy, 《 Tổng hợp thuật cận chiến 》 được thu hồi. Nhiệm vụ mới đã cập nhật trong bảng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, đẳng cấp tăng lên, ba lô thăng cấp, mở ra khu mua sắm."

"Đinh, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Nghe hệ thống nhắc nhở mà Lý Phong nhất thời thở phào, nhiệm vụ hoàn thành, hắn không cần lo lắng tiểu đệ bị rút ngắn 1 cm nữa.

Hưng phấn qua đi, Lý Phong quyết định xem nhiệm vụ mới là cái gì.

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh "

"Giới thiệu: Trở thành bảo tiêu cận thân của Ngụy Băng Khanh, yêu cầu phải ký kết hợp đồng."

"Khen thưởng: 300 điểm kinh nghiệm, 2000 điểm tích lũy, 1 điểm chinh phục."

"Chú thích: Điểm chinh phục có thể dùng để đổi kỹ năng đặc thù, đồ vật hoặc rút thưởng, công năng tương quan sẽ mở ra sau khi kí chủ thu hoạch được số lượng điểm chinh phục nhất định"

"Bảo tiêu? Lại còn là cận thân?" Lý Phong lộ vẻ mặt quái dị nhìn Ngụy Băng Khanh, trực giác nói cho hắn biết, cái nhiệm vụ này có độ khó. . . Rất lớn!

Chương 5. Hi vọng phục sinh

"Ngươi. . . Ngươi có thể mặc quần áo vào trước không?"

Ngụy Băng Khanh hiện tại rất không được tự nhiên, tuy Lý Phong đột nhiên xuất hiện giúp nàng tránh khỏi Tôn Uy lăng nhục, nhưng nàng vẫn không cách nào tâm bình khí hòa nói chuyện với một nam nhân trần truồng như vậy.

"Ách. . . Không có y phục, hay là ngươi tìm cho ta một bộ nhé?"

Lý Phong không phải biến thái cuồng khoe thân, nếu có y phục thì hắn đã sớm mặc vào.

"Ở chỗ này không có y phục nam nhân, hay là ngươi dùng tạm vật gì đó che thân lại trước?"

Cho tới bây giờ Ngụy Băng Khanh đã xác định Lý Phong không có ác ý với mình, nếu không hiện tại chỉ có hai người, Lý Phong đã sớm kìm nén không được đè nàng xuống.

"Cũng tốt." Lý Phong gật gật đầu, đi đến bên giường kéo ga giường xuống, đơn giản đắp lên người, sau đó nói: "Đợi chút nữa báo động cứ nói ta là bảo tiêu của ngươi, tuy cây ngay không sợ chết đứng, nhưng bớt đi một chút phiền phức vẫn tốt hơn."

"Có thể, nhưng mà. . . Ngươi rốt cuộc là ai?"

Cho đến lúc này Ngụy Băng Khanh mới dám quan sát tỉ mỉ Lý Phong, tuổi tác chừng hai mươi, thân cao đại khái 1m8, tóc ngắn ba phân, mày kiếm mắt sáng, sống mũi thẳng, ngũ quan rõ ràng, khuôn mặt đẹp trai.

Vừa mới liếc qua một chút, dáng người Lý Phong đều đã bị nàng thu vào đáy mắt.

Màu da nâu khỏe mạnh, thon dài cân xứng, bắp thịt rắn chắc, tràn ngập lực lượng, cái thứ kia còn to một đống, càng làm rung động tâm linh Ngụy Băng Khanh :))

Ngoại trừ phương thức xuất hiện khiến người ta cảm thấy khó có thể tin ra, hắn cùng người bình thường cũng không có gì khác biệt.

Lý Phong đầu tiên là sững sờ, tiếp theo liền nói: " Ta là người Hoa Thành, làm việc ở Minh Châu, trước mắt đang độc thân, cao 180 cm, cân nặng. . ."

Khóe miệng Ngụy Băng Khanh giật một cái, nhịn không được ngắt lời hắn: "Ta không phải hỏi sơ yếu lí lịch của ngươi, ta muốn hỏi ngươi vì sao có thể dùng loại phương thức kia đi tới nơi này."

Lý Phong sờ cằm: "Ừm. . . Trời cao an bài?"

Ngụy Băng Khanh: "? ? ?"

Cái gì mà trời cao an bài a, ông trời sẽ nhàm chán đến mức đưa đến trước mặt mình một nam nhân trần truồng sao? Bản tiểu thư cũng đâu thiếu nam nhân theo đuổi!

"Tốt a, thực ra ta cũng không biết là xảy ra chuyện gì." Lý Phong nhún nhún vai, cười khổ nói: "Ta trước đó thuê phòng ngủ một giấc, mơ thấy ngươi gặp được nguy hiểm, tỉnh lại đã đến nơi đây rồi."

Lý Phong vốn định chém gió ra một thân phận trâu bò, tỉ như siêu nhân, người ngoài hành tinh, thần tiên,... Nhưng sau cùng hắn thay đổi chủ ý.

Với thân phận Ngụy Băng Khanh, nàng muốn điều tra nội tình của mình là chuyện rất đơn giản, chi bằng ngoại trừ hệ thống thì cứ kể cho nàng biết.

Ngụy Băng Khanh hơi biến sắc, trầm mặc gật gật đầu, sau đó nói: "Ngươi ngồi ở đây thêm một hồi, ta đi ra bên ngoài gọi điện thoại."

Nói xong nàng liền cầm điện thoại di động đi ra ngoài.

"Nàng làm vậy là ý gì, tin hay là không tin?"

Nhìn theo bóng lưng duyên dáng của Ngụy Băng Khanh, Lý

Phong đè nghi hoặc xuống, tiến vào xem xét khu mua sắm mới được mở ra.

Không nhìn thì thôi, vừa xem liền giật mình, đồ vật trong khu mua sắm có thể nói là phong phú toàn diện.

Võ kỹ, vũ khí nóng, vũ khí lạnh, dược vật, xe hơi, máy bay, đầu đạn hạt nhân. . . Thậm chí Lý Phong còn có thể dùng điểm tích lũy đổi lấy tiền nhân dân tệ!

10 điểm tích lũy đổi lấy 10 ngàn, không giới hạn, nói cách khác, Lý Phong nếu có đủ nhiều điểm tích lũy liền có thể trở thành người giàu nhất thế giới!

Không có thứ không tìm được, chỉ có ngươi nghĩ không ra, đây chính là khu mua sắm của hệ thống!

Bất quá đại bộ phận bên trong khu mua sắm đều là màu xám, tạm thời không cách nào mua sắm, hơn nữa căn cứ theo giá trị khác biệt, số điểm tích lũy cần dùng để mua sắm cũng có chênh lệch rất lớn.

Loại cảm giác này tựa như ngươi đang ở trong một cửa hàng để mua mỹ nữ, rõ ràng có nguyên một dàn người mẫu trẻ có thể chọn, nhưng đáng tiếc bởi vì trong ví tiền rỗng tuếch nên chỉ có thể lựa chọn một em bình dân.

. . .

Đúng lúc này, Lý Phong đột nhiên nghĩ đến cái gì, hô hấp cũng biến thành dồn dập: "Hệ thống, ở trong khu mua sắm có đồ vật nào đủ sức phục sinh người chết không?"

Thanh âm Chí Linh tỷ tỷ lập tức vang lên: "Có, cho dù là hóa thành tro bụi cũng có thể phục sinh, tên gọi của nó là Phục Hoạt Đan, giá bán 10 triệu điểm tích lũy, max cấp có thể mua sắm sử dụng."

Lý Phong chỉ cảm thấy trong đầu nổ oành một tiếng, tiếp theo nước mắt không ngăn được mà chảy ra.

Chương 6. Hi vọng phục sinh(2)

Sau một lúc lâu, Lý Phong lau khô nước mắt, ánh mắt lộ ra vẻ hận thù cùng hi vọng xen lẫn, nỉ non nói: "Vương gia Giang Nam, các ngươi khẳng định không nghĩ tới con riêng bị các ngươi coi là sỉ nhục sẽ có loại kỳ ngộ cỡ này a?"

"Tô gia Hoa Thành, ba năm trước đây các ngươi bức cho mẹ ta phá sản, xảy ra tai nạn xe cộ, món nợ này, ta nhất định phải làm cho các ngươi trả lại gấp mười gấp trăm lần!"

"Mẹ, có lẽ là ông trời cũng cảm thấy có lỗi với ngươi, cho nên để ta có được kỳ ngộ này, cho ta thêm một chút thời gian, ta nhất định sẽ phục sinh ngươi!"

Vương gia là danh môn vọng tộc ở Giang Nam, thành viên chủ chốt trong gia tộc hoặc là lão đại trong giới kinh doanh, hoặc là quan lớn trong giới chính trị, mà cha Lý Phong, cũng là con thứ hai của gia chủ Vương gia —— Vương Xuyên.

Hai mươi bốn năm trước, Vương Xuyên quen biết Lý Viện, yêu nhau.

Nhưng Lý Viện từ nhỏ đã là cô nhi, dù nàng và Vương Xuyên thực tình yêu nhau, cũng không được Vương gia tán thành.

Sau cùng nàng bị Vương gia đuổi ra khỏi Giang Nam, đi vào Hoa Thành nàng mới phát hiện mình mang thai, Lý Viện kiên cường quyết định sinh Lý Phong ra, mà Vương Xuyên thì bị trong nhà an bài cho kết hôn với một tiểu thư đại gia tộc.

Vương Xuyên cảm thấy hổ thẹn với Lý Viện, chuyển cho Lý Viện không ít tiền, Lý Viện cũng rất không chịu thua kém đánh ra một mảnh thiên địa ở Hoa Thành.

Mười năm sau, Vương Xuyên bệnh nặng qua đời, mẹ con Lý

Viện đi tới Giang Nam muốn tham gia tang lễ Vương Xuyên, lại bị Vương gia cản ở ngoài cửa, hai mẹ con phải chịu hết nhục nhã của Vương gia.

Xí nghiệp Lý Viện tạo ra vào ba năm trước cũng bị Tô gia Hoa Thành dùng thủ đoạn ti tiện ép cho sụp đổ, không bao lâu sau nàng lại bị một tai nạn xe hơi có chủ đích do Tô gia gây nên.

Vương gia biết được việc này chẳng những không bày tỏ gì, ngược lại còn châm chọc dù Lý Viện đã chết!

Trước kia Lý Phong chỉ là một tiểu nhân vật sinh hoạt ở tầng dưới chót xã hội, dù là hận ý ngập trời, nhưng thịt nát xương tan cũng vô pháp rung chuyển Vương gia, Tô gia chút nào.

Thậm chí vì không để mình bị hận thù ép điên, Lý Phong mỗi ngày đều ép buộc chính mình mỉm cười với người khác, người ngoài nhìn vào cũng nghĩ Lý Phong là một nam nhân trời sinh vui vẻ, chỉ có Lý Phong rõ ràng khổ sở trong lòng.

Hiện tại hắn có được Hệ thống cứu vãn nữ thần, đợi một thời gian nữa, hắn sẽ có được sức mạnh rung chuyển Vương gia, Tô gia, đến lúc đó chính là ngày đại thù được báo!

Đợi hắn max cấp, liền có thể mua sắm Phục Hoạt Đan phục sinh mẹ mình!

Thở sâu một cái, Lý Phong đè xuống tâm tình, tiêu 500 điểm tích lũy mua sắm một bản 《 Tổng hợp thuật cận chiến , lựa chọn học tập.

Sau đó, Lý Phong tiến vào giao diện cá nhân xem xét một chút.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: C-

Điểm kinh nghiệm: 0/ 200

Hệ thống điểm tích lũy: 500

Điểm chinh phục : 0

Kỹ năng: 《 Tổng hợp thuật cận chiến 》

Đợi hoàn thành nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh (2)

Nhìn đến đây, Lý Phong sinh ra nghi hoặc với đẳng cấp của mình, hỏi thăm sau mới biết được, trên thế giới này có cường giả tồn tại.

Vượt nóc nhà nhảy qua tường, lấy một địch trăm thậm chí cách không giết người, ngự không phi hành, so với siêu anh hùng Marvel trên điện ảnh cũng không yếu hơn bao nhiêu.

(cách không giết người:mấy skill đánh xa như giáng long thập bát chưởng ấy)

Mà căn cứ theo chiến lực cao thấp, cường giả thế giới được phân chia đẳng cấp làm D, C, B, A, S, SS, SSS, mỗi một cấp lại phân thêm ba tiểu giai đoạn.

Tỉ như Lý Phong hiện tại là C- , lên tiếp là C, C+, mà khi hắn đột phá đến cấp độ SSS, liền có thể mua sắm Phục Hoạt Đan.

Ba lô từ sáu ô vuông thăng cấp thành mười hai cái, không chỉ có thể dung nạp đồ vật bên trong khu mua sắm, còn có thể bỏ đồ vật ngoài hiện thực vào, trước mắt ô vuông có dung tích là 1 m^2.

Có những thứ này, Lý Phong đã có thêm mấy phần tự tin với chuyện báo thù!

"Quái, nãy giờ cũng hơn 30 phút rồi a, Ngụy Băng Khanh làm sao còn chưa trở lại?"

Tắt hệ thống đi, Lý Phong nhìn phòng ngủ trống rỗng, cảm thấy nghi hoặc. .

Chẳng lẽ cô nàng này đang đề phòng hắn, cho nên không dám trở về?

Đúng lúc này, bên ngoài cửa truyền đến một hồi âm thanh giày cao gót gõ lên mặt đất, ngay sau đó cửa phòng bị đẩy ra, Ngụy Băng Khanh đã thay một bộ đồ công sở đi tới.

Chương 7. Thách đấu

"Ta còn tưởng ngươi đi báo động bắt ta cơ." Nhìn thấy trong tay Ngụy Băng Khanh cầm mấy túi giấy lớn, Lý Phong nửa đùa nửa thật nói.

"Từng có ý nghĩ này, bất quá đã bị ta phủ quyết. Đây là quần áo của ngươi, nhanh chóng thay đồ đi, cảnh sát một lát nữa sẽ tới." Nói xong Ngụy Băng Khanh đặt túi ở cửa ra vào, quay người đi ra ngoài.

Lý Phong đầu tiên là sững sờ, tiếp theo đi tới mở túi ra nhìn, hắn phát hiện Ngụy Băng Khanh mua một bộ rất đầy đủ, âu phục, áo sơ mi, nội y, vớ giày, đều là hãng Armani.

"Khó trách ra ngoài lâu như vậy. . ."

Thay quần áo xong rồi, Lý Phong mới phát hiện bộ quần áo này hắn mặc rất vừa người.

Mấy phút đồng hồ sau, cảnh sát chạy tới nơi này mang Tôn Uy đi, Lý Phong cùng Ngụy Băng Khanh cũng đi tới sở cảnh sát để ghi chép.

Sự tình cuồng ma hái hoa bị bắt đã kinh động tới cả cục trưởng cục cảnh sát thành phố Minh Châu, Trương Hồng Mậu.

"Tiểu tử, ngươi vừa giúp sở cảnh sát Minh Châu chúng ta giải quyết một đại phiền toái a!" Trương Hoành Mậu cầm thật chặt lấy tay Lý Phong rồi nói.

"Ngài quá khách khí, đây nghĩa vụ người dân như ta cũng cần góp sức." Tuy không rõ ràng thân phận cụ thể của Trương Hoành Mậu, nhưng nhìn bả vai hắn có quân hàm Cảnh Giám cấp hai, Lý Phong cũng không dám thất lễ.

"Ngụy tổng, do chúng ta không hoàn thành tốt chức trách, làm ngươi bị kinh sợ, ta đại biểu thành phố chân thành xin lỗi ngươi!"

Sau một phen hàn huyên, Trương Hoành Mậu lại quay đầu nói với Ngụy Băng Khanh.

Ngụy gia ở Minh Châu là danh môn vọng tộc, nhà giàu nứt đố đổ vách, cũng đóng rất nhiều tiền thuế, sở hữu sản nghiệp đông đảo, từ bất động sản tới kinh doanh khách sạn, tư sản vượt qua trăm tỷ, còn có quan hệ với bên Kinh Thành.

Mà Ngụy Băng Khanh cũng là chủ nhân một xí nghiệp, dù hắn là lãnh đạo thành phố cũng cần để ý tâm tình của Ngụy Băng Khanh mấy phần.

"Trương cục trưởng khách khí rồi, trị an thành phố Minh Châu luôn được các ngươi nỗ lực giữ vững top đầu cả nước, ta vẫn luôn hài lòng." Ngụy Băng Khanh đương nhiên sẽ không trách tội việc này lên đầu sở cảnh sát.

"Ngụy tổng yên tâm, sau này chúng ta nhất định sẽ tăng cường công tác bảo an, tuyệt đối sẽ không để phát sinh sự tình tương tự!" Trương Hoành Mậu âm thầm thở phào.

Sau đó, Trương Hoành Mậu tiếp nhận một tờ chi phiếu từ một vị lãnh đạo phía sau, cười nói: "Lý tiên sinh, đây là 500 ngàn nguyên tiền thưởng, mời ngươi nhận lấy."

Lý Phong đầu tiên là sững sờ, lúc này mới nhớ tới trong lệnh truy nã có nói người có manh mối liên quan tới Tôn Uy có thể thu hoạch được 500 ngàn nguyên khen thưởng.

Đêm qua hắn vẫn là tên nhà nghèo chẳng có gì, hiện tại trực tiếp có tới 500 ngàn nguyên tiền thưởng? Sao cứ như mộng ảo vậy?

"Cảm ơn Trương cục trưởng, về sau nếu như lại có cơ hội, ta sẽ đứng ra tiếp. Bất quá các ngươi khi viết thông báo có thể đừng viết tên của ta không?" Lý Phong tiếp nhận chi phiếu, chậm rãi nói.

Câu nói này làm mọi người sững sờ, nhưng rất nhanh Trương Hoành Mậu đã kịp phản ứng.

Một số quần chúng khi làm việc nghĩa cũng thường đưa ra thỉnh cầu này, nếu như trắng trợn đưa tin, bọn họ rất dễ bị đồng bọn kẻ ác trả thù.

Bất quá Lý Phong không phải sợ bị lưu manh trả thù, hắn chỉ là không muốn nổi danh, Tôn Uy là kẻ bị truy nã đầu bảng cấp A, truyền thông mà biết hắn hạ được Tôn Uy, còn không phải sẽ tranh nhau đòi phỏng vấn?

Chí ít hiện tại Lý Phong còn chưa làm tốt chuẩn bị nổi danh.

"Chúng ta hiểu được và tôn trọng ý nguyện của Lý tiên sinh." Đối với Trương Hoành Mậu mà nói đây là chuyện cầu còn không được, bọn họ không có tác dụng gì trong chuyện bắt Tôn Uy, nếu thực sự phát thông báo như vậy chẳng phải là rất mất mặt?

Lý Phong không để lại tên tuổi, thì bọn hắn liền có không gian thao tác rất lớn!

Hai người làm xong ghi chép, Trương Hoành Mậu muốn đưa bọn hắn ra ngoài, nhưng vào lúc này, một chiếc Mercedes nhanh như điện chớp tiến vào sở cảnh sát.

Sau một hồi phanh xe chói tai, chiếc xe dừng hẳn, ba tên nam tử bước ra.

"Băng Khanh, ta nghe nói cuồng ma hái hoa đi tới chỗ ngươi, ngươi không sao chứ?" Một nam tử trẻ tuổi mặc âu phục trắng chạy vội đến trước mặt Ngụy Băng Khanh, lo lắng hỏi.

"Cuồng ma hái hoa đã bị bắt, ta không sao, đa tạ Phùng tổng quan tâm." Ngụy Băng Khanh nhíu mày, không để lại dấu vết mà lui về phía sau một bước.

Người này tên là Phùng Tuấn, là nhân vật đứng đầu đời thứ ba của Phùng gia Minh Châu.

Cũng như Ngụy gia, Phùng gia cũng là danh môn vọng tộc, tư sản hơn trăm tỷ, là người xuất sắc nhất trong đời thứ ba của Phùng gia, Phùng Tuấn vẫn luôn là một trong những người theo đuổi Ngụy Băng Khanh.

"Vậy ta yên tâm." Phùng Tuấn thở phào, tiếp theo nhìn về phía Trương Hoành Mậu nói: "Trương cục, vì cám ơn các ngươi đã bắt được cuồng ma hái hoa, ta sẽ quyên góp cho cục cảnh sát 1 triệu."

Chương 8. Thách đấu(2)

"Phùng tiên sinh quá khách khí, thực ra. . ." Trương Hoành Mậu cười khổ không thôi, nếu là bọn họ bắt được Tôn Uy, hắn tự nhiên sẽ không chút do dự tiếp nhận 1 triệu này, nhưng con mẹ nó là Lý Phong bắt được a!

"Trương cục không cần cự tuyệt, các ngươi giúp Băng Khanh may mắn thoát khỏi tai nạn, 1 triệu này ta cần phải bỏ ra." Phùng Tuấn vung tay lên ngắt lời, tiếp theo nhìn về phía Ngụy Băng Khanh: "Băng Khanh, ta đã sớm nói muốn tìm hai bảo tiêu cho ngươi mà, hiện tại ngươi sẽ không cự tuyệt chứ?"

"A Cường, A Mãnh, hai người các ngươi về sau đi theo Ngụy tổng, vô luận như thế nào đều phải bảo đảm cho nàng an toàn!"

"Vâng, Phùng thiếu!" Hai tên đàn ông cao lớn cường tráng đi sau lưng Phùng Tuấn không có chút do dự, nhấc chân đi đến sau lưng Ngụy Băng Khanh.

"Chờ một chút! Đa tạ hảo ý của Phùng tổng, thực không dám giấu giếm, ta có bảo tiêu, hơn nữa cuồng ma hái hoa cũng là bị bảo tiêu này bắt được." Ngụy Băng Khanh đưa tay ngăn cản hai người tiến lên, lạnh giọng nói.

Hai mắt Phùng Tuấn lập lòe ánh sáng, không để lại dấu vết mà quét mắt nhìn Lý Phong bên cạnh Ngụy Băng Khanh, tiếp theo cười nói: "Thì ra là thế. . . Ngươi chính là bảo tiêu cảu Băng Khanh a, có chút lạ mắt, đến từ bao giờ vậy?"

Hắn đã thu mua mấy bảo an nơi Ngụy Băng Khanh sống, phàm là có bất kỳ dị động nào hắn đều có thể nhận được tin tức.

Căn cứ theo lời nói của bảo an, khi Ngụy Băng Khanh rời đi tiểu khu, trên xe nàng có một tên nam tử xa lạ, chắc hẳn là Lý Phong này.

Lông mày Lý Phong khẽ nhướng lên, lòng sinh cảnh giác, người

anh em này chẳng lẽ đã coi ta thành tình địch?

"Đây là sự tình của riêng ta, không nhọc công Phùng tổng hao tổn tâm trí. Thời gian không còn sớm, Lý Phong, chúng ta trở về." Nói xong Ngụy Băng Khanh liền muốn mang Lý Phong rời khỏi nơi này.

"Chờ một chút." Phùng Tuấn lách mình ngăn trước mặt Ngụy Băng Khanh: "Băng Khanh, tìm bảo tiêu phải thận trọng, thứ nhất là trung thành, thứ hai là thực lực. Hắn có trung thành với ngươi không trước tiên không đề cập tới, ít nhất cũng phải có đầy đủ thực lực bảo hộ ngươi đúng không?"

"Lần này chỉ là cuồng ma hái hoa, vạn nhất lần sau xuất hiện một tên càng hung mãnh thì làm sao bây giờ? A Cường, A Mãnh đều là mãnh nhân đấm nhau vô địch, có bọn họ bảo hộ ngươi ta mới yên tâm được a."

Ngụy Băng Khanh nhíu mày, muốn mở miệng phản bác.

"Băng Khanh, ngươi đừng trách ta tự chủ trương, ta cũng là vì tốt cho ngươi a." Phùng Tuấn mỉm cười, nói tiếp: "Đương nhiên, nếu như hắn có thể đánh bại bất kì ai trong A Cường, A Mãnh, vậy ta tuyệt đối không nói nhiều nữa."

"Ây ây người anh em, ngươi có dám ứng chiến không a?"

Chữ không vừa nói ra, Phùng Tuấn quay đầu nhìn về phía Lý Phong, trong mắt lóe lên một vệt sáng lạnh lẽo.

Tuy Lý Phong chỉ là một tên bảo tiêu, nhưng Ngụy Băng Khanh có vô số người theo đuổi, vậy mà không có người nam nhân nào có thể giống như Lý Phong xuất hiện tại trong nhà Ngụy Băng Khanh.

Phùng Tuấn cảm nhận được uy hiếp từ Lý Phong, vô luận như thế nào, hắn cũng muốn Lý Phong rời khỏi bên cạnh Ngụy Băng Khanh!

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét không?"

Đúng lúc này, thanh âm Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

Lông mày Lý Phong khẽ nhướng lên, mặc niệm một câu xem xét, ngay sau đó một màn sáng hơi mờ xuất hiện ở trước mắt.

"Nhiệm vụ: Thách đấu "

"Mục tiêu: Đáp ứng thách đấu của Phùng Tuấn, song phương đặt cược không được thấp hơn 500 ngàn, đồng thời trong khi tỷ đấu đánh bại Vương Mãnh hoặc Hà Cường."

"Khen thưởng: 100 kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

Xem hết giới thiệu nhiệm vụ, sắc mặt Lý Phong trở nên quái dị.

Đào hố để Phùng Tuấn nhảy xuống? Hệ thống quả nhiên rất đê tiện a!

Chương 9. 1 triệu tiền đặt cược

"Phùng tổng, chọn bảo tiêu là chuyện riêng của ta, không có quan hệ gì với ngươi."

Ngay khi Lý Phong xem xét nhiệm vụ, Ngụy Băng Khanh lạnh giọng nói.

Phùng Tuấn tự tung tự tác làm Ngụy Băng Khanh có chút tức giận, nhưng Phùng gia cùng Ngụy gia vừa có cạnh tranh vừa có hợp tác, đều nắm giữ một bộ phận cổ phần xí nghiệp đối phương, nàng cũng không tiện nghiêm khắc trách cứ.

"Băng Khanh, ta thật sự là muốn tốt cho ngươi." Phùng Tuấn thở dài, tiếp theo nhìn về phía Lý Phong, đùa cợt nói: "Người anh em, ngươi chẳng lẽ muốn một mực làm con rùa đen rút đầu? Đây cũng không phải là biểu hiện nên có của một bảo tiêu ưu tú."

Ngụy Băng Khanh vừa muốn mở miệng cự tuyệt, Lý Phong đã tiến lên trước một bước, ngăn ở trước người nàng nói rằng: "Phùng tổng, muốn ta đấm nhau với bảo tiêu của ngươi cũng không phải là không được, nhưng dù sao cũng nên có chút phần thưởng a?"

Đám người lãnh đạo Trương Hoành Mậu biến hóa sắc mặt, ngay ở trước mặt bọn họ mở mồm đòi luận võ đã là chuyện kiêng kị, Lý Phong còn muốn đặt cược, coi bọn hắn không tồn tại sao?

Mắt Phùng Tuấn sáng lên: "Ngươi muốn chơi thế nào?"

Lý Phong móc chi phiếu từ trong ngực ra, híp mắt nói: "Ta có một tấm chi phiếu 500 ngàn, nếu như ta thua, tấm chi phiếu này là của ngươi, nếu như ta thắng. . ."

"Ta cho ngươi 1 triệu!" Phùng Tuấn cười lạnh một tiếng, lấy từ trong ngực ra một tờ chi phiếu, roẹt roẹt một cái viết xong một chuỗi chữ số, giơ lên giữa không trung nói: "A Cường A Mãnh, các ngươi nếu như thắng liền có thể cầm về 1,5 triệu, đừng để ta thất

vọng a!"

Ánh mắt Vương Mãnh Hà Cường sáng lên, chiến ý sôi trào!

"Phùng tổng thật hào phóng!" Lý Phong nhìn về phía Phùng Tuấn giơ ngón tay cái lên, tiếp theo liền muốn đi lên đấm nhau.

Ai ngờ Ngụy Băng Khanh lại kéo hắn một cái: "Lý Phong, ngươi điên sao!"

Sắc mặt Phùng Tuấn kịch biến, lòng đố kị bùng lên, mấy lãnh đạo như Trương Hoành Mậu cũng biến thành sắc mặt quái dị.

Ở trong ấn tượng của bọn họ, Ngụy Băng Khanh cùng lắm cũng chỉ bắt tay với người khác giới mà thôi, hiện tại lại chủ động kéo cánh tay Lý Phong, Lý Phong thật sự chỉ là bảo tiêu của nàng?

Ngụy Băng Khanh cũng phát hiện mình quá kích động, liền vội vàng buông tay ra nói: "Lý Phong, ngươi không luận bàn với bọn hắn cũng không sao, ta tin tưởng thực lực của ngươi, cùng ta trở về đi."

Nàng hiểu rõ Phùng Tuấn, cuộc tỷ thí này không bao giờ đơn giản chỉ là kiểm nghiệm thực lực của Lý Phong.

Lý Phong tuy mạnh, nhưng Vương Mãnh Hà Cường đều là kẻ hung ác đấm nhau vô địch, hơi không cẩn thận Lý Phong sẽ bị thương tổn.

"Ngụy tổng, cám ơn ngươi tin tưởng ta, ta cũng tin tưởng mình, cho nên. . . Ngươi thật sự muốn ngăn cản ta một đêm thành người giàu sao?" Lý Phong nháy mắt mấy cái, nửa đùa nửa thật nói.

Hắn đáp ứng luận bàn, một là phải hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, hai là có lòng tin đối với thực lực của mình.

Dù Phùng Tuấn không dùng từ ngữ khuếch đại, nhưng vô địch cận chiến cũng phải phân cấp bậc, Lý Phong suy đoán Vương Mãnh, Hà Cường cùng lắm là vô địch cuộc thi đánh võ cấp tỉnh hoặc thành phố nào đó.

Còn nếu là đẳng cấp thế giới. . . Một cuộc so tài đã kiếm được

mấy triệu thậm chí mấy chục triệu đô la mỹ, bọn họ nếu có thực lực này sẽ làm bảo tiêu cho Phùng Tuấn?

Mà dựa theo hệ thống giới thiệu, cường giả cấp C là đủ sức vô địch giải thế giới rồi, Lý Phong mặc dù chỉ là C , nhưng dù sao hắn cũng đã học《 Tổng hợp thuật cận chiến 》, làm sao có thể thua Vương Mãnh Hà Cường?

Ngụy Băng Khanh nhất thời dở khóc dở cười, đến lúc nào rồi hắn còn cợt nhả được, tiền tuy tốt, nhưng cũng phải có mạng mới xài được a.

Có điều nàng cũng nhìn ra Lý Phong tự tin mười phần, trong lúc nhất thời có chút do dự có nên tiếp tục ngăn cản hắn không.

"Đúng rồi, tiểu tử nghèo như các ngươi đều ưa thích loại mộng đẹp này, hiện tại cơ hội đang bày ở trước mặt, giờ phải xem ngươi có thể nắm chặt hay không." Phùng Tuấn cười lạnh không thôi.

Vốn Phùng Tuấn chỉ là cảm nhận được một chút uy hiếp từ Lý Phong, nhưng hành động kéo tay thân mật vừa rồi của Ngụy Băng Khanh đã làm cho Phùng Tuấn sinh ra cảm giác nguy cơ vô cùng lớn.

Hiện tại hắn không chỉ muốn làm Lý Phong cút xa khỏi Ngụy Băng Khanh, còn muốn Lý Phong cả đời còn lại phải nằm trên giường bệnh!

"Nắm chắc tự nhiên là nắm chắc, bất quá đến cùng là người nào đánh với ta, chẳng lẽ lại 2 đánh 1 a?"

Lý Phong tiến lên trước một bước, liếc nhìn Vương Mãnh, Hà Cường.

"Hừ, thu thập ngươi cần gì phải 2 đánh 1!" Vương Mãnh cười lạnh một tiếng, quay đầu nói: "Cường tử, hai ta là huynh đệ, đợi chút nữa bất luận là người nào đi lên, tiền thưởng đều chia đôi, như thế nào?"

"Không có vấn đề." Hà Cường không do dự liền đáp ứng, không đáp ứng thì vạn nhất Lý Phong chọn Vương Mãnh, hắn chẳng phải là một phân tiền cũng không lấy được?

"Không hổ là hảo huynh đệ!" Vương Mãnh vỗ vỗ bả vai Hà Cường, tiếp theo nhìn về phía Lý Phong nói: "Tới đi, ngươi muốn đánh với ai?"

"Ta chọn ngươi." Lý Phong không biết Vương Mãnh cùng Hà Cường ai mạnh ai yếu, dứt khoát lựa chọn Vương Mãnh.

Chương 10. 1 triệu tiền đặt cược(2)

"A Mãnh, ra lực mà đánh, đừng khiến ta thất vọng." Phùng Tuấn ra vẻ thâm ý sâu sắc nói.

Mắt Vương Mãnh sáng lên: "Phùng thiếu, ngươi cứ yên tâm đi!"

Lúc này Trương Hoành Mậu thở dài, nói: "Luận võ luận bàn có thể, nhưng không thể chết người, các ngươi có thể làm được không?"

Vương Mãnh quay đầu nhìn Phùng Tuấn, thấy Phùng Tuấn gật đầu ra hiệu hắn mới lên tiếng: "Yên tâm đi Trương cục trưởng, ta có chừng mực."

Lý Phong tự nhiên không có ý kiến gì, hắn chỉ là muốn đánh bại Vương Mãnh hoàn thành nhiệm vụ, giết người thì không cần.

"Được." Trương Hoành Mậu gật gật đầu, tiếp theo nói với người sau lưng: "Lão Quách, ngươi vất vả một chút, tắt hết camera giám sát đi."

Quách Sở lĩnh mệnh mà đi, rất nhanh liền tắt hết camera trong cục cảnh sát.

Mắt Lý Phong sáng lên, không khỏi ở trong lòng giơ ngón tay cái với Trương Hoành Mậu một cái.

Như vậy mặc kệ chút nữa phát sinh cái gì, cảnh sát đều có thể thả tay đối phó tình huống, không hổ là cục trưởng!

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Lý Phong đi đến một chỗ đất trống, đứng thẳng người, lấy bàn tay ngoắc ngoắc khiêu khích Vương Mãnh.

Vương Mãnh cười lạnh một tiếng, bước chân vững vàng tới chỗ đối diện Lý Phong, hai tay bày ra thế thủ boxing.

Nơi xa, Trương Hoành Mậu và các lãnh đạo bắt đầu thảo luận.

"Ta biết Vương Mãnh này, hai năm trước hắn đã vô địch giải đấm nhau cận chiến thành phố Minh Châu, thực lực không thể coi thường a."

"Ừm, ta cũng biết hắn, trong trận chung kết đối thủ của hắn chính là Cách Đấu Vương Tiểu Trịnh của sở cảnh sát ta, kết quả sau sáu hiệp ác chiến Tiểu Trịnh đã thua."

"Tiểu Trịnh? Đệ nhất của Đại Hội Đấm Nhau giữa các cảnh sát toàn thành phố vừa rồi?"

"Đúng, chính là hắn."

“Vãi, vậy Vương Mãnh này cũng không phải mạnh bình thường a!"

Ngụy Băng Khanh nghe bọn họ thảo luận, trong lúc nhất thời đôi mi thanh tú nhíu chặt, vẻ lo lắng lộ rõ trên mặt.

Còn Phùng Tuấn, vẻ mặt ngoài nhẹ nhõm còn có chút hưng phấn, thằng Lý Phong không biết trời cao đất rộng này vậy mà thật sự dám đánh, đúng là không biết chữ "chết" viết thế nào!

Mọi người ở đây đang thảo luận, Vương Mãnh quát lạnh một tiếng, khí thế mạnh mẽ như con mãnh hổ lao tới Lý Phong.

"Thật là nhanh!"

Ánh mắt Trương Hoành Mậu sáng lên, nhịn không được tán thưởng.

Trong chớp mắt Vương Mãnh đã vọt tới trước mặt Lý Phong, một quả đấm to lớn lao thẳng tới mặt Lý Phong.

Lý Phong không chút sợ hãi, lui về sau liền tránh thoát một quyền này, thế mà Vương Mãnh dường như đã sớm tính toán, ngay sau đó hắn dữ tợn cười một tiếng, cúi người xuống một chân quét tới!

"Chổi Quét Nhà!"

Trương Hoành Mậu phát ra một tiếng kinh hô.

Cao thủ chiến đấu dùng chiêu Chổi Quét Nhà chẳng có gì lạ, nhưng tốc độ Vương Mãnh biến chiêu quá nhanh, căn bản không cho đối thủ phản ứng!

Ngụy Băng Khanh hơi biến sắc, vẻ lo lắng trên mặt càng đậm.

Phùng Tuấn trừng lớn hai mắt, khuôn mặt lộ vẻ hung tàn, hắn muốn tận mắt thấy Lý Phong bị Vương Mãnh đánh bại, hành hung một phen!

Mọi người ở đây đang nghĩ Lý Phong sắp bại bởi một chiêu này, Lý Phong lại đột nhiên vặn eo một cái, hai chân nhảy khỏi mặt đất, làm ra tư thế xoay tròn 360° ở giữa không trung!

Vương Mãnh mặc dù kinh hãi nhưng gặp nguy không loạn, thừa dịp Lý Phong rơi xuống đất đã đứng dậy lần nữa đấm tới.

Lý Phong cười lạnh một tiếng, trong nháy mắt chạm đất cũng đánh ra một quyền.

"Phanh "

Hai quyền chạm nhau!

"Răng rắc "

Tiếng giòn vang truyền đến!

Vương Mãnh hét thảm một tiếng, lui nhanh về sau!

Đợi đến khi Vương Mãnh đứng vững thân hình mọi người mới phát hiện, bàn tay trái của hắn đã nắm chặt bàn tay phải đang vô lực rũ xuống, sắc mặt trắng bệch không gì sánh được!

Đúng lúc này, Lý Phong lao tới, một quyền đánh tới mặt Vương Mãnh!

"Ta nhận thua!" Vương Mãnh sợ hãi hô to một tiếng.

"Bá" .

Lý Phong bỗng nhiên dừng thân hình lại, nắm đấm cách chóp mũi Vương Mãnh chỉ còn 1,2 cm!

Bên ngoài đầu tiên là yên tĩnh, tiếp theo một hồi âm thanh thán phục sợ hãi vang lên!

Chương 11. Nhiệm vụ mới

"Được. . . Thật mạnh!"

"Một quyền đánh gãy cánh tay Vương Mãnh?"

"Con mẹ nó chứ, người anh em này quá khỏe khoắn!"

"Tiểu tử này có thân thủ thực lợi hại!" Đến cả Trương Hoành Mậu cũng nhịn không được tán thưởng.

Ngụy Băng Khanh rốt cục thở phào, một đôi mắt đẹp nổi lên thần thái kì lạ.

Mặt Phùng Tuấn sớm đã thành màu gan heo, đáng chết, Vương Mãnh vậy mà bại, còn bị bại dứt khoát như vậy?

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 100 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

Thanh âm Chí Linh tỷ tỷ vang lên trong đầu Lý Phong.

"Hoàn thành nhiệm vụ cảm giác rất thoải mái a."

Lý Phong vung vung tay, tiến vào thuộc tính cá nhân.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: C- cấp

Điểm kinh nghiệm: 100/ 200

Điểm tích lũy: 1500

Điểm chinh phục: 0

Kỹ năng: 《 tổng hợp thuật cận chiến 》

Đợi hoàn thành nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh (2)

Tắt hệ thống xong, Lý Phong miệng hơi cười nhìn về phía Vương Mãnh ôm quyền nói: "Đa tạ!"

Vương Mãnh lộ sắc mặt phức tạp liếc hắn một cái, xoay người ủ rũ đi đến bên cạnh Phùng Tuấn nói: "Phùng thiếu, thật xin lỗi, ta. . . Bại."

"Thắng bại là chuyện thường của binh gia, không cần để ở trong lòng." Phùng Tuấn khôi phục trấn định, vỗ vỗ bả vai Vương Mãnh an ủi, thời điểm này hắn tuyệt đối không thể nổi giận, không thì sẽ lưu lại ấn tượng xấu trong lòng đám người Ngụy Băng Khanh.

Vương Mãnh đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cảm động không thôi!

"Kẻ này lòng dạ rộng lớn, am hiểu cách đối nhân xử thế, không hổ là nhân vật cầm đầu đời thứ ba của Phùng gia!" Ánh mắt Trương Hoành Mậu sáng lên, gật đầu tán thưởng.

Hắn là lãnh đạo thành phố còn tán thưởng Phùng Tuấn như vậy, trong mắt Ngụy Băng Khanh cũng hiện ra mấy phần kinh ngạc.

"Hiện tại ta rốt cục tin tưởng ngươi có thực lực bảo hộ nàng, đây là một triệu, xin ngươi cất kỹ." Phùng Tuấn đi đến trước mặt Lý Phong, lấy ra chi phiếu cười nói.

Lý Phong nhướng mày một cái, quét mắt liếc chi phiếu, sau đó tiện tay bỏ vào túi áo.

"Băng Khanh là nữ nhân ta quý trọng nhất, xin ngươi bảo vệ nàng an toàn, nhờ ngươi đó!" Nói xong Phùng Tuấn dùng ánh mắt tràn ngập thâm tình nhìn Ngụy Băng Khanh, Ngụy Băng Khanh lại nhíu mày, nghiêng đầu sang một bên.

"Bảo hộ Ngụy tổng là chức trách của ta, ta biết nên làm như thế nào, cũng không nhọc công Phùng tổng hao tâm tổn trí." Lý Phong cười giả tạo, muốn mượn hoa hiến phật? Nằm mơ đi!

"Rất tốt." Trong mắt Phùng Tuấn lóe lên một đạo hàn quang, tiếp

theo quay người đi đến trước mặt Ngụy Băng Khanh, ôn nhu nói: "Băng Khanh, ta đưa ngươi về nhà."

"Không cần." Ngụy Băng Khanh lạnh nhạt lắc đầu, nháy mắt với Lý Phong, hai người lên xe rời khỏi nơi đây.

Bọn họ vừa đi Phùng Tuấn liền không ở thêm, chào hỏi các lãnh đạo Trương Hoành Mậu một câu rồi lái Mercesdes rời đi.

Đi ra khỏi sở cảnh sát, Phùng Tuấn lấy điện thoại di động gọi một cuộc điện thoại: "Từ lão đại, giúp ta điều tra một người. . ."

. ..

Trong Mercedes-Benz S600, Ngụy Băng Khanh một mực trầm mặc.

Lý Phong ngồi ở vị trí kế bên ghế lái nhìn không chớp mắt, trong đầu vẫn đang suy nghĩ làm sao mở miệng nói ra chuyện làm bảo tiêu cho Ngụy Băng Khanh.

"Ngươi ở đâu, ta đưa ngươi về." Không biết qua bao lâu, Ngụy Băng Khanh rốt cục mở miệng.

"Muộn như vậy tự ta đón xe trở về là được." Lý Phong vừa cười vừa nói.

"Cũng tốt." Ngụy Băng Khanh gật đầu, sau đó dừng xe ở ven đường.

Chương 12. Nhiệm vụ mới(2)

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Con mẹ nó chỉ là khách sáo một chút thôi, ta không thật sự muốn đón xe a!

Ta không mang điện thoại không mang tiền mặt, con mẹ nó ngươi lại muốn ta bắt xe? Hô một tiếng "Ta, Lý Phong, đón xe" à?

"Ta giúp ngươi gọi xe, tiền xe cũng sẽ giúp ngươi thanh toán." Ngụy Băng Khanh không phát giác được Lý Phong oán giận, lấy điện thoại di động ra dùng phần mềm grab gọi một chiếc xe taxi.

(không phải grab nhưng để cho dễ hiểu thân thuộc với VN ạ)

Lý Phong thở phào, còn tốt còn tốt, chí ít hắn không cần chạy bộ về phòng thuê.

"Ách. . . Ngụy tổng, ngươi có cần bảo tiêu không?" Suy nghĩ hồi lâu Lý Phong quyết định chủ động hỏi vấn đề này, tuy Ngụy Băng Khanh có vẻ rất khó đồng ý, nhưng không thử một chút làm sao biết kết quả?

"Không cần." Đôi mi thanh tú của Ngụy Băng Khanh hơi nhíu, trực tiếp cự tuyệt.

Lý Phong: ". . ."

Không phải chứ. . . Nữ nhân này không thèm cho ta mặt mũi chút nào, tiểu gia dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của nàng!

Lý Phong phát hiện Ngụy Băng Khanh là thật sự lạnh lẽo, khí chất như băng sơn, nói chuyện cũng lạnh lùng, toàn bộ hành trình không tươi cười, dường như nàng căn bản không có loại cảm xúc đó.

Ngay khi Lý Phong buồn rầu chuyện hoàn thành nhiệm vụ, Ngụy Băng Khanh nói thêm: "Bất quá ngươi có thể làm trợ lý của ta, đây

là danh thiếp, cân nhắc tốt thì hãy gọi điện thoại cho ta."

Sau khi lấy ra một tấm danh thiếp vàng đưa cho Lý Phong, Ngụy Băng Khanh mời hắn xuống, sau đó Mercedes-Benz S600 nghênh ngang nổ máy rời đi.

Nhìn theo lưng con xe đắt tiền lao nhanh trong bóng đêm, Lý Phong nghiến răng nghiến lợi nói: "Mẹ nó chứ, Tổng giám đốc lạnh lùng đúng không? Một ngày nào đó ta sẽ khiến ngươi phải quỳ xuống thổi kèn cho ta!"

Lý Phong không biết là, sau khi lái xe rời khỏi nơi đây, một nụ cười nở rộ trên mặt Ngụy Băng Khanh: "Đại anh hùng trời cao phái tới cứu ta a, rất lâu chưa gặp được sự tình thú vị như vậy. . ."

Sau nửa canh giờ, Lý Phong rốt cục trở lại phòng thuê.

"Vãi, đã là 1 giờ sáng, chờ chút. . . Ngày mai cần tăng ca?"

Lý Phong vốn chỉ cầm điện thoại di động lên nhìn thời gian, ai ngờ nhìn thấy ông chủ nhắn tin trong nhóm công ty ngày mai phải tăng ca!

"Đcm, ngày mai là cuối tuần a, tiểu gia còn muốn ngủ nướng!"

Lý Phong trực tiếp chửi tục.

Hắn làm người bán hàng cho một công ty quảng cáo nhỏ, 1 tháng thu nhập 10 ngàn trở lên, tại thành phố như Minh Châu coi như sống ổn.

Nhưng ông chủ rất keo kiệt, thường xuyên dùng các loại lý do cắt xén tiền lương nhân viên, còn bắt người ta cuối tuần tăng ca, quan trọng bọn họ tăng ca mà không có tiền!

"Sorry a lão bản, ta đau bụng, ngày mai xin phép nghỉ một ngày." Nhắn xong Lý Phong tắt điện thoại di động.

Hắn có được Hệ thống cứu vãn nữ thần, lại có chi phiếu 1,5 triệu, còn được Ngụy Băng Khanh mời đi tập đoàn Vị Lai làm việc, tăng ca? Tăng cái răng a!

Được rồi, ngày mai hảo hảo buông lỏng một ngày, thứ hai trực tiếp từ chức!

Ngày hôm sau, Lý Phong tỉnh dậy, cũng không để ý bảy tám cuộc điện thoại của lão bản, đi tới ngân hàng chuyển tiền chi phiếu vào thẻ ngân hàng, sau đó bắt đầu đi dạo.

Đến tối, Lý Phong mới cơm nước xong xuôi đi ra khỏi nhà hàng, đột nhiên âm thanh Chí Linh tỷ tỷ lại lần nữa vang lên.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có lập tức xem xét không?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái: "Xem xét."

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tống Uyển Quân (1) "

"Mục tiêu: 8 giờ tối nay, nữ thần Tống Uyển Quân sẽ gặp nguy hiểm ở hộp đêm Minh Nguyệt, cứu nàng thoát khỏi nguy hiểm thì nhiệm vụ hoàn thành."

"Khen thưởng: 200 điểm kinh nghiệm, 1500 điểm tích lũy."

"Chú thích: Bởi vì nhiệm vụ này có tính nguy hiểm nhất định, căn cứ theo chủ nghĩa nhân đạo của nhà phát triển, hệ thống tạm thời khen thưởng kí chủ một kỹ năng đặc thù 《 Sơ cấp Ẩn Thân Thuật 》, nhiệm vụ kết thúc sẽ thu hồi."

"Ẩn Thân Thuật? !"

Mắt Lý Phong sáng lên, vội vàng tiến vào ba lô xem xét, quả nhiên phát hiện có một bản kỹ năng đang an tĩnh nằm tại ô vuông thứ nhất.

"Sơ cấp Ẩn Thân Thuật: Biết được thuật này về sau có thể tùy thời tiến vào trạng thái tàng hình, thu lại hết thảy thanh âm cùng khí tức, số lần sử dụng không hạn chế, nhưng trong một ngày thời gian sử dụng không được vượt qua 1 giờ."

"Có muốn lập tức sử dụng?"

Lý Phong không do dự, trực tiếp lựa chọn sử dụng..

Một tia sáng lóe lên, trong đầu Lý Phong xuất hiện trí nhớ liên quan tới 《 Sơ cấp Ẩn Thân Thuật , nếu không phải người chung quanh qua lại rất nhiều, Lý Phong tuyệt đối sẽ lập tức thí nghiệm Ẩn Thân Thuật này!

Lý Phong nhìn thời gian, phát hiện đã 7h15, hắn không dám chậm trễ, vội vàng đón xe taxi đi tới Minh Nguyệt hội sở.

Chương 13. Góa phụ xinh đẹp

Hộp đêm Minh Nguyệt là một hộp đêm khá nổi tiếng ở thành phố Minh Châu, bên trong bài trí rất xa hoa, trang thiết bị nhất lưu, người phục vụ được huấn luyện nghiêm chỉnh, đám công chúa trong các phòng thì diễm lệ yêu kiều.

(công chúa:tiếng lóng Hồng Kông, chỉ phò, cave các kiểu @@)

Các nhân sĩ thành công tới đây nói chuyện làm ăn, tìm chuyện vui, một đêm ném ra mấy chục ngàn thậm chí mấy trăm ngàn là chuyện thường gặp, nói chung đây là một nơi đốt tiền danh xứng với thực.

Mà lão bản phía sau màn của hộp đêm Minh Nguyệt chính là Tống Uyển Quân.

Tống Uyển Quân, một trong những lão đại của thế lực ngầm thành phố Minh Châu, đại bộ phận quầy rượu, hộp đêm, trung tâm mát xa ở thành Tây đều là sản nghiệp của nàng.

Tống Uyển Quân mới 30 tuổi, bởi vì lớn lên thiên kiều bách mị, trượng phu lại qua đời vì bệnh cấp tính trong đêm tân hôn, cho nên rất nhiều người đều gọi nàng là góa phụ xinh đẹp.

Giờ phút này, một đoàn xe Audi A6 chậm rãi ngừng lại ở cửa Minh Nguyệt hội sở, mười người đàn ông áo đen đi ra khỏi năm chiếc A6, chăm chú vây quanh chiếc Audi A8.

Khi cửa sau của xe mở ra, một chiếc giày cao gót chậm rãi hạ xuống, tiếp theo là tới cái chân dài đeo vớ đen tất đen bước xuống.

ảnh minh họa cho mọi người dễ tưởng tượng :v https://drive.google.com/open?id=13Hc8qZsFilchnoTN8jlPDVyzEyDvFt8l

Sau khi chủ nhân của đôi chân kia xuất hiện, cả không gian này dường như đều rạng rỡ hơn không ít.

Đây là một nữ tử mặc áo khoác màu đỏ nhạt, cao chừng 1m7,

hai chân thon dài thẳng tắp, bờ mông vô cùng sung mãn, từ phía sau nhìn lại tựa như hai quả đào chín mọng, trước ngực lại có đường cong kinh người, tựa như muốn phá tung quần áo để ra ngoài vậy.

Trừ vóng dáng đầy ma quỷ ra, khuôn mặt của nữ nhân này cũng là cực phẩm.

Da thịt trắng nõn như kem, mái tóc đen nhánh, khuôn mặt quyến rũ, ngũ quan tinh xảo như được tỉ mỉ điêu khắc, bờ môi đỏ thắm càng như tác phẩm của thần, khiến người ta không nhịn được muốn hôn một cái.

Nàng chính là góa phụ xinh đẹp —— Tống Uyển Quân!

Sau khi Tống Uyển Quân xuống xe liền được một đám thủ hạ bảo vệ đi vào Minh Nguyệt hội sở, nàng không biết là, cách đó không xa, có một người nam nhân đã nhìn thấy toàn bộ quá trình xuất hiện đầy kinh diễm của nàng.

"Nữ nhân này. . . Cực phẩm a! Cái tướng mạo này cái tư thái này, nếu có thể cưỡi nàng một lần quả thực đời này không còn gì đáng tiếc a!" Lý Phong chép miệng một cái, nhịn không được cảm thán.

Nếu như nói Ngụy Băng Khanh là hoa tuyết liên thánh khiết, vậy nữ nhân này là hoa mẫu đơn ướt át, khuôn mặt hai người có thể nói cân sức ngang tài, khí chất thì lại tương phản cực lớn.

Lý Phong suy đoán nữ nhân này hẳn là mục tiêu Tống Uyển Quân trong nhiệm vụ, chỉ là bên người nàng có nhiều bảo tiêu bảo hộ như vậy thì có thể gặp được nguy hiểm gì?

"Mặc kệ, đi vào trước rồi nói sau."

Lý Phong suy nghĩ xong cười một tiếng, nghênh ngang đi vào cửa hộp đêm, phất phất tay với hai công chúa tiếp khách.

Những công chúa này không có bất kỳ phản ứng gì, bởi vì đối với các nàng mà nói Lý Phong chính là không khí, căn bản không nhìn thấy!

"Ẩn Thân Thuật của hệ thống quả nhiên trâu bò, chỉ tiếc là tạm thời, nếu như khu mua sắm mà có thì mình nhất định phải mua một bản."

Lý Phong nhớ đến bộ phim điện ảnh 《 Người tàng hình 》 trước kia mình từng xem, nam chính sau khi có được năng lực ẩn thân liền chạy đến nhà đối diện đè mỹ nữ trong đó ra... chịch.

Tuy biết rõ làm như vậy thật là không có đạo đức, nhưng nói thật. . . Lý Phong vừa nghĩ đến đã thấy nhiệt huyết sôi trào.

Hắn đương nhiên sẽ không làm ra loại chuyện cầm thú này, nhưng nhìn lén mỹ nữ tắm rửa vẫn có thể cân nhắc một chút.

Đúng lúc này, Lý Phong nhìn thấy đám người Tống Uyển Quân sắp biến mất tại góc rẽ, vội vàng đè xuống những tạp niệm này mà đi theo sau.

Ở trong một gian phòng làm việc trên lầu số bốn, quản lý hộp đêm Minh Nguyệt là Từ Mậu cười cười đứng ở một bên, tại trước mặt hắn, Tống Uyển Quân ngồi trên ghế nghiêm túc kiểm tra sổ sách tháng trước.

Sau lưng Tống Uyển Quân, một vị nam tử mặt lạnh lùng đang đứng thẳng tắp, hắn đứng ở nơi đó mà tựa như một thanh đao sắc bén đã thu vào vỏ, lưỡi đao đã ẩn đi, nhưng làm cho bất kì người nào cũng không dám khinh thường.

Không biết qua bao lâu, Tống Uyển Quân khép sổ sách lại, duỗi lưng ngửa người ra sau, cười quyến rũ nói rằng: "Từ quản lý, tháng trước doanh thu lại tăng thêm 5 phần trăm, ngươi làm việc rất không tệ."

"Tháng này tất cả nhân viên được thưởng thêm 30%, bao gồm cả ngươi."

Áo khoác có vạt áo rất ngắn, Tống Uyển Quân lại ngồi đối diện với Từ Mậu, nếu như Từ Mậu có lòng xem xét, liền có thể nhòm ngó phong thái tuyệt vời ở ngực nàng.

Chỉ là Từ Mậu không dám nhìn lén, thậm chí ngay cả dũng khí đối mặt với Tống Uyển Quân cũng không có!

"Đa tạ lão bản khích lệ, ta nhất định sẽ không ngừng cố gắng, tuyệt đối không phụ hi vọng của lão bản!" Từ Mậu ra sức cúi đầu nói.

Chương 14. Góa phụ xinh đẹp(2)

Tống Uyển Quân khi cười quyến rũ quá mức hấp dẫn lòng người, Từ Mậu sợ rằng nếu mình nhìn nhiều thì sẽ liều lĩnh làm ra sự tình không nên làm.

Cái này cũng không thể trách Từ Mậu nhát gan, đã từng có thủ hạ bị nụ cười của Tống Uyển Quân mê hoặc tâm trí, xúc động đòi đưa tay sờ Tống Uyển Quân.

Sau đó. . . Ách, nói chung là không có sau đó nữa, Từ Mậu chỉ biết là từ đó về sau chưa từng gặp lại người anh em kia.

"Từ quản lý, ngươi thấy ta đẹp không?" Tống Uyển Quân bắt chéo hai chân, cười quyến rũ hỏi.

"Đẹp. . . Đẹp lắm." Cái trán Từ Mậu toát ra mồ hôi lạnh, run giọng đáp.

"Vậy vì sao ngươi không nhìn ta ?" Giọng Tống Uyển Quân đầy vẻ quyến rũ, nhẹ nhàng vuốt lọn tóc trên trán hỏi.

"Thuộc hạ không dám!" Cái cằm Từ Mậu đã gần như áp vào lồng ngực, chết sống không dám nhìn Tống Uyển Quân.

"Gần đây Hàn Chấn có phái người đến hộp đêm gây sự không?" Tống Uyển Quân thở dài, xem ra có chút mất hứng.

Hàn Chấn là lão đại thành Nam, địa bàn hai bên coi như tiếp xúc, đập phá quán lẫn nhau là chuyện thường có.

"Thưa không." Từ Mậu đáp lại.

"Vậy thì thật là quái lạ, Hàn Chấn tại sao tự nhiên giỏi nhịn như thế?" Tống Uyển Quân nhíu mày nói thầm một câu, tiếp theo đứng dậy nói: "Thay ta quản lý hộp đêm thật tốt vào, cuối năm sẽ không thiếu chỗ tốt cho ngươi."

"A Văn, chúng ta đi." Nói xong Tống Uyển Quân liền muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng vào lúc này, một loạt âm thanh đánh nhau cùng quát lớn từ bên ngoài truyền đến.

Tống Uyển Quân hơi biến sắc, quay đầu nhìn về phía Quách Văn.

Lông mày Quách Văn nhướng lên một cái, vừa muốn đi qua xem xét tình huống, đột nhiên một tên trung niên nam tử đầu trọc đẩy cửa đi vào.

Chỉ thấy hắn mặc áo sơ mi trắng, ngực đeo dây chuyền vàng, vì mấy cái cúc trên mở ra nên người khác còn nhìn thấy ở ngực có xăm một con Thanh Long, tuổi tác chừng bốn mươi, toàn thân trên dưới đều tản ra khí tức hung ác.

Đi theo sau lưng hắn còn có hơn mười tiểu đệ mặc đồ màu đen bó sát, trên tay những người này đều cầm gậy bóng chày.

Lại nhìn 17 tên thủ hạ của Tống Uyển Quân, trong số đó đã có bảy người bị đánh ngất xỉu trên mặt đất, mười người còn lại cũng tiến đến sau lưng Hàn Chấn, xem ra đã thành tiểu đệ của Hàn Chấn rồi!

"Tống Uyển Quân, không nghĩ tới ngươi sẽ bị thủ hạ mình phản bội a?" Ngay sau khi cửa lớn một lần nữa đóng lại, Hàn Chấn điên cuồng cười lớn.

Sắc mặt Tống Uyển Quân cực kỳ khó coi, khó trách Hàn Chấn nhanh như vậy đã đánh vào, hóa ra là những thủ hạ kia phản bội nàng!

Chỉ là nàng tự hỏi bình thường đều đối xử không tệ với thủ hạ, có chỗ tốt gì đều sẽ lập tức chia cho bọn hắn ,vì sao bọn hắn muốn phản bội mình?

"Ta quả thực không nghĩ tới bọn hắn sẽ phản bội ta, bất quá không vấn đề, ta còn có A Văn." Tống Uyển Quân nhìn về phía Quách Văn, mắt lộ ra vẻ mong đợi.

Quách Văn là tâm phúc của nàng, mãnh tướng đủ sức lấy một địch mười, đã từng giúp nàng vượt qua qua rất nhiều nguy cơ, chỉ cần Quách Văn còn ở đây, nàng vẫn còn có cơ hội chạy được!

Còn Từ Mậu. . . Hắn đã bị dọa cho sắp tè ra quần, Tống Uyển Quân đương nhiên không thể đặt hi vọng lên hắn.

Chỉ là khiến cho nàng cảm thấy không ổn là, Quách Văn vẫn như cũ đưa lưng về phía nàng, không hề có chút đáp lại nào.

"Ha ha, ngươi cho rằng là ai nói cho ta biết ngươi muốn tới hộp đêm Minh Nguyệt? Ngươi cho rằng những thủ hạ này bởi vì người nào mới phản bội ngươi?"

"A Văn, nói cho Tống Uyển Quân, ngươi theo phe nào." Hàn Chấn không ngừng cười như điên, trong mắt tràn ngập vẻ trêu tức..

Quách Văn rốt cục xoay người nhìn lại, mặt lộ nụ cười tà dị, nói: "Kinh hỉ hay không a, Tống Uyển Quân."

Tống Uyển Quân như rơi vào hầm băng!

Chương 15. Vì yêu sinh hận

"Vì cái gì?" Không biết qua bao lâu, trên mặt Tống Uyển Quân khôi phục lại bình tĩnh, mở miệng hỏi.

Thủ hạ phản bội nàng cũng thôi đi, vì cái gì Quách Văn cũng muốn phản bội nàng?

Quách Văn theo nàng bảy năm, được nàng tín nhiệm vô cùng, thân phận có thể nói là dưới một người trên ngàn người, tiền, địa vị, nữ nhân, nàng có thể cho đều cho, vì sao hắn còn không thỏa mãn?

"Vì cái gì? Bởi vì ngươi a, Tống Uyển Quân." Lông mày Quách Văn khẽ nhướng lên một cái, nụ cười tà dị càng đậm.

Thân thể Tống Uyển Quân chấn động, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Ở một bên Từ Mậu cũng run rẩy cả lên, sắc mặt tái nhợt nhưng ánh mắt đã lộ vẻ tỉnh ngộ hiểu ra.

"Ngươi biết không, từ lần thứ nhất nhìn thấy ngươi ta đã vô cùng mê luyến ngươi, vì có được trái tim của ngươi, ta đã xuất sinh nhập tử bao nhiêu lần? Thế nhưng đến cả bàn tay ngươi cũng không cho ta chạm vào!"

"Về sau ta nghĩ thông suốt, đã không chiếm được con tim ngươi, vậy ta trước tiên sẽ chiếm lấy thân thể ngươi!" Ánh mắt Quách Văn đầy mê ly, khóe miệng vẫn cười tà dị, chậm rãi nói.

"A Văn, ngươi yên tâm, từ sau tối nay, thành Tây vẫn do ngươi quản, còn Tống Uyển Quân này. . . Từ giờ trở đi nàng cũng là nữ nhân của ngươi, ha ha ha." Hàn Chấn cười ha ha một tiếng, vỗ tay nói.

"Đa tạ Hàn lão đại!" Quách Văn nhìn về phía hắn ôm quyền, tiếp theo âm hiểm cười nói: "Uyển Quân, khỏi cần giãy dụa vô ích, ngươi không trốn thoát được, ngoan ngoãn làm nữ nhân của ta đi!"

Thân thể Tống Uyển Quân run lên, tâm tình hiện tại đã chìm vào đáy cốc.

Nàng sớm đã phát hiện Quách Văn rất mê luyến mình, nhưng nàng tự cao vì nghĩ mình giỏi Ngự Hạ Chi Thuật, cho nên không để ở trong lòng, không nghĩ tới sau cùng lại tạo thành quả đắng.

(ngự hạ chi thuật:cách khống chế thủ hạ)

Làm sao bây giờ, nàng tuy cũng từng luyện cận chiến, nhưng nhiều lắm cũng chỉ là đối phó hai ba người bình thường, một mình Quách Văn nàng đã không thể đối kháng rồi!

"Chẳng lẽ hôm nay ta phải chết ở chỗ này sao?" Tống Uyển Quân chắc chắn sẽ không để Quách Văn đụng vào mình, một khi chuyện xấu xảy ra, nàng sẽ cắn lưỡi tự tử, chỉ là nàng không cam tâm a!

Ngay tại thời khắc Tống Uyển Quân nản lòng thoái chí, một thân ảnh đột nhiên chui ra từ dưới bàn công tác, đưa tay kéo Tống Uyển Quân lui về phía sau!

Mọi người tại đây trong nháy mắt ngơ ngác cả lũ!

Con mẹ nó, chuyện gì xảy ra, vì sao lại có người trốn ở phía dưới bàn làm việc?

Tống Uyển Quân cũng ngơ ngác, nàng vừa mới ngồi ở chỗ đó, trước khi ngồi còn cố ý nhìn xuống phía dưới một chút, căn bản không có người!

Là nàng nhìn lầm sao?

"Ngươi là ai?" Nhìn bóng lưng thẳng tắp trước mắt, Tống Uyển Quân run giọng hỏi.

Sự tình đã phát sinh, nàng vừa rồi có phải nhìn lầm hay không đã không trọng yếu, trọng yếu là làm rõ ràng thân phận đối phương.

Đám người Hàn Chấn lại càng sững sờ, không phải chứ. . . Nghe giọng của Tống Uyển Quân, người này cũng không phải mai phục nàng đã sắp xếp trước? Con mẹ nó đến cùng tình huống là như thế

nào!

"Ừm. . . Ta là ai không trọng yếu, trọng yếu là có ta ở đây thì bọn họ không đả thương được ngươi."

Một thanh âm trầm thấp vang lên, chính là Lý Phong!

Tống Uyển Quân không nhìn lầm, khi nàng ngồi xuống thì ở dưới bàn công tác xác thực không có người, Lý Phong là từ sau lưng Hàn Chấn đi tới, ở trong trạng thái Ẩn Thân Thuật căn bản không có người nào phát hiện hắn đến.

Về phần tại sao Lý Phong lại xuất hiện ở phía dưới bàn làm việc. . . Làm như vậy dù sao cũng dễ khiến người ta tiếp nhận hơn là tự nhiên xuất hiện từ không khí a?

Thân thể Tống Uyển Quân chấn động, mừng rỡ không thôi!

Tuy cái thanh âm này đối với nàng mà nói rất lạ lẫm, nhưng ít ra cũng để nàng nhìn thấy hi vọng chạy thoát khỏi nơi đây!

"Hừ, đến cả mặt cũng không dám lộ ra mà cũng dám nói sẽ cứu Tống Uyển Quân?" Hàn Chấn rất nhanh khôi phục trấn định, cười lạnh nói.

Tống Uyển Quân đầu tiên là sững sờ, lúc này mới phát hiện ở sau gáy Lý Phong buộc một sợi dây, hơi suy nghĩ một chút đã đoán được Lý Phong hắn là dùng khăn che lại dung mạo rồi.

Là sợ Hàn Chấn sau này trả thù sao? Hắn đến cùng là ai?

Chương 16. Vì yêu sinh hận(2)

"Chẳng qua vì tiểu gia ta quá đẹp trai, sợ hào quang nhân vật chính tỏa ra làm mù mắt chó của các ngươi, thức thời thì xéo đi nhanh, miễn cho lát nữa sẽ bị ta đánh cho cha mẹ cũng không nhận ra!" Lý Phong chỉ là sợ về sau có phiền phức, lúc này mới thuận tay lấy cái khăn che mũi miệng, nhưng hắn có thể thừa nhận sao?

Thừa nhận là không thể nào rồi, cả đời này đều sẽ không thừa nhận, chỉ có thể mạnh mẽ duy trì một chút lòng tự trọng. ..

"Đồ tạp chủng, dám chơi lưu manh với lão tử, chán sống rồi à, đánh chết con mẹ nó cho ta!" Hàn Chấn giận tím mặt, vung tay lên nói.

Tiếng ta vừa nói ra, đám tiểu đệ phía sau hắn liền tranh nhau phóng tới Lý Phong.

Quách Văn cười lạnh một tiếng, khoanh tay đứng tại chỗ không nhúc nhích, hắn ngược lại muốn nhìn xem người bịt mặt này có bản lĩnh gì mà dám cứu Tống Uyển Quân!

"Trốn xuống dưới gầm bàn." Vừa nói xong, Lý Phong đẩy Tống Uyển Quân một cái về sau rồi tiến lên phía trước.

Tống Uyển Quân đứng vững thân hình lại liền nhịn không được hờn dỗi trừng mắt liếc Lý Phong một cái, lúc này mới nghe lời trốn vào dưới gầm bàn công tác.

Ngay khi Tống Uyển Quân trốn xuống, hai tiểu đệ đã vọt tới phụ cận Lý Phong, vung lên gậy bóng chày đánh tới.

Lý Phong cười lạnh một tiếng, nhảy lên không trung đá hai cái, trong chớp mắt đã đá trúng hai cái gậy bóng chày!

"Phanh" "Phanh "

Gậy bóng chày lập tức đứt gãy!

Khi hai tiểu đệ ngây người, Lý Phong lập tức đi lên, tung ra một chiêu Song Long Xuất Hải, hai tay hai đấm vào ngực bọn chúng.

Hai tên kia chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ truyền đến, thân bất do kỷ bay ngược ra sau, đập trúng một đám tiểu đệ khác làm cả bọn ngã rạp ra.

Ngay tại thời điểm Lý Phong muốn thừa thắng truy kích, có mấy tiểu đệ thông minh đã vòng theo hướng khác muốn tiếp cận bàn công tác để thừa dịp hắn không chú ý bắt lấy Tống Uyển Quân.

"Cũng thông minh đấy nhỉ." Lý Phong cười lạnh một tiếng, cấp tốc quay người nhảy lên một cái, thân thể ở giữa không trung liên tục đá ra!

Liên Hoàn Thối!

"Phanh" "Phanh" "Phanh "

Một hồi tiếng kêu gào thê thảm vang lên, mấy tên tiểu đệ kia đã bị Lý Phong đá bay.

Sau khi hạ xuống, Lý Phong nhặt lên một cái gậy bóng chày, như hổ nhập bầy dê đánh cho bọn tiểu đệ còn lại kêu cha gọi mẹ, những nơi hắn đi qua có côn ảnh tung bay, tiếng nổ trầm đục vang lên không dứt!

Chỉ mười mấy giây đồng hồ sau đó, bọn tiểu đệ đều đã bị đánh ngã xuống đất, té xỉu hàng loạt!

Hàn Chấn hít vào một ngụm khí lạnh, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt vô cùng!

Quách Văn thì đồng tử co rụt lại, trên mặt hiện ra vẻ kiêng dè nồng đậm!

"Vừa rồi ngươi mới nói muốn đánh chết ta?" Lý Phong cầm lấy gậy bóng chày đập nhẹ lên lòng bàn tay trái mấy cái, chậm rãi đi tới chỗ Hàn Chấn.

"A Văn!" Hàn Chấn lui lại một bước, quay đầu nhìn về phía Quách Văn: "Chỉ cần ngươi xử lý hắn, ta cho ngươi 10 triệu!"

Hắn tự biết mình không phải đối thủ của Lý Phong, chỉ có thể gửi hi vọng lên Quách Văn.

Quách Văn gật gật đầu, hít sâu một cái nói: "Chẳng cần biết ngươi là ai, hôm nay dám phá hỏng đại sự của lão tử, lão tử liền giết ngươi!"

(lão tử = bố mày)

Tiếng ngươi vừa nói ra, hắn lấy ra từ sau eo một cây dao găm, mũi chân điểm đất một cái, thân thể hóa thành mũi tên vọt tới Lý Phong.

Lý Phong không dám khinh thường, trong nháy mắt Quách Văn vọt lên đã xoay tròn gậy bóng chày, hung hăng quét về phía trước!

Ngay trong khoảnh khắc gậy bóng chày quét ngang ra ngoài, Quách Văn hung hăng đạp mạnh hai chân lên đất, thân thể nhảy lên một cái, hung hiểm tránh thoát được một đòn này!

Ngay sau đó, Quách Văn dữ tợn cười một tiếng, hai tay nắm chặt dao găm giơ lên cao sau đó hung hăng đâm xuống một cái!

Một nhát này góc độ xảo trá vô cùng, nhắm thẳng đến đỉnh đầu Lý Phong, thời cơ xuất thủ cũng rất chuẩn xác, chính là lúc Lý Phong lực cũ vừa đi lực mới chưa sinh, không kịp biến chiêu!

Lý Phong. . . Chết chắc rồi!

Chương 17. Hồng nhan họa thủy

"Hay lắm!" Hàn Chấn nhịn không được hô lên, hắn dường như đã nhìn thấy hình ảnh máu tanh đầu Lý Phong bị toác ra một cái lỗ lớn!

Từ Mậu như chim cút núp ở góc tường cảm thấy sợ hãi nhắm hai mắt lại, không dám nhìn tiếp một màn này.

Tống Uyển Quân trốn ở dưới bàn làm việc tuy không nhìn thấy được bên ngoài đang phát sinh cái gì, nhưng nghe thấy tiếng rống to của Hàn Chấn lập tức đổ mồ hôi lạnh thay Lý Phong!

Ngay khi dao găm sắp đâm vào đầu Lý Phong, Lý Phong đột nhiên lui về sau một bước!

Nhờ vào một bước này mà Lý Phong tránh thoát được một kích tất sát của Quách Văn!

"Không có khả năng!" Quách Văn kinh hô một tiếng, sắc mặt lộ vẻ không thể tin nổi!

Hắn làm sao có thể vừa quét ngang một côn liền lập tức lui lại, hắn làm cách nào nghịch chuyển quán tính vật lý được? Cái này rõ ràng không khoa học!

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, gậy bóng chày hung hăng hất lên!

"Phanh" "Răng rắc "

Một côn này trực tiếp quất vào trên cằm Quách Văn, trực tiếp đánh cho mấy cái răng rụng ra, Quách Văn ngửa đầu bay ra ngoài, té xuống đất!

"Đã sớm biết ngươi sẽ nhảy dựng lên mà, thích phách lối với ta à!" Lý Phong mang theo gậy bóng chày đi đến trước mặt Quách

Văn, trêu tức nói.

Trước đó hắn đánh ra một côn nhìn qua có vẻ uy mãnh, kì thực là giả mà thôi, chứ chưa hề chính thức dùng lực, trong nháy mắt Quách Văn nhảy dựng lên, Lý Phong đã làm tốt chuẩn bị lui lại.

Sự thật chứng minh suy đoán của hắn hoàn toàn chính xác!

"Phốc!"

Quách Văn chỉ cảm thấy một cỗ cảm giác nổi giận từ đáy lòng bùng lên, tiếp theo há mồm phun ra một ngụm máu tươi, ngẹo đầu ngất đi!

Hàn Chấn run rẩy cả người, quay đầu bỏ chạy!

Tiểu tử này không phải người, mà là quái vật! Hắn ở trong xã hội lăn lộn nhiều năm như vậy, chưa từng thấy kẻ hung mãnh giống như Lý Phong!

"Muốn chạy à? Mơ thật đẹp!" Lý Phong cười gằn một tiếng, giơ tay ném một cái, gậy bóng chày lướt đi trên không trung để lại một đường vòng cung xinh đẹp, trực tiếp đánh trúng phần gáy Hàn Chấn.

Hàn Chấn đến cả kêu thảm một tiếng cũng không kịp, trực tiếp bị đánh ngất xỉu trên mặt đất, mà nơi hắn bị đánh gục chỉ còn cách cửa không đến một mét nữa!

Trong nháy mắt Hàn Chấn ngất đi, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ vang lên trong đầu Lý Phong.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, bắt đầu khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 200 điểm kinh nghiệm, 1500 điểm tích lũy, thu hồi “Ẩn Thân Thuật”".

"Đinh, chúc mừng kí chủ tăng lên đẳng cấp."

Lý Phong ở trong lòng vui vẻ, tiếp theo quay đầu nhìn về phía Từ Mậu đang núp ở góc tường: "Ngươi theo phe nào?"

"Ta. . . Ta theo phe lão bản, theo phe lão bản." Từ Mậu xoa đi mồ hôi lạnh trên trán, lộ vẻ mặt tái nhợt nói.

Người anh em này quá mạnh, một mình đánh ngã một đám, đến cả Quách Văn cũng bị hắn dùng hai chiêu đánh bay, người anh em này nếu như sinh ở thời cổ đại, nhất định là tồn tại khủng bố cấp bậc Lữ Bố, Trương Phi!

Lúc này Tống Uyển Quân thấy động tĩnh phía bên ngoài đã im ắng, liền chui ra từ dưới bàn công tác, đợi nàng thấy rõ ràng tình huống xung quanh nhất thời rơi vào trạng thái đờ đẫn.

"Cái này. . . Tất cả đều là ngươi làm?" Sau một lúc lâu nàng mới hồi phục tinh thần lại mà hỏi.

"Không phải ta thì ai?" Lý Phong nhún nhún vai, ra vẻ chuyện thường thôi nói.

"Ngươi rốt cuộc là ai, tại sao muốn cứu ta?" Tống Uyển Quân hơi biến sắc, xem ra có chút kinh nghi bất định.

Nàng rõ ràng chưa từng gặp Lý Phong, Lý Phong lại có thể sớm mai phục tại nơi này xuất thủ cứu nàng, phim truyền hình cũng không dám để kịch bản trùng hợp như vậy a!

"Ta là. . ." Lý Phong vừa muốn tùy tiện chém gió một phen, ai ngờ âm thanh hệ thống nhắc nhở lại vang lên.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Lý Phong ngậm miệng lại, mặc niệm một câu: "Xem xét."

"Nhiệm vụ: Chân thật "

"Giới thiệu: Nói thật lòng thân phận thật của mình cho Tống Uyển Quân biết, đồng thời lộ mặt và lưu lại phương thức liên lạc, thuận tiện để về sau hai bên thông đồng."

"Khen thưởng: 50 điểm kinh nghiệm, 500 điểm tích lũy."

"Chú thích: Muốn chinh phục nữ thần thì cần dũng cảm lộ ra thật mặt, bó tay bó chân không phải biểu hiện nên có ở một người

nam nhân chân chính —— trích trong 36 kế tán gái."

Lý Phong: "? ? ?"

Chương 18. Hồng nhan họa thủy(2)

Không phải chứ. . . Hệ thống ngươi là ma quỷ sao? Nhất định như vậy rồi! Muốn tiểu gia thông đồng với Tống Uyển Quân? Có lầm hay không!

Hắn hiện tại cũng coi như biết rõ ràng thân phận của Tống Uyển Quân, đây chính là lão đại thế giới ngầm a, đi ra ngoài thị sát công việc cũng có thể gặp phải mai phục, thông đồng với nàng? Rõ ràng là ngại mạng mình dài a!

(chưa rõ thông đồng có ý tứ là chịch hay chỉ là kết hợp nên để theo bản gốc @@)

Nếu không phải bởi vì nếu nhiệm vụ thất bại tiểu đệ sẽ bị rút ngắn 1 cm, Lý Phong lập tức sẽ lựa chọn buông tha cho nhiệm vụ này!

"Ừm?" Tống Uyển Quân thấy Lý Phong muốn nói lại thôi, trong lúc nhất thời càng thêm nghi ngờ.

"Ta là Lý Phong, một lần tình cờ nghe thấy Hàn Chấn muốn gây bất lợi cho ngươi, cho nên sớm mai phục tại nơi này." Lý Phong khẽ cắn hàm răng, đồng thời bỏ mặt nạ xuống.

"Nhưng mà ta vừa rồi. . . Không thấy được ngươi tránh ở phía dưới a." Lông mày của Tống Uyển Quân nhíu lại, có chút muốn nói lại thôi, nàng xác thực không nhìn thấy Lý Phong tránh ở phía dưới, điểm này nàng phi thường khẳng định!

"Thực ra ngươi từng thấy ta, bất quá bị ta thôi miên." Lý Phong nhún nhún vai, ra vẻ tùy ý nói.

Đã muốn thẳng thắn, thì hắn cần phải tìm một cách giải thích hợp lý cho việc xuất hiện, cái thuyết pháp thôi miên này rất khó kiểm chứng, nhưng đã là cách nói hợp lý nhất mà Lý Phong có thể

nghĩ ra.

Tống Uyển Quân xác thực thực tin tưởng lời nói của Lý Phong, nhưng nàng vẫn có chút nghĩ không ra, chỉ nghe thấy Hàn Chấn muốn gây bất lợi cho mình liền muốn tới cứu mình, người bình thường căn bản không làm được loại chuyện tốt này a?

Trừ phi. . .

"Ngươi. . . Thầm mến ta?" Tống Uyển Quân khẽ cắn môi đỏ, hiếu kỳ hỏi.

Nàng trước đó từng gặp được rất nhiều người rõ ràng chưa gặp mặt, nhưng lại yêu mến nàng cuồng nhiệt không gì sánh được, nếu như Lý Phong cũng là một người như vậy, làm ra loại chuyện này cũng coi như hợp lý.

Nếu đổi thành nữ nhân khác hỏi ra loại vấn đề này, Lý Phong khẳng định sẽ trả lời một câu "Đồ ảo tưởng", nhưng người hỏi lời này lại là Tống Uyển Quân vừa xinh đẹp vừa có dáng người cực phẩm, Lý Phong không chỉ không có bất kỳ vẻ không thoải mái nào, ngược lại còn có chút. . . đỏ mặt!

"Cái này. . ." Lý Phong không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể ra vẻ khó xử, muốn nói lại thôi.

"Tiểu đệ đệ dáng dấp đẹp trai, thân thủ lại tốt, có hứng thú đến bên này làm việc cho ta không?" Tống Uyển Quân không tiếp tục truy vấn, nàng dùng đôi mắt nhìn Lý Phong từ trên xuống dưới rồi nói.

Nàng gần như có thể kết luận Lý Phong cũng là người thầm mến mình, mà nàng hiện tại quả thực cần gấp một chiến tướng có thể thay thế Quách Văn, Lý Phong vô cùng phù hợp.

"Tạm thời không hứng thú, cho ta phương thức liên lạc, nếu như ta cân nhắc ổn rồi thì sẽ gọi điện thoại cho." Lý Phong nhún nhún vai, móc điện thoại di động nói.

Tống Uyển Quân sững sờ, chưa từng có nam nhân nào cự tuyệt nàng, chưa từng có! Nam nhân này không phải thầm mến nàng sao, vì sao lại cự tuyệt nàng, chẳng lẽ là chơi chiêu lạt mềm buộc

chặt? Có chút ý tứ a!

"Tiểu đệ đệ, ta thật sự rất cần ngươi, chỉ cần ngươi nguyện ý giúp ta, ta. . . Ta sẽ. . ." Tống Uyển Quân báo ra số điện thoại xong, khuôn mặt đỏ bừng cúi đầu nói, vẻ quyến rũ lập tức tràn ngập cả không gian!

Lý Phong chỉ cảm thấy bụng dưới nóng lên, nơi nào đó có dấu hiệu muốn ngẩng đầu, ngay sau đó liền ở trong lòng chửi một câu "Đồ yêu tinh" !

Nữ nhân Tống Uyển Quân này thật sự là một cái nhăn mày, nở một nụ cười cũng làm cho người ta động tâm không thôi, dùng câu nói hồng nhan họa thủy để hình dung nàng cũng chưa đủ.

Đúng vào lúc này, âm thanh Chí Linh tỷ tỷ vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ thu hoạch được 50 điểm kinh nghiệm, 500 điểm tích lũy."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Cấp C

Điểm kinh nghiệm: 150/ 300

Điểm tích lũy: 3500

Điểm chinh phục: 0

Kỹ năng: Tổng hợp thuật cận chiến.

Nhiệm vụ đang chờ hoàn thành: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh.

Nhìn thuộc tính ở trước mắt, Lý Phong tắt hệ thống đi, ra vẻ suy tư nhìn Tống Uyển Quân nói: "Ngươi sẽ làm nữ nhân của ta?"

"Cái này. . . Tiểu đệ đệ, chúng ta mới vừa quen, ngươi nói như vậy, thật khiến người ta. . . Sợ hãi ~" Khuôn mặt Tống Uyển Quân

lại đỏ hơn mấy phần, khẽ cắn môi nói .

"Vậy bỏ đi, ta sẽ suy nghĩ thêm." Lý Phong tuy còn chưa quá hiểu Tống Uyển Quân, nhưng cũng nhìn ra nữ nhân này không đơn giản, nếu như nàng thật sự dựa vào thân thể đi tới hôm nay, cũng sẽ không bị Quách Văn phản bội. .

Sắc mặt Tống Uyển Quân trì trệ, Lý Phong vậy mà cự tuyệt? Gia hỏa này chẳng lẽ là gay? !

Mặc dù có chút tức giận, nhưng thái độ của Lý Phong cũng kích thích lòng chinh phục của Tống Uyển Quân, vô luận như thế nào, nam nhân này phải để nàng sử dụng!

Chương 19. Lập uy

Chỉ thấy Tống Uyển Quân khẽ thở dài, nói: "Nếu tiểu đệ đệ đã muốn cân nhắc, vậy thì người ta đành chờ ngươi trả lời vậy, bất quá tiểu đệ đệ có thể chờ ta triệu tập thủ hạ tới rồi mới đi hay không?"

"Tuy Hàn Chấn bị tiểu đệ đệ đánh ngất xỉu, nhưng ta sợ hắn còn có chiêu dự phòng, có ngươi ở cạnh tỷ tỷ mới có thể an tâm."

Lý Phong nhíu mày, mặt hiện vẻ do dự.

"Có được hay không vậy tiểu đệ đệ." Tống Uyển Quân tiến lên một bước giữ chặt rồi vung vẩy cánh tay Lý Phong, tựa như một nữ nhân xinh xắn đang làm nũng người yêu.

Từ Mậu lộ vẻ mặt chấn kinh, vội vàng nghiêng đầu đi.

Con mẹ nó, góa phụ xinh đẹp đang làm nũng, hắn không có nhìn lầm a? !

Ở trong ấn tượng của Từ Mậu, Tống Uyển Quân tuy thường xuyên toát ra vẻ mị hoặc, nhưng lại chưa bao giờ chủ động đi kéo tay của nam nhân, càng là chưa từng làm nũng với nam nhân nào!

Cảm giác được sự mềm mại từ cánh tay truyền đến, Lý Phong không khỏi rung động trong lòng, nữ nhân này thật sự là một tiểu yêu tinh, nam nhân không đủ định lực căn bản không thể ngăn cản sự dụ hoặc của nàng!

"Muốn ta chờ ngươi cũng được, bất quá ngươi có thể đừng kêu ta là tiểu đệ đệ hay không, thực ra ta rất lớn." Lý Phong hít sâu một hơi, cố đè xuống cảm giác nóng bức trong lòng nói.

"Thật sự rất lớn sao?" Tống Uyển Quân cúi đầu quét mắt liếc qua chỗ hạ thân Lý Phong, sau đó dùng ánh mắt đầy vẻ quyến rũ nhìn vào mắt hắn.

Cái liếc này thiếu chút nữa làm cho dục vọng Lý Phong vừa mới

đè xuống lại một lần nữa bùng cháy lên, hận không thể ôm Tống Uyển Quân vào trong ngực hung hăng sờ nắn toàn thân một phen!

Nhưng Lý Phong biết, nếu như hắn hiện tại dám làm vậy với Tống Uyển Quân, vậy sau này hắn rất có thể biến thành Quách Văn thứ hai!

"Ngươi tự mình nhìn thử là biết." Lý Phong không để lại dấu vết rút tay về, ra vẻ nghiền ngẫm nói.

Tống Uyển Quân ở trong lòng giật mình, càng nhìn không thấu Lý Phong, đồng thời lòng ham muốn thu phục cũng càng tăng vọt.

"Tốt, về sau tỷ tỷ nhất định sẽ nhìn thử một lần xem sao." Tống Uyển Quân quyến rũ cười một tiếng, sau đó lấy ra từ ví một chiếc điện thoại di động gọi cho thủ hạ.

. . .

Nửa giờ sau, tại sảnh lớn của hộp đêm Minh Nguyệt, Tống Uyển Quân cùng Lý Phong sóng vai mà ngồi ở sô pha giữa phòng.

Trước mặt hai người, Hàn Chấn, Quách Nghĩa bị trói lại, băng dán kín miệng, quỳ rạp dưới đất.

Cách đó không xa, mười hai nam tử thân thể cường tráng mặc tây trang màu đen đang đứng trang nghiêm, bọn họ cùng Quách Văn được gọi là Thập Tam Thái Bảo, là thủ hạ đắc lực của Tống Uyển Quân.

"Quách Văn thấy lợi quên nghĩa, mưu toan liên thủ cùng với Hàn Chấn lừa giết ta, may mà có Lý thiếu xuất thủ cứu giúp, ta mới may mắn thoát khỏi tai nạn."

"Các ngươi đều là tâm phúc theo ta nhiều năm, ta hiểu các ngươi, các ngươi cũng hiểu ta, nếu ai có hai lòng, vậy kết cục của Quách Nghĩa hôm nay chính là cái gương để các ngươi soi vào!" Tống Uyển Quân liếc nhìn mọi người một lần, chậm rãi nói.

"Lão bản, chúng ta tuyệt đối trung thành, tuyệt đối không phản bội!" Những người kia vội vàng cúi người xuống, cùng lúc mở miệng hô to.

"Rất tốt. Từ giờ trở đi, gặp Lý thiếu cũng giống như gặp ta, đã nghe rõ ràng chưa?" Tống Uyển Quân hài lòng gật đầu, tiếp theo cười nói.

"Vâng, lão bản!"

"Còn không bái kiến Lý thiếu?"

"Xin chào Lý thiếu!"

Những người kia cùng nhau khom người chào Lý Phong, đồng thời hô to.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, quay đầu nhìn về phía Tống Uyển Quân.

"Đây là tạ lễ ta muốn tặng ngươi, ngươi thích không, đại. . . đệ đệ?" Tống Uyển Quân cúi đầu vào bên tai hắn, miệng thở ra hơi ấm thơm như hoa lan.

"Thật lòng mà nói. . . Không phải rất ưa thích. Bất quá ngươi đã dụng tâm như thế, vậy ta sẽ nhận lấy." Lý Phong suy nghĩ rồi cười một tiếng, quay đầu nói: "Tống Uyển Quân là nữ nhân ta bảo kê, nếu ai dám động vào nàng, thì phải tự hỏi quyền cước của ta có đáp ứng hay không."

Tiếng không vừa nói ra, Lý Phong đấm thẳng một quyền lên bàn trà.

"Phanh "

Một tiếng động thật lớn vang lên, bàn trà làm bằng đá cẩm thạch đầu tiên là xuất hiện mấy vết nứt chằng chịt giống như mạng nhện, tiếp theo rầm một tiếng triệt để sụp đổ!

Thân thể của mười hai tiểu đệ vốn đã hơi khom xuống lại càng cúi sâu hơn, mặt lộ vẻ sợ hãi!

Trong mắt Tống Uyển Quân lóe lên ánh sáng, nửa khen ngợi nửa cảm kích nhìn Lý Phong một cái, đây là đang giúp nàng lập uy sao?

Chương 20. Lập uy(2)

Tuy Hàn Chấn, Quách Văn bị bắt đã làm đám thủ hạ bị sợ hãi, nhưng bọn hắn dù sao cũng không có mặt ở hiện trường, không thể trực quan cảm nhận được sự khủng bố của Lý Phong.

Nhưng sau khi nhìn thấy một quyền này, bọn họ sẽ biết phản bội nàng có cái hậu quả gì!

Trong khi mọi người còn đang rung động, Lý Phong đứng dậy đi tới phía cửa, khua tay nói: "Ngươi khẳng định còn có việc phải giải quyết, ta đi trước, hẹn gặp lại."

"Ta đưa ngươi đi." Tống Uyển Quân lấy lại tinh thần, liền vội vàng đứng lên đuổi theo.

Đi ra khỏi cửa phòng, Tống Uyển Quân đưa tay kéo lại cánh tay Lý Phong, nũng nịu hỏi: "Muộn như vậy mà ngươi thật sự muốn đi sao? Hay là ngươi lưu lại, chờ ta xử lý xong sự tình bên này chúng ta sẽ cùng nhau về nhà?"

"Giường nhà ta. . . Rất lớn nha." Nói đến đây, Tống Uyển Quân khẽ cắn môi đỏ, mặt hiện vẻ mị hoặc không gì sánh kịp.

Lý Phong cảm thấy bụng dưới nóng lên, nhìn chằm chằm ngực nàng nói rằng: "Ừm, xác thực rất lớn . . Nếu như có ngươi làm ấm giường, ta đúng là có thể cân nhắc chuyện đi tới nhà ngươi tạm ở một đêm."

Bộ ngực khủng bố như muốn đâm rách áo mà ra, nhìn một cái đã đủ sức khiến bất cứ người nào cũng khó lòng kiềm chế, nếu có thể da chạm thịt mà xoa nắn một phen. . .

"Ngươi đúng là đồ tiểu bại hoại, chỉ biết nghĩ tới mấy chủ ý xấu xa, có điều muốn tỷ tỷ làm ấm giường cho ngươi cũng không phải là không được, bất quá ngươi phải cố gắng biểu hiện thêm nha." Trái tim Tống Uyển Quân không hiểu sao nhảy lên một cái, đưa ngón tay ngọc dí trán Lý Phong, cười nói.

"Biết rồi, ta đi trước." Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, giống như cười mà không phải cười rút tay ra, tiếp theo quay người rời đi.

"Gia hỏa này thật đúng là không có chỗ tốt thì quyết không bỏ sức. . ." Sắc mặt Tống Uyển Quân trì trệ, âm thầm nỉ non một câu, tiếp theo ma xui quỷ khiến thế nào mà tự nhiên hỏi một câu: "Ta mặc quần lót màu gì?" (@_@)

"Màu đỏ." Lý Phong dừng bước chân lại, cũng không quay đầu mà nói.

"Màu đỏ?" Sắc mặt Tống Uyển Quân nhất thời trở nên quái dị.

Nếu Lý Phong đã là một mực trốn ở dưới bàn làm việc, vậy hắn khẳng định nhìn thấy phong cảnh dưới váy, nhưng nàng rõ ràng là mặc quần lót trắng, Lý Phong vì sao nói là màu đỏ?

Là hắn cố ý nói sai, hay là hắn căn bản không nhìn thấy?

"Gia hỏa này quá cổ quái, có nên điều tra hắn một phen hay không?" Nhìn theo bóng lưng dần xa của Lý Phong, Tống Uyển Quân lâm vào trầm tư. . .

Đi ra khỏi hộp đêm Minh Nguyệt, Lý Phong rốt cục thở dài ra một ngụm trọc khí, chỉ có thể nhìn lại không thể ăn, loại cảm giác này quá mức dày vò!

(trọc khí: khí xấu, ợ hơi, nấc, đánh rắm, chính là bài tiết trọc khí)

"Không biết về sau hệ thống có tuyên bố nhiệm vụ liên quan tới Tống Uyển Quân nữa hay không. . ."

Lý Phong hiện tại cảm giác rất phức tạp, vừa có chờ mong lại vừa có tâm thần bất định, nữ nhân Tống Uyển Quân này đúng là quyến rũ thật, nhưng cũng đại biểu cho nguy hiểm.

Nhưng ngay sau đó Lý Phong đã bật cười: "Ta đã có được hệ thống, tự nhiên phải gọi đây là cơ duyên mới phải, từ nay về sau cứ thẳng thắn mà làm, sợ chó gì bố con thằng nào!"

Cười to mấy tiếng xong, Lý Phong đón xe trở lại phòng thuê.

Sáng sớm hôm sau, Lý Phong ngồi xe buýt đi tới công ty, sau khi vào cửa hắn liền phát hiện các đồng nghiệp đều dùng ánh mắt phức tạp nhìn hắn, có lo lắng có kinh ngạc còn có cười trên nỗi đau của người khác.

Lý Phong đối với cái này sớm đã đoán trước, dùng vẻ mặt mỉm cười cùng mọi người chào hỏi, sau đó đi đến chỗ ngồi của mình. .

"Nha, đây không phải Lý đại thiếu gia sao, ngươi không phải đau bụng sao, ta còn tưởng rằng ngươi hôm nay vẫn chưa đi làm cơ đấy."

Một thanh âm âm dương quái khí vang lên, bên trong văn phòng đầu tiên là yên tĩnh, tiếp theo liền vang lên một trận cười vang!

(âm dương quái khí:hiểu đơn giản là giọng cười cà khịa :v)

Chương 21. Giận dữ đấm người

Người nói chuyện là Trương Nguyên, đồng nghiệp của Lý Phong, bởi vì hiệu suất làm việc của Lý Phong ở trên hắn, nên hắn luôn luôn nhằm vào Lý Phong.

Hôm qua ngoại trừ Lý Phong ra, mọi người đều dựa theo yêu cầu của ông chủ tới đây tăng ca, cho nên đối với chuyện Lý Phong "bỏ bê công việc", một bộ phận đồng nghiệp có chút phê bình kín đáo, những tiếng cười vang chính là của bọn họ.

Cũng có một bộ phận đồng nghiệp cảm thấy không ra sao cả, tất cả đều là người làm công, Lý Phong cũng không làm gì sai, các ngươi chế giễu người ta là có ý tứ gì?

"Trương Nguyên, ngươi có ý tứ gì?" Lý Phong nhíu mày, nhìn Trương Nguyên rồi nói.

"Không có ý gì, chỉ là nghe nói thân thể ngươi không thoải mái, quan tâm ngươi một chút mà thôi."

"A đúng rồi, bởi vì ngươi hôm qua không tới tăng ca, lão bản đã chuyển giao hết khách hàng của ngươi cho ta, ai nha,, suy nghĩ một chút ta đã cảm thấy kích động rồi." Trương Nguyên trào phúng cười một tiếng.

Bọn họ đều là người bán hàng, khách hàng chính là đại biểu cho thu nhập, Lý Phong đặt ở trong tất cả nhân viên bán hàng có hiệu suất xếp trước ba, số lượng khách hàng của hắn tự nhiên rất nhiều, cũng khó trách Trương Nguyên sẽ đắc ý.

"Trương Nguyên, ngươi làm anh em ước ao ghen tị a, buổi tối hôm nay ngươi phải mời khách đấy!"

"Đúng, mời khách, đi tới hộp đêm Minh Nguyệt ăn chơi đập phá một phen!"

"Hộp đêm Minh Nguyệt thì thôi đi a, ở nơi đó tiêu xài một đêm

là đi tong cả năm làm việc của chúng ta, bất quá có thể đi ăn hải sản, ngươi nói xem có đúng hay không a Trương Nguyên."

Những đồng nghiệp trước đó cười vang ào ào mở miệng trêu chọc.

"Được rồi, các ngươi bớt tranh cãi đi."

"Lý Phong, lão bản cũng chỉ là trong lúc nổi nóng mới làm ra quyết định này, ngươi đi tìm lão bản xin lỗi một phen, nói không chừng lão bản sẽ thay đổi chủ ý."

Những đồng nghiệp cảm thấy bất công cho Lý Phong cũng ào ào mở miệng, nhất thời gian phòng làm việc loạn vô cùng.

"Lý Phong, ngươi đến phòng làm việc của ta giải thích một chút lý do hôm qua không tới tăng ca, những người khác tập trung làm việc cho tốt, hô to gọi nhỏ cái gì!" Lúc này lão bản Cao Khôn lộ vẻ mặt âm trầm đi tới từ phòng quản lý.

Trong văn phòng nhất thời yên tĩnh, đám người Trương Nguyên lộ vẻ cười trên nỗi đau của người khác, đây là yên tĩnh trước sóng gió bão táp a, Lý Phong lần này thảm rồi, lão bản mắng người rất khó nghe!

"Giải thích thì thôi đi, ta là tới từ chức." Lý Phong cười, giải thích? Hắn cần gì phải giải thích? Sắp từ chức còn giải thích cái rắm a!

Đại trượng phu co được giãn được, không có thực lực tự nhiên phải khiêm tốn làm việc, nhưng có thực lực tương ứng còn nín nhịn uất ức, vậy chính là nhu nhược!

Nụ cười trên mặt đám người Trương Nguyên ngưng kết lại, thì đến cả lão bản Cao Khôn cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Lý Phong muốn từ chức, không nghe lầm chứ? Hắn vẫn luôn làm việc thận trọng cẩn thận a, trước đó cũng không nhìn ra hắn có dấu hiệu muốn từ chức a!

"Lý Phong, ngươi đang dọa ta à?" Cao Khôn cười lạnh, hắn không cho rằng Lý Phong là thật sự muốn từ chức, chẳng qua là

muốn dùng chiêu này để không bị quở trách mà thôi.

"Lý Phong, ngươi cũng quá ngây thơ rồi, muốn dọa lão bản để không bị xử phạt?" Trương Nguyên cười một tiếng, tiếp theo chạy đến trước mặt Cao Khôn nói: "Lão bản, ta dám cam đoan với ngài, Lý Phong tuyệt đối không dám từ chức!"

"Đúng đấy, hiện tại là thời điểm rất hiếm thông báo tuyển dụng, hắn bây giờ mà từ chức thì rất khó tìm việc khác a."

"Lý Phong làm lâu như vậy, tích lũy nhiều khách hàng như vậy, đột nhiên từ chức chẳng phải hoàn toàn uổng phí? Ta cũng không tin hắn dám từ chức!"

"Lý Phong, đừng xúc động, có gì cứ từ từ nói chuyện."

"Tìm công việc khác không dễ dàng, nhịn được thì nhịn đi!"

Bởi vì một câu nói của Lý Phong, trong văn phòng lần nữa biến thành ồn ào.

"Các ngươi khuyên hắn làm gì, hắn đã muốn đi thì mặc hắn, bất quá trước khi đi ngươi cần phải viết một tờ giấy cam đoan." Cao Khôn lộ vẻ không vui, Lý Phong đã muốn chơi, vậy mình liền chơi đùa cùng hắn, xem ai trâu bò hơn!

Lời này vừa nói ra, trong văn phòng bỗng nhiên an tĩnh lại.

"Giấy cam đoan gì?" Lý Phong chỉ muốn từ chức, không muốn làm lớn chuyện lên, cho nên ngữ khí coi như bình tĩnh.

Cao Khôn mỉm cười, móc ra một điếu thuốc lá, Trương Nguyên ở một bên hiểu chuyện lập tức lấy ra cái bật lửa đốt cho hắn, bộ dáng cười rạng rỡ rất là nịnh nọt.

Thấy thế, một số đồng nghiệp lập tức lộ vẻ mặt khinh bỉ, nhưng không có cách nào, loại người này lại rất được lão bản ưa thích, người khác có thể nói cái gì?

"Cam đoan sau khi ngươi từ chức sẽ không tiếp xúc với khách hàng trước, mặt khác lại bỏ thêm 100 ngàn tiền bảo chứng. Nếu như một năm sau ngươi không lấy khách hàng từ chỗ ta, ta liền trả

lại tiền đặt cọc cho ngươi, thế nào?" Cao Khôn thở ra một ngụm khói thuốc, chậm rãi nói.

Các đồng nghiệp lộ vẻ mặt chấn kinh, Trương Nguyên cũng há hốc miệng!

Chương 22. Giận dữ đấm người

Con mẹ nó, còn có loại thao tác này? Từ chức cần phải viết giấy cam đoan, còn phải giao 100 ngàn tiền đặt cọc, con mẹ nó đây không phải công ty lừa đảo chứ!

"Nếu như ta không viết thì sao?" Lý Phong giận quá hóa cười, hắn chưa bao giờ thấy loại người vô liêm sỉ như Cao Khôn!

"Không viết? Vậy thì ngoan ngoãn làm việc đi. Đương nhiên, ngươi cũng có thể thử đi kiện ta, để xem ai mới là người cười cuối cùng!"

"Nói thật cho ngươi biết a, lão tử chính là có tiền, ngươi chỉ là tiểu tử nghèo tới từ nơi khác, có tư cách gì đấu với lão tử!" Cao Khôn cũng cười, cười rất khinh miệt, cái loại điểu ti thối như Lý Phong còn không phải bị hắn muốn chơi thế nào thì chơi thế đó?

(điểu ti:tiếng lóng:chỉ người thua kém người khác về mọi mặt)

Các đồng nghiệp đều lộ vẻ mặt khó coi, Cao Khôn đã dám làm như thế với Lý Phong, thì dám làm chuyện tương tự với bọn hắn, cứ như vậy, về sau ai còn dám từ chức? !

"Lý Phong, tranh thủ thời gian viết giấy cam đoan a, ngươi không đấu lại lão bản được. Hoặc là ngươi quỳ xuống van cầu lão bản, nói không chừng lão bản sẽ phát thiện tâm buông tha cho ngươi." Trương Nguyên là một ngoại lệ, hắn không chỉ không có bất kỳ vẻ lo lắng gì, ngược lại còn rất hưng phấn.

Lý Phong chỉ cảm thấy một luồng lửa giận dâng lên từ trong lồng ngực!

Đúng lúc này, âm thanh Chí Linh tỷ tỷ vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét."

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Giận dữ đấm người "

"Mục tiêu: Cầm lấy bàn phím quất mặt lão bản vô lương tâm, đánh rụng ba cái răng coi như nhiệm vụ thành công."

"Khen thưởng: 50 điểm kinh nghiệm, 500 điểm tích lũy."

"Chú thích: Vấn đề có thể dựa vào nắm đấm giải quyết thì không phải vấn đề, ai làm ngươi khó chịu, ngươi liền đánh hắn một trận, nếu như còn khó chịu vậy đánh hai trận!"

Xem hết giới thiệu, Lý Phong cười hung ác.

Vừa rồi hắn cũng đang suy nghĩ có nên đánh Cao Khôn một trận hay không, chỉ là sợ chuyện kiện cáo nên hắn mới không hành động.

Hiện tại nha. . . Ha ha, vì để tiểu đệ không rút ngắn 1 cm hắn đành phải hành hung Cao Khôn một trận!

"Ngươi cười cái gì?" Cao Khôn đang hút thuốc lá cảm thấy sửng sốt.

Tên này không phải bị điên rồi chứ, đã bị người ta chửi thẳng mặt còn có tâm tình cười? Cuồng tự ngược?

(cuồng tự ngược:thích bị ngược đãi)

"Lão bản, hắn đang nịnh nọt ngươi đấy." Trương Nguyên ở một bên cười nhạo nói.

Đúng lúc này, Lý Phong tiện tay lấy từ trên bàn công tác một cái bàn phím, tiếp theo vọt thẳng tới trước mặt Cao Khôn, vung bàn phím quất thẳng mặt hắn.

"Phanh "

Bàn phím đánh vào trên mặt Cao Khôn phát ra một tiếng trầm đục, máu mũi lập tức văng tung tóe!

"Viết giấy cam đoan?"

"Bốp!"

"Giao 100 ngàn tiền đặt cọc?"

“Bốp!"

"Chính là có tiền?"

"Bốp!"

Lý Phong hỏi một câu liền vung bàn phím quất mặt Cao Khôn một cái, Cao Khôn căn bản là không có cách nào tránh né, chỉ có thể liên tiếp lui về phía sau, sau cùng đã thối lui đến sát tường.

Lý Phong đột nhiên bùng nổ làm tất cả đồng nghiệp trong văn phòng phải chấn kinh, vãi cả nồi, quá tàn bạo, đây là Lý Phong bình thường ôn tồn lễ độ sao? !

Quan trọng là Lý Phong không có bất kỳ dấu hiệu nào muốn dừng lại, hiện tại cũng không ai dám ra mặt ngăn hắn lại!

"Lý Phong, ngươi điên sao, ngươi làm vậy là đang phạm tội đấy có biết không? !" Cao Khôn không thể lui lại nữa, phù phù một tiếng ngồi bệt xuống dưới đất, lấy hai tay che lại khuôn mặt đã bị đánh cho sưng thành bánh bao, quát lên.

"Đấu với lão tử? !" Lý Phong cười cười một tiếng, lần nữa vung lên bàn phím quất tới mặt hắn.

"Phanh "

Rốt cục, vào lần thứ năm bị bàn phím quất mặt, ba cái răng mang theo máu tươi rớt ra khỏi miệng Cao Khôn!

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ thu hoạch được 50 điểm kinh nghiệm, 500 điểm tích lũy."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Cấp C

Điểm kinh nghiệm: 200/ 500

Điểm tích lũy: 4000

Điểm chinh phục: 0

Kỹ năng: 《 Tổng hợp thuật cận chiến 》.

Nhiệm vụ đang chờ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh (2)

Lý Phong hiện tại chỉ cảm thấy toàn thân sảng khoái, khó trách Chí Linh tỷ tỷ nói Hệ thống cứu vãn nữ thần là hệ thống trâu bò nhất, bá khí nhất, tiện lợi nhất, tính cách của hệ thống này, quả nhiên làm hắn thật thoải mái!

Chương 23. Tàn bạo nhất kích

"Lão bản ngươi không sao chứ, có cần gọi xe cứu hộ hay không?" Trương Nguyên vọt tới trước mặt Cao Khôn quan tâm hỏi.

"Gọi xe cứu hộ cái con mẹ ngươi à, đánh hắn cho ta, đánh hắn a!" Cao Khônq uất một bàn tay vào trên mặt Trương Nguyên, mắng to.

"Lão bản, ta. . ." Trương Nguyên bụm mặt khóc không ra nước mắt, con mẹ nó lão tử chọc ai a, ngươi đánh ta làm gì! Hơn nữa Lý Phong tàn bạo như thế, lão tử cũng đánh không lại hắn a!

"Hôm nay người nào đánh Lý Phong một trận, tháng này tiền thưởng tăng gấp đôi!" Cao Khôn cũng lấy lại tinh thần, nơi này có rất nhiều nhân viên khác, chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng ai dám không động thủ?

Nhưng mà chỉ có một bộ phận nhân viên lộ ra vẻ động tâm, còn lại đều là mặt không biểu tình, nói đùa à, tạm thời chưa đề cập tới vấn đề nhân phẩm của ngươi không đáng để người khác tin tưởng, mỗi chuyện Lý Phong tàn bạo như thú đã khiến cho người ta e ngại rồi.

"Người nào đánh Lý Phong một trận lão tử cho hắn 10 ngàn tiền mặt, cộng thêm cuối tháng tiền thưởng tăng gấp đôi!" Cao Khôn cảm thấy gấp gáp, chẳng lẽ là do chỗ tốt không đủ? Vậy hắn liền tăng giá!

Sự tình hôm nay đối với hắn mà nói chính là sỉ nhục lớn, ở ngay tại địa bàn của mình bị nhân viên của mình đánh, chuyện này truyền ra ngoài mặt mũi của Cao lão hắn biết giấu vào đâu? Vô luận như thế nào, hôm nay hắn đều muốn làm cho Lý Phong phải chịu kết cục thê thảm!

Tiền có thể xui khiến cả ma quỷ, ngay sau đó năm tên nhân viên bao gồm cả Trương Nguyên liền cùng nhau đi về phía Lý Phong, nóng lòng muốn thử đánh hắn một trận, bọn họ cũng chính là

người lúc nãy cười vang.

Những đồng nghiệp cảm thấy tội nghiệp cho Lý Phong mặc dù không muốn nối giáo cho giặc, nhưng cũng không mở miệng khuyên can, bọn họ còn muốn đi làm ở đây, không thể đắc tội lão bản.

"Trương Nguyên." Lý Phong đùa cợt nhìn về phía Trương Nguyên, kêu lên.

"Ừm?" Trương Nguyên vừa đi tới gần Lý Phong, nghe vậy lập tức sững sờ.

"Nhìn nơi này." Lý Phong vung lên bàn phím, tiếp theo hung hăng đập xuống!

"Phanh "

Một tiếng trầm đục vang lên, Trương Nguyên bị đánh vào má bay ra ngoài!

Lý Phong đã sớm thấy Trương Nguyên không vừa mắt, thù mới hận cũ cùng tính một lượt, một cái quất này thật là thoải mái!

"Tê!"

Bốn đồng nghiệp còn lại muốn đánh Lý Phong nhất thời từ bỏ ý niệm này, con mẹ nó chứ, Lý Phong tàn bạo như thú, bọn họ không thể chống lại được!

"Cao lão bản, có muốn ta giúp ngươi báo động không a?" Lý Phong ngồi xổm người xuống, cầm bàn phím vỗ nhè nhẹ lên mặt của Cao Khôn rồi hỏi.

"Lý. . . Lý Phong, ngươi. . . Ngươi chớ làm loạn, ta sẽ bảo Tiểu Mã dẫn ngươi đi làm thủ tục từ chức." Sắc mặt Cao Khôn lúc này đã tái nhợt, âm thanh run rẩy.

Cục tức ngày hôm nay hắn khẳng định không thể cứ như vậy nuốt xuống được, nhưng bây giờ trọng yếu nhất là trấn an tâm tình Lý Phong, miễn cho Lý Phong sẽ làm ra sự tình càng thêm xúc động.

"Không cần viết giấy cam đoan nữa sao?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, ra vẻ nghiền ngẫm nói.

"Không cần không cần, ta đùa giỡn với ngươi mà thôi, chúng ta là công ty chính quy, từ chức chỉ cần làm theo trình tự bình thường là được rồi." Cao Khôn cố nén đau đớn, quay đầu nói: "Tiểu Mã, mau dẫn Lý Phong đi làm thủ tục."

Mã Dung, nhân viên công ty. . . Kế toán kiêm tiếp tân kiêm thư ký kiêm. . . tình nhân của lão bản.

Tướng mạo tạm chấm 6,7 điểm, sau khi trang điểm rất yêu diễm, vóc dáng rất khá, cũng rất biết cách ăn mặc, cho nên vững vàng bắt được con tim của lão bản.

Không chỉ như thế, bởi vì Lý Phong có tướng mạo đẹp trai, Mã Dung còn từng muốn thông đồng với hắn, bất quá bị Lý Phong cự tuyệt, hắn cho dù có thèm khát hơn nữa, cũng sẽ không phát tiết dục vọng lên người của một nữ nhân dùng thân thể để đi lên.

"Sớm nói như vậy chẳng phải giải quyết được rồi? Ngu ngốc!" Lý Phong lại dùng bàn phím đập vào mặt Cao Khôn vài cái, lúc này mới đứng lên đi theo sau lưng Mã Dung làm thủ tục từ chức.

Hắn biết Cao Khôn sẽ không bỏ qua chuyện này, nhưng vậy thì làm sao? Binh tới tướng ngăn, nước đến đất chặn, từ thời điểm hắn quyết định hành hung Cao Khôn thì đã sớm làm tốt chuẩn bị cho tình huống xấu nhất!

"Lão bản, làm sao bây giờ?" Trương Nguyên lấy tay ôm gò má đi tới trước mặt Cao Khôn, lộ vẻ mặt đau khổ hỏi.

"Hừ, ngươi trước tiên dẫn người đi ổn định Lý Phong, đừng để hắn chạy, ta đi gọi điện thoại nhờ giúp đỡ!" Nhìn thấy Lý Phong tiến vào trong phòng họp, Cao Khôn cắn răng bò dậy, ở trong ánh mắt phức tạp của một đám nhân viên mà rời khỏi công ty.

Hơn mười phút sau, Cao Khôn một lần nữa trở lại, ở sau lưng hắn là hơn mười vị đại hán cường tráng, tay cầm trường côn.

Thấy tình hình này, đám người Trương Nguyên lập tức đoán được tiếp theo sắp phát sinh cái gì.

"Trương Nguyên, Lý Phong ở đâu?" Cao Khôn lớn tiếng quát hỏi.

"Hắn vẫn còn đang ở trong phòng họp làm thủ tục từ chức." Ánh mắt Trương Nguyên sáng lên, hưng phấn chạy tới nói.

"Lá gan thằng cẩu tạp chủng này quá lớn, đánh lão tử còn dám tiếp tục lưu lại nơi này!" Cao Khôn đang sợ Lý Phong chạy, giờ phút này không khỏi rất hưng phấn: "Hà lão đại, thằng tạp chủng kia đang ở trong phòng làm việc, mời Hà lão đại thay ta làm chủ!"

Chương 24. Tàn bạo nhất kích(2)

Hà Cừu là thủ hạ của quả phụ xinh đẹp, trùng hợp hơn còn là một trong Thập Tam Thái Bảo, dưới tay có mười mấy tiểu đệ, tác phong đánh nhau hung mãnh vô song.

Trước đây trong một lần tình cờ Cao Khôn cùng Hà Cừu đã kết bạn, lần này bị Lý Phong hành hung, phản ứng đầu tiên của Cao Khôn không phải báo cảnh sát, hắn muốn hung hăng đánh lại Lý Phong một trận, nên lúc này mới ra ngoài gọi điện thoại cho Hà Cừu.

"Hai người các ngươi, vào trong lôi tên nhóc khốn nạn kia ra đây cho lão tử." Hà Cừu phất tay một cái rồi nói.

"Vâng!"

Hai tên côn đồ dữ tợn cười một tiếng, tay cầm trường côn muốn xông vào văn phòng.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng làm việc đột nhiên mở ra, Lý Phong cầm lấy một xấp văn kiện từ chức đi tới, sau khi hắn nhìn thấy đám người Hà Cừu liền nhất thời sững sờ, tiếp theo sắc mặt biến thành cổ quái.

"Lý Phong, con mẹ nó để xem ngươi còn dám phách lối nữa không, lão tử đã sớm thấy ngươi không vừa mắt, có bản lĩnh thì tới cùng lão tử đại chiến ba trăm hiệp, nhìn xem ta có đánh chết ngươi hay không!" Trương Nguyên là kẻ thứ nhất nhảy ra chỉ thẳng mặt Lý Phong mà mắng.

Ở trước mặt một đám đồng nghiệp bị Lý Phong dùng bàn phím quất bay, đối với Trương Nguyên mà nói là một chuyện vô cùng nhục nhã, chỉ khi nào Lý Phong cũng ở trước mặt đồng nghiệp bị hành hung lại một trận mới có thể rửa sạch phần sỉ nhục này!

"Thằng nhà quê vừa nghèo vừa ngu như ngươi mà cũng dám đánh lão tử, hôm nay lão tử thách ngươi ra khỏi cửa lớn được đấy!" Có cường lực trợ giúp, sự phách lối lúc nãy phải giấu đi lại một lần nữa xuất hiện trên người Cao Khôn, hắn muốn hành hung Lý Phong một trận, hắn muốn một lần nữa dựng lên uy nghiêm của lão bản!

"Đồ điểu ti, cũng không thèm soi mặt vào nước tiểu mà xem mình có đức hạnh gì, còn dám náo loạn trong công ty, làm sao, giờ sợ tới mức mắt trợn tròn a?" Mã Dung mới rồi còn cười cười với Lý Phong, giờ phút này cũng bỏ xuống gương mặt giả tạo, ra vẻ cao cao tại thượng nói.

(điểu ti: tiếng lóng, chỉ kẻ thua kém người khác về mọi mặt)

Tiếp theo tròng mắt nàng xoay chuyển, ra vẻ điềm đạm đáng yêu nói: "Lão bản, vừa rồi ở trong kia Lý Phong còn muốn phi lễ ta, người ta thật là sợ ~~ "

Lý Phong cự tuyệt khiến nàng một mực ghi hận trong lòng, lần này nàng muốn làm Lý Phong thân bại danh liệt!

Các đồng nghiệp đều cảm thấy Lý Phong xong đời rồi, đám người Hà Cừu này vừa nhìn đã biết là không dễ chọc, Lý Phong có giỏi võ đến mấy cũng không đánh lại được những tên côn đồ này a!

Vậy mà Lý Phong còn muốn phi lễ Mã Dung, con mẹ nó, khẩu vị của hắn cũng quá mặn rồi, đến cả cái lone công cộng rộng như miệng giếng hắn cũng muốn húp? Tuy lời nói của Mã Dung đúng là làm cho người ta hoài nghi, nhưng mặc kệ thật hay giả, nhân phẩm của Lý Phong đã xem như bị nàng hoàn toàn vấy bẩn!

Mọi người đang nghĩ Lý Phong sắp thân bại danh liệt lại còn bị ăn đánh, thì sắc mặt Hà Cừu đột nhiên kịch biến, bước nhanh tới trước.

"Lý thiếu, ta không biết ngài ở chỗ này nên có điều mạo phạm, xin Lý thiếu hãy thứ tội." Hà Cừu đi tới trước mặt Lý Phong liền dừng lại, khom người nói.

Trong văn phòng nhất thời yên tĩnh!

What the hell ! Tình huống gì vậy, vì sao Hà Cừu lại gọi Lý Phong là Lý thiếu? !

Giờ khắc này, Cao Khôn, Trương Nguyên, Mã Dung trong nháy mắt đứng như trời trồng!

Chương 25. Trợ lý lãnh diễm

Lý Phong cười, hắn liếc mắt một cái đã nhận ra Hà Cừu chính là một trong mười hai người tối hôm qua có mặt ở hộp đêm Minh Nguyệt, cho nên mới lộ vẻ mặt quái dị.

Có điều hắn không xác định Hà Cừu còn nhớ mình hay không, cho nên mới đứng tại chỗ không nhúc nhích, hiện tại xem ra trí nhớ Hà Cừu không tệ.

"Người không biết không có tội." Lý Phong cười nói, Hà Cừu đã gọi hắn một câu Lý thiếu, vậy kế tiếp Hà Cừu sẽ làm thế nào?

Hà Cừu nhất thời thở dài một hơi, hắn cũng không biết tên đầy đủ của Lý Phong, khi hắn phát hiện Lý Phong là Lý thiếu hôm qua thì đã ở trong lòng ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông của Cao Khôn mấy lần!

Cái xxx con mẹ ngươi, gây sự với người khác thì cũng thôi đi, tại sao nhất định phải gây sự với vị tiểu tổ tông này, đây chính là một tên quái vật đấm một quyền bàn trà làm bằng đá cẩm thạch liền vỡ nát, đầu lão tử đầu chưa cứng bằng đá cẩm thạch đâu!

May mà Lý Phong không trách tội nên hắn mới thoát được một kiếp, nhưng Hà Cừu sẽ không thể buông tha cho Cao Khôn!

"Đây chính là Lý thiếu mà tối hôm qua ta từng đề cập với các ngươi, các ngươi còn không tranh thủ thời gian tới bái kiến đi à!" Hà Cừu quay đầu hô lên.

"Xin chào Lý thiếu!" Những tên côn đồ còn lại bước nhanh đến sau lưng Hà Cừu, đồng loạt khom người hô.

Lý Phong ừm một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía Hà Cừu.

"Cao Khôn, con mẹ nó ngươi chán sống hay sao mà dám chọc Lý thiếu?" Trong nháy mắt Hà Cừu trong đã lĩnh ngộ được ý tứ của Lý Phong, nhìn về phía Cao Khôn quát to.

"Hà. . . Hà lão đại, ta. . . Ta không biết ngài cùng Lý Phong có nhận biết a." Cao Khôn khóc không ra nước mắt, Hà Cừu tại sao lại gọi Lý Phong là Lý thiếu, Lý Phong chỉ là tên nghèo mạt rệp, một người làm công, cùng đại thiếu gia có quan hệ cái cọng lông a? !

"Ơ đm con chó này lúc nãy điếc tai à, gọi là Lý thiếu!" Hà Cừu vọt thẳng tới trước mặt Cao Khôn, bàn tay to như quả núi nhỏ tát tới.

"Bẹpppp "

Một tiếng giòn giã vang lên, gương mặt Cao Khôn sưng thêm mấy phần.

"Còn có ngươi nữa, bằng vào mặt hàng như ngươi còn đòi đánh với Lý thiếu? Ta đánh chết mẹ ngươi!" Hà Cừu nhấc chân đạp bụng Trương Nguyên một cái, làm Trương Nguyên bị đạp bay về sau!

"Còn có con đĩ này nữa, ngươi không soi mặt vào trong nước tiểu mà nhìn xem nhan sắc của mình thế nào, Lý thiếu là ai mà thèm phải phi lễ ngươi?!!" Hà Cừu hùng hùng hổ hổ đi đến trước mặt Mã Dung, cũng là đưa tay tát tới, khuôn mặt đã trang điểm tinh xảo của Mã Dung lập tức xuất hiện một cái dấu tay to đùng !

Hà Cừu ở trong mười mấy giây đồng hồ ngắn ngủi đã thu thập đám người Cao Khôn vừa há mồm kêu gào một lần, các nhân viên khác càng là hoảng sợ không thôi, đến thở mạnh cũng không dám!

Hà Cừu vẫn chưa hết giận, quay đầu nói với các tiểu đệ hạ lệnh rằng: "Các ngươi còn đứng ngây ở đó làm gì? Đánh cho ta, đánh chết lũ mình người óc chó này!"

"Vâng!"

Các tiểu đệ nhận được mệnh lệnh, vén tay áo lên liền bắt đầu đánh cho ba người Cao Khôn tơi bời hoa lá.

Các nhân viên khác quay đầu đi không dám nhìn nữa, trước đó những tên chế giễu Lý Phong càng là hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt, hận không thể úp cả người ở dưới gầm bàn!

"Lý thiếu, tha mạng a, ta sai rồi, lần sau không dám nữa!"

"Lý thiếu, ngươi mau bảo bọn hắn dừng tay a, ta về sau không dám tiếp tục nhằm vào ngươi nữa!"

"Lý thiếu, là ta cố ý vu hãm ngươi, ngươi không phi lễ ta, ta sai rồi, ngươi bảo bọn hắn đừng đánh ta nữa!"

Thủ hạ Hà Cừu toàn là bọn giang hồ có kinh nghiệm đầy mình, biết cách đánh khiến người ta đau nhưng lại không bị tổn thương tới gân cốt, ba người Cao Khôn gào khóc thảm thiết, đua nhau cầu xin tha thứ.

"Được rồi, tất cả dừng tay đi." Lý Phong lắc đầu, cảm thấy có chút tẻ nhạt vô vị, hắn không thể thật sự để Hà Cừu đánh chết ba người Cao Khôn, đánh một trận cho hả giận là được.

Lý Phong vừa mở miệng, đám tiểu đệ lập tức dừng tay, không dám chống lại.

Ba người Cao Khôn khóc ròng ròng leo đến ôm chân Lý Phong, luôn miệng nói cảm tạ, Mã Dung càng là nở ra một nụ cười bản thân cho là mị hoặc để nịnh nọt Lý Phong, lại bị Lý Phong bỏ qua không thèm nhìn.

"Ngươi tên là gì?" Lý Phong nhìn về phía Hà Cừu, hỏi.

"Ta là Hà Cừu, Hà trong gió mùa thu, cừu trong thù này không đội trời chung." Hà Cừu cười cười, nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Người anh em trông vậy mà trình độ văn hóa thật cao a, ách, hai loại ý cảnh hoàn toàn khác biệt nhau cũng có thể bị ngươi hỗn hợp thành tính danh, con mẹ nó làm tiểu đệ cho người khác đúng là quá đáng tiếc!

"Hà Cừu. . . Sự tình hôm nay ta đã nhớ kỹ trong lòng. Trên người ta không mang tiền mặt, ngươi đọc số thẻ cho ta, ta chuyển cho ngươi 100 ngàn, coi như phí khổ cực ta cho các huynh đệ." Lý Phong lấy điện thoại di động ra, vừa cười vừa nói.

Lý Phong cũng là nam nhân từng làm phú nhị đại, mặc dù sau đó hoàn cảnh sa sút, nhưng liên quan tới tiền tài hắn luôn làm rất chuẩn, tiền nha, kiếm được chính là để tiêu, huống hồ hắn không thích nợ nhân tình, có thể sử dụng tiền tài trả hết phần nhân tình này là không thể tốt hơn.

(phú nhị đại:đời giàu thứ hai, cha làm tỷ phú thì con chính là phú nhị đại. Tương tự với quan nhị đại)

Chương 26. Trợ lý lãnh diễm(2)

Lời này vừa nói ra, ba người Cao Khôn nhất thời sững sờ ngay tại chỗ, các đồng nghiệp càng là lộ vẻ mặt chấn kinh nhìn về phía Lý Phong.

Lý Phong không phải thằng nghèo rách rưới sao, đột nhiên sao có tiền như vậy, chẳng lẽ hắn là phú nhị đại, đến chỗ này để trải nghiệm sinh hoạt thường dân?

Trong lúc nhất thời, Lý Phong ở trong lòng bọn họ vô cùng thần bí.

Hà Cừu vội vàng khoát tay cự tuyệt, nói đùa gì vậy, có thể giúp Lý Phong làm việc là kỳ ngộ của hắn, hắn vui vẻ còn không kịp sao dám lấy tiền?

Chỉ là thái độ của Lý Phong kiên quyết, Hà Cừu rơi vào đường cùng đành phải báo ra số thẻ, nhận lấy 100 ngàn này.

(100.000 nhân dân tệ = 330 triệu VND)

Sau khi làm xong, Lý Phong lại hàn huyên cùng với một số đồng nghiệp có quan hệ không tệ vài câu, sau đó ở trong ánh mắt phức tạp của mọi người mà rời khỏi.

Lý Phong vừa đi, Cao Khôn nhất thời thở phào, tiếp theo ánh mắt lộ ra hung quang, món nợ hôm nay quyết không thể bỏ qua như vậy!

"Bằng vào ngươi mà còn đòi báo thù Lý thiếu? Nằm mơ đi!" Hà Cừu nhìn ra Cao Khôn hận Lý Phong, ngay sau đó một bàn tay đã tát tới.

"Nói thật cho ngươi biết, đến cả lão bản của chúng ta cũng phải kính trọng Lý thiếu ba phần, ngươi nếu không sợ chết thì cứ việc đi trả thù, thằng ngu ngốc!"

Cao Khôn như bị sét đánh, cả người sững sờ ngay tại chỗ!

Hà Cừu cười lạnh một tiếng, chỉ huy thủ hạ nghênh ngang rời đi.

"Lão bản, lão bản của Hà Cừu là ai a?" Trương Nguyên nhịn không được hỏi.

"Lão đại của thành Tây, Tống Uyển Quân, Lý Phong vậy mà có quan hệ với Tống Uyển Quân, xong rồi, hoàn toàn xong. . ." Hai mắt Cao Khôn vô thần, tựa như kẻ ngốc không ngừng nỉ non.

"Phù phù" "Phù phù "

Trương Nguyên, Mã Dung hoảng sợ co quắp ngã xuống đất!

Bọn họ tuy là người bình thường, nhưng cũng nghe qua đại danh của góa phụ xinh đẹp, so với Tống Uyển Quân, loại tiểu lão bản như Cao Khôn đến cái móng chân của người ta cũng không bằng, Tống Uyển Quân muốn chơi chết bọn họ cũng chỉ cần một câu nói!

Đến cả Tống Uyển Quân cũng phải kính trọng Lý Phong ba phần, bọn họ lại dám khiêu khích Lý Phong, lần này bọn họ chết chắc!

"Uy, là Ngụy tổng à. . . Ta cân nhắc tốt rồi, bao giờ có thể đi làm. . . Tốt, cảm ơn Ngụy tổng." Ra khỏi công ty, Lý Phong bấm số điện thoại của Ngụy Băng Khanh.

Tại cao ốc của Vị Lai tập đoàn, trong văn phòng Tổng giám đốc, Ngụy Băng Khanh sau khi cúp điện thoại trên mặt liền hiện ra một nụ cười ý vị sâu xa.

Nếu như có người khác nhìn thấy nhất định sẽ bị hù dọa, vãi chưởng, đây chính là Tổng giám đốc băng sơn ai gặp cũng sợ sao, trong tập đoàn căn bản không có người nào từng thấy nàng cười!

Rất nhanh, Ngụy Băng Khanh thu lại ý cười, bấm bộ đàm đặt ở góc bàn: "Tô Đồng, đến phòng làm việc của ta đi."

Không đến một phút đồng hồ sau, một vị mỹ nữ mặc vớ đen OL đi tới gõ cửa.

ảnh minh họa

https://drive.google.com/file/d/1EpD0DJ_S8GK8IJ1DuuIwslPcOAh8sWt0/view?usp=sharing

Nữ nhân này cao chừng 1m7, mặt trái xoan, mày liễu, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, da thịt trắng nõn rất là xinh đẹp, nếu như mặt của Ngụy Băng Khanh là 10 điểm, vậy nữ nhân này xứng đáng được 9.

Nàng mặc một bộ váy xám nhạt, vóc dáng hình chữ S hiển lộ đầy đủ không thể nghi ngờ, cặp vớ cao màu đen bao trùm đôi chân dài càng là làm cho người ta tán thưởng không thôi.

Nàng là Tô Đồng, trợ lý của Ngụy Băng Khanh.

"Ngụy tổng, ngài tìm ta." Tô Đồng đi đến trước bàn làm việc, nhẹ giọng hỏi.

"Ừm, ngươi đi tới phòng tài vụ cầm lấy 200 ngàn, lấy xe S600 đi đón một nhân viên mới cho ta. Tiếp theo giúp hắn tìm chỗ ở nào gần tập đoàn, rồi đi trung tâm mua sắm mua cho hắn hai bộ đồ tây đẹp một chút, sau đó dẫn hắn tới gặp ta, đây là phương thức liên lạc."

Ngụy Băng Khanh lấy ra một tấm biên lai, ấn lên con dấu của mình, sau đó lại căn dặn một số sự tình.

"Vâng, Ngụy tổng." Tô Đồng tiếp nhận biên lai cùng giấy ghi chú cách liên lạc, sau đó quay người rời đi. .

"Lý Phong. . . Đây là tên của nam nhân a, Ngụy tổng cùng hắn có quan hệ như thế nào?" Đi ra khỏi phòng Tổng giám đốc, Tô Đồng đưa mắt nhìn giấy ghi chú, lộ sắc mặt quái dị tự nói.

Tô Đồng đúng là lần đầu tiên thấy Ngụy tổng quan tâm một nhân viên như thế, trong lúc nhất thời, Tô Đồng sinh ra hứng thú dày đặc với Lý Phong!

Chương 27. Oan gia tụ đầu

Trong một quán cà phê, Tô Đồng nhìn thấy Lý Phong.

Phải hình dung nam nhân này như thế nào? Bên ngoài đúng là rất không tệ, nhưng còn chưa đẹp trai tới mức độ làm nữ nhân không thể rời mắt, những thanh niên tài tuấn truy cầu Ngụy tổng có vài người còn sở hữu bề ngoài ưu tú hơn Lý Phong.

Một thân trang phục đơn giản bình thường, không đeo đồng hồ hay nhẫn, tổng giá trị từ trên xuống dưới không cao hơn 1000 đồng, nhìn qua có vẻ là một người bình thường.

Ngụy tổng sẽ không thèm nhìn nam nhân này mới đúng a.

"Xin chào, ta tên Tô Đồng, là trợ lý của Ngụy tổng." Tô Đồng dừng lại trước mặt Lý Phong, vươn tay ra, nói.

"Xin chào, ta là Lý Phong." Lý Phong bắt tay với nàng, cảm giác trơn nhẵn, mềm mại không xương, không khỏi ở trong lòng rung động.

Sau khi nhận biết, Tô Đồng liền nói ra ý đồ mình đến.

"Đãi ngộ của nhân viên tập đoàn Vị Lai đều tốt như vậy sao, không chỉ bao ở, còn mua cả quần áo?" Lý Phong có chút bất ngờ, ở thành phố Minh Châu muốn thuê phòng cần rất nhiều tiền, thậm chí chiếm 50% thu nhập 1 tháng trở lên.

Tập đoàn Vị Lai lại trực tiếp giúp nhân viên thuê phòng ở phụ cận, đây là khu vực phồn hoa, thuê phòng đơn đều là 4000 trở lên, cái đãi ngộ này nghe cũng chưa từng nghe thấy!

"Cái này. . . Theo ta được biết, ngươi là người đầu tiên hưởng thụ đãi ngộ này." Tô Đồng lộ vẻ mặt quái dị nói, sau khi nàng nghe thấy Ngụy tổng an bài như vậy cũng rất kinh ngạc, bằng không thì đã không suy đoán xem Ngụy tổng cùng Lý Phong có quan hệ gì.

Lý Phong: "? ? ?"

Con mẹ nó. . . Chẳng lẽ Tổng giám đốc băng sơn có ý tứ với hắn, muốn bao nuôi hắn?

"Vậy căn phòng đó có hạn chế gì hay không?" Lý Phong đè xuống nghi ngờ trong lòng, hỏi.

"Có, tiền thuê không được vượt qua 10 ngàn." Tô Đồng thành thật trả lời.

Lý Phong gật gật đầu, dù là ở thành phố Minh Châu, căn phòng thuê 10 ngàn 1 tháng cũng đã rất tốt rồi, phải biết căn nhà trước đó của hắn chỉ là 2000 một tháng.

Hai người lại hàn huyên vài câu, sau đó cùng đi đến chỗ môi giới gần đó để tìm nhà.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Vừa tới cửa p hòng môi giới, Lý Phong liền nghe thấy hệ thống nhắc nhở.

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Tỷ tỷ nhà hàng xóm. "

"Nục tiêu: Thuê gian phòng số 1201 ở lầu 10 Ngự Cảnh hoa viên, trở thành hàng xóm của Tô Đồng."

"Khen thưởng: 50 điểm kinh nghiệm, 100 điểm tích lũy."

"Chú thích: Nhà ở ven hồ được hưởng ánh trăng trước, khi trở thành hàng xóm của nữ thần, ngươi đã hoàn thành bước đầu tiên trong kế hoạch chinh phục nữ thần —— trích 36 kế tán gái."

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Hệ thống cũng quá cợt nhả rồi. Trực tiếp báo ra số phòng, làm cho tiểu gia ta không có bất kỳ cảm giác thành tựu khi hoàn thành nhiệm vụ a!

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, hắn càng nghĩ càng cảm thấy hệ thống đang muốn mở hậu cung cho hắn a, Ngụy Băng Khanh, Tống

Uyển Quân, Tô Đồng, đã ba nữ nhân rồi, lại còn 36 kế tán gái. . . Nghe thật là tục, bất quá ta thích!!!

Dù sao đi nữa, Lý Phong ở trong lòng vẫn là rất thoải mái, được tiếp xúc nhiều với nữ nhân xinh đẹp, đoán chừng không có mấy nam nhân sẽ cự tuyệt a?

Tiến vào đại sảnh của trụ sở môi giới nhà đất, hai người liền thấy có nhân viên tới chào đón, Lý Phong làm bộ do dự nhìn mấy tiểu khu, sau đó bắt đầu hỏi về khu Ngự Cảnh hoa viên.

Thật đúng lúc là, gian phòng 1-10- 1201 cũng được chủ xí nghiệp ủy thác cho văn phòng môi giới này, Lý Phong giả vờ giả vịt nhìn hình ảnh một chút, liền trực tiếp quyết định thuê lại.

(1-10-1201:hình như theo thứ tự là số khu, số tầng, số nhà @@)

"Lý. . . Lý Phong, ngươi thật sự muốn thuê căn phòng này?" Tô Đồng ở bên cạnh cũng ngơ ngác, nếu như nàng không nghe lầm, căn phòng này đúng là ở đối diện phòng nàng a!

Tô Đồng có thể khẳng định Lý Phong không biết mình ở đâu, nhưng hết lần này tới lần khác Lý Phong lại lựa chọn căn phòng này, chẳng lẽ giữa hai người ở trong cõi u minh tồn tại một loại duyên phận nào đó?

"Đúng a, nơi này cách công ty rất gần, các trang thiết bị cũng rất hoàn thiện, tiền thuê vừa đúng 10 ngàn, không có cái nào càng thích hợp hơn." Lý Phong nhún vai, cười nói.

"Có thể. . . Thế nhưng mà. . ." Tô Đồng rất muốn nói nàng ở ngay đối diện, nhưng lời đến khóe miệng vẫn nuốt trở về, dù nàng ở đối diện thì như thế nào, cũng không thể vì vậy mà ngăn cản Lý Phong thuê phòng a.

"Ừm? Có vấn đề gì không?" Lý Phong đoán được ý nghĩ trong lòng Tô Đồng, nín cười, hỏi.

"Không có. . . Không có vấn đề gì." Tô Đồng thở dài, nàng đột nhiên có loại dự cảm, mình cùng Lý Phong ở trong tương lai sẽ phát sinh một loại liên hệ kì diệu nào đó. . .

Chương 28. Oan gia tụ đầu(2)

Ký kết xong hợp đồng thuê phòng, Tô Đồng nộp lên 6 tháng tiền thuê, Lý Phong nhận lấy chìa khoá phòng, ngay sau đó thanh âm Chí Linh tỷ tỷ liền vang lên trong đầu Lý Phong.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 50 điểm kinh nghiệm, 100 điểm tích lũy."

"Nhiệm vụ này hoàn thành thật nhẹ nhõm, có chút ý tứ."

Lý Phong cảm thán một câu, sau đó cùng với Tô Đồng rời khỏi văn phòng môi giới, lái xe đi tới trung tâm mua sắm Vạn Long.

"Lý Phong, ngươi có yêu cầu gì với hãng trang phục không?" Sau khi lên lầu ba của khu chuyên bán đồ nam, Tô Đồng hỏi.

"Không có, mặc dễ chịu là được." Lý Phong nhún nhún vai, trước đó bởi vì kinh tế, hắn không có quyền lựa chọn quần áo, đẹp mắt dễ chịu là được.

"Tô Đồng?" Đúng lúc này, một thanh âm kinh hỉ từ đằng xa vang lên.

Hai người nghe tiếng nhìn lại, đã thấy người nói chuyện là một nữ tử ăn mặc thời thượng, tay trái mang theo mấy cái túi, tay phải kéo tay một vị nam tử trung niên.

"Vương Linh?" Tô Đồng nhận ra đối phương, sắc mặt nhất thời có chút mất tự nhiên.

"Ai nha thật là ngươi a Tô Đồng." Vương Linh bước nhanh đến trước mặt Tô Đồng, dò xét nàng từ trên xuống dưới một phen, trong mắt lập tức lóe lên một tia khinh thường.

Tuy Tô Đồng rất xinh đẹp, nhưng ăn mặc rất bình thường a, so

với một thân hàng hiệu của nàng, Tô Đồng quá sức mộc mạc!

"Hai chúng ta nhiều năm không gặp a? Ngươi vẫn xinh đẹp như thế, không hổ là đại hoa khôi." Âm thầm khinh bỉ Tô Đồng một phen, Vương Linh mặt không đổi sắc cười nói.

"Ừm, sau khi tốt nghiệp liền không gặp lại nữa." Tô Đồng gượng cười.

Vương Linh là bạn cùng phòng thời đại học của nàng, chỉ bất quá quan hệ hai người không tính là quá tốt.

Tô Đồng lúc đó được công nhận là hoa khôi, mà Vương Linh tuy cũng có khuôn mặt dáng người rất tốt, nhưng so với Tô Đồng vẫn kém hơn một bậc.

Vương Linh không cam tâm nên thường xuyên nói xấu sau lưng Tô Đồng, mặt ngoài thì thể hiện mình là bạn thân tốt nhất của Tô Đồng, chỉ là trên đời không có bức tường nào không lọt gió, những lời nói xấu của Vương Linh vẫn truyền tới tai Tô Đồng.

Đối với cái này Tô Đồng tuy rằng tức giận, nhưng da mặt nàng rất mỏng, không tiện vạch mặt chửi thẳng Vương Linh, cứ như vậy nhường nhịn bốn năm.

Tô Đồng vốn cho rằng sau khi tốt nghiệp liền có thể thoát khỏi Vương Linh, ai ngờ bây giờ lại lần nữa gặp gỡ, thật đúng là oan gia ngõ hẹp!

"Giới thiệu cho ngươi, đây là bạn trai David của ta, hắn là giám đốc tài chính tập đoàn Tân Viên." Vương Linh lộ vẻ mặt ngọt ngào kéo cánh tay nam tử trung niên, mở miệng giới thiệu.

Tập đoàn Tân Viên nằm trong top 500 xí nghiệp mạnh nhất Hoa Hạ, mà lương của giám đốc tài chính 1 năm thì nằm trong khoảng 500 ngàn tới 1 triệu, dù đặt ở thành phố Minh Châu cũng coi là người trong top thu nhập cao.

(500 ngàn xấp xỉ 1,6 tỷ VND)

"Tô tiểu thư, rất hân hạnh được làm quen với ngươi." Trong mắt David lóe lên một tia kinh diễm, tiếp theo liền muốn nắm tay Tô

Đồng.

Nữ nhân này có thể nói là cực phẩm, khuôn mặt lạnh lùng, so với ngôi sao trên TV cũng không kém bao nhiêu, dáng người hình chữ S chỉ cần nhìn một chút cũng làm hắn sinh ra ham muốn đè xuống, còn đôi chân dài miên man giấu trong cặp tất đen kia, nếu có thể xốc lên hai vai. . .

Nghĩ tới đây cơ thể David liền nổi lên phản ứng, may là hắn mặc quần tây rộng rãi, cho nên mới không bị lộ ra.

"Xin chào David tiên sinh, chúng ta còn có chút việc phải đi trước, các ngươi chơi vui vẻ." Tô Đồng lễ phép bắt tay hắn, sau đó liền muốn mang Lý Phong rời khỏi nơi này, nàng sợ đợi lát nữa sẽ nhịn không được mà buồn nôn!

"Không cần vội vã đi nha, đây là bạn trai ngươi a, lớn lên thật đẹp trai, giới thiệu cho chúng ta một chút đi." Vương Linh dò xét Lý Phong từ trên xuống dưới một lượt, trong mắt lóe lên một tia khinh thường.

Nhìn cách ăn mặc xem ra nam nhân này chỉ là một tên điểu ti, so với David quả thực là hoàng tử và tên ăn mày, nếu như không nhân cơ hội này nhục nhã Tô Đồng một phen, làm sao xứng đáng với lần gặp gỡ hôm nay?

Chương 29. Thao tác như mãnh hổ

"Không phải, hắn là đồng nghiệp mới của ta." Tô Đồng cười nhạt một tiếng giải thích.

Muốn thông qua so sánh bạn trai để đả kích nàng? Hừ, bản tiểu thư sớm biết ngươi sẽ làm thế, nhưng xin lỗi, Lý Phong đúng thật là không phải bạn trai ta!

"Tô Đồng, ngươi như vậy là không được đâu, chúng ta trước kia chính là bạn cùng phòng, nói chuyện yêu đương cũng không phải là sự tình mất mặt gì, ngươi không cần thiết giấu diếm ta a?" Vương Linh cảm thấy Tô Đồng khẳng định là sợ bạn trai ở trước mặt làm mình mất mặt, lúc này mới phủ nhận quan hệ hai người.

"Tô tiểu thư, công ty của các ngươi không phải là không cho phép các nhân viên yêu đương sao?" David ở một bên cũng cười cợt.

Lý Phong cũng nhìn ra dự định của Vương Linh, ở trong lòng mắng một câu "Kỹ nữ", sau đó liền muốn giúp Tô Đồng giải vây, nhưng vào lúc này, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ lại đột nhiên vang lên.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem xét."

"Nhiệm vụ: Giả mạo bạn trai "

"Mục tiêu: Làm bộ là bạn trai của Tô Đồng, đồng thời sử dụng hành động thực tế làm cho Trần Đại Tráng cùng Vương Linh bị đả kích tâm linh nặng nề."

"Khen thưởng: 50 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

"Ghi chú 1: Nhiệm vụ này yêu cầu kí chủ tiêu hao ít nhất 2000

điểm tích lũy đổi thành tiền nhân dân tệ."

"Ghi chú 2: Nhắc nhở kí chủ, điểm tích lũy sau khi đổi thành tiền tệ có thể trực tiếp chuyển tới tài khoản kí chủ."

Không phải chứ. . . Hệ thống ngươi bị làm sao vậy a, chưa được người ta đồng ý đã bắt tiểu gia ta giả mạo làm bạn trai người ta?

Còn nữa. . . David tên là Trần Đại Tráng? Ngươi xác định đây là tên mà không phải biệt danh?

Trọng yếu nhất là. . . Điểm tích lũy mà tiểu gia ta cực khổ tích lũy phải lấy ra tiêu xài cho người ta?

Được lắm hệ thống, coi như ngươi giỏi!

"Khụ khụ, xin phép tự giới thiệu bản thân một chút, ta tên là Lý Phong, bạn trai của Tô Đồng. David tiên sinh nếu đã là giám đốc tài chính của tập đoàn lớn, thu nhập khẳng định rất cao a?" Lý Phong bắt chặt lấy tay Trần Đại Tráng, cười nói.

"Wtf bạn trai cái quái gì a, bản tiểu thư độc thân, là độc thân đấy!" Tô Đồng ngơ ngác, nội tâm gào thét, đồng thời hung hăng trừng mắt liếc Lý Phong.

"Tô Đồng, nơi này không phải công ty, chúng ta cũng không cần giấu diếm nữa, buông lỏng một chút." Lý Phong nhìn Tô Đồng nháy mắt mấy cái, ra vẻ rất là bình tĩnh.

Tô Đồng: ". . ."

Xong đời rồi, giờ thì có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch. . .

Vương Linh hết nhìn Tô Đồng một chút rồi lại nhìn Lý Phong một chút, tiếp theo cười rộ lên, sự tình quả nhiên giống như nàng suy đoán, đã như vậy thì phải hảo hảo nhục nhã bọn họ một phen!

"Thu nhập của ta a. . . Không cao lắm, từ việc nhận hoa hồng từ cổ phiếu, một năm thu nhập đại khái khoảng 1 triệu. Ta thấy Lý tiên sinh tuổi trẻ tài cao, lương một năm của ngươi khẳng định so với ta chỉ nhiều hơn chứ không ít hơn a?" Trần Đại Tráng lộ vẻ

mặt kiêu ngạo, hỏi.

Chỉ nhìn cách ăn mặc của Lý Phong, Trần Đại Tráng đã có thể xác định hắn không phải người có thu nhập cao, chỉ cần về mặt thu nhập đủ sức nghiền ép Lý Phong, Tô Đồng liền sẽ hâm mộ, ghen ghét.

Đến lúc đó, hắn lại dùng thêm chút thủ đoạn, Tô Đồng sẽ giống như Vương Linh lúc trước ngoan ngoãn ôm ấp yêu thương hắn!

"Ách. . . Không nói tới cái này nữa, không nói tới cái này nữa, ta còn muốn mua cho Tô Đồng một ít đồ vật, không trò chuyện cùng các ngươi nhiều nữa, hẹn gặp lại." Lý Phong gượng cười vài tiếng, đưa tay muốn lôi kéo Tô Đồng rời khỏi nơi này.

"Vừa vặn ta cũng phải mua cho Tiểu Linh một ít đồ vật, cùng nhau đi cho vui a." Vẻ khinh miệt trong mắt Trần Đại Tráng càng đậm, ngăn ở trước người Lý Phong rồi nói.

"Đúng a, cùng nhau đi a, hai ta đã rất lâu không cùng nhau dạo phố rồi." Vương Linh kéo lấy cánh tay Tô Đồng, dùng thanh âm ngọt ngào nói.

"Cái này. . . Vậy được rồi, chúng ta lên lầu bốn." Lý Phong xoắn xuýt một hồi, sau cùng cắn răng nói.

Đừng có tin vào vẻ ngoài khó xử của hắn, thật ra bên trong thâm tâm sớm đã vui vẻ muốn nở hoa, hắn cũng muốn bọn họ đi theo, không thì tỏ vẻ trang bức cho ai nhìn?

(trang bức:giả vờ hoặc ra vẻ trâu bò)

Bốn người đều mang theo tâm tư của riêng mình rất nhanh đã lên lầu bốn, tầng này có thật nhiều cửa hàng bán đồ xa xỉ, Gucci, Lv, Hermes, Versace, Vacheron Constantin,...

"Lý Phong, ngươi thật sự nghiêm túc đấy à, nơi này toàn là đồ đắt tiền thôi!" Tô Đồng tiến đến bên cạnh Lý Phong nói nhỏ vào bên tai hắn, cho dù cộng cả lương cứng lẫn tiền thưởng vào với nhau, một năm thu nhập của nàng đại khái chỉ khoảng trên dưới 250 ngàn, nhưng mà dù như thế nàng cũng rất ít khi lên lầu bốn.

Nàng không phải là tiểu thư nhà giàu, cũng không phải người nằm trong top thu nhập cao 1 triệu 1 năm, mua đồ bình thường là được rồi.

"Ngươi không cần làm gì cả, cứ đứng nhìn là được." Lý Phong suy nghĩ rồi cười một tiếng, mang theo nàng trực tiếp đi vào cửa hàng Hermes.

Chương 30. Thao tác như mãnh hổ(2)

Nếu nhiệm vụ đã yêu cầu phải đả kích tâm hồn của Trần Đại Tráng, Vương Linh, vậy thì phải chơi hung ác một chút, huống hồ hắn cũng rất lâu không cảm nhận được tư vị tiêu tiền như rác của đại thiếu gia. . .

"Túi xách David, Hermes kiểu mới nhất a, người ta rất thích đó ~" Vương Linh nhìn thấy một cái túi xách hai mắt liền lập tức tỏa sáng, sau đó yêu thích không muốn rời mắt.

"Nữ sĩ, ánh mắt của ngài rất không tệ, đây là kiểu mới nhất vừa được đưa ra ở chương trình Paris Mùa Xuân, rất thích hợp với khí chất của ngài." Một nữ nhân viên tuổi trẻ của cửa hàng đi tới bên cạnh Vương Linh giới thiệu.

"Phải không? Ta cũng cảm thấy như vậy đấy." Vương Linh càng nhìn càng ưa thích, bắt đầu suy nghĩ nên làm như thế nào để Trần Đại Tráng bỏ tiền mua về, phải biết rằng cái túi này bán với giá 150 ngàn 8888 nguyên, mà cái túi xách đắt nhất mà Trần Đại Tráng mua cho nàng lúc trước chỉ là 20 ngàn.

(150 ngàn = 496tr VND)

Trần Đại Tráng đoán được tâm tư của Vương Linh, nhịn không được ở trong lòng chửi một câu "đồ đàn bà phá của", cái túi xách này sắp bằng hai tháng thu nhập của hắn, nếu thật sự mua hắn sẽ cảm thấy đau lòng không dứt.

Nhưng hắn suy nghĩ kỹ một chút, nếu như hắn gọn gàng linh hoạt mua lại cái túi này, Tô Đồng có thể cảm thấy sợ hãi thán phục với thực lực kinh tế của hắn, sau đó chủ động dâng hiến yêu thương không?

Trong lúc nhất thời nội tâm của Trần Đại Tráng xoắn xuýt không thôi.

Ở một bên khác, Tô Đồng thậm chí không tới gần quầy hàng túi xách, nàng chỉ là hơi lộ vẻ thưởng thức nhìn mấy cái túi kia mà thôi, cho dù thật sự nhìn thấy cái mình thích cũng chỉ nhìn thêm một chút.

Cùng lúc đó, Lý Phong tiến vào khu mua sắm của hệ thống, đổi 2000 điểm tích lũy thành tiền Hoa Hạ.

(Hoa Hạ:cách gọi thời cổ của Trung Quốc)

Một giây đồng hồ sau, hắn liền nhận được tin nhắn tới từ ngân hàng: "Tài khoản ngân hàng số đuôi 9527 của ngài vào 14 giờ 38 phút đã nhận được 2 triệu nguyên, số dư trước mắt là 3,4 triệu nguyên."

"Hệ thống quả nhiên là trâu bò!" Hai mắt Lý Phong sáng lên, âm thầm tán thưởng một câu.

Tuy rằng hắn không biết số tiền này từ đâu mà đến, nhưng hắn không lo lắng sẽ bị ngân hàng coi là rửa tiền này nọ, đây chính là hệ thống, nếu như ngay cả chuyện nhỏ này cũng làm không được thì còn gì là vũ khí uy vũ bá khí nhất cửu thiên thập địa.

Ông cha nói câu mạnh vì gạo bạo vì tiền quả không sai, vừa có tiền Lý Phong liền cảm thấy hào khí ngập trời, hắn lập tức suy tư xem bước tiếp theo nên làm như thế nào.

"Tiểu thư, cái màu đỏ này, cái màu trắng này còn có cái màu xanh lam này, à cả cái màu đen kia nữa, đây là những cái túi xách mà bạn gái của ta nhìn mười giây đồng hồ trở lên, phiền ngươi lấy cho ta mỗi thứ một cái."

"Đúng rồi, cái túi xách trên tay Vương tiểu thư này cũng không tệ lắm, thuận tiện lấy giúp ta một cái đi." Lý Phong chỉ trỏ vào kệ hàng một phen, sau đó lấy ra thẻ ngân hàng từ trong ngực trực tiếp quẹt thẻ tính tiền.

Tận đến khi máy tính tiền in ra hóa đơn, nhân viên cửa hàng vẫn còn cảm giác mình giống như đang nằm mơ, năm cái túi xách, hết thảy 660 ngàn 3996 nguyên, từ khi vào cửa hàng đến lúc tính tiền tuyệt đối không vượt qua 3 phút đồng hồ, khách hàng phóng

khoáng giống Lý Phong đúng là lần đầu tiên nàng gặp phải!

(660 ngàn xấp xỉ hơn 2 tỷ vnd)

Nhưng vấn đề là, nàng vẫn cho rằng Trần Đại Tráng mới là loại khách hàng tiềm năng a, nhưng trên thực tế người có bề ngoài điểu ti như Lý Phong lại trực tiếp quẹt thẻ hơn 600 ngàn, mà Trần Đại Tráng có vẻ giàu có lại một mực xoắn xuýt!

Trần Đại Tráng đang xoắn xuýt chuyện có nên mua túi xách cho Vương Linh không cũng ngơ ngác, chuyện gì xảy ra? Chỉ bởi vì Tô Đồng nhìn hơn mười giây mà ngươi trực tiếp tính tiền, vậy mà lúc hỏi lương một năm thì ngươi gạt đi, có phải lương một năm của ta trong mắt ngươi chỉ là tiền tiêu vặt đúng không?

Vương Linh cũng ngơ ngác, không phải chứ. . . Ngươi nha, rõ ràng là một phú nhị đại, làm sao phải giả vờ khó coi như vậy, thích giả heo ăn thịt hổ à? Vấn đề là ta còn chưa bắt đầu cảm thấy ưu việt mà, tốt xấu gì ngươi cũng phải chờ Trần Đại Tráng mua cho ta cái túi xách đã a!

Tô Đồng thì càng khoa trương hơn, cả người như lọt vào trong sương mù, trong đầu đều là những ngôi sao nhỏ.

Nam nhân một lần xuất thủ là 660 ngàn này, thật sự là đồng nghiệp mới của nàng? Ngươi có tiền như vậy thì đi làm làm gì!

(điểu ti, phú nhị đại đã giải thích ở các chương trước nên mạn phép bỏ qua nhé các bác :v nếu không nhớ thì đề nghị các bác đọc lại :v)

Chương 31. Ta năm ngoái từng mua đồng hồ

Lý Phong chú ý tới tâm tình biến hóa của mấy người Tô Đồng, trong lòng mặc dù vui vẻ nhưng không biểu hiện ra ngoài, dù nói thế nào hắn đã từng là con nhà giàu, chút định lực này vẫn là có.

Nhưng làm cho Lý Phong nghi hoặc là, rõ ràng hắn đã hung hăng đả kích Vương Linh cùng Trần Đại Tráng, vì sao hệ thống còn chưa đưa ra nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành?

"Chẳng lẽ là đả kích còn chưa đủ?" Lý Phong sờ cằm trầm ngâm một phen, cảm thấy cái này rất có thể, đã như vậy, hắn cứ chơi hung ác thêm một chút.

"David tiên sinh, Vương tiểu thư hình như rất ưa thích cái túi xách kia a, ngươi không định mua lại cho cô ấy sao?" Lý Phong tiếp nhận cái bọc đã được bỏ vào năm cái túi xách, tiếp theo hỏi.

"Ừm. . . Cái này. . . Khụ khụ." Trần Đại Tráng gượng cười vài tiếng, không nói muốn mua túi xách cho Vương Linh.

Mua? Mua cái rắm a, nếu như Lý Phong chưa quẹt thẻ hắn nói không chừng còn vì làm Tô Đồng cảm động mà mua cái túi xách kia, nhưng bây giờ Lý Phong một hơi bỏ ra 600 ngàn, hắn mua thì có ý nghĩa gì sao? Tự làm trò cười mà thôi!

"Lão công ~ người ta rất ưa thích cái túi xách này mà ~" Vương Linh tuy bị Lý Phong đả kích, nhưng nàng vẫn chưa từ bỏ dự định, có cái túi xách này, nàng sẽ được khoe khoang với các bằng hữu thật lâu a!

"Tiểu Linh, cái túi xách này không xứng với khí chất của ngươi, đợi hôm khác khi ta ra nước ngoài công tác, ta sẽ mua cho ngươi một cái túi Hermes phiên bản giới hạn số lượng." Trần Đại Tráng bẽo má của Vương Linh, ôn nhu an ủi.

"Thật sao?" Vương Linh nửa tin nửa ngờ, trong ấn tượng của nàng, Trần Đại Tráng hình như không hào phóng như vậy bao giờ. . .

"Đương nhiên là thật, ta mà lừa ngươi thì ta làm tiểu cẩu." Trần Đại Tráng búng nhẹ cái mũi Vương Linh, tiếp theo lấy một tay ôm nàng vào trong ngực.

Hắn hiện tại chỉ là muốn biểu hiện ra bên ngoài một chút, không phải chỉ là 660 ngàn sao? Cũng chỉ là hơn nửa năm thu nhập của hắn. . .mà thôi, sao mà không mua nổi, hừ!

"David tiên sinh quả nhiên rất yêu Vương tiểu thư, ta còn muốn đi mua cho Tô Đồng một lễ vật nữa, các ngươi còn muốn đi theo không?" Nhìn thấy bộ dáng của Trần Đại Tráng, Lý Phong biết đả kích với tên này xác thực chưa đủ nghiêm trọng.

Bất quá không vấn đề, chỉ cần hắn dám tiếp tục theo, mình kiểu gì cũng có biện pháp đả kích hắn đến mức phải hoài nghi nhân sinh!

"Cái này. . ." Trần Đại Tráng nhất thời do dự bất định, nếu như Lý Phong tiếp tục xuất thủ xa xỉ, hắn đi theo chẳng phải là tự tìm cục tức? Nhưng nếu như không đi theo, lại giống như mình sợ Lý Phong vậy. . .

"Lão công, cùng nhau đi đi, người ta còn chưa được đi dạo đủ mà? ~" Vương Linh không cam tâm cứ như vậy mà bại bởi Tô Đồng, hơn nữa nàng cũng đã nghĩ rõ ràng, số tiền này có thể là tiền mà người nhà cho Lý Phong để hắn mua nhà mà?

Hơn nữa, mua túi rồi trong thời gian cùng ngày còn có thể trả lại, một hơi bỏ ra 600 ngàn cũng không thể nói quá nhiều, tóm lại một câu, Vương Linh không tin Lý Phong là kẻ có tiền!

"Cũng tốt, vậy chúng ta cùng nhau dạo chơi." Trần Đại Tráng trầm tư một chút, sau đó cắn răng nói.

"Vậy thì đi thôi." Lý Phong cười lớn, lôi kéo Tô Đồng ra khỏi cửa hàng Hermes.

"Lý Phong, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?" Sau khi kéo giãn

khoảng cách với Vương Linh, Trần Đại Tráng ra 1 đoạn khá xa, Tô Đồng rốt cục nhịn không được nhỏ giọng hỏi.

"Shopping a, nữ nhân các ngươi không phải chỉ thích cái này sao?" Lý Phong làm bộ không hiểu gì nói.

"Nữ nhân chúng ta ưa thích làm rất nhiều chuyện ~ ơ, mà ta đang hỏi ngươi. . . Ngươi tại sao phải làm như vậy." Tô Đồng trợn mắt lên lườm hắn một cái, có chút bất đắc dĩ nói.

Lý Phong có phải là có hiểu lầm gì với nữ nhân không? Nữ nhân đúng là thích mua sắm, nhưng cũng không phải chỉ biết mua mua mua, nữ nhân còn có rất nhiều chuyện ưa thích làm a, tỉ như du lịch, xem phim, nói chuyện yêu đương. . .

"Bởi vì cao hứng a, thế mà cũng hỏi." Lý Phong cũng trợn mắt lên nhìn nàng, ra vẻ đương nhiên nói.

Tô Đồng: ". . ."

Tốt a, lý do này xác thực rất hay rất xảo diệu, làm cho nàng vô lực phản bác.

Rất nhanh, Lý Phong lôi kéo Tô Đồng đi vào một cửa hàng chuyên bán Vacheron Constantin.

"Tô Đồng, cái đồng hồ này không tệ, ngươi thích không?" Sau một phen chọn lựa, Lý Phong nhìn trúng một cái đồng hồ cho nữ.

Tô Đồng đưa mắt nhìn sang, phát hiện ánh mắt Lý Phong quả thật không tệ, nàng cũng rất ưa thích, nhưng nhìn thấy giá bán của cái đồng hồ này, nàng lập tức chối bỏ tâm tình ưa thích của mình.

Ta XXX, tận 1,68 triệu, dù là bán nàng đi cũng mua không nổi a!

"Bỏ đi, ta có chút mệt mỏi, chúng ta trở về nhé." Tô Đồng thu hồi ánh mắt, nhẹ giọng nói.

Nàng đã đoán được Lý Phong muốn làm gì, nhưng nàng không có khả năng để Lý Phong mua cái đồng hồ này, dù là năm cái túi xách vừa rồi nàng cũng dự định khuyên Lý Phong trả lại.

Chỉ vì tranh giành chút thể diện mà ném ra ngoài cửa sổ hơn 100 ngàn thậm chí 1, 2 triệu, thật sự đáng giá sao? Chí ít nàng cảm thấy không đáng.

Trần Đại Tráng cùng Vương Linh ở một bên cũng liếc nhau, bọn họ đều có thể nhìn ra vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Chương 32. Ta năm ngoái từng mua đồng hồ(2)

Theo ý tứ của Lý Phong, hắn đang muốn tặng cho Tô Đồng cái đồng hồ giá 1,68 triệu này a, thật hay giả đây, tên này giàu có như vậy sao?

"David tiên sinh, ngươi cảm thấy cái đồng hồ này như thế nào?" Lý Phong quay đầu nhìn về phía Trần Đại Tráng, sau đó hỏi.

"Ừm. . . Cũng không tệ lắm." Trần Đại Tráng còn có thể nói cái gì, hắn căn bản là chưa từng mua cái đồng hồ quý giá như vậy có được hay không? Nhưng vì mặt mũi vẫn phải bảo trì bộ dáng bình tĩnh "Lão tử cũng từng đeo", hắn cũng rất tuyệt vọng a!

"Vương tiểu thư cảm thấy thế nào?" Lý Phong lại nhìn về phía Vương Linh, trong giọng nói càng lộ vẻ nghiền ngẫm.

"Đẹp, thật sự là nhìn rất đẹp a!" Vương Linh động tâm, cái đồng hồ này so với cái túi Hermes kia còn lóe sáng hơn nhiều, nếu như mua được nó rồi đi khoe với bằng hữu một lượt, những bằng hữu kia chẳng phải sẽ ghen ghét muốn chết?

"Nếu các ngươi đều đã nói tốt, vậy liền mua a, quẹt thẻ." Lý Phong móc ra thẻ ngân hàng quẹt thẻ tính tiền.

Tô Đồng: "? ? ?"

Mọi người nói tốt ngươi liền muốn mua? Đây là 1,68 triệu, không phải 168 đồng a đại huynh đệ!

Đồng tử Trần Đại Tráng co rụt lại, trong lòng nhấc lên sóng gió ngập trời!

Cái XXX đcm vãi cc, đây chính là Vacheron Constantin 1,68 triệu a, con mẹ nó sao nhìn ngươi cứ giống như đi dạo trên đường rồi mua một bó rau cải trắng vậy?

Hai mắt Vương Linh đỏ bừng, hô hấp dồn dập, Lý Phong thật sự mua! Vì sao hắn có tiền như vậy, vì sao hắn đối xử với Tô Đồng tốt như vậy, vì sao nàng không thể gặp phải dạng nam nhân giống như Lý Phong? Trời cao thật không công bằng!

Trước đó bọn họ còn cảm thấy Lý Phong chỉ là gồng mình giả vờ giàu có, hiện tại bọn hắn đã không nghĩ như thế nữa, không phải phú hào chân chính thì tuyệt đối không có khả năng làm được tình trạng mặt không đỏ thở không gấp một hơi bỏ ra nhiều tiền như vậy!

Giờ khắc này, tâm linh của Trần Đại Tráng cùng Vương Linh triệt để sụp đổ!

"Tiên sinh, ngài cần túi bọc lại không?" Nhân viên cửa hàng có chút kích động, lần mua bán này nàng có thể nhận được mấy ngàn đồng từ số tiền trích phần trăm, bộ quần áo trước giờ vẫn muốn mua có thể mua rồi!

"Không cần." Lý Phong tiếp nhận đồng hồ, quay người liền đeo lên tay của Tô Đồng.

"Quả nhiên rất xứng với khí chất của ngươi, ánh mắt của ta rất không tệ đúng không?" Lý Phong dò xét một hồi, đắc ý hỏi.

Tô Đồng dùng ánh mắt phức tạp gật gật đầu, trong lòng có thể nói ngũ vị xen lẫn.

(ngũ vị:mặn ngọt chua cay đắng)

Nàng cảm thấy hết thảy tựa như là đang nằm mơ, hai người tổng cộng mới quen biết nửa ngày, sau đó Lý Phong đã giả trang làm bạn trai nàng, còn mua cho nàng cái túi xách giá trị 660 ngàn cộng thêm một cái đồng hồ 1,68 triệu.

Tuy nàng sẽ không tiếp nhận những vật này, nhưng nàng nghĩ mãi mà không rõ tại sao Lý Phong phải làm như vậy, chỉ là vì hắn cao hứng? Nàng không tin.

Vương Linh giờ phút này đã vô cùng ghen tị Tô Đồng, vì sao Tô Đồng xinh đẹp hơn nàng, vì sao bạn trai Tô Đồng lại nhiều tiền như vậy, vì sao cái gì nàng cũng không sánh nổi Tô Đồng? Nàng

không cam tâm!

"Lão công, người ta cũng ưa thích cái đồng hồ này, ngươi mua cho người ta đi ~" Vương Linh kéo cánh tay Trần Đại Tráng nũng nịu vung vẩy, vô luận như thế nào nàng cũng muốn lật kèo!

"Lần trước không phải ta đã mua cho ngươi một cái đồng hồ hơn 2 triệu rồi à." Trần Đại Tráng thật sự rất muốn mắng to một câu "Con đàn bà phá của này", mẹ nó, muốn lão tử dùng gần hai năm thu nhập để mua đồng hồ? Ngươi có bị ngu không?

"Ngươi mua bao giờ, làm sao ta không nhớ rõ?" Vương Linh lộ vẻ mặt mờ mịt.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của Lý Phong, Tô Đồng còn có nhân viên cửa hàng đều biến thành quái dị. . .

Chương 33. Tâm linh nổ tung

Mặt Trần Đại Tráng nhất thời biến thành màu gan heo, cái đcm, cố ý làm mất mặt lão tử đúng không?

"Chính là vào thời điểm này năm ngoái, ngươi cố suy nghĩ thật kỹ đi." Cái trán của Trần Đại Tráng đã đầy mồ hôi, cố trấn định nói.

"Thời điểm ngày năm ngoái. . . A, ta nhớ ra rồi, ngươi xác thực đã mua cho ta một cái đồng hồ hơn 2 triệu."

"Nhưng đồng hồ kia người ta đeo vào không được thoải mái a, ngươi lại mua cho ta một cái nữa, có được hay không ~" Trong khi nói chuyện Vương Linh liền dùng bộ ngực 36D ra sức cọ vào cánh tay Trần Đại Tráng.

(A, B, C, D, E... là cỡ áo ngực. A là nhỏ nhất, càng về sau càng lớn)

Nàng cuối cùng đã hiểu được ý tứ của Trần Đại Tráng, hóa ra là tỏ vẻ trước mặt Tô Đồng, Lý Phong! Nhưng mà không nói trước đó Trần Đại Tráng căn bản chưa mua đồng hồ 2 triệu cho nàng, cho dù từng mua thì như thế nào, không làm mất mặt Tô Đồng thì có tác dụng cái rắm gì?

Vô luận như thế nào, nàng hôm nay đều muốn kiếm về mặt mũi!

Trần Đại Tráng nổi giận, con đàn bà này thật sự tưởng cái lone của mình dát vàng à? Không thèm soi gương nhìn xem mình giá trị bao nhiêu tiền! 1,68 triệu có thể bao nuôi bao nhiêu em xinh tươi trẻ tuổi, Vương Linh chẳng lẽ không có chút nào tự hiểu lấy mình? !

"Mua mua mua, mua cái rắm mà mua, hai năm nay ta đã xài bao nhiêu tiền lên người ngươi rồi, sao ngươi còn không biết dừng, thật sự cho rằng trong nhà lão tử có máy in tiền a? ! Từ hôm nay trở đi, lão tử chính thức chia tay ngươi!" Khuôn mặt Trần Đại

Tráng lộ vẻ dữ tợn rống một câu, tiếp theo quay đầu bước đi.

"Trần Đại Tráng, ngươi dám chia tay ta? Lão nương liều mạng với ngươi!" Vương Linh giống như bị điên đuổi theo Trần Đại Tráng, tiếp theo giống như con chó điên đánh tới Trần Đại Tráng.

Bởi vì một hồi tiêu tiền như rác của Lý Phong, tâm linh của Vương Linh cùng Trần Đại Tráng đã triệt để nổ tung!

Lý Phong, Tô Đồng còn có nhân viên cửa hàng Vacheron Constantin nhất thời ngơ ngác trừng to mắt!

Tình cảnh này cũng làm cho khách hàng khác trong siêu thị chú ý, rất nhiều người còn đứng tại chỗ chỉ trỏ hai người, còn có không ít người cầm điện thoại di động lên quay chụp.

Xem ra rất nhanh sau đó, hình ảnh cùng clip Vương Linh cùng Trần Đại Tráng đánh nhau trong siêu thị sẽ bị người ta truyền khắp Internet, trở thành người nổi tiếng trong cộng đồng mạng.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 50 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Cấp C

Điểm kinh nghiệm: 300/ 500

Điểm tích lũy: 3100

Điểm chinh phục: 0

Kỹ năng: 《 Tổng hợp thuật cận chiến 》

Nhiệm vụ đang chờ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh (2)

"Hoàn thành cái nhiệm vụ, lỗ mất 1000 điểm tích lũy a, con mẹ nó. . ."

Lý Phong bất đắc dĩ tắt hệ thống đi, nhìn về phía Tô Đồng nói: "Tô Đồng, ngươi còn muốn mua cái gì nữa không?"

"Không có. . . Không có." Tô Đồng liên tục khoát tay, tiếp theo tháo đồng hồ trên tay xuống, nói: "Ngươi hãy mau trả lại đồng hồ đi."

Sau khi Vương Linh cùng Trần Đại Tráng đánh nhau như vậy, nàng và Lý Phong cũng không cần tiếp tục diễn trò nữa, cái đồng hồ này tự nhiên nên trả lại.

Nhân viên cửa hàng ở một bên nhất thời khẩn trương, tình huống như thế nào đây, nàng còn chưa kịp hưng phấn đâu, làm sao đã muốn trả hàng rồi?

"Đồ mà ta mua, trừ phi có vấn đề chất lượng, bình thường sẽ không trả lại đâu, ngươi cứ nhận lấy đi." Lý Phong khoát tay nói, nói đùa à, đây chính là nhiệm vụ, nếu trả lại hệ thống sẽ tính là không hoàn thành rồi khiến tiểu đệ đệ của hắn ngắn đi 1cm thì làm sao bây giờ?

Nghe được câu này, nhân viên cửa hàng nhất thời thở phào, đồng thời cảm thấy rất hâm mộ nhìn về phía Tô Đồng, nữ nhân nào mà không hy vọng nam nhân của mình vừa đẹp trai vừa nhiều tiền lại còn thích tiêu tiền vì mình chứ?

Tô Đồng đưa mắt nhìn nhân viên cửa hàng, biết nơi này không phải địa phương để nói chuyện, liền quay người ra khỏi cửa hàng.

"Lý Phong, túi xách cùng với đồng hồ ta đều không thể nhận được, chúng quá quý giá, ngươi tranh thủ thời gian cầm về đi." Đi tới một chỗ ít người, Tô Đồng quay đầu nhìn Lý Phong nói, nàng có nguyên tắc của mình, nếu như nàng nhận lấy những vật này, vậy nàng chẳng phải cũng là loại nữ nhân coi trọng tiền bạc như Vương Linh kia?

Thấy Tô Đồng đã tỏ thái độ kiên quyết, Lý Phong nhất thời có chút bất đắc dĩ.

Chương 34. Tâm linh nổ tung(2)

Nếu như là lễ vật bình thường, hắn còn có thể tìm lý do để đưa tặng Tô Đồng, nhưng mà những vật này xác thực quá quý giá, nếu như hắn kiên trì đưa cho Tô Đồng, vậy có thể sẽ bị Tô Đồng hiểu lầm cái gì đó không?

Nhưng Tô Đồng không thu lấy, hắn lại lo lắng hệ thống nhất định muốn Tô Đồng nhận mới coi như nhiệm vụ hoàn thành, vậy thì việc vui liền lớn rồi!

Lý Phong chờ một lát, xác định âm thanh của Chí Linh tỷ tỷ không vang lên rồi mới rốt cục thở phào.

"Đã như vậy thì ta sẽ thu hồi lại." Lý Phong thở dài, tiếp nhận đồng hồ, tiện tay thả vào bên trong túi.

"Ngươi không có ý định trả lại cửa hàng sao?" Tô Đồng cũng thở phào, tiếp theo nghi hoặc hỏi.

"Trả thì chắc chắn là không, cả đời này cũng sẽ không trả, chỉ có thể đặt ở góc nào đó trong nhà." Lý Phong nhún nhún vai, vừa cười vừa nói.

Tô Đồng sững sờ, lời này sao mà nghe có chút quen tai a...

(câu trên hình như nhại lại phim hay truyện nổi tiếng nào đó, đợi để tìm ra được sẽ sửa chú thích sau)

"Ngươi có tiền như vậy, vì sao còn muốn đến Vị Lai tập đoàn để đi làm?" Hơi trầm mặc một hồi, Tô Đồng rốt cục nhịn không được hỏi ra sự tình này.

Lý Phong chớp mắt một cái, sau đó nhìn sang Tô Đồng, đôi mắt như xoáy sâu vào đôi mắt nàng, thật lâu không trả lời.

"Ngươi nhìn ta làm gì. . ." Sau gần mười giây, gò má Tô Đồng đỏ

rực như một mặt trời nhỏ, vội vàng cúi đầu nói.

"Bởi vì... Ngươi thật xinh đẹp a." Lý Phong bật thốt lên.

Cái này thật đúng là không phải Lý Phong cố ý đùa Tô Đồng, khuôn mặt của Tô Đồng mặc dù không xinh đẹp hoàn mỹ bằng Ngụy Băng Khanh, Tống Uyển Quân, nhưng nàng cũng có một ưu điểm mà hai nữ nhân kia không có, đó chính là. . . Cảm giác gần gũi!

Ngụy Băng Khanh cho người ta một loại cảm giác chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể đùa bỡn, tựa như tiên nữ trên trời, không dính khói lửa nhân gian.

Mà Tống Uyển Quân. . . Tuy rằng nàng mị thái mười phần, cho người ta một loại ảo giác tuỳ tiện có thể chiếm lấy, nhưng nếu ai nghĩ như vậy thì sẽ bị nàng nuốt không còn sót lại một mảnh xương.

Còn Tô Đồng, thì nàng tựa như tỷ tỷ nhà hàng xóm, bẩm sinh đã cho người ta một loại ấn tượng tốt, huống hồ. . . Dáng người của Tô Đồng cũng rất mê người a!

Dưới áo sơ mi trắng là da thịt sáng bóng nõn nà, bộ ngực 36D ngạo nghễ rung động, mặc dù không đến mức khoa trương muốn phá tan cúc áo mà ra, nhưng mà dùng một tay tuyệt đối không thể nắm hết được...

Bụng dưới bằng phẳng, bờ mông cong cong như quả đào chín mọng, cộng thêm cặp chân dài giấu sau cặp tất chân đen, nói chuyện yêu đương với nữ nhân như vậy tuyệt đối là một loại hưởng thụ!

"Ta cũng biết ta xinh đẹp, nhưng ngươi vẫn nên trả lời vấn đề của ta đi." Khuôn mặt của Tô Đồng càng đỏ, nhịp tim đập không hiểu sao lại tăng tốc, nhưng ngay sau đó nàng liền muốn nói: "Trời ạ, chúng ta mới quen được nửa ngày a, vì sao ta lại có cảm giác tim đập nhanh? !"

"Vì sao ta phải đi làm à. . . Ngươi có muốn nghe ta kể một câu chuyện xưa không?" Lý Phong biến đổi biểu lộ thành vẻ nghiêm

trọng, chậm rãi nói.

Tô Đồng có chút ngơ ngác, tại sao tự nhiên lại thành chuyên mục kể chuyện bé nghe rồi, tư duy của ngươi có phải là thay đổi quá nhanh không? Nhưng nàng quả thật đã nổi lên hứng thú, ngay sau đó liền làm ra bộ dáng rửa tai lắng nghe.

Lý Phong cười cười, chậm rãi nói :"Ta có một vị bằng hữu, ở Kinh Thành cho thuê 30 căn phòng nhỏ, mà tiền thuê là trả theo tháng. Mỗi ngày hắn thu tiền của một nhà, sau đó dùng số tiền này ăn thịt nướng, uống rượu, ngày hôm sau lại đi thu của một nhà khác."

"Ta liền hỏi hắn, vì sao ngươi không tập trung trong một hai ngày thu tất cả tiền thuê nhà, miễn cho mỗi ngày đều phải chạy đôn chạy đáo. Ngươi đoán xem hắn nói thế nào?"

"Nói thế nào?" Tô Đồng nghe mà mê mẩn, không khỏi hỏi.

"Hắn nói với ta. . . Ca, ngươi không biết, mẹ ta nói, làm người không thể nhàn rỗi, khi rảnh rỗi ngươi sẽ thành phế thải." Nói đến đây Lý Phong dừng lại, tiếp theo ra vẻ nghiền ngẫm nói: "Hiện tại ngươi đã hiểu tại sao ta muốn đi làm ở tập đoàn Vị Lai chưa?"

Tô Đồng: "? ? ?"

Vãi thật, nàng đúng là lần đầu tiên gặp được người ra vẻ bằng cách kể chuyện giáo dục như thế, còn không làm cho người ta chán ghét!

Lý Phong âm thầm cười trộm, hắn dĩ nhiên không phải bởi vì sợ làm phế thải, hắn làm vì sợ tiểu đệ rút ngắn đi 1 cm a!

Bởi vì một hồi nói chuyện này, quan hệ hai người đã tiến thêm một bước, đã gần như bằng hữu lâu năm.

Sau một lúc, Tô Đồng mang Lý Phong lên lầu ba, mua cho hắn hai bộ đồ tây, sau đó ra khỏi khu mua sắm, lái xe trở lại tập đoàn Vị Lai. .

Ngay khi Tô Đồng muốn lái xe vào bãi đỗ xe, một vị nam tử trẻ tuổi thân mặc đồ soái ca sơ mi trắng, tay cầm một bó hoa hồng đi

ra khỏi trạm gác, cản ở phía trước.

Sắc mặt Tô Đồng nhất thời trở nên khó coi.

Chương 35. Ném hắn đi

"Ngụy tiên sinh, có chuyện gì sao?" Tô Đồng hạ xuống cửa kính, nhíu mày hỏi.

Nam nhân này tên là Ngụy Tử Bình, con một nhà nhị thúc Ngụy Băng Khanh, ở thành phố Minh Châu nổi danh ăn chơi trác táng, hoa hoa công tử, nghe nói số nữ tử bị hắn gây tai họa có thể tạo thành một gia tộc trăm người.

(hoa hoa công tử: tên trăng hoa)

Từ nửa năm trước, trong một lần ở công ty ngẫu nhiên gặp mặt, Ngụy Tử Bình đã điên cuồng theo đuổi nàng, nhưng sao Tô Đồng có thể đáp ứng một đại thiếu gia trăng hoa như vậy? Chán ghét còn không kịp!

"Ta đã chờ ngươi cả buổi rồi. Tặng ngươi đó, thích không?" Ngụy Tử Bình đi đến cạnh vị trí lái, làm ra một động tác tự cho là đẹp trai đưa hoa tươi tới trước mặt Tô Đồng.

Theo đuổi nữ nhân thực ra rất đơn giản, đẹp trai, tiền nhiều, ra tay xa xỉ, thỏa mãn ba điểm này là có thể trăm trận trăm thắng, Ngụy Tử Bình cho rằng ba điểm kia mình đều có cả, tán đổ Tô Đồng chẳng qua là vấn đề thời gian.

"Cảm ơn Ngụy tiên sinh, nhưng ta đang đi làm, không thể tiếp nhận lễ vật, ta còn muốn báo cáo công việc với Ngụy tổng, gặp lại sau." Tô Đồng chỉ muốn sớm thoát khỏi sự dây dưa của Ngụy Tử Bình, nói xong định lái xe rời đi.

"Chớ vội đi a, hắn chính là nhân viên mới tỷ ta nhận vào a? Xem ra rất bình thường. Uy, tiểu tử, ngươi cùng tỷ ta có quan hệ thế nào, không phải là tiểu tình nhân của nàng chứ?" Ngụy Tử Bình kéo cửa xe lại, nhìn Lý Phong nói.

Hắn ở trạm gác chờ Tô Đồng trở về, cũng là nhờ biết được tin tức từ chỗ Ngụy Băng Khanh.

Ngay từ đầu hắn đã rất tò mò, đến cùng là dạng nhân tài gì mà Ngụy Băng Khanh lại phái ra trợ lý riêng tự mình nghênh đón, không ngờ chỉ là một người bình thường còn trẻ hơn hắn.

"Ta là trợ lý Ngụy tổng mới nhận về." Lý Phong nhíu mày, trong lòng ngầm sinh nghi hoặc, nếu là hai tỷ đệ, vì sao Ngụy Tử Bình nói chuyện lại dùng ngữ khí trào phúng, trong này có cái ẩn tình gì?

Làm cho Lý Phong không nghĩ tới là, sau khi Ngụy Tử Bình cùng Tô Đồng nghe được câu này liền biến hóa sắc mặt.

"Ngươi đến làm trợ lý, vậy Tiểu Đồng làm gì? Tiểu Đồng phải chịu bao nhiêu khổ sở mới ngồi lên vị trí này được, Ngụy Băng Khanh dựa vào cái gì mà để ngươi thay thế vị trí Tiểu Đồng?" Ngụy Tử Bình không cao hứng, Tô Đồng là nữ nhân hắn theo đuổi, Ngụy Băng Khanh làm như vậy chính là không nể mặt Ngụy Tử Bình hắn a!

"Tiểu Đồng, ngươi yên tâm, có ta ở đây, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi chịu cái ủy khuất này, đi, ta dẫn ngươi đi tìm Ngụy Băng Khanh nói rõ lí lẽ!" Vừa nói xong chữ lẽ, Ngụy Tử Bình liền muốn mở cửa xe đi vào.

"Ngụy tổng làm như vậy khẳng định có cân nhắc của mình, Ngụy tiên sinh không nên cố tình gây sự." Tô Đồng liền vội vàng khóa lại cửa xe, ngăn cản hắn lên xe.

Xuất phát từ lịch sự, trước đó nàng không hỏi Lý Phong chức vụ cụ thể, nhưng đúng như Ngụy Tử Bình nói, nếu như Lý Phong làm trợ lý giám đốc, vậy nàng sẽ làm cái gì, chuyển chức vụ hay là bị sa thải?

Bất kể như thế nào, về tình về lý nàng đều nên được sớm thông báo mới đúng, nhưng nàng tôn trọng Ngụy Băng Khanh, dù tâm lý có chút bất mãn cũng chỉ có thể kìm nén, càng không muốn để Ngụy Tử Bình đi tìm Ngụy tổng lý luận!

"Ta là đang giúp ngươi a, sao có thể là cố tình gây sự ?" Ngụy Tử Bình có chút buồn bực, trước kia hắn chỉ cần nói ra thân phận đại thiếu gia Ngụy gia, nữ nhân nào không phải ngoan ngoãn nhào vào

lòng hắn? Nhưng hắn lại phải ăn quả đắng bởi Tô Đồng nhiều lần, thật là khó chịu!

"Cảm ơn ý tốt của Ngụy tiên sinh, nhưng ta thật sự không cần ngươi trợ giúp." Tiếng giúp vừa nói ra, Tô Đồng thừa dịp Ngụy Tử Bình vừa rụt tay khỏi xe, lập tức nhấn chân ga chạy đi.

Nhìn theo bóng lưng S600 dần xa, trong mắt Ngụy Tử Bình hiện lên vẻ hung ác.

"Chưa từng có nữ nhân nào lão tử nhìn trúng mà chạy thoát được , chờ đấy Tô Đồng, rất nhanh ngươi sẽ phải quỳ xuống thổi kèn cho lão tử!" Ngay sau đó, Ngụy Tử Bình quay người đi vào cao ốc tập đoàn Vị Lai.

"Ngươi không sao chứ?" Sau khi xe dừng lại, Lý Phong nhịn không được hỏi một câu, hắn nhìn ra Tô Đồng đang rầu rĩ không vui, nếu như bởi vì hắn mà làm cho Tô Đồng phải bỏ công tác thậm chí là thất nghiệp, vậy hắn sẽ phi thường áy náy.

"Không có việc gì, đi thôi, ta dẫn ngươi đi gặp Ngụy tổng." Tô Đồng có thể nói cái gì? Nàng chỉ là một trợ lý mà thôi, không có năng lực nắm giữ vận mệnh của chính mình, chỉ có thể cố hết sức rồi nghe theo số trời.

Cao ốc tập đoàn Vị Lai có hết thảy 66 tầng, văn phòng tổng giám đốc ngay tại tầng cao nhất, giờ phút này Ngụy Băng Khanh đang đứng tại cửa sổ, nhìn phong cảnh phía dưới mà ngẩn người.

Trong một bộ váy màu đen, dáng người thướt tha của Ngụy Băng Khanh được khắc họa rất rõ nét, từ phía sau lưng nhìn tới, hai bờ mông vểnh cao tràn đầy vẻ mê người không gì sánh được.

Mỗi lần mệt mỏi nàng đều ưa thích đứng ở chỗ này quan sát chúng sinh, nàng ngược lại không phải là ưa thích loại cảm giác cao cao tại thượng kia, mà lại là hướng tới những người tuy nhỏ bé nhưng luôn chăm chỉ phấn đấu vì cuộc sống.

Nếu như nàng không sinh ra ở gia tộc giống như Ngụy gia, có lẽ nhân sinh của nàng sẽ càng thêm có ý tứ đúng không?

"Ài, gia hỏa kia làm sao còn chưa tới. . ."

Hai ngày nay nàng vẫn luôn hồi tưởng lại sự tình đêm hôm đó, hình ảnh Lý Phong lõa thể càng là thường xuyên lóe lên trong não, làm cho nàng không cách nào bình tĩnh được.

Đúng lúc này, một hồi tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, Ngụy Băng Khanh vội vàng thu hồi suy nghĩ, ngồi lên ghế lão bản làm bộ như đang làm việc: "Mời vào."

Chương 36. Ném hắn đi(2)

"Cạch cạch. "

Cửa mở ra, Tô Đồng, Lý Phong một trước một sau đi tới.

"Ngụy tổng, Lý Phong tới rồi." Tô Đồng đi đến trước bàn làm việc, nhẹ giọng nói.

"Ừm, vất vả cho ngươi rồi, về nghỉ trước đi." Ngụy Băng Khanh ngẩng đầu, mặt không biểu tình nói, chẳng qua khi nàng liếc nhìn Lý Phong ở một bên, trong đầu lại tự động hiện lên hình ảnh Lý Phong lõa thể, nhất thời trong lòng bối rối không thôi.

Khi lần nữa nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ của Ngụy Băng Khanh, nhịp tim của Lý Phong cũng không hiểu sao mà gia tốc, vừa nghĩ tới về sau mình có thể ở chung với Ngụy Băng Khanh trong thời gian dài, tâm lý Lý Phong đã trở nên kích động.

"Vâng, Ngụy tổng." Tô Đồng đưa mắt nhìn Lý Phong, muốn quay người rời đi.

Nhưng vào lúc này, cửa lớn văn phòng đột nhiên bị người từ bên ngoài đẩy ra, tiếp theo Ngụy Tử Bình từng bước đi tới.

"Tỷ, ta không đồng ý cho tiểu tử này làm trợ lý của ngươi, ngươi hãy mau chóng đuổi hắn đi đi." Ngụy Tử Bình đặt hai tay lên trên bàn làm việc, thân thể nghiêng về phía trước, lộ vẻ mặt khó chịu nói.

Tập đoàn Vị Lai là sản nghiệp Ngụy gia, muốn đuổi đi một tên nghèo mạt rệp chưa có cộng việc còn không phải đơn giản?

Tô Đồng hơi biến sắc, rất muốn nói lời khuyên can, nhưng nàng biết mình không có tư cách này, chỉ có thể lộ vẻ mặt xoắn xuýt đứng tại chỗ.

Lý Phong thì sắc mặt bình tĩnh, tựa như mọi việc không liên quan đến mình, công việc này căn bản không trọng yếu với hắn.

Hắn chẳng qua là muốn hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Đương nhiên, nếu như Ngụy Băng Khanh thật sự nghe theo Ngụy Tử Bình mà đuổi hắn đi, hắn cũng sẽ không nói nhiều, chỉ là tính Ngụy gia vào danh sách địch nhân.

Tiểu đệ bị rút ngắn, đây là mối thù không đội trời chung a!

"Sự tình của ta còn chưa tới phiên ngươi chỉ trỏ, còn nữa. . . Ta đã nói với ngươi rất nhiều lần rồi, trước khi vào phải gõ cửa trước, hiện tại ngươi đi ra ngoài cho ta, đừng ảnh hưởng tới công việc của ta." Ngụy Băng Khanh đưa tay chỉ về phía cửa, bình tĩnh nói.

Nàng là tổng giám đốc, nếu như một câu của Ngụy Tử Bình đã làm nàng cải biến quyết định, vậy tập đoàn sẽ lộn xộn thế nào? Huống hồ nàng hiểu con người của Ngụy Tử Bình, tuyệt đại đa số việc hắn làm đều không phải chuyện đứng đắn.

"Muốn ta ra ngoài cũng được, nhưng ngươi trước tiên phải đuổi tiểu tử này đi, không thì ta sẽ ở lì không đi." Ngụy Tử Bình cười, hắn chính là đại thiếu Ngụy gia, hắn cũng luôn nghĩ sớm muộn tập đoàn Vị Lai sẽ về tay hắn, hắn sẽ nghe lời một con đàn bà? Khôi hài!

"Lý Phong, ném hắn ra!" Ngụy Băng Khanh đưa mắt nhìn Lý Phong, bình tĩnh nói.

Ngụy Tử Bình nghe xong lời này liền giật mình, hắn không nghe lầm chứ, Ngụy Băng Khanh vậy mà kêu người khác ném hắn ra? Từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai dám làm như vậy với hắn, Ngụy Băng Khanh nàng dựa vào cái gì, chỉ bằng gia gia sủng nịnh nàng? Không thể nhịn nổi!

"Ngụy Băng Khanh, ngươi biết mình đang nói cái gì không, ta là đệ đệ ngươi, ngươi muốn một ngoại nhân ném ta ra ngoài, ngươi điên a?"

"Tiểu tử, ta là đại thiếu Ngụy gia, người thừa kế tập đoàn Vị Lai, ngươi chỉ là gia nô làm thuê cho chúng ta, ngươi mà dám đụng đến một sợi tóc của ta, ta sẽ khiến ngươi ở thành phố Minh Châu này

nửa bước khó đi!" Sau khi quát lên với Ngụy Băng Khanh, Ngụy Tử Bình lại đưa tay chỉ mặt Lý Phong, khinh miệt la ầm lên.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, đã định ném Ngụy Tử Bình ra khỏi văn phòng, hắn từng gặp kẻ hung hăng càn quấy, nhưng đúng là chưa thấy kẻ hung hăng càn quấy như Ngụy Tử Bình này, không ném Ngụy Tử Bình đi thì đúng là có lỗi với thân phận kí chủ của mình!

Nhưng vào lúc này, thanh âm mị hoặc của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Ném hắn bay ra ngoài đi còn chờ cái gì nữa? "

"Mục tiêu: Ném Ngụy Tử Bình ra khỏi cửa phòng làm việc" .

"Khen thưởng: 50 điểm kinh nghiệm, 500 điểm tích lũy."

Xem hết giới thiệu nhiệm vụ, Lý Phong âm trầm cười.

Chương 37. Thật ra Ngụy tổng rất đáng thương

Lý Phong cảm thấy tính tình của hệ thống thật sự là quá hợp khẩu vị của hắn, thoải mái!

"Ngươi cười cái gì?" Ngụy Tử Bình có chút ngơ ngác, con hàng này không phải kẻ ngu chứ, loại thời điểm này còn có thể cười được?

"Ngươi mới vừa nói nếu như ta ném ngươi ra, ngươi liền làm ta ở thành phố Minh Châu này nửa bước khó đi?" Lý Phong tắt hệ thống, ra vẻ nghiền ngẫm hỏi.

Dù hệ thống không cho nhiệm vụ, hắn cũng muốn ném tên Ngụy Tử Bình này ra ngoài, có hệ thống trong tay, một tên thiếu gia ăn chơi trác táng mà thôi, chả có gì đáng sợ.

Chẳng cần biết ngươi là ai, thích phách lối à, lão tử cho ngươi đẹp mặt!

"Ừ đấy, ngươi có gan thì thử đi, để xem lão tử có thể làm được hay không!" Ngụy Tử Bình cười lạnh không thôi, hắn tuyệt đối không tin Lý Phong dám ra tay với mình, cho Lý Phong mười cái lá gan cũng không dám!

Tô Đồng nhất thời khẩn trương nhìn sang Ngụy Băng Khanh, nói cho cùng tập đoàn Vị Lai cũng là sản nghiệp Ngụy gia, Lý Phong xung đột chính diện với Ngụy Tử Bình rõ ràng là không khôn ngoan, thời điểm này Ngụy tổng hẳn là sẽ ngăn cản hai người xung đột a?

Nhưng làm cho Tô Đồng thất vọng là, Ngụy Băng Khanh vẫn như cũ ngồi ngay ngắn trên ghế, xem ra có chút thờ ơ, đó là bởi vì nàng hiểu thực lực của Lý Phong, dù có phát sinh xung đột thì ăn thiệt thòi chỉ có thể là Ngụy Tử Bình.

Đương nhiên, nàng cũng nghĩ muốn thông qua sự tình lần này để dạy Ngụy Tử Bình một bài học, miễn cho hắn về sau lại chọc phải đại họa càng lớn hơn.

"Tốt, ta đang chờ ngươi làm như vậy đấy." Lý Phong cười lạnh một tiếng, vọt tới trước mặt Ngụy Tử Bình, đưa tay bóp cổ Ngụy Tử Bình!

Nụ cười trên mặt Ngụy Tử Bình trong nháy mắt cứng lại!

Không chờ Ngụy Tử Bình làm ra phản ứng, Lý Phong đã bước từng bước lớn, đẩy hắn đi tới cửa.

"Con mẹ nó mau thả ta ra! Thả ta ra!" Ngụy Tử Bình dùng hai tay hung ác đánh vào cánh tay Lý Phong, đồng thời gót chân không ngừng đạp đất, nỗ lực thoát khỏi, chỉ là tửu sắc đã sớm mài mòn thân thể hắn, sự giãy dụa này căn bản không thể tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì với Lý Phong!

Giờ phút này Ngụy Tử Bình tựa như một con cừu non đợi làm thịt!

Trong sự giãy dụa của Ngụy Tử Bình, Lý Phong đẩy hắn đi tới cửa, sau khi mở cửa ra, cánh tay Lý Phong giương lên ném Ngụy Tử Bình ra ngoài cửa!

Một tiếng trầm đục vang lên, cái mông của Ngụy Tử Bình hung hăng đập xuống đất, hắn trực tiếp kêu đau "AAAAAA" một tiếng.

Lý Phong cũng không thèm nhìn hắn một cái, tiện tay đóng cửa lại, khóa trái, cất bước đi trở về trước bàn làm việc, phủi tay nói: "Giải quyết xong rồi~ "

Cùng lúc đó, thanh âm Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ thu hoạch được 50 điểm kinh nghiệm, 500 điểm tích lũy."

Ngụy Băng Khanh: ". . ."

Không phải chứ. . . Bản ý của nàng chỉ là muốn Lý Phong đuổi Ngụy Tử Bình ra khỏi văn phòng, nói "ném" cũng chỉ là một loại biểu đạt nói quá mà thôi, nhưng mà ai biết Lý Phong thật sự ném Ngụy Tử Bình ra ngoài! Có cần thành thật như vậy không a?

Tô Đồng cũng ngơ ngác, thanh niên này thật lớn mật a. Đây chính là đại thiếu gia ăn chơi trác táng nổi danh thành phố Minh Châu, tại sao Lý Phong dám ném hắn ra ngoài?

Đúng lúc này, tiếng đập cửa bụp bụp vang lên, đồng thời còn có tiếng rống giận dữ của Ngụy Tử Bình truyền đến: ", Ngụy Băng Khanh, ngươi để cho một ngoại nhân đến bắt nạt đệ đệ ngươi à? Ta sẽ nói cho cha mẹ ta biết, để cho bọn họ tới tìm ngươi tính toán sổ sách! Còn có ngươi, thằng chó Lý Phong kia, ngươi cứ chờ đấy cho lão tử, lão tử sẽ giết chết ngươi!"

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, cái đánh giá với Ngụy Tử Bình lại hạ xuống một cấp bậc, đã bao nhiêu tuổi rồi, vậy mà đụng chút chuyện đã về tìm cha mẹ, người anh em này không phải còn chưa dứt sữa chứ?

Ngụy Băng Khanh ưu tú như vậy, tại sao lại có một đứa em họ ngu ngốc như thế? Chẳng lẽ do gene tốt của Ngụy gia đều đã bị nàng một mình chiếm lấy?

Còn uy hiếp của Ngụy Tử Bình. . . Ha ha, Lý Phong trực tiếp xem nhẹ.

"Lý Phong, ngươi làm rất tốt, đây là hợp đồng của ngươi, không có vấn đề thì hãy ký tên vào, sau đó ta sẽ nói Tô Đồng dẫn ngươi đi làm thủ tục nhận chức." Ngụy Băng Khanh thống khổ xoa xoa cái trán, bất đắc dĩ nói.

Dù sao mệnh lệnh ném Ngụy Tử Bình ra ngoài là do nàng nói, nàng ngoại trừ khích lệ Lý Phong ra còn có thể nói cái gì, chẳng lẽ lại trách hắn?

"Ngụy tổng, vậy ta. . ." Tô Đồng chần chờ mở miệng, hiện tại nàng sẽ được an bài thế nào a?

"Tử Bình là vì ngươi mới đến đây gây sự đúng không?" " Ngụy

Băng Khanh thở dài, chậm rãi nói.

Nàng biết Ngụy Tử Bình muốn theo đuổi Tô Đồng, mà tỷ tỷ là nàng cũng hi vọng Tô Đồng có thể trợ giúp Tử Bình quay đầu làm lại, cho nên mới cung cấp cho Ngụy Tử Bình một số trợ giúp, tỉ như trước đó tiết lộ cho hắn biết Tô Đồng đi ra ngoài để đón nhân viên mới.

Chương 38. Thật ra Ngụy tổng rất đáng thương(2)

Đương nhiên, hết thảy phải dựa trên một điều kiện tiên quyết là Tử Bình dùng thủ đoạn đàng hoàng theo đuổi Tô Đồng, nếu như hắn chơi những thủ đoạn hạ lưu xấu xa, nàng sẽ là người đầu tiên không đáp ứng.

Với sự hiểu biết của nàng với Ngụy Tử Bình, chỉ cần hơi chút liên tưởng liền có thể đoán được vì sao hắn muốn khai trừ Lý Phong.

"Ta đã nói hắn không cần quản, nhưng hắn. . ." Tô Đồng đã cuống đến phát khóc, nếu như Ngụy tổng bởi vì cái này mà trách tội nàng , vậy cái này có thể tính là tai bay vạ gió không?

"Ta cũng biết chuyện này không liên quan tới ngươi, đều do ta không nói rõ ràng, từ hôm nay trở đi, ngươi là trợ lý số 1 của ta, Lý Phong là trợ lý số 2, các ngươi phải hợp tác thật tốt với nhau, đã hiểu chưa?" Ngụy Băng Khanh có chút bất đắc dĩ, nếu sớm biết như thế, nàng khẳng định sẽ sớm nói cho Tô Đồng biết quyết định này.

"Vâng, Ngụy tổng!" Tô Đồng ở trong lòng vui vẻ, vội vàng đáp ứng.

Lý Phong cũng thở phào, tiến lên tiếp nhận hợp đồng, các điều khoản hầu như không có vấn đề gì, chỉ mỗi lương bổng cũng đã làm hắn phi thường hài lòng —— tiền lương 100 ngàn, cộng thêm các loại trợ cấp, cuối năm còn có tiền thưởng thêm.

Điều duy nhất làm Lý Phong tiếc nuối là, hắn muốn ký là hợp đồng "Bảo tiêu cận thân", nếu không thì nhiệm vụ không cách nào hoàn thành a!

"Có vấn đề gì không?" Nhìn thấy Lý Phong nhíu mày không nói, Ngụy Băng Khanh nhịn không được hỏi.

Lý Phong bật cười một tiếng, nói rằng "Không có vấn đề gì", tiếp theo cầm bút lên ký tên mình vào hợp đồng.

Nóng vội không làm đại sự được, hiện tại đưa ra yêu cầu làm bảo tiêu cận thân với Ngụy Băng Khanh chắc chắn nàng sẽ không đáp ứng, dù sao nhiệm vụ cũng không có hạn chế về mặt thời gian, hắn chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi thời cơ là được.

Ngụy Băng Khanh âm thầm thở phào, nhưng ngay sau đó nàng lại phát hiện phản ứng của mình có chút kỳ quái, vừa rồi vì sao nàng lại cảm thấy khẩn trương, cho dù Lý Phong không ký thì cũng có làm sao đâu?

"Ta chẳng qua là muốn cảm tạ Lý Phong cứu mình, nên bây giờ mới cho hắn một công việc vừa nhẹ nhõm lại có thu nhập cao, chỉ thế thôi!" Ngụy Băng Khanh ở trong lòng tự an ủi mình.

Tiếp theo, Lý Phong được Tô Đồng trợ giúp làm các loại thủ tục nhận chức, làm quen với một số giám đốc điều hành trong tập đoàn Vị Lai, sau đó trở lại văn phòng trợ lý.

Văn phòng tổng giám đốc ở ngay sát vách văn phòng trợ lý, căn phòng làm việc này mặc dù không được rộng rãi xa hoa giống như văn phòng tổng giám đốc, nhưng đồ vật cần thiết cũng là đầy đủ cả.

Được Tô Đồng yêu cầu, bộ phận hậu cần đã sớm đưa tới một bộ đồ dùng văn phòng mới tinh, có bàn ghế, máy tính, điện thoại cố định, bộ văn kiện giấy tờ, bàn công tác của hai người được đặt song song với nhau, ở giữa lưu lại một khoảng trống vừa vặn một thước rưỡi.

"Cám ơn ngươi đã giúp ta làm xong thủ tục nhận chức, buổi tối ta mời ngươi đi ăn cơm nhé." Lý Phong ngồi vào trên ghế, cười nói.

Tô Đồng hơi trầm ngâm, liền gật đầu đáp ứng.

Tuy rằng tổng thời gian quen biết không dài, nhưng nàng đã có ấn tượng khá tốt về Lý Phong, huống hồ hai người về sau cũng sẽ làm việc với nhau, cùng nhau ăn cơm sẽ tăng tiến sự ăn ý.

"Đúng rồi, Ngụy Tử Bình hình như không có vẻ tôn kính Ngụy

tổng a, trong này có nguyên nhân gì sao?" Lý Phong giả bộ tùy ý hỏi, nếu đã muốn làm bảo tiêu cận thân của Ngụy Băng Khanh, vậy hắn tự nhiên muốn hiểu được hoàn cảnh gia đình của Ngụy Băng Khanh.

"Cái này. . ." Tô Đồng muốn nói lại thôi.

"Nếu như không thuận tiện thì bỏ đi, ta cũng chỉ là hiếu kỳ mà thôi." Thấy nàng khó xử, Lý Phong liền cười nói.

Làm cấp dưới, đàm luận việc tư của cấp trên đã là cấm kị, Lý Phong có thể hiểu được.

"Thực ra cũng không có gì, trong công ty này có thật nhiều người đều biết. Thực ra Ngụy tổng rất đáng thương. . ." Tô Đồng cân nhắc thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định nói cho Lý Phong.

Đợi đến khi Tô Đồng giảng thuật xong xuôi, Lý Phong mới hiểu rõ, hóa ra tình cảnh hiện tại của Ngụy Băng Khanh đúng là không được tốt.

Chương 39. Nhiệm vụ mới

Gia chủ Ngụy gia là Ngụy Phó có ba trai một gái, cha Ngụy Băng Khanh tên là Ngụy Trường Kiến, cũng là con cả, nhị thúc của nàng tên Ngụy Trường Công, cô ba là Ngụy Trường Lệ, tứ thúc là Ngụy Trường Nghiệp.

Vào thời điểm Ngụy Băng Khanh mười tuổi, cha mẹ của nàng đã cùng nhau qua đời trong một vụ tai nạn xe hơi, là Ngụy Phó một tay nuôi dưỡng nàng lớn lên.

Ngụy Phó là một kì tài buôn bán, được hắn cầm lái, tập đoàn Vị Lai đã phát triển thành một công ty có giá trị thị trường hơn trăm tỷ, nhưng mà vào hai năm trước hắn đột nhiên phát bệnh nặng, tuy rằng cứu được một cái mạng, nhưng chỉ có thể nằm trên giường tu dưỡng.

Hai huynh đệ Ngụy Trường Công, Ngụy Trường Nghiệp đương nhiên trở thành nhân vật số một và số hai của tập đoàn, thế nhưng dưới sự điều hành của bọn họ, tập đoàn Vị Lai lại liên tiếp thua lỗ, ngày càng sa sút.

Về sau Ngụy Phó bác bỏ hết những lời phản đối, đẩy Ngụy Băng Khanh lên vị trí tổng giám đốc tập đoàn, dưới sự quản lý của Ngụy Băng Khanh, tập đoàn Vị Lai mới coi như trở lại quỹ đạo.

Thế nhưng trước sau gì Ngụy Băng Khanh cũng sẽ phải gả ra ngoài, nàng ngồi trên cái ghế này tự nhiên làm cho đám người Ngụy Trường Công vô cùng bất mãn, nội bộ tập đoàn cũng bởi vậy mà chia thành nhiều phe cánh, khiến cho Ngụy Băng Khanh sứt đầu mẻ trán.

May mà Ngụy Phó còn sống, nên mới có thể tạm thời ngăn chặn những nhân tố không ổn định này, nhưng một khi hắn qua đời, tập đoàn Vị Lai chắc chắn sẽ phát sinh đại bạo loạn!

"Thì ra là thế. . ." Lý Phong cuối cùng cũng hiểu được vì sao trên mặt Ngụy Băng Khanh không có nụ cười, đổi lại thành người nào

sinh hoạt trong dạng hoàn cảnh này cũng rất khó có nụ cười a.

"Những chuyện này ở trong công ty được xem như một bí mật nửa công khai, cho nên ta mới dám kể cho ngươi nghe, uống nước không, nơi này có cốc giấy dùng một lần." Tô Đồng đi đến bình nước, rót nước ra, đồng thời giải thích.

"Tốt, cảm ơn." Lý Phong cười nói, hắn không mang theo cái ly nào, bận bịu một buổi chiều quả thật có chút khát, bất quá Tô Đồng vẫn rất cẩn thận, biết hắn không mang theo ly nên mới nói vậy.

"Không cần khách sáo." Nói xong Tô Đồng liền hơi ngồi xổm người xuống lấy cốc giấy.

Lý Phong ở phía sau dùng ánh mắt thưởng thức để đánh giá bóng lưng Tô Đồng, âm thầm tán thưởng.

Có lẽ là phát giác được ánh mắt của Lý Phong, Tô Đồng đột nhiên cảm thấy sau lưng không được tự nhiên, sau khi cầm lấy cốc giấy nàng liền vội vàng đứng dậy rót nước, quay người muốn đi trở về.

Chỉ là nàng quay người có chút nóng nảy, hai tay lại đều bưng cái ly, đột nhiên bước chân phía dưới bị mất thăng bằng, chân trẹo sang một bên, nhất thời nàng đau đớn kêu một tiếng, nước cũng tung tóe cả ra.

"Ngươi không sao chứ?" Lý Phong vội vàng đi tới đỡ lấy nàng, quan tâm hỏi.

"Không có gì. . . Không có việc gì, chỉ là bị trật chân mà thôi."

Được Lý Phong nâng đỡ, Tô Đồng đi trở về chỗ ngồi, ngồi xuống liền bắt đầu lộ vẻ mặt nhăn nhó xoa nắn mắt cá chân.

Đúng lúc này, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Lý Phong nhất thời lộ vẻ mặt quái dị, vào thời điểm này đột nhiên tuyên bố nhiệm vụ, chẳng lẽ là có quan hệ với Tô Đồng?

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Xoa bóp "

"Mục tiêu: Xoa bóp chỗ đau cho Tô Đồng, giúp nàng mau chóng khôi phục thương thế."

"Khen thưởng: 50 điểm kinh nghiệm, 500 điểm tích lũy."

Xem hết giới thiệu nhiệm vụ, Lý Phong cũng có chút tim đập nhanh.

Không phải chứ. . . Hệ thống ngươi là ma quỷ sao? Còn xoa bóp nữa chứ, không sợ tiểu gia ta bị người ta coi là sắc lang biến thái à?

Ở trong lòng âm thầm chửi hệ thống mấy câu cho có lệ, Lý Phong mở khu mua sắm lên, tra tìm đồ vật có quan hệ với việc xoa bóp.

"Tìm được rồi. . . 《 Tổng hợp mát xa thuật 》 à!"

"《 Tổng hợp mát xa thuật 》 là một bản tác phẩm dung hợp rất nhiều kỹ xảo mát xa Hoa Hạ, có tác dụng trị liệu thương thế, đau thắt lưng đau chân, kể cả chứng liệt dương cũng có hiệu quả."

"Chờ một chút, chuyên trị thương thế ta có thể lý giải được, nhưng còn vụ liệt dương là cái quỷ gì a? ! Vãi cứt, con hàng này còn cần 500 điểm tích lũy? Chẳng lẽ tiểu gia ta hoàn thành nhiệm vụ cũng chỉ có thể kiếm lời điểm kinh nghiệm?"

Chương 40. Nhiệm vụ mới(2)

Lý Phong có chút câm nín, lần trước vì hoàn thành nhiệm vụ đánh mặt, hắn đã đổi 2000 điểm tích lũy đổi lấy tiền Hoa Hạ, lần này vì hoàn thành nhiệm vụ "Xoa bóp", hắn lại phải tiêu hao 500 điểm tích lũy, cứ thế mãi thì bao giờ hắn mới có thể kiếm đủ 10 triệu điểm tích lũy đây?

"Chỉ cần một lòng tiến tới thì kiểu gì cũng tìm ra được biện pháp, tiểu gia ta không tin số mình đen đủi như vậy!"

Lý Phong khẽ cắn răng, tiêu tốn 500 điểm tích lũy để mua 《 Tổng hợp mát xa thuật 》.

Sau khi lựa chọn học tập , một tia sáng lóe lên trong đầu hắn, nhất thời bộ não đã có được trí nhớ liên quan tới 《 Tổng hợp mát xa thuật 》.

"Ta thật ra không sao đâu, chỉ là mắt cá chân có chút đau đớn mà thôi, trở về bôi chút thuốc là tốt rồi." Lý Phong trầm mặc làm cho Tô Đồng nghĩ lầm hắn đang cảm thấy có lỗi, không khỏi mở miệng an ủi.

"Ừm. . . Ta từng có một đoạn thời gian học mát xa, nếu như ngươi không ngại, thì ta có thể giúp ngươi mát xa một chút, như vậy có thể hết đau nhanh hơn." Lý Phong tắt hệ thống đi, hơi chần chờ rồi nói.

"A?" Tô Đồng ngơ ngác, để Lý Phong mát xa cho nàng, thật là mắc cỡ a!

Nàng ngược lại không hề hoài nghi Lý Phong có phải muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi của mình không, theo quan sát một ngày này, nàng cảm thấy nhân phẩm của Lý Phong rất không tệ.

"Ngươi cũng không thể khập khiễng như vậy về nhà a? Ta biết cách mát xa rất hiệu quả với thương thế kiểu này." Lý Phong cũng rất tuyệt vọng a, ai bảo hệ thống tuyên bố nhiệm vụ chứ? Chỉ có

thể tận tình khuyên bảo mà thôi.

"Cái này. . ." Tô Đồng do dự, từ công ty về nhà nàng còn cần đi một đoạn đường rất dài, với trạng thái như này xác thực sẽ rất vất vả.

"Trước giờ chắc là ngươi cũng từng đi nhà tắm xông hơi a? Cứ coi ta như nhân viên mát xa là được rồi." Lý Phong nhún nhún vai, ra vẻ khá tùy ý.

"Nhân viên mát xa?" Tô Đồng lộ vẻ mặt cổ quái nhìn Lý Phong một cái, sau một lát mới khẽ cắn bờ môi đỏ mọng nói: "Tốt, vậy thì nhờ vào ngươi."

Tổng thể mà nói, Lý Phong để lại cho nàng ấn tượng rất không tệ, nàng cũng xác thực không muốn khập khiễng đi trở về, tuy rằng hoài nghi kỹ thuật xoa bóp của Lý Phong, nhưng thử một chút cũng tốt.

"Duỗi chân ngươi ra đi." Lý Phong nhất thời thả lỏng tâm tình, ngồi xổm người xuống sau đó nói.

"A, cần cởi giày sao?"

Tô Đồng nhất thời hoảng loạn, tuy nàng không mắc bệnh chân thối, nhưng đi một ngày đường chung quy vẫn sẽ có chút mùi vị, nếu để Lý Phong ngửi thấy được thì thật mắc cỡ a.

"Đương nhiên là cần, yên tâm đi, trình độ mát xa của ta rất chuyên nghiệp đó."

Vừa mới nói xong, Lý Phong đã lấy một tay nhẹ nhàng nắm mắt cá chân của Tô Đồng, hơi dùng lực liền giúp nàng cởi giày ra.

(Chương này hơi ít các bác nhỉ @@)

Chương 41. Bá vương đao

"A!"

Tô Đồng kinh hô một tiếng, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ rực như khoác lên một rặng mây hồng.

Trời ạ, Lý Phong vậy mà tự mình cởi giày nàng ra, thật là mắc cỡ!

"Sẽ hơi đau một chút, ngươi chịu khó nhé."

Lý Phong nói mà không ngẩng đầu lên, hắn hiện tại muốn dùng tốc độ nhanh nhất mát xa cho Tô Đồng, nếu không sẽ rất dễ dàng bị Tô Đồng coi là đồ sắc lang cố ý chiếm tiện nghi của nàng.

Vừa nói xong, Lý Phong liền bắt đầu xoa nắn một cách có tiết tấu trên chân Tô Đồng.

Lòng bàn chân, rồi mu bàn chân và mắt cá chân, ngón tay Lý Phong giống như tinh linh bay múa, không ngừng du tẩu ở những vị trí này.

Tô Đồng chỉ cảm thấy một luồng điện nhỏ từ lòng bàn chân truyền tới, đâm thẳng đến trái tim, loại cảm giác đau đớn lại mang theo một chút tê dại nhất thời làm cho nàng nhịn không được yêu kiều rên một tiếng.

"Ưm. . ."

Cái thanh âm này dường như có ma lực kì lạ, lập tức làm cho dục vọng Lý Phong vừa mới đè xuống có dấu hiệu tái phát.

Tuy rằng hắn cũng từng yêu đương, cũng không còn trinh, nhưng mấy năm gần đây hắn đều là luận bàn từ xa với những lão sư Nhật Bản giàu kinh nghiệm như là Maria Ozawa, Tsukasa Aoi, Rola Takizawa, đã thật lâu không được thực chiến.

Trên ngón tay truyền đến cảm giác tuyệt vời, da thịt trắng nõn

ẩn sau cặp tất đen, những yếu tố này cùng nhau kết hợp làm cho Lý Phong nhất thời thay lòng đổi dạ, động tác trên tay chậm dần, từ mát xa trở thành... sờ mó.

Cứ như vậy, xúc giác trơn nhẵn ấm áp trên tay càng thêm rõ ràng, dâm ý càng đậm!

"Hô, không được, ta không thể như vậy nữa!" Lý Phong cắn đầu lưỡi một cái, đau đớn lập tức xua tan dâm ý đi không ít, ngay sau đó hắn cố gắng tập trung ý chí, quay lại thành mát xa bình thường.

Tô Đồng tín nhiệm hắn như thế, hắn không thể thừa cơ chiếm tiện nghi người ta, may mà hắn rất nhanh thanh tỉnh lại, nên mới không bị Tô Đồng phát giác, nếu không thì hai người sẽ lâm vào trạng thái thật khó xử.

Cảm thụ của Tô Đồng cũng không dễ chịu gì, cô nam quả nữ ở chung một phòng, còn bị nam nhân sờ nắn chân nhỏ, loại cảm giác này tựa như có mấy vạn con kiến đang bò tới lui trên người, thật sự rất ngượng ngùng, khẩn trương.

Rốt cục, sau một lúc xoa xoa bóp bóp, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 50 điểm kinh nghiệm, 500 điểm tích lũy."

Lý Phong thầm thở dài một hơi, loại tiếp xúc thân mật như vậy hắn thật sự có chút không chịu nổi a, may mà nhiệm vụ hoàn thành, hắn cũng có thể kết thúc loại dày vò này.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Cấp C

Điểm kinh nghiệm: 400/ 500

Điểm tích lũy: 3600

Điểm chinh phục: 0

Kỹ năng: 《 Tổng hợp thuật cận chiến 》(chú thích: Chỉ hiện thị kỹ năng chính, kỹ năng phụ sẽ ẩn đi.)

Nhiệm vụ đang chờ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh (2)

Sau khi nhìn tình huống mới nhất trong giao diện cá nhận, Lý Phong tắt hệ thống đi, kết thúc mát xa.

"Tốt, hoạt động một chút xem có còn đau không?" Lý Phong vuốt cái trán đã đầy mồ hôi, đứng dậy rồi nói, mát xa đương nhiên sẽ không làm cho hắn mệt mỏi ra nhiều mồ hôi như vậy, mà là bởi vì khẩn trương a!

"Thật sự có tác dụng! Cám ơn ngươi, Lý Phong!" Tô Đồng đeo giày vào rồi thử chuyển động bàn chân, phát hiện xác thực không còn đau đớn giống lúc nãy, không khỏi kinh hỉ nói.

Trải qua lần tiếp xúc thân mật vừa rồi, Tô Đồng lại càng có thiện cảm với Lý Phong hơn, đồng thời nàng cũng càng tò mò về Lý Phong.

Rõ ràng rất có tiền, lại muốn tới nơi này đi làm, rõ ràng không phải bạn trai nàng, lại muốn giúp nàng đánh mặt Vương Linh, không chỉ như thế, hắn còn biết mát xa. . . Nam nhân này đến cùng còn có bao nhiêu bí mật?

"Một chút chuyện nhỏ mà thôi, không cần khách khí." Lý Phong khoát khoát tay, hắn vừa rồi thật ra đã sinh ra tà niệm với Tô Đồng, nếu để nàng biết thì nàng có còn cảm tạ hắn không?

Rất nhanh đã hết giờ làm, hai người đơn giản chỉnh đốn đồ vật một chút liền ra khỏi văn phòng, Lý Phong không biết là, giờ phút này Ngụy Tử Bình đang theo dõi hắn, lập tức đã phát hiện động tĩnh của hai người.

Chương 42. Bá vương đao(2)

"Hừ, tưởng rằng có Ngụy Băng Khanh làm chỗ dựa liền có thể đấu với lão tử à? Xem lão tử chỉnh ngươi như thế nào! Này Hổ Tử, bọn họ lập tức sẽ ra ngoài, các ngươi mau bám them, cứ hành sự theo kế hoạch!"

Sau khi cúp điện thoại, trong mắt Ngụy Tử Bình lóe lên một tia sáng lạnh lẽo. . .

Nửa giờ sau, Lý Phong cùng Tô Đồng đi vào một quầy hàng hải sản lớn đặt ở ven đường.

"Ngươi xác định muốn ăn ở chỗ này?" Lý Phong lộ vẻ mặt quái dị nói.

Bởi vì chung quanh đây hắn không quá quen thuộc, cho nên dứt khoát để cho Tô Đồng chọn địa điểm ăn uống, ai ngờ Tô Đồng lại chọn nơi này.

Cũng không phải là Lý Phong không thích ăn ở quầy hàng ven đường, mà vì đây là lần đầu tiên mời người ta ăn cơm nên hắn cảm thấy cần phải đi chỗ nào cao cấp một chút.

"Thủy sản nơi này rất tươi mới a, vị rau xào cũng không tệ, nhất là tôm hùm chua cay càng là tuyệt vời, ăn thử đi rồi ngươi sẽ biết." Tô Đồng là khách quen của nơi này, khi biết Lý Phong mời khách nàng liền chọn nó rồi, ngoại trừ những nguyên nhân đã kể bên trên ra, còn có một nguyên nhân trọng yếu nhất, đó là giá cả rất hợp lý.

Lý Phong tuy rằng có tiền, nhưng nàng cũng không phải là loại nữ nhân bắt được cơ hội liền hung ác làm thịt người khác một phen a.

"Thật sao? Ta cũng thích ăn tôm, ngồi đây đi." Lý Phong đoán được Tô Đồng muốn tiết kiệm tiền cho hắn, nhưng cũng không cố tình vạch ra, sau khi tìm chỗ ngồi xuống liền bắt đầu gọi món ăn.

Loại nữ nhân giống như Tô Đồng, vừa có dung mạo xinh đẹp, vóc người lại nóng bỏng, đã vậy còn biết rõ tiến thối biết nghĩ cho người khác, quả thật là nhân tuyển tốt nhất để lấy về làm vợ.

Cùng lúc đó, sáu nam tử ăn mặc quái dị đi tới một cái bàn ở phụ cận ngồi xuống, bọn họ ngồi xuống liền bắt đầu ba hoa khoác lác.

"Ai, Hổ ca, tối hôm qua ngươi quá mạnh, một mình đánh 6 thằng, thật trâu bò!"

"Đúng thế, Hổ ca của chúng ta là ai? Bá Vương đao a! Ở thành Đông này có kẻ nào chưa từng nghe thấy uy danh của Hổ ca?"

"Đao pháp của Hổ ca thật sự là xuất thần nhập hóa, một đao hạ xuống nhất định có máu tóe ra, rất trâu bò!"

"Được rồi, các ngươi đừng vuốt mông ngựa nữa, phải khiêm tốn, khiêm tốn có hiểu hay không?" Nam nhân được gọi là Hổ ca khoát khoát tay, sau đó nói.

(vuốt mông ngựa:nịnh nọt)

Khách hàng ở mấy cái bàn lớn vùng phụ cận nhất thời lộ vẻ mặt trắng nhợt, vội vàng tính tiền rời đi, con mẹ nó, đám người này quá hung tàn, vạn nhất chút nữa bọn họ uống rượu gây sự thì làm sao bây giờ?

Lão bản của quầy hàng nhìn thấy một màn này liền cảm thấy đau đầu, những tên côn đồ này quá khốn nạn, vừa đến đã làm khách hàng của mấy bàn ăn hoảng sợ chạy mất, nhưng hắn chỉ là người bình thường, chỉ có thể thầm mong bọn hắn tranh thủ thời gian ăn xong rồi rời đi.

"Lý Phong, hay là chúng ta chuyển sang nơi khác nhé?" Tô Đồng có chút khẩn trương, nàng thật sự có chút sợ hãi đám người Hổ ca kia.

"Không cần, có ta ở đây thì không có vấn đề gì." Ngữ khí của Lý Phong rất bình tĩnh, đến cả loại nhân vật như Hàn Chấn, Quách Nghĩa hắn còn từng thu thập, sao lại vì tránh né mấy tên côn đồ mà thay đổi địa điểm ăn cơm?

"Vậy thì. . . Tốt a." Bởi vì Lý Phong nói một câu này, Tô Đồng ít nhiều cũng an tâm hơn một chút.

"Ai, Hổ ca, ngươi nhìn cô nàng kia xem."

"Hítttt, cô nàng này rất được a!"

Những tên côn đồ kia nhìn thấy Tô Đồng, nhất thời cặp mắt lập lòe ánh sáng, bắt đầu nổi lên bản tính lưu manh.

"Mỹ nữ, làm quen một chút nhé, ta tên là Phùng Hổ, huynh đệ trong giang hồ đều gọi ta là Hổ ca." Hai mắt Phùng Hổ sáng lên, đứng dậy dẫn tiểu đệ đi tới trước mặt Tô Đồng, tự giới thiệu mình.

Vừa nói xong, Phùng Hổ không ngừng quét mắt dò xét ngực và chân của Tô Đồng, bộ dáng hoàn toàn không thèm kiêng nể gì cả, tựa như muốn lột sạch Tô Đồng ra vậy.

Khuôn mặt Tô Đồng nhất thời tái nhợt, muốn mở miệng cự tuyệt nhưng lại sợ chọc giận bọn họ, trong lúc nhất thời chỉ có thể ngồi tại chỗ cũ giữ yên lặng.

"Hửm? Mỹ nữ không định nể mặt ta a!" Phùng Hổ nhíu mày, lộ vẻ không vui nói.

"Cô em, đây chính là Hổ ca thành Đông a, ngươi không thèm nể mặt anh ấy là muốn tìm chết sao?"

"Mỹ nữ, ngoan ngoãn uống một chén rượu cùng với Hổ ca đi, nếu không thì chúng ta sẽ cho ngươi đẹp mặt!"

Năm tên tiểu đệ sau lưng Hổ ca lập tức vén tay áo lên, mở miệng nói lời hung ác.

Tô Đồng hơi co lại thân thể, ý sợ hãi trong lòng càng sâu, những tên côn đồ này thật đáng sợ, bộ dáng giống như là muốn ăn thịt nàng vậy, hiện tại nàng nên làm cái gì, chạy trốn? Báo cảnh sát? Chỉ sợ đều không kịp rồi.

Ngay tại thời khắc Tô Đồng không biết nên làm thế nào cho phải, Lý Phong đứng dậy kéo nàng ra sau lưng: "Xin lỗi, sau đó tự

bạt tai 50 cái, như vậy thì ta có thể coi như tất cả hành động vừa rồi của các ngươi là đánh rắm."

Chương 43. Chủ mưu sau màn

Khách hàng xung quanh đều sững sờ, người trẻ tuổi này lợi hại a, dám trực tiếp khiêu chiến Phùng Hổ, can đảm lắm!

Tô Đồng cũng sững sờ, tuy nàng rất cảm động vì Lý Phong có thể đứng ra bảo vệ nàng, nhưng hắn nghiêm túc sao, đối phương có tới sáu người a, hơn nữa thoạt nhìn bộ dáng đều là rất khó dây vào.

Đám người Phùng Hổ tức quá hóa cười, bọn họ không nghe lầm chứ, xin lỗi? Tự bạt tai? Hắn coi mình là Hoàng Phi Hồng hay Diệp Vấn a? Đọc tiểu thuyết mạng nhiều nên ảo tưởng sức mạnh à!

Trong một chiếc Ferrari 488 màu vàng ở ven đường, Ngụy Tử Bình thoải mái duỗi người, tay cầm xì gà, quan sát tình huống bên này từ xa.

Là hắn gọi Phùng Hổ tới, theo như kế hoạch của hắn, Phùng Hổ sẽ hành hung Lý Phong một trận, sau đó làm ra cử động ức hiếp Tô Đồng, tại loại thời khắc nguy cấp này, hắn sẽ đứng ra, dùng những chiêu võ thuật đẹp mắt đánh cho đám người Phùng Hổ ngã sấp mặt trên đất.

Đến lúc đó, Tô Đồng làm gì mà không ôm lòng nhung nhớ hắn?

Một bên khác.

"Nếu như ta không xin lỗi thì sao, ngươi cắn ta à?" Phùng Hổ khinh miệt không thôi, mở miệng nói.

"Ha ha, Hổ ca, anh đừng đánh giá hắn cao thế, hắn mà dám động, các huynh đệ lập tức đánh chết con mẹ hắn."

"Cút ngay tiểu tử, đừng gây trở ngại các đại gia tìm thú vui, nếu không tí nữa đừng hỏi tại sao biển xanh lại mặn."

5 tên tiểu đệ đi ra phía trước vây Lý Phong vào giữa, ngữ khí bất thiện, rất có vẻ một lời không hợp liền ra tay.

"Ách, vậy ý các ngươi là không chịu?" Lý Phong nhún nhún vai, xem ra có chút bất đắc dĩ.

Hắn chỉ là muốn an an tĩnh tĩnh cùng Tô Đồng ăn một bữa cơm, nếu như có thể không ra tay đánh nhau tự nhiên là tốt nhất, đương nhiên, nếu như đối phương không biết điều, hắn cũng không ngại xuất thủ giáo huấn.

"Lý Phong, chúng ta đi thôi." Tô Đồng liền vội vàng kéo cánh tay Lý Phong, lo lắng nói.

Nàng biết nam nhân đều thích sĩ diện, có lúc còn bởi vì phụ nữ của mình bị người ta liếc nhìn mà ra tay đánh nhau.

Tình huống bây giờ so với "ngươi nhìn cái gì?" còn nghiêm trọng hơn, không kịp lôi Lý Phong đi thì khẳng định sẽ đánh nhau to a!

"Bọn họ mới là người phải đi, không phải chúng ta, yên tâm đi, ta tự có chừng mực." Lý Phong hơi siết lấy bàn tay nhỏ của Tô Đồng, an ủi.

Tô Đồng: "? ? ?"

Có chừng mực? Cái gì có chừng mực? Nàng thật sự nghe mà không hiểu ý tứ của Lý Phong.

"Muốn tỏ vẻ anh hùng trước mặt gái xinh đúng không? Được, Hổ ca ta cho ngươi cơ hội này!"

Phùng Hổ cười cợt, hắn chính là muốn Lý Phong ra vẻ anh hùng, nếu không phải Ngụy Tử Bình sớm đã bàn giao, muốn đám người bọn hắn diễn sâu diễn đạt một chút, thì hắn đã không nói nhảm nhiều như vậy.

Vừa mới nói xong, Phùng Hổ lui lại một bước, đồng thời nháy mắt với 5 tên tiểu đệ, 5 tên tiểu đệ dữ tợn cười một tiếng cùng nhau lao tới chỗ Lý Phong .

"Đứng nguyên đó đừng nhúc nhích." Lý Phong kéo Tô Đồng ra phía sau, tiếp theo cúi người xuống, duỗi chân ra quét thành một nửa hình tròn!

"Phanh" "Phanh" "Phanh "

Thân thể của ba tiểu đệ tới gần Lý Phong nhất bị chiêu Chổi Quét Nhà đá trúng, nghiêng người té ngã trên đất, thời gian ngã xuống đất chỉ chênh lệch nhau chừng 0.5 giây!

Cùng lúc đó, hai tên tiểu đệ núp sau đá tới lưng Lý Phong, mà lúc này Lý Phong còn nửa ngồi trên mặt đất, thoạt nhìn không có bất luận khả năng tránh né hoặc phản kháng nào.

"A, cẩn thận!" Tô Đồng nhịn không được kinh hô thành tiếng.

Quần chúng ăn dưa xem chiến cũng không nhịn được đổ mồ hôi lạnh thay Lý Phong.

Ngay tại thời điểm hai tên tiểu đệ kia sắp đá trúng lưng của Lý Phong, hắn động!

Chỉ thấy Lý Phong duy trì tư thế nửa ngồi, nửa người trên gần như ngửa ra 90°, miễn cưỡng tránh thoát được hai cái chân này.

Hai tên tiểu đệ sau khi đá trượt nhất thời giật mình, tiếp theo liền muốn thu hồi cái chân, nhưng sao Lý Phong có thể để bọn hắn được như ý?

"Lưu lại cho ta!" Lý Phong chợt quát một tiếng, hai tay nâng lên sau đó lại ép xuống, nhất thời kẹp lấy hai chân của hai tên tiểu đệ vào nách, tiếp theo hung hăng dùng sức!

Không tính《 Tổng hợp thuật cận chiến 》, Lý Phong đã có đủ thực lực tương đương với nhà vô địch võ MMA thế giới, hắn vừa dùng lực liền có hai âm thanh giòn giã vang lên!

"Răng rắc" "Răng rắc "

"A! Chân ta bị gãy rồi!"

"Đau quá, ngươi mau buông tay!"

Hai tên tiểu đệ lập tức hét thảm tại chỗ!

Lý Phong cười lạnh một tiếng buông hai tay ra, mất đi lực chống

đỡ hai tên tiểu đệ nhất thời té ngã trên đất, ôm lấy cái chân gãy vừa đi vừa lết về!

Tình cảnh này đã làm những quần chúng ăn dưa xung quanh phải chấn kinh.

Chương 44. Chủ mưu sau màn(2)

Không phải chứ. . . Là 5 đánh 1 a, chúng ta còn đang đổ mồ hôi lạnh thay ngươi, làm sao lại thành ngươi bắt nạt 5 người họ rồi?

Lúc đầu còn tưởng ngươi là thóc, ai ngờ ngươi chính là con gà chúa a. Cái thao tác này quả thật chưa từng thấy. Có cần trâu bò như vậy không anh hai?

Tô Đồng kinh hãi che miệng, tâm tình phức tạp không gì sánh được, ở trung tâm mua sắm liều mạng tiêu tiền, ở văn phòng tổng giám đốc ném Ngụy Tử Bình ra ngoài, ở trong phòng trợ lý xoa bóp chân cho nàng, đi tới quầy hàng ven đường hành hung tiểu lưu manh kiếm chuyện. . .

Trời ạ, nàng và Lý Phong từ khi quen nhau đến giờ chưa đủ một ngày đã phát sinh nhiều chuyện như vậy, phim truyền hình cũng không dám diễn như thế a!

Cho nên mới nói, nàng cùng Lý Phong rốt cục là hữu duyên, hay là oan gia khắc mệnh nhau?

Phùng Hổ ở phía đối diện cũng ngơ ngác, ta XXX con mẹ nó chứ, vãi nồi thật, cái tình huống này là sao, vì lí do gì đám tiểu đệ yếu như vậy, đúng là một đám ô hợp cùi bắp!

Hiện tại xảy ra vấn đề, hắn nên tiếp tục giả vờ hay không, hay là nên trực tiếp nhận sai? Độc giả đang xem hãy mau chỉ giáo bằng cách comment donate ở dưới, rất cấp bách a!

Ở trong chiếc Ferrari 488 bên đường, Ngụy Tử Bình đang vừa hút xì gà vừa rung đùi, đồng thời tưởng tượng xem đợi chút nữa nên lấy tư thế gì để kết thúc chiến đấu, thì đột nhiên lại nhìn thấy Lý Phong đánh ngã năm tên tiểu đệ của Phùng Hổ!

"Cái con mẹ nó chứ. . ." Ngụy Tử Bình bị dọa đến làm mức xì gà

rớt xuống đùi, lập tức cái quần bị đốt ra một cái lỗ thủng lớn!

"Ngươi vừa nói muốn làm gì ta cơ?" Lý Phong đi đến trước mặt Phùng Hổ, lông mày nhướng lên một cái, ra vẻ nghiền ngẫm hỏi.

"Người anh em, có chuyện gì thì mình từ từ nói, rất nhiều người đang nhìn đấy." Phùng Hổ cười lớn một tiếng, sau đó run rẩy nói.

"Ngươi không phải Bá Vương Đao sao, đao ra tất tóe máu sao, mau lấy đao của ngươi ra, để cho ta tăng trưởng thêm kiến thức một chút." Lý Phong cười lạnh, con mẹ ngươi, nhân vật phụ mà thích tỏ vẻ à, tỏ vẻ nữa đi cho lão tử xem!

"Ta. . . Ta lúc đó chỉ là thổi phồng thôi, lão đại của ta mới là Bá Vương Đao, người anh em, coi như là nể mặt lão đại ta, ngươi tha cho ta một lần, có được không?" Sắc mặt Phùng Hổ nhăn nhó, nói ra tình hình thực tế.

Vừa rồi bọn họ nói những lời kia, chỉ là muốn dùng khí thế áp đảo Lý Phong mà thôi, Bá Vương Đao chính thức là lão đại của thành Đông, tồn tại cùng một cấp bậc với Tống Uyển Quân, Hàn Chấn.

"Muốn ta buông tha cho ngươi cũng được, nhưng ngươi nhất định phải nói cho ta biết là ai bảo ngươi tìm ta gây phiền phức." Lý Phong vỗ vỗ bả vai Phùng Hổ, nghiêm túc nói.

"Cái...cái gì? Ta nghe mà không hiểu ý ngươi." Trong đầu Phùng Hổ như có sấm sét đùng đoàng nổ vang, vì sao Lý Phong biết hắn được người khác sai bảo, hắn căn bản không lộ ra sơ hở a!

"Từ lúc ta đi ra khỏi tập đoàn Vị Lai, các ngươi đã bắt đầu theo dõi ta, hơn nữa từ trước khi các ngươi ngồi xuống đã nhìn chằm chằm ta, đừng có giấu diếm nữa, nói ra kẻ chủ mưu còn có thể bớt đi chút nỗi khổ da thịt, nếu không thì. . . Hừ!"

Lý Phong mặc dù chưa được huấn luyện phản trinh sát, nhưng đám người Phùng Hổ cũng không phải nhân sĩ chuyên nghiệp, bọn họ gần như là nghênh ngang đi theo sau lưng Lý Phong, Lý Phong làm sao lại nhìn không ra vấn đề?

Hắn chưa từng thấy Phùng Hổ, Phùng Hổ không có khả năng vô

duyên vô cớ tìm hắn để gây sự, như vậy vấn đề là. . . Là ai sai bảo Phùng Hổ, Cao Khôn sao? Hay là. . . Ngụy Tử Bình?

Đúng lúc này, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Chủ mưu sau màn "

"Mục tiêu: Tìm ra người sai bảo Phùng Hổ, đồng thời cho hắn một cái giáo huấn sâu sắc."

"Khen thưởng: 100 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

Chương 45. Đứng đầu trong 7 thứ vũ khí

"Quả là thế." Xem hết giới thiệu, Lý Phong biết mình đoán không sai, sau lưng Phùng Hổ quả nhiên có người sai bảo!

"Đại ca, thật sự không có người nào sai bảo ta a, ta đúng là nhất kiến chung tình với vị tiểu thư này, tinh trùng lên não cho nên mới. . ." Phùng Hổ cũng không dám khai Ngụy Tử Bình ra, Ngụy Tử Bình là tài chủ của hắn, mỗi tháng có thể cho hắn không ít thu nhập, nếu khai Ngụy Tử Bình ra chẳng phải là về sau hắn sẽ phải uống gió tây bắc mà sống?

(nhất kiến chung tình:yêu từ cái nhìn đầu tiên)

Hơn nữa, chỉ cần hắn một mực nói mình không bị ai sai bảo, Lý Phong còn có thể ở trước mặt mọi người mà bức cung hắn hay sao?

"Phải không? Vậy thì ngươi lấy điện thoại ra, ta xem xét một chút gần đây ngươi liên hệ với ai." Nếu như không có nhiệm vụ, Lý Phong có lẽ sẽ sinh ra dao động, nhưng bây giờ thì. . .

Phùng Hổ sắp khóc, ngươi có cần phải cố chấp như thế hay không? Cố chấp quá chính là một khuyết điểm lớn a!

"Không cho? Vậy tự ta lấy!" Lý Phong cười lạnh một tiếng, bàn tay nhanh như chớp giật vươn ra nắm lấy cổ tay Phùng Hổ, tiếp theo hung hăng bẻ sang một bên!

"A! Đau. . . Đau đau đau đau!" Một cỗ cảm giác kịch liệt đau nhức truyền đến, làm cho Phùng Hổ kêu thành tiếng, đồng thời toàn thân đều mất đi khí lực.

Lý Phong dùng một cái tay khác lục soát người, rất nhanh liền lấy ra điện thoại của Phùng Hổ.

"Á đù? Loại đời mới nhất cơ à? Làm lưu manh có thu nhập rất khả quan a, các ngươi có thiếu người không?" Lý Phong nhạo báng hỏi một câu.

"Hắc hắc, bình thường thôi a, cũng chỉ là miễn cưỡng sống tạm. . ." Phùng Hổ cười cười rồi nói, hắn có thể nói mình vì mua cái máy này mà phấn đấu bao lâu sao? Đó là một cố sự đầy máu hòa cùng nước mắt a. . .

"Mở khóa." Lý Phong nói một câu, cầm điện thoại di động đặt ở trước mặt Phùng Hổ, mở khóa bằng khuôn mặt thành công, tiếp theo Lý Phong liền xem xét ghi chép cuộc gọi.

"Ngụy thiếu gia. . . Ngụy Tử Bình à?" Lý Phong liếc mắt liền thấy cái tên này ở trên cùng, tiếp theo cười lạnh một cái, quả nhiên là hắn!

Nếu là Ngụy Tử Bình sai bảo Phùng Hổ, vậy Ngụy Tử Bình sẽ để Phùng Hổ động thủ với Tô Đồng sao? Chắc chắn sẽ không a, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là không.

Đã như vậy, kế hoạch của Ngụy Tử Bình sẽ là cái gì? Kịp thời xuất hiện làm anh hùng cứu mỹ nhân? Với IQ có hạn của 1 tên công tử ăn chơi trác táng chỉ biết gái gú thì rất có thể!

Như vậy, Ngụy Tử Bình hẳn là sẽ ở ngay phụ cận để quan sát. . .

Nghĩ tới đây, Lý Phong nhìn bốn phía, liếc một chút đã thấy được chiếc xe Ferrari 488 màu vàng đặt ở ven đường.

"Tìm ra ngươi rồi!" Hai mắt Lý Phong sáng lên, tiện tay quơ lấy một cái ghế xếp hung hăng đập vào mặt Phùng Hổ, Phùng Hổ trực tiếp bị quất bay ra ngoài!

Giống như trong một bộ phim nổi tiếng nào đó từng đề cập, chỗ ảo diệu của ghế xếp chính là có thể giấu trong nhà dân, tiện tay có thể lấy được, còn có thể ngồi bên trên nó để ẩn tàng sát cơ, đánh xong càng có thể ngồi xuống nghỉ ngơi, cho dù bị cảnh sát bắt được cũng không cách nào cáo trạng ngươi, thật không hổ là đứng đầu trong trong bảy đại vũ khí!

(bên trên tác giả đang nói tới phim Châu Tinh Trì, 1h16p28s nhé

các bác https://www.youtube.com/watch?v=TfVdzYEHS58)

Ghế xếp sử dụng dễ dàng, mang theo rất nhẹ nhàng, chỉ cần dùng lực vừa phải, góc độ chuẩn xác, chắc chắn sẽ đánh cho địch nhân nội thương, cũng giống như Phùng Hổ bây giờ đang nằm trên mặt đất không ngừng lăn lộn.

Giải quyết Phùng Hổ xong xuôi, Lý Phong liền mang theo một cái ghế xếp lao như mãnh hổ ra chỗ chiếc Ferrari ven đường!

Tình cảnh làm cho quần chúng ăn dưa xem kịch hay phải kinh ngạc đến ngây người, ta XXX, vậy mà dùng đến cả đại sát khí như ghế xếp a? Bất quá người anh em này đánh xong lập tức bỏ chạy, xem ra là có kinh nghiệm gây án rất phong phú a.

Nếu để Lý Phong biết những người này suy nghĩ gì, nhất định sẽ phun máu ba lần, ngươi mới là kẻ có kinh nghiệm gây án phong phú, nhìn tiểu gia ta có giống như muốn chạy trốn không? Tiểu gia rõ ràng là đi đánh người có được hay không? !

Tô Đồng cũng sững sờ, Lý Phong đang muốn làm gì? Chờ chút. . . Chiếc Ferrari kia có chút quen mắt a, sẽ không phải là. . .

"Trời ạ, là Ngụy Tử Bình!" Tô Đồng lập tức đã đoán được mục đích của Lý Phong, trong lòng kinh hãi, vội vàng đuổi theo.

Đúng lúc này, Lý Phong đã vọt tới bên cạnh Ferrari 488, thông qua kính chắn gió đầu xe, Lý Phong nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ kinh hãi của Ngụy Tử Bình.

"Lý Phong, ta cảnh cáo ngươi đừng có làm loạn, nếu không thì. . ."

Lời hung ác của Ngụy Tử Bình còn chưa nói hết, Lý Phong đã vung lên ghế xếp đập vào mặt kính trước xe!

"Phanh" "Phanh phanh phanh "

Từng phát từng phát một, cái ghế xếp hung hăng đập lên mặt kính trước của Ferrari, phát ra từng tiếng trầm đục, sau cùng một tiếng "Soạt" vang lên, kính trước rốt cục bị nện lủng ra một cái lỗ rộng một mét vuông!

Chương 46. Đứng đầu trong 7 thứ vũ khí(2)

Quần chúng ăn dưa cũng ngây ngẩn, tên này đúng là người điên a, đánh Phùng Hổ bọn họ còn có thể lý giải được, nhưng đột nhiên chạy tới đập siêu xe người khác. . . Hắn đang ngại tiền của mình không biết tiêu vào đâu sao? Cái kính trước của Ferrari dù thế nào cũng phải mấy trăm ngàn a!

"Lý Phong, ngươi dám phá xe ta? Con mẹ nó ta phế ngươi!" Ngụy Tử Bình nổi giận đùng đùng, chiếc Ferrari này là một trong những chiếc xe hắn thích nhất, lại bị Lý Phong coi như đồ bỏ đập mạnh không ngừng, trái tim hắn cũng đang chảy máu a!

"Còn muốn phế ta? Tốt, vậy ta phế ngươi trước!" Lý Phong cười lạnh một tiếng, vung lên ghế xếp tiếp tục hung ác đánh, rất nhanh mặt kính đằng trước đã bị hắn đập nát toàn bộ.

Tiếp theo Lý Phong ném ghế xếp đi, duỗi tay nắm cổ áo Ngụy Tử Bình hung hăng kéo hắn ra ngoài!

"Lý Phong, ngươi. . . Ngươi muốn làm gì, ta là Ngụy Tử Bình, ta là đại thiếu của Ngụy gia, ngươi không thể làm như vậy với ta!" Ngụy Tử Bình lần này đã thật sự sợ rồi, Lý Phong quá hung tàn, tựa như một người điên, không thèm để ý thân phận đại thiếu Ngụy gia của hắn.

Nếu tiếp tục như vậy nữa, Lý Phong sẽ làm ra cái cử động điên cuồng gì? Có thể giết hắn hay không?

"Ta chẳng cần biết ngươi là ai, dám tính kế tiểu gia, tiểu gia liền bắt ngươi trả giá đắt!" Lý Phong dữ tợn cười một tiếng, một tay nắm cổ áo Ngụy Tử Bình, một tay nắm lấy đai lưng Ngụy Tử Bình, hai tay dùng lực giơ Ngụy Tử Bình lên giữa không trung, làm bộ muốn hung hăng ném Ngụy Tử Bình vào Ferrari 488.

"Lý Phong, đừng xúc động!" Lúc này Tô Đồng rốt cục chạy tới,

gấp gáp mở miệng ngăn cản.

Lý Phong lại phảng phất như không nghe thấy, hai tay hướng về phía trước hung hăng ném đi!

"A!" Ngụy Tử Bình rít lên một tiếng, đồng thời phía dưới nóng lên, quần ướt một mảng lớn!

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 100 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

"Đinh, chúc mừng kí chủ tăng lên đẳng cấp, đẳng cấp hiện tại là C+."

"Thăng cấp?" Nghe thấy thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ, trong lòng Lý Phong hơi động, tiếp theo liền nhẹ nhàng đặt Ngụy Tử Bình ở trên nắp động cơ Ferrari.

Thực ra từ lúc nắm lấy người Ngụy Tử Bình, Lý Phong vẫn chưa hề buông tay.

"Ngụy thiếu gia, tố chất tâm lý của ngươi quá kém, ta chẳng qua là muốn dọa ngươi một chút mà thôi, ngươi nhìn ngươi xem, thế mà còn tè cả ra quần." Lý Phong vỗ bả vai Ngụy Tử Bình, lắc đầu thở dài nói.

"Lý Phong, ngươi. . . Ngươi ngươi ngươi!" Ngụy Tử Bình xấu hổ giận dữ gần chết chỉ vào cái mũi Lý Phong, nửa ngày sau vẫn không nói được một câu hoàn chỉnh.

Hắn bị hoảng sợ đến mức đái ra quần? Bị một thằng làm thuê hèn mọn dọa cho đái ra quần? Vô cùng nhục nhã! Chuyện này quyết không thể kết thúc như vậy!

"Lý Phong, ngươi. . . Quá manh động, ai!" Tô Đồng rất bất đắc dĩ, trước đó Lý Phong ném Ngụy Tử Bình ra khỏi văn phòng còn có thể nói là nghe theo mệnh lệnh của Ngụy tổng, Ngụy gia không có lý do gây phiền phức cho Lý Phong.

Nhưng lần này làm Ngụy Tử Bình hoảng sợ đến mức tè ra quần thì hoàn toàn là vấn đề cá nhân của Lý Phong, cho dù là Ngụy tổng cũng không tiện nói đỡ cho hắn, một khi Ngụy gia truy cứu, Lý Phong cần phải làm sao? Nàng thật sự cảm thấy rất lo lắng thay Lý Phong!

Lý Phong cười một tiếng, vừa muốn đáp lại, đột nhiên cảm giác được một trận kình phong từ sau lưng đánh tới.

Gần như là phản ứng bản năng, Lý Phong hơi nghiêng thân thể, đồng thời một tay nắm lấy cánh tay đối phương, một tay nắm phần ngực đối phương, sau đó tung một chiêu quật vai!

(hình minh họa: https://drive.google.com/file/d/1l57Z50PbgJeGnEhH4LWTrNPvBXBudEMn/view?usp=sharing)

Ngay khi Lý Phong nắm lấy phần ngực đối phương hắn đã phát giác được không thích hợp, không hề bằng phẳng, có vẻ vừa lớn vừa mềm, ách, là nữ nhân? !

Nhưng mà động tác của hắn nhanh gọn như nước chảy mây trôi, khi phát giác được không thích hợp cũng đã quật đối phương xuống trước mặt.

"Đừng nhúc nhích, cảnh. . ."

"Phanh "

"A!"

Cùng lúc đó, một tiếng quát từ trong miệng đối phương truyền ra, tiếp theo liền nghe thấy một tiếng vang trầm "Phanh" cùng một tiếng kêu đau.

Sau khi Lý Phong nhìn thấy bộ trang phục cảnh sát trên người cô nàng kia, miệng nhất thời mở ra hình chữ "O" thật lớn...

Không phải chứ. . . Ta vừa đánh ngã một vị cảnh sát? Lại còn là nữ cảnh sát? Hítttttttttttttt. . .

Chương 47. Hệ thống can thiệp

"Lần này chết chắc!" Lý Phong có chút buồn bực, nếu biết đối phương là cảnh sát thì hắn tuyệt đối sẽ không làm ra động tác vừa rồi.

Ở Hoa Hạ này có một số việc không thể làm, chí ít là tại thời điểm chưa sở hữu địa vị nhất định thì không thể làm, nếu không sẽ có đại phiền toái, nói thí dụ như quật ngã một vị cảnh sát.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại. . . Vị nữ cảnh này rất xinh đẹp a, tuổi tác khoảng chừng 23 tới 24, tóc ngắn ngang vai, ngũ quan tinh xảo, da thịt trắng nõn, tư thế oai hùng.

Dù là đang nằm trên mặt đất, dáng người nàng cũng lộ ra mấy phần mê người, thông qua hình ảnh cái áo cảnh sát bị chống lên, còn có sự tiếp xúc ngắn ngủi lúc nãy, Lý Phong có thể phán đoán đối phương chí ít cũng phải có hung khí cỡ 36D.

Tuy rằng nàng mặc quần dài rộng, nhưng cũng có thể nhìn ra đôi chân dài uyển chuyển cùng cặp mông đầy đặn, vóc người này cho dù không sánh bằng Tống Uyển Quân thì cũng không kém hơn bao nhiêu.

"Trời ạ!" Tô Đồng lấy tay che mắt, phát ra một tiếng kêu vô cùng bất đắc dĩ.

Đánh lưu manh cũng tốt, phá xe cũng được, thực ra đều không phải là đại sự gì, bồi thường ít tiền là có thể kết thúc, nhưng vật ngã một vị cảnh sát thì đúng là chơi lớn rồi, nếu như đối phương truy cứu tới cùng, Lý Phong thậm chí có nguy cơ phải ngồi tù.

Không được, nhất định phải mau chóng báo lại cho Ngụy tổng, chỉ Ngụy tổng mới có năng lực giải quyết chuyện này!

Tô Đồng cắn răng, vội vàng đi đến một bên gọi điện thoại cho Ngụy Băng Khanh.

Một bên khác, Ngụy Tử Bình vốn đang xấu hổ giận dữ không gì sánh được đã triệt để sửng sốt, không phải chứ. . . Lý Phong làm sao lại đánh lén cảnh sát rồi? Đến cả cảnh sát cũng dám đánh ngã, người này lão tử không thể trêu vào!

Quần chúng ăn dưa xem kịch xung quanh cũng ngơ ngẩn, vãi cả chưởng, người anh em này quá trâu bò, đánh xong lưu manh liền phá siêu xe, phá xong siêu xe lại ném cậu ấm, ném cậu ấm xong còn đánh ngã cảnh sát, trâu bò, quá trâu bò a !

Một số người nhiều chuyện đã sớm lấy điện thoại di động quay quay chụp chụp, bọn họ tin tưởng chỉ cần up đoạn video này lên trên Internet, tuyệt đối sẽ thu hút vô số lượt xem!

"Đinh, nhắc nhở kí chủ, người qua đường đang quay phim chụp ảnh ký chủ, xin hỏi có muốn tiến hành can thiệp?"

"Hả? Hệ thống có thể can dự chuyện này sao?" Lý Phong tranh thủ thời gian đè xuống tâm tình buồn bực, hỏi.

"Kí chủ, xin ngài đừng hoài nghi năng lực của Hệ thống cứu vãn nữ thần mạnh mẽ nhất bá khí nhất cửu thiên thập địa, chỉ cần kí chủ không muốn sự tình vinh quang của mình bị người ta đăng lên trên Internet, bản hệ thống liền có thể làm bọn hắn đăng không nổi!"

"Vậy nhanh chóng can thiệp đi, tiểu gia ta không muốn nổi danh!" Lý Phong thật sự sợ hãi, internet nổi tiếng là lưỡi dao giết người trong vô hình, mấy sự tình vừa rồi đều tương đối mãnh liệt, một khi bị người ta đăng trên internet, mỗi người nhổ một ngụm nước bọt đã có thể dìm chết hắn!

"OOOOOOO...K~" Chí Linh tỷ tỷ dùng thanh âm kiều mị nói.

Lý Phong: ". . ."

Không phải chứ. . . Ngươi dùng thanh âm nữ thần của ta nói OOOOOOOOK làm gì a, định phá hư hình tượng nữ thần trong lòng ta đúng không? Con mẹ nó nói cho ngươi biết, ta vẫn tin Chí Linh tỷ tỷ còn trinh!

Chí Linh tỷ tỷ. . . Không đúng, là hệ thống sau khi nói xong

"OOOOOOOK", quần chúng ăn dưa đang quay chụp đột nhiên phát hiện điện thoại của mình vậy mà chết máy, không thể mở lên nổi!

Trong lúc nhất thời, chung quanh vang lên một hồi âm thanh "Wtf?" "A?" "Đậu phộng?" "Chuyện gì xảy ra a!"

Tưởng Mộng Dao giờ phút này cũng ngẩn người, nàng vừa rồi đang tuần tra tại phụ cận, nhìn thấy hai tay Lý Phong nhấc Ngụy Tử Bình lên nàng liền vọt tới nơi này, muốn áp chế Lý Phong từ phía sau, nhưng mà ai biết được. . . Nàng lại bị người ta quật vai?

Tuy rằng nàng chỉ là cảnh sát tuần tra, nhưng năng lực chiến đấu của nàng có thể xếp vào thượng tầng đội đặc công, cho dù là Cách Đấu Vương Trịnh Trọng cũng không cách nào ở trong tình huống không chút phòng bị mà vật ngã nàng!

Càng trọng yếu hơn là, khi bị đối phương vật ngã nàng còn bị tập kích ngực! Muốn nhịn cũng không thể nhịn được!

"Không được động đậy, giơ tay lên!" Tưởng Mộng Dao trở mình bò dậy sau đó đem tay đặt ở phía sau hông, làm ra động tác muốn móc súng, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Quần chúng xem náo nhiệt ở phụ cận quá nhiều, thân thủ đối phương quá mạnh, nàng lại chỉ là cảnh sát tuần tra bình thường nên không được mang súng, một khi đối phương nổi điên đả thương người khác nàng sẽ rất khó ngăn cản.

Nàng hiện tại chỉ có thể làm bộ trên người mình cũng có súng, làm cho đối phương không dám vọng động.

"Ách. . . Mỹ nữ, ta có thể giải thích một chút không?" Lý Phong có chút khóc không ra nước mắt.

"Ta bảo ngươi giơ tay lên!" Tưởng Mộng Dao tuy rằng khẩn trương, nhưng cũng phát hiện Lý Phong hình như không có ác ý, trong lúc nhất thời có chút kinh nghi bất định.

"Tốt tốt tốt, ta giơ tay lên, bất quá ta là người tốt, không tin ngươi hỏi đồng nghiệp của ta đi." Lý Phong bất đắc dĩ giơ hai tay lên, tiếp theo quay đầu nhìn về phía Tô Đồng xin giúp đỡ, chỉ là. . . Ta XXX, Tô Đồng đi đâu rồi, mới vừa rồi còn ở chỗ này!

Tìm một hồi Lý Phong rốt cục nhìn thấy Tô Đồng ở phía xa gọi điện thoại, nhất thời hắn cảm thấy bất đắc dĩ, đại tỷ của ta, đã đến lúc nào rồi ngươi còn có tâm tư gọi điện thoại, ta sắp tiến vào cục cảnh sát rồi!

Chương 48. Hệ thống can thiệp(2)

"Hừ! Ngươi có phải người tốt không ta không biết, ta chỉ thấy ngươi ở trên đường lớn ngang nhiên đập xe người khác, lại còn hành hung người khác!" Tưởng Mộng Dao cười lạnh một tiếng, móc ra còng tay sau đó thử thăm dò đi đến chỗ Lý Phong.

Lý Phong xoắn xuýt, bắt tiểu gia đeo còng tay? Vậy thì tiểu gia sẽ rất mất mặt a! Nhưng nếu như hắn phản kháng, có khi nào sẽ khiến chuyện càng lớn?

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Ngay tại thời điểm Lý Phong xoắn xuýt không gì sánh được, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Không phải chứ. . . Hệ thống không định bắt ta chống đối người thi hành công vụ đấy chứ?" Cái này không thể trách Lý Phong nghĩ quá nhiều, mà chính là do hệ thống trước giờ rất cợt nhả, ra nhiệm vụ như vậy cũng rất bình thường!

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Thúc thủ chịu trói "

"Mục tiêu: Tùy ý cho Tưởng Mộng Dao đeo còng tay, kí chủ không được phản kháng."

"Khen thưởng: 50 điểm kinh nghiệm, 100 điểm tích lũy."

"Chú thích: Đại trượng phu co được giãn được, biết nhẫn nhất thời mới có thể thành anh hùng cả đời."

Lý Phong cuối cùng cũng thở phào, lần này hệ thống không tính là quá cợt nhả, có thể tiếp nhận.

Tận đến khi đeo còng tay cho Lý Phong xong, Tưởng Mộng Dao

mới rốt cục buông lỏng thở dài một hơi, quần chúng ăn dưa cũng phát ra một tiếng thở dài vì vẫn chưa thỏa mãn.

Lý Phong nhất thời bất đắc dĩ, không phải chứ. . . Các ngươi than thở cọng lông a, muốn xem phim băng đảng thì đi rạp chiếu phim a, tiểu gia ta là công dân tuân thủ luật pháp, không phải kẻ cướp!

"Ha ha ha, Lý Phong a Lý Phong, ngươi lần này chết chắc rồi!" Ngụy Tử Bình cười một cách vô cùng thoải mái!

Từ khi nhìn thấy Lý Phong, hắn đã không ngừng ăn quả đắng, hiện tại tốt rồi, rốt cục đến phiên Lý Phong ăn quả đắng, hơn nữa còn là bị cảnh sát bắt!

Lý Phong vừa mới đánh cánh sát, lại thêm trước đó hắn đả thương sáu người Phùng Hổ, đập phá xe Ferrari 488 của hắn, Ngụy Tử Bình chỉ cần vận dụng quan hệ của Ngụy gia, Lý Phong ngồi tù ba năm trở lên là hoàn toàn không có vấn đề!

"Thôi đi, ngươi chết ta cũng sẽ không chết, mau tỉnh lại đi!" Lý Phong trợn mắt lên một cái, khinh thường nói.

"Uy, ngươi cũng nghe được a? Thằng chó này quá phách lối, ngươi nhất định phải hung hăng sửa trị hắn!" Ngụy Tử Bình giận dữ, nhưng hắn kiêng kị võ lực mạnh mẽ của Lý Phong, dù là Lý Phong bây giờ bị còng tay, hắn cũng không dám tiến lên gây phiền phức cho Lý Phong, chỉ có thể quay đầu xin giúp đỡ từ Tưởng Mộng Dao.

Chẳng qua là khi hắn thấy rõ ràng dung mạo của Tưởng Mộng Dao, trong mắt nhất thời sáng lên, ngay sau đó trên mặt lộ ra vẻ tham lam.

Ta XXX, cô bé này thật là ngon lành a, dù là so với Tô Đồng cũng không thua bao nhiêu, thân thể mặc trang phục cảnh sát càng là tăng thêm mấy phần dụ hoặc!

Kỳ quái, trước đó làm sao không nghe nói thành phố Minh Châu có mỹ nữ cảnh sát bậc này? Bất quá không vấn đề gì, đã bị Ngụy đại thiếu hắn nhìn trúng, nữ nhân này tuyệt đối chạy không thoát!

"Ngươi là ai?" Tưởng Mộng Dao có chút không hài lòng với ánh mắt cùng ngữ khí của Ngụy Tử Bình, cho nên lạnh giọng nói.

"Ta là Ngụy Tử Bình của Ngụy Gia, rất hân hạnh được làm quen ngươi, mỹ nữ!" Ngụy Tử Bình vươn tay ra trước mặt Tưởng Mộng Dao, ngạo nghễ nói.

Tưởng Mộng Dao "A" một tiếng liền quay đầu đi, trực tiếp coi hắn là không khí. .

Khó trách khiến người ta cảm thấy chán ghét như thế, hóa ra là đại thiếu ăn chơi Ngụy gia kia, nói như vậy, tên đập phá xe này thật sự có thể là người tốt?

A khoan, người tốt cái rắm, tên này vừa mới tập kích ngực ta, cũng là một tên xấu xa!

Chương 49. Ngon thì tới đây

Nếu như để Lý Phong biết suy nghĩ trong lòng Tưởng Mộng Dao khẳng định hắn sẽ khóc không ra nước mắt, không phải chứ. . . Ta chỉ là quật vai ngươi một cái mà thôi, hơn nữa cũng không phải cố ý, làm sao lại không phải người tốt?

Đúng lúc này, âm thanh của Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 50 điểm kinh nghiệm, 100 điểm tích lũy."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: C+

Điểm kinh nghiệm: 50/ 800

Điểm tích lũy: 4700

Điểm chinh phục: 0

Kỹ năng: 《 Tổng hợp thuật cận chiến 》

Nhiệm vụ đang chờ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh (2)

"Ta XXX, lên cấp B- thế mà cần 800 điểm kinh nghiệm? Vậy thì cần hoàn thành bao nhiêu nhiệm vụ?" Cho đến lúc này Lý Phong mới rảnh rỗi xem xét thông tin cá nhân, khi hắn phát hiện muốn lên cấp cần 800 điểm kinh nghiệm, nhất thời cảm thấy có chút nhức cả trứng. . .

"Ngươi đập phá xe cộ, đánh nhau với người khác, còn đánh lén cảnh sát, lập tức cùng ta trở về sở cảnh sát tiếp nhận điều tra!"

"Còn có ngươi nữa. . . Là người bị hại, ngươi cũng phải đi sở

cảnh sát tiếp nhận điều tra, bất quá trước đó ta kiến nghị ngươi đi về thay quần áo khác trước."

Tưởng Mộng Dao chỉ vào Lý Phong, lại chỉ vào Ngụy Tử Bình nói.

"Ta. . ." Tâm tình của Ngụy Tử Bình nhất thời muốn nổ tung, hắn còn muốn mượn cơ hội này bắt Tưởng Mộng Dao vào trong tay, nhưng lúc này hắn mới nhớ ra mình vừa mới sợ tè ra quần!

Dù là nam nhân đẹp trai đến mức kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ, ở trong trạng thái hoảng sợ tè ra quần cũng không đẹp trai nổi a! Quá bẽ mặt!

"Chào cảnh quan, Ngụy tổng của chúng tôi muốn trò chuyện với ngài." Lúc này Tô Đồng chạy tới, vội vã nói.

Nàng vừa mới hồi báo tình huống cho Ngụy Băng Khanh, Ngụy Băng Khanh cực kỳ chú ý tới chuyện này.

"Xin lỗi, ta đang thi hành công vụ, cuộc điện thoại của người nào cũng không nhận!" Tưởng Mộng Dao còn lâu mới quan tâm Lý tổng Ngụy tổng gì đó, nàng đang phá án, người nào đến cũng không thèm nể mặt!

Tô Đồng gấp gáp nói: "Cảnh quan, Ngụy tổng của chúng tôi là. . ."

"Bỏ đi Tô Đồng, nói với Ngụy tổng rằng tự ta có thể xử lý, bảo nàng không cần lo lắng, ngươi cũng đi về trước đi." Lý Phong liền vội vàng ngắt lời nàng, nếu hệ thống đã muốn hắn thúc thủ chịu trói, vậy nói rõ sự tình lần này không nghiêm trọng lắm.

"Thế nhưng mà. . ." Tô Đồng vốn định nói cái gì nữa, nhưng nhìn thấy Tưởng Mộng Dao lộ vẻ mặt không kiên nhẫn, mà Lý Phong lại ra vẻ vô cùng trấn định, nàng cũng đành coi như thôi.

Tưởng Mộng Dao cười lạnh một tiếng, mang theo Lý Phong tiến lên xe cảnh sát, bắt đầu tiến về sở cảnh sát.

Ngụy Tử Bình cắn răng một cái, quay trở lại chiếc Ferrari đã bị đánh vỡ nát mặt kính trước, trở về thay quần.

Còn Phùng Hổ. . . Từ lúc nhìn thấy Tưởng Mộng Dao xuất hiện hắn đã sớm mang theo đám tiểu đệ chạy mất, tuy rằng hắn bị Lý Phong đánh, nhưng xét đến cùng hắn mới là kẻ chủ động gây sự, hơn nữa lại có thân phận lưu manh, lưu lại để tự tìm phiền toái sao?

Sau khi Ngụy Băng Khanh nghe được cũng không kiên trì đòi trò chuyện với Tưởng Mộng Dao nữa, sau khi cúp điện thoại, Tô Đồng liền gọi một chiếc taxi đi tới sở cảnh sát.

Nửa giờ sau, ở một phân cục thành Đông của thành phố Minh Châu, trong một gian phòng thẩm vấn.

"Tính danh."

"Lý Phong, giới tính nam, hiện tại 23 tuổi, độc thân, nhân viên của tập đoàn Vị Lai, a đúng rồi madam, ta thật sự là người tốt a, có thể trước tiên cởi còng số 8 cho ta không, đeo như vậy cảm giác rất không thoải mái." Lý Phong ngồi trên cái ghế tra hỏi, lộ vẻ mặt vô tội nói.

"Nghiêm túc cho ta! Ta hỏi cái gì thì đáp cái đấy, ta tuyệt đối không tin ngươi là người tốt!" Tưởng Mộng Dao vỗ bàn một cái, rống to.

Nàng còn chưa hỏi câu nào, Lý Phong đã trả lời một loạt, hơn nữa nhìn qua vẻ mặt Lý Phong không có chút nào khẩn trương, con hàng này tuyệt đối không phải lần đầu tiên tiến vào cục cảnh sát a!

"Không phải a. . . Madam à, ngươi nghe ta giải thích. . ." Lý Phong rất phiền muộn, trên TV đều là diễn như vậy còn gì, chưa ăn thịt heo còn chưa thấy heo chạy hay sao?

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?" Đúng lúc này, âm thanh kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ vang lên lần nữa.

"Xem xét!" Lý Phong vội vàng ngậm miệng lại mặc niệm.

"Nhiệm vụ: Đơn đấu với Tưởng Mộng Dao "

"Mục tiêu: Dùng ngôn ngữ hoặc tư thế nào đó khiêu khích Tưởng Mộng Dao, kích động nàng 1 vs 1 với kí chủ, sau đó chiến thắng được nàng là nhiệm vụ hoàn thành."

"Khen thưởng: 200 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

"Chú thích: Chinh phục nữ nhân khác biệt thì phải sử dụng phương pháp khác biệt, muốn chinh phục loại cuồng bạo lực giống như Tưởng Mộng Dao, thì trước tiên phải thể hiện ra vũ lực làm cho nàng tin phục —— trích 36 kế tán gái."

Lý Phong: "? ? ?"

Chương 50. Ngon thì tới đây(2)

Hệ thống ngươi mắc bệnh thần kinh hay sao, tuy rằng Tưởng Mộng Dao lớn lên rất không tệ, nhưng cũng không thể bắt tiểu gia gặp nữ nhân xinh đẹp nào cũng tiến lên chinh phục a, ngươi làm vậy là cưỡng bức tiểu gia mở hậu cung a!

Từ thời điểm nhận được Hệ thống cứu vãn nữ thần trở đi, Lý Phong đã gặp được bốn nữ nhân cực phẩm, bao gồm Ngụy Băng Khanh, Tống Uyển Quân, Tô Đồng, Tưởng Mộng Dao, nếu như thật sự thu phục cả bốn nữ nhân này. . . Lý Phong sợ rằng sớm muộn gì mình cũng phải chết gầy trên giường a!

"Tại sao không nói chuyện, ta đang chờ ngươi giải thích đấy." Tưởng Mộng Dao khoanh tay vào, cười lạnh không thôi.

"Giải thích thì thôi đi, không bằng hai ta đánh một trận, nếu như ngươi thắng thì ta sẽ khai, thua thì ngươi phải thả ta đi, như thế nào?" Lý Phong tắt hệ thống đi, lộ vẻ mặt quái dị nói.

Nếu hệ thống đã cho nhiệm vụ, vậy hắn thì phải nghĩ biện pháp hoàn thành mới được, trước tiên cứ nói lời khiêu khích một phen thử xem, nếu như không được thì sẽ dùng chiêu khác. . .

Tưởng Mộng Dao: "? ? ?"

Con mẹ nó, nàng không nghe lầm chứ, con hàng này muốn 1 vs 1 với nàng? Một tên nghi phạm muốn đánh với cảnh sát? Kết cấu mạch não của hắn đúng là làm người ta phải ngạc nhiên a!

"Ngươi nhìn này, ta đeo còng tay hành động rất bất tiện, như vậy không coi là bắt nạt nữ nhân chứ? Nếu như vậy mà ngươi cũng không dám 1 vs 1 cùng ta, vậy thì ta không còn lời gì để nói." Lý Phong nhún nhún vai, tiếp tục khiêu khích mấy câu.

"Ngươi biết mình đang nói cái gì không?" Tưởng Mộng Dao giận dữ, nàng là Bá Vương Hoa nổi danh ở cái phân cục thành Đông này, loại nghi phạm nào rơi vào trong tay nàng mà không vội vàng

thành thành thật thật, thế mà Lý Phong dám đòi đánh tay đôi với nàng?

"Xem ra vẫn còn chưa đủ a. . ." Lý Phong còn tưởng rằng Tưởng Mộng Dao đang ngại thân phận cảnh sát của mình, không dám động thủ ở nơi này, không khỏi thầm thở dài, tiếp theo vụt một tiếng đứng dậy.

Động tác của Lý Phong làm cho Tưởng Mộng Dao giật nảy cả người lên, nhưng rất nhanh nàng đã trấn định lại, nơi này là sở cảnh sát, nàng ngược lại thật muốn nhìn xem Lý Phong có thể làm ra cái hành động liều lĩnh gì!

Sau khi Lý Phong đứng dậy hai tay nhanh chóng nâng lên, tay phải nắm chặt cổ tay trái, ngón trỏ cong cong móc móc mấy lần, lộ sắc mặt nghiêm túc nói ra năm chữ: "Ngươi. . . Ngon thì tới đây!"

Một chiêu này là tuyệt học được Môn Thư môn chủ tự sáng tạo ---- — Nhất Dương Chỉ Sư Tử Hống, bởi vì mang theo còng tay, Lý Phong không cách nào làm ra phiên bản đầy đủ, nhưng hắn tin tưởng thần thái của mình so với vị chưởng môn kia còn đê tiện hơn!

(sorry các bác nhân vật này em tìm mãi không thấy tư liệu, nhưng do không có raw nên rất khó xử, nếu ai biết thì inbox chỉ em phát)

Một chiêu này quan trọng nhất chính là thần thái cùng ngữ khí, đã được tập luyện mài dũa nhiều lần, hắn tin tưởng dù là người bùn cũng phải bị kích động mà nổi giận ba phần, Tưởng Mộng Dao sao có thể thờ ơ?!!

Đúng như hắn dự đoán, Tưởng Mộng Dao nhìn thấy chiêu này trong nháy mắt liền bùng nổ!

Cái gì mà tám đại điều lệ chín hạng quy định, cái gì mà không thể tra tấn bức cung, hôm nay không hành hung Lý Phong một trận thì bà cô tổ đây không mang họ Tưởng nữa!

"Bá "

Tưởng Mộng Dao vọt một phát tới trước mặt Lý Phong, nhấc

chân lên đá tới mặt hắn!

Lý Phong tuy rằng hai tay bị còng nhưng gặp nguy không sợ, khi nhìn thấy chân của Tưởng Mộng Dao đá đến liền cấp tốc ngửa người về sau một cái, đồng thời hai tay đưa lên vững vàng bắt lấy bàn chân của Tưởng Mộng Dao!

"Hừ!" Tưởng Mộng Dao lạnh lùng hừ một tiếng, tựa như đã sớm đoán trước mà mượn lực đả lực, thân thể nhảy lên không trung sau đó lấy chân phải làm điểm tựa xoay tròn 180°, chân trái giống như cây roi quất về phía cái đầu của Lý Phong!

Đá ngang xoay tròn 180° trên không, đòn cao cấp của Takewondo!

"Ta XXX, có cần ác như vậy hay không? !" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, trên tay buông lỏng ra, đồng thời mũi chân chạm đất, xông lên phía trước, trước khi chân trái Tưởng Mộng Dao đá tới đã đưa tay chặn lại, tiếp theo thân thể hạ thấp xuống! !

"Phù phù "

Lý Phong trực tiếp đè Tưởng Mộng Dao xuống sát mặt đất!

Chương 51. Đòi người

"Ngươi đứng lên cho ta!"

Tưởng Mộng Dao vừa thẹn vừa giận, nàng không nghĩ tới Lý Phong bị còng hai tay còn có được chiến lực ghê gớm như vậy, đồng thời còn vững vàng chặn đứng thế công của nàng, giờ càng là khiến nàng không thể động đậy.

Phần thực lực cùng tốc độ ứng biến này thật không thể tin nổi!

"Ta thắng rồi, có phải ngươi nên thả ta đi rồi đúng không?"

Vừa nói xong, Lý Phong liền chờ đợi hệ thống nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành.

Quả nhiên, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ rốt cục vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 200 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

Lý Phong cuối cùng cũng thở phào, nhưng vẫn không có dự định sẽ đứng dậy.

Cô nàng cuồng bạo lực này làm hắn ăn không ít đau khổ, cứ như vậy mà đứng lên có chút quá tiện nghi cho nàng.

"Thả ngươi đi? Phi, nằm mơ! Ngươi cho dù có đánh chết ta, cho dù có ném ta ra khỏi nơi này, ta cũng sẽ không thả ngươi đi, ngươi tốt nhất mau chết cái tâm này đi!"

Tưởng Mộng Dao lộ vẻ mặt giận dữ quát lớn.

Đúng lúc này, cửa của phòng thẩm vấn bị đẩy ra, Trương Hoành Mậu cùng Tô Đồng một trước một sau đi tới.

"Ách. . ." Khi Trương Hoành Mậu thấy được cảnh này liền trực

tiếp ngơ ngẩn!

Tô Đồng cũng đơ luôn, nàng vốn đang lo lắng thay cho Lý Phong, kết quả lại nhìn thấy Lý Phong đang đè Tưởng Mộng Dao xuống mặt đất!

Trong lúc nhất thời, nội tâm Tô Đồng cảm thấy rất khó chịu, có thất lạc cũng có thất vọng, còn có mấy phần oán khí.

"Không đúng không đúng, sự tình không phải giống như chúng ta tưởng tượng."

Rất nhanh Trương Hoành Mậu đã nhìn ra có điều gì đó không thích hợp, bởi vì biểu lộ khuôn mặt của Lý Phong cùng Tưởng Mộng Dao đều có chút dữ tợn, nếu giữa hai người có tồn tại quan hệ mờ ám gì thì khẳng định không lộ ra vẻ mặt như vậy được!

Tô Đồng cũng phát hiện có điểm không hợp lý, vội vàng cùng với Trương Hoành Mậu tiến lên tách hai người ra.

"Mộng Dao, vừa rồi rốt cục là phát sinh cái gì?" Trương Hoành Mậu trầm giọng hỏi.

"Vừa rồi. . . Không có gì." Khuôn mặt Tưởng Mộng Dao cứng lại, hừ lạnh rồi nói, sự tình vừa mới phát sinh quá mất mặt , nàng tuyệt đối không thể nói ra được.

Hơn nữa nàng cũng nhìn ra, Trương Hoành Mậu là vì Lý Phong mới đến đây, khó trách Lý Phong từ đầu đến cuối đều không hề lộ vẻ mặt sợ hãi!

"Không có việc gì thì tốt rồi."

Trương Hoành Mậu biết rõ Tưởng Mộng Dao đang nói láo, nhưng lại không tiến thêm một bước truy cứu, bởi vì thân phận của Tưởng Mộng Dao có chút đặc thù, cho dù là hắn cũng không dám dễ dàng gây khó xử với Tưởng Mộng Dao.

(chương này và chương sau sẽ hơi ngắn, mọi người chịu khó, cái này là do tác giả)

Chương 52. Đòi người(2)

"Trương thúc, ngươi tới đây không phải là muốn thả hắn ra ngoài đấy chứ? Ta nói trước, nếu như cách làm việc của ngươi không phù hợp quy định, ta tuyệt đối không đáp ứng!"

Tưởng Mộng Dao lạnh lùng nhìn Lý Phong, đồng thời hung ác nói.

Nàng bị thằng mặt âm đạo này hai lần chiếm tiện nghi lớn, làm sao có thể tuỳ tiện thả đi như vậy? Người khác sợ Trương Hoành Mậu, nhưng Tưởng Mộng Dao nàng thì không!

"Mộng Dao, Ngụy Tử Bình quyết định không truy cứu hành vi Lý Phong phá xe nữa, như thế thì thả hắn đi cũng xem như phù hợp với quy định a?"

Trương Hoành Mậu có chút bất đắc dĩ, nếu không phải Ngụy Băng Khanh gọi điện thoại cho hắn mong hắn nói giúp, mà Ngụy Tử Bình lại sớm biểu thị không truy cứu nữa, hắn cũng không có khả năng tự mình đến nơi này thả người.

Lý Phong sững sờ, Ngụy Tử Bình vậy mà không truy cứu nữa? Không thể nào, Ngụy Tử Bình có khi còn muốn giết chết hắn a! Nhưng với thân phận của Trương Hoành Mậu cũng không có khả năng nói láo với hắn, trong lúc nhất thời Lý Phong nghi hoặc không thôi.

"Thế nhưng mà. . ." Tưởng Mộng Dao vốn muốn nói Lý Phong đánh nàng, nhưng lời đến khóe miệng liền bị chính nàng nuốt xuống, bị Lý Phong quật vai là sỉ nhục đời này, nàng không thể nói ra được.

Thấy nàng không tiếp tục ngăn cản, Trương Hoành Mậu cuối cùng thở phào một hơi, sau đó lại nói vài lời cùng với Tưởng Mộng Dao, sau đó mang theo Lý Phong ra khỏi phòng thẩm vấn.

Trước khi đi, Lý Phong quay đầu nhìn về phía Tưởng Mộng Dao

làm cái mặt quỷ, cười cợt nói: "Hẹn gặp lại, cô em bạo lực ~ "

Tưởng Mộng Dao trong nháy mắt tức điên người!

"Cứ chờ đấy, món nợ ngày hôm nay sớm muộn gì bà cô tổ đây cũng muốn đòi lại, thằng khốn nạn này!"

Tưởng Mộng Dao xiết chặt đôi bàn tay trắng như phấn, nghiến răng nghiến lợi nói.

Chương 53. Hào môn bẩn thỉu

"Cha, tại sao lại từ bỏ truy cứu? Thằng chó kia phá nát siêu xe của ta, còn ở trước mặt mọi người nhục nhã ta, ta muốn giết hắn!" Trong một gian phòng ở biệt thự xa hoa, Ngụy Tử Bình tựa như một con chó sói nổi giận, gầm lên.

Hơn mười phút trước hắn về đến nhà chuẩn bị thay quần áo khác liền đi thành phân cục Đông phân cục để ghi chép, ai ngờ Ngụy Trường Công lại tự chủ trương gọi điện thoại cho sở cảnh sát, nói hắn từ bỏ truy cứu Lý Phong.

"Tử Bình, cái này gọi là thả con săn sắt bắt con cá rô." Ngụy Trường Công bình chân như vại, cầm cốc trà lên uống một ngụm, cười nói.

"Cái gì mà thả con săn sắt bắt con cá rô? Lý Phong chỉ là tên làm thuê cho nhà chúng ta mà thôi, trên thân hắn có cái gì đáng giá để chúng ta làm vậy?" Ngụy Tử Bình lộ vẻ mặt không hiểu.

"Không phải Lý Phong, mà chính là Ngụy Băng Khanh, trước khi ngươi trở về nàng đã gọi điện thoại cho ta, nói ta khuyên ngươi từ bỏ truy cứu, ngươi nói xem nàng hành động như vậy có tính chất thế nào?" Ngụy Trường Công đặt chén trà xuống, ra vẻ thâm ý sâu sắc nói.

"Đó là tay ngoài dài hơn tay trong a !" Ngụy Tử Bình nổi giận, Ngụy Băng Khanh đầu tiên là bảo Lý Phong ném hắn ra khỏi văn phòng, lại gọi điện thoại cầu tình cho Lý Phong, tựa như hắn mới là người ngoài vậy!

Ngụy Băng Khanh cùng Lý Phong đến cùng có quan hệ thế nào, tại sao Ngụy Băng Khanh muốn che chở Lý Phong như vậy? !

"Không sai, chính là “tay ngoài dài hơn tay trong” a! Ngươi nói xem lão gia tử biết được chuyện này sẽ nghĩ như thế nào?" Ngụy Trường Công cầm lấy xì gà để vào miệng, phun ra một hơi thuốc rồi đắc ý hỏi.

(lão gia tử:gọi kính trọng với ông nội)

"Cha nói là. . ." Hai mắt Ngụy Tử Bình sáng lên, bừng tỉnh đại ngộ!

"Hừ, chỉ cần có thể phân nhiều thêm chút tài sản, ngươi nhẫn nhịn nhất thời thì có làm sao? Chờ đi, ngày mai chúng ta sẽ làm cho Ngụy Băng Khanh phải trả giá đắt!" Ngụy Trường Công nói xong liền cười như điên, tiếng cười quanh quẩn trong phòng khách. . .

Sau khi đi ra khỏi phân cục cảnh sát thành Đông, Lý Phong mới biết được Trương Hoành Mậu tự mình đi tới cứu hắn là bởi vì được Ngụy Băng Khanh gọi điện thoại cầu tình, trong lúc nhất thời, cảm giác của Lý Phong đối với Ngụy Băng Khanh lại phức tạp hơn mấy phần.

Một lát sau, Lý Phong tìm một chỗ để ăn cơm tối với Tô Đồng.

"Ngươi định bao giờ thì tới ở căn nhà kia?" Sau khi đi ra khỏi nhà hàng, Tô Đồng làm bộ tùy ý hỏi.

Sự tình nàng ở ngay đối diện khẳng định không giấu diếm được bao lâu, nhưng nàng hiện tại đang thẹn thùng, cho nên rất xoắn xuýt.

"Chắc chừng hai ngày nữa." Lý Phong suy nghĩ một chút, thuận miệng nói.

Đồ vật ở phòng cũ cũng không nhiều, một chuyến liền chuyển xong, bất quá tối nay hắn thấy hơi lười.

"A. . ." Tô Đồng thở phào đồng thời lại ẩn ẩn có mấy phần chờ mong, đợi tới lúc Lý Phong thấy được nàng ở ngay đối diện sẽ có phản ứng như thế nào?

Tô Đồng không biết là, Lý Phong chính bởi vì nàng ở đối diện mới thuê phòng kia, nếu Tô Đồng biết việc này, không biết sẽ có phản ứng như thế nào . .

Ngày hôm sau Lý Phong đi tới công ty, hắn vốn cho rằng Ngụy Băng Khanh sẽ kêu hắn tới nói một chút về sự tình hôm qua, thế

mà không hề có.

Tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng Lý Phong cũng không có khả năng chủ động tìm Ngụy Băng Khanh hỏi thăm, chỉ có thể đè xuống nghi ngờ trong lòng.

Trong văn phòng trợ lý, Tô Đồng đang giúp Lý Phong làm quen với công việc, đột nhiên một đôi vợ chồng trung niên mang theo sát khí xông tới, sau lưng bọn họ, khuôn mặt Ngụy Băng Khanh lạnh lùng như phủ một tầng sương mỏng.

"Ngươi chính là Lý Phong? Hiện tại ta lấy danh nghĩa phó tổng giám đốc tập đoàn tuyên bố, ngươi bị khai trừ, thu dọn đồ đạc rồi cút ngay!" Nam tử trung niên đi vào trong phòng, khinh miệt dò xét Lý Phong một chút, cười lạnh nói.

Lông mày Lý Phong khẽ nhướng lên một cái, trầm mặc dò xét hai người này.

Nam nhân chừng bốn mươi năm mươi tuổi, mặt chữ quốc (囧), dáng người tầm trung, mặc một thân tây trang màu đen, tóc tai chải chuốt bóng loáng vuốt ngược, khí thế mười phần, chính là phó tổng giám đốc tập đoàn Ngụy Trường Công!

Nữ thì tuổi chừng hơn bốn mươi, mặc một thân áo dài màu trắng, trang điểm rất đậm, phong vận vẫn còn, trang sức đẹp đẽ, rất có phong cách của quý phụ, chính là mẹ của Ngụy Tử Bình, Phương Vi.

Tô Đồng vội vàng đứng lên gọi một tiếng "Ngụy tổng", tiếp theo lo lắng nhìn sang Lý Phong, lại thấy Lý Phong không có bất kỳ ý tứ nói chuyện gì, trong lúc nhất thời càng gấp hơn.

Hai vợ chồng Ngụy Trường Công rõ ràng là đến lấy lại danh dự cho Ngụy Tử Bình, Lý Phong trầm mặc như vậy có ổn không đây?

"Ta đang cùng ngươi nói chuyện đấy, lỗ tai bị điếc à? !" Lý Phong trầm mặc làm cho Ngụy Trường Công càng thêm phẫn nộ, gần như gào rú lên.

Lý Phong trợn to mắt, khinh miệt bĩu môi, phó tổng giám đốc có gì hơn người? Làm hắn khó chịu thì hắn vẫn mặc kệ, không cần

biết ngươi là loại nhân vật gì!

Chương 54. Hào môn bẩn thỉu(2)

Tô Đồng ở một bên bị dọa cho đổ mồ hôi lạnh, Ngụy Trường Công luận chức vị đã là gần với Ngụy Băng Khanh, còn là trưởng bối của Ngụy Băng Khanh, Lý Phong lại dám không nể mặt hắn như vậy?

Ở phía đối diện Ngụy Băng Khanh cũng hơi biến sắc, có nhận thức mới với sự kiên cường của Lý Phong, bất quá cũng không ngạc nhiên, Lý Phong đã dám động thủ với Ngụy Tử Bình, không để ý Ngụy Trường Công thì cũng có gì lạ?

"Tốt tốt tốt, ta đúng là lần đầu gặp phải người trẻ tuổi càn quấy như ngươi đấy! Tiểu Vi, gọi bảo an ném hắn ra ngoài, nhanh!" Ngụy Trường Công lên cơn giận dữ, hắn là con trai thứ hai của Ngụy gia, dù là thị trưởng thành phố cũng cần phải cho hắn ba phần mặt mũi, một thằng ranh làm thuê vắt mũi chưa sạch cũng dám không để ý hắn? Thật sự là buồn cười!

Phương Vi gật gật đầu, muốn đi kêu gọi bảo an.

"Chờ một chút, Nhị thúc, nhị thẩm, hôm qua là ta bảo Lý Phong ném Tử Bình ra ngoài, các ngươi có giận dữ thì hãy đổ lên đầu ta này." Ngụy Băng Khanh liền vội vàng ngăn lại, lạnh giọng nói.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, dù nói thế nào hắn cũng là người ngoài, Ngụy Băng Khanh có thể vì hắn mà xung đột với nhị thúc, lại thêm hôm qua nàng giúp mình cầu tình, phần tình nghĩa này không thể bảo là không nặng.

"Hừ, ngươi còn không biết xấu hổ nói như vậy? Hôm qua Lý Phong phá xe của Tử Bình, còn ở trước mặt mọi người nhục nhã Tử Bình, chuyện này ngươi định giải quyết thế nào?" Trong mắt Ngụy Trường Công lóe lên một đạo tinh quang, cười lạnh nói.

"Là Tử Bình bảo người khác tìm Lý Phong gây phiền phức,

huống hồ Lý Phong chỉ là hù dọa Tử Bình, không thật sự đánh hắn." Ngụy Băng Khanh thở dài, chậm rãi nói.

Hôm qua nàng ở trong điện thoại nghe được Tô Đồng kể lại sau cũng rất khiếp sợ, nhưng xét đến cùng là Tử Bình gây sự trước, huống hồ Tử Bình cũng không thụ thương, nàng tuy lạnh lùng, nhưng cũng biết phân rõ lí lẽ.

"Uy, cha, ngươi cũng nghe được a? Băng Khanh vẫn còn chưa xuất giá, vậy mà đã tay ngoài dài hơn tay trong a, ngươi còn yên tâm giao tập đoàn cho nàng được?" Ngụy Trường Công cười lạnh một tiếng, lấy điện thoại di động ra phẫn nộ kêu lên.

"Nhị thúc, nãy giờ ngươi một mực kết nối cuộc gọi với gia gia?"Thân thể Ngụy Băng Khanh chấn động, lộ vẻ không dám tin mà hỏi.

"Đúng a, sợ hãi sao?" Ngụy Trường Công cười lạnh một tiếng, bật loa ngoài lên.

"Hồng hộc" "Hồng hộc" "Hồng hộc "

Trong điện thoại truyền đến một hồi thở dốc gấp rút mà vô lực, chính là của gia chủ Ngụy gia, Ngụy Phó!

"Gia gia, hiện tại ngươi dù sao cũng nên tin tưởng rồi a? Tỷ tỷ giúp một ngoại nhân bắt nạt ta đó!" Âm thanh ủy khuất của Ngụy Tử Bình từ trong điện thoại truyền đến.

"Lão gia tử, sự kiện này ngài nhất định phải bảo Băng Khanh cho chúng ta một cái công đạo, không thì chúng ta sẽ không đồng ý cho nàng làm Tổng giám đốc nữa!"

"Đúng vậy a cha, những trưởng bối chúng ta nghe vậy đều cảm thấy thất vọng đau khổ a, ai!"

"Lão gia tử. . ."

Trong điện thoại lại truyền ra thanh âm của mấy người.

Nghe thấy mấy lời nói này, Ngụy Băng Khanh rốt cuộc minh bạch, Ngụy Trường Công hôm nay tới căn bản không phải vì giúp

nhi tử hả giận, mà là muốn đá nàng khỏi vị trí tổng giám đốc, vì sự kiện này, hắn triệu tập cả nhà lại!

Gia gia tuổi tác đã cao, lại có bệnh quấn thân, chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi, càng không chịu nổi kích thích, bọn họ làm như vậy khác gì muốn mưu sát? Chẳng lẽ chức vị tổng giám đốc này còn trọng yếu hơn sự sống của gia gia?

"Gia gia, ngài đừng kích động, thân thể mới trọng yếu nhất, có chuyện gì chờ ta trở về rồi nói." Ngụy Băng Khanh lo lắng nói, sau đó muốn chạy về gặp mặt gia gia để giải thích.

"Ngươi còn có mặt mũi trở về? Hôm nay ngươi không cho ta một cái công đạo, thì đừng mơ tiến nửa bước vào nhà!" Ngụy Trường Công lại tiếp tục cười lạnh nói.

"Đúng rồi, nếu không giải quyết chuyện này thì đừng trở về!"

"Lão gia tử, Băng Khanh sau này sẽ phải gả ra ngoài, nàng thật sự không thích hợp làm tổng giám đốc."

"Cổ phần tập đoàn cũng không thể cho nàng quá nhiều, lưu lại 1% làm đồ cưới là được."

"Câm miệng hết cho ta!" Trong điện thoại truyền ra tiếng gầm giận dữ, ngay sau đó liền nghe thấy một tràng thốt lên: "Cha, ngươi không sao chứ?"

"Lão gia tử, lão gia tử!"

"Gia gia, ngươi đừng dọa ta a, ngươi còn chưa lưu lại di chúc, không thể cứ như vậy mà chết a!"

Biến cố này nhất thời làm cho Ngụy Băng Khanh như rơi vào hầm băng!

Ngụy Trường Công cũng biến sắc, nói vào điện thoại di động: "Cha làm sao rồi?"

"Lão gia tử ngất đi rồi!"

"Nhanh gọi Triệu đại phu tới!"

"Lấy ống thở đeo vào miệng lão gia tử trước đi!" .

Chỉ bằng những âm thanh lẫn lộn trong điện thoại, Lý Phong đã đoán được đại khái tình hình bên chỗ Ngụy Phó, nhà hào môn quả nhiên rất bẩn thỉu!

Đúng lúc này, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ lại lần nữa vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Chương 55. Nhiệm vụ:Kéo dài tính mạng

"Tại sao lại có nhiệm vụ, cái nhiệm vụ này có quan hệ với ai?"

Lý Phong nghi hoặc tự nói, tiếp theo mặc niệm: "Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Kéo dài tính mạng "

"Mục tiêu: Giúp gia chủ Ngụy gia Ngụy Phó kéo dài tính mạng thêm nửa năm."

“Khen thưởng: 200 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

"Chú thích: Muốn thu hoạch được thiện cảm mỹ nhân, hạ thủ trên người nhà nàng là một lựa chọn tốt —— 36 kế tán gái."

Xem hết giới thiệu nhiệm vụ, Lý Phong cảm thấy dạo này mình nhức trứng hơi nhiều. . .

Không phải chứ. . . Cho nhiệm vụ rồi chả gợi ý thêm cái gì, ta lấy cái chim ra mà kéo dài tính mạng cho Ngụy Phó a? Á à ta biết rồi, hệ thống ngươi đang ép tiểu gia ta tốn điểm tích lũy để mua đồ trong khu mua sắm đúng không?

Liên tiếp ba cái dấu hỏi đủ để cho thấy tâm tình hiện tại của Lý Phong thế nào!

"Hệ thống, sàng lọc ra những đồ vật có tác dụng kéo dài tính mạng trong khu mua sắm cho ta."

Thở sâu một hơi, Lý Phong vẫn quyết định sớm hoàn thành nhiệm vụ này, điểm tích lũy không còn thì có thể kiếm lại, tiểu đệ ngắn đi thì không cách nào dài lên!

"Bá "

Hình ảnh lóe lên, một màn sáng hơi mờ liền xuất hiện trước mặt

Lý Phong.

"Kí chủ, đã sàng lọc dựa theo lời ngài yêu cầu." Thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ nghe vẫn rất yêu mị. . .

Lý Phong tập trung nhìn vào, phát hiện hệ thống đã sàng lọc ra bốn loại đồ vật —— Tiểu Hoàn Đan, Nghịch Âm Đan, Đại Hoàn Đan, Tục Mệnh Hoàn.

Bên trong số đó, Tiểu Hoàn Đan giá cả thấp nhất, chỉ cần 1000 điểm tích lũy, sử dụng xong thì vô luận bệnh tình nghiêm trọng tới đâu cũng có thể lập tức kéo dài tính mạng thêm nửa năm, lần nữa sử dụng sẽ vô hiệu.

Nghịch Âm Đan tốn 5000 điểm tích lũy, có thể kéo dài tính mạng một năm, Đại Hoàn Đan tốn 10000 điểm tích lũy, kéo dài tính mạng thêm ba năm, Tục Mệnh Hoàn tốn 50000 điểm tích lũy, kéo dài tính mạng thêm 10 năm, đều là lần đầu sử dụng mới có hiệu quả.

Với năng lực trước mắt của Lý Phong chỉ có thể mua sắm Tiểu Hoàn Đan, may mà Tiểu Hoàn Đan có thể kéo dài tính mạng nửa năm, vừa vặn phù hợp với yêu cầu nhiệm vụ.

Một bên khác, Ngụy Băng Khanh lộ sắc mặt khó coi nói: "Nhị thúc, ngươi biết rõ thân thể gia gia không tốt, chịu không nổi kích thích, vì sao còn muốn để hắn nghe mấy sự tình này? Chẳng qua bởi vì ta là nữ nhân, cho nên các ngươi nhất định phải đá ta xuống khỏi vị trí tổng giám đốc tập đoàn, đúng không?"

"Băng Khanh, ngươi nghĩ gì thế, ta chỉ là muốn giúp Tử Bình lấy lại công đạo mà thôi." Ngụy Trường Công cúp điện thoại, khẽ nhíu mày nói.

Thực Ngụy Băng Khanh chỉ nói đúng một nửa, Ngụy Trường Công là muốn thế chỗ nàng, nhưng nguyên nhân căn bản cũng không phải bởi vì Ngụy Băng Khanh là nữ nhân, mà do dã tâm của chính hắn, cho dù đổi thành lão tứ Ngụy Trường Nghiệp làm Tổng giám đốc, hắn cũng sẽ nghĩ biện pháp ngồi vào cái ghế này!

"Băng Khanh, ngươi đang lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử,

nhị thúc ngươi không phải loại người như vậy!" Phương Vi cũng ở một bên oán trách.

"Các ngươi cho rằng ta muốn làm tổng giám đốc à? Ta chỉ là không muốn làm cho tập đoàn bị hủy ở trên tay các ngươi mà thôi!"

"Vị Lai tập đoàn là sản nghiệp do gia gia một tay sáng lập, đây là tâm huyết cả một đời của gia gia, ta không muốn làm cho gia gia thất vọng! Nếu như gia gia xảy ra chuyện gì không may, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho các ngươi đâu!" Ngụy Băng Khanh lắc đầu, trầm trọng nói.

Để một tên tiểu bối chỉ trích thẳng mặt mình là năng lực không đủ, cái này khiến hai vợ chồng Ngụy Trường Công đều lộ ra sắc mặt có chút khó coi.

Chỉ là Ngụy Băng Khanh giờ phút này bùng nổ loại khí thế làm bọn hắn không dám phản bác, chỉ có thể giữ vẻ mặt âm trầm không nói gì.

"Tô Đồng, thông báo tài xế, đưa ta về nhà." Nói xong Ngụy Băng Khanh quay đầu bước đi, gia gia đang ở trong tình huống nguy cấp, nàng nhất định phải mau chóng chạy về nhà!

"Chờ một chút, ta cùng ngươi trở về." Lý Phong đuổi theo, nếu hệ thống đã cho nhiệm vụ, hắn nhất định phải hoàn thành.

"Ngươi thì tính là cái gì mà có tư cách về nhà ta?" Không giống như Ngụy Băng Khanh, Ngụy Trường Công lập tức chửi thẳng vào mặt Lý Phong.

Thân thể Lý Phong dừng lại, quay đầu nhìn về phía Ngụy Trường Công.

Ngụy Trường Công cười lạnh một tiếng, khinh miệt đối mặt nhìn lại.

Lý Phong cười cười, Ngụy Trường Công có phải đang nghĩ mình là lão nhị Ngụy gia, phó tổng giám đốc tập đoàn, người khác sẽ phải coi hắn là tổ tông quỳ xuống cúng bái? Xin lỗi, cái này. . . Hắn không làm được!

"Ta là người mà ngươi không thể trêu vào!" Lý Phong vọt thẳng tới trước mặt Ngụy Trường Công, đưa tay bóp lấy cổ hắn, sau đó nhấc bổng lên giữa không trung.

Từ khi Ngụy Trường Công xuất hiện, đã nhiều lần khiêu khích hắn, nếu không phải là xem mặt mũi của Ngụy Băng Khanh, hắn cũng đã không nhịn đến bây giờ mới ra tay!

Bàn tay của Lý Phong mạnh mẽ cứng rắn như một cây kìm sắt, làm cho Ngụy Trường Công không thở nổi, sắc mặt đỏ bừng lên.

Giờ khắc này, Ngụy Trường Công cảm nhận được hàn ý đã xâm nhập vào cốt tủy, hắn thậm chí cảm thấy cứ như vậy Lý Phong có thể sẽ giết chết mình!

Chương 56. Nhiệm vụ:Kéo dài tính mạng(2)

"A, giết người, giết người!" Phương Vi gào thét vọt tới trước mặt Lý Phong, nỗ lực mở ngón tay của Lý Phong ra.

Thế nhưng vô luận nàng dùng lực mạnh cỡ nào, năm ngón tay của Lý Phong đều không nhúc nhích tí nào!

Tô Đồng lấy tay che miệng, sợ hãi không thôi, trời ạ, đây chính là phó tổng giám đốc tập đoàn a, Lý Phong tại sao dám làm như vậy với hắn?

"Lý Phong! Buông hắn ra!" Ngụy Băng Khanh vội vàng nói, tuy rằng nàng cũng rất khó chịu với những chuyện Ngụy Trường Công đã làm, nhưng vô luận như thế nào đó cũng là nhị thúc của nàng, nàng không thể mặc kệ như vậy.

"Ngươi cần phải cảm tạ Ngụy tổng, nếu không phải nàng đang ở đây, ta sẽ không đơn giản bỏ qua cho ngươi như vậy đâu." Nói xong Lý Phong cuối cùng cũng thả lỏng tay ra.

"Phù phù" Ngụy Trường Công sau khi hạ xuống đất liền thấy hai chân mềm nhũn, co quắp ngã xuống đất, tiếp theo kịch liệt ho khan: "Khụ khụ, khụ khụ khụ, ngươi. . . Ngươi dám đánh ta? Tiểu Vi, báo động, gọi cảnh sát đến bắt lại thằng tạp chủng này!"

Phương Vi nghe vậy liền móc điện thoại di động chuẩn bị báo cảnh sát.

"Đủ rồi! Gia gia bây giờ đang trong tình huống nguy cấp, các ngươi không thấy nên trở về gặp gia gia trước đã sao?"

"Còn có ngươi nữa, Lý Phong, nơi này là tập đoàn, ngươi sao có thể động thủ. . ." Ngụy Băng Khanh lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, đang muốn phê bình Lý Phong vài câu, chỉ khi làm như vậy mới có thể hạ thấp hỏa khí của nhị thúc, từ đó không truy cứu nữa, nàng làm

như vậy cũng vì muốn tốt cho Lý Phong.

"Ngụy tổng, ta hiểu một chút y thuật, có khi sẽ giúp được cho Ngụy lão gia tử." Khóe miệng Lý Phong giật một cái, liền vội vàng ngắt lời nàng.

Lý Phong biết là Ngụy Băng Khanh đang giúp hắn hoà hoãn mọi chuyện, nhưng hắn cảm thấy mình không làm sai điều gì, Ngụy Trường Công đã chỉ thẳng mặt nhục nhã hắn, nếu hắn không làm ra phản kích còn là nam nhân sao?

"Cái gì? Thật sao?" Ngụy Băng Khanh nhất thời mừng rỡ không thôi!

Nếu như đổi thành một người khác nói ra lời này, Ngụy Băng Khanh sẽ không đơn giản tin tưởng như vậy, nhưng người này lại là Lý Phong, trước đây từng dùng một loại phương thức huyền diệu khó giải thích đột nhiên xuất hiện tại khuê phòng của nàng, một nam nhân từng cứu nàng ra khỏi nguy cơ sinh tử.

Lời nói của nam nhân như vậy, nàng nhất định phải thận trọng lắng nghe!

"Thật đấy, cho nên ngươi phải mang ta theo." Lý Phong hiện tại không có cách nào nói quá nhiều, chỉ có thể đi cùng Ngụy Băng Khanh trở về nhà nàng đã.

"Tốt, ngươi đi theo ta." Ngụy Băng Khanh không cần cân nhắc quá lâu, trực tiếp mang theo Lý Phong đi xuống bãi đỗ xe dưới lòng đất.

"Trường Công, làm sao bây giờ?" Phương Vi cầm điện thoại di động, do dự bất định hỏi.

"Chúng ta về nhà trước!" Sắc mặt Ngụy Trường Công biến ảo mấy lần, cắn răng nói, sự tình ngày hôm nay quyết không thể cứ như vậy mà bỏ qua, nhưng hắn cũng muốn nhìn một chút xem Lý Phong có thể làm được gì.

Nếu như bởi vì Lý Phong mà làm cho bệnh tình của lão gia tử chuyển biến xấu đi, Ngụy Băng Khanh khẳng định khó thoát tội trạng, đến lúc đó lão gia tử khẳng định sẽ cảm thấy vô cùng thất

vọng Ngụy Băng Khanh!

Nhìn thấy bóng lưng vội vàng rời đi của hai vợ chồng Ngụy Trường Công, Tô Đồng ngơ ngác, lẩm bẩm: "Xem ra quan hệ giữa Ngụy tổng và Lý Phong quả thật không giống tầm thường. . ."

Tô Đồng biết rõ Ngụy Băng Khanh không phải loại người ôm tâm lý chữa ngựa chết thành ngựa sống, nàng có thể mang Lý Phong trở về Ngụy gia, đã nói lên nàng có lòng tin với năng lực của Lý Phong.

Cứ như vậy, Tô Đồng ít nhiều gì cũng hiểu được vì sao Ngụy Băng Khanh lại coi trọng Lý Phong như vậy.

Nửa giờ sau, một chiếc Mercedes-Benz S600 và một chiếc Rolls-Royce Phantom một trước một sau tiến vào một khu biệt thự xoa hoa đặt ở thành Bắc.

Chương 57. Thần dược

Biệt thự này chính là nhà Ngụy gia, chỗ mà Ngụy Phó tu dưỡng, giờ phút này đại bộ phận thành viên Ngụy gia đều ngồi tại phòng khách lầu một, Ngụy Tử Bình cũng có mặt ở đó.

"Lão gia tử gặp chuyện vào đúng lúc dầu sôi lửa bỏng, ai!" Lão tứ Ngụy gia Ngụy Trường Nghiệp than thở.

"Đúng như vậy, cũng không biết lão gia tử có lưu lại di chúc không." Ngụy Trường Lệ sờ vòng tay phỉ thúy, xem ra có chút lo lắng.

"Chỉ sợ lão gia tử có lưu lại di chúc, lại còn để đại bộ phận sản nghiệp cho nha đầu Băng Khanh kia, nếu thật sự như vậy chúng ta đều khóc không ra nước mắt!" Lão bà Vương Cầm của Ngụy Trường Công dùng ngữ khí âm dương quái khí nói.

"Đúng vậy a, sợ nhất là cái này!"

"Cũng không biết gia gia có phải già rồi lẩm cẩm hay không, tại sao lại yêu chiều Ngụy Băng Khanh đến thế!"

Đám tiểu bối như Ngụy Tử Bình cũng cảm thấy bất công, nói.

"Có Triệu đại phu ở đây, lão gia tử trong thời gian ngắn không chết được, đợi tới khi lão gia tử tỉnh lại, chúng ta liền nói hắn lập di chúc, không thể kéo dài thêm nữa!" Ngụy Trường Nghiệp gõ lên cái bàn, trầm giọng nói.

Người khác rất tán thành gật gật đầu, ào ào biểu thị đồng ý.

Đúng lúc này, Ngụy Băng Khanh mang theo Lý Phong đi vào phòng khách, đám người Ngụy Trường Nghiệp đều ngậm miệng lại, kinh nghi bất định nhìn Lý Phong đi theo sau lưng Ngụy Băng Khanh.

Không phải chứ. . . Ngụy Băng Khanh làm sao lại mang theo một nam nhân trở về? Đến cả lời đồn bọn họ cũng chưa từng nghe a!

"Ngụy Băng Khanh, sao ngươi dám mang hắn về nơi này? !" Ngụy Tử Bình đứng thẳng lên, một tay chỉ vào Lý Phong, mở miệng kinh hô.

"Tử Bình, ngươi biết hắn?" Ngụy Trường Nghiệp nghi hoặc lên tiếng, người khác cũng đều hiếu kỳ nhìn về phía Ngụy Tử Bình.

"Hắn chính là Lý Phong!" Ngụy Tử Bình nghiến răng nghiến lợi nói.

Nghe thấy lời ấy, sắc mặt mọi người nhất thời biến thành cổ quái, bọn họ biết được ân oán giữa Lý Phong cùng Ngụy Tử Bình, cũng rõ ràng Ngụy Băng Khanh vì bảo vệ Lý Phong mà làm những gì, hiện tại nàng lại còn mang Lý Phong tới chỗ này, chẳng lẽ nàng cùng Lý Phong có quan hệ yêu đương thầm kín?

"Gia gia hiện tại thế nào?" Ngụy Băng Khanh không thèm để ý những ánh mắt quái dị đang nhìn mình, trực tiếp hỏi.

"Triệu đại phu đang toàn lực cứu giúp. Lý Phong, đây không phải nơi ngươi có thể đến, ngươi cút ra ngoài cho ta!" Ngụy Trường Nghiệp quát lên với Lý Phong.

"Lão tứ, ngươi không thể đuổi hắn đi, hắn tới nơi này là để xem bệnh cho lão gia tử." Ngụy Trường Công cười lạnh đi vào phòng khách, âm dương quái khí nói.

Ở sau lưng hắn, Phương Vi lộ vẻ mặt đầy phẫn nộ nhìn Lý Phong, nếu như ánh mắt có thể giết người, vậy thân thể Lý Phong hiện tại sớm đã thủng trăm ngàn lỗ.

"Cái gì? Xem bệnh cho lão gia tử? Chỉ bằng hắn?"

"Hừ, hắn cho rằng hắn là Quốc Y Thánh Thủ? Còn muốn xem bệnh cho lão gia tử, hoang đường!"

"Ta thấy hắn rõ ràng là muốn nhân cơ hội trèo lên cành cao là Ngụy gia chúng ta a!"

Đám người Ngụy Trường Nghiệp lập tức không lưu tình chút nào mà châm chọc Lý Phong, tại thời điểm Lý Phong ném Ngụy Tử Bình ra khỏi văn phòng, hắn liền trở thành địch nhân chung của

Ngụy gia, đương nhiên, Ngụy Băng Khanh có thể nói là ngoại lệ.

Lý Phong cười nhạt, hắn thật không nghĩ tới người Ngụy gia lại có khí độ hẹp hòi như thế, dù là người bình thường, lúc nghe người khác nói rằng tới cứu lão gia tử nhà mình, cũng nên cười nói câu cảm ơn mới phải.

Nhưng bọn hắn thì ngược lại, không phân tốt xấu đã mở miệng chỉ trích nhục nhã, người bùn còn có ba phần hỏa khí, huống chi là Lý Phong?

"Tất cả im miệng cho ta! Các ngươi cho rằng ta muốn tới đây? Ta tới nơi này hoàn toàn là nể mặt mũi của Ngụy tổng!"

"Nói thật cho các ngươi biết a, chỗ ta có một viên thần dược tổ truyền, dùng để kéo dài tính mạng, các ngươi nếu như tiếp tục mở miệng phun phân nữa thì tiểu gia lập tức rời đi!"

Lời nói của Lý Phong giống như một tia sấm sét, chấn động đến mức làm đám người Ngụy Trường Công nhất thời sững sờ đứng tại chỗ!

"Lý Phong, ngươi vừa nói mình có thần dược có công hiệu kéo dài tính mạng?" Ngụy Băng Khanh là người lấy lại tinh thần sớm nhất, mở miệng hỏi.

Lão gia tử mắc phải bệnh tai biến mạch máu não, dù đã có thiết bị y tế tiên tiến nhất duy trì sinh mệnh, có y tá chuyên nghiệp lúc nào cũng chăm sóc, nhưng nàng cũng biết gia gia không còn nhiều thời gian, nếu như Lý Phong thật sự có thần dược kéo dài tính mạng, đối với nàng mà nói chính là kinh hỉ lớn nhất!

"Vô luận tình huống thân thể của lão gia tử như thế nào, ăn vào viên đan dược kia đều có thể kéo dài tính mạng thêm nửa năm." Lý Phong lấy ra từ trong ngực một bình sứ nhỏ, chậm rãi nói.

"Nửa năm. . ." Thân thể Ngụy Băng Khanh run lên, tuy rằng thời gian nửa năm có chút ngắn, nhưng gia gia có thêm nửa năm tuổi thọ, đó đã là hỉ sự lớn lao! Chỉ là viên thuốc này có thật sự thần kỳ như vậy, ăn vào là có thể kéo dài tính mạng thêm nửa năm?

Chương 58. Thần dược(2)

"Hừ, nói cứ như thật vậy, cái gì mà thần dược, ta thấy ngươi chính là tên lừa đảo, muốn gạt tiền tài Ngụy gia chúng ta!" Ngụy Trường Nghiệp cười lạnh một tiếng, chất vấn.

"Thần dược cái rắm thối gì chứ, đến nghe cũng chưa từng nghe thấy, một tên làm thuê nghèo kiết xác như ngươi có thể sở hữu loại thần dược đó?" Ngụy Tử Bình thì lộ vẻ mặt khinh thường, nếu quả thật có loại thần dược kéo dài tính mạng này, Lý Phong còn cần phải đi làm? Bán đi một viên là có thể cả một đời không lo ăn mặc!

Trên thế giới này hầu hết kẻ có tiền đều rất sợ chết, có thể sử dụng mấy chục thậm chí mấy trăm triệu đổi lấy nửa năm tuổi thọ, vô số phú hào sẽ tranh nhau vỡ đầu để mua!

"Hừ, cho dù thật sự có thần dược kéo dài tính mạng, vậy cũng phải bảo quản thật tốt, người nào lại tùy thân mang theo? Thuốc này tuyệt đối là giả!" Ngụy Trường Công một mực đi chung, hắn căn bản không phát hiện Lý Phong đi lấy thuốc, nói cách khác thuốc này từ đầu đã ở trên người Lý Phong!

"Có thể để cho ta xem viên thuốc kia một chút không?"Khi mọi người ở đây ồn ào, một lão giả mặc áo xám cùng một tên nam tử trẻ tuổi đi xuống từ lầu hai, mà người nói chuyện là lão giả kia.

Hắn vừa xuất hiện, đám người Ngụy Trường Công liền bỏ mặc Lý Phong, đứng dậy nghênh đón, dù là Ngụy Băng Khanh cũng hơi đổi sắc, quay đầu nhìn về phía lão giả.

Tên của lão giả là Triệu Tể, một thân y thuật Đông Tây y kết hợp giúp hắn trở thành nhân vật có thể nói là Thái Sơn Bắc Đẩu của y học Trung Hoa, xứng đáng được gọi là danh y đương đại.

Người trẻ tuổi đi theo sau lưng Triệu Tể tên là Triệu Bằng, cháu trai ruột của hắn, Triệu Bằng được Triệu Tể một lòng chỉ dạy, một thân y thuật cũng không thể coi thường.

"Không thể." Lý Phong lắc đầu, lại đặt bình sứ vào trong ngực.

Viên Tiểu Hoàn Đan này là đồ vật xuất ra từ hệ thống, rất có thể trên cái thế giới này chỉ có một viên, cho dù hắn lấy ra cho người ta nhìn thì sao, ai có thể nhận ra? Huống hồ hắn cũng không biết lão già này a!

Hắn hiện tại chỉ là muốn được Ngụy Băng Khanh tín nhiệm, nếu Ngụy Băng Khanh kiên trì cho Ngụy Phó sử dụng, vậy đợi lát nữa người khác tự nhiên sẽ tin tưởng công hiệu của Tiểu Hoàn Đan.

"Ta thấy ngươi rõ ràng là không dám a? Chí ít ta chưa từng nghe nói thần dược nào có thể kéo dài tính mạng thêm nửa năm! Gia gia, ngài đã từng nghe nói bao giờ chưa?" Triệu Bằng cười lạnh một tiếng, vừa gặp đã mở miệng châm chọc Lý Phong một câu, tiếp theo cung kính hỏi.

"Ta cũng chưa từng." Triệu Tể lắc đầu, đi tới trước mặt mọi người rồi dừng thân hình lại.

"Băng Khanh, đã nghe thấy chưa? Đến cả Triệu đại phu cũng chưa từng nghe thấy, Lý Phong khẳng định là tên lừa đảo không thể nghi ngờ!"

"Đúng đấy, Triệu đại phu là ai, là danh y có tiếng cả nước, thuốc gì có thể giấu diếm được hắn a, ta thấy ngươi vẫn nên mau chóng đuổi Lý Phong ra ngoài đi, bớt để hắn ở chỗ này tự kiếm mất mặt xấu hổ!"

Đám người Ngụy Trường Công giống như mấy con gà chọi hưng phấn, ào ào chỉ trích Lý Phong.

Nghe bọn hắn nói chuyện, khuôn mặt Ngụy Băng Khanh cũng biến thành do dự bất định. .

Thấy thế, Lý Phong thầm thở dài một hơi, nếu như ngay cả Ngụy Băng Khanh cũng không tin hắn, vậy hắn liền trực tiếp quay đầu rời đi, hai nhiệm vụ liên quan tới Ngụy Băng Khanh hắn không làm nữa.

Không phải chỉ là tiểu đệ rút ngắn 2 cm sao? Rút ngắn xong rồi thì tiểu gia vẫn còn có 18 cm nữa cơ mà, xem như một lần giải

phẩu chỉnh hình miễn phí đi, không phải chuyện lớn gì!

Chương 59. Ta tin tưởng ngươi

"Triệu đại phu, gia gia của ta bây giờ thế nào rồi?" Sau một hồi lâu, Ngụy Băng Khanh hỏi.

Nếu như tình huống của lão gia tử đã ổn định lại, vậy nàng càng có khuynh hướng muốn biện pháp trị liệu bình thường, nếu như tình huống lão gia tử đã không ổn, vậy thì nàng chỉ có thể thử "thần dược" của Lý Phong một lần!

"Ai!" Triệu Tể lắc đầu, thở dài liên tục.

Thấy thế, đám người Ngụy Trường Công đều cảm thấy trong lòng hơi hồi hộp, một loại dự cảm không tốt nổi lên, ngay sau đó, hai người con dâu Phương Vi, Vương Cầm liền khóc lên khóc xuống.

"Lão gia tử, làm sao ngươi lại đi như thế, đến cả di chúc ngươi cũng không lưu lại a!"

"Lão gia tử ơi, ngươi đi rồi thì cái nhà này làm sao bây giờ!"

Nhưng khóc thì khóc, nhưng trong mắt hai nữ nhân này không có bất kỳ giọt nước mắt nào chảy xuống, chỉ là hung hăng gào lên.

Một bên khác, Ngụy Băng Khanh giống như bị một đợt trùng kích mạnh mẽ, nhất thời sắc mặt tái nhợt, dưới chân mềm nhũn muốn đổ oặt sang một bên.

"Cẩn thận!" Lý Phong tay mắt lanh lẹ, vội vàng đưa tay giữ lấy eo thon của Ngụy Băng Khanh, nhất thời cảm thấy thật là mềm mại, mùi thơm xộc vào mũi.

Tổng giám đốc lạnh lùng quả thật có dáng người cực phẩm, dù mới chỉ được ôm lấy bờ eo thon, tâm niệm Lý Phong đã có chút lâng lâng.

Ngụy Băng Khanh cũng sinh lòng bối rối, đây là lần thứ nhất nàng bị nam nhân khác ôm eo, có điều nàng hiện tại cũng không có

tâm tình để ý chuyện này, sau khi nói tiếng cảm ơn liền tránh khỏi ôm ấp của Lý Phong.

"Hửm?" Lông mày Triệu Bằng nhướng lên một cái, trong mắt tràn đầy cảm xúc ghen tỵ, từ rất lâu trước đây hắn đã nhất kiến chung tình với Ngụy Băng Khanh, cái ôm này của Lý Phong làm cho hắn rất khó chịu a!

(nhất kiến chung tình:yêu từ cái nhìn đầu tiên)

"Các ngươi khóc cái gì, Ngụy lão đã được ta cứu rồi." Triệu Tể chắp hai tay sau lưng, trầm giọng nói.

"A?" Phương Vi, Vương Cầm lập tức ngừng kêu khóc, mặt đầy vẻ ngơ ngác.

Người khác cũng mờ mịt nhìn Triệu Tể, không phải chứ. . . Ngươi đã cứu sống được lão gia tử, vậy ngươi lúc nãy còn lắc đầu than thở làm chó gì, vui đùa à? Nhìn mặt chúng ta có giống như đang vui không!

"Tuy rằng ta đã cứu Ngụy lão về từ Quỷ Môn Quan, nhưng hắn có thể sống bao lâu nữa thì phải xem thần dược của vị tiểu huynh đệ này có hiệu quả hay không."

(Quỷ Môn Quan:cửa địa ngục)

"Nếu như viên thuốc kia thật sự thần kỳ giống như hắn nói, vậy Ngụy lão còn có thể sống thêm nửa năm, nếu như vô dụng, vậy thì Ngụy lão nhiều lắm là sống thêm được ba ngày." Nói đến đây Triệu Tể lộ vẻ thâm ý sâu sắc nhìn Lý Phong một cái.

Đám người Ngụy Trường Công ngẩn ngơ, không phải chứ. . . Ngươi không thể nói tất cả trong 1 lượt sao, có biết làm như thế chẳng khác gì tra tấn người khác không?

"Chỉ còn sống thêm ba ngày? Vậy nhanh chóng nói lão gia tử lập di chúc, nhanh lên!" Phương Vi mừng rỡ không thôi, nói xong liền muốn đi thẳng lên phòng ngủ lầu hai.

"Cám ơn ngươi a Triệu đại phu, hiện tại nhà ta tương đối loạn, xin thứ lỗi vì không thể tiếp đãi chu toàn được, hôm khác ta nhất

định tự mình đến bái tạ!" Ngụy Trường Nghiệp hô một tiếng, tiếp theo quay đầu chạy đi.

Mấy người Vương Cầm, Ngụy Trường Công, Ngụy Tử Bình cũng tranh nhau chen lấn chạy lên lầu hai, tựa như sợ chậm sẽ bị thiệt thòi vậy!

Bọn họ còn lâu mới tin Lý Phong đang cầm thần dược, đã như vậy, lão gia tử nhiều lắm là còn sống thêm ba ngày, không thừa dịp lão gia tử thanh tỉnh để hắn lập di chúc vậy còn chờ đến khi nào?

Nhìn thấy tình hình này, trong mắt Triệu Tể lóe lên một tia đùa cợt.

Nhà hào môn quá bẩn thỉu, đám người Ngụy Trường Công làm con làm cháu, vừa nghe thọ mệnh của Ngụy Phó chỉ còn ba ngày chẳng những không có bất luận vẻ thương tâm gì, ngược lại trong đầu toàn là nghĩ cách để mình tranh thủ thêm chút lợi ích, thực khiến người ngoài khinh thường!

Tiếp theo hắn lại nhìn về phía Ngụy Băng Khanh, thấy trên mặt nàng tràn đầy vẻ đau thương, trong mắt liền xuất hiện ý tứ tán thưởng, nữ nhân có tình có nghĩa lại có năng lực giống nàng quả thực là lựa chọn tuyệt vời để Triệu Bằng nhà mình cưới về.

"Thôi được rồi, nếu Bằng nhi đã có lòng cảm mến nữ nhân này như vậy, ta sẽ bỏ xuống mặt mũi nói một câu với Ngụy lão, chắc hẳn Ngụy lão cũng hi vọng trước khi chết bản thân có thể nhìn thấy cháu gái yêu thành hôn a?" Nghĩ tới đây, Triệu Tể liền quyết định lưu lại.

"Ngụy tiểu thư, sinh tử là căn bản của vạn vật, cũng là quy luật tự nhiên, ai cũng không thể trốn thoát được, cho nên ngươi cũng đừng quá khổ sở, kẻo nảy sinh ảnh hưởng xấu tới thân thể." Triệu Bằng đi đến trước mặt Ngụy Băng Khanh, lộ vẻ quan tâm nói.

"Bằng nhi nói rất đúng, người chỉ chết một lần, cả đời của Ngụy lão đã đầy đủ đặc sắc, ngươi không cần quá thương tâm." Triệu Tể vuốt chòm râu dê, trầm giọng nói.

Ngụy Băng Khanh hơi biến sắc, tuy rằng nàng biết hai người có ý tốt, nhưng gia gia còn chưa chết, bọn họ nói lời này có phải còn hơi sớm không? Ở một góc độ nào đó, như vậy chẳng phải là đang trù ẻo gia gia chết sao!

Bất quá gia gia dù sao cũng là do Triệu Tể cứu sống, nàng cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ có thể thản nhiên nói tiếng cám ơn, tiếp theo nhìn Lý Phong nói: "Mang theo thuốc, cùng ta đi lên gặp gia gia."

Nếu gia gia đã không còn nhiều thời gian, vậy nàng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Lý Phong!

Chương 60. Ta tin tưởng ngươi(2)

"Ngươi tin tưởng ta?" Đầu lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, cảm thấy hơi kinh ngạc, tổng giám đốc đã quyết định muốn để cho Ngụy Phó dùng Tiểu Hoàn Đan a!

"Ngụy tiểu thư, không nên xúc động, người xưa có câu đã là thuốc thì có ba phần độc, nếu như thuốc của hắn chẳng những vô hiệu ngược lại còn có hại, vậy thì đến ba ngày Ngụy lão cũng không chống đỡ được a!" Triệu Bằng vội vàng khuyên can.

Nói thật, hắn hiện tại có chút tức giận, gia gia vừa rồi đã nói rất rõ ràng, trên thế giới này căn bản không có thần dược kéo dài tính mạng nửa năm, vì sao Ngụy Băng Khanh cứ nhất quyết không tin?

"Xin lỗi, ta tin tưởng Lý Phong." Vừa mới nói xong, Ngụy Băng Khanh liền dẫn Lý Phong đi lên lầu hai.

"Đáng chết!" Triệu Bằng lộ ra sắc mặt khó coi thầm chửi một câu, tiếp theo liền xoay người đuổi theo, hắn ngược lại thật muốn nhìn xem cái viên thuốc kia có thể mang đến hiệu quả gì!

"Ai, đứa cháu si tình của ta. . ." Triệu Tể lắc đầu thở dài, vuốt chòm râu dê, rồi cũng đi theo sau.

Bên trong căn phòng ngủ ở lầu hai, mấy bộ thiết bị y tế tiên tiến đặt quanh bốn phía một cách có thứ tự, thân thể Ngụy Phó đã bị cắm mấy sợi dây từ lọ truyền dịch, lộ vẻ suy yếu nằm trên giường, đám người Ngụy Trường Công thì vây quanh ở trước giường nói cái gì đó.

Ở phía sau đám người Ngụy gia, hai y tá an tĩnh đứng đấy, tùy thời chuẩn bị ứng phó tình huống đột biến.

"Cha, Triệu đại phu đã nói với ngài chưa? Sinh tử có mệnh, phú quý tại trời, ngài chớ suy nghĩ quá nhiều." Ngụy Trường Công than

thở một câu.

"Đúng vậy a cha, mấy ngày tiếp theo chúng ta nhất định sẽ hầu hạ ngài thật tốt, để ngài được hưởng thụ niềm vui gia đình." Ngụy Trường Lệ ngồi ở cạnh giường, lôi kéo cánh tay Ngụy Phó.

Những người khác cũng ngươi một lời ta một câu, ào ào an ủi.

"Các ngươi khẳng định còn có lời gì muốn nói với ta đúng không, thừa dịp ta hiện tại vô cùng thanh tỉnh, hãy mau chóng nói đi, khụ khụ. . ." Ngụy Phó đảo mắt nhìn đám con cháu một lượt, đầy vẻ suy yếu nói.

"Cái này. . ." Đám người Ngụy Trường Nghiệp hơi biến sắc, tiếp theo đồng loạt nhìn sang Ngụy Trường Công.

Đại ca sớm đã qua đời, Ngụy Trường Công hiện tại coi như con trai trưởng, sự tình nói lão gia tử lập di chúc để hắn làm là phù hợp nhất.

"Được rồi, nếu tất cả mọi người đã nhìn ta, vậy ta sẽ nói vài lời."

"Cha, là thế này, chúng ta muốn hỏi ngài đã lập di chúc hay chưa, nếu như vẫn chưa, vậy hãy nhân lúc còn thanh tỉnh như bây giờ, mau chóng lập một cái."

"Chúng ta không có ý tứ gì khác, chỉ là cảm thấy gia nghiệp này quá lớn, hiện tại ngài sớm lập xong di chúc, thì về sau sẽ bớt đi rất nhiều phiền phức." Ngụy Trường Công cân nhắc từ ngữ, chậm rãi nói.

"Đúng đúng, chúng ta cũng có ý tứ này."

"Đúng vậy a cha, nước không thể một ngày không có vua, nhà không thể một ngày vô chủ, ngài vẫn nên sớm làm ra an bài đi."

Đám người Ngụy Trường Nghiệp liên tục gật đầu phụ họa, bọn họ lo lắng lão gia tử sẽ lưu lại đại bộ phận sản nghiệp cho Ngụy Băng Khanh, chỉ khi nào lập di chúc ở trước mặt bọn họ, thì bọn họ mới yên lòng được! !

"Khụ khụ khụ. . . Các ngươi, các ngươi đều cút ra ngoài cho ta!"

Ngụy Phó đập tay lên giường, tức giận rống to, hắn hiện tại đã đạp nửa chân vào quan tài, đám con cháu lại chỉ quan tâm chuyện lập di chúc, thân tình ở đâu? !

Ngay sau đó Ngụy Phó chỉ cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, một ngụm máu tươi phun ra, tiếp theo hai mắt tối sầm lại, nghiêng đầu ngất đi!

Chương 61. Kéo dài tính mạng thành công

Đúng vào lúc này, Ngụy Băng Khanh đẩy cửa đi tới, vừa vặn bắt gặp hình ảnh Ngụy Phó ngất đi.

"Gia gia!" Ngụy Băng Khanh kêu một tiếng, vội vàng vọt tới bên giường.

Mấy người Ngụy Trường Công, Ngụy Trường Nghiệp cũng hoảng sợ, không biết làm sao.

May mà hai y tá có chuyên môn rất cao, vội vàng đi tới giúp Ngụy Phó đeo lên ống thở oxy, chỉ là máy đo nhịp tim vẫn không ngừng phát ra tiếng cảnh báo "Tích tích tích", nếu như không nhanh chóng cứu giúp, chỉ sợ Ngụy Phó sẽ không chống đỡ được quá lâu!

"Nhìn chuyện tốt các ngươi vừa làm đi!" Ngụy Băng Khanh quay đầu lại, giọng đầy căm hận.

Vừa rồi nàng ở ngoài cửa đã nghe thấy gia gia giận dữ quát, lại liên tưởng đến những lời mà đám người nhị thúc nói ở dưới lầu, nàng đã đoán được đại khái mọi chuyện.

Loại thời điểm này mấy người không nghĩ biện pháp làm gia gia vui vẻ, còn nói chuyện lập di chúc, bọn họ nhất định phải ép chết gia gia mới hài lòng sao?

"Thôi đi, ngươi đừng nói chúng ta nữa, mau để Triệu đại phu cứu giúp lão gia tử đi!" Ngụy Trường Công lộ sắc mặt khó coi nói, lão gia tử còn chưa lập di chúc, thời điểm này ngàn vạn lần không thể xảy ra vấn đề.

"Đúng đúng đúng, mau gọi Triệu đại phu quay lại, nhanh!" Đám người Ngụy Trường Nghiệp tựa như đứng trên chảo nóng, đứng ngồi không yên.

"Không cần gọi, ta tới rồi." Tuổi tác Triệu Tể đã cao, cho nên hành động chậm chạp một chút, có điều hắn đã nghe được đối thoại của Ngụy gia, vừa lên liền đi đến bên giường, lấy ra ngân châm bắt đầu cứu Ngụy Phó.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người ở đây ngậm miệng lại, nín thở lên tinh thần.

Theo thời gian trôi qua, trán Triệu Tể đã đầy mồ hôi, tình huống Ngụy Phó vậy mà không có bất kỳ chuyển biến tốt đẹp nào, máy đo nhịp tim vẫn như cũ phát ra tiếng cảnh báo tích tích tích tích.

"Không thể kéo dài nữa, Lý Phong, lấy thuốc của ngươi ra." Ngụy Băng Khanh quyết định thật nhanh, nàng muốn gia gia ăn vào “thần dược” của Lý Phong.

"Không được, ngươi làm vậy là hại lão gia tử!"

"Ai biết đó là thần dược hay độc dược, vạn nhất lão gia tử vì vậy mà chết thì sao, ngươi chịu trách nhiệm à?"

"Ta cũng phản đối, làm vậy quá tùy tiện, ngươi không coi trọng mạng của lão gia tử à!"

Đám người Ngụy Trường Công ào ào mở miệng ngăn cản, rất có khí thế một lời không hợp liền đuổi Lý Phong ra ngoài.

Triệu Bằng ở một bên âm thầm cười lạnh, hắn đã đoán trước đám người Ngụy Trường Công sẽ không đồng ý, quả là thế!

Có điều hắn càng hy vọng Lý Phong cho Ngụy Phó ăn vào “thần dược” kia, đến lúc đó, Ngụy Băng Khanh sẽ biết Lý Phong từ đầu đến chân là một tên lừa đảo!

"Ta chịu trách nhiệm! Nếu như thuốc của Lý Phong không có hiệu quả, ta lập tức từ chức tổng giám đốc, từ bỏ luôn cổ phần tập đoàn Vị Lai!" Ngụy Băng Khanh liếc nhìn mọi người một lượt, lạnh giọng nói.

Nàng trước nay liều mạng làm việc chỉ là vì không muốn gia gia thất vọng, nếu như gia gia qua đời, nàng cho dù từ bỏ tập đoàn Vị Lai thì cũng có sao? Dù sao tới bây giờ nàng chưa từng quá xem

trọng danh lợi, tài phú.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, đột nhiên có chút bội phục Ngụy Băng Khanh, dù là chức vị tổng giám đốc, hay cổ phần tập đoàn Vị Lai, những thứ này đối với người bình thường đều là mơ ước thiết tha, nhưng nàng lại dám coi đây là tiền đặt cược, chỉ vì muốn kéo dài tính mạng Ngụy Phó!

Càng mấu chốt là, Ngụy Băng Khanh chỉ mới nghe miệng hắn nói đã dám quyết định như vậy, hành động này cần dũng khí lớn cỡ nào?

"Ngụy tiểu thư, tuyệt đối đừng xúc động!" Triệu Bằng cũng chấn kinh, hắn cảm mến Ngụy Băng Khanh, một là Ngụy Băng Khanh có dung nhan tuyệt mỹ, hai là nhìn trúng thân phận đại tiểu thư Ngụy gia của Ngụy Băng Khanh.

Nếu như Ngụy Băng Khanh rời bỏ Ngụy gia không mang theo thứ gì, vậy hắn tuyệt đối sẽ không cưới nàng, nhiều nhất chỉ là tình nhân.

"Tốt, đây chính là ngươi nói, không cho phép đổi ý!" Ngụy Trường Công mừng rỡ không thôi, Ngụy Băng Khanh làm vậy là tự đưa đầu tới trước họng súng a, bọn họ còn đang nghĩ phải làm sao để lão gia tử cách chức nàng, nàng đã nói ra trước!

"Nói miệng thì ai tin, bắt nàng ký hợp đồng!" Phương Vi cũng cao hứng, bớt đi một người là gia sản của bọn họ tăng thêm một khoản, còn có sự tình nào đáng cao hứng hơn đây?

"Ta lặp lại lần nữa, các ngươi có thể lấy điện thoại di động thu âm." Ngụy Băng Khanh cười lạnh một tiếng, sau khi bọn họ chuẩn bị xong liền nói những câu vừa rồi một lần nữa.

"Lý Phong, ngươi còn thất thần làm gì, mau chóng lấy thuốc ra cho lão gia tử ăn a!" Ngụy Trường Công để điện thoại di động xuống, thúc giục Lý Phong.

Nếu như Lý Phong chưa kịp cho lão gia tử uống thuốc, lão gia tử đã chết rồi, vậy bọn hắn chẳng phải là tốn công vô ích làm nhiều chuyện như vậy?

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, lạnh lùng hừ một tiếng, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

"Nhanh a, chậm nữa sẽ không kịp!" Ngụy Trường Công cuống cuồng nói.

Lý Phong vẫn đứng tại chỗ bất động, lần này đến Ngụy Băng Khanh cũng sửng sốt, vì sao hắn còn không lấy thuốc, đang chờ cái gì?

Chương 62. Kéo dài tính mạng thành công(2)

"Lý Phong, ngươi bị điếc a?" Ngụy Trường Nghiệp chau mày, không vui nói.

"Hứ, ta đã biết hắn chỉ biết mạnh miệng, cái gì mà thần dược kéo dài tính mạng, nói phét ít thôi, chỉ được cái mồm điêu!" Ngụy Tử Bình cười lạnh một tiếng, rất là khinh thường.

"Không phải không dám, là không muốn, vốn dĩ ta vì nể mặt Ngụy tổng mới lấy ra thần dược này, nhưng các ngươi không những không cảm kích còn liên tiếp chất vấn ta, ta có thiếu nợ các ngươi không?"

"Đương nhiên, muốn ta lấy thuốc ra cũng không phải không được, nhưng Ngụy tổng đã nói lên điều kiện rồi, các ngươi có phải cũng nên trả giá một chút? Như vậy mới công bằng chứ." Lý Phong móc ra bình sứ từ trong ngực, ra vẻ nghiền ngẫm nói.

Hắn vốn định đưa ra viên Tiểu Hoàn Đan này mà không có điều kiện, dù sao cũng là nhiệm vụ của hệ thống, hắn nhất định phải hoàn thành, nhưng đám người Ngụy Trường Công này ngày càng quá đáng, Lý Phong cảm thấy rất ngứa mắt.

Nếu như không bắt những người này trả giá một chút, hắn sẽ rất biệt khuất, vô cùng biệt khuất!

"Lý Phong!" Ngụy Băng Khanh đã hiểu được dự định của Lý Phong, muốn ngăn cản hắn, ban đầu ở sở cảnh sát, Lý Phong đã một lần đặt cược với Phùng Tuấn, hiện tại hắn khẳng định muốn dùng chiêu cũ.

Nhưng hiện tại đã là lúc nào, sao hắn còn có tâm tư chơi đùa, nếu quả thật hắn giúp gia gia kéo dài mạng sống thêm nửa năm, sao nàng có thể không cảm tạ hắn đầy đủ?

"Ngụy tổng, ngươi không cần nhiều lời, ý ta đã quyết." Lý Phong bỏ bình sứ vào ngực, chậm rãi nói.

"Tốt, ngươi muốn chúng ta bỏ ra cái giá gì?" Ngụy Trường Công chỉ muốn Lý Phong nhanh chóng cho lão gia tử ăn vào "thần dược", nên cũng không kịp cân nhắc quá nhiều.

"Rất đơn giản, nếu như thuốc của ta có hiệu quả, mỗi thành viên trong các ngươi ở đây phải đưa ta một triệu Hoa Hạ tệ, đương nhiên không bao gồm Ngụy tổng." Lý Phong đảo mắt nhìn đám người Ngụy Trường Công một lượt, chậm rãi nói.

Hắn không phải không nghĩ tới yêu cầu lớn hơn, tỉ như nếu Tiểu Hoàn Đan hữu hiệu, bọn họ phải từ bỏ quyền thừa kế, nhưng vừa cân nhắc Lý Phong đã biết bọn họ sẽ không đáp ứng điều kiện này.

Nhưng mà ngẫm lại, mỗi người một triệu vừa có thể bắt bọn hắn xuất ra chút huyết, lại có thể khiến bọn hắn nhanh chóng tiếp nhận, và không người nào cho rằng hắn dùng công phu sư tử ngoạm.

Quả nhiên, đám người Ngụy Trường Công chỉ là hơi chút do dự liền gật đầu đáp ứng, một triệu mà thôi, đối với bọn hắn chỉ là chút tiền tiêu vặt!

"Rất tốt!" Lý Phong cười lạnh một tiếng, cũng không sợ bọn họ đổi ý, bước nhanh đến trước mặt Ngụy Phó móc ra bình sứ, chuẩn bị cho Ngụy Phó ăn vào.

"Ta cảnh cáo các ngươi, các ngươi làm vậy là coi mạng sống của Ngụy lão như trò đùa! Nếu như Ngụy lão xảy ra chuyện không may, các ngươi tự gánh lấy hậu quả!"

"Còn nữa, người trẻ tuổi, lão phu đời này ghét nhất là mấy tên thần côn bán thuốc giả, đừng để ta bắt được nhược điểm, nếu không. . . Hừ!" Triệu Tể chữa trị cho Ngụy Phó đã lâu, lại không có chút tiến triển nào, đành phải thu hồi ngân châm, nhưng hắn không tin “thần dược” của Lý Phong có thể giúp Ngụy Phó kéo dài tính mạng!

"Triệu đại phu, cám ơn ngươi nhắc nhở, ngươi cứ đứng ở một

bên nhìn thật kỹ vào." Lý Phong rất khó chịu với Triệu Tể, danh y thì như nào, có thể trâu bò được bằng hệ thống sao?

Nói xong Lý Phong không để ý tới khuôn mặt tái nhợt của hai ông cháu Triệu Tể, sau đó lấy Tiểu Hoàn Đan ra, đưa vào miệng Ngụy Phó.

Được y tá trợ giúp vuốt miệng vuốt cổ và bụng, Tiểu Hoàn Đan rốt cục đã chui vào bụng Ngụy Phó, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nín thở chờ đợi kết quả.

Thời gian trôi qua, máy đo nhịp tim tiếp tục vang lên tích tích tích tích không ngừng, tình huống Ngụy Phó vẫn như cũ không có chút cải thiện nào!

"Ha ha, hắn quả nhiên là đồ lừa gạt, Băng Khanh, hiện tại ngươi còn lời gì để nói?"

"Ngụy Băng Khanh, nhớ kỹ những gì ngươi vừa nói, từ chức, giao ra cổ phần!"

"Thôi đi, Bằng nhi, gọi điện thoại báo cảnh sát đến bắt tên thần côn bán thuốc giả này lại!"

Đến cả Ngụy Băng Khanh cũng lộ sắc mặt tái nhợt, bắt đầu hoài nghi Lý Phong.

Nhưng khi Triệu Bằng lấy điện thoại di động ra chuẩn bị báo cảnh sát, Ngụy Phó trên giường bệnh đột nhiên kịch liệt ho khan vài tiếng, tiếp theo mở hai mắt ra!

Cùng lúc đó, âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ." .

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 200 kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

Nhiệm vụ kéo dài tính mạng cho Ngụy Phó... đã hoàn thành!

Chương 63. 8 triệu tới tay

Đám người Ngụy Trường Công ngẩn ngơ, đồng tử Triệu Tể cũng co rụt lại, Triệu Bằng càng là há to mồm không dám tin!

Ta XXX, viên thuốc kia thật sự có tác dụng? Sao có thể như vậy, tình huống này đáng lẽ chỉ tồn tại trong phim hoặc là tiểu thuyết internet a.

Ngụy Băng Khanh lấy tay che miệng, mừng rỡ không thôi, nhưng nàng không dám phát ra bất kỳ thanh âm nào, nàng sợ hết thảy chỉ là ảo giác, nước mắt đã không ngăn được mà chảy xuống.

Năm nàng 10 tuổi đã mất đi cha mẹ, bà nội cũng qua đời sớm, là gia gia một tay nuôi nấng nàng.

Tại Ngụy gia này, gia gia là người duy nhất giúp Ngụy Băng Khanh cảm thấy hơi ấm của tình thân, nếu như gia gia qua đời, nàng thật sự không biết mình sẽ như thế nào!

Chuyện này làm căn phòng vốn đang ầm ĩ bỗng nhiên an tĩnh lại, rất lâu sau vẫn không ai động đậy.

"Triệu đại phu, cám ơn ngươi, ta cảm thấy thân thể tốt hơn nhiều rồi." Ngụy Phó đã thật lâu không thấy mình nhẹ nhàng như vậy, tựa như trẻ ra mười mấy tuổi.

"Cái này. . ." Khuôn mặt Triệu Tể đỏ ửng, muốn nói ra tình hình thực tế, lại có chút không quá tình nguyện.

Hắn vừa rồi còn nói Lý Phong là thần côn bán thuốc giả, muốn báo cảnh sát bắt Lý Phong, kết quả Ngụy Phó tỉnh lại, hơn nữa nhìn qua thì khí sắc Ngụy Phó không hề giống người bệnh nặng liệt giường, đây không phải là đánh hắn mặt sao?

(thần côn:thật khó giải thích, thường từ này mang ý nghĩa mỉa mai những tên lừa đảo núp bóng tôn giáo, kiểu như tự nhận pháp sư hoặc cao tăng đắc đạo)

Mấy người Ngụy Trường Công cũng đóng chặt miệng không nói một lời , bọn họ trước đó còn trào phúng Lý Phong, nói Lý Phong là tên lừa đảo, muốn đuổi Lý Phong ra khỏi đây, con mẹ nó còn cùng Lý Phong đánh cược, kết quả thì sao?

Lão gia tử tỉnh lại! Ngụy Băng Khanh không chỉ bảo vệ được chức vị tổng giám đốc, mỗi người trong bọn họ còn mất 1 triệu, biệt khuất a!

Dưới tình huống như vậy, bọn họ làm sao còn có mặt mũi nói ra tình hình thực tế? Đành phải gắng gượng im lặng!

"Gia gia, là Lý Phong cho ngươi ăn một viên thần dược tổ truyền, ngươi mới có thể tỉnh lại." Ngụy Băng Khanh lau nước mắt, đi tới phía trước nhỏ giọng nhắc nhở.

"Lý Phong? Thần dược?" Ngụy Phó lộ vẻ mặt kinh sợ, trước đó hắn cũng nghe thấy cái tên Lý Phong trong điện thoại, cũng bởi vì cuộc gọi đó mà bị lão nhị làm tức ngất đi, nhưng hắn hiện tại căn bản không quan tâm Lý Phong, chỉ muốn hỏi rõ ràng về thần dược tổ truyền kia.

Ngụy Băng Khanh không dám giấu diếm, vội vàng giới thiệu một lần.

"Ngươi còn bao nhiêu viên thuốc như vậy?" Ngụy Phó cố gắng đè ép vui vẻ trong lòng, run giọng hỏi.

Là người đều sợ chết, loại phú hào siêu cấp như Ngụy Phó lại càng sợ chết hơn, hắn có vinh hoa phú quý hưởng mãi không hết, nếu có thể sống sót hắn tự nhiên muốn nắm chặt lấy!

Nếu như thần dược đó đúng là thần kì như lời Lý Phong nói, vậy hắn vô luận như thế nào cũng muốn mua thêm mấy viên!

"Ngụy lão gia tử, thần dược kéo dài tính mạng này của ta do tổ tông truyền xuống, ta chỉ có một viên." Lý Phong lộ vẻ ngoài cười khổ, nhưng trong lòng lại cảnh giác.

Thất phu vô tội hoài bích có tội, một khi sự tình hôm nay truyền ra ngoài, khẳng định sẽ có người đánh chủ ý lên Tiểu Hoàn Đan, hắn chỉ có thể khăng khăng đây là viên Tiểu Hoàn Đan duy nhất,

như vậy mới có thể ép khả năng mạo hiểm xuống thấp nhất.

"Vậy thì thật đáng tiếc. . . Lý Phong, nếu như ngươi còn có những viên thần dược tương tự, ta nguyện ý bỏ ra 10 triệu để mua một viên. Băng Khanh, ngươi chuẩn bị chuyển cho Lý Phong 10 triệu tiền thuốc." Ngụy Phó ra vẻ thâm ý sâu sắc nói.

Hắn không tin Lý Phong chỉ có một viên thần dược này, chỉ cần cho Lý Phong một chút chỗ tốt, vậy về sau Lý Phong sẽ tự mình lấy thuốc ra.

Nghe thấy lời ấy, đám người Ngụy Trường Công ngược lại không cảm thấy kì lạ, Triệu Bằng lại ghen ghét phát điên.

Đây chính là 10 triệu a, tuy Triệu gia bọn họ là danh y thế gia, vốn liếng tương đối khá, nhưng lại không cách nào đánh đồng với Ngụy gia, 10 triệu này hắn cần phấn đấu một năm mới kiếm được.

Còn Lý Phong thì sao? Chỉ là lấy ra một viên thuốc đã kiếm được 10 triệu, lại thêm đám người Ngụy Trường Công mỗi người bỏ ra một triệu, tối nay Lý Phong trực tiếp thu về 18 triệu!

Sau sự tình lần này, Ngụy Băng Khanh khẳng định sẽ nảy sinh thiện cảm lớn lao với Lý Phong, những yếu tố này cộng vào với nhau, làm Triệu Bằng ghen ghét Lý Phong đến mức gần như phát cuồng!

"Lão gia tử quá khách khí rồi, tiền thuốc đã có người trả hộ ngươi, cho nên 10 triệu này cứ miễn đi." Lý Phong hiểu được đạo lý làm gì cũng phải có chừng có mực.

Tuy hắn có lý do chính đáng tiếp nhận 10 triệu này, nhưng làm vậy sẽ cho Ngụy Băng Khanh ấn tượng tham tiền, vạn nhất hệ thống lại đưa ra nhiệm vụ chinh phục Ngụy Băng Khanh, vậy hắn chẳng phải là bởi vì lợi nhỏ mà mất lợi lớn?

Bất quá chuyện này cũng nhắc nhở Lý Phong, nếu như hắn có thể tìm được con đường phù hợp, hoàn toàn có thể sử dụng Tiểu Hoàn Đan kiếm rất nhiều tài phú, cái này so với trực tiếp dùng điểm tích lũy đổi tiền thì phù hợp hơn nhiều!

Chương 64. 8 triệu tới tay(2)

"Ồ?" Ngụy Phó lập tức nhìn sang Ngụy Băng Khanh, hắn tưởng Ngụy Băng Khanh đã giao tiền thuốc.

"Gia gia, ngài đừng nhìn ta, là đám người Nhị thúc. . ." Ngụy Băng Khanh ngay sau đó đã giảng thuật lại chuyện lúc nãy một lần.

"Chờ chút, tuy rằng lão gia tử đã tỉnh, nhưng cũng không thể chứng minh được viên thuốc kia cho lão gia tử nửa năm tuổi thọ a!" Ngụy Trường Công đột nhiên nghĩ đến điểm ấy, gấp giọng nói.

"Đúng a, biết đâu Hứa lão gia tử là hồi quang phản chiếu. . ." Nói đến đây Ngụy Tử Bình vội vàng ngậm miệng lại, tiếp theo rất muốn cho mình một cái bạt tai.

(hồi quang phản chiếu:1 hiện tượng đặc biệt, tình trạng của người đau ốm bệnh tật đột nhiên trở nên tốt hơn nhưng ngay sau đó sẽ lăn ra chết =_=)

Lý Phong cười, bọn họ đang muốn quỵt nợ sao? Có chút ý tứ!

"Hừ, ta tự nhiên là rõ ràng thân thể của mình hơn bất cứ ai!" Ngụy Phó cười lạnh một tiếng, càng thêm bất mãn với đám con cháu, bất quá vì lý do cẩn thận, Ngụy Phó vẫn để Triệu Tể đến bắt mạch.

"Mạch rất bình ổn. . . Cơ thể Ngụy lão bây giờ xác thực rất tốt, trong ngắn hạn không có vấn đề gì." Triệu Tể rút tay về, lộ vẻ không thể tin nổi.

Tới bây giờ hắn vẫn không dám tin tưởng hết thảy trước mắt, một viên thuốc có thể khiến người hấp hối sắp chết biến thành sinh long hoạt hổ, không chút nào khoa trương mà nói, đây chính là kỳ tích trong lịch sử y học a!

Chỉ tiếc không có viên thuốc thứ hai cho hắn nghiên cứu, nếu không nói không chừng hắn có thể nghiên cứu ngược ra một loại

thần dược có công hiệu ngang ngửa , đến lúc đó, danh lợi chẳng phải dễ kiếm như trở bàn tay?

Nghĩ tới đây Triệu Tể cũng có chút hối hận, nếu lúc đó hắn tin lời Lý Phong, rồi cắt xuống một mảnh nhỏ trong viên thuốc mang về nghiên cứu, vậy chẳng phải là tốt rồi?

Có kết luận của Triệu Tể, đám người Ngụy Trường Công tự nhiên không còn lời nào để nói, dưới ánh mắt nghiêm khắc của lão gia tử, mỗi người bọn họ đưa cho Lý Phong một tấm chi phiếu 1 triệu.

Cùng lúc đó, Triệu Bằng kéo Triệu Tể đến một bên nhỏ giọng thầm thì vài câu, sau khi Lý Phong thu xong chi phiếu, Triệu Tể một lần nữa đi đến trước giường.

"Ngụy lão, có chuyện này ta muốn thương lượng với ngươi một chút, Bằng nhi nhà ta một lòng một dạ với Ngụy Băng Khanh tiểu thư, muốn được kết lá liền cành với Ngụy tiểu thư, không biết ý của Ngụy lão như thế nào?" Triệu Tể cười mỉm nói.

Trong phòng ngủ nhất thời yên tĩnh, sắc mặt đám người Ngụy Trường Công đều biến thành quái dị, Triệu Bằng muốn cưới Ngụy Băng Khanh? Chuyện tốt a! Chỉ cần Ngụy Băng Khanh đến Triệu gia, lão gia tử liền không còn lý do để cho nàng đảm nhiệm chức vị Tổng giám đốc nữa a!

"Triệu Bằng là nhân tài một phương, y thuật cao siêu, xác thực xứng với Băng Khanh nhà ta!" Ngụy Trường Công cười ha hả nói .

"Trai tài gái sắc, ông trời tác hợp a, cái hôn sự này người làm cô cô như ta nguyện giơ hai tay tán thành!" Ngụy Trường Lệ vỗ tay, hưng phấn tựa như nghe được đại hỷ sự vậy.

"Gia gia, Triệu ca thật sự rất không tệ, có thể gả cho Triệu ca là phúc khí của tỷ tỷ a!" Ngụy Tử Bình vừa cười vừa nói.

"Là như vậy sao. . . Nhưng ta vẫn muốn hỏi ý tứ của Băng Khanh trước." Ngụy Phó cười cười, trực tiếp đá chuyện này sang chỗ Ngụy Băng Khanh, thật ra hắn chướng mắt với Triệu Bằng, chẳng qua là vì nể mặt Triệu Tể đã từng mấy lần cứu mạng mình, nên

hắn không tiện trực tiếp cự tuyệt.

Người khác đều nhìn về phía Ngụy Băng Khanh, Triệu Bằng càng là khẩn trương tới mức tay ngập trong mồ hôi, hiện tại Ngụy Băng Khanh đã giữ được cổ phần, chính là nhân tuyển tốt nhất để cưới làm vợ, nếu như Ngụy Băng Khanh đáp ứng, mỹ nữ, tiền tài, địa vị toàn bộ đều về tay hắn!

Lý Phong bề ngoài thì bất động thanh sắc, nhưng trong lòng khẩn trương tới cực điểm, tuy hắn chưa thể nói là ưa thích Ngụy Băng Khanh, nhưng cũng không muốn Ngụy Băng Khanh bị con lợn Triệu Bằng này đè xuống mà nắc mỗi ngày a!

Hiện tại vấn đề là, Ngụy Băng Khanh. . . Có đồng ý không?

(Đọc tới đoạn y thuật mình cảm thấy mấy phần cảm khái, mọi người muốn mạnh khỏe thì phải học dưỡng sinh, dưỡng mắt dưỡng miệng dưỡng dạ dày. Ngoài ra thì trạm trang công cũng rất tốt, dù đã bị hạ bậc nhưng đó là công phu chân thật, một vị thầy mình rất kính trọng từng kể rằng có người sống tới 90t vẫn còn đi xe đạp được nhờ tập nó, đương nhiên nếu chỉ tập bình thường thì sẽ mất thời gian khá lâu mới cảm nhận được khí chạy quanh người, mình có cách để tăng tốc độ lên nhiều. Nếu mọi người có hứng thú thì hãy ib fb https://www.facebook.com/profile.php?id=100047475040773 để nói thêm, à nếu thấy truyện hay thì hãy chia sẻ donate hoặc là sau này mua để ủng hộ người editor nghèo hèn này, cảm ơn các bạn)

Chương 65. Thể hiện hào quang nhân vật chính

"Xin lỗi Triệu đại phu, ta hiện tại còn chưa cân nhắc vấn đề này."

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, đôi mi thanh tú của Ngụy Băng Khanh cau lại, chậm rãi nói, nàng cũng là nể tình Triệu Tể từng cứu gia gia mới nói uyển chuyển như thế, nếu không nàng sẽ cự tuyệt một cách càng thêm cứng rắn.

Không nói tới chuyện nàng vốn không dự định yêu đương, dù có đi nữa, Triệu Bằng cũng không có cửa!

"Băng Khanh, ta vừa gặp đã cảm mến ngươi, xin ngươi cho ta một cơ hội để chứng minh bản thân, được không?" Sắc mặt Triệu Bằng hơi tái, miễn cưỡng cười nói.

Theo Triệu Bằng, Ngụy Băng Khanh quả thực là không cho hắn một chút mặt mũi nào, hắn kém cỏi như vậy sao? Bất kể thế nào, hắn cũng là con nhà nòi danh y thế gia, bản thân lại là nhân tài một phương, gia gia còn từng cứu mạng Ngụy Phó, những thứ này còn chưa đủ để Ngụy Băng Khanh động tâm sao?

"Ngụy tiểu thư, Bằng nhi vô cùng sinh tình với ngươi, nếu như chỉ bởi vì lý do ngươi bây giờ không muốn kết hôn mà cự tuyệt hắn, đối với hắn quả thật là không quá công bằng a." Triệu Tể thở dài, khuyên bảo.

Hắn rất hài lòng về Ngụy Băng Khanh, đã như vậy, hắn tự nhiên phải nghĩ biện pháp tác hợp cho cháu mình, dù là phải mặt dày xin xỏ cũng muốn Ngụy Băng Khanh cho Bằng nhi một cơ hội truy cầu!

"Đúng vậy a Băng Khanh, ngươi cho Triệu Bằng một cơ hội đi!"

"Tỷ, Triệu ca yêu ngươi như mạng, ngươi nhẫn tâm cự tuyệt hắn

như vậy sao?"

"Băng Khanh, ngươi đã trưởng thành rồi, nên suy nghĩ chuyện chung thân đại sự đi, ta cảm thấy Triệu Bằng và ngươi rất xứng đôi vừa lứa."

"Tỷ, cứ coi như nể tình Triệu đại phu từng cứu mạng gia gia, ngươi hãy cho Triệu ca một cơ hội a!"

Đám người Ngụy Trường Công, Ngụy Tử Bình ào ào mở miệng khuyên bảo, bọn họ đều ngóng trông Ngụy Băng Khanh sớm xuất giá một chút, tốt nhất là chủ động từ chức tổng giám đốc, làm sao có thể trơ mắt nhìn Ngụy Băng Khanh cự tuyệt Triệu Bằng?

Nói thật, dù là Lý Phong hiện tại nói muốn theo đuổi Ngụy Băng Khanh, bọn họ cũng sẽ đồng ý hai tay hai chân.

Lý Phong bị hai ông cháu Triệu Tể làm cho tức điên người, cự tuyệt Triệu Bằng là không công bằng? Ái tình xưa nay có công bình bao giờ? Đó là cảm xúc, cảm xúc đấy có hiểu hay không!

Còn có cả đám người Ngụy Trường Công nữa, trong mắt bọn hắn hạnh phúc của Ngụy Băng Khanh là cái gì? Bất quá nói đi cũng phải nói lại, đến cả mạng sống của Ngụy Phó bọn họ cũng không thèm coi trọng, thì nói gì tới chuyện này.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Ngay tại thời điểm Lý Phong đang tức giận, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Thể hiện hào quang nhân vật chính."

"Mục tiêu: Thông qua hành động thực tế, chứng minh ngươi ưu tú hơn Triệu Bằng, làm hắn mất đi mặt mũi, không dám tiếp tục truy cầu Ngụy Băng Khanh."

"Khen thưởng: 200 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

"Ghi chú 1: Bởi vì nhiệm vụ liên quan đến hạnh phúc sau này

của kí chủ, căn cứ theo chủ nghĩa nhân đạo của nhà phát triển, hệ thống tạm thời khen thưởng kí chủ hai bản kỹ năng 《 Y Thần chi nhãn 》, 《 Cửu Chuyển Thần Châm 》, sau khi nhiệm vụ kết thúc sẽ thu hồi."

"Ghi chú 2: Muốn chinh phục mỹ nhân lạnh lùng, thì phải có niềm tin bá đạo rằng 'Em nào mà bố mày nhìn trúng thì thằng khác đừng mong đụng vào! —— trích 36 kế tán gái."

"Ách, hệ thống ngươi nhất quyết phải ra những nhiệm vụ như vậy sao?" Lý Phong xem như đã minh bạch, cái Hệ thống cứu vãn nữ thần này thật ra dùng để phục vụ mục đích tán gái, chẳng lẽ tên phát triển là một trạch nam?

(trạch nam:gần nghĩa với hikikomori, chỉ đàn ông ở lì trong nhà không ra ngoài tiếp xúc xã hội)

Một bên khác, Ngụy Băng Khanh cũng bị những người này làm cho buồn nôn, yêu ai là tự do của nàng, dù nàng cả đời ở giá cũng không ai có quyền quản, còn công bằng. . . Không cho Triệu Bằng cơ hội là do chính hắn chưa đủ tốt, vậy mà còn có mặt mũi đòi công bằng? Đạo lý gì đây!

Ngụy Băng Khanh còn chưa nghĩ ra cách nói có thể khiến đám người kia chết cái tâm này đi, cho nên trong lúc nhất thời có chút trầm mặc.

"Triệu tiên sinh, ngươi cảm thấy Ngụy tổng có ưu tú không?" Lý Phong đè xuống cảm xúc trong lòng, đứng ra nói.

Vấn đề này làm tất cả mọi người ngơ ngẩn, không phải chứ. . . Chuyện này ngươi có quyền xen vào à? Hơn nữa, Ngụy Băng Khanh ưu tú hay không mà cần hỏi sao? Đó là sự thật rõ rành rành có được hay không!

Tuy đám người Ngụy Trường Công rất khó chịu khi thấy Lý Phong nhảy ra vào thời điểm này, nhưng Lý Phong vừa mới cứu sống lão gia tử, bọn họ cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến.

Lông mày Ngụy Băng Khanh hơi nhíu lại, kinh ngạc nhìn về phía

Lý Phong, trực giác nói cho nàng biết, vào thời điểm này Lý Phong lại đứng ra chắc chắn là muốn thay nàng từ chối Triệu Bằng, chỉ là. . . Lý Phong sẽ làm thế nào?

"Đương nhiên, Băng Khanh ưu tú là chuyện rõ như ban ngày, chính vì nguyên nhân đó, ta mới vừa gặp đã yêu Băng Khanh." Triệu Bằng hơi hơi trầm ngâm liền cho ra một cái đáp án tự cho là vừa vặn.

Chương 66. Thể hiện hào quang nhân vật chính(2)

"Rất tốt, vậy ngươi nói cho ta biết, phải là nam nhân thế nào mới có thể xứng với Ngụy tổng?" Lý Phong cười một tiếng, hỏi đến vấn đề thứ hai.

Vấn đề này nhất thời làm khó Triệu Bằng, nếu như muốn khiến Ngụy Băng Khanh vui vẻ, thì phải nói không có nam nhân nào có thể xứng với nàng, cứ như vậy hắn cũng không có tư cách theo đuổi Ngụy Băng Khanh.

Nếu như hắn nói mình xứng với Ngụy Băng Khanh, có thể cho người ta một loại cảm giác cao ngạo tự đại?

"Ơ cái thằng mặt âm đạo này, thế mà dám làm khó lão tử!" Triệu Bằng ở trong lòng phẫn nộ không thôi.

"Xem ra vấn đề này rất khó trả lời a, bất quá không vấn đề. Ta sẽ đổi cách diễn đạt khác. Ta cảm thấy mình đã đầy đủ ưu tú, nhưng vẫn không xứng với Ngụy tổng, Triệu tiên sinh còn không bằng cả ta, vậy thì càng không xứng với Ngụy tổng, mọi người nghĩ xem đúng không?" Lý Phong liếc nhìn mọi người một lượt, chậm rãi nói.

Triệu Bằng chỉ cảm thấy một cỗ lửa giận cuồn cuộn trong ngực! Cái XXX, con mẹ nó ngươi có chỗ nào ưu tú hơn ta, làm sao ta không nhìn ra?

Mấy người Ngụy Trường Công cũng ngẩn ngơ. . . Ngươi thật sự nói mà không biết ngượng mồm a, trừ miệng lưỡi bén nhọn ra, chúng ta căn bản không nhìn ra được ngươi có chỗ nào ưu tú có được hay không? !

Ngụy Băng Khanh vốn đang nghiêm mặt, nghe xong câu nói này đã thiếu chút nữa cười thành tiếng, gia hỏa này quá tự luyến a? Bất quá trong tiềm thức Ngụy Băng Khanh cũng cho rằng Lý Phong

ưu tú hơn Triệu Bằng . .

"Ngươi dựa vào cái gì mà nói ngươi ưu tú hơn ta?" Triệu Bằng thở sâu, tận lực bảo trì phong độ thân sĩ.

"Đúng a, Triệu ca là con cháu danh y, bản thân cũng là nhân tài một phương, y thuật rất giỏi, là nhân vật nổi tiếng được nhiều người biết, ngươi ngoại trừ có một viên thần dược tổ truyền ra thì còn có cái gì?" Người nói chuyện tên là Ngụy Băng Liên, con gái của lão tứ Ngụy Trường Nghiệp .

Ngụy Băng Liên ở thành phố Minh Châu này cũng rất nổi tiếng, tuy không nghiêng nước nghiêng thành bằng Ngụy Băng Khanh, nhưng cũng không phụ hai chữ mỹ nữ, khác với cha mẹ vì tài sản nên muốn đuổi Ngụy Băng Khanh đi, nàng là ghen tỵ người chị họ này. Vì sao chị ta có thể vừa xinh đẹp vừa tài giỏi như vậy? Nói chung, Ngụy Băng Khanh khó chịu là nàng vui vẻ.

"Đúng đấy, ngươi chỉ là tên làm thuê cho công ty nhà chúng ta, có tư cách gì mà tự nhận ưu tú hơn Triệu ca?" Ngụy Tử An khinh thường nói, hắn là anh ruột của Ngụy Băng Liên, tự nhiên muốn theo phe của em gái, huống hồ hắn cũng cảm thấy rất ngứa mắt với Lý Phong.

"Băng Liên, Tử An, các ngươi tuyệt đối đừng nói như vậy, Lý Phong cũng hiểu y thuật, chi bằng để Lý Phong cùng Triệu Bằng so đấu y thuật một phen, dùng cái này để phán định xem người nào ưu tú hơn." Ngụy Trường Công ở một bên dùng giọng âm dương quái khí nói.

Khi ở trong văn phòng trợ lý, hắn rõ ràng đã nghe thấy Lý Phong nói mình hiểu y thuật, bất quá bây giờ xem ra cái gọi là “hiểu y thuật” trong miệng Lý Phong cũng chỉ là viên thần dược tổ truyền có tác dụng kéo dài mạng sống mà thôi, chỉ so y thuật thì Lý Phong khẳng định không phải đối thủ của Triệu Bằng!

Chỉ cần kích động Lý Phong đồng ý so đấu y thuật với Triệu Bằng, liền có thể làm Lý Phong xấu hổ trước mặt mọi người, cứ như vậy Lý Phong còn dám phách lối nữa không?

"Tốt, vậy so y thuật đi!" Hai mắt Triệu Bằng sáng lên, hưng phấn

nói , hắn tự nhận y thuật của mình đặt trong những người đồng lứa có thể nói là nhất đẳng, dù Lý Phong thật sự hiểu một chút y thuật cũng tuyệt đối không phải đối thủ của hắn! !

"Cái này. . . Không so y thuật, không so y thuật." Lý Phong lộ vẻ lúng túng khó xử, xem ra rất xoắn xuýt.

Nếu như Tô Đồng cũng ở chỗ này, kiểu gì cũng sẽ nghĩ tới lần trước khi Lý Phong bẫy Trần Đại Tráng, lúc đó hắn cũng có biểu tình y như bây giờ. . .

Chương 67. Ngươi, bất lực

"Vậy là ngươi không dám so đấu với ta?" Triệu Bằng chỉ cảm thấy cục tức trong lồng ngực xẹp đi hơn phân nửa, một tên cùi bắp đến dũng khí so đấu cũng không có, còn dám nói ưu tú hơn hắn?

"Nếu ngươi đã không dám, vậy thì đừng nói ngươi ưu tú hơn Triệu Bằng!"

"Ta còn đang muốn xem ngươi ưu tú thế nào, không nghĩ tới ngươi lại sợ, thật khiến người ta cười muốn rụng răng!"

Đám người Ngụy Tử Bình, Ngụy Tử An nắm lấy cơ hội trào phúng Lý Phong.

Ngụy Băng Khanh cau mày, trong lòng rất nghi hoặc, tuy thời gian nàng quen biết Lý Phong không dài, nhưng Lý Phong cho nàng ấn tượng không phải loại chỉ biết nói mạnh miệng, gặp chuyện liền bỏ chạy, rốt cục trong hồ lô của Lý Phong bán thuốc gì?

"Người nào không dám? Ta chẳng qua là cảm thấy không cần thiết mà thôi! Ta vừa mới kéo dài tính mạng cho Ngụy lão gia tử, người nào y thuật mạnh hơn còn không phải rõ ràng rồi sao?" Lý Phong trợn mắt lên, kiêu ngạo nói.

Đám người Ngụy Tử Bình: ". . ."

Không phải chứ, thần dược tổ truyền cùng với y thuật của ngươi có quan hệ cọng lông a, đổi thành chúng ta có loại thuốc này cũng có thể kéo dài tính mạng cho lão gia có được không?

"Lý Phong, ngươi có phải còn mơ ngủ chưa rõ ràng tình huống? Y thuật là chỉ phương pháp trị liệu của người trị bệnh, là kỹ thuật chữa bệnh, không phải ngươi có thần dược nghĩa là y thuật ngươi cao siêu, trừ phi viên thuốc đó là do chính ngươi nghiên cứu chế tạo."

"Nếu như ngươi không phục, chúng ta có thể lập tức chẩn bệnh

cho người Ngụy gia, xem bọn hắn có ẩn tật gì không, nếu như có, chúng ta lại thi triển thủ đoạn của bản thân chữa cho bọn hắn, để xem người nào có thủ đoạn hữu hiệu, như thế nào?" Triệu Bằng cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói.

"Ta đương nhiên không phục, nhưng ngươi nói muốn đấu là ta phải đấu, vậy chẳng phải là ta thật mất mặt? Hiện giờ trong tay ta có chi phiếu 8 triệu, nếu như ngươi cũng lấy ra 8 triệu làm tiền đặt cược thì ta đấu với ngươi, nếu ngươi không dám thì bỏ đi." Lý Phong lấy ra chi phiếu, cười lạnh nói.

Tuy vẻ ngoài hắn rất trấn định, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra hắn đang thầm khẩn trương.

Ngụy Băng Khanh: ". . ."

Nàng cuối cùng đã minh bạch Lý Phong muốn làm cái gì, bởi vì hình ảnh này quá quen thuộc, ban đầu ở sở cảnh sát Lý Phong cũng dùng loại phương thức này kích đểu Phùng Tuấn đánh cược, nói cách khác, từ khi bắt đầu Lý Phong đã đào sẵn hố chờ Triệu Bằng nhảy xuống!

Chỉ tiếc đám người Ngụy Trường Công không hiểu Lý Phong, bọn họ còn tưởng rằng Lý Phong muốn dùng loại phương thức này dọa lui Triệu Bằng, bất hạnh là, Triệu Bằng cũng nghĩ như thế. . .

"8 triệu đúng không? Tốt, ta đánh cược với ngươi!" Triệu Bằng cười lạnh một tiếng, móc ra tờ chi phiếu viết lên một chuỗi chữ số, cho mọi người nhìn thấy, cũng là 8 triệu.

Triệu gia là danh y thế gia, mở chi nhánh phòng khám ở khắp thành thị trên cả nước, năng lực kiếm tiền khá kinh người, lấy ra 8 triệu một lúc không thành vấn đề, huống hồ đây còn là lần mua bán kiếm bộn không thể lỗ, hắn có gì không dám?

"Ừm . . Người nào thắng thì 8 triệu của đối phương vào túi người đó, ngươi khẳng định muốn chơi lớn như vậy?" Khóe miệng Lý Phong giật giật một cái, xem ra có chút kinh sợ.

"Ta rất khẳng định! Làm sao, ngươi sợ à?" Triệu Bằng đắc ý cười nói, hắn không nghĩ tới Lý Phong lại chỉ được cái vỏ ngoài, lúc đầu

thì ra vẻ ta đây, lúc chơi thật thì sợ hãi, không thú vị chút nào.

Bất quá không vấn đề gì, chỉ cần ở trước mặt Ngụy Băng Khanh có được cơ hội biểu hiện này, không thú vị cũng thành rất có giá trị.

Mấy người Ngụy Trường Công cũng cười lạnh, bất quá bọn hắn cũng không dám mở miệng chế giễu Lý Phong, kẻo lại làm Lý Phong bị ép cho thật sự đổi ý.

"Người nào sợ a, ta chỉ là sợ ngươi sợ quá đổi ý mà thôi, ngươi đã muốn chơi, vậy ta liền chơi với ngươi, trước tiên bắt đầu từ người nào a?" Lý Phong thu lại vẻ kinh hoảng, trong lòng thầm vui sướng, tên ngu ngốc này cuối cùng đã chịu nhảy vào cái hố mình đào, tiểu gia diễn kịch không bị phí công!

"Như vậy đi, chúng ta lần lượt mà làm, nhìn thấy người nào có ẩn tật gì thì viết trên giấy, lấy nửa giờ làm giới hạn, nửa giờ sau chúng ta sẽ công khai tờ giấy đó, xem người nào chẩn bệnh chuẩn nhất, như thế nào?" Triệu Bằng tự tin mười phần nói.

Đám người Ngụy Trường Công nhìn nhau gật gật đầu, đều cảm thấy phương pháp này rất công bằng.

Lý Phong đối với cái này tự nhiên không có ý kiến gì, ngay sau đó liền chọn học tập 《 Y Thần chi nhãn 》, 《 Cửu Chuyển Thần Châm 》, sau đó lần lượt đi đến trước mặt đám người Ngụy Trường Công nhìn vài lần, hỏi rõ ràng tính danh bọn họ rồi bắt đầu tô tô vẽ vẽ trên giấy.

Đông y có cái thuyết pháp chẩn đoán bệnh bằng nhìn, nghe, hỏi, tiếp xúc. Mà 《 Y Thần chi nhãn 》 chính là dung hợp lại kinh nghiệm "nhìn" của những danh y trong lịch sử, chỉ cần nhìn một cái, ẩn tật của một người có thể bị nhìn ra bảy tám phần.

Còn Triệu Bằng, hắn trước tiên là đi đến xem khí sắc của đám người Ngụy Trường, lại nghe âm thanh của bọn hắn, về sau hỏi thăm giản lược về triệu chứng, rồi trực tiếp bắt mạch.

Đám người Ngụy Trường Công lập tức cảm thấy cách làm của Triệu Bằng càng thêm chuyên nghiệp, mà Lý Phong chỉ là đi đến

trước mặt bọn họ nhìn vài lần, hoàn toàn là nghiệp dư, ai cao ai thấp không cần hỏi cũng biết!

"Bằng nhi thắng chắc!" Triệu Tể thở phào, hắn vốn đang lo lắng Lý Phong là giả heo ăn thịt hổ, nhưng cách làm của Lý Phong quá không chuyên nghiệp, dù là bản thân hắn cũng vô pháp chỉ dùng "nhìn" cũng tra ra ẩn tật của một người, trừ phi là Hoa Đà tái thế!

Chương 68. Ngươi, bất lực(2)

Lông mày Ngụy Băng Khanh cau lại, nàng có thể nhìn ra Lý Phong là đang cố ý đào hố cho Triệu Bằng nhảy vào, như vậy nghĩa là Lý Phong phải nắm chắc tất thắng mới đúng, nhưng tại sao cách làm của Lý Phong hiện tại giống như triệt để từ bỏ vậy, hắn đến cùng là đang làm cái gì?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đợi đến nửa giờ sau, hai người đều dừng lại động tác.

"Ngươi nhìn ra cái gì?" Triệu Bằng cầm lấy tờ giấy trắng tràn ngập chữ viết, đắc ý hỏi.

Sau một phen chẩn bệnh, hắn tra ra ba người có ẩn tật —— Ngụy Trường Công, Ngụy Tử Bình còn có Ngụy Băng Liên, những người Ngụy gia khác thì bởi vì thời gian nên hắn ko dám phán đoán thêm, bất quá có ba người đã đầy đủ, bởi vì Triệu Bằng tin tưởng Lý Phong đến một người cũng không nhìn ra!

"Sáu người." Lý Phong búng tờ giấy trắng trong tay, khóe miệng khẽ nhếch lên, cười nói.

"Không có khả năng, ta mới nhìn ra ba người, ngươi làm sao có thể nhìn ra sáu người?" Phản ứng đầu tiên của Triệu Bằng là không tin, Lý Phong mới chỉ nhìn mỗi người vài lần mà thôi, sao có thể chuẩn xác nhìn ra người nào có ẩn tật gì?

Mấy người Ngụy Trường Công cũng phụ họa không ngớt lời, dưới cái nhìn của bọn họ, Lý Phong chỉ là bí quá nói liều, bất quá không vấn đề, dù sao giấy trắng mực đen, muốn biết hắn chẩn bệnh chính xác hay không là chuyện rất đơn giản.

"Đây chính là chênh lệch giữa ngươi và ta a! Bỏ đi, ta cũng không câu giờ của độc giả nữa, hiện tại ta lập tức nói ra bọn họ mắc ẩn tật gì."

"Phương Vi, bụng lạnh, Ngụy Băng Liên, kinh nguyệt không đều,

Ngụy Trường Nghiệp, hỏa khí quá vượng, Vương Cầm, táo bón, Ngụy Tử Bình, khí huyết thâm hụt, Ngụy Trường Công. . . thận hư bất lực." Lý Phong lắc đầu, lần lượt chỉ tay vào đám người Phương Vi, mỗi lần chỉ tay liền nói ra bọn họ mắc ẩn tật gì.

Sắc mặt Triệu Bằng nhất thời tái nhợt, ẩn tật của ba người Phương Vi, Ngụy Trường Nghiệp, Vương Cầm thì hắn không biết có chính xác hay không, bởi vì hắn không chẩn đoán được, nhưng mà ẩn tật của Ngụy Trường Công, Ngụy Tử Bình, Ngụy Băng Liên lại hoàn toàn tương tự với suy đoán của hắn!

Nhưng hắn là con cháu danh y, lại dùng phương pháp bắt mạch cẩn thận chẩn bệnh mới phán đoán ra, Lý Phong mới chỉ nhìn vài lần, làm sao lại kết luận được giống y như hắn?

Đám người Phương Vi vốn là bộ dáng chẳng hề để ý, nhưng khi bọn hắn nghe thấy lời nói của Lý Phong, hết kẻ này đến kẻ khác sắc mặt thay đổi!

Lý Phong nói đúng, bọn họ xác thực có bệnh này! Nhưng như vậy thật không khoa học a, hắn chỉ nhìn một chút mà thôi, làm sao có thể nhìn ra bọn họ có bệnh gì, mắt hắn là máy quét ra đa sao? !

"Ngươi bị điên à, lão tử rất đàn ông, ngươi mới bất lực đây, cả nhà ngươi đều bất lực, ngươi khẳng định là bất mãn với thái độ của ta, cho nên cố ý nhục nhã lão tử!" Ngụy Trường Công tựa như một con chó điên bị đạp trúng đuôi, nhảy ra chỉ vào mặt Lý Phong chửi ầm lên!

Ngụy Trường Công đã mắc bệnh bất lực hơn nửa năm, nhưng vì duy trì tôn nghiêm nam nhân, mỗi lần trả bài cho vợ hắn đều sẽ sử dụng thuốc kích dục, nói cách khác việc hắn bất lực đến cả lão bà hắn là Phương Vi cũng không biết!

Hiện tại Lý Phong ở trước mặt mọi người làm rõ việc này, mặt mũi của Ngụy Trường Công hắn biết để đâu? ! !

Lý Phong nhìn chằm chằm Ngụy Trường Công một hồi, sau cùng cười nhạo nói: "Ta vốn dự định chữa cho tốt ngươi, nhưng ngươi đã nói như vậy thì bỏ đi."

Sắc mặt Ngụy Trường Công cứng lại, trong nội tâm giống như có một vạn con ngựa lao nhanh qua. . .

Chương 69. Khôi phục không tính ta thua

Ngụy Trường Công hiện tại phiền muộn muốn thổ huyết, con mẹ nó làm sao ngươi không nói sớm a, nói sớm thì lão tử có liều mạng mất mặt cũng phải thừa nhận a!

Đối với người bất lực mà nói, còn có chuyện gì quan trọng hơn khôi phục uy phong? Hiện tại hắn còn có thể dựa vào thuốc để duy trì, vạn nhất về sau không còn tác dụng, vậy hắn sống còn có ý nghĩa gì?

Sắc mặt người khác đều biến thành quái dị, tuy Ngụy Trường Công thề thốt phủ nhận, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra hắn ngoài mạnh trong yếu, rõ ràng là bị Lý Phong nói trúng a!

Trên mặt Ngụy Băng Khanh càng là xuất hiện mấy phần xấu hổ, bởi vì hai chữ "bất lực" này làm cho nàng nhớ tới lần chạm mặt tiểu Lý Phong, đêm hôm đó nó quả thật là rất không kiêng nể gì cả. . .

"Triệu tiên sinh, ta chẩn bệnh xong rồi, hiện tại đến phiên ngươi." Lý Phong cười một tiếng, nhìn Triệu Bằng nói.

Triệu Bằng: ". . ."

Hắn còn có thể nói cái gì? Hắn mới chẩn bệnh cho ba người, đã vậy kết quả còn giống Lý Phong như đúc, về chuyện chẩn bệnh Lý Phong đã đứng ở thế bất bại.

Hiện tại chỉ có một biện pháp chuyển bại thành thắng, đó là thủ đoạn trị liệu vượt qua Lý Phong, chỉ là bệnh của ba người Ngụy Trường Công đều không phải loại trong thời gian ngắn có thể thấy được hiệu quả. . .

"Không nói được gì à, thế lấy ra cho mọi người xem một chút đi." Lý Phong đi đến trước mặt Triệu Bằng, đoạt tờ giấy trắng của

hắn, đọc: "Ngụy Trường Công thận hư bất lực, Ngụy Tử Bình khí huyết thâm hụt, Ngụy Băng Liên kinh nguyệt không đều, cho nên Triệu tiên sinh kết luận giống ta, nhưng lại ít hơn ta ba người, đúng không?"

Sắc mặt Ngụy Trường Công đen như đít nồi, xong rồi, chuyện hắn bất lực xem như đã bị công khai!

Đám người Phương Vi giật mình, nếu như kết quả chẩn bệnh của Triệu Bằng khác với Lý Phong, bọn họ còn có thể che giấu lương tâm phủ nhận lời chẩn bệnh của Lý Phong, nhưng hiện tại bọn hắn lực bất tòng tâm.

"Đã như vậy thì tỷ thí một chút xem người nào có thủ đoạn chữa bệnh càng cao siêu hơn a, Bằng nhi, lấy ngân châm của ta mà dùng, đừng làm mất uy phong của Triệu gia ta!" Triệu Tể trầm mặc đi đến trước người Triệu Bằng, đưa túi ngân châm cho Triệu Bằng.

Tổ tiên Triệu gia làm ngự y trong hoàng cung, hiện nay dù đặt ở cả Hoa Hạ cũng rất có danh tiếng, hôm nay Triệu Bằng mà thua một người đồng lứa vô danh, lan truyền ra ngoài chẳng phải sẽ để cho người ta cười nhạo?

Cho nên một trận chiến này Triệu Bằng không thể thất bại!

"Vâng, gia gia!" Triệu Bằng biết một trận chiến này có ý nghĩa như thế nào, ngay sau đó hắn hít sâu một cái tiếp nhận ngân châm.

"Ngụy tiên sinh, nhà ta có một phương pháp châm cứu tổ truyền, đối với chứng bất lực rất có hiệu quả, ngươi có nguyện ý để ta trị liệu không?" Triệu Bằng cầm ngân châm trong tay, trầm giọng nói.

"Cái này. . ." Ngụy Trường Công do dự, cái này con mẹ nó là ép hắn thừa nhận bản thân bất lực a!

"Chờ một chút, ta cảm thấy vẫn nên để ta tới trước đi, bởi vì ta có nắm chắc trong vòng 3 phút là Ngụy tổng có thể cửng lên!" Lý Phong tiến lên phía trước, mặt không đỏ thở không gấp nói.

Lời này của hắn khiến mọi người không biết nói gì, cái XXX, ngươi nói chuyện có thể suy xét một chút không, hai từ kia rất không thích hợp dùng ở nơi đông người a !

Ngụy Băng Khanh nhịn không được nghiêng đầu đi, vẻ xấu hổ trên mặt càng đậm, gia hỏa Lý Phong này thực sự là. . . Rất xấu a!

"Đương nhiên, nếu như Triệu tiên sinh cũng nắm chắc làm được như ta, vậy ta đồng ý cho ngươi tới trước." Lý Phong căn bản không quan tâm cái nhìn của người khác với hắn, mọi người ở đây đều là người trưởng thành, lời nói của hắn có vấn đề gì sao? Hoàn toàn không a!

Hắn hiện tại chỉ quan tâm so đấu thắng hay bại, nếu như lát nữa Triệu Bằng trị liệu không có hiệu quả, sau đó hắn trị lại có hiệu quả, vậy làm sao phân biệt là công lao của ai? Cho nên chuyện giúp Ngụy Trường Công cửng lên hắn nhất định phải tới trước!

Chương 70. Khôi phục không tính ta thua(2)

Triệu Bằng phiền muộn, trong vòng ba phút khiến Ngụy Trường Công cửng lên? Dù là gia gia tự mình động thủ cũng không nắm chắc, hắn nhiều lắm là giúp Ngụy Trường Công có chút phản ứng mà thôi.

Chỉ là để Lý Phong tới trước, Triệu Bằng cũng có cố kỵ tương tự, trong lúc nhất thời Triệu Bằng đứng tại chỗ, rất là xoắn xuýt.

"Nếu như trong ba phút ngươi không cách nào làm cho Ngụy tiên sinh. . . Khôi phục năng lực, có phải là có thể trực tiếp phán định ngươi thua?" Triệu Tể lộ sắc mặt âm trầm nói, hắn biết làm như vậy là không công bằng với Lý Phong, nhưng việc này quan hệ tới danh dự của Triệu gia tại giới y học, hắn nhất định phải thắng, dù là không từ thủ đoạn!

Lông mày Ngụy Băng Khanh hơi nhíu lại, rất muốn mở miệng bác bỏ, trước kia nàng có thể nói là kính ngưỡng Triệu Tể, nhưng hành vi hôm nay của Triệu Tể lại làm cho nàng cảm thấy có chút trơ trẽn.

"Có thể, trong vòng ba phút mà Ngụy Trường Công không cửng lên nổi thì cứ coi như ta thua, hắn cửng thì coi như ta thắng, thế nào? Đương nhiên, cái này cũng cần kích thích từ bên ngoài, ai có thể chuẩn bị một bộ phim Nhật Bản không, à Âu Mỹ cũng không sao." Lý Phong quay đầu liếc nhìn mọi người một lượt, chậm rãi nói.

Ngụy Băng Khanh: ". . ."

Nàng hiện tại đã bất lực, tên Lý Phong này rõ ràng đã hết thuốc chữa, nói chuyện hoàn toàn không có chút uyển chuyển nào. Còn có mấy nữ nhân đang ở đây đấy, không thể cố kỵ các nàng một chút sao?

"Khụ khụ, trong điện thoại ta có một bộ. . . Các ngươi nhìn ta như vậy làm gì, là một tên hỗn đản gửi sang cho ta, ta chỉ là bận quá mà quên xóa thôi." Ngụy Tử Bình đầy vẻ chính khí lấy điện thoại ra rồi nói.

Triệu Tể gật gật đầu, đồng ý với yêu cầu của Lý Phong, trong vòng ba phút làm cho Ngụy Trường Công cửng lên đến hắn cũng không làm được, nếu như Lý Phong làm được, tự nhiên có thể chứng minh y thuật của mình cao hơn Bằng nhi nhiều.

"Ừm, đợi chút nữa khi nào ta bảo ngươi bật thì hẵng bật, mấy vị nữ sĩ trước tiên có thể tránh đi một lát." Lý Phong búng tay chát một cái, sau đó nhìn về phía Triệu Bằng, mở miệng nói: "Triệu tiên sinh, mượn ngân châm của ngươi dùng một lát."

Triệu Bằng vừa muốn cự tuyệt, Lý Phong đã nhanh tay cầm lấy luôn rồi, mà mấy vị nữ sĩ đều đứng tại chỗ không có ý tứ muốn tránh đi, các nàng tuy rằng thẹn thùng, nhưng lại càng muốn nhìn xem Lý Phong làm cách nào để trị liệu cho Ngụy Trường Công.

"Không phải chứ. . . Các ngươi còn chưa hỏi ý kiến của ta đâu. . ." Ngụy Trường Công khóc không ra nước mắt, nói thật hắn hiện tại rất muốn Lý Phong chữa bệnh cho hắn, nhưng vừa nãy hắn mới phủ nhận, hiện tại lại để Lý Phong chữa thì chẳng phải tự đánh mặt mình?

"Cho nên ngươi không muốn khôi phục uy phong của nam nhân?" Lý Phong cười cợt.

"Ta. . . Muốn! Ngươi tới đi!" Ngụy Trường Công cắn răng một cái, quyết định không thèm đếm xỉa nữa!

Được Lý Phong chỉ đạo, Ngụy Trường Công cởi áo ra nằm thẳng trên ghế sa lon, tiếp theo Lý Phong rút ra chín cái ngân châm, sau đó lại lấy điện thoại di động mở phần đếm giờ lên.

Sau khi bắt đầu tính giờ, tay phải Lý Phong nhanh như điện xẹt, cầm lấy một cái ngân châm nhanh chóng cắm vào thân thể Ngụy Trường Công, gần như chỉ một giây đã cắm xong toàn bộ số ngân châm.

"Làm linh tinh!" Triệu Tể ở một bên nhìn mà nổi giận, thi châm là một môn học vấn bác đại tinh thâm, huyệt vị khác biệt góc đâm cũng khác biệt, chiều sâu cũng khác biệt, cắm nhanh như Lý Phong căn bản chỉ là trò đùa!

"Ngươi căn bản là chưa từng học châm cứu, ngươi đang hại Ngụy tiên sinh!" Triệu Bằng cười lạnh, thủ pháp của Lý Phong hoàn toàn là làm loạn a, có thể nảy sinh hiệu quả thì con mẹ nó đúng là gặp quỷ!

"Vô tri!" Lý Phong mặc kệ bọn họ, vì sao hắn có lòng tin làm Ngụy Trường Công cửng lên trong vòng 3 phút? Bởi vì hắn có 《 Cửu Chuyển Thần Châm 》lấy được từ hệ thống a!

Đây chính là phương pháp châm cứu dung hợp tất cả tinh hoa từ lịch sử y học mấy ngàn năm của Hoa Hạ, cái gì mà vô sinh, thận hư, bất lực, mặc kệ là bệnh nào cũng chữa được! Triệu Tể ngươi dù trâu bò hơn nữa thì cũng trâu bò bằng hệ thống được không? Không có kiến thức!

"Lý Phong, không cần mắc thêm lỗi lầm nữa, nếu như thi châm không đúng, rất dễ dàng tạo thành tổn thương cho người bệnh, một khi Ngụy tiên sinh xảy ra vấn đề, ngươi khó thoát khỏi tội trạng, nhận thua đi!" Triệu Tể đi đến sau lưng Lý Phong sau lưng, lộ sắc mặt âm trầm nói.

"Nhận thua cái rắm!" Lý Phong cười lạnh một tiếng, rút châm trên người Ngụy Trường Công ra với tốc độ còn nhanh hơn lúc cắm, tiếp theo quát lên: "Ngụy Tử Bình, bật phim sex!"

Ngụy Tử Bình đầu tiên là sững sờ, tiếp theo mới phản ứng lại, vội vàng cầm điện thoại di động đi đến trước mặt Ngụy Trường Công, bấm nút mở phim. .

Sau khi âm thanh mê người của thánh nữ JAV nào đó trong phim vang lên, lập tức Ngụy Trường Công đã thấy quần mình nhô lên một mảng!

"Lên rồi, ta thật sự đã cửng lên!" Giờ khắc này, Ngụy Trường Công vui đến phát khóc!

Chương 71. Mặt mũi để ở đâu

Không người nào hiểu được tâm tình vui sướng của Ngụy Trường Công bây giờ, loại cảm giác mất mà tìm được, loại cảm giác nhẹ nhõm giống như bỗng nhiên ngọn núi lớn đè lên lưng mình không còn, quả thực khó lòng miêu tả bằng lời!

Giờ khắc này, Ngụy Trường Công giống như được sinh ra thêm một lần nữa! Về phần chuyện hắn bất lực bị người nhà biết sẽ mang đến cho hắn ảnh hưởng gì đã không còn trọng yếu!

Người khác thì nhìn mà ngơ ngẩn!

Con mẹ nó, chỉ là cắm mấy châm mà thôi, Ngụy Trường Công vậy mà khôi phục? Chẳng lẽ Lý Phong vừa mới thi triển tiên pháp sao?

Giờ khắc này đám người Ngụy gia rốt cục đã tin tưởng Lý Phong có y thuật vượt qua Triệu Bằng, đến cả Ngụy Phó từ đầu tới giờ vẫn nằm ở trên giường giữ yên lặng cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mà trong đôi mắt đẹp của Ngụy Băng Khanh thì càng là bộc phát thần thái kì lạ, giờ phút này nàng đã bỏ qua tiếng "a a ưm" phát ra từ điện thoại của Ngụy Tử Bình, trong mắt chỉ còn Lý Phong.

Phương thức xuất hiện thần kì, võ công cao siêu, thần dược kéo dài tính mạng ngàn vàng khó mua được, y thuật siêu tuyệt. . . Trên người Lý Phong đến cùng còn có những bí mật nào nữa?

Ngược lại thì hai ông cháu Triệu Tể hoàn toàn là bộ dáng như gặp quỷ, không phải chứ. . . Đây là kiểu châm cứu gì, cắm rẹt rẹt mấy cái châm Ngụy Trường Công liền khỏi bệnh? Chẳng lẽ là hai người bọn họ sớm thông đồng sao!

Triệu Tể tinh thông y đạo, kiến thức uyên bác, đừng nói là gặp, đến cả nghe hắn cũng chưa từng nghe về thủ pháp châm cứu thần tốc này!

Đương nhiên, nhanh chậm chủ yếu là do tay người thi triển, quan trọng nhất là phải xem hiệu quả trị liệu, không đến hai phút đồng hồ, Lý Phong đã chữa trị được chứng bất lực của Ngụy Trường Công, cái này so với bài châm cứu tổ truyền của Triệu gia rõ ràng có hiệu quả càng kinh người!

"Nếu như có thể học được phương pháp châm cứu này từ Lý Phong. . ." Triệu Tể đè xuống cảm giác chán nản, bắt đầu đánh chủ ý lên cách châm cứu của Lý Phong.

"Từ thời điểm ta bắt đầu thi châm đến khi Ngụy Trường Công cửng lên, tổng thời gian là 1 phút 32 giây, đã đủ để tính là ta thắng chưa?" Lý Phong bấm dừng bộ đếm thời gian, đặt điện thoại ở trước mặt hai ông cháu Triệu Tể, nói.

Triệu Bằng cắn chặt răng, không nói một lời nào! Cho dù sự thật đã bày ở trước mắt hắn cũng không muốn thừa nhận thất bại!

"Ngươi thắng, Bằng nhi, đưa chi phiếu cho Lý tiên sinh." Sau một hồi lâu, Triệu Tể gật đầu nói.

"Gia gia? !" Triệu Bằng còn hi vọng gia gia có thể sử dụng kinh nghiệm lâu năm tìm ra được sơ hở của Lý Phong, đảo ngược cục diện trước mắt, ai ngờ hắn vậy mà nhận thua, gia gia già rồi nên hồ đồ sao? !

"Bằng nhi, y thuật của Lý tiên sinh đúng là đã vượt qua ngươi, có chơi có chịu, không cần phải quá mức xoắn xuýt. Bất quá lần tỷ thí này ngươi cũng không phải không có thu hoạch, đã may mắn nhìn thấy phương pháp châm cứu thần kì như thế, ngươi cần phải khiêm tốn thỉnh giáo Lý tiên sinh một phen mới phải." Triệu Tể lộ vẻ thâm ý sâu sắc nói.

Phương pháp châm cứu của Lý Phong hắn bắt buộc phải có, bất quá với thân phận của hắn thì không thể xin Lý Phong nhận mình làm đệ tử, nhưng để Triệu Bằng làm chuyện này thì lại không ảnh hưởng lớn tới danh vọng của Triệu gia.

Triệu Bằng ngẩn ngơ, hắn đã nghe ra ý tứ của gia gia, nhưng hắn hiện tại còn hận không thể giết Lý Phong, làm sao có thể bái Lý Phong làm thầy? !

Ngụy Băng Khanh cũng nghe ra ý tứ của Triệu Tể, nhất thời có chút khẩn trương, nàng sợ Lý Phong ngượng nghịu mặt mũi đáp ứng, như thế hắn sẽ thiệt thòi lớn!

Chỉ là lập tức Ngụy Băng Khanh đã biết là mình suy nghĩ nhiều rồi. . .

"Thôi khỏi, đây là phương pháp tổ truyền, không cho phép truyền ra ngoài, đưa chi phiếu tới đây cho ta." Lý Phong vừa nghe liền từ chối bọn họ, nói vài lời nhảm nhí đã đòi học 《 Cửu Chuyển Thần Châm 》? Ta nhổ vào, khôn như hai ngươi quê ta xích cổ hết rồi!

Lông mày Triệu Tể khẽ nhướng lên một cái, sau đó lộ vẻ mặt khó coi gật đầu, thấy vậy Triệu Bằng mới đưa chi phiếu cho Lý Phong đồng thời thu hồi ngân châm về, tiếp theo hai ông cháu liền rời khỏi nhà Ngụy gia.

Đi ra khỏi biệt thự Ngụy gia, Triệu Bằng liền nhịn không được chửi ầm lên, chuyện hôm nay làm cho hắn cảm thấy vô cùng nhục nhã, thời điểm cuối cùng bị gia gia lôi đi giống như là chó nhà có tang, cứ như vậy hắn còn mặt mũi nào mà truy cầu Ngụy Băng Khanh?

"Bằng nhi, không nên kích động, tức giận với loại tiểu nhân vật này sẽ chỉ kéo thân phận của ngươi xuống." Sắc mặt Triệu Tể biến ảo không ngừng, sau đó nói.

"Tên hỗn đản kia quá phách lối, nếu buông tha hắn như vậy thì ta không cam tâm!" Triệu Bằng lộ vẻ mặt tức giận nói.

"Ai nói ta muốn bỏ qua cho hắn? Thần dược kéo dài tính mạng và phương pháp châm cứu thần kì kia, chúng ta đều bắt buộc phải có! Đi thôi, về nhà trước, sau đó chúng ta bàn bạc kỹ hơn!" Triệu Tể cười lạnh một tiếng, trong mắt có tia sáng lạnh lùng xẹt qua.

Y võ không phân biệt, Triệu gia kinh doanh y quán nhiều năm, kết bạn với đám người đủ mọi thành phần, muốn lấy một ít đồ vật từ tay của một tên làm công ăn lương không quá khó khăn!

Tại biệt thự Ngụy gia, phòng ngủ trên lầu hai, Lý Phong vui

mừng phấn khởi thu tấm chi phiếu 8 triệu vào trong ngực, chỉ trong thời gian nửa ngày, hắn đã kiếm lời tới 16 triệu!

16 triệu a, nếu là trước kia thì hắn phải không ăn không uống liên tục làm việc 133 năm mới có thể để dành được nhiều tiền như vậy, nhưng hôm nay thì sao? Một viên thần dược kéo dài tính mạng cộng thêm một lần tỷ thí y đạo, gần như không tốn nhiều sức đã kiếm được số tiền này!

Mà hắn hiện tại mới chỉ có được Hệ thống cứu vãn nữ thần được mấy ngày, nếu là nửa năm sau, một năm sau, hắn sẽ trưởng thành đến mức nào?

Thực đáng mong chờ!

Chương 72. Mặt mũi để ở đâu(2)

Một bên khác, Ngụy Trường Công còn đang đắm chìm trong vui sướng khi uy phong đàn ông trở lại, con mẹ nó, hắn quyết định buổi tối hôm nay phải tới hộp đêm Minh Nguyệt, tìm mấy em người mẫu rong đuổi cả đêm mới được!

"Cái này. . . Ngụy tiên sinh, ngươi còn cần củng cố thêm một chút." Đúng lúc này, Lý Phong đi đến trước mặt Ngụy Trường Công, lộ sắc mặt nghiêm trọng nói.

"Còn cần củng cố sao? Vậy ngươi mau giúp ta củng cố, nhanh củng cố." Ngụy Trường Công vội vàng nằm ngửa thân thể, việc này liên quan đến hạnh phúc về sau của hắn, không được khinh thường!

Người khác cũng không nghĩ nhiều, chỉ là cảm thấy có chút hiếu kỳ, Ngụy Trường Công đã lên như cái cột chống trời, lại củng cố tiếp thì còn mãnh liệt bao nhiêu?

Trong lúc nhất thời, người được lợi lớn nhất là Phương Vi hưng phấn không thôi, Vương Cầm thì ghen ghét, mà đám nam nhân như Ngụy Trường Nghiệp đều có chút động tâm, nếu để cho Lý Phong cắm mấy cây châm vào, vậy năng lực bọn hắn chẳng phải cũng có thể thẳng tắp bay vọt lên?

Bởi vì ngân châm bị Triệu Bằng lấy đi rồi, Lý Phong đành phải bỏ ra 10 điểm tích lũy mua sắm một bộ ngân châm từ khu mua sắm hệ thống, sau đó giả vờ giả vịt mò mẫm trong túi áo rồi móc ra, tiếp theo bắt đầu “củng cố” cho Ngụy Trường Công .

"Củng cố xong rồi, ngươi thử một chút xem còn có thể cửng lên không." Hơn một phút đồng hồ sau, Lý Phong thu hồi ngân châm, đứng dậy nói.

"Cảm ơn Lý tiên sinh, ta cảm thấy. . . Không thích hợp?" Ngụy

Trường Công vốn đang đầy vẻ vui mừng, nhưng phát giác được phía dưới không có phản ứng, trái tim của hắn liền chìm xuống đáy cốc.

Không phải chứ, mới vừa rồi còn mãnh liệt đến mức muốn phá quần mà ra, làm sao củng cố xong ngược lại mềm nhũn không chịu nổi như vậy? Chẳng lẽ là kích thích không đủ?

"Cảm giác không thích hợp là đúng rồi, ta vừa rồi giúp ngươi chẳng qua chỉ là vì thắng được 8 triệu, hiện tại 8 triệu đã tới tay, ta quản ngươi chết sống làm quái gì!" Lý Phong cười lạnh một tiếng, chào hỏi Ngụy Băng Khanh một câu, tiếp theo quay đầu bước đi.

Khổng Thánh Nhân không phải đã nói rồi sao? Lấy ơn báo oán, lấy gì báo đức? Lấy chính trực báo oán thù, lấy đức báo đức!

Thái độ của Ngụy Trường Công ác liệt với Lý Phong như vậy, nếu hắn giúp Ngụy Trường Công khôi phục, vậy chẳng phải thành lấy ơn báo oán? Loại sự tình biệt khuất này còn lâu Lý Phong mới làm!

Đám người Ngụy Trường Công triệt để lộn xộn, không phải chứ. . . Lý Phong vừa làm cái gì? Ở đâu ra đạo lý chữa bệnh khỏi cho người ta sau đó lại để bệnh trở lại, y đức để đâu? Mặt mũi để đâu?

Sau khi đi ra khỏi biệt thự Ngụy gia, Lý Phong chỉ cảm thấy sảng khoái tinh thần, đúng lúc này, âm thanh của Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, 《 Y Thần chi nhãn 》, 《 Cửu Chuyển Thần Châm 》bị thu hồi, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 200 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: C+

Điểm kinh nghiệm: 550/ 800

Điểm tích lũy: 6 690

Điểm chinh phục: 0

Kỹ năng: 《 Tổng hợp thuật cận chiến 》

Nhiệm vụ đang chờ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh (2).

"Nói cách khác, chỉ cần ta trở thành bảo tiêu cận thân của Ngụy Băng Khanh là có thể lên tới cấp B- ? Lên tới cấp B thì thực lực của ta sẽ tăng lên bao nhiêu lần nữa?"

Âm thầm nỉ non một câu, Lý Phong đi ra khỏi biệt thự Ngụy gia, đứng ở ven đường gọi một chiếc taxi chạy về cao ốc tập đoàn Vị Lai.

Chương 73. Đại tỷ

"Băng Khanh, ngươi cảm thấy Lý Phong thế nào?" Bên trong phòng ngủ ở biệt thự Ngụy gia, Ngụy Phó đuổi đi đám con cháu, chỉ để lại một mình Ngụy Băng Khanh.

"Làm người ngay thẳng, nói lời giữ lời, là một nhân tài." Ngụy Băng Khanh hơi hơi trầm tư, sau đó chậm rãi nói.

"Ừm, đúng là một nhân tài, vậy đối với hắn, ngươi có cảm giác gì, ta nói là. . . Về mặt tình yêu nam nữ." Ngụy Phó buông tầm mắt xuống, sắc mặt bình tĩnh, tựa như trong lúc lơ đãng thuận miệng hỏi một câu.

"Gia gia, ngươi nói cái gì vậy a, ta và hắn tới giờ mới quen biết được mấy ngày. . . Hơn nữa trước đó ta cũng đã nói cả đời không gả ra ngoài. . ." Khuôn mặt Ngụy Băng Khanh ửng đỏ, cúi đầu nhỏ giọng nói.

Nếu như có người khác ở đây nhất định sẽ bị hù dọa, Ngụy Băng Khanh luôn luôn lạnh lùng như băng sơn, vậy mà hôm nay lộ ra loại thẹn thùng của tiểu nữ nhi như vậy?

Còn nữa. . . Không ngờ Ngụy Băng Khanh muốn cả đời không gả ra ngoài? Nếu như tin tức này truyền đi, không biết sẽ có bao nhiêu thanh niên tuổi trẻ tài giỏi cảm thấy tim mình tan nát!

"Ai, Băng Khanh, thực ra ngươi không cần thiết làm như vậy, nếu quả thật tập đoàn Vị Lai bị hủy bởi mấy thúc thúc của ngươi, cũng chỉ có thể nói là khí vận Ngụy gia ta đã tận, không thể trách ngươi." Ngụy Phó thở dài, mặt lộ vẻ thương yêu nói.

"Gia gia, tập đoàn Vị Lai là tâm huyết của ngươi, ta không có khả năng trơ mắt nhìn tập đoàn sụp đổ." Khuôn mặt Ngụy Băng Khanh lộ vẻ kiên định, trầm giọng nói.

Ngụy gia nắm giữ 51% cổ phần của tập đoàn Vị Lai, trong số đó, Ngụy Phó sở hữu 31%, Ngụy Trường Công, Ngụy Trường Nghiệp,

Ngụy Trường Lệ, Ngụy Băng Khanh bốn người mỗi người có 5%, 49% còn lại thì phân tán vào trong tay mấy đại cổ đông cùng với một số người giàu khác.

Ngụy Phó đã già, trước sau gì cũng phải đến lúc qua đời, một khi hắn rời khỏi nhân thế, tập đoàn Vị Lai do ai tiếp nhận liền trở thành một vấn đề nhất định phải đối mặt.

Nhưng mà Ngụy Trường Công, Ngụy Trường Nghiệp cũng tốt, Ngụy Tử Bình, Ngụy Tử An cũng được, bọn họ đều dùng hành động thực tế để chứng minh bản thân mình không có năng lực cầm lái, người duy nhất có thể chỉ huy tập đoàn Vị Lai tiếp tục phát triển lớn mạnh đó là Ngụy Băng Khanh.

Chính vì nguyên nhân này, Ngụy Băng Khanh mới chủ động muốn bản thân cả đời không kết hôn, một mực điều hành tập đoàn Vị Lai cho đến khi Ngụy gia có người kế tục, hoặc ví dụ như Ngụy Tử Bình, Ngụy Tử An biết hối hận quay đầu, hoặc là tới khi đời sau của bọn họ trưởng thành, đối với chuyện này Ngụy Phó tuy rằng không đành lòng, nhưng cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Mà chuyện này Ngụy Phó vốn là muốn vào thời khắc hấp hối sẽ nói ra, cho nên đám người Ngụy Trường Công cũng không biết rõ tình hình.

"Nếu như bọn Tử Bình kia có thể ưu tú bằng một nửa ngươi thì tốt rồi. . ." Tiếng thở dài của Ngụy Phó quanh quẩn trong phòng ngủ, thật lâu không tiêu tán . .

Ở tập đoàn Vị Lai, trong văn phòng trợ lý, sau khi Lý Phong trở về Tô Đồng cũng không giống như nữ nhân khác tò mò hỏi lung tung, chỉ là hỏi thăm một chút về tình huống của Ngụy Phó, và Ngụy Trường Công có làm khó Lý Phong hay không.

Lý Phong cũng không định khoe khoang việc mình lấy ra thần dược kéo dài tính mạng cho Ngụy Phó hay là đánh cược thắng mười mấy triệu, chỉ là nói đơn giản tình huống của Ngụy Phó tạm thời không đáng ngại nữa, Ngụy Trường Công cũng không truy cứu nữa.

Tiếp theo đó, Lý Phong tiếp tục được Tô Đồng trợ giúp làm quen với công việc, đồng thời âm thầm tính toán đợi sau khi Ngụy Băng Khanh trở về sẽ tìm nàng nói một chút sự tình bảo tiêu cận thân, thế nhưng đến tận lúc tan ca Ngụy Băng Khanh vẫn chưa trở về.

"Xem ra là ở lại biệt thự Ngụy gia. . ." Lý Phong âm thầm nói một câu, sau đó cùng với Tô Đồng rời khỏi tập đoàn, lúc này mới tách ra mỗi người một đường.

Lý Phong thuê phòng tại thành Tây, chỗ đó là một chung cư đã xây hơn 20 năm, hoàn cảnh dơ dáy bẩn thỉu, khách trọ cũng là đủ mọi thành phần, nếu không phải tình huống bản thân túng quẫn, Lý Phong tuyệt đối sẽ không ở chỗ này.

Đợi Lý Phong ăn xong cơm rồi trở về đã là 8 giờ tối, vừa mới tiến vào cửa, hắn đã nghe thấy phía trên truyền đến một hồi tiếng quát mắng: "Lưu Thông, hôm nay ngươi mà dám không trả tiền thì lão tử phế ngươi, cút ngay ra đây!"

"Lưu Thông, hắn gây chuyện gì rồi?" Lý Phong nhíu mày, hắn ở phòng 603, mà Lưu Thông chính là người thuê chung phòng với hắn.

Chương 74. Đại tỷ(2)

603 có ba phòng ngủ một phòng khách, một nhà ba người Lưu Thông ở phòng ngủ chính, Lý Phong cùng với một người trẻ tuổi tên là Vương Cường ở hai phòng ngủ còn lại, bất quá Lưu Thông thường xuyên không có mặt ở nhà, ngược lại thì lão bà Lưu Thông là Tần Mộng không đi làm, mỗi ngày ở trong nhà chăm nom nữ nhi hai tuổi rưỡi.

Nếu như Lý Phong cùng Vương Cường ở nhà, khi Tần Mộng nấu cơm kiểu gì cũng sẽ để lại một phần cho bọn họ, có lúc còn giúp bọn hắn giặt quần áo, đối với Lý Phong mà nói, Tần Mộng tựa như một đại tỷ, mang đến cho hắn không ít cảm giác ấm áp tại thành phố Minh Châu xa hoa mà thiếu tình người này.

Lý Phong lo lắng cho an toàn của Tần Mộng, nhanh chóng vượt qua cầu thang tối tăm.

Ở tầng 6, ba tên đàn ông lực lưỡng mặc áo ba lỗ đang dùng lực đập cửa phòng 603, trong miệng còn tiếp tục chửi rủa.

"Cạch cạch ."

Đúng lúc này, cửa bị mở ra, một nữ nhân chừng hơn ba mươi tuổi đi tới, nàng mặc một thân đồ ngủ màu xám, tóc đơn giản búi lên sau gáy, tướng mạo chừng 6,7 điểm, dáng người trung đẳng, chính là Tần Mộng.

"Các ngươi đừng gọi nữa, ta và Lưu Thông đã ly hôn rồi, hắn không còn ở nơi này, các ngươi đến nơi khác tìm hắn đi." Tần Mộng nhíu mày quét mắt nhìn ba người một cái, lạnh giọng nói.

"Ngươi đang lừa gạt quỷ đấy à? Lưu Thông thiếu nợ chúng ta 800 ngàn, hắn không có nhà thì ngươi phải thay hắn trả, nếu như ngươi không trả, chúng ta liền kéo ngươi tới hộp đêm làm việc, đến tận khi kiếm về đủ tiền mới thôi!" Tráng hán cầm đầu tên là Ngô Bưu, hắn dò xét Tần Mộng từ trên xuống dưới một lượt, cười dâm nói.

Tần Mộng tuy rằng không thể gọi là mỹ nữ, nhưng nàng ở độ tuổi này lại có được mùi vị mà các cô gái trẻ tuổi không thể sở hữu, một ít người giàu chính là thích thứ này, nếu như kéo nàng tới hộp đêm, không tới mấy năm đã có thể kiếm về 800 ngàn.

Bất quá trước lúc đó bọn họ không ngại thay các lão bản kiểm hàng một chút!

"Các ngươi muốn làm cái gì!" Tần Mộng lộ vẻ mặt sợ hãi, lui về phía sau một bước muốn đóng cửa.

Chỉ là ba người Ngô Bưu đã sớm chuẩn bị, trước khi Tần Mộng lui về phía sau đã đưa tay chặn lấy cửa phòng, tiếp theo cười dâm đẩy Tần Mộng vào trong.

Nghe thấy động tĩnh, Vương Cường đi ra khỏi phòng ngủ nhìn một chút, nhưng bị Ngô Bưu hung hăng trừng mắt một cái liền sợ hãi lui vào, đồng thời khóa lại cửa phòng.

"Các ngươi muốn làm gì, các ngươi đừng tới đây!" Tần Mộng vốn gửi hi vọng lên Vương Cường có thể giúp nàng, giờ khắc này đã triệt để tuyệt vọng.

"Làm cái gì? Đương nhiên là làm sự tình mà mọi nam nhân đều yêu thích a, ca ca cũng không khi dễ ngươi, ngươi cùng các ca ca chịch nhau một lần ta trả ngươi 500, sau khi làm xong sẽ trực tiếp trừ vào 800 ngàn, ca ca làm vậy cũng chỉ là muốn ngươi giảm bớt gánh nặng a!"

Ngô Bưu cười dâm muốn ôm lấy Tần Mộng, hai người còn lại quay ra ngoài định đi đóng cửa.

Ngay tại thời điểm cửa phòng sắp đóng lại, nó đột nhiên bị người từ bên ngoài đá vỡ nát ra, Lý Phong mang theo khuôn mặt đằng đằng sát khí đi tới!

"Ơ, con mẹ nó thằng nào dám xen vào việc của ta? Chán sống sao!" Ngô Bưu nghe thấy động tĩnh liền quay đầu lại, chửi ầm lên.

"Lý Phong, mau báo cảnh sát!" Khi nhìn thấy Lý Phong, cảm giác sợ hãi trong lòng Tần Mộng đã vơi đi hơn phân nửa, chỉ là nàng vẫn như cũ không dám buông lỏng cảnh giác, dù sao Lý Phong chỉ

có một người, mà đối phương lại có ba, bộ dáng đều là rất hung ác.

"Yên tâm đi Tần tỷ, có ta ở đây bọn họ không làm gì được ngươi đâu!" Lý Phong lạnh lùng quét mắt nhìn ba người Ngô Bưu một cái, tiếp theo nhấc chân tiến đến gần.

Từ khi còn đang đi cầu thang, Lý Phong đã nghe thấy lời đối thoại của bọn họ, hắn không hiểu được, Tần Mộng chỉ là một nữ nhân rất bình thường cầu mong sinh tồn ở chốn thành thị này, vì sao lại có người nảy sinh ý nghĩ ác độc như vậy với nàng! !

Bắt đi hộp đêm làm gái? Làm sự tình mọi nam nhân đều yêu để trả nợ? Quả thực là táng tận lương tâm!

Giờ khắc này, Lý Phong muốn giết người!

Chương 75. Tiện nhân

"Khoác lác cái gì, Hổ Tử, Cương Tử, phế hắn!" Ngô Bưu nổi giận, sau khi hắn ra lệnh một tiếng, hai tên tiểu đệ cười gằn phóng tới chỗ Lý Phong.

Lý Phong mặt không biểu tình, vẫn đi thẳng tới phía trước, trong nháy mắt hai bên gặp nhau, hắn đột nhiên cúi người xuống, hai tay đồng thời đánh ra, trong nháy mắt đã đánh vào bụng dưới hai người!

"Phanh" "Phanh "

Hai tiếng trầm đục vang lên, Hổ Tử, Cương Tử liền tái hết cả mặt, ôm lấy bụng mình ngồi bệt xuống.

"Các ngươi thật sự rất đáng chết!" Lý Phong đưa mắt liếc nhìn hai người một cái, sau đó nhấc chân đá tới!

Với lực lượng hiện tại của Lý Phong, nếu lần này thật sự đá trúng, Hổ Tử, Cương Tử nhất định không chết cũng tàn phế!

"Đừng!" Tần Mộng lên tiếng kinh hô, tuy rằng nàng không biết đánh đấm, nhưng nàng biết không thể tuỳ tiện đánh vào đầu, rất dễ dàng chết người, một khi chết người, cả đời Lý Phong sẽ như rớt xuống vực sâu!

Tiếng hô của Tần Mộng vang lên tựa như cảnh tỉnh, giúp Lý Phong khôi phục mấy phần lý trí, khoảnh khắc sắp đá trúng đỉnh đầu Hổ Tử, chân phải hắn ngưng lại trong tích tắc tiếp theo cải biến phương hướng hướng đá tới vai phải Hổ Tử!

"Phanh "

Một tiếng trầm đục vang lên, Hổ Tử bị đạp bay ra sau hai, ba mét, sau đó nện xuống đất!

"Phanh "

Lý Phong lại đá một cái nữa, cũng đạp Cương Tử bay ra ngoài, sau đó chậm rãi bước tới trước mặt Ngô Bưu!

Ngô Bưu đã hoảng sợ muốn đái ra quần, không phải chứ. . . Một chân đạp người ta bay ra sau hai, ba mét, tên này là mãnh thú hình người sao? Sợ thì sợ thật, nhưng hắn cũng không định thúc thủ chịu trói, sau khi hít một hơi thật sâu, hắn lập tức xoay người muốn bắt lấy Tần Mộng.

"Muốn chết!" Lý Phong lạnh lùng hừ một tiếng, đột nhiên lao tới! Tại thời điểm Ngô Bưu sắp bắt được góc áo của Tần Mộng, Lý Phong đã nhấc chân đá trúng bả vai hắn!

"Phanh "

Ngô Bưu bay ra phía sau, đụng vào vách tường rồi té xuống đất!

"Tần tỷ, ngươi không sao chứ?" Lý Phong không thèm nhìn hắn một cái nào, đi thẳng tới trước mặt Tần Mộng, lộ vẻ quan tâm hỏi.

"Ta không sao, Lý Phong, ngươi nhanh dọn đi a, bọn họ là người của công ty cho vay nặng lãi, ở vùng này có thế lực rất lớn, chúng ta không thể trêu vào!" Tần Mộng có chút lo lắng, Lưu Thông thích cờ bạc, mượn tiền của bọn nặng lãi, vì thế nàng mới ly hôn với Lưu Thông.

Kẻ làm cho vay nặng lãi có ai dễ trêu vào? Lần này Lý Phong đánh cho ba tên phải bỏ chạy, lần sau liền đến mười ba thậm chí là ba mươi tên, Lý Phong có giỏi võ hơn nữa cũng là song quyền khó địch bốn tay a!

"Yên tâm đi Tần tỷ, chỉ cần ta còn thở một ngày, ta sẽ luôn đứng ra bảo vệ ngươi!" Trên mặt Lý Phong không có chút vẻ sợ hãi nào, được ơn một giọt nước trả lại một dòng sông, Tần Mộng trước đó đối xử với tốt với hắn, vậy bây giờ hắn sẽ bảo vệ Tần Mộng, bất kể có phải gặp nguy hiểm hay không, đây là đạo nghĩa, nếu từ bỏ thì hắn khác gì đám lưu manh này!

"Người anh em, ta thừa nhận thân thủ của ngươi không tệ, nhưng ngươi nói bảo vệ Tần Mộng thì quả thật có chút phóng đại a, chẳng lẽ ngươi có thể 24/7 lúc nào cũng kè kè theo sát Tần

Mộng? Thiếu nợ thì trả tiền, đây là chuyện thiên kinh nghĩa địa, 800 ngàn này chúng ta nhất định phải thu hồi lại, ngươi nếu thật sự muốn bảo vệ nàng, chi bằng ngươi thay nàng trả lại tiền?"

"Hoặc là bây giờ ngươi dọn đi, không còn nhúng tay vào chuyện này, ta có thể coi như sự tình hôm nay chưa từng xảy ra, thế nào người anh em, như vậy đã đủ nể tình chưa?" Ngô Bưu lồm cồm bò dậy khỏi mặt đất, trầm giọng nói.

Ngô Bưu tự biết bản thân không phải đối thủ của Lý Phong, vào thời điểm này nói lời hung ác sẽ chỉ tìm phiền toái cho mình, không bằng đuổi Lý Phong đi, đợi giải quyết xong Tần Mộng rồi lại tìm Lý Phong gây phiền phức!

Chương 76. Tiện nhân(2)

"Ngươi là cái thá gì mà dám chỉ trỏ với ta!" Lý Phong vọt tới trước mặt Ngô Bưu, đưa tay quất tới khuôn mặt hắn.

"Bốp "

Âm thanh bạt tai thanh thúy vang lên trong phòng khách, Ngô Bưu ôm lấy cái má đã sưng lên rất cao, lòng đầy nổi giận, nhưng lại không dám nói gì.

Tần Mộng cũng ngẩn ngơ, trước kia làm sao không phát hiện ra Lý Phong có một mặt bá đạo như vậy, hắn đến cùng là lấy đâu ra tự tin để đấu với đám người giang hồ như Ngô Bưu?

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ số hai mở ra, Vương Cường nhô đầu ra nhìn một chút, đợi đến khi hắn nhìn thấy Lý Phong nhất thời sững sờ.

Lý Phong không biết Vương Cường ở trong nhà, cho nên cũng sững sờ, nhưng ngay sau đó một cỗ lửa giận dâng lên từ tận đáy lòng!

Vừa rồi động tĩnh bên ngoài lớn như vậy, Vương Cường không có khả năng không nghe thấy, lúc trước khi ăn cơm của Tần tỷ hắn so với bất cứ ai cũng đều tích cực hơn, giờ gặp phải sự tình lại trốn ở trong phòng làm con rùa đen rút đầu? Tiện nhân!

"Vương Cường, nếu ngươi đã ở nhà, vì sao vừa rồi không ra giúp Tần tỷ?" Lý Phong đè xuống lửa giận, trầm giọng hỏi.

"Ta. . . Ta không nghe thấy." Sắc mặt Vương Cường có chút không được tự nhiên.

"Cái rắm, vừa rồi ngươi rõ ràng mở cửa đi ra, nhưng sợ quá chạy trở về!" Ngô Bưu đang nổi giận mà không có chỗ phát tiết, lập tức mắng Vương Cường.

"Ồ?" Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch lên, lôi kéo Tần Mộng đi

đến trước mắt Vương Cường, chậm rãi nói: "Vương Cường, ngươi tự hỏi lương tâm của mình một lần, bình thường Tần tỷ đối xử với ngươi như thế nào."

"Lý Phong, ngươi có ý tứ gì, ta không phải chỉ là không xen vào việc của người khác sao, ngươi dựa vào cái gì mà chỉ trích ta?" Vương Cường không cao hứng, hắn chỉ là làm ra một lựa chọn có lợi nhất đối với mình mà thôi, có lỗi gì? Cho dù có sai, Lý Phong cũng có tư cách gì nói hắn?

"Lý Phong, bỏ đi, Tiểu Cường cũng có nỗi khổ tâm, ngươi đừng mắng hắn nữa." Tần Mộng thở dài khuyên can, có câu nói gọi là giúp người do tình cảm chứ không phải nghĩa vụ, tuy rằng nàng cảm thấy thất vọng đối với cách làm của Vương Cường, nhưng cũng không đến mức phải oán trách hắn.

"Nghe thấy chưa? Tần tỷ cũng không trách ta, ngươi có tư cách gì mà nói ta? Ngược lại chính là ngươi, đừng tưởng rằng giỏi đánh đấm thì vạn sự thuận lợi, bùng nổ thì nhất thời thoải mái thật đấy nhưng cẩn thận về sau cả nhà phải tới lò hỏa táng, ta thấy ngươi vẫn nên bớt xen vào việc của người khác đi, miễn cho một lúc nào đó sẽ bị người ta chém chết tại đầu phố!" Vương Cường nhất thời có được lực lượng, cứng cổ nói.

Hắn sợ lưu manh giống như Ngô Bưu, nhưng không sợ Lý Phong a, Lý Phong giống như hắn đều là lao động bình thường, hắn làm sao phải sợ?

Lý Phong giận quá hóa cười, hắn từng gặp kẻ vô sỉ, giống như Cao Khôn, giống như Trương Nguyên, giống như Trần Đại Tráng, nhưng những người đó mà so vô sỉ thì vẫn còn kém Vương Cường một bậc.

Tình huống của Tần Mộng như thế nào sao Vương Cường không hiểu? Hắn nói ra những lời này mà không thấy lương tâm đau nhức sao? !

"Bốp "

Lý Phong đưa tay ra tát thẳng mặt Vương Cường một cái, trực tiếp làm cho Vương Cường ngây ngốc.

"Câm mõm vào, ngươi còn dám nói thêm một câu, tiểu gia liền quất chết ngươi! Đứng im ở đấy đừng nhúc nhích, xem thật kỹ cách tiểu gia giải quyết chuyện này đi!" Lý Phong chỉ vào mặt Vương Cường, sát khí ngập tràn.

Vương Cường bị hù sợ, quả nhiên không dám nói lung tung nữa.

Tần Mộng vốn muốn khuyên mấy câu, nhưng khí thế của Lý Phong hiện giờ quá mạnh, lời đến khóe miệng thì nàng cố gắng nuốt trở về.

"Ngươi có biết Tống Uyển Quân không?" Lý Phong đi đến trước mặt Ngô Bưu, ngồi xổm người xuống vỗ lên gương mặt hắn hỏi.

"Tống. . . Tống Tống Tống Uyển Quân?" Ngô Bưu lắp ba lắp bắp, đại danh của Tống Uyển Quân hắn đương nhiên từng nghe nói, đây chính là lão đại thành Tây a, đến cả lão đại hắn cũng không có tư cách nhìn thấy người này!

"Vậy là ngươi cũng biết đúng không? Ta cho ngươi một cơ hội, ngươi gọi điện thoại bảo lão đại ngươi tới, ta cũng gọi người tới, chúng ta nhìn xem người nào có quan hệ mạnh hơn, như thế nào?" Lý Phong cũng không đợi Ngô Bưu đồng ý, lấy điện thoại di động ra liền gọi cho Tống Uyển Quân.

"Uy, tỷ tỷ, ta là đại đệ đệ của ngươi, còn nhớ ta không. . . Ân, gặp phải chút chuyện muốn được tỷ tỷ giúp một chút, tiểu khu 7-2- 603 ở chỗ thành Đông, hãy mau tới đây nhé."

Ngô Bưu nhất thời kinh nghi bất định, Lý Phong là đệ đệ của Tống Uyển Quân? Không thể nào, nếu hắn thật sự có thân phận đó thì còn ở nơi này làm gì?

"Hắn khẳng định là đang hù dọa ta, ta không thể sợ!" Ngô Bưu cắn răng một cái, cũng móc điện thoại di động gọi cho lão đại Hải ca của hắn.

"Hừ, giả vờ giả vịt, còn dám đánh lão tử? Lát nữa ta sẽ chống mắt lên mà xem ngươi bị đánh cho thân tàn ma dại!" Vương Cường âm thầm cười lạnh, hắn và Lý Phong đã nhận biết nhau mấy tháng, nhưng chưa từng nghe nói Lý Phong quen biết được kẻ

hung ác nào.

Tần Mộng cũng không nghĩ tới Lý Phong sẽ nói như vậy, trong lúc nhất thời tâm tình bất ổn, bồn chồn không yên lòng.

Chương 77. Tống Uyển Quân đích thân tới

Sau 20 phút, lão đại Ngô Bưu là Trần Hải mang theo mười tiểu đệ chạy tới nơi này.

"Vị huynh đệ nào nhận biết lão đại Tống Uyển Quân?" Vừa vào cửa, Trần Hải đã cung kính hỏi.

Từ lúc nhận được cuộc gọi của Ngô Bưu thì Trần Hải đã muốn chửi ầm lên, con mẹ nó chỉ là thu nợ mà thôi, làm sao lại gặp phải kẻ quen biết Tống Uyển Quân?

Tống Uyển Quân là ai? Lão đại thành Tây a! Hắn chỉ là một lão bản của công ty cho vay làm ăn nhỏ, Tống Uyển Quân muốn nghiền chết hắn đơn giản như nghiền chết một con kiến vậy!

Bất quá Trần Hải còn mong mỏi mấy phần may mắn, hắn cảm thấy người ở khu này chắc không thể móc nối quan hệ với lão đại cỡ đó, nhưng trước khi làm rõ ràng tình huống vẫn nên hạ thấp tư thái thì tốt hơn.

"Hải ca, là hắn, hắn nói mình nhận biết Tống lão đại." Ngô Bưu vội vàng chạy tới, khom người chỉ vào Lý Phong nói.

"Ồ?" Trần Hải kinh nghi bất định nhìn Lý Phong một chút, chắp tay hỏi: "Vị huynh đệ kia xưng hô như thế nào?"

Tuy rằng Lý Phong ăn mặc rất phổ thông, nhưng khí độ của Lý Phong rõ ràng khác hẳn với thường nhân, cái này khiến Trần Hải không dám khinh thường.

"Lý Phong, Tống Uyển Quân còn chưa tới, các ngươi trước tiên có thể đứng ở bên cạnh một lúc, đương nhiên, nếu như các ngươi muốn động thủ thì ta cũng phụng bồi." Lý Phong lạnh nhạt trả lời, mặt không biểu tình.

Hắn biết mình không cách nào 24/7 ở cạnh Tần Mộng, cũng không thể chỉ bằng vào trận đòn hôm nay để khiến đám người như Ngô Bưu cúi đầu, vì giúp Tần Mộng giải quyết triệt để phiền phức, hắn mới nghĩ tới chuyện mời Tống Uyển Quân ra mặt.

Bất quá động tác của Tống Uyển Quân có chút chậm a, nãy giờ đã 20 phút trôi qua còn không xuất hiện, không phải là đang trang điểm đấy chứ?

"Lý tiên sinh, xin hỏi ngài cùng Tống lão đại có quan hệ như thế nào?" Thái độ của Trần Hải càng cung kính, người anh em này xem ra không hề sợ hãi a, xem ra thật sự có quan hệ với Tống Uyển Quân.

"Không có quan hệ gì, thì là từng gặp một lần mà thôi." Lý Phong nhún nhún vai, thuận miệng nói.

"Ồ?" Trần Hải sững sờ, không phải chứ. . . Ngô Bưu ở trong điện thoại không phải nói Lý Phong gọi Tống Uyển Quân là tỷ tỷ sao, tại sao hiện tại Lý Phong còn nói hắn chỉ mới gặp mặt Tống Uyển Quân một lần, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

"Hải ca, theo ta được biết thì Lý Phong căn bản không nhận biết Tống Uyển Quân gì cả, hắn cũng chỉ là một tên làm công ở một công ty quảng cáo, nếu như hắn nhận biết đại nhân vật gì, thì sao lại ở chỗ cho dân nghèo thế này?" Vương Cường không nhịn được nói, Lý Phong vừa mới tát hắn một cái, nếu như hắn không báo thù thì còn đáng là đàn ông không?

"Tiểu Cường, ngươi nói cái gì đó!" Tần Mộng ở một bên cảm thấy gấp gáp, Vương Cường nói như vậy không phải muốn đẩy Lý Phong vào trong hố lửa sao? !

"Ta chỉ là nói lời thật a, có lỗi sao?" Vương Cường khinh thường bĩu môi, cười lạnh không thôi.

"Ừm, ta có thể chứng minh lời nói của hắn là thật, ta xác thực chỉ là một tên làm công tại một công ty quảng cáo, cũng đúng là thuê phòng ở chỗ này." Lý Phong giống như cười mà không phải cười liếc nhìn Vương Cường một cái, nói tiếp.

Hắn rất muốn làm Trần Hải hiểu lầm là mình và Tống Uyển Quân không quen không biết, như vậy thì trước khi Tống Uyển Quân đuổi tới, hắn có thể hành hung đám người Trần Hải một trận.

Cái đám cho vay nặng lãi này, cho mượn 10 ngàn, lãi mẹ đẻ lãi con chẳng mấy chốc đã tăng lên 1 triệu, ép bao nhiêu người phải vợ con ly tán cửa nát nhà tan? Luận về làm ác, bọn họ không kém hơn tội phạm giết người bao nhiêu!

"Nghe thấy chưa a? Cho nên hắn căn bản không có khả năng nhận biết Tống Uyển Quân! Nếu như hắn nhận biết, ta trực tiếp ăn cứt nóng!" Vương Cường vì làm Lý Phong phải trả giá đắt đã không thèm quan tâm gì nữa.

"Cái này. . ." Trần Hải xoắn xuýt, nếu như Lý Phong không biết Tống Uyển Quân, vậy hắn còn có gì phải sợ, thế nhưng vạn nhất Lý Phong là người quen của Tống Uyển Quân thì làm sao bây giờ?

"Rất tốt, Vương Cường, nhớ kỹ lời ngươi vừa nói." Lý Phong nhìn Vương Cường, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, vốn hắn chỉ là muốn cho Vương Cường một chút giáo huấn, hiện tại xem ra một chút giáo huấn đã không đủ để Vương Cường nhớ kỹ bài học này!

"Hải ca, chúng ta làm sao bây giờ?" Tâm tư của Ngô Bưu cũng liên tục biến ảo, vừa rồi Lý Phong đánh hắn thật hung ác, cái mối thù này hắn chung quy vẫn nuốt không trôi!

"Chờ!" Trần Hải phun ra một ngụm trọc khí, ba chữ Tống Uyển Quân này đại biểu cho cái gì hắn so với người nào cũng đều rõ ràng hơn, dù chỉ có một khả năng nhỏ nhoi hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đương nhiên, nếu như sự thật chứng minh Lý Phong lừa bọn hắn, hắn tự nhiên sẽ làm cho Lý Phong biết tại sao bông hoa hồng lại đỏ như vậy!

Lý Phong kinh ngạc nhìn Trần Hải một chút, tên này trông vậy mà cẩn thận ra phết, không cho mình cái cớ để động thủ a!

Lại qua chừng mười phút nữa, ngoài cửa vang lên một hồi thanh âm giày cao gót gõ lên mặt đất, ngoài ra còn có một số tiếng bước chân nhỏ nhẹ lẫn vào với nhau, điều này nói rõ đang có một đám người leo cầu thang, bên trong chí ít có một người là nữ nhân!

Nhất thời, trong phòng này, ngoài trừ Lý Phong ra sắc mặt người nào cũng biến thành khẩn trương!

"Đại đệ đệ, tỷ tỷ đến rồi, ngươi không ra nghênh tiếp hay sao?"

Chương 78. Tống Uyển Quân đích thân tới(2)

Người chưa đến tiếng đã tới trước, vừa nghe thấy thanh âm kiều mị này, đám người Trần Hải, Ngô Bưu, Vương Cường nhất thời thay đổi sắc mặt, đây là thanh âm của Tống Uyển Quân sao?

"Ta đang có khách, cho nên không đi nghênh đón tỷ tỷ được." Lý Phong cười một tiếng, đi tới chỗ cửa hô lên.

"Không đón thì thôi a, ai bảo tỷ tỷ thích ngươi chứ, hihi." Theo một tiếng cười yêu kiều truyền đến, Tống Uyển Quân đi qua cầu thang lầu sáu, xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người.

Hôm nay Tống Uyển Quân mặc một cái áo khoác màu xanh nhạt, nhiều hơn mấy phần đoan trang, nhưng thực chất mị hoặc bên trong vẫn như cũ không ngừng tản ra từ thân thể lồi lõm của mình.

Ở sau lưng nàng, Thập Nhị Thái Bảo từng bước theo sau, Hà Cừu cũng có trong đó, ở sau lưng bọn họ lại là mấy chục tên tiểu đệ tạo thành đội ngũ thật dài, uy thế mười phần!

"Tống. . . Tống Tống Tống lão đại? !" Nhìn thấy Tống Uyển Quân, trong nháy mắt Trần Hải đã thấy dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ rạp xuống đất.

Sắc mặt mấy người Ngô Bưu, Vương Cường cũng thay đổi, nàng chính là Tống Uyển Quân? Quá mị hoặc rồi! Nếu như có thể cưỡi nàng dù chỉ một lần thì đời này không còn gì đáng tiếc a! Bởi vì Tống Uyển Quân quá quyến rũ, đám người Ngô Bưu thậm chí quên sợ hãi, đây chính là chỗ đáng sợ của Tống Uyển Quân!

Mà khi Tần Mộng nhìn thấy Tống Uyển Quân liền thấy trong lòng dâng lên cảm xúc tự ti mặc cảm.

"Nha, đại đệ đệ, khách nhân của ngươi đúng là không ít a." Tống

Uyển Quân nhìn thấy Lý Phong ánh mắt liền sáng lên, nhẹ nhàng bước đến trước mặt hắn nói.

"Khách không mời mà thôi." Lý Phong chỉ cảm thấy có một làn gió thơm đập vào mặt, tim đập rộn ràng, vội vàng tập trung ý chí nói.

"Chính là các ngươi gây sự với đại đệ đệ? Đúng là mắt đui mù." Tống Uyển Quân nhìn lướt qua đám người Trần Hải một lượt, sau cùng lạnh lùng hừ một tiếng.

Nàng vừa nói xong, đám người Hà Cừu liền soạt một tiếng bao vây đám người Trần Hải vào giữa, chỉ chờ Tống Uyển Quân ra lệnh một tiếng liền động thủ.

"Tống lão đại, ta không biết Lý tiên sinh lại quen biết với ngài a, Lưu Thông thiếu nợ ta 800 ngàn nhưng giờ ta không cần nữa, chỉ xin Tống lão đại tha ta một mạng!" Trần Hải hiện tại hối hận không gì sánh được, nếu như lúc đầu tới nơi này hắn liền xin lỗi Lý Phong thì tốt biết bao nhiêu? Hiện tại hắn bỏ lỡ thời cơ giảng hòa tốt nhất, Tống Uyển Quân còn có thể cho hắn cơ hội không?

"Có tha cho ngươi một cái mạng hay không thì phải do đại đệ đệ của ta quyết định." Tống Uyển Quân quay đầu nhìn lại Lý Phong, nàng tới nơi này cũng chỉ là muốn lôi kéo Lý Phong mà thôi, cụ thể xử lý như thế nào tự nhiên muốn nghe ý kiến của Lý Phong.

Trần Hải mừng rỡ, vội vàng đi đến trước mặt Lý Phong, phù phù một tiếng đã quỳ xuống cầu xin: "Lý thiếu, là ta có mắt không tròng, không nên đắc tội ngài, xin Lý thiếu bỏ qua cho ta lần này!"

"Ngô Bưu, Cương Tử, con mẹ nó các ngươi còn ngây ngốc đứng tại chỗ làm gì, còn không tranh thủ thời gian tới nhận sai với Lý thiếu? !"

Đám người Ngô Bưu, Cương Tử thấy thân thể run lên, vội vàng chạy đến trước mặt Lý Phong quỳ xuống đất dập đầu xin tha thứ, ở chỗ khác Vương Cường thấy cảnh này mà triệt để hoảng sợ!

Lý Phong nhìn xuống đám người Trần Hải quỳ rạp xuống đất như những con chó hèn mọi, nhất thời sinh ra cảm giác chán ghét:

"Cầu xin tha thứ thì thôi đi, ta không muốn nhìn thấy các ngươi ở thành phố Minh Châu này nữa."

Chương 79. Nói ra có thể các ngươi không tin

Lý Phong quan tâm 800 ngàn kia sao? Hắn là quan tâm cảm thụ của Tần tỷ! Chỉ bằng những lời Ngô Bưu nói với Tần tỷ, Lý Phong đã không có khả năng để bọn hắn tiếp tục lưu lại thành phố Minh Châu! Quỳ xuống đất cầu xin tha thứ cũng không có tác dụng!

Đương nhiên, đây chỉ là trạng thái lý tưởng, quan trọng còn phải xem Tống Uyển Quân có thể làm được không, sau đó Lý Phong hỏi: "Tỷ tỷ, yêu cầu này ngươi thấy thế nào?"

"Việc nhỏ, Hà Cừu, không cần ta dạy cách làm cho ngươi chứ?" Tống Uyển Quân búng tay cái chóc, cũng không quay đầu lại nói.

Nàng muốn Lý Phong giúp mình làm việc, đương nhiên phải bỏ ra thành ý trước, thu thập mấy con tôm nhỏ cho vay nặng lãi mà thôi, không có gì to tát!

"Lão bản, ngài chỉ cần đứng xem kịch hay là được!" Hà Cừu dữ tợn cười một tiếng, ra hiệu với đám tiểu đệ sau lưng, nhất thời một đám tiểu đệ vọt tới trước mặt đám người Trần Hải, muốn kéo bọn hắn ra ngoài.

"Lý thiếu, ta nguyện ý trả ngươi 100. . . Không, 10 triệu, ta nguyện ý trả ngươi ngươi 10 triệu, cầu ngươi đừng để Tống lão đại đuổi ta ra khỏi Minh Châu, xin ngươi đó!" Trần Hải rống to, cơ nghiệp của hắn đều tại Minh Châu, rời khỏi Minh Châu tương đương với chặt đứt tài lộ của hắn!

Huống hồ Tống Uyển Quân sẽ chỉ đơn giản là đuổi hắn ra khỏi Minh Châu? Không lột một lớp da mới là lạ!

10 triệu dù là đối với Trần Hải cũng là một khoản rất lớn, nhưng so với việc bị đuổi ra khỏi Minh Châu, dùng 10 triệu đổi lấy sự tha thứ của Lý Phong cũng không tính là gì!

"Tiền với ta chỉ là một con số mà thôi, khiêng bọn hắn đi." Lý Phong cười lạnh một tiếng, mặc kệ Trần Hải cầu xin!

Tần Mộng, Vương Cường bị chấn kinh đến tột đỉnh, chỉ cần gật đầu là có thể lấy về 10 triệu, đây là chuyện bọn họ nằm mơ cũng không dám suy nghĩ, Lý Phong có lực lượng lớn như vậy? Trước kia sao không hề phát hiện? Càng đáng sợ là Lý Phong còn cự tuyệt, đây chính là 10 triệu a, toàn bộ Hoa Hạ mới có bao nhiêu triệu phú?

Giờ khắc này, hâm mộ, ghen ghét, không cam lòng, hoảng sợ, đủ loại tâm tình cắn nuốt Vương Cường!

Dù là Tống Uyển Quân cũng nhíu mày, lộ vẻ mặt kinh ngạc, mấy ngày nay nàng đã điều tra Lý Phong, biết rõ 10 triệu này có ý vị thế nào với Lý Phong, nhưng hắn vậy mà cự tuyệt.

"Xem ra muốn thu phục hắn không phải chuyện dễ dàng. . ." Tống Uyển Quân âm thầm nói.

Đám người Hà Cừu dữ tợn cười một tiếng, mặc cho mấy tên Trần Hải, Ngô Bưu phản kháng thế nào cũng vô dụng, trực tiếp kéo bọn hắn ra ngoài, để lại tiếng cầu xin vẫn còn vang vọng xung quanh. . .

"Vương Cường, có nhớ lúc nãy ngươi mới nói cái gì không?" Lý Phong quay đầu nhìn về phía Vương Cường, đùa cợt hỏi.

"Lý ca, ta sai rồi, ngươi cứ coi lời ta nói là... cái đánh rắm đi." Vương Cường cố nở ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

Hắn bây giờ có thể nói cái gì? Vốn tưởng Lý Phong giống như hắn đều là con tốt nhỏ, nhưng ai biết Lý Phong lắc mình biến thành con vua a!

"Đừng sợ, ta là người tốt, không có khả năng làm ra sự tình vi phạm pháp luật, bất quá ngươi cũng phải giữ lời mới được a, ê ngươi lại đây, người bạn cùng phòng này của ta có một nguyện vọng, phiền ngươi giúp hắn thực hiện nhé." Lý Phong chỉ vào một người trong Thập Nhị Thái Bảo, lộ vẻ mặt trêu tức nói.

Thanh niên được Lý Phong gọi tên là Lý Cương, hắn mang theo

vẻ mặt mờ mịt đi tới, không phải chứ. . . Cái nguyện vọng gì a, tại sao vừa nghe đã biết không phải chuyện gì tốt, không phải là muốn để hắn dâng lên hoa cúc chứ?

(hoa cúc:chỉ lỗ ass =_=)

"Đại đệ đệ, ngươi đừng dọa Lý Cương, bạn cùng phòng của ngươi đến cùng là có nguyện vọng gì, nói thẳng đi." Tống Uyển Quân che miệng cười nói, nụ cười của gia hỏa Lý Phong này thật là xấu xa, không biết hắn đang có chủ ý gì trong đầu nữa.

"Nói ra các ngươi có khả năng không tin, người bạn cùng phòng của ta có mộng tưởng làm người nổi tiếng, vì thực hiện mộng tưởng, hắn muốn trực tiếp ăn cứt nóng a." Lý Phong lộ vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

Tống Uyển Quân: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Hiện tại người trẻ tuổi vì nổi danh mà không từ thủ đoạn như vậy sao? Tôn nghiêm cũng không cần?

Vương Cường: "? ? ?"

Ai có mộng tưởng làm người nổi tiếng? Ai muốn ăn cứt a! Nhìn mặt ta ngu ngốc như vậy sao? Đại ca, van cầu ngươi đừng đùa ta được không, ta thật sự biết lỗi rồi!

"Cho nên a Lý Cương, ngươi nhất định phải giúp người bạn cùng phòng này của ta, kiếm một bình phân thật lớn, hơn nữa cũng phải mới mẻ nóng hổi, ngươi có thể làm được không?" Lý Phong trịnh trọng nói.

"Có thể, yên tâm đi Lý thiếu, ta nhất định sẽ giúp hắn thực hiện mộng tưởng!" Lý Cương cảm động đến mức lệ nóng tràn đầy, vì mộng tưởng của bạn cùng phòng mà dùng hết toàn lực như vậy thì phải có tình nghĩa huynh đệ dạt dào cỡ nào? Không hổ là Lý thiếu!

Tần Mộng vốn định mở miệng khuyên can, nhưng nghĩ đến hành vi trước đó của Vương Cường, ngàn vạn lời nói chỉ có thể hóa thành một hơi thở dài.

Bị Lý Cương bắt giữ, Vương Cường không có bất kỳ sức phản

kháng nào liền bị mang đi.

"Cạch cạch."

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ lớn mở ra, một tiểu nữ hài rụt rè đi tới.

"Mẹ. . . Oa oa. . ." Tiểu nữ nhi chớp chớp mắt to, bi bô nói, ngay sau đó nàng liền thấy trong phòng xuất hiện rất nhiều người xa lạ, nhất thời hoảng sợ khóc lớn.

"A, Hinh Hinh, đừng khóc đừng khóc, bọn họ đều là bằng hữu của Lý thúc." Tần Mộng liền vội vàng đi tới ôm lấy con gái, khuôn mặt đầy vẻ thương yêu.

"Ài, đánh thức vị tiểu tổ tông này rồi." Lý Phong lắc đầu, tiếp theo quay đầu nói với thủ hạ của Tống Uyển Quân: "Các ngươi mau cười lên!"

Lý Phong ra lệnh một tiếng, những hán tử hung ác lập tức mạnh mẽ nở ra một nụ cười, mặc dù có chút khó coi, nhưng dù sao so với nghiêm mặt cũng đẹp hơn nhiều.

"Hinh Hinh, thúc thúc đánh thức ngươi à? Xin lỗi nhé, thúc thúc chơi cưỡi ngựa với ngươi được không?" Lý Phong vội vàng đi tới ôn nhu nói.

Lưu Hinh đầu tiên là vụng trộm nhìn những thúc thúc lạ lẫm, thấy bọn họ đều bày ra khuôn mặt vui cười, sợ hãi liền tiêu tán không ít, sau đó mới dừng khóc, giang cánh tay ra nhìn Lý Phong, bi bô nói : "Ôm ta một cái ～ "

Lý Phong vui vẻ ôm tiểu cô nương vào lòng, sau đó đặt ở trên cổ, để tiểu cô nương chơi cưỡi ngựa, lát sau tiểu cô nương đã bị Lý Phong chọc cho cười "ha ha" không ngừng.

Hình ảnh đầy từ ái này làm cho thủ hạ của Tống Uyển Quân không bình tĩnh nổi.

Không phải chứ. . . Đây là Lý thiếu một quyền đánh nát bàn đá cẩm thạch sao? Nếu như nói khi đó Lý thiếu là con sư tử oai hùng, vậy giờ Lý thiếu chính là một con mèo nhỏ dễ gần a!

Người không rõ tình huống có khi còn tưởng lầm Lưu Hinh là con gái của Lý Phong!

"Gia hỏa này. . . Rất có lòng trắc ẩn nha." Ánh mắt Tống Uyển Quân lóe lên ánh sáng kỳ lạ, âm thầm nói.

Chơi đùa với Lưu Hinh một lát, Lý Phong đưa nàng cho Tần Mộng ôm , sau đó nháy mắt với Tống Uyển Quân một cái, ra ngoài cửa.

Dưới lầu, trong chiếc xe Audi A8.

"Cám ơn đã tới giúp ta, để báo đáp ngươi, về sau ngươi gặp phải phiền phức gì thì có thể tìm ta." Lý Phong nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa kính, chậm rãi nói.

"Vì sao ngươi không thèm ngắm ta, do tỷ tỷ không đẹp à?" Tống Uyển Quân nhìn sang Lý Phong, nửa đùa nửa thật mà hỏi.

Nàng ngồi ngay cạnh Lý Phong, đôi chân dài ẩn sau lớp tất da báo đặt ở ngay bên tay phải Lý Phong, chỉ cần Lý Phong hơi chuyển động là có thể sờ đến.

"Hoàn toàn ngược lại, là tỷ tỷ quá đẹp, khiến lòng ta ngứa ngáy khó nhịn, nếu như nhìn ngươi thêm vài lần ta sợ tối nay sẽ ngủ không nổi." Lý Phong quay đầu nhìn lướt qua bầu ngực đầy đặn của Tống Uyển Quân, ra vẻ nghiền ngẫm nói. .

"Hóa ra là như vậy. . . Thế thì tỷ tỷ cho ngươi một cơ hội, nếu như ngươi có thể đoán được tỷ tỷ hôm nay mặc quần lót màu gì, tỷ tỷ sẽ dùng tay giúp ngươi. . . giải tỏa." Đôi mắt đẹp của Tống Uyển Quân ngập nước, khẽ cắn môi đỏ nói.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Chương 80. Sơ cấp thấu thị nhãn

Gần như Tống Uyển Quân vừa mới nói xong, thì thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ liền vang lên, Lý Phong dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng có thể đoán được cái nhiệm vụ này khẳng định là có quan hệ với Tống Uyển Quân!

Nghĩ tới đây, trong mắt Lý Phong tràn đầy kích động, mặc niệm: "Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Đoán màu. "

"Mục tiêu: Dựa theo yêu cầu của nữ thần Tống Uyển Quân, đoán trúng màu quần lót của nàng."

"Khen thưởng: 50 điểm kinh nghiệm, 100 điểm tích lũy."

"Chú thích: Căn cứ theo chủ nghĩa nhân đạo của nhà phát triển, hệ thống tạm thời khen thưởng kí chủ một kỹ năng đặc thù 《 Sơ cấp thấu thị nhãn 》, sau khi nhiệm vụ kết thúc sẽ thu hồi lại."

"Sơ cấp thấu thị nhãn? !" Lý Phong thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên khỏi chỗ ngồi!

Rất nhiều nhân vật chính trâu bò trong các tiểu thuyết mạng đều có cái kỹ năng này, quả thực là vô cùng hợp ý hắn!

"Sơ cấp thấu thị nhãn: Tập được thuật này thì có thể nắm giữ năng lực nhìn xuyên thấu, tính xuyên thấu cao nhất là một mét, không cần biết là loại chất liệu gì, số lần sử dụng không bị hạn chế, trong một ngày tính tổng số thời gian sử dụng không được vượt qua 1 giờ."

Sau khi xem hết giới thiệu, Lý Phong lập tức lựa chọn học tập, trong đầu đột nhiên có một tia sáng lướt qua, tiếp theo Lý Phong đã nắm giữ năng lực nhìn xuyên thấu.

"Thấu thị nhãn!" Lý Phong mặc niệm một câu, rồi tập trung lực chú ý lên trên trần xe, cảnh tượng trước mắt phát sinh biến hóa, phần trần xe màu trắng biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một bầu trời đêm lốm đốm đầy những vì sao!

"Lần này ngon rồi!" Lý Phong kích động.

Nhìn thấy Lý Phong kích động như thế, Tống Uyển Quân không khỏi che miệng cười rộ lên: "Đại đệ đệ, ngươi đừng kích động sớm như vậy nha, ngươi nhất định phải đoán đúng mới có thể nhận được khen thưởng ~ "

"Ta biết, bất quá nếu như ta đoán đúng, tỷ tỷ lại nói ta đoán sai thì làm sao ta phân biệt được?" Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch lên, ra vẻ nghiền ngẫm hỏi.

Hắn có thấu thị nhãn, tỷ lệ đoán đúng là 100%, nhưng Tống Uyển Quân cũng có thể phủ nhận a!

Lông mày của Tống Uyển Quân nhíu lại, cũng ra vẻ thâm ý sâu sắc nói: "Tỷ tỷ tự nhiên sẽ để cho ngươi thua tâm phục khẩu phục."

"Tốt, cứ quyết định như vậy!" Lý Phong búng tay cái chóc, sau đó mở ra thấu thị nhãn nhìn từ trên xuống dưới thân thể Tống Uyển Quân một lượt.

Sau một lúc lâu, Lý Phong ghé sát miệng vào tai của Tống Uyển Quân, nói ra màu sắc hắn đoán.

Tống Uyển Quân đang trấn định tự nhiên bỗng sắc mặt đại biến!

Không phải chứ. . . Tại sao hắn có thể nói chuẩn xác như vậy, tựa như là tận mắt nhìn thấy!

"Tỷ tỷ, biểu lộ của ngươi là sao, ách, không phải là bị ta nói trúng chứ, ta cũng chỉ là đoán mò thôi a."

Lý Phong âm thầm buồn cười, hắn đã đoán được phần nào dự định của Tống Uyển Quân, chỉ tiếc hắn không phải Quách Văn, hắn sẽ không bị một nữ nhân đùa bỡn trong lòng bàn tay đơn giản như vậy.

Tiếp theo phải xem Tống Uyển Quân định làm thế nào, nếu như nàng thề thốt phủ nhận, Lý Phong cũng không nhất định phải cưỡng cầu đòi xem chân tướng, mà chỉ là rời xa nữ nhân này.

Nếu như Tống Uyển Quân thừa nhận, đồng thời thực hiện hứa hẹn, vậy thì Lý Phong sẽ xem xét giúp Tống Uyển Quân làm một ít chuyện. . . tất nhiên là trong khả năng chấp nhận của hắn.

"Đúng rồi, thật không ngờ lại bị ngươi nói trúng, hãy mau nói cho tỷ tỷ biết có phải ngươi biết nhìn xuyên thấu hay không?"

Tống Uyển Quân không hổ là nữ nhân có thể làm lão đại thành Tây, chỉ sau chốc lát chấn kinh nàng đã khôi phục được mấy phần trấn định.

Nàng đương nhiên có thể phủ nhận, thế nhưng hậu quả cũng có thể là triệt để mất đi trợ lực cường đại như Lý Phong, đây là chuyện nàng thật sự không nguyện ý nhìn thấy.

"A, không phải chứ, ta thật sự là đoán mò mà thôi."

Lý Phong mặt ngoài thì mừng rỡ như điên, nhưng trong lòng lại quả thật có chút kính nể Tống Uyển Quân, Tống Uyển Quân biết rõ nếu thừa nhận sẽ phải làm gì, còn dám nói hắn đoán đúng, loại dũng khí này không phải nữ nhân bình thường có thể sở hữu.

Đương nhiên cũng không ngoại trừ khả năng Tống Uyển Quân vốn chính là loại nữ nhân vô liêm sỉ không biết xấu hổ, chỉ là trực giác nói cho Lý Phong biết cái khả năng này rất nhỏ.

"Thật sao?"

Đôi mi thanh tú của Tống Uyển Quân cau lại, nàng luôn cảm thấy trên mặt Lý Phong có dấu vết diễn trò, nhưng nếu nói Lý Phong sở hữu năng lực nhìn xuyên thấu thì rõ ràng là không thể nào, đây là sinh hoạt ngoài đời thực, cũng không phải phim điện ảnh hay truyện huyền ảo.

"Đương nhiên là thực, so với vàng còn thực hơn, cho nên. . . Tỷ tỷ có định giữ lời hứa của mình không đây?"

Lý Phong lộ vẻ mặt chờ mong, lại có mấy phần tâm thần bất

định.

"Ta. . ." Tống Uyển Quân khẽ cắn môi đỏ, xem ra rất là xoắn xuýt.

Nàng căn bản không ngờ tới sẽ có kết quả như vậy, cho nên giờ phút này đã bắt đầu có chút hối hận, chỉ là một khi nàng đổi ý, có thể hết thảy những chuyện nàng làm hôm nay đều hóa thành hư không, còn nếu nàng thực hiện hứa hẹn. . .

"Thôi đi, nếu đã nói thì phải làm, nếu không Lý Phong tất nhiên sẽ sinh lòng chán ghét đối với ta."

Nghĩ tới đây, Tống Uyển Quân liền chuẩn bị biến suy nghĩ thành hành động.

Đúng lúc này, Lý Phong nắm chặt lấy bàn tay nhỏ của Tống Uyển Quân, cười nói: "Thôi bỏ đi, hoàn cảnh chỗ này quá kém cỏi, chi bằng ngươi hôn ta một cái là được."

"Ngươi chắc chắn chứ?" Tống Uyển Quân cảm thấy ngạc nhiên, Lý Phong quả thực rất giỏi khiến người ta bất ngờ, tỷ tỷ ta tự nguyện quay tay cho ngươi, mà ngươi lại chủ động cự tuyệt. Phải biết rằng, nàng chính là người hiểu rõ mị lực của bản thân nhất, có thể nói không người đàn ông nào đủ sức chống cự quá 30 giây. Vậy mà Lý Phong tránh lợi lớn tìm lợi nhỏ, thật không thể tin nổi!

"Ta chắc chắn, cho nên tỷ tỷ ngươi có muốn hôn hay không. . ."

Lý Phong nói còn chưa dứt lời, liền cảm thấy một làn gió thơm đập vào mặt. . .

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 50 điểm kinh nghiệm, 100 điểm tích lũy."

"Đinh, chúc mừng kí chủ thu hoạch được nụ hôn đầu tiên của nữ thần Tống Uyển Quân, khen thưởng 1 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, khu mua sắm bằng điểm chinh phục

mở ra."

Thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ liên tiếp vang lên, lôi kéo Lý Phong trở về từ trạng thái lâng lâng như trên mây.

"Không phải chứ. . . Tống Uyển Quân vậy mà vẫn còn nụ hôn đầu tiên sao? !"

Tin tức này mang đến lực trùng kích cho Lý Phong còn lớn hơn khu mua sắm bằng điểm chinh phục mở ra!

Lý Phong vẫn chưa biết Tống Uyển Quân đã từng kết hôn, thế nhưng Tống Uyển Quân cho hắn cảm giác hoàn toàn là một cái máy bay lão luyện a, nữ nhân như vậy làm sao có thể còn nụ hôn đầu? !

(Chương này hơi ngắn nhưng em mạn phép vẫn giữ số tlt là 26, nếu các bác có ý kiến thì hãy bình luận để em biết, xin cảm ơn)

Chương 81. Tập đoàn Tam Khẩu

"Thời gian không còn sớm, tỷ tỷ cũng nên trở về thôi." Tống Uyển Quân tựa như một thê tử quan tâm chồng con, sửa sang lại những chỗ không được phẳng phiu trên y phục Lý Phong, chậm rãi nói.

"Không ở lại với ta một đêm sao?" Lý Phong trêu chọc hỏi.

"Tiểu bại hoại, muốn tỷ tỷ lưu lại để ngươi được tiếp tục chiếm tiện nghi sao? Mơ thật đẹp!" Tống Uyển Quân dí ngón tay ngọc vào trán Lý Phong, hờn dỗi không thôi nói.

"Tốt a, vậy ta chỉ có thể phòng không gối chiếc. . ." Lý Phong lắc đầu thở dài.

"Ngươi không phải có Tần tỷ rồi sao, vậy mà sợ phòng không gối chiếc?" Tống Uyển Quân nửa thăm dò nửa trêu chọc hỏi, Lý Phong vì Tần Mộng mà làm to chuyện, rõ ràng giữa hai người này có quan hệ không đơn giản.

Bất quá cái này khiến Tống Uyển Quân cảm thấy có chút khó tin, tuổi tác Tần Mộng nhìn qua đã không nhỏ, tướng mạo dáng người cũng chỉ bình thường, Lý Phong đến nàng cũng có thể cự tuyệt, sao có thể nhìn trúng Tần Mộng?

"Ta thật sự coi nàng ấy là tỷ tỷ ruột của mình!" Lý Phong trợn mắt lên một cái, giữa nam nữ thật sự không có cảm tình thuần túy sao? Vì sao những người này toàn có ý nghĩ xấu xa như vậy!

"Phải không? Vậy thì ta hiểu lầm ngươi rồi, ngươi yên tâm, Hà Cừu làm việc rất nhanh gọn, ta sẽ bảo hắn bắt Trần Hải bồi thường cho Tần tỷ của ngươi." Tống Uyển Quân thu hồi ý cười, trịnh trọng nói.

Vừa rồi Trần Hải nói bồi thường Lý Phong 10 triệu, nhưng Lý

Phong không để vào mắt, nếu nàng đưa số tiền này sang cho Tần Mộng, dù chỉ là nể mặt Tần Mộng, nhưng dù gì thì Lý Phong hắn cũng phải cảm tạ nàng a?

Lý Phong đoán được dự định trong đầu Tống Uyển Quân, ngay sau đó lông mày nhướng lên một cái: "Thực ra ta còn có một yêu cầu nhỏ, đưa tiền xong đừng để Tần tỷ gặp phải phiền phức về sau, còn nữa. . . Bất kể như thế nào, sự tình hôm nay ta đều nhớ kỹ, ngươi về sau nếu gặp phải vấn đề gì cần đến ta thì cứ lập tức liên hệ."

Vốn dĩ hắn cũng muốn Tần tỷ được nhận đền bù, nhưng lại sợ Tần tỷ cự tuyệt cho nên lúc nãy không nói, để Tống Uyển Quân đi làm chuyện này cũng không tệ, hơn nữa Hoa Hạ không quản dòng tiền lưu động quá nghiêm, nên hắn tin tưởng Tống Uyển Quân có biện pháp tránh nảy sinh phiền toái.

Sau khi lưu lại hứa hẹn, Lý Phong liền phất tay đẩy cửa đi xuống xe.

"Tiểu gia hỏa này cuối cùng cũng có chút lương tâm nha, không uổng công ta tới nơi này một chuyến. . ." Khóe miệng Tống Uyển Quân nhếch lên một nụ cười hài lòng, gọi tài xế tới rồi để hắn lái xe rời khỏi nơi đây.

Đợi đến khi đoàn xe biến mất trong tầm mắt, Lý Phong mới mở hệ thống lên xem.

Ngoài thuộc tính cá nhân, khu mua sắm, ba lô ra, quả nhiên đã xuất hiện thêm một khu mua sắm bằng điểm chinh phục, sau khi xem xét, hô hấp của Lý Phong nhất thời dồn dập hẳn lên.

《 Sơ cấp Ẩn Thân Thuật 》, 《 Sơ cấp thấu thị nhãn 》, 《 Sơ cấp Độn Địa Thuật 》, 《 Sơ cấp thuật xuyên tường 》, 《 Sơ cấp Đọc Tâm Thuật 》, vừa nhìn đã thấy năm bản kỹ năng đặc thù, hơn nữa cái nào cũng chỉ cần nhìn tên cũng đoán được mức độ trâu bò của nó!

"Khó trách ta không tìm được trong khu mua sắm, hóa ra đều đặt ở chỗ này!"

Trong lần làm nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Tống Uyển Quân, Lý Phong từng trải nghiệm khoái cảm ẩn thân một lần, sau khi 《 Sơ cấp Ẩn Thân Thuật 》 bị thu hồi, hắn liền tra tìm trong khu mua sắm một phen, kết quả không thu hoạch được gì, hiện tại mới phát hiện, hóa ra là đặt ở khu mua sắm bằng điểm chinh phục!

Ẩn thân, thấu thị, độn địa, xuyên tường, đọc tâm, nếu như học hết toàn bộ năm kỹ năng này, vậy muốn nhìn lén mỹ nữ tắm rửa có khó gì? Quá dễ dàng a!

Nhưng sau khi Lý Phong xem xét số điểm chinh phục cần thiết để mua mấy thứ này, chỉ cảm thấy đầu mình như bị dội vào một chậu nước lạnh, tâm lạnh đi hơn phân nửa.

"Không phải chứ. . . Một quyển cũng đòi 10 điểm chinh phục, tiểu gia ta biết đi đâu kiếm số điểm chinh phục này a? !" Lý Phong rất phiền muộn, từ khi có được hệ thống đến bây giờ, hắn mới thu hoạch được một điểm chinh phục, muốn có được đầy đủ 10 điểm chinh phục không biết còn phải chờ tới khi nào!

"Hệ thống, điểm chinh phục cần phải thu hoạch thông qua con đường nào?" Lý Phong đè xuống phiền muộn trong lòng, hỏi.

"Nảy sinh tiếp xúc thân mật với nữ thần, hoặc là thu hoạch được thiện cảm nhất định từ nữ thần, đều có thể thu hoạch được điểm chinh phục tương ứng." Thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ lập tức vang lên.

"Là như vậy sao. . . Thế theo lời ngươi nói, chiếm được nụ hôn đầu của Tống Uyển Quân mới cho 1 điểm chinh phục, vậy thì phải làm gì mới có thể càng thêm thân mật? Dù thế nào đi nữa cũng nên tăng số điểm chinh phục nhận được lên a? !"

Lý Phong phiền muộn, đây chính là nụ hôn đầu của Tống Uyển Quân, luận mức độ quý giá đã rất gần với lần XXX đầu tiên rồi!

"Đầu lưỡi đã đụng vào nhau chưa?" Hệ thống khinh thường nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Đậu phộng? Còn có loại thao tác này? Bởi vì đầu lưỡi không đụng vào nhau, cho nên hệ thống giảm điểm xuống, chỉ cho mỗi 1

điểm chinh phục?

Hệ thống, ngươi lợi hại! ! !

"Nhắc nhở kí chủ, căn cứ theo quy tắc do nhà phát triển chế định, triệt để chinh phục một nữ thần ít nhất có thể thu hoạch được 50 điểm chinh phục, làm được thì kí chủ muốn mua đồ vật bên trong khu mua sắm cũng không quá khó."

"Mặt khác, theo đẳng cấp kí chủ tăng lên, đồ vật trong khu mua sắm bằng điểm chinh phục cũng sẽ đổi mới tương ứng, công năng sẽ càng thêm cường đại nha ~ "

Cho một cây gậy cộng thêm một củ cà rốt, tên phát triển quả thật rất biết kích thích người ta tiến lên đấy.

"Rất tốt, không hổ là Hệ thống chinh phục nữ thần, thao tác rất cợt nhả!"

Lý Phong âm thầm chửi đổng một câu, lưu luyến không rời tắt đi khu mua sắm bằng điểm chinh phục, sau đó tiến vào thuộc tính cá nhân bắt đầu xem xét.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: C+

Điểm kinh nghiệm: 600/ 800

Điểm tích lũy: 6790

Điểm chinh phục: 1

Kỹ năng: 《 Tổng hợp thuật cận chiến 》

Nhiệm vụ đang chờ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh.

"Hô, vẫn còn thiếu 200 điểm kinh nghiệm. . ."

May mắn là Lý Phong không phải người quá cầu toàn, nếu không có khi 200 điểm kinh nghiệm kia sẽ làm hắn mất ngủ đêm nay!

Trở lại phòng cho thuê, Lý Phong lại chơi đùa với Lưu Hinh một hồi, cùng với Tần Mộng nói chuyện một lúc liền về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Lý Phong vừa tới công ty đã bị Ngụy Băng Khanh kêu tới.

"Vì sao không mặc quần áo mà ta mua cho ngươi?" Ngụy Băng Khanh quét mắt nhìn Lý Phong một chút sau đó cúi đầu nhìn đống giấy tờ trên bàn, đồng thời lạnh lùng nói.

"Ân. . ." Lý Phong còn tưởng rằng Ngụy Băng Khanh tìm hắn tới để nói sự tình hôm qua, thật không ngờ tổng giám đốc lãnh diễm vậy mà quan tâm tới quần áo của hắn, con mẹ nó. . . Đúng là không ra bài theo lẽ thường a!

"Ta mặc bộ quần áo này. . . Có vấn đề gì sao?" Sau khi bất ngờ qua đi, Lý Phong cúi đầu nhìn bản thân, nghi hoặc hỏi.

Bộ đồ mà hắn mặc là do Tô Đồng dẫn hắn đi mua ở trung tâm mua sắm Vạn Long, tuy rằng không phải đồ xa xỉ, nhưng một thân trên dưới cũng phải hơn một ngàn, dù thế nào cũng không đến nỗi xấu a?

"Không có vấn đề, chỉ là. . . Hiếu kỳ." Ngụy Băng Khanh ngẩng đầu nhìn Lý Phong một chút, tiếp theo lấy ra từ ngăn bàn công tác một cái chìa khóa xe: "Biết lái xe không?"

"Biết, ngươi muốn đi đâu?" Lý Phong đương nhiên sẽ không nghĩ Ngụy Băng Khanh muốn tặng xe ô tô cho hắn, nếu đã đưa lương cao lại còn đưa xe hơi, hắn sẽ thật sự cho rằng Ngụy Băng Khanh muốn bao nuôi hắn. . .

Còn vấn đề có biết lái xe hay không. . . Hắn vừa lên đại học đã thi bằng lái, còn mua xe thể thao, bất quá về sau trong nhà phát sinh biến cố, hắn phải bán xe đi, từ đó về sau hắn không sờ vào xe nữa.

Mà hết thảy những điều này là do Tô gia Hoa Thành ban tặng!

Nghĩ tới đây, trong tim Lý Phong bùng lên ngọn lửa giận dữ, hận không thể lập tức giết tới Hoa Thành khiến Tô gia bị hủy diệt!

Chỉ là Lý Phong biết thực lực của hắn bây giờ còn chưa đủ, huống hồ hắn còn muốn hoàn thành nhiệm vụ, mau chóng lên tới cấp độ SSS rồi phục sinh mẹ mình, nên chỉ có thể tạm thời nhẫn nại!

"Cùng ta tới phi trường đón khách hàng tới từ tập đoàn Tam Khẩu." Ngụy Băng Khanh đứng dậy mặc áo khoác vào, cầm lấy túi xách sau đó đi ra ngoài.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, lộ sắc mặt quái dị nói: "Tập đoàn Tam Khẩu, một trong ba đại tập đoàn lớn nhất Nhật Bản? Tập đoàn Vị Lai và tập đoàn Tam Khẩu có hợp tác?"

(TQ bị ám ảnh khá lớn bởi đợt chiến tranh với NB, nên NB thường xuyên bị cà khịa trong các tiểu thuyết mạng, ta cũng rất không thích điều này, mọi người hãy đọc lướt qua luôn chứ đừng bỏ truyện :(( )

Chương 82. Mật mã gốc

Tập đoàn Tam Khẩu là một trong 3 đại tập đoàn của Nhật Bản, số tài sản càng là nằm trong top 10 thế giới, hơn nữa ngành nghề đa dạng, nhỏ thì kẹo muối, lớn tới hàng không, thậm chí cả năng lượng hạt nhân họ cũng có tham gia.

Ngoài ra, thế lực ngầm lớn nhất châu Á là Sơn Tỉnh Xã cũng có quan hệ chặt chẽ với tập đoàn Tam Khẩu.

Những lý do trên giúp tập đoàn Tam Khẩu sở hữu năng lực lớn đến mức khó có thể tưởng tượng nổi, tựa như một câu thảo luận được lưu truyền rộng rãi trên mạng, nếu như tập đàon Tam Khẩu xảy ra vấn đề, vậy Nhật Bản sẽ bạo phát khủng hoảng kinh tế.

Tập đoàn Vị Lai tuy có tư sản vượt mốc 100 tỷ, nhưng so với tập đoàn Tam Khẩu lại giống như đứa trẻ con, chênh lệch không nhỏ chút nào, cũng khó trách Ngụy Băng Khanh dù là tổng giám đốc nhưng lại tự mình đi phi trường đón người.

Bất quá đi cũng phải nói lại. . . Tâm lý yêu nước của Lý Phong rất nặng, cho nên đối với chuyện Ngụy Băng Khanh đối xử long trọng với người Nhật Bản như vậy, tâm lý ít nhiều vẫn có chút ghen ghét.

Nhưng nghĩ thử mà xem, nếu có thể kiếm lời từ người Nhật Bản, hình như cũng là chuyện rất đáng mừng đúng không? Chỉ là hắn không hiểu vì sao Ngụy Băng Khanh không chọn Tô Đồng, ngược lại chọn hắn đi cùng, Tô Đồng cũng biết lái xe a!

Rất nhanh, một chiếc S600 đi ra khỏi gara dưới tầng ngầm, tới phi trường Minh Châu.

Sau một giờ chờ đợii, Lý Phong nhìn thấy một đoàn người, một nam nhân trung niên cộng thêm một đôi nam nữ trẻ tuổi.

"Chào Ngụy tổng, ta là Trung Bản Nhuận, tổng giám đốc chi nhánh Hoa Hạ của tập đoàn Tam Khẩu, hân hạnh được gặp

ngươi." Nam nhân trung niên bước nhanh tới trước mặt Ngụy Băng Khanh, đưa tay ra nói.

"Xin chào Trung Bản tiên sinh." Ngụy Băng Khanh lễ phép bắt tay hắn, sau đó giới thiệu Lý Phong cho đối phương, ngay sau đó, Lý Phong cũng biết được thân phận cặp nam nữ kia từ miệng Trung Bản Nhuận.

Cô gái trẻ tuổi tên là Trung Đảo Huệ Tử, thư ký của Trung Bản Nhuận, dung mạo chừng trung thượng, nhưng dáng người rất nóng bỏng.

Nam tử trẻ tuổi tên Chí Thôn Nghiễm Nhất, là tài xế của Trung Bản Nhuận, có điều Lý Phong đã sớm cảm nhận được mấy phần sắc bén từ Chí Thôn Nghiễm Nhất, tựa như một thanh bảo kiếm đợi ra khỏi vỏ vậy.

Sau một phen hàn huyên, mọi người rời phi trường, ngay khi Lý Phong đang cân nhắc làm sao để 5 người ngồi vừa S600, một chiếc Bentley màu đen đi tới.

Tài xế xuống xe liền đưa chìa khoá cho Chí Thôn Nghiễm Nhất, sau đó bắt taxi rời đi, từ đầu tới cuối không nói một câu.

Cái thao tác này. . . Nhìn mà Lý Phong quả thật muốn hô 666, đây chính là cách hành sự chuyên nghiệp của đại tập đoàn sao? Thật ngầu a!

(hô 666:cổ vũ cố lên hoặc lời khen thật giỏi)

"Đi tới phân bộ khoa học kỹ thuật." Ngụy Băng Khanh ngồi vào chỗ, nói xong câu này liền nhắm hai mắt lại.

"Không đi tổng bộ sao?" Lý Phong tuy nghi hoặc nhưng không hỏi nhiều, bật định vị rồi chạy tới phân bộ khoa học kỹ thuật.

Tập đoàn Vị Lai cũng có rất nhiều sản nghiệp, trong số đó bất động sản, khách sạn, vận chuyển là ba ngành mũi nhọn, đóng góp tới 80% tổng doanh thu.

Mà phân bộ khoa học kỹ thuật thì được tạo ra từ mười năm trước, thời kỳ đầu phải đổ vào số vốn rất lớn, tận đến năm nay

mới bắt đầu thu về lợi nhuận.

Nửa giờ sau, S600 cùng Bentley một trước một sau đi vào phân bộ khoa học kỹ thuật của tập đoàn Vị Lai, khác với các cao ốc bình thường, phân bộ này được xây ở vùng ngoại thành, chiếm diện tích gần trăm mẫu.

Các lãnh đạo phân bộ đã sớm nhận được tin tức đứng chờ ở cửa ra vào, Ngụy Băng Khanh, Trung Bản Nhuận vừa đến, liền được bọn họ dẫn theo tham quan khu xưởng.

Sau cùng, Ngụy Băng Khanh bảo tất cả lãnh đạo cấp cao của phân bộ khoa học kỹ thuật đi làm việc như bình thường, nàng thì đi với Lý Phong cùng ba người Trung Bản Nhuận vào một gian phòng họp.

"Trung Bản Nhuận tiên sinh, ta đã dựa theo yêu cầu của các ngươi, dẫn các ngươi tới tham quan nơi này, không biết hiện tại Trung Bản tiên sinh đã có thể cho ta đáp án chắc chắn chưa?" Ngụy Băng Khanh ngồi tại chủ vị, mở một chai nước khoáng uống một ngụm sau đó chậm rãi nói.

Ngồi bên tay phải nàng, lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, trong lòng không khỏi nghi ngờ, đây là đàm phán trước khi tiến hành hợp tác sao? Luôn cảm giác không đủ long trọng a.

Theo Lý Phong, hai đại tập đoàn muốn hợp tác thì tối thiểu cũng phải là mỗi bên cử ra một phái đoàn, gặp nhau ở tổng bộ a?

Hay lần hợp tác này cần phải giữ bí mật ? Nhưng như vậy rất không khoa học, hắn mới vào tập đoàn bao lâu, Ngụy Băng Khanh đã tín nhiệm hắn như vậy?

"Ta nghe nói cái phân bộ khoa học kỹ thuật này tồn tại, là vì Ngụy tổng yêu cầu gia gia mình xây nên vào mười năm trước?" Trung Bản Nhuận lại không trả lời thẳng vào câu hỏi.

Ngụy Băng Khanh nhíu mày gật đầu, không nhiều lời.

"Có thể phát hiện tiềm lực to lớn của Cloud Computing cùng trí tuệ nhân tạo từ 10 năm trước, Ngụy tổng quả thực là nhìn xa trông rộng a!" Trung Bản Nhuận mỉm cười, vuốt mông ngựa một

cái.

(cloud computing:điện toán đám mây)

"Trung Bản tiên sinh quá khen, so với những tay to thật sự, thì bất kể là mảng trí tuệ nhân tạo hay Cloud Computing, tập đoàn Vị Lai còn kém xa lắm."

"Theo ta được biết, tập đoàn Tam Khẩu cũng phát triển nghiên cứu Cloud Computing, hơn nữa tính năng không kém hơn các nước phương tây, cho nên ta rất hiếu kì muốn biết tại sao các ngươi lại muốn mua hệ thống Vị Lai Cloud của chúng ta."

Đôi mi thanh tú của Ngụy Băng Khanh cau lại, xem ra rất nghi hoặc.

Lý Phong bên cạnh cuối cùng cũng hiểu được hai phe muốn hợp tác cái gì —— Cloud Computing!

Cloud Computing vào 6 năm trước đã được chính thức đưa vào khái niệm, nhưng tận mấy năm gần đây mới có thể vận dụng vào cuộc sống hiện thực.

Trong đó tác dụng quen thuộc với người bình thường nhất, đó là thương gia có thể thông qua Cloud Computing để thu hoạch được thói quen tiêu phí của người sử dụng.

Tỉ như ngươi xem một món hàng hoá trong một ứng dụng, vậy lần sau khi đăng nhập lập tức sẽ nhìn thấy quảng cáo liên quan tới hàng hóa lần trước.

Hoặc là khi ngươi tìm tòi một món đồ trên website nào đó, vậy lần sau ngươi đăng nhập website liền nhìn thấy quảng cáo hàng hóa đó ngay ở trang đầu tiên.

Cloud Computing có thể thu thập tin tức, mang đến tiện lợi nhưng đồng thời cũng dẫn theo rất nhiều tai hoạ ngầm. Tỷ như thông tin bị thu thập mà người dùng không hề biết, hoặc giả dụ có hacker đột nhập được hệ thống công ty, rồi lại thông qua đó làm hại tới khách hàng, đây là vấn đề nhức nhối và rất khó giải quyết triệt để.

Nhưng ngoài ra, Cloud Computing cũng có tác dụng rất lớn, tỉ như sau khi thành phố Tô Thành sử dụng Cloud Computing, xe cứu hộ, xe cứu hỏa rút ngắn thời gian cần thiết để đi đường hơn một nửa.

"Không dối gạt Ngụy tổng, chính bởi vì chuyện nghiên cứu phát triển Cloud Computing không phải quá thuận lợi, nên chúng ta mới muốn mua lại Vị Lai Cloud từ quý tập đoàn."

"Bất quá chúng ta hi vọng quý tập đoàn cũng giao mật mã gốc cho chúng ta, thuận tiện cho chúng ta bảo trì thăng cấp về sau, đương nhiên. . . Phương diện giá tiền cam đoan sẽ làm các ngươi hài lòng."

Trung Bản Nhuận cười tủm tỉm nói.

"Xin lỗi, mật mã gốc là tư sản rất quan trọng, chúng ta không có khả năng đưa ra ngoài, nếu như Trung Bản tiên sinh kiên trì muốn mật mã gốc, vậy lần đàm phán này chỉ có thể dừng ở đây."

(mật mã gốc:hình như là code gốc thì phải)

Ngụy Băng Khanh không thèm cân nhắc đã cự tuyệt điều kiện này, nàng thậm chí không cho Trung Bản Nhuận chút không gian cò kè mặc cả nào.

"Ngụy tổng đừng vội vã cự tuyệt, như vậy đi, chúng ta đều trở về suy tính một chút, sau đó liên lạc lại sau, thế nào?"

Trung Bản Nhuận cũng không nóng nảy, chậm rãi nói.

"Người cần cân nhắc là Trung Bản tiên sinh, phòng tuyến cuối cùng của chúng ta chính là không giao ra mật mã gốc, những cái khác đều có thể thương lượng."

Ngụy Băng Khanh vẫn như cũ không hề nhượng bộ chút nào.

Lông mày Trung Bản Nhuận nhướng lên một cái, mặt lộ vẻ do dự, sau một lúc lâu gật đầu nói: "Tốt, ta trở về báo lại cho hội trưởng, để xem ý hắn thế nào, quấy rầy rồi."

Nói xong hắn đứng dậy mang theo thư ký, tài xế rời khỏi nơi

đây.

Sau khi bọn họ đi một lúc lâu, Ngụy Băng Khanh lau trán hỏi: "Lý Phong, ngươi thấy thế nào?"

Lý Phong: "? ? ?" .

Con mẹ nó thấy thế nào là thấy thế nào, ta cũng đâu phải Nguyên Phương, huống hồ tiểu gia ta hiện tại còn đang như lọt vào sương mù đây!

Đúng lúc này, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 83: Âm mưu của tập đoàn Tam Khẩu

Lý Phong dùng đầu ngón chân để đoán cũng biết nhiệm vụ có liên quan tới Ngụy Băng Khanh, ngay sau đó hắn không kịp chờ đợi đã tiến vào hệ thống xem xét nhiệm vụ.

"Nhiệm vụ: Âm mưu của tập đoàn Tam Khẩu."

"Mục tiêu: Tra ra mục đích chính thức của tập đoàn Tam Khẩu khi muốn mua Vị Lai Cloud, giúp nữ thần Ngụy Băng Khanh giải nguy."

"Khen thưởng: 400 điểm kinh nghiệm, 3000 điểm tích lũy, 1 điểm chinh phục."

"Chú thích: Nhiệm vụ này có tính nguy hiểm nhất định, kí chủ tốt nhất là đợi lên tới cấp B- rồi mới nghĩ biện pháp hoàn thành."

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Hệ thống, đây không phải phong cách của ngươi a, không phải nên trực tiếp nói ra mục đích của tập đoàn Tam Khẩu cho ta biết à, thao tác này vẫn không đủ cợt nhả a!

Bất quá hệ thống trực tiếp nói rõ nhiệm vụ này có nguy hiểm đã rất tốt rồi, nếu không một khi hắn lỗ mãng trực tiếp điều tra, sau đó trở thành thằng nhân vật chính đầu tiên bị xử đẹp trong 50 chương đầu thì con mẹ nó đúng là khôi hài.

Đương nhiên, Lý Phong cũng không phải không có chút thu hoạch nào, chí ít hai chữ "âm mưu" trong tiêu đề cũng đã chỉ ra phương hướng cho hắn, rất rõ ràng tập đoàn Tam Khẩu muốn mua Vị Lai Cloud không phải vì mục đích đơn thuần a!

"Ngụy tổng, ta cảm thấy bọn họ hình như không có hảo ý." Lý Phong trầm ngâm chốc lát, chậm rãi nói.

"Ồ? Vì sao ngươi cho rằng như vậy?" Ngụy Băng Khanh kinh ngạc nhìn Lý Phong một cái, một tuần trước khi tiếp nhận cuộc điện thoại của Trung Bản Nhuận, nàng đã cảm thấy sự tình không thích hợp, ý nghĩ của Lý Phong không mưu mà hợp với suy nghĩ trong lòng nàng.

Cho nên khi nghênh tiếp Trung Bản Nhuận, nàng mới không gióng trống khua chiêng, chỉ mang theo một mình Lý Phong, nhưng nàng nghĩ mãi không ra tập đoàn Tam Khẩu làm như vậy có thể tạo ra tổn hại gì với Vị Lai.

"Tuy rằng ta không quá hiểu về Cloud Computing, nhưng nó có một cái công năng là thu thập tin tức, đúng không?"

"Đã như vậy, tập đoàn Tam Khẩu không có lý do gì sử dụng hệ thống Cloud Computing của chúng ta a, bọn họ không sợ tin tức nội bộ của tập đoàn Tam Khẩu bị chúng ta thu thập sử dụng?" Đây

là chỗ mà Lý Phong cảm thấy không thể nào hiểu được.

Hiện tại là thời đại tin tức, người nào nắm giữ tin tức, người đó sẽ luôn đứng cao hơn người khác một bậc, tập đoàn Tam Khẩu luôn luôn nổi danh thế giới là giỏi bài bố cục diện, bọn họ sao có thể không biết tầm quan trọng của nó?

Nếu như tập đoàn Tam Khẩu sử dụng hệ thống Vị Lai Cloud, mặc kệ ứng dụng vào lĩnh vực nào, những tin tức thương nghiệp tương quan đều sẽ bị Vị Lai Cloud thu thập ghi chép lại.

Một khi tập đoàn Vị Lai lòng mang ý xấu, những tin tức này sẽ bị tuỳ tiện nắm giữ, đến lúc đó nộp lên cho quốc gia cũng tốt, tự mình sử dụng cũng được, đều sẽ mang đến cho Tam Khẩu tổn hại rất lớn.

Tập đoàn Tam Khẩu là xí nghiệp trụ cột của Nhật Bản, quan hệ giữa Nhật Bản cùng Hoa Hạ lại rất vi diệu, lãnh đạo của tập đoàn Tam Khẩu hẳn sẽ không phạm vào sai lầm cấp thấp như vậy mới đúng.

"Cho nên bọn họ muốn code gốc, chỉ khi có được code gốc, bọn họ mới có thể phòng ngừa sự tình như vậy phát sinh." Ngụy Băng Khanh cũng nghĩ đến điểm này, cho nên không cảm thấy kỳ quái.

Sau khi có được code gốc, tập đoàn Tam Khẩu liền có thể ở trong khoảng thời gian ngắn phục chế lại một hệ thống Cloud Computing, đồng thời cái hệ thống này hoàn toàn bị bọn họ nắm giữ, cứ như vậy thì không tồn tại mạo hiểm tin tức bị tiết lộ.

Chỉ là code gốc chính là tư sản hạch tâm của tập đoàn Vị Lai, cũng giống như code gốc window của Microsoft vậy, làm sao có thể bán cho người khác?

"Ta cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy. . ." Lý Phong nhíu mày, luôn cảm thấy mình xem nhẹ cái gì, nhưng nhất thời lại không cách nào tìm ra, cho nên rất buồn bực.

"Bất kể thế nào, code gốc của Vị Lai Cloud sẽ không bán ra, chỉ cần giữ vững phòng tuyến cuối cùng này thì không có vấn đề gì." Ánh mắt của Ngụy Băng Khanh biến thành kiên định, đứng dậy nói: "Đi thôi, về tập đoàn."

Vừa mới nói xong, Ngụy Băng Khanh đi ra khỏi phòng họp trước, lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, nhấc chân theo sau.

Trong một chiếc Bentley màu đen đang trên đường vào trung tâm thành phố, Trung Bản Nhuận nằm ở chỗ ngồi phía sau nhắm mắt trầm tư, Trung Đảo Huệ Tử ngồi ở hàng sau bên trái nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết suy nghĩ cái gì.

Sau một lúc lâu, Trung Bản Nhuận dùng ngôn ngữ Nhật Bản hỏi: "Huệ Tử tiểu thư, Ngụy Băng Khanh khó chơi như vậy, chúng ta có nên nghĩ biện pháp khác?"

Nếu để Lý Phong thấy cảnh này nhất định sẽ ngoác mồm kinh ngạc, Trung Bản Nhuận đối xử với Trung Đảo Huệ Tử quá cung kính, nàng rõ ràng chỉ là thư ký của Trung Bản Nhuận a, lão bản

có thể cung kính với thư ký như vậy sao? Không thể nào!

"Chí Thôn, địa hình phân bộ khoa học Vị Lai ngươi đã ghi nhớ chưa?" Trung Đảo Huệ Tử không trả lời Trung Bản Nhuận, mà lại hỏi lái xe Chí Thôn Nghiễm Nhất.

"Đã ghi nhớ rồi, tùy thời có thể hành động." Chí Thôn Nghiễm Nhất lái xe rất vững vàng, cũng không quay đầu lại nói.

"Vạn sự đều đã được chuẩn bị đầy đủ, chỉ thiếu code gốc a. . ." Trung Đảo Huệ Tử cảm khái một tiếng, tiếp theo trong mắt lóe lên một đạo hàn quang, nói: "Ngụy gia cũng không phải bền chắc như thép, nếu Ngụy Băng Khanh không cách nào thỏa mãn yêu cầu của chúng ta, vậy hãy nghĩ biện pháp kiếm một tên bù nhìn thay thế nàng!"

"Đúng a, làm sao ta lại không nghĩ tới chứ, Huệ Tử tiểu thư quả nhiên cực kì thông minh, thuộc hạ bội phục!" Trung Bản Nhuận vuốt mông ngựa một cái.

Trung Đảo Huệ Tử nghiêng đầu đi, trong mắt lóe lên một tia chán ghét.

Trung Bản Nhuận cười khan một tiếng, tuy rằng khó chịu vì liên tiếp bị đối phương bơ đẹp, nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể giả bộ như không có việc gì tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Trở lại tập đoàn đã là ba giờ chiều, Tô Đồng nhìn thấy Lý Phong trở về cũng không hỏi nhiều, tận đến lúc sắp tan việc mới làm bộ tùy ý hỏi: "Lý Phong, ngươi dọn nhà chưa?"

Trời mới biết hai ngày này nàng cảm thấy thế nào, nàng đã chuẩn bị tốt để Lý Phong phát hiện mình ở đối diện, Lý Phong lại một mực không chuyển nhà, loại cảm giác này tựa như một thanh lợi kiếm cứ treo tại đỉnh đầu không biết lúc nào sẽ rơi xuống!

Sớm biết như vậy, nàng đã nói với Lý Phong chuyện này từ khi hắn vừa thuê nhà!

"Ây. . . Còn chưa được, gặp phải chút chuyện, có thể phải chậm trễ thêm mấy ngày." Lý Phong cũng không giấu diếm, ngay sau đó liền kể lại sự tình của Tần Mộng một lần.

Hắn cũng định thuyết phục Tần Mộng cùng hắn đến Ngự Cảnh hoa viên ở chung, dù sao căn đó có hai phòng ngủ một phòng khách, một mình hắn ở có chút lãng phí.

Tiểu khu kia có đủ mọi thành phần, Lưu Hinh còn nhỏ, nàng nên sống trong hoàn cảnh tốt đẹp hơn, chờ số tiền của Trần Hải chuyển đến, hắn lại thuyết phục Tần Mộng mua phòng ở Minh Châu.

"Là vậy a. . ." Tô Đồng quái dị nhìn Lý Phong một cái, Lý Phong vậy mà nhiệt tình giúp một nữ nhân như vậy? Hắn cùng Tần Mộng có quan hệ gì?

Lý Phong đoán được suy nghĩ trong lòng Tô Đồng, cũng không giải thích cái gì, một ít chuyện vốn dĩ càng tô càng đen, đợi thêm một thời gian nữa Tô Đồng tự nhiên sẽ minh bạch hắn là người thế nào.

Sau khi tan việc, hai người liền đi ra khỏi tập đoàn, mỗi người đón xe về nhà, chỉ là hơn 10 phút sau Lý Phong liền phát hiện taxi đi không đúng hướng.

"Bác tài à, con đường này không phải đường về nhà ta a, ngươi không phải đi nhầm chứ?" Ở cạnh ghế lái, Lý Phong ngồi thẳng người lên, cảnh giác nhìn tài xế xe taxi hỏi.

"Anh bạn trẻ đừng lo lắng, ở trên con đường kia xảy ra tai nạn, kẹt xe rồi, ta lái xe taxi ở thành phố này đã hơn mười năm, cam đoan đưa ngươi về nhà an toàn." Tài xế xe taxi là một vị nam nhân trung niên tuổi hơn bốn mươi, cười ha hả nói.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, lấy điện thoại di động ra nhìn lướt GPS, đồng thời phát hiện con đường kia không bị nhắc nhở kẹt xe, trong lúc nhất thời kinh nghi bất định nhìn về phía tài xế.

Đúng lúc này, tài xế tay trái nắm chặt vô lăng, tay phải móc ra từ trong ngực một cây súng lục, họng súng đen ngòm nhắm thẳng Lý Phong, cười lạnh nói: "Thành thành thật thật ngồi ở đó, không thì lão tử bắn chết ngươi!"

Chương 84. Xâm nhập hang hổ

Chương 46: xâm nhập hang hổ

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Tiểu gia vậy mà gặp phải cướp? Tên này muốn làm gì, cướp tiền? Cướp sắc? Hay là hai loại đều muốn?

Lý Phong suy nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi tại sao đối phương muốn bắt cóc hắn, hắn không phải loại con nhà giàu nổi danh như Ngụy Tử An, cũng không phải đại mỹ nhân vừa nhìn một lần đã khiến người ta nảy sinh tà niệm giống Tống Uyển Quân, người khác không có lý do bắt cóc hắn a!

Chẳng lẽ là Tô gia? Hoặc là Ngụy Trường Công, Ngụy Tử An? Không có khả năng là Phùng Tuấn đấy chứ!

Trong khoảng thời gian này Lý Phong kết thù không ít, có lẽ là Tô gia muốn diệt cỏ tận gốc, cũng có lẽ là hai cha con Ngụy Trường Công bị Lý Phong trêu đùa nên muốn tìm hắn báo thù.

Mà Phùng Tuấn có lẽ là ghen ghét hắn cùng Ngụy Băng Khanh quá thân mật, làm ra sự tình như thế này cũng có khả năng.

Còn Cao Khôn, Trương Nguyên, Trần Đại Tráng. . . thì Lý Phong không tin bọn họ có năng lực làm loại chuyện này.

Nhưng bất kể là ai đứng sau màn, Lý Phong đều có thể kết luận không định giết hắn, nếu không sau khi lên xe tài xế đã trực tiếp động thủ rồi còn nói nhảm nhiều như vậy làm gì?

Đúng lúc này, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Xâm nhập hang hổ "

"Mục tiêu: Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, mời kí chủ đi theo kẻ cướp một lần, tra ra chủ mưu sau lưng kẻ cướp ."

"Khen thưởng: 200 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

"200 điểm kinh nghiệm, vậy chẳng phải là sau khi tiểu gia làm xong nhiệm vụ này liền có thể thăng cấp?"

Lý Phong vốn muốn tìm một cơ hội chạy trốn, hiện tại xem ra hắn phải diễn trò với kẻ cướp thêm một hồi.

"Cái này. . . Ngươi có thể bảo trì tư thế này đừng nhúc nhích không, để cho ta chụp một tấm ảnh khoe với mấy bằng hữu trước?" Lý Phong tắt hệ thống, xoa xoa tay nói, xem ra có chút hưng phấn.

Tài xế: "? ? ?"

Con mẹ nó giờ còn có tâm trạng chụp ảnh? Còn khoe với bằng hữu cái trứng a! Lão tử là kẻ cướp, kẻ cướp, không phải diễn hài!

À nói đi cũng phải nói lại. . . Hắn trước kia đúng là thật sự từng thấy tin tức như vậy, có người xảy ra tai nạn xe cộ liền gửi ảnh video cho bằng hữu, bị người ta cưỡng hiếp cũng muốn gửi video cho bằng hữu, nhà mình cháy cũng muốn gửi video cho bằng hữu.

Trước đó hắn vẫn cho rằng đây toàn là nhà đài giật tin để câu view, tận đến khi gặp phải Lý Phong mới phát hiện. . . Đúng là có người như vậy a!

Hiện tại người trẻ tuổi vì nổi danh đã không thèm mạng sống lẫn mặt mũi sao?

"Ngươi có phải là sợ ta tiết lộ thân phận của ngươi ra ngoài? Đừng lo lắng, ta sẽ làm mờ khuôn mặt ngươi." Nói xong Lý Phong liền muốn móc điện thoại ra.

Hắn tự nhiên không phải thật sự muốn gửi cho bằng hữu, chỉ là muốn thông qua loại biện pháp này để kẻ cướp giảm xuống cảnh giác mà thôi.

Vào loại thời điểm này, phàm là người có IQ trung bình trở lên

đều sẽ không nói ra loại lời lẽ vớ vẩn như thế. . .

"Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng lộn xộn, súng không có mắt. Còn nữa, nhắc nhở ngươi một chút, ta mang mặt nạ da người, bao tay, khung xe số, biển số xe đều là giả, cảnh sát không tìm thấy ta được đâu, không muốn chết thì ngoan ngoãn làm theo lời lão tử!"

Tài xế cười lạnh một tiếng, dùng khóe mắt quan sát nhất cử nhất động của Lý Phong, một tay tiếp tục lái xe.

"Kinh nghiệm đầy mình a." Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, cười khan một tiếng sau đó rút tay về.

Sau nửa giờ, taxi đi tới một nhà kho bị bỏ hoang đã lâu ở ngoại ô phía tây thành phố Minh Châu.

"Đến rồi? Chỗ này đúng là một địa phương tốt để giết người diệt khẩu!" Lý Phong đánh giá cái nhà kho, âm thầm cười lạnh.

Đúng lúc này, một nam tử đeo mặt nạ thằng hề từ trong kho hàng đi ra, giống với tài xế xe taxi, trên tay hắn cũng cầm một khẩu súng.

"Xuống xe!" Nam tử mới đến tới chỗ cửa phụ cạnh ghế lái, mở cửa xe sau đó nhằm thẳng họng súng vào đầu Lý Phong, lạnh giọng uy hiếp.

Lý Phong thở dài, đi xuống xe, để hai tên cướp bắt giữ đi tới cửa nhà kho.

Giờ phút này đã là bảy giờ tối, sắc trời mịt mù, nhưng so với bên ngoài, trong kho hàng càng thêm đen kịt, từ bên ngoài nhìn vào, kho hàng này tựa như một cái miệng mở to của một con quái vật khổng lồ.

"Người anh em, ta chỉ là kẻ làm thuê, không có tiền cũng không nắm giữ bí mật gì của công ty, các ngươi muốn cái gì cứ việc nói thẳng a, chỉ cần ta có ta nhất định sẽ đưa ra." Lý Phong ngừng lại ở cửa ra vào, làm bộ hoảng sợ nói.

Trong kho hàng không biết cất giấu người nào nữa không, Lý Phong tình nguyện giải quyết vấn đề khi còn ở bên ngoài.

"Con mẹ ngươi ít nói nhảm thôi, đi vào nhanh!" Kẻ cướp đeo mặt nạ thằng hề cầm súng đặt sau lưng Lý Phong, cười lạnh nói.

Lý Phong nhíu mày, hai tên cướp này đều có súng trong tay, đã vậy còn hành sự cẩn thận, không cho hắn một cơ hội nào, nếu hắn lúc này đột nhiên phản kích, xác suất thành công cực thấp.

Xem ra chỉ có thể vào nhà kho rồi tìm cơ hội sau. . .

"Tốt tốt tốt, trên tay các ngươi có súng, các ngươi lớn nhất." Lý Phong thở dài, xem ra vô cùng không tình nguyện đi vào nhà kho.

Đợi kẻ cướp đóng cửa kho, đèn trên nóc phòng sáng lên, hắc ám trong nháy mắt biến mất, Lý Phong rốt cục thấy rõ cảnh tượng trong nhà kho, vậy mà còn có một tên cướp nữa!

Tên cướp này đeo mặt nạ Batman, trong tay cũng có khẩu súng giống 2 người kia, ngồi ở trong kho hàng trên chồng ghế nhựa, bắt chéo hai chân.

Không biết là khẩn trương hay do hưng phấn, hai chân nam nhân này một mực lay động.

"Có biết chúng ta vì sao lại mang ngươi đến nơi đây không?" Nam nhân đeo mặt nạ con dơi duy trì tư thế chân bắt chéo, thanh âm có chút run rẩy.

Lý Phong lắc đầu, đồng thời xác nhận tên này thật sự có chút khẩn trương!

Nhưng nhìn tư thế ngồi của nam nhân thì hẳn là lão đại trong 3 người mới đúng, làm sao tiểu đệ kinh nghiệm phong phú như thế, làm lão đại lại khẩn trương như tân thủ vậy?

"Hừ, nghe nói ngươi có một bộ châm cứu tổ truyền? Giao nó ra, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết!" Nam nhân thở sâu, tận lực không làm cho âm thanh mình run rẩy.

"Châm cứu tổ truyền? Ngươi là. . . Triệu Bằng?" Sắc mặt Lý Phong nhất thời biến thành quái dị.

Biết hắn có châm cứu tổ chuyền chỉ có những người ở khu biệt

thự Ngụy gia lần trước, bên trong lại chỉ có hai ông cháu Triệu Tể là hứng thú với chuyện này, dù sao đám người Ngụy Trường không phải thầy thuốc.

Tuy thanh âm của nam nhân trước mặt và Triệu Bằng ngày đó có khác biệt rất lớn, nhưng thân hình hắn lại rất giống Triệu Bằng, mà thanh âm thì có thể cải biến bằng máy móc!

"Hừ, ta không biết ai là Triệu Bằng, ta chỉ muốn muốn bộ châm cứu kia, giao ra ngươi có thể sống rời đi, không giao liền khiến ngươi chết tại chỗ này!"

Nam nhân giơ súng chĩa vào Lý Phong, trong thanh âm lại lộ rõ mấy phần run rẩy.

Lý Phong nhíu mày, tên trước mặt rõ ràng là có tật giật mình a, hắn hiện tại có bảy thành nắm chắc nam tử trước mắt là Triệu Bằng, cũng là chủ mưu bắt cóc.

Hiện tại vấn đề là, đào. . . Không đúng, là hắn cần làm như thế nào để thoát khỏi sự khống chế của đối phương?

Ba người đối phương đều có súng, hắn có bất kỳ dị động nào đều sẽ mang đến hậu quả khó có thể đoán trước, nhưng tùy ý cho đối phương chủ đạo cũng không phải biện pháp.

Ngay tại thời điểm Lý Phong xoắn xuýt, tên tài xế khó chịu đi đến trước mặt Lý Phong, đưa tay liền quất tới mặt Lý Phong, trong miệng còn mắng: ", cho thể diện mà không cần đúng không?"

Nam tử đeo mặt nạ thằng hề phía sau Lý Phong khẽ nhếch khóe miệng, bàn tay cầm súng hơi buông lỏng trong nháy mắt.

Sơ hở!

Lý Phong cảm giác được họng súng dí vào lưng giảm bớt lực đạo, nhất thời ánh mắt lạnh lẽo, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai ngồi xổm xuống đi, đồng thời đưa tay dùng sức đánh gãy tay nam tử đeo mặt nạ thằng hề!

"Răng rắc "

Tiếng xương nứt vang lên, tên đeo mặt nạ thằng hề hét thảm một tiếng, súng trên tay rớt ra, vừa vặn rớt xuống trước mắt Lý Phong!

"Đùng" .

Lý Phong tay mắt lanh lẹ chộp được súng, chĩa vào tên tài xế, quát: "Không cho phép động đậy, giơ tay lên!"

Tài xế đang quất tay tới thì cứng ngắc giữa không trung, tình thế trong nháy mắt xoay chuyển!

Chương 85. Lật kèo

Trong nháy mắt tài xế sững sờ, Lý Phong bóp cò súng!

Chỉ nghe thấy một tiếng nhỏ “lạch cạch” vang lên. . .

Lý Phong: "? ? ?"

Con mẹ nó. . . Náo loạn nửa ngày cây súng này hóa ra là giả? Tiểu gia ta bị một khẩu súng giả uy hiếp cả quãng đường dài, còn bị hoảng sợ gần chết?

Tức chết ta rồi!

Đúng lúc này, tài xế lạnh lẽo cười một tiếng, cấp tốc nhấc khẩu súng trong tay phải lên.

Lý Phong vội vàng lui lại một bước bóp cổ tên đeo mặt nạ thằng hề, che ở trước người mình, xác định mình an toàn mới thở phào một hơi.

Hắn không dám đánh bạc súng trong tay tên tài xế cũng là giả!

"Các ngươi cũng rất ra gì đấy, cầm mấy khẩu súng giả hù dọa ta, được lắm!" Lý Phong hít sâu một hơi, nghiến răng nghiến lợi nói.

Hắn còn cho rằng mình sắp lật kèo rồi, ai ngờ bị mấy tên này lừa đẹp, thật khốn nạn!

"Cây súng ngươi cầm là giả, còn hai khẩu này đều là thật, không tin ngươi có thể thử một chút." Tài xế cũng phiền muộn, bị súng chĩa vào còn dám phản kháng mãnh liệt như vậy, đúng là xem thường Lý Phong rồi!

May mà súng trong tay nam tử đeo mặt nạ thằng hề là giả, nếu không vừa rồi hắn đã đi gặp Diêm Vương!

Nam tử đeo mặt nạ con dơi đứng ngồi không yên, hắn nhổm người dậy, muốn tiến lên giúp đỡ, nhưng trong lòng lại có cố kỵ,

sau cùng chỉ có thể xoắn xuýt đứng tại chỗ.

"Thử thì thử, ta sợ cái chó gì, ngon thì bắn vào đây đi, không bắn thì ngươi là cháu của ta!" Lý Phong đập bôm bốp vào ngực nam tử đeo mặt nạ thằng hề, rống to.

Nam tử đeo mặt nạ thằng hề: "? ? ?"

Clgt? Bắt ta đứng ra đỡ đạn mà ngươi còn mặt mũi vênh váo cái chim a? Con mẹ nó có bản lĩnh thì tự vỗ ngực mình rồi nói như vậy đi!

Tài xế cũng tức giận gần chết, ta XXX con mẹ ngươi. . . Vừa rồi hắn đúng là thiếu chút nữa bị Lý Phong khích tướng bắn thật, con hàng này không đi đóng phim thực sự quá đáng tiếc!

Sau đó tình huống bắt đầu lâm vào giằng co, Lý Phong tuy có con tin trong tay, nhưng lại sợ súng của tên tài xế là đồ thật, không dám thò đầu ra.

Mà tài xế cùng nam tử đeo mặt nạ con dơi cũng có lo lắng riêng, nhất thời đứng tại chỗ không dám có hành động gì.

Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, Lý Phong nhất định phải nhanh chóng phá cục tìm ra ai là chủ mưu, nếu không nhiệm vụ thất bại rồi tiểu đệ bị rút ngắn là chuyện nhỏ, quan trọng là cái mạng cũng đi đời!

"Có biện pháp rồi!" Hai mắt Lý Phong sáng lên, tiến vào hệ thống hỏi: "Có kỹ năng nào liên quan tới ném đồ cực mạnh không?"

Súng trên tay hắn mặc dù là giả, nhưng làm bằng sắt, dùng lực lượng của hắn ném súng trúng đầu tài xế, khẳng định kẻ này không chết cũng bị thương!

Nhưng cơ hội như vậy chỉ có một lần, tuy hắn cùng tài xế chỉ có khoảng cách chừng hai mét, nhưng hắn vẫn không có nắm chắc 100% một kích tất trúng, trừ phi trong khu mua sắm có kỹ năng liên quan!

"Có, kí chủ có muốn yêu cầu tiến hành sàng lọc?" Thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ lập tức vang lên.

"Chọn lọc!"

"Bá "

Lý Phong thấy trước mắt lóe lên ánh sáng, trong khu mua sắm chỉ còn lại ba đồ vật —— 《 Ném mạnh ném chuẩn 》, 《 Bách Bộ Xuyên Dương 》, 《 Trích Diệp Phi Hoa 》.

Bên trong đó 《 Ném mạnh ném chuẩn 》 có giá 1000 điểm tích lũy, sau khi học tập thu hoạch được năng lực ném trúng 100% trong phạm vi 10m, sau khi vượt qua 10m xác suất dần dần suy giảm, 11m là 99%, 12m 98%, cứ thế mà suy ra.

Mà 《 Bách Bộ Xuyên Dương 》 cùng 《 Trích Diệp Phi Hoa 》 đều là màu xám, nói cách khác trước mắt với đẳng cấp của Lý Phong không cách nào mua sắm, càng không cách nào học tập.

Lý Phong cũng không do dự, trực tiếp bỏ ra 1000 điểm tích lũy mua 《 Ném mạnh ném chuẩn 》, lựa chọn học tập, trong đầu đột nhiên xuất hiện một tia sáng trắng, Lý Phong liền nắm giữ kỹ năng ném mạnh ném chuẩn.

Tại thời điểm Lý Phong học tập kỹ năng, tài xế cùng nam tử đeo mặt nạ con dơi cũng đang vắt óc nghĩ biện pháp, chỉ là khi bọn họ còn chưa nghĩ ra biện pháp gì, Lý Phong đã động!

"Phanh "

Lý Phong nhấc chân đá vào lưng nam tử đeo mặt nạ thẳng hề, do bất ngờ không đề phòng nên hắn lảo đảo lao tới tên tài xế.

Tài xế giật mình, trong tay muốn bóp còi nổ súng, nhưng vào lúc này, một vật thể đen ngòm bay thẳng đến mặt hắn!

"Đùng" "Phanh "

Một tiếng vang giòn và tiếng súng nổ ngay sau đó vang lên, mùi khói thuốc súng tràn ngập khắp kho hàng.

Tài xế bị cái súng giả đập trúng, chỉ kịp hét thảm một tiếng liền ngửa đầu té xỉu trên mặt đất.

Cùng lúc đó, Lý Phong chỉ cảm thấy cánh tay trái nóng bỏng đau nhức, quay đầu nhìn lại, đã thấy tay áo bị phá vỡ ra một cái lỗ hổng, có máu tươi chảy ra bên ngoài!

Con mẹ nó, súng trên tay tên tài xế là đồ thật! Tiểu gia trúng đạn rồi? !

Nhưng ngay sau đó Lý Phong đã cảm thấy không thích hợp, nhìn kỹ mới phát hiện chỉ trầy da một chút, viên đạn bắn sượt qua chứ không găm vào trong thịt.

"Hô, nguy hiểm thật!" Lý Phong thở dài một hơi, bàn chân chạm đất rồi phóng tới nam tử đeo mặt nạ thằng hề.

Lúc này tên nam tử đeo mặt nạ thằng hề rốt cục ổn định thân hình, quay người đá tới.

"Đùng "

Lý Phong nâng lên cánh tay trái đón đỡ, đồng thời nhấc chân đá tới huyệt thái dương của hắn.

"Phanh "

Một tiếng vang trầm đục xuất hiện, nam tử kia đến kêu thảm cũng không kịp phát ra, đã bay vọt ra sau năm, sáu mét, té ngã trên đất trực tiếp ngất đi!

"A!" Nam tử đeo mặt nạ con dơi rít lên một tiếng, nhấc súng bắn tới.

Lý Phong ở trong lòng giật mình, vội vàng nằm sụp xuống đất!

Lại một tiếng "Lạch cạch" nhỏ nhắn vang lên. . .

Lý Phong: ". . ."

Nam nhân đội mặt nạ dơi: ". . ."

"Súng của ngươi cũng là giả? Có chút ý tứ." Lý Phong cười lạnh, thanh âm này quá quen thuộc, vừa rồi hắn đã từng nghe một lần!

Nếu không phải hắn luôn luôn chú ý cẩn thận, kịp thời kéo nam tử thằng hề đến trước người chặn súng, vậy thì lúc nãy đã chết rất thảm!

Hiện tại tài xế cùng nam tử thằng hề đều đã bị đánh ngất đi, khẩu súng trong tay nam nhân đeo mặt nạ dơi lại là giả, lần này hắn thắng chắc rồi!

"Ngươi. . . Ngươi đừng tới đây!" Nam nhân đeo mặt nạ dơi khóc không ra nước mắt, hắn đã sớm biết súng trên tay là giả, nhưng ở trong tình thế cấp bách vậy mà quên mất a!

Làm sao bây giờ, Lý Phong đánh đấm kinh khủng như vậy, hắn rõ ràng không phải đối thủ!

"Ngươi bảo không cho ta liền không đi, vậy chẳng phải là rất mất mặt à?"

Lý Phong dữ tợn cười một tiếng, xoay cổ tay cổ chân, co người phóng tới nam tử mặt dơi.

"Hừ, ta liều mạng với ngươi!" Nam tử mặt dơi hét lớn một tiếng, cầm súng ném tới Lý Phong, tiếp theo quơ lấy ghế dựa ném về phía trước.

"Sưu" Lý Phong đến cả tránh cũng không tránh, súng đã tự động ném trượt qua người hắn, dưới chân gia tốc, tại thời điểm còn cách nam nhân mặt dơi hai mét liền dùng lực đạp đất, thân thể nhảy lên thật cao, đồng thời hai chân chụm lại, đầu gối hung hăng đâm về phía nam tử mặt dơi!

"Soạt "

Ghế dựa bị Lý Phong đá một phát nát bét! Ngay sau đó hai đầu gối Lý Phong không ngừng lại, nện thẳng vào ngực nam tử mặt dơi!

"Phanh "

Một tiếng vang trầm đục xuất hiện, nam nhân mặt dơi bị nện cho miệng phun máu tươi, giống như con tôm nhỏ bay ra sau, trượt đi trên mặt đất năm, sáu mét mới dừng lại!

Vượt quá dự đoán của Lý Phong là, nam nhân mặt dơi vậy mà không bị nện choáng, sau khi ngừng lại còn muốn giãy dụa đứng dậy.

"Còn muốn chạy!" Lý Phong cười lạnh một tiếng, đầu tiên là đi đến bên cạnh tên tài xế đã té xỉu nhặt khẩu súng thật lên, sau đó mới chậm rãi đi đến chỗ nam nhân mặt dơi, nhấc chân dẫm lên ngực hắn.

"Mang theo mặt nạ Batman mà lại làm những hành động bỉ ổi như thế, ngươi sẽ khiến cho fan DC cảm thấy rất bất mãn đấy biết không!"

Lý Phong cúi người lột cái mặt nạ Batman ra, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện ở trước mắt hắn, chính là Triệu Bằng!

Chương 86. Hàng ngũ cường giả

"Quả nhiên là ngươi!" Nhìn thấy khuôn mặt của Triệu Bằng, Lý Phong cười lạnh.

"Không phải ta không phải ta, ngươi nhận lầm người rồi." Triệu Bằng vội vàng đưa hai tay che mặt, lắc lắc đầu, tựa như một cô gái mới lớn xấu hổ khi gặp người lạ.

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Đã đến lúc này còn có thể phủ nhận? Hơn nữa, phủ nhận có tác dụng gì không?

"Ta biết không phải là ngươi, gia gia ngươi mới là chủ mưu." Lý Phong lộ vẻ mặt chán ghét tách hai tay đang che mặt của Triệu Bằng ra, lạnh lùng nói.

"Ngươi. . . Làm sao ngươi biết? !" Khuôn mặt Triệu Bằng như đang gặp quỷ.

Chuyện bắt cóc này đúng là ý tứ của gia gia hắn là Triệu Tể, bởi vì Triệu Tể muốn có được cách châm cứu tổ truyền của Lý Phong, cho nên sau khi về nhà liền liên lạc hai vị hảo hán thân thủ không tệ, cũng chính là nam tử mặt thằng hề cùng tài xế.

Hai người này đều từng được Triệu Tể cứu chữa, bắt cóc Lý Phong là vì báo ân, không yêu cầu tiền tài.

Vốn Triệu Bằng hoàn toàn có thể trốn ở sau màn, chậm rãi đợi nam tử đeo mặt nạ thằng hề cùng tài xế ép hỏi ra phương pháp châm cứu tổ truyền của Lý Phong, nhưng hắn muốn tận mắt chứng kiến mới xả được mối hận trong lòng!

Ở biệt thự Ngụy gia hắn đã bị Lý Phong liên tục nhục nhã, vì lấy lại mặt mũi, hắn tự mình đến đây, kết quả là. . . Sự tình phát triển

theo chiều hướng hoàn toàn không thể ngờ được!

"Trước kia ta còn không hiểu đồng đội heo là có ý gì, tận đến khi ta gặp ngươi." Lý Phong liếc nhìn Triệu Bằng một cái thật sâu, sau đó nhấc chân giẫm tới cổ tay trái của Triệu Bằng.

Hắn chỉ là cố ý lừa dối Triệu Bằng mà thôi, chưa từng nghĩ Triệu Bằng thật sự thừa nhận, vậy mà còn chưa phải đồng đội heo thì phải ngu tới mức nào mới xứng?

(tác giả đang đề cập câu:không sợ kẻ thù dữ như hổ, chỉ sợ đồng đội ngu như heo)

"Răng rắc. "

Tiếng xương gãy vang lên, cổ tay trái của Triệu Bằng bị Lý Phong đạp gãy!

"A!" Triệu Bằng phát ra một tiếng kêu thảm như heo bị chọc tiết, chỉ là hắn còn chưa kịp ôm cánh tay lăn lộn trên đất, Lý Phong đã đạp thêm ba cước!

"Răng rắc" "Răng rắc" "Răng rắc "

Cổ tay phải, cổ chân trái, cổ chân phải, đều đã bị Lý Phong đạp gãy!

Liên tục gãy xương mang đến thống khổ vượt qua phạm vi chịu đựng của Triệu Bằng, cơ chế tự vệ của cơ thể lập tức nổi lên, Triệu Bằng ngất đi!

Cùng lúc đó, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ, đang tiến hành khen thưởng."

"Đinh, chúc mừng kí chủ thu hoạch được 200 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

"Đinh, chúc mừng kí chủ tăng lên đẳng cấp, trước mắt đẳng cấp là B-."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, đẳng cấp ba lô tăng lên."

Những âm thanh nhắc nhở từ hệ thống liên tiếp xuất hiện, nghe được mà Lý Phong cảm thấy từng lỗ chân lông đều vô cùng thư sướng!

"Rốt cục thăng cấp rồi!" Lý Phong siết chặt song quyền, vội vàng tiến vào hệ thống xem xét một phen.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: B-

Điểm kinh nghiệm: 0/ 1200

Điểm tích lũy: 6790

Điểm chinh phục: 1

Kỹ năng: 《 Tổng hợp thuật cận chiến 》

Nhiệm vụ đang chờ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh (2), Âm mưu của tập đoàn Tam Khẩu

Trừ đẳng cấp tăng lên, ba lô cũng được thăng cấp, từ 12 ô vuông tăng lên gấp đôi thành 24, dung lượng cũng từ $1m^2$ thành $2m^2$.

Tính thực dụng của ba lô rất mạnh, có thể bỏ đồ vật vào bên trong, thuận tiện cho Lý Phong về sau dễ dàng mang theo những đồ vật vi phạm lệnh cấm, ví dụ như đi máy bay mang theo bật lửa chẳng hạn. . .

"Chí Linh tỷ tỷ. . . A không, hệ thống à, giúp ta chọn ra những kỹ năng phù hợp với đẳng cấp của ta, tiểu gia muốn trở nên mạnh hơn!" Ánh mắt Lý Phong lộ vẻ kiên định, chậm rãi nói.

Tối nay hắn chỉ là gặp phải ba tên trộm ngốc đã chật vật như thế, nếu như gặp phải cường địch hơn người thì làm sao bây giờ?

Cho nên hắn muốn trở nên mạnh hơn, phải mạnh lên mới có thể vững vàng nắm giữ vận mệnh của mình!

Nếu để tài xế cùng tên đeo mặt nạ thằng hề biết được ý nghĩ của Lý Phong, khẳng định sẽ tức giận phun máu ba lần!

Bọn họ tuy không phải tội phạm hung danh ngập trời, nhưng cũng là nhân vật tai to mặt lớn trên giang hồ, trong miệng Lý Phong lại thành tên trộm ngốc. . . Con mẹ nó chứ!

"Bá "

Lý Phong vừa mới nói xong, trước mắt hắn liền xuất hiện ba bản kỹ năng —— 《 Chân khí nhập môn 》, 《 Lưu Vân Bộ 》, 《 Siêu cấp thuật cận chiến 》.

"Ách, làm sao chỉ có ba bản? Hệ thống, có phải ngươi lầm lẫn hay không?" Lý Phong hơi nghi hoặc một chút, trong ấn tượng của hắn khu mua sắm có rất nhiều sách kỹ năng a.

"Tham thì thâm, bản hệ thống đã chọn những kỹ năng có tác dụng nhất đối với kí chủ ở thời điểm hiện tại."

"Ngoài ra tiện thể nhắc nhở kí chủ một câu, lên tới cấp B mới miễn cưỡng bước vào hàng ngũ cường giả thế giới, muốn trở thành cường giả đỉnh cao nhất, kí chủ còn có một đoạn đường rất dài phải đi, kí chủ cố lên nha ~ "

Chí Linh tỷ tỷ nói câu "Cố lên nha" làm cho trái tim Lý Phong run rẩy, thiếu chút nữa cửng lên.

"Con mẹ nó, chỉ là một âm thanh máy móc mà thôi, cũng không phải thật sự là Chí Linh tỷ tỷ, định lực của ngươi cũng quá yếu ớt rồi?"

Lý Phong âm thầm khinh bỉ chính mình một câu, sau đó xem xét ba bản kỹ năng.

《 Chân khí nhập môn 》: Chân khí là cơ sở để trở thành cường giả, cơ thể có chân khí, lực lượng liền tăng thêm mấy lần, một quyền có thể mở núi phá đá.

Có được kỹ năng này, về sau trong cơ thể kí chủ có thể sinh ra chân khí, từ đó chân chính bước vào hàng ngũ cường giả!

Chú thích: Mua sắm kỹ năng này cần tiêu hao 2000 điểm tích lũy.

《 Lưu Vân Bộ 》: Mây là khí tụ tập thành hình, ở trên không trung phiêu lãng theo gió, biến hóa đa dạng, quỹ tích khó tìm.

Có được kỹ năng này, về sau kí chủ sẽ sở hữu bộ pháp kinh người, nắm giữ năng lực tránh né đạn bắn.

Ghi chú 1: Bộ pháp này chỉ có thể tránh né viên đạn bay với tốc độ 500 m/s trở xuống, vượt qua tốc độ này thì có tỷ lệ thất bại nhất định.

Ghi chú 2: Mua sắm kỹ năng này cần tiêu hao 1000 điểm tích lũy.

《 Siêu cấp thuật cận chiến 》: Kết hợp phiên bản thăng cấp của thuật cận chiến, cùng với 《 Chân khí nhập môn 》, mang tới hiệu quả càng lớn hơn.

Chú thích: Mua sắm kỹ năng này cần tiêu hao 1000 điểm tích lũy.

Lý Phong nháy mắt mấy cái, sau một lúc lâu mới thở dài một hơi nói: "Chân khí? Tránh đạn? Trâu bò như vậy sao!"

Bất quá trâu bò thì trâu bò, số điểm tích lũy cần tiêu hao cũng làm cho Lý Phong cảm thấy đau lòng, trọn vẹn 4000 điểm a, tổng cộng hắn chỉ có 6790 điểm mà thôi!

"Đời này làm gì có chuyện không bỏ ra mà đòi thu về, bản thân cường đại mới là căn bản, mua!"

Lý Phong khẽ cắn răng, liền mua toàn bộ ba bộ kỹ năng, tiếp theo lựa chọn học tập.

Trong đầu liên tiếp lóe lên 3 đạo bạch quang, Lý Phong lập tức thông hiểu đạo lí của 3 kỹ năng, hơi cảm ứng hắn đã phát giác được sự khác biệt.

Đầu tiên là trong cơ thể có một luồng khí đang lưu động, làm ấm toàn thân, được luồng khí này làm dịu, Lý Phong chỉ cảm thấy có

một cỗ lực lượng đầy sức mạnh ẩn chứa trong cơ thể.

Loại lực lượng này phải mạnh gấp 4,5 lần sức mạnh cơ thể lúc chưa học tập, phải biết trước đó thân thể hắn đã có sức mạnh tương đương với vô địch võ thuật thế giới!

Nghĩ tới《 Lưu Vân Bộ 》, Lý Phong dồn sức xuống hai chân, thân thể liền giống như quỷ mị biến mất tại chỗ, khi xuất hiện hắn đã đi tới một địa phương cách đó ba mét!

Chỉ là sau khi dùng Lưu Vân Bộ một lần, Lý Phong đã cảm thấy có chút hư nhược, hẳn là do chân khí tiêu hao mang đến cảm giác mệt mỏi.

Lý Phong tính toán một chút, nếu trong thời gian ngắn hắn dùng lần mười Lưu Vân Bộ là chân khí trong cơ thể sẽ bị tiêu hao sạch sẽ.

Có Lưu Vân Bộ, vô luận là chiến đấu với địch nhân, hay là trốn khỏi nguy hiểm, hắn đều dễ dàng hơn nhiều, tựa như vừa rồi, nếu như hắn biết Lưu Vân Bộ từ trước, tài xế có nổ súng thì đã sao, một lần dùng Lưu Vân Bộ liền tránh thoát được.

Súng bình thường tốc độ đường đạn chỉ nằm trong khoảng 200-450 m/s, Lưu Vân Bộ hoàn toàn có thể né tránh. .

Ngay sau đó hắn lại căn cứ theo 《 Siêu cấp thuật cận chiến 》 đánh ra mấy chiêu, quyền ảnh bay tán loạn, kình phong gào thét, uy lực so với 《 Tổng hợp thuật cận chiến 》 xác thực mạnh hơn mấy lần!

Trong vòng một đêm, Lý Phong từ súng lục lột xác thành pháo to, chính thức bước vào hàng ngũ cường giả thế giới!

(Chân khí ngoài đời có chút giống và cũng có chút khác với các truyện miêu tả, với người dịch thì nó giống như 1 dòng điện lưu chuyển, nhưng nếu không bồi đắp thì sẽ tự khô cạn đi, và cũng không có chuyện 1 đêm thành cao thủ, trừ khi có thầy là Thiên Tiên thì may ra, nếu các bạn thấy tò mò thì tôi sẽ bật mí rằng ngài Thích Ca Mâu Ni chính là Thiên Tiên cảnh. Các bạn có hứng thú thì hãy cmt ở dưới, tôi sẽ viết nhiều hơn về công phu tu đạo)

Chương 87. Cường giả võ đạo

Sau khi Lý Phong triệt để quen thuộc với lực lượng, liền đi đến trước mặt Triệu Bằng, dùng chân đá vào đầu Triệu Bằng một cái, mở miệng nói: "Uy, ánh mặt trời chiếu đến đít rồi đấy, tỉnh lại đi."

"Ngô. . ." Triệu Bằng mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, đợi hắn nhìn thấy Lý Phong mới nhớ lại tình cảnh của mình, một lần nữa gào thét như con heo bị chọc tiết.

"Chát"

Lý Phong tát vào mặt Triệu Bằng, trêu cợt: "Im cái mỏ lại, ta mới là người bị hại có được không? Ngươi kêu nữa có tin ta giẫm chết ngươi không?"

Vừa nói xong, Lý Phong đứng dậy đặt chân lên đầu Triệu Bằng.

"Ta. . . Ta không kêu nữa, có gì cứ hảo hảo nói chuyện." Triệu Bằng không dám hoài nghi lời nói của Lý Phong, cảm giác đau đớn khi Lý Phong đạp gãy tứ chi của hắn vẫn còn mới mẻ!

"Thế thì phải xem ngươi định giải quyết chuyện này thế nào." Lý Phong ngồi xổm người xuống chĩa súng vào đầu Triệu Bằng, ra vẻ nghiền ngẫm nói.

Có thù không báo không phải là quân tử, hai ông cháu Triệu Tể dám tìm người bắt cóc hắn thì phải bỏ ra cái giá lớn tương ứng, chỉ đạp gãy tứ chi Triệu Bằng còn chưa đủ để dập tắt lửa giận trong lòng Lý Phong.

"Ngươi. . . Ngươi muốn giải quyết như thế nào?" Sắc mặt Triệu Bằng tái nhợt, run rẩy nói.

"Ngươi có đề nghị gì thì cứ nói ra, ta đây không có ưu điểm gì, chỉ được cái dễ nói chuyện, nếu như ngươi bỏ ra điều kiện đủ để ta cảm thấy hài lòng, ta có thể cân nhắc tha cho ngươi một mạng." Lý Phong lấy ngòi súng ngoáy tròn một vòng lên trán Triệu Bằng,

đùa cợt nói.

"Ta. . . Ta. . . Ta bồi thường tiền, bồi thường tiền, được không?" Triệu Bằng không chút nghĩ ngợi liền nói, hắn cũng không phải mỹ nữ, không cách nào thông qua hiến thân để được Lý Phong tha thứ, vậy cũng chỉ có thể bồi thường tiền.

"Tiền? Tiểu gia gần đây không thiếu tiền, đổi điều kiện khác đi." Lý Phong trực tiếp phủ quyết đề nghị của Triệu Bằng.

"Không cần tiền, vậy ngươi muốn ta đền mạng?" Triệu Bằng run rẩy, sợ hãi không thôi mà cầu xin: "Đừng giết ta, có điều kiện gì ngươi cứ việc nói, chỉ cần ta có thể làm được ta nhất định thỏa mãn ngươi!"

"Được, vậy ta cũng không nói nhảm nữa, gọi gia gia ngươi đến nơi đây ta liền thả ngươi, như thế nào?" Lý Phong rốt cục nói ra mục đích chính thức của bản thân.

Cái này liên quan đến tâm lý học, nếu như ngay từ đầu Lý Phong đưa ra yêu cầu này, Triệu Bằng chắc chắn sẽ không đáp ứng, nhưng sau khi hắn đã cự tuyệt Triệu Bằng một lần, Triệu Bằng sẽ phải cân nhắc thật tốt.

Quả nhiên, trên mặt Triệu Bằng hiện lên vẻ xoắn xuýt , sau một hồi lâu mới cắn răng nói: "Lý thiếu, có thể đổi yêu cầu khác không, ta không thể hại gia gia của mình a. . ."

"Thật là hiếu thuận, vậy ngươi đền mạng đi." Vừa mới nói xong, Lý Phong làm bộ muốn giẫm lên đầu Triệu Bằng.

"Chờ một chút!" Triệu Bằng hét lớn một tiếng, sắc mặt khó coi nói: "Lý Phong, ta thừa nhận chuyện này là chúng ta không đúng, nhưng mà ngươi cũng đừng khinh người quá đáng, Triệu gia chúng ta cũng không phải dễ trêu!"

"Gia gia của ta không chỉ nhận biết hảo hán giang hồ, còn biết cả cường giả võ đạo, nếu ngươi dám đụng đến ta, gia gia của ta tuyệt đối sẽ không buông tha ngươi!"

"Cường giả võ đạo?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, hắn đúng là lần đầu tiên nghe thấy cái danh từ này, có quan hệ gì

với cường giả cấp thế giới mà hệ thống đề cập?

"Không sai, có phải ngươi đã cho rằng mình rất giỏi đánh đấm? Nhưng rất đáng tiếc, ngươi ở trước mặt cường giả võ đạo căn bản không đáng chú ý!"

"Những cường giả võ đạo kia có thể giết người từ xa, đi trên mặt nước, giết người đối với bọn hắn đơn giản như lấy đồ trong túi, cảnh sát cũng tìm không ra bất luận chứng cứ gì. Gặp phải loại cường giả này, ngươi tự hỏi có mấy phần cơ hội sống sót?" Triệu Bằng khôi phục trấn định, lòng tin ngập tràn.

Trong nháy mắt, Lý Phong đúng là thật sự bị Triệu Bằng dọa sợ, giết người từ xa? Đi trên mặt nước? Cao thủ võ lâm trong tiểu thuyết bước ra đời thực a!

"Hệ thống, ta cần phải lên tới cấp bậc gì mới có thể giết người từ xa, đi trên mặt nước?" Vì xác định lời nói của Triệu Bằng là thật hay giả, Lý Phong trực tiếp xin giúp đỡ.

"A- cấp là được rồi."

Thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ cho Lý Phong ăn một viên thuốc an thần, hắn mới có được hệ thống mấy ngày cũng đã là B- , lên tới A- hẳn cũng không cần thời gian quá dài a?

Vả lại, những cường giả võ đạo kia có trâu bò hơn nữa, cũng có quan hệ cọng lông gì với Triệu Bằng ngươi?

"Cho nên ngươi mới dám uy hiếp ta, đúng không?" Lý Phong cúi người nhìn thẳng hai mắt Triệu Bằng, chậm rãi hỏi.

"Không phải uy hiếp, chỉ là đang trình bày một sự thật, gia gia của ta quan hệ rất rộng, ngươi làm gì cũng nên chừa lại một con đường để sau này nhìn mặt nhau." Triệu Bằng còn tưởng rằng Lý Phong đang sợ, không khỏi cười lạnh nói.

"Sắp chết đến nơi còn dám già mồm, ngu ngốc!" Lý Phong cười lạnh một tiếng, đánh một quyền tới mặt Triệu Bằng.

"Phanh "

Triệu Bằng còn chưa kịp hét thảm một tiếng, đã bị Lý Phong đánh ngất đi, trên mặt còn lưu lại biểu lộ chấn kinh không tin nổi.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ, tại sao Lý Phong dám mặc kệ lời uy hiếp của hắn? Chí ít cũng phải cân nhắc một phen a!

"Uy, sở cảnh sát đúng không, ta muốn báo án. . ."

Sau khi đánh ngất xỉu Triệu Bằng, Lý Phong liền móc điện thoại di động báo cảnh sát.

Lý Phong vốn không nghĩ tới chuyện giết Triệu Bằng, một là hắn chưa từng giết người, nhất thời không bước qua được ranh giới này, hai là hắn không nắm chắc sau khi giết Triệu Bằng còn có thể thoát khỏi sự điều tra của cảnh sát.

Huống hồ đối với loại người ăn sung mặc sướng như Triệu Bằng, ngồi tù sẽ còn khổ sở hơn là tử vong!

Hắn đầu tiên là định bảo Triệu Bằng dẫn Triệu Tể đến nơi đây, thuận tiện giải quyết Triệu Tể, nhưng Triệu Bằng không mắc câu, Lý Phong cũng không nắm chắc chỉ dựa vào một tin tức liền dẫn Triệu Tể tới, nên dứt khoát giao việc này cho cảnh sát xử lý.

Cảnh sát rất nhanh đã có động tác, Lý Phong vừa tắt điện thoại di động hơn mười phút, đã có ba chiếc xe cảnh sát đến nơi đây, tiếp theo một đám cảnh sát đi xuống xe, cấp tốc phong tỏa xung quanh nhà kho.

Cầm súng, bắt cóc, đây là án hình sự, tính chất rất ác liệt, cảnh sát coi trọng cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng vượt khỏi suy đoán của Lý Phong là, trong những cảnh sát kia có một người quen —— Tưởng Mộng Dao!

"Lại là ngươi?" Sau khi Tưởng Mộng Dao nhìn thấy Lý Phong lập tức lộ ra khuôn mặt như là đang gặp quỷ.

"Đừng nhìn ta như vậy, ta cũng không muốn gặp ngươi." Lý Phong bất đắc dĩ trợn mắt lên một cái, tình cảnh lần trước hắn ở trong phòng thẩm vấn nằm chồng lên nhau với Tưởng Mộng Dao vẫn còn rõ mồn một trước mắt, không nghĩ tới hôm nay lại đụng

phải.

Cô nàng bạo lực này cũng không dễ chọc, may mà hôm nay hắn là người bị hại, Tưởng Mộng Dao hẳn sẽ không làm khó hắn. . . nhỉ?

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Tưởng Mộng Dao không phải là người cục thành Đông sao, chỗ này rõ ràng do cục thành Tây quản hạt, sao nàng lại tới a?

"Vừa rồi là ngươi báo động?" Tưởng Mộng Dao kinh nghi bất định liếc nhìn hiện trường một lượt, không cần hỏi cũng có thể nhìn ra nơi này đã từng phát sinh chiến đấu kịch liệt.

"Không sai, ba tên cướp này bắt cóc ta đến đây, sau đó bị ta nắm lấy cơ hội đánh ngất đi." Lý Phong giới thiệu sơ lược những chuyện đã xảy ra.

Tưởng Mộng Dao ngược lại không có biểu thị gì, trước đây nàng đã từng chứng kiến thân thủ của Lý Phong, nhưng những cảnh sát khác đều lộ vẻ sững sờ.

Một người đối mặt ba tên cướp có súng, lại còn có thể nắm lấy cơ hội phản kích? Đóng phim à?

"Hừ, ai biết ngươi nói thật hay giả, đứng im đừng nhúc nhích!" Tưởng Mộng Dao cười lạnh một tiếng, móc ra còng tay đi đến chỗ Lý Phong. .

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Ta dù sao cũng là người bị hại ai, chẳng lẽ cô nàng này muốn lợi dụng việc công báo thù riêng? !

Chương 88. Núi đao biển lửa cũng không sợ

"Cô nàng này thật đáng giận, vậy mà bắt tiểu gia phải đeo còng tay, đừng cho tiểu gia tìm được cơ hội, nếu không tiểu gia nhất định phải hung hăng XXX ngươi một trăm lần!"

Sau một giờ, Lý Phong hai tay đeo còng, ngồi trên ghế tra hỏi, trong miệng không ngừng lẩm bẩm lời hung ác.

Cuối cùng Lý Phong vẫn không trốn được vận mệnh bị Tưởng Mộng Dao còng tay, dù sao không có người nào chứng kiến, trừ chính hắn không ai có thể nói rõ lúc đó phát sinh cái gì.

Bất quá Tưởng Mộng Dao cũng không có khả năng một mực còng tay hắn, chỉ cần điều tra ra kết quả, tự nhiên có thể chứng minh hắn trong sạch, đến lúc đó. . . Hừ hừ!

"Cạch cạch "

Cửa phòng thẩm vấn bị mở ra, một tên nam cảnh sát đi tới.

"Ngươi có thể đi rồi." Tên cảnh sát này đi đến trước mặt Lý Phong mở ra còng tay, đồng thời nói.

"Điều tra ra kết quả rồi?" Lý Phong hoạt động cổ tay, nghi hoặc hỏi.

"Ừm, video giám sát trên đường đã phát hiện tài xế cầm súng uy hiếp ngươi, mặt khác vân tay và đường đạn ở hiện trường cũng ủng hộ ngươi."

"Bất quá ngươi xuất thủ có chút hung ác a, tên đeo mặt nạ thằng hề bị ngươi đá cho trọng thương, dù không chết nửa đời sau cũng phải làm người thực vật."

"Còn có Triệu Bằng, cổ tay cổ chân đã nát, không chỉ nửa đời sau phải ngồi xe lăn, ăn cơm cũng phải dựa vào người khác hầu hạ."

Ánh mắt nam cảnh sát có chút phức tạp, hắn làm cảnh sát nhiều năm, cũng điều tra rất nhiều đại án, nhưng chưa từng thấy người bị hại đánh cho phần tử phạm tội thành như vậy.

"Khụ khụ, bị bọn họ cầm súng chĩa vào, cho nên xuất thủ có chút không kìm chế được, ta như vậy hẳn là phòng vệ chính đáng a?" Lý Phong ngượng ngùng cười cười.

"Cụ thể còn phải chờ kết quả điều tra tiếp theo, cho nên ngươi tạm thời không thể rời khỏi thành phố Minh Châu, chúng ta sẽ tùy thời mời ngươi tới sở cảnh sát tiếp nhận điều tra." Nói xong nam cảnh sát muốn đưa Lý Phong rời đi.

"Chờ một chút. . . Tưởng Mộng Dao đâu?" Lý Phong còn muốn trào phúng Tưởng Mộng Dao một trận, nên tạm thời chưa muốn đi.

"Nàng chỉ là tạm thời được điều đến nơi này tra án mà thôi, vừa nãy đã trở lại phân cục thành Đông."

Lý Phong: ". . ."

Tưởng Mộng Dao đã trở về phân cục thành Đông? Sao ta nghe giống như chạy trối chết vậy?

Sau khi rời khỏi phân cục thành Tây, Lý Phong liền tìm một quán ăn lấp bụng, sau đó liền muốn về phòng cho thuê, nhưng vào lúc này, một hồi tiếng chuông điện thoại gấp rút vang lên.

Nhìn vào cái tên "Tống Uyển Quân", Lý Phong kìm lòng không được nhếch miệng, đồng thời trong đầu hiện lên thân thể mềm mại cực kỳ mê người khi dùng Thấu Thị Nhãn kia.

"Tỷ tỷ, muộn như vậy gọi điện thoại cho ta là có chuyện gì?" Lý Phong đè xuống nhiệt khí trong lòng, tiếp nhận cuộc gọi.

"Đại đệ đệ, tỷ tỷ gặp phải một chuyện phiền toái, tỷ tỷ càng nghĩ lại càng cảm thấy chỉ có đại đệ đệ ngươi mới có thể giúp tỷ tỷ được."

Trong điện thoại, ngữ khí của Tống Uyển Quân có chút lo lắng còn có chút buồn rầu, nghe được mà Lý Phong không hiểu sao lại

thấy đau lòng.

"Tỷ tỷ đừng nóng vội, trước tiên nói rõ sự tình đã." Lý Phong nghe thấy có chính sự, nhiệt khí trong bụng đã tiêu tán.

"Sự tình là thế này . ."

Nghe được Tống Uyển Quân giới thiệu, Lý Phong mới biết được nàng gặp phiền toái gì.

Hà Cừu hôm nay cùng bằng hữu ăn cơm ở thành Nam, kết quả bị người của Bá Vương Đao thành Đông gặp gỡ, hai phe phát sinh xung đột, Hà Cừu không địch lại, bị người của Bá Vương Đao bắt sống.

Hiện tại Bá Vương Đao yêu cầu Tống Uyển Quân đi tới đàm phán, nếu không đi Hà Cừu sẽ không thấy được ánh mặt trời ngày mai.

"Ngươi hiện tại đang ở đâu. . . Tốt, ta lập tức đi tới." Sau khi cúp điện thoại, Lý Phong đón taxi chạy tới hộp đêm Minh Nguyệt.

Nửa giờ sau, trong một căn phòng xa hoa ở hộp đêm Minh Nguyệt, Tống Uyển Quân lộ sắc mặt nghiêm túc ngồi giữa ghế salon, đám người Lý Cương đứng ở đối diện cách nàng không xa, thần sắc đều là có chút khó coi.

Đám người Lý Cương tưởng Tống Uyển Quân triệu tập mình tới là muốn tổ chức nhân thủ đi cứu Hà Cừu, nhưng ai biết Tống Uyển Quân một mực ngồi ở trên ghế sa lon trầm mặc không nói, cái này khiến đám người Lý Cương có chút bất mãn.

Đám người Hà Cừu, Lý Cương tạo thành Thập Tam Thái Bảo đã 7 năm, trong 7 năm nay bọn họ cùng nhau chơi gái, đỡ đao cho nhau, tình cảm thâm hậu giống như huynh đệ ruột thịt.

Thời gian trước Quách Nghĩa phản bội, đám người Lý Cương cảm thấy đau lòng nhức óc, nhưng không có cách nào, ra đường lăn lộn phải lấy chữ nghĩa làm đầu, Tống Uyển Quân trừng phạt Quách Nghĩa như thế nào bọn họ cũng sẽ không dám bất mãn.

Nhưng bây giờ Hà Cừu bị người của Bá Vương Đao bắt đi, Tống

Uyển Quân vẫn còn tỏ ra như không có việc gì ngồi ở chỗ này, đây là một chuyện mà lão đại nên làm sao?

"Ta biết các ngươi đang suy nghĩ cái gì, Hà Cừu đã đi theo ta bảy năm, ta lo lắng cho an nguy của hắn hơn bất cứ người nào! Nhưng Bá Vương Đao chỉ cho phép ta mang hai người đi tới đàm phán, nếu như ta không làm theo lời hắn, hắn sẽ giết Hà Cừu."

"Trong các ngươi ai có nắm chắc chỉ dựa vào hai người đã đủ sức cướp Hà Cừu ra từ tay Bá Vương Đao, nếu như có ta liền nhường lại vị trí lão đại cho kẻ đó, thế nào?"

Tống Uyển Quân nhìn ra đám người Lý Cương đang nổi lòng bất mãn, cho nên lạnh giọng nói.

Nàng để mấy người Lý Cương, Hà Cừu làm Thập Tam Thái Bảo, cũng là nhìn trúng nhân cách có tình có nghĩa của bọn hắn, bởi vì tình huynh đệ mà sinh lòng bất mãn nàng có thể lý giải, nhưng tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ.

Làm lão đại cần có quyền uy tuyệt đối, nếu như ngay cả tiểu đệ của mình cũng không trấn được, nàng còn đòi làm lão đại thành Tây cái gì nữa?

Nghe thấy lời ấy, sắc mặt đám người Lý Cương đỏ bừng lên.

"Lão bản, là ta hiểu lầm ngươi, ta tự vả miệng!" Lý Cương là người đầu tiên tỏ thái độ, đưa tay quất tới mặt mình.

Người khác học theo, cũng bắt đầu tự vả miệng, nhất thời trong gian phòng không ngừng xuất hiện âm thanh ba ba ba.

"Đủ rồi! Các ngươi cứ ghi nhớ chuyện này trước, chờ cứu được Hà Cừu rồi, ta sẽ hảo hảo thu thập các ngươi, hừ!"

Sau khi Tống Uyển Quân quát lạnh một tiếng, đám người Lý Cương cùng đình chỉ tự tát, đồng thời hai mắt tỏa ra ánh sáng, mặt hiện vẻ chờ mong.

Lão bản đã nghĩ ra biện pháp giải cứu Hà Cừu?

"Hừ, các ngươi không làm được không có nghĩa là người khác

cũng không làm được, ta đã liên hệ Lý Phong, hắn lập tức sẽ đến."

Tống Uyển Quân nói câu này làm đám người Lý Cương nhất thời sững sờ!

Ngay sau đó. . .

"Lý thiếu? !"

Hai mắt đám người Lý Cương sáng lên, kinh hô!

Lúc trước Lý Phong lấy sức một người cứu Tống Uyển Quân ra từ trong tay Hàn Chấn, Quách Nghĩa, phần bản lĩnh này bọn họ tự than thở không bằng.

Nếu như Lý Phong chịu ra tay, chuyện cứu Hà Cừu đúng là thật sự có khả năng!

Nhất thời đám người Lý Cương càng xấu hổ, đồng thời cảm giác thần phục Tống Uyển Quân càng đậm.

Nếu Lý Phong ở đây, khẳng định sẽ sợ hãi than thở một phen với tài trị tiểu đệ của Tống Uyển Quân.

Lại qua chừng mười phút đồng hồ, Lý Phong rốt cục tới đây.

"Lý thiếu!" Đám người Lý Cương cùng kêu lên, tiếp theo nhường ra cho Lý Phong một con đường.

Ngồi ở trên ghế sa lon nhưng Tống Uyển Quân đứng dậy từ sớm, trong ánh mắt nhìn Lý Phong tràn đầy vẻ chờ mong.

Lý Phong gật gật đầu với đám người Lý Cương, sau đó đi đến trước mặt Tống Uyển Quân rồi dừng lại, cười nói: "Tỷ tỷ, ngươi nói đi, muốn ta làm thế nào."

"Cùng ta đi đại bản doanh của Bá Vương Đao một lần, chỉ có hai chúng ta mà thôi, dám không?" Tống Uyển Quân nhìn vào mắt Lý Phong một cái thật sâu, chậm rãi nói.

Lý Phong nhìn Tống Uyển Quân, lại nhìn đám người Lý Cương đang tràn ngập chờ mong nhìn mình, sau đó cười nói: "Đừng nói

chỉ là cùng tỷ tỷ đi đại bản doanh Bá Vương Đao một lần, cho dù cùng tỷ tỷ đi lên núi đao biển lửa ta cũng không sợ!"

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Chương 89. Không thể tha thứ

Lời nói của Lý Phong giống như một viên thuốc an thần, giúp cho trái tim một mực treo cao của Tống Uyển Quân được hạ xuống.

Đám người Lý Cương lập tức lộ vẻ mặt vui mừng, hình ảnh lúc trước Lý Phong đánh một quyền phá nát bàn trà đá cẩm thạch vẫn còn rõ mồn một trước mắt, Bá Vương Đao tuy mạnh, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Lý Phong!

"Đệ đệ, ngươi thật tốt." Tống Uyển Quân có chút cảm động, nàng đã rất nhiều năm không cảm thấy loại tâm tình này, dù lần trước Lý Phong cứu nàng khỏi tay Hàn Chấn, Quách Nghĩa cũng là như vậy.

Nhưng lần này Lý Phong trượng nghĩa lại làm cho nàng cảm động một hồi!

Chỉ một cuộc điện thoại, Lý Phong đã chạy tới, biết rõ phía trước là Long Đàm Hổ Huyệt, không nói hai lời liền đáp ứng đi theo nàng, đổi thành một người nam nhân bình thường căn bản không làm được như Lý Phong!

Nếu như nàng trẻ tuổi hơn một chút, nói không chừng sẽ nảy sinh tình cảm với Lý Phong, chỉ tiếc. . . Ai!

"Ta làm người rất giữ chữ tín, ta đã hứa hẹn, thì nhất định sẽ thực hiện, chúng ta lúc nào thì đi?"

Vừa nói xong, Lý Phong tiến vào hệ thống xem xét nội dung nhiệm vụ.

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tống Uyển Quân (2) "

"Mục tiêu: Đi cùng Tống Uyển Quân tiến tới đại bản doanh Bá Vương Đao, cứu Hà Cừu, đồng thời bảo hộ Tống Uyển Quân không bị thương tổn."

"Khen thưởng: 400 điểm kinh nghiệm, 3000 điểm tích lũy, 1 điểm chinh phục."

"Chú thích: Nam nhân dũng cảm sẽ càng dễ thu hoạch được hảo cảm của nữ thần, nắm chặt cơ hội lần này, ngươi sẽ càng tiến thêm một bước trên con đường tán đổ nữ thần —— trích 36 kế tán gái."

"Đã biết hệ thống ngươi sẽ làm như vậy mà!"

Lý Phong cũng coi như hiểu được 7,8 phần tính tình cợt nhả của hệ thống, sau khi nhận được cuộc gọi của Tống Uyển Quân đã đoán được kiểu gì hệ thống cũng tuyên bố nhiệm vụ tương ứng.

Có điều hắn đáp ứng giúp đỡ không phải là bởi vì nhiệm vụ, mà giống như lời hắn vừa nói —— hứa hẹn!

Chỉ là nhiệm vụ lần này khen thưởng cao như vậy, khẳng định sẽ càng nguy hiểm, họa phúc khó liệu a. . .

"Ta muốn đi ngay bây giờ, đại đệ đệ ngươi cần chuẩn bị gì không?" Tống Uyển Quân nhìn thấy Lý Phong hai tay trống trơn, không khỏi nhắc nhở.

Lần đàm phán tối nay khẳng định không phải chuyện đơn giản, Lý Phong tay không tấc sắt đi tới. . . có vẻ không thích hợp a?

"Không cần chuẩn bị gì nhiều đâu." Lý Phong nhún vai, siêu cấp thuật cận chiến toàn là dùng nắm đấm và chân, vũ khí này nọ. . . không được dạy dùng a.

Tống Uyển Quân gật gật đầu, muốn mang Lý Phong tiến về đại bản doanh Bá Vương Đao.

"Lão bản, Bá Vương Đao không phải nói ngươi có thể mang theo hai người sao? Cũng mang ta theo đi!" Lý Cương đứng ra nói.

"Con mẹ nó mang ngươi làm chó gì, mang ta!"

"Con mẹ nó chớ kẻ nào tranh đoạt với lão tử! Để lão tử đi!"

"Đều cút ngay cho ta, loại cơ hội náo nhiệt ngàn năm có một này

làm gì đến phiên các ngươi? Ta đi!"

Lý Cương cùng mấy tên khác tranh chấp không ngừng.

"Được rồi, tất cả im miệng cho ta! Lý Cương, ngươi đi theo, người khác thủ tại chỗ này!" Tống Uyển Quân vốn định chỉ mang Lý Phong đi, thấy đám người Lý Cương kích động như vậy liền đổi chủ ý.

Tuy nàng tin tưởng một mình Lý Phong là có thể giải quyết Bá Vương Đao, nhưng mang nhiều người cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Lý Cương nhất thời vui vẻ, đắc ý quét mắt liếc nhìn người khác, sau đó hấp tấp chạy đến sau lưng Lý Phong.

Người khác tuy khó chịu, nhưng lão bản lên tiếng bọn họ cũng chỉ có thể coi như thôi, có điều. . .

"Móa, Lý Cương ngươi cũng đừng quá đắc ý,...Chờ ngươi trở về các huynh đệ sẽ hung ác làm thịt ngươi một trận!"

"Đúng, mỗi người một em người mẫu xinh tươi, không làm ngươi chảy chút huyết lão tử sẽ rất khó chịu!"

"Ha ha, được, đợi cứu được Hà Cừu trở về, dù là các ngươi dâng lên hoa cúc ta cũng chịu hưởng thụ một phen! Các ngươi cứ ở nhà chờ tin tốt đi a!" Lý Cương cười ha ha.

(hoa cúc:lỗ ass)

Tống Uyển Quân lắc đầu, đối với mấy lời thô tục của đám người Lý Cương trực tiếp lựa chọn không nghe thấy.

Lý Phong cười một tiếng, cảm thấy đám người này rất có ý tứ, biết rõ đi theo sẽ gặp nguy hiểm, còn vì vậy mà tranh đoạt đến mức mặt đỏ tới mang tai, đây chính là tình nghĩa huynh đệ sao?

Rất nhanh, ba người Tống Uyển Quân đi ra khỏi hộp đêm Minh Nguyệt, lên Audi A8 đi tới đại bản doanh của Bá Vương Đao.

Thành Đông, tại hộp đêm Hoàng Đình, trong một căn phòng VIP,

Bá Vương Đao Lưu Kiên bệ vệ ngồi ở ghế sô pha chính giữa, một tay kẹp xì gà, một tay bưng ly rượu đỏ.

Bên cạnh hắn, hai mỹ nữ trẻ tuổi ăn mặc mát mẻ đang dùng ngón tay thon dài đấm bóp bả vai, bắp đùi cho hắn.

Trên bàn trà đặt một thanh Trảm Mã Đao to bổ bố, bóng loáng không một vết gỉ, Lưu Kiên chính là dùng cây đao này để quát tháo giang hồ, đánh ra tên tuổi Bá Vương Đao, từng bước gây dựng cơ nghiệp như bây giờ.

Chung quanh phòng là một đám tráng hán mặc đồ đen, đếm sơ cũng phải ba bốn mươi người, cũng may diện tích phòng này đủ lớn, đổi thành phòng KTV bình thường thì tình huống sẽ rất chật chội.

Lưu Kiên hút xì gà uống rượu vang đỏ, thỉnh thoảng xoa nắn bầu ngực của hai em xinh tươi làm các nàng hờn dỗi làm nũng, giống như là thần tiên tiêu dao.

"Lão bản, Tống Uyển Quân đã đến cửa hộp đêm, dựa theo ngài yêu cầu, nàng chỉ mang hai thủ hạ tới." Lúc này, một tên côn đồ áo đen đẩy ra cửa phòng lớn miệng báo cáo.

"Ồ? Nàng vậy mà thật sự dám tới! Tốt lắm, lần này ta sẽ khiến nàng có đến mà không có về!" Trong mắt Lưu Kiên lóe lên một tia kinh ngạc, tiếp theo âm hiểm cười.

Hắn vốn là không quá hi vọng Tống Uyển Quân mắc câu, ai ngờ Tống Uyển Quân vậy mà tới, lại còn thật sự chỉ đem hai người, nên nói nàng ngực to không não, hay là trọng tình trọng nghĩa đây?

Nhưng bất kể như thế nào, Tống Uyển Quân đến rồi thì đừng nghĩ đi, hắn thèm nhỏ dãi mỹ mạo của Tống Uyển Quân không phải ngày một ngày hai, cơ hội tốt như vậy làm sao có thể buông tha?

Mấy phút đồng hồ sau, Tống Uyển Quân được một tên côn đồ áo đen dẫn tới căn phòng VIP kia.

"Tống lão bản đại giá quang lâm, ta lại không từ xa tiếp đón, mong được tha thứ a." Lưu Kiên bệ vệ ngồi ở trên ghế sa lon, tùy ý

chắp tay một cái, đôi mắt lớn không ngừng đánh giá thân thể Tống Uyển Quân.

Trước đó hắn đã từng gặp Tống Uyển Quân mấy lần, bất quá đều là nhìn từ xa xa, khoảng cách gần như vậy đúng là lần đầu tiên.

Mà hiện giờ ánh mắt Lưu Kiên càng trừng lớn hơn, vưu vật, vưu vật trời sinh! Khuôn mặt yêu mị này, tư thái thướt tha này, nếu như có thể đặt nàng ở dưới háng hung hăng chịch chịch chịch rồi đổi đủ 69 tư thế thì quân vương cũng không muốn lên triều a!

"Lưu lão bản khách khí, thủ hạ của ta đã quấy rầy ngươi, vẫn xin Lưu lão bản đừng trách tội." Tống Uyển Quân đi lên phía trước mấy bước, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Ở sau lưng nàng, Lý Phong, Lý Cương đứng vững ở trái phải, tựa như hai vị thần bảo hộ.

"Không quấy rầy không quấy rầy, về sau chúng ta đều là người một nhà, thủ hạ của ngươi chính là thủ hạ của ta, sao có thể nói là quấy rầy?" Lưu Kiên cười ha ha một tiếng, bưng lên ly rượu đỏ đứng dậy nói.

Đám côn đồ xung quanh nghe đại ca cười cũng cười hùa theo, tiếng cười to không ngừng quanh quẩn trong phòng.

"Lưu lão bản, ta đã làm theo lời ngươi rồi, ngươi dù sao cũng nên cho ta nhìn thấy Hà Cừu một chút đúng không?" Tống Uyển Quân ở trong lòng thầm giận dữ, mặt ngoài lại bất động thanh sắc nói.

"Muốn gặp Hà Cừu? Có thể a, người tới, dẫn Hà Cừu tới đây cho lão tử!" Lưu Kiên một hớp uống sạch ly rượu đỏ, rống to.

Không bao lâu sau, hai tên côn đồ mang Hà Cừu đi vào phòng, nhìn thấy Hà Cừu, đồng tử Lý Phong co rụt lại, nộ khí trong nháy mắt bạo phát!

Chỉ thấy Hà Cừu nửa thân trên để trần, vết thương trải rộng, có vết roi, có vết đao còn có từng mảng máu lớn ứ đọng, cả người uể oải tùy ý cho hai tên côn đồ mang theo, tựa như đã chết. .

Phải chịu đựng ngược đãi cỡ nào mới lưu lại nhiều vết thương như vậy? !

Đám người Bá Vương Đao này. . . Không thể tha thứ!

Chương 90. Một đám ô hợp

Ánh mắt Tống Uyển Quân ngưng đọng lại, khuôn mặt đầy vẻ băng hàn!

Lý Cương siết chặt song quyền, hai mắt như muốn phun lửa!

Đây là huynh đệ của hắn a, những vết thương trên thân Hà Cừu làm tâm hắn như bị đao cắt!

"Ai nha, không có ý tứ, ta vốn cho rằng Tống lão bản sẽ không tới đây, cho nên chiêu đãi hơi hung ác một chút, bất quá không vấn đề, ta có thuốc trị thương tốt nhất."

"Cường tử, còn không nhanh đi lấy thuốc trị thương xoa cho Hà huynh đệ?" Lưu Kiên giống như cười mà không phải cười nói với thủ hạ.

Tên côn đồ vừa muốn đi lấy thuốc, Tống Uyển Quân đã khoát tay nói: "Không cần, ta sẽ mang Hà Cừu về trị liệu sau, Lý Cương, còn không đón lấy Hà Cừu?"

"Vâng!" Lý Cương cắn răng, nhấc chân đi về phía Hà Cừu.

Hai tên côn đồ vội vàng lùi lại một bước, đồng thời nhìn tới Lưu Kiên.

"Lăn lộn trong giang hồ thì phải biết giữ lời, giao Hà Cừu cho hắn." Lưu Kiên không thèm để ý chút nào nói.

Nơi này đều là người của hắn, bên Tống Uyển Quân chỉ có ba người, cho dù giao Hà Cừu cho Tống Uyển Quân thì như thế nào, bọn họ chẳng lẽ còn có thể bay khỏi đây sao?

Lý Cương hừ lạnh một tiếng, ôm chặt lấy bả vai Hà Cừu, nhẹ nhàng dìu tới sau lưng Tống Uyển Quân.

Lý Phong đi đến trước mặt Hà Cừu thăm dò một chút, xác định hắn còn sống mới thở dài ra một hơi, tiếp theo nhìn Tống Uyển

Quân gật gật đầu.

Tống Uyển Quân xoay người, đôi mắt đẹp liếc nhìn Lưu Kiên nói: "Đa tạ Lưu lão bản chiêu đãi, chúng ta không quấy rầy nữa, cáo từ!"

Vừa nói xong liền muốn quay người rời đi.

"Chờ một chút! Tống lão bản, ngươi có phải hiểu lầm chuyện gì không, ta chỉ nói là ngươi qua đây ta liền thả Hà Cừu, nhưng ta không nói muốn thả ngươi đi a."

Lưu Kiên nháy mắt với đám thủ hạ, tên đứng canh cửa hiểu ý lập tức đóng cửa phòng, ngăn chặn đường đi của đám người Tống Uyển Quân.

"Lưu lão bản, ngươi làm vậy là có ý gì?" Tống Uyển Quân đã sớm đoán được Lưu Kiên sẽ không dễ dàng thả nàng đi, nhưng giờ phút này vẫn rất phẫn nộ.

"Không có ý gì, chỉ là nghe nói Tống lão đại hại chết lão công mình ngay đêm tân hôn, cho nên muốn mở mang kiến thức, xem bản lĩnh trên giường của ngươi có đúng như đồn đại hay không." Lưu Kiên liếm khóe miệng, cười dâm không ngừng.

Giang hồ truyền lưu rằng, Tống Uyển Quân bởi vì không ngừng đòi hỏi, làm cho chồng mới cưới kiệt sức mà chết, trở thành góa phụ xinh đẹp.

Đương nhiên, nghe đồn chỉ là nghe đồn, cũng không ai dám tìm Tống Uyển Quân chứng thực, cho nên việc này cũng trở thành một câu hỏi không có đầu mối.

Trừ cái đó ra, nguyên nhân tân lang chết còn có thật nhiều loại giả thiết, tỉ như bị độc chết, đột tử. . . Đã bị mọi người biên soạn dày như một quyển sách.

"Tống Uyển Quân đã kết hôn? Không phải chứ? !" Lý Phong ngơ ngẩn, hắn biết Tống Uyển Quân một mực bảo lưu nụ hôn đầu, sao một nữ nhân đã kết hôn có thể làm vậy được? Nhức não nha!

Là Lưu Kiên nói láo, hay là câu chuyện có uẩn tình gì?

"Lưu Kiên, ngươi làm càn!" Tống Uyển Quân bị tức đến mức khuôn mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, nàng là lão đại thế giới ngầm không sai, nhưng cũng là nữ nhân a.

Bất kỳ một nữ nhân có tôn nghiêm nào nghe thấy lời này cũng sẽ cảm thấy phẫn nộ!

"Tống Uyển Quân, ngươi còn không biết rõ tình huống sao? Đây là địa bàn của ta, không được ta cho phép thì ngươi không chạy khỏi đây được đâu, ngoan ngoãn làm nữ nhân của ta đi!"

"Đương nhiên, vì biểu thị thành ý, ta nguyện ý li dị lão bà hiện tại, cưới ngươi làm vợ, tưởng tượng một chút mà xem, nếu hai vợ chồng ta hợp sức thống nhất thế giới ngầm Minh Châu, đó là tình cảnh uy phong bậc nào?"

Lưu Kiên càng nói càng hưng phấn, dâm quang trong mắt cũng ngày càng sáng, dường như đã nhìn thấy một màn Tống Uyển Quân bị hắn đè dưới thân, hung hăng chịch chịch chịch.

Đám côn đồ dưới trướng Lưu Kiên cũng rất biết nhìn thời cơ, mở miệng chúc mừng.

"Chúc mừng lão đại lấy được kiều thê!"

"Lão đại thiên thu vạn tái, nhất thống giang hồ, uy vũ bá khí!"

"Chúc lão đại tân hôn hạnh phúc!"

"Xin chào đại tẩu!"

Nghe vậy Lưu Kiên càn rỡ cười to, mấy tên tiểu đệ cũng cùng cười to, tiếng cười quanh quẩn bên trong phòng, nhưng ở trong tai Tống Uyển Quân lại cực kỳ chói tai!

Lưu Kiên cho rằng hắn ăn chắc nàng a!

"Chém gió mà không sợ đứt lưỡi! Ngươi nói những lời này đã hỏi ý kiến ta chưa?"

Mọi người đang cười như điên, một thanh âm lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Cái thanh âm này tựa như truyền tới từ 9 tầng địa ngục, lạnh lẽo thấu xương!

Nghe thấy thanh âm này, mấy tên tiểu đệ nhịn không được rùng mình, đến cả Lưu Kiên cũng nhịn không được ngậm miệng lại, nhìn về nơi thanh âm phát ra.

Đợi hắn thấy rõ ràng người nói chuyện, lập tức sững sờ rồi cười lạnh: "Con mẹ nó ngươi thì tính là cái gì? Tống Uyển Quân, tiểu đệ ngươi quá không hiểu quy củ, để lão công ta thay ngươi quản giáo một chút vậy!"

"Soạt "

Lưu Kiên vừa dứt lời, đám côn đồ liền giống như thuỷ triều ập tới Lý Phong.

"Đại đệ đệ, tính mạng lẫn khí tiết của tỷ đều nằm trong tay ngươi, ngươi nhất định phải cố lên nha." Dù đã bị nhiều người vây quanh như vậy, nhưng trên mặt Tống Uyển Quân lại không có bất kỳ vẻ khẩn trương gì.

Đã sớm dự liệu được sẽ gặp loại tình huống này, nàng chỉ có thể tin tưởng Lý Phong có thể mang nàng ra ngoài, còn lại thì phó thác cho trời đi!

Ngược lại, sắc mặt Lý Cương thoáng có chút ngưng trọng, đối phương có ba bốn mươi người, hắn còn phải chăm sóc Hà Cừu, nói cách khác Lý Phong cần 1 vs 30+, đồng thời còn phải bảo vệ Tống Uyển Quân?

Phim võ thuật cũng rất ít khi dám diễn như thế a!

"Một đám ô hợp!"

Vừa mới nói xong, Lý Phong lộ ra khuôn mặt đầy sát ý vọt tới Lưu Kiên!

Lưu Kiên cười ha hả, tên thủ hạ này của Tống Uyển Quân không biết ngu do bẩm sinh hay có luyện tập, loại tình huống này còn dám chơi trò bắt giặc phải bắt vua trước? Thật sự coi uy danh của hắn là không khí sao?

Gần như trong nháy mắt Lý Phong khởi hành, đám côn đồ dàn hàng muốn ngăn kín đường đi lại, đồng thời còn có một nhóm tách ra, lao tới chỗ Tống Uyển Quân.

Ngay tại thời điểm những tên côn đồ sắp thực hiện được ý định chặn đường Lý Phong, thân thể Lý Phong đột nhiên hóa thành một đạo tàn ảnh biến mất tại chỗ!

Lưu Vân Bộ!

Màn biến hóa này làm cho Lưu Kiên giật mình, vội vàng đưa tay về phía Trảm Mã Đao trên bàn.

Lưu Kiên mặc dù phản ứng rất nhanh, nhưng động tác của Lý Phong càng nhanh hơn, ngay khi Lưu Kiên sắp nắm được chuôi đao, Lý Phong cầm lấy Trảm Mã Đao trước hắn một bước, tiếp theo giơ Trảm Mã Đao chặt thẳng cổ Lưu Kiên!

"Bá "

Một đạo hàn quang lóe lên, Trảm Mã Đao vững vàng dừng sát cổ Lưu Kiên, khoảng cách với làn da chỉ còn 1cm!

"Dừng tay, nếu không đầu Lưu Kiên sẽ rơi xuống đất!" Lý Phong cầm lấy Trảm Mã Đao, lạnh giọng hô to.

Biến hóa bất ngờ làm cho trong phòng lâm vào yên tĩnh ngắn ngủi, tiếp theo chính là một hồi âm thanh ồn ào.

"Lão đại!"

"Buông lão đại của chúng ta ra!"

"Con mẹ nó ta liều mạng với ngươi!"

Đám tiểu đệ giống như con chó bị dẫm đuôi, đứng tại chỗ sủa loạn không ngừng, nhưng không một kẻ nào dám động.

Tống Uyển Quân nhịn không được che miệng, vẻ kinh hỉ trong nháy mắt bạo phát đầy khuôn mặt, loại cảm giác này tựa như là từ địa ngục trong nháy mắt bay đến thiên đường, tựa như mộng như ảo, thật không thể tin nổi.

Nàng tận mắt thấy Lý Phong xông qua phong tỏa của đối phương, để lại tàn ảnh vọt tới trước mặt Lưu Kiên, loại biểu hiện này đã hoàn toàn phá vỡ nhận biết của nàng!

Đôi mắt trâu của Lý Cương trợn thật lớn, cũng lộ vẻ mặt khó có thể tin.

Con mẹ nó, đây chính là thực lực chân chính của Lý thiếu sao? Quá mạnh, mạnh đến mức khiến người ta khó mà tin được! Lý thiếu, từ hôm nay trở đi Lý Cương ta chính là fan não tàn của ngươi !

Lưu Kiên cũng bị dọa sợ hết hồn, Lý Phong đến cùng là người hay quỷ, đạo tàn ảnh vừa rồi là thật sao, chỉ khi nào vượt qua tốc độ bắt kịp hình ảnh của mắt mới có thể sinh ra tàn ảnh a!

Lý Phong đột nhiên bùng nổ xuất kích, làm cho tình thế trong nháy mắt đảo ngược!

(fan não tàn:chỉ fan cuồng quá mức dù idol làm sai vẫn bênh cho được)

Chương 91. 1 vs 30+

"Ngày đầu tiên lão tử ra ngoài đường lăn lộn đã để đầu ở dưới lưng quần rồi, có gan thì ngươi giết ta đi, để xem Tống Uyển Quân có thể rời khỏi đây không!" Lưu Kiên cũng là một tên hung ác, rất nhanh đã khôi phục trấn định.

Tuy cái mạng nhỏ của hắn nằm trong tay Lý Phong, nhưng Tống Uyển Quân chết hay sống cũng phụ thuộc vào hắn, hắn không tin Lý Phong dám không để ý đến an nguy của Tống Uyển Quân!

Huống hồ hắn dù có nhận thua cũng khẳng định không có kết cục tốt đẹp gì, còn không bằng liều một phen!

Đám tiểu đệ của Lưu Kiên nhanh chóng hiểu được ý của lão đại, ngay khi hắn vừa nói xong, những tên côn đồ liền cười gằn đi về phía Tống Uyển Quân.

Trên mặt Tống Uyển Quân lại không có bất kỳ vẻ khẩn trương gì, Lý Phong đã giúp nàng chiếm được lợi thế tốt nhất, loại thời điểm này nàng còn lộ ra vẻ sợ hãi thì sẽ làm nỗ lực của Lý Phong hóa thành hư không!

Lý Cương nhẹ nhàng đặt Hà Cừu xuống đất, lấy ra từ sau eo một cây dao găm, lộ vẻ mặt kiên định che ở trước người Tống Uyển Quân.

Lý thiếu đã khống chế Lưu Kiên, vậy kế tiếp nhiệm vụ bảo vệ lão bản hãy để hắn gánh chịu đi!

"Thật sao? Chỉ sợ sẽ làm cho ngươi thất vọng rồi." Lý Phong cười lạnh một tiếng, nâng tay phải lên phía trước!

"Sưu "

Một đạo ánh sáng trắng bạc lướt qua, tên côn đồ ở gần với Tống Uyển Quân nhất đột nhiên gào thê thảm "A, con mắt ta!", sau đó liền lấy tay che mắt.

Chỉ là tay vừa để lên mắt liền giống như bị giật điện phải thu về, tiếng hét thảm càng lớn hơn, đồng thời một luồng máu tươi phun ra từ mắt phải hắn, chảy xuống mặt rồi thấm đầy đất!

"Sưu" "Sưu "

Lý Phong lại lần nữa vung bàn tay phải, hai đạo ánh sáng bạc lóe lên, lại có hai tên côn đồ rú thảm, giống như đồng bọn, bọn họ cũng muốn lấy tay che mắt, nhưng giống như bị giật điện phải thu về, hét thảm chói tai, máu tươi chảy ròng ròng!

Cảm giác hoảng sợ tràn ngập căn phòng, đám thủ hạ của Lưu Kiên đều giống như rơi vào hầm băng, toàn thân rét run.

Lý Phong vừa làm cái gì, tại sao mắt chúng ta lại đổ máu?

Đúng lúc này, một tên côn đồ phát hiện có điều kì lạ, hoảng sợ nói: "Hắn. . . Tròng mắt bọn hắn bị dính ngân châm!"

Trong phòng nhất thời vang lên một hồi âm thanh hít vào một ngụm khí lạnh!

Từ khoảng cách 7,8 mét Lý Phong phóng ngân châm chuẩn xác vào mắt bọn chúng? Nếu như mình dám vọng động, vậy kẻ xui xẻo kế tiếp có thể là chính mình hay không?

Nếu như chỉ có một người bị Lý Phong phóng trúng ngân châm vào mắt, còn có thể quy kết cho phần trăm xác xuất, nhưng liên tục ba người đều bị Lý Phong phóng không trượt phát nào, con mẹ nó đây là sự tình rất khủng bố! Ai cũng không dám đi đánh bạc a!

"Thấy không, dù bọn họ không quan tâm ngươi chết hay sống cũng không có vấn đề gì, ta vẫn có biện pháp làm bọn hắn không dám làm loạn." Lý Phong để tay phải xuống, chậm rãi nói.

Kỹ năng Tinh chuẩn ném mạnh cộng thêm lần trước đã mua sắm một túi ngân châm, ở trong vòng 10m hắn có thể nói là bách phát bách trúng.

Lại thêm lực lượng siêu mạnh của hắn, ngân châm muốn vọt đi 7,8 m là chuyện đơn giản như đang giỡn.

Vừa nói xong, Lý Phong chậm rãi lấy Trảm Mã Đao dí tới phía trước.

Lưỡi đao sắc bén cắt vỡ da thịt, máu tươi chậm rãi chảy ra, Lưu Kiên chỉ cảm thấy trên cổ truyền đến một hồi đau đớn, bóng ma tử vong trong nháy mắt bao phủ lấy hắn!

"Ngừng! Ta nhận thua! Các ngươi đều lui về cho ta!" Lưu Kiên hiện tại đã triệt để sợ hãi, sinh tử do người khác nắm giữ, đám tiểu đệ lại bị Lý Phong làm hoảng sợ không dám động đậy, hắn trừ nhận thua còn có thể làm cái gì?

Cùng đường mạt lộ!

Nghe thấy mệnh lệnh của Lưu Kiên, những tên côn đồ cũng thở phào, giống như thuỷ triều lui về sát bên tường.

"Tỷ tỷ, Lý Cương, các ngươi qua bên này." Lý Phong ngừng tay lại, ngẩng đầu nói.

Tống Uyển Quân đã triệt để bái phục Lý Phong, sau khi nghe thấy không chút nghĩ ngợi đi đến chỗ Lý Phong, Lý Cương khoác vai Hà Cừu, từng bước đi theo.

"Lý Cương, cầm chắc đao vào, Lưu Kiên dám có dị động thì chém chết hắn." Lý Phong giao Trảm Mã Đao cho Lý Cương, dùng ngữ khí lạnh lùng nói.

"Lý thiếu, ngươi cứ yên tâm a!" Lý Cương dữ tợn cười một tiếng, vững vàng nắm chặt chuôi đao.

"Tỷ tỷ, ngươi ngồi lên ghế sa lon nghỉ ngơi một chút đi." Lý Phong lôi kéo Tống Uyển Quân đến trước sô pha, chậm rãi nói.

"Đại đệ đệ, ngươi muốn làm gì?" Tống Uyển Quân rất hiếu kỳ, thế cục đã triệt để bị bọn họ điều khiển, nhưng Lý Phong lại giống như chưa định dừng tay, đây là vì sao?

"Giải quyết bọn họ!" Lý Phong nói ra câu này, liền quay người đạp mạnh tới giữa phòng.

"Giải. . . Giải quyết?" Tống Uyển Quân vô cùng ngạc nhiên, nàng

thực sự nghĩ mãi không rõ vì sao Lý Phong muốn giải quyết bọn họ.

Bọn họ đã hoảng sợ co cụm với nhau giống như đám chim cút, không dám phản kháng chút nào, loại thời điểm này dù giết bọn họ thì cũng có ý nghĩa gì?

Lý Cương cùng Lưu Kiên cũng không đoán được nguyên nhân Lý Phong làm như vậy, chẳng lẽ Lý Phong có khuynh hướng cuồng ngược đãi?

"Ta cho các ngươi một cơ hội, đánh bại ta thì ta sẽ thả Lưu Kiên." Lý Phong liếc nhìn đám người một vòng, chậm rãi nói.

Lời vừa nói ra, mấy người Tống Uyển Quân càng thêm nghi hoặc, rõ ràng đã triệt để khống chế thế cục, vì sao còn muốn vẽ vời thêm chuyện?

"Hà Cừu không phải huynh đệ ta, thậm chí không tính là bằng hữu, ta cùng hắn mới chỉ gặp ba lần mặt."

"Nhưng ta cảm thấy Hà Cừu làm người không tệ, thông minh, giảng nghĩa khí, còn giúp ta hai lần, cho nên Hà Cừu bị các ngươi đánh thành như vậy khiến ta rất tức giận, vô cùng vô cùng tức giận."

"Ta sẽ không hỏi là ai đánh Hà Cừu, ở đây các ngươi có bao nhiêu thì tính bấy nhiêu, đều sẽ phải vì chuyện này mà trả giá đắt!"

"Tới đi, lấy ra huyết tính của các ngươi đánh với ta một trận, không dùng đao, không dùng súng, tay không tấc sắt, thắng ta thì ta để cho các ngươi mang Lưu Kiên đi."

Lời nói của Lý Phong tựa như một quả bom, nổ ầm vang bên tai mọi người!

Mọi người rốt cuộc minh bạch vì sao Lý Phong muốn làm ra động tác này, hóa ra là muốn báo thù cho Hà Cừu!

Không phải huynh đệ, cũng không phải bằng hữu, chỉ là cảm thấy Hà Cừu làm người không tệ, cho nên muốn báo thù, lý do đơn

giản mà thô bạo, điều kiện cũng làm cho người nào cũng khó lòng cự tuyệt!

Tay không tấc sắt, 1 vs 30+, thắng liền có thể mang lão đại đi? Đám côn đồ động tâm!

Tống Uyển Quân tuy cảm thấy làm như vậy không ổn, nhưng không có bất kỳ lí do nào để ngăn cản Lý Phong, chỉ có thể lộ sắc mặt ngưng trọng ngồi ở trên ghế sa lon không nói gì.

Thật đúng lúc là, tại thời điểm Lý Phong nói những lời này Hà Cừu tỉnh táo lại, nghe không sót từ nào.

"Lý thiếu, từ hôm nay trở đi, mạng của Hà Cừu ta cũng là của ngươi!" Hà Cừu tự lẩm bẩm.

"Con mẹ nó lên hết cho lão tử còn chần chờ cái gì!"

Sau khi Lưu Kiên quát lớn, những tên côn đồ giống như mấy con chó thấy cứt lao tới chỗ Lý Phong!

Vài giây đồng hồ sau, thân ảnh Lý Phong đã bị biển người bao phủ!

Tống Uyển Quân đứng bật dậy, đôi bàn tay trắng nõn xiết chặt, xem ra thực sự rất lo lắng cho Lý Phong.

Lý Cương cũng siết lại tay cầm đao, khẩn trương không thôi.

Lưu Kiên lộ vẻ mặt chờ mong, đám tiểu đệ ở đây đều là tinh anh trong côn đồ, một mình đối phó hai, ba người bình thường không thành vấn đề, Lý Phong mạnh hơn cũng chỉ có một người, tuyệt đối không có khả năng đánh thắng ba mươi sáu tên tiểu đệ của hắn! !

Bọn họ không biết là, trên mặt Lý Phong đã lộ ra nụ cười khát máu.

Một nam nhân sau này sẽ trở thành người đứng ở đỉnh cao võ đạo, sắp phát sinh lần lột xác đầu tiên trong trận chiến đấu này!

Chương 92. Cường đại giống như thần ma

Đối với người bình thường mà nói, lúc phải 1 vs N kẻ địch thì cách làm thông minh nhất là gì? Chính là bắt chết lấy một kẻ mà đấm, không cần quản kẻ khác.

Chỉ cần đánh cho một tên phải đau đớn sợ hãi, đánh ra huyết tính, đánh ra khí thế, vậy đám người sẽ sớm cảm thấy sợ hãi, cách chạy trốn không còn xa.

Nhưng đối với Lý Phong thì hắn căn bản không cần cân nhắc những thứ này, bởi vì hắn là một con sư tử, còn đám côn đồ chỉ là cừu non đợi làm thịt!

Trong nháy mắt bị những tên côn đồ xúm lại, Lý Phong tựa như mãnh hổ xông về phía trước, gặp kẻ nào đánh kẻ đó!

Một quyền đập nát xương mũi, một chân đá gãy xương đùi, lại một quyền đánh gãy xương sườn, một chân đạp kẻ thù bay hai mét ra sau!

Đối mặt Lý Phong, không kẻ nào đỡ nổi một hiệp!

Mà khi đám côn đồ đánh tới Lý Phong, quyền cước lại nhẹ nhàng tựa như bông vải, mềm yếu vô lực, tương đương với giúp Lý Phong gãi ngứa.

Đây chính là sự khác biệt của cường giả cấp bậc B- với người thường!

Quyền ảnh bay tán loạn, cước ảnh tứ tung, mấy chục tên côn đồ đổ xuống dưới chân Lý Phong, hơn một phút đồng hồ sau, không tên nào có thể đứng thẳng nữa!

Lý Phong siết chặt nắm tay đã dính đầy máu tươi, tựa như một chiến thần đứng ngạo nghễ tại chỗ.

"Phù phù "

Thân thể Lưu Kiên mềm nhũn, ngồi liệt trên mặt đất.

"Leng keng "

Tay Lý Cương hơi run lên, đao rơi xuống trên bàn trà.

"A!"

Tống Uyển Quân duyên dáng kêu một tiếng, vội vàng lấy tay che miệng, trong mắt là sự sùng bái không thể ức chế nổi.

Quá mạnh, nam nhân này quá mạnh, cường đại như thần ma!

Giờ khắc này, bóng lưng ngạo nghễ của Lý Phong đã in dấu thật sâu vào trong lòng Tống Uyển Quân, có lẽ cả đời này cũng không thể xóa đi!

"Lý Cương, nhặt đao lên." Lý Phong quay đầu lạnh lùng nhìn Lý Cương một cái.

Đó là ánh mắt gì? Băng lãnh, sát cơ vô hạn, hoàn toàn không giống nhân loại! Tựa như một sát thần!

Cái liếc mắt này làm cho Lý Cương toàn thân phát lạnh, sau khi run rẩy vội vàng nhặt lên Trảm Mã Đao gác ở trên cổ Lưu Kiên, mà tận đến lúc này hắn mới phát hiện phía sau lưng mình vậy mà đã ẩm ướt một mảng lớn!

"Đại đệ đệ, ngươi đừng như vậy, tỷ tỷ sợ. . ."

Tống Uyển Quân phát giác được biến hóa trên người Lý Phong, trước đó Lý Phong tựa như ánh mặt trời, cho người ta cảm giác ấm áp, nhưng bây giờ Lý Phong lại cho nàng cảm giác như là một dã thú cuồng bạo, toàn thân đều tản ra khí tức bạo ngược.

Vì sao có loại biến hóa này?

"Hô" Lý Phong phun ra một ngụm trọc khí, trợn mắt lên một cái nói: "Đừng sợ, ta cũng đâu có ăn ngươi."

Hắn mặt ngoài đúng là mặt trời ấm áp, nhưng đáy lòng của hắn lại cất giấu một tên ác ma tràn ngập hận thù, Vương gia Giang Nam cùng Tô gia Hoa Thành mang đến sỉ nhục, thù hận gì, hắn vĩnh viễn không bao giờ quên, vì không để mình nổi điên chỉ có thể chôn sâu vào đáy lòng.

Nhưng một trận chiến này lại dẫn ác ma này ra ngoài, nếu không phải lý trí của hắn vẫn còn, chỉ sợ ba mươi mấy tên côn đồ kia đã chết sạch.

Tuy sự tình không bị mất khống chế, nhưng hạt giống đã nảy mầm trong lòng Lý Phong, nếu như hắn dùng trạng thái hiện tại đi đối mặt đám người Triệu Bằng, tài xế, thằng hề, chỉ sợ hắn sẽ thực sự giết bọn hắn!

"Hô." Tống Uyển Quân cảm giác được Lý Phong ban đầu đã trở về, không khỏi thả lỏng thở dài một hơi.

"Đinh, chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 400 điểm kinh nghiệm, 3000 điểm tích lũy, 1 điểm chinh phục."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: B-

Điểm kinh nghiệm: 400/ 1200

Điểm tích lũy: 5790

Điểm chinh phục: 2

Kỹ năng: Siêu cấp thuật cận chiến

Nhiệm vụ đang chờ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh, Âm mưu của tập đoàn Tam Khẩu.

Lý Phong tắt hệ thống rồi đi đến trước mặt Lưu Kiên, lạnh giọng nói: "Từ hôm nay trở đi, thành Đông chính là địa bàn của tỷ tỷ ta, ngươi có phục hay không?"

"Phục, ta tâm phục khẩu phục!" Lưu Kiên có thể nói không phục sao? Vừa rồi hắn cũng nhìn thấy khí tức cuồng bạo trên người Lý Phong, hắn không chút hoài nghi mình cự tuyệt Lý Phong lập tức sẽ giết hắn, không có chút hoài nghi nào!

Tài phú, địa vị, quyền thế tuy tốt, nhưng cũng phải có mạng mới dùng được!

Tống Uyển Quân lộ vẻ mặt vui mừng, nàng cảm thấy Lý Phong chính là quý nhân của nàng, từ khi gặp Lý Phong không chỉ diệt trừ tên phản đồ Quách Nghĩa, còn đánh bại Hàn Chấn, Lưu Kiên, địa bàn cũng mở rộng gấp ba.

Tiếp theo Tống Uyển Quân đầu tiên là bảo Lý Cương mang Hà Cừu trở về trị liệu thương thế, sau đó lại triệu tập đến một bộ phận thủ hạ thu thập tàn cục, rồi nàng lôi kéo Lý Phong ra khỏi hộp đêm Hoàng Đình.

"Đại đệ đệ, giờ đã rất muộn rồi, nơi này lại cách nhà ngươi xa như vậy, không bằng đi đến chỗ ta nghỉ ngơi một đêm a?" Ngồi vào trong xe, Tống Uyển Quân nhẹ giọng nói.

"Tỷ tỷ không sợ ta ăn ngươi sao?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, lộ sắc mặt nghiền ngẫm nói.

"Đáng ghét ~ chỉ biết khi dễ tỷ tỷ thôi." Tống Uyển Quân lấy ngón tay ngọc dí lên trán Lý Phong một cái, tiếp theo e lệ cúi đầu nói: "Đệ đệ giúp tỷ tỷ một chuyện lớn như vậy, theo lý thuyết tỷ tỷ đáng ra nên tắm rửa sạch sẽ úp lồng bàn chờ ngươi ăn, thế nhưng mà rất đáng tiếc, tỷ tỷ hôm nay lại bị bà dì ghé thăm. . ."

(ý chỉ tới kì kinh nguyệt)

Lý Phong: ". . ."

Không phải chứ. . . Tống Uyển Quân ngươi nghiêm túc sao? Thật sự không phải cố ý lừa gạt tiểu gia ta a?

"Tại sao lại nhìn ta như vậy, ta thật sự là bị bà dì ghé thăm, không tin tự ngươi nhìn đi." Tống Uyển Quân kiều mị trợn trắng mắt liếc Lý Phong một cái, tiếp theo liền muốn nhấc váy lên.

Lý Phong vội vàng đè lại bàn tay ngọc của nàng, bất đắc dĩ nói: "Tốt a, ta tin, ta tin ngươi được chưa, bất quá nói đi cũng phải nói lại. . . Tỷ tỷ ngươi chẳng lẽ còn mắc cả khoang miệng loét cùng bệnh trĩ?"

Tống Uyển Quân: "? ? ?"

Khoang miệng loét cái đầu ngươi a? Bệnh trĩ cái trứng a! Tỷ tỷ ta dù sao cũng là nữ thần! Nữ thần có được hay không! Ngươi nói như vậy với một nữ thần mà lương tâm không đau nhức sao?

"Vậy nghĩa là không bị?" Sắc mặt Lý Phong nhất thời biến thành quái dị.

Thực ra hắn không gấp gáp đến mức tối nay nhất quyết phải làm thịt Tống Uyển Quân, nhưng nếu Tống Uyển Quân đã chủ động khêu gợi, hắn còn không làm gì cả thì chẳng phải là điển hình của câu độc thân hoàn toàn bằng thực lực?

"Không bị!" Tống Uyển Quân tức giận trợn trắng mắt liếc Lý Phong một cái, sau đó phát tiết tức giận bằng việc đạp mạnh chân ga khiến xe lao đi như bay. . .

Nửa giờ sau, tại biệt thự số 6 thành Tây khu Long cảnh.

Thành phố Minh Châu này có thể nói là tấc đất tấc vàng, giá phòng chí ít phải 50 ngàn, khu vực Long cảnh lại càng tốt hơn, biệt thự nơi này phải trăm triệu trở lên.

Bất quá với tài sản của Tống Uyển Quân, muốn có một biệt thự như vậy là chuyện rất nhẹ nhàng.

"Bài trí rất có phẩm vị, ta thích." Lý Phong quét mắt nhìn bố cục tầng trệt, bên trong xa hoa trang nhã lại lộ ra mấy phần ấm áp, không khỏi tán dương.

"Đúng thế, mắt thẩm mỹ của tỷ tỷ ta đương nhiên rất không tệ." Tống Uyển Quân kiêu ngạo hừ một tiếng, sau đó cười nói: "Phòng ngủ tại lầu hai, ngươi muốn ở phòng khách ăn chút gì đó trước, hay là trực tiếp đi lầu hai tắm rửa nghỉ ngơi a?"

"Trước tiên tắm rửa đã, ta cảm giác trên thân hơi bẩn." Lý Phong

cau mày lại nói.

Cuộc chiến đấu kia làm thân thể Lý Phong nhiễm không ít vết máu, tuy đã đơn giản xử lý khi còn ở hộp đêm, nhưng chung quy vẫn không thể triệt để bằng tắm rửa. .

"Vậy thì tốt, ta dẫn ngươi lên lầu hai." Tống Uyển Quân kiều mị cười một tiếng, chủ động dắt tay Lý Phong đi lên lầu hai.

Giờ khắc này, Tống Uyển Quân cùng Lý Phong tựa như là một cặp tình lữ nồng thắm vừa trở về nhà sau một hồi du ngoạn . . .

Chương 93. Nghề truyền thống

"Đại đệ đệ, tối nay ngươi muốn ngủ lại gian phòng nào?" Lôi kéo Lý Phong đi lên lầu hai, Tống Uyển Quân xoay người lại kiều mị hỏi.

"Có phải ta muốn ngủ lại chỗ nào cũng được đúng không?" Lý Phong ra vẻ nghiền ngẫm nhìn Tống Uyển Quân nói.

"Đương nhiên, cho dù ngươi muốn ngủ chung phòng với tỷ tỷ cũng có thể nha." Tống Uyển Quân nháy mắt mấy cái, rất có ý vị đùa giỡn.

Tống Uyển Quân biết mình đang chơi với lửa, đêm khuya lại còn chỉ có cô nam quả nữ, võ lực của Lý Phong lại khủng bố như vậy, một khi Lý Phong nổi lên tà niệm, nàng căn bản không có cơ hội phản kháng, nhưng nàng chính là ưa thích đùa giỡn Lý Phong.

Trước kia nàng cũng cố ý đùa giỡn nam nhân khác, nhưng chẳng qua là vì khống chế đối phương, trong nội tâm nàng sẽ cảm thấy chán ghét.

Nhưng đùa giỡn Lý Phong lại làm cho Tống Uyển Quân có một loại cảm giác tim đập rộn ràng, có chút ngọt ngào, có chút chờ mong, loại cảm giác này chỉ xuất hiện khi ở chung với Lý Phong.

"Có ý tứ gì đây. . ." Lý Phong có chút thẹn thùng xoa xoa bàn tay, tiếp theo mong đợi nói: "Tỷ tỷ đã nhiệt tình đến thế, ta đành chịu khó ngủ chung với tỷ tỷ một đêm vậy."

Nụ cười cứng lại trên mặt Tống Uyển Quân, ngay sau đó nàng mới gắt giọng: "Đệ đệ, tỷ tỷ chỉ là đùa ngươi. . ."

"A, chỉ là đùa giỡn sao? Thế nhưng ta coi là thật a." Lý Phong biểu lộ đầy vô tội, tâm lý lại vui vẻ muốn nở hoa.

Hắn sớm nhìn ra Tống Uyển Quân đang đùa giỡn hắn rồi, nhưng muốn đùa giỡn hắn thì phải chuẩn bị tinh thần trả giá đắt a! Nếu

như không cho Tống Uyển Quân chút thua thiệt nhỏ, chẳng lẽ mỗi lần gặp gỡ đều phải chịu nàng đùa giỡn?

Tuy bị mỹ nữ siêu cấp như Tống Uyển Quân đùa giỡn cũng rất thoải mái, nhưng Lý Phong vẫn ưa thích nắm quyền chủ động hơn.

"Sợ ngươi rồi, đúng là tiểu oan gia của ta!" Tống Uyển Quân kiều mị đưa tay dí trán Lý Phong một cái, sau đó quay người kéo hắn đi đến một căn phong ngủ, đẩy cửa đi vào.

"Đây chính là khuê phòng của tỷ tỷ sao? Rất ấm áp a." Lý Phong quét mắt nhìn quanh, sơn tường trắng ngà, mấy món trang sức tô điểm, bên trong ấm áp lại lộ ra chút đáng yêu của nữ nhân.

"Tiểu bại hoại, tỷ tỷ còn có thể gạt ngươi sao? Đây chính là khuê phòng của ta, mỗi lúc trời tối tỷ tỷ đều ngủ trên cái giường này."

Tống Uyển Quân còn tưởng rằng Lý Phong đang hoài nghi, không khỏi oán trách một câu, sau đó đi đến giá để giày dép thay một đôi dép lê.

Trong nháy mắt Tống Uyển Quân khom lưng, Lý Phong liền trợn to mắt lên.

Tống Uyển Quân hôm nay mặc một cái váy vàng nhạt ôm sát mông, khi khom lưng Lý Phong cảm thấy như có hai quả đào mật đang chống lên những đường cong khủng bố.

Nước Mỹ có một nữ ngôi sao nào đó mua 30 triệu đô la mỹ cho cặp mông của mình, Lý Phong cảm thấy bờ mông này của Tống Uyển Quân cũng không hề thua kém cô ta.

Nếu như có thể từ phía sau. . .

Nghĩ tới đây, nhiệt khí phần bụng dưới Lý Phong lền sôi ùng ục!

Động tác thay giày của Tống Uyển Quân có chút chậm, tựa như là cố ý bày ra hết dáng người uyển chuyển cho Lý Phong quan sát, làm Lý Phong cảm thấy cả người ngứa ngáy khó chịu.

Rốt cục Tống Uyển Quân thay dép xong, ở trong ánh mắt soi mói của Lý Phong đi đến tủ quần áo lấy ra một bộ váy ngủ tơ tằm màu

trắng ngà, sau đó muốn thay đồ.

Lý Phong: "? ? ?"

Tỷ tỷ ngươi thật sự không coi ai ra gì như vậy sao? Tiểu gia ta còn đang ở nơi này nhìn đấy!

"Đại đệ đệ định nhìn ta thay quần áo nữa sao? Không mau tắm rửa đi, người toàn mồ hôi, bẩn chết đi được." Đúng lúc này, Tống Uyển Quân dừng động tác, hờn dỗi liếc nhìn Lý Phong liếc một cái.

"Ây. . ." Trán Lý Phong đen như đít nồi, tiếp theo chạy trối chết xông vào phòng vệ sinh.

"Tiểu yêu tinh này đúng là hấp dẫn chết người không đền mạng!" Đóng lại cửa phòng vệ sinh, Lý Phong thở ra một ngụm trọc khí.

Lý Phong tin tưởng, nếu như vừa rồi Tống Uyển Quân thay quần áo trước mắt hắn, có khả năng hắn sẽ thật sự làm ra chuyện cầm thú gì đó!

Khôi phục lại bình tĩnh, Lý Phong bắt đầu thoát y tắm rửa, dòng nước ào ào chảy xuống, rất nhanh trong phòng tắm tràn ngập sương mù.

Đúng lúc này, một tiếng cạch nhỏ vang lên, cửa phòng vệ sinh bị người ta mở ra từ bên ngoài.

Lý Phong đang tắm rửa nhất thời ngừng lại, tiếp theo quay đầu nhìn qua, thông qua sương khói mông lung, một bóng dáng xinh đẹp hiện ra trong tầm mắt hắn, chính là Tống Uyển Quân!

"Ngươi làm sao lại vào đây?" Lý Phong giật mình, vội vàng cầm khăn tắm che lại bộ vị mấu chốt.

"Đừng suy nghĩ nhiều, tỷ tỷ tới giúp ngươi chà lưng mà thôi." Tống Uyển Quân đã thay xong váy ngủ đi vào, đứng trước mặt Lý Phong, nở nụ cười quyến rũ nhìn hắn.

Váy ngủ tơ tằm rất mỏng, nửa kín nửa hở, rất có sức dụ hoặc, cổ áo lộ ra một khe rãnh chữ V thật sâu, váy chỉ che tới chừng bắp

đùi, cặp chân thon dài thẳng tắp được dịp thể hiện toàn bộ sự hấp dẫn trời ban của mình.

Lý Phong chỉ mới liếc nhìn một cái, dưới khăn tắm đã bị chống thành lều vải!

"Tiểu oan gia, lại đang nghĩ chuyện xấu a?" Đang nói chuyện Tống Uyển Quân liền lấy tay nhẹ nhàng sờ vào lều vải.

Trong nháy mắt, Tống Uyển Quân tựa như bị giật điện rút tay về.

Lý Phong thì cảm thấy toàn thân tê dại!

"Tỷ tỷ, ngươi có biết mình đang chơi đùa với lửa không!" Lý Phong cảm thấy khí mình thở ra cũng đều mang theo vài phần nóng rực, trong cặp mắt cũng sắp biến thành xanh biếc, tựa như một con sói đói.

"Ta biết mình đang chơi với lửa a, nhưng tỷ tỷ đang bị bà dì ghé thăm, đây chính là bình chữa cháy tốt nhất." Tống Uyển Quân ranh mãnh cười nói.

Lý Phong: ". . ."

Hắn còn có thể nói cái gì, chẳng lẽ nói ta không ngại? Phải đói khát cỡ nào mới có thể nói ra những lời này a!

"Đại đệ đệ, thực ra tỷ tỷ rất ngạc nhiên, ngươi bình thường hay làm gì để giải quyết. . . Nhu cầu?" Tống Uyển Quân biết Lý Phong không có bạn gái, nhưng Lý Phong đang ở độ tuổi tinh lực tràn đầy, không có khả năng không có nhu cầu.

"Phòng không gối chiếc tay làm vợ, nói ra xấu hổ viết thành thơ." Lý Phong lắc đầu, than thở nói.

Tống Uyển Quân: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Chẳng phải chính là bắn máy bay thôi sao, lại còn nói văn nhã như thế? !

(bắn máy bay:tiếng lóng, chỉ quay tay)

"Thế nhưng ta nghe nói, làm loại chuyện này nhiều lần sẽ có hại với thân thể, cho nên ngươi vẫn nên. . . Bớt làm đi." Tống Uyển Quân cắn môi đỏ, nhẹ giọng nói.

"Thế nhưng nghề truyền thống không thể nói vứt bỏ là vứt bỏ a." Lý Phong thở dài, trong giọng nói lộ ra mấy phần u oán.

". . . Vậy ngươi dự định mãi mãi tiếp tục như vậy sao?"Gương mặt Tống Uyển Quân nóng lên, nói.

Nàng không biết mình có phải đang mê muội hay không, vậy mà cùng Lý Phong nói loại chuyện này.

"Thật ra vấn đề này rất dễ giải quyết a! Nếu tỷ tỷ muốn giúp thì ta rất sẵn lòng." Ánh mắt của Lý Phong liên tục quét mắt nhìn Tống Uyển Quân từ trên xuống dưới, từ ngoài vào trong.

Tống Uyển Quân trợn mắt nguýt hắn một cái: "Mơ thật đẹp!"

Nhưng ngay sau đó, nàng cắn bờ môi đỏ, ánh mắt ngập nước, nhẹ nhàng mở miệng.

"Còn nhớ đêm qua ta đáp ứng ngươi chuyện gì không?" Tống Uyển Quân hít một hơi thật sâu, tựa như hạ quyết tâm làm một chuyện rất khó khăn vậy.

"Ngươi muốn. . ." Trong đầu Lý Phong lóe lên một tia sáng, vừa muốn nói cái gì, miệng đã bị một đôi môi mềm mại chặn lại.

Lý Phong có thể xác định, lần này bọn họ tuyệt đối là đang nấu cháo lưỡi!

Không biết qua bao lâu, hai cặp môi tách ra, Tống Uyển Quân mềm nhũn như bún dán lên người Lý Phong nói: "Lần trước không thực hiện hứa hẹn, lần này ta sẽ hoàn thành."

Vừa mới nói xong, Tống Uyển Quân chậm rãi ngồi xổm xuống, đưa tay xốc lên cái khăn tắm.

Sau khi Lý Phong thấp giọng hô một tiếng, trong toilet ngập tràn sương mù lại có thêm mấy phần cảnh xuân. . .

Chương 94. Học tập Sơ cấp Ẩn thân thuật

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được nụ hôn sâu của nữ thần Tống Uyển Quân, khen thưởng 3 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được cái cắn của nữ thần Tống Uyển Quân, khen thưởng 5 điểm chinh phục."

Sau khi phun hết tinh hoa ra , Lý Phong tiến vào trạng thái sung sướng nhất đời người, cùng lúc đó, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ vang lên trong đầu hắn.

"Ồ? Khen thưởng 8 điểm chinh phục, cộng với 2 điểm từ trước, vừa vặn có thể mua sắm một bản kỹ năng."

Lý Phong thầm vui vẻ, nghĩ đến những kỹ năng trong khu mua sắm bằng điểm chinh phục, nào là ẩn thân, xuyên tường, thấu thị, độn địa, đọc tâm, vô luận cái kỹ năng nào cũng có thể xưng thần kỹ.

"Đệ đệ ngốc, còn không mau chóng kéo ta đứng lên."

Ngay tại thời điểm Lý Phong đang phê, Tống Uyển Quân nửa ngồi nửa quỳ trên đất bất chợt nói, nàng không nghĩ tới Lý Phong có thể kiên trì lâu như vậy, nàng đã ngồi xổm quá lâu nên chân tay đau nhức hết lên rồi.

Lý Phong vội vàng tắt hệ thống, đưa tay kéo Tống Uyển Quân lên, thừa cơ liền ôm lấy bờ eo thon, muốn lần nữa hôn nàng một cái thật sâu.

"Chờ một chút. . . Ngươi. . . Ngươi nuốt vào?" Nhìn thấy đồ vật còn dinh dính trên đầu lưỡi Tống Uyển Quân, Lý Phong lập tức bỏ đi ý định hôn nàng.

Vừa rồi hắn nhắm mắt lại trải nghiệm cảm giác được buscu, cho

nên không thấy được động tác cuối cùng của Tống Uyển Quân, hắn vốn cho rằng Tống Uyển Quân sẽ nhổ ra, không nghĩ tới Tống Uyển Quân vậy mà nuốt vào!

Mặc dù là đồ vật từ chính cơ thể mình, nhưng Lý Phong vẫn ghét bỏ. . .

"Có gì đáng kinh ngạc đâu? Tỷ tỷ vốn là lão tài xế." Tống Uyển Quân trợn mắt lườm hắn một cái, sau đó liền đi tới bồn rửa tay bắt đầu đánh răng.

Lý Phong: ". . ."

Lão tài xế mà cũng cần phải đánh răng? Hơn nữa, vừa rồi hắn liên tục cảm thấy cu mình bị răng va trúng, hoàn toàn là biểu hiện của một tân thủ a!

(khi buscu hoặc là húp sò chỉ được dùng đầu lưỡi, không có kinh nghiệm sẽ làm bạn tình rất đau vì chạm răng =_=)

Bất quá Lý Phong cũng không nói ra, đơn giản rửa sạch một chút liền cùng Tống Uyển Quân trở lại phòng ngủ.

Trải qua sự tình lần này, quan hệ giữa hai người chỉ còn một tầng ngăn cách mỏng như giấy, chỉ cần tùy tiện đâm một cái liền có thể dọn ra sinh hoạt cùng một chỗ.

Chỉ là Lý Phong có chút không quá xác định cảm giác của Tống Uyển Quân đối với hắn. . .

"Ngươi có phải đang nghĩ tỷ tỷ muốn lợi dụng ngươi, cho nên mới làm như vậy?" Tống Uyển Quân gặp vô số người, chỉ cần một động tác, một cái biểu tình đã có thể đoán được Lý Phong suy nghĩ gì.

Lý Phong có thể nói thế nào? Hắn chỉ có thể trầm mặc a, mặc dù chưa ăn sạch Tống Uyển Quân, nhưng cũng coi như ăn một nửa, lúc này lại nói không tín nhiệm nàng vậy chẳng phải sẽ thành bọn fuckboy vô tình vô nghĩa?

"Không cần phủ nhận, ta có thể nhìn ra, bất quá ta có thể lý giải, ở trong lòng các ngươi ta chính là loại nữ nhân thông qua nhan sắc

đổi lấy lợi ích."

Nói đến đây trên mặt Tống Uyển Quân liền hiện ra mấy phần đau thương.

"Tỷ tỷ, ta chỉ là không cách nào xác định ngươi có cảm giác gì với ta, cũng không phải là coi ngươi thành loại nữ nhân kia. . ." Lý Phong thấy trong lòng tê rần, rốt cục mở miệng.

"Đừng gọi ta là tỷ tỷ, gọi ta là Uyển Quân, ta liền gọi ngươi. . . là Tiểu Phong." Tống Uyển Quân duỗi ra một ngón tay chặn miệng Lý Phong, chậm rãi nói: "Ngươi có muốn nghe một đoạn cố sự không?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, không biết Tống Uyển Quân muốn nói cái gì, nhưng vẫn gật đầu.

Tống Uyển Quân lôi kéo hắn đi đến bên giường ngồi xuống, sau đó mới chậm rãi giảng thuật: "7 năm trước, lão đại thành Tây Tả Phi muốn lấy ta làm vợ, ta không nguyện ý, hắn liền dùng tính mạng cha mẹ áp chế ta."

"Bất đắc dĩ, ta chỉ có thể đáp ứng, sau đó vào đêm tân hôn hạ độc trong rượu giao bôi, giết chết Tả Phi."

"Thủ hạ Tả Phi là Quách Nghĩa cũng có ý tứ với ta, ta sử dụng hắn để khống chế thế lực Tả Phi, tạo lập Thập Tam Thái Bảo, trở thành tân lão đại thành Tây."

"Chỉ là Tả Phi còn có một đệ đệ Tả Chiến một mực luyện võ ở nơi khác, ta sợ Tả Chiến trở về tra ra chân tướng sẽ gây bất lợi cho ta, liền mang cha mẹ rời khỏi Minh Châu, một lần xa cách này chính là 7 năm."

"Trong bảy năm qua, ta đề phòng tất cả những người xung quanh, lúc nào cũng giống như giẫm trên băng mỏng, thể xác tinh thần mỏi mệt, tận đến khi gặp ngươi. . ."

"Ngươi biết không, ngay từ đầu ta cho rằng ngươi giống những nam nhân khác, đều mang theo mục đích tiếp cận ta, về sau ta phát hiện mình sai, ngươi so với người khác thuần túy hơn nhiều, đi cùng ngươi, ta sẽ cảm thấy vô cùng an tâm."

Mấy năm này Tống Uyển Quân bề ngoài thì phong quang vô hạn, kì thực bầu trời nhân sinh một mực bị một mảnh mây đen bao phủ.

Mà Lý Phong hoành không xuất thế tựa như một ngôi sao băng, xé mở mây đen bao phủ đỉnh đầu nàng, giúp cho nàng lần nữa cảm nhận được ánh nắng ấm áp.

Những chuyện Lý Phong làm tối nay chính là nhát cắt cuối cùng, khiến nàng hoàn toàn đổ gục bởi hắn.

Dùng câu "Lúc đầu là nhan sắc, tiếp theo là nhân phẩm, cuối cùng là tài hoa" để hình dung cảm giác của nàng với Lý Phong vô cùng chính xác.

Nghe đến đó, Lý Phong rốt cuộc minh bạch vì sao Tống Uyển Quân đã kết hôn nhưng vẫn còn giữ được nụ hôn đầu, cũng rốt cuộc minh bạch sinh hoạt của Tống Uyển Quân không hề giống như ngoại nhân tưởng tượng.

Trong lúc nhất thời, cảm giác yêu thương của Lý Phong dành cho Tống Uyển Quân càng đậm.

"Uyển Quân, ta có thể cam đoan với ngươi, chỉ cần có ta ở đây thì không người nào có thể làm ngươi tổn thương."

Lý Phong nắm chặt bàn tay ngọc của Tống Uyển Quân, nói lời hứa hẹn.

"Tiểu Phong, đáp ứng ta, vĩnh viễn không rời bỏ ta, được không?" Ánh mắt Tống Uyển Quân có chút mê ly.

"Nếu ngươi không chủ động rời bỏ ta, ta mãi mãi không bỏ ngươi!" Vừa mới nói xong, Lý Phong ôm lấy bờ eo thon của Tống Uyển Quân, cúi đầu hôn tới.

Một đêm triền miên. . .

Sáng sớm hôm sau, Lý Phong tỉnh lại từ mộng đẹp, hắn định lại trèo lên đỉnh núi ngắm hạt đào nở giống tối qua, thế nhưng mở mắt xem xét mới phát hiện bên cạnh không có ai cả.

"Sớm như vậy, Uyển Quân đi đâu chứ?"

Lý Phong xuống giường, vừa mở ra cửa phòng ngủ đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn.

Lý Phong tập trung nhìn vào, lại phát hiện Tống Uyển Quân đang mặc tạp dề làm bữa sáng trong phòng bếp.

"Hửm. . . Chỉ mặc mỗi tạp dề?"

Buổi sáng vốn là thời gian tiểu Lý Phong làm càn, nhìn thấy cái mông trắng nõn nà bại lộ trong không khí của Tống Uyển Quân, tiểu Lý Phong càng thêm không kiêng nể gì, giống như muốn xuyên phá trời xanh.

Chỉ là Tống Uyển Quân không lừa hắn, nàng xác thực bị bà dì ghé thăm, hai người cuối cùng vẫn không xuyên phá tầng ngăn cách sau cùng.

Bất quá dựa theo tốc độ phát triển của hiện tại, Lý Phong tin tưởng không quá lâu mình sẽ có thể chịch Tống Uyển Quân từ sofa vào phòng khách bằng 7 7 49 tư thế.

"Chỉ cần nhịn thêm một chút thôi tiểu huynh đệ!" Lý Phong thở ra một hơi, nhấc chân đi xuống.

Khi ăn điểm tâm, Lý Phong để Tống Uyển Quân giúp đỡ tra xét hành tung của Tùng Bản Nhuận tới từ tập đoàn Tam Khẩu, hắn đã tăng lên tới cấp B- , nhiệm vụ Âm mưu của tập đoàn Tam Khẩu cũng nên hoàn thành rồi.

Tống Uyển Quân tự nhiên là nhanh chóng đáp ứng, thậm chí không hỏi thêm lời nào.

Qua một đêm cân nhắc, Lý Phong đã nghĩ xong chuyện nên dùng 10 điểm chinh phục thế nào —— lựa chọn của hắn chính là 《 Sơ cấp Ẩn Thân Thuật 》!

Ẩn Thân Thuật là kỹ năng có trợ giúp lớn nhất với hắn hiện tại, có thể ứng dụng vào rất nhiều hoàn cảnh, so sánh với nó, Thấu thị nhãn, Thuật xuyên tường, Đọc Tâm Thuật, Độn Địa Thuật, chỉ có thể ứng dụng vào một hoàn cảnh duy nhất.

Nghĩ đến liền làm, ăn điểm tâm xong, Lý Phong liền tiến vào khu mua sắm bằng điểm chinh phục mua đứt 《 Sơ cấp Ẩn Thân Thuật 》, sau đó hắn nhìn vào phần giới thiệu.

"Sơ cấp Ẩn Thân Thuật: Tập được thuật này về sau có thể tùy thời tiến vào trạng thái ẩn thân, thu lại hết thảy thanh âm cùng khí tức, số lần sử dụng không hạn chế, trong một ngày tính gộp lại thời gian sử dụng không được vượt qua 1 giờ." .

"Chú thích: Sử dụng kỹ năng này, mỗi 1 giây sẽ tiêu hao 1 điểm tích lũy."

Nhìn thấy "ghi chú" này Lý Phong liền nhướng mày: "Hệ thống, vì sao sử dụng Sơ cấp Ẩn Thân Thuật cần phải tiêu hao điểm tích lũy? Lần thứ nhất sử dụng căn bản không có cái hạn chế này a, ngươi có phải cố ý đào hố lừa ta hay không? !"

Chương 95. Ẩn thân theo đuôi

"Kí chủ, lần trước chỉ là dùng thử, cho nên không có hạn chế, giống như game online lúc chơi thử không cần nạp tiền vậy, đây chính là một cái thủ đoạn hấp dẫn khách hàng."

Chí Linh tỷ tỷ trả lời rất nhanh.

Lý Phong: ". . ."

Còn có thể chơi như vậy sao? Con mẹ nó làm vậy có thể tính là lừa gạt người tiêu dùng không?

Đồ vật trong khu mua sắm bằng điểm chinh phục chỉ có thể nhìn thấy giới thiệu sau khi mua kỹ năng, vì lí do này nên Lý Phong cảm thấy hệ thống nói chuyện đúng là rất có đạo lý, hắn căn bản vô lực phản bác!

Nhưng con mẹ nó chứ. . .

"Được rồi, ngươi là hệ thống, ngươi lớn nhất, tiểu gia nhận thua!" Lý Phong nghiến răng nghiến lợi nói.

Hắn bây giờ có thể nói cái gì, mua cũng mua rồi, lại không có cách nào trả hàng, hiện giờ đành phải ngậm nước mắt vào trong tim a!

Hôm nay phải làm việc, Lý Phong cũng không chờ lâu, lại sờ nắn và hôn hít với Tống Uyển Quân một lát liền ra khỏi biệt thự, đón xe tiến tới tập đoàn Vị Lai.

Còn chưa đi vào cửa lớn tập đoàn, Lý Phong đã nhận được cuộc gọi của Ngụy Băng Khanh, nàng nói có chuyện gấp muốn tìm hắn.

"Chẳng lẽ sự tình tập đoàn Tam Khẩu có tiến triển?"

Mang theo nghi hoặc này, Lý Phong dùng tốc độ nhanh nhất đi tới văn phòng Tổng giám đốc, khi hắn nhìn thấy Triệu Tể trên ghế salon liền biết mình đoán sai rồi.

"Lý tiên sinh." Triệu Tể vội vàng đứng lên đi đến trước mặt Lý Phong, phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất dập đầu với hắn.

"Phanh" "Phanh" "Phanh" . . .

Cái trán đụng trên sàn nhà phát ra từng tiếng vang cốp cốp tựa như nhịp trống.

Ngụy Băng Khanh biết mục đích Triệu Tể tới đây, trên mặt tuy có vẻ không đành lòng nhưng không ngăn cản.

Làm sai thì phải tiếp nhận trừng phạt, mới khấu đầu mấy cái mà thôi, còn chưa đủ để bồi thường sai lầm họ phạm phải!

Lý Phong cũng không ngăn cản, đứng tại chỗ giống như cười mà không phải cười nhìn Triệu Tể đang dập đầu.

Triệu Tể: ". . ."

Không phải chứ. . . Các ngươi đã nghe câu kính già yêu trẻ bao giờ chưa, ta tuổi đã cao còn phải đập đầu xuống đất thế này dễ dàng sao? Tốt xấu gì cũng nên tới dìu ta đứng dậy a!

Sau một hồi Triệu Tể cảm thấy tiếp tục như vậy mình sẽ bị choáng ngất, lúc này mới ngẩng đầu nói: "Lý tiên sinh, chuyện này là Bằng nhi không đúng, ta thay hắn xin lỗi ngươi, nhưng Bằng nhi tuổi tác còn nhỏ, nếu như phải mang tội danh này thì coi như tiền đồ một đời bị hủy!"

"Cho nên ta muốn xin Lý tiên sinh đổi khẩu cung một chút, nói Bằng nhi cũng là người bị hại, chỉ cần Lý tiên sinh đồng ý, ta lập tức đưa lên 20 triệu tiền mặt để bồi thường!"

Tối hôm qua Triệu Tể đã biết Triệu Bằng bị bắt, nên bây giờ mới đến tìm Lý Phong, cũng là muốn nói chuyện trực tiếp với Lý Phong, nếu như gọi điện thoại nói không chừng còn chưa mở miệng Lý Phong đã cúp máy rồi.

"Triệu tiên sinh có phải đang hiểu lầm cái gì không?" Lý Phong cười.

Đây là vấn đề tiền bạc sao? Nếu như tối hôm qua hắn có chút

chủ quan, chỉ sợ đã không thấy được ánh mặt trời hôm nay.

Hai ông cháu Triệu Tể muốn đòi mạng hắn, hiện tại bỏ ra chút tiền liền muốn hắn đổi khẩu cung, có phải quá coi thường hắn hay không?

Huống hồ chuyện này chủ mưu là Triệu Tể, Lý Phong còn đang suy nghĩ làm sao để xử đẹp cả Triệu Tể, Triệu Tể lúc này còn tới tìm hắn có phải não bị đổ nước vào?

"50 triệu! Trong tay ta chỉ có bằng đó tiền mặt, nếu như Lý tiên sinh đồng ý, ta hiện tại lập tức chuyển khoản."

Triệu Tể khẽ cắn răng, trực tiếp ra cái giá bồi thường hơn gấp đôi.

Mang súng bắt cóc là trọng án, chỉ nhờ quan hệ căn bản không có cách cứu Triệu Bằng ra, trừ phi tài xế, thằng hề cùng Lý Phong đều sửa đổi khẩu cung.

Hắn có nắm chắc thuyết phục được tài xế cùng thằng hề, chỉ cần thuyết phục thêm Lý Phong, Triệu Bằng liền có thể phóng thích vô tội!

Lý Phong nhịn không được cười lạnh: "Không cần phải nói nữa, đừng nói ta hiện tại không thiếu tiền, cho dù thiếu tiền ta cũng không có khả năng đáp ứng, ngươi chết cái tâm này đi."

"Ngụy tổng, nếu như không có sự tình gì khác thì ta về phòng làm việc trước."

Ngụy Băng Khanh lộ sắc mặt phức tạp gật đầu một cái, Lý Phong quay đầu bước đi.

"Chờ một chút! 100 triệu, ta nguyện ý trả 100 triệu, chỉ cần Lý tiên sinh nguyện ý, ta hiện tại liền chuyển tiền sang tài khoản của ngươi!"

Triệu Tể chỉ có một cháu trai Triệu Bằng, dù đã cách 1 đời, nhưng Triệu Bằng cũng là bảo bối trong lòng hắn, hắn dù có phải đập nồi bán sắt cũng phải cứu Triệu Bằng ra!

Lý Phong không chút dừng lại, trực tiếp đi ra khỏi văn phòng.

Giờ khắc này sắc mặt Triệu Tể âm trầm tới cực điểm, lên cơn giận dữ!

Hắn là danh y đương thời, cho tới bây giờ đều là người khác cầu hắn, hắn phải cầu người thì đây đúng là lần đầu tiên, thế nhưng Lý Phong vậy mà không cho chút cơ hội nào, thật là đáng chết!

"Ngụy tổng, nể tình ta đã từng cứu mạng Triệu lão gia tử, phiền ngươi giúp ta thuyết phục Lý Phong, được không?"

Triệu Tể khẽ cắn răng, xoay người quỳ xuống trước mặt Ngụy Băng Khanh, khóc ròng nói.

"Triệu đại phu, ngươi đừng như vậy, đứng lên đi."

Ngụy Băng Khanh vội vàng đi tới kéo Triệu Tể lên.

"Ngụy tổng, ta chỉ có 1 đứa cháu trai Triệu Bằng này, hắn phải ngồi tù thì ta cũng không muốn sống nữa, cứu một mạng người hơn xây tháp 7 tầng, ngươi nhất định phải giúp ta thuyết phục Lý Phong a, ta dập đầu xin ngươi đó."

"Phanh" "Phanh" "Phanh "

Triệu Tể lại bắt đầu dập đầu.

Hắn thấy Ngụy Băng Khanh là nữ nhân, mà nữ nhân bình thường đều mềm lòng, chỉ cần hắn biểu diễn đúng chỗ, Ngụy Băng Khanh sẽ giúp hắn khuyên Lý Phong.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, mỹ nữ cấp bậc Ngụy Băng Khanh chủ động muốn nhờ, loại đàn ông đang độ tuổi tràn đầy hormone giống đực như Lý Phong sao có thể chống cự?

Cái này so với hắn ra mặt đơn giản hơn nhiều a!

Triệu Tể đột nhiên có chút hối hận, biện pháp tốt như vậy nếu có thể sớm nghĩ ra, thì vừa rồi cũng không cần bị Lý Phong khinh bỉ!

Ngay tại thời điểm Triệu Tể âm thầm đắc ý, Ngụy Băng Khanh nói: "Xin lỗi Triệu đại phu, chuyện này tha thứ ta bất lực."

Tựa như một chậu nước lạnh tưới vào đầu Triệu Tể!

"Ta mặc dù là nữ nhân, nhưng lại phân rõ phải trái, chuyện này vốn là Triệu Bằng sai, mà làm sai thì phải tiếp nhận trừng phạt."

"Triệu đại phu, mời trở về đi, ta còn phải làm việc."

Ngụy Băng Khanh trực tiếp hạ lệnh trục khách.

Triệu Tể run lên, dùng ánh mắt oán độc nhìn Ngụy Băng Khanh sau đó đứng dậy rời đi!

Đi ra khỏi cao ốc tập đoàn Vị Lai, Triệu Tể liền bắt đầu chửi ầm lên: "Kỹ nữ, hỗn đản, Triệu Tể tav thật sự là mù mắt mới tới cầu các ngươi!"

Đám người xung quanh sau khi nghe được nhất thời choáng váng.

Chỉ là Triệu Tể giờ phút này đã gần như điên cuồng, làm gì còn quan tâm người khác?

Thế nhưng Triệu Tể không biết rằng, tại thời điểm hắn đi ra khỏi văn phòng Tổng giám đốc, Lý Phong đã dùng Ẩn Thân Thuật bám theo.

"Không để Bằng nhi sống tốt, ta cũng không cho các ngươi sống dễ chịu!" Triệu Tể tiếp tục mắng.

Dù là quần chúng không rõ chân tướng xung quanh, cũng có thể nghe ra vẻ oán đọc trong giọng nói của Triệu Tể.

Trong lúc nhất thời mọi người ào ào suy đoán, đến cùng là ai chọc hắn.

"Xem ra nếu không trừ hậu hoạn thì về sau Ngụy Băng Khanh có thể sẽ gặp nguy hiểm. . ." Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, âm thầm hạ quyết tâm.

Triệu Tể có thể tìm người bắt cóc hắn, thì cũng có thể làm ra sự tình càng thêm phát rồ, Lý Phong không sợ cái gì, nhưng Ngụy Băng Khanh thì khác.

Không nói tới chuyện hắn cùng Triệu Tể có thù oán, chỉ cần vì an toàn của Ngụy Băng Khanh, Lý Phong cũng muốn làm gì đó!

Triệu Tể vừa đi về phía bãi đậu xe vừa mắng, càng mắng càng khó nghe, ngay tại thời điểm hắn chuẩn bị mở cửa xe, Lý Phong vung quyền nện thẳng gáy hắn!

"Phanh "

Triệu Tể chỉ cảm thấy sau đầu truyền đến đau đớn dữ dội, đến cả kêu cũng không kêu tiếng nào đã ngửa ra sau ngã xuống đất.

Lý Phong nhìn Triệu Tể thêm một lát, nói thầm: "Nửa đời sau nằm trên giường bệnh sám hối đi. . ." .

Một quyền kia Lý Phong khống chế lực rất tốt, mặc dù không giết Triệu Tể, nhưng nửa đời sau sẽ phải làm người thực vật.

Tự nói xong, Lý Phong lại quét mắt nhìn một vòng đám quần chúng kinh hoảng chung quanh, sau đó quay người rời đi.

Chương 96. Tô Đồng phiền não

Triệu Tể đột nhiên ngã xuống đất làm quần chúng kinh hô, tạo thành náo loạn không nhỏ.

Cuối cùng vẫn có mấy người hảo tâm đi tới xem xét tình huống, đồng thời gọi cấp cứu.

Xe cứu hộ đến bế Triệu Tể đi, nghĩ biện pháp liên hệ với người nhà Triệu Tể.

Tất cả mọi người đều nghĩ đây là chuyện ngoài ý muốn, bao quát cả người nhà Triệu Tể, trừ phi Triệu Tể tỉnh lại nói ra tình hình thực tế.

Chỉ tiếc Lý Phong đánh ra một quyền vừa đúng huyệt vừa chuẩn lực, trừ phi có kỳ tích phát sinh, nếu không từ nay về sau Triệu Tể chỉ có thể làm người thực vật. . .

Giải quyết Triệu Tể xong, Lý Phong ẩn thân trở lại tầng 6, tới chỗ không người giải trừ trạng thái ẩn thân.

"Ẩn thân 5 phút đồng hồ, tiêu hao 300 điểm tích lũy. . . Bất quá giải quyết được Triệu Tể, số điểm tích lũy này tiêu rất đáng giá."

Âm thầm cảm thán một câu, Lý Phong trở lại văn phòng trợ lý.

"Lý Phong, ngươi vừa đi đâu vậy, Ngụy tổng đang tìm ngươi đấy."

Nhìn thấy Lý Phong Tô Đồng liền nói.

"Tìm ta?"

Lý Phong nhíu mày, 10 phút trước đó hắn vừa mới đi ra, tại sao lại tìm hắn?

Lý Phong mang theo nghi hoặc đi vào văn phòng Tổng giám đốc, hỏi: "Ngụy tổng, ngươi tìm ta?"

"Ừm." Ngụy Băng Khanh liếc hắn một cái, chậm rãi nói: "Bởi vì quan hệ của Triệu đại phu cùng nhà ta rất phức tạp, ta mới giúp hắn gặp ngươi, bất quá ta không có ý tứ muốn gây áp lực cho ngươi."

"Ừm ân, ta hiểu được, Ngụy tổng. . . Ngươi tìm ta không phải chỉ để nói chuyện này chứ?" Lý Phong lộ sắc mặt quái dị hỏi.

Xem ra Ngụy Băng Khanh lo lắng mình trách cứ nàng a, có điều nàng là Tổng giám đốc, hoàn toàn không cần thiết để ý suy nghĩ của một nhân viên như vậy mới phải.

Chẳng lẽ ở trong thâm tâm Ngụy Băng Khanh, hắn khác với nhân viên bình thường?

"Không phải, còn có sự tình khác. . ." Ngụy Băng Khanh cũng không biết tại sao mình lại muốn chủ động giải thích với Lý Phong, thật giống như lo lắng Lý Phong tức giận với nàng vậy.

Loại cảm giác này. . . Rất kỳ quái.

"Tối thứ sáu có một buổi dạ yến từ thiện, ta hi vọng ngươi có thể cùng ta tham gia, có thời gian không?"

Ngụy Băng Khanh sửa sang lại mạch suy nghĩ, nói tiếp.

"Là ngày mốt a. . ." Lý Phong suy nghĩ một chút, ngày đó xác thực không có gì làm, liền một lời đáp ứng.

"Ừm, khi đi nhớ mặc bộ quần áo ta mua cho ngươi lần trước." Ngụy Băng Khanh lại dặn dò.

Lý Phong tuy kỳ quái vì sao Ngụy Băng Khanh đưa ra loại yêu cầu này, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Trở lại văn phòng trợ lý, Lý Phong nhìn Tô Đồng, phát hiện nàng có chút đứng ngồi không yên, tựa như có tâm sự gì.

"Tô Đồng, ngươi có phải là thân thể không được dễ chịu?" Lý Phong không khỏi quan tâm hỏi.

"Không có. . . Không có." Tô Đồng lắc đầu, có chút muốn nói lại

thôi.

"Chẳng lẽ là bị bà dì ghé thăm?" Lý Phong biết nữ nhân khi bị bà dì ghé thăm thì sinh lý, tâm lý đều sẽ có phản ứng dị thường.

Ngay tại thời điểm Lý Phong nghi hoặc, Tô Đồng có chút buồn rầu nói : "Lý Phong, ta có một chuyện phiền lòng, có thể tâm sự với ngươi không?"

"Đương nhiên có thể, ta xin rửa tai lắng nghe." Lý Phong ngồi trở lại vị trí của mình, nghiêm túc nói.

"Là như thế này, ta có một vị biểu ca tối nay muốn mời một khách hàng ăn cơm ở nhà hàng Victoria, hắn muốn ta cũng tới. . ."

(biểu ca:anh họ)

"Nghe ngữ khí của hắn, vị khách hàng này rất trọng yếu, cần ta làm cho người ta cao hứng, nên ta không quá muốn đi."

Tô Đồng nhíu chặt lông mày, buồn rầu nói.

Giọng nói của biểu ca có chút mập mờ, tựa như ám chỉ nàng sử dụng mỹ nhân kế vậy, cái này làm nàng không quá dễ chịu.

Lý Phong biết Tô Đồng khẳng định còn có lời muốn nói, liền ra hiệu cho nàng tiếp tục.

"Thế nhưng biểu ca ở trong nhà rất có thế lực, cha mẹ ta đều làm việc cho công ty hắn, nếu như ta không đi sẽ đắc tội hắn, bởi vậy. . . Ai!"

"Lý Phong, ngươi nói ta nên làm cái gì?"

Tô Đồng ra vẻ tội nghiệp nhìn Lý Phong nói.

Nàng thực sự không biết nên làm sao, cho nên muốn hỏi thăm ý kiến của Lý Phong.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, vừa muốn khuyên Tô Đồng đừng đi, đột nhiên thanh âm Chí Linh tỷ tỷ lại vang lên.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Sắc mặt Lý Phong nhất thời biến thành quái dị, vào thời điểm này tuyên bố nhiệm vụ, vậy hẳn là có quan hệ với Tô Đồng a?

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tô Đồng (1) "

"Mục tiêu: Trợ giúp nữ thần Tô Đồng vào bữa tiệc tối nay có thể toàn thân trở ra."

"Khen thưởng: 200 điểm kinh nghiệm, 1500 điểm tích lũy."

"Chú thích: Giúp nữ thần giải quyết vấn đề cũng là một con đường rất tốt để thu hoạch được hảo cảm nữ thần, khi nào nữ thần gặp phải khó khăn liền lập tức nhớ tới ngươi, ngươi đã cách không xa với việc chinh phục nữ thần —— trích 36 kế tán gái."

Xem hết giới thiệu nhiệm, khuôn mặt Lý Phong nhất thời cổ quái.

Xem ra bữa tiệc tối nay Tô Đồng tham gia có nguy hiểm nhất định?

"Ta cảm thấy ngươi không đi thì hơn." Lý Phong tắt hệ thống, khuyên nhủ.

Tuy làm thế sẽ khiến nhiệm vụ thất bại, nhưng an nguy của Tô Đồng mới là thứ nhất, Lý Phong không có khả năng vì nhiệm vụ mà bỏ qua an nguy của Tô Đồng!

"Không thể không đi a, cho nên ta mới buồn bực như vậy." Tô Đồng thở dài.

Tuy nàng có lo lắng, nhưng mặt ngoài đây chỉ là một bữa tiệc mà thôi, nếu như nàng không đến thì quá không nể mặt biểu ca.

Nàng ngược lại không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng cha mẹ nàng thì làm sao bây giờ?

"Vậy a. . . Này, ta đã nghĩ ra kế hay giúp ngươi rồi." Đột nhiên

ánh mắt Lý Phong sáng lên.

"Thật sao?" Tô Đồng có chút nửa tin nửa ngờ.

"Đương nhiên, ngươi cứ dựa theo biểu ca ngươi yêu cầu mà tham gia bữa tiệc, sau đó ngươi hãy bấm điện thoại gọi ta rồi để vào túi xách, một khi có gì đó không đúng ta liền đi tới tìm ngươi, thế nào?"

Lý Phong hơi hơi trầm ngâm, liền nghĩ ra cái biện pháp này.

Làm như vậy đã có thể bảo đảm Tô Đồng an toàn, lại có thể bảo đảm hắn hoàn thành nhiệm vụ.

Tô Đồng lo lắng nhất chính là trong bữa tiệc có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, nghe thấy biện pháp của Lý Phong lập tức sáng mắt lên, gật đầu đáp ứng.

Đợi đến chạng vạng tối, sau khi tan ca Tô Đồng đầu tiên là về nhà thay quần áo khác, sau đó đón xe đi tới khách sạn Victoria.

Đợi Tô Đồng đi vào cửa khách sạn, nàng liền thấy Lý Phong đã ở ngay bên ngoài.

Vốn đáy lòng còn có chút tâm thần bất định trong nháy mắt này an ổn lại.

"Đây chính là cảm giác được người khác bảo hộ a. . ."

Nghĩ tới đây, khuôn mặt Tô Đồng xuất hiện mấy phần đỏ ửng, tiếp theo nàng lấy điện thoại di động gọi cho Lý Phong.

"Muội muội ngươi lớn mật đi lên phía trước nha, đi lên phía trước, chớ trở về nha đầu ~ "

(hình như lời bài hát @@)

Tô Đồng: ". . ."

Nàng vốn định nói lời cảm tạ Lý Phong, kết quả là nghe thấy một câu sói tru như vậy.

Nhất thời, lời cảm tạ đến miệng bị Tô Đồng cứng rắn nuốt ngược vào bụng.

"Gia hỏa này, nhất định là lo lắng ta sẽ khẩn trương, cho nên mới dùng loại biện pháp này giúp bầu không khí đỡ ngột ngạt hơn a?"

Tô Đồng thấy tim mình ngọt ngào như được rót mật.

"Bảo trì cuộc gọi, yên tâm, hết thảy có ta."

Nghe đến câu này, Tô Đồng thấy mặt mình ửng đỏ nhìn về phía Lý Phong gật đầu, sau đó được lễ tân dẫn vào khách sạn.

Trong một gian phòng ở lầu hai, Từ Bác một tay sờ bắp đùi bóng loáng của nữ thư kí, lộ vẻ mặt hồng hào nói: "Ngô lão bản, biểu muội ta một hồi nữa sẽ đến, đợi chút nữa ngươi nhất định phải uống nhiều thêm vài chén với nàng mới được a."

Nam tử trung niên bụng phệ ở đối diện cười to: "Nhất định nhất định, có điều. . . Từ quản lý, biểu muội ngươi thật sự còn trinh sao? Ngươi không gạt ta chứ?"

"Loại chuyện này ta làm sao có thể lừa gạt Ngô lão bản? Yên tâm đi, biểu muội kia của ta đến yêu đương cũng chưa từng, rất ngây thơ!" Từ Bác cười dâm nói.

"Tốt, nếu quả thật giống như ngươi nói, vậy cuộc làm ăn này nhất định có thể thành!" Ngô Lợi cười ha hả. .

Đúng lúc này, cửa gian phòng bị đẩy ra, Tô Đồng mặc một thân váy trắng đi tới.

Nhìn thấy Tô Đồng, lập tức dâm quang nở rộ trong mắt Ngô Lợi!

Chương 97. Hạ dược

"Tiểu Đồng, mau tới đây, ta giới thiệu cho ngươi, vị này là Ngô Lợi, tới từ tập đoàn Petti, Ngô lão bản, đây chính là biểu muội Tô Đồng của ta, thế nào, xinh đẹp không?"

Từ Bác đứng lên giới thiệu.

"Xinh đẹp, xinh đẹp, so với tiên nữ còn xinh đẹp hơn."

Ngô Lợi mở to đôi mắt trâu, dùng ánh mắt nóng rực nhìn Tô Đồng, tựa như muốn cởi sạch toàn bộ y phục Tô Đồng ra vậy.

Hắn đã từng xem ảnh chụp của Tô Đồng, lúc đó đã cảm thấy Tô Đồng xinh đẹp gợi cảm, nhưng nhìn thấy người thật mới phát hiện nàng còn xinh đẹp gợi cảm hơn trong ảnh.

Nhìn thấy bộ dáng háo sắc của Ngô Lợi, Từ Bác liền biết tối nay mời Tô Đồng đến là quyết định rất chính xác.

Tập đoàn Petti mở xưởng chế tạo đồ gỗ, ở trong nước có chút danh tiếng, sản phẩm chủ lực tương đối hot, doanh thu hàng năm chừng 1 tỷ.

Mà nhà Từ Bác cũng làm về buôn gỗ, tổng tư sản miễn cưỡng vượt qua trăm triệu, lần này hắn đến thành phố Minh Châu, chính là muốn hợp tác buôn bán với Ngô Lợi một phen.

Nếu công việc thành, Từ Bác có thể kiếm lời 3 triệu, thuần lợi nhuận!

Bất quá Ngô Lợi này không dễ mời, Từ Bác nghĩ rất nhiều biện pháp cũng không thể mời hắn ra ngoài ăn cơm, sau cùng hắn thăm dò được từ người khác Ngô Lợi rất háo sắc, sau đó liền gửi ảnh chụp Tô Đồng cho Ngô Lợi.

Ngô Lợi quả nhiên cảm thấy rất hứng thú, sau đó liền có bữa tiệc tối nay.

"Biểu ca, Ngô lão bản." Tô Đồng bất động thanh sắc cau mày một cái, xem như chào hỏi hai người.

"Tô tiểu thư đi làm ở đâu a, tiền lương nhiều hay ít, có hứng thú đến tập đoàn Petti của ta đi làm không?"

Ngô Lợi đi đến trước mặt Tô Đồng, muốn bắt tay với nàng, đồng thời nói.

Tô Đồng nhẹ nhàng bắt tay một cái rồi muốn rút về, nhưng không ngờ Ngô Lợi vậy mà nắm chặt không buông!

"Xin Ngô tiên sinh tự trọng!"

Có lẽ là câu nói này hù sợ Ngô Lợi, Tô Đồng dùng lực co lại, rốt cục rút tay trở về.

Từ Bác biến sắc: "Tiểu Đồng, làm sao lại nói như vậy với Ngô lão bản, Ngô lão bản mới quen đã thân với ngươi, đây là vinh hạnh của ngươi, nhanh, xin lỗi Ngô lão bản!"

"Biểu ca?" Tô Đồng sững sờ, nàng chỉ là nói câu "Xin tự trọng" mà thôi, Từ Bác liền muốn nàng xin lỗi Ngô Lợi?

Người không biết còn tưởng rằng Từ Bác là biểu ca Ngô Lợi ấy chứ!

"Ai, Từ quản lý, ngươi hù sợ Tô tiểu thư rồi!" Ngô Lợi giả vờ tức giận trừng mắt nhìn Từ Bác, nói tiếp: "Tiểu Đồng đừng sợ, có Ngô ca của ngươi ở đây, người nào cũng không thể khi dễ ngươi."

"Ngô ca nói đúng, là ta nói sai rồi, đợi chút nữa ta sẽ tự phạt ba chén rượu!" Từ Bác cười làm hòa.

Thấy thế, tim Tô Đồng không kìm được nhảy lên mấy nhịp.

Nàng cùng Từ Bác chơi đùa từ nhỏ đến lớn, tuy từ khi lên đại học hai người đã rất ít liên hệ, nhưng nàng cảm thấy hai bên vẫn còn thân tình.

Lần này tới một là cân nhắc cho cha mẹ, hai là cảm thấy Từ Bác sẽ không hại nàng, nhưng Từ Bác lại làm cho Tô Đồng có chút thất

vọng.

Có lẽ tối nay nàng đúng là không nên tới nơi này. . .

"Tô tiểu thư, ngươi còn chưa cho ta đáp án, chỉ cần ngươi chịu tới, ta nguyện ý cho ngươi 100 ngàn tiền lương, bao ăn ở, thế nào?" Ngô Lợi không buông tha nói.

"Xin lỗi, ta rất ưa thích công việc hiện tại." Tô Đồng lạnh giọng cự tuyệt.

Sắc mặt Ngô Lợi cứng lại, tiếp theo nháy mắt với Từ Bác.

"Tiểu Đồng, con người thường hướng tới chỗ cao hơn, tập đoàn Vị Lai mặc dù là một sân khấu lớn, nhưng áp lực cạnh tranh cũng không nhỏ, hơn nữa thu nhập chắc chắn vô pháp so sánh với điều kiện của Ngô lão bản, ta kiến nghị ngươi nên từ chức tới làm việc cho Ngô lão bản đi."

Từ Bác hiểu ý mở miệng khuyên.

"Biểu ca, nếu như ngươi gọi ta tới chỉ để nói cái này, vậy ta cảm thấy giờ đã đến lúc rời đi rồi." Tô Đồng muốn rời đi.

"Được, vậy chúng ta không bàn công việc nữa, ngồi xuống trước đã, Từ quản lý, gọi phục vụ mang thức ăn lên." Ngô Lợi nháy mắt với Từ Bác.

Từ Bác vội vàng đi khuyên Tô Đồng, Tô Đồng dù không quá tình nguyện, nhưng lúc này cũng không tiện tuyệt tình rời đi, đành phải ngồi xuống.

Chỉ chốc lát, thịt rượu đưa lên đủ, Ngô Lợi bưng chén rượu lên nói: "Chén rượu này là để sớm chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!"

Nghe thấy lời ấy, Từ Bác lập tức hiện vẻ mặt vui mừng: "Tốt, cạn ly!"

Thư ký Từ Bác cũng bưng chén rượu lên, chỉ có Tô Đồng là ngồi nguyên tại chỗ.

"Tô tiểu thư, ngươi như vậy là ý gì a?" Ngô Lợi lộ vẻ mặt không

vui, trầm giọng nói.

Vừa rồi hắn một mực đè xuống hỏa khí, cảm thấy đối phó nữ nhân kiểu này phải có kiên nhẫn, nhưng Tô Đồng cũng quá không nể mặt hắn rồi a? Cảm thấy mình xinh đẹp thì có thể muốn làm gì thì làm?

"Xin lỗi, ta sẽ không uống rượu." Tô Đồng lạnh giọng nói.

"Biểu muội, lời này của ngươi sai rồi, tới đây ăn cơm không uống rượu thì sao được, đến, nâng cốc lên, uống say không có việc gì, ta sẽ tự mình đưa ngươi trở về." Thấy Ngô Lợi tức giận, Từ Bác cũng không cao hứng.

Hắn đang trông cậy vào Tô Đồng có thể dụ cho Ngô Lợi cao hứng, để hắn kiếm lời một khoản lớn đây.

Kết quả thì sao? Tô Đồng không chỉ không làm Ngô Lợi vui vẻ, con mẹ nó còn chọc cho Ngô Lợi tức giận, Tô Đồng đâu phải là đến giúp hắn, rõ ràng là hại hắn a!

"Ta thật sự không thể uống được." Tô Đồng biết vừa rồi thái độ có chút cứng rắn quá mức, ngữ khí không khỏi hòa hoãn hơn một chút.

Nhưng không uống rượu chính là phòng tuyến cuối cùng, vô luận như thế nào cũng không thể phá.

"Phanh "

Ngô Lợi trực tiếp để chén rượu lên bàn, lộ vẻ mặt khó chịu.

Từ Bác biết Ngô Lợi đã thực sự tức giận, không khỏi đè ép giận dữ nói: "Tô Đồng, dì hai cùng chú hai đều là nhân viên nhà máy của ta, chỉ cần ngươi có thể khiến Ngô lão bản cao hứng chúng ta liền có thể ký vào đơn đặt hàng này, đến lúc đó bọn họ cũng có thể lấy thêm tiền thưởng a."

"Nếu như ngươi tiếp tục như vậy, làm Ngô lão bản tức giận bỏ đi, gián tiếp khiến tình hình kinh doanh không được tốt, dì hai cùng chú hai thất nghiệp cũng đừng có trách ta."

Dì hai của Từ Bác cũng là mẹ Tô Đồng, cho nên Từ Bác nói như vậy chẳng khác nào là đang uy hiếp Tô Đồng.

Sắc mặt Tô Đồng nhất thời trở nên khó coi, ba mẹ nàng đều có trình độ văn hóa khá thấp, cũng rất cần công việc hiện tại , nếu như bọn họ thật sự thất nghiệp, vậy không biết bọn họ sẽ gặp phải đả kích thế nào.

"Tô tiểu thư, ta cũng không ép ngươi nữa, tối nay ngươi chỉ cần cùng ta uống một chén, chỉ cần ngươi uống, ta liền kí hợp đồng với Từ quản lý, thế nào?"

Ngô Lợi biết lửa đã vừa đủ, đứng dậy đi đến trước mặt Tô Đồng nhấc chén rượu lên.

Không có người nào chú ý rằng, tại thời điểm Ngô Lợi nhấc chén rượu lên, một viên thuốc màu trắng đã bị hắn bỏ vào ly rượu, gần như trong nháy mắt bị hòa tan.

"Cái này. . ." Tô Đồng do dự, với tửu lượng của nàng thì uống một chén hẳn vấn đề cũng không lớn a?

Tô Đồng tiếp nhận ly rượu trong tay Ngô Lợi, chậm rãi đặt ở bên miệng.

Trong mắt Ngô Lợi lóe lên một vệt ánh sáng tà dâm, trong đầu đã bắt đầu tưởng tượng hình ảnh đè Tô Đồng dưới thân tha hồ chinh phạt.

Ngay tại lúc Tô Đồng sắp uống chén rượu này, cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra từ bên ngoài, Lý Phong cầm điện thoại di động đi tới.

"Tô Đồng, không thể uống thì đừng uống, ta mang ngươi về nhà."

Lý Phong nhìn cũng không thèm nhìn đám người Ngô Lợi, đi thẳng tới trước mặt Tô Đồng nói.

Bởi vì Lý Phong đột nhiên đến, Tô Đồng không uống chén rượu kia, cái này khiến sắc mặt Ngô Lợi nhất thời khó xem.

Chỉ kém một chút, chỉ kém một chút Tô Đồng đã uống xong ly rượu hạ thuốc mê kia, tên trẻ tuổi đáng chết này là ai, dám phá chuyện tốt của hắn?

"Tô Đồng, hắn là ai?" Từ Bác chỉ vào Lý Phong, nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Từ Bác cũng giận dữ, con mẹ nó, Tô Đồng đã sắp uống rượu, hắn cũng có thể ký hợp đồng với Ngô Lợi, kết quả nửa đường nhảy ra một tên Trình Giảo Kim?

(Trình Giảo Kim: một vị tướng tài nhà Đường, trong câu thành ngữ này dùng để chỉ những người chuyên phá bĩnh quấy rối)

Không thể nhịn nổi!

"Tự giới thiệu một chút, ta là Lý Phong, bạn trai Tô Đồng."

Vừa nói xong, Lý Phong thuận thế cầm tay Tô Đồng.

Tô Đồng: ". . ." .

Từ Bác: ". . ."

Ngô Lợi: ". . ."

Chương 98. Lừa tài gạt sắc?

Tô Đồng hiện tại có chút mộng.

Hình như tự nhiên nói vậy có chút không tốt lắm nha, nàng còn chưa gặp phải nguy hiểm mà? Làm sao Lý Phong lại tiến đến?

Còn nữa, tại sao Lý Phong lại nói mình là bạn trai nàng, hiện tại đã là lần thứ hai rồi! Bất quá nói đi cũng phải nói lại, đối với chuyện Lý Phong tự nhận là bạn trai nàng, hình như nàng cũng không bài xích? Đây là có chuyện gì?

Thật kỳ quái. . .

Từ Bác cũng sững sờ, Tô Đồng cũng có người yêu? Sao hắn không biết!

"Từ quản lý, đây chính là thành ý của ngươi?" Ngô Lợi tức giận, vậy mà cứ xoen xoét cái mồm nói nào là gái trinh, nào là chưa từng yêu đương, định lừa ta à?

Từ Bác hoảng lên: "Không phải. . . Ngô lão bản, ngươi nghe ta giải thích, ta căn bản không biết Tiểu Đồng có người yêu. Tiểu Đồng, ngươi không phải trước nay đều độc thân sao?"

Ngô Lợi sững sờ, nhìn sắc mặt Từ Bác không giống như nói dối, chẳng lẽ sự tình có gì đó kỳ quặc?

"Ta. . ." Tô Đồng nhìn Lý Phong, đầu óc suy tư nên trả lời thế nào.

"Tô Đồng là biểu muội của ngươi, không phải mẹ ngươi, không cần phải sự tình gì cũng thông báo cho ngươi." Lý Phong liếc nhìn Từ Bác, đùa cợt nói.

Vừa rồi hắn nghe trong điện thoại rất rõ ràng, Từ Bác căn bản không coi Tô Đồng là biểu muội, mà chỉ là một công cụ để lợi dụng!

Đối với dạng người này, Lý Phong đương nhiên sẽ không nể mặt mũi làm gì.

"Tiểu Đồng, hắn thật sự là bạn trai ngươi?" Lý Phong ăn nói bốp chát, lại làm sắc mặt Từ Bác khó coi hơn mấy phần.

"Đúng, Lý Phong là bạn trai ta." Lúc này Tô Đồng cũng không biết làm thế nào, chỉ có thể cứng rắn thừa nhận.

"Vớ vẩn! Ngươi có bạn trai làm sao không nói một tiếng với người nhà? Trong xã hội này loại người gì cũng có, lừa tiền, lừa sắc, ăn xong chùi mép không nhận cũng không hiếm lạ, ngươi không sợ mình bị thiệt thòi à?"

Từ Bác lấy ra uy nghiêm của ca ca răn dạy Tô Đồng.

"Hả? Ngươi có ý tứ gì a, nói ta lừa tài gạt sắc đúng không?" Lý Phong không vui.

"Thế nào, chột dạ à?" Từ Bác đang nổi nóng vì Lý Phong phá hư chuyện tốt của mình, không khỏi cười lạnh.

"Lý Phong, ngươi bớt tranh cãi đi." Tô Đồng sợ Lý Phong cùng Từ Bác nảy sinh tranh chấp, vội vàng kéo tay hắn.

"Giao cho ta." Lý Phong vỗ vỗ lòng bàn tay Tô Đồng, kéo ra một cái ghế bệ vệ ngồi xuống, rồi mới lên tiếng: "Nói thật cho ngươi biết a, tiểu gia ta thật ra không có gì ngoài tiền, cho nên lừa tiền là chuyện không thể nào."

Nghe thấy lời này Từ Bác cùng Ngô Lợi đều giận quá hóa cười, con hàng này là ai, vậy mà dám ở trước mặt bọn hắn khoe tiền, tưởng mình là Huấn Hoa Hồng a?

Chỉ có Tô Đồng biết, Lý Phong đúng thật là không thiếu tiền. . .

"Vậy ngươi nói xem ngươi có bao nhiêu tiền, ta xin rửa tai lắng nghe." Từ Bác kìm nén bực bội nói.

"Ta có bao nhiêu tiền thì liên quan gì tới ngươi?" Lý Phong trợn mắt một cái, nói tiếp: "Bất quá câu nói vừa rồi của ngươi ngược lại đã đúng một nửa, ta chính là cảm thấy Tô Đồng xinh đẹp nên mới

theo đuổi nàng."

Nghe xong lời này khuôn mặt Tô Đồng đỏ lên, tựa như một mặt trời nhỏ, nội tâm ngọt ngào như ăn mật.

Nàng đã được rất nhiều nam nhân khen xinh đẹp, nhưng nói ngay thẳng như Lý Phong thì đúng là lần đầu tiên gặp phải.

Chỉ là cái wtf, thế quái nào lại thấy ngọt ngào. . .

"Nghe thấy chưa? Hắn chính là vì lừa sắc! Tiểu Đồng, ngươi hãy mau chóng chia tay hắn đi." Từ Bác tự cho là đã bắt trúng nhược điểm của Lý Phong, đắc ý nói.

"Cái gì mà lừa sắc, yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu, câu này ngươi chưa từng nghe à? Theo ý tứ của ngươi cứ nam nhân có bạn gái xinh đẹp đều là vì lừa gạt sắc sao?"

"Ngươi có bản lĩnh thì tìm bạn gái đẹp xinh đẹp như tiên nữ giống ta xem?"

Lý Phong trực tiếp nói một câu làm Từ Bác á khẩu không trả lời được.

"Tốt tốt tốt, ta nói không lại ngươi." Từ Bác bình phục lại tâm tình, nhìn Tô Đồng nói: "Tiểu Đồng, Ngô lão bản là khách hàng trọng yếu, ngươi làm như vậy sẽ khiến Ngô lão bản không cao hứng."

Ngô Lợi nghe vậy liền hừ một tiếng, phối hợp hiện ra vẻ mặt không vui.

"Ngô lão bản đừng nóng giận, giao cho ta." Từ Bác áy náy cười một tiếng, tiếp theo nói với Tô Đồng: "Ngươi bây giờ chia tay với Lý Phong, sau đó cùng Ngô lão bản uống một chén rượu, ta có thể coi như trước đó chưa từng xảy ra chuyện gì."

"Ừm, ta cũng có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì." Ngô Lợi gật đầu, dường như rất hài lòng với biện pháp giải quyết này.

"Nếu như Tô Đồng không chia tay với ta thì sao?" Lý Phong lộ vẻ mặt nghiền ngẫm.

"Không chia tay. . . Vậy thì với lý do Tô Đồng tạo thành tổn thất lớn với công ty, ta sẽ khai trừ cha mẹ Tô Đồng!" Trong mắt Từ Bác lóe lên một vệt sáng lạnh lẽo, âm trầm nói.

Tô Đồng không phải nhân viên của Từ Bác, nên Từ Bác không làm gì được Tô Đồng, nhưng Tô Đồng luôn luôn hiếu thuận, Từ Bác có thể lấy cha mẹ ra uy hiếp Tô Đồng a.

Tuy làm như vậy có chút quá phận, nhưng cái thế giới này chính là như vậy, tiền bạc là tối cao, thân tình, hữu tình thậm chí ái tình, ở trước mặt tiền tài đều có thể bỏ qua.

(hữu tình: tình bằng hữu)

3 triệu thuần lợi nhuận a, chỉ là thân tình thì có đáng gì?

"Biểu ca, ngươi nghiêm túc sao?" Tô Đồng cảm thấy Từ Bác trước mặt mình rất lạ lẫm, làm nàng cảm thấy mấy phần thất vọng.

"Đúng, nghiêm túc, biện pháp giải quyết ta đã nói ra, hiện tại phải xem ngươi định chọn thế nào."

Từ Bác cười lạnh một tiếng, móc ra từ trong ngực một gói thuốc Hoàng Hạc Lâu 1916, đưa cho Ngô Lợi một điếu rồi đốt lửa hộ hắn, tiếp theo hai người ngồi xuống hút thuốc, đợi Tô Đồng cho ra đáp án.

Từ Bác biết tình huống gia đình Tô Đồng, gia gia của nàng quanh năm liệt giường, mỗi tháng đều cần ba bốn ngàn để chữa bệnh, nàng còn có một đệ đệ đang học đại học, một năm chí ít phải tốn 20 ngàn.

Cha mẹ Tô Đồng lại không có văn hóa gì, một khi bị khai trừ chỉ có thể đi quét rác, Tô Đồng hiếu thuận như thế sao có thể nhẫn tâm để cha mẹ làm chuyện kia?

Dưới cái nhìn soi mói của mọi người, sắc mặt Tô Đồng biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói: "Vậy thì tốt, ta sẽ để cha mẹ từ chức, Lý Phong, chúng ta đi."

Nói xong Tô Đồng liền muốn lôi kéo Lý Phong rời đi.

Nàng hiếu thuận, nhưng không phải ngu hiếu, thất nghiệp mặc dù sẽ mang đến đả kích cho cha mẹ, nhưng nàng tin tưởng cha mẹ biết được đầu đuôi sự tình cũng sẽ ủng hộ nàng!

(ngu hiếu:hiếu thảo một cách mù quáng)

Tuy làm như vậy sẽ làm cho gia đình khó khăn hơn một chút, nhưng nàng sẽ càng thêm nỗ lực, một ngày nào đó cả nhà nhất định sẽ sống trong sung túc!

"Nói hay lắm!" Lý Phong chỉ chờ Tô Đồng nói lời này.

Hắn có khả năng giúp đỡ Tô Đồng giải quyết phiền phức hôm nay, nhưng hắn có thể cả một đời đều bảo hộ bên cạnh Tô Đồng sao?

Rèn sắt còn cần tự thân nó cứng rắn, nếu như Tô Đồng không đủ cứng rắn, hắn chỉ có thể giúp Tô Đồng lần này, về sau sẽ lực bất tòng tâm.

Cho nên Tô Đồng nói trúng ý tưởng trong suy nghĩ của Lý Phong, nữ nhân này không tệ, có điểm mấu chốt, không mềm yếu, đáng để hắn bỏ công trợ giúp!

Từ Bác giận dữ: "Hay cái rắm, ngươi có biết tình huống trong nhà Tiểu Đồng không? Gia gia của nàng thân thể không tốt, 24/7 đều nằm liệt giường, mỗi tháng đều cần rất nhiều tiền thuốc men, nàng còn có một đệ đệ đang học đại học."

"Ba mẹ nàng thất nghiệp người nào nuôi sống cả nhà, chỉ dựa vào số tiền lương ít ỏi kia của Tiểu Đồng sao? Hay là ngươi nuôi cả nhà nàng?"

"Nuôi thì nuôi, có cái gì khó khăn đâu." Lý Phong cười lạnh một tiếng, lấy ra từ trong ngực một tờ chi phiếu tiện tay đưa cho Tô Đồng nói: "Đây là 8 triệu, ngươi lấy xài đi, đợi hết ta lại cho thêm."

Tay Ngô Lợi run một cái, làm điếu thuốc rớt xuống quần.

Từ Bác đang hút thuốc thì ho khan không ngừng, thậm chí rơi nước mắt.

Nữ thư ký của Từ Bác kinh ngạc che miệng, khuôn mặt tràn ngập hâm mộ!

Tô Đồng càng là ngây ngẩn cả người!

Chương 99. Có khoái cảm

Không biết qua bao lâu, đám người Từ Bác mới tỉnh lại từ trạng thái thất thần, tiếp theo Từ Bác không tin tưởng đi đến trước mặt Lý Phong nói: "Thôi đi, cái gì mà chi phiếu 8 triệu, ta còn lâu mới tin!"

Vừa nói tới đây, Từ Bác đoạt lấy chi phiếu, cẩn thận kiểm tra.

Lý Phong cũng không ngăn cản, mặc cho Từ Bác kiểm tra.

Ngô Lợi cũng rất muốn đi tới nhìn xem chi phiếu thật hay giả, có điều hắn nghĩ tới thân phận mình, vẫn như cũ ngồi ngay ngắn bất động.

Nhưng Ngô Lợi khẩn trương a, tuy công ty hắn có doanh thu hàng năm gần 1 tỷ, nhưng trừ bỏ các loại thuế má cùng vốn ra, một năm hắn cũng chỉ thu về lợi nhuận 20, 30 triệu.

8 triệu tương đương với một phần ba thu nhập một năm của hắn, người có thể một lần bỏ ra 8 triệu, tài sản có thể dưới hắn sao?

"Cái này. . . Là thật?" Từ Bác càng xem càng kinh hãi, chữ viết rõ ràng, con dấu chuẩn xác, quả thật không thể nghi ngờ.

Xác định chi phiếu là thật, Từ Bác nhịn không được nhìn về phía Lý Phong một cái, tâm lý thấy lạnh lẽo như rơi vào hầm băng.

Trên cái thế giới này, có hai loại người không thể gây sự, một là người có quyền, hai là kẻ có tiền.

Lý Phong có quyền không Từ Bác không biết, nhưng cầm 8 triệu đưa cho người khác như tiền tiêu vặt, nhất định là kẻ có tiền!

Vừa rồi hắn đã đắc tội Lý Phong không ít, nếu như Lý Phong mang thù thì làm sao bây giờ?

Lúc này Tô Đồng cũng lấy lại tinh thần, liền vội vàng khoát tay

nói: "Không được, quá nhiều, ta không thể nhận."

Đừng nói nàng không phải bạn gái của Lý Phong, dù thật sự là thế, nàng cũng không cần, nàng là nữ nhân độc lập tự chủ, không làm được chuyện yên tâm thoải mái tiêu tiền của nam nhân khác.

Nghe được câu này, nữ thư kí của Từ Bác không thể nào bình tĩnh nổi. . .

Đây là 8 triệu, không phải 800 đồng, người làm việc cả một đời cũng không kiếm được 8 triệu a, Tô Đồng làm sao lại cự tuyệt?

Đổi thành nàng thì nàng khẳng định không nói hai lời nhận lấy a! Còn kế tiếp có bị Lý Phong rửa sạch nuốt sống hay là xoa dầu ăn, vậy không quan trọng nữa. . .

"Xem như cho ngươi mượn dùng lúc khẩn cấp,...Chờ ngươi về sau có tiền thì trả lại ta, thế nào?" Lý Phong không khỏi giải thích một câu, lại nhét vào tay Tô Đồng.

8 triệu này là Triệu Bằng thua cược hắn, tiền này kiếm quá đơn giản, cho nên Lý Phong xài cũng không có bất kỳ cảm giác đau lòng nào.

Tô Đồng lo lắng cự tuyệt nữa sẽ khiến Từ Bác, Ngô Lợi nổi lòng nghi ngờ, đành phải làm bộ nhận lấy, đợi rời đi khỏi chỗ này sẽ nghĩ biện pháp trả lại Lý Phong sau.

"Hiện tại ngươi còn cảm thấy ta không có năng lực nuôi sống một nhà Tô Đồng nữa không?"

Lý Phong cảm thấy có chút sảng khoái, thực ra hắn rất thích làm thiếu gia ăn chơi trác táng, cầm tiền nện mặt người khác, vừa đơn giản lại có khoái cảm.

"Tin, ta tin." Từ Bác khẽ cắn răng, gật đầu nói.

Hắn còn có thể nói cái gì? Dù sao hắn không thể nào cầm 8 triệu cho bạn gái tùy tiện tiêu, tuy tài sản nhà hắn vượt qua trăm triệu, nhưng tiền mặt lưu động cũng chỉ hơn 10 triệu, nếu hắn dám cầm 8 triệu đi tán gái, cha hắn chắc chắn sẽ lột da hắn...!

"Đơn giản như vậy đã tin? Ta còn muốn lấy thêm tiền ra nữa cơ." Lý Phong thở dài, xem ra có chút chưa thỏa mãn.

Từ Bác: ". . ."

Đại ca, có thể đừng tỏ vẻ như vậy được không, ta dù sao cũng là một phú nhị đại a, ngươi như thế sẽ làm cho ta cảm thấy thật mất mặt!

(phú nhị đại:con nhà giàu)

"Ngô lão bản đúng không?" Sau khi chấn nhiếp Từ Bác, Lý Phong lại chĩa súng về phía Ngô Lợi.

"Hừ!" Ngô Lợi lạnh lùng hừ một tiếng, không phản ứng với Lý Phong.

Lý Phong có tiền thì làm sao, hắn cũng có tiền!

Tại thành phố Minh Châu Ngô Lợi hắn tuy không thể coi là nhân vật đỉnh phong, nhưng cũng không phải loại đơn giản bị người ta hù sợ!

"Ngươi vừa rồi muốn bạn gái của ta cùng ngươi uống rượu? Như vậy đi, ta cùng ngươi uống một chén, như thế nào?" Lý Phong vừa cười vừa nói.

Ngô Lợi nhất thời đắc ý, tiểu tử này coi như nhãn lực có chút độc đáo a.

"Hừ, người muốn uống rượu với ta rất nhiều, tại sao ta phải uống cùng ngươi?" Ngô Lợi cười lạnh.

"Ngô lão bản nói lời này là không đúng, lần đầu gặp mặt uống chén rượu không phải rất bình thường sao, thế nào, Ngô lão bản không nể mặt huynh đệ ta?" Lý Phong bưng lên chén rượu của Tô Đồng, cười mỉm nói.

Tô Đồng: "? ? ?"

Tại sao Lý Phong lại muốn cùng Ngô Lợi uống rượu, còn xưng huynh gọi đệ, rốt cục trong hồ lô của hắn đang bán thuốc gì?

(1 câu hỏi cảm khái, không có nghĩa gì đặc biệt)

"Ta chỉ cùng với bằng hữu và mỹ nữ uống rượu, ngươi. . . Còn chưa đủ tư cách." Ngô Lợi càng ngạo nghễ.

Nếu Lý Phong đã xin uống rượu với hắn, vậy nói rõ Lý Phong đang hạ thấp tư thái, vậy hắn cần gì cho Lý Phong mặt mũi?

"Nói như vậy nghĩa là Ngô lão bản không định nể mặt ta?" Lý Phong cũng không tức giận, chỉ cười mỉm tự rót cho mình một chén trà, tỉ mỉ thưởng thức.

Ngô Lợi cười lạnh một tiếng, nghiêng mắt liếc Lý Phong một cái nói: "Ngươi có hiểu tiếng người không a, ta nói ngươi còn chưa đủ tư cách. . ."

Còn chưa nói xong, Lý Phong đã cầm lấy chén trà hất về phía mặt Ngô Lợi.

"Hoa "

Nước trà ấm áp trực tiếp giội lên mặt Ngô Lợi!

"Con mẹ nó ngươi thì tính là cái gì, dám không nể mặt tiểu gia? Nói thật cho ngươi biết a, chén rượu này ngươi uống thì uống, không uống cũng phải uống!"

Vừa dứt lời, Lý Phong sải bước đi đến trước mặt Ngô Lợi, bóp mồm Ngô Lợi rồi rót chén rượu của Tô Đồng vào trong miệng hắn!

Thao tác sắc bén của Lý Phong nhất thời dọa sợ Từ Bác, Tô Đồng.

Lý Phong có phải lên cơn điên hay không, người ta chỉ là không cùng ngươi uống rượu mà thôi, ngươi có nhất thiết phải làm vậy không?

"Lý Phong, ngươi đây là. . . Ai!"

Tô Đồng lo lắng tiếp tục để Lý Phong làm ẩu sẽ xảy ra đại sự, vội vàng muốn lôi kéo Lý Phong rời khỏi nơi này.

"Đừng vội đi, trò vui lập tức sẽ bắt đầu." Lý Phong vỗ vỗ bàn tay ngọc của Tô Đồng, ra vẻ thâm ý sâu sắc nói.

Vừa rồi ở trong điện thoại hắn nghe thấy Ngô Lợi mời rượu đã cảm thấy không thích hợp, Lý Phong cũng từng quen biết chơi đùa với nhiều phú nhị đại, gặp quá nhiều chuyện hạ dược trong rượu rồi.

Cách Ngô Lợi nói chuyện chẳng khác gì đám phú nhị đại kia lừa lọc tiểu cô nương xinh đẹp lên giường!

Lý Phong lo lắng cho Tô Đồng, cho nên mới vội vã đuổi tới.

Chuyện tiếp theo cũng chứng minh suy đoán của hắn là đúng!

"Khụ khụ" "Khụ khụ khụ "

Ngô Lợi bị sặc không ngừng ho khan, đợi đến khi ngừng ho khan, trên mặt Ngô Lợi liền lộ ra thần sắc kỳ quái.

"Nóng. . . Nóng quá. . . Nữ nhân, ta muốn nữ nhân. . ."

Ngô Lợi vừa lấy tay sờ lồng ngực của mình, vừa ập tới chỗ Tô Đồng.

Lý Phong cười lạnh một tiếng, nhấc chân đá tới ngực Ngô Lợi, làm Ngô Lợi bị bay về phía sau!

Chỉ là Ngô Lợi sớm đã bị mê dược làm cho mất đi tâm trí, chỉ còn lại bản năng muốn làm chuyện nam nữ, té ngã trên đất lại cấp tốc bò dậy phóng tới nữ thư kí của Từ Bác.

Nữ thư ký bị dọa cho hoa dung thất sắc, vội vàng trốn ở sau lưng Từ Bác, Từ Bác bất đắc dĩ đành phải xuất thủ ngăn cản: "Ngô lão bản, ngươi tỉnh lại đi, nàng là thư ký của ta a!"

Chỉ là hắn ngăn cản không có hiệu quả gì, Ngô Lợi chẳng những không từ bỏ tiến công, ngược lại còn ôm lấy Từ Bác vừa hôn vừa sờ.

Chuyện này làm Từ Bác buồn nôn gần chết, bữa cơm đêm qua thiếu chút nữa phun ra!

Tô Đồng thì lộ vẻ mặt đầy chấn kinh!

Minh bạch, nàng toàn minh bạch, rượu đã bị hạ dược! Nếu như Lý Phong không kịp thời đuổi tới, vậy người làm ra trò hề sẽ biến thành nàng!

Giờ khắc này, thất vọng, may mắn, buồn nôn. . . Đủ loại tâm tình nổi lên trong lòng Tô Đồng!

"Chậc chậc, xã hội ngày nay đúng là đạo đức xuống cấp a!"

Lý Phong lắc đầu cảm thán một tiếng, sau đó lôi kéo Tô Đồng đi ra khỏi phòng.

Vừa đi ra khỏi cửa, Lý Phong lại xoay người, cái này khiến Tô Đồng nghi hoặc không thôi: "Làm sao vậy?"

"Bọn họ chút nữa khẳng định sẽ làm sự tình xấu hổ, để ta giúp bọn hắn thêm một chút." Lý Phong cười một tiếng, sau khi đóng kỹ cửa, lại treo cái thẻ "Thỉnh không quấy rầy" ở tay nắm cửa.

Tô Đồng nhìn mà khóe miệng giật giật.

Đại ca ngươi tại sao lại xấu bụng như vậy, thế này thì dù bên trong náo ra động tĩnh lớn, phục vụ viên cũng sẽ không đi vào hỏi thăm a! !

Sau khi làm xong, Lý Phong phủi tay, lôi kéo Tô Đồng nghênh ngang rời đi.

Chương 100. Trêu chọc? Không trêu chọc?

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 200 điểm kinh nghiệm, 1500 điểm tích lũy."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: B-

Điểm kinh nghiệm: 600/ 1200

Điểm tích lũy: 6990

Điểm chinh phục: 0

Kỹ năng: 《 Ném chuẩn ném mạnh 》, 《 Chân khí nhập môn 》, 《 Lưu Vân Bộ 》, 《 Siêu cấp thuật cận chiến 》

Nhiệm vụ đang chờ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh, Âm mưu của tập đoàn Tam Khẩu.

Đi ra khách sạn, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ liên tục vang lên, Lý Phong xem xét thuộc tính một chút liền tắt hệ thống.

"Lý Phong, cám ơn ngươi giúp ta, tấm chi phiếu này ngươi cầm về đi."

Tô Đồng nhét chi phiếu vào trong tay Lý Phong.

"Ngươi có phải là cảm thấy dùng tiền của nam nhân là không tốt?" Lý Phong không tranh chấp với Tô Đồng, cũng không bỏ chi phiếu vào lại trong ngực, chỉ là chậm rãi nói.

"Ừm. . . Cũng không phải, tóm lại tiền của ngươi ta không thể

nhận." Tô Đồng khẽ cắn môi, khuôn mặt có chút đỏ hồng.

Nữ nhân phải trong tình huống nào mới có thể tiêu tiền của nam nhân? Chí ít cũng phải là bạn gái a, nhưng nàng cùng Lý Phong chỉ là quan hệ đồng nghiệp, Lý Phong làm như vậy không sợ nàng sinh lòng hiểu lầm?

Hoặc là nói. . . Lý Phong chính là muốn nàng liên tưởng đến phương diện kia?

Lý Phong nào biết một câu vô ý của hắn lại làm Tô Đồng nghĩ nhiều như vậy?

"Khụ. . . Vậy ngươi cảm thấy ngươi có trách nhiệm giúp người nhà sống tốt hơn một chút không?" Lý Phong hướng dẫn từng bước.

Đưa ra ngoài rồi thì chuyện thu hồi khẳng định là không thể, đời này cũng không thể, chỉ có thể nghĩ biện pháp để Tô Đồng nhận lấy.

"Đương nhiên là có trách nhiệm a, bất quá ta muốn dựa vào nỗ lực của bản thân, mà không phải. . . Không phải. . ." Tô Đồng nhìn Lý Phong, lại mắc cỡ đỏ mặt cúi đầu.

"Vậy ta hỏi ngươi, ngươi có lòng tin ở trong vòng ba mươi năm kiếm được 8 triệu không?" Lý Phong hỏi.

"30 năm. . . Có, thậm chí không cần 30 năm." Tô Đồng cẩn thận tính toán, cảm thấy 30 năm kiếm được 8 triệu hẳn không có vấn đề, dù hiện tại thu nhập chỉ có 250 ngàn một năm.

"Vậy thì dễ làm a, 8 triệu này coi như ta cho ngươi mượn, lãi cứ tính theo tiền tiết kiệm ngân hàng, đợi ngươi kiếm đủ 8 triệu thì trả lại ta, như thế nào?"

Đang nói chuyện Lý Phong liền nhét chi phiếu vào trong tay Tô Đồng.

Tô Đồng: ". . ."

Mượn tiền lại tính lãi theo kiểu tiền tiết kiệm?

Có một câu nói gọi là người giàu càng ngày càng giàu, người nghèo càng ngày càng nghèo, phương pháp kiếm tiền đơn giản nhất chính là làm tiền đẻ ra tiền.

8 triệu này rơi vào trong tay Tô Đồng, nàng có nắm chắc ở trong ba năm kiếm về gấp bội, nàng tin tưởng Lý Phong cũng hiểu được đạo lý này, cho nên Lý Phong làm như vậy thật ra không phải trêu chọc nàng?

"Tốt, tiền này ta sẽ nhận lấy, chờ ta kiếm lời đầy đủ sẽ trả lại ngươi."

Tô Đồng xoắn xuýt một lát liền quyết định nhận lấy, nếu như Lý Phong thật sự là muốn theo đuổi nàng, nàng không ngại cho Lý Phong cơ hội. . .

Lý Phong hài lòng cười một tiếng, nói tiếp: "Ta kiến nghị ngươi về sau cách xa một nhà biểu ca một chút, loại người coi trọng tiền hơn tình thân này không đáng để thâm giao."

"Còn nữa, thân thể gia gia ngươi không tốt đúng không? Vừa lúc ta lại biết chút y thuật, nói không chừng có thể trị hết bệnh cho gia gia ngươi."

Tô Đồng đầu tiên là vui vẻ, tiếp theo lắc đầu thở dài nói: "Gia gia của ta đã tê liệt trên giường hơn hai năm, bác sĩ đều nói không trị được, ngươi. . ."

Nàng mặc dù không nói xong, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng, bác sĩ kinh nghiệm nhiều năm cũng nói không trị được, Lý Phong sao có thể trị tốt?

"Ta có thể trị được, gia gia của Ngụy tổng chính là do ta chữa khỏi, nếu như ngươi không tin có thể hỏi nàng. Cho nên. . . Có thời gian thì hãy mang ta tới nhà ngươi một chuyến."

Lời nói của Lý Phong tựa như sấm sét nổ vang bên tai Tô Đồng, làm cho Tô Đồng thật lâu không thể lấy lại tinh thần.

Ngay tại thời điểm Tô Đồng quay cuồng, Lý Phong đột nhiên nhìn thấy mấy cái bóng người quen thuộc đi vào cửa lớn khách sạn Victoria.

"Đó là. . . Ngụy Trường Công cùng Tùng Bản Nhuận?" Phát hiện này làm Lý Phong giật mình, vội vàng nói: "Tô Đồng, ta còn có chút sự tình phải xử lý, sẽ không tiễn ngươi về nhà nữa, tự ngươi đón xe không có vấn đề gì chứ?"

Tô Đồng vẫn còn đang suy tư tính chân thực trong câu nói lúc nãy của Lý Phong, vô ý thức gật gật đầu.

Lý Phong thở phào, vội vàng vẫy lại một chiếc xe taxi.

Tới khi bị Lý Phong đẩy mạnh lên xe Tô Đồng vẫn cảm thấy ngơ ngẩn, không phải chứ. . . Lý Phong đang làm cái gì, nếu như muốn theo đuổi nàng thì đáng ra phải đưa nàng về nhà chứ?

Rốt cục Lý Phong có phải là muốn đuổi theo nàng hay không?

Giờ khắc này, Tô Đồng có chút lộn xộn. . .

Lý Phong nào biết được hắn lại lần nữa vô ý làm cho Tô Đồng phải nghĩ thực nhiều, hắn hiện tại đã dồn hết lực chú ý lên người Tùng Bản Nhuận cùng Ngụy Trường Công.

Ngụy Trường Công cùng Tùng Bản Nhuận gặp mặt vì chuyện gì? Có thể là liên quan tới Vị Lai Cloud không?

Mang theo nghi hoặc này, Lý Phong đi đến một nơi hẻo lánh dùng Ẩn Thân Thuật, nghênh ngang trở lại khách sạn Victoria.

Trong một căn phòng nhỏ lầu hai, Tùng Bản Nhuận cùng Ngụy Trường Công ngồi đối diện nhau, Trung Đảo Huệ Tử cùng Chí Thôn Nghiễm Nhất đứng hai bên trái phải.

"Tùng Bản tiên sinh, ngươi đến cùng là có chuyện gì, ta đang bề bộn nhiều việc."

Ngụy Trường Công vừa thầm dùng ánh mắt nóng bỏng đánh giá Trung Đảo Huệ Tử, vừa không kiên nhẫn nói.

Hắn vừa bao dưỡng một nữ sinh viên đại học, khuôn mặt thanh thuần dáng người nóng bỏng, tối nay đang chuẩn bị triển khai màn chịch nhau cực mạnh trên nền nhạc nonstop, đến cả thuốc kích dục tráng dương cũng đã chuẩn bị tốt, kết quả là bị Tùng Bản

Nhuận hẹn ra đây.

Bởi vì nể mặt Tùng Bản Nhuận là giám đốc chi nhánh Trung Quốc của tập đoàn Tam Khẩu a, bằng không em nữ sinh kia trọng yếu như vậy, làm sao lại lãng phí thời gian nghe một tên Nhật lùn lẩm bẩm dông dài?

Bất quá nữ thư ký này của Tùng Bản Nhuận đúng là có dáng người rất nảy nở, cặp hung khí kia chí ít cũng phải cỡ 38E a?

Ân. . . Đợi chút nữa hỏi Tùng Bản Nhuận xem có thể chơi nữ thư ký này một đêm hay không!

"Theo ta được biết, cuộc sống của Ngụy tiên sinh trong khoảng thời gian này không quá như ý a."

Tùng Bản Nhuận cười tủm tỉm nói.

Ngụy Trường Công vốn là liên tục liếc trộm Trung Đảo Huệ Tử, nghe được câu này nhất thời sắc mặt thay đổi: "Ngươi muốn nói cái gì?"

"Bị vãn bối của mình ngồi lên đầu lên cổ, loại tư vị này rất khó chịu a?" Tùng Bản Nhuận gõ bàn, ra vẻ thâm ý sâu sắc nói.

"Có chuyện gì cứ việc nói thẳng, ta bề bộn nhiều việc!" Ngụy Trường Công nhớ tới chuyện này liền tức giận.

Đáng ra hắn mới là Tổng giám đốc, kết quả bị Ngụy Băng Khanh vượt lên trước, bây giờ người bên ngoài đều truyền lưu rằng năng lực của hắn kém cỏi, phải làm thuê cho cháu gái.

Tùng Bản Nhuận nói tới chuyện này không phải đổ dầu vào lửa sao?

Tùng Bản Nhuận cười một tiếng, vừa muốn nói cái gì, cửa phòng đột nhiên từ từ mở ra.

Tùng Bản Nhuận vội vàng ngậm miệng lại, nghi hoặc nhìn về phía cửa.

Hắn vốn cho rằng là phục vụ viên đi vào, kết quả chờ một hồi

vẫn không thấy bóng dáng ai, trong lúc nhất thời vô cùng nghi hoặc.

"Ta đi xem một chút." Chí Thôn Nghiễm Nhất đứng dậy đi tới cửa, xem xét hai bên một phen lại không có bất kỳ phát hiện nào.

Chí Thôn Nghiễm Nhất đóng cửa lại, nhìn Tùng Bản Nhuận lắc đầu sau đó trở về chỗ cũ.

"Chẳng lẽ là trò đùa của tên nào?" Tùng Bản Nhuận tuy nghi hoặc, nhưng cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục nói: "Ta có thể giúp ngươi thay thế Ngụy Băng Khanh, trở thành tổng giám đốc tập đoàn Vị Lai, thậm chí có thể giúp ngươi kế thừa tất cả di sản."

Sắc mặt Ngụy Trường Công kịch biến! . . .

Chương 101. Đội nón xanh?

"Chuyện này là thật?"

Sau một hồi lâu, Ngụy Trường Công phun ra một ngụm trọc khí, kinh nghi bất định hỏi.

Nguyện vọng lớn nhất của hắn hiện tại là đợi lão gia tử quy thiên có thể được chia nhiều gia sản một chút, tiền nha, không ai lại ngại nhiều.

Chỉ là lão gia tử sủng nịch một mình Ngụy Băng Khanh, Ngụy Trường Công không có lòng tin sẽ chiếm được nhiều chỗ tốt, vấn đề này một mực quấy nhiễu hắn, làm hắn đêm nào cũng không thể say giấc.

"Đương nhiên, chúng ta chắc chắn có thể giúp được ngươi." Tùng Bản Nhuận tràn đầy lòng tin nói.

"Nói một chút xem nào." Ngụy Trường Công nổi lên hứng thú.

Tùng Bản Nhuận cười một tiếng, đứng dậy đi đến trước mặt Ngụy Trường Công muốn nói vào tai hắn vài lời.

Ngụy Trường Công nhíu mày, không vui nói: "Nơi này chỉ có bốn người chúng ta, không cần thiết cẩn thận như vậy a?"

Hắn không quá quen bị người khác dán miệng bên tai nói chuyện, đã vậy kẻ nói còn là một lão già.

"Cẩn thận một chút vẫn tốt hơn." Tùng Bản Nhuận biết chuyện này rất quan trọng nên không dám coi thường.

Ngụy Trường Công gật gật đầu, không kháng cự nữa.

Tùng Bản Nhuận mỉm cười, nói nhỏ: "Rất đơn giản, ngươi chỉ cần. . ."

Sắc mặt Ngụy Trường Công mới đầu coi như bình tĩnh, nhưng

theo lời nói của Tùng Bản Nhuận, sắc mặt hắn dần phát sinh biến hóa.

Kinh ngạc, hoảng sợ, kinh hỉ, do dự. . . Tựa như mở phường nhuộm, nhiều loại tâm tình liên tiếp hiện lên trên mặt Ngụy Trường Công.

Đợi đến khi Tùng Bản Nhuận ngồi lại chỗ cũ, Ngụy Trường Công thật lâu cũng chưa lấy lại được tinh thần.

Không biết qua bao lâu, Ngụy Trường Công phun ra một ngụm trọc khí, chậm rãi nói: "Chuyện này ta cần suy tính một chút."

"Đương nhiên có thể, bất quá thời gian của chúng ta có hạn, nhiều nhất là cho Ngụy tiên sinh ba ngày cân nhắc." Tùng Bản Nhuận uống một hớp trà, cười nói.

Lông mày Ngụy Trường Công nhướng lên một cái, sau đó gật gật đầu: "Ngươi muốn cái gì?"

Có một câu nói là "Trừ cha mẹ ngươi ra, không có người nào sẽ trợ giúp ngươi mà không cần hồi báo", hắn và Tùng Bản Nhuận không thân chẳng quen, Tùng Bản Nhuận lại muốn giúp hắn tranh đoạt di sản, Tùng Bản Nhuận khẳng định là có mưu đồ riêng.

"Đồ vật ta muốn ngươi hiện tại còn chưa đủ sức cho được,...Chờ ngươi trở thành gia chủ Ngụy gia rồi chúng ta sẽ nói chuyện này."

Tùng Bản Nhuận mỉm cười, bấm cái nút trên vách tường, rất nhanh liền có người phục vụ đẩy cửa tiến đến.

Đám người Tùng Bản Nhuận không biết là, khi phục vụ đi vào, một cái "bóng người" nhân cơ hội này đã lặng yên không một tiếng động rời khỏi.

"Hô, may mắn phục vụ tiến vào, nếu không thì không biết bao giờ ta mới có thể đi ra!"

Đi tới một chỗ không người, Lý Phong giải trừ trạng thái ẩn thân, nói thầm.

Vì tìm kiếm Tùng Bản Nhuận ở đâu, Lý Phong không thể không

tìm kiếm từng gian phòng một, may mà hắn còn biết ẩn thân, dù hắn mở ra cửa phòng, cũng sẽ chỉ làm người ta tưởng rằng có người trêu đùa hoặc là cửa chưa khóa chặt.

Dạng sự tình này phát sinh một lần còn tốt, trong thời gian ngắn phát sinh hai lần khẳng định sẽ làm người ta hoài nghi, cho nên Lý Phong không dám tiếp tục lặp lại, chỉ có thể thừa dịp phục vụ tiến đến mới chạy đi, nếu không đợi đến lúc điểm tích lũy về số 0, hắn chẳng phải sẽ hiện ra nguyên hình?

Mặc dù như thế Lý Phong vẫn phải ẩn thân 10 phút, tiêu hao trọn vẹn 600 điểm tích lũy!

Càng làm người ta tức giận là, con mẹ nó Tùng Bản Nhuận quá cẩn thận, tại trong phòng còn dán vào lỗ tai Ngụy Trường Công nói chuyện, thanh âm rất nhỏ.

Lý Phong đã đứng bên cạnh hai người, cũng không nghe thấy Tùng Bản Nhuận nói cái gì, nếu không phải lo lắng thân cận quá sẽ đụng trúng hai người, thì Lý Phong đã áp tai sát tới!

May mà hắn cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch. . .

"Có nên nói cho Ngụy Băng Khanh không. . ."

Lý Phong có chút xoắn xuýt, biết rõ Tùng Bản Nhuận sẽ gây bất lợi cho Ngụy Băng Khanh, hắn lại không có chứng cứ đáng tin.

"Bỏ đi, vào thời điểm này nói cho Ngụy Băng Khanh rất dễ dàng đánh rắn động cỏ, vẫn nên giấu diếm trước, chờ ta nghĩ ra biện pháp tra được Tùng Bản Nhuận muốn làm gì thì nói cho nàng sau."

Quyết định xong, Lý Phong liền gọi xe taxi, đi tới tiểu khu phía Đông.

Đi vào cửa phòng 603, Lý Phong liền nghe thấy bên trong truyền đến một hồi quát mắng của nam nhân, ngay từ đầu Lý Phong còn tưởng rằng là đám người Trần Hải, nhưng rất nhanh hắn phân biệt ra được đây là âm thanh của Lưu Thông.

"Dù ta có nam nhân khác cũng không có quan hệ tới ngươi, ta và ngươi đã ly hôn."

Lý Phong mở cửa đi vào trong nhà, liền nghe thấy câu nói này của Tần Mộng, nhất thời Lý Phong liền có chút ngơ ngẩn.

Tần tỷ có nam nhân khác sao, tình huống rốt cục là thế nào?

Ngay sau đó thanh âm của Lưu Thông truyền đến: "Hừ, không liên quan gì đến ta? Ta đã sớm nhìn ra quan hệ của ngươi cùng Lý Phong không thích hợp, hóa ra các ngươi sớm đã mèo mả gà đồng với nhau!"

Lý Phong: "? ? ?"

Không thích hợp cái con mẹ ngươi a, mèo mả gà đồng cái trứng a! Ta cùng Tần tỷ rất trong sạch có được không!

"Ngươi ngậm máu phun người, ta một mực coi Lý Phong là đệ đệ!"

"Ngươi còn dám ngụy biện, Tiểu Cường đã nói hết sự tình của các ngươi cho ta biết!"

"Tiểu Cường?"

"Đúng vậy, Vương Cường, nếu không phải hắn nói cho ta biết, ta hiện tại vẫn còn chưa rõ ràng mình sớm bị ngươi đội nón xanh, ngươi hôm nay không cho ta câu trả lời thuyết phục thì ta đánh chết ngươi!"

"Oa. . ." Tiếng Tiểu Lưu khóc vang lên.

Lý Phong nổi máu điên, vội vàng xông vào phòng ngủ hô lớn: "Dừng tay cho ta!"

Lưu Thông quay đầu nhìn lại, thấy Lý Phong liền lập tức nổi giận mắng: "Rốt cục gặp được ngươi!"

Lưu Thông đi đến chỗ Lý Phong.

Tần Mộng vội vàng ôm lấy Lưu Hinh ngăn ở giữa hai người: "Ngươi tiếp tục như vậy nữa ta sẽ báo cảnh sát!"

"Báo đi, dù sao ta đã không còn gì cả, giết các ngươi xong ta sẽ

tự sát sau!" Lưu Thông lộ sắc mặt dữ tợn, đẩy Tần Mộng ra đánh tới Lý Phong.

Lưu Thông làm cho Lưu Hinh càng khóc lớn hơn.

"Chát "

Lý Phong duỗi tay nắm lấy cổ tay Lưu Thông, cười nói: "Lưu đại ca, thật lâu mới trở về một lần mà sao la to thế, hù hài tử phát sợ rồi kìa."

"Hinh Hinh đừng khóc a, cha ngươi chỉ là đùa giỡn mẹ thôi."

Có lẽ là nụ cười của Lý Phong có tác dụng, Lưu Hinh hai tuổi rưỡi cái hiểu cái không gật gật đầu, rốt cục ngừng khóc, chỉ là một đôi mắt to vẫn lộ ra mấy phần sợ hãi.

"Tần tỷ, ta cùng Lưu đại ca trò chuyện một lát, ngươi dỗ hài tử ngủ đi."

Lý Phong nhìn Tần Mộng nháy mắt mấy cái, tiếp theo không để ý Lưu Thông giãy dụa, lôi kéo hắn ra khỏi phòng ngủ.

"Nói đi, ngươi muốn cái gì." Đi vào phòng khách, Lý Phong hỏi.

"Ồ, vậy thì chúng ta cứ nói chuyện thẳng thắn đi." Lưu Thông có chút ngoài ý muốn nhìn Lý Phong một cái, tiếp theo móc ra điếu thuốc, châm lửa rít một hơi, chậm rãi nói: "Nghe Tiểu Cường nói là ngươi trả tiền thay Tần Mộng? Không nhìn ra ngươi có tiền như vậy nha."

"Ngươi đã có tiền như vậy thì sao còn ở nơi này? Để ta đoán nhé, ngươi là vì theo đuổi Tần Mộng, đúng không?"

Lý Phong: "? ? ?"

Lưu Thông ngươi hiểu lầm cái gì rồi, tiểu gia trả tiền thay Tần Mộng ? Vương Cường thật sự là nói như vậy?

"Để ta đoán trúng? A, không nghĩ tới Tần Mộng vẫn có mị lực như vậy, bất quá nói thật, nàng tuy lớn tuổi một chút, nhưng được cái ở trên giường rất nhiệt tình, cái chiêu kẹp chim vào vú kia. . .

Nghĩ lại đã thấy tê người!"

Lưu Thông nhả ra một hơi thuốc, cười dâm đãng không thôi.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, trong lòng xuất hiện lửa giận.

Đây là loại người gì a? Tốt xấu gì cũng từng là vợ chồng, vậy mà nói Tần Mộng như thế, nếu không phải sợ hù dọa Lưu Hinh bật khóc tiếp, Lý Phong đã sớm đánh con hàng này một trận! !

Lưu Thông không phát giác được nguy hiểm, tiếp tục nói : "Bất quá ca không thể vô công để ngươi đội nón xanh như vậy, nếu không mặt mũi của ca biết để chỗ nào? Cho nên ngươi cho ca 1 triệu, ca coi như việc này chưa từng xảy ra, thế nào?"

Nghe được câu này, Lý Phong cười.

(đội nón xanh:cắm sừng)

Chương 102. Đánh phọt ra cứt mới thôi

"Ngươi cười cái gì?" Lưu Thông nhìn mà tức giận, tên này đầu óc có bệnh a, hay là đội nón xanh cho người khác có khoái cảm kì lạ?

"Ta cười ngươi ngu ngốc!" Lý Phong đùa cợt: "Vương Cường là gia gia ngươi hay là cha ngươi, hắn nói cái gì ngươi cũng tin?"

Sau hôm phải trực tiếp ăn cứt nóng, Vương Cường liền dọn đi, còn là thừa dịp mấy người Lý Phong đi làm liền dọn đi.

Lý Phong lúc đó còn đang suy nghĩ Vương Cường này coi như thức thời, không nghĩ tới Vương Cường vẫn làm hắn buồn nôn một lần nữa.

Vương Cường cho rằng dọn đi liền an toàn, mình sẽ không tìm hắn gây phiền phức nữa?

Có ý tứ!

"Hừ, không tin hắn chẳng lẽ tin ngươi? Tranh thủ thời gian đưa tiền đây, thời gian của lão tử rất quý giá. Ta nói cho ngươi biết, một triệu đã rất rẻ rồi, ngươi có tin câu giờ nữa thì ta sẽ tăng giá không?"

Lưu Thông khi nhận cuộc gọi của Vương Cường cũng rất kinh ngạc, số tiền hắn nợ không hề nhỏ, lãi mẹ đẻ lãi con đến tận 800 ngàn.

800 ngàn a, đối với người bình thường mà nói là một khoản rất lớn, Lý Phong lại giúp Tần Mộng giải quyết một cách đơn giản.

Bất quá Lưu Thông cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi, chưa hoài nghi tính chân thực, bởi vì mấy ngày qua Ngô Bưu xác thực không tìm hắn nữa.

Đám cho vay nặng lãi này đều là quỷ hút máu, không trả tiền thì

bọn họ chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha như vậy.

Lưu Thông chỉ có thể nghĩ là hai chữ ái tình không cách nào dùng lẽ thường để suy đoán, Tần Mộng đã là gái một con ba mươi mấy tuổi, Lý Phong còn có thể vì nàng bỏ ra số tiền lớn như vậy.

Lý Phong cười lạnh một tiếng, vừa muốn xuất thủ giáo huấn Lưu Thông, đột nhiên nhìn thấy Tần Mộng nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng ngủ.

Đóng cửa thật kỹ xong, Tần Mộng lộ sắc mặt khó coi nói: "Lưu Thông, ta cùng Lý Phong có quan hệ rất thanh bạch, ngươi vẫn cố tình gây sự thì ta sẽ báo cảnh sát."

Thanh âm của Tần Mộng rất nhỏ, hẳn là mới dỗ Lưu Hinh ngủ nên sợ đánh thức nàng.

"Báo cảnh sát? Tùy tiện mà làm đi, ta không sợ nhất đúng là làm lớn chuyện này, đến lúc đó ta sẽ về quê tuyên dương sự tích vinh quang của ngươi, để xem cha mẹ ngươi đời này có thể ngẩng mặt lên với hương thân phụ lão được không!" Lưu Thông cười một tiếng, có chút khinh thường nói.

Hắn cùng Tần Mộng tới từ một trấn nhỏ nơi quê mùa, quan niệm chỗ đó tương đối truyền thống, nếu ai vượt quá giới hạn chắc chắn phải bị người ta cười nhạo gièm pha, cả một nhà đều không ngẩng đầu lên được.

"Lưu Thông, ngươi. . . Ngươi là đồ hỗn đản!" Tần Mộng tức giận đến mức toàn thân phát run!

Đồng tử Lý Phong co rụt lại, trên mặt có sát khí lộ ra, tên Lưu Thông này đúng là khốn nạn a, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn?

Tần Mộng có lỗi gì với Lưu Thông? Cùng giường chung gối nhiều năm như vậy, lại sinh cho Lưu Thông một nữ nhi đáng yêu.

Nhưng Lưu Thông thì sao? Cờ bạc rượu chè, mượn tiền bọn vay nặng lãi, Tần Mộng chống đỡ đến bây giờ mới ly hôn đã là hết lòng rồi!

Vốn Lý Phong định nể tình Tần Mộng, chỉ muốn đuổi Lưu Thông đi, nhưng hiện tại Lý Phong đã thay đổi chủ ý. . .

Lưu Thông cười nhạo: "Thôi đi, là ngươi có lỗi trước với ta, ngươi đã bất nhân vậy cũng đừng trách ta bất nghĩa!"

"Bất quá ngươi cũng đừng lo lắng, chỉ cần Lý Phong cho ta 1 triệu, ta sẽ giữ kín như bưng bí mật này, thế nào Lý Phong, tiền này ngươi rốt cục cho hay không cho a?"

"Lý Phong, ngươi đừng nghe hắn, để hắn nói đi, dù sao cây ngay không sợ chết đứng!" Tần Mộng vội vàng khuyên can.

Nàng tuy lo lắng Lưu Thông thật sự về nhà nói lời bịa đặt, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn Lý Phong bị Lưu Thông uy hiếp.

"Tần tỷ, ta cảm thấy Lưu ca làm người không tệ, dù sao ta chính là có tiền, cho hắn một triệu cũng không sao." Lý Phong đi tới ôm bả vai Lưu Thông nói: "Lưu ca, ngươi xảo trá như vậy, trực tiếp chuyển khoản thì ta không thể yên tâm ."

"Như vậy đi, trong biệt thự của ta có tiền mặt, ngươi cùng ta đi lấy, sau khi lấy xong liền cao chạy xa bay, không được tới quấy rầy ta cùng Tần tỷ nữa, thế nào?"

Lưu Thông nhất thời vui vẻ, không ngờ người anh em này lại dễ nói chuyện như vậy a!

Bất quá như vậy đã muốn hắn cao chạy xa bay có phải nghĩ quá đơn giản hay không? Đã để hắn biết được chỗ này có con cừu non đợi bị làm thịt, không lột hết lông cừu trên người Lý Phong xuống chẳng phải là có lỗi với chính mình?

"Lý Phong!" Tần Mộng tưởng Lý Phong thật sự muốn cho Lưu Thông tiền, không khỏi nóng vội.

"Yên tâm đi Tần tỷ, ta có chừng mực." Lý Phong nhìn Tần Mộng nháy mắt mấy cái, ôm Lưu Thông đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng dần xa của Lý Phong, Tần Mộng sâu thẳm thở dài một tiếng, cái chớp mắt ý vị sâu xa của Lý Phong đã làm

cho nàng hiểu được, nam nhân này chính là nhân vật đã khiến những tên giang hồ như Trần Hải, Ngô Bưu cũng phải sợ mất mật.

Tuy đoán được Lưu Thông sẽ chịu đau khổ, nhưng nội tâm Tần Mộng lại không có bất kỳ gợn sóng nào, tại thời điểm Lưu Thông nói ra những lời kia, nàng đã hoàn toàn thất vọng với nam nhân này.

"Ngươi không phải nói tới biệt thự sao, tại sao tới nơi này?"

Nửa giờ sau, Lưu Thông xuống khỏi taxi, nhìn hộp đêm Minh Nguyệt cách đó không xa, trong nội tâm tràn đầy vẻ kinh nghi bất định.

"Trước khi lấy tiền đưa Lưu ca đi thư giãn một tí, Lưu ca nếu không thích mấy em người mẫu trẻ non tơ thì thôi vậy."

Nói xong Lý Phong liền muốn lôi kéo Lưu Thông đi tiếp.

Lưu Thông vội vàng dừng lại, gấp giọng nói: "Đừng a, ai nói Lưu ca không thích mấy em ấy? Lưu ca chính là ưa thích! Ông cha ta chẳng phải có câu sắc dục phủ đời trai, tiền tài che mắt gái sao, có nam nhân nào không thích chứ?"

"Lưu ca ưa thích là tốt rồi." Trong mắt Lý Phong lóe lên một tia hàn quang, đi trước một bước vào hộp đêm Minh Nguyệt.

Cùng nhau đi vào, nhân viên nhìn thấy Lý Phong liền khom người hô to Lý thiếu, làm Lưu Thông không ngừng hâm mộ.

Từ Mậu nhận được tin tức cũng rất sớm chạy tới, thái độ vô cùng cung kính mang theo Lý Phong vào phòng VIP loại 1.

"Lý thiếu, có cần thông báo lão bản không?" Thu xếp tốt chỗ cho Lý Phong, Từ Mậu cung kính hỏi.

"Không cần, ngươi gọi Lý Cương tới là được." Lý Phong vừa cười vừa nói.

Từ Mậu gật đầu vừa muốn đi ra gọi điện cho Lý Cương, thì lúc này Lưu Thông đã đứng ngồi không yên: "Huynh đệ, mau gọi mấy em người mẫu trẻ tới a."

Hắn tới đây chính là vì chơi gái, nghe cái tên Lý Cương đã biết không phải nữ nhân a!

"Lý thiếu?" Từ Mậu không rõ ràng thân phận của Lưu Thông, không dám thất lễ, ngay sau đó nhìn sang Lý Phong.

"Người mẫu trẻ thì để sau đi, ngươi cứ gọi Lý Cương tới trước." Lý Phong thiếu chút nữa bị tức cười, tên Lưu Thông này chẳng lẽ thật sự tưởng mình dẫn hắn tới là để chơi gái?

Đừng nói là Lý Phong không có ý tưởng này, cho dù có cũng không thể gọi a!

Nơi này là hộp đêm Minh Nguyệt, là sản nghiệp của Tống Uyển Quân, nếu như để Tống Uyển Quân biết chuyện này, vậy không thể bài trừ khả năng trong một đêm mưa gió nào đó Tống Uyển Quân sẽ cắn đứt tiểu lý Phong của hắn mất!

Rất nhanh tử Lý Cương liền chạy tới, hắn hiện tại đã vô cùng sung bái Lý Phong, nhìn thấy Lý Phong thiếu chút nữa gập đầu xuống chạm bụng.

Lý Phong liền vội vàng đỡ lấy hắn, ra vẻ nghiền ngẫm nói: "Lý Cương, người anh em này tên là Lưu Thông, muốn lừa gạt ta 1 triệu, ngươi cảm thấy phải trừng trị hắn thế nào cho tốt?"

Lưu Thông: "? ? ?"

Không phải nói dẫn ta tới hộp đêm chơi người mẫu sao?

Lưu Thông rốt cục nhìn ra điểm không thích hợp, Lý Phong là cố ý bẫy hắn a, nghĩ tới đây hắn đứng dậy muốn chạy.

"Lại còn đòi chạy? Để xem ngươi chạy đi đâu!" Lý Cương vọt tới ngăn ở trước mặt Lưu Thông, cười gằn bóp cổ tay cổ chân răng rắc, tiếp theo đánh một quyền vào mặt Lưu Thông.

"Phanh "

Một tiếng trầm đục vang lên, máu mũi Lưu Thông chảy dài!

Lý Cương lại giơ chân trực tiếp đá Lưu Thông té xuống đất, rồi

đè xuống người Lưu Thông liên tục đấm!

"Phanh" "Phanh" "Đùng" "Đùng "

"Ngu ngốc, con mẹ nó ngươi cũng không mở to mắt chó ra xem Lý thiếu là ai, còn dám đòi lấy tiền Lý thiếu? Chán sống à!"

Lý Cương vừa mắng vừa đánh, nắm như như mưa rơi xuống người Lưu Thông.

"Đừng đánh nữa, ta sai rồi, Lý thiếu, ta thật sự sai rồi, ngươi bảo hắn đừng đánh nữa, đánh tiếp ta sẽ chết mất." Lưu Thông đã là mặt mũi ngập trong nước mắt nước mũi.

Lý Cương ngẩng đầu nhìn Lý Phong một cái. .

Lý Phong cười lạnh một tiếng nói: "Tiếp tục đánh, đánh tới khi hắn phọt ra cứt mới thôi."

Lưu Thông trong nháy mắt chìm vào tuyệt vọng!

Chương 103. Ngươi đã là một cái thẻ ngân hàng trưởng thành

Chương 65: Ngươi đã là trương thành thục thẻ ngân hàng

Không biết qua bao lâu, âm thanh "phanh bốp" rốt cục đình chỉ, Lý Cương thở hổn hển nói: "Lý thiếu, hắn ngất rồi, còn đánh tiếp không?"

Đánh người cũng là việc tốn sức, đánh mấy phút đồng hồ cũng làm Lý Cương khá mệt mỏi.

Bất quá Lưu Thông đúng là giỏi chịu đựng, đến tận lúc ngất đi vẫn không phọt ra cứt, con mẹ nó cái này. . .

"Bỏ đi, tiếp tục đánh đoán chừng sẽ xảy ra án mạng."

Lý Phong phất tay nói.

Tuy không đánh Lưu Thông phọt cứt làm Lý Phong có chút thất vọng, nhưng Lý Phong tin tưởng giáo huấn này đã làm Lưu Thông khắc sâu vào đầu.

Chủ yếu là Lý Phong cảm thấy đau long cho Lưu Hinh, vì Lưu Hinh, hắn không thể thật sự giết Lưu Thông.

"Chờ hắn tỉnh lại ngươi nói cho hắn biết, về sau phải sống cho ra con người, còn dám quấy rối Tần Mộng thì ta sẽ tự tay ném hắn xuống biển cho rùa ăn!"

Căn dặn Lý Cương một câu, Lý Phong rời khỏi hộp đêm.

Lý Phong trở lại phòng cho thuê, phát hiện Tần Mộng đang ngồi ở phòng khách chờ hắn.

Khác với trước khi hắn rời đi, Tần Mộng đã đổi một bộ váy ngủ

màu tím, chân dài trắng nõn nà lộ ở bên ngoài không khí, dưới ánh đèn chiếu rọi tỏa ra hào quang mê người.

Tóc ướt sũng, trong không khí có hương thơm sữa tắm xộc vào mũi, hắn là vừa tắm rửa xong.

Tuy Tần Mộng đã hơn 30, cũng không thể bỏ tiền bảo dưỡng giống như quý phụ, ngôi sao, nhưng dáng người nàng đúng là rất không tệ, phong vận vẫn còn.

Sau khi trang điểm khuôn mặt cũng rất ngon lành. . .

Chờ một chút. . . Tần Mộng trang điểm?

Đến lúc này Lý Phong mới phát giác được có điểm không thích hợp, hắn nhớ trước đây Tần Mộng đều là để mặt mộc, làm sao tối nay lại tắm rửa và trang điểm, tình huống như thế nào?

Còn nữa, Tần Mộng ở nhà trước nay toàn đeo dép lê, hôm nay làm sao lại đeo một đôi giày cao gót?

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Tần Mộng ăn mặc như vậy mị lực lập tức tăng vọt a, tuy không sánh bằng Ngụy Băng Khanh, Tống Uyển Quân, thậm chí không sánh bằng Tô Đồng, Tưởng Mộng Dao, nhưng vẻ thành thục trên người nàng vẫn vô cùng có sức hấp dẫn.

"Lý Phong, Lưu Thông không sao chứ?"

Thấy Lý Phong trở về, Tần Mộng lập tức đứng dậy hỏi.

"Đương nhiên không sao." Lý Phong giấu diếm chuyện hành hung Lưu Thông, chỉ nói đã đe dọa Lưu Thông một hồi, Lưu Thông về sau hắn sẽ không dám đến quấy rối nàng nữa.

"Cám ơn ngươi Tiểu Phong, nếu như không có ngươi thì tỷ tỷ thật sự không biết nên làm thế nào mới tốt." Nói đến đây, Tần Mộng cảm thấy ủy khuất, nhịn không được vành mắt đỏ lên.

"Đều là chuyện đã qua, về sau ngươi cùng Lưu Hinh sẽ có một cuộc đời hoàn toàn mới." Lý Phong an ủi một câu, tiếp theo lời nói xoay chuyển: "Tần tỷ về sau có tính toán gì chưa?"

"Về nhà a, một mình nuôi hài tử quá mệt mỏi, lại không có cách nào đi làm." Tần Mộng thở dài, khuôn mặt ngập trong bất lực.

Tại thành phố đắt đỏ như Minh Châu, không có công việc nghĩa là chỉ có thể chờ chết.

"Ta cảm thấy vẫn nên lưu lại Minh Châu a, như vậy Hinh Hinh có thể tiếp thụ giáo dục tốt nhất." Lý Phong khuyên.

"Ta cũng biết chất lượng giáo dục của Minh Châu rất tốt, nhưng ta hiện tại đến cả sinh hoạt cơ bản cũng không thể gắng gượng được, làm sao mà. . . Ai!" Hốc mắt Tần Mộng càng đỏ, tựa như sắp nhịn không được khóc lên.

Lý Phong nhất thời lộ sắc mặt quái dị, đã qua vài ngày rồi, hẳn Tống Uyển Quân đã chuyển tiền tới thẻ ngân hàng của Tần Mộng rồi mới đúng a.

"Tần tỷ, thẻ ngân hàng của ngươi đã mở dịch vụ nhận tin nhắn chưa?" Lý Phong hỏi.

"Thẻ ngân hàng? Không có, dịch vụ nhận tin nhắn một tháng cần phí 2 khối tiền, ta cảm thấy quá lãng phí nên không mở."

Nói xong Tần Mộng lại lộ vẻ kỳ quái hỏi: "Ngươi hỏi ta cái này làm gì?"

"Ây. . ." Lý Phong phát ra tiếng cười khổ, hỏi tiếp: "Vậy ngươi đã mở dịch vụ Internet Banking chưa?"

"Cái này thì có, làm sao đột nhiên hỏi cái này?" Tần Mộng hiện tại vô cùng tín nhiệm Lý Phong, cho nên Lý Phong hỏi cái gì nàng liền đáp cái đó, không chần chờ chút nào.

"Không ngại ta giúp ngươi tra số dư còn lại chứ?" Lý Phong chìa tay ra.

Vốn hắn muốn để Tần Mộng tự mình phát hiện trong thẻ của mình đột nhiên có một số tiền lớn, nhưng ai biết Tần Mộng đến cả dịch vụ nhận tin nhắn ngân hàng cũng không mở.

Vì ngăn ngừa đêm dài lắm mộng, hắn chỉ có thể giúp Tần Mộng

tra số dư còn lại.

"Số dư còn lại thì tra làm gì, cũng đâu thể tự nhiên nhiều thêm."

Nói thì nói như thế, nhưng Tần Mộng cũng không do dự, về phòng ngủ tìm thẻ ngân hàng giao cho Lý Phong: "Nếu như ta nhớ không lầm thì trong thẻ cũng chỉ có 3283 khối tiền, ngươi muốn tra thì tra đi."

“Vậy ta đi vào phòng ngủ." Lý Phong cũng không giải thích thêm, đứng dậy liền đi vào phòng ngủ phụ.

Tần Mộng do dự một chút, lại cúi đầu nhìn thân thể mình, sau một lúc lâu sắc mặt đỏ lên rồi theo sau.

Mở ra laptop, đăng nhập website ngân hàng, Lý Phong ra hiệu Tần Mộng đi điền mật mã vào.

"Thật sự muốn tra a?" Tần Mộng có chút không hiểu rõ ý tứ của Lý Phong.

"Đúng a, bất quá trước đó ta sẽ dạy ngươi một cái chú ngữ, ngươi đọc một lần rồi sẽ có kinh hỉ nha." Lý Phong nháy mắt mấy cái, lộ vẻ mặt thành thật nói.

"Cái chú ngữ gì?" Tần Mộng bị bộ dáng nghiêm túc của Lý Phong làm cho bật cười.

"Khụ khụ" Lý Phong vội ho một tiếng, lấy thẻ ngân hàng nói ra: "Ngươi đã là một cái thẻ ngân hàng trưởng thành rồi, cần phải học tự mình kiếm ra tiền."

Tần Mộng: ". . ."

Sững sờ sau một lúc lâu, Tần Mộng rốt cục nhịn không được cười ha hả.

"Ha ha, Tiểu Phong, ngươi. . . Ngươi thật sự là biết đùa, không được, ta cười muốn chảy cả nước mắt rồi."

Đến cuối cùng, Tần Mộng thậm chí nửa ngồi trên mặt đất ôm bụng, thân thể không ngừng run run.

Chỉ là Tần Mộng quên một điều, nàng đang mặc váy ngủ hai dây, tuy không phải loại hở ngực, nhưng nàng vừa ngồi xuống, Lý Phong vẫn nhìn thấy phong cảnh bên trong không trượt phát nào. . .

"Ây. . ." Lý Phong thấy bụng dưới nóng lên, vội vàng nghiêng đầu đi chỗ khác nói: "Tần tỷ, ngươi cứ dựa theo lời ta mà làm, nói không chừng sẽ thật sự có kỳ tích phát sinh thì sao."

Tần Mộng ngưng cười, nhìn Lý Phong một cái thật sâu, lộ vẻ không xác định hỏi: "Ngươi sẽ không phải cho ta. . . Không đúng, ngươi không biết số thẻ của ta."

Nàng không phải người ngu, vô duyên vô cớ Lý Phong không có khả năng để nàng tra số dư còn lại, nhưng Lý Phong đến cả số thẻ của nàng cũng không biết, không có khả năng chuyển tiền sang mới đúng.

"Bỏ đi, đã vậy thì tra thử xem, cũng không tổn thất gì."

Nghĩ tới đây, Tần Mộng học theo câu nói vừa rồi của Lý Phong, sờ thẻ ngân hàng nói: "Ngươi đã là một cái thẻ ngân hàng trưởng thành, cần phải học tự mình kiếm ra tiền."

Nói xong nàng bấm mật mã, kích vào tra xét, rất nhanh một chuỗi con số 0 xuất hiện ở trước mắt Tần Mộng.

" 10. . . 10 triệu? ! ! !"

Thấy rõ ràng số dư, Tần Mộng nhịn không được kinh hô thành tiếng.

"Làm sao có thể chứ, ta có phải nhìn lầm hay không?"

Vì phòng ngừa hết thảy là ảo giác, Tần Mộng hung hăng bóp bắp đùi một cái, tiếp theo tắt website rồi vào lại lần nữa.

Vẫn là 10 triệu!

"Tiểu Phong, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Tần Mộng nhìn về phía Lý Phong, run giọng hỏi.

Chuyện bây giờ đã rất rõ ràng, số tiền này tuyệt đối có quan hệ với Lý Phong, chỉ là vì sao hắn làm như thế?

"Tần tỷ, số tiền này không phải của ta, là của Trần Hải."

Ngay sau đó Lý Phong kể lại đầu đuôi sự tình.

Tần Mộng nghe xong đầu tiên là thất thần, tiếp theo đòi trả tiền cho Lý Phong, Lý Phong nói hết lời, sau cùng thậm chí phải lấy tương lai của Lưu Hinh ra thuyết phục, mới khiến cho Tần Mộng đáp ứng nhận số tiền này.

"Tiểu Phong, ngươi đối xử với tỷ tỷ tốt như vậy, tỷ tỷ biết báo đáp ngươi thế nào đây. . ."

Tần Mộng nhìn khuôn mặt đẹp trai của Lý Phong, ánh mắt dần biến thành mê ly. . .

Chương 104. Có muốn cửng lên hay không?

"Khi tỷ tỷ gọi ta cùng ăn cơm, giúp ta giặt quần áo có phải vì muốn hồi báo không?" Lý Phong mỉm cười, chậm rãi nói.

Từ khi công ty phá sản, mẹ gặp tai nạn xe cộ qua đời, huynh đệ rời hắn mà đi, bạn gái chui vào lòng của nam nhân khác, bằng hữu, đồng học cũng đều thầm xa lánh hắn.

(đồng học:bạn cùng lớp)

Trước khi lấy được Hệ thống cứu vãn nữ thần, nhân sinh của Lý Phong đã rơi xuống đáy cốc, nếm hết nhân gian lạnh lùng, không cảm nhận được một tia ấm áp.

Cho đến khi gặp được Tần Mộng.

Tần Mộng đối xử với hắn bằng lòng tốt xuất phát từ nội tâm, tuy phần lớn mọi người nhìn vào sẽ cảm thấy không có gì đặc biệt, nhưng đối với Lý Phong đây là một vệt nắng ấm giữa mùa đông, vô cùng trân quý.

"Ừm, ta hiểu được, cám ơn ngươi Tiểu Phong, lòng tốt của ngươi ta sẽ ghi tạc trong lòng. Tỷ tỷ có thể ôm ngươi một cái không?"

Nói đến đây trên mặt Tần Mộng lộ vẻ xấu hổ.

"Đương nhiên có thể." Lý Phong cũng không nghĩ nhiều, giang hai cánh tay ra.

Tần Mộng tiến lên một bước ôm lấy Lý Phong, cảm thụ bờ ngực rắn chắc của Lý Phong vài giây đồng hồ, sau đó liền tách ra.

"Thời gian không còn sớm nữa, đệ đệ ngủ sớm một chút đi." Cười với Lý Phong một cái, Tần Mộng cũng không quay đầu lại, rời khỏi nơi này.

"Làm sao cứ cảm giác Tần tỷ hôm nay có chút không thích hợp?" Nhìn theo bóng lưng dần xa của Tần Mộng , Lý Phong nghi hoặc không thôi.

Trở lại phòng ngủ, Tần Mộng đóng kỹ cửa, sau đó dựa lưng vào cửa thở dài một hơi, âm thầm nói: "Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã phạm sai lầm lớn."

Nàng nghĩ Lý Phong có ý với mình nên mới bỏ công sức nhiều như vậy, mà nàng cũng rất có hảo cảm với Lý Phong, cho nên tối nay cố ý trang điểm một phen.

Khi nhìn thấy 10 triệu trong thẻ, loại cảm giác này càng mạnh mẽ, trong nháy mắt đó nàng thật sự rất muốn lấy thân báo đáp Lý Phong, nhưng sau đó Lý Phong đã đề tỉnh nàng.

Lý Phong giúp nàng, chỉ là bởi vì nàng trước đó cũng đã giúp Lý Phong, đơn thuần là lòng tốt báo đáp việc lành, căn bản không phải có ý tứ gì.

May mắn nàng kịp thời dừng lại trước bờ vực, không thì về sau nàng cũng không biết nên đối mặt Lý Phong như thế nào. . .

Trong phòng ngủ phụ, Lý Phong đơn giản rửa mặt một chút liền nằm ở trên giường.

"Cảm giác như thể ta lại trở về làm thiếu gia ăn chơi trác táng a, Tô Đồng 8 triệu, Tần Mộng 10 triệu, còn không chút đau lòng. . ."

"Bất quá tiếp tục như vậy không phải biện pháp, ta không có khả năng sẽ liên tục gặp phải mấy tên như Triệu Bằng, Trần Hải, phải nghĩ biện pháp kiếm tiền mới được."

Lý Phong đã nghĩ kỹ cách đối phó Tô gia Hoa Thành, đó là lấy đạo của ngươi trả lại cho ngươi.

Lúc trước Tô gia khiến công ty Lý Viện phá sản, Lý Phong cũng muốn Tô gia nếm thử tư vị bị phá sản!

Đợi đám người Tô gia phải nếm hết đau khổ thế gian, hắn sẽ đưa bọn chúng đi gặp Diêm Vương.

Bất quá làm như vậy ngoại trừ cần phải dùng một chút mưu kế, còn cần rất nhiều tiền tài.

"Trong hệ thống đúng là có không ít đồ tốt, chỉ là cần làm thế nào để chuyển hóa thành tiền đây. . ."

"Ngoài ra, chuyện của Ngụy Trường Công cùng Tùng Bản Nhuận cũng phải nhanh chóng giải quyết. . ."

Lý Phong cân nhắc thật lâu, đột nhiên ánh mắt sáng lên, nghĩ ra một biện pháp: "Hệ thống, giúp ta sàng lọc ra tất cả máy nghe trộm loại kích cỡ nhỏ."

Một cái chớp mắt sau, trước mắt Lý Phong liền xuất hiện một màn sang hơi mờ, đủ loại máy nghe trộm kiểu dáng cỡ nhỏ đã được chọn ra.

Qua một phen sàng lọc, Lý Phong tìm được một chiếc phù hợp: "QT-III, có thể kết nối với điện thoại Android 8. 0, khoảng cách tối đa có thể đạt tới 20 cây số, giá bán 500 điểm tích lũy."

Cái máy nghe trộm này mỏng như cánh ve, chỉ bằng một phần tư móng tay cái, trực tiếp dính vào thân thể không dễ tróc ra, bởi vì có công năng tự động ngụy trang màu sắc theo vật chủ nên rất khó bị người khác phát giác.

Sau khi kết nối với điện thoại, thông qua một phần mềm nữa là có thể biến tin tức nghe trộm thành văn bản, sẽ không bỏ sót bất luận tin tức hữu dụng nào.

"Chính là ngươi!"

Lý Phong trực tiếp bỏ 500 điểm tích lũy mua lấy QT-III.

Có máy nghe trộm, tiếp theo chỉ cần nghĩ biện pháp tiếp cận Ngụy Trường Công, bất quá đối với Lý Phong mà nói chuyện này không khó, hắn đã có một cái kế hoạch đại khái. . .

Ngày hôm sau, Lý Phong đi vào công ty rồi tới gặp Ngụy Băng Khanh xin số điện thoại của Ngụy Trường Công, sau đó mượn cớ xin nghỉ nửa ngày rời khỏi công ty.

Trong một căn hộ cao cấp ở thành Đông, Ngụy Trường Công đang ôm lấy một mỹ nữ trẻ tuổi trần trụi ngáy o o, đột nhiên một hồi chuông điện thoại vang lên.

"Mẹ nó, sáng sớm mà người nào lại gọi cho lão tử."

Ngụy Trường Công mơ mơ màng màng cầm lên bấm nghe.

"Uy, Ngụy tổng, ta là Lý Phong."

Nghe được câu này Ngụy Trường Công lập tức tỉnh táo lại, mắng to: "Lý Phong, con mẹ nó ngươi còn dám gọi điện thoại cho ta à. . ."

Hai ngày nay hắn nghĩ tới Lý Phong liền tức giận, không chỉ ở trước mặt mọi người chỉ ra hắn bất lực, sau khi chữa bệnh cho hắn xong lại làm hắn bất lực lần nữa.

Loại cảm giác bay lên đỉnh núi cao xong lại ngã vào trong đống bùn này, người nào có thể chịu đựng được? !

"Ngụy tổng đừng kích động, ta gọi điện thoại cho ngươi là muốn hỏi xem ngươi có còn muốn cửng lên hay không." Lý Phong nói.

Ngụy Trường Công: "? ? ? ?"

Chẳng lẽ là lương tâm Lý Phong trỗi dậy, muốn triệt để chữa tốt cho hắn?

"Ta cảm thấy thật có lỗi vì chuyện ngày hôm đó, cho nên muốn lại trị liệu cho Ngụy tổng một phen, Ngụy tổng nếu như không nguyện ý thì thôi vậy." Lý Phong nói xong ra vẻ muốn cúp điện thoại.

Ngụy Trường Công gấp gáp: "Đừng, nguyện ý, ta khẳng định nguyện ý a, ngươi ở đâu, ta phái người đi đón ngươi. . . Được, ta gửi địa chỉ cho ngươi."

Sau khi cúp điện thoại, Ngụy Trường Công thiếu chút nữa kích động đến mức nhảy dựng lên khỏi giường!

Tối hôm qua hắn vì có thể thịt em sinh viên non tơ kia, mà phải

uống hai viên thuốc loại rất mạnh, con mẹ nó vậy mà còn thiếu chút nữa không lên nổi.

Khi đó hắn liền suy nghĩ, cứ thế mãi đến một ngày cắn thuốc cũng không có tác dụng thì làm sao bây giờ? Kết quả là sáng nay lại nghe thấy cuộc gọi của Lý Phong.

Cái này gọi là sơn cùng thủy phục nghi không đường, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn a!

(tạm dịch: Núi cùng nước tận ngờ hết lối, Bóng liễu hoa tươi một thôn làng. Chỉ việc đang hết đường thì thấy được hi vọng).

Khi Lý Phong chạy tới nơi này, Ngụy Trường Công đang ngồi ở trên ghế sa lon hút thuốc, mà em sinh viên đại học đã sớm bị hắn đuổi đi.

"Ai nha Lý tiên sinh, gặp được ngươi ta liền cảm thấy thật vui mừng, bao giờ chúng ta bắt đầu?"

Ngụy Trường Công vùi tắt thuốc lá, kích động nói.

"Hiện tại liền bắt đầu a, ngươi trước tiên hãy cởi y phục ra nằm ở trên giường."

Lý Phong cũng không nói nhảm, móc ra ngân châm rồi nói.

Từng có kinh nghiệm lần trước, Ngụy Trường Công rất phối hợp cởi áo nằm ở trên giường.

Giống lần trước, Lý Phong cầm chín cái ngân châm trên tay, sau đó nhanh chóng đâm vào thân thể Ngụy Trường Công.

"Tê. . . Làm sao có chút đau vậy?" Châm đầu tiên đâm xuống Ngụy Trường Công đã cảm thấy không thích hợp, lần trước chỉ là có chút tê nha, lần này lại rất đau, tình huống như thế nào?

"Lần này dùng phương pháp trị liệu mới, đau là phản ứng bình thường, ngươi nhịn một chút đi." Lý Phong nín cười tiếp tục ghim châm.

Con mẹ nó, 《 Cửu Chuyển Thần Châm 》 đã bị hệ thống thu hồi

rồi, đến huyệt vị hắn còn không biết, châm trực tiếp đâm vào thịt có thể không đau sao?

Rất nhanh chín cái ngân châm đâm xong, máy nghe trộm cũng bị Lý Phong thừa cơ đính vào trên lưng Ngụy Trường Công.

Sau khi nhổ châm ra, trên lưng Ngụy Trường Công xuất hiện chín lỗ máu, may mà Lý Phong đâm không sâu, ngân châm cũng nhỏ, vết thương rất nhanh liền có thể khép lại.

"Lần này là phương pháp trị liệu tốt cho lâu dài, nên trong thời gian ngắn không thấy được hiệu quả, ba ngày sau ta đến trị liệu cho ngươi một lần nữa, đến thời điểm đó ngươi lại có thể cửng lên rồi."

"Bất quá ta phải nhắc nhở ngươi một chút, trong ba ngày nữa ngươi không thể tắm rửa, để tránh nguyên khí tiết ra ngoài rồi thất bại trong gang tấc."

Lý Phong ra sức trách nhắc nhở. .

Ngụy Trường Công cũng không nghĩ nhiều lập tức đáp ứng, chỉ cần có thể lấy lại tôn nghiêm đàn ông, đừng nói ba ngày không tắm rửa, cho dù ba tháng không tắm rửa hắn cũng có thể nhịn a!

Đồng thời Ngụy Trường Công cảm thấy Lý Phong này làm người rất không tệ, bỏ qua hiềm khích cũ, có y đức, có trách nhiệm, về sau nếu hắn làm Tổng giám đốc, nhất định sẽ trọng dụng Lý Phong!

Chương 105. How old are you? !

Đi ra khỏi biệt thự, Lý Phong lấy điện thoại di động ra bấm vào ứng dụng, động tĩnh bên chỗ Ngụy Trường Công liền bị hắn nghe hết.

"Không hổ là đồ lấy ra từ hệ thống, trâu bò đến rối tinh rối mù."

Lý Phong cười đắc ý, sau đó trở lại công ty.

Bởi vì hôm nay là thứ 5, có mấy cuộc họp thường kì được mở, Ngụy Băng Khanh cùng Tô Đồng đều không ở văn phòng, Lý Phong cũng thanh nhàn, nên ở trong phòng làm việc uống trà nghe lén.

Bất quá Lý Phong nghe lén cả ngày cũng không bắt được tin tức hữu dụng nào. . .

Chiều ngày hôm sau, Lý Phong từ rất sớm đã đến biệt thự số 6 khu Tinh Huy , hắn phải cùng Ngụy Băng Khanh tham gia tiệc tối từ thiện, cho nên sớm tới đón nàng.

Ấn vang chuông cửa, cửa lớn biệt thự từ từ mở ra.

Vừa mới tiến vào lầu một, Lý Phong liền thấy được Ngụy Băng Khanh mặc áo tập gym của nữ cùng quần đùi ngắn, nàng đưa hai tay chống đất, bờ mông nhổm lên thật cao, chân trái giơ lên giữa không trung.

"Đây là. . . Luyện yoga?" Lý Phong nhất thời sững sờ, ánh mắt không ngừng đánh giá body không một vết muỗi đốt của Ngụy Băng Khanh.

Dáng người Ngụy Băng Khanh vốn hoàn mỹ, bình thường mặc đồ công sở đã đủ hấp dẫn ánh mắt người khác, giờ mặc bộ đồ này chỉ số quyến rũ càng là tăng vọt!

Từ xa nhìn lại, bờ mông Ngụy Băng Khanh tựa như hai quả dưa

siêu to siêu khổng lồ, quần đùi ngắn bó sát bờ mông tạo thành đường cong chết người.

Ánh mặt trời thông qua cửa sổ rơi xuống sàn, chiếu lên cặp chân dài nõn nà của Ngụy Băng Khanh, tỏa ra hào quang óng ánh.

Hai ngọn núi bị sức hút trái đất kéo xuống, theo động tác của Ngụy Băng Khanh không ngừng lắc lư.

Mỗi khi nó lắc một cái, trái tim của Lý Phong lại đập nhanh thêm một nhịp, làm Lý Phong cảm thấy toàn thân khô nóng.

"Hô"

Ngay tại thời điểm Lý Phong nhìn không rời mắt thưởng thức cảnh đẹp, Ngụy Băng Khanh kết thúc động tác yoga, đứng dậy cầm khăn mặt lau cái trán đầy mồ hôi, lúc này mới nhìn sang Lý Phong.

Khi nàng nhìn thấy cái nhìn nóng rực của Lý Phong liền đỏ mặt, vội vàng cúi đầu.

"Biệt thự được trang bị hệ thống điều khiển bằng giọng nói, cho nên ta vẫn đang tập yoga. . ."

Ngụy Băng Khanh nhỏ giọng giải thích.

Lý Phong bừng tỉnh đại ngộ, hắn vừa rồi còn đang cảm thấy kỳ quái vì sao Ngụy Băng Khanh có thể vừa mở cửa vừa tập Yoga, hóa ra là do điều khiển bằng âm thanh a. . .

"Khó trách dáng người Ngụy tổng tốt như vậy, hóa ra nhờ thường xuyên tập yoga a." Lý Phong vừa cười vừa nói.

(ít người nói ra nhưng tập yoga sẽ tăng khả năng giường chiếu, bác nào muốn thì có thể tập @@)

"Ngươi gặp nữ nhân nào cũng miệng lưỡi trơn tru như vậy sao?" Ngụy Băng Khanh trừng mắt lườm Lý Phong, dùng ngữ khí quái dị hỏi.

Lý Phong: "? ? ?"

Ta làm sao lại thành miệng lưỡi trơn tru rồi? Đó gọi là trình bày sự thật a!

Còn nữa. . . Ngươi nói vậy là ý gì a, cứ như thể ta rất trăng hoa vậy!

"Thời gian còn sớm, ngươi trước tiên cứ ngồi ở đây thêm một hồi, ta đi thay quần áo."

Nói xong Ngụy Băng Khanh quay người lên lầu hai.

"Vì sao ta cảm thấy Ngụy Băng Khanh có chút tức giận. . . Chẳng lẽ nàng cũng bị bà dì ghé thăm?"

Lý Phong lắc đầu, ngồi ở trên ghế sa lon chờ đợi.

Một lần chờ đợi này là ròng rã một giờ. . .

Khi Ngụy Băng Khanh trang điểm hoàn tất, đi ra khỏi phòng ngủ, Lý Phong trực tiếp ngốc tại chỗ!

Trời ơi, đẹp, quá đẹp, đẹp như tiên nữ, không, tiên nữ còn bị bỏ xa tám dãy phố!

Mái tóc dài màu đen cuốn lên đỉnh đầu, dung nhan tuyệt mỹ nên chỉ cần chút trang sức cũng làm nổi lên khí chất quý phụ mười phần.

Một bộ váy dài màu đỏ, lộ ra chân dài trắng nõn. Cổ áo hình chữ V khoét sâu, gần như nhìn thấy gần nửa bầu ngực.

Trên cổ đeo một cái dây chuyền chói mắt, phần dưới dây chuyền là một viên ruby đỏ 20 cara, gần như rơi vào khe rãnh thật sâu trước ngực.

Bàn chân đeo một đôi giày cao gót màu đỏ được trang trí tỉ mỉ, mười ngón tay ngón chân cũng được bôi sơn đỏ lộ ra bên ngoài, khiến người ta nhịn không được muốn hôn một cái.

Nữ thần, đây mới thực sự là nữ thần!

"Nhìn đủ chưa?" Ngụy Băng Khanh trừng mắt nhìn Lý Phong,

mặt không biểu tình nói.

"Chưa. . ." Lý Phong vô ý thức nói.

Ngụy Băng Khanh lại hung ác lườm Lý Phong một cái, tiếp theo nhịn không được lộ ra vẻ tươi cười.

Gia hỏa này nói chuyện thành thật như vậy từ bao giờ rồi? Bất quá nghe vào vẫn rất êm tai đấy . .

"Đi thôi, ngươi lái xe." Ngụy Băng Khanh chậm rãi đi xuống thang lầu, lấy ra chìa khóa xe Mercedes từ túi xách lập lòe màu sắc, giao cho Lý Phong.

Lý Phong tiếp nhận chìa khoá, chạy xe đến cửa biệt thự, đợi Ngụy Băng Khanh ngồi lên ghế, xe Mercedes-Benz S600 chậm rãi rời tiểu khu Tinh Huy.

Nửa giờ sau, hai người đi tới nơi tổ chức yến hội từ thiện- Minh Châu đại khách sạn.

Sau khi dừng hẳn xe, Lý Phong mở cửa xe vịn Ngụy Băng Khanh đi xuống, sau đó muốn đi phía trước mở đường.

"Ngươi đi nhanh như vậy làm gì, ta đang mang giày cao gót đấy." Ngụy Băng Khanh đưa tay giữ chặt ống tay áo của Lý Phong, u oán nói.

"Ách?" Lý Phong ngơ ngẩn, không phải chứ. . . Ngụy Băng Khanh đây là biểu lộ gì, u oán? Oán phụ trách chồng vô tâm a?

"Chúng ta là đi tham gia yến hội, chẳng lẽ ngươi không định tỏ vẻ thân sĩ một chút để cho ta khoác tay a?"

Ngụy Băng Khanh trợn mắt lườm Lý Phong, lộ vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

Lý Phong: ". . ."

Tổng giám đốc lạnh lùng hôm nay biểu hiện rất kỳ quái, trong công ty hắn căn bản không thấy được những biểu lộ này của nàng a.

Nhưng nghi hoặc thì nghi hoặc, Lý Phong vẫn duỗi ra cánh tay trái.

Trong nháy mắt được Ngụy Băng Khanh khoác tay, thân thể Lý Phong đột nhiên cứng ngắc, tựa như bị chạm điện.

"Bình tĩnh bình tĩnh, ngươi dù gì cũng là nam nhân từng được Tống Uyển Quân buscu, chỉ là được Ngụy Băng Khanh khoác tay mà thôi, có cái gì mà khẩn trương!"

Lý Phong hít sâu, điều chỉnh hô hấp, ưỡn ngực bước chân về phía cửa khách sạn.

Lý Phong không biết là, cảm thụ của Ngụy Băng Khanh giờ phút này cũng không tốt hơn hắn, bởi vì đây là lần đầu tiên nàng khoác tay một người nam nhân, hơn nữa còn là ở trước mặt mọi người.

"Hô, Ngụy Băng Khanh, ngươi cần phải trấn định, đây chỉ là một loại lễ tiết mà thôi, nhất định phải trấn định!" Ngụy Băng Khanh tự an ủi mình.

Đi vào cửa khách sạn, một vị nhân viên bảo an chào đón: "Xin ngài đưa ra thiệp mời."

Lý Phong vốn không chú ý tới đối phương, nghe thấy thanh âm này lập tức sững sờ: "Tưởng Mộng Dao? !"

Lý Phong hiện tại rất muốn nói một câu "How old are you? !" Tiểu gia và nàng có xung đột từ kiếp trước a?

"Là ngươi? !" Tưởng Mộng Dao cũng sững sờ.

Tối nay trong yến hội từ thiện này có rất nhiều nhân vật nổi tiếng, lại là tổ chức tại tại thành Đông, phân cục rất xem trọng việc này, nên bố trí rất nhiều cảnh sát ở xung quanh, Tưởng Mộng Dao phụ trách công tác kiểm an trước cửa.

Nhưng Tưởng Mộng Dao không nghĩ tới là, nàng vậy mà lại gặp tên Lý Phong mình hận đến ngứa răng lần nữa!

Cái này có tính là oan gia ngõ hẹp không?

"Các ngươi quen biết nhau?" Ngụy Băng Khanh liếc nhìn hai người.

Vô luận là biểu lộ hay ngữ khí, đều thuyết minh giữa hai người này có quan hệ không đơn giản a.

"Không biết."

Lý Phong cùng Tưởng Mộng Dao trăm miệng một lời nói, quan trọng đều là một loại ngữ khí ghét bỏ.

Ngụy Băng Khanh: ". . ."

Không phải chứ. . . Các ngươi làm vậy vô cùng lộ liễu a, biểu hiện này hoàn toàn là giữa hai chúng ta có rất nhiều chuyện xưa !

Chương 106. Bạn trai nữ thần

"Hừ!" Tưởng Mộng Dao lạnh lùng hừ một tiếng nghiêng đầu đi, không muốn nhìn Lý Phong.

Lý Phong cũng hừ một tiếng nghiêng đầu đi, mặt đầy vẻ ghét bỏ.

Người không rõ tình huống còn tưởng rằng hai người này là hoan hỉ oan gia ấy chứ, ví dụ như Ngụy Băng Khanh. . .

(hoan hỉ oan gia:kiểu cặp đôi chắc chắn sau này sẽ thích nhau, nhưng hiện tại đang trong giai đoạn ghét nhau thì phải, ko rõ đúng nghĩa không @@)

"Đây là thiệp mời yến hội, không có vấn đề gì thì xin tránh ra." Ngụy Băng Khanh đè xuống nghi ngờ trong lòng, lấy ra thiệp mời nói.

Thực ra dù Ngụy Băng Khanh không cầm thiệp mời Tưởng Mộng Dao cũng biết nàng là ai, cả thành phố Minh Châu này có mấy kẻ không biết Ngụy Băng Khanh, bất quá Tưởng Mộng Dao vẫn cẩn thận kiểm tra.

Yến hội quy định mỗi vị khách quý đều có thể mang theo một đồng bạn, sau khi xác định thiệp mời không có vấn đề Tưởng Mộng Dao liền tránh ra.

Nhìn theo bóng lưng dần xa của Lý Phong, Tưởng Mộng Dao đột nhiên có một loại dự cảm không tốt lắm: "Hừ, mỗi lần gặp phải gia hỏa này đều không có chuyện tốt. . . Hi vọng buổi tối hôm nay hết thảy thuận lợi."

"Nàng là bằng hữu của ngươi?" Sau khi đi thêm một đoạn, Ngụy Băng Khanh làm bộ tùy ý hỏi.

"Thôi xin người, ta không bao giờ muốn có loại bằng hữu như vậy." Ngay sau đó Lý Phong kể lại một lần những chuyện xảy ra giữa hắn cùng Tưởng Mộng Dao cho Ngụy Băng Khanh nghe.

Ngụy Băng Khanh mặt không biểu tình gật đầu, không nói thêm nữa.

Giờ phút này, bên trong phòng yến hội, Phùng Tuấn từng có xung đột nhỏ với Lý Phong đang vừa nói vừa cười với hai người đồng lứa.

"Phùng thiếu, nghe nói Ngụy Băng Khanh cũng sẽ tới, đây chính là một cơ hội tốt để chiếm lấy trái tim mỹ nhân a." Một nam tử trẻ tuổi mặc đồ đen Tuxedo, đeo mắt kính gọng vàng cười nói.

Hắn tên là Vệ Dương, là con trai thị trưởng thành phố, bằng vào tầng thân phận này hắn đã có thể bước vào vòng tròn quan hệ của các đại thiếu gia đỉnh cấp Minh Châu.

"Các huynh đệ tí nữa sẽ ủng hộ ngươi hết lòng, cứ yên tâm lớn mật mà theo đuổi đi." Một nam tử trẻ tuổi nhuộm tóc vàng nháy mắt nói.

Hắn tên là Hoàng Bân, một thiếu gia nhà giàu, sản nghiệp trong nhà có mấy tòa mỏ, tài sản xấp xỉ nhà Phùng Tuấn.

Phùng Tuấn bình thản cười một tiếng, nói tiếp: "Vệ thiếu, nghe nói nữ thần trong mộng của ngươi- Hứa Mạn cũng tới, ngươi đã làm tốt chuẩn bị chưa?"

Phùng Tuấn mặc âu phục trắng phóc đúng chuẩn soái ca, tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, tướng mạo xuất chúng, thân thể cao gầy, làm cho hắn ở giữa một đám con nhà giàu cũng lộ ra chút cảm giác hạc giữa bầy gà.

"Nếu có cơ hội tự nhiên sẽ không bỏ qua." Trong mắt Vệ Dương hiện lên một tia sáng.

Hứa Mạn là nữ ngôi sao thành danh đã lâu của Hoa Hạ, phim ảnh và ca hát đều giỏi, được fan hâm mộ đặt cho cái tên Tam Tê Thiên Hậu, bây giờ đã 35 tuổi, nhưng bảo dưỡng tốt nên vẫn như thiếu nữ, trọng yếu nhất là chưa bao giờ có lời đồn hay lùm xùm gì giống các sao nữ khác, là tình nhân trong mộng của rất nhiều nam nhân.

Vệ Dương ưa thích Hứa Mạn là sự tình công khai trong vòng

tròn quan hệ giữa các thiếu gia, theo cách nói của hắn, Hứa Mạn từ trên xuống dưới đều lộ ra mị lực của nữ nhân thành thục, có thể chịch Hứa Mạn một đêm là tâm nguyện lớn nhất của hắn.

Vây chung quanh ba người Phùng Tuấn còn có một đám nam nữ trẻ tuổi, bọn họ cũng là con cháu nhà giàu của thành phố Minh Châu, bất quá so với ba người Phùng Tuấn thì kém hơn một chút.

Trừ những con nhà giàu này ra, bên trong phòng yến hội còn tụ tập những giám đốc xí nghiệp, ngôi sao showbiz, mỗi người đều chuyện trò vui vẻ theo vòng tròn quan hệ của mình.

Ngay tại thời điểm mấy tên Phùng Tuấn nói chuyện, Ngụy Băng Khanh khoác tay Lý Phong đi vào phòng yến hội.

"Ta XXX, nam nhân bên cạnh Ngụy Băng Khanh là ai?" Hoàng Bân là người thứ nhất phát hiện Ngụy Băng Khanh tiến vào, ngay sau đó thì kinh hô thành tiếng.

Mọi người quay đầu nhìn lại, đầu tiên là bị vẻ đẹp của Ngụy Băng Khanh làm cho kinh diễm, tiếp theo lại thấy Lý Phong đang được Ngụy Băng Khanh khoác tay, lập tức miệng mở lớn, thần tình giật mình khó tin!

"Con mẹ nó, Ngụy Băng Khanh đã là hoa có chủ? Không thể nào!"

"Nam nhân kia rất lạ mắt a, là cậu ấm nhà ai?"

"Dám tranh đoạt nữ nhân với Phùng thiếu, người anh em này chán sống a?"

Đồng tử Phùng Tuấn co rụt lại, sắc mặt trong nháy mắt biến thành u ám, người khác không nhận ra Lý Phong, Phùng Tuấn hắn lại nhận ra, còn là hóa thành tro cũng nhận ra!

"Phùng thiếu, ngươi biết tiểu tử này?" Vệ Dương thấy sắc mặt Phùng Tuấn biến hóa, lộ vẻ quái dị hỏi.

"Ừm, hắn tên là Lý Phong, bảo tiêu của Ngụy Băng Khanh, thân thủ không tệ, bất quá xuất thân không phải quá tốt."

Sau đêm đó, Phùng Tuấn tìm người tra xét nội tình của Lý Phong, trừ chuyện Lý Phong là con riêng của Vương gia không tra được, còn lại cơ bản cuộc đời Lý Phong đều bại lộ.

Phùng Tuấn vốn cho rằng tên tiểu tử nghèo như Lý Phong căn bản không cách nào tạo thành uy hiếp cho hắn, hiện tại xem ra là hắn đánh giá thấp Lý Phong.

Bất quá không vấn đề, chỉ cần hắn nghiêm túc, Lý Phong vẫn không thể sinh ra uy hiếp gì, hắn có cái tự tin này!

"Đi, tới nghênh đón nàng công chúa của đêm nay nào."

Phùng Tuấn đặt chén rượu xuống, dẫn một đám người trùng trùng điệp điệp đi đến chỗ Ngụy Băng Khanh.

"Lý Phong, đợi chút nữa đừng nói chuyện nhiều, hết thảy giao cho ta." Ngụy Băng Khanh phát hiện Phùng Tuấn đi tới, đôi mi thanh tú không khỏi hơi nhíu lại.

Nàng hiểu Phùng Tuấn, đợi chút nữa Phùng Tuấn khẳng định sẽ châm chọc nói móc Lý Phong, bạn bè cạnh Phùng Tuấn cũng không phải thiện nam tín nữ, nói chuyện khẳng định không dễ nghe.

Nàng cũng hiểu Lý Phong, gia hỏa này rõ ràng là một tên cuồng bạo lực, ghét là đấm ngay, căn bản không thèm quan tâm đối phương có thân phận gì.

Nàng mang Lý Phong tới để tham gia dạ yến từ thiện, không phải nghe nhạc Tướng Thanh (hát hài hước châm biếm). . .

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, cười nói: "OJ. . . K."

Khuôn mặt Ngụy Băng Khanh nhất thời đỏ bừng, hiện tại là thời đại Internet, dù nàng không nói thô tục, cũng biết vừa rồi Lý Phong muốn nói cái gì, không phải OJK thì là cái gì. . .

(sorry các bác, đợi đệ tra được nghĩa sẽ chú thích sau @@)

Phi, thật khó nghe!

"Băng Khanh, ngươi hôm nay thật xinh đẹp." Phùng Tuấn đi tới

trước mặt Ngụy Băng Khanh liền dừng lại, lộ vẻ mặt tươi cười nói.

Vệ Dương, Hoàng Bân cũng ào ào gật đầu phụ họa.

"Cảm ơn lời khích lệ, còn sự tình gì nữa không? Không thì xin tránh ra." Ngụy Băng Khanh mặt không biểu tình nói.

Lý Phong không khỏi liếc nhìn nàng một cái, đúng là tổng giám đốc lạnh lùng có khác, được người khác khích lệ cũng tỏ vẻ như không, cái định lực này hiếm người sánh được !

Khóe miệng mấy người Vệ Dương giật giật, ai cũng biết Ngụy Băng Khanh là một đóa băng tuyết liên, người muốn hái nàng quá nhiều, nhưng đại bộ phận đều chết cóng từ giữa sườn núi.

Quan trọng là Ngụy Băng Khanh không phải nữ nhân bình thường, không thể sử dụng thủ đoạn ngầm với nàng, người một mực kiên trì giống Phùng Tuấn thật ra không nhiều.

"Băng Khanh, chúng ta đều là lão bằng hữu nhiều năm, không cần phải trốn tránh ta như vậy chứ?" Phùng Tuấn cười khổ không thôi nói.

"Xin lỗi, ta không muốn tránh ngươi, chỉ là không muốn một mực đứng ở chỗ này mà thôi." Nói xong Ngụy Băng Khanh liền muốn rời khỏi nơi này.

"Chờ một chút!" Phùng Tuấn ngăn trở trước mặt hai người: "Băng Khanh, ta có một điều nghĩ mãi không hiểu được, Lý Phong chỉ là một bảo tiêu, lấy thân phận của hắn căn bản không xứng đi tới nơi này, ngươi tại sao lại muốn dẫn hắn tới?"

Lông mày Ngụy Băng Khanh nhíu lại, đang định nói chuyện, Phùng Tuấn lại nói tiếp: "Lý Phong, làm người thì phải biết mình là ai, biết chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, nếu không rất dễ dàng rước họa vào thân."

Lý Phong nghe vậy, trong mắt có hàn quang lóe lên.

Đúng lúc này, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Bạn trai nữ thần "

"Mục tiêu: Ở trước mặt mọi người xác nhận mình là bạn trai nữ thần Ngụy Băng Khanh, không giới hạn phương thức."

"Khen thưởng: 200 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy." .

"Chú thích: Đối mặt tình địch khiêu khích chỉ cần nhớ kỹ một câu, không cần sợ, cùng lắm là đánh chết con mẹ hắn! —— trích 36 kế tán gái."

Thấy vậy, Lý Phong thầm thở dài. Ài, tại sao cứ nhất quyết phải trào phúng ta chứ, ta ghét nhất chính là loại nhân vật phụ không biết điều như ngươi!

Chương 107. Ta kiêu ngạo sao?

Lý Phong đảo mắt nhìn những người ở đây một lượt, khóe miệng nhếch lên tạo thành nụ cười lạnh lùng.

Đám người Phùng Tuấn, Vệ Dương sững sờ. Tên này cười cái gì, có cái gì buồn cười, người ta đang làm nhục ngươi đấy!

Chỉ có Ngụy Băng Khanh là hiểu được, lúc trước khi Ngụy Tử Bình, Ngụy Trường Công khiêu khích Lý Phong, hắn cũng cười như vậy. . .

Nói cách khác, tiếp theo sẽ có chuyện không hay phát sinh?

Nghĩ tới đây Ngụy Băng Khanh liền muốn kéo Lý Phong rời đi, nhưng lúc này Lý Phong đã lên tiếng.

"Nếu như không phải có ngươi nhắc nhở ta, ta đúng là thực sự quên mất mình có thân phận gì."

Vừa mới nói xong, Lý Phong quay đầu hôn lên gương mặt Ngụy Băng Khanh một cái.

Ngụy Băng Khanh: ". . ."

Phùng Tuấn: ". . ."

Đám người Vệ Dương: ". . ."

Giật mình, ngơ ngẩn, bất ngờ, đủ loại tâm tình bao phủ bầu không khí của đám đông.

Ánh mắt đám người Phùng Tuấn đều dại ra!

Chỉ là nói về mức độ ngây ngẩn, Ngụy Băng Khanh còn vượt qua bọn họ một bậc, bản tiểu thư bị nam nhân hôn má, hơn nữa là tại trước mắt bao người?

Mấu chốt là. . . Nàng còn không có bất kỳ cảm giác phản cảm

nào!

Đây là cái tình huống gì?

"Hiện tại các ngươi đã biết thân phận của ta chưa?" Lý Phong vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm khóe miệng.

Gương mặt tổng giám đốc vừa thơm vừa mềm, hôn một cái mà cảm giác không kém hơn bao nhiêu so với bị Tống Uyển Quân cắn một lần.

Chỉ bằng vào khuôn mặt trợn mắt há hốc mồm của nàng, nhìn vào đã thấy rất thoải mái!

Phùng Tuấn mờ mịt lắc đầu, hắn đến bây giờ vẫn chưa thể tin tưởng nữ thần của mình bị Lý Phong hôn, cảm giác bộ não như ngừng vận chuyển.

"Bạn trai Ngụy tổng a! Rõ ràng như vậy mà ngươi cũng không nhìn ra?" Lý Phong trợn mắt một cái, ngữ khí khinh thường.

"Bạn trai cái rắm, ngươi chỉ là một tên bảo tiêu, bảo tiêu!" Bộ não Phùng Tuấn rốt cục khôi phục vận chuyển, chỉ thẳng mặt Lý Phong tức giận rống to.

Lý Phong lộ vẻ mặt không biểu tình gật đầu: "Đúng, ta là bảo tiêu, nhưng ta có kiêu ngạo không? Ta có tự hào không? Ta có khoe khoang không?"

Ngụy Băng Khanh: ". . ."

Phùng Tuấn: ". . ."

Vệ Dương: ". . ."

Hoàng Bân: ". . ."

Ngữ khí tự hào của tên này là sao? Một tên bảo tiêu rách nát mà cũng có tư cách tỏ ra tự hào trước mặt những đại thiếu gia đỉnh cấp như chúng ta? Đi nhầm vào phim trường à!

"Nói tóm lại, thân phận bây giờ của ta là bạn trai Ngụy tổng, cho

nên hiện tại ta rất kiêu ngạo."

"Hiện tại ta và Ngụy tổng muốn đi vào bên trong, không có việc khác thì tránh sang một bên, chó ngoan không cản đường, đã từng nghe câu này chưa?"

Lý Phong lần nữa bổ ra một đao, đâm thẳng vào tim Phùng Tuấn.

"Hô, Băng Khanh, hắn làm như vậy ngươi chẳng lẽ không tức giận?" Phùng Tuấn nghĩ tới thân phận của mình, không muốn ở trong trường hợp này lại cãi lộn với Lý Phong giống như đám tiểu lưu manh.

Dù là muốn thu thập Lý Phong, cũng phải làm trong âm thầm. . .

"Hắn làm vậy vì đã được ta cho phép, tại sao ta phải tức giận."

Vứt lại câu nói này, Ngụy Băng Khanh liền kéo Lý Phong rời khỏi nơi đây, chỉ còn đám người Phùng Tuấn đứng tại chỗ nhìn nhau.

"Phùng thiếu, việc này ngươi định bỏ qua như vậy?"

"Phùng thiếu, việc này tuyệt đối không thể nhịn a, chúng ta đã bao giờ chịu ủy khuất như vậy? Ngươi chỉ cần nói một câu, bọn ca lập tức tìm người phế hắn!"

"Đúng, không chỉ phế hắn, còn phải làm hắn hối hận vì đã đi tới cái thế giới này!"

Đám người Vệ Dương giống như con mèo bị đạp trúng đuôi, cả đám đều hận không thể xé xác Lý Phong thành mảnh nhỏ.

Trong mắt Phùng Tuấn lóe lên một vệt hàn quang: "Khẳng định không thể bỏ qua như vậy, cục tức này ta nuốt không trôi! Bất quá loại trường hợp này người nào cũng không thể làm to chuyện. . . Trước khi phế hắn chúng ta hãy làm cho hắn cảm thụ tư vị bị làm nhục trước mặt mọi người đã!"

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 200 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: B- cấp

Điểm kinh nghiệm: 700/ 1200

Điểm tích lũy: 6890

Điểm chinh phục: 0

Kỹ năng: 《 Ném chuẩn ném mạnh》, 《 Chân khí nhập môn 》, 《 Lưu Vân Bộ 》, 《 Siêu cấp thuật cận chiến 》, 《 Sơ cấp Ẩn Thân Thuật 》.

Nhiệm vụ đang chờ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh (2), Âm mưu của tập đoàn Tam Khẩu.

Nhìn vào thuộc tính cá nhân, Lý Phong đắc ý tắt hệ thống.

Hôn mặt tổng giám đốc một cái, còn có thể hoàn thành nhiệm vụ thu hoạch được khen thưởng, hệ thống, nhiệm vụ kiểu này về sau đưa tới bao nhiêu ta nhận bấy nhiêu!

Ngay tại thời điểm Lý Phong đang thoải mái, đột nhiên một hồi đau đớn truyền đến.

"Tê. . . Ngụy tổng, tại sao ngươi nhéo ta?" Lý Phong lộ vẻ mặt vô tội nhìn về phía Ngụy Băng Khanh.

Khuôn mặt Ngụy Băng Khanh lạnh như băng: "Nói, vừa rồi vì sao ngươi. . . Hôn ta?"

"Ừm. . . Chỉ là một loại lễ tiết. . ." Lý Phong có chút ủy khuất, còn có mấy phần bối rối.

Hắn cũng không thể nói mình làm vậy vì hoàn thành nhiệm vụ a?

"Lễ tiết? Lễ tiết của chúng ta đâu có hôn má? Ngươi tưởng đây

là Pháp à?" Ngụy Băng Khanh hận đến ngứa răng, nàng còn chưa thèm ủy khuất đấy!

"Thật sao. . . Hay là ngươi chỉ cho ta biết hôn kiểu Pháp là thế nào? Để lần sau ta tránh không làm vậy nữa." Lý Phong lộ vẻ mặt hiếu kì.

Ngụy Băng Khanh: ". . ."

Gia hỏa này sao mặt dày như thế, đã chiếm tiện nghi một lần, còn đòi chiếm thêm lần nữa?

Ngụy Băng Khanh càng nghĩ càng giận, hung ác cấu mạnh eo Lý Phong một cái.

"Tê. . ." Lý Phong hiện tại da dày thịt béo, không thấy đau đớn gì, nhưng vì làm tổng giám đốc lạnh lùng hài lòng, cuối cùng vẫn trái lương tâm làm ra bộ dạng đau đến mức không muốn sống.

"Mau nhìn, Hứa Mạn đến!"

"Là Hứa Mạn!"

"Rốt cục đã được nhìn thấy người thật, so với trên TV còn xinh đẹp hơn!"

Đúng lúc này, từng hồi tiếng kinh hô vang lên chung quanh, Lý Phong nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử mặc dạ phục màu đen đi vào phòng yến hội, chính là Hứa Mạn.

Vừa nhìn Lý Phong đã bị Hứa Mạn làm cho kinh diễm, ngũ quan tinh xảo, khuôn mặt xinh đẹp, cái cổ thon dài, cặp núi ngạo nghễ rung động theo từng bước chân, đáy thắt lưng ong, hai chân thẳng tắp, thân thể thướt tha vô cùng.

Nếu như nói Ngụy Băng Khanh là một đóa Tuyết Liên trên băng sơn, Tống Uyển Quân là hoa hồng có gai, Tô Đồng là hoa bách hợp tươi mát, vậy Hứa Mạn là một đóa mẫu đơn đang nở rộ, ung dung quý phái, đoan trang hào phóng.

Giống như lời của Vệ Dương, toàn thân Hứa Mạn đều lộ ra một mùi vị nữ nhân thành thục.

Rất khó tưởng tượng Hứa Mạn ở trước mặt người ngoài luôn đoan trang hào phóng, khi bị nam nhân chinh phạt sẽ làm ra biểu lộ như thế nào, có lẽ chỉ là một tiếng rên rỉ, đã có thể làm cho đại đa số nam nhân đều bị tước vũ khí đầu hàng.

"Nàng đẹp không?"

Ngay tại thời điểm Lý Phong nhìn chằm chằm Hứa Mạn, một thanh âm hơi có vẻ u oán vang lên.

"Không đẹp bằng ngươi." Lý Phong phản ứng cấp tốc, loại vấn đề nguy hiểm này hắn đương nhiên biết phải trả lời thế nào a.

Ngụy Băng Khanh hừ lạnh một tiếng, kéo Lý Phong đi đến vòng tròn quan hệ giữa các xí nghiệp, rất nhanh Ngụy Băng Khanh liền bắt chuyện với một số chủ tịch, tổng giám đốc các tập đoàn.

Kết nối với thành viên trong vòng tròn quan hệ của mình rất trọng yếu, tựa như Ngụy Băng Khanh bây giờ, có lẽ chỉ cần nói chuyện một phen, là sẽ thúc đẩy một đơn hàng mấy trăm triệu vài tỷ thậm chí là trên 10 tỷ.

Khi bắt chuyện, Ngụy Băng Khanh đang định tìm cơ hội giới thiệu Lý Phong cho những chủ tịch và tổng giám đốc kia, nhưng vào lúc này đám người Phùng Tuấn đuổi tới.

"Băng Khanh, để cho ta giúp ngươi giới thiệu đi. Hắn tên là Lý Phong, con một của tài nữ thương nghiệp Lý Viện." Phùng Tuấn đi tới bên cạnh Ngụy Băng Khanh, chậm rãi nói.

Nghe thấy lời ấy, các lão tổng đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phùng Tuấn lộ vẻ mặt hướng tới tiếp tục nói: "15 năm trước, Lý Viện tay trắng khởi nghiệp, dần tạo nên tập đoàn Osvili, ngắn ngủi 12 năm đã làm Osvili phát triển thành một công ty có tư sản 10 tỷ."

"Chỉ tiếc về sau chiến lược phát triển của Lý Viện xảy ra vấn đề, dẫn đến tập đoàn phá sản, nàng cũng qua đời trong một vụ tai nạn xe cộ ba năm trước." .

"Bất quá lạc đà gầy vẫn béo hơn ngựa, Lý thiếu hôm nay tới chỗ này, khẳng định là muốn cống hiến một phần công sức cho chuyện

từ thiện ở Minh Châu, đúng không?"

Sắc mặt Lý Phong nhất thời biến thành âm trầm.

Chương 108. Thẻ đen vô hạn

"Phùng Tuấn, ngươi có ý tứ gì?" Sắc mặt Ngụy Băng Khanh cũng rất khó coi.

Trước khi Lý Phong nhận chức, Ngụy Băng Khanh đã điều tra quá khứ của hắn, chuyện Phùng Tuấn nói nàng đều biết, nàng thậm chí biết thù hận giữa Lý Viện cùng Tô gia Hoa Thành.

Phụ mẫu Ngụy Băng Khanh cũng qua đời vì tai nạn xe, cho nên nàng rất hiểu cảm thụ của Lý Phong, cái này giống một vết sẹo đáy lòng, có lẽ đã khép lại, nhưng bị người khác vạch trần trước mặt mọi người vẫn sẽ rất đau đớn!

"Không có ý gì a, chỉ là cảm thấy Lý Phong đã đi tới nơi này, chút nữa khi bắt đầu cuộc đấu giá từ thiện hắn nên tham dự một chút." Phùng Tuấn giống như cười mà không phải cười nói.

"Đúng a, đây là dạ yến từ thiện, khách tới đây không phải đều là muốn cống hiến một phần cho việc từ thiện ở Minh Châu sao?"

"Lý Phong, nếu như ngươi xấu hổ vì ví tiền rỗng tuếch cũng không vấn đề gì, ngươi có thể lấy ra một vật phẩm có giá trị tiến hành đấu giá, bất quá ngươi không phải mỹ nữ, càng không phải là ngôi sao, mấy thứ như đồ lót thì bỏ đi, không ai thèm lấy đâu."

"Đoán chừng toàn thân hắn chỉ có bộ quần áo này đáng tiền a, ha ha ha."

Đám người Vệ Dương không kiêng nể gì cả cười ha hả.

Những lão tổng đại tập đoàn nhất thời hiểu rõ, đám người Phùng Tuấn là cố ý nhằm vào Lý Phong.

Cũng đúng, người trong xã hội thượng tầng Minh Châu có ai không biết Phùng Tuấn trước nay luôn theo đuổi Ngụy Băng Khanh, Lý Phong đi lại gần gũi với Ngụy Băng Khanh như vậy, không bị bọn họ nhằm vào mới là lạ.

Lần này có trò vui để xem!

Sắc mặt Lý Phong càng âm trầm, đúng như Ngụy Băng Khanh suy đoán, mẹ qua đời vì tai nạn một mực là vết sẹo trong đáy lòng hắn.

Phùng Tuấn không kiêng nể gì cả vạch trần vết sẹo này, đã làm Lý Phong nổi lên sát ý!

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Lý Phong nhíu mày, xem ra nhiệm vụ có quan hệ với Phùng Tuấn?

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Ta muốn làm từ thiện "

"Mục tiêu: Thành công mua về ba đồ vật trong đấu giá từ thiện, đồng thời lấy ra một vật phẩm cá nhân tiến hành đấu giá."

"Khen thưởng: 300 điểm kinh nghiệm, 2000 điểm tích lũy."

"Ghi chú 1: Bởi vì nhiệm vụ này liên quan đến chuyện kí chủ có thể trang bức thành công hay không, căn cứ theo chủ nghĩa nhân đạo của nhà phát triển, đặc biệt khen thưởng kí chủ một tấm thẻ đen vô hạn."

(trang bức:tỏ vẻ, giả vờ trâu bò)

"Ghi chú 2: Thẻ đen vô hạn là một vật đặc thù, trong thẻ có số lượng tiền không giới hạn, chỉ cho phép kí chủ dùng để hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, nhiệm vụ kết thúc lập tức thu hồi."

Xem hết giới thiệu Lý Phong liền vui vẻ, Phùng Tuấn rất có tiền đúng không? Không vấn đề, tiểu gia có hệ thống, vẫn như cũ có thể đánh cho hắn răng rơi đầy đất!

"Các ngươi không nên quá phận, Lý Phong là người của ta, ta không cho phép người khác làm nhục hắn như vậy!"

Ngụy Băng Khanh vô cùng phẫn nộ!

Lý Phong rất trọng yếu với nàng, không chỉ cứu nàng khỏi tay cuồng ma hái hoa, còn giúp gia gia kéo dài tính mạng nửa năm, chỉ bằng hai chuyện này, nói Lý Phong có ân tái tạo với nàng cũng không đủ!

Cho nên tối nay nàng mới cố ý mang Lý Phong tới, giúp Lý Phong nhận biết một số lão tổng tập đoàn lớn, có nàng ở sau lưng giúp đỡ, lại thêm những quan hệ này, Lý Phong có thể ở trong khoảng thời gian ngắn trọng kiến Osvili.

Nhưng kết quả thì sao? Nàng mang tới cho Lý Phong tai bay vạ gió!

Nhưng nàng không cho phép người khác làm nhục Lý Phong, tuyệt đối không cho phép, Lý Phong do nàng mang tới, nàng muốn Lý Phong được tôn trọng!

Lý Phong sững sờ, hắn không nghĩ tới Ngụy Băng Khanh sẽ nói ra mấy câu này, trong lúc nhất thời cảm động không thôi.

"Băng Khanh, ngươi đừng kích động nha, chúng ta chỉ là đang trần thuật một sự thật mà thôi, cũng không có ý tứ muốn làm nhục Lý Phong."

"Nếu như ngươi không tin có thể hỏi đám người Tề tổng, Quách tổng một chút, xem họ có phải tới chỗ này vì cống hiến cho từ thiện hay không."

Phùng Tuấn lộ sắc mặt nghiền ngẫm nói.

Hai lão tổng được Phùng Tuấn điểm danh gật đầu, công ty bọn họ đều có quan hệ tới lui với Phùng gia, phần mặt mũi này tự nhiên muốn cho Phùng Tuấn.

Đám người Vệ Dương cười, bọn họ đứng chung một chỗ có thể nói là một cỗ lực lượng không thể coi thường, Lý Phong chỉ là một điểu ti nghèo, chỉ có thể bị bọn họ giẫm dưới lòng bàn chân!

(điểu ti:kẻ thua kém người khác về mọi mặt)

Đám người Vệ Dương cười làm để Ngụy Băng Khanh càng thêm phẫn nộ: "Các người đúng là không có tố chất, chúng ta trở về!"

Vừa nói xong nàng liền muốn lôi kéo Lý Phong rời khỏi nơi này.

Đám người Phùng Tuấn nhất thời gấp gáp, bọn họ còn chưa trào phúng Lý Phong đủ, sao có thể đi như vậy được?

"Chờ một chút." Chân Lý Phong như mọc rễ xuống đất, không nhúc nhích tí nào nói: "Ta cảm thấy bọn họ nói rất đúng, đã đi tới nơi này, ta đương nhiên nên bỏ ra một phần cống hiến cho từ thiện."

"Chỉ là sau khi nhìn thấy mấy vị đại thiếu này, ta phát giác ra người mắc bệnh não tàn ở Hoa Hạ quá nhiều, cho nên ta muốn hỏi. . .Số tiền lấy được từ đấu giá từ thiện có khoản nào dùng để chữa cho người bệnh não tàn không? Nếu như có, đợi chút nữa ta nhất định sẽ bỏ ra thêm tiền."

Phùng Tuấn: "? ? ?"

Não tàn cái con mẹ ngươi a? Chữa bệnh cái trứng a!

Vệ Dương, Hoàng Bân giận dữ, bọn họ ngang dọc Minh Châu nhiều năm như vậy, đúng là chưa từng biệt khuất như hôm nay! Nếu không phải hoàn cảnh không cho phép, bọn họ hiện tại đã vén tay áo lên hành hung Lý Phong một trận.

Những lão tổng xí nghiệp thiếu chút nữa đã bị Lý Phong chọc cười, người anh em này đúng là rất giỏi võ mồm. Nói câu nào là khiến địch nhân tức nổ phổi câu đấy.

Ngụy Băng Khanh âm thầm thở dài, gia hỏa này nhất định phải cứng cỏi như vậy sao, đám người Phùng Tuấn nghe vậy chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ!

"Thôi, hắn đã muốn náo loạn, ta liền để hắn náo loạn a, ai bảo ta thiếu nợ hắn. . ."

Ngụy Băng Khanh bất đắc dĩ lắc đầu, bỏ đi ý định mang Lý Phong rời khỏi nơi này.

"Miệng lưỡi rất lợi hại đó nha!" Phùng Tuấn phun ra một ngụm trọc khí, lộ sắc mặt khó coi nói: "Vậy để ta nhìn xem chút nữa ngươi định cống hiến cho từ thiện thế nào! Bất quá ta nói trước,

nếu như lúc đó ngươi lại để Băng Khanh trả tiền hộ, thì đừng trách chúng ta làm ngươi không ngẩng đầu lên được!"

Đám người Vệ Dương cũng phụ họa theo, theo cái nhìn của bọn họ Lý Phong căn bản là một tên điểu ti nghèo kiết xác, căn bản không có thực lực kinh tế để mua đồ đấu giá, trừ phi Ngụy Băng Khanh giúp hắn trả tiền.

"Yên tâm đi, tiểu gia ta từ trước tới giờ chưa bao giờ ăn bám ai cả." Lý Phong trợn mắt khinh thường nói.

Có thẻ đen vô hạn từ hệ thống, tất cả những người đang ở đây đều là mấy con muỗi nhỏ vỗ phát là chết, đương nhiên, ngoại trừ tổng giám đốc lạnh lùng ra. . .

Ngụy Băng Khanh bất đắc dĩ thở dài, nàng xác thực định giúp Lý Phong trả tiền, nhưng đã tới nước này, chuyện đó khẳng định là không được.

May mà đồ vật trong đấu giá từ thiện có rất ít thứ vượt qua 1 triệu, Lý Phong mấy ngày trước mới kiếm lời 16 triệu, ứng phó với đấu giá đêm nay hẳn không có vấn đề.

Sau khi nghe bọn họ công kích châm chọc nhau, mọi người liền càng thêm mong đợi với đấu giá đêm nay.

Rất nhanh, khách quý đến đông đủ, MC đấu giá đi lên phía trước.

Sau một phen nói mấy lời mở đầu văn vẻ, MC nói: "Kế tiếp là vật đấu giá đầu tiên của buổi đấu giá đêm nay, cây bút Peck làm bằng vàng này tới từ tổng giám đốc tập đoàn Vị Lai, tiểu thư Ngụy Băng Khanh, mọi người lưu ý, đây là phiên bản giới hạn, rất hiếm nha."

MC nói xong, một em gái ăn mặc mát mẻ ôm theo một cái hộp ra sân, người quay phim cũng chĩa máy quay về phía nàng.

"Cây bút vàng này tinh xảo đẹp đẽ, ngòi bút làm từ vàng 18K nguyên chất, ống đựng bút chế tạo từ mã não đỏ, giá thị trường trước mắt là 120 ngàn, giá khởi đầu 100 ngàn."

Sau khi giới thiệu, MC liền ra hiệu cho khách bên dưới ra giá.

Rất nhanh có người ra giá, giá cả dần dần nhảy lên 150 ngàn, vượt qua giá thị trường 30 ngàn.

Cây bút Peck này có giá trị kỷ niệm nhất định, lại là đồ vật từng được tổng giám đốc lãnh diễm sử dụng, rất nhiều khách quý đều có hứng thú muốn mua nó.

"Băng Khanh, đồ vật của ngươi ta không hy vọng rơi vào trong tay người khác." Phùng Tuấn lộ vẻ thâm tình nhìn Ngụy Băng Khanh, tiếp theo giơ tay nói: "200 ngàn."

Phùng Tuấn vừa mở miệng, trong phòng liền an tĩnh lại.

Khách quý ở đây đều biết Phùng Tuấn theo đuổi Ngụy Băng Khanh, loại thời điểm này ra giá nữa là không nể mặt Phùng Tuấn.

Ngụy Băng Khanh nhíu mày, nàng không muốn để cái bút máy này lọt vào trong tay Phùng Tuấn, thế nhưng đây là đấu giá từ thiện, người cung cấp vật đấu giá không có quyền ra giá.

Chỉ là theo tình huống hiện tại, chỉ sợ không có người nào muốn tranh đoạt với Phùng Tuấn. . .

"Đây chính là thành ý của ngươi? Cũng không có gì hơn người." Lý Phong lộ vẻ đùa cợt nói, ngay sau đó hắn đưa tay lên nói một con số: "1 triệu!"

Mọi người yên tĩnh!

Chương 109. Hoành đao đoạt ái

Giá thị trường là 120 ngàn, vậy mà bỏ ra 1 triệu, hơn nữa còn ra giá sau khi Phùng Tuấn nói chuyện, người kia là ai, không sợ làm cho Phùng Tuấn bất mãn?

Lần yến hội này tổ chức theo kiểu phương Tây, khách quý đều là tốp năm tốp ba đứng chung một chỗ, cho nên rất nhiều người đều không nhìn thấy Lý Phong, bất quá nghe thanh âm cũng có thể phán đoán ra hắn là một nam tử trẻ tuổi.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều cảm thấy hiếu kì với Lý Phong.

So với người không biết, đám người Vệ Dương, Hoàng Bân, Tề tổng, Quách tổng lại càng thêm kinh ngạc.

Lý Phong rõ ràng là muốn chính diện cứng đối cứng với Phùng Tuấn a, có điều hắn có thực lực gì mà đòi so đấu với Phùng Tuấn? Chẳng lẽ hắn cho rằng 1 triệu là có thể dọa lui Phùng Tuấn?

Phùng Tuấn hơi ngây người sau đó cười ha hả: "1 triệu? Lý Phong, ngươi có phải cảm thấy 1 triệu của ngươi đã là rất to, có thể dọa lui ta? Ấu trĩ!"

"Có lẽ đối với ngươi 1 triệu là giá trên trời, nhưng với ta 1 triệu chỉ là một chút tiền tiêu vặt mà thôi!"

Nói đến đây, Phùng Tuấn lộ vẻ mặt ngạo nghễ, thiếu chút nữa là viết trên mặt bốn chữ lớn "Lão tử có tiền".

Thật lâu không có người ra giá, MC liền bắt đầu gõ búa: "1 triệu lần thứ nhất, 1 triệu lần thứ hai, một triệu lần thứ. . ."

"10 triệu!" Phùng Tuấn đưa ra một con số.

"Hoa "

Mọi người ồn ào!

Giá thị trường 120 ngàn lại bỏ ra 10 triệu? Nếu không phải biết thân phận Phùng Tuấn, tất cả mọi người đều sẽ cho là hắn điên rồi!

"Vì làm mỹ nhân nở nụ cười mà đọ sức, thời cổ có Chu U Vương chơi đùa chư hầu, hiện tại lại có Phùng đại thiếu vung tiền như rác! Người trẻ tuổi bây giờ. . . Không được a!"

"10 triệu mà thôi, đối với Phùng gia sở hữu tư sản vượt qua 100 tỷ thì chỉ là chín trâu mất một sợi lông."

"Đúng vậy a, cái giá này vừa xuất hiện, chỉ sợ không người nào dám tranh nữa?"

"Tranh giành nữa thì không phải vấn đề nhà ai giàu hơn, mà là trong đầu ai có bã đậu!"

MC đấu giá cũng bị cái giá này làm giật mình, không phải chứ. . . Chỉ là cái bút mà thôi, cũng không phải là đồ cổ gì, có nhất thiết phải điên cuồng như vậy không a?

Nếu không phải tự mình kiểm tra, hắn cũng muốn mở hộp ra xem chiếc bút kia giấu bí mật kinh người gì!

Mấy người Vệ Dương, Hoàng Bân cũng không nghĩ tới Phùng Tuấn sẽ bỏ ra cái giá trên trời 10 triệu kia, nhất thời đầu óc có chút quay cuồng.

Sau đó, bọn họ liền không nhịn được cảm khái: "Không hổ là Phùng thiếu, khí phách này không người nào có thể so sánh a!"

"10 triệu a, một ít điểu ti nghèo cả đời này cũng không thể nhìn thấy được nhiều tiền như vậy!"

"Muốn so sánh tài phú với Phùng thiếu, không biết người nào đó bị ngu bẩm sinh hay do có luyện tập a? Ha ha!"

Nghe thấy đám người trào phúng, sắc mặt Ngụy Băng Khanh lại trở nên khó coi.

10 triệu mua cái bút chẳng phải là não có vấn đề sao, có gì đáng để khoe khoang?

"Bất quá vậy cũng tốt, Lý Phong cũng không cần tỏ ra coi tiền như rác nữa. . ."

Vừa nghĩ tới đây, Ngụy Băng Khanh liền nghe thấy Lý Phong phát ra một tiếng cười nhạo khinh thường.

"Ngươi cười cái gì?" Phùng Tuấn nhíu mày, cười lạnh nói: "Ngươi khỏi cần nói 10 triệu mua cái bút đáng hay không, với ta mà nói, chỉ cần là đồ vật Băng Khanh từng dùng đều là bảo vật vô giá."

Vừa mở miệng hắn đã làm Lý Phong mất đi tất cả cái cớ dùng để trào phúng, cũng khiến mọi người cảm thấy tình cảm của hắn dành cho Ngụy Băng Khanh sâu sắc thế nào.

Chỉ là trong nội tâm Ngụy Băng Khanh không có bất kỳ gợn sóng nào, thậm chí còn có chút muốn cười. . .

"Ngươi nghĩ ta muốn nói cái đó sao? Ta đang muốn nói. . ." Lý Phong trợn mắt lên một cái, học theo ngữ khí vừa nãy của Phùng Tuấn nói: "10 triệu? Phùng Tuấn, ngươi có phải đang cảm thấy 10 triệu của ngươi đã là rất to, có thể dọa lui ta? Ấu trĩ!"

"Có lẽ đối với ngươi 10 triệu là giá trên trời, nhưng với ta 10 triệu chỉ là một chút tiền tiêu vặt mà thôi!"

Phùng Tuấn: ". . ."

Đám người Vệ Dương: ". . ."

Tên hỗn đản này quá khốn nạn. Không được, ta không nhịn được nữa. Người đâu mau lấy pháo tới bắn nát xác hắn đi! Con mẹ nó quá đê tiện!

Ngụy Băng Khanh lấy tay che trán, nàng minh bạch Lý Phong muốn lấy đạo người trả lại cho người, nhưng nói ra mà làm không được sẽ khiến người khác cười đến rụng răng!

"Ta ra giá 100 triệu!" Lý Phong giơ tay lên, lộ vẻ mặt không biểu

tình nói.

"Tê "

Phòng yến hội nhất thời vang lên vô số âm thanh hít vào một ngụm khí lạnh.

"100 triệu? !"

"Aaaaaaaa, người này đến cùng là ai?"

"Hừ, chẳng cần biết hắn là ai, vì tranh giành tình nhân mà bỏ ra 100 triệu, thành tựu tương lai không bao giờ cao được."

"Người có thể ném ra 100 triệu mà ngươi dám bảo là thành tựu không cao? Có giỏi ngươi ném thử cho ta xem!"

". . ."

Sắc mặt đám người Phùng Tuấn nhất thời trở nên khó coi, 100 triệu, Lý Phong có nhiều tiền như vậy sao?

Ngụy Băng Khanh kinh nghi bất định nhìn Lý Phong, gia hỏa này không phải là muốn đào hố chờ Phùng Tuấn nhảy vào, cho nên mới hô 100 triệu chứ?

Chỉ là làm như vậy quá nguy hiểm, nếu như Phùng Tuấn không theo, Lý Phong liền phải bỏ ra 100 triệu, Lý Phong lấy đâu ra 100 triệu?

"Đừng nhìn ta như vậy, ngươi cũng đừng nói dùng 100 triệu mua cái bút không đáng giá, với ta mà nói, chỉ cần là đồ vật Băng Khanh từng dùng đều là bảo vật vô giá."

Lý Phong thừa cơ nhại lại y nguyên lời Phùng Tuấn.

Biết rõ Lý Phong là cố ý khiến Phùng Tuấn tức giận, nhưng nhịp tim của Ngụy Băng Khanh vẫn gia tốc thêm mấy phần, khuôn mặt có chút nóng lên.

Chỉ là vì sao nàng lại có loại cảm giác này? Thật kỳ quái. . .

Phùng Tuấn cười lạnh: "Tốt, 100 triệu đúng không? Ta nhường cho ngươi, có điều. . ."

Hắn cảm thấy Lý Phong là muốn cố ý nâng giá để hắn mắc câu, đã như vậy hắn liền thuận tay đẩy thuyền, nhìn xem Lý Phong kết thúc như thế nào!

"Ngươi đừng nói nữa, ta biết nên làm như thế nào." Lý Phong trực tiếp ngắt lời Phùng Tuấn, lấy ra từ trong ngực tấm thẻ đen vô hạn nói: "Vì chứng minh ta có thực lực trả tiền, sau khi MC gõ búa ta liền quẹt thẻ."

Cùng lúc đó, MC đấu giá dung thanh âm run rẩy hô: "Còn có người nào ra giá cao hơn 100 triệu không? 100 triệu lần thứ nhất, 100 triệu lần thứ hai, 100 triệu lần thứ ba."

"Chúc mừng vị tiên sinh này, thành công dùng 100 triệu mua cây bút vàng!"

Đến tay gõ búa của hắn cũng đang run lên, hắn không phải chưa từng thấy người bỏ 100 triệu ra đấu giá, mấy tỷ đô la mỹ hắn cũng từng thấy, nhưng chưa từng thấy ai vì tranh giành tình nhân mà bỏ ra 100 triệu.

Chỉ có thể nói một câu, người có tiền đúng là sung sướng, mọi chuyện đều làm theo ý mình. . .

Lý Phong cũng không nói nhảm, đi tới quẹt thẻ.

Mà đến lúc này, mọi người mới nhìn rõ bộ dạng Lý Phong, trong lúc nhất thời tiếng kinh hô vang lên không dứt.

"Người trẻ tuổi này có chút lạ mắt a, có ai biết hắn không?"

"Nghe nói hắn tên là Lý Phong, bảo tiêu của Ngụy Băng Khanh."

"Ta thấy bảo tiêu là giả, muốn theo đuổi Ngụy Băng Khanh mới là thật, người anh em này biết rõ đạo lý nhất cự ly nhì tốc độ a, cũng không biết thân phận chân thật của hắn là gì. . ."

Trong tiếng trò chuyện ồn ào của mọi người, Lý Phong đã móc ra thẻ đen vô hạn quét thẻ thành công, cầm lấy cây bút Peck kia

trở về bên cạnh Ngụy Băng Khanh.

"Xong rồi, các ngươi có cần kiểm tra xem tấm thẻ này của ta hay của người khác không?" Lý Phong cầm lấy thẻ đen lắc lắc trước mắt đám người Phùng Tuấn.

Đám người Phùng Tuấn ngậm miệng không nói một lời, bọn họ đã thu được tin tức từ đấu giá hội, tấm thẻ này đúng là của Lý Phong.

Chỉ là bọn hắn không muốn tin tưởng Lý Phong có thể bỏ ra 100 triệu, loại cảm giác này tựa như nhìn thấy một tên ăn mày đột nhiên nắm giữ tài phú ức vạn, quan trọng là bọn họ vừa mới lấy tiền tài ra làm nhục tên ăn mày này!

(ức:100 triệu)

Cái này làm cho mặt bọn họ thật nóng bỏng khó chịu!

Nhưng vì sao Lý Phong có nhiều tiền như vậy? Là Ngụy Băng Khanh tặng hắn, hay là Lý Viện để lại cho hắn?

Ngụy Băng Khanh nhìn tấm thẻ đen này, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, nàng vốn cho rằng mình đã rất hiểu Lý Phong, nhưng hiện tại xem ra trên người Lý Phong còn có rất nhiều bí mật chờ nàng khai quật.

Ngay tại thời điểm mọi người lâm vào trầm mặc, MC đấu giá lại bắt đầu giới thiệu đồ vật thứ hai: "Vật đấu giá thứ hai, là đến từ nữ ngôi sao nổi tiếng Hứa Mạn, một bộ nội y thời thượng."

"Bộ nội y đã từng được nữ sĩ Hứa Mạn mặc khi biểu diễn ở chương trình Victoria's Secret, chất liệu quý giá, vẻ ngoài tinh mỹ xa hoa, giá khởi đầu 200 ngàn."

Trên màn hình lớn bắt đầu phát ra clip Hứa Mạn mặc bộ nội y này trên sàn catwalk. .

Nghe đến đó, con mắt Vệ Dương lóe sáng.

Nhìn thấy con mắt Vệ Dương lóe sáng, ánh mắt Lý Phong cũng sáng lên: "Xem ra Vệ Dương cảm thấy rất hứng thú với món đồ này

a, hắn vừa rồi chẳng phải kêu to gọi nhỏ rất vui vẻ sao, tiểu gia hiện tại chơi chiêu hoành đao đoạt ái cho ngươi tức chết!"

Chương 110. Đồng nhan thủy

Chương 72: Đồng nhan nước

"500 ngàn!"

Đúng như Lý Phong suy đoán, MC vừa ra hiệu, Vệ Dương liền không kịp chờ đợi hô lên.

Cũng không ít người cảm thấy hứng thú với bộ nội y này, mị lực của Hứa Mạn đương nhiên không cần nhiều lời, mặc dù không cách nào đè ra chịch, nhưng có thể thu về một bộ nội y nàng từng mặc cũng đã không tê.

Chỉ là Vệ Dương vừa mở miệng, những người khác liền bỏ đi suy nghĩ ra giá.

Vệ Dương là công tử đỉnh cấp ở Minh Châu, vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà chọc giận hắn thì có chút được không bằng mất.

Tuy Vệ Dương thân chỉ cao chừng 1m7, nhưng giờ phút này khí thế của hắn lại cao đến hai mét tám, nhìn ngó nghiêng hai phía, rất có một loại cảm giác bễ nghễ thiên hạ.

Có lẽ Vệ gia không có tiền bằng Phùng gia, nhưng tại Hoa Hạ, quyền còn xếp phía trên tiền, có tầng thân phận này, Vệ Dương tự nhiên là được người ta kính sợ nể mặt.

Vệ Dương đã là tình thế bắt buộc, chỉ cần mua được bộ nội y này, hắn liền có cớ bắt chuyện với Hứa Mạn, cái này so với trực tiếp đi tới tìm Hứa Mạn có hiệu quả hơn nhiều.

"5 triệu."

Ngay tại thời điểm Vệ Dương tưởng tượng tình cảnh gặp gỡ làm quen với Hứa Mạn, sau đó đang trên đường đột nhiên mất tay lái rẽ nhầm vào khách sạn để thắt chặt quan hệ một phen, thì một thanh âm đầy vẻ đùa cợt vang lên.

"Lý Phong? !" Sắc mặt Vệ Dương nhất thời trở nên khó coi.

Thằng hỗn đản này con mẹ nó lại dám phá chuyện tốt của hắn, bên cạnh ngươi có một Ngụy Băng Khanh còn chưa đủ, còn muốn đi trêu chọc Hứa Mạn? Lòng tham không đáy!

"Băng Khanh, hiện tại ngươi đã thấy rõ ràng con người Lý Phong chưa?" Phùng Tuấn nhịn không được giễu cợt.

Ngụy Băng Khanh hơi biến sắc, tại sao Lý Phong muốn mua bộ nội y này, là hắn ưa thích Hứa Mạn, hay là có sở thích biến thái?

Nhưng vô luận là loại khả năng nào, đều làm nàng cảm thấy không quá dễ chịu.

"Bộ nội y kia nhìn qua không tệ, ta muốn mua về cho Ngụy tổng."

Lý Phong lộ vẻ mặt đầy vô tội nói.

Phùng Tuấn: "? ? ?"

Lý Phong cùng Ngụy Băng Khanh đã phát triển đến giai đoạn tặng nội y? !

Sắc mặt Ngụy Băng Khanh đỏ lên, như một rặng mây hồng, tiếp theo lạnh giọng nói: "Ta không thích nội y cũ người khác từng mặc."

Nói xong nàng liền phát hiện câu nói này có nghĩa khác, vội vàng muốn sửa. (??? =_=)

Lý Phong lại không cho nàng bất cứ cơ hội nào: "Vậy ta mua bộ mới cho ngươi."

Ngụy Băng Khanh: "? ? ?"

Mua bộ mới? Mua cái trứng a! Ngươi nói như vậy rất dễ dàng khiến người ta hiểu lầm!

"Bất quá bộ này ta cũng muốn mua về." Lý Phong cười một tiếng, nhìn Vệ Dương nói: "Ta chính là không muốn để cho ngươi

đắc thủ, khó chịu thì ngươi cắn ta đi."

(khó chịu thì ngươi cắn ta đi, câu này của Lý Thất Dạ trong Đế Bá thì phải @@)

Có thẻ đen vô hạn trong tay, Lý Phong dùng tiền không có chút nào đau lòng, vô luận Vệ Dương ra giá bao nhiêu, hắn đều có thể đè Vệ Dương xuống!

Lý Phong cũng chẳng phải kẻ nhát gan, ngươi kính ta một thước ta kính ngươi một trượng, nếu ngươi muốn khi dễ ta, vậy ta chẳng cần biết ngươi là ai, chết cũng phải kéo theo cái đệm lưng!

Khó chịu? Thế thì đấm nhau xem ta có đập gãy chân ngươi không !

Vệ Dương tức điên người! Hắn ngang dọc Minh Châu nhiều năm như vậy, chưa từng bị người ta trèo lên đầu lên cổ như thế!

"50 triệu!" Vệ Dương cắn răng hô to.

"100 triệu."

Gần như Vệ Dương vừa nói xong, Lý Phong liền đưa tay nói ra, căn bản không cho Vệ Dương bất luận cơ hội đắc ý nào!

Sắc mặt Vệ Dương trong nháy mắt biến thành màu gan heo!

Khách mời đều sắp phát điên, người anh em này đến cùng là thiếu gia nhà ai, đầu tiên là Phùng Tuấn, tiếp theo là Vệ Dương, hai vị đại thiếu đỉnh cấp Minh Châu đều bị hắn giẫm lên đầu, thật sự trâu bò như vậy sao?

Trong đám người, Hứa Mạn cũng không nhịn được động dung.

Quyên tặng bộ nội y này là chủ ý của người đại diện của nàng, ngay từ đầu Hứa Mạn đã cự tuyệt, tuy đây là trang phục biểu diễn, nhưng nàng dù sao cũng từng mặc.

Vạn nhất bị nam nhân có ham muốn biến thái mang về làm mấy sự tình không hay thì rất buồn nôn a!

Có điều người đại diện của nàng rất kiên trì, Hứa Mạn bất đắc dĩ đành đồng ý.

Hiện tại nội y nàng từng mặc bị người khác dùng cái giá trên trời để tranh đoạt, nàng có thể bình tĩnh mới là lạ!

"So nhiều tiền đúng không? Ta ăn thua đủ với ngươi!" Vệ Dương trong cơn giận dữ muốn tiếp tục kêu giá.

"Vệ thiếu đừng xúc động!" Phùng Tuấn vội vàng kéo hắn, nói nhỏ vào tai hắn: "Thân phận của ngươi rất mẫn cảm, nếu như để xảy ra sai lầm sẽ tạo thành lỗ hổng cho người có tâm lợi dụng."

Vệ Dương trong nháy mắt tỉnh táo lại, đúng a, hắn cùng Phùng Tuấn không giống nhau, coi như hắn không suy nghĩ cho mình, vậy cũng phải suy nghĩ cha hắn a.

Bao nhiêu người đang chờ hắn cùng cha hắn phạm phải sai lầm đấy, hắn không thể vì sảng khoái nhất thời mà gây tai họa cho cha được.

"Hô, Lý Phong, lần này ta không so với ngươi, bất quá ta nhắc nhở ngươi một câu, nơi này là Minh Châu, đường rộng sông dài kiểu gì chúng ta cũng gặp mặt lần nữa, hãy đợi đấy!"

Vừa nói xong, Vệ Dương liền quay đầu rời khỏi nơi đây.

Hoàng Bân nhìn Lý Phong làm ra tư thế cắt cổ, mang theo người khác rời đi theo Vệ Dương.

"Băng Khanh, ta đi xem Vệ Dương một chút."

Sau khi chào hỏi Ngụy Băng Khanh, Phùng Tuấn lạnh lùng trừng mắt lườm Lý Phong, rồi quay người rời đi.

"Lý Phong, ngươi nhất định phải tranh cường như vậy sao?"

Ngụy Băng Khanh lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, Phùng Tuấn, Vệ Dương đều là thiếu gia đỉnh cấp, ở Minh Châu này chưa từng phải chịu thiệt như vậy, Lý Phong hôm nay đắc tội bọn họ, bọn họ chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Bọn họ hợp sức sẽ tạo thành một luồng lực lượng không thể coi thường, dù là Ngụy gia cũng không dám trực tiếp chống lại mũi nhọn.

Lý Phong ở Minh Châu không có căn cơ, sao có thể đối kháng bọn họ?

Đúng lúc này, MC đấu giá liền hỏi ba lần, không có người ra giá nữa nên gõ búa hoàn thành.

"Tỏ ra mềm yếu chỉ có thể nhận thêm càng nhiều ức hiếp." Lý Phong lắc đầu cười nói.

Ngụy Băng Khanh nhất thời á khẩu không trả lời được.

Nếu như vừa rồi Lý Phong yếu thế, vậy hắn sẽ gặp cái gì?

Trào phúng, nhục nhã!

So với tùy ý cho người khác chà đạp tôn nghiêm, không bằng cứng rắn một phen, cho dù chết, cũng phải có tôn nghiêm mà chết!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Ngụy Băng Khanh nhìn về phía Lý Phong nhiều thêm mấy phần khâm phục.

Tiếp theo, Lý Phong vì hoàn thành nhiệm vụ, lại tổn thất thêm 1 triệu, có hai lần kinh nghiệm trước, Lý Phong vừa kêu giá đã dọa lui người khác.

Không có cách nào, người anh em này cơ bản là người điên, tranh giành với hắn thì bên nhận nhục nhã chỉ có thể là chính mình.

Sau đó Lý Phong lại hỏi thăm Ngụy Băng Khanh có thể trực tiếp quyên tặng vật đấu giá hiện tại không, sau khi biết được có thể Lý Phong liền tiến vào khu mua sắm chọn lựa đồ vật phù hợp.

"Đồng nhan thủy? Cái này có vẻ rất không tệ đấy."

Sau một phen chọn lựa, Lý Phong phát hiện một vật rất thích hợp bán đấu giá.

"Đồng nhan thủy: Sau khu dùng 1 ml có thể giúp da thịt giảm đi một tuổi, dùng quá 20 ml sẽ mất đi hiệu lực, cũng có thể pha loãng sau đó dùng, bôi lên vẫn cải thiện được tình trạng da thịt."

"Chú thích: Một bình đồng nhan thủy có dung tích 100 ml, 1000 điểm tích lũy một bình."

"Có đồng nhan thủy này, ta hẳn là có thể giúp cho nhãn hiệu Osvili một lần nữa trở nên nổi tiếng a?"

Xem hết giới thiệu, Lý Phong đã nghĩ ra một cái kế hoạch điên cuồng.

Ngày hôm trước hắn đã cân nhắc nên làm thế nào để kiếm tiền, có đồng nhan thủy, lại thêm Osvili từng tạo lập uy danh to lớn trong ngành trang điểm, hẳn là hắn sẽ dễ dàng kiếm về một khoản lớn. .

Đương nhiên, hắn chỉ định chọn ra đại khái phương hướng, sự tình kinh doanh cụ thể có thể giao cho người khác đi làm.

Nghĩ tới đây, Lý Phong tiêu 1000 điểm tích lũy mua đồng nhan thủy, quay đầu nói với Ngụy Băng Khanh: "Ngụy tổng, ta đang có một thứ tốt, ngươi có muốn thử hay không?"

Chương 111. Điểm danh Hứa Mạn

Chương 73: Điểm danh Hứa Mạn

"Thứ gì?" Ngụy Băng Khanh hiếu kỳ hỏi.

"Đồng nhan thủy, uống xong có thể làm da thịt trở nên trẻ lại, là bí phương tổ truyền nhà ta, đợi chút nữa ta chuẩn bị cầm lên đi đấu giá, ngươi có thể thử trước." Lý Phong thần thần bí bí nói.

Mặt Ngụy Băng Khanh hiện lên vẻ kinh hãi, nàng bình thường cũng rất chú trọng bảo dưỡng, nhưng cho dù là mỹ phẩm dưỡng da tốt đến đâu cũng không ngăn cản nổi năm tháng ăn mòn, nếu như đồng nhan thủy thật sự có hiệu quả giảm tuổi thọ làn da, vậy nàng thật sự muốn thử một lần.

Một số khách mời chung quanh nghe được cũng nổi lên hứng thú, giúp da thịt trẻ hóa tuổi thọ? Trâu bò như vậy sao?

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Lý Phong lấy ra từ trong ngực một cái bình sứ xanh biếc, xin nhân viên phục vụ một cái chén sau đó đổ ra.

Đồng nhan thủy không màu, trong suốt, sền sệt, tựa như tinh dầu, sau khi đổ ra đại khái 20 ml, Lý Phong đưa tới trước mặt Ngụy Băng Khanh.

Ngụy Băng Khanh đưa lên chóp mũi ngửi ngửi, hương thơm xông vào mũi, tựa như nhiều loại hoa tươi, hoa quả hỗn hợp lại với nhau.

"Ngửi ngọt ngào như thế, uống vào miệng khẳng định cũng rất tốt a?"

Ngụy Băng Khanh rất tín nhiệm Lý Phong, ngửa đầu uống vào, sau đó nhắm mắt lại tỉ mỉ cảm thụ.

Thơm ngọt ngon miệng, cảm giác lạnh lẽo từ thực quản chảy vào dạ dày, tiếp theo tựa như rượu cồn bị nhen lửa, một dòng nước nóng bạo phát ở dạ dày, bắn ra toàn thân.

Loại cảm giác chuyển biến trong nháy mắt này làm Ngụy Băng Khanh thiếu chút nữa rên rỉ thành tiếng!

Vài giây đồng hồ sau, Ngụy Băng Khanh cảm thấy da thịt trên mặt giống như chặt chẽ hơn, nàng duỗi tay sờ thử. . .

"A! Hình như thật sự mềm mịn bóng loáng hơn!"

Ngụy Băng Khanh mừng rỡ không thôi.

Tập đoàn có nhiều công việc bận rộn, nàng thường xuyên phải thức đêm tăng ca, dù đã dùng nhiều loại đồ dưỡng da đỉnh cấp, nhưng da thịt vẫn có một chút đề.

Uống xong đồng nhan thủy này, Ngụy Băng Khanh cảm thấy da thịt rõ ràng trở nên tốt hơn, chặt chẽ, bóng loáng, co dãn.

Da thịt nàng đúng là đã trẻ hóa lại, đồng nhan thủy này. . . Có tác dụng!

Khách mời xung quanh đều sững sờ, là mình hoa mắt sao, tại sao cảm thấy màu da Ngụy Băng Khanh đột nhiên biến thành trắng nõn hồng hào?

Chẳng lẽ thứ nước này thực sự có năng lực làm làn da trẻ lại? Con mẹ nó, đây chính là một cơ hội buôn bán to lớn a!

"Ngươi cảm thấy loại nước này đấu giá có thể kiếm về bao nhiêu tiền?" Lý Phong vuốt vuốt bình sứ, hỏi.

"Cái này. . ." Ngụy Băng Khanh do dự một chút, có chút không xác định nói: "Đối với khách hàng nữ, đồng nhan thủy có thể được xưng là bảo vật vô giá."

Nữ nhân đều thích chưng diện, một số phú bà, nữ ngôi sao vì bảo trì dung nhan đẹp đẽ, mỗi năm đều phải tốn mấy triệu đi spa hoặc là viện thẩm mỹ, hiệu quả của đồng nhan thủy có thê nói là tốt hơn mấy chỗ kia quá nhiều, dù là mấy chục triệu cũng sẽ có

người muốn mua.

Những lão tổng kia đều là cáo già trong kinh doanh, bọn họ đều biết tiền của nữ nhân là dễ kiếm nhất, một số nữ nhân có tiền sẽ không tiếc bất kỳ giá nào để đẹp lên!

Cho nên bọn họ đã bắt đầu cân nhắc phải làm thế nào để nhấc lên quan hệ với Lý Phong, sau đó được phân một chén canh trong việc kinh doanh đồng nhan thủy này. . .

"Ngươi định dùng nó đi đấu giá?" Ngụy Băng Khanh đoán được ý nghĩ của Lý Phong, không khỏi kinh ngạc hỏi.

Khuôn mặt của Lý Phong lộ vẻ hồi ức: "Đúng, đây là nghiên cứu của mẹ ta từ trước khi qua đời, ta không thể để nó bị mai một, trường hợp này cũng là một cái cơ hội tuyệt hảo để nó xuất hiện!"

Đồng nhan thủy cần một cái lai lịch, Lý Phong lại không thể làm bại lộ hệ thống, chỉ có thể mượn dùng tên của mẹ mình, tin tưởng mẹ ở dưới cửu tuyền cũng sẽ không trách hắn.

Đám người Ngụy Băng Khanh lộ vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, Lý Viện không chỉ là tài nữ thương nghiệp, còn là thiên tài trong việc phát triển nghiên cứu đồ trang điểm, đầu óc buôn bán + năng lực nghiên cứu cùng kết hợp, nhờ vậy mới tạo nên một công ty có giá trị 10 tỷ.

Dù Lý Viện mất sớm, nhưng bằng vào đồng nhan thủy này, Osvili sớm muộn gì cũng có thể dục hỏa trọng sinh!

(dục hỏa trọng sinh:sống lại trong lửa. Câu này chỉ năng lực tái sinh của phượng hoàng)

Tại đây có rất nhiều nhân vật nổi tiếng, nếu làm bọn họ đều công nhận công hiệu của đồng nhan thủy, danh tiếng của nó liền có thể cấp tốc khuếch tán ra trong tầng thứ thượng lưu.

Nói xong Lý Phong liền cầm bình sứ đi đến hậu trường, tìm người phụ trách yến hội nói ra chuyện mình muốn quyên tặng đồ vật đấu giá.

Người phụ trách này tên là Đào Hồng Văn, tuổi hơn 50, là hội

trưởng của hội đồng từ thiện Minh Châu.

Nghe Lý Phong giới thiệu xong, Đào Hồng Văn có chút ngơ ngác.

Hiện tại người giàu có đều chơi trội như vậy sao? Vật phẩm chăm sóc sức khỏe cũng có thể lấy ra đấu giá? Quan trọng là cái đồ chơi này còn chưa từng nghe nói bao giờ!

Căn cứ theo Lý Phong giới thiệu, Đào Hồng Văn cảm thấy đồng nhan thủy cũng là vật phẩm chăm sóc sức khỏe, còn là một mặt hàng cao cấp dành cho người có tiền!

Nếu không phải biết Lý Phong vừa mới ném ra hơn hai trăm triệu, Đào Hồng Văn đã gọi bảo an đuổi Lý Phong ra ngoài!

"Như vậy đi, ngươi tìm cho ta một cái bình, đổ ra 20 ml, giá bắt đầu là 100, như thế nào?"

(chưa rõ 100 đồng hay triệu, có thể bản raw thiếu)

Lý Phong vì giúp đồng nhan thủy trở nên nổi tiếng, đồng thời cũng hoàn thành nhiệm vụ nên không tiếc chơi chiêu "giá cả chiến" .

Đào Hồng Văn rất muốn hỏi một câu "Ngươi nghiêm túc sao" ? Nhưng nhìn thấy Lý Phong lộ vẻ mặt thành thật, hắn cảm thấy mình không cần thiết hỏi lại.

"Bỏ đi, ai bảo tối nay người tới dạ tiệc từ thiện đại bộ phận đều là người thích ném tiền qua cửa sổ? Cùng hắn làm loạn một lần đi."

Đào Hồng Văn gật đầu đáp ứng, lập tức gọi người mang tới một cái bình thủy tinh dùng để đựng sữa bò, Lý Phong đổ vào 20 ml liền trở lại bên cạnh Ngụy Băng Khanh.

Sau khi vật đấu giá cuối cùng đã được thành công mua lại, Đào Hồng Văn đi lên trước đài, cầm lấy micro: "Vừa rồi Lý Phong tiên sinh tìm tới ta, nói muốn quyên tặng một vật đấu giá."

"Món đồ đấu giá này tên là đồng nhan thủy, uống xong sẽ làm cho da thịt khôi phục lại như tuổi thanh xuân, giá khởi đầu là

100."

Nói đến đây, Đào Hồng Văn lấy ra cái bình đựng 20ml đồng nhan thủy.

Nhìn thấy cái lọ kia, khách mời đều ngơ ngẩn. Ngươi xác định đây là đồng nhan thủy gì đó, mà không phải tinh hoa của đàn ông? Vừa nhìn vào đã thấy kì quái muốn chết a!

"Đào hội trưởng, ta có một vấn đề muốn hỏi Lý Phong." Phùng Tuấn đẩy ra đám người đi đến phía trước: "Hắn làm cách nào để cam đoan đồng nhan thủy này có tác dụng?"

"Hừ, tùy tiện lấy ra một món đồ kì quái liền nói có thể giúp da thịt khôi phục lại như tuổi thanh xuân, hắn cho rằng hắn là ai?"

"Ta cảm thấy hắn chỉ đang chơi đùa mà thôi, mọi người tuyệt đối đừng tin tưởng hắn!"

“Thứ này lỡ có độc thì sao, Lý Phong, ngươi không phải muốn báo thù xã hội đấy chứ?"

Mấy người Vệ Dương, Hoàng Bân cũng đi tới, nhìn sang Lý Phong luân phiên chất vấn.

Vừa rồi bọn họ đang tụ tập thương thảo phải làm thế nào để thu thập Lý Phong, kết quả còn chưa thương thảo ra, Lý Phong lại tự đưa cổ tới.

Mặc kệ dự định trong đầu Lý Phong khi bán đấu giá thứ này là gì, bọn họ đều không thể để Lý Phong như ý, dù sao ai cũng chưa từng nghe qua đồng nhan thủy, chỉ cần bọn họ hùa nhau nói xấu một phen, ai còn dám mua?

Có thể làm Lý Phong buồn nôn bọn họ cũng đã thắng lợi!

Đại bộ phận khách quý đều lộ vẻ mặt như có điều suy nghĩ, chỉ có mấy người Tề tổng, Quách tổng đã nhìn thấy Ngụy Băng Khanh tự mình dùng đồng nhan thủy mới biết, đám người Phùng Tuấn lại sắp bị Lý Phong đánh mặt. . .

"Đào hội trưởng, không ngại để cho ta nói vài lời chứ?"

Ngay tại thời điểm Đào Hồng Văn khó xử, Lý Phong đi tới.

Đào Hồng Văn tự nhiên là cầu còn không được, giao microphone cho Lý Phong sau đó tranh thủ xuống đài.

"Alo alo 1 2 3 4, 4 3 2 1." Lý Phong vỗ vỗ microphone, tạo thành tiếng "bụp bụp" chói tai, làm khách mời cùng nhau nhíu mày.

Đám người Phùng Tuấn cười lạnh không thôi, bọn họ ngược lại muốn nhìn xem tên tiện nhân Lý Phong này có thể làm nên trò trống gì!

"Ta cảm thấy Phùng tiên sinh nói rất đúng, đồng nhan thủy lần đầu xuất hiện, mọi người hoài nghi công hiệu của nó cũng là bình thường, bất quá chúng ta có thể làm thí nghiệm trực tiếp tại đây."

"Hứa Mạn nữ sĩ, ngươi có nguyện ý giúp ta hoàn thành thí nghiệm này không?" .

Lý Phong nhìn về phía Hứa Mạn đang được mọi người chúng tinh củng nguyệt.

(chúng tinh củng nguyệt: các ngôi sao vây quanh mặt trăng, chỉ việc một người được rất nhiều người bao vây vì hâm mộ)

Hứa Mạn: "? ? ?"

Chương 112. Thói quen

Hứa Mạn lộ vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi, hai ta quen biết sao? Tại sao ta phải giúp ngươi làm thí nghiệm?

Những vị khách khác cũng ngây ngẩn cả người, mua lại nội y Hứa Mạn từng mặc, lại kêu Hứa Mạn giúp làm thí nghiệm, Lý Phong thật sự có ý tứ với Hứa Mạn sao?

Ngụy Băng Khanh ở trong lòng có chút ghen ghét, gia hỏa này ngay tại trước mặt nàng trêu chọc muội tử khác, thật đáng giận!

Bất quá vừa nghĩ tới Lý Phong làm như vậy vì giúp đồng nhan thủy nổi tiếng, Ngụy Băng Khanh liền tạm tha thứ cho hắn. . .

"Ha ha, Lý Phong, ngươi có phải điên rồi không, Hứa tiểu thư có thân phận gì, ngươi lấy đâu ra tư cách để nàng giúp ngươi làm thí nghiệm?"

"Thí nghiệm? Ngươi muốn biến Hứa tiểu thư thành chuột bạch sao?"

"Nếu như uống vào đồng nhan thủy của ngươi rồi xảy ra vấn đề thì làm sao, ngươi có thể chịu trách nhiệm được à?"

Đám người Phùng Tuấn tức giận bác bỏ, Vệ Dương càng là trực tiếp đi đến trước mặt Hứa Mạn nói: "Hứa tiểu thư, Lý Phong rõ ràng có ý đồ xấu với ngươi, ngươi nhất định phải cẩn thận."

"Bất quá Hứa tiểu thư cũng không cần lo lắng, có ta ở đây, dù hắn có ý đồ gì cũng không thể được như ý."

Vệ Dương hiện tại rất đắc ý, thậm chí có chút muốn cảm tạ Lý Phong, Lý Phong cướp đi nội y của Hứa Mạn, lại cho hắn một cái cơ hội để làm hộ hoa sứ giả, còn có cớ bắt chuyện với Hứa Mạn, đúng là tạo hóa trêu ngươi!

Lông mày Hứa Mạn nhíu lại, ôn nhu nói: "Tạ ơn tiên sinh quan tâm."

Nàng còn có thể nói cái gì? Nàng thậm chí còn không biết Vệ Dương là ai!

Có điều nàng vẫn cảm thấy rất hứng thú với đồng nhan thủy, nếu như có thể cam đoan an toàn, nàng cũng không ngại thử xem.

Quan trọng là Lý Phong bỏ ra 100 triệu mua lại bộ nội y kia, cái này khiến nàng có một chút hiếu kì với Lý Phong, chí ít nàng từ trong đáy lòng không bài xích chuyện làm quen với Lý Phong.

"Các ngươi ăn no rửng mỡ không có gì làm à?" Lý Phong trợn mắt lên một cái, khinh thường nói: "Thực không dám giấu giếm, đồng nhan thủy này là do mẹ ta nghiên cứu ra, cũng chính là chủ tịch công ty Osvili, Lý Viện."

Nghe đến đó, bên trong phòng yến hội xôn xao một hồi.

Lý Viện đã từng rất nổi tiếng trong giới kinh doanh Hoa Hạ, dù Osvili phá sản, Lý Viện gặp tai nạn xe cộ qua đời, nhưng vẫn có một ít nhân sĩ già đời biết đến nàng.

Những người đang nghe ngóng thân phận Lý Phong cũng đều lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

"Ngoài ra ta muốn nói một câu, Ngụy tổng vừa mới uống đồng nhan thủy, hiệu quả vô cùng nhanh chóng, Tề tổng, Quách tổng đều có thể làm chứng."

"Cho nên ta muốn hỏi lại Hứa Mạn nữ sĩ lần nữa, ngươi có nguyện ý thử đồng nhan thủy không?" Lý Phong nhìn về phía Hứa Mạn.

"Hoa "

Âm thanh xôn xao lại lần nữa vang lên.

Ngụy Băng Khanh là nhân vật nào, tổng giám đống xí nghiệp 100 tỷ a, nàng sẽ nói đùa với tính mạng của mình?

Ngụy Băng Khanh đã uống rồi, vậy nói rõ đồng nhan thủy không có vấn đề.

"Tốt, ta nguyện ý." Hứa Mạn cũng đã nghe đại danh của Ngụy Băng Khanh, lại thêm nàng vốn có chút động tâm, giờ phút này liền bỏ hết lo nghĩ sang một bên.

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, bước nhanh đến trước mặt Hứa Mạn, kêu nhân viên phục vụ đưa tới cái chén chứa 20ml đồng nhan thủy cho Hứa Mạn.

Hứa Mạn ngửi hương thơm xộc vào mũi, liền uống một hơi cạn sạch, ngay sau đó nàng cảm nhận được cảm giác sảng khoái từ lạnh chuyển sang nóng, tựa như là. . .

Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên!

May mà định lực của Hứa Mạn cũng rất mạnh, cho nên mới không phát ra âm thanh kỳ quái gì.

Qua mười giây đồng hồ, Hứa Mạn liền cảm nhận được bản thân biến hóa.

"A, nếp nhăn khoé mắt không thấy nữa!"

"Da thịt cũng bóng loáng!"

"Trời ạ, ta có phải hoa mắt không, biến hóa này cũng quá rõ ràng a?"

Khách mời cũng phát hiện sự biến hóa của Hứa Mạn, trong lúc nhất thời kinh hô không thôi.

Khóe mắt Hứa Mạn vì vấn đề tuổi tác nên đã có nếp nhăn, tuy rất nhạt, nhưng tỉ mỉ quan sát vẫn có thể nhìn ra.

Nhưng bây giờ nếp nhăn khoé mắt không thấy đâu nữa, đây chính là công hiệu của đồng nhan thủy sao?

Quá thần kỳ!

Trong lúc nhất thời, các khách nhân nữ đều nhìn về phía Lý Phong bằng ánh mắt đầy nóng bỏng!

Nội tâm Vệ Dương thì giống như có hơn 10 ngàn con ngựa chạy

qua!

Vừa rồi bọn họ mới nói Lý Phong là tên điểu ti nghèo, kết quả bị Lý Phong cầm 200 triệu nện cho không nhìn rõ đông tây nam bắc, tiếp theo bọn hắn lại ra sức nghi vấn đồng nhan thủy, con mẹ nó lại bị hiện thực đánh mặt!

Bọn họ bị Lý Phong đánh bại hoàn toàn!

Vì sao lại như vậy? Bọn họ là đại thiếu đỉnh cấp, Lý Phong chỉ là một bảo tiêu mà thôi a, đáng ra phải là bọn họ dẫm mặt Lý Phong xuống đất chứ?

Đám người Phùng Tuấn, Hoàng Bân lúc trước nghi vấn Lý Phong đều thấy tâm tình lộn xộn không thôi, trên mặt nóng bỏng khó chịu, đồng thời tâm lý vô cùng hận Lý Phong: "Nhất định phải tìm cách trả thù, bất kể cái giá nào!"

"Cảm giác như thế nào?" Lý Phong thu hồi bình sứ hỏi.

"Xác thực rất có hiệu quả, ta cảm giác da thịt thật sự trẻ lại mấy tuổi." Tâm tình hiện tại của Hứa Mạn rất phức tạp, có kinh hỉ, cũng có nghi hoặc với Lý Phong.

Lý Phong vì sao lại tiêu 100 triệu mua nội y nàng từng mặc? Lý Phong vì sao lại muốn cho nàng uống đồng nhan thủy? Chẳng lẽ. . . Lý Phong cũng là một trong những người ái mộ nàng?

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Hứa Mạn càng thêm quái dị.

"Cám ơn ngươi đã phối hợp." Lý Phong nhìn Hứa Mạn gật gật đầu, sau đó đi tới phía trước nói với Đào Hồng Văn: "Đào hội trưởng, hiện tại có thể bắt đầu đấu giá chưa?"

Đào Hồng Văn bừng tỉnh từ ngạc nhiên, dùng sắc mặt phức tạp giao microphone cho MC đấu giá, đồng nhan thủy chính thức bắt đầu đấu giá.

Có Hứa Mạn trực tiếp sử dụng, dù là phú bà cũng tốt, nữ ngôi sao cũng được, đều sinh ra lòng nhiệt tình cực lớn với đồng nhan thủy, MC đấu giá vừa nói xong, các nàng liền bắt đầu điên cuồng ra giá.

Giá khởi đầu 100, lần thứ nhất ra giá đã đạt tới 10 ngàn, qua 23 vòng đấu giá, đồng nhan thủy được một nữ tổng giám đốc hơn năm mươi tuổi dùng 10 triệu mua về.

Các nữ sĩ ào ào tìm tới Lý Phong, hi vọng dùng 10 triệu mua hàng từ Lý Phong, các nàng tuy thích chưng diện nhưng không phải mất lý trí.

Đồng nhan thủy cũng không phải chỉ có một bình, 10 triệu là giới hạn cuối cùng của các nàng.

Lý Phong hiện tại chỉ mới bố cục, chứ chưa định dựa vào đồng nhan thủy để kiếm tiền, cho nên dùng lí do tạm thời thiếu hàng làm lý do cự tuyệt các nàng.

Bất quá những người này đều là khách hàng tiềm năng, Lý Phong trao đổi phương thức liên lạc với các nàng để thuận tiện giao dịch sau này.

Đến giờ Lý Phong đã có lòng tin gấp bội với việc kinh doanh đồng nhan thủy để làm giàu, bất quá muốn danh tiếng của đồng nhan thủy nhanh chóng khuếch tán, hắn còn cần một người phát ngôn có số lượng fan đông đảo.

Tốt nhất vẫn là miễn phí. . .

Nghĩ tới đây, Lý Phong lần nữa đi đến trước mặt Hứa Mạn : "Cảm ơn Hứa Mạn nữ sĩ phối hợp, chúng ta có thể trao đổi phương thức liên lạc không?"

Các khách quý: ". . ."

Thói quen, là thói quen!

Mua lại nội y Hứa Mạn từng mặc là thói quen, để Hứa Mạn uống đồng nhan thủy cũng là thói quen, đều là quen thói trêu gái!

Nếu Lý Phong biết suy nghĩ trong lòng những người này nhất định sẽ bất đắc dĩ trợn trắng mắt, thói quen con mẹ ngươi a, tiểu gia chẳng qua là muốn tìm một người phát ngôn miễn phí cho đồng nhan thủy, chỉ thế thôi!

"Cái này. . ." Hứa Mạn do dự.

Đừng nói chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, dù là đồng nghiệp công ty, bạn diễn đã từng hợp tác, đều rất ít khi được nàng cho số.

Nhưng trực giác nói cho nàng, nếu lúc này cự tuyệt Lý Phong thì chính là một tổn thất rất lớn!

"Tốt a, ngươi đọc số điện thoại đi, ta sẽ gọi tới, bất quá ta có một thỉnh cầu, ngươi có thể đừng tiết lộ số của ta cho người khác không?"

Hứa Mạn hơi trầm ngâm liền có quyết định.

Lý Phong tự nhiên là trực tiếp đáp ứng, rất nhanh hắn liền sở hữu số điện thoại của Hứa Mạn. .

Vệ Dương ở một bên ghen ghét đến phát cuồng, có được số Hứa Mạn chính là mục tiêu của hắn trong tối nay a!

Tiếp theo Lý Phong lại cùng Hứa Mạn trò chuyện vài câu, liền trở lại địa phương cũ, lúc này hắn mới phát hiện. . . Ngụy Băng Khanh biến mất!

Chương 113. Vì cứu ngươi mà ta ném mất 200 triệu

Lý Phong liền vội hỏi đám người Tề tổng, Quách tổng phía dưới, bọn họ chỉ nói Ngụy Băng Khanh đã rời đi được 10 phút, còn Ngụy Băng Khanh đi nơi nào bọn họ không rõ ràng.

"Chẳng lẽ vào nhà vệ sinh? Vậy cũng nên trở về rồi a."

Lý Phong lo lắng bấm số điện thoại Ngụy Băng Khanh, kết quả vừa vang hai tiếng đã bị cúp máy.

Nhất thời Lý Phong thì có suy nghĩ không tốt.

Hắn hiện tại còn không rõ ràng lắm đến cùng Tùng Bản Nhuận cùng Ngụy Trường Công có giao dịch gì, vạn nhất bọn họ muốn gây bất lợi cho Ngụy Băng Khanh, hiện tại chính là cơ hội tốt nhất!

Ngay tại thời điểm Lý Phong quyết định ra đi ngoài tìm Ngụy Băng Khanh , hắn nhận được một tin nhắn ngắn ngủi.

Mở ra xem xét thì đó là của Ngụy Băng Khanh: "Ta đi về trước, không cần tìm ta."

Nhìn thấy tin nhắn ngắn Lý Phong càng hoảng sợ, Ngụy Băng Khanh không phải là bị người bắt cóc chứ?

Không yên lòng nên Lý Phong lại gọi cho Ngụy Băng Khanh, lần này Ngụy Băng Khanh nghe máy.

Có điều thanh âm của nàng so với bình thường còn lạnh lẽo hơn: "Vì sao gọi điện thoại cho ta?"

Lý Phong thở phào: "Hô, dọa ta sợ gần chết, ngươi vô thanh vô tức bỏ đi như vậy, ta rất lo lắng cho ngươi đấy có biết hay không?"

Điện thoại bên kia yên tĩnh trong ngắn ngủi, tiếp theo mới nghe

thấy Ngụy Băng Khanh nói: "Thật sao?"

"Đương nhiên là thật rồi!" Lý Phong có chút không cao hứng.

Đột nhiên thanh âm của Ngụy Băng Khanh nhu hòa hơn rất nhiều: "Ngươi đã lo lắng như vậy, thì ngươi ra đón ta đi, ta đang ở cửa khách sạn."

Lý Phong: "? ? ?"

Tuy cảm thấy tổng giám đốc băng sơn tối nay rất kỳ quái, nhưng hắn lo lắng cho an toàn của nàng, sau khi cúp điện thoại liền cầm bộ nội y của Hứa Mạn ra ngoài cửa khách sạn.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 300 điểm kinh nghiệm, 2000 điểm tích lũy."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: B-

Điểm kinh nghiệm: 900/ 1200

Điểm tích lũy: 7890

Điểm chinh phục: 0

Kỹ năng: 《 Ném chuẩn ném mạnh 》, 《 Chân khí nhập môn 》, 《 Lưu Vân Bộ 》, 《 Siêu cấp thuật cận chiến 》, 《 Sơ cấp Ẩn Thân Thuật 》.

Nhiệm vụ đang chờ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh, Âm mưu của tập đoàn Tam Khẩu

"Còn có 300 điểm kinh nghiệm nữa là thăng cấp, chỉ cần trở thành bảo tiêu của tổng giám đốc là được!"

Sau khi nói thầm Lý Phong đi vào đại sảnh ở lầu một, quay đầu nhìn lại liền thấy Ngụy Băng Khanh đứng ở sau cửa.

Khi Ngụy Băng Khanh nhìn thấy Lý Phong trong liền nhịn không được hiện ra một tia tươi cười, nhưng ngay sau đó nàng thu lại ý cười, khuôn mặt lạnh lùng như cũ.

Gia hỏa này dám mặc kệ nàng ở chỗ cũ, lại còn cùng với nữ nhân khác trò chuyện vui vẻ, thực đáng giận!

Bất quá Lý Phong lo lắng cho nàng như vậy, coi như vẫn còn chút lương tâm. . .

Nhưng cũng không thể cười, phải nghiêm mặt!

"Ngụy tổng, ngươi làm sao không chờ ta mà bỏ đi vậy?" Lý Phong cười khổ nói.

"...Chờ ngươi trêu chọc hết gái ở đó à?" Ngụy Băng Khanh lườm hắn một cái, quay người ra ngoài: "Trở về đi, ta mệt rồi."

Đến rồi, thanh âm của tổng giám đốc lại trở lạnh!

Lòng của nữ nhân như mò kim đáy biển, Lý Phong không cách nào biết được nàng đang suy nghĩ gì, chỉ có thể quy tội cho bà dì đến làm cho tâm tình nữ nhân hay thay đổi.

Chẳng lẽ... Ngụy Băng Khanh hôm nay thật sự là bị bà dì ghé thăm?

Hai người một trước một sau đi ra cửa khách sạn, liền thấy Tưởng Mộng Dao cùng một nhân viên bảo an khác.

"Nhanh như vậy đã đi ra a, ngươi không phải là gây chuyện ở trong đó chứ?" Tưởng Mộng Dao đầy vẻ nghi hoặc.

"Đúng, ta đoạt một bộ nội y, ngươi có thích không? Thích thì ta tặng ngươi." Lý Phong giơ lên cái hộp trong tay, mặt lộ vẻ trêu tức.

Ngụy Băng Khanh: ". . ."

Gia hỏa Lý Phong này cứ nhìn thấy mỹ nữ liền muốn đùa giỡn vài câu sao?

Nếu Lý Phong biết ý nghĩ trong lòng Ngụy Băng Khanh khẳng

định sẽ khóc không ra nước mắt, hắn chỉ muốn làm Tưởng Mộng Dao buồn nôn mà thôi.

Tưởng Mộng Dao: "? ? ?"

Ngươi là một đại nam nhân đi đoạt nội y làm gì? Đưa ta cái trứng a! Có tin bà đây vu cáo ngươi tội đùa giỡn cảnh sát, khiến ngươi đêm nay phải ngủ trên phường không? !

"Con mẹ nó, ngay cả Bá Vương Hoa phân cục chúng ta cũng dám đùa giỡn, người anh em này đúng là có lá gan béo mập a?"

Một bảo an khác là đồng nghiệp của Tưởng Mộng Dao, biết rõ Tưởng Mộng Dao khủng bố thế nào, trong lúc nhất thời ánh mắt nhìn Lý Phong có chút kính nể.

"Cướp được? Tốt, vậy thì cùng ta về sở cảnh sát tiếp nhận điều tra!" Tưởng Mộng Dao dùng giọng căm hận nói.

"Tưởng tiểu thư đừng kích động, Lý Phong chỉ là đùa mà thôi, bộ nội y này là hắn mua lại."

"Lý Phong, thời gian không còn sớm, đưa ta về đi."

Ngụy Băng Khanh gật đầu với Tưởng Mộng Dao, sau đó đi trước một bước tới bãi đỗ xe.

Lý Phong nhìn Tưởng Mộng Dao làm cái mặt quỷ, nhấc chân muốn theo sau.

Nhưng vào lúc này, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Tại sao lại có nhiệm vụ, rốt cục nhiệm vụ này có quan hệ với ai?" Lý Phong không khỏi dừng chân lại, nhíu mày tự nói: "Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh "

"Mục tiêu: Tối nay ca ca Tôn Uy là Tôn Siêu sẽ đi tới nơi này để

giết nữ thần Ngụy Băng Khanh, đánh lui hoặc áp chế Tôn Siêu là nhiệm vụ hoàn thành."

"Khen thưởng: 300 điểm kinh nghiệm, 2000 điểm tích lũy."

Lý Phong giật mình, liền vội ngẩng đầu nhìn Ngụy Băng Khanh, đã thấy phía trước Ngụy Băng Khanh đang có một nam nhân lung la lung lay giống như người say đi đến chỗ nàng, hai người chỉ còn cách nhau khoảng 5 mét!

Chính là ca ca Tôn Uy, Tôn Siêu!

Mà Lý Phong cùng Ngụy Băng Khanh đã cách nhau hơn 10m!

"Đáng chết!"

Lý Phong chỉ cảm thấy lông tóc toàn thân dựng đứng cả lên, sử dụng thân pháp Lưu Vân phóng tới Ngụy Băng Khanh.

Tôn Siêu phát hiện Lý Phong có dị động, bàn chân cũng tăng tốc ập tới Ngụy Băng Khanh.

Ngụy Băng Khanh không biết bản thân đang gặp nguy hiểm, nàng chỉ là đang tự hỏi vì sao tâm tình của mình đột nhiên lại không ổn định, lúc thì vui vẻ lúc thì tức giận, một hồi ngọt ngào một hồi lại khổ sở, cái này không hề giống nàng lúc trước.

Vấn đề ở chỗ nào?

Đúng, là Lý Phong!

Nhìn thấy Lý Phong cùng nữ nhân nói chuyện nàng liền ghen ghét, khi Lý Phong biểu hiện quan tâm nàng lại không hiểu sao cảm thấy vui vẻ.

Chỉ là vì sao lại như vậy, chẳng lẽ nàng đã. . .

"Ngụy tổng, nằm xuống!"

Ngay tại thời điểm Ngụy Băng Khanh suy nghĩ lung tung, Lý Phong rống to một tiếng, đồng thời vung lên cái hộp nội y trong tay.

"A?" Ngụy Băng Khanh vô ý thức dừng bước nhìn về phía sau, chỉ thấy một bóng đen bay tới chỗ mình, bị dọa cho phải vội vàng ngồi xổm xuống.

"Sưu "

Bóng đen vọt qua đỉnh đầu nàng, thẳng tới mặt Tôn Siêu.

"!" Tôn Siêu không biết đó là cái gì, không dám đón đỡ, dẫm chân xuống thân thể né sang một bên, tránh thoát khỏi bóng đen tập kích.

Tiếp theo hắn liền muốn tiếp tục nhào về phía Ngụy Băng Khanh.

Nhưng vào lúc này, lại một bóng đen đánh tới chỗ hắn, cái bóng đen này nhỏ hơn cái cũ rất nhiều lần, nhưng tốc độ cũng mau hơn rất nhiều, đều là bắn thẳng mặt!

Tôn Siêu giận dữ mắng một tiếng, lần nữa làm ra động tác né tránh, chỉ là lần này hắn không thể triệt để tránh thoát, bóng đen vẫn đánh trúng vành tai hắn!

Nóng bỏng đau nhức!

Khi Tôn Uy muốn lần nữa nhào về phía Ngụy Băng Khanh, Lý Phong đã vọt tới trước mặt Ngụy Băng Khanh, mạnh mẽ kéo nàng vào trong ngực!

Thở phào một hơi, nhưng Lý Phong vẫn còn chưa hết sợ: "Ngụy tổng, vì cứu ngươi mà ta ném mất 200 triệu, ngươi định cảm tạ ta thế nào đây?"

Chương 114. Phích Lịch Độc Long Toản vs Đoạn Tử Tuyệt Tôn Cước

Ta là ai? Ta ở đâu? Ta đang làm cái gì?

Ngụy Băng Khanh thấy đầu óc trống rỗng, thậm chí Lý Phong nói cái gì nàng cũng không nghe rõ.

Cùng lúc đó, Lý Phong sử dụng Lưu Vân Bộ ôm Ngụy Băng Khanh lùi lại mấy bước, kéo ra khoảng cách với Tôn Siêu.

Vừa rồi hắn ném ra bộ nội y cùng bút máy, nhờ vậy mới giúp Ngụy Băng Khanh tranh thủ thời gian, vậy không phải chính là ném đi 200 triệu sao?

"Cảnh sát đây, không cho phép động đậy!"

Lúc này Tưởng Mộng Dao nhìn ra có điều không thích hợp, quyết định phóng tới Tôn Siêu.

Đồng nghiệp Trần Triết thì phản ứng chậm một nhịp, nhưng cũng lao tới Tôn Siêu.

Tối nay làm bảo an không phải nhiệm vụ đặc thù, cho nên hai người đều không mang súng, bất quá bọn hắn đều có năng lực chiến đấu rất mạnh, lại thêm 2 vs 1 nên cũng không sợ gì.

"Phiền các ngươi chiếu cố Ngụy tổng giúp ta." Lý Phong đang lo làm sao để vừa bảo vệ Ngụy Băng Khanh vừa hàng phục Tôn Siêu, nhìn thấy Tưởng Mộng Dao liền nói.

"Các ngươi lui về phía sau, áp chế lưu manh cứ để chúng ta tới làm." Tưởng Mộng Dao quát một tiếng sau đó giống như cuồng phong vọt qua Lý Phong.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn vô cùng, tựa như là một bé sư tử cái

phát hiện con mồi!

Lý Phong: ". . ."

Không phải chứ. . . Tại sao cô nàng bạo lực Tưởng Mộng Dao này lại hưng phấn như vậy? Đối phương là lưu manh a, không phải thịt tươi!

"Phanh "

Lý Phong đang cảm khái, đột nhiên một tiếng vang trầm truyền đến, Tưởng Mộng Dao mới vượt qua hắn đã lấy tốc độ càng nhanh bay ngược về.

"Phù phù "

Thân thể Tưởng Mộng Dao vừa vặn nện trúng người Trần Triết, hai người song song ngã nhào trên đất.

Lý Phong: "? ? ?"

Tình huống như thế nào? Tổng cộng còn chưa được một giây đồng hồ a? Vậy mà đã để người ta đánh bay, tưởng người ta là gà nhưng mình mới là thóc, đi săn thành bị săn?

Lý Phong đã từng giao thủ với Tưởng Mộng Dao, nói chung Tưởng Mộng Dao vẫn rất mạnh, so với đám người Lý Cương, Hà Cừu còn mạnh hơn một chút.

Vừa đối mặt đã có thể đánh lui Tưởng Mộng Dao, thân thủ Tôn Siêu tuyệt đối không thể khinh thường.

"Khụ khụ, hắn quá mạnh, chúng ta không phải đối thủ, Lý Phong, chúng ta ngăn chặn hắn, ngươi mang theo Ngụy tổng chạy mau đi!"

Tưởng Mộng Dao ho khan vài tiếng, bò người lên muốn đi ngăn chặn Tôn Siêu.

"Đừng, ngươi vẫn nên giúp ta chăm lo cho Ngụy tổng đi, để ta đi đối phó hắn." Nhìn dấu giày trên ngực Tưởng Mộng Dao, Lý Phong bất đắc dĩ nói.

Lý Phong cũng không dám để Tưởng Mộng Dao đi liều mạng với Tôn Siêu nữa, hắn sợ tiếp tục thì Tưởng Mộng Dao sẽ bị Tôn Siêu đánh cho từ D- C đánh thành A mất, vạn nhất còn một cái phồng một cái xẹp, vậy thì trò vui liền lớn. . .

"Hừ, không nghĩ tới ở đây cũng có cảnh sát, bất quá không vấn đề, bốn người các ngươi đều phải chết ở chỗ này."

Tôn Siêu lắc đùi phải, chậm rãi đi tới chỗ Lý Phong.

Tôn Siêu, Tôn Uy là hai huynh đệ từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, một hôm ngẫu nhiên gặp một cường giả võ đạo, từ đó học được một thân bản lĩnh.

Sau khi trưởng thành hai người đi theo con đường khác nhau, Tôn Uy háo sắc, trở thành hái hoa cuồng ma, mà Tôn Siêu thích võ, trở thành võ sĩ chuyên nghiệp.

Luận thiên phú võ đạo, Tôn Siêu mạnh hơn Tôn Uy rất nhiều, từng có một lần liên tục thắng 31 trận trên võ đài, thực lực cũng không thua vô địch MMA thế giới bao nhiêu.

Hai huynh đệ tuy "nghề nghiệp" khác biệt, nhưng cảm tình rất sâu, Tôn Uy mỗi lần gây án đều sẽ báo mục cho Tôn Siêu trước.

Sau khi Tôn Uy bị cảnh sát bắt được, Tôn Siêu liền biết Tôn Uy thất bại khi ra tay với Ngụy Băng Khanh, sau đó Ngụy Băng Khanh liền thành mục tiêu Tôn Siêu muốn giết để trả thù.

Vì ám sát Ngụy Băng Khanh, Tôn Siêu cũng đã làm đủ công tác chuẩn bị, mà đêm nay cũng là thời cơ tốt nhất để động thủ!

Chỉ là Tôn Siêu không nghĩ tới tốc độ phản ứng của bảo tiêu Ngụy Băng Khanh nhanh như vậy, càng không nghĩ tới hai bảo an canh cửa là cảnh sát.

Bất quá không vấn đề, hắn thấy dù là bảo tiêu của Ngụy Băng Khanh cũng tốt, hai người cảnh sát kia cũng được, đều là một đám ô hợp, chỉ cần tiêu diệt bọn hắn trong thời gian ngắn nhất, hắn nắm chắc có thể cao chạy xa bay!

"Đừng mạnh miệng, chúng ta là cảnh sát, bảo hộ công dân là

trách nhiệm nghĩa vụ của chúng ta!"

Tưởng Mộng Dao đứng dậy lại lần nữa phóng tới Tôn Siêu.

"Đồ nữ nhân ngu ngốc!" Thầm chửi một câu, Lý Phong vội vàng buông Ngụy Băng Khanh, giơ tay ngăn cản Tưởng Mộng Dao: "Ta nói là giao hắn cho ta!"

"Dựa vào cái gì mà giao cho ngươi? Ta mới là cảnh sát, ngươi tránh ra cho ta!" Tưởng Mộng Dao lộ vẻ mặt không kiên nhẫn.

"Chỉ bằng tên này là Tôn Siêu, là đệ đệ của hái hoa cuồng ma Tôn Uy, mà ta mới là người đánh gục Tôn Uy!" Lý Phong lộ vẻ khinh thường nói.

"Cái gì? Hái hoa cuồng ma Tôn Uy là bị ngươi đánh gục?" Tưởng Mộng Dao phát mộng!

Là hung phạm cấp A bị truy nã trong hồ sơ, Tưởng Mộng Dao nằm mơ cũng muốn tự tay bắt được Tôn Uy.

Nghe thấy tin tức Tôn Uy đã bị bắt nàng rất khó tiếp nhận, còn cố ý đi hỏi thăm là ai bắt, lại bị lãnh đạo dùng lý do giữ bí mật để cự tuyệt.

Chưa từng nghĩ lại chính là Lý Phong! Nói đùa sao?

"Sợ chưa? Cho nên Tôn Siêu là đồ ăn của ta, ngươi vẫn nên né ra chỗ khác đi." Lý Phong đắc ý nói.

"Ngươi biết ta?" Tôn Siêu lúc này mới hồi phục tinh thần lại.

Hắn giỏi ngụy trang, dù là người thân cận cũng vô pháp nhận ra, Lý Phong làm sao nhận ra thân phận của hắn được?

"Ngươi câm miệng cho ta!" Tưởng Mộng Dao cùng Lý Phong nghiêng đầu lại cùng nhau hét.

Tôn Siêu: ". . ."

Ta mới là nhân vật chính của sự kiện này có được không, các ngươi làm vậy mà không cảm thấy có gì đó sai sai sao?

Ngụy Băng Khanh: ". . ."

Trần Triết: ". . ."

Hai người bọn họ vì đấu võ mồm, mà đến hung phạm cũng mặc kệ?

Cái con mẹ nó. . .

"Trước tiên tạm thời mặc kệ Tôn Uy có phải bị ngươi đánh gục không, Tôn Siêu này ta đã chọn trúng rồi!" Tưởng Mộng Dao lộ vẻ mặt rất không phục.

"Thôi đi, ngươi vừa lên đã bị người ta đá về, còn không biết xấu hổ chém gió như vậy? Đừng chắn đường nữa, tránh xa một chút, nhìn tiểu gia đánh ngã hắn đi." Lý Phong bĩu môi nói.

Tôn Siêu tức điên, hắn ngang dọc sàn đấu võ chuyên nghiệp nhiều năm như vậy, đánh ra uy danh hiển hách, rất nhiều người vừa nghe đến tên hắn đã sợ tè ra quần.

Hôm nay lại bị hai tên khốn kiếp này coi thường, muốn nhịn cũng không thể nhịn!

Lửa giận nổi lên, càng ngày càng lớn, Tôn Siêu vọt lên giữa không trung, một chân đá ra, thẳng đến sau gáy Lý Phong.

Một chiêu này là tuyệt kỹ sở trường của Tôn Siêu —— Phích Lịch Độc Long Toản, chiêu thức mãnh liệt vô cùng, chuyên đá vào gáy, trong 31 trận thắng liên tiếp có chín đối thủ đều là gục dưới một chiêu này!

Lý Phong dám không thèm phòng bị đưa lưng về phía hắn, hắn phải chết không thể nghi ngờ!

"Cẩn thận!"

Ngụy Băng Khanh nhịn không được kinh hô.

Tưởng Mộng Dao nghe thấy sau lưng có tiếng xé gió nổi lên, nhất thời sợ đến mức mặt mũi tái nhợt, muốn kéo lấy Lý Phong tránh né nhưng mà đã không kịp!

Ngay tại thời điểm bàn chân Tôn Siêu sắp đụng phải gáy Lý Phong, Lý Phong đột nhiên cúi xuống làm ra động tác ngả bàn đèn trong bóng đá!

(còn gọi là sút vô lê, xe đạp chổng ngược)

"Phanh "

Lý Phong vừa tránh thoát Tôn Siêu tập kích đồng thời đầu gối còn đá trúng trym Tôn Siêu!

"Ngao!"

Tôn Siêu chỉ cảm thấy phía dưới đau đớn vô cùng, tiếp theo trực tiếp ngất đi!

"Đáng đời!"

Lý Phong ngửa mặt ngã xuống đất, nhìn thấy Tôn Siêu đã ngất, lại đi đến đá thêm một phát nữa, khiến Tôn Siêu bị lui về sau hai, ba mét. .

Đợi đến khi Tôn Siêu đã đập ầm xuống đất, đám người Tưởng Mộng Dao, Ngụy Băng Khanh còn có Trần Triết vẫn còn phát mộng.

Một chân đã đá Tôn Siêu ngất. . .Đơn giản như vậy sao? Long tranh hổ đấu đâu? Võ thuật đẹp mắt đâu?

Chương 115. Ngươi có còn là người không?

"Cứ như vậy. . . Kết thúc?"

Trần Triết đang chuẩn bị kêu gọi trợ giúp, kết quả bộ đàm còn chưa kịp móc ra, chiến đấu đã kết thúc?

"Chứ như nào nữa?" Lý Phong đứng dậy, phủi tro bụi sau lưng, tiêu sái nói.

Lý Phong là B- , mà Tôn Siêu là C, mạnh nhất cũng không thể vượt qua C+, đánh gục Tôn Siêu đương nhiên sẽ không khó, đây là cấp bậc nghiền ép!

"Ừng ực "

Trần Triết đưa mắt nhìn thảm trạng của Tôn Siêu, nhịn không được nuốt vài ngụm nước miếng.

Bỏ đi, trước tiên gọi cho lãnh đạo hồi báo một chút. . . Trần Triết lấy điện thoại di động đi tới chỗ khác.

"Lý Phong, ngươi có thực lực gì?"

Tưởng Mộng Dao kinh nghi bất định nhìn Lý Phong, trong mắt có ánh sáng kì dị chớp động.

Lần thứ nhất giao thủ với Lý Phong, Tưởng Mộng Dao cảm thấy Lý Phong chỉ là mạnh hơn nàng chút xíu mà thôi, hiện tại xem ra Lý Phong đâu chỉ mạnh hơn nàng chút xíu, quả thực là mạnh hơn một cấp độ a!

Là một người yêu thích đánh nhau tay đôi, Tưởng Mộng Dao biết rõ một cước kia của Lý Phong khó cỡ nào, dự đoán, thời cơ, lực lượng, góc độ, còn phải có lòng tin tuyệt đối với năng lực của mình.

Đủ loại nhân tố tăng lên theo cấp số nhân mới có thể tạo nên một kích tất sát vừa rồi!

Nếu là nàng thì nàng tuyệt đối không làm được.

"Không nói cho ngươi biết đấy. Như nào?" Lý Phong trợn mắt lên một cái.

Tưởng Mộng Dao chỉ cảm thấy một cục tức chặn ở cổ họng, nhìn Lý Phong nửa ngày không nói nên lời.

Đúng lúc này, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 300 điểm kinh nghiệm, 2000 điểm tích lũy."

"Đinh, chúc mừng kí chủ tăng lên đẳng cấp, đẳng cấp trước mắt là B."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: B

Điểm kinh nghiệm: 0/ 1500

Điểm tích lũy: 9890

Điểm chinh phục: 0

Kỹ năng: 《 Ném mạnh ném chuẩn 》, 《 Chân khí nhập môn 》, 《 Lưu Vân Bộ 》, 《 Siêu cấp thuật cận chiến 》, 《 Sơ cấp Ẩn Thân Thuật 》.

Nhiệm vụ đang chờ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh (2), Âm mưu của tập đoàn Tam Khẩu.

"Lên tới B+ lại cần tới 1500 điểm kinh nghiệm. . . Vậy khen thưởng cũng nên tăng theo tương ứng a, không thì thăng một cấp sẽ rất chậm."

Lý Phong cảm thán tắt hệ thống, đi đến trước mặt Ngụy Băng Khanh nói: "Ngụy tổng, làm ngươi chấn kinh rồi."

Vừa rồi may mà hắn phản ứng rất nhanh, không thì đã để Tôn Siêu đắc thủ, vừa nghĩ tới hình ảnh Ngụy Băng Khanh hương tiêu ngọc vẫn, nội tâm Lý Phong đã phát lạnh.

Ngụy Băng Khanh lộ sắc mặt phức tạp nhìn Lý Phong một hồi lâu: "Ngươi lại cứu ta một lần nữa."

Nếu như không có Lý Phong, chỉ sợ nàng đã lọt vào tay Tôn Siêu rồi.

"Ta cảm thấy ngươi nên kí một hợp đồng bảo tiêu với ta." Lý Phong nửa đùa nửa thật nói.

Nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh đã kéo dài thật lâu, thừa cơ hội này nhắc tới một chút, hi vọng Ngụy Băng Khanh có thể lĩnh hội được dụng ý của hắn.

"Có thể." Ngụy Băng Khanh cũng không lo lắng nhiều, không phải chỉ là cho Lý Phong thêm một phần lương thôi sao, nàng cũng không thiếu tiền.

"Thật sao?" Lý Phong nhất thời lộ vẻ vui mừng!

Cái này gọi là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn công phu a, hắn có nên cảm tạ Tôn Siêu hay không?

Ngụy Băng Khanh: "? ? ?"

Không phải chỉ là ký hợp đồng bảo tiêu sao, Lý Phong cao hứng như vậy làm gì, cứ như trúng vé số mấy trăm triệu.

Không đúng, Lý Phong có tiền như vậy, dù là mấy trăm triệu cũng không nên cao hứng đến vậy mới đúng. . .

"Lý Phong, ngươi có thể dạy ta đấm nhau không."

Đúng lúc này, Tưởng Mộng Dao bất chợt nói.

Tuy rất khó chịu vì sự kiêu ngạo của Lý Phong, nhưng Tưởng

Mộng Dao thật sự là rất ưa thích đấm nhau, nếu Lý Phong có thể dạy nàng, kỹ xảo cận chiến của nàng nhất định có thể tăng lên một mảng lớn.

Lý Phong: "? ? ?"

Hắn hoài nghi mình có phải đang gặp ảo giác không, cô nàng bạo lực lại muốn học cận chiến từ hắn?

"Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ngươi chỉ cần nói có nguyện ý dạy ta hay không."

Dù muốn cầu cạnh Lý Phong, nhưng thái độ của Tưởng Mộng Dao vẫn rất cứng rắn, ai bảo nàng chán ghét Lý Phong như vậy chứ!

"Nếu như ngươi có thái độ tốt một chút ta có thể sẽ dạy ngươi, nhưng bây giờ nha. . ." Lý Phong kéo dài âm điệu, vài giây đồng hồ sau mới lên tiếng: "Không nguyện ý."

"Ngụy tổng, ta đưa ngươi trở về."

Nói xong Lý Phong nhặt lên hai cái hộp đựng bút và đồ lót, cũng mặc kệ Tưởng Mộng Dao đã tức giận đến mức khuôn mặt trắng bệch, định bụng mang Ngụy Băng Khanh rời đi.

Nhưng ai biết Ngụy Băng Khanh lại đứng tại chỗ không nhúc nhích.

"Ta. . . Chân ta bị trật khớp." Bị Lý Phong dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn vào, Ngụy Băng Khanh có chút ngại ngùng nói.

Vừa rồi vì tránh né tập kích, Ngụy Băng Khanh trong lúc bối rối đã làm chân bị trật khớp.

Chỉ là vì khẩn trương do gặp nguy cơ nên nàng còn chưa cảm giác được, hiện tại bình tĩnh trở lại mới phát hiện mắt cá chân rất đau, không đi đường được.

Lý Phong: "Ừm. . . Vậy ta vịn ngươi đi."

Ngụy Băng Khanh cũng không nghĩ ra biện pháp tốt hơn, đành

phải tùy ý cho Lý Phong dìu vào trong xe.

Nửa giờ sau, Lý Phong lái xe vào biệt thự số 6 tiểu khu Tinh Huy.

Xe dừng hẳn rồi, Lý Phong liền chạy xuống, muốn đỡ Ngụy Băng Khanh xuống.

"Không được, chân ngày càng đau, không đi nổi."

Trên trán Ngụy Băng Khanh đổ đầy mồ hôi, sắc mặt xem ra rất thống khổ.

"Vậy làm sao bây giờ?"

Lý Phong cũng thấy khó giải quyết, cũng không thể để Ngụy Băng Khanh ngủ một đêm trên xe a?

"Bằng không ngươi. . . Ngươi ôm ta đi vào?"

Ngụy Băng Khanh lộ sắc mặt ửng đỏ, đây là phương pháp tốt nhất hiện tại rồi.

"Ừm . . Cũng được. Ngươi nhẫn nại một chút, rất nhanh sẽ tốt thôi."

Hít sâu một hơi, Lý Phong bế Ngụy Băng Khanh trên tay, chậm rãi đi xuống.

Ngụy Băng Khanh ngượng ngùng đến mức ửng đỏ khuôn mặt, chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, tùy ý cho Lý Phong ôm vào phòng khách.

Đi vào phòng khách rồi, Lý Phong nhẹ nhàng đặt Ngụy Băng Khanh ở trên ghế sa lon: "Ngụy tổng, ta biết chút mát xa, chi bằng để ta mát xa cho ngươi, có lẽ ngày hôm sau ngươi có thể đi bình thường rồi."

"Thật sao?" Ngụy Băng Khanh mở to hai mắt, hơi kinh ngạc.

Lý Phong gật đầu, lúc trước vì mát xa cho Tô Đồng, hắn cố ý học tập 《 Tổng hợp mát xa thuật 》, hiệu quả rất không tệ.

"Tốt, vậy ngươi giúp ta mát xa một chút đi." Ngụy Băng Khanh mỗi ngày đều có rất nhiều công tác phải xử lý, bị thương ở chân như vậy khẳng định không được.

"OK."

Lý Phong cũng không nói nhảm, ngồi xuống bắt đầu mát xa cho Ngụy Băng Khanh . .

Tục ngữ nói "Đầu nam nhân, chân nữ nhân, chỉ được nhìn, không thể sờ."

Tuy thế giới hiện đại đã loại bỏ rất nhiều ngữ lí truyền thống, nhưng chân nữ nhân vẫn là không thể tuỳ tiện sờ, thứ nhất đây là vị trí kín đáo, thứ hai nơi này là vùng mẫn cảm, sờ vào rất dễ dàng xảy ra vấn đề.

Bình thường chỉ cặp nam nữ đã có quan hệ thân mật mới có động tác như vậy, sờ được chân, vậy đã cách ngủ cùng giường không xa.

(??? Tác giả bị ngáo ???)

Ngụy Băng Khanh cũng biết điểm này, nhưng tình huống khá đặc thù, nàng cũng không bài xích Lý Phong, dù sao đến cả tiểu Lý Phong nàng cũng đã gặp rồi, chỉ là hiện tại nàng có chút hối hận.

Ngứa, tựa như có thật nhiều con kiến bò ở lòng bàn chân, cảm giác tê dại khuếch tán bốn phía, làm cho nàng không nhịn được muốn rên thành tiếng!

Nhịp tim đập càng lúc càng nhanh, đến cả huyết dịch cũng giống như muốn sôi trào lên, máu gia tốc lưu động, nhiệt độ cơ thể tăng lên, thân thể khẽ run.

Cảm thụ của Lý Phong cũng không tốt hơn bao nhiêu, trước mặt hắn là tổng giám đốc Ngụy Băng Khanh băng sơn a, nam nhân khác đừng nói là sờ chân, đến tay nàng cũng không thể đụng tới!

Một nữ nhân như vậy lại ngồi ngay ngắn trên ghế sa lon tùy ý cho hắn sờ mó bàn chân, nói ra sẽ có bao nhiêu nam nhân hâm mộ muốn chết?

Mà Lý Phong dám khẳng định, hắn là nam nhân duy nhất sờ chân Ngụy Băng Khanh sau khi nàng trưởng thành!

"Có chút ngứa, hay là. . . Đừng mát xa nữa."

Ngụy Băng Khanh càng ngày càng hoảng hốt, nhịn không được nói.

"Nhẫn nại thêm chút đi, rất nhanh sẽ ổn thôi."

Ngón tay Lý Phong giống như đánh đàn du tẩu giữa bàn chân bóng loáng, đồng thời ngẩng đầu nói.

"Còn bao lâu nữa?"

Ngụy Băng Khanh nắm thật chặt đệm trên ghế sô pha, cực lực nhẫn nại, bởi vì quá mức dùng lực nên gân xanh trên mu bàn tay cũng hiển lộ ra rồi.

Người không rõ tình huống nhìn thấy bộ dáng này của Ngụy Băng Khanh, khẳng định sẽ nghĩ lầm nàng đang làm cái sự tình xấu hổ gì.

"5 phút đồng hồ."

Nói xong Lý Phong liền cúi đầu.

Chỉ là trong nháy mắt cúi đầu, hắn liền nhìn thấy quần lót của Ngụy Băng Khanh.

Quần lót phẳng lặng, chắc chắn không đeo băng vệ sinh, vậy nghĩa là Ngụy Băng Khanh không bị bà dì ghé thăm, vậy tại sao hôm nay nàng biểu hiện kỳ quái như thế?

Hơn nữa hình như hắn còn nhìn thấy có vũng nước đọng.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Lý Phong nhất thời biến thành cổ quái không thôi.

Chỉ là xoa bóp chân mà thôi, phản ứng lại lớn như vậy, tổng giám đốc băng sơn chẳng lẽ là mặt ngoài lãnh đạm, kì thực thể chất rất mẫn cảm?

Cực phẩm a!

Trong lúc miên man suy nghĩ, Lý Phong đã mát xa xong, đứng dậy lau mồ hôi rịn đầy trên trán: "Ngụy tổng, chuyển động chân thử xem đã ổn hơn chưa."

Ngụy Băng Khanh làm theo, sau đó nàng liền phát hiện mắt cá chân xác thực không đau như trước nữa, chí ít đi đường bình thường là không có vấn đề.

"Thật thần kỳ!" Ngụy Băng Khanh nhịn không được cảm thán.

Thần dược kéo dài tính mạng, đồng nhan thủy, mát xa thuật, biết trước Tôn Uy sẽ đến hại nàng, còn sớm nhận ra Tôn Siêu, lại thêm tình cảnh thần kì lúc Lý Phong lần đầu xuất hiện. . .

"Ngươi có còn là người không?" Trong đôi mắt đẹp của Ngụy Băng Khanh có hào quang lưu chuyển, nhịn không được hỏi.

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Tự nhiên sao mắng ta?

"Thật xin lỗi, ta nhất thời nói sai." Ngụy Băng Khanh lộ vẻ mặt xấu hổ, giải thích: "Ý ta là, ngươi không phải thần tiên đấy chứ, một số hành động của ngươi thật sự là quá thần kỳ, hoàn toàn vượt qua nhận biết của ta."

Lý Phong thở phào, nhưng ngay sau đó hắn liền khẩn trương, hắn nên giải thích thế nào?

Hệ thống cứu vãn nữ thần là bí mật lớn nhất của hắn, khẳng định không thể nói ra, chém gió ra một lí do đến chính hắn cũng không thể tin? Nói láo nói nhiều sẽ bị sét đánh.

Lý Phong suy nghĩ nửa ngày: "Ừm. . . Bí mật."

Ngụy Băng Khanh nhìn hắn rất lâu, sau cùng thu hồi ánh mắt nói: "Thời gian không còn sớm, ngươi trở về đi."

Lý Phong: ". . ."

"Sao nhìn ta như vậy, chẳng lẽ ngươi còn muốn lưu lại qua đêm?" Ngụy Băng Khanh lườm hắn một cái, đeo giày cao gót sau đó chậm rãi đi lên lầu hai.

Chẳng biết tại sao, Lý Phong luôn cảm thấy cái liếc nhìn này của Ngụy Băng Khanh xen lẫn một chút... ngượng ngùng.

Lắc đầu một cái, Lý Phong muốn đứng dậy rời khỏi nơi này.

"Chờ một chút."

Đột nhiên Ngụy Băng Khanh gọi hắn lại.

"Chẳng lẽ nàng muốn lưu ta lại?" Lý Phong thầm vui vẻ, mặt không đổi sắc quay đầu đi: "Ngụy tổng còn có việc gì sao?"

"Muộn như vậy rồi, ngươi lái S600 của ta trở về đi, thứ hai rồi mang tới công ty."

Nói xong Ngụy Băng Khanh liền cẩn thận từng li từng tí vịn cầu thang lên lầu hai, để lại Lý Phong đứng trong phòng khách hụt hẫng gần chết. . .

Chương 116. Kế hoạch ác độc

Khi Lý Phong trở lại phòng cho thuê đã là 11 giờ đêm, đơn giản rửa mặt mũi hắn liền nằm trên giường, đeo tai nghe rồi ấn mở ứng dụng nghe trộm, bắt đầu nghe lén cử động một ngày nay của Ngụy Trường Công.

Chỉ là cứ như vậy có chút tốn thời gian, Lý Phong liền bấm vào chức năng chuyển biến âm thanh thành văn tự, còn có thể tra tìm điểm mấu chốt.

Sau khi chuyển hóa văn tự xong Lý Phong gõ mấy chữ "Di chúc", "Kế hoạch" . . .

"Chờ chút. . . Đây là. . ."

Ánh mắt Lý Phong sáng lên, rốt cục nhìn thấy cái mình cần tìm.

Vì xác định hệ thống nghe trộm không phát sinh sai lầm, Lý Phong cố ý nghe lại bản âm thanh lần nữa.

"Tùng Bản Nhuận thật ác độc, hay cho Ngụy Trường Công mặt người dạ thú!"

Nghe xong đoạn âm thanh kia, Lý Phong thật lâu không thể bình tĩnh được, trong lòng tức giận vô cùng!

Ổn định lại tâm tình, Lý Phong lập tức rời giường đi ra ngoài, lái xe tới nhà Ngụy gia.

1 giờ đêm, Lý Phong dừng xe ở một nơi cách nhà Ngụy gia mấy trăm mét, sau đó xuống xe dùng Ẩn Thân Thuật, lặng lẽ vào trong biệt thự.

Phòng khách lầu một không khóa, Lý Phong xác định không có người liền lặng lẽ đẩy cửa đi vào, tiếp theo lên lầu hai.

Đi vào phòng ngủ của Ngụy lão gia tử, Lý Phong dán lỗ tai lên trên cửa nghe động tĩnh trong phòng, xác định không có dị thường

hắn thử chuyển động chốt cửa.

"Cạch cạch "

Cửa mở!

"Phòng khách không khóa cửa, phòng ngủ không khóa cửa, Ngụy lão gia tử là tự tin hay lớn gan đây?"

Lý Phong cảm khái một câu, lặng lẽ đi vào phòng ngủ rồi khép cửa lại, Lý Phong đi đến bên giường, giải trừ Ẩn Thân Thuật.

"Ngụy lão gia tử, tỉnh dậy đi."

"Ngô!" Ngụy Phó bị đánh thức, đang định lớn tiếng kêu lên thì bị Lý Phong che miệng.

"Xuỵt. . . Ngụy lão gia tử, ta là Lý Phong, tới tìm ngươi vì có chuyện trọng yếu muốn nói."

Ngụy Phó rốt cục nhận ra Lý Phong, không khỏi thả lỏng thở dài một hơi.

May mà sau khi uống thần dược thân thể hắn rất tốt, nếu không vừa rồi rất có thể đã bị dọa chết!

Chỉ là Lý Phong dùng phương thức như vậy vào đây, đến cùng là có chuyện trọng yếu gì?

Nếu không phải nể mặt Lý Phong dùng thần dược kéo hắn trở về từ Quỷ Môn Quan, Ngụy Phó đã ấn nút báo động ở đầu giường.

Cái nút này không chỉ kết nối với hệ thống bảo an của khu vực bên ngoài, còn kết nối cả hệ thống báo cảnh sát khẩn cấp.

Ngụy Phó chỉ cần bấm cái nút này, trong vòng 3 phút bảo an đã được huấn luyện nghiêm chỉnh sẽ đuổi tới, trong vòng 10 phút cảnh sát vũ trang đầy đủ sẽ bao vây nơi này.

Bất quá Ngụy Phó có chút hoài nghi động cơ của Lý Phong, Lý Phong chỉ là trợ lý giám đốc, cho dù có chuyện trọng yếu cũng nên báo lại cho Băng Khanh mới phải, hơn nữa đêm hôm tiến vào

phòng ngủ của hắn để làm gì?

Cho nên tại thời điểm Lý Phong nói chuyện, Ngụy Phó đã đặt tay ở trên nút báo động, chỉ cần Lý Phong có bất kỳ dị động nào, hắn liền không chút do dự bấm xuống.

"Sự tình rất phức tạp, ngươi vẫn nên trực tiếp nghe thu âm thì hơn."

Lý Phong cũng không nói nhảm, lấy điện thoại di động ra ấn mở đoạn thu âm nghe lén kia.

Ngụy Phó mới đầu sắc mặt còn bình tĩnh, nhưng dần dần trên mặt hắn đã lộ ra các loại tâm tình chấn kinh, tức giận, hoảng sợ.

Nghe xong thu âm, Ngụy Phó thật lâu vẫn chưa thể bình tĩnh lại, sau một hồi nữa hắn mới phun ra một ngụm trọc khí mắng: "Thằng nghiệt tử này! Bây giờ ta liền báo động bắt hắn lại!"

Lý Phong vội vàng khuyên can: "Ngụy lão gia tử đừng xúc động, ghi âm không thể làm chứng cớ, bằng cái này còn chưa thể định tội Ngụy Trường Công, giờ tìm tới Ngụy Trường Công, ngoại trừ đánh rắn động cỏ thì không có bất kỳ tác dụng gì."

"Đương nhiên, nếu lão gia tử còn thương Ngụy Trường Công, thì ngươi có thể tha thứ cho hắn, nhưng sau khi ngươi mất đi, Ngụy gia tất sẽ loạn."

Ngụy Phó rất tán thành gật đầu: "Vậy ngươi nói xem phải làm thế nào?"

"Chúng ta làm thế này thế này như này này. . ." Lý Phong dán vào tai Ngụy Phó, giảng thuật kế hoạch của mình một lần.

Nửa giờ sau, Lý Phong thừa dịp đêm tối rời khỏi nhà Ngụy gia, không có người nào biết hắn cùng Ngụy Phó nói những gì, có lẽ mấy ngày sau, Ngụy gia sẽ phải nghênh đón kịch biến!

Ngày hôm sau Lý Phong tỉnh lại trên giường đã là mười giờ sáng, hắn đơn giản rửa mặt mũi liền gõ cửa phòng ngủ chính.

"Tiểu Phong, ngươi tỉnh rồi? Còn chưa ăn điểm tâm đúng không,

ngươi giúp ta trông Hinh Hinh một lát, ta nấu mì cho ngươi." Tần Mộng mở cửa liền nói một tràng.

Lý Phong vội vàng trả lời: "Là thế này Tần tỷ à, tại Ngự Cảnh hoa viên ở thành Đông ta đã thuê một căn phòng có hai phòng ngủ một phòng khách, hôm nay sẽ rời đi."

Bởi vì Tần Mộng, chuyện dọn nhà liên tục kéo dài, nên Lý Phong muốn hôm nay sẽ chuyển đi.

"A!" Tần Mộng kinh hô một tiếng, nụ cười trên mặt nàng cứng lại.

Nàng đã sớm dự liệu được Lý Phong sẽ dọn đi, chỉ là không nghĩ sẽ nhanh như vậy, trong lúc nhất thời có chút khổ sở cùng không nỡ.

"Cho nên ta muốn hỏi Tần tỷ, ngươi có nguyện ý cùng ta rời đi không, hoàn cảnh chỗ đó không tệ, phụ cận cũng có nhà trẻ, sang năm cũng tiện cho Hinh Hinh đến trường." Lý Phong tiếp tục nói.

"A?" Tần Mộng còn chưa kịp buồn khổ bao lâu đã sững sờ tại chỗ.

Ngay sau đó nàng liền nói: "Không được, tỷ tỷ không thể rời đi theo ngươi."

Lần này đến phiên Lý Phong sửng sốt: "Vì cái gì?"

"Tiểu Phong, ta biết ngươi coi ta là tỷ tỷ, nhưng ngươi và ta dù sao cũng không phải chị em ruột, ở chung một chỗ sẽ làm người ta nói ra nói vào."

"Mà ngươi cũng trưởng thành rồi, sẽ phải kiếm bạn gái, ta mà ở chung với ngươi thì ngươi nói chuyện yêu đương kiểu gì được?"

Tần Mộng đương nhiên nguyện ý ở với Lý Phong, như vậy rất có cảm giác an toàn, nhưng nàng thật sự không thể làm như vậy.

Sự tình đêm hôm đó làm cho nàng minh bạch một chuyện, nàng và Lý Phong không thể cứ như vậy, tiếp tục ở cùng Lý Phong sẽ có hại với tương lai hắn.

"Ngươi là tỷ ta, ai dám nói một câu ta liền xé nát miệng hắn!"

Lý Phong nói một cách rất nghiêm túc, làm Tần Mộng che miệng cười khúc khích.

"Mặc kệ ngươi nói thế nào ta cũng không thể ở chung phòng với ngươi được, bất quá ta có thể dọn tới tiểu khu kia, như vậy chúng ta còn có thể thường xuyên gặp mặt."

Tần Mộng rất cảm động, nàng cùng Lý Phong không có quan hệ máu mủ, Lý Phong lại coi nàng như chị em ruột thịt, loại cảm tình này thật trân quý.

Cũng chính vì như thế, nàng càng phải bảo vệ phần cảm tình này thật tốt, mà bảo trì khoảng cách nhất định với Lý Phong, chính là phương pháp tốt nhất!

Thấy Tần Mộng kiên quyết như vậy, Lý Phong chỉ đành đáp ứng.

Hai giờ chiều, Ngự Cảnh hoa viên.

Tô Đồng cầm lấy y phục vừa giặt đi ra khỏi phòng vệ sinh, còn chưa đi đến ban công, nàng đã nhìn thấy một bóng người từ xa đang đứng tại ban công.

Đợi đến gần, Tô Đồng mới phát hiện đối phương đang dán mặt vào một bộ đồ lót được treo trên cột.

"A, Trương Siêu, ngươi. . . Ngươi đang làm gì, đó là y phục của ta!" Tô Đồng phát mộng, bộ đồ lót kia là nàng hôm qua giặt xong phơi tại đây!

1202 cũng là một căn có hai phòng ngủ một phòng khách, Tô Đồng cùng một đôi tình lữ thuê chung, Tô Đồng ở phòng ngủ thứ hai, một tháng 4000, Lưu Quyên cùng bạn trai Trương Siêu ở phòng ngủ chính, một tháng 6000.

Bọn họ thuê chung đã hơn một tháng, giao lưu không nhiều, cũng một mực bình an vô sự, thế nhưng Trương Siêu giờ làm vậy khiến Tô Đồng buồn nôn không thôi!

"Đây là quần áo ngươi sao? Ta còn tưởng là của Tiểu Quyên cơ."

Trương Siêu trong nháy mắt giật mình tỉnh lại, có điều mặt không chút đổi sắc, thậm chí còn có mấy phần đắc ý.

"Ngươi. . . Ngươi vô sỉ!" Tô Đồng tức giận thở gấp, làm ngực không ngừng chập trùng.

"Ngươi nói chuyện chú ý một chút, người nào vô sỉ, ta cũng đã nói là nhận lầm rồi, không phục thì ngươi báo động a."

Trương Siêu khinh thường nói.

"Hô cái gì mà hô, còn để người ta ngủ trưa không?"

Một nữ nhân hình thể béo mập trang điểm đậm đặc đi ra khỏi phòng ngủ chính, không kiên nhẫn hô lớn.

Nàng chính là Lưu Quyên, đang ngủ trưa thì bị tiếng cãi vã bên ngoài đánh thức, tâm tình thật không tốt.

"Lưu Quyên, Trương Siêu vừa mới dán mặt vào ngửi y phục của ta. . ." Tô Đồng xấu hổ không thôi nói.

Lưu Quyên đầu tiên là sững sờ, tiếp theo giận dữ nói: "Tô Đồng, ngươi có ý tứ gì, muốn câu dẫn bạn trai ta đúng không? Không biết xấu hổ!"

Tô Đồng: "? ? ?"

Nàng vốn cho rằng Lưu Quyên sẽ mắng Trương Siêu, ai ngờ Lưu Quyên lại không phân tốt xấu mắng nàng, mắc bệnh thần kinh sao!

Hơn nữa, Trương Siêu có gì đáng để nàng câu dẫn, dáng người thấp bé, gầy yếu, tướng mạo bình thường, còn bỉ ổi như vậy!

Cũng chỉ có Lưu Quyên mới xem trọng hắn!

"Hắc hắc, Tiểu Quyên, con mắt của ngươi đúng là chính xác, vừa nhìn đã hiểu. Không sai, vừa rồi Tô Đồng cố ý câu dẫn ta, bất quá bị ta cự tuyệt."

"Trong lòng ta chỉ có ngươi, nữ nhân khác căn bản không có cơ hội!"

Trương Siêu đi đến trước mặt Lưu Quyên, ra vẻ khiêu khích nhìn về phía Tô Đồng.

Chương 117. Lôi đình chi nộ!

Tô Đồng cảm thấy buồn nôn, nàng chưa bao giờ thấy nam nhân vô sỉ như vậy, càng chưa thấy nữ nhân không giảng đạo lý như thế!

Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, Trương Siêu cùng Lưu Quyên đúng là xứng đôi!

"Hay lắm, ngươi thật sự muốn câu dẫn bạn trai ta? Nói xin lỗi ngay, nếu không ta sẽ không khách khí!"

Lưu Quyên hai tay chống nạnh, giống như con đàn bà chanh chua.

Nàng đã sớm thấy Tô Đồng không vừa mắt, mỗi ngày đều ăn mặc trang điểm lộng lẫy, váy bó sát mông, tất đen, giày cao gót, toàn thân trên dưới đều bốc lên mùi khai!

Không biết trong phòng còn có một nam nhân a? Cũng không biết khiêm tốn chút nào.

Hiện tại xem ra Tô Đồng chính là muốn câu dẫn Trương Siêu, thật không biết xấu hổ!

"Xin lỗi ngươi? Dựa vào cái gì! Không thèm náo loạn với các ngươi nữa, cái quần lót kia ta cũng không thèm lấy về!"

Nói xong Tô Đồng muốn về phòng ngủ.

Tô Đồng tuy tức giận, nhưng cũng không muốn cãi với Lưu Quyên, các nàng dù sao cũng chung phòng, vạch mặt thì về sau còn ở chung thế nào?

Coi như ngã một lần khôn hơn một chút, về sau không phơi nội y ở ban công nữa là được, còn có những bộ khác cũng phải giặt lại một lần. . .

Nhưng vừa nghĩ tới khuôn mặt bỉ ổi của Trương Siêu nàng liền

buồn nôn, vẫn nên mua mới lại hết thôi.

"Ta để ngươi đi chưa? Ngươi không xin lỗi, việc này vẫn chưa xong được!"

Lưu Quyên chạy tới giữ chặt cánh tay Tô Đồng, bộ dáng như muốn liều mạng với Tô Đồng.

"Các ngươi đừng khinh người quá đáng!"

Khuôn mặt Tô Đồng đầy vẻ tức giận.

"Ngươi là cái đồ hồ ly tinh, đồ đĩ thõa, bản thân không có bạn trai nên đói khát khó nhịn, muốn đi câu dẫn bạn trai người khác, đồ không biết xấu hổ!"

"Ngươi chờ đó cho ta, ta sẽ làm ngươi nổi danh!"

Lưu Quyên một tay lôi kéo Tô Đồng, một tay móc điện thoại di động gọi điện thoại: "Uy, Tiểu Thúy, kêu đám tỷ muội đến nhà ta đi, có một con đĩ muốn câu dẫn Trương Siêu!"

"Ngươi muốn làm gì?"

Tô Đồng có chút sợ hãi, nàng biết Lưu Quyên có mấy đồng nghiệp ở chung tầng lầu này.

Lưu Quyên hiện tại giống như một con điên, khẳng định tí nữa sẽ làm ra sự tình rất điên cuồng!

"Làm cái gì à? Đợi chút nữa ngươi liền biết!"

Lưu Quyên vững vàng nắm lấy tay Tô Đồng nói.

Tô Đồng muốn tránh thoát, nhưng nàng cùng Lưu Quyên căn bản không cùng một hạng cân, vô luận nàng dùng lực như thế nào, cũng không thể tránh ra khỏi sự lôi kéo của Lưu Quyên.

Càng làm cho nàng tuyệt vọng là, điện thoại di động của nàng đặt ở phòng ngủ, muốn báo cảnh sát cũng không có khả năng!

Trương Siêu ở một bên cũng là nóng lòng muốn thử, loại thời

điểm này hắn có thể thừa cơ ăn đậu hũ của Tô Đồng không?

(ăn đậu hũ:chiếm tiện nghi, sờ mó các kiểu)

Chỉ là bị Lưu Quyên hung hăng trừng một cái, hắn liền bỏ ý niệm này đi.

Cọp cái này không thể trêu vào a!

Rất nhanh có tiếng đập cửa vang lên, Trương Siêu chạy tới mở cửa, bốn nữ tử hứng thú bừng bừng chạy vào trong nhà.

"Tiểu tam ở chỗ nào?"

(tiểu tam:người thứ ba, tình nhân)

"Người nào không biết xấu hổ câu dẫn chồng của người khác?"

"Cởi sạch nàng ra, quay video, để cho nàng nổi danh!"

"Chính là nàng a, lớn lên bộ dáng y như một con hồ ly tinh, nhanh đè nàng xuống, chúng ta cùng xé nát y phục của nàng!"

Bốn nữ tử rất nhanh liền phát hiện Tô Đồng bị Lưu Quyên níu lại, tựa như chó sói phát hiện con mồi, mắt tỏa lục quang phóng tới.

Tô Đồng bị dọa sợ, nàng có thể tưởng tượng được cứ như vậy mình sẽ gặp phải chuyện gì, một khi nàng bị cởi sạch ghi lại video up lên Internet, cả đời này của nàng coi như xong!

"Cứu mạng a! Cứu mạng a!"

Tô Đồng sợ hãi đành phải hô hết sức, hi vọng hàng xóm lầu trên lầu dưới có thể nghe thấy mà tới giải cứu nàng.

"Ngươi còn có mặt mũi kêu la à!"

Lưu Quyên tát mặt Tô Đồng một cái, nhất thời khuôn mặt vô cùng đẹp đẽ của Tô Đồng xuất hiện một cái nốt tay màu đỏ!

"Hôm nay dù ngươi có gọi rách cổ họng cũng không người nào cứu ngươi đâu!" Lưu Quyên nhe răng cười lạnh.

Trương Siêu ở một bên cũng hưng phấn hô lớn: "Cởi y phục của nàng, nhanh lên a, ta chuẩn bị xong máy quay rồi!"

Hắn vừa nhìn thấy Tô Đồng lần đầu đã nổi lên thú tính, bất quá có con cọp cái bên cạnh nhìn chằm chằm, Tô Đồng lại không ra phòng khách nhiều, cho nên hắn một mực không tìm được cơ hội bắt chuyện với Tô Đồng.

Sau thời gian dài ngày nhớ đêm mong, chiều hôm nay hắn không nhịn được làm ra sự tình bỉ ổi với đồ lót của Tô Đồng, không nghĩ tới lại bị Tô Đồng phát hiện.

Càng làm cho hắn không nghĩ tới là, cọp cái vậy mà trực tiếp kết luận Tô Đồng câu dẫn hắn, còn gọi đám tỷ muội tới muốn cởi sạch Tô Đồng.

Đây thật sự là cơ hội tốt ngàn năm một thuở a, dù không thể cưỡi được Tô Đồng, nhưng có ảnh nude của nàng để bắn máy bay cũng đã vô cùng tốt rồi!

(bắn máy bay:quay tay)

"Ngươi dám đánh ta?" Tô Đồng bị một tát của Lưu Quyên làm cho phát mộng, nàng từ nhỏ đến lớn đều chưa từng bị người nào đánh như vậy.

"Đánh ngươi thì làm sao? Ngươi đến cả bạn trai cũng không có, lại còn là con nhà quê tỉnh lẻ, ngươi có thể làm gì ta?"

Lưu Quyên chính là nhìn trúng điểm ấy mới dám không kiêng nể gì như vậy.

Vừa nói xong nàng liền muốn cởi y phục Tô Đồng, cùng lúc đó, mấy người bạn Lưu Quyên lộ vẻ hưng phấn xông lại, ra tay với nửa trên của Tô Đồng!

"Cứu mạng a! Van cầu các ngươi đừng làm như vậy! Cứu mạng!"

Tô Đồng cố gắng níu giữ y phục trên người, lớn tiếng hô hoán.

Giờ khắc này, tuyệt vọng, hoảng sợ, phẫn nộ tràn ngập trong lòng Tô Đồng.

Nàng không hiểu, vì sao lại có người xấu đến mức này, các nàng đều là nữ nhân a, làm sao có thể làm loại chuyện này với nàng?

Lưu Quyên rất hưng phấn, nàng bình thường đều phải nịnh nọt người khác, bị lão bản, khách hàng hô tới quát lui.

Nhưng nhìn Tô Đồng càng thêm yếu đuối ở trước mặt, sự tà ác trong đáy lòng nàng bị triệt để dẫn nổ, giờ khắc này nàng là thợ săn, mà Tô Đồng là cừu non đợi làm thịt!

Ngay tại thời điểm năm nữ nhân Lưu Quyên sắp xé rách y phục Tô Đồng. . .

"Phanh "

Một tiếng vang thật lớn truyền đến!

Đám người Lưu Quyên giật mình, cùng nhau nhìn lại, chỉ thấy cửa lớn bị người bên ngoài đá văng, khóa cửa bị biến hình nghiêm trọng, một nam tử mặt đầy sát khí đứng tại cửa ra vào.

"Lý Phong? !" Tô Đồng kinh hô một tiếng, nước mắt nhịn không được chảy ra!

Lý Phong vừa mang hành lý tới cửa, liền nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng kêu cứu mạng của Tô Đồng.

Dưới tình thế cấp bách hắn một chân đá văng cửa ra, sau đó liền thấy tình cảnh trước mắt.

Khi Lý Phong nhìn thấy vết tay đỏ rực trên mặt Tô Đồng, khí tức bạo ngược trong nháy mắt bùng nổ!

"Các ngươi đều đáng chết!"

Lý Phong sử dụng Lưu Vân Bộ, trong chớp mắt liền vọt tới trước mặt đám người Lưu Quyên, tiếp theo tát tới mặt Lưu Quyên!

"Chátttttt "

Một tiếng vang giòn xuất hiện, Lưu Quyên bay lên khỏi mặt đất, vọt về phía sau!

"Đùng" "Đùng" "Đùng" "Đùng "

Lại là bốn cái bạt tai quất vào bốn nữ nhân còn lại, các nàng cũng bị đánh bay tứ tung, sau đó trùng điệp té xuống đất!

Tuy Lý Phong không sử dụng chân khí, lực lượng cũng chỉ dùng gần một nửa, nhưng từng cái tát mang theo nộ khí cũng vẫn có uy lực kinh người!

Chỉ thấy gương mặt của đám người Lưu Quyên bị biến hình nghiêm trọng, khóe miệng không ngừng chảy máu, dù chữa tốt thương thế, chỉ sợ cũng phải lưu lại di chứng, biến thành khóe miệng bị lệch.

Tiếp theo Lý Phong lại quay đầu nhìn sang Trương Siêu, chậm rãi đi tới.

"Không liên quan tới ta a, không liên quan tới ta, ngươi đừng tới đây, nếu không ta sẽ báo cảnh sát!"

Trương Siêu liên tục khoát tay không ngừng rồi lui lại, sắc mặt thì trắng bệch!

"Phanh "

Lý Phong vọt tới trước mặt Trương Siêu nhấc chân đá tới bụng hắn!

"Oanh "

Trương Siêu tựa như viên đạn bay ra khỏi nòng súng, đụng vào vách tường rồi trượt xuống đất! !

"Hiện tại nói cho ta biết vừa rồi phát sinh những gì, không nói thật, chết!"

Lý Phong đứng tại chỗ, tựa như một sát thần!

Chương 118. Nữ vương thế giới ngầm

(lời editor:dường như tác giả muốn dùng ngòi bút để phản ánh cuộc sống, những chương kiểu này quả thật hơi chán và đau đầu, các bạn có thể đọc lướt để giảm bớt tâm tình nặng nề đi chứ đừng bỏ truyện huhu)

"Lý Phong. . ."

Tô Đồng vui đến phát khóc, nàng vốn tưởng mình sắp bị đám người Lưu Quyên lăng nhục, kết quả Lý Phong giống như binh tướng nhà trời xuống cứu nàng.

Từng cái tát thật sự làm cho nàng hả giận!

"Không có việc gì, có ta ở đây ai cũng không gây thương tổn cho ngươi được!"

Lý Phong vẫn còn rất giận dữ.

Trước đó hắn từng thấy trên internet rất nhiều video của học sinh, trẻ con mười mấy tuổi thậm chí bảy tám tuổi, lập hội đánh đập người đồng lứa, chụp ảnh nude, dùng cái này tìm niềm vui.

Mỗi lần nhìn thấy video kiểu đó Lý Phong đều sẽ rất tức giận, rất đau lòng.

Có lẽ sẽ có người nói là tiểu hài tử không hiểu chuyện nên mới làm vậy, nhưng đây không phải lý do để dung thứ cho bọn họ làm ác!

Bọn họ không biết người bị bắt nạt sẽ mắc bệnh tâm lý, kẻ nhẹ thì tự ti sống tách biệt, nặng thì hậm hực tự sát, coi như bị hủy cả một đời!

Nếu vừa rồi Lý Phong đến chậm một bước, nửa đời sau của Tô Đồng sẽ bị hủy!

Cho nên Lý Phong rất phẫn nộ, thật sự rất phẫn nộ!

"Phốc!"

Trương Siêu phun ra một ngụm máu tươi, giãy dụa bò dậy, lộ vẻ mặt kinh khủng nói: "Ngươi. . . Ngươi là ai, ngươi. . . Ngươi làm vậy là xâm phạm trái phép nhà người khác, ngươi đang phạm tội!"

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, chậm rãi đi đến trước mặt Trương Siêu, lấy tư thái từ trên cao nhìn xuống hỏi: "Ngươi còn biết cái gì gọi là phạm tội nữa?"

"Ta. . ." Trương Siêu hơi biến sắc, quay đầu nhìn Tô Đồng, cầu khẩn nói: "Chúng ta vừa rồi chỉ là đùa Tô Đồng mà thôi, đây đều là hiểu lầm, ngươi nói đúng không Tô Đồng?"

Sau khi bị Lý Phong đá bay, Trương Siêu đã biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của Lý Phong, Lý Phong tựa như một quái thú hình người, Trương Siêu không chút hoài nghi chuyện Lý Phong có năng lực xé hắn thành mảnh nhỏ!

Mà ánh mắt Lý Phong cũng làm hắn cảm thấy toàn thân phát lạnh, không có bất kỳ cảm xúc nào, tựa như một bộ máy giết chóc băng lãnh!

Tiếp tục như vậy hắn sẽ chết, thực sự sẽ chết!

"A" Tô Đồng bị tức cười, vừa rồi bọn họ làm đến như vậy mà giờ còn bảo chỉ là đùa?

Có điều nàng nhất định phải cẩn thận trả lời, nàng đã nhìn ra trạng thái của Lý Phong có chút không đúng, nếu như nàng đổ dầu vào lửa không chừng Lý Phong thật sự có thể làm ra sự tình càng thêm đáng sợ.

Nàng không thể làm Lý Phong phải ngồi tù vì bản thân được!

"Oa!"

Ngay tại thời điểm Tô Đồng cân nhắc từ ngữ, Lưu Quyên nghẹn ngào khóc rống lên: "Ngươi. . . Các ngươi đúng là đôi cẩu nam nữ, đánh nữ nhân mà không biết xấu hổ! Oa ô ô ô ô!"

"Báo cảnh sát, mau báo cảnh sát, hắn xâm nhập nhà người khác trái phép, động thủ đánh người, để cảnh sát xử hắn!" Tiểu Thúy vừa nói vừa cầm điện thoại di động lên, muốn gọi điện thoại báo cảnh sát.

Miệng các nàng bị đánh lệch, nói chuyện tuy không rõ lắm, nhưng Lý Phong vẫn nghe hiểu được ý tứ.

"Bá "

Lý Phong vọt tới, đưa tay đoạt lấy điện thoại di động, hung hăng bóp một cái!

"Răng rắc!"

Iphone XS max bị hắn bóp nát!

Tình cảnh này làm đám người Lưu Quyên hoảng sợ gần chết!

Nắm tay một cái là điện thoại vỡ nát, chuyện này cần bao nhiêu lực lượng? !

Nhưng ngay sau đó Tiểu Thúy nổi giận: "Đây là Iphone XS max ta vừa mua, hoá đơn trả góp vẫn còn đó, ngươi. . . Ngươi bồi thường điện thoại di động cho ta!"

Vừa nói xong, nàng giãy dụa bò dậy nhào tới Lý Phong.

"Các tỷ muội, chúng ta đoàn kết lại liều mạng với hắn! Chúng ta là nữ nhân, hắn là một người nam nhân chẳng lẽ còn dám đánh chết chúng ta?" Lưu Quyên cũng đứng lên nhào về phía Lý Phong.

Câu này của Lưu Quyên có hiệu quả, ba người khác cũng giãy dụa bò dậy, giống như chó sói nhào về phía Lý Phong.

Nếu là nam nhân bình thường đối mặt năm nữ nhân phát điên khẳng định sẽ bị loạn trận cước, dù sao thì chuyện đánh nữ nhân cũng không phải vinh quang gì.

Nhưng ở trong mắt Lý Phong trong lại không phân biệt nam nhân nữ nhân, chỉ có người tốt cùng người xấu.

"Đùng" "Đùng" "Đùng" "Đùng" "Đùng "

Lý Phong tát liền 5 cái, lần trước má trái thì lần này má phải, hai bên đối xứng!

Đám nữ nhân Lưu Quyên vừa bổ nhào tới trước mặt Lý Phong liền bị đánh bay ra ngoài, trùng điệp té xuống đất, miệng đã bị triệt để đập nát!

Trương Siêu thấy sự tình không ổn, quay người muốn chạy ra ngoài.

Lý Phong cười lạnh một tiếng vọt tới sau lưng Trương Siêu, nắm tóc Trương Siêu hung hăng hướng kéo một phát về sau, đánh một quyền vào mặt Trương Siêu!

"Phanh "

Trương Siêu ngã nhào xuống đất, xương mũi đã gãy, máu chảy ròng ròng!

"Ta nói cho các ngươi biết, mặc kệ nguyên nhân là cái gì, các ngươi làm vậy với Tô Đồng chính là chạm vào phòng tuyến cuối cùng của ta, ta sẽ làm các ngươi phải hối hận khi đi tới cái thế giới này!"

Lý Phong bây giờ đã lười đi hỏi xem chuyện gì đã xảy ra.

Không thể giảng đạo lý với đàn bà điên, chỉ có thể bị đối phương chửi rủa.

Phải làm cho đám đàn bà điên này cảm thấy hoảng sợ, mới có thể đóng lại mấy cái miệng thối tha đó!

Bây giờ Lưu Quyên rốt cục cảm tháy hoảng sợ, nàng cho rằng mình là nữ nhân, Lý Phong nhiều lắm là tát nàng một cái chứ không dám làm gì khác, thậm chí sự tình kết thúc còn phải bồi thường, miễn cho bị các nàng kiện ra tòa.

Nhưng hiện tại xem ra sự tình không phát triển theo những gì nàng đoán!

Lưu Quyên muốn cầu xin tha thứ, nhưng miệng nàng đã bị triệt để đập nát, nói cũng nói không nên lời, chỉ có thể cầu khẩn nhìn Lý Phong, hi vọng hắn có thể buông tha mình.

Trương Siêu là người duy nhất có thể nói chuyện thì vừa mới bị một quyền đánh ngất, giờ phút này giống như chó chết nằm trên mặt đất.

Tô Đồng bây giờ ngược lại đi cầu xin thay họ: "Lý Phong, quên đi, bọn họ đã bị trừng phạt xứng đáng rồi."

Đây cũng không phải Tô Đồng thương cảm các nàng, chỉ là không muốn làm Lý Phong gặp phải kiện cáo mà thôi.

"Không, trừng phạt còn chưa đủ, ngươi không cần lo lắng, ta tự có chừng mực."

Lý Phong an ủi Tô Đồng một câu, tiếp theo lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc điện thoại.

"Uy, Uyển Quân, phái mấy người đến chỗ ta, giúp ta xử lý mấy tên cặn bã. . . Ngươi không cần tới, ta sẽ gửi địa chỉ tới."

Lý Phong muốn giết đám người này cũng rất đơn giản, chỉ là giết bọn hắn sẽ có chút phiền phức, hơn nữa tử vong với bọn hắn thì quá tiện nghi, hắn muốn đám người Lưu Quyên nửa đời sau đều phải sống trong thống khổ!

"Uyển Quân. . . Là ai?"

Thấy Lý Phong cúp điện thoại, Tô Đồng hiếu kỳ hỏi.

"Nhân sĩ chuyên nghiệp." Lý Phong nháy mắt mấy cái, cho Tống Uyển Quân địa chỉ.

Với năng lực hiện tại của hắn, hắn chỉ có thể đánh đối phương một trận mà thôi, còn muốn đột phá phòng tuyến cuối cùng thì cần giao cho nhân sĩ chuyên nghiệp giống Tống Uyển Quân.

Về sau nếu hắn lại gặp những sự tình không tiện ra mặt giải quyết thế này, thì Tống Uyển Quân đúng là một người cộng sự tuyệt hảo.

Có điều hắn cũng không định bó buộc cực hạn của mình tại Minh Châu. . .

Giờ khắc này trong đầu Lý Phong hiện ra một cái kế hoạch, hắn phải nghĩ biện pháp giúp Tống Uyển Quân mở rộng địa bàn, để Tống Uyển Quân trở thành nữ vương thế giới ngầm Hoa Hạ, mà hắn thì đứng ở phía sau lưng nữ vương. . . Hung hăng doggy nàng!

Rất nhanh, Lý Cương dẫn người chạy tới nơi này.

Lý Phong giao chìa khóa phòng 1201 cho Tô Đồng, để nàng tạm thời né tránh, rồi chậm rãi nói: "Ta muốn làm những người này nửa đời sau sinh hoạt trong vô tận thống khổ, các ngươi có biện pháp nào?"

Lý Cương đầu tiên là sững sờ, nói tiếp: "Ta đúng là có một phương pháp, có thể lén mang bọn họ qua châu Phi làm nô lệ."

Nghe xong lời này, ánh mắt Lý Phong tỏa sáng.

Mà đám người Lưu Quyên, Tiểu Thúy thì như rơi vào hầm băng!

Chương 119. Tuyên bố nhiệm vụ cơ chế

"Biện pháp này không tệ, bất quá mạo hiểm rất lớn a. . ."

Lý Phong sờ cằm, mặt lộ vẻ trầm tư.

Sáu người Lưu Quyên lặng yên không một tiếng động biến mất, khẳng định sẽ làm người nhà bọn họ, bằng hữu, đồng nghiệp nghi ngờ, một khi báo động, cảnh sát sẽ tham gia.

Hiệu suất làm việc của Hoa Hạ không quá tốt nhưng cũng không tệ, hơn nữa loại án nhiều người đồng thời mất tích thế này họ tuyệt đối sẽ điều tới rất nhiều cảnh sát tra xét.

Lý Phong đến vội vàng, lưu lại sơ hở quá nhiều, cảnh sát muốn tra được hắn cũng không khó.

"Yên tâm đi Lý thiếu, chúng ta rất có kinh nghiệm, không sao đâu. Cho dù xảy ra vấn đề cũng tuyệt đối không dính dáng đến Lý thiếu, điểm này ta có thể dùng tính mạng đảm bảo."

Lý Cương cười tủm tỉm nói.

Bọn họ là nhân sĩ chuyên nghiệp, muốn một đám người biến mất lại không bị người khác tra được cũng không phải quá khó.

Lý Phong gật đầu, cái này không phải chính là lý do hắn tìm đến Lý Cương sao? Sự tình chuyên nghiệp vẫn nên để người chuyên nghiệp đến làm thì hơn!

"Cũng không biết làm như vậy có thể tính là hoàn thành nhiệm vụ không."

Lý Phong âm thầm nói một câu.

Sau khi hắn phá cửa vào, hệ thống liền tuyên bố một nhiệm vụ, bất quá khi đó tình huống nguy cấp, hắn lại đang nổi nóng, tận

đến khi hắn gọi điện thoại cho Tống Uyển Quân mới tiến vào xem xét.

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tô Đồng (1) "

"Mục tiêu: Cứu Tô Đồng thoát khỏi tay Lưu Quyên, đồng thời làm tất cả những người tham dự ức hiếp Tô Đồng phải chịu trừng phạt."

"Khen thưởng: 400 điểm kinh nghiệm, 3000 điểm tích lũy, 1 điểm chinh phục."

"Chú thích: Anh hùng cứu mỹ nhân là một con đường có thể cấp tốc rút ngắn quan hệ với nữ thần, nếu biểu hiện đủ tốt, thì rất nhanh có thể ôm mỹ nhân về nhà chịch 69 tư thế —— trích 36 kế tán gái."

Trừ chuyện không biết đưa đám người Lưu Quyên tới châu Phi làm nô lệ có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không, Lý Phong còn có một chuyện không hiểu nữa.

Trước đó khi hệ thống tuyên bố nhiệm vụ cứu vãn nữ thần đều sẽ có từ sớm, tỉ như lần thứ nhất cứu Ngụy Băng Khanh, lần thứ nhất cứu Tống Uyển Quân.

Thế nhưng lần vừa rồi Ngụy Băng Khanh gặp nạn cùng lần này Tô Đồng gặp nạn, hệ thống đều là đến giờ phút mấu chốt mới tuyên bố nhiệm vụ, làm hắn không có tí thời gian chuẩn bị nào.

Hệ nhiệm vụ "Cứu vãn nữ thần" hẳn là cùng loại với nhiệm vụ chính tuyến trong game online, vậy rốt cục cơ chế tuyên bố của nó là dạng gì?

"Hệ thống, ngươi có thể giải thích cho ta không?"

Lý Phong nghĩ mãi không ra đành phải cầu trợ Chí Linh tỷ tỷ.

"Đối với nữ thần chưa bao giờ gặp mặt, căn cứ theo khoảng cách của kí chủ cùng nữ thần, hệ thống sẽ tuyên bố nhiệm vụ trước một thời gian."

"Đối với nữ thần đã gặp, trước khi sự kiện phát sinh vài phút

thậm chí là trước vài giây đồng hồ, hệ thống mới tuyên bố nhiệm vụ."

Thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ vang lên trong đầu Lý Phong.

"Thì ra là thế."

Lý Phong có chút bất đắc dĩ, không cho chuẩn bị kiểu này, vạn nhất mấy vị nữ thần gặp nguy hiểm thì đúng là phiền phức.

Bất quá hệ thống rõ ràng có năng lực báo động từ sớm, tại sao còn muốn làm ra thiết lập này? Để ma luyện hắn?

"Lý thiếu?"

Thấy Lý Phong rất lâu không nói lời nào, Lý Cương nhịn không được hỏi.

Lý Phong tắt hệ thống: "Ừm, cứ theo lời ngươi nói mà làm."

Lưu Quyên lộ sắc mặt trắng nhợt, tiếp theo khấu đầu với Lý Phong, tạo nên từng tiếng "Phanh phanh phanh".

Đám người Tiểu Thúy cũng học theo, điên cuồng dập đầu với Lý Phong.

Miệng các nàng đã bị Lý Phong đánh nát, không cách nào nói chuyện, chỉ có thể dùng loại phương thức này cầu xin Lý Phong tha thứ.

Nếu như đây là thời điểm trước khi Lý Phong tiến tới hộp đêm Hoàng Đình, có lẽ khi hắn đối mặt năm nữ nhân dập đầu sẽ mềm lòng, nhưng trải qua lần lột xác kia, hắn đã học được lãnh huyết vô tình, lạnh lùng tuyệt đối với địch nhân!

"Giao cho các ngươi, giải quyết xong nhớ chỉnh lý tốt hiện trường."

Vừa nói xong, Lý Phong nhìn cũng không thèm nhìn đám người Lưu Quyên đang dập đầu, quay người rời khỏi nơi đây.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 400 điểm kinh nghiệm, 3000 điểm tích lũy, 1 điểm chinh phục."

"Vậy mà đã hoàn thành?"

Nghe thấy thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ Lý Phong rất kinh ngạc, vẫn còn chưa đưa đám người Lưu Quyên qua châu Phi, làm sao lại hoàn thành nhiệm vụ rồi?

Chẳng lẽ chỉ cần khiến bọn hắn cảm thấy tuyệt vọng là coi như hoàn thành nhiệm vụ?

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: B

Điểm kinh nghiệm: 400/ 1500

Điểm tích lũy: 11290

Điểm chinh phục: 1

Kỹ năng: 《 Ném chuẩn ném mạnh 》, 《 Chân khí nhập môn 》, 《 Lưu Vân Bộ 》, 《 Siêu cấp thuật cận chiến 》, 《 Sơ cấp Ẩn Thân Thuật 》.

Nhiệm vụ đang chờ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh (2), Âm mưu của tập đoàn Tam Khẩu.

Nhìn thuộc tính cá nhân một chút, Lý Phong tắt hệ thống, sau đó đẩy ra cửa phòng 1201.

Tô Đồng đang lo lắng chờ đợi trong phòng khách, thấy hắn trở về liền đi tới hỏi thăm một phen.

Lý Phong tránh nặng tìm nhẹ nói: "Ngươi chỉ cần biết về sau sẽ không bao giờ nhìn thấy bọn họ nữa là tốt rồi, chuyện này ta sẽ không nhiều lời."

"Cái này. . ." Tô Đồng hơi biến sắc, sau cùng gật gật đầu: "Tốt a."

Nàng phát hiện mình càng ngày càng nhìn không thấu Lý Phong, đám người Lý Cương vừa nhìn đã biết là loại hung hãn, Lý Phong lại có thể gọi một cuộc điện thoại là khiến bọn họ tới.

Lý Phong đến cùng có thân phận gì, Uyển Quân là ai, có quan hệ thế nào với Lý Phong?

"Đúng rồi, tình huống của cha mẹ ngươi bây giờ như thế nào?" Lý Phong đặt hành lý sang một bên, ra hiệu cho Tô Đồng ngồi xuống ghế sa lon, đồng thời hỏi.

"Không có gì đặc biệt, Từ Bác hình như không nói chuyện này ra với người trong gia tộc." Tô Đồng thở dài.

Lần trước chia tay trong không vui với Từ Bác, Tô Đồng lập tức gọi về nhà, kết quả gió êm sóng lặng, sáng hôm nay nàng còn cùng cha mẹ nói chuyện điện thoại một phen, thế nhưng hình như chưa từng phát sinh chuyện gì.

"Không cần phải để ý đến hắn, binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn." Lý Phong an ủi.

Tô Đồng gật gật đầu, dùng sắc mặt phức tạp nhìn Lý Phong: "Ngươi lại giúp ta một chuyện lớn rồi, ta không biết phải làm như thế nào để cảm tạ ngươi cho phải."

Lý Phong đã giúp nàng giải quyết phiền phức tới lần thứ ba, nếu như đặt ở cổ đại, nàng chỉ sợ phải lấy thân báo đáp Lý Phong a?

"Muốn cảm tạ ta thì rất đơn giản a, buổi tối mời ta ăn bữa cơm đi." Lý Phong cười một tiếng, nói tiếp: "Không bằng ngươi chuyển tới ở chung với ta, như vậy chúng ta có thể chiếu ứng lẫn nhau, ngươi cũng không cần trả tiền thuê phòng."

Tô Đồng đầu tiên là sững sờ, tiếp theo sắc mặt đỏ hồng, giống như một mặt trời nhỏ.

Lý Phong có phải là đang ám chỉ nàng cái gì? Nàng có nên đáp ứng hay không?

"Ừm. . . Nếu như ngươi cảm thấy không tiện thì thôi vậy." Lý Phong cũng phát hiện lời nói của mình thật là mập mờ, hắn cùng Tô Đồng cũng không phải là người yêu, ở chung khẳng định sẽ có rất nhiều chỗ không tiện.

"Không có gì, ta chuyển!" Tô Đồng nói xong liền đứng dậy, sắc mặt đỏ lên: "Ta có chút mệt mỏi, trước tiên ngủ lại đây một hồi, đợi tỉnh dậy ngươi giúp ta dọn nhà nhé."

Nói xong nàng giống như chạy trốn lao vào phòng ngủ phụ.

Lý Phong lắc đầu, thầm than một câu "Lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển", sau đó đang định sắp xếp hành lý, thì đúng lúc này Ngụy Trường Công gọi điện thoại tới.

"Uy, Lý Phong a, đã ba ngày rồi, ngươi chừng nào thì đến củng cố cho ta a?" Thanh âm của Ngụy Trường Công rất khách khí.

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, ra vẻ nghiền ngẫm nói: "Ngụy tổng, bệnh của ngươi ta đã bất lực, ngươi mời cao nhân khác đi."

Nói xong liền cúp điện thoại, còn chặn số Ngụy Trường Công.

Trong căn hộ cao cấp, Ngụy Trường Công nghe âm thanh trong điện thoại mà ngạc nhiên không thôi, tiếp theo nổi giận đập điện thoại di động xuống mặt đất.

"Tên hỗn đản này dám đùa ta? ! Tốt, con mẹ nó ngươi bất nhân thì đừng trách ta bất nghĩa, ngày mai lão tử liền làm ngươi chết không có chỗ chôn!" Trong mắt Ngụy Trường Công có hàn quang chớp động!

Chương 120. Cầm thú hay không bằng cầm thú

"Sau khi ta cự tuyệt, Ngụy Trường Công hẳn cũng muốn hành động rồi."

Lý Phong tắt điện thoại di động, tự lẩm bẩm.

Hắn tìm Ngụy Trường Công chính là vì đặt vào máy nghe trộm, bất quá Ngụy Trường Công có chấp niệm rất sâu, mà đám người tập đoàn Tam Khẩu lại cho hắn ba ngày suy nghĩ, lúc đầu Ngụy Trường Công khẳng định sẽ ẩn nhẫn không làm gì.

Nhưng bây giờ Ngụy Trường Công bị hắn trêu đùa một phen, khẳng định sẽ giận dữ không thôi, âm mưu của Tùng Bản Nhuận cũng sẽ rất nhanh tiến vào giai đoạn tiến hành.

"Xem ra sắp có một hồi trò vui để xem. . . Hi vọng Ngụy Băng Khanh có thể chịu đựng được."

Lý Phong lắc đầu, thu hồi suy nghĩ, lúc này mới nghĩ đến vết tay vẫn còn trên mặt Tô Đồng.

"Đồng nhan thủy hình như cũng có tác dụng giảm sưng a?"

Lý Phong làm sao có thể nhẫn tâm để Tô Đồng sưng nửa bên mặt đi làm, ngay sau đó đã lấy đồng nhan thủy từ ba lô hệ thống, gõ vang cửa phòng ngủ.

Sau khi chạy vào phòng ngủ phụ, Tô Đồng mới phát hiện nhịp tim đập của mình một mực duy trì ở một tần suất rất cao, sau đó nàng thử sờ lên mặt. . .

"A!"

Nóng đến dọa người!

Tô Đồng có thể tưởng tượng ra mặt mình đỏ như thế nào!

"Lý Phong cũng đã nói 'quên đi ', ta còn nói nguyện ý chuyển tới làm gì, về sau khó xử đến mức nào a?"

Tô Đồng nói ra câu này cũng có chút hối hận, nên mới vội vã chạy vào phòng ngủ phụ.

Chỉ là nàng liếc mắt một cái, đã phát hiện trên giường đến cái nệm cũng không có, thế thì làm sao ngủ được?

"Thật là bẽ mặt!"

Tô Đồng đi tới giường ngồi xuống, kết quả cái mông rất khó chịu, nàng mặc váy bó sát mông, tất đen, tăng thêm quần lót cũng mới chỉ có ba tầng, khẳng định không so sánh được với đệm giường a!

"Phanh phanh phanh "

Đúng lúc này, tiếng đập cửa vang lên, tiếp theo thanh âm Lý Phong truyền đến: "Ngủ chưa?"

Tô Đồng cuống quít đứng lên nói: "Vẫn chưa."

"Ta có thể vào không?"

"Có thể."

"Cạch cạch"

Lý Phong đẩy cửa đi vào, nhìn cái giường không có vật gì liền sững sờ ngay tại chỗ.

"Cái này. . . Ta cũng không ngờ chỗ này không có cái gì cả." Tô Đồng lấy hai tay mân mê góc áo, lúng túng không thôi nói: "Ta trở về lấy đồ trải lên."

Nói xong nàng liền muốn cúi đầu về phòng của mình mang đồ dùng tới.

"Đừng vội, ta tới tặng ngươi một món đồ." Lý Phong ngăn trở đường đi của Tô Đồng, giơ lên đồng nhan thủy trong tay.

Hắn cũng không thể để Tô Đồng trở về, đám người Lý Cương còn đang làm "nghiệp vụ", để Tô Đồng nhìn thấy cũng không tốt.

"Đây là cái gì?" Tô Đồng hiếu kỳ không thôi.

"Đồng nhan thủy, dưỡng nhan làm đẹp." Lý Phong vặn ra nắp bình để Tô Đồng ngửi.

Hương thơm mê người làm Tô Đồng hưởng thụ, hai mắt nhắm lại.

"Ngươi bôi lên mặt đi, có thể tiêu sưng." Lý Phong cười nói.

"A? !" Tô Đồng phát mộng.

Đây không phải đồ dưỡng nhan làm đẹp sao, tại sao lại có thể tiêu sưng, Lý Phong có phải nói nhầm không?

"Chớ hoài nghi, ngươi thử một chút liền biết." Lý Phong đưa ngón tay chấm vào đồng nhan thủy: "Ta bôi giúp ngươi nhé?"

Tô Đồng nửa tin nửa ngờ gật gật đầu, sau đó hai mắt nhắm lại.

Nhìn khuôn mặt đẹp gần trong gang tấc, bờ môi đỏ kiều diễm kia, tâm tình Lý Phong nhất thời trở nên quái dị.

Hắn vốn chỉ là muốn giúp Tô Đồng thoa đồng nhan thủy, làm sao hiện tại lại có một loại xúc động muốn hôn nàng?

"Hô, tỉnh táo lại, Lý Phong ngươi nhất định phải tỉnh táo, bây giờ không phải là thời điểm suy nghĩ lung tung!"

Lý Phong âm thầm cảnh cáo chính mình một câu, sau đó đưa tay sờ lên khuôn mặt Tô Đồng.

Trong nháy mắt da chạm thịt, thân thể mềm mại của Tô Đồng liền không nhịn được khẽ run một chút, lông mi càng là không ngừng rung rung, tựa như tùy thời đều muốn mở to mắt ra.

Lý Phong cũng rất khẩn trương, hắn hết sức khống chế bản thân không nghĩ lung tung, tay phải bình ổn mà lại nhẹ nhàng lướt trên khuôn mặt Tô Đồng.

Tô Đồng có thể cảm nhận được Lý Phong tỉ mỉ chú ý đến mức nào, thật giống như đang lau một bảo vật vô giá, loại cảm giác này làm cho nàng rất hưởng thụ.

Rất nhanh sau đó, Lý Phong hoàn tất công việc, nơi sưng đỏ trên mặt Tô Đồng đang khôi phục lại bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, da thịt trên mặt lại càng thêm tinh tế tỉ mỉ trắng nõn.

Đơn giản mà nói chính là. . . Giá trị nhan sắc của Tô Đồng càng cao thêm, làm Lý Phong động tâm không thôi, không kìm được cứ trợn mắt ngắm nhìn.

Lúc này Tô Đồng vừa lúc mở hai mắt ra, trùng hợp nhìn thấy ánh mắt nóng rực của Lý Phong.

Trái tim Tô Đồng đập bình bịch, bối rối cúi đầu: "Ngươi. . . Ngươi nhìn cái gì?"

"Nhìn ngươi." Lý Phong không quanh co lòng vòng chút nào.

Tô Đồng khẽ cắn môi đỏ, hai tay nắm góc áo, nhỏ giọng hỏi: "Vì sao lại nhìn ta?"

"Bởi vì ngươi đẹp." Lý Phong nói một cách rất nghiêm túc.

Ai mà chẳng thích cái đẹp, có mỹ nữ mà không nhìn chẳng phải là ngu lắm sao?

Cho dù chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, nhưng khẳng định tâm tình cũng vô cùng tốt!

Tô Đồng cảm thấy đáy lòng ngọt ngào như được rót mật, nhịn không được ngẩng đầu nhìn Lý Phong một cái, phát hiện ánh mắt của hắn vẫn nóng rực như cũ.

Quá bối rối nên Tô Đồng lại nhắm hai mắt vào, nhưng không còn cúi đầu giống vừa nãy, ngược lại thân thể lại hơi nghiêng về đằng trước, giống như muốn chủ động tới gần Lý Phong vậy.

Lý Phong: "? ? ?"

Tô Đồng làm vậy là ý gì, nhắm hai mắt lại không nói lời nào, còn

ngửa mặt lên?

Chờ chút. . . Cái khoảnh khắc này hình như đã gặp trên phim, khi nữ chính làm ra loại động tác này chính là chờ được hôn a!

Nếu như Tô Đồng có ý tứ muốn hôn, mà hắn cái gì cũng không làm có phải sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của Tô Đồng?

Thà không bằng cầm thú chứ không làm cầm thú, hôn!

(gốc:Sau khi XXX xong, nữ nhân thường thường sẽ nói một câu:Ngươi đúng là cầm thú. Thế nhưng nếu chúng ta thật sự không làm gì, họ sẽ nhàn nhạt nói một câu: Ta không ngờ ngươi vậy mà còn không bằng cầm thú. Vậy nên, làm cầm thú hay không bằng cầm thú, đây đúng là một vấn đề...)

Lý Phong khẽ cắn răng, liền muốn cúi đầu hôn lên bờ môi đỏ của Tô Đồng.

Nhưng vào lúc này, Tô Đồng đột nhiên mở hai mắt ra.

"Ây. . ."

Động tác duy trì cong miệng hướng tới phía trước của Lý Phong cứng nguyên tại chỗ.

Tô Đồng cũng sửng sốt, nàng xác thực có ý tứ chờ được hôn, nhưng rất nhanh nàng cảm thấy làm như vậy quá chủ động, sẽ ảnh hưởng hình tượng của mình trong lòng Lý Phong, sau đó liền mở hai mắt ra.

Kết quả là thấy cảnh này.

Hiện tại nàng nên làm cái gì, lại nhắm mắt? Khẳng định không được, như thế quá lộ liễu.

Trực tiếp đào tẩu? Đây chẳng phải là sẽ đả kích tâm hồn Lý Phong?

Hay là khen thưởng hắn một chút?

"Bẹp "

Tô Đồng giống như chuồn chuồn lướt nước hôn nhẹ môi Lý Phong một cái, tiếp theo sắc mặt ửng đỏ nói: "Đây là vì cảm tạ ngươi giúp ta, thế nhưng ngươi không nên suy nghĩ nhiều."

Lý Phong cười khổ không thôi.

Không phải chứ. . . Ngươi đã làm tới như vậy, ta có thể không nghĩ ngợi nhiều sao? Nữ nhân a, có thể đừng khẩu thị tâm phi như vậy không!

Mọi người thẳng thắn một chút, sau đó vui sướng chơi đùa 7 7 49 tư thế không phải rất tốt sao?

"Đinh, chúc mừng kí chủ thu hoạch được nụ hôn đầu của Tô Đồng, khen thưởng 1 điểm chinh phục."

Thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Lại là nụ hôn đầu tiên?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, ánh mắt nhìn về phía Tô Đồng lộ vẻ kinh ngạc.

Nếu đến nụ hôn đầu tiên còn bảo lưu, vậy cái màng trinh khẳng định cũng còn "khoẻ mạnh" a?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Lý Phong nhìn về phía Tô Đồng càng thêm nóng rực!

"Ngươi. . . Ngươi làm gì mà nhìn ta như vậy, ta sợ. . ." Tô Đồng bị cái nhìn đầy tính xâm chiếm của Lý Phong làm cho giật mình, nhịn không được lui về sau một bước.

"Nếu như ngươi là vì cảm tạ ta, mới có vậy. . . Còn chưa đủ đâu!"

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, tiến lên phía trước một bước ôm lấy eo Tô Đồng, tiếp theo cúi đầu hôn lên bờ môi đỏ ướt át.

"Ngô. . ."

Tô Đồng phát ra một tiếng kinh hô, sau đó liền trầm luân vào

trong hơi thở nóng rực của Lý Phong. . .

(mỗi khi có Tô Đồng là nứng vl =_=)

Chương 121. Ngụy Phó cái chết

Ngọt ngào thơm tho, đây chính là cảm giác đầu tiên của Lý Phong.

Tô Đồng sớm đã không kìm hãm được ôm lấy eo Lý Phong, hai mắt nhắm lại không còn biết trời đâu đất đâu.

Mà hai tay Lý Phong cũng không nhàn rỗi, một tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của Tô Đồng, một tay thì mò xuống bờ mông vểnh cao.

Mềm, co giãn, nảy nở, một tay sờ không xuể, xúc cảm tuyệt không thể tả.

Thân thể Tô Đồng run lên, muốn đẩy bàn tay đang tác oai tác quái của Lý Phong ra, nhưng rất nhanh nàng bỏ ý niệm này đi.

"Đây là cử động vô thức của nam nhân lúc gần nữ nhân, ta lại nợ hắn nhiều như vậy... Thôi thì tùy hắn đi."

Tô Đồng thầm than một tiếng, lựa chọn tùy ý cho Lý Phong khinh bạc.

Chỉ là Tô Đồng không biết, nam nhân am hiểu nhất chính là được một tấc lại muốn tiến thêm một thước.

Tựa như một câu nam nhân thường dùng để lừa nữ nhân lúc trên giường "Ta chỉ cọ cọ bên ngoài chứ tuyệt đối không đi vào", nếu như nữ nhân tin, vậy đã cách có chửa không xa. . .

Nhận thấy Tô Đồng không có ý tứ ngăn cản, tâm tư Lý Phong dần trở nên ngứa ngáy. . .

Nếu xốc váy lên, Tô Đồng hẳn là cũng không ngăn cản a?

Vừa nghĩ liền làm, Lý Phong lặng lẽ xốc váy lên, sau đó đưa tay tiến vào.

Vừa tiếp xúc, Lý Phong liền phát giác được xúc cảm biến hóa,

hắn cảm giác được tất chân bóng loáng, còn có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của da thịt, quả nhiên khác biệt rất xa với sờ cách lớp váy.

"Cái tên đại bại hoại này!"

Tô Đồng vừa bực mình vừa buồn cười, tưởng là nhẹ nhàng vén váy là nàng không cảm giác được sao? Nàng cũng đâu phải đồ ngốc!

Chỉ là nàng không muốn dứt khoát cự tuyệt Lý Phong mà thôi, hiện tại đã để hắn nếm đủ ngon ngọt, nàng cũng nên làm ra hành động, nếu không ai biết tên bại hoại này còn đòi làm ra sự tình gì?

"Bây giờ hắn là khen thưởng đầy đủ rồi a?"

Tô Đồng đẩy ra bàn tay hư đốn của Lý Phong, lại lấy ngón tay nhẹ nhàng dí lên trán hắn, thẹn thùng hỏi.

"Nếu như ta nói còn chưa đủ, ngươi có khi nào đánh chết ta không?"

Lý Phong vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm khóe miệng, ra vẻ nghiền ngẫm nói.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhận được nụ hôn sâu của Tô Đồng, thu hoạch được 4 điểm chinh phục."

Nghe thấy thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ, Lý Phong rất vui vẻ, nấu cháo lưỡi với nữ thần, còn có thể được hệ thống khen thưởng, ta thích!

"Sắc lang, chỉ biết chiếm tiện nghi của người ta thôi, không để ý tới ngươi nữa!" Tô Đồng yêu kiều nguýt hắn một cái, quay người ra khỏi phòng ngủ.

Lý Phong cười một tiếng, lập tức đuổi theo.

Khi một nữ nhân nói không để ý tới ngươi, 99% là muốn ngươi đi dỗ nàng, đối với loại tiêu đề này Lý Phong tự nhiên biết nên phá giải như thế nào.

Đợi đến khi Lý Phong làm cho Tô Đồng vui vẻ ra mặt, Lý Cương bên kia cũng giải quyết xong xuôi.

Giúp Tô Đồng chuyển hết đồ đạc sang nhà mới, hai người liền ra ngoài ăn bữa cơm tối để chúc mừng một phen.

Đến khi trở về, hai người không làm sự tình xấu hổ gì nữa, cùng nhau chơi mấy ván Vương giả vinh diệu, sau đó liền ngủ thiếp đi.

(ai không biết thì liên quân là phiên bản quốc tế của vương giả vinh diệu)

Hai người tuy đã ôm đã hôn, nhưng cuối cùng vẫn không đâm toạc tầng ngăn cách cuối cùng mỏng như giấy kia.

Lý Phong cũng biết hắn hiện tại mà mở miệng tỏ tình, Tô Đồng có 99% xác suất sẽ đáp ứng, nhưng Lý Phong còn tạm thời không muốn phá đi tình trạng hiện giờ.

Dù sao bọn họ đều còn trẻ, có rất nhiều thời gian, hết thảy cứ làm theo cảm xúc đi.

Sáng sớm hôm sau, hai người cùng đi đến công ty.

Bởi vì là thứ hai, sau khi bọn họ mang đồ tới liền tiến vào văn phòng tổng giám đốc, Ngụy Băng Khanh sẽ đơn giản an bài một chút nhiệm vụ công tác tuần này.

Khi hai người đi vào văn phòng tổng giám đốc, Ngụy Băng Khanh đang cúi đầu trong đống hồ sơ.

Ngẩng đầu nhìn thấy Lý Phong, Ngụy Băng Khanh liền nhớ lại hình ảnh khuya ngày hôm trước khi Lý Phong mát xa cho mình, biểu lộ trong nháy mắt biến hóa.

Tuy nàng rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh, nhưng vẫn bị Tô Đồng phát hiện.

"Ta cứ luôn cảm giác Ngụy tổng không còn như trước kia là sao nhỉ, hơn nữa hình như còn có quan hệ với Lý Phong?"

Tô Đồng có chút tâm thần bất định, nếu là đại bộ phận nữ nhân

khác thì nàng rất tự tin, nhưng đối mặt Ngụy Băng Khanh, ngay cả dũng khí so sánh nàng cũng không có.

Vô luận là gia thế, giá trị nhan sắc, dáng người, hay là tính cách, ăn nói, học thức, Ngụy Băng Khanh đều cao hơn nàng một cái cấp bậc.

Nếu như Ngụy Băng Khanh cũng có ý tứ với Lý Phong, nàng không có bất kỳ phần thắng nào.

"Hi vọng chỉ là ảo giác của mình mà thôi. . ."

Sau tối hôm qua, Tô Đồng đã sáng tỏ cảm giác của mình dành cho Lý Phong, nàng không hy vọng Ngụy Băng Khanh trở thành đối thủ cạnh tranh của mình.

"Các ngươi nhớ xử lý ba phần hồ sơ này."

Rất nhanh Ngụy Băng Khanh liền an bài công việc xong, nhưng vào lúc này, một hồi tiếng chuông di động gấp rút vang lên.

Ngụy Băng Khanh ra hiệu hai người rời đi, sau đó tiếp nhận cuộc gọi.

Khi Lý Phong sắp đi tới cửa, Ngụy Băng Khanh kinh hô: "Cái gì, ngươi lặp lại lần nữa? !"

Lý Phong thấy lòng hơi động, dừng bước lại nghiêng tai lắng nghe, trực giác nói cho hắn biết, cuộc điện thoại này hắn là có liên hệ với Ngụy Phó.

"Lý Phong, chúng ta đi thôi."

Tô Đồng lôi kéo ống tay áo của hắn, ra hiệu hắn mau chóng rời đi, nghe lén cấp trên gọi điện thoại cũng là một chuyện tối kỵ!

"Suỵt" Lý Phong đặt ngón tay ở bên môi, không có ý tứ muốn đi.

Tô Đồng khẩn trương, Lý Phong bình thường rất thông minh, làm sao lại phạm sai lầm cấp thấp này?

Ngay tại thời điểm Tô Đồng muốn lôi kéo Lý Phong mau chóng

rời đi.

"Đông"

Một tiếng vật nặng nện trên sàn nhà vang lên.

Hai người quay đầu nhìn lại, đã thấy Ngụy Băng Khanh lộ sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần, tay phải đặt ở bên tai làm ra động tác gọi điện thoại, thế mà trên tay lại không có vật gì.

Lý Phong biết mình đoán đúng, vội vàng chạy đến trước mặt Ngụy Băng Khanh: "Ngụy tổng, làm sao vậy?"

Tô Đồng cũng lo lắng chạy tới, lộ vẻ mặt quan tâm nhìn Ngụy Băng Khanh.

"Tô Đồng, ngươi đi ra ngoài trước." Ngụy Băng Khanh thở sâu nói.

Đợi Tô Đồng đi ra rồi, Ngụy Băng Khanh mới lộ sắc mặt khó coi nói : "Lý Phong, ngươi không phải nói viên thuốc kia có thể kéo dài tính mạng nửa năm sao, vì sao hôm nay gia gia của ta đã qua đời?"

"Ngươi nói thật cho ta biết, ngươi có phải là gạt ta không?"

"Cái gì? !" Lý Phong lộ vẻ mặt kinh hãi: "Không có khả năng a, viên thuốc kia quả thật có thể kéo dài tính mạng nửa năm a, có phải là lầm lẫn gì không?"

"Không lầm được, nhị thúc gọi điện thoại tới nói gia gia của ta vào 10 phút trước. . . Đã qua đời."

Nói đến đây, Ngụy Băng Khanh rốt cục nhịn không được nghẹn ngào khóc rống lên, khóc đến mức tê tâm liệt phế!

Người tốt nhất với nàng trên thế giới này đã bỏ nàng mà đi, từ nay về sau nàng vĩnh viễn không thể cảm giác được thân tình nữa rồi!

Lý Phong rõ ràng nói viên thuốc kia có thể kéo dài tính mạng nửa năm, nàng không muốn tin tưởng mình bị Lý Phong lừa gạt, nhưng hiện thực lạnh lùng đã bày ở trước mắt.

Ngụy Băng Khanh vốn cảm thấy Lý Phong là người tốt với nàng nhất trừ gia gia ra, nếu như Lý Phong lừa nàng. . . Nàng không biết mình có thể chịu đựng đả kích này hay không!

Lý Phong có chút chân tay luống cuống, muốn an ủi Ngụy Băng Khanh lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Đợi đến khi Ngụy Băng Khanh ngừng khóc, đồ trang điểm trên mặt nàng sớm đã nhem nhuốc.

"Lý Phong, ngươi có dám cùng ta về nhà không?"

Ngụy Băng Khanh lau khô nước mắt, lạnh giọng hỏi.

"Đương nhiên dám!" Lý Phong nghiêm mặt nói. .

"Tốt!" Ngụy Băng Khanh liếc hắn một cái thật sâu, ra ngoài rửa mặt rồi mang theo Lý Phong về khu nhà Ngụy gia.

Khi hai người đi vào phòng khách, Ngụy Trường Công lập tức chỉ thẳng mặt Lý Phong mắng: "Cái đồ lừa gạt nhà ngươi còn dám tới đây? Tử Bình, báo cảnh sát bắt tên lừa đảo này lại!"

Chương 122. Tai kiếp khó thoát?

Chương 85: Tai kiếp khó thoát?

Lý Phong giống như không nghe thấy, quét mắt nhìn mọi người tại đây, phát hiện người Ngụy gia đều đã đến đông đủ, khiến hắn ngoài ý muốn là, Phùng Tuấn, Vệ Dương, Hoàng Bân vậy mà cũng ở nơi đây.

Ba người Phùng Tuấn nhìn thấy Lý Phong đến cũng thấy thật bất ngờ, bọn họ trùng hợp đang ở cùng Ngụy Tử Bình, nhận được tin tức liền cùng nhau tới đây.

Bọn họ cùng Ngụy gia đều có quan hệ rất sâu, tới nơi này cũng không đường đột, nhưng Lý Phong là thân phận gì, dựa vào cái gì mà tới nơi này? Ngụy Trường Công vì sao lại nói Lý Phong là tên lừa đảo?

"Băng Khanh, cố nén bi thương."

Phùng Tuấn đè xuống cảm xúc trong lòng, đi đến trước mặt Ngụy Băng Khanh an ủi.

Ngụy Băng Khanh hai mắt vô thần, nàng gật đầu, tựa như mất hồn, nhìn cũng không thèm nhìn mọi người trong phòng khách, trực tiếp đi lên lầu hai.

Nàng tới nơi này là muốn nhìn gia gia một lần cuối cùng, về phần người khác nói cái gì, làm cái gì, hoàn toàn không có quan hệ gì với nàng.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Ngụy Băng Khanh từng bước một đi lên lầu hai, đi vào phòng ngủ của Ngụy Phó.

Yên tĩnh đứng ở đó mấy giây, Ngụy Băng Khanh đẩy cửa đi vào.

Cửa đóng lại, trong nháy mắt này mọi người trong phòng khách

cùng nhau thở phào, chẳng biết tại sao, vừa rồi Ngụy Băng Khanh mang tới cho bọn hắn áp lực rất lớn.

"Lý Phong, chúng ta đều cho rằng ngươi sẽ chạy trốn, không nghĩ tới lá gan ngươi béo mập như vậy, cứ chờ cảnh sát đến bắt ngươi đi!" Ngụy Tử Bình dữ tợn cười một tiếng, lấy điện thoại di động ra muốn báo cảnh sát.

"Chờ một chút, Ngụy Nhị thúc vì sao lại nói Lý Phong là tên lừa đảo?" Phùng Tuấn đè lại bàn tay của Ngụy Tử Bình, nghi hoặc hỏi.

Vệ Dương cùng Hoàng Bân đang lo tìm không tìm được cơ hội trả thù Lý Phong, giờ phút này cũng đều nổi lên hứng thú.

"Hừ, tuần trước Nhị lão gia tử đang trong tình trạng nguy kịch. . ."

Ngụy Tử Bình cười lạnh một tiếng, giảng thuật mọi chuyện một lần.

Sau khi hắn kể xong, đám người Ngụy gia thở dài thở ngắn, đấm ngực giậm chân, rất có một loại hương vị hối hận.

Nếu có người ngoài ở đây, khẳng định sẽ bị hành động của bọn họ làm cho cảm động, nhịn không được rơi lệ.

"Móa, vậy thì tên này rất rõ ràng là tên lừa đảo a!"

"Đúng a, nói là kéo dài tính mạng nửa năm, kết quả một tuần lễ cũng không nổi. . . Như vậy còn không phải lừa đảo vậy cái gì mới là lừa đảo? !"

Nghe xong Ngụy Tử Bình giảng thuật, ba người Phùng Tuấn lộ sắc mặt tức giận vô cùng, nhưng nội tâm lại vui vẻ muốn nở hoa.

Bọn họ hai ngày nay một mực thương thảo làm như thế nào để cho Lý Phong một lần giáo huấn sâu sắc, nhưng vẫn chưa tìm được cách hay, không nghĩ tới cơ hội vậy mà tự đưa tới cửa!

Đúng thật là đi mòn gót sắt tìm không thấy, gặp được lại chẳng tốn công phu!

"Ta không phải lừa đảo, viên thuốc kia tuyệt đối có thể kéo dài tính mạng nửa năm." Lý Phong không hề sợ hãi.

Trong phòng khách đầu tiên là yên tĩnh, tiếp theo vang lên một hồi cười vang.

"Ha ha, ta không nghe lầm chứ, hắn vậy mà nói mình không phải lừa đảo?"

"Phốc. . . Sự thật bày ở trước mắt ngươi còn dám ngụy biện, nghĩ chúng ta bị ngu sao?"

"Vậy ngươi định giải thích chuyện lão gia tử qua đời thế nào?"

Lý Phong không khỏi nhíu mày, dù sao đi nữa thì đám người Ngụy gia cũng không nên cười ra tiếng mới đúng a.

Điều này nghĩa là Ngụy lão gia tử chết hay sống bọn họ căn bản không quan tâm!

"Các ngươi đúng là ngu ngốc, thuốc của ta hữu hiệu, mà Ngụy lão gia tử vẫn qua đời, vậy nghĩa là có nguyên nhân khác, nói ví dụ như. . . Mưu sát!"

Nói đến đây, Lý Phong quay đầu nhìn về phía Ngụy Trường Công.

Trong phòng khách lại lâm vào yên tĩnh, tất cả mọi người mở lớn miệng, không dám tin tưởng.

Ngụy Trường Công càng là sắc mặt trắng nhợt, thân thể nhịn không được run một chút.

Vài giây đồng hồ sau, tiếng cười lần nữa vang lên, thậm chí còn kịch liệt hơn trước!

Lão gia tử chết bởi mưu sát? Lý Phong có phải xem quá nhiều truyện conan không!

Nơi này là nhà Ngụy gia, mỗi ngày đều có chuyên gia chăm sóc lão gia tử, xung quanh biệt thự cũng có bảo an tuần tra, ai có thể chui vào nơi này mưu sát lão gia tử?

Nói một câu không dễ nghe, lão gia tử đã sống không được mấy ngày nữa, mưu sát hắn có ý nghĩa gì? Còn không bằng chờ hắn tự nhiên tử vong!

"Ta thấy ngươi chính là vì muốn thoát khỏi tội trạng nên ăn nói linh tinh!"

"Không sai, hắn chỉ là cố giãy dụa trước khi chết mà thôi!"

Ánh mắt Ngụy Trường Công chớp động mấy lần, cười lạnh nói: "Tất cả mọi người bớt tranh cãi lại đi, vì loại người này mà tức giận thì không đáng, Tử Bình, tranh thủ thời gian báo cảnh sát!"

"Tốt!" Ngụy Tử Bình cười lạnh bấm điện thoại.

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng: "Để cảnh sát tham gia cũng tốt, kẻo tí nữa có tên tội phạm giết người trốn thoát."

Nói đến đây hắn lại ra vẻ ý vị sâu xa nhìn Ngụy Trường Công một cái.

Ngụy Trường Công thấy lòng mình "lộp bộp" một tiếng, hắn luôn cảm thấy Lý Phong dường như thật sự biết cái gì, nhưng không thể nào a, hắn làm rất bí ẩn.

Cảnh sát hành động rất cấp tốc, hơn mười phút sau cảnh sát phân cục thành Đông đã chạy tới nơi này.

Làm Lý Phong cảm thấy đau đầu là, Tưởng Mộng Dao vậy mà cũng tới! Hắn thật sự rất muốn hỏi một câu "How old are you" !

Tưởng Mộng Dao nhìn thấy Lý Phong cũng trợn mắt một cái, nàng cảm thấy mình cùng Lý Phong khẳng định là oan gia ngõ hẹp, mới mấy ngày mà đã gặp phải Lý Phong bốn lần!

Bất quá lần này Lý Phong giống như phạm vào tội lớn, nếu như tội danh chứng thực, Lý Phong ít nhất cũng phải bị phán 20 năm tù.

Theo lý thuyết Tưởng Mộng Dao đáng ra phải cảm thấy vui vẻ, nhưng không hiểu sao trong nội tâm nàng vậy mà còn có mấy phần. . . Lo lắng?

Thật sự là rất kỳ lạ!

Ngoại trừ cảnh sát thành Đông ra, phó cục trưởng thành phố Minh Châu Trần Hải Sinh cũng đuổi tới đây.

Ngụy Phó ở Minh Châu rất có uy vọng, hắn ngoài ý muốn qua đời là chuyện lớn, nếu không phải cục trưởng Trương Hoành Mậu đang có việc ở tỉnh khác thì cũng đã chạy tới nơi này.

". . . Cho nên chúng ta hoài nghi Lý Phong dùng thuốc giả lừa gạt tiền, Trần cục trưởng, ngươi nhất định phải cho chúng ta một cái công đạo a!" Ngụy Trường Công kỹ càng giảng thuật mọi chuyện.

Nói xong Ngụy Trường Công còn rơi nước đầy mặt, bi thương khó nhịn, mặc cho ai thấy đều sẽ cảm thấy hắn là một đứa con rất có hiếu.

Vệ Dương đi tới nói: "Trần cục trưởng, Lý Phong bán thuốc giả, lừa tiền sát hại tính mệnh, tính chất rất ác liệt, các ngươi nhất định phải thẩm tra chặt chẽ vào!"

Hắn tuy không có chức vị trong hệ thống, nhưng có cha hắn ở đó, Trần Hải Sinh tất nhiên phải thận trọng cân nhắc kiến nghị của hắn.

Mấy người Phùng Tuấn, Hoàng Bân cũng cùng nhau gật đầu phụ họa.

Nghe đến đó, Tưởng Mộng Dao âm thầm thở dài, nàng biết Lý Phong xong đời rồi, một Ngụy gia đã đủ làm Trần Hải Sinh coi trọng, huống chi tăng thêm ba đại thiếu gia đỉnh cấp Vệ Dương, Phùng Tuấn, Hoàng Bân?

Trừ phi kỳ tích xuất hiện, nếu không Lý Phong lần này khó thoát tai kiếp!

"Mọi người xin hãy yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không buông tha bất kỳ một tội phạm nào!"

"Người tới, còng lại cho ta, mang trở về cục cảnh sát thẩm vấn chặt chẽ!"

Trần Hải Sinh vỗ bộ ngực đáp ứng, tiếp theo ra lệnh.

Tưởng Mộng Dao móc ra còng tay, muốn đi tới chỗ Lý Phong.

Đúng lúc này Ngụy Băng Khanh đi ra từ lầu hai phòng ngủ, lạnh giọng nói: "Chờ một chút!"

Tưởng Mộng Dao quay đầu nhìn sang Ngụy Băng Khanh.

"Lý Phong, trước khi đến ta đã hỏi ngươi có gạt ta hay không, ngươi nói không, hiện tại ta hi vọng ngươi có thể chứng minh cho ta thấy." Ngụy Băng Khanh chậm rãi đi xuống thang lầu, nói.

Nghe thấy lời ấy, đám người Phùng Tuấn sững sờ, sự tình đã phát triển đến tình trạng này, Ngụy Băng Khanh vẫn còn nguyện ý tin tưởng Lý Phong? Nàng không phải thật sự thích Lý Phong đấy chứ?

Đám người Ngụy Trường Công càng là nhịn không được trách cứ: "Băng Khanh, ngươi điên sao? Lý Phong là hung thủ giết người!"

"Sự tình đã rất rõ ràng, là Lý Phong hại lão gia tử, ngươi còn nói đỡ cho hắn? Nếu như lão gia tử tại thế, khẳng định sẽ trục xuất ngươi khỏi gia môn!"

Tưởng Mộng Dao cũng cảm thấy Ngụy Băng Khanh nói chuyện quá không đáng tin cậy, lắc đầu thở dài muốn còng tay Lý Phong.

Lý Phong nhìn Ngụy Băng Khanh một cái thật sâu, cao giọng nói: "Ta có thể làm cho Ngụy lão gia tử tự mình trả lời vấn đề này!"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh hãi!

Chương 123. Phục sinh

Lý Phong có ý tứ gì, để một người chết nói chuyện? Hắn có phải bị điên không?

Đến cả Ngụy Băng Khanh cũng lộ ra vẻ mặt không hiểu.

"Ha ha, Băng Khanh, ngươi nghe thấy chưa, hắn vì thoát tội đã bất chấp nói lời linh tinh, người như vậy mà ngươi còn muốn tin tưởng sao?"

Ngụy Trường Công cười to, đến mức nước mắt cũng sắp chảy ra.

Hắn vừa rồi còn lo lắng Lý Phong có phải biết cái gì không, hiện tại xem ra là suy nghĩ nhiều.

"Lý Phong, ngươi có phải muốn pháp y kiểm tra thi thể gia gia ta? Ta nói cho ngươi biết, không có cửa đâu!"

Ngụy Tử Bình nhảy ra chỉ vào mặt Lý Phong mắng.

Người khác bừng tỉnh đại ngộ!

Biện pháp duy nhất để người chết người mở miệng là kiểm tra thi thể, thông qua kiểm tra thi thể có thể kiểm trắc nguyên nhân cái chết.

Nhưng làm như vậy là phải phá hư thi thể, dù là gia đình bình thường cũng cảm thấy phạm vào kỵ húy, huống chi là hào môn như Ngụy gia?

Nếu như Lý Phong có chủ ý này, vậy hắn quá ngây thơ rồi!

"Ai nói ta muốn kiểm tra thi thể? Ta nói là để Ngụy lão gia tử mở miệng nói chuyện, đơn giản như vậy mà các ngươi nghe không hiểu sao?"

Lý Phong kinh ngạc nhìn đám người Ngụy Tử Bình, tựa như là

nhìn một đám ngu ngốc.

Ngụy Tử Bình: "? ? ?"

Ngụy Trường Công: "? ? ?"

Người khác: "? ? ?"

Lý Phong có ý tứ gì, để Ngụy lão gia tử mở miệng nói chuyện? Người chết sống lại?

Vốn mọi chuyện đang rất bình thường, sao hắn nói như là truyện linh dị ma quỷ, định hù dọa ai đây?

"Lý Phong, ngươi có thể nói chuyện nghiêm túc một chút không!" Tưởng Mộng Dao có loại cảm giác bị vũ nhục trí thông minh.

Nàng nguyện ý tin tưởng Lý Phong, cho nên một mực không còng tay hắn, nhưng Lý Phong nói cái gì vậy? Người bình thường chẳng ai thèm tin a!

Sắc mặt Ngụy Băng Khanh cũng thay đổi, nàng cũng nguyện ý tin tưởng Lý Phong, nhưng Lý Phong nói chuyện ngày càng không đáng tin cậy, cái này khiến nàng rất thất vọng!

"Tưởng cảnh quan, ta thấy hắn đã điên rồi, ngươi vẫn nên còng hắn lại đi." Vệ Dương cân nhắc từ ngữ nói.

Hắn biết được Tưởng Mộng Dao có chỗ dựa không đơn giản, cho nên nói chuyện mới khách khí như thế, nếu là người khác sớm đã dùng ngữ khí mệnh lệnh.

"Lý Phong có năng lực chiến đấu rất mạnh, các ngươi tuyệt đối không được khinh thường."

Phùng Tuấn cũng nhắc nhở.

Tuy cảnh sát ở đây không ít, nhưng nếu Lý Phong chó cùng rứt giậu, lựa chọn đả thương người khác, chỉ sợ những cảnh sát này không cách nào sớm ngăn cản được.

Vạn nhất Lý Phong bắt được một người làm con tin, vậy càng

phiền phức.

Tưởng Mộng Dao lộ vẻ nghiêm túc gật đầu, cầm lấy còng tay chậm rãi tới gần Lý Phong: "Có lời gì về sở cảnh sát rồi nói sau."

Nàng rõ ràng sự khủng bố của Lý Phong hơn bất cứ ai ở đây, tuy bọn họ lần này có mang súng, nhưng một khi Lý Phong xuất thủ, có khi đến cơ hội rút súng bọn họ cũng không có.

Lý Phong lắc đầu, chỉ vào Ngụy Trường Công: "Người ngươi cần bắt không phải ta, mà chính là Ngụy Trường Công, là Ngụy Trường Công hạ độc hại chết Ngụy lão gia tử!"

Sắc mặt Ngụy Trường Công kịch biến: "Ngươi ngậm máu phun người!"

Người khác cũng lộ vẻ kinh hãi, Ngụy Trường Công hạ độc hại chết lão gia tử? Cái này thật là làm cho người ta khó tin!

"Ta biết các ngươi không tin, bất quá ta có thể làm Ngụy lão gia tử tỉnh lại."

Nói đến đây, Lý Phong lấy từ trong ngực ra một viên thuốc màu trắng: "Chỉ cần Ngụy lão gia tử uống vào viên thuốc này, là hắn có thể tỉnh lại, dù sao trong mắt các ngươi Ngụy lão gia tử đã chết, các ngươi hẳn sẽ không phản đối ta thử một chút a?"

Mọi người ở đây không cảm thấy gì, ngược lại còn có chút muốn cười.

Khó trách Lý Phong nói hắn có thể làm Ngụy lão gia tử mở miệng nói chuyện, hóa ra là ý tứ này, nhưng cái này con mẹ nó quá buồn cười.

Trừ truyện cổ tích hay thần thoại ra, chưa từng nghe nói người nào chết vẫn có thể phục sinh!

Dưới cái nhìn của bọn họ, Lý Phong là đang giãy chết, hắn sợ hãi, không có chiêu nào khác, cho nên mới nói những điều chẳng ai tin!

Ngụy Trường Công thầm thả lỏng thở dài ra một hơi, hắn còn

tưởng Lý Phong có chứng cớ gì, hóa ra là cái này, vậy thì không có gì đáng sợ.

Nhân viên y tế đã thông báo, lão gia tử triệt để chết rồi, dù có là Hoa Đà tái thế cũng không có khả năng làm lão gia tử sống lại, trừ phi là Đại La Kim Tiên hàng thế!

(Đại La Kim Tiên:1 cấp bậc trong tu luyện, đã là thần tiên, nếu mọi người muốn biết các cấp bậc khác thì cmt, mình sẽ viết ở đó)

Nhưng Lý Phong chỉ là một phàm nhân, chắc là mơ ngủ còn chưa tỉnh!

Nhưng có một người tin tưởng Lý Phong, đó chính là Ngụy Băng Khanh.

Phương thức xuất hiện thần kì của Lý Phong đã vượt qua nhận biết của nàng, hắn làm cho chết người phục sinh hình như cũng không phải rất khó tiếp nhận!

"Đưa thuốc cho ta!"

Ngụy Băng Khanh chạy đến trước mặt Lý Phong trịnh trọng nói.

"Băng Khanh!"

"Tỷ, hắn điên mà ngươi cũng điên theo sao?"

"Trần cục trưởng, mau đưa hắn về sở cảnh sát thẩm vấn a, chúng ta còn muốn làm tang sự cho lão gia tử, không muốn nghe một tên lừa gạt nói bậy!"

Trần Hải Sinh gật gật đầu, muốn bảo người mang Lý Phong đi.

"Không được ta cho phép, người nào cũng không thể dẫn hắn đi!"

Ngụy Băng Khanh quay đầu hung hăng trừng mắt với đám người Tưởng Mộng Dao, tiếp theo quay đầu nhìn về phía Lý Phong: "Ta nguyện ý tin tưởng ngươi, đưa thuốc cho ta!"

Lý Phong cũng hơi bất ngờ, nhưng phản ứng rất nhanh, hắn bỏ

thuốc vào trong tay Ngụy Băng Khanh: "Để y tá mớm thuốc, các nàng có kinh nghiệm."

Ngụy Băng Khanh gật đầu, chạy vội lên lầu hai.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, vội vàng đuổi theo.

"Tiểu Tưởng, Tiểu Trần, các ngươi ở đây nhìn chằm chằm Lý Phong, ta lên xem một chút."

Nói xong Trần Hải Sinh cũng theo sau, rất nhanh trong phòng khách trở nên trống trải.

Lý Phong lắc đầu, đi rót một cốc nước, uống vào, tựa như là đang ở nhà mình.

Tưởng Mộng Dao trợn mắt một cái: "Ngươi vậy mà không có chút khẩn trương nào?"

"Đúng thì sao?" Lý Phong liếc mắt nhìn lại nàng.

Hai người làm vậy khiến một cảnh sát còn lại cũng phải sửng sốt một chút.

Không phải chứ. . . Hai người bọn hắn đang làm gì, liếc mắt đưa tình?

Tưởng Mộng Dao lại trợn mắt lên: "Ngươi bây giờ là người bị tình nghi có được không, có thể tự giác đeo còng tay lên không?"

Vừa nói xong nàng liền muốn đi đeo còng tay cho Lý Phong.

"Chờ thêm chút nữa, chẳng mấy chốc sẽ có kết quả." Lý Phong để xuống ly nước, bình thản nói.

Tưởng Mộng Dao nghi ngờ nhìn hắn một hồi, sau cùng từ bỏ dự định.

Trong phòng ngủ lầu hai, mọi người vây ở cạnh giường, nín thở ngưng thần nhìn y tá đưa viên thuốc màu trắng vào miệng Ngụy Phó.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh đã được một phút, Ngụy Phó vẫn như cũ không có dấu hiệu tỉnh lại.

Ngụy Trường Công thở phào, hơi có vẻ đắc ý nói: "Ta đã nói rồi, người chết không thể sống lại, đây là kiến thức bình thường nhất! Lý Phong lại lừa gạt chúng ta một lần nữa!"

Thân thể Ngụy Băng Khanh run lên, hi vọng trong lòng dần dần sụp đổ.

Chẳng lẽ từ khi mới bắt đầu Lý Phong đã lừa gạt nàng? Vì sao tim nàng đau như vậy, tựa như là bị thứ gì xé nát?

"Hắn có khi nào là tạo cơ hội chạy trốn không? Tranh thủ thời gian đi xuống xem một chút!" Ngụy Tử Bình vội vàng quay người muốn xông ra khỏi phòng ngủ.

Người khác hơi biến sắc, cũng nghĩ đến khả năng này, cuống cuồng chạy xuống dưới lầu.

Chỉ có Ngụy Băng Khanh còn đứng ở bên giường, tựa như ba hồn bảy vía đã bay đi đâu mất.

Ngay tại thời điểm Ngụy Tử Bình muốn mở cửa phòng ra.

"Khụ khụ khụ. . . Tất cả trở lại cho ta!"

Thanh âm của Ngụy Phó giống như tiếng sấm vang lên bên tai mọi người!

Ngụy Phó. . . Phục sinh rồi? !

Chương 124. Đùa giỡn bạo lực cô nàng

Chương 87: Đùa giỡn bạo lực cô nàng

"Ta. . . Ta nghe thấy thanh âm gia gia?" Ngụy Tử Bình duy trì động tác nắm chốt cửa, đứng im tại chỗ.

"Ta. . . Ta hình như cũng nghe thấy." Ngụy Tử An nuốt ngụm nước bọt, dùng giọng khàn khàn nói.

"Xác chết vùng dậy sao?" Ngụy Băng Liên sắp phát khóc rồi, người chết vậy mà nói chuyện, cái này quá kinh khủng!

Tình huống này không tốt đẹp gì, cho dù là giữa ban ngày, một nhóm lớn người tụ tập với nhau, cũng bị hoảng sợ đổ mồ hôi lạnh.

Thật sự không phải bọn họ nhát gan, một người đã chết đi đột nhiên mở miệng nói chuyện con mẹ nó quá dọa người, người nào cũng chịu không được a!

"Gia gia! Ngươi thật sự tỉnh rồi, ta. . . Ta không phải đang nằm mơ chứ? !" Ngụy Băng Khanh vui sướng vô cùng!

Nàng là người duy nhất nhìn thấy Ngụy Phó mở mắt nói chuyện, tới bây giờ nàng vẫn còn có một loại cảm giác như nằm mơ!

"Băng Khanh a, vẫn là ngươi thương yêu gia gia nhất a, ai!" Ngụy Phó sâu thẳm thở dài: "Dìu ta dậy đi."

Hai người đối thoại làm nhiệt độ gian phòng bỗng nhiên tăng lên! Tất cả mọi người âm thầm thở phào.

Bất kể như thế nào, thấy Ngụy Phó còn nhận biết thân nhân, dù hắn có biến thành cương thi hắn là vấn đề cũng không lớn.

(cương thi:xác cứng, nếu ai chưa biết thì xem tuyển tập phim cương thi của Lâm Chánh Anh nhé)

Mọi người khó khăn xoay người lại, vừa vặn nhìn thấy Ngụy Băng Khanh đỡ Ngụy Phó dậy.

Nhìn kỹ, phát hiện Ngụy Phó sắc mặt như thường, không có chút biến dạng nào, chẳng lẽ hắn thật sự khởi tử hồi sinh?

Không có người nào chú ý tới, sắc mặt Ngụy Trường Công đã trở nên trắng bệch, tựa như giữa ban ngày gặp quỷ!

"Hô, điều đó không có khả năng, đây không phải sự thật, cái này. . . Cái này sao có thể? !"

Ngụy Trường Công ở trong lòng hét to, thân thể run rẩy lặng lẽ lui về sau, muốn thừa dịp không ai chú ý mau chóng rời khỏi nơi này.

Ngụy Băng Khanh lau khô nước mắt: "Gia gia, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"Cái này thì phải hỏi nhị thúc của ngươi!" Ngụy Phó cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Ngụy Trường Công: "Nghiệt súc, ngươi còn không quỳ xuống? !"

Người khác đầu tiên là sững sờ, tiếp theo liền quay đầu nhìn Ngụy Trường Công.

Ngụy Trường Công vốn đang lặng lẽ lui lại, nghe được câu này liền nhanh chân bỏ chạy!

Người khác đều phát mộng!

Ngụy Trường Công hắn chạy làm gì, chẳng lẽ đúng như Lý Phong nói, là Ngụy Trường Công đầu độc chết Ngụy Phó? !

Tình cảnh này quá mức đột nhiên, không người nào kịp ngăn cản Ngụy Trường Công, đợi đến khi phản ứng lại, Ngụy Trường Công đã đẩy cửa lao ra ngoài.

"Lý Phong ở đâu?" Ngụy Phó nhìn cửa, dùng sắc mặt âm trầm hỏi.

"Dưới lầu." Ngụy Băng Khanh lộ sắc mặt phức tạp nói.

"Vậy ta yên tâm." Ngụy Phó phun ra một ngụm trọc khí.

Người khác nhất thời lộ vẻ quái dị, làm sao cảm giác cứ như Ngụy Phó cùng Lý Phong liên thủ bố trí một cái bố cục chờ Ngụy Trường Công chui đầu vào rọ?

Phòng khách lầu một, Lý Phong đang khoan thai ngửa người ra ghế, đám người Tưởng Mộng Dao thì mơ hồ có xu thế vây vào giữa phòng ngừa hắn chạy trốn.

Đúng lúc này, một hồi tiếng bước chân gấp rút từ lầu hai truyền xuống.

"Tới rồi. . ." Lý Phong thầm nói một câu rồi đứng dậy, nhìn lên lầu hai.

Mấy người Tưởng Mộng Dao cũng nhìn theo, liền thấy Ngụy Trường Công mặt mũi tràn đầy kinh hoảng đang chạy xuống.

"Uy, hung phạm xuất hiện, các ngươi còn không mau động thủ?" Lý Phong thản nhiên nói.

Tưởng Mộng Dao: "? ? ?"

Hung phạm clgt! Con mẹ nó đó là Ngụy Trường Công có được không, không có chứng cứ rõ ràng ai dám động đến hắn?

"Chậc chậc, công lao đến tay cũng không muốn nhận, các ngươi thật là ngốc."

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, vung lên cái cốc ném tới Ngụy Trường Công!

"Bá "

Cái cốc vạch ra một đường vòng cung đẹp đẽ, chọt thẳng giữa trán Ngụy Trường Công, Ngụy Trường Công còn không kịp rên tiếng nào, đã ngửa đầu té ngất trên đất.

Tưởng Mộng Dao: ". . ."

Nam cảnh sát: ". . ."

Sao Lý Phong lại lớn gan như thế, ở dưới mí mắt bọn hắn còn dám ra tay đả thương người khác, coi bọn hắn không tồn tại sao?

"Giơ tay lên cho ta!"

Tưởng Mộng Dao móc ra khẩu súng, chỉ vào đầu Lý Phong quát.

Lý Phong trợn mắt lên một cái, nói thầm một câu: "Quả nhiên là ngực to không não."

"Ngươi nói cái gì?" Tưởng Mộng Dao có chút không dám tin tưởng, Lý Phong lại dám chửi nàng như thế? Lưu manh thối!

Nếu Lý Phong biết suy nghĩ của Tưởng Mộng Dao khẳng định sẽ dở khóc dở cười, bao nhiêu nữ nhân hi vọng người khác cảm thấy mình ngực lớn, nàng lại la ó, còn không vui!

Có phải cấu tạo mạch não của Tưởng Mộng Dao không giống với người thường lắm?

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Đúng lúc này, thanh âm Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

Lý Phong nhíu mày: "Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Đùa giỡn cô nàng bạo lực "

"Mục tiêu: Bắt Tưởng Mộng Dao gọi kí chủ một tiếng lão công, không giới hạn phương thức."

(lão công:chồng)

"Khen thưởng: 300 điểm kinh nghiệm, 2000 điểm tích lũy."

"Chú thích: Đùa giỡn trong giới hạn nhất định có thể cấp tốc tăng tiến quan hệ nam nữ—— trích 36 kế tán gái."

Lý Phong: "? ? ?"

Gọi lão công con mẹ ngươi a? Đùa giỡn cái trứng a! Đây chính là một cô nàng cuồng bạo lực, một lời không hợp liền đánh nhau đó!

Súng của nàng vẫn còn đang chĩa vào đầu tiểu gia, ngươi lại muốn tiểu gia đùa giỡn nàng? Ngại tiểu gia mạng dài a?

Lý Phong cảm thấy hệ thống nhất định là đang cố ý nhằm vào hắn!

"Ta dám đánh cược, không tới một phút đồng hồ ngươi sẽ phải ngoan ngoãn bỏ súng xuống." Lý Phong bên trong cảm thấy nhức cả trứng, mặt ngoài bình tĩnh nói.

Dù là bị hệ thống nhằm vào, Lý Phong cũng phải nghĩ biện pháp hoàn thành nhiệm vụ, tiểu đệ kiên quyết không thể ngắn đi được!

"Ta tin ngươi mới là có quỷ!" Tưởng Mộng Dao hận đến nghiến răng, nàng đúng là lần đầu tiên nhìn thấy có người bị súng chỉ vào còn có thể bình tĩnh như vậy.

Lý Phong dám chắc nàng không dám nổ súng đúng không?

"Hay là đánh cược đi, nếu như ta thắng ngươi liền kêu ta một tiếng lão công, nếu như ta thua, ta liền dạy ngươi cận chiến."

Lý Phong không nhìn thẳng khuôn mặt tức giận của Tưởng Mộng Dao, muốn trách thì phải trách cái hệ thống trêu chọc nữ thần này đi.

Nam cảnh sát càng thêm phát mộng, người anh em này có phải ăn tim gấu gan báo không, đến cả Bá Vương Hoa cũng dám đùa giỡn? Trâu bò!

"Tốt, ta đánh cược với ngươi!" Tưởng Mộng Dao thật sự không tin, súng trên tay nàng, chỉ cần nàng không muốn, người nào có thể làm cho nàng bỏ súng xuống? !

Nếu đánh cược tất thắng, nàng có gì mà không dám? Thuật cận chiến của Lý Phong, bà cô đây học chắc rồi!

Tưởng Mộng Dao mới đáp ứng được ba giây đồng hồ, một tiếng quát lớn từ lầu hai truyền đến: "Tiểu Tưởng, để súng xuống!"

Tưởng Mộng Dao: "? ? ?"

Cái này hình như là thanh âm của Trần cục trưởng?

Nam cảnh sát lộ sắc mặt kịch biến!

Con mẹ nó, tình huống như thế nào, vừa nãy Trần Hải Sinh còn bảo bọn hắn trông chừng Lý Phong, hiện tại đã thay đổi chủ ý?

"Lý Phong vô tội, Ngụy Trường Công mới là người bị tình nghi, nhanh bỏ súng xuống cho ta!"

Trần Hải Sinh đứng tại lầu hai gấp giọng nói.

"Trần cục trưởng. . ." Tưởng Mộng Dao đầy vẻ mặt ủy khuất, chưa tới một phút đồng hồ, nàng mà bỏ súng xuống khác nào phải gọi Lý Phong là lão công?

Còn chuyện Ngụy Trường Công mới là người bị tình nghi đối với nàng đã không trọng yếu. . .

"Đây là mệnh lệnh!" Trần Hải Sinh gấp gáp, cảnh sát cầm súng chỉ vào quần chúng vô tội là một đại sự, làm lớn thì sẽ phải truy cứu trách nhiệm!

Sắc mặt Tưởng Mộng Dao biến ảo mấy lần, sau cùng không cam tâm bỏ súng xuống. .

Quân lệnh không thể làm trái, đây là luật thép, nàng dù có bối cảnh thâm hậu cũng không thể chống lại mệnh lệnh!

Lý Phong cười: "Một phút đồng hồ còn chưa tới, ta thắng rồi, bây giờ gọi ta một tiếng lão công nghe thử xem."

Chương 125. Chưởng khống toàn cục nam nhân

Chương 88: Chưởng khống toàn cục nam nhân

Cảnh sát nam cũng phát mộng!

Con mẹ nó, người anh em này quá dữ dội, Tưởng Mộng Dao là ai? Bá Vương Hoa đội cảnh sát a!

Trước đó có tên tội phạm đùa giỡn Tưởng Mộng Dao một câu ở phòng thẩm vấn, chỉ một câu, kết quả là bị Tưởng Mộng Dao hành hung một trận!

Hiện tại một tháng trôi qua, người anh em kia vẫn còn nằm bệnh viện. . .

Lý Phong ở trước mặt mọi người đùa giỡn Tưởng Mộng Dao, chẳng phải là muốn bị Tưởng Mộng Dao đánh chết?

Trần Hải Sinh là người ngẩn ra lâu nhất, mới vừa rồi còn bị Tưởng Mộng Dao cầm súng chĩa vào đầu, hiện tại lại bắt Tưởng Mộng Dao gọi lão công, hắn đang ngại mạng quá dài sao?

Đúng như bọn họ suy đoán, sắc mặt Tưởng Mộng Dao tái lại, ánh mắt như điện, sát khí tản ra bốn phía!

Yên tĩnh trước khi bão gió ập tới!

Sau một khắc. . .

"Lão công."

Tưởng Mộng Dao mở miệng nói một câu nhỏ như muỗi kêu.

Nam cảnh sát lần nữa phát mộng!

Con mẹ nó! Tưởng Mộng Dao nói cái gì, ta không nghe lầm chứ?

!

Đến cả Lý Phong cũng nhướng mày, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn xác thực không nghĩ tới Tưởng Mộng Dao sẽ dứt khoát hắn là lão công như vậy, bất quá cũng tốt, nhiệm vụ có thể nhẹ nhõm hoàn thành.

Có điều. . .

"Thanh âm quá nhỏ, ta không nghe thấy."

Lý Phong cảm thấy bộ dáng của Tưởng Mộng Dao hiện tại rất thú vị, cơ hội khó tìm, hắn không đùa giỡn cho đã nghiền thì sao được?

"Ngươi không nên quá phận!"

Sâu trong Tưởng Mộng Dao có một loại huyết tính thuộc về quân nhân, đã bại bởi Lý Phong, vậy nàng có chơi có chịu.

Nhưng Lý Phong rõ ràng là làm khó dễ nàng, nàng không thể nhịn được!

"Ta thật sự không nghe thấy, ngươi không nắm chặt thời gian thì sẽ ngày càng nhiều người." Lý Phong đưa mắt nhìn lầu hai.

Trần Hải Sinh đã đi ra, đoán chừng những người khác cũng sẽ sớm ra ngoài.

Tưởng Mộng Dao hơi biến sắc, nàng cũng dự liệu được loại khả năng này, mà vừa rồi thanh âm đúng là rất nhỏ. . .

Giãy dụa một hồi, Tưởng Mộng Dao cắn răng hô: "Lão công!"

Cùng lúc đó, đám người Phùng Tuấn đi ra hành lang lầu hai.

Trần Hải Sinh: ". . ."

Phùng Tuấn: ". . ."

Vệ Dương: ". . ."

Người khác: ". . ."

Ách. . . Tình huống như thế nào, Tưởng Mộng Dao gọi ai là lão công, Lý Phong?

What the F ** K!

"Tên xấu xa này, lại trêu chọc muội tử nhà người ta, thật đáng giận!"

Ngụy Băng Khanh ở trong đám người vốn muốn đi ra xem tình huống, kết quả lại thấy một màn này, nhất thời trong lòng chua xót không thôi.

Tưởng Mộng Dao cũng phát giác được đám người Phùng Tuấn xuất hiện, sắc mặt đỏ bừng!

"Xong, bẽ mặt rồi! Đều do tên hỗn đản Lý Phong này, bà cô sẽ không để yên cho ngươi đâu!"

Tưởng Mộng Dao hận đến ngứa răng.

Những người kia hoàn toàn không hiểu tình hình, bắt nàng giải thích thì nàng lại mất hết mặt mũi, phiền muộn, rất phiền muộn! ! !

"Khụ khụ, đừng gọi lớn tiếng như vậy, ta sẽ ngại."

Lý Phong ngượng ngùng cười một tiếng, tiếp theo đứng lên mặc kệ cái nhìn muốn giết người của Tưởng Mộng Dao, chậm rãi đi tới lầu hai.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 300 điểm kinh nghiệm, 2000 điểm tích lũy."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Cấp B

Điểm kinh nghiệm: 700/ 1500

Điểm tích lũy: 13290

Điểm chinh phục: 6

Kỹ năng: 《 Ném chuẩn ném mạnh 》, 《 Chân khí nhập môn 》, 《 Lưu Vân Bộ 》, 《 Siêu cấp thuật cận chiến 》, 《 Sơ cấp Ẩn Thân Thuật 》.

Nhiệm vụ đang chờ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh (2), Âm mưu của tập đoàn Tam Khẩu.

"Còn thiếu 4 điểm chinh phục là có thể đổi thêm một bản kỹ năng đặc thù. . ."

Lý Phong đi đến trước mặt Trần Hải Sinh rồi dừng bước lại: "Trần cục trưởng, ta kiến nghị ngươi lập tức phái người khống chế lại Tùng Bản Nhuận của tập đoàn Tam Khẩu, Ngụy Trường Công chính là được hắn giật dây mới đầu độc Ngụy lão gia tử."

"Thật sao?" Trần Hải Sinh nhíu mày, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Hắn không biết Tùng Bản Nhuận là ai, nhưng tập đoàn Tam Khẩu là xí nghiệp Nhật Bản, xử lý không tốt sẽ trở thành chuyện lớn liên quan tới ngoại giao hai nước, không hoàn toàn chắc chắn hắn ko dám mạo hiểm.

Đám người Vệ Dương, Phùng Tuấn đã thông minh hơn, không mở miệng phản bác Lý Phong.

Bọn hắn xem như đã rõ, Lý Phong nói chuyện gì thì nhất định phải ứng phó cẩn thận, không thì bị đánh mặt chỉ có thể là chính mình!

Bất quá bọn hắn cũng sẽ không chịu nhận thua như vậy, đã thấy rõ thực lực Lý Phong, thì phải làm ra chuẩn bị càng đầy đủ.

Vô luận như thế nào, Lý Phong sau này vẫn sẽ bị bọn hắn dẫm dưới chân!

Lý Phong gật gật đầu: "Thật, các ngươi tốt nhất là lập tức hành

động kẻo Tùng Bản Nhuận chạy thoát."

Tùng Bản Nhuận mới là chủ mưu, mà nhiệm vụ "Âm mưu của tập đoàn Tam Khẩu" chưa hoàn thành, để hắn chạy chẳng phải là lỗ lớn?

"Tốt!" Trần Hải Sinh cắn răng một cái, cầm điện thoại di động lên bắt đầu an bài hành động.

Có điều hắn cũng lưu lại đường lui, chỉ là yêu cầu theo dõi giám sát Tùng Bản Nhuận, không hạ mệnh lệnh bắt lấy.

Như vậy hắn không cần lo lắng để Tùng Bản Nhuận chạy thoát, lại có thể sử dụng khoảng thời gian này sưu tập chứng cứ.

"Lý tiên sinh, hiện tại ngươi đã có thể nói cho chúng ta biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra chưa?"

Trần Hải Sinh cúp điện thoại, hỏi.

Người khác cũng đều chờ mong nhìn Lý Phong, sự tình hôm nay quá khó tin, người chết sống lại, con trai giết cha, mà hết thảy có vẻ đều được Lý Phong khống chế!

Lý Phong đến cùng là làm được bằng cách nào?

"Cái này kể ra rất dài dòng. . ." Lý Phong mỉm cười: "Chúng ta vào nhà từ từ nói."

Vừa nói xong, Lý Phong đẩy ra đám người đi đến trước mặt Ngụy Băng Khanh cười cười: "Ngụy tổng, hiện tại ngươi dù sao cũng nên tin tưởng ta không lừa ngươi đúng không?"

Ngụy Băng Khanh lộ sắc mặt phức tạp gật gật đầu, nếu không phải vừa rồi Tưởng Mộng Dao gọi Lý Phong là lão công, phản ứng của nàng khẳng định sẽ càng thêm nhiệt liệt.

"Ừm. . ." Lý Phong gượng cười.

Không phải chứ. . . Tiểu gia đã chơi lớn như vậy, còn kích thích không nổi điểm G của tổng giám đốc băng sơn sao?

(điểm G:chỗ nhạy cảm nhất khi làm tình của nam hoặc nữ, mỗi người có điểm G khác nhau)

Hắn thậm chí còn tưởng sau việc này tổng giám đốc băng sơn sẽ lấy thân báo đáp, tối thiểu nhất cũng nên cho hắn một cái ôm a?

Chỉ có thể nói tổng giám đốc băng sơn thật là lạnh lùng, giống như băng tuyết. . .

Lý Phong lắc đầu, chậm rãi đi tới bên giường Ngụy Phó: "Ngụy lão gia tử, không ngại để ta nói ra chân tướng chứ?"

"Ai, việc đã đến nước này cũng không có gì để giấu diếm." Ngụy Phó lắc đầu, xem ra đã hoàn toàn không còn hy vọng.

Thiếu chút bị nhi tử ruột thịt độc chết, loại sự tình này đổi thành người nào cũng là đả kích cực lớn!

Ngụy Phó có thể bảo trì trấn định, đã rất không dễ dàng!

"Được." Lý Phong gật gật đầu, quay đầu liếc nhìn mọi người một lượt, sau đó mới chậm rãi nói: "Bốn ngày trước, ta đã gặp phải Ngụy Trường Công cùng Tùng Bản Nhuận ở khách sạn Victoria, nghe lén được bọn họ muốn gây bất lợi cho Ngụy lão gia tử."

"Vì làm rõ ràng bọn họ muốn làm thế nào, ta cố ý tiếp cận Ngụy Trường Công, đồng thời cắm máy nghe trộm vào điện thoại di động của hắn."

"Trải qua hai ngày nghe lén, rốt cục ta biết được âm mưu của bọn họ. Đây là bằng chứng thu âm."

Nói đến đây, Lý Phong lấy điện thoại di động ra ấn mở đoạn thu âm kia.

Tùng Bản Nhuận: ". . . Độc dược này vô sắc vô vị, bác sĩ khám nghiệm thi thể giỏi nhất cũng vô pháp kiểm trắc ra, trộn lẫn nước uống vào, không tới 5 phút đồng hồ sẽ độc phát thân vong!"

"Chỉ cần Ngụy Phó vừa chết, người của ta liền có thể giúp ngươi giả tạo một phần di chúc, ngươi sẽ trở thành người được lợi lớn nhất!"

Ngụy Trường Công: "Tốt, ta làm!"

Thu âm đến đây im bặt.

Dù mọi người sớm đã biết là Ngụy Trường Công đầu độc Ngụy Phó, nghe xong thu âm vẫn có loại cảm giác không rét mà run.

"Nhưng ta vẫn có một chuyện không rõ. . ." Trần Hải Sinh hít sâu một hơi, hỏi: "Viên thuốc kia của ngươi thật sự có thể làm người ta khởi tử hồi sinh sao?"

Mọi người phụ họa gật gật đầu, cái này cũng là điểm bọn hắn không thể nào hiểu được.

Lý Phong cười ha ha một tiếng: "Ai nói Ngụy lão gia tử chết? Hắn chỉ là giả chết mà thôi!"

Lời này vừa nói ra, mọi người trực tiếp ngây ngẩn cả người!

Chương 126. Ở rể?

Chương 89: Ở rể?

"Giả. . . Giả chết?" Đồng tử Trần Hải Sinh co rụt lại, nghẹn ngào nói.

"Không có khả năng a, làm sao có thể là giả chết, nhân viên y tế cũng đã xác định gia gia chết rồi a!"

Ngụy Tử Bình nói xong mới phát hiện người khác đều dùng ánh mắt dị dạng nhìn chính mình.

"Tử Bình, ngươi có phải là ước gì gia gia chết, sau đó để cha ngươi độc hưởng tài sản a?" Ngụy Trường Lệ dùng giọng điệu âm dương quái khí nói.

"Hừ, thượng bất chính hạ tất loạn, cha ngươi làm ra chuyện cầm thú như thế, ngươi cũng không tốt đẹp gì!" Ngụy Trường Nghiệp tức giận nói.

"Sự kiện này ta thấy ngươi lẫn mẹ ngươi đều có phần, Trần cục trưởng, ngươi nhất định phải hảo hảo điều tra bọn họ!" Vương Cầm chỉ vào mặt hai mẹ con Phương Vi, Ngụy Tử Bình nói.

Ngụy Trường Công là vì tranh đoạt di sản, gây thương tổn lợi ích người Ngụy gia, bọn họ hiện tại hận không thể đuổi Ngụy Tử Bình cùng Phương Vi ra ngoài!

"Các ngươi đừng có ngậm máu phun người, ta cùng Tử Bình đều không biết gì cả, muốn hãm hại chúng ta? Nằm mơ!" Phương Vi giận dữ hét lên.

Nàng sao không nhìn ra đám người Ngụy Trường Nghiệp nghĩ gì? Tuy lão công đã xong đời, nhưng chỉ cần Tử Bình không có việc gì, đến lúc đó lão gia tử lập di chúc kiểu gì cũng có một phần cho hai mẹ con!

Muốn đuổi bọn họ ra ngoài? Con mẹ nó không có chuyện đó

đâu!

"Tất cả im miệng cho ta!" Ngụy Phó vỗ giường chiếu hô to.

Làm ồn ào ở trước mặt nhiều ngoại nhân như vậy, cũng không sợ người khác chê cười, đây chính là hảo nhi nữ hắn nuôi a!

Ngụy Phó vừa nói, đám người Ngụy Trường Nghiệp cùng nhau ngậm miệng lại.

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, nói tiếp: "Rất đơn giản, bởi vì ta có một viên đan dược tổ truyền có tên Tử Ngụy đan, ăn vào nhịp tim đập biến mất, nhiệt độ cơ thể giảm xuống, giống như chết vậy."

"Đương nhiên, loại trạng thái này chỉ có thể duy trì 24 giờ, nếu như vượt qua thời gian này sẽ khiến giả hoá thật."

"Mà muốn giải trừ trạng thái chết giả, thì cần ăn vào giải dược, cũng chính là viên thuốc màu trắng kia."

"Ta nói cho Ngụy lão gia tử biết, nếu Ngụy Trường Công cho hắn uống bất kỳ vật gì cũng phải thừa cơ đổ đi, sau đó nuốt vào Tử Ngụy đan, cho nên sự kiện này từ đầu tới đuôi đều là ta cùng Ngụy lão gia tử liên thủ bố trí!"

Nghe đến đó, mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ!

Ta đã nói mà, người chết làm sao có thể sống lại, hóa ra chỉ là giả chết, cái này dễ dàng làm người ta tiếp nhận hơn nhiều!

Cái miệng nhỏ nhắn của Tưởng Mộng Dao khẽ nhếch, tinh mang trong mắt đại phóng.

Thật không nhìn ra a, gia hỏa này quá lợi hại, một tầng lồng một tầng, Ngụy Trường Công bại trận cũng không có gì lạ.

Chỉ tiếc nàng cùng Lý Phong xung đột quá nhiều, nếu không nàng cũng muốn cùng Lý Phong trao đổi thêm một chút.

Trong đôi mắt đẹp của Ngụy Băng Khanh nổi lên thần thái kì lạ, Lý Phong lại cho nàng một cái kinh hỉ cực lớn!

Đây là số mệnh đã định trước a? Lý Phong nhất định dùng phương thức thần kỳ nhất xuất hiện bước vào sinh mệnh của nàng, nhất định sẽ nhiều lần kéo nàng trở về từ nơi tối tăm vạn trượng.

Cho nên mới nói. . . Lý Phong chẳng lẽ chính là nam nhân mà vận mệnh an bài cho nàng?

Nghĩ tới đây, trên mặt Ngụy Băng Khanh lóe lên một tia thẹn thùng.

Phùng Tuấn một mực chú ý Ngụy Băng Khanh, hắn chưa bao giờ thấy Ngụy Băng Khanh có loại vẻ mặt này, cũng chưa từng thấy Ngụy Băng Khanh nhìn một người nam nhân khác bằng ánh mắt thẹn thùng đó!

Hiện tại hắn có thể xác định, Ngụy Băng Khanh đã thật sự thích Lý Phong rồi, giờ khắc này Phùng Tuấn nổi lên cảm giác ghen ghét dữ dội, sát ý lẫm liệt: "Lý Phong, ta muốn ngươi chết!"

Bản thân hắn khẳng định giết không nổi Lý Phong, nhưng hắn có thể thuê sát thủ.

5 triệu không được thì 10 triệu, 10 triệu không được thì 20 triệu, hắn không tin sát thủ đỉnh cấp thế giới cũng giết không nổi Lý Phong!

Chỉ cần Lý Phong chết đi, Ngụy Băng Khanh vẫn là của hắn!

"Trần cục trưởng, ta đã đổ chén thuốc có trộn lẫn thuốc độc vào trong thùng rác, ngươi có thể mang về làm bằng chứng."

"Ngoài ra ta hi vọng các ngươi lập tức bắt Tùng Bản Nhuận lại, ta muốn tận mắt thấy Tùng Bản Nhuận bị trừng phạt xứng đáng!"

Ngụy Phó lộ sắc mặt âm trầm nói, nếu không phải Tùng Bản Nhuận ở trong bóng tối dẫn dắt, cũng sẽ không phát sinh thảm kịch nhân gian con ruột giết cha này!

Cho nên Ngụy Phó hiện tại hận nhất chính là Tùng Bản Nhuận.

Đương nhiên, hắn hiện tại đã triệt để bái phục Lý Phong, nếu

không phải Lý Phong an bài chu toàn, hiện tại đã là một loại cục diện hoàn toàn khác.

"Xin Ngụy lão yên tâm, cảnh sát chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua bất luận tên tội phạm nào!"

Trần Hải Sinh vừa dứt lời, một hồi tiếng chuông điện thoại gấp rút vang lên.

Trần Hải Sinh đi đến một bên bấm nghe, rất nhanh hoảng sợ nói: "Cái gì, chạy rồi? !"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, trong lòng dâng lên một loại dự cảm không ổn.

Đợi đến khi Trần Hải Sinh kết thúc trò chuyện, Lý Phong hỏi: "Tùng Bản Nhuận chạy rồi?"

Trần Hải Sinh lộ sắc mặt khó coi gật đầu: "Đúng, người của ta tìm tới chỗ ở của Tùng Bản Nhuận, lại phát hiện không có một ai, liên lạc với tập đoàn Tam Khẩu, lại được cho biết Tùng Bản Nhuận mấy ngày nay vẫn luôn làm việc ở kinh thành."

"Người tập đoàn Tam Khẩu còn nói, bọn họ đã nhận được tin tức, có người giả mạo Tùng Bản Nhuận làm xằng làm bậy, trước mắt đang chuẩn bị báo án với cảnh sát kinh thành."

Đồng tử Lý Phong co rụt lại, thiếu chút nhịn không được tức giận mà cười.

Chiêu này của tập đoàn Tam Khẩu rất được a, hất đổ sạch sành sanh vết bẩn!

"Bất quá các ngươi yên tâm, chúng ta nhất định sẽ tiếp tục truy xét Tùng Bản Nhuận, tận đến khi bắt hắn về quy án mới thôi!"

Trần Hải Sinh không ở lại lâu, bảo cấp dưới thu thập vật chứng, sau đó mang theo Ngụy Trường Công rời khỏi nơi đây.

Trước khi đi, Tưởng Mộng Dao hung hăng trừng mắt lườm Lý Phong một cái, nói trong im ắng: "Bà cô đây sẽ không để yên cho ngươi!"

Lý Phong nhún vai, không để ý Tưởng Mộng Dao "uy hiếp" chút nào, với hắn mà nói Tưởng Mộng Dao chỉ là một cô em mặt đẹp dáng xinh vô hại, ưa thích còn không kịp, sao lại sợ hãi được?

Rất nhanh đám người Vệ Dương, Phùng Tuấn, Hoàng Bân cũng cáo từ rời đi.

"Băng Khanh, Lý Phong, các ngươi lưu lại, người khác ra ngoài trước đi."

Ngụy Phó đuổi đám người Ngụy Trường Nghiệp đi, rồi mới lên tiếng: "Lý Phong, lần này đa tạ ngươi, nếu như không có ngươi thì. . ."

"Ngụy lão gia tử không cần nói cảm ơn, đây đều là chuyện ta phải làm." Lý Phong mỉm cười, ngăn cản Ngụy Phó nói lời cảm tạ.

"Tốt rồi, đại ân không thể dùng lời để trả lại được." Ngụy Phó gật gật đầu, nhìn Ngụy Băng Khanh nói: "Băng Khanh, Lý Phong là cứu tinh nhà ta, ngươi về sau phải đối xử tốt với hắn."

Lông mày Ngụy Băng Khanh nhíu lại, lộ sắc mặt quái dị đáp ứng.

"Lý Phong, nếu có một ngày ta rời khỏi thế giới này, ta hi vọng ngươi có thể thay ta chiếu cố tốt cho Băng Khanh, để báo đáp lại, ta nguyện ý cho ngươi 1% cổ phần tập đoàn Vị Lai." Ngụy Phó lại nhìn Lý Phong nói.

Lý Phong hơi biến sắc, 1% cổ phần này có giá trị 1 tỷ trở lên, báo đáp của Ngụy Phó không thể bảo là không nặng!

"Ngụy lão gia tử, cho dù ngươi không cho ta cổ phần ta cũng sẽ chiếu cố Ngụy tổng, điểm ấy xin ngươi yên tâm."

Lý Phong không cự tuyệt 1% cổ phần kia, nếu không sẽ làm Ngụy Phó cho rằng hắn có mưu đồ càng lớn hơn.

Ngụy Phó hài lòng gật gật đầu, ra hiệu cho Lý Phong đi, lúc này mới nhìn Ngụy Băng Khanh nói: "Băng Khanh, ngươi cảm thấy Lý Phong như thế nào?"

"Gia gia, ngươi từng hỏi ta vấn đề này một lần rồi." Ngụy Băng

Khanh nhỏ giọng nhắc nhở.

"Ha ha, ta biết, nhưng lần này ta muốn hỏi là. . . Cảm giác của ngươi dành cho Lý Phong." .

Ngụy Phó lên tiếng: "Nếu để cho Lý Phong ở rể, ngươi có nguyện ý không?"

Ngụy Băng Khanh nhất thời sững sờ ngay tại chỗ!

Chương 127. Thiếp thân mới chuyên nghiệp

Chương 90: Thiếp thân mới chuyên nghiệp

Ngụy Băng Khanh có chút lộn xộn. . .

Để Lý Phong ở rể, gia gia nghiêm túc sao?

Ngụy Phó nhíu mày: "Thế nào, ngươi không thích Lý Phong?"

"Không phải. . ." Ngụy Băng Khanh vừa phủ nhận, tiếp theo liền phát hiện khuôn mặt gia gia đang lộ vẻ trêu đùa, nhất thời đỏ mặt nói: "Gia gia, ta không để ý tới ngươi nữa!"

"Ha ha." Ngụy Phó thoải mái cười to, hắn rất hiểu cháu gái mình, nhiều năm như vậy, Băng Khanh chưa bao giờ gần gũi một người nam nhân nào như thế!

Nếu như Băng Khanh không có ý tứ với Lý Phong, đánh chết Ngụy Phó cũng không tin.

Vốn Ngụy Phó không coi trọng Lý Phong, Lý Phong chỉ là một người làm công, không quyền không thế, làm sao xứng với Băng Khanh được?

Bởi vì thật ra hắn không muốn giao tập đoàn Vị Lai cho Ngụy Băng Khanh, nên muốn cưới Băng Khanh phải môn đăng hộ đối, hai bên hợp tác phát triển, như vậy mới có thể tối đa hóa lợi ích!

Nhưng qua việc này, Ngụy Phó đã tuyệt vọng với đám con cháu, chỉ có Ngụy Băng Khanh coi hắn quan trọng hơn lợi ích, điều này cũng làm hắn hạ quyết tâm muốn giao tập đoàn cho Băng Khanh.

Thế nhưng đám nam nhân con nhà siêu giàu kia kẻ nào cũng ăn chơi đập phá, gái gú suốt ngày, cưới bọn họ về sau Băng Khanh sẽ rất khó được hạnh phúc.

Nên hắn càng thích một nam nhân có năng lực, nhưng lại nghèo khó không có thế lực, còn phải khăng khăng một mực yêu thương Băng Khanh.

Tóm lại, Lý Phong rất phù hợp với những yêu cầu này.

"Không đùa giỡn với ngươi nữa, nếu như ngươi thích Lý Phong, vậy liền nghĩ biện pháp để hắn ở rể, bởi vì ta muốn giao tập đoàn cho ngươi."

Ngụy Phó thu hồi ý cười, nghiêm mặt nói.

"Gia gia. . ." Ngụy Băng Khanh biến sắc, chuyện này thật sự quá đột ngột nên nàng chưa biết nên trả lời thế nào.

"Ngươi không cần khuyên ta nữa, ý ta đã quyết." Ngụy Phó khoát tay, đầy bá khí nói: "Từ giờ trở đi, đám con cháu bất tài kia đừng nghĩ chuyện lấy thêm cái gì từ ta nữa!"

Đám con cháu kia đều có cổ phần tập đoàn từ sớm, dù không cho bọn hắn di sản, thì chỉ bằng tiền hoa hồng bọn họ cũng có thể một đời không lo áo cơm.

Ngụy Băng Khanh muốn nói cái gì, sau cùng bất đắc dĩ cười khổ, nàng biết gia gia rất cố chấp, chỉ cần là sự tình hắn đã nhận định, người khác nói cái gì cũng vô dụng.

Chỉ là gia gia nghĩ quá đơn giản, Lý Phong là nam nhân có đại bản lĩnh, làm sao có thể chịu ở rể. . .

Chờ chút. . . Cái này không đúng, nàng cùng Lý Phong còn chưa xảy ra cái gì, làm sao lại bắt đầu cân nhắc chuyện kết hôn?

Ngụy Băng Khanh, ngươi phải trấn định a!

Thành phố Minh Châu, khách sạn Hilton, trong một gian phòng VIP.

"Tùng Bản Quân, trở lại Kinh Thành ngươi phải khiêm tốn một đoạn thời gian, tuyệt đối không được để cảnh sát Hoa Hạ nhìn ra sơ hở."

"Chí Thôn Quân, trở lại Kinh Thành ngươi trước tiên hãy đưa thế thân của Tùng Bản Quân về Nhật Bản, nếu như là tình huống bắt buộc, có thể làm hắn. . ."

Nói đến đây, Trung Đảo Huệ Tử làm ra một cái động tác cắt cổ.

Chí Thôn Nghiễm Nhất mặt không biểu tình gật gật đầu.

Tùng Bản Nhuận ở một bên lạnh run, gượng cười nói: "Huệ Tử tiểu thư, ngươi không cùng chúng ta về Kinh Thành sao?"

Nếu Lý Phong ở chỗ này, hắn sẽ phát hiện ba người Tùng Bản Nhuận sớm đã thay đổi diện mạo, hoàn toàn không nhận ra.

Càng đáng sợ là, bọn họ dùng gương mặt này vào thuê phòng trong khách sạn, nói cách khác bọn họ có một phần hộ chiếu bằng gương mặt này!

"Lý Phong phá hỏng đại sự của chúng ta, ta muốn giết hắn rồi mới trở về."

Trong mắt Trung Đảo Huệ Tử lóe lên một vệt hàn quang.

Tùng Bản Nhuận hung dữ gật gật đầu: "May mắn ta đã cắm máy nghe trộm vào điện thoại của Ngụy Trường Công, nếu không chúng ta đã bị hốt gọn!"

Bọn họ có thể trốn đi từ sớm là nhờ máy nghe trộm, từ đó biết được mọi chuyện trong nhà Ngụy gia.

Lý Phong là thủ phạm phá hư kế hoạch, tự nhiên bị bọn họ hận thù.

"Huệ Tử tiểu thư, cần ta lưu lại giúp đỡ không?" Chí Thôn Nghiễm Nhất dò hỏi.

"Ừm?" Lông mày Trung Đảo Huệ Tử nhướng lên, dùng âm thanh lạnh lùng nói: "Ngươi đang chất vấn thực lực của ta?"

"Thuộc hạ không dám! Ngài là đại đệ tử của Kiếm Thánh đại nhân, hắn khẳng định không phải đối thủ của ngài! Chúng thuộc hạ chúc ngài sớm thắng lợi trở về!" Chí Thôn Nghiễm Nhất lộ sắc

mặt trắng nhợt, cúi đầu.

Trung Đảo Huệ Tử là đệ tử thân truyền của cường giả Kiếm Thánh đệ nhất Nhật Bản, 20 tuổi đã là cao thủ cấp B.

Mà Lý Phong chỉ là người bình thường, Trung Đảo Huệ Tử muốn giết hắn đơn giản như lấy đồ trong túi!

Sau khi ra khỏi nhà Ngụy gia, Lý Phong lái xe chở Ngụy Băng Khanh đi tới cao ốc tập đoàn Vị Lai.

Cả đoạn đường Ngụy Băng Khanh không nói lời nào, cái này khiến Lý Phong cảm thấy có chút không quá bình thường.

Dù nói thế nào hắn cũng giúp đỡ Ngụy gia giải quyết một hồi nguy cơ lớn lao, hiện tại chỉ còn hai người bọn họ, Ngụy Băng Khanh chí ít cũng nên nói lời cảm tạ a?

"Ta đã làm xong một hợp đồng bảo tiêu, về công ty ngươi nhớ xem một chút, nếu như không có vấn đề thì ký tên vào."

Ngay tại thời điểm Lý Phong suy nghĩ lung tung, Ngụy Băng Khanh đột nhiên mở miệng nói.

Lý Phong cảm thấy trong lòng vui vẻ, vội vàng đáp ứng.

"Đúng rồi, vào lần thứ nhất gặp mặt, ngươi nói ngươi độc thân, đây là. . . Thật sao?"

Ngụy Băng Khanh dùng ngữ khí bình tĩnh hỏi.

Lý Phong: "? ? ?"

Tổng giám đốc băng sơn nói vậy là ý gì, muốn trêu chọc hắn?

"Là thật." Lý Phong nói xong cũng thông qua kính chiếu hậu quan sát biểu lộ của Ngụy Băng Khanh, quả nhiên bắt được vẻ vui sướng lóe lên rồi lập tức biến mất trong mắt nàng.

Tổng giám đốc băng sơn thật sự muốn trêu chọc hắn?

Mặt trời mọc ở hướng tây a!

Cho tới nay Ngụy Băng Khanh đều cho người ta một loại cảm giác lạnh lẽo vô cùng, đừng nói chủ động đi trêu chọc nam nhân, có thể cho một nam nhân sắc mặt tốt cũng đã là không tệ!

Hiện tại Ngụy Băng Khanh lại chủ động trêu chọc hắn, điều này sao có thể không làm cho Lý Phong cảm thấy kinh ngạc? !

Rất nhanh, hai người trở lại tập đoàn, Ngụy Băng Khanh lấy hợp đồng ra.

Lý Phong tiếp nhận, xem xét một hồi, rất nhanh liền nhíu mày.

Ngụy Băng Khanh cảm thấy trong lòng căng thẳng: "Có vấn đề gì?"

Nàng tự nhận là đã đặt ra điều kiện rất tốt, tiền lương 1 triệu, Lý Phong cũng không bị quá nhiều hạn chế, vì sao hắn lại nhíu mày?

"Ừm, có một chút vấn đề nhỏ." Lý Phong để xuống hợp đồng, cười khan nói: "Cái này. . . Có thể thêm vào phía sau bảo tiêu hai chữ cận thân không?"

Ngụy Băng Khanh: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Hắn có phải là đang ám chỉ cái gì? Còn cận thân, làm người nghe cảm thấy rất mập mờ !

"Khụ khụ, bảo tiêu cận thân so với bảo tiêu càng có vẻ chuyên nghiệp hơn chút." Lý Phong mở miệng nói nhảm.

Hắn cũng đâu còn cách khác, ai bảo đây là nhiệm vụ do hệ thống bắt phải làm? Hắn cũng rất tuyệt vọng a!

"Chuyên nghiệp?" Ngụy Băng Khanh lộ sắc mặt nghi hoặc nói: "Thế ngươi biểu diễn cho ta xem sự chuyên nghiệp của ngươi có gì khác với bình thường đi."

"Ngươi xác định muốn ta biểu diễn?" Lý Phong lộ sắc mặt quái dị hỏi.

"Xác định." Ngụy Băng Khanh hiếu kì không thôi, nàng ngược lại

đúng là muốn nhìn xem gia hỏa này muốn làm cái trò gì!

"Vậy được rồi." Lý Phong bất đắc dĩ thở dài, chậm rãi đi về phía Ngụy Băng Khanh.

Ngụy Băng Khanh đột nhiên có loại dự cảm không tốt, nhưng lời nói đã ra khỏi miệng, tự nhiên không có đạo lý đổi ý, chỉ có thể nhìn xem Lý Phong định làm cái gì rồi nói sau.

Rất nhanh Lý Phong liền đi tới phía sau lưng Ngụy Băng Khanh, tiếp theo áp sát sau lưng nàng.

Trước ngực Lý Phong dán lên phần lưng Ngụy Băng Khanh, hai bên đùi trên lại đụng phải cái mông nảy nở co giãn của Ngụy Băng Khanh. .

Trong chớp nhoáng tiếp xúc này, liền làm cho tiểu Lý Phong nổi lên phản ứng, dọa cho hắn vội vàng lùi lại phía sau một bước.

Mà Ngụy Băng Khanh sớm đã cứng ngắc tại chỗ!

Chương 128. Thiếp thân bảo tiêu chân nghĩa

Chương 91: Thiếp thân bảo tiêu chân nghĩa

"Vừa rồi mông bản tiểu thư hình như bị thứ gì chọc vào?"

Ngụy Băng Khanh có chút phát mộng.

Nếu như nàng không đoán sai, "hung thủ" đích thị là tiểu Lý Phong!

Từ khi trưởng thành đến nay, nơi này chưa từng có nam nhân nào chạm vào, Lý Phong lại dùng tiểu quái thú kia đâm nàng? Đại sắc lang!

Nhưng tỉnh táo lại rồi, Ngụy Băng Khanh lại phát hiện mình vậy mà không tức giận, chỉ đơn thuần là xấu hổ, đây là tình huống gì?

Lý Phong khóc không ra nước mắt, hắn thật không nghĩ tới chỉ va chạm một chút mà mình đã phản ứng mạnh như vậy.

Chỉ có thể nói mị lực của tổng giám đốc băng sơn quá lớn, bờ mông quá mềm quá co giãn, hắn lại quá lâu không gần nữ sắc, cho nên mới phát sinh sự tình này.

"Khụ khụ, đây chính là ý nghĩa chân thực của bảo tiêu cận thân, chỉ có làm như vậy, mới có thể cung cấp phục vụ càng tốt hơn cho thân chủ."

Lý Phong đè xuống xao động trong lòng, cười khan nói.

"Nói bậy!" Ngụy Băng Khanh quay người lại lườm hắn một cái.

Cái liếc mắt này rất có một loại ý tứ thẹn thùng, nhìn mà Lý Phong cảm thấy nội tâm ngứa ngáy không thôi.

"Sao có thể là nói bậy, bảo tiêu là chức nghiệp của ta, làm cố

chủ, ngươi nên yên tâm giao phía sau lưng cho ta."

Lý Phong tiếp tục cưỡng từ đoạt lý.

"Giao phía sau lưng cho ngươi, để ngươi muốn làm gì thì làm à?"

Ngụy Băng Khanh thiếu chút nữa cười lạnh, gia hỏa này nói bậy mà nghiêm túc như thật vậy!

"A? Vừa rồi làm sao ta lại không nghĩ tới, sớm biết thì ta đã. . . Ai!"

Lý Phong lộ vẻ mặt hối tiếc, làm Ngụy Băng Khanh hận đến ngứa răng.

Chiếm tiện nghi còn khoe mẽ, tên Lý Phong này làm người kiểu gì vậy a?

"Nếu như lại cho ngươi một cơ hội, thì ngươi sẽ làm gì?"

Ngụy Băng Khanh hít vào một hơi, chợt lộ ánh mắt mê ly hỏi.

Lý Phong trong nháy mắt này bị ngây ngốc!

Nếu như là Tống Uyển Quân làm ra vẻ mặt này, Lý Phong căn bản không chút kinh ngạc, bởi vì đây chính là thao tác ngày thường của Tống Uyển Quân.

Nhưng đây là Ngụy Băng Khanh băng sơn a, tựa như cả năm ăn chay đột nhiên lại được ăn mặn, cái lực trùng kích này. . . Không gì so sánh nổi!

"Đồ ngốc ~ "

Ngụy Băng Khanh phong tình vạn chủng lườm hắn một cái, bộ dáng ngây ngẩn của Lý Phong làm cho nàng rất hưởng thụ.

Là một lão tài xế, Lý Phong hiện tại có thể xác định tổng giám đốc băng sơn thật sự có ý tứ với hắn!

Nếu như không nắm chặt cơ hội trêu chọc một chút, còn mặt mũi nào nói mình là lão tài xế?

Nghĩ tới đây, Lý Phong mở miệng nói: "Nếu như lại cho ta một cơ hội, ta sẽ. . ."

"Không cần phải nói, khẳng định không phải chuyện gì tốt." Ngụy Băng Khanh liền vội vàng ngắt lời hắn.

Nàng cảm thấy trạng thái hiện tại của mình rất không thích hợp, nếu như tiếp tục nữa thì có trời mới biết sẽ phát sinh cái gì, nàng vẫn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng. . .

". . ." Lý Phong khóc không ra nước mắt.

Ngụy Băng Khanh cười đắc ý, cầm hợp đồng viết thêm hai chữ "cận thân" rồi nói: "Ngươi đã muốn làm bảo tiêu cận thân của ta, vậy sau này ta gọi lúc nào ngươi phải có mặt lúc đó, có thể làm được không?"

"Làm sao nghe giống như hợp đồng bán thân vậy?" Lý Phong nói thầm một câu, bên ngoài lại vỗ vỗ bộ ngực đáp ứng.

Ký tên hoàn thành, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ liền vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 300 điểm kinh nghiệm, 2000 điểm tích lũy, 1 điểm chinh phục."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Cấp B

Điểm kinh nghiệm: 1000/ 1500

Điểm tích lũy: 15290

Điểm chinh phục: 7

Kỹ năng: 《 Ném chuẩn ném mạnh 》, 《 Chân khí nhập môn 》, 《 Lưu Vân Bộ 》, 《 Siêu cấp thuật cận chiến 》, 《 Sơ cấp Ẩn Thân Thuật 》.

Nhiệm vụ đang chờ: Âm mưu của tập đoàn Tam Khẩu

Giải quyết xong hợp đồng bảo tiêu cận thân, Lý Phong liền trở lại văn phòng trợ lý.

Vượt qua dự đoán của Lý Phong là, Tô Đồng nhìn thấy hắn vậy mà cái gì cũng không hỏi, đây chính là phẩm chất của một nhân viên ưu tú sao?

Bất quá như vậy cũng tốt, một ít chuyện Lý Phong cũng không muốn để Tô Đồng biết.

Lúc tan việc, Lý Phong đột nhiên thu được tin nhắn wechat của Tống Uyển Quân. .

"Đại đệ đệ, bà dì của tỷ tỷ đi rồi a, tối nay ngươi có muốn qua đây không / thẹn thùng "

Nhìn thấy tin nhắn này, trong nháy mắt Lý Phong thú tính sôi trào!

(Chương ngắn do tác giả nha, lần này không phải do em cắt chương +_+)

Chương 129. Minh Châu Từ gia

Chương 92: Minh Châu Từ gia

Tại khu Long cảnh thành Tây, biệt thự số 6.

Lý Phong ấn vang chuông cửa rồi kiên nhẫn chờ đợi, rất nhanh Tống Uyển Quân mặc một chiếc áo khoác dài chạy tới mở cửa.

Tống Uyển Quân rõ ràng đã chăm chú ăn mặc một phen, trên khuôn mặt tuyệt mỹ được trang điểm tinh xảo, bộ đồ càng là hoàn mỹ phác hoạ ra dáng người bốc lửa của nàng.

Đôi chân dài đeo cặp vớ da cùng giày cao gót, toàn thân trên dưới đều tản ra một cỗ hương vị mê người.

"Tiểu Phong, ngươi rốt cục đến rồi, tỷ tỷ. . ."

Tống Uyển Quân còn chưa nói hết câu, Lý Phong đã đưa tay kéo nàng vào trong ngực, cúi đầu hôn lên bờ môi đỏ ướt át.

"Ngô. . ."

Ánh mắt Tống Uyển Quân trợn to, tiếp theo hai mắt dần nhắm lại, chìm đắm vào trong sự nhu tình của Lý Phong. . .

Không biết qua bao lâu hai cặp môi mới chịu tách ra...

"Ngươi đúng là đồ tiểu bại hoại, chỉ biết khi dễ tỷ tỷ." Tống Uyển Quân lấy ngón tay dí trán Lý Phong, hờn dỗi nói.

"Vậy ta đi khi dễ người khác nhé?"

Lý Phong không để lại dấu vết đưa tay đặt lên bờ mông vểnh cao, nhẹ nhàng xoa nắn.

Xúc cảm so với lần trước còn tốt hơn một chút, chẳng lẽ mấy ngày không gặp, thân thể Tống Uyển Quân lại thêm phần nở nang?

"Ngươi dám!" Tống Uyển Quân nguýt hắn một cái, kiều mị nói: "Tỷ tỷ chỉ cho ngươi khi dễ một mình ta!"

Lý Phong cười cười gật đầu, hai người cười nói đi vào phòng khách.

Vì nghênh đón Lý Phong, Tống Uyển Quân tự mình xuống bếp làm cả bàn đồ ăn, còn mở một chai Lafite năm 1982.

Đồ ăn tuy ngon miệng, Lý Phong lại có chút không để tâm, hắn tới đây là vì ăn Tống Uyển Quân, đồ ăn ngon hay không thật ra không trọng yếu.

Ngay tại thời điểm hai người vừa cơm nước no nê, Lý Phong chuẩn bị công chiếm Tống Uyển Quân, đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên.

"Muộn như vậy rồi còn có người nào tới?" Đôi mi thanh tú của Tống Uyển Quân cau lại, tối nay nàng đã cố ý dặn dò đám người Lý Cương, bảo bọn họ không có sự vụ khẩn cấp thì đừng quấy nhiễu nàng.

"Ta đi mở cửa." Lý Phong có chút khó chịu.

Vừa rồi bầu không khí rất tốt, chỉ cần hắn cố gắng một chút, lập tức có thể đè Tống Uyển Quân xuống, không ngờ lại bị tiếng chuông cửa này phá hư!

Hắn ngược lại đúng là muốn nhìn xem ai không có mắt, phá rối chuyện tốt của hắn!

"Chờ một chút, ta cùng đi với ngươi." Tống Uyển Quân đứng dậy nắm tay Lý Phong đi tới cửa, không mở luôn, mà đưa mắt nhìn camera chiếu cảnh bên ngoài trước.

Khi nàng nhìn thấy ba nam tử áo đen đứng ở cửa, nhất thời sắc mặt khó coi: "Sao lại là bọn họ?"

"Bọn họ là ai?" Lý Phong không biết ba người này, không khỏi hỏi.

"Thủ hạ của Từ gia Minh Châu." Tống Uyển Quân phun ra một

ngụm trọc khí, ngưng trọng nói: "Đợi chút nữa vô luận bọn họ nói cái gì, ngươi cũng không nên vọng động, hết thảy giao cho ta ứng đối."

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, đây là lần đầu tiên hắn thấy Tống Uyển Quân ngưng trọng như thế, xem ra tên họ Từ này này không đơn giản a.

"Sáng hôm nay ta đã nghe trước cửa có tiếng chim khách kêu, liền biết sắp có chuyện tốt phát sinh, không nghĩ tới là Lâm tiên sinh đến cửa."

"Không biết Lâm tiên sinh đêm khuya đến đây vì chuyện gì a?"

Tống Uyển Quân mở cửa ra nói, khuôn mặt đầy tươi cười.

"Không hổ là Tống lão đại đã làm thành Tây bền chắc như thép, chỉ dựa vào cái miệng ngọt này của ngươi đã có thể chinh phục không ít nam nhân a." Lâm Phong tham lam nhìn Tống Uyển Quân nói.

Tống Uyển Quân thầm giận dữ, trên mặt lại nở nụ cười nói: "Lâm tiên sinh nói giỡn, ta có thể đặt chân ở thành Tây, còn không phải nhờ vào phúc của Từ gia?"

"Đương nhiên." Lâm Phong ngạo nghễ gật đầu, tiếp theo không để lại dấu vết dò xét Lý Phong, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ta đang tự hỏi tại sao ngươi lâu như thế mới mở cửa, hóa ra là cùng tiểu tình nhân hẹn hò a."

"Thế nào, Quách Văn bị ngươi chơi chán rồi, cho nên muốn đổi khẩu vị?"

Lời này vừa nói ra, hai nam nhân đứng sau Lâm Phong không kiêng nể gì cả cười ha hả, đồng thời đôi mắt đê tiện càng là không ngừng dò xét bộ ngực đáng kiêu ngạo của Tống Uyển Quân.

Tống Uyển Quân nổi giận, nhưng không dám phản bác.

Người trước mặt là thủ hạ của Từ Túc, hoàng đế thế giới ngầm hai mươi năm trước của Minh Châu, thủ đoạn thông thiên, vũ lực cường hãn, nghe nói hắn từng có chiến tích 1vs100+ mà còn

thắng.

Nếu không phải hắn về sau rửa tay gác kiếm, thế giới ngầm của Minh Châu sao có thể đến phiên người khác nhúng chàm?

Dù Từ Túc hiện tại đã tẩy trắng, nhưng cũng không có người nào dám xem thường, mỗi năm vào ngày sinh nhật hắn, bốn lão đại thành Đông Nam Tây Bắc đều phải chuẩn bị một phần hậu lễ, tự mình đến nhà chúc mừng.

Từ Túc nếu muốn lần nữa rời núi, Tống Uyển Quân cũng tốt, Hàn Chấn cũng được, đều phải ngoan ngoãn nhường lại địa bàn, nếu không hậu quả chỉ có một mà thôi, đó là chết.

Đây chính là Từ gia Minh Châu!

Là thủ hạ tâm phúc của Từ Túc, Lâm Phong dù có nói khó nghe hơn, Tống Uyển Quân cũng chỉ có thể xem như không có gì.

Tống Uyển Quân không phải thiếu dũng khí ngọc đá cùng vỡ, nhưng Từ Thủ sẽ không cho nàng cơ hội đó, cho nên nàng chỉ có thể nhẫn nhịn!

Ba người Lâm Phong đã sớm biết Tống Uyển Quân không dám phản bác, ngay sau đó cười càng thêm càn rỡ.

Nhưng vào lúc này, Lý Phong tiến lên trước một bước nói: "Ở đâu ra chó hoang sủa loạn vậy?"

Tiếng cười điên cuồng im bặt!

Tống Uyển Quân ở trong lòng trầm xuống, thầm nói một câu "Xong đời rồi" .

Nàng biết Lý Phong rất kiêu ngạo, nên mới sớm căn dặn hắn không cần nói chuyện, ai ngờ Lý Phong vậy mà mặc kệ, sớm biết vậy nàng đã không mang theo hắn ra đây.

"Niên kỷ của Tiểu Phong còn nhỏ nên không hiểu chuyện, xin Lâm tiên sinh đừng tức giận." Tống Uyển Quân vội vàng thay Lý Phong hoà giải.

"Tống lão đại, thật đáng tiếc, ta cần phải nói cho ngươi biết, ngươi sắp phải đổi tiểu tình nhân khác rồi."

Trong mắt Lâm Phong lóe lên một vệt quang mang khát máu, liếm láp khóe miệng nói.

"Lâm tiên sinh. . ."

Tống Uyển Quân còn định thay Lý Phong cầu tình, Lâm Phong trực tiếp ngắt lời: "Khỏi nói nữa, ta đến nơi này chính là muốn nói cho ngươi biết, Từ gia rất bất mãn với hành động mở rộng địa bàn của ngươi."

"Vốn Đông Nam Tây Bắc bốn cái nội thành có bốn lão đại, hiện tại ngươi chiếm cả thành Đông thành Nam, tiếp theo ngươi có phải còn muốn ngồi vào vị trí của Từ gia đúng không?"

"Nếu như trong mắt ngươi còn có Từ gia, tám giờ đêm mai, Từ gia mở tiệc ở Tam Nguyên Cư chờ ngươi cùng Triệu lão đại thành Bắc, thương thảo một lần nữa sự tình phân chia địa bàn."

"Nếu như đêm mai ngươi không đến, vậy chính là ngầm thừa nhận muốn khai chiến với Từ gia, hậu quả như thế nào tự ngươi nghĩ đi!"

Thân thể Tống Uyển Quân lay động, sắc mặt tái nhợt!

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, sát ý dần nổi lên!

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Lập uy. "

"Mục tiêu: Bắt ba người Lâm Phong quỳ xuống gọi kí chủ là gia gia, đồng thời dập đầu xin lỗi Tống Uyển Quân."

"Khen thưởng: 300 điểm kinh nghiệm, 2000 điểm tích lũy."

"Chú thích: Bất luận kẻ nào dám khi dễ nữ thần đều không thể tha thứ —— trích 36 kế tán gái."

"Nhiệm vụ: Đi đến cuộc hẹn. "

"Mục tiêu: Tám giờ đêm mai, đi cùng Tống Uyển Quân tiến tới Tam Nguyên Cư, đồng thời toàn thân rút lui."

"Khen thưởng: 600 điểm kinh nghiệm, 5000 điểm tích lũy."

"Chú thích: Bởi vì nhiệm vụ này có tính nguy hiểm nhất định, căn cứ theo chủ nghĩa nhân đạo của nhà phát triển, cung cấp cho kí chủ một viên Bạo tẩu hoàn."

Ngay tại thời điểm Lý Phong xem xét nhiệm vụ, Lâm Phong cười gằn nhìn hắn đồng thời làm ra động tác cắt yết hầu, tiếp theo định nghênh ngang rời đi.

"Chờ một chút." Lý Phong tắt hệ thống, cười lạnh nói: "Ta đã để cho các ngươi đi chưa?"

Chương 130. Cũng là như thế tàn bạo!

Chương 93: Cũng là như thế tàn bạo!

"Lý Phong!"

Tống Uyển Quân liền vội vàng kéo tay Lý Phong, phòng ngừa hắn làm ra sự tình xúc động.

Dù không có sự uy hiếp từ Từ Túc, nàng cũng không dám để Lý Phong đánh nhau với Lâm Phong, có thể trở thành thủ hạ của Từ Túc, Lâm Phong tự nhiên có chỗ hơn người.

Nghe nói Lâm Phong từng ở châu Phi làm lính đánh thuê 5 năm, sau khi về nước đánh quyền anh 1 năm, chiến tích là 52 trận toàn thắng!

Về sau được Từ Túc nhìn trúng, thu làm thủ hạ.

Hai người sau lưng Lâm Phong tên là Trần Hổ, Trần Báo, là đôi huynh đệ song sinh, bọn họ trước đó là sát thủ, bởi vì đắc tội một vị lão đại trong giang hồ, bị người ta truy sát, sau đó được Từ Túc bảo vệ.

Ba người Lâm Phong đều là cao thủ một chọi mười, Tống Uyển Quân lo lắng Lý Phong không phải đối thủ của bọn họ.

"Yên tâm, hết thảy có ta." Lý Phong vỗ vỗ bàn tay Tống Uyển Quân, lòng tin 10 phần nói.

Dù không được hệ thống cho nhiệm vụ, Lý Phong cũng sẽ không dễ dàng thả đám người Lâm Phong rời đi.

Từ khi mới xuất hiện đã kiêu căng càn quấy như vậy, bọn chúng nghĩ mình là ai?

Từ gia Minh Châu? Nghe thì có vẻ rất trâu bò, nhưng vậy thì sao,

lần này tiểu gia sẽ điên cuồng một phen, kéo hoàng đế xuống ngựa!

Nếu như nữ nhân của mình bị người khác làm nhục còn không phản ứng chút nào, vậy hắn còn đáng là đàn ống không?

"Ngươi đang nói chuyện với chúng ta?" Lâm Phong xoay người lại, lộ sắc mặt ngạc nhiên.

"Ngông cuồng."

"Tiểu tử, dạo này ăn cơm trần gian chán rồi nên thích mùi đất à?"

Trần Hổ, Trần Báo mỗi người một câu, trừ thanh âm khác biệt ra, tựa như một người nói chuyện vậy.

"Nơi này còn có khác người sao?" Lý Phong mặt không biểu tình nói: "Quỳ xuống kêu ba tiếng gia gia, lại dập đầu 10 cái với Uyển Quân để xin lỗi, ta có thể thả các ngươi trở về."

Lâm Phong: "? ? ?"

Trần Hổ, Trần Báo: "? ? ?"

Đậu phộng? Lão tử có phải nghe nhầm không, hắn vậy mà muốn chúng ta xin lỗi?

Tống Uyển Quân bất đắc dĩ nâng trán.

Trời ạ, Tiểu Phong quá manh động, lần này vô luận nàng nói cái gì, ba người Lâm Phong cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

"Xem ra phải gọi đám người Hà Cừu tới rồi. . . Hay là báo cảnh sát?"

Chuyện giang hồ phải ra giang hồ, nếu như báo cảnh sát thì nàng sẽ trở thành trò cười cho đồng đạo, Tống Uyển Quân tự nhiên biết những thứ này, nhưng nàng vì Lý Phong đã không thèm để ý chuyện khác.

"Tiểu tử, ngươi rất to mồm a." Lâm Phong âm hiểm cười.

Vừa rồi Lý Phong nói chuyện đã kích thích hắn nổi lên sát ý, có điều hắn sợ ảnh hưởng kế hoạch của Từ gia, nên mới tạm thời nhịn xuống.

Hiện tại Lâm Phong đổi chủ ý, tối nay phải giết Lý Phong, không thể để thằng oắt con này hung hăng càn quấy trước mặt mình như vậy!

"Đúng là to mồm thật, nhưng còn chưa to bằng trym ta đâu. Lúc cương cứng lên nó phải chừng 1m8 cơ, tạm thời chưa thấy kẻ nào lớn hơn ta, thế nào, muốn lấy ra so không?" Lý Phong đầy vẻ khinh thường nói.

Lâm Phong: "? ? ?"

Trần Hổ, Trần Báo: "? ? ?"

Cương cứng lên 1m8? So cái trứng a!

Trym một mét tám có còn là người không? Gia súc cũng không thể làm nổi!

Tống Uyển Quân thiếu chút nữa cười thành tiếng, đến lúc nào rồi còn ăn nói bậy bạ như vậy?

"Rất tốt, ngươi đã thành công kích thích lửa giận của ta." Lâm Phong hai mắt nhíu lại, khuôn mặt đầy vẻ khát máu: "Ta sẽ đánh nát hai tay hai chân ngươi, để ngươi giống như một con chó nằm rạp trên mặt đất cầu xin tha thứ. Nếu như ngươi làm đủ chân thành, ta sẽ cân nhắc tha cho ngươi một cái mạng chó."

"Hiện tại ngươi đã chuẩn bị tốt để tiếp nhận lửa giận của ta chưa?"

Vừa nói xong, Lâm Phong chuyển động cổ tay cổ chân, âm thanh rắc rắc vang lên không ngừng.

"Quỳ xuống!" "Cầu xin tha thứ!"

Trần Hổ, Trần Báo liên tiếp mở miệng.

"A, cái chủ ý này rất không tệ, ta làm sao lại không nghĩ tới nhỉ?"

Hai mắt Lý Phong sáng lên, xem ra có chút nóng lòng muốn thử.

Lâm Phong lắc đầu bật cười, hắn vốn cho rằng nam nhân có thể được Tống Uyển Quân nhìn trúng cần phải có chút tài năng, hiện tại xem ra là suy nghĩ nhiều, Lý Phong căn bản chỉ là kẻ thiểu năng!

Đã như vậy, hắn liền tốc chiến tốc. . .

"Cái gì? !"

Lâm Phong vừa muốn động thủ, đột nhiên lại lên tiếng kinh hô, lông tóc dựng đứng!

Trong tầm mắt hắn, Lý Phong để lại chỗ một đạo tàn ảnh, giống như mũi tên rời cung vọt tới bên này.

Dạng tốc độ này hắn chỉ từng thấy trên thân một người khác, đó chính là Từ gia!

Thế nhưng Từ gia là nhân vật nào? Đại cường giả nửa bước Tông Sư! Lý Phong còn trẻ như vậy, sao có thể so sánh với Từ gia!

Những ý niệm này chỉ lóe lên trong đầu Lâm Phong một cái chớp mắt, ngay sau đó hắn liền muốn né tránh sang một bên.

Chỉ là hắn vừa có hành động, Lý Phong đã vọt tới trước, đồng thời đấm ra một quyền!

"Phanh "

Nắm tay tiếp xúc phần ngực Lâm Phong, lập tức liền phát ra một tiếng vang trầm, phần xương ngực của Lâm Phong đã nứt ra, lực đạo to lớn làm hắn bay về phía sau!

"Phốc "

Đang ở giữa không trung, Lâm Phong liền há mồm phun ra một ngụm máu tươi, bay bốn năm mét mới té xuống đất, trực tiếp ngất đi!

Sắc mặt hai huynh đệ Trần Hổ, Trần Báo kịch biến!

"Hắn rất mạnh!"

"Chúng ta không phải đối thủ của hắn!"

"Rút lui!"

Chữ "rút lui" được hai người đồng thời nói ra, ngay sau đó Trần Hổ, Trần Báo quay lưng bỏ chạy!

"Chạy sao?"

Lý Phong sử dụng Lưu Vân Bộ, trong chớp mắt liền vọt tới trước mặt hai huynh đệ, quay người đá ngang!

"Ầm!"

Trần Hổ đã sớm chuẩn bị, giơ ra hai tay muốn ngăn lại một cước này.

Chỉ là một giây đồng hồ sau Trần Hổ liền hối hận!

Cứng rắn như sắt, lực lớn vô cùng! Chân phải Lý Phong tựa như một cây chùy sắt, mà hai tay Trần Hổ chỉ là xương là thịt, vừa tiếp xúc liền tan tác!

"Oanh!"

"Răng rắc!" "Răng rắc!"

Hai tay Trần Hổ bị Lý Phong một chân đá nát, xương cốt thậm chí còn vỡ thành cặn bã!

"A!" Trần Hổ phát ra một tiếng kêu thảm thiết, muốn lui lại phía sau.

Chỉ là động tác của hắn mặc dù nhanh, Lý Phong lại càng nhanh hơn!

"Quỳ xuống cho ta!"

Lý Phong tiến lên phía trước một bước, nhấc chân đạp tới bả vai Trần Hổ.

"Phanh "

Một chân nện xuống, hai đầu gối Trần Hổ đau đớn, quỳ rạp xuống đất!

Huynh đệ liền tâm, nhìn thấy thảm trạng của ca ca, hai mắt Trần Báo nhất thời biến thành đỏ rực như máu!

"Lão tử liều mạng với ngươi!"

(lão tử:bố mày)

Rống lên đồng thời Trần Báo như phát điên đấm một quyền về phía Lý Phong.

"Phanh "

Lý Phong lập tức đá ra một cái, chính diện đánh trúng nắm tay Trần Báo.

Chân đối quyền, cứng đối cứng!

"Oanh!"

Một tiếng vang thật lớn xuất hiện, sau đó Trần Báo lui về sau ba bước, mà Lý Phong đứng tại chỗ không nhúc nhích tí nào!

Cao thấp biết liền!

"Ngươi làm sao có thể mạnh như vậy? !"

Tay phải Trần Báo đã vô lực rũ xuống, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Toàn bộ cánh tay phải của hắn đã bị chấn vỡ, mà Lý Phong lại là lông tóc như thường, hắn là quái thú tiền sử sao, lấy đâu ra lực lượng khủng bố như vậy, vì sao xương cốt cứng rắn như vậy? !

"Không phải ta quá mạnh, mà là các ngươi quá yếu." Lý Phong chậm rãi đi đến trước mặt Trần Báo, mặt không biểu tình nói: "Tự ngươi quỳ xuống, hay là ta giúp ngươi quỳ xuống?"

Trần Báo biến sắc nói: "Sĩ có thể giết không thể. . ."

(sĩ khả sát bất khả nhục:kẻ sĩ có thể giết không thể làm nhục, sĩ là chỉ người quân tử)

"Ầm!"

Lý Phong một chân nện lên vai Trần Báo, Trần Báo còn chưa nói xong đã quỳ rạp xuống đất!

Tống Uyển Quân: ". . ."

Nàng mới vừa rồi còn đang suy nghĩ chuyện tìm trợ thủ hay là báo cảnh sát, Lý Phong đã thuần thục đánh cho mấy người Lâm Phong gục hết? Có nhất thiết phải tàn bạo như thế không?

Cho tới bây giờ nàng quả thật chưa từng thấy nam nhân nào khủng bố như vậy!

Trong lúc nhất thời, cảm giác sùng bái của Tống Uyển Quân dành cho Lý Phong lại sâu sắc hơn mấy phần!

Chương 131. Ta thì cọ cọ

Chương 94: Ta thì cọ cọ

"Uy, tỉnh đi, mặt trời đã chiếu đến mông rồi."

Lý Phong vỗ vỗ khuôn mặt Lâm Phong nói.

Nếu như Triệu Bằng ở đây thì sẽ phát hiện câu nói này có chút quen tai, lúc Lý Phong đánh thức hắn cũng nói như vậy. . .

Lâm Phong mê man mở hai mắt ra, nhìn thấy Lý Phong gần ngay trước mắt nhất thời run rẩy: "Ngươi. . . Ngươi muốn làm gì?"

"Nhanh như vậy đã quên ta nói cái gì rồi à?" Lý Phong để một bên đầu gối chạm đất, dùng ngữ khí đùa cợt nói.

Lâm Phong hơi biến sắc: "Sĩ khả sát bất khả. . ."

"Đùng "

Lý Phong đưa tay tát vào mặt Lâm Phong một cái: "Sĩ sĩ cái con mẹ ngươi a, tiểu gia hôm nay dạy cho ngươi một câu khác —— chết tử tế không bằng sống tạm bợ, phải sống sót mới có cơ hội báo thù, đã nhớ chưa?"

"Hiện tại quỳ xuống gọi ta ba tiếng gia gia, rồi dập đầu với Uyển Quân mười lần, ta sẽ thả các ngươi trở về tìm họ Từ kia cáo trạng."

"Các ngươi cũng giống như vậy." Lý Phong quay đầu nhìn hai huynh đệ Trần Hổ, dùng âm thanh lạnh lùng nói: "Ta không thích nói lặp lại nhiều, vừa rồi là lần cuối cùng."

Nếu không phải nhiệm vụ yêu cầu ba người Lâm Phong nhất định phải kêu hắn là gia gia đồng thời xin lỗi Tống Uyển Quân, Lý Phong còn lâu mới "tận tình khuyên bảo" như thế.

Trực tiếp đánh gãy 5 chi của bọn họ, để bọn hắn lết về như chó,

như vậy có phải đơn giản hơn nhiều không?

"Tiểu Phong. . ." Tống Uyển Quân đi đến trước mặt Lý Phong, lộ sắc mặt ngưng trọng nói : "Chúng ta đã kết thù với Từ Túc, chi bằng cứ trực tiếp giết bọn hắn, sau đó chúng ta lập tức chạy trốn."

Nếu như Lý Phong không hành hung ba người Lâm Phong, nàng còn có nắm chắc hi sinh một bộ phận lợi ích, đổi lấy Từ Túc tha thứ, hai bên coi như bình an vô sự.

Nhưng bây giờ đã là cục diện ngươi chết ta sống, nàng lại không nắm chắc đối kháng được Từ Túc, chỉ có thể mang theo Lý Phong rời khỏi Minh Châu, mà bọn họ tất nhiên sẽ phải đối mặt vô tận truy sát.

Sắc mặt ba người Lâm Phong nhất thời trắng nhợt!

Góa phụ xinh đẹp vốn nổi danh ác độc, nàng đương nhiên không thèm nói đùa, bọn họ còn có rất nhiều vinh hoa phú quý để hưởng thụ, sao có thể chết ở chỗ này?

"Uyển Quân, có ta ở đây toàn bộ thế giới ngầm Minh Châu đều sẽ là của ngươi, chạy trốn làm cái gì chứ?" Lý Phong lôi kéo bàn tay nhỏ của Tống Uyển Quân, ôn nhu nói.

Giúp Tô Đồng giải quyết Trương Siêu, Lưu Quyên xong, Lý Phong cũng từng nghĩ chuyện giúp Tống Uyển Quân trở thành nữ vương thế giới ngầm Hoa Hạ, đã như vậy, cứ bắt đầu với xưng bá Minh Châu trước.

Tống Uyển Quân đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười khổ nói: "Tiểu Phong, ta biết ngươi rất mạnh, nhưng Từ Túc cũng không phải quả hồng mềm muốn bóp là bóp. . . Ngô. . ."

Nàng còn chưa nói hết đã bị Lý Phong dùng miệng ngăn chặn bờ môi.

Ba người Lâm Phong: "? ? ?"

Các ngươi có thể đừng khoe ân ái như vậy không, không biết khoe ân ái sẽ bị chết sớm à?

"Chuyện Từ Túc để sau hẵng nói, ta giải quyết bọn hắn trước."

Lý Phong buông Tống Uyển Quân ra, quay đầu nhìn về phía ba người Lâm Phong nói: "Ta đếm tới 10, nếu như các ngươi không làm theo lời ta nói thì tự gánh lấy hậu quả."

"1. . . 2. . . 3. . ."

"Gia gia" "Gia gia "

Lý Phong vừa đếm tới 3, hai huynh đệ Trần Hổ Trần Báo đã hô lên.

"Các ngươi!" Lâm Phong đầy vẻ kinh ngạc!

Hai huynh đệ Trần Hổ, Trần Báo xem như cấp dưới trực tiếp của hắn, cho tới nay hắn đều rất thưởng thức sự gan dạ của đôi huynh đệ này, không nghĩ tới a, thật không nghĩ tới, ở trước mặt tử vong hai huynh đệ này vậy mà yếu đuối như thế, thật sự quá làm cho hắn thất vọng!

Người chỉ có một lần chết, hoặc nặng như núi thái sơn, hoặc nhẹ tựa lông hồng, bọn hắn làm như vậy dù lay lắt sống tiếp thì có ý nghĩa gì, quãng đời còn lại tất sẽ sinh hoạt trong vô tận. . .

"8. . . 9. . ." Thanh âm Lý Phong vẫn còn tiếp tục.

"Gia gia!" Lâm Phong quỳ rạp xuống đất, cao giọng hô hoán.

Tựa lông hồng cái chó gì, chết tử tế không bằng sống tạm bợ, chờ lão tử trốn được một kiếp này, lại tìm Lý Phong báo thù sau!

"Chậc chậc, miệng thì nói không muốn, nhưng thân thể vẫn rất thành thật nha."

Lý Phong ngừng đếm, lấy tay xoa xoa bờ môi dưới.

Tống Uyển Quân: ". . ."

Câu nói này dùng ở đám người Lâm Phong có thích hợp không vậy, đây không phải là lời của đại thiếu gia ăn chơi trác táng dành cho phụ nữ đàng hoàng sao?

Ba người Lâm Phong cũng bị câu nói này của Lý Phong làm cho tức ói máu.

Sỉ nhục a , bọn họ không ngờ bị một thằng đực rựa đùa giỡn lưu manh !

"Tiếp tục đi, còn chưa đủ số lần đâu."

Lý Phong ôm vòng eo nhỏ nhắn của Tống Uyển Quân, bình chân như vại nói.

"Gia gia" "Gia gia" "Gia gia" . . .

Mấy người Lâm Phong gọi đầy đủ ba tiếng gia gia, tiếp theo dập đầu với Tống Uyển Quân tạo ra những tiếng phanh phanh phanh liên tục.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 300 điểm kinh nghiệm, 2000 điểm tích lũy."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Cấp B

Điểm kinh nghiệm: 1300/ 1500

Điểm tích lũy: 17290

Điểm chinh phục: 7

Kỹ năng: 《 Ném chuẩn ném mạnh 》, 《 Chân khí nhập môn 》, 《 Lưu Vân Bộ 》, 《 Siêu cấp thuật cận chiến 》, 《 Sơ cấp Ẩn Thân Thuật 》.

Nhiệm vụ đang chờ: Âm mưu của tập đoàn Tam Khẩu

Nghe thấy nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành, Lý Phong lại xem xét thuộc tính cá nhân một chút, rồi tắt hệ thống đi.

"Ta biết các ngươi hận ta, muốn giết ta, ta cũng nguyện ý cho

các ngươi cơ hội."

"Tám giờ tối mai, ta sẽ cùng Uyển Quân tiến tới Tam Nguyên Cư, các ngươi có cái chiêu thức gì cứ việc sử dụng, tiểu gia ta đón hết!"

"Cút đi!"

Lý Phong huy động ống tay áo, tựa như xua đuổi mấy con ruồi.

Ba người Lâm Phong thầm thở phào, bò dậy sau đó dắt dìu nhau rời khỏi nơi đây.

"Tiểu Phong, kế tiếp chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Sắc mặt Tống Uyển Quân lộ vẻ nghiêm túc hỏi.

"Xuân tiêu một khắc giá ngàn vàng, ngươi nói làm sao bây giờ?"

(đêm xuân một khắc giá ngàn vàng)

Lý Phong nắm cái cằm của Tống Uyển Quân, đầy vẻ mập mờ nói.

Tống Uyển Quân: ". . ."

Loại thời điểm này không phải cần phải nắm chắc thời gian chạy trốn sao, xuân tiêu với cả ngàn vàng chó gì nữa !

"Đáng ghét, đã là lúc nào rồi ngươi còn nói đùa như vậy?"

Tống Uyển Quân bất đắc dĩ đẩy móng vuốt của Lý Phong ra, nàng đang gấp muốn chết, Lý Phong lại chỉ biết nhớ nhung mấy chuyện xấu xa, tên đại sắc lang này!

Lý Phong trừng to mắt: "Ta rất nghiêm túc, chẳng phải càng là đại sự càng phải bình tĩnh sao, sự tình đã phát sinh, vậy chúng ta cứ lấy con tim bình thản ra đối đãi với nó, nên thế nào thì sẽ như vậy."

"Chẳng lẽ ngươi muốn vượt qua đêm nay bằng cái bụng đầy sầu lo sao? Vậy thì thật lãng phí a! Chi bằng chúng ta đêm nay cùng

nhau... ~ "

Tống Uyển Quân cảm thấy Lý Phong nói rất có đạo lý, nhưng cứ cảm thấy không đúng chỗ nào. . .

"Ngươi là đồ tiểu bại hoại, tỷ tỷ nói muốn làm chuyện đó với ngươi lúc nào?" Tống Uyển Quân rốt cục nhớ ra là lạ ở chỗ nào.

"Hả. . . Không phải ngươi nói bà dì đã đi rồi sao?" Lý Phong có chút phát mộng.

"Đúng vậy a, nhưng tỷ tỷ cũng không nói đồng ý cho ngươi vượt quá giới hạn a." Tống Uyển Quân cười đắc ý: "Muốn có được tỷ tỷ, ngươi còn kém một chút ~ "

Bị Lý Phong trêu chọc một hồi, Tống Uyển Quân quả nhiên không còn lo lắng như trước.

Hôm nay cứ sống vui vẻ hết hôm nay, ngày mai biết đâu tuổi đã già !

"Hay lắm, ngươi dám đùa bỡn ta!" Lý Phong thấy trong lòng nổi giận, trực tiếp kéo Tống Uyển Quân vào trong ngực, một tay vỗ tới bờ mông vểnh cao của nàng!

"Chát "

Một tiếng vang giòn xuất hiện, Tống Uyển Quân "ưm" một tiếng, khuôn mặt đỏ rực như rặng mây hồng.

Xúc cảm mềm mại co giãn làm Lý Phong thầm rung động, ngoài miệng lại làm bộ cứng rắn nói: "Lần sau còn dám đùa nghịch ta nữa không?"

Tống Uyển Quân khẽ cắn môi đỏ, thẹn thùng vô hạn nói : "Không dám không dám, tỷ tỷ không dám nữa, tỷ tỷ giống như lần trước dùng miệng giúp ngươi được không?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, cảm thấy đây cũng là một cái biện pháp giải quyết, nhưng mà. . . Luôn có chút không cam tâm a. .

"Như vậy đi, ta chỉ cọ cọ ở bên ngoài không đi vào, được không?" Lý Phong cúi xuống dán miệng vào lỗ tai Tống Uyển Quân nói.

Tống Uyển Quân: "? ? ?"

Chương 132. Phù thế 3000, ta yêu có ba

Chương 95: Phù thế 3000, ta yêu có ba

"Ta không tin."

"Vì sao không tin?"

"Nam nhân đều là đại móng heo."

(ngôn ngữ mạng neztizen Trung dùng để chửi lũ đàn ông xấu xa trăng hoa @@)

"Nhưng đại móng heo có chất nhờn màu trắng giàu dinh dưỡng a, ăn vào còn có thể dưỡng nhan làm đẹp."

"Phi, lại nói linh tinh."

Khuôn mặt Tống Uyển Quân đỏ bừng, không khỏi gắt lên.

"Uyển Quân, tối mai sinh tử khó liệu, ta không muốn lưu lại tiếc nuối."

Lý Phong lộ vẻ mặt thâm tình, cái nhìn như xoáy sâu vào cặp mắt của Tống Uyển Quân, chậm rãi nói.

Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, hắn thậm chí còn không rõ ràng thực lực của Từ Túc, sao có thể nắm chắc 100% toàn thân rút lui?

Chỉ bất quá có hệ thống ở đây, Lý Phong mới ít nhiều có chút lòng tin, nhưng mọi thứ luôn có vạn nhất.

Vạn nhất hắn không phải đối thủ của Từ Túc, cuối cùng đi đời nhà ma, vậy làm sao bây giờ?

"Tiểu Phong. . ." Trong mắt Tống Uyển Quân phủ đầy sương mù,

run giọng nói: "Chúng ta hiện tại lập tức rời đi, rời khỏi Minh Châu, đi tới một nơi không người nào nhận ra, được không?"

Trước khi gặp Lý Phong, Tống Uyển Quân chỉ là muốn sinh tồn, cho nên nàng đùa nghịch đủ loại tâm kế thủ đoạn, mỗi ngày đều như bước đi trên băng mỏng.

Nhưng sau khi gặp Lý Phong, Tống Uyển Quân đột nhiên có cảm giác an toàn, cảm thấy chỉ cần có thể ở cùng Lý Phong, tài phú, quyền thế đều trở nên không quan trọng.

Cho nên nàng mới nguyện ý bỏ xuống hết thảy cùng với Lý Phong cao chạy xa bay.

Lý Phong đột nhiên có chút buồn bực, sớm biết Tống Uyển Quân sẽ có loại phản ứng này, hắn vừa rồi đã không nói như vậy.

"Đúng rồi, hệ thống cung cấp một viên Bạo tẩu hoàn, hẳn là có thể giúp ta hoàn thành nhiệm vụ, xem xem nó có hiệu quả gì mới được."

Lý Phong vội vàng tiến vào ba lô, xem xét Bạo tẩu hoàn.

"Bạo tẩu hoàn: Đan dược đặc thù, sau khi dùng có thể tạm thời tăng lên một cấp bậc (nếu như trước mắt là cấp B, phục dụng cái này có thể tăng lên tới cấp A), thời gian duy trì là 1 giờ."

"Ghi chú 1: Dược hiệu biến mất sẽ có ba ngày lâm vào hư nhược, đồng thời bị hạ xuống một cấp bậc (nếu như trước mắt là cấp B, vậy sẽ bị hạ xuống thành cấp C)."

"Ghi chú 2: Ngoại trừ ba ngày hư nhược, thuốc này không có bất luận tác dụng phụ nào, có thể yên tâm sử dụng."

"Đậu phộng, đan dược này trâu bò như vậy sao?" Lý Phong xem xong liền hoàn toàn yên tâm.

Hắn hiện tại là cường giả cấp B, dùng Bạo tẩu hoàn liền có thể nắm giữ sức mạnh cấp A trong 1 giờ.

Căn cứ theo hệ thống giới thiệu, cường giả cấp A đã có thể giết người từ xa, đạp nước mà đi, chống đỡ đạn bắn bình thường, chỉ

cần hắn cẩn thận một chút, muốn toàn thân rút lui khỏi Tam Nguyên Cư không phải chuyện gì khó.

"Khụ khụ. . ." Lý Phong tắt đi hệ thống, vội ho một tiếng nói : "Tỷ tỷ, vừa rồi là ta hù dọa ngươi mà thôi, thực ra chuyện tối mai ta vẫn tương đối nắm chắc."

"Thật sao?" Tống Uyển Quân lộ vẻ mặt nghi ngờ.

"Đương nhiên."

Lý Phong lòng tin 10 phần nói.

Tống Uyển Quân: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Mới vừa rồi còn nói sinh tử khó liệu, hiện tại đã bảo rất có nắm chắc?

Chẳng lẽ tên bại hoại này nói "không muốn lưu lại nuối tiếc" là vì một mục đích rất không đơn thuần?

"Nếu ngươi nhất định phải đi đến cuộc hẹn, vậy tỷ tỷ đi cùng ngươi một chuyến."

"Trước lúc đó, tỷ tỷ sẽ . ."

Nói xong Tống Uyển Quân liền nhắm mắt lại.

Từ khi trở về từ hộp đêm Hoàng Đình, Tống Uyển Quân phát hiện mình đã triệt để yêu mến Lý Phong, không gặp được Lý Phong trong nội tâm hốt hoảng không an lòng, thấy Lý Phong nàng liền tràn đầy hoan hỉ.

Hiện tại cảm giác của nàng dành cho Lý Phong đã có thể dùng một bài thơ để thuyết minh:

Phù thế 3000, ta yêu ba thứ.

Nhật, nguyệt cùng khanh.

Ngày lên triều, đêm tới mộ.

Không ngưng nhớ khanh một khắc nào.

Đã như vậy, dù thời gian quen biết ngắn ngủi thì thế nào? Nàng không muốn lưu lại tiếc nuối. . .

"Tỷ tỷ, ta yêu ngươi." Lý Phong tràn ngập vẻ thâm tình kêu gọi.

. . .

Không biết qua bao lâu. . .

Thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ được Tống Uyển Quân dâng hiến lần quan hệ đầu tiên, thu hoạch 40 điểm chinh phục."

Chương 133. Một lần còn chưa đủ à?

Chương 96: Một lần còn chưa đủ à?

"Chỉ một lần mà thu hoạch tới 40 điểm chinh phục, lần này thoải mái rồi!"

Bất chợt nhận được khen thưởng làm Lý Phong rất hưng phấn.

Trong khu mua sắm bằng điểm chinh phục đang có năm bản kỹ năng đặc thù, trước mắt Lý Phong chỉ mua sắm 《 Sơ cấp Ẩn Thân Thuật 》, còn 《 Sơ cấp thấu thị nhãn 》, 《 Sơ cấp thuật xuyên tường 》, 《 Sơ cấp Độn Địa Thuật 》, 《 Sơ cấp Đọc Tâm Thuật 》 thì chưa mua.

Có 40 điểm chinh phục này, hắn liền có thể một lần mua cả bốn bản.

Đến lúc đó chẳng phải hắn muốn đi đâu thì đi tới đó, muốn nhìn cái gì thì nhìn cái đó, muốn xem thế giới nội tâm của ai thì xem ?

Tuy những kỹ năng này không trực tiếp tăng thêm lực chiến đấu, nhưng cũng mang tới cho hắn trợ giúp cực lớn!

Đè xuống hưng phấn trong lòng, Lý Phong tiến vào khu mua sắm, một hơi mua toàn bộ bốn kỹ năng kia.

"Sơ cấp thấu thị nhãn: Tập được thuật này là có thể nắm giữ năng lực nhìn xuyên tường, độ dày cao nhất là một mét, không cần biết là chất liệu gì, không hạn chế số lần sử dụng."

"Chú thích: Mỗi một giây sử dụng tiêu hao 1 điểm tích lũy, mỗi ngày thời gian sử dụng không được vượt qua một giờ."

"Sơ cấp thuật xuyên tường: Tập được thuật này là có thể nắm giữ năng lực xuyên tường, tính xuyên thấu cao nhất là một mét, không cần biết là chất liệu gì, không hạn chế số lần sử dụng."

"Chú thích: Mỗi lần sử dụng tiêu hao 100 điểm tích lũy."

"Sơ cấp Độn Địa Thuật: Tập được thuật này là có thể nắm giữ năng lực độn thổ, chui xuống sâu nhất là một mét, tốc độ dưới đất là 1 m/ s."

"Chú thích: Thuật này chỉ có thể dùng trong bùn đất, mỗi giây tiêu hao 1 điểm tích lũy, thời gian sử dụng mỗi ngày không được vượt qua một giờ."

"Sơ cấp Đọc Tâm Thuật: Tập được thuật này là có thể nắm giữ năng lực đọc suy nghĩ của người khác, chọn được mục tiêu là biết được ý nghĩ hiện tại của đối tượng, không hạn chế số lần sử dụng."

"Chú thích: Mỗi giây tiêu hao 1 điểm tích lũy, mỗi ngày thời gian sử dụng không được vượt qua một giờ."

Nhìn một lần giới thiệu của bốn bản kỹ năng đặc thù, Lý Phong lại có chút nhức cả trứng.

Những kỹ năng này đều rất tốt rất cường đại, nhưng cũng tiêu hao không nhỏ a.

Còn có hạn chế của Độn Địa Thuật, chỉ có thể dùng trong bùn đất, ở thành thị có bao nhiêu địa phương như vậy?

"Làm người không thể quá tham lam, nói không chừng cấp bậc lên cao là những kỹ năng này cũng tăng cường tương ứng thì sao?"

Lý Phong tự an ủi một chút, tắt hệ thống.

"Ngươi đang suy nghĩ cái gì?" Tống Uyển Quân ngẩng đầu thẹn thùng hỏi.

"Đang nhớ ngươi." Lý Phong cười xấu xa, đồng thời đưa tay trèo lên một ngọn núi cao.

"Ta đang nằm trong ngực của ngươi rồi, ngươi còn nhớ ta làm gì." Tống Uyển Quân vặn vẹo vòng eo, để cho mình càng dán sát vào người Lý Phong thêm một chút, thẹn thùng nói.

"Tuy ngươi đang nằm trong ngực ta, nhưng ta lại không ở trong thân thể ngươi, cho nên ta sẽ nhớ ngươi." Lý Phong đáp lời, bàn tay cũng không thành thật chút nào, làm cho Tống Uyển Quân không ngừng phải vặn vẹo thân thể.

Tống Uyển Quân vốn đang quấn chặt Lý Phong, nàng ma sát như vậy lập tức làm tiểu Lý Phong thức tỉnh.

"Không ở trong thân thể ta?" Tống Uyển Quân đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lấy tay bóp mũi Lý Phong, khẽ gắt lên: "Ngươi là đồ tiểu bại hoại, vừa mới giày vò tỷ tỷ nhừ cả xương xong còn nói thế, một lần chưa đủ à?"

"Một lần đương nhiên không đủ." Lý Phong nghiêm mặt: "Mười lần trăm lần nghìn lần vạn lần cũng không đủ, ta muốn ngươi. . . . vĩnh viễn đều không rời xa ta."

Lý Phong nói mấy câu đã làm Tống Uyển Quân phải hơi sửng sốt.

Nhưng bất kể như thế nào, lời này làm cho Tống Uyển Quân rất hưởng thụ, nội tâm ngọt ngào như được rót mật.

Nữ nhân nào không hy vọng được nam nhân mình thích yêu thương? Nữ nhân nào không thích được dỗ ngon dỗ ngọt?

"Tiểu Phong, miệng ngươi có phải bôi mật ong không, nói chuyện làm cho tỷ tỷ thấy ngọt đến mức sâu cả răng."

Vừa nói xong, Tống Uyển Quân chủ động dang hai tay ôm lấy gáy Lý Phong, dâng lên bờ môi thơm tho ướt át.

Lý Phong vặn vẹo vòng eo, xốc Tống Uyển Quân lên ôm ở hông, đi tới phòng ngủ lầu hai.

Sau khi đặt Tống Uyển Quân phóng xuống giường, Lý Phong liền không kịp chờ đợi đè xuống. . .

Tống Uyển Quân phát ra một tiếng rên rỉ gợi tình, đôi mắt mê ly, linh hồn dần dần bay tới chín tầng trời. . .

Một đêm mưa gió trôi qua. . .

Sáng sớm hôm sau, Lý Phong tỉnh lại từ con mơ ngủ, mà Tống Uyển Quân vẫn còn đang say giấc.

Một đêm chinh phạt, Lý Phong lại không cảm thấy mệt mỏi chút nào, ngược lại có loại hào khí muốn đại chiến thêm 100 hiệp, cái này tự nhiên là nhờ vào tố chất thân thể của hắn.

Mà Tống Uyển Quân thì khác, nàng tuy cũng đã học cận chiến, nhưng thể chất vẫn là người thường, bị Lý Phong chinh phạt một đêm, hôm nay có thể xuống giường đi đường hay không cũng đã khó nói.

"Khụ khụ, có vẻ như tối hôm qua hơi quá đáng, thế này thì Uyển Quân khẳng định không cách nào đến cuộc hẹn được, xem ra phải bồi bổ cho nàng."

Lý Phong lắc đầu, hỏi: "Hệ thống, trong khu mua sắm có cái gì bổ sung tinh lực không, à nhớ là không được có tác dụng phụ ."

"Đã sàng lọc theo yêu cầu của ký chủ."

Sau khi âm thanh kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ vang lên, trước mắt Lý Phong nhất thời xuất hiện ba loại đồ vật.

Qua một phen sàng chọn, Lý Phong chọn trúng Tinh lực hoàn giá 100 điểm tích lũy.

"Tinh lực hoàn: Phục dụng viên thuốc này là thể cấp tốc khôi phục thể lực, tinh thần, không có tác dụng phụ."

"Chú thích: Viên thuốc này chỉ hữu hiệu với cường giả cấp B trở xuống, một viên giá bán 100 điểm tích lũy."

Sau khi bỏ 100 điểm tích lũy mua về, Lý Phong đặt Tinh lực hoàn ở tủ đầu giường, chậm rãi đợi Tống Uyển Quân tỉnh lại.

"Đã muốn giúp Uyển Quân trở thành nữ vương thế giới ngầm, chỉ dựa vào một mình ta khẳng định là không được. . ."

Lý Phong trầm ngâm một phen, hỏi: "Hệ thống, trong khu mua sắm có công pháp nào nhanh chóng tăng thực lực lên không, ta muốn truyền cho người khác."

Hắn có một kế hoạch, nếu như có thể giúp trợ Tống Uyển Quân trở thành cường giả giống hắn, lại giúp đám người Lý Cương, Hà Cừu tăng lên chiến lực, vậy hắn không cần bất cứ chuyện gì cũng phải tự thân giải quyết.

Đương nhiên, muốn hoàn thành kế hoạch này còn phải dựa vào hệ thống.

Chí Linh tỷ tỷ: "Đã sàng lọc theo yêu cầu của kí chủ."

"Bá "

Cảnh vật trước mắt biến ảo, hai loại đồ vật xuất hiện ở trong tầm mắt Lý Phong.

"《 Long Tượng Kim Cương Quyết • phiên bản đơn giản hóa 》: Công pháp võ đạo học cấp tốc, người tu luyện thiên phú bình thường có thể ở trong vòng nửa năm trở thành cường giả cấp B."

"Ghi chú 1: Công pháp này sẽ nghiền ép tiềm lực, chỉ luyện thể không luyện khí, tuy có thể cấp tốc trở thành cường giả cấp B, nhưng có tổn hại nhất định với căn cơ, sau khi công pháp tu luyện đến đại thành, về sau khó có thể đột phá đến cấp A."

"Ghi chú 2: Công pháp này có giá bán 1000 điểm tích lũy, sau khi mua sắm sau có thể truyền thụ cho người khác."

"《 Chân Vũ 》: Công pháp sơ cấp Võ đạo, người tu luyện thiên phú bình thường có thể ở trong vòng một năm trở thành cường giả cấp B, trong ba năm trở thành cường giả cấp A."

"Chú thích: Công pháp này nội ngoại kiêm tu, nam nữ đều có thể học, giá bán 3000 điểm tích lũy."

"Chỉ có hai bộ này?" Lý Phong có chút phát mộng, khu mua sắm phong phú toàn diện, theo lý thuyết công pháp tương tự cần phải có rất nhiều mới đúng chứ.

"Kí chủ hiện giờ đẳng cấp quá thấp, nếu như kí chủ không hài lòng với đồ vật trước mắt, vậy có thể thăng cấp tới rồi thử lại sau." Thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ kịp thời vang lên.

Lý Phong: ". . ."

Vừa rồi có phải hắn mới bị hệ thống khinh bỉ đúng không?

Chương 134. Nữ nhân duyên quá tốt phiền não

Chương 97: Nữ nhân duyên quá tốt phiền não

Bị khinh bỉ thì khinh bỉ a, ai bảo hắn cấp bậc thấp đây?

Phiền muộn ngắn ngủi trôi qua, Lý Phong bỏ 4000 điểm tích lũy mua lại hai bản kỹ năng này.

《 Long Tượng Kim Cương Quyết • phiên bản đơn giản hóa 》 có thể truyền thụ cho Thập Tam Thái Bảo, thực lực bọn hắn còn không bằng cấp C, trong vòng nửa năm tăng lên tới cấp B cũng đủ để ứng phó đại đa số tình huống.

Còn chuyện tổn hại căn cơ của thân thể, cả đời khó có thể đột phá đến cấp A. . .

Nếu như không có Lý Phong, Thập Tam Thái Bảo có thể lên cấp B sao? Cho nên Lý Phong cảm thấy rất bình thường.

Đương nhiên, trước khi truyền thụ cho bọn hắn 《 Long Tượng Kim Cương Quyết • phiên bản đơn giản hóa 》 , Lý Phong khẳng định sẽ nói rõ sự thật, nếu như bọn họ không muốn học, Lý Phong cũng sẽ không cưỡng cầu.

Còn Tống Uyển Quân, là nữ nhân của mình Lý Phong tự nhiên muốn cho nàng thứ tốt nhất, tạm thời truyền thụ nàng 《 Chân Vũ 》, chờ hắn tăng lên cấp bậc sẽ đổi sang thứ càng tốt hơn.

Không có cách nào, có điểm tích lũy chính là tùy hứng như thế!

Đúng vào lúc này, Tống Uyển Quân tỉnh dậy, vừa nhìn thấy Lý Phong, trên mặt nàng liền hiện lên một nụ cười hạnh phúc: "Ngươi dậy từ bao giờ?"

Còn có cái gì tốt đẹp hơn là buổi sáng vừa tỉnh dậy liền nhìn thấy người mình thương yêu ở bên cạnh?

"Vừa dậy một hồi." Lý Phong cúi người lại hôn hít xoa nắn bầu ngực Tống Uyển Quân một phen.

Sau một hồi lâu, Tống Uyển Quân nhẹ nhàng đẩy Lý Phong ra: "Chết rồi, ta còn chưa làm bữa sáng."

Trong lúc bối rối Tống Uyển Quân muốn đứng dậy xuống giường, giờ phút này Tống Uyển Quân đâu còn uy nghiêm của góa phụ xinh đẹp, ngược lại giống như một tiểu thê tử đáng yêu.

Chỉ là nàng vừa mới đứng dậy đã cảm thấy toàn thân vô lực, không khỏi "ưm" một tiếng.

"Đều tại ngươi, tối hôm qua giày vò tỷ tỷ lâu như vậy!"

Tống Uyển Quân vung lên đôi tay trắng như phấn, vừa oán trách vừa đập lên ngực Lý Phong.

"Được rồi, tối nay ta sẽ tiết chế một chút, như vậy được rồi chứ?" Lý Phong nắm chặt đôi bàn tay của Tống Uyển Quân, cầm lấy viên thuốc trên tủ đầu giường: "Uống cái này đi, cam đoan ngươi lập tức khôi phục thể lực."

"Đây là cái gì?"

Vừa nói xong, Tống Uyển Quân đã nuốt vào.

Hiện tại nàng tín nhiệm Lý Phong trăm phần trăm, dù nàng không biết đây là cái gì, nhưng vẫn nuốt không chút do dự.

"Tinh lực hoàn, bổ sung tinh lực." Lý Phong cười đắc ý, chờ mong hỏi: "Cảm giác như thế nào?"

"Cảm giác. . ." Tống Uyển Quân tỉ mỉ cảm nhận một chút, phát hiện khí lực đang khôi phục nhanh chóng, không khỏi kinh hỉ nói: "Thật có hiệu quả a, ngươi lấy đâu ra viên thuốc này? Có tác dụng phụ gì không?"

"Tổ truyền." Lý Phong bóp bóp cái mũi tinh xảo của Tống Uyển Quân một cái, bất mãn nói: "Có tác dụng phụ thì ta có thể cho ngươi uống sao? Muốn ăn đòn à ?"

"Ngoài viên thuốc đó ra, ta còn muốn cho ngươi một đồ vật khác."

Khi đang nói chuyện Lý Phong xuống giường lấy áo mặc, giả vờ giả vịt móc một hồi, cuối cùng cầm trên tay một quyển sách cổ kính.

"Đây là một bản công pháp tu luyện, ngươi phải chăm chỉ tu luyện, rất nhanh liền có thể nắm giữ chiến lực vượt qua ta hiện tại." Lý Phong giao 《 Chân Vũ 》 cho Tống Uyển Quân, trịnh trọng nói.

Sắc mặt Tống Uyển Quân kịch biến!

Những năm này nàng mỗi ngày đều như giẫm trên băng mỏng, cũng là bởi vì bản thân không có chiến lực cường đại, nếu như nàng có thể giống như Lý Phong lấy một địch mấy chục, vậy thì cần gì khổ cực như thế nữa?

Lý Phong nói tiếp: "Ngoài ra, ta còn có một bản công pháp, chuẩn bị truyền thụ cho đám người Lý Cương. Quyển công pháp này so với cái của ngươi kém hơn không ít, bất quá tu luyện cũng có thể đạt tới chiến lực hiện tại của ta."

"Như thế nghĩa là, ngươi có thể nhanh chóng nắm giữ một nhóm thủ hạ có chiến lực cường đại."

"Tiểu Phong, vì sao ngươi đối xử với ta tốt như vậy?" Tống Uyển Quân cảm động tới tột đỉnh!

Tuy nàng không phải người trong giới võ đạo, nhưng cũng có thể đoán được hai bản công pháp này trân quý cỡ nào, Lý Phong cứ như vậy đưa cho nàng, nàng làm sao không cảm động?

"Tỷ tỷ còn nói mấy lời khách sáo như vậy làm gì, đến cả thân thể quý giá nhất ngươi cũng đã cho ta, chỉ là hai bản công pháp bất nhập lưu mà thôi, có cái gì mà không nỡ?" Lý Phong kéo Tống Uyển Quân vào trong ngực, ôn nhu nói.

Hai người lại nấu cháo lưỡi một hồi, Tống Uyển Quân mới lưu luyến không rời xuống giường vào nhà bếp làm điểm tâm.

"Chết rồi, ta quên xin phép nghỉ!"

Lý Phong xem di động, phát hiện đã qua giờ làm việc, vội vàng gọi điện thoại cho Ngụy Băng Khanh xin phép nghỉ.

Nếu đổi lại là nhân viên khác vượt quá giờ làm việc mới xin phép nghỉ, Ngụy Băng Khanh nói không chừng đã trực tiếp đuổi việc, nhưng người này là Lý Phong, nàng chỉ có thể là đơn giản hỏi thăm vài câu, liền đồng ý.

"Hmm. . . Bên phía Tô Đồng còn không biết giải thích thế nào."

Sau khi cúp điện thoại Lý Phong lại có chút đau đầu, hắn cùng Tô Đồng đang ở trong thời kì mập mờ, kết quả tối hôm qua một đêm chưa về, tối nay đoán chừng cũng không quay về, Tô Đồng có khi nào sẽ nghi ngờ không?

"Đi một bước nhìn một bước vậy, cùng một lúc có quá nhiều nữ nhân cũng là một loại phiền não. . ."

Lý Phong lắc đầu, có chút bất đắc dĩ.

Nếu lời của hắn bị nam nhân khác nghe được, khẳng định sẽ có một loại xúc động muốn đánh chết Lý Phong.

Con mẹ nó ngươi có biết nam nhân Hoa Hạ độc thân nhiều cỡ nào không, người khác đều phát sầu vì không có bạn gái, ngươi lại ngại nhân duyên mình quá tốt, không biết trang bức sẽ bị sét đánh chết à? !

(trang bức:thể hiện ngầu, ra vẻ)

Hai người vừa ăn điểm tâm xong, Tống Uyển Quân liền tiếp nhận cuộc gọi từ Lý Cương.

"Cái gì? !" Tống Uyển Quân lộ sắc mặt khó coi nhìn ra bên ngoài, nghiêm túc gật đầu nói: "Yên tâm, Lý Phong đang ở đây, đợi chút nữa ngươi hẵng tới."

Sau khi cúp điện thoại, Lý Phong hỏi: "Làm sao rồi?"

"Lý Cương nói chung quanh biệt thự có một ít người khả nghi, ta

đoán là người của Từ Túc." Tống Uyển Quân phun ra một ngụm trọc khí, chậm rãi nói.

Lý Cương đúng lúc có việc muốn báo cáo với Tống Uyển Quân, đi tới phụ cận biệt thự liền phát giác được tình huống không đúng, lập tức gọi điện thoại cho Tống Uyển Quân.

"Ta đi ra ngoài xem một chút." Lý Phong lấy giấy ăn lau khóe miệng, rồi muốn đứng dậy đi ra xem tình huống.

Tống Uyển Quân vội vàng nói: "Ta đi cùng ngươi."

Lý Phong trầm ngâm một chút, gật đầu nói: "Cũng được."

Lý Phong cũng sợ thủ hạ của Từ Túc thừa dịp hắn ra ngoài liền chui vào nơi này gây bất lợi cho Tống Uyển Quân, để Tống Uyển Quân ở bên cạnh hắn mới là an toàn nhất.

Hai người đi ra khỏi biệt thự, liền nhìn thấy chung quanh biệt thự có ba chiếc xe màu đen.

Giờ phút này bên cạnh mỗi chiếc xe đều có một nam nhân mặc tây trang màu đen, trong nháy mắt Lý Phong, Tống Uyển Quân đi tới, bọn họ thay đổi bộ dáng lười nhác, thân thể trở nên thẳng tắp.

"Các ngươi là người của Từ Túc?" Lý Phong đứng tại cửa ra vào, cao giọng hỏi.

"Làm càn! Đại danh của Từ gia bằng vào ngươi cũng đòi hô loạn?" Một tên áo đen lạnh giọng quát lớn.

"Chậc chậc." Lý Phong lắc đầu, đưa tay trái ra ngoắc ngoắc tên áo đen: "Ngươi. . . Tới nha!"

Nhất Dương Chỉ Sư Tử Hống tái hiện!

Tống Uyển Quân: ". . ."

Tên áo đen kia cũng là vẻ mặt phát mộng, con mẹ nó, nếu không phải đã biết Lý Phong khó đối phó, hắn dù thế nào cũng phải hành hung Lý Phong một trận!

Lâm Phong thoát thân liền báo cáo tình huống cho Từ Túc, Từ Túc nhận được tin tức liền phái người vây quanh biệt thự này để phòng Tống Uyển Quân cùng Lý Phong đào tẩu.

Cho nên mấy người áo đen đã giám thị nơi đây một đêm, bất quá Từ Túc chỉ là muốn bọn họ giám sát hai người Lý Phong, cho nên bọn họ cũng không muốn phát sinh xung đột với Lý Phong.

Thấy bọn họ không phản ứng lại, Lý Phong có chút mất hết cả hứng.

"Nói cho Từ Túc biết, tám giờ tối nay, tiểu gia cùng hắn không gặp không về!"

Lý Phong ôm Tống Uyển Quân quay người đi vào biệt thự.

Chương 135. Người nào tán thành, người nào phản đối?

Chương 98: Người nào tán thành, người nào phản đối?

7 giờ tối, Lý Phong lấy xe A8 chở Tống Uyển Quân rời biệt thự số 6.

Chung quanh là mười hai chiếc Audi A6, đám người Lý Cương mặc đồng bộ tây trang màu đen đứng bên cạnh xe hút thuốc.

Nhìn thấy chiếc A8 này, Lý Cương lập tức ném thuốc trong tay đi, dùng chân hung hăng di trên đất, quát: "Các huynh đệ, lên xe!"

"Vâng!"

Tất cả những người đứng bên cạnh xe đều lập tức mở cửa ngồi vào, tuy động tác không quá chỉnh tề, nhưng phần khí thế này cũng rất kinh người.

Xe vừa nổ máy, sáu chiếc A6 chạy nhanh đến phía trước A8, sáu chiếc còn lại thì đi theo sau A8, 13 chiếc xe con màu đen xếp thành một đường thẳng, trùng trùng điệp điệp lao đi trên đường.

Lần này đến cuộc hẹn, ngoại trừ Hà Cừu còn đang dưỡng thương nên không tới được, mười hai người còn lại trong Thập Tam Thái Bảo đều dẫn tâm phúc của mình theo.

Bởi vì Quách Nghĩa phản bội, Tống Uyển Quân lại đề bạt một thủ hạ có biểu hiện không tệ vào Thập Tam Thái Bảo, hắn tên Hồng Đào, đã theo Tống Uyển Quân năm năm, phương diện trung thành không có vấn đề, cũng rất giỏi đánh đấm.

Khi đoàn xe đi tới đường lớn, lại có mười mấy chiếc xe con từ phía sau cùng lên.

Trong quá trình di chuyển, phía trước cũng đứt quãng xuất hiện mười mấy chiếc xe con, những chiếc xe con này mơ hồ có xu thế

muốn bao vây đoàn xe của Tống Uyển Quân.

Nhìn từ đằng xa, đoàn xe tựa như là một hàng dài, rất hùng vĩ.

"Hừ, cũng bỏ công ra phết nhỉ!"

Nghe thấy đám người Lý Cương báo cáo, Lý Phong cũng biết những chiếc xe mỡi xuất hiện, ngay sau đó cười lạnh.

Những xe này vừa nhìn liền biết là Từ Túc an bài, phòng ngừa bọn họ chạy trốn sao?

Có ý tứ!

"Từ Túc có thể ngồi vững vị trí hoàng đế của thế giới ngầm Minh Châu , tự nhiên là năng lực, mưu kế đều vượt qua người thường."

"Nếu đổi lại là Hàn Chấn, Lưu Kiên, sau khi ngươi đả thương Lâm Phong, bọn họ trước tiên sẽ phái người đến báo thù, nhưng Từ Túc lại chỉ phái người giám thị, ngồi đợi chúng ta đến cuộc hẹn, phần lòng dạ này làm cho người ta thán phục." Tống Uyển Quân lộ sắc mặt nghiêm túc nói.

"Có vẻ đúng là như vậy." Lý Phong gật gật đầu, tiếp theo lời nói xoay chuyển: "Có điều hắn còn không biết mình sắp phải đối mặt loại địch nhân nào."

Tống Uyển Quân sững sờ: "Nếu hắn biết thì sẽ như thế nào?"

"Vậy hắn sẽ đến cửa chịu nhận lỗi, khẩn cầu ta tha thứ." Lý Phong bá khí mười phần nói.

Tống Uyển Quân bị chọc cười một tiếng: "Ừm, tỷ tỷ biết mà, Tiểu Phong là giỏi nhất."

Nói xong nàng tiến sát tới thơm má Lý Phong một cái.

Buổi sáng nàng đã giới thiệu kỹ càng cho Lý Phong biết về cuộc đời đầy tính truyền kì của Từ Túc, sau khi đã biết Từ Túc là ai, Lý Phong còn dám nói ra lời cuồng vọng như vậy, xem ra Lý Phong thật sự không thèm để Từ Túc vào mắt.

Mặc kệ Lý Phong là cuồng vọng tự đại cũng tốt, hay có lòng tin nắm chắc cũng được, chỉ cần có thể ở cùng với Lý Phong, dù phía trước là núi đao biển lửa nàng cũng không sợ hãi!

Tam Nguyên Cư nằm trong một làng du lịch ở ngoại thành thành Bắc, nó là một hộp đêm nhưng lại được trang trí sắp đặt theo hơi hướng hoài cổ, là sản nghiệp do Triệu Phi khống chế.

Từng gian Tứ Hợp Viện cổ kính, sân nhỏ trồng cây đào, nền đất lót gạch xanh, cửa phòng hoàn toàn bằng gỗ, bàn ghế kiểu phim kiếm hiệp, lư hương nghi ngút khói, nhân viên mặc trang phục như thời nhà Hán. . .

Tràn đầy vẻ cổ xưa!

Trong một gian thính đường, Từ Túc ngồi ở vị trí cao nhất, trên tay đeo một chuỗi hạt trầm hương, ở phía sau lưng, hai mỹ nữ thân mặc Hán phục đang nhẹ nhàng xoa bóp bả vai cho hắn.

Từ Túc mặc một bộ Đường trang màu nâu, tóc ngắn màu hoa râm, ngũ quan tròn trịa, hình thể hơi mập, tuổi chừng hơn năm mươi, mặt mũi hiền lành.

(chưa rõ Đường trang là gì, nếu tìm được sẽ giải nghĩa sau ạ @@)

Nếu gặp phải người không biết, tuyệt đối sẽ nghĩ không ra hắn chính là Từ gia danh chấn thế giới ngầm Minh Châu.

Tại đại sảnh, bốn phía có tám đại hán áo đen, bọn họ có thân hình cao lớn, đứng nghiêm không nhúc nhích tí nào, tựa như tám vị thần bảo hộ.

"Từ gia, ngài nói xem Tống Uyển Quân có đúng giờ đến hẹn không?" Triệu Phi ngồi ở vị trí thứ hai cung kính hỏi.

"Nàng đến hay không đến thì khác nhau ở chỗ nào?" Từ Túc mỉm cười, nâng chung trà lên nhẹ nhàng nhấp một miếng, nói tiếp: "Thiên la địa võng đã bố trí xong, nàng còn có thể mọc cánh bay mất hay sao?"

"Từ gia nói phải!" Triệu Phi gật gật đầu, hỏi tiếp: "Từ gia, đợi xử

lý xong Tống Uyển Quân, không biết ngài định an bài thế nào với thành Đông, Nam, Tây?"

Thành Đông Lưu Kiên, thành Nam Hàn Chấn, thành Tây Tống Uyển Quân, thành Bắc Triệu Phi, bốn người bọn họ cùng nhau nắm trong tay thế giới ngầm Minh Châu, tuy thỉnh thoảng có tranh đấu lẫn nhau, nhưng cũng không làm gì được nhau.

Từ khi Lý Phong xuất hiện, sự cân bằng này bị cấp tốc đánh vỡ, Hàn Chấn, Lưu Kiên bị diệt, thành Đông, Nam bị Tống Uyển Quân bỏ vào trong túi.

Cái này khiến Triệu Phi cảm thấy hoảng sợ, cũng làm cho Từ Túc cảnh giác, vì vậy mới có một màn Lâm Phong đến cửa.

Triệu Phi biết Từ Túc mới là hoàng đế của thế giới ngầm Minh Châu, dù là Tống Uyển Quân tối nay bị diệt, ba thành Đông Nam Tây cũng vô pháp lọt toàn bộ vào trong tay hắn, hắn hỏi như vậy chỉ là muốn tranh thủ thêm một chút lợi ích mà thôi.

"Sự kiện này ta tự có sắp xếp." Từ Túc hơi híp mắt lại, chậm rãi nói .

"Mọi thứ đều xin nghe theo Từ gia phân phó!" Triệu Phi chấn động trong lòng, không dám hỏi lại.

Đúng lúc này, bên ngoài có người đến báo: "Từ gia, Tống Uyển Quân đã tới cửa."

"Ồ?" Từ Túc hơi biến sắc, trong mắt có vẻ kinh ngạc chợt lóe lên: "Vậy mà thực sự có can đảm đến đây, xem ra ta đã xem nhẹ bọn họ."

"Làm sao bây giờ?" Triệu Phi cũng không nghĩ tới Tống Uyển Quân sẽ thật sự tới, trong lúc nhất thời vừa hưng phấn vừa tâm thần bất định.

"Còn có thể làm sao, mời bọn họ tiến vào." Trong mắt Từ Túc lóe lên một vệt hàn quang, lạnh giọng nói.

Cửa lớn Tam Nguyên Cư đóng chặt, hai hàng đại hán áo đen đứng tại hai bên cửa lớn, lạnh lùng nhìn Lý Phong, Tống Uyển

Quân cách đó không xa.

Lý Phong nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tống Uyển Quân, không coi ai ra gì thì thầm chuyện yêu đương, không chút cố kỵ ánh mắt lạnh lùng của những tên kia.

Đám người Lý Cương xếp thành đội ngũ chỉnh tề đứng sau lưng bọn họ, quan sát cảnh vật chung quanh, đồng thời thỉnh thoảng nhìn về phía hai hàng đại hán áo đen đứng ở cửa, ánh mắt lạnh lùng, sắc mặt nghiêm trọng.

Ngay tại thời điểm bầu không khí dần dần khẩn trương, cửa mở ra, một vị nam tử trung niên cao giọng hô: "Từ gia gọi các ngươi đi vào."

Không khí khẩn trương buông lỏng xuống, Lý Phong cùng Tống Uyển Quân liếc nhau, nhấc chân đi vào.

Đám người Lý Cương vội vàng đuổi theo, lại bị người đàn ông trung niên cản lại: "Các ngươi không thể đi vào."

"Vì sao không thể đi vào?" Lý Cương giận dữ hét lên.

"Soạt "

Hai hàng đại hán áo đen cùng nhau tiến lên phía trước một bước, muốn động thủ với đám người Lý Cương.

Đám người Lý Cương không hề sợ hãi vén tay áo lên, trong miệng càng mắng chửi to hơn.

"Lý Cương, các ngươi ở lại đây, ta cùng Uyển Quân vào là đủ rồi."

Nói xong câu này, Lý Phong lôi kéo Tống Uyển Quân tiến tới.

"Vâng, Lý thiếu!" Đám người Lý Cương không dám phản bác, đưa mắt nhìn theo bóng lưng hai người.

Mà hai hàng người áo đen cũng cười lạnh một tiếng, lui về chỗ cũ.

Một trận sống mái chém giết cứ như vậy bị tiêu trừ bởi một câu nói của Lý Phong.

Được người đàn ông trung niên dẫn dắt, hai người tới đại sảnh nơi Từ Túc đang ngồi.

Hai người vừa vào cửa, Từ Túc liền nhìn Lý Phong nói: "Là ngươi đả thương ba người Lâm Phong? Đúng là to gan!"

"Phanh" "Soạt "

Cửa phòng đóng kín, tám tên đại hán áo đen ở bốn phía cấp tốc bao vây hai người Lý Phong vào giữa, chỉ chờ Từ Túc hạ lệnh là bọn hắn liền ra tay với Lý Phong. .

"Ngươi chính là Từ Túc?" Lý Phong trợn to mắt, mặt không biểu tình nói: "Ta tới nơi này để nói cho các ngươi biết, từ hôm nay trở đi, Tống Uyển Quân chính là lão đại thế giới ngầm Minh Châu."

"Ta đã nói xong, người nào tán thành, người nào phản đối?"

Chương 136. Tông Sư chi uy

Chương 99: Tông Sư chi uy

Tống Uyển Quân: ". . ."

Triệu Phi: "? ? ?"

Từ Túc: "? ? ?"

Cả tám tên áo đen cũng đều là vẻ mặt phát mộng.

Ngươi có phải xem phim 《 Hắc Kim 》 nhiều quá không, lại còn người nào tán thành người nào phản đối, sao ngươi không lên trời luôn đi?

"Ha ha, người trẻ tuổi bây giờ thực sự là. . ." Từ Túc lắc đầu, sau một lúc mới phun ra sáu chữ: "Không biết trời cao đất rộng!"

"Ha ha, Từ gia nói phải." Triệu Phi cười ha hả, đùa cợt : "Nhớ năm đó ta vừa ra giang hồ xông xáo, cũng là không biết trời cao đất rộng như vậy, cuối cùng bị chửi mắng té tát mới hiểu được một đạo lý."

"Đạo lý gì?" Từ Túc làm bộ hiếu kỳ hỏi.

Triệu Phi đưa mắt nhìn Lý Phong, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Trước khi có được thực lực tuyệt đối, làm người vẫn nên khiêm tốn thì hơn, miễn cho bị người khác đánh như con chó chết."

Từ Túc cùng Triệu Phi tựa như nói Tướng Thanh (hát hài hước châm biếm), ngươi một câu ta một câu, hoàn toàn không thèm để Lý Phong, Tống Uyển Quân vào mắt.

Trong ngoài Tam Nguyên Cư đều là người của bọn họ, hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay, Lý Phong, Tống Uyển Quân dù có mọc cánh cũng khó thoát!

"Cám ơn ngươi nhắc nhở, đợi chút nữa ta sẽ đánh ngươi như một con chó chết." Lý Phong nhìn Triệu Phi nói.

Nụ cười cứng lại trên mặt Triệu Phi, lông mi Từ Túc cũng nhướng lên.

Cuồng! Thật ngông cuồng!

Lý Phong lấy đâu ra lòng tin để nói lời này, chỉ bằng việc hắn đánh bại Lâm Phong, Trần Hổ, Trần Báo?

"Hừ! Ngươi có phải là cảm thấy mình rất biết đánh nhau, cho nên không để ta vào mắt?"

Từ Túc cười lạnh một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng nhấn cái bàn một cái!

"Phanh "

Một tiếng vang trầm truyền đến!

Khi Từ Túc nhấc tay lên, mọi người phát hiện trên mặt bàn xuất hiện hai cái lỗ sâu gần 10 cm!

Đây chính là bàn do gỗ lim chế tạo, vô cùng dày, người bình thường đừng nói là dùng hai ngón tay nhẹ nhàng nhấn một cái, cho dù cầm búa sắt nện vào, nhiều lắm cũng chỉ đập ra chút vết tích.

Nhưng Từ Túc nhẹ nhàng nhấn một cái, đã để lại dấu vết sâu như vậy!

Nếu như lực lượng này đâm vào thân người, vậy chẳng phải là thủng ra hai cái lỗ máu?

Trong lúc nhất thời đám người phe kia thấy tinh thần đại chấn, đồng tử Lý Phong cũng nhịn không được co rụt lại, càng tăng thêm mấy phần cảnh giác với Từ Túc.

"Lâm Phong nói ngươi rất giỏi đánh nhau, tốc độ rất nhanh, so sánh với ta cũng không kém bao nhiêu."

"Nhưng ngươi vẫn không phải đối thủ của ta, nếu như hai bên giao thủ, ta có chín mươi phần trăm xác suất ở trong vòng ba chiêu giết chết ngươi."

"Hiện tại quỳ xuống, tự chặt hai tay hai chân, ta có thể tha cho ngươi một mạng!"

Từ Túc rút tay về, ngạo nghễ nói.

Hắn đã kiểm tra thương thế Lâm Phong, tuy nghiêm trọng nhưng không nguy hiểm tới tính mạng.

Căn cứ theo Lâm Phong miêu tả, Từ Túc có thể suy đoán ra thực lực của Lý Phong còn chênh lệch không nhỏ với hắn, vì thế hắn mới dám nói nắm chắc trong vòng ba chiêu giết chết Lý Phong.

"Tự chặt hai tay hai chân?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, mặt không biểu tình hỏi: "Vậy ngươi dự định làm gì với Uyển Quân ?"

"Nàng?" Từ Túc đưa mắt nhìn Tống Uyển Quân, lạnh giọng nói: "Rời khỏi Minh Châu, ta có thể tha cho nàng không chết."

Nghe xong lời này Triệu Phi gấp gáp nói: "Từ gia, ta nhớ thương Tống Uyển Quân đã rất lâu, ta biết nội tâm Từ gia chỉ có tẩu tử, chướng mắt Tống Uyển Quân, cho nên. . . Từ gia có thể đưa Tống Uyển Quân cho ta không?"

Từ Túc có một lão bà là thanh mai trúc mã, hai người tình cảm khăng khít, dù lão bà hắn lớn tuổi đã thành hoa tàn ít bướm, Từ Túc vẫn một lòng một dạ với nàng, không trêu chọc nữ nhân khác ở bên ngoài.

Từ Túc lựa chọn rửa tay gác kiếm vào thời điểm danh vọng đỉnh phong nhất, cũng là nghe theo lão bà kiến nghị.

Nếu không phải như thế, chỉ bằng vào danh tiếng của Tống Uyển Quân, Từ Túc có thể không xuống tay với nàng?

"Ngô. . ." Từ Túc suy tư nửa ngày, gật đầu nói: "Có thể."

Trong mắt hắn, Tống Uyển Quân chỉ là một kiện hàng hoá để

giao dịch, chỉ cần Triệu Phi trung thành với hắn, dù giao Tống Uyển Quân cho Triệu Phi thì đã sao?

"Thế thì ta biết mình nên làm gì rồi."

Lý Phong thở dài, tiếp theo tiến lên phía trước một bước.

Sau một bước này, khí chất Lý Phong đại biến!

Trước đó Lý Phong giống một thanh bảo kiếm chưa ra khỏi vỏ, bề ngoài tuy xinh đẹp, nhưng không nhìn thấy vẻ sắc bén.

Mà giờ khắc này Lý Phong đã rút kiếm ra khỏi vỏ, băng lãnh, sát khí, phong mang lộ ra!

"Bá "

Tám tên áo đen một mực phòng bị Lý Phong đột nhiên bùng nổ, giờ phút này có sáu người lập tức phóng tới chỗ hắn, hai người khác phóng tới chỗ Tống Uyển Quân.

Chỉ cần khống chế Tống Uyển Quân, Lý Phong sẽ phải sợ ném chuột vỡ bình!

Từ Túc ngồi ngay ngắn trên ghế, bình chân như vại.

Tám người này đều là thủ hạ do hắn tuyển chọn tỉ mỉ, đơn đả độc đấu tuy không sánh bằng Lâm Phong, thậm chí ngay cả Trần Hổ, Trần Báo cũng có vẻ không bằng, nhưng rất am hiểu hợp kích.

Nếu như Lý Phong đến cả tám người này cũng không thắng được, vậy càng không cần hắn xuất thủ.

"Có muốn sử dụng Bạo tẩu hoàn?"

"Sử dụng!"

Từ Túc không biết là, tại thời điểm Lý Phong quyết định động thủ, hắn đã dùng Bạo tẩu hoàn bên trong ba lô.

Trong nháy mắt tám tên áo đen xông lại, Lý Phong lựa chọn sử dụng, ngay sau đó, một cỗ khí tức cường đại bắn ra từ người Lý

Phong!

"Oanh!"

Cỗ khí tức này vừa xuất hiện, Từ Túc đã đứng bật dậy, lộ sắc mặt kịch biến nói: "Cái này. . . Đây là Tông Sư chi uy? ! Đáng chết, sao ngươi có thể là Tông Sư? !"

Từ Túc là nửa bước Tông Sư, dựa theo cấp bậc phân chia trong thế giới cường giả, hắn là cường giả B+, hơn nữa còn là người nổi bật trong những cường giả B+ .

Mà Tông Sư là cường giả cấp A, có thể giết người từ xa, đạp nước mà đi, chống đỡ được đạn bắn bình thường, chiến lực so với cấp B+ mạnh hơn mười mấy lần!

Cả hai căn bản không cùng một cấp độ!

Từ Túc cho dù có cuồng ngạo hơn nữa, đối mặt với Tông Sư cũng phải thần phục!

Nhưng dù là Tông Sư trẻ tuổi nhất hắn từng gặp cũng phải chừng bốn mươi tuổi trở lên, Lý Phong mới bao nhiêu tuổi, làm sao có thể là Tông Sư!

Triệu Phi ở một bên có chút phát mộng, Tông Sư chi uy? Một loại áp lực của Tông Sư sao?

Tống Uyển Quân cũng hơi biến sắc, nàng cũng cảm nhận được khí tức khủng bố phát từ trên người Lý Phong, loại cảm giác này rất mới lạ, tựa như tức giận trong lòng Lý Phong được chuyển hóa thành năng lượng đặc biệt đẩy ra bên ngoài vậy.

Ân. . . Tựa như linh áp trong phim 《 Tử Thần 》 ?

Mọi người ở đây còn đang chấn kinh, Lý Phong đã để lại một đạo tàn ảnh, phóng tới tên áo đen gần Tống Uyển Quân nhất, tiếp theo đánh ra một quyền!

"Oanh "

Tiếng nổ vang lên, ở ngực tên áo đen kia xuất hiện một cái lỗ

máu, ngửa đầu bay rớt ra sau!

Lý Phong không ngừng thân hình lại, phóng tới một tên áo đen khác.

Tàn ảnh kéo dài. . .

"Oanh" "Oanh" "Oanh" "Oanh" . . .

Liên tục là những tiếng vang trầm đục, bảy tên áo đen khác cũng bị đánh ra một cái lỗ máu ở ngực, thân thể giống như diều đứt dây bay về phía sau!

Sau khi tiếp đất bọn họ đã không còn thở nữa!

Từ khi Lý Phong động thủ tới khi xong xuôi chỉ mới ba giây đồng hồ, tám tên áo đen đã chết sạch!

One hit one kill!

Đây chính là sức mạnh, sự khủng bố của Tông Sư!

"Hồng hộc" "Hồng hộc "

Triệu Phi hoảng sợ xụi lơ trên ghế, sắc mặt thì đầy vẻ hoảng sợ, thở hổn hển.

Hắn rốt cuộc minh bạch cái gì gọi là Tông Sư chi uy, giết người đơn giản như bóp chết một con kiến, đây chính là Tông Sư chi uy!

"Hiện tại ngươi còn muốn ta quỳ xuống, tự chặt hai tay hai chân nữa không?"

Lý Phong quay người nhìn về phía Từ Túc, chậm rãi hỏi.

"Phù phù" .

Từ Túc quỳ rạp xuống đất: "Tiểu nhân không biết Tông Sư giá lâm, mong được Tông Sư thứ tội!"

Nói xong, Từ Túc dập đầu cầu xin, tạo nên những âm thanh "phanh phanh phanh phanh".

Chương 137. Ngạnh kháng viên đạn!

Chương 100: Ngạnh kháng viên đạn!

"A!" Tống Uyển Quân nhịn không được phát ra một tiếng kinh hô.

Đây chính là Từ Túc a, lão đại đỉnh cấp thế giới ngầm Minh Châu, hai mươi năm trước đó là đại nhân vật dậm chân một cái Minh Châu cũng phải run rẩy!

Lý Phong còn không ra tay với Từ Túc, Từ Túc đã quỳ xuống? Lý Phong rốt cục khiến Từ Túc phải kinh hãi đến mức nào a!

Đúng lúc này. . .

"Phù phù "

Triệu Phi cũng quỳ.

Con mẹ nó, không quỳ không được a, Lý Phong quá tàn bạo, vừa ra tay đã là tám mạng người, hắn mà không quỳ vậy kẻ chết tiếp theo chính là hắn!

"Lý thiếu, là ta có mắt không tròng, mạo phạm Lý thiếu, xin Lý thiếu tha ta một mạng!"

Triệu Phi dập đầu như giã tỏi, kinh sợ cầu xin.

Chỉ là khi dập đầu một cái tay của hắn đã lặng lẽ luồn ra sau, cho nên động tác có mấy phần cổ quái.

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, ra vẻ nghiền ngẫm nói: "Còn nhớ rõ vừa nãy ta nói những gì không?"

"A?" Triệu Phi đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lộ sắc mặt trắng bệch: "Lý thiếu, ngài không cần đánh ta ta cũng là con chó chết rồi,

thật sự không cần nhọc công ngài động thủ a."

Lý Phong cười.

Vừa rồi là lần thứ nhất hắn giết người, cảm giác có chút khó lòng miêu tả, có khẩn trương bất an, có một chút hối hận, còn có mấy phần cuồng bạo.

Chính bởi vì loại tâm tình này, mới khiến cho Lý Phong dừng bước lại, không tiếp tục xuất thủ.

Có điều hắn tới bây giờ đều nói lời giữ lời, dù Triệu Phi có gọi hắn là gì đi nữa, hắn cũng phải đánh Triệu Phi như một con chó chết!

"Chó chết, quan trọng nhất là ở chữ 'chết' , ngươi còn có thể dập đầu nói chuyện, sao có thể nói mình là chó chết được?"

Lý Phong nhếch miệng lên cười trào phúng, chậm rãi đi đến trước mặt Triệu Phi.

Triệu Phi hơi biến sắc, đột nhiên móc ra từ sau lưng một cây súng lục, nhắm ngay Lý Phong bóp cò súng: "Lão tử liều mạng với ngươi!"

"Không!"

Sắc mặt Tống Uyển Quân kịch biến, phi thân tới chỗ Lý Phong.

Mà Lý Phong tựa như hoảng sợ quá mức nên đứng im, không có ý tứ né tránh.

"Phanh "

Tiếng súng vang lên!

Trên mặt Triệu Phi hiện ra nụ cười âm hiểm vì mưu kế đạt được, Tông Sư cái rắm thối gì, cái gì mà một kích một mạng, con mẹ nó hiện tại là thời đại vũ khí nóng!

Một súng bắn ra, ngươi dù là Tông Sư thì thế nào, không phải vẫn bị bể đầu sao?

Đợi giết Lý Phong xong rồi, hắn lại bắn chết Từ Túc, như vậy hắn có thể độc hưởng thế giới ngầm Minh Châu cùng Tống Uyển Quân.

Quyền thế, tài phú, mỹ nhân, toàn bộ nắm chắc trong tay!

Thoải mái. . .

"Cái gì? Chuyện này. . . Chuyện này sao có thể? !"

Nụ cười đột nhiên cứng lại trên mặt Triệu Phi, hắn trợn mắt há hốc mồm tựa như giữa ban ngày nhìn thấy quỷ!

Lý Phong không bị đạn bắn nát đầu giống như hắn tưởng tượng, viên đạn đi tới trán Lý Phong liền đình chỉ tiến lên.

Nếu như nhìn gần hơn một chút sẽ phát hiện viên đạn này thật ra vẫn chưa chạm vào trán Lý Phong, mà cách gần một cm nữa!

Tựa như có một tầng lá chắn vô hình, ngăn trở viên đạn tiến lên phía trước!

"Lạch cạch "

Sau khi lực đạo đã hoàn toàn hao hết, viên đạn rớt xuống đất.

"Ách?" Tống Uyển Quân ngừng lại cước bộ, cả người ngẩn ngơ tại chỗ.

Đến cả viên đạn cũng không đả thương được Lý Phong, Lý Phong làm sao có thể mạnh như vậy? Mạnh đến mức biến thái!

Từ Túc cười cợt lắc đầu, hiện tại đúng là thời đại của vũ khí nóng, thế nhưng đối với Tông Sư mà nói, một khẩu súng lục bình thường căn bản là không có cách nào tạo thành uy hiếp.

Bởi vì Tông Sư có thể phóng chân khí ra ngoài, hình thành một tầng bảo hộ vô hình, trừ phi dùng súng máy không ngừng bắn vào cùng một điểm, hoặc là dùng loại có lực lượng xuyên phá cực mạnh như súng bắn tỉa, mới có thể gây sát thương cho một tên Tông Sư.

Huống chi. . . Khẩu súng trên tay Triệu Phi còn là tự chế, so với súng lục bình thường uy lực còn kém hơn không ít!

Triệu Phi rùng mình một cái, ngay sau đó muốn lần nữa bóp cò.

"Bá "

Lý Phong để lại một đạo tàn ảnh, trước khi Triệu Phi lần nữa nổ súng đã vọt tới trước mặt hắn.

Một quyền đánh ra!

"Phốc "

Một cái lỗ máu xuất hiện tại phần ngực Triệu Phi, mà nắm đấm của Lý Phong vẫn còn cách ngực Triệu Phi nửa mét!

Đây chính là một đặc điểm khủng bố của Tông Sư, giết người từ xa!

Triệu Phi, xong đời!

"Lý tông sư, ta nguyện ý tự chặt hai tay, dâng lên 1 tỷ, đồng thời mang theo cả nhà già trẻ rời đi, quãng đời còn lại vĩnh viễn không bao giờ đặt chân tới Minh Châu nữa!"

Từ Túc không vùng vẫy giãy chết, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, hắn chỉ có thể tận lực cầu xin đối phương khoan dung.

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, đùa cợt nói: "Vừa rồi ngươi mới bảo ta tự chặt hai tay hai chân a."

Từ Túc hơi biến sắc, tiếp theo cắn răng nói: "Tốt, vậy thì ta tự chặt hai tay hai chân!"

Sống sót mới có hi vọng, cho dù là khuất nhục sống sót, đạo lý này Từ Túc hiểu rõ hơn bất cứ người nào.

"Còn chưa đủ." Lý Phong lắc đầu: "Nếu như vừa rồi ngươi cự tuyệt thỉnh cầu của Triệu Phi, có lẽ ta sẽ tha cho ngươi một mạng. Nhưng rất đáng tiếc ngươi lại đáp ứng, cái này đã chạm đến phòng tuyến cuối cùng của ta."

"Ngươi lấy ra 1 tỷ, lại tự sát, ta có thể buông tha cho cha mẹ vợ con ngươi, nếu không, cả nhà ngươi đều phải chết."

Thân thể của Từ Túc chấn động, hận ý với Triệu Phi dâng lên ngập trời!

Hắn hiểu ý tứ của Lý Phong, vừa rồi khi Triệu Phi nói muốn Tống Uyển Quân, hắn đã đáp ứng, đây chính là chuyện Lý Phong tuyệt đối không thể chịu đựng!

Nếu như Lý Phong cho hắn cơ hội, hắn thậm chí sẽ treo ngược thi thể của Triệu Phi lên đánh đập ba ngày ba đêm, để phát tiết mối hận trong lòng!

"Tốt, ta đáp ứng ngươi!"

Trong chớp nhoáng này Từ Túc tựa như già nua hơn mười mấy tuổi, tinh khí thần đều bị rút đi sạch sẽ.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị người bên ngoài đẩy ra, tên trung niên lúc nãy nghênh đón Lý Phong mang theo một đám người áo đen xông tới.

Bọn họ vừa nghe thấy tiếng súng, lo lắng cho an nguy của Từ Túc, lúc này mới xông tới, thế nhưng khi bọn hắn nhìn thấy Từ Túc đang quỳ rạp xuống đất liền vô cùng sửng sốt !

Từ gia uy chấn Minh Châu vậy mà quỳ xuống trước mặt Lý Phong, vừa rồi đã phát sinh chuyện gì?

"A Phúc, sau khi ta đi ngươi nhớ thay ta chiếu cố tốt Tiểu Ngọc cùng Minh nhi, nếu như ngươi thật sự coi ta là huynh đệ, thì đừng nghĩ đến chuyện báo thù cho ta, hiểu chưa?" Từ Túc nhìn nam nhân trung niên kia, cứng rắn nở một nụ cười, nói.

"Từ gia!" Trương Phúc trực tiếp tuôn rơi nước mắt.

Trương Phúc dù sao cũng là người đi theo Từ Túc gần 20 năm, hắn tuy không biết nơi này phát sinh cái gì, nhưng đã lập tức minh bạch ý tứ của Từ Túc.

Rõ ràng khi tranh đấu với Lý Phong và Tống Uyển Quân, Từ gia

đã bại, bại rất triệt để, mà Lý Phong là người bọn họ tuyệt đối không thể trêu vào!

"Ra ngoài nói với các huynh đệ rằng, Từ Túc ta nợ bọn họ một lời xin lỗi, để bọn hắn giải tán, về sau tìm một phần công việc đàng hoàng để làm, được rồi, ra ngoài đi."

Từ Túc phất phất tay, rất có một loại ý tứ chìm sâu vào tuyệt vọng.

Trương Phúc há hốc mồm, nhưng không lên tiếng, quỳ xuống đất dập đầu với Từ Túc mấy cái, đứng dậy mang người rời đi không quay đầu lại nữa.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, đánh giá trong lòng dành cho Từ Túc đã có một ít cải biến.

Từ Túc đối xử với thủ hạ có tình có nghĩa, làm việc rất có chừng mực, không hổ là lão đại có thể uy chấn thế giới ngầm Minh Châu mấy chục năm.

Chỉ tiếc Từ Túc không nên coi Uyển Quân là một kiện vật phẩm giao dịch, nếu không có khi hắn sẽ tha cho Từ Túc một mạng.

Đợi khi Từ Túc chuyển khoản cho Tống Uyển Quân 1 tỷ xong, hắn dùng khẩu súng của Triệu Phi kết thúc sinh mệnh của mình.. .

Kiêu hùng cả đời, cứ như vậy rời khỏi cõi đời này!

Mà Lý Phong cũng hoàn thành hứa hẹn của mình với Tống Uyển Quân, từ giờ trở đi, Tống Uyển Quân hoàn toàn xứng đáng là lão đại thế giới ngầm của thành phố Minh Châu này!

Chương 138. Đêm tối sát cơ

Chương 101: Đêm tối sát cơ

Sau khi ra khỏi Tam Nguyên Cư, Lý Phong liền được hệ thống nhắc nhở.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 600 điểm kinh nghiệm, 5000 điểm tích lũy."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, đẳng cấp tăng lên, trước mắt đẳng cấp là B+ ."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: B+

Điểm kinh nghiệm: 400/ 1800

Điểm tích lũy: 18190

Điểm chinh phục: 7

Kỹ năng: 《 Ném chuẩn ném mạnh 》, 《 Chân khí nhập môn 》, 《 Lưu Vân Bộ 》, 《 Siêu cấp thuật cận chiến 》, 《 Sơ cấp Ẩn Thân Thuật 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Âm mưu của tập đoàn Tam Khẩu.

"Lại thăng một cấp nữa là có thể lên A , thật đúng là rất đáng chờ mong!"

Trong mắt Lý Phong lóe lên những tia sáng, lẩm bẩm.

Trải nghiệm lực lượng của cường giả cấp A một lần, Lý Phong liền mê luyến loại cảm giác này.

Loại cảm giác hết thảy đều nắm trong tay, loại cảm giác có thể nghiền ép hết thảy này, thực sự rất dễ gây nghiện!

Càng làm cho hắn chờ mong là, hắn hiện tại chỉ là nắm giữ lực lượng cường giả cấp A, chứ chưa có võ kỹ tương ứng.

Nếu như hắn lên tới cấp A- , lại học được võ kỹ tương ứng, vậy chiến lực của hắn còn tăng lên đến mức nào?

"Lý thiếu, lão bản!"

Nhìn thấy Lý Phong ra ngoài, đám người Thập Tam Thái Bảo liền chào hỏi.

Vài phút trước đó bọn họ tiếp nhận cuộc gọi của Tống Uyển Quân, đã biết bên trong phát sinh cái gì, lúc này mới ở bên ngoài kiên nhẫn chờ đợi.

"Buổi tối hôm nay mọi người vất vả rồi, sau khi trở về mỗi người đến chỗ ta lĩnh 100 ngàn đồng tiền thưởng."

Tống Uyển Quân vừa cười vừa nói.

Tối nay số người theo nàng tới nơi này tổng cộng là 40 người, một người 100 ngàn cũng là 4 triệu, Tống Uyển Quân mặc dù là lão đại khét tiếng, nhưng cũng rất ít khi bạo tay như thế.

Thế nhưng tối nay nàng đúng là rất cao hứng, diệt được Từ Túc, Triệu Phi, độc hưởng thế giới ngầm Minh Châu, còn bỗng nhiên cầm về 1 tỷ, bỏ ra 4 triệu không tính là cái gì.

Đám người Lý Cương nhất thời phát ra một tiếng reo hò.

Bọn họ đi ra giang hồ lăn lộn là vì cái gì? Nói dung tục thì chính là vì tiền cùng nữ nhân, không thì ai nguyện ý sinh hoạt theo kiểu liếm vết máu trên luỡi đao như vậy?

"Các ngươi vào bên trong thu thập sạch sẽ, ta cùng Tiểu Phong trở về trước."

Tống Uyển Quân căn dặn đám người Lý Cương một câu, sau đó liền mang theo Lý Phong ngồi xe trở về.

"Tiểu Phong, lát nữa ta sẽ chuyển 1 tỷ sang thẻ ngân hàng của ngươi, coi như là trả thù lao vì chuyện lần này."

Trên đường, Tống Uyển Quân nửa đùa nửa thật nói một câu.

Tối nay, sự sùng bái của nàng dành cho Lý Phong đã tăng thêm một cấp bậc, thân ảnh cuồng mãnh bá đạo kia đã in dấu thật sâu vào trong lòng nàng.

"Nói nhiều chuyện tiền bạc sẽ gây tổn thương tình cảm a, cứ tặng ngươi cho ta là được." Lý Phong cười nói.

Thực ra hắn muốn nói là, Tống Uyển Quân đã là của hắn rồi, tiền nằm trong tay ai cũng đâu còn trọng yếu, đúng không?

"Đáng ghét ~" Khuôn mặt Tống Uyển Quân tràn đầy thẹn thùng, gia hỏa này nghiêm túc thì khiến người ta đặc biệt sùng bái, không nghiêm túc lại chỉ biết trêu đùa nàng.

"Ừm. . . Trước tiên gửi cho ta 100 triệu đi, còn lại ngươi cứ giữ lấy mà dùng."

Lý Phong suy nghĩ một chút, cảm thấy mình hiện tại xác thực rất thiếu tiền, bất quá kế hoạch trọng kiến Osvili còn một đoạn thời gian nữa mới bắt đầu, lấy trước 100 triệu đã đủ dùng rồi.

Trong lúc hai người vui vẻ nói chuyện, Audi A8 màu đen cứ lao đi trong màn đêm, đúng lúc này, một chiếc Volkswagen Toyota Corolla màu xám bạc đột nhiên từ bên trái vượt qua, tiếp theo dồn sức đánh tay lái đâm tới!

"Phanh "

Lý Phong né tránh không kịp, A8 bị xe kia hung hăng đụng vào!

Lốp xe ma sát trên mặt đất, phát ra âm thanh chói tai "xẹt xẹt" , A8 bị Toyota Corolla đâm cho trượt đi khoảng chừng hơn hai mươi mét mới chậm rãi dừng lại!

Đầu xe A8 bị biến hình nghiêm trọng, thân xe Toyota Corolla lại càng thêm thảm liệt, vị trí ở giữa gần như đứt gãy!

"Uyển Quân, ngươi không sao chứ?"

Lý Phong cởi giây an toàn ra, kéo bả vai Tống Uyển Quân quan tâm hỏi.

"Ta. . . Ta không sao." Trên mặt mũi Tống Uyển Quân vẫn còn lưu lại vẻ kinh hoảng, lần va chạm này mang đến cho nàng kinh hãi không nhỏ.

May mà A8 đi với tốc độ không quá nhanh, lại là va chạm chính diện, túi khí an toàn bắn hết ra phía sau, vì thế Tống Uyển Quân không đến mức thụ thương.

Còn Lý Phong. . . Tác dụng của thuốc Bạo tẩu vẫn còn, va chạm này tự nhiên không cách nào tạo thành thương tổn với hắn.

"Hô, không có việc gì là tốt rồi." Lý Phong thở dài một hơi, tiếp theo trong mắt phun ra lửa giận hừng hực!

Đây không phải một tai nạn xe cộ đơn giản, càng giống như một lần mưu sát!

Chỉ bất quá hắn nghĩ mãi mà không rõ, dạng va chạm này rõ ràng đối phương sẽ bị thương tổn lớn hơn, vậy tại sao còn cố tình làm vậy?

Là muốn liều chết cũng phải giết hắn? Hay là. . . Uống rượu vào nên đầu óc không tỉnh táo?

"Thấu thị nhãn, mở ra!"

Lý Phong trực tiếp dùng Thấu thị nhãn, nhìn về phía chiếc buồng lái chiếc Toyota Corolla kia.

"Không có người? !"

Lý Phong hơi biến sắc, trong khoang điều khiển không có người, phía sau xe cũng không có người.

Nhìn về phía cửa xe ghế phụ cạnh tay lái đã mở toang, Lý Phong âm thầm nói: "Trước khi va chạm đối phương đã mở cửa nhảy xuống khỏi xe?"

Nghĩ tới đây, Lý Phong xuyên qua kính chiếu hậu nhìn phía sau một chút, lập tức thấy một bóng đen đang nhanh chóng tới gần chỗ này.

Nhất thời đồng tử Lý Phong co rụt lại: "Uyển Quân, ngươi ngồi yên ở chỗ này, ta đi xuống xem xét một chút."

Tống Uyển Quân đã tạm thời khôi phục trấn định, ngay sau đó nhíu mày nói : "Ngươi cẩn thận một chút."

Cửa xe mở ra, trong nháy mắt đó Lý Phong liền nghe thấy một hồi âm thanh bén nhọn do kim loại ma sát mặt đất, hắn vừa xuống xe, tiếng ma sát bỗng nhiên trở nên gấp rút!

Lý Phong quay người nhìn lại nơi phát ra tiếng ma sát —— cái bóng đen kia kéo theo một thanh đao võ sĩ, mũi đao kéo trên mặt đất tạo nên từng vệt hoa lửa đỏ rực!

(đao võ sĩ:tạm phỏng đoán là katana Nhật)

Làm Lý Phong cảm thấy kinh ngạc là, đối phương có dáng người yểu điệu, trước ngực căng phồng như nhét vào hai quả bóng đá.

Đáng tiếc đối phương đã che kín mặt, không nhìn rõ khuôn mặt. . .

Đúng lúc này, bóng đen kia đột nhiên gia tốc, trong vòng mấy nhịp hít thở đã vọt tới trước mặt Lý Phong, vung đao chém xuống!

Dưới ánh đèn đường chiếu rọi, đao võ sĩ xẹt qua một đường vòng cung xảo trá, chém tới khuôn mặt Lý Phong.

Hàn quang lóe sáng!

"Đinh "

Lý Phong nhẹ nhàng vươn ra hai ngón tay, vững vàng kẹp lấy đao võ sĩ!

Tiếp theo hắn dùng lực quay cổ tay!

"Đinh "

Lại là một tiếng vang giòn, đao võ sĩ lập tức đứt gãy, một phân thành hai nửa!

"Cái gì? !"

Đối phương lên tiếng kinh hô, lập tức muốn lui lại!

"Người Nhật ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, cười lạnh nói: "Muốn chạy à, nhưng chạy được không? !"

Vừa nói xong, Lý Phong sử dụng Lưu Vân Bộ, trong chớp mắt liền vọt tới trước người đối phương.

"Trở lại cho ta!"

Lý Phong nhanh như tia chớp, "Ba" một cái đã bắt được cổ tay đối phương, tiếp theo hung hăng kéo trở về, đồng thời nâng lên đầu gối húc tới!

"Phanh "

Một tiếng vang trầm đục xuất hiện, đối phương liền ôm bụng quỳ rạp xuống đất!

"Xoẹt xẹt "

Lý Phong đưa tay tháo ra mặt nạ đối phương, sau đó nhìn thấy một khuôn mặt bình thường không có gì lạ.

Nhất thời Lý Phong thất vọng nói: "Gương mặt này của ngươi quả thật là có lỗi với dáng người nóng bỏng này a."

"Bát dát! @ **" Đối phương nổi giận không thôi mắng ra một chuỗi ngôn ngữ Nhật Bản.

"Nói tiếng gì vậy?" Lý Phong nhíu mày: "Nói, ngươi là ai, tại sao muốn giết ta? Không nói ta liền giết ngươi!"

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Đúng lúc này, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

Lý Phong nhíu mày, thời điểm này mà nhận nhiệm vụ, chẳng lẽ

có quan hệ với nữ nhân Nhật Bản này?

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Bộ mặt thật sự của Hoa Gian Hội Lý Hương."

"Mục tiêu: Bóc xuống mặt nạ da người của Hoa Gian Hội Lý Hương, nhìn thấy khuôn mặt thật sự của nàng." .

"Khen thưởng: 300 điểm kinh nghiệm, 2000 điểm tích lũy."

Lý Phong: "? ? ?"

Chương 139. Đọc tâm

Chương 102: Đọc tâm

Lý Phong hiện tại đã thật sự phát mộng!

Tại sao lại muốn ta nhìn thấy khuôn mặt thật sự của Hoa Gian Hội Lý Hương?

Chờ chút. . . Cái tên Hoa Gian Hội Lý Hương này, rốt cục là có quan hệ thế nào với Erika Momotani ? Đây chính là một trong những sao nữ JAV hắn thích nhất a!

(Trung Quốc hay trung hóa những cái tên nước ngoài về, kiểu như MacDonald thành Mạch Đương Lao, Pepsi là Bách Sự Khả Nhạc, do không có raw nên không biết tên tiếng Nhật của Hoa Gian Hội Lý Hương là gì, chắc gần giống với Erika Momotani nên tác giả nói thế)

Theo lý giải của Lý Phong với hệ thống, nếu nhiệm vụ này đã được khen thưởng lớn như vậy, nghĩa là việc nhìn thấy khuôn mặt thật sự của Hoa Gian Hội Lý Hương rất trọng yếu với hắn.

Tuy rằng Lý Phong cũng không biết chuyện này có cái tác dụng rắm thối gì. . .

"Ngươi tên là Hoa Gian Hội Lý Hương?"

Lý Phong tắt hệ thống đi, lộ sắc mặt nhàn nhạt hỏi.

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt Hoa Gian Hội Lý Hương biến sắc: "Làm sao ngươi lại biết tên của ta?"

Lần này nàng nói bằng tiếng Hoa, mặc dù có chút cứng nhắc, nhưng đủ để Lý Phong nghe hiểu.

"Đoán." Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, đưa tay sờ tới khuôn mặt của Hoa Gian Hội Lý Hương.

"Ngươi muốn làm gì? Thả ta ra!" Hoa Gian Hội Lý Hương cảm thấy hoảng sợ trước đây chưa từng có.

Lần này ám sát dưới cái nhìn của nàng hẳn là một chuyện rất nhẹ nhàng, ai ngờ thực lực của Lý Phong lại vượt xa dự đoán.

Càng làm cho nàng cảm thấy kinh khủng là, Lý Phong vậy mà biết tên thật của nàng!

Trên cái thế giới này, người biết tên thật của nàng chỉ có mấy người thân nhất, huống chi nàng căn bản cũng không lộ ra khuôn mặt thật sự, Lý Phong làm sao biết tên nàng đuọc?

"Làm cái gì à? Đương nhiên là xem hình dạng thật sự của ngươi."

Vừa mới nói xong, ngón tay của Lý Phong đã đặt trên khuôn mặt của Hoa Gian Hội Lý Hương.

Hoa Gian Hội Lý Hương cảm thấy đáy lòng chấn động vô cùng!

Đáng chết, Lý Phong không chỉ biết tên của nàng, còn biết nàng đeo mặt nạ da người? Hắn đến cùng là làm sao biết được? !

Trong nháy mắt chấn kinh này, Hoa Gian Hội Lý Hương liền muốn tránh né sang một eben.

Lý Phong cười lạnh một tiếng, dùng một cái tay khác đè lại bả vai nàng, một cái tay còn lại nhẹ nhàng vân vê, liền sờ được phần mép mặt nạ da người, tiếp theo hung hăng xé ra!

"Xoẹt xẹt "

Mặt nạ da người bị bóc trần, một khuôn mặt tuyệt mỹ xuất hiện ở trước mắt Lý Phong !

Khuôn mặt lạnh lùng, ngũ quan tinh xảo, cho dù so sánh với Ngụy Băng Khanh, Tống Uyển Quân cũng không bị rơi vào thế hạ phong, lại thêm cái dáng người nóng bỏng kia, dùng từ cực phẩm để hình dung nàng vẫn còn chưa đủ.

"Ta đã nói rồi mà, dáng người ngươi bốc lửa như thế, sao khuôn

mặt có thể bình thường được, bây giờ có vẻ thuận mắt hơn nhiều rồi. "

Sau khi kinh ngạc qua đi, Lý Phong vừa cười vừa nói.

Có điều hắn căn bản không biết Hoa Gian Hội Lý Hương, Hoa Gian Hội Lý Hương tại sao lại muốn giết hắn? Hoặc là nói. . . Mục tiêu ám sát thực sự của Hoa Gian Hội Lý Hương chính là Tống Uyển Quân?

"Ta muốn giết ngươi!"

Hoa Gian Hội Lý Hương cảm thấy lửa giận bùng lên ngập trời!

Sư phụ đã từng nói, mặt nàng không thể để cho nam nhân khác nhìn thấy, nếu như bị nam nhân khác nhìn được, nhất định phải giết nam nhân đó!

Nếu như ở trong vòng một năm giết không được nam nhân đó, vậy nàng nhất định phải nhận hắn làm chủ! Đây là môn quy!

Giờ phút này mặt nàng đã bị Lý Phong nhìn được, nếu như không giết Lý Phong, chẳng phải là nàng sẽ phải nhận Lý Phong làm chủ?

Chỉ là thực lực của Lý Phong đã vượt xa nàng, chuyện này khiến nàng lâm vào tuyệt vọng.

Lý Phong cười lạnh một tiếng: "Hừ, tuy rằng dung mạo ngươi rất xinh đẹp, nhưng ta trước giờ cũng không phải kẻ nhân từ với địch nhân, muốn giết ta? Ta trước hết sẽ . . ."

Chữ "giết" còn chưa kịp nói ra, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ lại đột nhiên vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 300 điểm kinh nghiệm, 2000 điểm tích lũy."

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem xét." Lý Phong ngậm miệng lại, mặc niệm một câu.

"Nhiệm vụ: Thả dây dài câu cá lớn "

"Mục tiêu: Thả Hoa Gian Hội Lý Hương đi."

"Khen thưởng: 200 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

Lý Phong: "? ? ?"

Hệ thống ngươi có phải lầm lẫn gì không, nữ nhân này muốn giết tiểu gia a! Thả nàng đi? Ngươi không phải nói đùa đấy chứ!

Lý Phong vốn cho rằng đã biết rõ ràng tính cách của hệ thống, hiện tại xem ra là hắn tưởng bở. . .

"Nói, tại sao ngươi muốn giết ta?" Lý Phong đè xuống phiền muộn trong lòng, hỏi.

Tuy rằng không cam tâm thả Hoa Gian Hội Lý Hương đi, nhưng hắn cũng đồng dạng không hy vọng tiểu đệ bị rút ngắn 1 cm.

Tối hôm qua Tống Uyển Quân vừa tán dương hắn uy vũ bất phàm, tối nay liền ngắn đi, con mẹ nó vậy hắn còn mặt mũi nào a?

"Hừ, ta sẽ không nói, ngươi giết ta đi!" Hoa Gian Hội Lý Hương tự biết không phải là đối thủ của Lý Phong, lại bị hắn nhìn thấy khuôn mặt thật, nên giờ phút này đã có ý muốn chết.

"Cho rằng ngươi không nói ta liền không có cách nào làm gì ngươi?" Lý Phong cười lạnh.

Mới học tập được 《 Sơ cấp Đọc Tâm Thuật 》 nên còn chưa được dùng lần nào, hôm nay cứ lấy Hoa Gian Hội Lý Hương ra làm đối tượng thử nghiệm thứ nhất đi!

Sau khi chọn Hoa Gian Hội Lý Hương làm mục tiêu, Lý Phong mở ra sơ cấp Đọc Tâm Thuật.

"Giết hắn, ta muốn giết hắn!"

Tiếng lòng của Hoa Gian Hội Lý Hương lập tức vang lên trong

đầu của Lý Phong.

Đây là một loại cảm giác rất huyền diệu, khi đối tượng nghĩ cái gì, trong đầu hắn sẽ có một thanh âm vang lên, cũng chính là ý nghĩ của đối tượng.

"Ngươi có phải là người của tập đoàn Tam Khẩu không?" Lý Phong tập trung ý chí, hỏi.

"Hắn làm sao biết được?" Hoa Gian Hội Lý Hương ở trong lòng giật mình.

"Ngươi là cấp dưới của Tùng Bản Nhuận?" Lý Phong hỏi tiếp.

"Hừ, kẻ ngu ngốc như Tùng Bản Nhuận làm sao xứng làm cấp trên của ta!" Hoa Gian Hội Lý Hương âm thầm cười lạnh.

"Ngực của Trung Đảo Huệ Tử lớn hơn hay là ngực ngươi lớn hơn?" Đây thật sự là Lý Phong thuận miệng hỏi, bởi vì cặp hung khí 36E của Trung Đảo Huệ Tử đã để lại cho hắn ấn tượng rất sâu, mà về mặt này Hoa Gian Hội Lý Hương hoàn toàn không thua kém Trung Đảo Huệ Tử.

"Đồ vô sỉ! Có điều hắn dù có suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra ta chính là Trung Đảo Huệ Tử!" Hoa Gian Hội Lý Hương đột nhiên có chút đắc ý.

"Ồ?" Hai mắt Lý Phong sáng lên, tiếp tục truy vấn: "Vì sao tập đoàn Tam Khẩu muốn code gốc của Vị Lai Cloud?"

"Không thích hợp. . . Ta không trả lời hắn một câu nào, vì sao hắn còn một mực hỏi ta ? Chẳng lẽ hắn là chuyên gia tâm lý học, có thể nhìn ra được điều gì đó?" Hoa Gian Hội Lý Hương thấy trong lòng căng thẳng, lập tức khống chế từ biểu lộ khuôn mặt của mình.

"Đọc Tâm Thuật quả nhiên không phải vạn năng a. . ." Lý Phong thầm than một tiếng.

Đọc Tâm Thuật đúng là rất cường đại, nhưng nếu như đối phương không nghĩ chuyện này, hắn cũng bất lực.

"Khoan đã, ta có thể đổi cách tiếp cận khác a!"

Hai mắt Lý Phong sáng lên, thử thăm dò: "Các ngươi muốn lợi dụng hệ thống Vị Lai Cloud để đánh cắp thông tin an ninh quân sự Hoa Hạ, đúng không?"

"Đáng chết, hắn làm sao biết tất cả mọi chuyện?" Hoa Gian Hội Lý Hương thầm giật mình, trên mặt lại không có biểu lộ gì.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 400 điểm kinh nghiệm, 3000 điểm tích lũy, 1 điểm chinh phục."

Nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở, Lý Phong rất vui vẻ, nhiệm vụ âm mưu của tập đoàn Tam Khẩu kéo dài lâu như vậy rốt cục hoàn thành!

"Một vấn đề cuối cùng, tại sao ngươi muốn giết ta? Để ta đoán một chút, là bởi vì ta phá hư kế hoạch của các ngươi đúng không?"

"Ngô. . . Các ngươi có thể nhanh như vậy thoát khỏi cảnh sát bao vây, là bởi vì gắn máy nghe trộm trên người Ngụy Trường Công ?"
.

Lý Phong ném ra một vấn đề cuối cùng.

"Hắn là ma quỷ, hắn nhất định là ma quỷ!" Hoa Gian Hội Lý Hương rốt cuộc không thể khống chế nổi tâm tình nữa, trên mặt lộ ra thần sắc khủng hoảng không gì sánh được!

Chương 140. Hệ thống cơ bản chuẩn tắc

Chương 103: Hệ thống cơ bản chuẩn tắc

Đối với Hoa Gian Hội Lý Hương mà nói, Lý Phong tựa như thần thánh cái gì cũng biết vậy, bởi vậy nàng đang cảm thấy rất hoảng sợ, tuyệt vọng!

"Cám ơn ngươi đã nói cho ta biết nhiều như vậy, hiện tại ngươi có thể đi chết rồi."

Lý Phong nhếch miệng cười một tiếng, đưa tay chém tới cổ Hoa Gian Hội Lý Hương.

"Phanh "

Một tiếng trầm đục vang lên, Hoa Gian Hội Lý Hương ngã xuống đất ngất đi.

Lý Phong kéo nàng tới bụi cỏ ven đường, rồi phủi tay đi về.

Nhiệm vụ đã yêu cầu thả dây dài câu cá lớn, vậy hắn đương nhiên sẽ không giết Hoa Gian Hội Lý Hương, hắn nói như vậy chỉ là muốn hù dọa nàng một chút mà thôi, ai bảo nàng dám ám sát hắn.

Vốn Lý Phong còn muốn hỏi thêm những vấn đề khác, nhưng hắn tính toán được chỉ chừng năm phút nữa Bạo tẩu đan sẽ hết hiệu lực, vì phòng ngừa vạn nhất, hắn chỉ có thể đánh ngất xỉu Hoa Gian Hội Lý Hương ném ở ven đường.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 200 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

Một đêm trôi qua, Lý Phong liên tiếp hoàn thành ba nhiệm vụ, thu hoạch lớn rồi!

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: B +

Điểm kinh nghiệm: 1200/ 1800

Điểm tích lũy: 24030

Điểm chinh phục : 7

Kỹ năng: 《 Ném chuẩn ném mạnh 》, 《 Chân khí nhập môn 》, 《 Lưu Vân Bộ 》, 《 Siêu cấp thuật cận chiến 》, 《 Sơ cấp Ẩn Thân Thuật 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Không

"Không bao lâu nữa liền có thể lên tới cấp A + , bất quá ba ngày tiếp theo ta phải khiêm tốn một chút. . ."

Đợi hiệu lực của Bạo tẩu đan biến mất, Lý Phong sẽ trải qua ba ngày hư nhược, trong lúc đó nếu gặp phải ám sát giống tối nay, hắn sẽ vô lực ứng đối.

Trở lại trong xe, Tống Uyển Quân quan tâm hỏi thăm một phen, Lý Phong tránh nặng tìm nhẹ nói một lượt âm mưu của tập đoàn Tam Khẩu.

Bởi vì xe A8 đã bị hủy không cách nào khởi động, Tống Uyển Quân gọi điện thoại tìm người đến xử lý hiện trường, sau đó cùng Lý Phong đi bộ một đoạn, tiếp theo đón xe về biệt thự.

Lại là một đêm mưa gió. . .

Sáng sớm hôm sau, Lý Phong giao 《 Long Tượng Kim Cương Quyết • phiên bản đơn giản hóa 》 cho Tống Uyển Quân, rồi đón xe về tập đoàn Vị Lai.

Từ Túc, Triệu Phi vừa chết, Tống Uyển Quân khẳng định phải dùng rất nhiều tinh lực chiếm đoạt địa bàn, sản nghiệp bọn họ,

trong khoảng thời gian này, đám người Lý Cương có thể tu luyện 《 Long Tượng Kim Cương Quyết • phiên bản đơn giản hóa 》, mau chóng tăng lên chiến lực cũng là chuyện tốt.

Đợi đến khi thực lực của Thập Tam Thái Bảo tăng lên tới cấp B, thế giới ngầm Minh Châu cũng có thể chỉnh đốn thành bền chắc như thép, hắn có thể giúp Tống Uyển Quân tiếp tục mở rộng địa bàn.

Trở lại công ty, Lý Phong nhìn thấy Tô Đồng, so sánh với lúc trước, tâm tình Tô Đồng có chút không thích hợp, tựa như là. . . Rầu rĩ không vui?

"Tô Đồng, ngươi làm sao vậy?" Lý Phong nhịn không được hỏi.

"Không sao cả." Tô Đồng lắc đầu đáp lời.

"Hmm. . ." Lý Phong dù sao cũng đã coi như một lão tài xế, thông qua ngữ khí cùng thần thái của Tô Đồng hắn đã phán đoán ra, Tô Đồng là đang hờn dỗi hắn.

Chẳng lẽ do hắn liên tục hai ngày đêm không về ngủ, làm Tô Đồng tức giận?

Tuy hai người còn chưa xác lập quan hệ yêu đương, nhưng đã làm rất nhiều chuyện mập mờ, chỉ cần phá đi tầng ngăn cách mỏng manh cuối cùng là có thể không chút xấu hổ ở cùng một chỗ.

"Ách, ta nên làm cái gì bây giờ?" Lý Phong cảm thấy nhức cả trứng, hắn đã có Tống Uyển Quân, lại còn làm thịt Tô Đồng vậy chẳng phải là chân đạp hai thuyền ?

Nếu bây giờ là cổ đại thì tốt biết bao a, hắn có thể quang minh chính đại tam thê tứ thiếp, nhưng mà Hoa Hạ hiện tại là chế độ một vợ một chồng!

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Ngay tại thời điểm Lý Phong buồn rầu, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Chẳng lẽ là có quan hệ với Tô Đồng?" Lý Phong nhíu mày, mặc

niệm một câu "Xem xét" .

"Nhiệm vụ: Mời Tô Đồng đi xem phim "

"Mục tiêu: Mời Tô Đồng cùng nhau đi xem một bộ phim tình cảm, tranh thủ tăng tiến tình cảm."

"Khen thưởng: 200 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

"Chú thích: Kí chủ xin chú ý, dự tính ban đầu của nhà phát triển Hệ thống cứu vãn nữ thần chính là: phát hiện nữ thần, cứu vãn nữ thần, chinh phục nữ thần."

"Đây là nguyên tắc cơ bản, hết thảy hành động của kí chủ không thể thoát ly nguyên tắc này, nếu không sẽ phát sinh hậu quả không thể đoán trước được."

Nhìn đến đây Lý Phong có chút phát mộng: "Hậu quả không thể đoán trước được là gì, có thể gợi ý một chút không?"

"Hệ thống giải trừ kết nối, thu hồi hết thảy năng lực mà kí chủ đã nhận được từ hệ thống." Hệ thống hồi đáp.

Lý Phong: "? ? ?"

Đậu phộng, con mẹ nó cái này còn có thể giải trừ kết nối? Nghĩa là hệ thống quyết tâm muốn ép tiểu gia ta làm một kẻ đồi bại trăng hoa đúng không?

"Kí chủ, đa tình không có nghĩa là đồi bại, chỉ cần ngươi dùng cả trái tim đi thích từng nữ nhân, vậy cũng chính là chung tình." Thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

Lý Phong: "? ? ?"

Clgt, hắn đúng là lần đầu biết được kiểu nói chuyện nghe vô lí nhưng lại hết sức thuyết phục này!

Thực ra sâu trong nội tâm hắn cũng không nguyện ý từ bỏ Tô Đồng, vừa nghĩ tới chuyện một ngày nào đó trong tương lai Tô Đồng sẽ bị người nam nhân nào đó bắt quỳ xuống buscu là hắn đã không chịu đựng nổi.

Nhưng hắn sẽ không vì cưa đổ Tô Đồng mà giấu diếm Tống Uyển Quân, cho dù thật sự muốn theo đuổi Tô Đồng, hắn cũng muốn nói ra chuyện giữa mình và Tống Uyển Quân trước, để xem Tô Đồng có thể tiếp nhận hay không.

Nếu như Tô Đồng không thể tiếp nhận, vậy hắn cũng không cưỡng cầu, đây là phòng tuyến làm người cuối cùng của hắn!

"Khụ khụ. Tô Đồng, tối nay ngươi có thời gian rảnh không?" Lý Phong tắt hệ thống đi, ho một tiếng rồi hỏi.

"Làm gì?" Tô Đồng nghi hoặc ngẩng đầu lên.

"Muốn mời ngươi đi xem phim, 《 Titanic 》 vì đang có suất chiếu lại, dù ta vẫn muốn xem, nhưng mà một mình thì lười đi, cho nên muốn hỏi xem ngươi có thể cùng ta đi xem hay không." Lý Phong cân nhắc từ ngữ, nói.

《 Titanic 》 dù sao cũng là phim người nào xem cũng thấy hay, sau khi xem xong cảm tình hai người nhất định sẽ tăng lên một mức độ nhất định.

Nhất là cảnh Jack ở trên bậc thang ôm hôn nữ chính, khi khúc nhạc dạo 《 tâm ta vĩnh hằng 》 vang lên, rất nhiều nữ sinh đều sẽ cảm thấy tâm mình nhũn ra!

Mà Lý Phong chọn cái này cũng bởi vì hôm nay trong các suất chiếu chỉ có nó là phim đề tài tình cảm.

"Ngươi không có người nào đi cùng? Ta còn lâu mới tin." Tô Đồng thấy trong lòng vui vẻ, trên mặt lại lộ vẻ không tin.

"Thật sự không có người cùng đi a, nếu ngươi không muốn thì thôi vậy." Lý Phong thở dài, muốn ngồi lại chỗ của mình.

"Đừng a, ta cũng đang rảnh, đã có người bỏ tiền mời thì ta đành đi vậy." Tô Đồng làm bộ rất miễn cưỡng, trên thực tế nội tâm sớm đã vui vẻ muốn nở hoa.

Đây coi như là lần đầu hai người hẹn hò a? Nàng đáp ứng như vậy có phải quá sảng khoái không? Còn nữa. . . Nàng có cần chuẩn bị thứ gì nữa không?

Thời gian trôi qua trong sự khẩn trương lẫn chờ mong của Tô Đồng, đợi đến lúc tan ca, hai người liền đi tới trung tâm mua sắm Vạn Long ở phụ cận.

Vừa định bắt taxi, một chiếc xe GT—R màu vàng ngừng sau lưng bọn họ, ngay sau đó một đôi nam nữ bước ra khỏi xe.

"A, ngươi là. . . Lý Phong? !"

Nam tử trẻ tuổi nhìn thấy Lý Phong đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lên tiếng kinh hô.

Lý Phong cũng nhận ra đối phương, không khỏi nhíu mày.

Người này là bạn cùng lớp hồi cấp ba của hắn, tên là Vương Chấn, cũng là một phú nhị đại, bất quá tư sản trong nhà Vương Chấn chỉ chừng mấy trăm triệu, so với Lý Phong lúc trước kém xa mấy dãy phố.

Hai người lúc đó còn từng xung đột một lần, Vương Chấn bị Lý Phong hung hăng đánh một trận, về sau Vương Chấn chuyển trường, Lý Phong chưa từng gặp lại hắn.

Không nghĩ tới lại gặp mặt ở chỗ này. .

"Thân ái, hắn là bằng hữu của ngươi sao?" Nữ nhân ăn mặc rất nóng bỏng cạnh Vương Chấn ôm cánh tay hắn, hỏi.

"Bằng hữu? Ha ha, ta làm gì có loại bằng hữu điểu ti này!" Vương Chấn cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Lý Phong nói: "Lý Phong a Lý Phong, khi ngươi đánh ta có nghĩ tới mình sẽ có ngày hôm nay không?"

Chương 141. Xem ra rất dễ bắt nạt

Chương 104: Xem ra rất dễ bắt nạt

Lớp 11, Vương Chấn thích một nữ sinh, khởi xướng thế công điên cuồng với nữ sinh đó.

Không biết sao nữ sinh kia lại ưa thích Lý Phong, tuy nhiên Lý Phong không thích nàng. . .

Lúc đó Lý Phong dù trong nhà có tiền, nhưng rất có giáo dưỡng, ở trong trường học không thích khoe khoang, cũng không thích kéo bè kết phái.

Đơn giản mà nói chính là. . . Lý Phong có vẻ rất dễ bắt nạt.

Vì chứng minh mình ưu tú hơn Lý Phong, Vương Chấn bắt đầu chủ động khiêu khích Lý Phong, sau đó Vương Chấn liền bị Lý Phong đánh 1 trận.

Vương Chấn còn nhớ rõ đó là thứ 5, thời điểm tan học Lý Phong dẫn một đám người chặn hắn lại ở cửa trường học.

Ngày đó ánh sáng mặt trời rực rỡ, gió nhẹ ấm áp, đám học sinh về nhà đều lộ vẻ mặt vui cười, hắn ở ngay trước mặt đám bạn học, bị Lý Phong chỉ huy người khác hành hung một trận.

Các bạn học đều nhìn hắn bằng vẻ trào phúng hoặc là ánh mắt thương tình, chỉ trỏ hắn.

Vương Chấn mãi mãi không bao giờ quên được khuất nhục ngày hôm ấy!

Hắn từng muốn vận dụng quan hệ của cha để đuổi học Lý Phong, ai ngờ quan hệ nhà Lý Phong càng cứng hơn, trường học chỉ cảnh cáo Lý Phong một chút cho có lệ.

Hắn đã từng muốn gọi người lấy về danh dự, kết quả hắn vừa nói người mình muốn thu thập là Lý Phong, những tên xã hội đen liền trực tiếp cự tuyệt.

Từ đó về sau, hắn không còn mặt mũi nào ở lại trường học, nhờ cha giúp hắn chuyển trường.

Vương Chấn vốn cho rằng nỗi nhục này hắn phải chịu cả một đời, ai biết nhà Lý Phong vậy mà phá sản, mẹ hắn còn xảy ra tai nạn xe cộ qua đời!

Ông trời có mắt!

Biết được tin tức này, Vương Chấn liền muốn tìm tới Lý Phong, hoàn trả lại gấp mười khuất nhục, chỉ tiếc một mực không gặp được Lý Phong.

Chưa từng nghĩ tới ngày hôm nay lại gặp phải Lý Phong, thật sự là trời cao giúp ta!

Nếu như hắn không lợi dụng cơ hội này hung ác đánh mặt Lý Phong một trận, chẳng phải là có lỗi với cơ duyên này? !

"Lý Phong, chúng ta đi thôi." Tô Đồng nhìn ra Vương Chấn có địch ý với Lý Phong, sợ Lý Phong làm chuyện gì không hay, liền muốn lôi kéo Lý Phong rời đi.

"A?" Vương Chấn lúc này mới nhìn sang Tô Đồng, nhất thời liền bị Tô Đồng làm cho kinh diễm.

Áo sơ mi trắng, váy bó sát mông, tất đen, dáng người mỹ lệ, tướng mạo thanh thuần, phong cách OL max điểm! Cho dù là nữ diễn viên phim JAV đỉnh cấp, cũng không thể diễn dịch được sự phong tình của OL như vậy a!

(OL là tên hãng tất chân đen thì phải @@)

Cô nàng này thật là có mùi vị!

"Hừ, loại điểu ti thối như Lý Phong cũng có thể cưa đổ được, ta muốn giải quyết nàng còn không phải dễ như trở bàn tay?"

Vương Chấn đã hạ quyết tâm, đánh mặt Lý Phong xong liền nghĩ biện pháp cua lấy Tô Đồng, đến lúc đó cùng với em người mẫu xe hơi mới tán đổ bên cạnh chơi threesome trên giường. . . Chỉ nghĩ cũng đã sảng khoái a!

Lúc này Lý Phong vỗ vỗ bàn tay ngọc của Tô Đồng, ôn nhu an ủi: "Một con chó điên mà thôi, không có gì đáng sợ."

Vương Chấn đã trực tiếp khiêu khích, vậy mà hắn không đáp trả lại tí nào thì có còn đáng mặt là đàn ông không? Trước kia hắn có thể giẫm Vương Chấn ở dưới chân, vậy hiện tại cũng có thể.

"Ngươi nói ai là chó điên ?" Vương Chấn nổi giận mắng!

Đúng lúc này, có hai chiếc xe thể thao đi qua, dừng hẳn lại, tiếp theo hai đôi nam nữ trẻ tuổi đi xuống xe đến bên cạnh Vương Chấn.

"Vương thiếu, tình huống như thế nào rồi?" Một thanh niên nhuộm tóc vàng hỏi.

"Gặp phải kẻ thù cũ." Vương Chấn chỉ vào Lý Phong nói.

"Ồ?" Tóc vàng nhất thời kinh nghi bất định, có thể kết thù với Vương Chấn thì người này khẳng định không phải kẻ tầm thường a, vậy hắn phải cân nhắc một chút có nên giúp Vương Chấn hay không.

Có lẽ là nhìn ra sự lo lắng của tên tóc vàng, Vương Chấn cười nhạo: "Ngươi sợ hãi cái trứng a, gia cảnh hắn trước kia đúng là rất trâu bò, tư sản trên 10 tỷ, bất quá về sau gia đạo sa sút, không chỉ công ty phá sản, mẹ hắn còn bị xe đụng chết."

"Hiện tại hắn chỉ là một tên điểu ti thối, chúng ta muốn chơi thế nào mà chẳng được!"

Nghe xong lời này, tóc vàng hoàn toàn yên tâm: "Con mẹ nó người nào sợ hãi, chúng ta có quan hệ thế nào, mặc kệ ngươi chọc phải người nào, ta đây đều sẽ giúp ngươi!"

Tiếp theo hắn chỉ vào Lý Phong mắng: "Ngươi nha lá gan đúng là béo mập, dám chọc Vương thiếu? Chán sống rồi à!"

Một nam tử trẻ tuổi khác cũng cười lạnh nói: ", Vương thiếu thật vất vả mới đến Minh Châu một lần, ai dám làm hắn không thoải mái? Còn không mau xéo đi, có tin ta tìm người làm thịt ngươi không?"

Bạn gái bọn họ cũng lộ vẻ mặt khinh thường đánh giá Lý Phong, nam nhân này tuy rằng bề ngoài không tệ, nhưng đáng tiếc chỉ là một điểu ti nghèo.

Một người nam nhân nếu như không có tiền, vậy thì đến cả tư cách đeo giày cao gót cho các nàng cũng không có!

"Lại có thêm hai con chó điên." Trong mắt Lý Phong lóe lên một vệt hàn quang.

Hắn chỉ là muốn cùng Tô Đồng xem phim mà thôi, vậy mà đen đủi gặp phải ba con chó điên sủa loạn, có phải là do ra ngoài không xem giờ?

"Ha ha, tiểu tử ngươi rất lớn gan a, ngươi biết ta là ai không?" Tên tóc vàng giận quá hóa cười.

Hắn tên Trương Cường, đã có thể lăn lộn cùng với Vương Chấn, điều kiện gia đình tự nhiên không kém, chí ít mấy trăm triệu tư sản hẳn phải có.

Tuy rằng kém những đại thiếu đỉnh cấp như Phùng Tuấn, Vệ Dương, nhưng tại Minh Châu cũng coi như có chút tiếng tăm, thu thập một tên điểu ti còn không phải đơn giản?

Thanh niên trẻ tuổi khác tên là Xung Siêu, cũng là một cậu ấm ở Minh Châu.

Bọn họ cùng Vương Chấn là bạn học thời đại học, hôm nay đi triển lãm xe, nổi hứng lên thế là mỗi người cua về một em người mẫu xe hơi, chuẩn bị đến trung tâm Vạn Long mua sắm một chút, sau đó tiến thẳng tới khách sạn để cùng với các em đàm đạo chuyện nhân sinh.

Chưa từng nghĩ tới ở đây lại gặp phải điểu ti khiêu khích, bọn họ nếu không hung hăng giẫm Lý Phong ở dưới chân, vậy làm sao xứng đáng với tên tuổi cậu ấm của mình?

"Xin lỗi, các ngươi còn không có tư cách để ta biết." Lý Phong lắc đầu, mặt không biểu tình nói: "Cho các ngươi mười giây đồng hồ tự bạt tai lần mười, bằng không hậu quả tự chịu."

Đám người Vương Chấn đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Bọn họ không nghe lầm chứ, vậy mà muốn bọn hắn tự bạt tai, còn tự gánh lấy hậu quả? Hắn cho rằng mình là ai!

"Cho ngươi 3 giây, quỳ xuống, kêu chúng ta ba tiếng papa, sau đó để lại nữ nhân của ngươi rồi xéo đi, bằng không hậu quả tự chịu."

Vương Chấn cười lạnh, học theo ngữ khí của Lý Phong nói.

Trương Cường cùng Xung Siêu bên cạnh cũng cười như điên.

"Vậy nghĩa là các ngươi không đồng ý ?" Lý Phong cười.

"Lão tử căn bản không muốn cùng ngươi nói chuyện! Cường tử, gọi người!" Vương Chấn lạnh giọng nói.

Lớp 11 bị Lý Phong dẫn người đánh một trận là gánh nặng tâm lí cả đời của Vương Chấn, hắn muốn dùng phương thức tương tự trả thù!

Trương Cường dữ tợn cười một tiếng, lấy điện thoại di động ra bắt đầu gọi người: "Uy, Khôn ca, gọi người tới chỗ ta, đến cửa tây của trung tâm mua sắm Vạn Long. . . Đừng lo lắng, xảy ra chuyện ta gánh hết!"

Đợi Trương Cường cúp điện thoại, Vương Chấn lần nữa cười lạnh nói: "Lý Phong, đừng nói ta không cho ngươi cơ hội, ngươi có thể gọi ai thì mau gọi tới đi."

"Ồ?" Sắc mặt Lý Phong nhất thời biến thành quái dị, hắn vốn muốn tự mình giải quyết ba người Vương Chấn, nhưng nếu mấy tên Vương Chấn đã muốn đổi kiểu chết khác, vậy hắn cũng có thể rộng lượng thỏa mãn một phen.

Hắn thật sự rất muốn nhìn xem sau khi Thập Tam Thái Bảo mang người tới, biểu lộ trên mặt Vương Chấn sẽ trở nên như thế

nào . .

Bọn họ xung đột đã sớm làm người qua đường chú ý, một số người chỉ vào Lý Phong, lắc đầu nói: "Tiểu tử này vẫn là quá trẻ tuổi a, không biết đạo lý lui một bước trời cao biển rộng."

"Đúng a, ba người kia vừa nhìn đã biết là thiếu gia nhà giàu, người bình thường như chúng ta người có thể dây vào sao?"

Đây coi như là đánh giá bình thường, còn có một câu khác khó nghe hơn: "Tên này thật đẹp trai, đáng tiếc không có não, hắn sắp bị ăn hành ngập mồm rồi."

"Dáng vẻ đẹp trai thì có tác dụng cái rắm gì? Hiện tại có tiền mới là chân lý!"

Nghe chung quanh nghị luận, Vương Chấn chỉ cảm thấy vui sướng không gì sánh được, lúc trước hắn cũng bị một đám học sinh cùng lớp chỉ trỏ như vậy, hiện tại đổi thành Lý Phong, oán khí nhiều năm rốt cục sắp được phát tiết ra ngoài!

Mọi người ở đây đang chỉ trỏ, Lý Phong lấy điện thoại di động ra gọi cho Lý Cương : "Cương Tử, làm việc. . ."

Chương 142. Lý thiếu!

"Lý Phong, chúng ta đi thôi, nơi này là khu vực đông người, làm lớn chuyện rất không tốt."

Tô Đồng biết Lý Phong giỏi đánh nhau lại có quan hệ rộng, nhưng nơi này cũng không kín đáo như phòng cho thuê, chung quanh có quá nhiều người, một khi bị người ta quay video up lên Internet, hậu quả rất khó lường.

Lực lượng cư dân mạng không thể coi thường được!

"Yên tâm đi, ta tự có chừng mực." Lý Phong vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của Tô Đồng, ôn nhu an ủi.

Hắn tự nhiên biết bị người khác quay video up lên internet sẽ có hậu quả gì, nhưng hắn có hệ thống a!

Chỉ cần để hệ thống tiến hành can thiệp, vậy thì đố kẻ nào lưu giữ video được!

"Hệ thống, mở ra hình thức can thiệp!"

Sau khi Lý Phong mặc niệm một câu, người đi đường cầm điện thoại chụp ảnh quay video nhất thời phát hiện điện thoại mình đen kịt lại, làm thế nào cũng không có phản ứng!

"Đậu phộng, con mẹ nó máy này ta vừa mua được mấy ngày sao lại hỏng rồi!"

"Ơ, cái điện thoại di động cùi bắp này, đúng thời khắc mấu chốt lại như xe bị tuột xích!"

"Cái gì? Điện thoại di động của ngươi cũng bị hỏng? !"

"Con mẹ nó? Hình như máy bọn họ cũng bị tương tự, gặp quỷ rồi!"

"?" Tô Đồng có chút phát mộng, vừa rồi nàng còn lo lắng bị

người ta quay video, kết quả máy bọn họ đều hỏng rồi, trùng hợp tới như vậy sao?

Chờ chút. . . Lần trước ở quầy hàng ăn hình như cũng phát sinh sự tình huống giống thế này, chẳng lẽ mọi chuyện là do Lý Phong làm?

"Trời ạ, làm sao ta lại có loại suy nghĩ này, cái này căn bản không có khả năng a!"

Tô Đồng bị ý nghĩ của mình làm bật cười, Lý Phong vẫn đứng ở chỗ này, cả tay cũng không động đậy, điện thoại người khác hỏng làm sao lại có quan hệ với Lý Phong được?

Những người bị hỏng điện thoại tuy thầm nghi hoặc, nhưng không tìm thấy nguyên nhân cũng vô kế khả thi, chỉ có thể trách mình xui xẻo.

Một bên khác, Lý Phong trấn định tự nhiên làm cho ba người Vương Chấn kinh nghi bất định, bất quá bọn hắn nghĩ lại, Lý Phong chỉ là một người sa cơ thất thế, có thể nhận biết nhân vật trâu bò nào được!

Cái gì mà Cương tử, nghe tên đã biết không phải là đại nhân vật gì!

Nghĩ tới đây trong lòng ba người nổi lên quyết tâm, móc ra mấy điếu thuốc châm lửa, đợi đám người Khôn tử đuổi tới.

Mười phút trôi qua, không có người nào tới.

Hai mươi phút trôi qua, không có người nào tới.

Ba mươi phút trôi qua, vẫn không có người nào tới.

Vương Chấn gấp: "Cường tử, ngươi tìm ai mà không đáng tin cậy như vậy a, tại sao lâu như thế còn chưa tới?"

Trương Cường lộ sắc mặt có chút không được tự nhiên: "Để ta gọi điện thoại thúc giục."

Trương Cường lấy điện thoại di động ra gọi cho Khôn ca, kết

quả không người nào nghe, trong lúc nhất thời, sắc mặt Trương Cường càng thêm khó coi.

Khôn ca là địa đầu xà khu trung tâm mua sắm Vạn Long này, Trương Cường từng mời hắn uống rượu mấy lần, quan hệ hai bên rất không tệ, hắn là sẽ không lừa hắn.

(địa đầu xà:thực khó giải thích. Câu đầy đủ: Cường long khó áp địa đầu xà: Rồng mạnh khó đè được con rắn cầm đầu ở địa bàn của chính nó)

"Đoán chừng là có chuyện gì nên mới trì hoãn." Trương Cường cười lớn một tiếng, tiếp theo nhìn về phía Lý Phong nói: "Người hắn gọi cũng không tới đây, chúng ta không cần phải gấp gáp."

Vương Chấn gật gật đầu, không nói thêm nữa.

Quần chúng xem kịch hay ở ven đường cũng cảm thấy rất không kiên nhẫn. Đã gọi người xong xuôi, con mẹ nó thế mà trôi qua nửa giờ, một bóng người cũng không có, chẳng lẽ hai bên đều là chém gió ra vẻ!

Thời gian chậm rãi trôi qua, sau bốn mươi phút, rốt cục có một đám người xuất hiện tại nơi xa, chỉ thấy bọn họ ăn mặc khác nhau, một đường chạy tới đây, đếm sơ qua đã có tới hơn trăm người.

"Đó là đám người Khôn ca?"Hai mắt Vương Chấn sáng lên, hô hấp cũng không khỏi dồn dập.

Theo hắn tưởng tượng, Trương Cường có thể gọi đến mười mấy người đã là không tệ, không nghĩ đến số lượng trực tiếp tăng lên gấp mười lần!

Ta thích!

"Cái này. . ." Trương Cường có chút do dự, hắn nhớ rằng dưới tay Khôn ca cũng chỉ có mười tiểu đệ a?

Ngay tại thời điểm Trương Cường đang nghi hoặc, hắn đột nhiên nhìn thấy Khôn ca trong đám người, nhất thời mừng rỡ nói: "Khôn ca, ta nhìn thấy Khôn ca rồi, đây chính là người của Khôn ca

!"

Nghe xong lời này, Vương Chấn nhất thời cười như điên: "Ha ha, Lý Phong, nhìn thấy chưa, đây chính là người chúng ta gọi! Người ngươi gọi ở đâu?"

Quần chúng xem náo nhiệt chung quanh cũng chấn động trong lòng, ào ào cảm thán: "Kẻ có tiền quả nhiên không thể trêu vào a, một cuộc điện thoại liền gọi tới trăm người, ai có thể chống đỡ được chứ?"

"Ai, có tiền đúng là muốn làm gì thì làm a!"

"Người anh em kia lần này chết chắc rồi, quá đáng thương!"

"Đáng thương cái gì a, hắn là không biết lượng sức, tự chuốc nhục nhã!"

"Ngô. . ." Lý Phong lúc này nhìn thấy đám người Lý Cương, Hồng Nhạc Đào trong đám người, thầm tự hỏi. . . Chẳng lẽ Khôn ca trong miệng Trương Cường cũng là người của Tống Uyển Quân?

Thấy Lý Phong không nói lời nào, Vương Chấn càng thêm đắc ý: "Năm lớp 11 ngươi dẫn người chặn lại ta ở cửa trường học, hôm nay ta muốn đòi lại gấp mười gấp trăm lần!"

Vương Chấn hiện tại cảm thấy vô cùng sảng khoái!

Đại thù được báo, hơn nữa còn là dùng phương thức giống hệt đối phương, ai mà không sung sướng!

Vương Chấn đã bắt đầu tưởng tượng tình cảnh Lý Phong bị trăm người giẫm đạp dưới lòng bàn chân!

"Thật sao?" Lý Phong nhếch miệng cười, nói: "Không biết ngươi đã từng nghe nói một câu này chưa."

"Câu gì?" Vương Chấn nghĩ mãi mà không rõ, con mẹ nó đã là lúc nào Lý Phong còn cười được, chẳng lẽ gia đạo sa sút kích thích Lý Phong, làm hắn trở thành kẻ ngu ngốc?

"Bị ta giẫm dưới chân một lần, vậy cả đời ngươi sẽ phải sống

dưới vết giầy của ta." Lý Phong đầy nghiêm túc nói.

Vương Chấn: "? ? ?"

Trương Cường: "? ? ?"

Chu Siêu: "? ? ?"

Người xem náo nhiệt: "? ? ?"

Người anh em này xem ra là bộ não thật sự có vấn đề, sắp chết đến nơi còn dám mạnh miệng như vậy!

Chỉ có Tô Đồng là tin tưởng Lý Phong không gì sánh được, bởi vì Lý Phong chưa từng làm cho nàng thất vọng bao giờ!

Đúng lúc này, hơn một trăm người chạy tới, Vương Chấn lập tức nghênh đón: "Khôn ca, đây là anh em tốt của ta, Vương thiếu. Vương thiếu, đây chính là Khôn ca, ở thế giới ngầm Minh Châu rất có thế lực."

Trương Cường lộ vẻ mặt đắc ý giới thiệu.

Vương Chấn rụt rè gật gật đầu rồi đưa tay ra bắt: "Xin chào Khôn ca, đa tạ ngươi qua đây giúp đỡ, đợi tới khi sự tình kết thúc, ta sẽ mời các huynh đệ đi uống rượu."

"Trương thiếu, ngươi cùng Lý thiếu có quan hệ như thế nào?" Khôn ca không đưa tay ra bắt, mà nhíu mày hỏi.

Tay Vương Chấn xấu hổ khựng lại ở giữa không trung, ngay sau đó mặt hiện vẻ không vui.

Chỉ là một tên lưu manh đầu đường xó chợ, thế mà dám không nể mặt hắn, thật sự coi mình là vương là tướng à?

Có điều Lý thiếu trong miệng hắn là ai?

"Lý thiếu?" Trương Cường có chút phát mộng: "Đó là ai?"

"Hình như là ta." Đúng lúc này, Lý Phong lôi kéo bàn tay Tô Đồng đi tới.

Ba người Vương Chấn, Trương Cường, Chu Siêu nhất thời giật mình!

"Khôn ca, ngươi biết hắn?" Trương Cường nhịn không được hỏi.

Khôn ca nhíu mày nhìn Lý Phong một hồi, sau một lúc lâu lắc đầu: "Không biết."

Nghe thấy lời ấy, ba người Vương Chấn nhất thời cười như điên.

Trò đùa này quá khôi hài rồi, Khôn ca cũng không nhận ra ngươi, vậy mà còn có mặt mũi nói mình là Lý thiếu, mất mặt chưa?

Bạn gái của ba người Vương Chấn cũng dùng ánh mắt chế giễu nhìn Lý Phong, nam nhân này thật sự là bên ngoài đẹp đẽ bên trong thối rữa, đáng đời cái phận điểu ti!

Đám người xem náo nhiệt ven đường cũng không nhịn được lắc đầu, làm người a, trọng yếu nhất là tự hiểu lấy mình, nếu không chỉ có thể rước nhục vào mặt. .

Mọi người ở đây đang trắng trợn chế giễu Lý Phong, thì mấy tên Lý Cương xuyên qua đám người, cùng nhau khom lưng chào Lý Phong: "Lý thiếu!"

Tiếng cười điên cuồng đột nhiên im bặt lại!

Chương 143. Gọi tiếng papa nghe một chút

Chương 106: Gọi tiếng baba nghe một chút

Biểu lộ của ba người Vương Chấn liền trở nên cực độ đặc sắc, chấn kinh, mờ mịt, hoảng sợ. . . Đủ loại tâm tình xen lẫn trên khuôn mặt.

Lý thiếu? !

Lý Phong xác thực họ Lý, nhưng sao lại là Lý thiếu, làm sao có thể là Lý thiếu? !

Lý Phong chỉ là một người sa cơ thất thế mà thôi!

Quần chúng xem náo nhiệt cũng phát mộng.

Người này ăn mặc cũng chỉ là tên làm thuê cho người khác, làm sao lại là Lý thiếu? !

Khôn ca khóc không ra nước mắt , hắn chỉ mới nghe qua tên tuổi Lý Phong, nhưng chưa thấy Lý Phong bao giờ, bởi vì không đủ tư cách!

Lý thiếu là nhân vật nào? Khiến cho Thập Tam Thái Bảo cũng phải bội phục vạn phần, nghe nói đến cả lão bản cũng nghe lời Lý thiếu tuyệt đối!

Kết quả lão đại ở trước mặt, hắn lại nói mình không biết, hắn hiện tại hận không thể quất nát miệng mình!

"Được rồi, nhiều người phức tạp, vẫn nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn."

Lý Phong từ tốn nói.

May mắn hắn có hệ thống can thiệp, không thì chuyện đám

người Lý Cương cùng nhau khom người hô hắn là Lý thiếu đã bị người khác quay video up lên internet, hắn liền trực tiếp thành trở thành nhân vật hot trên mạng.

Tiếp theo dưới sự yêu cầu mãnh liệt của công chúng, rằng loại hành vi kết bè kết đảng này rõ ràng là ảnh hưởng nghiêm trọng an ninh trật tự của thành phố, cần phải cực lực nghiêm trị, thế là quốc gia liền cử người xuống, chẳng phải là sau vài phút cả đám liền bị tóm gọn?

"Vâng, Lý thiếu."Đám người Lý Cương đứng thẳng dậy.

Bọn họ cũng biết ở loại địa phương này phải khiêm tốn, cho nên mặc quần áo đều rất bình thường, chứ hơn một trăm tên đàn ông mặc đồng phục tây trang đen chạy đi chạy lại trên đường lớn quá mức rêu rao.

"Khôn ca đúng không, ngươi là người của ai?" Lý Phong nhìn về phía Khôn ca, giống như cười mà không phải cười hỏi.

Lý Phong vừa mở miệng, ba người Vương Chấn liền nhịn không được lui về sau một bước, bất quá mấy người Lý Cương đã sớm chuẩn bị, trực tiếp ngăn chặn đường lui, làm bọn hắn phải ngưng lại.

"Lý thiếu, ngài muốn hỏi tội ta sao!" Khôn ca sắp khóc: "Ta tên Trương Khôn, là thủ hạ của Hà Cừu Hà lão đại, ngài gọi ta một tiếng Tiểu Khôn là được."

"Khôn Tử, con mẹ nó đến cùng là chuyện gì xảy ra?" Lý Cương nhìn ra điểm không thích hợp, một bàn tay đập tới cái gáy Trương Khôn.

"Ta. . ." Trương Khôn lộ vẻ mặt đau khổ nói : "Ta chỉ là tiếp được cuộc gọi của Trương Cường. . ."

Hắn nhận cuộc gọi của Trương Cường liền muốn dẫn người tới đây, nhưng ngay sau đó Hà Cừu gọi điện thoại tới, bảo hắn đi cùng với đám người Lý Cương.

Lão đại mệnh lệnh nên Trương Khôn khẳng định phải chấp hành a, cho nên lúc đó hắn liền ném chuyện Trương Cường sang một

bên.

Ai biết lão đại cũng muốn hắn tới cửa tây của trung tâm mua sắm Vạn Long!

Lại nhìn phản ứng của ba người Trương Cường, rất rõ ràng Lý thiếu chính là người bọn họ muốn thu thập a, con mẹ nó chuyện này không phải là cố ý muốn đạp hắn vào hố lửa sao? !

Nghe xong Trương Khôn giảng thuật, khuôn mặt mấy người Lý Cương cũng phát mộng.

Trương Cường đến cùng là có vận may lớn cỡ nào, tìm người giúp đỡ lại là tiểu đệ của tiểu đệ của đối phương!

Ba người Vương Chấn sắp khóc, vừa rồi bọn họ còn đang tưởng tượng tình cảnh Trương Khôn dẫn người hành hung Lý Phong một trận, kết quả là. . . Lý Phong chính là lão đại của lão đại của Trương Khôn !

Chuyện này cũng giống như ở trên chiến trường, song phương đều có binh tướng mạnh, mình điều đến một đám tinh binh cường tướng, kết quả về sau phát hiện bọn binh tướng này con mẹ nó đều là gián điệp đối phương cài vào! Sào huyệt bị đào lên 3 thước đất!

Vậy thì còn đánh cái gì nữa!

Trong đôi mắt đẹp của Tô Đồng có hào quang kì lạ lưu chuyển, nàng cũng không nghĩ tới Lý Phong có thể dùng một cuộc điện thoại gọi tới hơn một trăm người, loại năng lượng này vượt qua phán đoán của nàng!

Còn bạn gái ba người Vương Chấn, ánh mắt nhìn về phía Lý Phong đã sớm biến thành câu dẫu trần trụi, trước đó các nàng cảm thấy Lý Phong thậm chí còn không có tư cách xách giày cho mình, hiện tại các nàng đều muốn được Lý Phong XXX, thậm chí chơi 1 nam 3 nữ cũng được, chỉ cần Lý Phong nguyện ý!

Chỉ tiếc Lý Phong chướng mắt loại nữ nhân vô liêm sỉ kia, nếu không tối nay hắn đã biết được cảm giác chơi 4some là như thế nào . .

Lý Cương thầm mắng Trương Khôn một câu "Ngu ngốc", tiếp theo ôm quyền hỏi: "Lý thiếu, ngươi định xử phạt Trương Khôn thế nào?"

"Người không biết không có tội." Lý Phong phất phất tay, hắn còn chưa hẹp hòi đến mức bởi vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà phạt tội cấp dưới.

"Đa tạ Lý thiếu!" Trương Khôn nhất thời thả lỏng người, dưới sự kích động thiếu chút nữa còn dập đầu với Lý Phong.

"Đúng rồi, làm sao muộn như vậy các ngươi mới đến?" Lý Phong hỏi.

Hắn thật sự rất ngạc nhiên, vì sao mấy người Lý Cương cần tận 40 phút mới chạy tới nơi này, cũng không thể là toàn bộ xe đều hỏng giữa đường a?

"Ây. . ." Lý Cương lộ vẻ xấu hổ: "Bị tắc đường, cho nên chúng ta mới tới muộn, xin Lý thiếu thứ tội."

Minh Châu là thành phố lớn, dân cư đông đảo, giờ cao điểm bị tắc đường cũng không có gì lạ.

Lý Phong bật cười, hắn quên mất nhân tố giao thông, thật sự là cẩn thận mấy cũng có sơ sót.

"Vương Chấn, gọi tiếng papa cho ta nghe thử."

Lý Phong nhìn Vương Chấn, ra vẻ nghiền ngẫm nói.

"Lý Phong, ngươi đừng quá đáng!" Vương Chấn khuất nhục a, con mẹ nó quá khuất nhục, nếu nơi này có cái hố hắn khẳng định sẽ chui xuống, dù là lưu lại bờ mông ở bên ngoài cũng được!

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, đùa cợt nói: "Không hổ là Vương thiếu, phần khí phách làm cho người ta phải sợ hãi thán phục. Cương Tử, nơi này giao cho ngươi, thay ta chiêu đãi đám bọn hắn thật tốt vào."

"Yên tâm đi Lý thiếu, chúng ta biết phải làm thế nào mà." Lý Cương dữ tợn cười một tiếng, vén tay áo lên muốn đi tới đánh

đám người Vương Chấn một trận.

"Papa!" Vương Chấn vội la lên, hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, hơn nữa lớp 11 ở cửa trường học hắn cũng từng gọi Lý Phong là papa một lần, hô thêm lần nữa thì đã sao!

"Ta không có loại con bất hiếu như ngươi." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, lôi kéo Tô Đồng nghênh ngang rời đi.

"Lý Phong, con mẹ ngư. . ." Vương Chấn vừa muốn mắng to, một cái tay liền đập trúng gáy hắn, tiếp theo dí đầu hắn xuống đất.

Trương Cường cùng Chu Siêu thấy tình thế không ổn muốn chạy trốn, chỉ là bọn hắn vừa mới hành động, liền bị người sau lưng đạp ngã xuống đất!

"Soạt "

Đám người Lý Cương vây kín mít ba tên này lại, đánh đập hung ác!

"Lý Phong, làm như vậy lỡ xảy ra vấn đề gì thì sao?" Tô Đồng cẩn thận hỏi.

"Sẽ xảy ra vấn đề, bất quá không liên lụy tới chúng ta được." Lý Phong vừa cười vừa nói.

Nơi này là khu vực công cộng, dù không có người báo cảnh sát, cũng sẽ rất nhanh bị cảnh sát tuần tra phát hiện.

Bất quá đám người Lý Cương đều là cáo già thành tinh, có rất nhiều loại biện pháp ứng đối kiểm tra, đến lúc đó chỉ cần để mấy huynh đệ đứng ra gánh trách nhiệm, vào ngồi xổm mấy ngày là có thể đi ra.

Trên tay bọn họ đều không mang theo dụng cụ gây sát thương cao như dao kiếm búa, ra tay cũng rất có chừng mực, không thể nào thăng cấp thành án hình sự.

"Vậy là tốt rồi." Tô Đồng nửa tin nửa ngờ gật gật đầu, tiếp theo dở khóc dở cười nói : "Vì sao mỗi lần đi theo ngươi ra ngoài đều gặp phải loại chuyện này ?"

Lý Phong cũng lộ vẻ trầm tư, sau một lúc lâu mới nói: "Hay là ta có thể chất thu hút phiền toái?"

Tô Đồng: "? ? ?"

Tuy bị ba người Vương Chấn phá hư bầu không khí, nhưng khi hai người ăn cơm tối, đi vào rạp chiếu phim, bầu không khí tình cảm đã dần trở lại.

Đợi đến khi phim bắt đầu chiếu, Tô Đồng càng là toàn tâm toàn ý chìm đắm vào trong nội dung cốt truyện, nàng thỉnh thoảng cười to, thỉnh thoảng thương tâm rơi lệ, đến cuối phim, nàng đã khóc đến mức muốn cuốn trôi Lý Phong ra khỏi rạp.

May mà Lý Phong sớm có chuẩn bị, không ngừng ở bên cạnh đưa tới khăn giấy. . .

Rời khỏi rạp chiếu phim , Tô Đồng còn chưa hoàn toàn thoát khỏi tâm tình bi thương, thật lâu không nói một lời nào.

Khi ở ven đường đón xe taxi, mắt Tô Đồng đột nhiên đỏ lên hỏi: "Nếu như về sau chúng ta không thể không tách ra, ngươi có khổ sở không?"

Lý Phong: "? ? ?"

Con mẹ nó cái này lại là một câu hỏi chết người a!

Nói sẽ khổ sở, đây chẳng phải là đại biểu hai người sẽ tách ra?

Nói không khổ sở? Tô Đồng còn không trực tiếp xù lông?

Ngay tại thời điểm Lý Phong không biết nên đáp lại như thế nào, đột nhiên một hồi tiếng chuông điện thoại vang lên. .

Tô Đồng cầm điện thoại di động lên nói: "Uy, cha, ân, ăn rồi, ta đang cùng bằng hữu đi chơi. . . Cái gì, ngươi cùng mẹ từ chức?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, chẳng lẽ Từ Bác đã động thủ với cha mẹ Tô Đồng?

Chương 144. Chinh phục nữ thần tiến độ cột

Chương 107: Chinh phục nữ thần tiến độ cột

"Thật sự là tự mình muốn từ chức? Chỉ vì đến Minh Châu gặp ta?"

Sắc mặt Tô Đồng nhất thời biến thành quái dị.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, vì đến gặp con gái mà từ chức? Thúc thúc a di thật đúng là đủ sảng khoái a!

Bất quá cái này hẳn không phải là nguyên nhân thực sự, đến tầm tuổi như cha mẹ Tô Đồng, một công việc ổn định quan trọng thế nào không cần nói cũng biết, không phải vạn bất đắc dĩ chắc chắn sẽ không từ chức.

Cho nên bọn họ nói như vậy khẳng định là để che giấu cái gì!

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 200 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, hệ thống thăng cấp hoàn thành, Cột tiến độ chinh phục nữ thần mở ra."

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Cột tiến độ chinh phục nữ thần. . . Đó là cái gì?"

Hệ thống bất chợt nảy ra một cái danh từ làm Lý Phong cảm thấy thật lạ lẫm.

Lý Phong mang lòng nghi hoặc tiến vào hệ thống xem xét một

chút, lúc này mới phát hiện ngoài bốn hạng mục thuộc tính cá nhân, khu mua sắm, ba lô, khu mua sắm bằng điểm chinh phục, lại xuất hiện thêm một hạng mục là Cột tiến độ chinh phục nữ thần.

Bấm chọn hạng mục này xong, mấy dòng chữ xuất hiện ở trước mắt Lý Phong.

Nữ thần Ngụy Băng Khanh: Tiến độ 30%

Nữ thần Tống Uyển Quân: Tiến độ 100%

Nữ thần Tô Đồng: Tiến độ 50%

Nữ thần Tưởng Mộng Dao: Tiến độ 10%

Nữ thần Hứa Mạn: Tiến độ 1%

"Đậu phộng, hệ thống còn có chức năng này? !"

Lý Phong kinh ngạc đến mức ngây người, hệ thống hiện lên toàn bộ những nữ thần hắn từng tiếp xúc, đồng thời còn đánh dấu tỷ lệ chinh phục.

Tống Uyển Quân đã yêu thương hắn hết lòng hết dạ, đồng thời hắn còn chiếm được lần đầu của nàng, cho nên tiến độ là 100%.

Mà Tô Đồng cùng hắn mới chỉ đang ở giai đoạn mập mờ, cho nên tiến độ là 50%.

Còn tổng giám đốc băng sơn, Lý Phong cảm giác được nàng có thiện cảm với mình, nhưng nàng vẫn đang ở giai đoạn thăm dò, cho nên tiến độ chỉ có 30%.

Làm Lý Phong không thể nào hiểu được là, cô nàng bạo lực Tưởng Mộng Dao vậy mà hơi có hảo cảm với hắn, trong khi đáng ra nàng ta còn phải muốn giết hắn ấy chứ!

Chẳng lẽ Tưởng Mộng Dao có chút ham mê cuồng bị ngược đãi?

Còn có Hứa Mạn. . . Bọn họ chỉ mới gặp một lần, hệ thống lại thêm cả Hứa Mạn vào, có phải là đang ám chỉ về sau hắn cũng phải chinh phục Hứa Mạn?

Ách, nhiều nữ nhân như vậy, về sau phải thay bao nhiêu quả thận a? Mỗi lần xuống giường có thể đi đường được không đã là vấn đề lớn rồi...

Hệ thống, ngươi có nhất thiết phải cợt nhả như vậy không!

"Hệ thống, căn cứ theo hệ thống phân chia, tổng cộng có mấy loại tiến độ chinh phục, đạt tới cái tiến độ nhất định có phải sẽ nhận được khen thưởng?"

Lý Phong đè xuống suy tư trong lòng, hỏi.

"1%-9% thuộc về giai đoạn mới quen , 10%-29% thuộc về giai đoạn hơi có thiện cảm , 30%-49% thuộc về giai đoạn dần dần chú ý nhau, 50%- 69% thuộc về giai đoạn mập mờ, 70-99% thuộc về giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt, 100% là giai đoạn triệt để chinh phục."

"Cột tiến độ chinh phục nữ thần chỉ là biểu hiện trực quan giúp cho kí chủ dễ dàng biết được quan hệ của mình cùng nữ thần đang ở cấp bậc nào, chứ không có chuyện khen thưởng gì hết."

Hệ thống ngay thẳng hồi đáp.

Lý Phong: ". . ."

Tốt a, chí ít có cái này rồi, hắn có thể biết nữ nhân kia cảm thấy thế nào về mình, vẫn có chút tác dụng.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: B +

Điểm kinh nghiệm: 1300/ 1800

Điểm tích lũy: 25030

Điểm chinh phục: 7

Kỹ năng: 《 Ném chuẩn ném mạnh 》, 《 Chân khí nhập môn 》, 《 Lưu Vân Bộ 》, 《 Siêu cấp thuật cận chiến 》, 《 Sơ cấp Ẩn Thân Thuật 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Không

Nhìn thuộc tính cá nhân một chút, Lý Phong tắt hệ thống đi.

"Cuối tuần này? Tốt a. . . Ta chuẩn bị một chút."

Đúng lúc này, cuộc trò chuyện của Tô Đồng cũng chuẩn bị kết thúc.

Đợi nàng cúp điện thoại, Lý Phong trực tiếp hỏi: "Có phải là nhà của tên anh họ ngươi giở trò quỷ không?"

"Không biết." Tô Đồng lắc đầu, cười khổ nói: "Cha mẹ ta bảo cuối tuần muốn tới đây, làm sao bây giờ?"

Lý Phong: "? ? ?"

Sao lại hỏi ta? Đương nhiên là tiếp đón đàng hoàng a!

"Cha mẹ khẳng định là muốn tới phòng ta. . ." Tô Đồng nhăn nhó nói.

Nghe xong lời này, Lý Phong nhất thời bừng tỉnh đại ngộ.

Đúng a, hắn cùng Tô Đồng đang trong trạng thái nửa ở chung, quan trọng là Tô Đồng đã ngừng hợp đồng thuê phòng cũ, cha mẹ nàng chẳng phải sẽ đến phòng chính hắn?

Hay hắn dọn ra ngoài ở hai ngày?

"Khụ khụ. . . Loại chuyện này khẳng định là không gạt được, chi bằng thẳng thắn với thúc thúc a di một chút." Lý Phong nửa đùa nửa thật nói.

Tô Đồng: "? ? ?"

Sao lời phát ra từ miệng ngươi lại mập mờ như vậy, cái gì mà không gạt được a, ta và ngươi cũng đâu phải người yêu!

"Ta thấy hay là thế này, cuối tuần này về nhà ngươi, vừa vặn ta giúp gia gia chúng ta xem bệnh." Lý Phong suy nghĩ một chút rồi nói.

Tô Đồng vui vẻ, giúp gia gia xem bệnh? Vậy đúng là giải quyết cho nàng một cái tâm bệnh lớn!

Chỉ là nàng vừa muốn gật đầu đáp ứng, lập tức phát hiện có bẫy rập: "Là gia gia của ta, không phải của chúng ta!"

"Gia gia ngươi chính là gia gia ta, chẳng lẽ không đúng sao?" Lý Phong mặt dày mày dạn nói.

". . ." Tô Đồng không còn gì để nói: "Nhưng ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề vừa nãy của ta."

"Vấn đề vừa nãy?" Lý Phong làm bộ không hiểu, bị Tô Đồng hung hăng trừng mắt mới bừng tỉnh đại ngộ nói: "Ngươi nói là cái kia a. . . Vậy ta trả lời, chẳng phải chỉ cần chúng ta không xa rời nhau là được rồi sao?"

Tô Đồng thấy tim ngọt như được rót mật, cái này tuy không phải đáp án nàng muốn nghe, bất quá cũng coi như đạt tiêu chuẩn.

"Thôi đi, ngươi cũng không phải là người yêu ta, ai muốn không xa rời ngươi, vừa rồi ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút."

Nói xong Tô Đồng hân hoan đi trước.

Lý Phong cười một tiếng, vội vàng đuổi theo. . .

Ba ngày sau, hơn 10 giờ sáng, Tô Thành, Thanh Đào trấn, trong một căn nhà.

"Lão Tô, đồ ăn đã đủ chưa, có cần ta đi ra ngoài mua nữa không?"

"Đều đủ rồi, Tiểu Đồng còn bao lâu nữa mới trở về a?"

"Nửa giờ nữa, lúc nãy gọi điện thoại thì đã xuống phi cơ rồi."

Nơi này chính là nhà Tô Đồng, mà hai vợ chồng Tô An quốc cùng Liễu Tĩnh Hà đang vì nghênh đón nữ nhi trở về mà bận rộn đến mức khí thế ngất trời.

Đúng lúc này, hàng xóm Vương Mỹ bên cạnh đi tới cổng.

"Nha, Tĩnh Hà, trong nhà sắp có khách a?" Vương Mỹ hiếu kỳ hỏi.

"Hôm nay Tiểu Đồng trở về." Liễu Tĩnh Hà vừa rửa sạch đồ rồi đặt vào rổ, vừa cười nói.

"Chậc chậc, không chỉ là Tiểu Đồng muốn trở về a?" Vương Mỹ lộ sắc mặt quái dị nói.

"Ừm, Tiểu Đồng nói còn có một nam đồng nghiệp về cùng." Liễu Tĩnh Hà do dự rồi trả lời.

"Nam đồng nghiệp?" Vương Mỹ trực tiếp nâng cao âm điệu: "Là bạn trai a? Được a Tĩnh Hà, ngươi sắp làm mẹ vợ! Không được, là hàng xóm láng giềng, ta nhất định phải giúp ngươi kiểm tra một chút."

"Vừa vặn Tiểu Lệ nhà chúng ta hôm nay cũng mang bạn trai trở về, đến lúc đó để bọn hắn gặp mặt làm quen một chút."

"Các ngươi còn không biết a? Bạn trai Tiểu Lệ còn trẻ đã làm phó tổng giám đốc công ty, nếu như Tiểu Đồng cảm thấy công ty hiện tại không ổn lắm, ta có thể giúp nàng van nài, để Tiểu Đồng tới công ty của bạn trai Tiểu Lệ đi làm."

Vương Mỹ càng nói càng đắc ý, vừa rồi nàng đã đi tới rất nhiều nhà xung quanh nói chuyện này, con gái tìm được bạn trai có bản lĩnh, nàng nhất định phải để mọi người đều biết a!

Thật đúng lúc là, hôm nay Tô Đồng cũng mang bạn trai trở về, đây chính là một cơ hội tốt để Tiểu Lệ dìm Tô Đồng xuống!

Chương 145. Hàng xóm khoe khoang

Chương 108: Hàng xóm khoe khoang

Tô Đồng cùng Vương Lệ là bạn thân, từ tiểu học, trung học tới trung học phổ thông đều chung lớp.

Điểm khác biệt là, Tô Đồng xinh đẹp hơn, học tập cũng giỏi hơn , có thể nói là con nhà người ta trong miệng các vị trưởng bối.

Hai người đồng thời tham gia thi đại học, Tô Đồng thi đậu đại học danh tiếng, mà Vương Lệ chỉ đỗ một trường bình thường, bởi vì chuyện này mà Vương Mỹ có một đoạn thời gian rất lâu cảm thấy không ngẩng đầu lên được.

Nhưng mà! ! !

Con gái nàng biết chọn nam nhân a!

Chỉ cần bạn trai Tiểu Lệ ưu tú hơn bạn trai Tiểu Đồng, chẳng phải là đòi lại mặt mũi sao?

"Tẩu tử, cũng chưa nhất định đâu." Liễu Tĩnh Hà ngượng ngùng cười một tiếng, nói: "Ta đã hỏi Tiểu Đồng, nàng nói bọn họ chỉ là quan hệ đồng nghiệp."

"Khẳng định là do thẹn thùng mới nói dối a." Vương Mỹ ra vẻ người từng trải ngữ nói: "Ngươi ngẫm lại xem, nếu như chỉ là quan hệ đồng nghiệp, Tiểu Đồng sao có thể mang hắn về?"

Liễu Tĩnh Hà không nói lời nào, bởi vì nàng cùng Tô An Quốc cũng nghĩ như vậy, không phải thì sao bọn họ có thể chuẩn bị khí thế ngất trời như thế?

"Được, vậy các ngươi làm tiếp đi, chút nữa ta quay lại."

Nói xong Vương Mỹ vui mừng khấp khởi trở về.

"Hừ, ta thấy Vương Mỹ này rõ ràng không có hảo ý." Tô An Quốc đi vào trong sân, lộ sắc mặt không vui nói.

"Ngươi cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, có phải bạn trai Tiểu Đồng hay không còn chưa nhất định, hơn nữa, chỉ cần hắn đối xử tốt với Tiểu Đồng, thân phận, địa vị có gì trọng yếu? Chỉ cần người một nhà chúng ta vui vẻ là được."

Liễu Tĩnh Hà sao lại nhìn không ra dụng ý của Vương Mỹ, nàng chỉ là lười đi so sánh với người khác mà thôi.

Tô Đồng có thể đoan chính, không bị vật chất dụ hoặc như bây giờ, cũng là vì học được phẩm tính này từ Liễu Tĩnh Hà.

Nửa giờ sau, Tô Đồng mang theo Lý Phong về đến nhà.

Vừa nhìn thấy Lý Phong, cha mẹ Tô Đồng đã cảm thấy hài lòng, cao 1m8, đẹp trai ngời ngời, đủ sức vượt qua 99% nam nhân bình thường.

"Thúc thúc a di, ta tên là Lý Phong, đồng nghiệp của Tô Đồng, lần này tới cũng không mang lễ vật gì, thôi thì có chút hoa quả xin hai người hãy nhận lấy."

Lý Phong đem mấy túi hoa quả đặt ở trên bàn trà, rất có lễ phép nói.

Mua hoa quả là ý tứ của Tô Đồng, nếu không Lý Phong đã mua rượu quý, thuốc lá ngoại quốc, vật phẩm chăm sóc sức khỏe, hoặc là mấy thứ như mỹ phẩm dưỡng da, đồ trang sức...

Nói thế nào cũng là lần đầu tiên đến cửa, không nghiêm túc đối phó sao coi được? Đáng tiếc Tô Đồng quá bướng bỉnh, hắn cũng không tiện nói thêm.

"Tới thì tới a, còn mang quà cáp làm gì." Cha mẹ Tô Đồng không ngừng đánh giá Lý Phong: "Mau ngồi."

Bốn người ngồi xuống, cha mẹ Tô Đồng liền nói bóng nói gió hỏi thăm quan hệ hai người.

Tô Đồng tự nhiên một mực chắc chắn bọn họ chỉ là đồng

nghiệp, hai người tuy đang trong giai đoạn mập mờ, nhưng còn chưa xuyên phá tầng quan hệ cuối cùng, không phải đồng nghiệp thì có thể là gì?

Lý Phong thì biểu lộ vẻ mặt "Các ngươi chắc cũng hiểu", ngồi cười không nói.

Cái này làm cho cha mẹ Tô Đồng lâm vào mơ hồ, chẳng lẽ là nữ nhi quá thẹn thùng, cho nên không dám thừa nhận? Nhưng nàng đã mang cả người về đây rồi, còn có gì để thẹn thùng?

"Cha mẹ, Lý Phong hiểu chút y thuật, ta muốn hắn xem bệnh giúp gia gia."

Tô Đồng biết cha mẹ đang nghi ngờ, trực tiếp tế ra đòn sát thủ.

Nghe xong lời này, cha mẹ Tô Đồng rốt cục tin tưởng Lý Phong không phải bạn trai nữ nhi, trong lúc nhất thời hai người thật sự rất buồn bực, trên mặt tự nhiên toát ra vẻ thất vọng.

Nhưng mà muốn Lý Phong giúp xem bệnh cho lão gia tử. . . Đến cả bác sĩ lâu năm trong bệnh viện lớn cũng bó tay, hắn còn trẻ như vậy có thể làm được sao?

Tô Đồng dở khóc dở cười, Mình đến cùng có phải nữ nhi ruột thịt của họ không a, như thể rất mong chờ nàng được gả ra ngoài vậy!

Đúng lúc này, thanh âm của Vương Mỹ từ bên ngoài truyền vào: "Tĩnh Hà, Tiểu Đồng trở về chưa? Tiểu Lệ cùng bạn trai nàng tới rồi."

Tô Đồng nhất thời nhíu mày: "Nàng sao lại tới đây?"

Lý Phong nghe ra vẻ phiền chán trong lời nói của Tô Đồng, không khỏi hỏi: "Nàng là ai?"

"Một người hàng xóm." Tô Đồng bĩu môi, nhưng cũng không nói cái gì khó nghe.

Liễu Tĩnh Hà đã đứng dậy ra ngoài nghênh đón: "Trở về rồi, mời vào."

Rất nhanh, Vương Mãnh dẫn theo một đôi nam nữ trẻ tuổi đi vào nhà, chính là Vương Lệ cùng bạn trai nàng, Đổng Vĩ.

Trong nháy mắt nhìn thấy Lý Phong, Vương Mỹ cũng sững sờ, ngay sau đó cười nói: "Nha, ngươi chính là bạn trai của Tiểu Đồng? Quả nhiên nhìn đã biết là nhân tài."

"Đây là bạn trai Vương Lệ, Đổng Vĩ, chớ nhìn hắn năm nay mới 28 tuổi, đã là phó tổng giám đốc công ty, lương một năm hơn 1 triệu đấy."

Đổng Vĩ đeo một cái kính gọng vàng, một thân âu phục màu xám, ngũ quan coi như đoan chính, thân cao trên 1m7.

Luận bề ngoài, Lý Phong đã bỏ xa Đổng Vĩ mấy con phố, cho nên Vương Mỹ mới ngây người trong nháy mắt, bất quá không vấn đề gì, một người nam nhân có ưu tú hay không thì không thể chỉ nhìn bề ngoài, quan trọng phải xem năng lực kiếm tiền.

Ở phương diện này, Vương Mỹ tin tưởng Đổng Vĩ có thể nghiền ép Lý Phong!

Vương Lệ có tướng mạo chừng 6 7 điểm, ăn mặc trang điểm một phen rồi đặt trong đám người vẫn rất dễ dàng làm người qua đường chú ý, bất quá so với Tô Đồng mà nói nàng vẫn còn kém một chút.

Mọi người làm quen xong, Đổng Vĩ hỏi: "Lý tiên sinh, các ngươi trở về bằng gì?"

Tô Đồng: "Đi máy bay."

Lý Phong: "Đón xe."

Hai người liếc nhau, Lý Phong bổ sung: "Xuống phi cơ rồi đón xe trở về."

"A." Trong mắt Đổng Vĩ lóe lên một tia khinh thường, gật gật đầu.

"Đi máy bay rất tốt, bớt lo nghĩ, không giống như Đổng Vĩ, Tiểu Lệ, tự lái xe trở về, một đường xóc nảy mệt mỏi." Vương Mỹ tiếp

lời: "May mà Đổng Vĩ có xe Mercedes, ít nhiều gì cũng có thể thoải mái dễ chịu hơn một chút."

"A đúng rồi, Tiểu Lệ a, xe của Đổng Vĩ tên đầy đủ là gì?"

"Mercedes-Benz E300L, giá bán 500 ngàn." Vương Lệ hếch cái cằm lên, cao ngạo nói.

"Đúng đúng đúng, Mercedes-Benz E300L, ngươi xem trí nhớ của ta kìa, Đổng Vĩ vừa nói một lần ta đã quên mất." Vương Mỹ cười ha hả nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Các ngươi có thể khoe khoang lộ liễu hơn một chút nữa không?

Thảo nào vẻ mặt Tô Đồng phiền chán như vậy, hóa ra biết rõ tính nết nhà này!

Cha Tô Đồng nhíu mày, không nói câu nào, Tô mụ cũng chỉ là cười cười một chút, xem ra có chút xấu hổ.

Còn Tô Đồng. . . Đã sớm quay mặt nhìn đi hướng khác, rất rõ ràng, nàng đã sớm dự liệu sẽ có loại chuyện này phát sinh.

"Lý Phong, ta nghe Tĩnh Hà nói ngươi cùng Tiểu Đồng là đồng nghiệp, trong công ty ngươi có chức vị gì a?" Vương Mỹ hiếu kỳ hỏi.

Đổng Vĩ cùng Vương Lệ cũng thu hồi vẻ đắc ý, chậm rãi đợi Lý Phong cho ra đáp án.

"Cái này. . . Đừng nói chuyện chức vị, đừng nói chuyện chức vị." Lý Phong lộ vẻ xấu hổ nói.

Nghe xong lời này, Vương Mỹ nhất thời yên lòng: "Vậy thật không có ý tứ nha, mọi người là hàng xóm láng giềng, cũng không phải là người ngoài."

"Đúng đấy, ta cùng Tiểu Đồng là bạn thân, có cái gì mà không thể nói a." Vương Lệ cười nhạo.

Tô Đồng hơi biến sắc, muốn lên tiếng phản pháo, Lý Phong vội vàng nháy mắt với nàng, nói tiếp: "Ta chỉ là một tiểu trợ lý mà thôi."

Nghe thấy lời ấy, vẻ khinh thường trên mặt ba người Vương Mỹ liền lộ rõ ra ngoài.

"Vậy một tháng tiền lương của ngươi dù sao cũng phải có năm sáu ngàn a?" Vương Mỹ triệt để trầm tĩnh lại.

Một là trợ lý, một là phó tổng giám đốc, người nào ưu tú hơn còn phải hỏi sao? Còn tiền lương. . . Nàng cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút, chắc chắn sẽ không thể nào cao hơn Đổng Vĩ.

"Ừm nhiều hơn năm, sáu ngàn một chút, một tháng chỉ có 100 ngàn thôi." Lý Phong từ tốn nói.

Vương Mỹ: ". . ." .

Đổng Vĩ: ". . ."

Tô Lệ: ". . ."

Chương 146. Sắc bén phản kích!

Chương 109: Sắc bén phản kích!

Ngươi xác định đây chỉ là hơn 5,6 ngàn một chút? Con mẹ nó còn nhiều hơn mười mấy lần a!

Thế nhưng Đổng Vĩ người ta là phó tổng lương mới được một năm 1 triệu, ngươi chỉ là một tiểu trợ lý mà thôi, dựa vào cái gì tiền lương cũng là 100 ngàn? Chém gió bị vấp à!

"Ha ha, Lý tiên sinh thật sự là tuổi trẻ tài cao a." Đổng Vĩ đùa cợt nói.

"Tĩnh Hà, tìm con rể a, trọng yếu nhất phải xem đối phương nhân phẩm thế nào, người thích nói láo tuyệt đối đừng có chọn." Vương Mỹ dùng giọng âm dương quái khí nói.

Bọn họ còn lâu mới tin Lý Phong thật sự có tiền lương 100 ngàn 1 tháng, dù sao tiền lương cũng là chuyện riêng tư, hơn nữa người khác không thể biết rõ, còn không phải muốn nói bao nhiêu cũng được?

Mạo xưng là trang hảo hán mà thôi, chém gió để khỏi bị mất mặt!

Sắc mặt cha mẹ Tô Đồng đều có chút khó coi, bọn họ cũng hoài nghi tính chân thật trong lời nói của Lý Phong, ấn tượng tốt đẹp trước đó đã tiêu tán đi không ít.

Bất quá bọn hắn càng chán ghét Vương Mỹ, không phải chỉ là nữ nhi tìm được bạn trai sao, đến nhà bọn hắn khoe khoang làm gì a! Có bệnh!

"Vương thẩm, ngươi. . ." Tô Đồng nghiêm mặt, muốn mở miệng nói giúp Lý Phong.

Với sự coi trọng Ngụy tổng dành cho Lý Phong, Ngụy tổng cho Lý Phong 100 ngàn tiền lương cũng không phải không được.

Hơn nữa, Lý Phong tùy tiện ra tay đều là mấy triệu, 100 ngàn này rất nhiều sao? Thật sự là có mắt không tròng!

"Khụ khụ." Lý Phong nháy mắt, nói tiếp: "Vương thẩm nói không sai, con rể thích nói láo tuyệt đối đừng có chọn!"

Tuy Vương Mỹ nói chuyện làm hắn rất khó chịu, nhưng bây giờ không phải thời điểm phản kích, với tính cách nhỏ mọn của hệ thống, hắn đoán chắc lập tức sẽ có nhiệm vụ mới.

Chờ nhiệm vụ được ban xuống, liền có thể đánh mặt ba người Vương Mỹ, lại có thể cầm về khen thưởng, như thế mới thoải mái!

Đến cả Lý Phong cũng phải thừa nhận, Vương Mỹ quả thực không giống bình thường. Nếu là người khác thì hắn đã chán rồi cáo từ ra về, thế nhưng bà ta lại cố níu lấy không chịu nhả ra. Chỉ thấy tròng mắt Vương Mỹ xoay động, lập tức tìm ra nơi đột phá: "Tĩnh Hà, lần đầu Tiểu Lý tới đây mang cho các ngươi cái gì a?"

"Cái này. . ." Liễu Tĩnh Hà do dự, vốn nàng cảm thấy Lý Phong tới nhà có thể mang theo chút hoa quả đã rất tốt, nhưng bị Vương Mỹ hỏi như vậy, nàng đột nhiên không quá muốn mở miệng.

Thấy thế, Vương Mỹ liền biết Lý Phong không mang cái gì quý giá tới, không giấu nổi đắc ý nói: "Các ngươi còn không biết a, Đổng Vĩ lần đầu tiên tới nhà đã cho cha Tiểu Lệ một thùng Phi Thiên Mao Đài, còn cho ta một cân Tổ Yến đấy."

"Mẹ, ngươi cùng cha phải chiêu đãi Đổng Vĩ thật tốt vào, hắn vì mua những lễ vật này mà tiêu tốn 30 ngàn đấy." Vương Lệ ở một bên không khỏi đắc ý nói.

Khóe miệng Đổng Vĩ nhẹ nhàng cười một chút, đẩy gọng kính mắt, đồng thời vụng trộm nhìn Tô Đồng, kết quả là Tô Đồng căn bản lại không thèm để ý hắn, cái này khiến hắn rất thất vọng.

Muốn thể hiện trước mặt mỹ nữ đã là bệnh chung của rất nhiều nam nhân, Đổng Vĩ cũng không ngoại lệ.

Hắn thấy chức vị lẫn thu nhập của mình đều vững vàng đè đầu Lý Phong xuống, lại xuất thủ hào phóng, Tô Đồng dù sao cũng phải hâm mộ một chút a? Kết quả Tô Đồng lại không chút phản ứng, con mẹ nó cái này. . .

"Nha, hoa quả này là do Tiểu Lý mang đến a? Cái này cũng không giống như lễ vật của người có tiền lương 100 ngàn a." Vương Mỹ nhìn mấy túi hoa quả trên bàn, chế nhạo nói .

"Lễ vật chỉ là một phần tâm ý, có lòng là được, với cả Tiểu Lý cùng Tiểu Đồng chỉ là quan hệ đồng nghiệp. . ." Liễu Tĩnh Hà gượng cười nói.

Hai mẹ con Vương Mỹ liếc nhau, đều nhìn ra được vẻ trào phúng từ đôi mắt đối phương.

Thấy Lý Phong bị Đổng Vĩ nghiền ép, liền không thừa nhận Lý Phong là bạn trai của Tô Đồng? Cái thao tác này đúng là rất xảo diệu a! Nói ra cũng không sợ bị người khác chê cười!

"Thật sự chỉ là đồng nghiệp sao? Ngươi sẽ không phải là cảm thấy Tiểu Lý không đủ ưu tú, cho nên muốn chia rẽ hai người bọn họ chứ? Tuyệt đối đừng làm vậy a!"

"Ta thấy Tiểu Lý rất trẻ, cố gắng một chút nữa, lăn lộn tới chức trưởng phòng hẳn vẫn có khả năng, dù sao không phải tất cả nam nhân đều ưu tú giống như Đổng Vĩ nhà ta." Vương Mỹ mười hai phần hài lòng nhìn Đổng Vĩ.

Đổng Vĩ rụt rè cười một tiếng: "A di quá khen, ta cũng chỉ là nắm chặt được cơ hội mà thôi."

Tiếp theo hắn nhìn về phía Lý Phong, dùng tư cách người bề trên nói: "Tiểu Lý, ngươi chỉ cần sửa lại bệnh thích khoác lác, bỏ nhiều tinh lực vào công việc hơn, chắc chắn chức vị cùng thu nhập sẽ từ từ tăng tiến."

"Vẫn là Đổng Vĩ nhà chúng ta biết nói chuyện." Vương Mỹ tán dương không thôi.

"Ngươi cũng nghe được a? Nếu như ngươi gặp phải vấn đề gì trong công việc, vậy có thể thỉnh giáo Đổng Vĩ một chút, hắn tuy

rằng là phó tổng giám đốc cao quý, nhưng vẫn rất bình dị gần gũi."

"Dù sao ta cùng Tiểu Đồng cũng là bạn thân, nên mọi người đều không phải ngoại nhân." Vương Lệ lộ vẻ mặt kiêu ngạo nói.

Sắc mặt cha mẹ Tô Đồng càng thêm khó coi, dù Lý Phong không phải bạn trai Tiểu Đồng, nhưng cũng là khách nhân nhà bọn hắn, ba người Vương Mỹ đang muốn làm gì đây!

Tô Đồng đã sắp giận quá hóa cười, dưới cái nhìn của nàng, ba người Vương Mỹ tựa như ăn mày chế giễu vương tử, quả thực là buồn cười đến cực điểm!

Nếu như bọn họ biết Lý Phong trực tiếp cho nàng 8 triệu, không biết bọn họ sẽ có cảm tưởng thế nào!

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch lên: "Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Phản kích sắc bén."

"Mục tiêu: Dùng hành động thực tế nói cho ba người Vương Mỹ biết, Đổng Vĩ so sánh với ký chủ chỉ là một tên rác rưởi."

"Khen thưởng: 200 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

"Chú thích: Là vũ khí bá đạo nhất uy vũ nhất Cửu Thiên Thập Địa, hệ thống đã giúp kí chủ an bài xong xuôi hết thảy.

Chỉ cần kí chủ đồng ý tiêu hao 2000 điểm tích lũy, liền có nhân viên mang tới một chiếc S350L mới tinh, cùng với chìa khóa và giấy chứng nhận bất động sản của một căn nhà diện tích 142m vuông trong khu thành thị Long Tường.

Có muốn lập tức tiêu hao 2000 điểm tích lũy để hoàn thành giao hàng?"

Xem hết giới thiệu, Lý Phong cười.

Không hổ là vũ khí uy vũ nhất Cửu Thiên Thập Địa, vậy mà sớm đã an bài hết thảy!

Chẳng lẽ hệ thống biết trước sẽ có sự tình này?

Bất kể như thế nào, cảm giác này. . . Thoải mái vô cùng !

"Đồng ý."

Lý Phong thầm nói một câu, lập tức khấu trừ 2000 điểm tích lũy.

"Nửa giờ sau chuyển phát nhanh sẽ đến, kí chủ nhớ làm tốt chuẩn bị kí nhận."

Thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

Tắt hệ thống đi, Lý Phong đùa cợt nói: "Thỉnh giáo thì thôi đi, dù sao thu nhập của hắn còn không nhiều bằng ta."

Ý cười cứng lại trên khuôn mặt Đổng Vĩ !

"Nếu ngươi đã có thu nhập cao như vậy, vì sao tới nơi này chỉ mang theo mấy túi hoa quả a? Cái này có chút quá mộc mạc rồi!" Đổng Vĩ cười lạnh không thôi.

"Đúng đấy, dù sao cũng là lần thứ nhất đến cửa, ngươi chỉ mang hoa quả. . . Có chút không còn gì để nói a." Vương Mỹ dùng giọng âm dương quái khí nói.

"Tiểu Đồng, một người nam nhân có yêu ngươi hay không, vậy phải xem hắn bỏ ra bao nhiêu tiền vì ngươi. Nam nhân nhỏ mọn giống như Lý Phong, thật không thể chấp nhận nổi." Vương Lệ đầy vẻ khinh miệt thuyết giáo.

Tô Đồng hơi biến sắc, đang muốn nói ra chuyện Lý Phong "cho" nàng 8 triệu.

Đúng lúc này, Lý Phong nhìn về phía cha mẹ Tô Đồng nói: "Thúc thúc a di, thực ra lần này tới ta còn mua thêm một chút lễ vật."

Cha mẹ Tô Đồng lộ vẻ kinh ngạc, Tô Đồng cũng đầy mờ mịt.

"Ồ? Lễ vật gì a, lấy ra cho chúng ta nhìn xem." Vương Lệ vẫn như cũ đầy khinh miệt nói.

Đổng Vĩ thì ngạo nghễ lắc đầu, Lý Phong hai tay trống trơn, chẳng lẽ muốn biến ra lễ vật từ không khí? Diễn trò đến mức này đúng là nực cười!

Lý Phong cười nhạt một tiếng: "Cũng không phải vật quý trọng gì."

Nghe thấy lời ấy, ba người Tô Lệ, Đổng Vĩ, Vương Mỹ liền muốn lần nữa mở miệng trào phúng. .

"Chỉ là một chiếc Mercedes S350L, cộng thêm một căn nhà rộng 142 mét vuông khu Long Tường mà thôi." Lý Phong nói tiếp.

Ba người Vương Mỹ há hốc mồm, trực tiếp sững sờ tại chỗ!

Chương 147. Giả danh lừa bịp?

Chương 110: Giả danh lừa bịp?

Vương Mỹ ba người thật sự phát mộng!

Biết khoác lác không bị đánh thuế nên mới dám mạnh mồm đúng không?

Lại còn Mercedes-Benz S350L, một căn nhà 142 mét vuông, ở đâu ra? Lấy ra cho chúng ta xem thử a!

Dù là đốt vàng mã cho người chết ngươi cũng phải cầm theo mấy mô hình giấy a? Hai tay trống trơn mà nói nghiêm túc như vậy? Khôi hài!

Tô An Quốc và Liễu Tĩnh Hà cũng nhíu mày, bọn họ không quan tâm Lý Phong có tiền hay không, dù Lý Phong thật sự là bạn trai Tiểu Đồng, bọn họ cũng không có ý kiến gì!

Bọn họ không có nhiều tiền nhưng bao năm qua chẳng phải vẫn sống rất tốt? Chỉ cần người nhà hòa hòa thuận thuận, vợ chồng ân ái có thừa là đủ rồi.

Nhưng bọn họ chướng mắt loại người miệng lưỡi dẻo quẹo, bọn họ sẽ cảm thấy chán ghét từ đáy lòng!

Chỉ Tô Đồng biết Lý Phong đủ tài lực này, bất quá Lý Phong mua xe cùng phòng bao giờ, những ngày này hắn căn bản không rời khỏi Minh Châu a, chẳng lẽ là tìm người làm thay?

"Tĩnh Hà a, ta cũng không biết nên nói cái gì nữa rồi." Vương Mỹ đùa cợt lắc đầu: "Bỏ đi, vốn còn muốn để Đổng Vĩ cùng Tiểu Lý làm quen một chút, nhưng hắn đã là người như thế. . . Không quen cũng được!"

"Ta cũng cảm thấy như vậy." Đổng Vĩ cười khẩy, lắc đầu nói: "Đi thôi Tiểu Lệ, chúng ta về nhà."

Vương Lệ nhìn Lý Phong hừ lạnh một tiếng, hếch cái cằm lên giống một con khổng tước cao ngạo, ôm cánh tay Đổng Vĩ, muốn rời khỏi nơi này.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, thầm nghĩ biện pháp giữ bọn họ lại.

Chuyển phát nhanh còn nửa giờ nữa mới đến, không để bọn hắn tận mắt thấy, nhiệm vụ không hoàn thành thì làm sao bây giờ?

Ngay tại thời điểm Lý Phong vừa muốn mở miệng, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một hồi tiếng động cơ, tiếp theo liền nghe thấy một tiếng kêu to: "An Quốc, ngươi có nhà không?"

"Đức Hữu ca làm sao lại tới?" Liễu Tĩnh Hà hơi biến sắc.

"Ta đi ra xem một chút." Sắc mặt Tô An Quốc biến ảo mấy lần, đứng dậy ra nghênh đón.

"Người tới là ai?" Lý Phong nhỏ giọng hỏi.

"Bác của ta, cũng là cha Từ Bác." Tô Đồng lộ sắc mặt ngưng trọng nói.

Bởi vì Từ Đức Hữu đột nhiên tới chơi, Vương Mỹ tạm thời bỏ suy nghĩ rời đi, nàng cũng muốn nhìn xem Từ lão bản tìm đến Tô An Quốc là vì chuyện gì.

Rất nhanh, Tô An Quốc liền dẫn Từ Đức Hữu đi vào nhà.

Sau khi nhìn thấy Lý Phong cùng Đổng Vĩ, Từ Đức Hữu nhất thời sững sờ: "Hai vị này là?"

"Hắn tên Đổng Vĩ, là bạn trai Tiểu Lệ, hắn tên là Lý Phong, đồng nghiệp của Tiểu Đồng." Liễu Tĩnh Hà liền vội vàng giới thiệu.

"Đổng Vĩ, Từ lão bản mở một nhà máy gỗ, tư sản vượt quá trăm triệu đấy, ngươi phải hảo hảo làm quen với Từ lão bản một phen." Vương Mỹ lập tức nói.

"Xin chào Từ lão bản, ta là phó tổng giám đốc công ty Tư Minh, ngài gọi ta Tiểu Đổng là được."

Đổng Vĩ vốn đang có vẻ mặt kiêu ngạo, nhưng nghe được lời Vương Mỹ lập tức hạ thấp tư thái, móc ra một tấm danh thiếp cung kính đưa tới trước mặt Từ Đức Hữu.

Hắn chỉ là một phó tổng lương 1 năm 1 triệu, ở trước mặt lão đại tư sản hơn trăm triệu căn bản không có tư cách cao ngạo.

Từ Đức Hữu tiếp nhận danh thiếp, sắc mặt lạnh nhạt gật gật đầu, không có ý tứ muốn trao đổi danh thiếp với Đổng Vĩ .

Cái này khiến Đổng Vĩ có chút xấu hổ, Vương Mỹ, Vương Lệ cũng chỉ là ở một bên cười cười, không dám nói thêm cái gì.

Từ Đức Hữu cũng không phải người giống Tô An Quốc, hắn là bá chủ một phương ở Thanh Đào trấn, nên hắn làm gì các nàng cũng chỉ có thể lộ vẻ vui cười.

Đây chính là sức mạnh của đồng tiền, nó quyết định địa vị cùng quyền lực của một người!

Từ Đức Hữu không phản ứng lại với Đổng Vĩ, ngược lại dò xét Lý Phong rất lâu: "Ngươi chính là Lý Phong?"

Cha mẹ Tô Đồng còn có cả đám người Vương Mỹ đều hơi biến sắc, xem ra Từ Đức Hữu đã nghe nói qua tên tuổi của Lý Phong, đây là có chuyện gì?

"Ngươi chính là cha của Từ Bác?" Lý Phong hỏi ngược lại.

Đám người Vương Mỹ giật mình, Lý Phong dám dùng loại giọng điệu này nói chuyện với Từ Đức Hữu?

"Hừ!" Từ Đức Hữu nghiêng đầu đi, nhìn cha mẹ Tô Đồng nói: "Ta hôm nay đến đây cũng là để nói cho các ngươi biết lý do tại sao công ty khai trừ các ngươi."

"Mấy ngày trước Tiểu Bác đi tới Minh Châu gặp Ngô lão bản nói chuyện làm ăn, muốn Tiểu Đồng tới uống rượu cùng, kết quả bị tên Lý Phong này quấy nhiễu!"

"Đơn hàng hơn 3 triệu thuần lợi nhuận a, cứ như vậy bay mất rồi, không đuổi các ngươi ta biết giải thích thế nào với nhân viên

khác công ty? !"

"Các ngươi muốn trách thì hãy trách Lý Phong này a, hắn chỉ là một trợ lý giám đốc, vậy mà dám giả mạo phú nhị đại, còn cầm một tấm hóa đơn 8 triệu giả để lừa bịp, các ngươi vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, miễn cho con gái ruột bị người ta lừa gạt."

Nói đến đây, hắn lại lạnh lùng nhìn Tô Đồng một cái.

Từ Bác trở về Minh Châu liền nói việc này cho hắn biết, mới đầu hắn cũng bị Lý Phong dọa cho phát sợ, cho nên mới không lập tức ra tay với Tô An Quốc, Liễu Tĩnh Hà.

Nhưng sau khi hắn sai người hỏi thăm được thân phận Lý Phong, nhất thời không bình tĩnh nổi.

Một tiểu trợ lý rách nát mà thôi, phú nhị đại cái gì? Tấm chi phiếu kia khẳng định là giả, hoặc là hắn dùng chi phiếu của công ty!

Dưới sự phẫn nộ, Từ Đức Hữu trực tiếp tìm cớ đuổi Tô An Quốc cùng Liễu Tĩnh Hà.

Ba người Vương Mỹ nhất thời cười trên nỗi đau của người khác, hóa ra Từ Đức Hữu là đến gây sự với Lý Phong a, lần này có trò vui để xem rồi!

Sắc mặt cha mẹ Tô Đồng càng thêm khó coi, chi phiếu giả? Giả danh lừa bịp? Phá hư việc làm ăn của Từ Đức Hữu?

Chẳng lẽ Lý Phong thật sự là một tên lừa gạt?

Tô Đồng ở một bên tức đến mức xanh mét mặt mày, cha mẹ quả nhiên là bị khai trừ, đáng giận thật!

Ánh mắt Lý Phong trở nên sắc bén, trong lòng cười lạnh không thôi.

"Từ lão bản, ngươi không biết a, vừa rồi Lý Phong còn nói hắn mới mua cho An Quốc một chiếc Mercedes S350L cùng một căn nhà 142 mét vuông đấy." Vương Mỹ vừa cười vừa nói.

"Còn có việc này?" Từ Đức Hữu nhất thời kinh ngạc bật cười: "Quả nhiên là một tên đại lừa gạt!"

"An Quốc, Tĩnh Hà, nể mặt chúng ta là thân thích, cho nên ta mới tới đây nói chuyện, không muốn hai bên có hiểu lầm gì."

"Nếu các ngươi sinh hoạt khó khăn muốn mượn tiền, ta cũng sẽ suy xét cho các ngươi mượn, bất quá thân thích thì thân thích, lãi vẫn phải tính."

"Tiểu Đồng, về sau tìm bạn trai nhất định phải cảnh giác cao độ, kẻo bị người ta bán đi cũng không biết. Ta về đây!"

Vừa nói xong, Từ Đức Hữu liền muốn rời khỏi nơi này.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng hỏi thăm: "Xin hỏi Lý tiên sinh ở chỗ này sao, chuyển phát nhanh của ngài đến rồi."

Mọi người nghi hoặc nhìn ra ngoài, liền thấy một nam nhân viên hãng chuyển phát nhanh đang đứng tại cửa ra vào.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, cười nói: "Xe cùng chìa khoá nhà đã đến, các ngươi có muốn đi xem không?"

Đám người Vương Mỹ nhất thời kinh nghi bất định, chẳng lẽ Lý Phong thật sự đã mua xe hơi cùng nhà?

"Lại muốn lừa bịp?" Từ Đức Hữu cười to mấy tiếng, hừ lạnh nói: "Ta đúng là muốn nhìn xem ngươi có thể làm được chuyện gì!"

Vừa nói xong, Từ Đức Hữu là người đầu tiên đi ra ngoài xem.

Mọi người đi tới bên ngoài, quả nhiên thấy một chiếc xe vận tải dừng ở đầu ngõ.

Nhân viên chuyển phát nhanh xác nhận được thân phận của Lý Phong, liền mở ổ khóa hàng ra, một chiếc xe mới tinh màu đen xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

"Tê!" Đám người Vương Mỹ nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh!

Thật đúng là Mercedes-Benz S350L? !

Xe này thật sự là Lý Phong mua? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng này! !

Lúc này nhân viên chuyển phát nhanh lấy ra một cái túi giao cho Lý Phong, cung kính nói: "Lý tiên sinh, đây là giấy phép lái xe cùng chìa khóa xe, còn có giấy chứng nhận bất động sản và chìa khóa gian phòng 10-2-1503 ở tiểu khu Long Tường, ngài kiểm tra đi."

Nghe thấy lời ấy, đám người Vương Mỹ như bị sét đánh!

Chương 148. Luân phiên bạo kích!

Chương 111: Luân phiên bạo kích!

Thật sự là một chiếc Mercedes S350L cộng thêm một căn nhà trong khu Long Tường, Lý Phong nói không sai chút nào!

Giờ khắc này Vương Mỹ đã triệt để trợn tròn mắt!

Đổng Vĩ càng là ngây ngẩn, vẻ mặt không dám tin tưởng.

Còn Tô Lệ, vẻ kiêu ngạo tđã không còn, thay vào đó là ước ao ghen tị!

Mà Từ Đức Hữu thì kinh nghi bất định nhìn nhân viên chuyển phát nhanh hỏi: "Tiểu hỏa tử, xe này cùng giấy chứng nhận bất động sản đều là của Lý Phong?"

Tuy hết thảy đều giống như thật, nhưng Từ Đức Hữu vẫn không tin!

"Đúng a, có vấn đề gì không?" Nhân viên chuyển phát nhanh lộ vẻ mặt kỳ lạ.

Hắn đã nói minh bạch như thế, người này làm sao còn loại vấn đề ngu ngốc này, trong đầu không phải bị khiếm khuyết gì chứ?

"Có vấn đề, vấn đề lớn!" Từ Đức Hữu bùng nổ: "Hắn chỉ là một tiểu trợ lý, lấy đâu ra tiền mua xe sang trọng, lấy đâu ra tiền mua phòng? Các ngươi khẳng định là lầm lẫn rồi!"

Mercedes-Benz S350L mua mới tinh là hơn một triệu, 1 mét vuông đất trong khu Long Tường khoảng 20 ngàn, 142 mét vuông cũng là hơn 2,8 triệu, cộng vào đã trên dưới 4 triệu.

Nếu như mua để chính mình dùng cũng thôi đi, nhưng xe cùng phòng đều mua để tặng người khác!

Không phải loại người có gia sản mấy chục triệu hơn trăm triệu, tuyệt đối không có khả năng xuất thủ xa hoa như vậy!

Nếu Lý Phong có nhiều tiền như vậy, tại sao còn đi làm trợ lý? Não bị hỏng à!

"Lý tiên sinh có chức vị gì nhất thiết phải liên quan tới việc hắn có bao nhiêu tiền sao?" Nhân viên chuyển phát nhanh trợn mắt một cái, bất đắc dĩ nói.

Hắn còn tưởng là chuyện gì, hóa ra là hoài nghi Lý tiên sinh, giấy phép lái xe, giấy chứng nhận bất động sản đều là giấy trắng mực đen rõ ràng như vậy, còn có thể sai lầm được? Khôi hài!

"Không có sao?" Từ Đức Hữu sững sờ.

Ba người Vương Mỹ cũng lộ vẻ mờ mịt, trong quan niệm của bọn họ, chức vị cao thấp khẳng định phải có quan hệ trực tiếp với tài sản một người mới đúng.

Tựa như chủ tịch nước sẽ có thu nhập khẳng định cao hơn bộ trưởng, bộ trưởng sẽ có thu nhập cao hơn phó phòng.

Nhân viên chuyển phát nhanh lắc đầu bật cười: "Bạn học thời sinh viên của ta là tài xế xe buýt, nhưng ngươi có biết người ta có bao nhiêu căn nhà ở Tô Thành không? Mười căn, tiền bảo hiểm bồi thường nếu phá dỡ là 20 triệu!"

Từ Đức Hữu: ". . ."

Đám người Vương Mỹ: ". . ."

Con mẹ nó. . . Tên nhân viên chuyển phát nhanh này nói chuyện thật có đạo lý, bọn họ vậy mà vô lực phản bác!

Chẳng lẽ là gia cảnh nhà Lý Phong rất giàu có?

Nghĩ đến khả năng này, Vương Mỹ cảm thấy thật không tốt.

Đổng Vĩ càng là hận đến mức cắn chặt hàm răng, hắn nỗ lực phấn đấu bao nhiêu năm mới đạt tới độ cao bây giờ?

Nhưng mà Lý Phong thì sao, năng lực không bằng hắn, nhưng gia cảnh giàu có, nắm giữ số lượng tài phú làm hắn đỏ mắt ghen tị! Vận mệnh tại sao bất công như thế!

Sắc mặt cha mẹ Tô Đồng nhất thời có chút xấu hổ, bọn họ trước đó còn hoài nghi Lý Phong là loại người chỉ biết chém gió, kết quả phát hiện người ta hoàn toàn là nói được làm được, cái này thật xấu hổ. . .

"Trước đó bác trai nói chi phiếu 8 triệu là giả, vậy các ngươi nhìn xem đây là cái gì."

Tô Đồng lấy điện thoại mở ra số dư còn lại trong ngân hàng, cho mọi người nhìn một cái.

"8... 8,12 triệu? !" Vương Mỹ thấy rõ ràng số dư, liền nhịn không được lên tiếng kinh hô.

" 8 triệu này là Lý Phong cho ta mượn, hắn nói là mượn, nhưng ta biết hắn căn bản không cần ta trả."

"Không chỉ như thế, khi vừa mới quen biết hắn đã mua cho ta hơn 2 triệu tiền lễ vật, tuy nhiên ta không muốn."

Nói đến đây trên mặt Tô Đồng hiện ra một tia chần chừ, nhưng ngay sau đó nàng lạnh giọng nói: "Tuy Lý Phong chỉ là trợ lý giám đốc, nhưng hắn đã được Ngụy tổng bỏ ra số tiền lớn để thuê!"

"Thành tựu tương lai của Lý Phong, làm sao một phó tổng nho nhỏ có thể so sánh?"

"Có số tiền này, nhà chúng ta sao cần phải vay tiền người khác? ! Nực cười."

Vương Mỹ chỉ cảm thấy đầu mình ong ong, Lý Phong trực tiếp cho Tô Đồng 8 triệu, mới quen đã đưa tặng lễ vật hơn 2 triệu? Vì sao Tiểu Lệ không có vận khí tốt như vậy!

Vương Lệ đã trực tiếp ghen tị muốn chết!

Nàng cho rằng mình có thể tìm được nam nhân ưu tú như Đổng Vĩ đã đủ để làm đại bộ phận nữ nhân ghen ghét, nhưng vừa so

sánh với bạn trai Tô Đồng, Đổng Vĩ chỉ là đồ bỏ đi a!

Đổng Vĩ càng là cảm thấy trên mặt nóng bỏng đau rát, vừa rồi hắn mới tỏ ra vô cùng kiêu ngạo trước mặt Lý Phong, lại còn khoe khoang xe hơi, chức vị, thu nhập.

Nhưng kết quả thì sao? Lý Phong vừa ra tay đã đưa cho Tô gia một chiếc xe 1 triệu, một căn phòng, trước đó còn cho Tô Đồng 8 triệu, lễ vật hơn 2 triệu!

Tiền lương 1 triệu 1 năm của hắn đột nhiên biến thành trò cười!

Cảm xúc của Từ Đức Hữu cũng rất không tốt, hắn lo lắng Tô An Quốc tìm hắn vay tiền, cho nên sớm nói chuyện tính lãi, kết quả Tô Đồng có hơn 8 triệu!

Tiền mặt lưu động của nhà hắn cũng không nhiều hơn con số này bao nhiêu!

Lần này, mặt mũi bị đánh thật đau!

Còn cha mẹ Tô Đồng, bọn họ cũng thấy tâm tình rất phức tạp, bất quá những thứ này đều không trọng yếu, trọng yếu là Lý Phong vì sao lại đối xử tốt với Tiểu Đồng như vậy? !

Mọi người ở đây đang chấn kinh, một hồi tiếng chuông điện thoại gấp rút vang lên.

Từ Đức Hữu lấy điện thoại di động ra xem xét, sắc mặt lại biến!

Gọi điện thoại cho hắn chính là người giúp hắn tra tìm thân phận Lý Phong, họ Trần, ở thành phố Minh Châu coi như có chút năng lượng.

"Lão Trần, con mẹ nó ngươi bẫy ta a!" Từ Đức Hữu vừa tiếp nhận điện thoại liền chửi một câu.

Nếu không phải lão Trần nói Lý Phong chỉ là một tên trợ lý, thì sao hắn có thể bị Lý Phong đánh mặt?

"Cái gì? ! Trong dạ yến từ thiện ném ra hơn hai trăm triệu? Ngươi nói là Lý Phong? !"

Từ Đức Hữu kinh hô, làm cho đám người Vương Mỹ, Đổng Vĩ lần nữa lâm vào sợ hãi!

"Không phải chứ. . . Ngươi có phải đang đùa ta? 100 triệu mua bút máy, 100 triệu mua bộ nội y, trong đầu có. . ."

Nói đến đây, Từ Đức Hữu nhìn Lý Phong, nuốt chữ "nước" trở về trong bụng.

Đám người Vương Mỹ đều phát mộng!

Bút máy, nội y gì mà giá trị 100 triệu, con mẹ nó ngươi đang nói là Zimbabwe tệ à!

(Zimbawe bị lạm phát rất cao cho nên muốn mua 1 chiếc bánh mì cần phải cầm 1 cục tiền dày hơn một mét ra chợ, dân nơi đó đang quay lại thời kì lấy vật đổi vật)

"Tốt a, ta biết rồi, cám ơn ngươi nhắc nhở."

Từ Đức Hữu thất hồn lạc phách cúp điện thoại, mạnh mẽ nở một nụ cười nhìn Lý Phong nói: "Xin lỗi Lý thiếu, nãy giờ ta đã nói nhiều lời đắc tội, xin Lý thiếu đừng trách."

Từ Đức Hữu đã thật sự sợ hãi, loại người có thể tùy tiện ném ra 200 triệu như Lý Phong, muốn thu thập hắn còn chẳng phải sự tình đơn giản?

Hắn hiện tại chỉ cầu Lý Phong không ghi hận hắn, như vậy đã phải cảm tạ tổ tiên phù hộ rồi!

"Ngươi còn chưa có tư cách để ta cố ý nhằm vào." Lý Phong lắc đầu, lộ vẻ đùa cợt.

Câu nói này vô cùng cuồng ngạo, nhưng Từ Đức Hữu lại giống như được đại xá, nhất thời thở phào, làm đám người Vương Mỹ phải sửng sốt một hồi.

Ngươi xác định đây là bá chủ một phương của Thanh Đào trấn, không phải một tên bảo vệ quèn? !

"Lý Phong, bỏ ra hơn hai trăm triệu ở dạ yến từ thiện là sao?" Tô

Đồng nhịn không được hiếu kỳ hỏi.

Người khác cũng đều nghi hoặc nhìn Lý Phong, bọn họ cũng rất muốn biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

"À, chỉ là so đấu với hai tên thiếu gia khác, cho nên dùng 100 triệu mua một cây bút máy, lại dùng 100 triệu mua bộ nội y người khác đã mặc, mấy chuyện nhỏ mà thôi."

Lý Phong ra vẻ nhẹ nhàng nói.

"Hítttttt ~ "

Mí mắt Vương Mỹ trợn lên, trực tiếp ghen ghét đến mức ngất ngã xuống đất!

Thân thể Đổng Vĩ rung động một hồi, sắc mặt tái nhợt vô cùng!

Mà Vương Lệ thì cảm thấy dưới chân mềm nhũn, ngồi bệt trên mặt đất, hai mắt vô thần nói thầm một mình: "200 triệu. . . 200 triệu. . ." .

Nếu như trước đó bọn họ còn cảm thấy ghen ghét Lý Phong, vậy giờ phút này trong lòng bọn họ chỉ còn lại tuyệt vọng!

Khi hồi tưởng lại những hành vi trước đó của bọn họ, tựa như là tên ăn mày khoe khoang tiền bạc trước vương tử, quả thực buồn cười đến cực điểm!

Chương 149. Ngẫu nhiên gặp Hứa Mạn

Chương 112: Ngẫu nhiên gặp Hứa Mạn

Sau khi Vương Mỹ được cứu tỉnh lại, liền được Vương Lệ, Đổng Vĩ nâng đỡ về nhà.

Từ Đức Hữu liên tục biểu đạt áy náy của mình, sau đó cũng lái Land Rover rời khỏi nơi đây.

Khi bọn họ đến thì khí thế hung hăng, vô cùng phách lối, tới lúc đi lại hoảng sợ như chó mất chủ.

Đối với cái này cha mẹ Tô Đồng than ngắn thở dài, cũng may có Lý Phong ở đây a, không thì bọn họ chỉ có thể bị Từ Đức Hữu, Vương Mỹ nói móc một phen.

Sau khi nhân viên chuyển phát nhanh đưa Mercedes-Benz S350L xuống, Lý Phong ký nhận xong xuôi, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 200 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: B +

Điểm kinh nghiệm: 1500/ 1800

Điểm tích lũy: 24030

Điểm chinh phục: 7

Kỹ năng: 《 Ném chuẩn ném mạnh 》, 《 Chân khí nhập môn 》, 《 Lưu Vân Bộ 》, 《 Siêu cấp thuật cận chiến 》, 《 Sơ cấp Ẩn Thân Thuật 》 . . .

Nhiệm vụ đang chờ: Không

Nhìn thuộc tính cá nhân một chút, Lý Phong tắt hệ thống đi, theo mấy người Tô Đồng trở lại nhà.

"Xin lỗi a Tiểu Lý, là chúng ta hiểu lầm ngươi."

Liễu Tĩnh Hà có chút áy náy, vừa rồi vợ chồng bọn họ mặc dù không mở miệng chất vấn Lý Phong, nhưng cũng không đứng ra nói đỡ cho Lý Phong.

Tô An Quốc cũng đỏ mặt nói: "Tiểu Lý, chúng ta vừa rồi xác thực đã hiểu lầm ngươi, ngươi đừng để tâm nhé."

"Thúc thúc a di, hai ngài tuyệt đối đừng nói như vậy, chúng ta đều là lần thứ nhất gặp mặt, không hiểu rõ nhau, cho nên đây là chuyện rất bình thường." Lý Phong lộ rõ lòng dạ rộng rãi, cười nói.

Nghe vậy, cha mẹ Tô Đồng nhất thời thở phào, đồng thời thiện cảm với Lý Phong lại tăng lên không ít.

Tiểu tử này rất không tệ, tuy có tiền, nhưng lại không có ngạo khí coi trời bằng vung, mà lại thật lòng đối xử tốt với Tiểu Đồng.

Nếu Tiểu Đồng có thể gả cho Lý Phong, bọn họ sẽ cao hứng từ đáy lòng.

Cái này cũng không thể nói cha mẹ Tô Đồng ngại nghèo thích giàu, làm cha mẹ ai lại hy vọng con gái sống khổ? Nhưng tất nhiên nếu Tô Đồng thích người nghèo, bọn họ cũng sẽ không ngăn cản.

Sau một phen nói chuyện, bầu không khí dần dần ấm áp lên, Lý Phong mượn cơ hội này nói tới chuyện sang tên xe hơi, bất động sản cho Tô An Quốc.

Đối với cái này cha mẹ Tô Đồng cực lực cự tuyệt, Tô Đồng cũng ở một bên biểu thị không thể tiếp nhận.

Nàng cùng Lý Phong còn chưa xác định quan hệ, sao có thể đã lấy xe lấy phòng của người ta?

Thấy bọn họ kiên quyết như vậy, Lý Phong cũng không có cách nào, chỉ có thể nói: "Như vậy đi, không sang tên cũng được, bất quá xe này ta không có ý định lái về, cứ lưu lại để thúc thúc thỉnh thoảng chở a di đi ngắm cảnh."

"Nhà để không cũng rất phí, thúc thúc a di nếu đi vào thành phố chơi cũng có thể ở chỗ đó."

Nói xong hắn đặt chìa khóa xe cùng chìa khoá nhà ở trên bàn trà.

Cha mẹ Tô Đồng vừa muốn cự tuyệt, Tô Đồng đã nói: "Cha mẹ, tạm thời cứ như vậy đi."

Nàng sợ cự tuyệt nữa, sẽ làm Lý Phong nghĩ lầm nàng muốn cự tuyệt hắn theo đuổi, nếu thật sự như vậy nàng biết khóc với ai?

Cha mẹ Tô Đồng do dự mãi, cuối cùng mới đáp ứng.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Lý Phong liền đề nghị đi xem tình hình của Tô lão gia tử.

Hắn tới đây, mục đích chủ yếu thứ nhất là giúp cha mẹ Tô Đồng đánh mặt mấy kẻ não tàn, mục đích thứ hai là xem bệnh cho Tô lão gia tử.

Hiện tại mục đích thứ nhất đã đạt được, tiếp theo đương nhiên nên tới gặp Tô lão gia tử.

Cho đến lúc này cha mẹ Tô Đồng mới nhớ ra Lý Phong đến để xem bệnh cho lão gia tử, vội vàng dẫn đường cho hắn.

Hai căn nhà cách nhau không xa, đi bộ mười phút đồng hồ là đến, giờ phút này Tô nãi nãi đang ở cạnh giường giúp Tô gia gia lau thân thể, nghe được âm thanh đến liền vội vàng ra đón.

Sau một phen hàn huyên, Lý Phong tiến vào khu mua sắm, hao phí 2000 điểm tích lũy để mua 《 Y Thần chi nhãn 》, bấm tiếp vào học tập rồi bắt đầu chẩn đoán bệnh cho Tô lão gia tử.

"Tiểu Đồng, Lý Phong thật sự hiểu y thuật sao?" Liễu Tĩnh Hà nhỏ giọng hỏi.

"Hẳn là hiểu a. . ." Tô Đồng không quá xác định nói.

Tuy rằng Lý Phong nói là chính hắn chữa bệnh cho Ngụy Phó, nhưng Ngụy Phó bị bệnh liệt giường, gia gia thì bị bại liệt do tai biến mạch máu não, mức độ nghiêm trọng không giống nhau.

Cho nên Lý Phong đến cùng có thể chữa bệnh cho gia gia được không, Tô Đồng còn chưa dám xác định.

"Hẳn là?" Liễu Tĩnh Hà sững sờ.

Câu hỏi này rất khó trả lời sao? Biết là biết, không biết chính là không biết, sao lại trả lời hẳn là a.

Mặt Tô An Quốc cũng cứng lại, bệnh nhân trên giường chính là cha hắn, nếu như Lý Phong không biết y thuật, chẳng phải là hắn đang chơi đùa với cái mạng của lão gia tử?

Nếu không phải đã chứng kiến năng lực của Lý Phong, đồng thời còn biết hắn nói được làm được, Tô An Quốc đã mở miệng ngăn cản rồi.

Tô nãi nãi bị lãng tai, nên không nghe thấy bọn họ đối thoại, chỉ là ở một bên chắp tay trước ngực cầu nguyện.

Vài phút sau, Lý Phong phun ra một ngụm trọc khí, thu hồi ánh mắt.

Thấy thế, Tô Đồng hỏi: "Thế nào, ngươi có thể trị hết bệnh cho gia gia không?"

Cha mẹ Tô Đồng và cả Tô lão gia tử đều đầy vẻ chờ mong nhìn về phía Lý Phong.

Tô lão gia tử tê liệt đã hơn hai năm, mỗi tháng đều cần ba bốn ngàn tiền phí thuốc men dinh dưỡng, còn cần Tô nãi nãi ở một bên chiếu cố, chuyện này đối với bọn hắn là một cái gánh nặng rất lớn.

Mà một khi người ta phải nằm trên giường quá lâu, cơ năng

thân thể chắc chắn sẽ bị thoái hóa nghiêm trọng, nếu Lý Phong có thể chữa tốt cho Tô lão gia tử, vậy đây tuyệt đối là một đại hỉ sự đối với Tô gia!

Chỉ là bác sĩ bệnh viện trên tỉnh còn nói không có cách nào, Lý Phong. . . Có thể làm được không?

"Ngô, vấn đề không lớn, có thể trị hết." Lý Phong cười nói.

Sử dụng Y Thần chi nhãn quan sát một phen, Lý Phong đã phát hiện vấn đề chủ yếu của Tô lão gia tử là máu bị đông cứng, tạo thành những cục nhỏ ngăn chặn mấy đường kinh mạch trong não, chỉ cần khơi thông, Tô lão gia tử liền có thể xuống đất đi đường một lần nữa.

Nhưng cái này cần phải có 《 Cửu Chuyển Thần Châm 》 phối hợp, ngô. . . Mất thêm 3000 điểm tích lũy.

Bất quá Lý Phong cũng không đau lòng, điểm tích lũy nha, kiếm được chính là để tiêu, huống chi hai cái kỹ năng này đều rất cường đại, về sau khẳng định có chỗ dùng đến.

Cả nhà Tô Đồng đều không thể bình tĩnh nổi!

Lý Phong nói có thể trị hết? Đây là sự thật sao?

Trong lúc nhất thời mấy người Tô Đồng cùng nhau ngừng thở, nhìn Lý Phong lấy ra từ trong ngực một túi ngân châm, sau đó giúp Tô lão gia tử châm cứu chữa bệnh.

Mấy phút đồng hồ sau, Lý Phong thi châm hoàn tất, được hắn nâng đỡ, Tô lão gia tử hai chân chạm đất, thử đi lên phía trước một bước.

Một bước này phóng ra, cả nhà Tô Đồng đều thấy hốc mắt mình ướt át!

"Trời ạ, gia gia thật sự có thể đi đường, ta không phải đang nằm mơ chứ? !" Tô Đồng chỉ thấy cảm giác hạnh phúc to lớn ập đến, khiến cho hảo cảm của nàng dành cho Lý Phong lại tăng thêm một cấp bậc!

Nếu như vào thời điểm này Lý Phong thổ lộ, nàng một vạn phần trăm sẽ đáp ứng, cho dù Lý Phong nói muốn cưới nàng, nàng cũng sẽ không hề do dự chút nào!

Hưng phấn trôi qua, một nhà Tô Đồng vây quanh Lý Phong cảm tạ không ngừng, đợi đến khi tâm tình mọi người triệt để bình phục lại, Tô Đồng vụng trộm lôi kéo Lý Phong đi ra ngoài.

"Buổi tối ta dẫn ngươi đi tắm suối nước nóng nhé?"

Tô Đồng hiện tại có rất nhiều lời muốn nói với Lý Phong, thế nhưng ở trước mặt người nhà thì cảm giác không được tự nhiên, cho nên muốn hẹn Lý Phong ra ngoài.

Mà phía nam Tô Thành có một con suối nước nóng rất nổi danh, thích hợp cho người đang yêu nhau hẹn hò.

Lý Phong tự nhiên trực tiếp đáp ứng, dù sao việc này không có gì khó khăn, ra ngoài chơi một chút cũng tốt.

Khi Lý Phong lái xe tới bãi đỗ xe của suối nước nóng đã là sáu giờ tối, chính là thời điểm nhiều người nhất.

Sau khi đậu xe, Tô Đồng lôi kéo Lý Phong đi tới chỗ bán vé, đúng lúc này, một nữ nhân đeo kính đen tiến tới.

"Nữ nhân vừa rồi trông khá giống Hứa Mạn a." Sau khi hai bên lướt qua nhau, Tô Đồng mới nghi hoặc nói.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, vội vàng quay người nhìn lại, đã thấy nữ nhân đeo kính đen cũng đúng lúc xoay người lại. .

"Lý tiên sinh, thật sự là ngươi?"

Chính là thanh âm của Hứa Mạn!

Chương 150. Cứu vãn nữ thần Hứa Mạn

Chương 113: Cứu vãn nữ thần Hứa Mạn (1)

"Hứa tiểu thư?" Lý Phong sững sờ, cái thanh âm này chính là của Hứa Mạn.

Chỉ thấy Hứa Mạn mặc một cái áo thun ngắn tay màu trắng hiệu Gucci, trước ngực bị một đôi hung khí dọa người chống lên, phập phồng rung động, mái tóc đen dài ngang vai đung đưa theo gió.

Quần bò màu xanh lam, bắp đùi tròn trịa sung mãn, cặp chân thon dài thẳng tắp, đường cong đẹp đẽ, cổ chân trắng nõn nà lộ ở bên ngoài, càng tăng thêm mấy phần gợi cảm.

Nàng đeo một đôi giày Paris Familys đầy trẻ trung, thế nhưng vẫn không ngăn được mị lực thành thục đoan trang tản ra từ người nàng.

Chỉ tiếc Hứa Mạn đã đội mũ lưỡi trai và đeo kính đen cỡ lớn, khiến người ta không thấy rõ khuôn mặt.

Vấn đề ở đây là. . . Siêu sao triệu đô như Hứa Mạn tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Tô Đồng mừng rỡ không thôi: "A, ngươi thực sự là. . ."

"Suỵt ~" Hứa Mạn đặt ngón tay ngọc ở trên môi, ngắt lời Tô Đồng, tiếp theo nhìn sang hai bên một chút, phát hiện không người nào phát giác mới thầm thở phào.

Lý Phong âm thầm buồn cười, nữ nhân trưởng thành như Hứa Mạn, vậy mà làm động tác này cũng có vẻ rất kute, thú vị!

Tô Đồng ở bên cạnh đã hưng phấn đến mức sắp hôn mê, trời ạ, vậy mà thật sự là thần tượng nàng, Hứa Mạn!

Nàng thích Hứa Mạn lâu như vậy, rốt cục nhìn thấy người thật! ! !

"Lý tiên sinh, vị này là. . ."

Hứa Mạn chậm rãi đi đến trước mặt Lý Phong, nghi hoặc nhìn Tô Đồng một cái.

Nàng nhớ đến lần trước ở trong dạ yến từ thiện, bạn gái bên cạnh Lý Phong là Ngụy Băng Khanh, lúc này mới bao lâu đã đổi người khác rồi?

Tuy rằng nữ nhân này không xinh đẹp bằng Ngụy Băng Khanh, nhưng đủ thanh thuần, dáng người cũng không tệ, có lẽ Lý Phong chỉ là muốn thay đổi khẩu vị?

Hứa Mạn đột nhiên có chút hối hận, đám công tử nhà giàu quả nhiên đều có phẩm đức y hệt nhau, sớm biết vậy đã không chào hỏi hắn!

"Ta là Tô Đồng, đồng nghiệp của Lý Phong!" Tô Đồng vươn tay ra nói: "Hứa tiểu thư, từ nhỏ ta đã thích mê những bộ phim ngươi đóng, tất cả các album ta cũng đều mua, ta là fan trung thành của ngươi!"

Lý Phong: ". . ."

Tô Đồng vậy mà là fan của Hứa Mạn, trùng hợp như vậy sao?

Đối với cái này Hứa Mạn sớm đã thành thói quen, nếu như nàng hiện tại tháo kính râm xuống, hô to một tiếng ta là Hứa Mạn, nói không chừng sẽ có hơn trăm người xông lại nói là fan của nàng.

Đây chính là sức ảnh hưởng của siêu sao cấp bậc Thiên Hậu!

Bất quá một câu nói "Ta từ nhỏ đã thích ngươi" của Tô Đồng vẫn làm cho Hứa Mạn có chút dở khóc dở cười.

Nàng 17 tuổi đã xuất đạo, năm nay 35 tuổi, trong fandom xác thực không thiếu những người trẻ tuổi.

Sau khi bắt tay một cái với Hứa Mạn, Tô Đồng thiếu chút nữa

hưng phấn đến mức nhảy dựng lên tại chỗ: "Ta quyết định một tuần không rửa tay!"

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chỉ là cùng Hứa Mạn nắm tay một cái sao, có cần phải kích động như vậy không?.

Nếu như Tô Đồng biết hắn đã mua lại bộ nội y Hứa Mạn từng mặc, vậy nàng sẽ hâm mộ đến mức nào a!

Chờ chút. . . Bộ nội y kia có thể đưa cho Tô Đồng mặc a!

Ân, cái chủ ý này không tệ!

"Lý tiên sinh, đồng nghiệp của ngươi thật đáng yêu."

Hứa Mạn cười tán dương Tô Đồng một câu, nội tâm lại khịt mũi coi thường hai chữ “đồng nghiệp” trong lời nói của Tô Đồng.

Bất quá thủ đoạn giáo dục nữ nhân của Lý Phong rất cao minh a, biết cái gì có thể nói cái gì không thể nói, lão tài xế!

"Ừm, ta cũng cảm thấy nàng rất đáng yêu." Lý Phong không dùng Đọc Tâm Thuật, không biết Hứa Mạn suy nghĩ cái gì, không thì hắn khẳng định sẽ phiền muộn đến thổ huyết.

"Hứ, ta hỏi ý kiến của ngươi à?" Khuôn mặt Tô Đồng ửng đỏ trợn trắng mắt lườm Lý Phong một cái, hỏi tiếp: "Hứa tiểu thư, làm sao ngươi lại tới nơi này? A, ta nhớ tới, hôm qua ngươi tổ chức ca nhạc hội ở Tô Thành, cho nên ngươi tới nơi này là để thư giãn một phen?"

"Ừm. . . Đúng vậy." Hứa Mạn nhịn không được muốn bĩu môi, đã rõ ràng như vậy còn nói là quan hệ đồng nghiệp, càng che càng lộ a!

Có điều nàng cùng Lý Phong chỉ mới gặp qua một lần, loại chuyện này nàng cũng không có tư cách nói cái gì.

"A! Vậy ngươi không sợ bị người khác nhìn thấy sao? Không phải. . . Ý ta là, ngươi là ngôi sao lớn, tắm suối nước nóng ở chỗ

này sẽ. . . Ai nha, ta cũng không biết nên nói như thế nào." Tô Đồng kích động đến mức có chút nói năng lộn xộn.

"Ta hiểu ý tứ của ngươi, bất quá ta có biện pháp tránh được bọn họ." Hứa Mạn cười thần bí, sau đó chuyển đề tài: "Ta chỉ là muốn nói lời cảm ơn với Lý tiên sinh mà thôi, cảm ơn đồng nhan thủy của ngươi. Được rồi. . . Không quấy rầy các ngươi du ngoạn nữa, hẹn gặp lại."

Nói xong nàng mỉm cười gật đầu với hai người, muốn rời khỏi.

Tất cả mỹ nhân đều không thể trốn khỏi thời gian ăn mòn, Hứa Mạn cũng một mực lo lắng cho dung nhan của mình sau khi già đi, thế mà vấn đề quấy nhiễu nàng rất lâu đã được Lý Phong giải quyết một cách đơn giản.

Sau đêm đó, Hứa Mạn mới chính thức cảm nhận được uy lực của đồng nhan thủy, đó là cảm giác thanh xuân một lần nữa tuôn chảy toàn thân, từ trong ra ngoài.

Không chút nào khoa trương mà nói, Hứa Mạn cảm thấy sau một đêm đó mình giống như trở lại năm 18 tuổi, da thịt chặt chẽ, bóng loáng, tinh tế tỉ mỉ, co giãn, không còn vết chân chim, không còn nếp nhăn, tất cả vấn đề da thịt của nàng đều biến mất.

Chỉ nhìn vào trạng thái da thịt, nàng đã không có gì khác biệt với những thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi!

Hứa Mạn vẫn muốn ở trước mặt Lý Phong nói tiếng cảm ơn, cho nên vừa rồi gặp Lý Phong đã gọi hắn lại.

Đúng lúc này, một nữ tử thân hình hơi mập xông lại đây: "Ai nha bà cô tổ của ta, cuối cùng ta cũng tìm được ngươi rồi. Người của Tần thiếu gia đã đến, chúng ta mau đi thôi."

"Tống tỷ, ta không muốn đi, ngươi giúp ta từ chối nhé." Hứa Mạn dừng bước lại, khẽ nhíu mày nói.

"Bà cô tổ của ta, Tần thiếu gia không phải người bình thường, không thể cự tuyệt như vậy a! Chỉ là cùng hắn ăn một bữa cơm mà thôi, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu, ngươi cứ đi đi." Tống Hiểu tận tình khuyên bảo.

Nàng là người đại diện của Hứa Mạn từ lúc Hứa Mạn thành danh tới giờ.

"Tần thiếu gia?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, không biết Tần thiếu gia trong miệng Tống Hiểu là thần thánh phương nào, nghe có vẻ rất trâu bò.

"Ta thật sự không muốn tham gia loại tiệc tùng này. . ." Đôi mi thanh tú của Hứa Mạn nhíu chặt, sau một lúc lâu cười nói: "Tống tỷ, ngươi cứ nói ta không thoải mái nên đã về khách sạn nghỉ ngơi, ngươi đại biểu ta tham gia."

Tống Hiểu lộ vẻ mặt khó xử, đứng tại chỗ vô cùng xoắn xuýt.

"Hứa tiểu thư, ngươi làm như vậy là không cho thiếu gia nhà ta mặt mũi a!"

Đúng lúc này một thanh âm lạnh lùng từ đằng xa truyền đến.

Mọi người nhìn lại, liền thấy một lão giả mặc trường bào màu xám đang đi tới hướng này.

(lão giả:ông lão, dịch sang tiếng việt không hay nên mạn phép để nguyên)

Vị lão giả này long hành hổ bộ, khí thế phi phàm, trực giác nói cho Lý Phong biết, lão giả này cũng là một cường giả võ đạo!

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Lý Phong âm thầm nói một câu “Đến rồi”. Không cần đoán cũng biết là có liên quan tới Hứa Mạn.

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Hứa Mạn ."

"Mục tiêu: Cùng Hứa Mạn tham gia bữa tiệc tối nay, đồng thời giúp nàng toàn thân trở về."

"Khen thưởng: 300 điểm kinh nghiệm, 2000 điểm tích lũy, 1 điểm chinh phục."

Lý Phong: ". . ."

Tiểu gia chỉ là đi ra ngoài cùng Tô Đồng chơi đùa mà thôi, tại sao lại gặp phải phiền phức như vậy? !

Chương 151. Thà gây Diêm Vương, đừng chọc Tần gia

Chương 114: Thà gây Diêm Vương, đừng chọc Tần gia

"Ngươi là?" Hứa Mạn nhìn lão giả này, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại.

"Tần An xin chào Hứa tiểu thư." Tần An ôm quyền, giống cười mà không phải cười, nói: "Ta là một lão nô của Tần gia, Tần Trọng là tiểu thiếu gia nhà ta, ta phụng mệnh tiểu thiếu gia đến đây mời Hứa tiểu thư dự tiệc."

"Tần. . . Tần gia?" Tô Đồng nhịn không được kinh hô.

"A?" Tần An nhìn về phía Tô Đồng, lộ ra vẻ kinh ngạc nói: "Vị tiểu thư này là người địa phương Tô Thành?"

Bị Tần An xem xét, Tô Đồng vô ý thức tới gần Lý Phong, khẩn trương nói: "Đúng. . . Đúng. . .."

Tô Đồng phản ứng như vậy làm Lý Phong rất nghi hoặc: "Thế nào, Tần gia rất nổi danh ở Tô Thành?"

Khi nói chuyện, Lý Phong tiến lên một bước, che ở giữa Tần An cùng Tô Đồng.

Tần An bình tĩnh nhìn Lý Phong một hồi, sau cùng lắc đầu cười cười thu hồi ánh mắt.

"Ừm. . . Rất nổi danh. Ta thường nghe người chung quanh nói thà gây Diêm Vương, đừng chọc Tần gia, cũng không biết bọn họ có phải là đang nói đến Tần gia này không." Tô Đồng lộ sắc mặt ngưng trọng nói.

"Không sai, chính là Tần gia chúng ta." Tần An mỉm cười gật đầu.

Lý Phong: "? ? ?"

Thật sự ghê gớm như vậy sao?

Tô Thành tuy không phải thành thị cấp một như Minh Châu, Kinh Thành , nhưng ở trong những thành thị cấp 2 vẫn có thể xếp vào trung thượng, có được uy danh lớn như vậy ở Tô Thành, chắc chắn Tần gia có thực lực không thể coi thường.

Bất quá theo hiểu biết của Lý Phong đối với hệ thống, nếu như độ khó nhiệm vụ vượt qua phạm vi năng lực của hắn, hệ thống sẽ cho ra biện pháp hỗ trợ tương ứng mới đúng.

Đã không cho, vậy nói rõ với năng lực hiện tại, hắn vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ này.

Hứa Mạn cũng hơi biến sắc, nàng đã sớm biết Tần gia có thế lực rất mạnh ở Tô Thành, nhưng nghe Tô Đồng nói mới phát hiện, nàng vẫn đánh giá thấp sức ảnh hưởng của Tần gia tại Tô Thành.

"Hứa tiểu thư, xe đã chờ ở bên ngoài, mời theo lão nô lên xe đi."

Tần An làm ra tư thế mời, chậm rãi nói.

"Xin lỗi, thân thể ta thật sự không thoải mái." Hứa Mạn trực tiếp cự tuyệt.

Nàng xuất đạo nhiều năm như vậy chưa từng để nảy sinh scandal hay lời đồn gì, cũng không phải là đám paparazi không góp sức, mà là nàng thật sự giữ mình trong sạch.

(paparazi:chỉ những tên phóng viên thích bám đuôi người nổi tiếng để chụp ảnh quay video thì phải @@)

Tiệc do người lạ tổ chức, nàng thoái thác tất cả, bất luận là chuyện gì liên quan tới quy tắc ngầm, nàng đều sẽ né tránh.

Tần Trọng cũng là người xa lạ chưa từng gặp mặt.

"Hứa tiểu thư thật sự không muốn cho tiểu thiếu gia nhà ta mặt mũi?"

Tần An lặp lại câu nói kia lần nữa, bất quá lần này ngữ khí đã nặng nề hơn, còn có mấy phần uy hiếp.

"Đúng vậy, không cho. Chẳng lẽ ngươi còn muốn ép buộc ta đi tới đó?" Hứa Mạn có chút tức giận nói.

Tuy hiện tại bầu trời không phải rõ như ban ngày, nhưng nơi đây rất đông người, thời buổi bây giờ là thái bình thịnh thế, chuyện nàng không muốn làm, chẳng lẽ còn có người ép nàng được hay sao?

Thậm chí bây giờ nàng đã nghĩ tới chuyện về sau tất cả những sự kiện tổ chức ở Tô Thành này nàng sẽ từ chối hết!

Mà hiện tại nàng cũng có bảo tiêu, giờ phút này bốn bảo tiêu đang chờ đợi bên ngoài, chỉ cần nàng gọi một cuộc điện thoại, những tên hộ vệ kia sẽ lập tức xông lại đây.

"Đương nhiên sẽ không, chúng ta không bao giờ làm sự tình vi phạm pháp luật." Tần An lắc đầu cười một tiếng, sau đó chuyển giọng: "Có điều. . . Tô Thành gần đây phát sinh rất nhiều tai nạn giao thông, Hứa tiểu thư khi trở về khách sạn nhớ phải chú ý an toàn a."

Lời này vừa nói ra, Hứa Mạn liền cảm giác đáy lòng lạnh lẽo!

Tần An đang uy hiếp nàng một cách trần trụi!

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, ở trước mặt nhiều người như vậy dám uy hiếp Hứa Mạn, Tần An đủ ngông cuồng a!

Bất quá loại lời nói này không cách nào xem như chứng cứ phạm tội, mà phán định trách nhiệm trong tai nạn giao thông cũng rất phức tạp, chỉ cần Tần gia hành động bí mật một chút, thật đúng là không dễ tra ra bọn họ.

"Tần tiên sinh, ngài cho ta chút thời gian khuyên nhủ Hứa Mạn được không?" Tống Hiểu gấp gáp nói.

"Đương nhiên có thể." Tần An mỉm cười, tiếp theo hắn lại chuyển giọng: "Bất quá tiểu thiếu gia nhà ta đã chờ rất lâu rồi, cho nên ta chỉ có thể cho các ngươi 3 phút."

Đồng tử Hứa Mạn co rụt lại: "Không cần 3 phút, ta hiện tại liền cho ngươi một câu trả lời chắc chắn, ta không. . ."

"Hứa tiểu thư." Lý Phong ngắt lời: "Ta có thể tâm sự với ngươi một chút không, một phút là đủ rồi."

Tần An kinh ngạc nhìn Lý Phong, trong mắt có hàn quang chợt lóe lên.

Cho đến lúc này Tống Hiểu mới nhận ra Lý Phong, không khỏi hoảng sợ nói: "A, Lý tiên sinh, ngài cũng ở nơi đây a?"

Ở dạ yến từ thiện Minh Châu Lý Phong đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc trong lòng Tống Hiểu, bởi vì Lý Phong đã thể hiện hoàn mỹ câu nói tiêu tiền như nước.

Vì mua lại một chiếc bút máy và một bộ nội y mà bỏ ra hai trăm triệu, không phải tiêu tiền như nước thì còn có thể là gì?

Lý Phong gật đầu với Tống Hiểu một cái, tiếp theo cười nhìn Hứa Mạn, chờ đợi nàng trả lời .

Hứa Mạn ngậm miệng lại, kinh nghi bất định nhìn Lý Phong, sau cùng nàng bị nụ cười trên mặt Lý Phong thuyết phục: "Có thể."

"Hứa tiểu thư, ta biết ngươi không sợ Tần An uy hiếp, nhưng ta muốn lấy kinh nghiệm người từng trải nói cho ngươi biết. . . Có một ít người đúng thật là sẵn sàng làm ra bất cứ chuyện gì."

Sau khi hai người đi đến một chỗ không người, Lý Phong chậm rãi nói.

"Ồ?" Lông mày Hứa Mạn nhíu lại: "Kinh nghiệm người từng trải?"

"Mẫu thân của ta chết cũng bởi vì một vụ tai nạn xe cộ có ý đồ của kẻ thù, tuy rằng ta biết hết thảy, nhưng một mực không có chứng cứ."

Nói đến đây, hốc mắt Lý Phong cũng có chút ửng đỏ, đồng thời có sát ý thoáng hiện.

"Thật xin lỗi. . ." Hứa Mạn không biết chuyện này, nên có chút áy náy vì vạch trần vết sẹo của Lý Phong.

"Không sao, một ngày nào đó những người kia sẽ phải trả giá đắt." Trong mắt Lý Phong lộ ra vẻ kiên định, nói tiếp: "Cho nên nếu như ngươi cự tuyệt Tần gia, hậu quả thực sự sẽ rất nghiêm trọng."

"Không bằng thuận nước đẩy thuyền đáp ứng bọn hắn, đương nhiên. . . Ta có thể cùng đi với ngươi, cam đoan bảo vệ cho ngươi bình an vô sự."

Lông mày Hứa Mạn nhướng lên một cái: "Ngươi dựa vào đâu mà nói vậy?"

Lý Phong: "Ta lấy tính mạng ra đảm bảo."

Hứa Mạn âm thầm giật mình, nhìn Lý Phong một lúc lâu không nói nên lời.

Lấy tính mạng ra đảm bảo? Lời này không thể bảo là không nặng, chỉ là tại sao Lý Phong phải giúp nàng, Lý Phong lấy đâu ra lực lượng giúp nàng, sao nàng có thể tin tưởng Lý Phong sẽ lấy tính mạng ra bảo vệ nàng?

Ngay tại thời điểm Hứa Mạn đang chần chờ, Tần An ở phía xa hô lên: "Hứa tiểu thư, một phút đã hết."

Hứa Mạn rốt cục quyết định, nhìn Lý Phong một cái thật sâu nói: "Tốt, ta đi, có điều hắn nhất định phải đi cùng với ta."

"Còn có nàng ấy." Lý Phong đi đến bên cạnh Tô Đồng, chậm rãi nói.

Tần An đã gặp Tô Đồng, Lý Phong sợ lát nữa phát sinh xung đột với Tần Trọng thì Tần gia sẽ gây bất lợi cho Tô Đồng, vì vậy hắn quyết định mang nàng theo.

"Ồ?" Lông mày Tần An nhướng lên một cái, trầm ngâm nói: "Chờ ta hỏi tiểu thiếu gia đã."

Rất nhanh, Tần An đã nghe thấy lời nói của Tần Trọng: "Tiểu thiếu gia đồng ý rồi, mời Hứa tiểu thư theo ta."

Rất nhanh, mọi người lái xe tới trước cửa một khách sạn, sau khi xuống xe được Tần An dẫn đường đến một gian phòng ở lầu hai.

Trong căn phòng rộng rãi có ba nam hai nữ, khi nhìn thấy Hứa Mạn đi vào, nam tử trẻ tuổi ngồi giữa cười nói: "Thế nào, ta đã nói có thể mời Hứa Mạn đến rồi mà. Các ngươi thua, trả tiền đi."

"Móa, lại để ngươi thắng một lần nữa, thật phiền muộn! Đây là 10 triệu của ta."

"Oh shit, ta còn đang muốn dùng số tiền này mua con xe Ferrari mới ra hôm nọ, đúng là xúi quẩy."

Hai gã nam tử khác mỗi người lấy ra một tấm chi phiếu, nhìn như khó chịu nhưng kì thực không thèm để ý chút nào đưa tới.

Nam tử ở giữa cất kỹ chi phiếu, sau đó mới nhìn Hứa Mạn nói: "Mời Hứa tiểu thư tới một lần thật không dễ dàng a."

Tiếp theo hắn lại nhìn Lý Phong nói: "Đúng rồi tên kia, nhìn cái gì, ta đang nói ngươi đó, cám ơn ngươi đã đưa Hứa tiểu thư tới, hiện tại không có chuyện của ngươi nữa, mau xéo đi!" .

Lời này vừa nói ra, trong phòng liền vang lên một tràng cười.

Mà sắc mặt Lý Phong nhất thời biến thành lạnh lẽo!

Chương 152. Thực lực không cho phép

Chương 115: Thực lực không cho phép

"A , chờ một chút, vị mỹ nữ kia là ai?"

Đúng lúc này, nam tử ở giữa nhìn thấy Tô Đồng sau lưng Lý Phong, không khỏi hai mắt tỏa sáng.

"Tiểu thiếu gia, vị này là đồng nghiệp của Lý tiên sinh, tên là Tô Đồng." Tần An cười nói.

Nam tử ở giữa kia chính là tiểu thiếu gia Tần gia, Tần Trọng!

"Tô Đồng? Không tệ không tệ, ngươi lưu lại, còn tên họ Lý kia có thể đi rồi." Tần Trọng bệ vệ ngồi trên ghế, nhếch miệng cười cợt.

Vì để Hứa Mạn tới hắn mới đồng ý cho Lý Phong theo, hiện tại Hứa Mạn đến rồi, hắn tự nhiên muốn đuổi Lý Phong đi, chứ giữ Lý Phong lại làm chó gì?

Bất quá Lý Phong này có nữ đồng nghiệp thật xinh đẹp, mặc dù không có mị lực lớn bằng Hứa Mạn, nhưng Tô Đồng thắng ở thanh thuần đáng yêu a!

Thả cực phẩm mỹ nữ như vậy rời đi? Đây không phải phong cách làm việc của Tần đại thiếu hắn!

"Đúng, cô nàng này không tệ, ta thích."

"Cái gì, ngươi đã có bạn gái rồi còn ưa thích cái rắm a, cô nàng này là của ta."

"Em gái ngươi! Ngươi không có bạn gái sao? Chứ cô em ngồi bên cạnh ngươi là quỷ à? Cút cút cút, chớ tranh đoạt với ta."

Hai gã nam tử khác vì Tô Đồng mà tranh chấp, làm cho bạn gái

ở bên cạnh oán trách không thôi.

Bọn họ một người tên Trương Viễn, một người tên Quách Phi, đều là đại thiếu ăn chơi trác táng nổi tiếng Tô Thành.

Bạn gái bên cạnh chỉ là mới cua được gần đây, không phải bạn gái chính quy, cho nên nói chuyện không hề cố kỵ.

Đương nhiên, dù đổi lại thành bạn gái chính quy ở đây bọn họ vẫn nói như thường, đối với đại thiếu gia như bọn hắn bạn gái giống như quần áo hàng ngày vậy, thích thay lúc nào thì thay.

"Lý Phong. . ." Tô Đồng có chút sợ hãi níu kéo tay Lý Phong.

"Yên tâm, hết thảy có ta." Lý Phong vỗ vỗ bàn tay nhỏ của Tô Đồng, ôn nhu an ủi.

Hứa Mạn: ". . ."

Các ngươi xác định chỉ là quan hệ đồng nghiệp? Kéo tay đi vỗ tay lại, giữa đồng nghiệp có thể làm được việc này? Nói dối không ngượng mồm sao?

Bất quá cái này đã không còn trọng yếu, Tần Trọng xem ra là một tên thiếu gia hung hăng càn quấy đã quen, bữa tiệc này chỉ sợ rất khó an toàn rút lui.

Tiếp theo phải xem Lý Phong định làm thế nào, nếu như Lý Phong mặc kệ nàng, vậy nàng cũng chỉ có thể trách mình mắt mờ tin nhầm người. . .

"Ta đi, các nàng cũng đi, ta ở lại, các nàng cũng ở lại, ngươi xác định muốn ta đi?"

Lý Phong chậm rãi đi đến bên cạnh bàn, kéo ra cái ghế nói.

"Ừm?" Lông mày Tần Trọng nhướng lên một cái, như cười mà không phải cười nói: "Ngươi là ai, có phải ngươi đang hiểu lầm cái gì không?"

"Khách sạn Millennium đêm nay đã bị ta bao toàn bộ, trong trong ngoài ngoài đều là người của ta, ta muốn người nào đi thì kẻ đó

phải đi, ta muốn người nào lưu lại kẻ đó phải lưu lại, đã hiểu chưa?"

"Chưa hiểu." Lý Phong lắc đầu, cũng tựa như cười mà không phải cười nói: "Ta chẳng cần biết ngươi là ai, trong khách sạn này có bao nhiêu người của ngươi, ta muốn mang người nào đi thì có thể mang người đó đi, đã biết chưa?"

"Hắc!"

Ba người Tần Trọng bị Lý Phong làm cho giận quá hóa cười, thằng ranh này đủ ngông cuồng a!

Tần An hơi biến sắc, tiến lên trước một bước muốn cho Lý Phong một bài học.

"Tần An, đừng vội động thủ." Tần Trọng ngăn hắn lại, cười nói: "Người anh em họ Lý đúng không? Ngươi thật điên a!"

"Các ngươi cuồng thì ta cuồng, các ngươi khiêm tốn. . ." Lý Phong cố ý kéo dài âm điệu.

"Ngươi sẽ khiêm tốn?" Trương Viễn vô ý thức hỏi.

"Không, ta không có cách nào khiêm tốn, bởi vì thực lực không cho phép." Lý Phong tùy ý nói.

Tần Trọng: "? ? ?"

Trương Viễn: "? ? ?"

Quách Phi: "? ? ?"

Con mẹ nó không có cách nào khiêm tốn? Bởi vì thực lực không cho phép ?

Bọn họ cảm thấy mình đã đủ cuồng, không nghĩ tới gặp phải một tên còn cuồng hơn!

Hứa Mạn cùng Tô Đồng cũng phát mộng.

Chúng ta không phải tới ăn một bữa cơm rồi trở về sao, tại sao

nhìn Lý Phong cứ như cố ý đến gây chuyện? !

Nơi đây dù sao cũng là địa bàn của Tần gia, đối chọi gay gắt với Tần Trọng như thế có ổn không?

Hứa Mạn đột nhiên hơi hối hận vì kéo Lý Phong tới, một mình nàng tới thì có lẽ tình huống sẽ tốt hơn một chút?

"Tốt tốt tốt, ngươi rất tốt." Tần Trọng cười lạnh nhìn Lý Phong, tiếp theo muốn bảo Tần An ném Lý Phong ra ngoài.

Đúng lúc này, Trương Viễn nói: "Bộ dáng cuồng ngạo của người anh em này rất có phong thái của ta năm đó a, như vậy đi, ta cho ngươi một cơ hội lưu lại, nhưng phải xem ngươi có thể nắm chặt không."

"Trương Viễn, ngươi muốn làm gì?" Tần Trọng cùng Quách Phi đều lộ vẻ mặt nghi hoặc.

"Gần đây ta học được một tuyệt kỹ đổ xúc xắc, chỉ cần nghe thanh âm liền có thể đoán ra là mấy điểm." Trương Viễn đắc ý nói.

"Vãi? Gắt như vậy sao?" Tần Trọng cùng Quách Phi đều biểu thị không tin.

"Khụ khụ. . . Ngẫu nhiên cũng sẽ đoán sai, bất quá mười lần có thể trúng một hai lần." Trương Viễn xấu hổ cười một tiếng, nói.

Tần Trọng, Quách Phi: ". . ."

Ngươi có phải là có hiểu lầm gì với hai từ ngẫu nhiên không? Con mẹ nó đây căn bản là không biết đoán có được hay không!

"Cho nên. . . Ngươi muốn so đoán điểm xúc xắc với tên họ Lý kia?" Khóe miệng Tần Trọng giật giật, hỏi.

Con mẹ nó tỷ lệ như vậy thì thà không so còn hơn!

"Ta đâu ngốc." Trương Viễn trợn mắt một cái, ra vẻ ăn chắc nói: "Ta là muốn tên họ Lý kia đoán điểm số, đoán đúng thì có thể lưu lại, đoán không trúng thì xéo đi, các ngươi cảm thấy đề nghị này thế nào?"

Hắn biết năng lực của mình, không nắm chắc hắn sẽ không dễ dàng đi thử.

Hai mát Quách Phi sáng lên: "Diệu a! Chủ ý này rất hay!"

"Họ Lý, ngươi có dám chơi không?" Tần Trọng cũng cảm thấy cái chủ ý này không tệ, lập tức hứng thú bừng bừng hỏi.

"Ta cảm thấy đi hoặc lưu lại căn bản không phải vấn đề, dùng đoán điểm số để quyết định việc này chả có gì đặc sắc, chi bằng chúng ta chơi lớn một chút?" Lý Phong nở nụ cười nghiền ngẫm, nói.

Nhìn thấy nụ cười này của Lý Phong, Tô Đồng nhịn không được rùng mình một cái, nàng nhớ lúc trước khi Lý Phong bẫy Trần Đại Tráng cùng Vương Linh cũng cười y như vậy.

Chẳng lẽ. . . Lát nữa sắp có kẻ phải ăn thiệt thòi lớn?

Hứa Mạn lấy tay nâng trán, nàng hiện tại nghiêm trọng hoài nghi Lý Phong mang mình tới nơi này là vì mục đích khác!

"A?" Ba người Tần Trọng liếc nhau, đều nhìn ra vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Người anh em này lấy đâu ra lực lượng chơi với bọn hắn? Đây là địa bàn của họ, chơi lớn cỡ nào bọn họ đều không sợ!

"Được a, ngươi nói đi, chơi như thế nào?" Tần Trọng bình chân như vại đáp lời.

"Một người 10 triệu, ta đoán trúng ăn sạch, đoán sai các ngươi chia đều 10 triệu của ta." Lý Phong chậm rãi nói.

Đề nghị này làm ba người Tần Trọng nhất thời chần chờ, chẳng lẽ Lý Phong biết nghe tiếng đoán điểm số, ghê gớm tới vậy sao?

"Toàn bộ tình huống khi lắc xúc xắc ngươi không thể quan sát, 5 ván ăn 4 là thắng, nói cách khác trong năm lần ngươi nhất định phải đoán đúng bốn lần mới được, có dám hay không?" Trương Viễn cắn răng nói.

Hai mắt Tần Trọng, Quách Phi sáng lên, đúng a, nếu như ngay cả điểm số ban đầu của xúc sắc cũng không biết, vậy hắn nghe ra kiểu gì được?

Mà quy củ 5 ván thắng 4 này cũng đã tiêu trừ gần hết thành phần may mắn, nếu như vậy Lý Phong còn có thể thắng, bọn họ không còn gì để nói!

"Lý Phong. . ." Tô Đồng đang muốn thuyết phục Lý Phong, cái này quá không công bằng, quả thực là cục diện tất thua!

Hứa Mạn khẽ mở môi đỏ, cũng muốn ngăn cản Lý Phong.

Đúng lúc này, Lý Phong nói: "Đương nhiên dám."

Sợ cái trứng a, hắn là ai? Là Lý Phong, hắn có hệ thống, hắn có vũ khí gian lận siêu cấp vô địch Thấu thị nhãn a!

Đừng nói là 5 ván thắng 4, 100 ván thắng 99 hắn cũng dám chơi!

Vô luận như thế nào, lần đánh cược này hắn chắc thắng!

Chương 153. Nghiền ép trạch nam tốc độ tay

Chương 116: Nghiền ép trạch nam tốc độ tay

Lý Phong tự tin ra mặt làm trong lòng ba người Tần Trọng nói thầm.

Đánh cược không công bằng như thế hắn cũng dám tham gia, hắn dựa vào đâu mà tự tin như vậy?

"Hừ, ta thấy hắn chính là cố lộng huyền hư, muốn làm chúng ta sợ hãi!"

"Đúng, chúng ta không thể sợ, nếu không sẽ rơi vào cái bẫy của hắn!"

Trương Viễn, Quách Phi liền nói.

Ánh mắt Tần Trọng ngưng tụ, gật đầu nói: "Đúng, không thể sợ, đánh cược với hắn!"

Nếu như trong tình huống này bọn họ còn sợ không dám đánh cược, truyền ra ngoài bọn họ còn mặt mũi nào lăn lộn ở Tô Thành?

"Tiểu thiếu gia, đợi chút nữa hãy để lão nô đến đổ xúc xắc."

Lúc này Tần An đi tới nói.

Hai mắt Tần Trọng sáng lên: "Tốt, để cho ngươi đến đổ xúc xắc!"

Tần An là cường giả võ đạo, tốc độ đổ xúc xắc so với trạch nam còn nhanh hơn, hắn không tin tốc độ tay như vậy Lý Phong còn có thể đoán ra điểm số chính xác!

(trạch nam: những nam thanh niên ở lì trong nhà, không ra đường tiếp xúc với xã hội. Câu tốc độ tay nghĩa là trạch nam toàn ở nhà quay tay nên tốc độ tay rất nhanh, mà lão già này còn nhanh

hơn @@)

Rất nhanh, Tần Trọng sai người đưa tới một bộ xúc xắc cộng thêm ba viên xúc sắc nhựa plastic, tiếp theo Tần An đón lấy nhanh chóng lắc lắc.

"Cạch cạch cạch cạch" "cạch cạch cạch cạch" . . .

Xúc xắc càng lắc càng nhanh, càng lắc càng nhanh! Dạng tốc độ tay này cho dù Gia Đằng Ưng ở đây cũng phải cam bái hạ phong!

Thấy thế, đám người Trương Viễn, Quách Phi hâm mộ không gì sánh được, nếu bọn họ có tốc độ tay cỡ này, nữ nhân nào có thể chịu đựng nổi?

Chỉ cần hai ngón tay đã có thể làm các nàng bỏ vũ khí xuống đầu hàng!

Bạn gái Trương Viễn, Quách Phi cũng nhìn mà hoa mắt mê say, đương nhiên, các nàng có liên tưởng tới diệu dụng khác của đôi tay này không thì chỉ có các nàng mới biết rồi. . .

Sắc mặt Hứa Mạn, Tô Đồng rất ngưng trọng, đám người Tần Trọng đã hạ thấp mọi khả năng thua xuống thấp nhất, Lý Phong còn chơi thế nào?

Trừ khi xuất hiện kỳ tích!

Lý Phong quả nhiên làm theo yêu cầu của Trương Viễn, toàn bộ hành trình đều không quan sát, đợi đến khi Tần An cắm lọ xúc xắc xuống, hắn mới quay đầu nhìn lại.

"Đoán a, đây là mấy điểm?" Tần Trọng đắc ý hỏi.

"Trước tiên xác nhận một chút, bình thường là tổng điểm của ba viên xúc xắc cộng vào, lúc xếp chồng thì lấy điểm của viên bên trên cùng, đúng không?"

Tuy rằng luật ngầm là như vậy, nhưng Lý Phong cũng sợ ba người Tần Trọng già mồm rồi không chịu nhận thua, lúc đó lại nói phải là tổng điểm ba viên, cho nên xác nhận một chút vẫn tốt hơn.

"Nói nhảm, đương nhiên là vậy rồi." Tần Trọng rất khinh thường nói.

"Ngô, vậy ta đoán 7 điểm." Lý Phong thuận miệng nói.

"7 điểm?" Tần Trọng khịt mũi coi thường: "Đoán mò a? Ta còn đoán là 10 điểm đây. Trương Viễn, Quách Phi, các ngươi cũng đoán đi, chúng ta mở một ván khác, người nào đoán đúng cho kẻ đó 10 triệu, có dám hay không?"

Trương Viễn cười: "Có cọng lông gì không dám a? Ta đoán. . . 18 điểm!"

"Cao như vậy sao? Vậy ta đoán 1, 2, 3. . . 6 điểm!" Quách Phi cũng cười.

Bọn họ khi ở chung thường xuyên mở sòng bạc, tựa như vừa rồi ba người bọn hắn đánh cược xem có thể mời đến Hứa Mạn hay không.

10 triệu đối với người thường là số tiền lớn, nhưng đối với bọn hắn chỉ là chút tiền tiêu vặt.

"Các ngươi thật sự dám đoán a." Tần Trọng lắc đầu cười một tiếng, nhìn Tần An nói : "Mở đi Tần An."

"Cái này. . ." Sắc mặt Tần An có chút khó coi, tay đặt ở trên hộp xúc xắc, không có ý tứ muốn nhấc lên.

"Tần An?" Tần Trọng nhíu mày.

Tần An làm sao vậy, vừa rồi lắc xúc xắc tốc độ tay nhanh đến mức khó tin, tự nhiên hiện tại lại chậm như rùa?

Lý Phong thấy lòng hơi động, đại khái đoán được lý do Tần An phản ứng như vậy.

Chắc hẳn Tần An cũng biết số điểm là bao nhiêu, cho nên mới do dự, nói như vậy Tần An cũng có chút tài năng trong việc đổ xúc xắc a!

"Vâng, tiểu thiếu gia."

Tần An cười khổ một tiếng, đưa tay xốc lên hộp xúc xắc.

Tô Đồng lấy tay che mắt, không dám nhìn.

Hứa Mạn thì ngược lại, đến nháy mắt cũng không nháy, nhìn chằm chằm hộp xúc xắc, khi nhìn thấy số điểm, nàng nhịn không được hoảng sợ nói: "Trời ơi!"

Cùng lúc đó, sắc mặt Tần Trọng kịch biến: "2, 2, 3. . . 7 điểm, thật đúng là 7 điểm? !"

Trương Viễn và Quách Phi cũng trợn mắt há hốc mồm!

Tình huống như thế nào, Lý Phong nói 7 điểm vậy mà thật đúng là 7 điểm? Hắn là mèo mù vớ cá rán, hay thật sự biết nghe tiếng đoán điểm số? !

"A!" Tô Đồng rốt cục mở hai mắt ra, sau khi xác nhận Lý Phong đoán đúng, liền nhịn không được kinh hỉ ôm cánh tay Lý Phong hét lớn: "Trời ạ, Lý Phong, ngươi thật lợi hại!"

Lý Phong: ". . ."

Ngươi có nhất thiết phải ăn nói mập mờ như vậy không, người không biết còn tưởng rằng ta đang làm gì ngươi đấy. . .

"Khụ khụ, không cần kích động như vậy, chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi." Lý Phong lộ vẻ mặt lạnh nhạt nói.

Ba người Tần Trọng thiếu chút nữa bị tức hộc máu!

WQNMLGBD! Tỏ vẻ trang bức trước mặt chúng ta?

"Móa, ra vẻ cái gì? Mới đoán đúng một lần mà thôi. Tần An, lại lần nữa." Tần Trọng khó chịu nói.

Tần An hít sâu một hơi, cầm lấy hộp xúc xắc lắc lư một phen, tiếp theo nhanh chóng xẹt qua mặt bàn, ba viên xúc xắc trong nháy mắt được thu vào hộp xúc xắc.

"Cạch cạch cạch cạch" “Cạch cạch cạch cạch" . . .

Lần này tốc độ tay của Tần An càng nhanh hơn, thời gian cũng kéo dài hơn.

Ngay tại thời điểm ba người Tần Trọng chờ đến mức sắp mất kiên nhẫn. . .

"Phanh" !

Hộp xúc xắc bị Tần An hung hăng đập xuống bàn!

"Lại đoán lần nữa!" Tần An gầm nhẹ một tiếng.

Tần Trọng nhìn ra Tần An đang rất tự tin, nhất thời hai mắt sáng lên: "Đoán đi!"

"3 điểm." Gần như cùng lúc đó, Lý Phong mở miệng.

"Ông" Tần An chỉ cảm thấy trong đầu chấn động, thân thể cũng nhịn không được lay động một chút!

"3 điểm?" Tần Trọng cười lạnh một tiếng: "Ta đúng là không tin ngươi lần này vẫn có thể đoán đúng, Tần An, mở!"

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Tần An run rẩy xốc lên hộp xúc xắc.

"1, 1, 1. . . Thật sự là 3 điểm? !"

Tần Trọng hít sâu một hơi!

"Con mẹ nó? Chuẩn như vậy sao? !" Trương Viễn cùng Quách Phi rất chấn kinh!

Trong đôi mắt đẹp của Hứa Mạn nổi lên một tầng hào quang kì lạ, đoán đúng một lần còn có thể nói là may mắn, liên tục hai lần đoán đúng mà vẫn bảo Lý Phong gặp may thì thật sự có chút gượng ép.

Rất rõ ràng, Lý Phong có kỹ xảo đặc biệt để phân biệt điểm số xúc xắc!

Tô Đồng đã không biết nên nói cái gì, Lý Phong luôn rất giỏi

mang đến kinh hỉ cho nàng, nàng hiện tại nghiêm trọng hoài nghi rằng cái gì Lý Phong cũng biết!

Ngô. . . Ngoại trừ tự mình đẻ con ra. . .

"Còn muốn tiếp tục không? Hay là. . . Các ngươi trực tiếp nhận thua?" Lý Phong lạnh nhạt nói.

"Ta không tin!" Tần Trọng hiện tại đã có chút đỏ mắt giống như dân cờ bạc thua cuộc, hung dữ nói: "Tần An, tiếp tục!"

Hắn quan tâm không phải 10 triệu, hắn quan tâm là mặt mũi!

Tại địa bàn của hắn, lại để một tên tiểu tử không có danh tiếng thắng tiền mang về, đây không phải là đánh mặt Tần đại thiếu hắn sao?

"Vâng, tiểu thiếu gia!" Tần An cũng đã nổi giận.

Lý Phong đoán không sai, lúc Tần An còn trẻ từng đi theo một vị cao thủ trong giới đánh bạc học đổ xúc xắc mấy năm, có thể tùy tâm lắc ra điểm số mình muốn.

Tần An cũng biết một số cao nhân có thể thông qua tiếng động va chạm của viên xúc xắc cùng hộp để đoán được điểm số, nhưng cái này cần thính lực cực kỳ kinh người, cùng vô số lần luyện tập.

Cho nên Lý Phong đoán được điểm số tuy làm Tần An giật mình, nhưng cũng không phải không thể tiếp nhận, có điều bây giờ hắn đã thẹn quá hoá giận!

Lần này hắn muốn chơi toàn lực!

Tần An cầm lấy hộp xúc xắc, sau một hồi thao tác như mãnh hổ, nhẹ nhàng đặt hộp xúc xắc xuống bàn.

"Đùng "

"Đoán!" Tần An cười lạnh nói, ra vẻ ăn chắc rồi.

Tất cả mọi người ngừng thở, chờ đợi Lý Phong cho ra đáp án.

"Ngô. . . Lần này cũng ra gì đấy." Lý Phong kinh ngạc nhìn Tần An một cái, tiếp theo chậm rãi phun ra hai chữ: "1 điểm."

Sắc mặt Tần An kịch biến!

"1. . . 1 điểm?" Hứa Mạn đầu tiên là sững sờ, tiếp theo bừng tỉnh đại ngộ: "Ba cái xúc xắc chồng lên nhau? Trời ạ, không thể nào!"

Mấy người Tô Đồng cũng kịp phản ứng, chỉ cần ba viên xúc xắc chồng lên nhau, cái trên cùng là 1 điểm nghĩa là 1 điểm!

Nhưng đoán được cái này cũng quá khó khăn a?

Lắc được dạng điểm số này đã khó khăn, đoán được càng khó hơn gấp bội!

"Móa, làm gì có sự tình trùng hợp như vậy? Ta không tin!"

Tần Trọng cười lạnh một tiếng, đưa tay xốc lên hộp xúc xắc! !

Tiếp theo, tất cả mọi người như bị sét đánh đơ ra tại chỗ!

Ba viên xúc xắc xếp chồng lên nhau, điểm số viên trên cùng chính là. . . 1!

Chương 154. Cũng là bá đạo như vậy!

Chương 117: Cũng là bá đạo như vậy!

Giờ khắc này đám người Tần Trọng thật sự đã bị Lý Phong làm cho kinh hãi!

Liên tục ba lượt a, cái sau khó hơn cái trước, lượt thứ ba Tần An thậm chí đã lắc ra con số 1 điểm mà người thường không thể tưởng tượng ra được, nhưng vẫn để Lý Phong đoán trúng!

Nếu không phải cả bộ xúc xắc đều do người một nhà cung cấp, Tần Trọng cũng phải hoài nghi Lý Phong chơi bẩn!

Hứa Mạn cùng Tô Đồng cũng rất khiếp sợ, có điều các nàng càng nhiều hơn là kinh hỉ.

5 ván thắng 4, Lý Phong đã đoán đúng ba ván, cứ theo tiết tấu này, Lý Phong tất thắng không thể nghi ngờ!

Đáng tiếc Lý Phong chỉ là đánh bạc với ba người Tần Trọng, nếu như tăng thêm một điều kiện "Thắng là có thể dẫn các nàng rời đi", vậy phiền phức tối nay chẳng phải là dễ dàng hóa giải?

"Các ngươi đừng lo lắng, ê mấy người kia, mau bắt đầu ván cuối a, chúng ta đã lãng phí rất nhiều thời gian rồi." Vẻ mặt Lý Phong không có chút đắc ý nào.

Có Thấu thị nhãn trợ giúp, dù Tần An có lấy tất cả thủ đoạn trên phim bài bạc ra dùng, hắn đều có thể dễ dàng đoán được.

Tựa như game online, người chơi VIP bỏ ra mấy chục triệu nhân dân tệ mua đồ mặc khắp người, đủ sức để one hit one kill toàn bộ người chơi trong server, nhưng gặp phải tên gian lận cài phầm mềm hack thì cũng phải quỳ xuống.

Tần Trọng là người chơi nhân dân tệ, mà Lý Phong chính là tên

gian lận cài phần mềm hack!

Lý Phong cũng không có cách nào, hệ thống chính là bá đạo như vậy!

"Bắt đầu cái rắm, không chơi không chơi nữa, ngươi khẳng định là chơi bẩn!" Tần Trọng trực tiếp nổi giận.

Trương Viễn, Quách Phi trong nháy mắt hiểu rõ ý tứ của Tần Trọng, vỗ bàn đứng lên, lớn tiếng mắng: "Đúng, như vậy mà cũng có thể đoán được, không phải chơi bẩn thì là cái gì?"

"Mẹ nó, dám chơi bẩn ở địa bàn chúng ta, chán sống à!"

"Các ngươi có chứng cứ không?" Lý Phong âm thầm cười lạnh.

Đây là thẹn quá hoá giận, chuẩn bị không chịu thua? Có chút ý tứ!

"Xúc xắc là các ngươi cung cấp, đổ xúc xắc cũng là người các ngươi, các ngươi dựa vào cái gì mà nói Lý Phong chơi bẩn?" Tô Đồng cũng mở miệng bác bỏ.

Rõ ràng là muốn trốn nợ, lại nói Lý Phong chơi bẩn, vô sỉ đến cùng cực!

"Dựa vào cái gì? Chỉ bằng ta là Tần Trọng, lời nói của ta tại Tô Thành chính là thánh chỉ, ta nói Lý Phong chơi bẩn vậy hắn chính là chơi bẩn!"

"Tần An, còn đứng ngây ra đó làm gì? Đánh gãy tứ chi của hắn, kéo ra ngoài cho chó ăn!"

Tần Trọng tựa như một con sư tử nổi giận, hung ác quát.

Trương Viễn, Quách Phi đứng ở một bên khoanh tay cười lạnh không thôi.

Tần Trọng là nhân vật nào? Tiểu thiếu gia Tần gia!

Tần gia là tồn tại thế nào? Một gia tộc cổ xưa tồn tại cả ngàn năm, thường nhân tuyệt đối không thể nào tưởng tượng được

năng lực của họ!

Tại Tô Thành, Tần Trọng nói đúng là đúng, nói sai là sai, chính là bá đạo như vậy, không có bất kỳ kẻ nào dám phản bác nào!

Dám làm Tần Trọng mất mặt? Lý Phong chết chắc rồi!

Tần An gật gật đầu, muốn ra tay với Lý Phong.

Đúng lúc này, Hứa Mạn vội vàng ngăn ở trước người Lý Phong nói: "Tần tiên sinh, ngươi làm như vậy thật quá phận, ngươi không sợ sự tình nơi này bị lộ ra bên ngoài sao?"

Lý Phong vì nàng mới đến đây, Tần Trọng muốn động thủ với Lý Phong, nàng không thể ngồi yên không để ý đến.

"Lộ ra ngoài? Lộ kiểu gì, ai làm lộ ra?" Tần Trọng cười lạnh: "Nói thật a, lão tử chính là vì cưỡi ngươi mới gọi ngươi tới chỗ này."

"Đợi chút nữa lão tử đè ngươi cùng Tô Đồng xuống, hung hăng chinh phạt một phen, toàn bộ hành trình đều có máy quay chụp từ đủ loại góc độ, ngươi cứ việc đi tố cáo đi, xem ai thắng ai thua!"

"Ba nam hai nữ, clip này khẳng định rất đặc sắc!" Quách Phi liếm láp khóe miệng cười dâm đãng không thôi.

"Ta có một chủ ý, đợi chúng ta thoải mái xong, lại để cho thủ hạ sung sướng, giống như trong phim nóng Nhật Bản vậy, liên hoan xác thịt mấy chục người." Trương Viễn thấy hai mắt sáng lên, cười lạnh nói.

Trong mắt đại thiếu gia ăn chơi trác táng như bọn họ, nữ ngôi sao có nổi danh hơn nữa cũng chỉ là mấy con điếm rẻ tiền để họ chơi đùa.

Những năm gần đây, số lượng nữ nghệ sĩ, nữ ngôi sao nổi danh từng bị bọn họ chơi không trên trăm cũng phải có mấy chục.

Có rất ít nữ ngôi sao có thể ngăn cản được dụ hoặc của tiền tài quyền thế, nếu như những thứ này vẫn vô hiệu với các nàng, vậy liền hạ dược hoặc là trực tiếp chơi cứng.

Dù sao các nàng cố kỵ tiền đồ của mình, nên không dám báo cảnh sát.

Cho dù có mấy nữ nhân bất chấp tất cả đi báo cảnh sát, với gia cảnh quyền thế của bọn hắn cũng có thể nhẹ nhõm xóa bỏ hết thảy.

Thân thể Hứa Mạn chấn động, mặt mũi trong nháy mắt trở nên trắng bệch!

Sắc mặt Tống Hiểu kịch biến, muốn vụng trộm gọi điện thoại cho bảo tiêu bên ngoài tiến vào, chỉ là khi nàng lấy điện thoại di động ra xem xét lại phát hiện. . . Nơi này vậy mà không có tín hiệu!

"Trong phòng này có máy cản tín hiệu, lại còn là hàng xịn sò chuyên dành cho quân sự, trước khi các ngươi tiến đến đã được khởi động."

Quách Phi nhìn thấy động tác nhỏ của Tống Hiểu, đắc ý nhắc nhở.

Trái tim Hứa Mạn nhất thời chìm xuống đáy cốc!

Đám người Tần Trọng sớm đã an bài xong xuôi kế hoạch, tối nay chỉ sợ nàng sẽ khó thoát tai kiếp.

Vừa nghĩ tới chuyện mình sắp bị đám người Tần Trọng lăng nhục, Hứa Mạn đã có một loại cảm giác sống không bằng chết, mà hết thảy những chuyện này có tính là do Lý Phong ban tặng không?

"Nếu như không có Lý Phong, ta chắc chắn sẽ không đáp ứng tới nơi này, như thế có lẽ sẽ qua đời trong tai nạn xe cộ?"

"Tuy kết cục đều bi thảm, nhưng dù sao cũng tốt hơn bị những người này lăng nhục. . ."

Trong lúc nhất thời, cảm giác Hứa Mạn dành cho Lý Phong vô cùng phức tạp.

Loại tình huống này tuy đáng sợ, nhưng chẳng biết tại sao Tô

Đồng lại không quá khẩn trương, chẳng lẽ là do đang ở bên cạnh Lý Phong?

Nghĩ tới đây, Tô Đồng không khỏi nhìn sang Lý Phong.

"Hắn thật trấn định a."

Thấy Lý Phong trấn định tự nhiên, không hiểu sao cảm giác hốt hoảng trong lòng Tô Đồng đều tiêu tán!

Tại thời điểm ba người Tần Trọng cười như điên, Lý Phong nói chuyện: "Đây chính là phương pháp theo đuổi nữ nhân của các ngươi? Quá thô lỗ !"

Đám người Tần Trọng nhất thời sững sờ, không phải chứ. . . Lý Phong hình như hoàn toàn không có chút khẩn trương nào, chẳng lẽ hắn đã sớm có an bài gì đó?

"Thô lỗ? Nực cười, mục đích theo đuổi nữ nhân chính là vì lên giường, chỉ cần có thể đạt tới mục đích, thủ đoạn như thế nào đều không trọng yếu." Tần Trọng đè xuống nghi ngờ trong lòng, quát lạnh: "Tần An, còn không mau động thủ? !"

Tần Trọng biết rất nhiều nhân vật phản diện trong phim truyền hình đều chết bởi nói nhiều, cho nên cũng không nói nhảm, trực tiếp bảo Tần An động thủ.

"Vâng, tiểu thiếu gia!"

Vừa nói xong, Tần An vòng qua Hứa Mạn, giống như mũi tên phóng tới Lý Phong!

Giờ khắc này Tần An không còn giống một lão giả già cỗi, ngược lại giống như một con mãnh hổ cuồng bạo, thân thể tản mát ra uy nghiêm làm cho người ta kinh hãi!

Hứa Mạn chỉ cảm thấy nhoáng một cái đã không thấy Tần An đâu, khi nàng quay đầu về sau liền thấy Tần An đã vọt tới trước mặt Lý Phong, nắm đấm thậm chí đã tới sát mặt Lý Phong!

Mà Lý Phong lại duy trì động tác hai tay bỏ túi quần, không có bất kỳ phản ứng nào!

"Thật nhanh!"

Hứa Mạn nhịn không được phát ra một tiếng kinh hô!

Tô Đồng cũng thầm căng thẳng, nhịn không được đổ mồ hôi lạnh thay cho Lý Phong!

Ba người Tần Trọng lại không chút giật mình, Tần An có biểu hiện như vậy hoàn toàn nằm trong dự liệu của bọn họ!

Mọi người ở đây đang nghĩ rằng Lý Phong sắp bị một quyền của Tần An đánh bay, thì Lý Phong lại bất ngờ nhấc chân đá tới phía trước!

"Phanh "

Khi nắm đấm của Tần An sắp nện lên mặt Lý Phong, một cỗ lực lượng lớn truyền đến từ phía bụng dưới, đánh cho Tần An bay ngược lại phía sau!

Một tiếng "Oanh" thật lớn vang lên! !

Mọi người chỉ cảm thấy mặt đất cũng phải chấn động một cái, tiếp theo thân thể Tần An ở trên vách tường chậm rãi trượt xuống đất!

Không gian lâm vào yên tĩnh tuyệt đối!

Chương 155. Quyền đầu mới là đạo lí quyết định!

Chương 118: Quyền đầu mới là đạo lí quyết định!

Từ khi Tần An động thủ đến khi hắn bị Lý Phong một chân đá bay, tổng thời gian không tới hai giây.

Ngắn ngủi hai giây nhưng sự kích thích thị giác đối với mọi người lại giống như đang chơi trò tàu lượn siêu tốc!

Vẻ mặt khinh miệt của ba người Tần Trọng, Quách Phi, Trương Viễn trong nháy mắt chuyển thành kinh hãi, mà Hứa Mạn, Tô Đồng, Tống Hiểu thì từ tuyệt vọng chuyển thành cuồng hỉ!

Chỉ bởi vì một cước này của Lý Phong!

"Tần An, vì sao ngươi lại thua hắn? Đứng lên cho ta, tiếp tục đánh!"

Tần Trọng lộ sắc mặt khó coi nói.

Tần An là quản gia Tần gia, cường giả võ đạo cấp bậc Đại Sư, mãnh nhân lấy một địch mấy chục!

Ở trong suy đoán của Tần Trọng, Tần An hẳn phải dễ dàng đánh bại Lý Phong, nhưng kết quả lại là Tần An bị Lý Phong đá bay!

Hôm nay Tần An không phải bị ngộ độc thực phẩm chứ? Sao thực lực lại yếu như vậy? !

"Tần An, đây không phải tài nghệ thật sự của ngươi a, nhanh đứng dậy đánh chết con mẹ hắn."

Trương Viễn cùng Quách Phi cũng lộ vẻ mặt không tin.

Bọn họ vì sao dám cuồng như thế? Một là gia cảnh, hai là vì Tần An có cao thủ này bảo vệ.

Cái gọi là nước xa không cứu được lửa gần, bọn họ dù có bối cảnh hùng hậu đến đâu, cũng vẫn sợ gặp phải kẻ liều mạng làm càn làm bậy, đi theo Tần An là có thể tránh khỏi loại mạo hiểm này.

Nhưng chỗ dựa của bọn họ lại bị Lý Phong đá bay, con mẹ nó không phải đùa giỡn đấy chứ!

"Khỏi cần hô nữa, một cước kia ta đã dùng 100% sức lực, hắn dù có đứng lên được cũng không còn sức tái chiến, các ngươi vẫn nên để dành chút khí lực lát nữa dập đầu xin tha đi." Lý Phong đùa cợt nói .

Vừa rồi tuy thời gian giao thủ rất ngắn ngủi, nhưng lại cực độ hung hiểm, Tần An rất nhanh, ra chiêu tàn nhẫn, Lý Phong nếu chậm lại một khoảnh khắc, vậy kẻ bị đánh bay ra ngoài sẽ là chính hắn.

May mà Lý Phong đã là cường giả B+ , mà Tần An hắn là cấp B, nên Lý Phong mới có thể vững vàng chiến thắng.

Sắc mặt ba người Tần Trọng cứng lại, tiếp theo đang muốn chửi ầm lên.

"Khụ khụ khụ, tiểu thiếu gia, hắn nói không sai, lão nô xác thực không còn sức tái chiến."

Đúng lúc này, Tần An lau máu tươi nơi khóe miệng, lộ sắc mặt nghiêm túc nói.

Một cước kia đã làm tổn thương tới nội tạng hắn, đến cả khí lực đứng lên cũng không có, làm sao có thể tái chiến?

"Cái gì? !" Sắc mặt Tần Trọng đại biến.

Nếu như Tần An không có sức tái chiến, bọn họ chẳng phải sẽ trở thành thịt cá nằm trên thớt gỗ?

Quách Phi cùng Trương Viễn cũng hoảng sợ, trang bức thất bại, vậy bọn hắn chẳng phải sẽ bị đánh ngược? !

Trái tim treo cao của Hứa Mạn cùng Tô Đồng rốt cục hoàn toàn

bình tĩnh lại, chỉ cần đánh bại Tần An, các nàng hẳn có thể yên ổn đào thoát a?

"Các ngươi đã nghe được chưa?" Lý Phong đi đến trước bàn, cầm lấy bộ xúc xắc lắc lắc.

"Ầm ầm ầm ầm ầm" . . .

"Đùng "

Lý Phong đập hộp xúc xắc xuống bàn, ra vẻ nghiền ngẫm nói: "Vừa rồi đánh cược còn chưa kết thúc, đây là ván thứ tư, ta đoán 8 điểm."

Vừa nói xong, Lý Phong xốc lên hộp xúc xắc , 233. . . Chính là 8 điểm!

"5 ván thắng 4, ta thắng rồi, trả tiền đi." Lý Phong vươn tay ra nói.

Ba người Tần Trọng nhất thời phát mộng!

Không phải chứ. . . Ngươi có cần phải tỏ vẻ trang bức như vậy không? Ngươi đã thắng Tần An rồi, muốn tiền nói thẳng chẳng phải là được rồi, còn phải đoán một lần nữa làm gì.

Đến cả Hứa Mạn cũng có chút câm nín, đã là lúc nào hắn còn nhớ thương vụ đánh cược? Không nắm chặt thời gian chạy trốn còn chờ đến khi nào a!

Chỉ có Tô Đồng không cảm thấy ngoài ý muốn chút nào, bởi vì Lý Phong căn bản là một nam nhân không thể dùng lẽ thường suy xét.

Không liên quan nhưng mà. . . Bộ dạng của Lý Phong bây giờ thật đẹp trai a ~

"Trả thì trả, 10 triệu ta còn chưa để vào mắt." Tần Trọng biết rõ đạo lý hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, khi đang nói chuyện liền móc ra một tấm chi phiếu 10 triệu.

Trương Viễn, Quách Phi cũng không dám thất lễ, vội vàng một

lần nữa viết một tấm chi phiếu 10 triệu, đưa cho Lý Phong.

Lý Phong kiểm tra không sai liền bỏ vào trong túi, ra vẻ nghiền ngẫm nói: "Chuyện đánh cược đã xong, bây giờ nói tới chuyện bồi thường tinh thần đi."

Ba người Tần Trọng lần nữa phát mộng!

Bọn họ mỗi người trả 10 triệu còn chưa xong, đòi bồi thường tinh thần cái chó gì nữa?

Định chơi bọn hắn một vố đúng không!

Tần Trọng giận dữ quát: " Lý Phong, con mẹ nó ngươi đừng quá phận! Tưởng là có thể đánh bại Tần An là trâu bò lắm rồi à, gia gia của ta chính là. . ."

"Tiểu thiếu gia!" Tần An đột nhiên mở miệng ngắt lời hắn: "Lần này là chúng ta làm không đúng, vẫn nên nghe yêu cầu của Lý tiên sinh trước đã."

Tần An trước nay chưa từng dùng ngữ khí nghiêm túc như vậy để nói chuyện với Tần Trọng, cái này khiến Tần Trọng có chút giật mình.

Có điều rất nhanh Tần Trọng đã minh bạch dụng ý của Tần An!

"Tốt, ngươi muốn bồi thường cái gì."

Tần Trọng phun ra một ngụm trọc khí, chậm rãi nói.

"Mỗi người các ngươi cho Hứa Mạn, Tô Đồng 20 triệu tiền bồi thường tinh thần, cộng thêm dập đầu xin lỗi, yêu cầu này có quá phận không?"

Lý Phong kéo ra một cái ghế, ra vẻ bệ vệ ngồi xuống sau đó nói.

"Lý Phong. . ." Hứa Mạn giật mình, vội vàng muốn mở miệng nói thôi.

Nàng có thể bình yên vô sự rời khỏi nơi này đã rất thỏa mãn, sao lại dám đòi Tần Trọng bồi thường?

"Đây là cái ngươi nên được." Lý Phong trực tiếp ngắt lời nàng.

"Cái này. . ." Hứa Mạn do dự nửa ngày, sau cùng mới lộ sắc mặt mất tự nhiên gật đầu.

Hiện tại Lý Phong mới là người chủ đạo, nàng dù không muốn cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Một bên khác, Tần Trọng lấy lại tinh thần, mở miệng mắng to: "Ta, ta XXX con mẹ ngư. . ."

"Tiểu thiếu gia!" Tần An lại lên tiếng ngắt lời hắn: "Yêu cầu này không quá phận, đáp ứng hắn."

Lần này ngữ khí của Tần An thậm chí có thể dùng hai chữ nghiêm khắc để hình dung!

"Tần An, con mẹ nó ngươi có phải đã thu chỗ tốt từ Lý Phong không? !" Tần Trọng đã tức đến phát điên.

Vốn Tần Trọng cho rằng Tần An đang khuyên hắn lui một bước trời cao biển rộng, nhưng Lý Phong yêu cầu quá phận như thế, Tần An còn muốn hắn đáp ứng, cái này con mẹ nó là ăn cây táo rào cây sung a!

Hai mắt Lý Phong sáng lên, lộ vẻ kinh ngạc, Tần An này. . . Không đơn giản a!

"Tiểu thiếu gia, coi như lão gia ở đây cũng sẽ ủng hộ kiến nghị của ta." Tần An ra vẻ thâm ý sâu sắc nói.

"Ta. . ." Sắc mặt Tần Trọng biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói: "Tốt, ta đồng ý."

"Tần thiếu gia? !"

Quách Phi, Trương Viễn Nhất đều lộ sắc mặt không dám tin.

Con mẹ nó đây có còn là Tần Trọng duy ngã độc tôn trước kia không, không phải là bị người khác mạo danh thay thế đấy chứ? !

"Nhìn ta làm gì? Người ở dưới mái hiên không thể không cúi

đầu!"

Tần Trọng giận dữ hừ một tiếng, một lần nữa móc ra tờ chi phiếu 20 triệu kí mấy cái, sau đó giao cho Lý Phong.

Quách Phi, Trương Viễn tuy không cam tâm, nhưng Tần Trọng cũng đã đồng ý thì bọn họ không có tư cách phản đối, đành phải lại lấy ra hai tấm chi phiếu 20 triệu.

Tiếp theo ba người Tần Trọng quỳ rạp xuống đất, dập đầu xin lỗi Hứa Mạn, Tô Đồng.

"Ta biết các ngươi không phục, bất quá không vấn đề gì, trên cái thế giới này chỉ có nắm đấm lớn mới là chân lý duy nhất, nếu các ngươi muốn báo thù, ta tùy thời phụng bồi."

Lý Phong làm sao đoán không được dụng ý của Tần An, không phải là muốn trước tiên lừa gạt hắn đi, sau đó lại tìm người trả thù sao?

Chỉ cần hắn có thực lực tuyệt đối, vậy không cần quan tâm Tần gia trả thù!

Quẳng xuống câu nói này, Lý Phong mang theo ba người Hứa Mạn rời khỏi nơi đây.

" Tần An, con mẹ nó đến cùng ngươi có ý tứ gì, bên ngoài đều là người của chúng ta, thật sự đánh thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu!"

Lý Phong vừa đi, Tần Trọng triệt để bùng nổ.

"Suỵt. . ." Tần An giãy dụa đứng dậy đi tới cửa, xác định Lý Phong đã thật sự rời đi mới thở phào rồi nghiêm nghị nói: "Tiểu thiếu gia, ta có thể cảm nhận được sát khí từ trên người Lý Phong, đây là sát khí chỉ kẻ từng giết người mới có được!"

"Lý Phong rất có thể là cường giả võ đạo nửa bước Tông Sư, hắn có thể nhanh chóng xử lý toàn bộ chúng ta trước khi người bên ngoài xông vào!"

Nghe xong lời này, Tần Trọng nhịn không được rùng mình một

cái, nhưng hắn vẫn như cũ không cam tâm nói: "Chẳng lẽ cứ như vậy thả bọn họ đi? Mặt mũi ta biết để nơi nào!" .

Hai mắt Tần An lạnh đi, chậm rãi nói "Chỉ cần lão gia xuất thủ, bọn họ chạy không thoát!"

Vừa rồi Tần Trọng có một câu chưa nói hết, mà ý tứ đầy đủ của câu nói kia chính là. . . Gia gia hắn là Tông Sư!

(theo đệ thì kiếm một viên thuốc kích dục xong cho 4 thằng này chơi gay rồi quay video đầy đủ lại, thế là bọn này hết dám trả thù ngay :)))

Chương 156. Sát ý sôi trào!

Chương 119: Sát ý sôi trào!

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 300 điểm kinh nghiệm, 2000 điểm tích lũy, 1 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ đẳng cấp tăng lên, trước mắt là A- ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, ba lô thăng cấp."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, khu mua sắm bằng điểm chinh phục thăng cấp."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, khu mua sắm thăng cấp, đồ vật tương ứng mở khóa."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Hứa Mạn tăng lên, trước mắt là 10% ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Tô Đồng tăng lên, trước mắt là 69% ."

Vừa đi ra khỏi cửa lớn của khách sạn Millennium, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ liền liên tiếp vang lên.

"Thăng cấp? !"

Tiếng nhắc nhở vang lên rồi, Lý Phong mới phát giác được lực lượng cơ thể trong nháy mắt bắt đầu cuồng bạo.

Nếu như nói lúc cấp B chân khí trong cơ thể hắn yên tĩnh như dòng suối nhỏ chảy xuôi, vậy giờ phút này đã là sông lớn sôi trào mãnh liệt!

Trước tiên không nhắc tới chất lượng có biến hóa thế nào, chỉ

nói về số lượng chân khí thì ít nhất đã tăng lên gấp mười mấy lần thậm chí mấy chục lần!

Tuy biết rõ hoàn thành nhiệm vụ mình sẽ tăng lên đến cấp A-, nhưng giờ khắc này Lý Phong vẫn cảm thấy rất hưng phấn, siêu cấp hưng phấn!

Cấp A- a, hắn đã từng sử dụng Bạo tẩu đan để cảm thụ uy năng cảnh giới này một lần, loại cảm giác hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay, dễ dàng nghiền ép kẻ khác thực sự là vô cùng tuyệt vời!

Đúng như hắn nói, nắm đấm lớn mới là chân lý duy nhất, cái gì mà quyền thế ngập trời, phú khả địch quốc, tất cả đều không sánh bằng cặp nắm đấm có thể nghiền ép hết thảy!

(phú khả địch quốc: một người giàu bằng một nước)

"Lý tiên sinh, tuy rằng về mặt quá trình thì có chút mạo hiểm, nhưng ta vẫn muốn cám ơn ngươi vì chuyện tối nay."

Đúng lúc này, Hứa Mạn nói.

Nếu không phải có Lý Phong, kết cục đêm nay nàng thực không dám tưởng tượng, nếu không có Lý Phong, nàng không thể bình yên vô sự đi ra khỏi khách sạn Millennium.

Bất kể thế nào, đều là Lý Phong cứu nàng, tiếng cám ơn nhất định phải nói.

"Bây giờ nói cám ơn ta còn quá sớm." Lý Phong đè xuống cảm giácc hưng phấn, chậm rãi nói : "Tần Trọng sẽ không đơn giản từ bỏ ý đồ như vậy đâu, các ngươi vẫn nên mau chóng rời khỏi Tô Thành đi."

"A?" Hứa Mạn đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lộ sắc mặt khó coi nói "Ngươi nói là. . . Tần Trọng sẽ trả thù chúng ta?"

"Chứ ngươi nghĩ sao? Tần Trọng hung hăng càn quấy đã quen, hôm nay ăn phải thua thiệt lớn như vậy, không trả thù thì sao có thể?"

"Cho nên ta chuẩn bị hiện tại lập tức đưa các ngươi tới sân bay,

nhanh chóng rời khỏi Tô Thành, Tô Đồng, ngươi cũng đi cùng nàng ấy đi."

Lý Phong chậm rãi nói.

"Vậy còn ngươi?" Tâm tình vốn đã trầm tĩnh lại của Tô Đồng lập tức trở nên khẩn trương.

"Ta đi tới nhà ngươi, mang cha mẹ ngươi gia gia nãi nãi ngươi tới Minh Châu." Lý Phong lộ sắc mặt có chút ngưng trọng.

Hắn thì chả sợ cái gì, chỉ sợ Tần gia trả thù người nhà Tô Đồng mà thôi.

Phương pháp tốt nhất là đưa cả nhà Tô Đồng rời đi, nhưng nơi này cách sân bay không xa, nhưng lại cách Thanh Đào trấn hơn một giờ lái xe, nếu như để lâu Lý Phong chỉ sợ đêm dài lắm mộng.

Huống hồ Lý Phong cảm thấy Tần gia hiện tại đều tập trung lực chú ý lên trên người hắn, hắn sẽ không nhanh chóng đối phó người nhà Tô Đồng như vậy.

"A, thật sự phải làm thế sao?" Tô Đồng có chút không hiểu cách làm của Lý Phong.

Tần Trọng có càn rỡ hơn nữa, cũng không có khả năng ra tay với người nhà nàng a, như thế còn có vương pháp không?

"Nhất định phải làm như thế." Lý Phong thở dài.

Tô Đồng vẫn còn quá đơn thuần, cái thế giới này còn lâu mới tốt đẹp được như suy nghĩ của nàng, một số người thật đúng là chuyện gì cũng làm ra được.

Vì Lý Phong kiên trì thuyết phục, mọi người cùng lái xe tiến đến sân bay.

Lý Phong vốn đang lo lắng trên đường sẽ gặp phải lực cản, kết quả một đường thông suốt.

Đến khi đưa Hứa Mạn, Tô Đồng lên phi cơ, tận mắt thấy máy bay cất cánh, tâm tình treo cao của Lý Phong mới được hạ xuống.

"Chẳng lẽ ta đoán sai, Tần Trọng không có dự định trả thù ta?"

Lý Phong đè xuống nghi hoặc, lái xe đi tới nhà của Tô Đồng.

Giờ phút này đã là 10 giờ rưỡi đêm, hầu hết cư dân của Thanh Đào trấn đều đã tiến vào mộng đẹp.

Đột nhiên, hai chiếc xe tải màu vàng tiến vào trong trấn, ở trong màn đêm lao tới cửa nhà Tô Đồng .

"Xác định là nhà này?"

"Ta và Tô Đồng là bạn cùng lớp thời tiểu học, ta rất chắc chắn."

"Tốt, động thủ!"

"Soạt "

Một đám người đi ra từ trong mấy chiếc xe tải, đập ra cửa lớn nhà Tô Đồng.

Tô An Quốc nghe thấy động tĩnh, nhất thời giật mình tỉnh lại từ trạng thái mơ ngủ, vừa mặc quần áo tử tế đi xuống giường, liền thấy một đám người bịt mặt xông tới.

"Các ngươi là ai?" Tô An Quốc giật mình không thôi.

"Người lấy mạng ngươi!"

"Phanh "

Tô An Quốc chỉ thấy hai mắt tối sầm lại, đã bị người khác dùng một quyền đánh ngất.

Liễu Tĩnh Hà còn chưa kịp phản ứng lại, cũng đã bị người đánh ngất đi.

"Tô Đồng còn có gia gia nãi nãi, cũng ở gần đây." Nam nhân tự xưng là bạn học cùng lớp của Tô Đồng nói.

"Dám đắc tội tiểu thiếu gia nhà ta, bọn họ đúng là chán sống rồi!"

"Trước tiên cứ nhét hai người bọn họ vào trong xe, sau đó đi bắt gia gia nãi nãi của nàng, mau lên!"

. . .

Khi Lý Phong lái xe tới cửa nhà Tô Đồng đã là 11:30 đêm, vừa nhìn thấy cánh cửa bị phá, Lý Phong liền có một loại dự cảm không hay!

Ngay tại thời điểm Lý Phong muốn xuống xe xem xét tình huống, một chiếc xe con dừng ở nơi cách đó không xa bật đèn lên, trực tiếp chiếu vào mặt Lý Phong.

Hai mắt Lý Phong nhíu lại, sải bước đi tới chiếc xe con kia.

"Ngươi chính là Lý Phong a?"

Tài xế xe con đi xuống xe, âm hiểm cười.

Lý Phong vọt thẳng tới trước mặt tài xế, đưa tay bóp cổ hắn nâng lên giữa không trung: "Cha mẹ Tô Đồng đang ở đâu? !"

Giờ khắc này Lý Phong tựa như một con sư tử nổi giận, sát khí bắn ra bốn phía!

"Khụ khụ khụ" Tài xế không thở nổi nên sắc mặt tái nhợt, gấp rút ho khan.

Tuy như thế, trên mặt tài xế lại không có vẻ sợ hãi, ngược lại còn mang theo nụ cười trào phúng.

"Nói cho ta biết cha mẹ Tô Đồng ở đâu, nếu không, chết!" Lý Phong lạnh lùng nói.

"Lão gia nhà chúng ta muốn trò chuyện với ngươi." Tài xế móc điện thoại di động ra từ trong túi, bấm điện thoại một lúc sau đó cười nói.

"Hừ!" Lý Phong tiếp nhận điện thoại di động, một tay ném tài xế xuống đất.

"Lý Phong đúng không? Ta là gia chủ Tần gia, Tần Nguyên.

Ngươi nghe xem đây là thanh âm của ai."

Điện thoại kết nối rồi, một thanh âm trung khí mười phần truyền đến từ đầu dây bên kia.

Ngay sau đó, trong điện thoại vang lên mấy tiếng kêu thảm thiết!

Đó chính là thanh âm của cha mẹ Tô Đồng !

"Vốn là muốn cho ngươi nghe tiếng kêu thảm thiết của gia gia nãi nãi Tô Đồng, đáng tiếc bọn họ tuổi tác quá lớn, ăn đánh ngất đi rồi, thật sự là quá đáng tiếc."

Tần Nguyên đùa cợt nói.

"Ông!"

Lý Phong chỉ cảm thấy trong đầu rung động không ngừng!

Gia gia nãi nãi Tô Đồng đều đã hơn sáu mươi tuổi, Tần gia vậy mà cũng hạ độc thủ với bọn họ? Một đám súc sinh!

"Rất tức giận? Rất phẫn nộ? Dám đối nghịch với Tần gia ta, đây chính là cái giá ngươi phải trả."

"Nếu như ngươi muốn cứu bọn họ, vậy để tài xế mang ngươi tới, nếu như sau một giờ không gặp được ngươi. . . Vậy ta cũng chỉ đành mang giết bọn hắn mang thịt đi nuôi chó."

Nói xong, Tần Nguyên cúp điện thoại.

"Tần Nguyên, lẽ ra ngươi không nên ép ta như vậy, hôm nay mà không diệt cả nhà Tần gia các ngươi, tiểu gia ta không mang họ Lý nữa!"

Nghe thấy lời lẽ ác độc truyền tới từ điện thoại di động, sát ý của Lý Phong triệt để sôi trào!

Chương 157. Toàn diện tăng lên!

Chương 120: Toàn diện tăng lên!

Đúng lúc này, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem xét!" Lý Phong đè xuống sát khí trong lòng, mặc niệm.

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tô Đồng (2) "

"Mục tiêu: Cứu phụ mẫu, gia gia nãi nãi của Tô Đồng ra từ nhà Tần gia, trong bốn người có bất kỳ ai tử vong là nhiệm vụ thất bại."

"Khen thưởng: 500 điểm kinh nghiệm, 10000 điểm tích lũy, 5 điểm chinh phục."

"Quả nhiên là có quan hệ với người nhà Tô Đồng."

Hai mất Lý Phong sáng lên, âm thầm nỉ non.

Hệ thống đã cho ra nhiệm vụ, vậy nghĩa là hắn có khả năng rất lớn cứu người nhà Tô Đồng khỏi nhà Tần gia.

Trấn định lại rồi, Lý Phong bắt đầu tự mình kiểm điểm.

Trong khoảng thời gian này nước quá thuận dòng nên Lý Phong đã dần có chút tự mãn, vì vậy hắn đánh giá thấp quyết tâm trả thù cùng hiệu suất làm việc của một đại gia tộc.

Hắn cho rằng Tần gia dù muốn trả thù người nhà Tô Đồng cũng phải hao phí rất nhiều thời gian điều tra Tô Đồng.

Nhưng sự tình mới phát sinh một giờ, Tần gia đã tìm ra phụ mẫu gia gia nãi nãi Tô Đồng, đồng thời bắt bọn họ đi.

Sự tàn nhẫn này, loại hiệu suất này, thực khiến người ta sợ hãi thán phục!

Thậm chí Lý Phong tin tưởng, khi bọn họ chạy tới sân bay, bọn họ đã bị Tần gia giám thị, còn vì sao Tần gia không ngăn cản Hứa Mạn, Tô Đồng rời đi, Lý Phong còn chưa đoán được nguyên nhân.

"Nếu như lúc đó giết sạch đám người Tần Trọng thì sẽ không có những chuyện này?"

Lý Phong lúc đó đã có suy nghĩ giết người diệt khẩu, nhưng Tô Đồng, Hứa Mạn ở ngay cạnh, hắn không tiện hạ thủ.

"Là ta lòng dạ đàn bà, lần sau gặp lại loại chuyện này, vô luận thế nào cũng phải diệt cỏ tận gốc!"

Ngã một lần khôn hơn một chút, một lần thất bại không đáng sợ, đáng sợ là không học hỏi kinh nghiệm từ giáo huấn!

"Mang ta đi tìm Tần Nguyên."

Lý Phong ném điện thoại di động cho tài xế, mở cửa xe ngồi vào chỗ phía sau.

Tài xế cười lạnh một tiếng, xoa cái mông bò dậy từ dưới đất, lái xe chạy tới Tần gia.

"Hô, vừa lúc dùng khoảng thời gian trống này nhìn xem hệ thống sau thăng cấp có gì cải biến."

Trước đó Lý Phong một mực lái xe, còn chưa kịp xem xét.

Đầu tiên là ba lô, từ 24 ô vuông thăng cấp thành 36 ô, không gian cũng từ 2 m^2 mỗi cái thăng cấp thành 5 m^2 mỗi cái.

Ba lô rất hữu dụng, rất nhiều thứ đều được Lý Phong bỏ vào bên trong, tỉ như đồng hồ mua cho Tô Đồng lần trước, túi xách, còn có nội y Hứa Mạn, bút máy của Ngụy Băng Khanh.

Tiếp theo là khu mua sắm, một số đồ vật trước đó màu xám đã được thắp sáng, tỉ như 《 Bách Bộ Xuyên Dương 》, 《 Trích Diệp Phi Hoa 》, Nghịch Âm Đan dùng để kéo dài tính mạng, Đại Hoàn

Đan, thậm chí ngay cả Bạo Tẩu Đan cũng có thể mua sắm.

Đáng tiếc là, Bạo Tẩu Đan trong khu mua sắm chỉ hữu hiệu đối với cường giả cấp B trở xuống, Lý Phong đã là cường giả cấp A- , không cách nào sử dụng.

Mà Lý Phong mong đợi nhất là khu mua sắm bằng điểm chinh phục!

Thăng cấp xong rồi, năm bản kỹ năng đặc thù trước kia đều từ sơ cấp biến thành trung cấp, mà giá cả mua sắm cũng từ 10 điểm chinh phục điểm thăng cấp thành 20 điểm chinh phục.

Bất quá những kỹ năng này trước khi mua thì không cách nào nhìn thấy giới thiệu kỹ càng, cho nên Lý Phong cũng không biết bọn chúng thăng cấp có cải biến thế nào.

"Bỏ đi, vẫn nên xem cái nào thích hợp học tập với tình hình trước mắt đã."

Tâm niệm Lý Phong khẽ động, hệ thống liền sàng lọc ra 《 Công pháp 》, 《 Võ kỹ 》 thích hợp với hiện tại.

"《 Chân Vũ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Vô Ảnh Bộ 》, 《 Bạo Tẩu 》."

Hết thảy có bốn bản, 《 Chân Vũ 》 Lý Phong đã mua sắm một lần, đưa cho Tống Uyển Quân, mà 《 Bạo Tẩu 》. . .

"Con mẹ nó đây không phải kỹ năng của cuồng chiến sĩ sao? !"

Lý Phong lộ sắc mặt quái dị nói một câu.

Điệu Tuyến Thành là một game online Lý Phong đã bỏ rất nhiều thời gian vào, cũng nạp không ít tiền.

Mà cuồng chiến sĩ là một chức nghiệp trong đó, cũng là chức nghiệp hắn thích nhất , có một không hai, cho nên nhìn thấy kỹ năng《 Bạo Tẩu 》 này hắn liền liên tưởng đến Cuồng chiến sĩ.

"Chẳng lẽ giống với Bạo Tẩu Đan, sử dụng là có thể tăng lên một đại cảnh giới? Vậy thì quá mức trâu bò a!"

Lý Phong rất động tâm, vội vàng xem xét phía giới thiệu kỹ càng bên dưới.

"《 Bạo Tẩu 》: Sử dụng là có thể tiến vào trạng thái bùng nổ, trong trạng thái này tổng hợp chiến lực có thể tăng lên 30%, duy trì liên tục 30 giây.

Ghi chú 1: Tổng hợp chiến lực bao quát mức độ hùng hồn của chân khí, lực lượng, nhanh nhẹn, thể lực, sức chịu đựng, tinh thần.

Ghi chú 2: Mua sắm võ kỹ này cần tiêu hao 3000 điểm tích lũy."

"Chỉ có thể tăng lên 30% tổng hợp chiến lực, hơn nữa chỉ duy trì 30 giây, quá ngắn rồi!"

Lý Phong có chút bất mãn, cái kỹ năng này có hiệu quả kém hơn Bạo Tẩu Đan quá nhiều!

Nếu để cường giả võ đạo khác biết suy nghĩ của Lý Phong, tuyệt đối sẽ hận không thể bóp chết hắn!

Đây chính là võ kỹ siêu cấp tăng lên chiến lực, là đồ vật bọn họ tha thiết ước mơ, Lý Phong lại còn ghét bỏ? Sướng không biết hưởng a!

"Bỏ đi, có dù sao cũng tốt hơn không, chí ít sử dụng cái này không có tác dụng phụ suy yếu."

Nghĩ tới đây, Lý Phong trực tiếp hao phí 3000 điểm tích lũy mua 《 Bạo Tẩu 》, sau khi bấm vào, trong đầu hắn liền xuất hiện một đoạn trí nhớ có quan hệ với 《 Bạo Tẩu 》.

《 Chân Vũ 》 là một môn công pháp vận hành chân khí, lần trước khi mua tặng Tống Uyển Quân hắn đã nhìn sơ giới thiệu.

Đồng dạng là 3000 điểm tích lũy, Lý Phong trực tiếp mua về, sau khi bấm vào học tập, hắn đã có thể điều động chân khí trong cơ thể nhẹ nhàng linh hoạt như cánh tay mình.

"《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》:Võ kỹ do nhà phát triển hệ thống sáng tạo, bao hàm chỉ pháp, quyền pháp, cước pháp,

kiếm pháp.

Võ kỹ này có uy lực phi phàm, "chỉ" có thể đâm phá sắt thép, "quyền" có thể khai sơn phá thạch, "cước" có thể quét ngang một phương, "kiếm" có thể chém ngang thiên hạ!

Chú thích: Võ kỹ này có giá bán 3000 điểm tích lũy."

"《 Vô Ảnh Bộ 》: Thân pháp siêu phàm do nhà phát triển hệ thống tạo, tĩnh như xử nữ, động thì nhanh đến mức không để lại bóng hình, tĩnh và động hoán đổi tự nhiên.

Chú thích: Võ kỹ này có giá bán 3000 điểm tích lũy."

Xem hết giới thiệu hai bản võ kỹ, Lý Phong không chút do dự hao phí 6000 điểm tích lũy mua lại.

Bấm vào học tập, Lý Phong liền triệt để nắm giữ.

Vẻn vẹn mấy phút, Lý Phong đã tiêu hao 12000 điểm tích lũy, tuy rằng tiêu hao rất lớn, nhưng chiến lực tăng lên cũng to lớn tương đương.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: A-

Điểm kinh nghiệm: 0/ 3000

Điểm tích lũy: 9000

Điểm chinh phục : 8

Kỹ năng: 《 Chân Vũ 》, 《 Vô Ảnh Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Bạo Tẩu 》. . .

Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tô Đồng (2)

Nhìn thuộc tính cá nhân một chút, Lý Phong tắt đi hệ thống, dựa vào chỗ ngồi phía sau nhắm mắt dưỡng thần.

Tài xế một mực thông qua kính chiếu hậu quan sát Lý Phong, thấy Lý Phong không có chút khẩn trương nào nên không khỏi

kinh nghi bất định.

Nhưng ngay sau đó hắn cười lạnh nói: "Hừ, đợi đến khi kiến thức được sự khủng bố của lão gia, hắn sẽ không thể trấn định như thế!"

Nửa giờ sau, xe hơi chạy đến một trang viên phía nam Tô Thành.

Trang viên này phía sau dựa vào núi, bên cạnh liền kề sông, phong cảnh tú lệ, vài dặm chung quanh đều không có kiến trúc, bởi vậy có thể thấy được thực lực Tần gia mạnh mẽ thế nào.

Có điều. . . .

"Đêm khuya gió lớn, đây là thời điểm tuyệt vời để giết người phóng hỏa a!"

Ánh mắt Lý Phong lạnh như băng, âm thầm nói một câu.

Chương 158. Đê tiện người

Chương 121: Đê tiện người

Xe con chạy vào bên trong trang viên, Lý Phong liền thấy ở nơi xa có một tòa biệt thự cao ba tầng, chắc hẳn là nơi người Tần gia sinh hoạt.

"Lão gia đang ở trong ngôi biệt thự kia...chờ ngươi, ngươi vào đi."

Tài xế dừng xe ở trước cửa biệt thự, nói.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái: "Ngươi không cùng đi vào?"

"Không cần, đợi chút nữa ta chỉ cần đi vào giúp ngươi nhặt xác là được rồi, ngươi có muốn cho ta chút ít phí trước hay không?" Tài xế vừa cười vừa nói.

Đã tới nơi này, Lý Phong trong mắt tài xế căn bản là một người chết.

"Ngô. . . Tiền bo khẳng định là phải cho."

Nói xong Lý Phong lấy ra từ trong ngực một tờ 100 đồng ném tới phía trước, rồi mới lên tiếng: "Biết ngươi không đi là ta yên tâm rồi."

Nói xong, Lý Phong xuống xe, mang theo khí thế thẳng tiến không lùi bước vào biệt thự.

Đồng tử tài xế co rụt lại, đột nhiên có một loại cảm giác không ổn, nhưng ngay sau đó hắn tự giễu lắc đầu: "Lão gia là Tông Sư, là nhân vật giống như thần tiên, tiểu tử này chết chắc rồi!"

Cửa lớn biệt thự đóng chặt, Lý Phong đưa tay đẩy một cái làm cửa mở ra, tiếp theo hắn liền thấy cảnh tượng trong biệt thự.

Một vị lão giả ngồi trên ghế salon đối diện cửa lớn, trên tay vuốt ve một chuỗi phật châu, đang nhắm mắt dưỡng thần.

Chỉ nhìn bề ngoài, vị lão giả này không khác mấy người quá tuổi về hưu chút nào, khiến người ta không cảm giác được chút khí thế của người bề trên.

Tần An từng bị Lý Phong một chân đá bay đang khom lưng đứng sau lão giả này.

Ngồi bên tay phải của lão giả là một đôi vợ chồng trung niên, khi bọn họ nhìn thấy Lý Phong, trên mặt liền hiện ra lệ khí, tựa như hận không thể lột da quất xương Lý Phong vậy!

Trong phòng khách, cha mẹ ông bà Tô Đồng đang bị trói quỳ rạp dưới đất, đầu ngoẹo đi, xem ra đã hôn mê.

Y phục bọn họ tàn phá rách nát vô cùng, so với ăn mày còn thê thảm hơn, lộ ra da thịt chồng chất vết thương, có địa phương thậm chí còn da tróc thịt bong!

Sau lưng bọn họ, Tần Trọng cầm lấy một cây roi da, rất rõ ràng, vết roi trên thân người nhà Tô Đồng là do hắn ban tặng!

Nhìn thấy cảnh tượng này, sát khí trên người Lý Phong không thể kìm nổi bắn ra bốn phía!

Đám hỗn đản này, vậy mà hạ độc thủ với bốn người vô tội, trong đó còn có hai người là lão nhân tóc trắng xoá!

Không thể tha thứ!

"A?" Cảm ứng được sát khí sôi trào trên người Lý Phong, lão giả đang nhắm mắt dưỡng thần ngạc nhiên ồ một tiếng, mở hai mắt ra.

Cùng lúc đó, Tần Trọng cười như điên nói: "Lý Phong, ngươi thật sự dám tới? Xem ra Tô Đồng rất trọng yếu với ngươi a."

Lý Phong không chỉ phá hư chuyện tốt của hắn, còn làm hắn bị nhục nhã chưa từng có, cái này khiến Tần Trọng gần như phát cuồng!

Hiện tại thì tốt rồi, người nhà Tô Đồng đã nằm trong tay bọn họ, Lý Phong cũng thành thịt cá nằm trên thớt gỗ, hắn muốn trả lại gấp mười gấp trăm lần nhục nhã tối nay!

"Tên tiện chủng nhà ngươi, dám làm Trọng nhi phải quỳ xuống xin lỗi một con diễn viên, ta muốn lột da quất xương ngươi!" Mẹ Tần Trọng Tần đứng dậy, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Hừ, dám đối nghịch với Tần gia, thật là không biết sống chết!" Cha Tần Trọng lập tức cười lạnh nói.

Tần Trọng là con trai cưng của họ, bình thường luôn được bọn họ sủng ái, nâng trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, Tần Trọng có yêu cầu gì bọn họ cũng cực lực thỏa mãn.

Lúc nghe nói nhi tử bị ăn thiệt thòi lớn bởi một tên tiểu tử vô danh, bọn họ giận dữ không thôi, hiện tại nhìn thấy Lý Phong, bọn họ hận không thể xé xác Lý Phong thành mảnh nhỏ.

"Vì trả thù ta, các ngươi liền đả thương người vô tội, dù là người lớn tuổi cũng bị các ngươi đánh đập? Trong lòng các ngươi không có bất kỳ cảm xúc không đành lòng nào?"

Vừa nói xong, Lý Phong nhấc chân đi vào phòng khách.

Thanh âm Lý Phong rất lạnh lẽo, tựa như gió lạnh thổi tới từ chín tầng Địa Ngục.

Tần Trọng nhịn không được rùng mình một cái, tiếp theo cười lạnh nói: "Cái gì mà vô tội, cái gì mà người lớn tuổi, ở trong mắt ta bọn chúng chẳng bằng con chó!"

"Bọn chúng giống như ngươi, đều là kẻ đê tiện, còn không sánh bằng một cọng lông trên người Trọng nhi!" Nữ nhân trung niên khinh thường nói.

Bọn họ ngày thường cao cao tại thượng đã quen, đã bao giờ quan tâm cảm xúc của người bình thường?

Cao hứng thì thưởng cho chút chỗ tốt, không cao hứng thì đánh mắng một trận cho hả giận, đơn giản tựa như ăn cơm uống nước, ai bảo bọn chúng sinh ra đã đê tiện?

Nếu như muốn trách, vậy phải tự trách số mệnh mình không tốt!

"Cũng được, thế thì ta giết các ngươi sẽ không có chút gánh nặng tâm lý nào." Lý Phong nhếch miệng cười cợt.

Kẻ có thể nói ra những lời này căn bản không xứng đáng làm người, giết bọn hắn cũng giống như giết một con súc sinh mà thôi!

Lời này vừa nói ra, đám người Tần gia đầu tiên là sững sờ, tiếp theo liền ngửa mặt lên trời cười ha hả.

"Lý Phong, ngươi cảm thấy mình rất giỏi đánh nhau? Ngươi có biết gia gia của ta là ai không? Tông Sư! Gia gia của ta muốn giết ngươi, một đầu ngón tay là đủ rồi!" Tần Trọng ngưng cười, sau đó khinh thường nói.

"Người trẻ tuổi, ta nghe Tần An nói ngươi đã là nửa bước Tông Sư? Mới chừng ấy tuổi đã có thể đạt tới cấp bậc này, quả thật làm cho người ta kinh ngạc."

"Nếu như cho ngươi một đoạn thời gian nữa, có lẽ ngươi sẽ trưởng thành đến độ cao ta cũng phải lau mắt nhìn lên, đáng tiếc a, ngươi không có cơ hội đó."

Tần Nguyên thở dài một tiếng, đứng dậy.

Tiếp theo, một cỗ khí thế kinh khủng bùng nổ trên người hắn! Chính là Tông Sư chi uy!

"Phải không?"

Vừa nói xong, thân thể Lý Phong liền biến mất tại chỗ.

Tần Nguyên thầm giật mình, bàn chân chuyển động muốn tới kéo Tần Trọng ra phía sau.

Chỉ trong nháy mắt, bóng người Lý Phong đã đi tới trước mặt Tần Trọng, nhấc tay bóp cổ Tần Trọng, nâng hắn lên giữa không trung!

Tần Nguyên như bị sét đánh, trực tiếp đứng ngây người tại chỗ!

"Trọng nhi!" Sắc mặt cha mẹ Tần Trọng kịch biến!

Đồng tử Tần An co rụt lại, vẻ mặt không dám tin tưởng!

Lý Phong vừa rồi rõ ràng là đứng tại cửa ra vào a, còn cách vị trí của Tần Trọng bảy, tám mét, mà Tần Nguyên cách Tần Trọng chỉ chừng hai mét.

Tuy rằng Lý Phong động thủ trước, thế nhưng Tần Nguyên phản ứng cũng không chậm, còn có lợi về mặt khoảng cách, thực lực lại nghiền ép Lý Phong, vậy mà cũng không thể ngăn cản Lý Phong? !

Tại sao có thể như vậy!

"Ngươi không phải nửa bước Tông Sư, ngươi đã là Tông Sư!"

Tần Nguyên nghĩ đến một loại khả năng nào đó, lên tiếng kinh hô.

Không chỉ như thế, thực lực Lý Phong thậm chí còn ở trên hắn! Đối với Tần Nguyên đây không khác gì sấm sét giữa trời quang!

"Gia gia cứu ta!" Tần Trọng rốt cục sợ hãi, hắn cảm nhận được tử vong uy hiếp!

Lý Phong cười nhạt một tiếng: "Ngươi đoán đúng, ta chính là Tông Sư."

Lời này vừa nói ra, thân thể đám người Tần gia kịch liệt chấn động!

Vốn cho rằng Lý Phong chỉ là một tiểu nhân vật, không nghĩ tới lại là Tông Sư, còn đang bóp cổ Tần Trọng, tình thế nghịch chuyển nhanh đến khó tin!

Tần Nguyên phun ra ngụm trọc khí, chắp tay cười nói: "Tiểu huynh đệ, sự tình tối nay chỉ là một hiểu lầm, Tần gia chúng ta nguyện ý chịu nhận lỗi, kính xin tiểu huynh đệ tha cho Trọng nhi một mạng."

Mẹ Tần Trọng như con gà mổ thóc gật đầu nói: "Chỉ cần ngươi thả Trọng nhi, chúng ta có thể bồi thường tiền, bồi rất nhiều rất

nhiều tiền."

Trước đó bọn họ còn giữ bộ dáng tất cả nằm trong lòng bàn tay, cao cao tại thượng, giờ phút này lại trở nên hèn mọn không gì sánh được.

"Bồi thường tiền? Các ngươi cảm thấy cái mạng của Tần Trọng trị giá bao nhiêu?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, hỏi.

Lời này vừa nói ra, đám người Tần gia nhất thời buông lỏng hơn không ít.

Chỉ cần chịu nói tới tiền, vậy chuyện còn đường cứu vãn!

"1 tỷ. . . A không, 11 tỷ!" Mẹ Tần Trọng duỗi ra một ngón tay, nói.

Tần Nguyên hơi biến sắc, 11 tỷ dù là đối với Tần gia cũng là một khoản tiền lớn, nhưng vì mạng nhỏ của đứa cháu trai, Tần Nguyên chỉ có thể gật đầu nói: "Chỉ cần tiểu huynh đệ chịu thả Trọng nhi, Tần mỗ nguyện ý dâng lên 11 tỷ làm tạ lễ."

Hai mắt Lý Phong sáng lên: "11 tỷ, nhiều như vậy a. . ."

Thấy Lý Phong do dự, Tần Trọng rốt cục không còn kinh hoảng, hừ, giỏi đánh đấm thì sao, nghe thấy con số 11 tỷ còn không phải vẫn động tâm như thường? Quả nhiên là loại người đê tiện!

Đúng lúc này, Lý Phong đùa cợt nói: "Đáng tiếc ở trong mắt ta, mạng Tần Trọng còn không trọng yếu bằng một sợi lông của người nhà Tô Đồng!" .

"Răng rắc "

Lý Phong hung hăng bóp một cái, trực tiếp làm xương cổ Tần Trọng bị nát bét!

Chương 159. Bạo tẩu!

Chương 122: Bạo tẩu!

Tròng mắt Tần Trọng lồi ra, khuôn mặt tràn ngập vẻ không dám tin!

Vì sao Lý Phong muốn giết hắn, vì sao dám giết hắn? !

Lý Phong không định coi hắn là con tin đổi lấy cơ hội rời đi cùng số tiền trên trời 11 tỷ sao?

Hắn còn rất nhiều vinh hoa phú quý để hưởng thụ, hắn còn trẻ, hắn còn chưa muốn chết!

Sớm biết như thế, hắn tuyệt đối sẽ không trêu chọc Lý Phong, hắn thậm chí sẽ không nghĩ đến chuyện mời Hứa Mạn !

Chỉ là xương cổ đã vỡ, Tần An dù có hối hận hơn nữa cũng vô pháp ngăn cản sinh mệnh trôi đi, rất nhanh hắn nghiêng đầu sang một bên, triệt để chết đi!

"Trọng nhi!"

Tần mẫu phát ra một tiếng rú thảm, muốn xông lên liều mạng với Lý Phong.

"Đừng xúc động! Để cha trừng trị hắn!"

Cha Tần Trọng kéo lại nàng, nghiến răng nghiến lợi nói.

Tần Trọng chết đi không khác gì xẻo xuống một khối thịt trên người hắn, làm hắn cực kỳ bi thương!

Nhưng chỉ lý trí nói cho hắn biết, hiện tại xông tới là muốn chết, chỉ phụ thân Tần Nguyên mới có thực lực giúp Trọng nhi báo thù!

Toàn bộ Tần gia, Tần Nguyên là Tông Sư, Tần An là Đại Sư, người khác chỉ là người bình thường.

Đây không phải là Tần Nguyên tàng tư không muốn một thân tu vi võ đạo truyền thừa tiếp, mà vì đây là vấn đề thiên phú, muốn học cũng không học nổi!

Tần An cũng là nửa đường mới sửa họ nhập vào Tần gia làm nô tài, nếu không cả Tần gia chỉ có Tần nguyên là cường giả võ đạo.

Thân thể Tần Nguyên lay động một hồi, hốc mắt đỏ lên, gầm gừ: "Ta muốn giết ngươi!"

Vừa rồi Tần Trọng nằm trong tay Lý Phong, Tần Nguyên sợ ném chuột vỡ bình mới không dám ra tay với Lý Phong, hiện tại Tần Trọng chết rồi, Tần Nguyên triệt để không còn cố kỵ, sát khí nổi lên, phóng tới chỗ Lý Phong.

Giữa hai người chỉ có khoảng cách chừng hai mét, Tần Nguyên một bước phóng ra liền tới trước mặt Lý Phong, đồng thời đấm tới một quyền!

"Oanh "

Một quyền xuất ra, kình phong nổi lên bốn phía!

Quyền chưa tới, chân khí đã tựa như lưỡi đao vô hình chém tới mặt Lý Phong!

Nếu như là người bình thường, đối mặt một quyền này sớm đã bị chân khí xé thành mảnh nhỏ.

Bất quá Tông Sư đều có chân khí hộ thể, dạng cường độ công kích này còn chưa đả thương được cường giả cùng cấp bậc.

Lý Phong ném thi thể Tần Trọng đi, cũng đấm ra một quyền!

Quyền đối quyền, cứng đối cứng!

"Oanh "

Một âm thanh điếc tai nhức óc vang lên, mặt đất dưới chân hai người tựa như mạng nhện vỡ vụn thành từng mảnh, lan tràn ra ba thước mới đình chỉ.

Đồng thời, một đạo kình khí rung động vô hình lấy Lý Phong, Tần Nguyên làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía!

"Oanh" "Oanh" "Oanh" "Oanh" "Oanh" . . .

Kình khí đi đến đâu, cuồng phong gào thét đến đó, thổi cho ba người Tần Nguyên không mở mắt ra được!

Ngay sau đó, Lý Phong lui nhanh ba bước về sau mới đứng vững thân hình.

Còn Tần Nguyên, thân thể hắn chỉ là hơi chao đảo một cái.

Cao thấp nhìn là biết!

"Hóa ra thực lực ngươi cũng không gì hơn cái này, là ta xem trọng ngươi rồi." Tần Nguyên cười lạnh.

Vừa rồi Lý Phong bạo phát ra tốc độ khủng bố làm Tần Nguyên bị dọa sợ, nghĩ lầm thực lực Lý Phong ở trên hắn.

Nhưng sau khi hai quyền va chạm, Tần Nguyên mới phát hiện, Lý Phong mới chỉ là Tông Sư sơ kỳ, mà hắn vào mười năm trước đã bước lên cảnh giới này!

Có lẽ Lý Phong nắm giữ thân pháp cao cấp nào đó nên tốc độ xác thực kinh người, nhưng bây giờ Tần Nguyên có lòng tin giết được Lý Phong, giúp Trọng nhi báo thù!

Lúc này ba người Tần An cũng thấy rõ tình hình, nhất thời nhìn ra hi vọng giết chết Lý Phong, không khỏi quát to lên: "Cha, giết hắn, báo thù cho Trọng nhi!"

"Lý Phong, ngươi giết Trọng nhi, ta muốn xé gan uống máu ngươi!"

"Lão gia, nhất định phải giết hắn a!"

"Cảm thấy mình ăn chắc rồi à? Vậy ta liền bắt ngươi trơ mắt nhìn thân nhân của mình từng kẻ chết đi!" Lý Phong lắc lắc cánh tay đang run rẩy, cười lạnh nói.

Hắn thừa nhận thực lực Tần Nguyên ở trên mình, bất quá cũng chỉ là cao hơn một chút mà thôi, Tần Nguyên muốn dựa vào chút ưu thế này giết chết hắn, quả thực là nói chuyện viển vông!

"Bạo tẩu, mở ra!"

Nói thầm một tiếng, khí tức trên người Lý Phong lập tức tăng vọt!

(khí tức:hơi thở)

"Cái này. . . Đây là có chuyện gì?" Sắc mặt Tần Nguyên kịch biến!

Vì sao khí tức Lý Phong có thể tăng lên nữa, là hắn ẩn giấu thực lực, hay là sử dụng bí pháp nào đó? !

Bất kể như thế nào, hắn đều phải nhanh chóng giết chết Lý Phong, nếu không Tần gia sẽ bị diệt tới nơi!

"Giao Long Thứ!"

Tần Nguyên phát ra một tiếng quát lớn, thân thể giống như một con Giao Long cuốn theo một trận cuồng phong phóng tới Lý Phong, tay phải hóa thành hình trảo rồng, cấu tới ngực Lý Phong.

Một chiêu này là tuyệt kĩ của Tần Nguyên, cho dù là một tấm thép tấm bày ở trước mặt, hắn cũng có thể một trảo đâm thủng!

Nhưng mà sao Lý Phong có thể để hắn đánh trúng?

"Vô Ảnh Bộ!"

Cười lạnh một tiếng, thân thể Lý Phong trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lần nữa, Lý Phong đã đi tới trước mặt mẹ Tần Trọng, tiếp theo đánh ra một chỉ.

"Sưu "

Một luồng chân khí màu xanh bắn ra từ ngón tay Lý Phong, mục

tiêu là trán của mẹ Tần Trọng!

Chính là thức thứ nhất trong Thiên Cương Tam Thập Lục —— Thiên Khôi Chỉ!

"Phốc "

Một tiếng trầm đục vang lên, trên trán mẹ Tần Phong xuất hiện một cái lỗ máu, huyết dịch hòa với một phần não nhão nhoét chảy ra, khí tuyệt thân vong!

"A!" Cha Tần Trong phát ra một tiếng rú thảm, phản ứng đầu tiên không phải liều mạng với Lý Phong, mà là quay người chạy trốn!

Thế nhưng hắn vừa mới có hành động, Lý Phong đã đánh ra một quyền từ xa!

Thức thứ hai trong Thiên Cương Tam Thập Lục —— Thiên Cương Quyền!

"Oanh "

Kình khí cuồng bạo như một cây trọng chùy vô hình đánh vào thân thể cha Tần Trọng!

"Phanh "

Tiếp theo thân thể của hắn tựa như một quả dưa hấu bị pháo bắn trúng, ầm vang bạo liệt, huyết nhục văng khắp nơi!

Nhất chỉ cùng với nhất quyền, chỉ trong hai cái hô hấp Lý Phong đã lấy mạng phụ mẫu Tần Trọng, phần hung ác này làm Tần An hoảng sợ tới mức trực tiếp co quắp ngã xuống đất!

"A! ! ! Ta muốn xé xác ngươi!"

Tần Nguyên giống như bị điên, trong mấy phút ngắn ngủi, hắn trơ mắt nhìn cháu mình, con trai, con dâu bị Lý Phong giết chết, cảm giác thù hận làm cho huyết dịch của hắn như bị đốt cháy sùng sục!

"Ngươi hình như đang rất thống khổ? Vậy ngươi có nghĩ tới khi Tô Đồng biết người nhà nàng bị các ngươi ngược đãi như vậy sẽ thống khổ thế nào không?"

"Mạng người giàu là mạng, chẳng lẽ mạng người nghèo không phải là mạng? !"

"Người tử tế sẽ không tùy ý chà đạp tôn nghiêm đồng loại, mà hành vi của các ngươi, không xứng là người!"

Vừa nói xong, Lý Phong vận dụng Vô Ảnh Bộ phóng tới chỗ Tần An.

Tần An đã sớm hoảng sợ đến mức hồn bay lên trời, muốn đứng dậy chạy đi, nhưng hai chân lại không có một chút khí lực nào.

"Sưu "

Lý Phong điểm ra một chỉ, một tia chân khí màu xanh xuyên thấu đầu Tần An, một tia huyết tiễn bắn xuyên sang bên kia!

Tần An, chết!

"Bây giờ đến phiên ngươi."

Lý Phong xoay người lại, nhìn về phía Tần Nguyên.

Hệu quả Bạo Tẩu còn hiệu quả trong 25 giây nữa, như vậy đã đủ để hắn giết chết Tần Nguyên!

"Đi chết đi!" Tần Nguyên rống giận phóng tới chỗ Lý Phong.

"Oanh" "Oanh" "Oanh "

Giờ khắc này, tâm trí Tần Nguyên lâm vào hỗn loạn, tựa như một con trâu đực lên cơn, dùng hết lực khí toàn thân đánh ra hết quyền này đến quyền khác về phía Lý Phong, không có quy tắc hay chiêu thức nào cả.

Lý Phong cũng không cứng rắn chống đỡ, dùng Vô Ảnh Bộ vòng quanh thân thể Tần Nguyên.

Ngay sau thời điểm Tần Nguyên đánh ra chín quyền, Lý Phong lắc đầu nói: "Ngươi bại rồi."

Vừa mới nói xong, Lý Phong đánh ra một quyền !

Thiên Cương Quyền!

Trong kình phong cuồng bạo tung bay bừa bãi, Lý Phong hung hăng đánh một quyền vào ngực của Tần Nguyên!

Thân thể Tần Nguyên liên tục chấn động, chân khí cuồng bạo ở trong cơ thể hắn tả xung hữu đột, tiếp theo. . .

"Oanh!" .

Thân thể của Tần Nguyên vỡ nát, huyết nhục văng khắp nơi!

Một đời Tông Sư, một đời quát tháo phong vân, một đời nắm giữ quyền thế cùng vô số tiền tài. . . Cứ như vậy vẫn lạc!

Chương 160. Xóa đi dấu vết

Chương 123: Xóa đi dấu vết

"Hô"

Lý Phong phun ra một ngụm trọc khí, sát khí toàn thân giống như thủy triều thối lui.

"Tần gia. . . Thật sự bị ta diệt?"

Nhìn những vũng máu đầy đấy cùng đống thịt nát, Lý Phong mới ý thức được mình vừa làm cái gì.

Tại Tô Thành có câu "Thà gây Diêm Vương, đừng chọc Tần gia", vậy mà Tần gia này lại bị hắn diệt cả nhà, đây là chuyện trước kia hắn nghĩ cũng không dám nghĩ!

Nếu như ba năm trước hắn có được thực lực bây giờ, Tô gia làm sao có thể làm Osvili phá sản, sao dám dùng tai nạn xe cộ để mưu hại mẹ hắn? !

Cho nên nắm đấm lớn mới là đạo lí chắc chắn nhất, câu nói này thật sự rất đúng a.

Có điều. . . Sự tình lớn như vậy khẳng định không giấu được, chính phủ chẳng mấy chốc sẽ tham gia điều tra, hắn lưu lại rất nhiều manh mối, hiện tại phải làm thế nào đây?

"Chuyện này thật khó giải quyết. . ."

Lý Phong có chút buồn bực, thế giới ngoài đời không phải tiểu thuyết, giết người thì phải chịu trách nhiệm, dù đám người Tần Trọng có tội, cũng không phải lý do để hắn không bị kiện ra tòa.

Chỉ là giết cũng đã giết, hắn sẽ không ngốc đến mức đi tự thú, chỉ có thể nghĩ biện pháp tránh thoát điều tra.

"Đinh, kí chủ có cần hệ thống giúp đỡ xóa đi dấu vết gây án

không?"

Đúng lúc này, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

Lý Phong: ". . ."

Dấu vết gây án clgt? Tiểu gia là thay trời hành đạo có được không!

Có điều. . .

"Thật sự có thể xóa đi dấu vết gây án của ta sao?"

Thời điểm này cần cầu cạnh hệ thống, Lý Phong đã trực tiếp không quan tâm mặt mũi nữa.

"Xin kí chủ đừng hoài nghi năng lực của Hệ thống cứu vãn nữ thần bá khí nhất, mạnh mẽ nhất cửu thiên thập địa."

"Tốt a tốt a, ngươi là lão đại, ngươi nói cái gì vậy chính là cái đó." Lý Phong nhún vai đáp lời.

"Muốn làm được chuyện đó thì cần phải tiêu hao 1000 điểm tích lũy, kí chủ có đồng ý không?"

"Đồng ý." Lý Phong không chút suy nghĩ liền đáp ứng.

Tuy rằng 1000 điểm tích lũy không phải số lượng nhỏ, nhưng tình huống bây giờ đã là lửa xém lông mày, hắn quan tâm cái này làm gì nữa a!

"1000 điểm tích lũy khấu trừ thành công, dấu vết gây án đang bị xóa đi . ."

Nghe thấy câu nhắc nhở này Lý Phong liền yên tĩnh chờ đợi một hồi, sau đó hắn phát hiện. . .

Cái XXX, một chút biến hóa cũng không có a, mặt đất vẫn còn vũng máu, thịt nát, tình trạng không thay đổi tí nào!

Con mẹ nó. . . Tiểu gia không phải là bị hệ thống lừa đấy chứ?

"Bỏ đi, qua xem người nhà Tiểu Đồng một chút, không biết bọn

họ có sao không."

Lý Phong đè xuống nghi ngờ trong lòng, đi đến trước mặt bốn người Tô An Quốc, dùng Y Thần chi nhãn xem xét tình huống của bọn họ.

Xem xét một hồi, nộ khí vừa tiêu tán chưa được bao lâu lại có dấu hiệu muốn bạo phát.

Tình huống cha mẹ Tô Đồng còn đỡ một chút, chỉ là bị thương ngoài da, tu dưỡng một đoạn thời gian là có thể khỏi hẳn, nhưng ông bà Tô Đồng thì tình huống rất không ổn.

Bọn họ tuổi tác đã cao, tinh thần kinh hãi cộng thêm ngoại lực thương tổn, làm cho bọn họ giờ phút này đã tới tình trạng hơi thở mong manh, nếu như không nhanh chóng cứu chữa, sợ rằng sẽ chết.

Lý Phong không dám trì hoãn, vội vàng lấy ra ngân châm tiến hành cứu chữa.

Nhưng dù Cửu Chuyển Thần Châm có thể trị được đại đa số các loại bệnh tật, cũng có thể trị một bộ phận nội thương, nhưng lại không có biện pháp với ngoại thương.

Cứ như vậy, Lý Phong chỉ mới giúp ông bà Tô Đồng thoát khỏi tình trạng nguy kịch, còn cần phải nhanh chóng chữa tốt ngoại thương của bọn họ mới được.

"Hệ thống, có dược vật trị liệu ngoại thương không, phải là loại hiệu quả cực nhanh nhé."

Bất đắc dĩ, Lý Phong đành phải xin hệ thống giúp đỡ.

"Đã thay kí chủ sàng lọc ra đồ vật cần tìm."

"Bá "

Hình ảnh trước mắt biến đổi, ba loại đồ vật xuất hiện tại khu mua sắm hệ thống.

Sau một phen chọn lựa, Lý Phong chọn trúng Hồi Xuân Tán giá

1000 điểm tích lũy.

"Hồi Xuân Tán: Thánh dược chữa thương, chuyên trị vết thương, dù là vết đao vết đạn bắn, một hạt là có thể thấy hiệu quả, sau khi dùng một giờ thương thế sẽ khôi phục như lúc ban đầu."

"Ghi chú 1: Đối với tổn thương lục phủ ngũ tạng thì vô hiệu."

"Ghi chú 2: Thuốc này một bình 10 hạt, giá bán 1000 điểm tích lũy."

Mua sắm thành công rồi, Lý Phong vội vàng cho bốn người Tô An Quốc ăn vào, sau khi làm xong, Lý Phong đứng dậy đi ra bên ngoài biệt thự.

Tài xế mang Lý Phong tới đây đang dựa vào ghế lái nghỉ ngơi, Lý Phong gõ vang cửa sổ xe hắn mới giật mình tỉnh lại.

"Ngươi làm sao lại đi ra? !"

Tài xế đã phát mộng!

Trong tưởng tượng của hắn, Lý Phong hẳn là đã bị lão gia đánh chết tươi mới đúng !

"Lão gia nhà ngươi bảo ta ra đây nói với ngươi một câu." Khóe miệng Lý Phong nhếch lên tạo thành nụ cười nghiền ngẫm, nói.

"Câu gì?" Tài xế có một loại dự cảm xấu, vụng trộm muốn khởi động xe đào tẩu.

"Hắn ở dưới kia có chút cô độc, muốn ngươi đi cùng hắn."

Vừa mới nói xong, Lý Phong bắn ra một chỉ từ xa!

"Sưu "

Một luồng chân khí màu xanh xuyên qua cửa sổ xe, đánh vào đỉnh đầu tài xế!

"Phốc "

Cái trán bắn ra máu tươi, tài xế khí tuyệt thân vong!

Giết tài xế xong, Lý Phong liền trở lại biệt thự, ôm đám người Tô An Quốc ra ngoài, nhét vào trong chiếc xe này, cuối cùng lái xe ra khỏi trang viên.

Vừa ra khỏi trang viên không bao lâu, một đạo hỏa quang trong trang viên phóng lên không trung, chiếu sáng cả bầu trời đêm.

"Đây là. . . Hệ thống làm?"

Lý Phong rất ngạc nhiên, lần xóa dấu vết này đúng là đủ ghê gớm a, chỉ sợ không cần bao lâu tòa trang viên này sẽ bị đốt thành một vùng phế tích.

Sử dụng hoả hoạn để che giấu dấu vết, đây là phương pháp rất nhiều lưu manh sẽ dùng đến, chỉ là hiện giờ phương pháp điều tra đã tiến triển tới trình độ rất cao, chỉ là hoả hoạn thôi thì sợ rằng không cách nào xóa đi toàn bộ dấu vết.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 500 điểm kinh nghiệm, 10000 điểm tích lũy, 5 điểm chinh phục."

Ngay tại thời điểm Lý Phong nghi hoặc, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: A-

Điểm kinh nghiệm: 500/ 3000

Điểm tích lũy: 17000

Điểm chinh phục : 13

Kỹ năng: 《 Chân Vũ 》, 《 Vô Ảnh Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Bạo Tẩu 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Không

Nhìn xem thuộc tính một chút, Lý Phong tắt hệ thống đi.

"Sinh tử coi nhẹ, không phục thì ra tay, sự tình nếu đã phát sinh, vậy cũng không cần lo trước lo sau làm gì, tin tưởng hệ thống là tốt rồi!"

An định tâm thần một chút, Lý Phong thừa dịp ban đêm trở lại Thanh Đào trấn.

"A, cánh cửa này. . . Vậy mà khôi phục như lúc ban đầu? !"

Đi tới cửa nhà Tô Đồng, Lý Phong phát hiện cánh cửa lớn trước đó bị người ta dùng bạo lực phá vỡ vậy mà đã phục hồi như cũ!

"Điều này chẳng lẽ cũng là hệ thống làm?"

Lý Phong líu lưỡi không thôi.

Có điều hắn nghĩ lại, đến cả chuyện nửa đêm đem hắn truyền tống đến khuê phòng của Ngụy Băng Khanh hệ thống cũng có thể làm được, sửa chữa phục hồi cái cửa mà thôi, quá là điều bình thường a.

Sau đó, Lý Phong mang cha mẹ ông bà Tô Đồng về giường của họ, cuối cùng chuẩn bị chạy xe đến một nơi hoang vu không có bóng người, một mồi lửa đốt sạch.

Nhưng sau khi hắn đi ra khỏi nhà Tô Đồng mới phát hiện. . . Chiếc xe kia không thấy đâu nữa!

"Con mẹ nó hệ thống chu đáo như vậy sao?"

Lý Phong bây giờ đã phải quỳ rạp xuống đất với AI thông minh của hệ thống!

Như vậy thì, tất cả dấu vết tối nay có quan hệ với Tần gia hầu như đều đã bị hệ thống xóa đi, 1000 điểm tích lũy này quả thực tiêu siêu đúng chỗ!

Sáng sớm hôm sau, khi cha mẹ Tô Đồng tỉnh lại, Lý Phong liền tìm tới bọn họ: "Thúc thúc a di, sự tình buổi tối hôm qua ta hi vọng các ngươi chớ nói ra ngoài."

“Sự tình tối hôm qua?" Cha mẹ Tô Đồng liếc nhau, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc hỏi: "Tối hôm qua chúng ta không có gì làm nên đã sớm nằm giường ngủ, không biết Lý tiên sinh đang nói tới chuyện nào." .

"A đúng rồi, Tiểu Đồng ở đâu, không trở về cùng với ngươi sao?"

Lý Phong: "? ? ?"

Chương 161. Đầu óc buôn bán

Chương 124: Đầu óc buôn bán

Sự tình tối hôm qua đáng sợ như thế cũng có thể quên được, chẳng lẽ cha mẹ Tô Đồng mất trí nhớ?

Chờ chút. . . Y phục trên người bọn họ. . .

Lý Phong lúc này mới phát hiện bộ y phục "ăn mày" trên người cha mẹ Tô Đồng đã được chữa trị như lúc ban đầu, vết thương trên thân cũng không nhìn thấy.

Là hệ thống xóa đi trí nhớ tối hôm qua của họ, còn sửa chữa phục hồi cả y phục?

Đã như vậy, tình huống bên phía ông bà Tô Đồng khẳng định cũng tương tự !

WQNMLGBD, hệ thống quả nhiên là bá đạo!

"Ừm. . . Công ty có việc gấp, cho nên Tô Đồng đã về Minh Châu từ tối qua."

Lý Phong phản ứng thần tốc, hắn đang sợ sự tình tối hôm qua để lại cho cha mẹ Tô Đồng bóng ma tâm lý, nhưng bây giờ xem ra không cần lo lắng nữa.

Hai vợ chồng Tô An Quốc tuy rằng nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Lý Phong không biết là, sau khi hoả hoạn tối hôm qua phát sinh không lâu sau, cục phòng cháy chữa cháy của Tô Thành đã nhận được tin tức, ba giờ sau hoả hoạn bị dập tắt, nhưng bọn hắn không hề phát hiện dấu vết có xác người bị thiêu.

Nguyên nhân hoả hoạn cũng đã bị tìm ra, là do khí gas gây cháy bị rò rỉ, không phải do có người phóng hỏa.

Chỉ là chuyện của Tần gia, tự nhiên sẽ làm cho mọi người chú ý, rất nhanh mọi người liền phát hiện, bao quát cả Tần An, 5 người nhà Tần gia đã mất tích toàn bộ, sau đó cảnh sát tham gia điều tra.

Kiểm trắc tại hiện trường, tìm kiếm dấu vân tay, quay video chụp ảnh lại. . .

Sau một phen điều tra, đến cuối cùng, cảnh sát phát hiện. . . Người Tần gia tựa như đột nhiên biến mất!

Là mất tích, hay là mưu sát, hoặc là Tần gia bởi vì một ít nguyên nhân nên rời khỏi Tô Thành? Không có ai biết!

Trừ cảnh sát ra, còn có hai người rất quan tâm sự tình Tần gia, đó chính là Trương Viễn cùng Quách Phi.

Tối hôm qua bọn họ mới nổi lên xung đột với Lý Phong, hôm nay một nhà Tần gia liền biến mất, trong này có cái liên hệ gì không?

Bởi vì chuyện này, Trương Viễn cùng Quách Phi đã phải nơm nớp lo sợ một đoạn thời gian. . .

Sau khi ăn điểm tâm tại nhà Tô Đồng, Lý Phong lại tới nhà ông bà Tô Đồng một chuyến, kết quả đúng như hắn suy đoán, hai người cũng không có chút ấn tượng gì với chuyện đêm qua.

Trong lòng triệt để yên tâm rồi, Lý Phong liền cáo từ rời khỏi, đi máy bay trở lại Minh Châu, sau đó tới khách sạn gặp mặt Hứa Mạn cùng Tô Đồng.

"Lý Phong, tình huống thế nào rồi?" Hứa Mạn nhịn không được hỏi.

Tối hôm qua đi máy bay trở lại Minh Châu, nàng liền mang theo Tống Hiểu, Tô Đồng đi tới nơi này.

Gần như là khi các nàng vừa vào đây, Lý Phong liền gọi điện thoại cho Tô Đồng, nói Tần gia vẫn chưa có hành động gì, bảo các nàng yên tâm.

Giờ phút này nhìn thấy Lý Phong, Hứa Mạn tự nhiên là nhịn

không được hỏi thăm tình huống cụ thể.

"Nói cho các ngươi một tin tức không tốt."

Lý Phong thở dài, mặt hiện vẻ bi thương.

Thân thể Tô Đồng run lên: "Cha mẹ ta bọn họ. . . Bọn họ sẽ không phải là. . ."

"Trời ơi. . ." Hứa Mạn nhịn không được che môi đỏ, lên tiếng kinh hô.

Đến cả Tống Hiểu cũng lộ vẻ mặt không đành lòng.

"Hả. . . Các ngươi có phải hiểu lầm cái gì không? Ta là muốn nói nhà Tần gia phát sinh hoả hoạn, có khả năng cả nhà đều đã bị thiêu chết, cái này thật sự là một chuyện làm cho người ta bi thương."

Lý Phong than thở một câu, lắc đầu nói .

Hứa Mạn: "? ? ?"

Tô Đồng: "? ? ?"

Ngươi muốn chết sao, tình huống như vậy còn đùa được! Chúng ta còn tưởng rằng ngươi muốn nói cha mẹ Tô Đồng đã bị Tần gia làm gì rồi!

"Hay lắm, ngươi dám đùa bỡn ta!"

Tô Đồng vung lên đôi bàn tay trắng như phấn liên tục đánh tới người Lý Phong.

Nếu không phải Hứa Mạn cùng Lý Phong còn không tính là quá quen, nàng cũng sẽ đi tới cấu véo hông Lý Phong một hồi, gia hỏa này thật sự quá đáng giận!

Đợi đến khi Tô Đồng hả giận rồi, Hứa Mạn mới hỏi thăm; "Lý tiên sinh, lời ngươi nói là thật sao?"

"Đương nhiên, không phải thì sao ta có thể nhanh như vậy đã trở

về Minh Châu?" Lý Phong cười nói.

Được Lý Phong lần nữa xác nhận, ba người Hứa Mạn nhất thời thở phào.

Tần gia phát sinh hoả hoạn, người một nhà đều bị thiêu chết, đây đúng là một bi kịch.

Nhưng đối với các nàng mà nói điều này cũng là một loại giải thoát, cho nên xem như một tin tức tốt, tuy suy nghĩ như vậy có chút ác độc.

Bất quá chuyện này cũng có chút kỳ quặc, các nàng vừa mới phát sinh xung đột với Tần Trọng, trong đêm đó Tần gia liền phát sinh hoả hoạn, nếu nói không có quan hệ gì với Lý Phong, có đánh chết Hứa Mạn cũng không tin.

Nhưng bất kể như thế nào nàng đều phải cám ơn Lý Phong: "Lý tiên sinh, cám ơn ngươi đã thay ta giải quyết một phiền toái lớn như vậy, ta thật sự không biết nên báo đáp ngươi thế nào."

Lý Phong cười: "Nếu như Hứa tiểu thư nhất định phải cảm tạ ta, ta ngược lại đúng là có một chuyện nhỏ muốn xin ngươi giúp đỡ."

Hứa Mạn: ". . ."

Không hiểu sao nàng cứ cảm giác Lý Phong nãy giờ đang một mực chờ đợi nàng nói ra câu này.

Bất quá lời đã nói giống như bát nước hất đi, Hứa Mạn còn không đến mức quỵt nợ: "Lý tiên sinh cứ nói, chỉ cần trong phạm vi năng lực của ta, ta nhất định sẽ dùng tới mười hai phần nỗ lực."

Lý Phong là ân nhân cứu mạng của nàng, nàng tự nhiên muốn dùng một dòng suối tương báo.

(gốc:ân một giọt nước trả lại một dòng suối)

"Thực ra chuyện này đối với Hứa tiểu thư cũng không khó khăn gì, ta muốn trùng kiến thương hiệu Osvili, cho nên muốn xin Hứa tiểu thư giúp đỡ tuyên truyền một chút."

Sau khi phát hiện tiềm lực kinh doanh của đồng nhan thủy, Lý Phong vẫn một mực lên kế hoạch trọng kiến Osvili, hiện tại thời cơ gần như đã chín muồi, hắn cũng muốn đi làm chuyện này.

Bất quá công hiệu của đồng nhan thủy tuy rằng nghịch thiên, nhưng mùi rượu thơm cũng sợ ngõ nhỏ sâu, không có người tin tưởng công hiệu của đồng nhan thủy thì cũng rất khó làm.

Muốn đồng nhan thủy một bước liền nổi tiếng, thì cần có tuyên truyền cùng quảng bá trong phạm vi lớn, mà Hứa Mạn chính là nhân tuyển tốt nhất để hoàn thành một bước này!

Là siêu sao Hoa Hạ cấp bậc Thiên Hậu, Hứa Mạn ở trên Micro Blog có hơn trăm triệu fan, nàng up một bài quảng cáo trên Micro Blog, hiệu quả có thể so với quảng cáo trên ti vi.

Nếu như nàng bỏ thêm chút sức, cực lực đề cử, hoặc là quay video nghiệm chứng các kiểu. . . Vậy gần như chắc chắn thanh danh đồng nhan thủy sẽ được truyền khắp Hoa Hạ này!

"Ý tứ của Lý tiên sinh là. . . Muốn ta giúp đỡ tuyên truyền công hiệu của đồng nhan thủy?"

Hứa Mạn cũng là người cực kì thông minh, lập tức đoán đúng ý đồ của Lý Phong.

"Bingo!" Lý Phong búng tay cái chóc, cười nói: "Bất quá trực tiếp tuyên truyền thì hơi thô sơ, tuy rằng cũng có hiệu quả, nhưng sẽ không phải rất lớn, cho nên. . ."

"Ta hi vọng Hứa tiểu thư giúp đỡ nhiệt tình một chút."

"Nhiệt tình?" Hứa Mạn có chút mê mam.

Tô Đồng càng là nghe không hiểu gì cả, đồng nhan thủy nàng cũng biết, lần trước dấu bàn tay trên mặt cũng là Lý Phong dùng đồng nhan thủy giúp nàng xóa đi, nhưng Osvili là cái quỷ gì?

"Chắc hẳn đã có rất nhiều người chú ý tới biến hóa về mặt da thịt của Hứa tiểu thư a?" Lý Phong mở miệng hỏi sang chuyện khác.

"Đúng, vài bằng hữu đều đang hỏi ta đi thẩm mỹ viện nào. . ." Hứa Mạn gật đầu nói.

"Nếu để cho ký giả truyền thông chú ý tới biến hóa của Hứa tiểu thư, đồng thời sinh ra cảm giác nghi ngờ, có khi nào sẽ làm cho toàn dân bàn tán sôi nổi không?" Lý Phong bắt đầu dẫn dắt.

"A!" Thân thể Hứa Mạn chấn động, lập tức minh bạch ý tứ của Lý Phong.

Paparazi ở khắp mọi nơi, mà cái gì cũng dám viết, nàng chỉ cần hơi chút lừa dối một chút, liền có thể làm đám paparazi hiểu sai.

Sau đó tin tức nàng đi thẩm mỹ viện sửa mặt sẽ bay đầy trời.

Bởi vì nàng tới nay đều không có lời đồn gì, loại tin tức này vừa truyền ra tự nhiên sẽ gây nên oanh động không nhỏ, dù là làm toàn dân bàn tán sôi nổi cũng không phải không có khả năng.

Đợi đến khi lăng xê tới trình độ nhất định, nàng lại ném ra đồng nhan thủy, vậy thì đồng nhan thủy này không muốn hot cũng khó!

"Dù không phải người trong nghành nhưng ta cảm thấy Lý tiên sinh rất có đầu óc buôn bán!"

Trong lúc nhất thời, ánh mắt Hứa Mạn nhìn về phía Lý Phong lại nhiều thêm mấy phần khâm phục.

Chương 162. Sau lưng nam nhân

Chương 125: Sau lưng nam nhân

Không chỉ Hứa Mạn bị đầu óc buôn bán của Lý Phong làm cho khâm phục, Tô Đồng cũng rất chấn kinh.

Tô Đồng đi theo Ngụy Băng Khanh lâu như vậy, cũng đã gặp không ít tài năng thương nghiệp, nhưng loại phương pháp PR giống như Lý Phong nàng đúng là lần đầu gặp.

Đây là tận dụng tối đa danh tiếng cùng fan của Hứa Mạn a, hơn nữa còn là miễn phí, người khác mấy ai có thể nghĩ ra chủ ý này?

Dù nghĩ ra, với địa vị hiện tại, Hứa Mạn cũng chưa chắc đáp ứng, không phải ai cũng có ân cứu mạng nàng ấy giống như Lý Phong !

Bất quá nói đi cũng phải nói lại. . . Osvili đến cùng là cái gì, nghe có chút quen tai a.

Nghĩ tới đây, Tô Đồng liền dùng di động tìm tòi một chúti: "A, hóa ra là công ty đồ trang điểm này! Chủ tịch tên là Lý Viện, cùng họ với Lý Phong, giữa bọn họ có quan hệ gì sao?"

Tô Đồng nghi hoặc ngày càng sâu.

Lúc sau, Lý Phong cùng Hứa Mạn thương thảo kỹ càng chi tiết phương án, sau đó liền mang theo Tô Đồng rời khỏi khách sạn.

Đi ra khỏi khách sạn đã là năm giờ chiều, Lý Phong sờ sờ cái bụng, cười nói: "Có chút đói, ta mời ngươi ăn cơm nhé?"

Lần trước bởi vì sáu người Phùng Hổ xuất hiện, lần đầu hẹn hò của hắn cùng Tô Đồng bị ngâm nước nóng, vừa vặn hôm nay bổ sung vào.

"Tốt, vậy cứ đi tới quầy hàng ven đường lần trước đi." Tô Đồng cười nói.

Trên đường đi tới quầy hàng kia, Tô Đồng hỏi ra nghi hoặc trong lòng, Lý Phong lúc này mới giảng thuật một lần cho nàng nghe mọi chuyện.

Đương nhiên, hắn đã lược bỏ quan hệ của hắn cùng Vương gia Giang Nam, không phải hắn cố tình làm vậy, mà chính là hắn từ trong đáy lòng không cảm thấy mình và Vương gia có quan hệ gì. . .

Trừ hận thù!

"Thật xin lỗi, ta không biết những chuyện này."

Tô Đồng nghe được mà có chút đau lòng, nàng vốn cho rằng Lý Phong là một công tử nhà giàu thích trải nghiệm cuộc sống bình dân, không nghĩ tới lại là một cô nhi mất đi cha mẹ.

Hiện tại vấn đề là, Osvili đã phá sản, vì sao Lý Phong còn có tiền như vậy?

Là Lý Viện lưu lại tiền tài cho hắn, hay là Lý Phong tự mình nỗ lực kiếm được?

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng: "Không sao, đều là chuyện đã qua."

Nửa giờ sau, hai người tới quầy hàng kia, trong nháy mắt lão bản quầy hàng nhìn thấy Lý Phong liền lâm vào sửng sốt.

Ta XXX. . . Đây không phải là mãnh nhân lấy một địch sáu còn vật một nữ cảnh sát xuống đất sao?

Hắn tại sao lại đến đây? !

"Thế nào, không chào đón chúng ta?"

Lý Phong nhìn ra thần sắc khẩn trương trên mặt lão bản quầy hàng, không khỏi cười hỏi.

"Không có không có, mời ngồi mời ngồi."

Lão bản quầy hàng chỉ cảm thấy khóe miệng giật đùng đùng.

Hắn nào dám không chào đón Lý Phong a, hắn chỉ mong Lý Phong tranh thủ thời gian ăn xong rời đi, miễn cho lại làm ra chuyện khủng khiếp gì.

Rất nhanh, một nồi lớn đặt toàn tôm được bưng lên bàn, bia, thức nhắm cũng đầy đủ, Lý Phong cùng Tô Đồng vừa nói chuyện vui vẻ vừa nhấm nháp.

Nhưng vào lúc này, lại có sáu khách nhân đi tới nơi này.

"Phốc "

Thấy rõ ràng người đến là ai, lão bản quầy hàng thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi như trong phim kiếm hiệp!

Ta XXX con mẹ nó. . . Đám người Phùng Hổ làm sao lại tới? !

Phùng Hổ là địa đầu xà khu vực này, từ lần hắn bị Lý Phong hung ác đánh một trận, lão bản không còn gặp lại nữa.

Còn tưởng rằng đám người Phùng Hổ bị đánh sợ không dám tới, không nghĩ tới bọn họ không tới sớm không tới trễ, cứ phải đến đúng thời điểm Lý Phong đến ăn cơm mới chịu!

Bọn họ cùng Lý Phong có ân oán từ kiếp trước sao? !

Không đúng, là lão tử có ân oán với 8 người này mới đúng!

"Cái này. . . Phùng lão đại, ngươi nghĩ lại xem hôm nay có phải ngươi đang muốn chuyển sang nơi khác ăn cơm không?" Lão bản quầy hàng vội vàng nghênh đón, nháy mắt ra hiệu nhỏ giọng nói.

"Cái gì, Lưu lão bản ngươi có ý tứ gì, không chào đón chúng ta a?"

Phùng Hổ trợn trừng hai mắt, cảm thấy rất khó chịu.

"Không phải không phải, ta nào dám không chào đón các ngươi

a, chỉ là. . ." Lão bản quầy hàng vụng trộm chỉ vào Lý Phong, nhỏ giọng nói: "Người này cũng tới."

"Thôi đi, kẻ nào dám cuồng ở trước mặt ta?" Phùng Hổ cười khẩy, khóe mắt liếc sang một cái.

Chỉ liếc một chút, nhưng thân thể Phùng Hổ đã bắt đầu run rẩy!

Một giây đồng hồ sau, Phùng Hổ vọt thẳng tới trước mặt Lý Phong, "Phù phù" một tiếng quỳ rạp xuống đất: "Xin chào Lý thiếu!"

Năm tên tiểu đệ của Phùng Hổ cũng học theo, tiến lên quỳ xuống dập đầu với Lý Phong, trong miệng hô to "Xin chào Lý thiếu" .

Tình cảnh này không chỉ làm lão bản quầy hàng phải hoảng sợ gần chết, đến cả những khách hàng đang ăn khác cũng phát mộng.

Đang yên đang lành sao tự nhiên đám giang hồ này phải quỳ xuống ?

Lại còn Lý thiếu, đang đóng phim sao? Camera ở chỗ nào, vì cái gì không nhìn thấy!

"Ồ? Là các ngươi?" Lý Phong nhai tôm nuốt xuống xong, cầm giấy ăn chà khóe miệng, rồi mới chậm rãi nói: "Dưới đầu gối đàn ông có hoàng kim, các ngươi quỳ xuống như vậy mà không cảm thấy xấu hổ sao?"

(hoàng kim:vàng)

Tô Đồng cũng bị kinh hãi, lần trước gặp gỡ còn kêu chém kêu giết với Lý Phong, lần này lại trực tiếp quỳ xuống, chuyện gì xảy ra đây?

"Có thể quỳ xuống trước mặt Lý thiếu là vinh hạnh của chúng ta." Phùng Hổ cười bồi nói: "Chúng ta không biết ngài là nam nhân của Tống lão bản, nếu không thì. . ."

Lý Phong nheo mắt lại, trong nội tâm đã ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà Phùng Hổ một lượt!

WQNMLGBD, tiểu gia còn chưa nghĩ ra cách làm sao để tâm sự

với Tô Đồng về chuyện Tống Uyển Quân, tự nhiên ngươi từ đâu nhảy ra nói như đúng rồi, giờ thì hay rồi, trực tiếp bạo lộ chuyện xấu của ta!

Con mẹ nó Phùng Hổ ngươi cố ý đến gây sự với tiểu gia đúng không?

"Tống lão bản là ai? Một nữ nhân, hay là. . . Nam nhân?" Tô Đồng lộ sắc mặt khó coi hỏi.

Mặc kệ Tống lão bản là nam hay nữ, Tô Đồng đều vô pháp tiếp nhận, nhưng nếu như Tống lão bản là một nam nhân, vậy nàng sẽ cảm thấy vô cùng buồn nôn!

Đúng lúc này, Phùng Hổ xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, nói : "A, không phải không phải, ta nói sai rồi, ý ta là muốn nói. . . Chúng ta không biết Lý thiếu là nam nhân đứng sau lưng Tống lão bản, sau lưng."

Phùng Hổ hiện tại hận không thể quất chết chính mình!

Bá Vương Đao bị diệt xong, hắn liền bị Hồng Nhạc Đào trong Thập Tam Thái Bảo thu lại, nói cách khác hắn hiện tại đang là người dưới trướng Tống Uyển Quân.

Mà uy vọng của Lý Phong trong mắt thủ hạ của Tống Uyển Quân tự nhiên không cần nhiều lời, hắn vừa gia nhập đã bị mọi người tẩy não.

Khi biết Lý Phong từng đánh mình một trận tơi bời cũng chính là nam nhân giúp Tống Uyển Quân ngồi lên vị trí lão đại thế giới ngầm Minh Châu, Phùng Hổ đã hoảng sợ muốn đái ra quần!

Cho nên hôm nay nhìn thấy Lý Phong, hắn mới lập tức đi tới quỳ bái, đồng thời vỗ mông ngựa một phen.

(vỗ mông ngựa: nịnh hót, khen)

Ai ngờ lần này vỗ mông ngựa lại đập trúng đùi ngựa, hắn hoảng quá nên quên béng mất Tô Đồng cũng là nữ nhân của Lý Phong!

Làm sao bây giờ, Lý Phong có thể vì chuyện này mà giết hắn

không?

"Được rồi, ngươi không cần thay ta giải thích nữa, Tống Uyển Quân... đúng là nữ nhân của ta." Lý Phong thở dài, chậm rãi nói.

Hắn vốn muốn tìm một thời cơ phù hợp nói ra, nhưng giờ đã bị Phùng Hổ phá hỏng, vậy cứ thuận thế mà làm đi.

Thân thể Tô Đồng chấn động, trong đầu cảm thấy như trời đất quay cuồng!

Lý Phong có bạn gái? Vậy nàng là cái gì? Tiểu tam? Không đúng, nàng cùng Lý Phong còn chưa phát triển đến một bước kia, giữa bọn hắn vẫn chỉ là mập mờ.

(tiểu tam:tình nhân)

Nhưng Lý Phong nếu đã có nữ nhân, vì sao còn đối xử với nàng tốt như vậy, vì cái gì? !

"Thật xin lỗi, quấy rầy rồi."

Hai mắt Tô Đồng đỏ bừng, đứng dậy cầm lấy ví rồi bỏ chạy.

Lý Phong nhất thời cảm thấy đáy lòng như bị đao cắt!

"Con mẹ nó các ngươi quỳ yên ở đây cho tiểu gia, không được ta cho phép, kẻ nào dám đứng dậy ta giết kẻ đó!"

Lý Phong hung hăng trừng mắt lườm đám người Phùng Hổ một cái, rồi vội vàng đứng lên đuổi theo.

"Tô Đồng, ngươi chờ một chút." Lý Phong vọt tới sau lưng Tô Đồng, đưa tay bắt lấy cổ tay nàng.

Tô Đồng dùng lực lay động cánh tay một hồi, nhưng nàng là nữ nhân yếu đuối, căn bản là giãy dụa vô nghĩa.

Rơi vào đường cùng, nàng xoay người lại mang theo tiếng khóc nức nở hô lên: "Ngươi còn đuổi theo ta làm gì, để ta đi một mình không tốt sao?"

Lý Phong lắc đầu: "Không tốt, ngươi đã bị ta gặp được, vậy cả một đời cũng đừng nghĩ chuyện rời đi!"

Tô Đồng: "? ? ?"

Chương 163. Sau gặp sau

Chương 126: Sau gặp sau

Trái tim Tô Đồng vô cùng rung động!

Nếu như không biết Lý Phong đã có nữ nhân, có lẽ nàng sẽ bởi vì câu nói này mà lưu lại bên cạnh hắn.

Chỉ tiếc. . .

"Vì sao ta không thể đi, ngươi có thể đừng bá đạo như vậy không?"

Tô Đồng lại dùng sức vung vẩy cánh tay, nhưng vẫn không thể nào tránh thoát được, cái này càng khiến Tô Đồng cảm thấy ủy khuất.

Gia hỏa này, đã làm nàng đau lòng như vậy, vì sao còn không chịu lưu cho nàng chút thể diện!

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch lên, cười nói: "Đúng, ta chính là bá đạo như vậy đấy, đừng giãy dụa, ngươi chạy không thoát, cả đời này cũng chạy không thoát."

Mấy ngày nay hắn một mực xoắn xuýt chuyện nên xử lý quan hệ với Tô Đồng thế nào, tận đến khi Tô Đồng đứng dậy rời đi, Lý Phong mới minh bạch.

Trước tiên mặc kệ hệ thống yêu cầu hắn phải phát hiện nữ thần, cứu vãn nữ thần, chinh phục nữ thần, vì dù không có những yêu cầu này, hắn cũng sẽ không buông tha cho Tô Đồng!

Nói một câu rất vô sỉ, Lý Phong đã thích Tô Đồng, đã thích, vậy sẽ giành bằng được!

Bất quá Lý Phong sẽ không làm chuyện như kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, hắn cũng sẽ không diễn phim tố khổ, cũng sẽ không làm bộ từ bỏ Tống Uyển Quân.

Hắn chính là muốn bá đạo nói với Tô Đồng một câu, nàng chạy không thoát khỏi lòng bàn tay hắn!

Tâm tình ủy khuất một mực tích lũy trong trái tim Tô Đồng, sau khi Lý Phong nói một câu bá đạo như vậy, Tô Đồng rốt cục nhịn không được nghẹn ngào khóc rống lên!

"Ô ô ô. . ."

"Thôi. . . Ngươi đừng khóc a, ngươi khóc như vậy làm ta cũng muốn hận chính mình."

Tô Đồng vừa khóc là nước mắt như mưa, vô cùng đáng thương, làm Lý Phong đau lòng không thôi, lại không biết nên an ủi ra sao, chỉ có thể chân tay luống cuống đứng tại chỗ.

"Ta chạy không tốt sao? Như thế ngươi có thể ở cùng Tống Uyển Quân, song túc song phi." Tô Đồng vừa khóc vừa nói.

(song túc song phi:yêu đương thắm thiết như hình với bóng)

"Chẳng lẽ ngươi không muốn song túc song phi cùng ta?"

"Ta. . . Ngươi đây là cố tình đổi khái niệm!"

"Không phủ nhận chính là thừa nhận, cho nên tại sao ta phải thả ngươi đi?"

"Nhưng ta không muốn chia sẻ nam nhân với nữ nhân khác!"

"Vậy ta cũng không thả ngươi đi, bởi vì ta thích ngươi, ân. . . Tuy rằng nói như vậy có chút vô sỉ, nhưng đây chính là lời thật lòng của ta, tin hay không thì tùy ngươi."

Lời này vừa nói ra, Tô Đồng nhất thời sững sờ tại chỗ.

Lý Phong. . . Thổ lộ với nàng? Lần thứ nhất thổ lộ trong loại tình huống này?

Vậy nàng nên làm gì, đáp ứng, hay là. . .

Phi phi phi, nam nhân đều là đại móng heo, hắn đã có nữ nhân,

bản tiểu thư tại sao còn phải đáp ứng hắn?

(phi phi phi:tiếng nhổ nước bọt +_+

Đại móng heo:chỉ đàn ông xấu xa không được nết gì)

Thế nhưng mà. . . Nếu không đáp ứng hắn , tim ta sẽ rất rất đau, giống như bị thứ gì xé rách vậy, ta nên làm gì bây giờ!

"Dẫn ta đi gặp Tống Uyển Quân, ta muốn nhìn xem nữ nhân có thể mê hoặc ngươi như vậy bộ dáng thế nào."

Tô Đồng lau khô nước mắt, lạnh giọng nói.

"Hả. . ." Lý Phong có chút phát mộng.

Tô Đồng đây là muốn làm gì, muốn ép người ta thoái vị?

Mang Tô Đồng đi gặp Tống Uyển Quân, vậy có khi nào hai nữ nhân sẽ đánh nhau không?

"Tốt, ta mang ngươi đi."

Lý Phong cân nhắc vài giây đồng hồ liền đáp ứng.

Nếu Tô Đồng đã biết Tống Uyển Quân tồn tại, vậy hắn tự nhiên cũng muốn để Tống Uyển Quân biết Tô Đồng, như vậy mới công bình nha.

Bất quá một Tô Đồng đã làm đầu hắn lớn muốn nổ tung, lại thêm Tống Uyển Quân. . . Suy nghĩ một chút liền làm cho người ta tuyệt vọng!

Âm thầm thở dài một tiếng, Lý Phong muốn nắm tay Tô Đồng sang ven đường đón xe.

"Ngươi thả ta ra trước đã." Tô Đồng lạnh mặt nói.

"Ta không thả đấy, có giỏi ngươi cắn ta đi." Da mặt Lý Phong bây giờ đã dày như thành tường.

"Phi, đồ mặt dày!" Tô Đồng khẽ gắt một miệng, tiếp theo nghiêng đầu đi, cũng không đòi Lý Phong buông tay nữa.

Khi Lý Phong không để ý, khóe miệng Tô Đồng đã hơi nhếch lên, trên mặt xuất hiện mấy phần thẹn thùng.

Tô Đồng phản ứng như vậy càng làm Lý Phong tăng thêm quyết tâm, đã cho phép hắn nắm tay, vậy nói rõ trong lòng Tô Đồng vẫn có hắn, tiếp theo chỉ cần suy nghĩ xem lát nữa Tô Đồng cùng Tống Uyển Quân gặp mặt hắn nên làm cái gì. . .

Nơi xa, một đám quần chúng ăn dưa xem kịch đều đã mở lớn miệng thành hình chữ O.

"Leng keng "

Nhân viên quầy hàng đang xỏ thịt dê vào trong giá nướng run tay một cái, giá thịt rơi xuống.

Một vị đại thúc trung niên đang lấy tay kẹp thuốc lá không phát hiện khói đã đốt tới ngón tay, nóng quá mới kêu á một tiếng.

"Lạch cạch "

Lão bản quầy hàng buông lỏng tay, sổ sách cùng hóa đơn rớt hết xuống mặt đất.

Chỉ dăm ba câu nói, vậy mà có thể lừa một nữ nhân đang ăn dấm chua phải ngoan ngoãn im lặng?

(ăn dấm chua: ghen tuông, thường chỉ nữ nhân. Nữ nhân hay ghen thường bị gọi là một bình dấm to)

Người anh em này trâu bò đến rối tinh rối mù a! Nếu có thể học được chiêu này, về sau còn sợ gì không trị được con cọp cái trong nhà?

Đám người Phùng Hổ một mực quỳ trên mặt đất không dám đứng dậy cũng lộ vẻ mặt đầy hâm mộ.

"Con mẹ nó, Hổ ca, ngươi thấy không, Lý thiếu vậy mà đã giải quyết xong cô nàng kia rồi!"

"Trâu bò, trâu bò tới mức không có biên giới, bắt được trái tim của Tống lão bản, còn có thể vững vàng cua về em cực phẩm OL

này, không hổ là thần tượng của ta!"

"Ai, nếu như ta có được diễm phúc như vậy thì tốt biết bao."

"Ta nhổ vào, ngươi không soi gương nhìn lại cái mặt mình à, ngươi có thể so sánh với Lý thiếu sao? Ngươi nha, con mẹ nó năm nay có thể tìm được bạn gái đã phải tạ ơn trời đất rồi."

Phùng Hổ vỗ trán người kia một cái, cười mắng.

"Hắc hắc, đúng a, bất quá Hổ ca, ngươi nói xem bây giờ chúng ta đã đứng lên được chưa?"

"Đúng a, Lý thiếu đã mang cô nàng kia đi rồi, chúng ta không quỳ nữa chắc không sao đâu nhỉ?"

Sắc mặt Phùng Hổ đại biến: "Lên bà nội ngươi, muốn chết cả lũ à!"

Đúng lúc này, nơi xa đột nhiên truyền đến thanh âm Lý Phong: "Hôm nay coi như vận khí các ngươi không tệ, đứng lên đi."

Nghe thấy lời ấy, sáu người Phùng Hổ như được đại xá!

Nửa giờ sau, tại khu biệt thự Long cảnh tại thành Tây, trong biệt thự số 6.

Được Lý Phong dẫn đường, Tô Đồng nhìn thấy Tống Uyển Quân, trong nháy mắt đó, Tô Đồng liền nổi lên cảm xúc tự ti mặc cảm.

Trên thế giới này tại sao có thể tồn tại nữ nhân hấp dẫn như thế, dáng người thướt tha tinh thế, khuôn mặt trời sinh quyến rũ, dùng hai chữ vưu vật để hình dung Tống Uyển Quân cũng không đủ.

Nàng tới nơi này chỉ là muốn so sánh xem mình có ưu thế gì với Tống Uyển Quân không, nếu như có, nàng sẽ thử đoạt Lý Phong từ trong tay Tống Uyển Quân.

Hiện tại xem ra là nàng suy nghĩ nhiều, nếu như nàng là Lý Phong, cũng tuyệt đối không từ bỏ Tống Uyển Quân này.

"Hóa ra nàng là Tô Đồng a, quả nhiên là tiểu mỹ nhân vừa nhìn đã muốn yêu."

Tống Uyển Quân dùng ánh mắt u oán mắt nhìn Lý Phong, chậm rãi nói.

"Hả. . . Ngươi cũng biết?" Lý Phong có chút phát mộng.

"Ừm, lần trước Lý Cương đi tới chỗ ngươi rồi trở về đã nói cho ta biết."

Tống Uyển Quân tiện tay vén tóc, vẻ quyến rũ giống như thủy triều tràn ra.

"Ngươi không ngại?" Đôi mi thanh tú của Tô Đồng hơi nhíu lại.

"Đương nhiên là để ý, loại chuyện này làm gì có nữ nhân nào không ngại?" Tống Uyển Quân lắc đầu cười một tiếng, hỏi tiếp: "Ngươi thì sao, đang nghĩ gì?"

"Ta. . ." Tô Đồng khẽ cắn môi đỏ, sau một lúc lâu lắc đầu nói: "Ta từ bỏ."

Vừa mới nói xong, Tô Đồng liền muốn quay người rời đi.

Thân thể Lý Phong chấn động, nở nụ cười đắng chát.

Hắn đã nghĩ chuyện này quá đơn giản, đúng như Tống Uyển Quân nói, loại chuyện này làm gì có nữ nhân nào không ngại?

"Chờ một chút." Tống Uyển Quân gọi Tô Đồng lại, sau đó đi đến bàn trà cầm lấy một con dao gọt hoa quả, lại nâng chén trà lên, chậm rãi đi về phía Tô Đồng.

Tô Đồng nghi hoặc nhìn Tống Uyển Quân, không hiểu nàng muốn muốn làm gì.

"Dám đoạt nam nhân với Tống Uyển Quân ta, đơn giản như vậy đã thả ngươi đi thì ta biết để mặt mũi ở đâu?"

Tống Uyển Quân nghiền ngẫm cười một tiếng, tiếp theo nâng dao đâm tới Tô Đồng!

Sắc mặt Tô Đồng trắng nhợt, muốn tránh né sang chỗ khác, nhưng vào lúc này, một thân ảnh đã cản ở trước mặt nàng! !

"Phanh "

Một tiếng trầm đục vang lên, chất lỏng màu đỏ rơi đầy đất!

Chương 164. Nam nhân đều là đại móng heo

Chương 127: Nam nhân đều là đại móng heo

Tô Đồng chỉ cảm thấy ánh mắt nhói lên, trong đầu nhất thời ầm ầm một tiếng.

"Lý Phong, ngươi làm sao lại ngốc như vậy, tại sao ngươi lại muốn thay ta cản dao?" Tô Đồng ôm lấy Lý Phong, nước mắt dâng trào.

"Clgt. . ." Lý Phong có chút phát mộng.

Không phải chứ. . . Đến cả viên đạn cũng không đả thương được tiểu gia, huống chi là một con dao gọt hoa quả, Tô Đồng có nhất thiết phải khóc thành như vậy không?

A đúng rồi, Tô Đồng không biết hắn trâu bò như vậy. . .

"Muội muội, nếu có nam nhân nguyện ý thay ta cản dao, vậy ta dù rằng không thích hắn, cũng sẽ cho hắn một cái cơ hội theo đuổi."

Lúc này Tống Uyển Quân thu hồi con dao gọt hoa quả, mỉm cười nói.

"Ngươi thật là ác. . ."

Chữ "độc" chữ còn chưa ra khỏi miệng, Tô Đồng đã phát hiện dao gọt hoa quả không có vết máu, nhất thời lâm vào sững sờ.

"Không cần đoán mò làm gì, chỉ một con dao gọt hoa quả thì chưa đả thương được Lý Phong." Tống Uyển Quân giơ lên con dao gọt hoa quả trong tay: "Thấy không, mũi dao đã cong lại rồi."

"A!" Tô Đồng che miệng, vẻ mặt không dám tin.

Đúng như Tống Uyển Quân nói, trên mũi dao đã bị quăn lại.

"Bá "

Tống Uyển Quân đưa tay đâm tiếp một cái về phía cánh tay Lý Phong.

"Phanh "

Lại một tiếng trầm đục vang lên, dùng mắt thường có thể thấy được, mũi dao gọt hoa quả lại cong hơn một chút, mà Lý Phong lại là lông tóc không thương tổn chút nào, đến cả y phục cũng không phá được!

"Sao. . . Tại sao có thể như vậy?"

Cái này đã hoàn toàn phá vỡ thế giới quan của Tô Đồng, thân thể con người làm sao có thể cứng rắn hơn dao, cái này không khoa học a!

Lý Phong bĩu môi, hắn hiện tại chính là Tông Sư hàng thật giá thật, chân khí tự động hộ thể, đừng nói là dao gọt hoa quả, cho dù là dao mổ heo cũng đâm không nổi góc áo của hắn!

"Nếu ta để cho ngươi biết, đã từng có người dùng súng bắn tới nhưng Lý Phong lại chẳng dính vết thương nào, ngươi có phải càng kinh ngạc hơn không?"

Tống Uyển Quân mỉm cười, tiện tay vứt con dao sang một bên.

Thân thể Tô Đồng lại chấn động lần nữa: "Thế nhưng vừa rồi ta rõ ràng nhìn thấy Lý Phong đổ máu a."

Nói đến đây, nàng liền vội cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới phát hiện chất lỏng màu đỏ trên mặt đất không phải huyết dịch, mà là. . . Hồng trà? !

(hồng trà:trà đỏ chứ không phải trà hồng đâu nha mọi người @@)

"Vừa pha hồng trà, còn chưa uống được mấy ngụm, thật là lãng phí a."

Tống Uyển Quân giơ lên cái chén không, lộ vẻ mặt đầy tiếc nuối nói.

Tô Đồng: ". . ."

Nàng vừa rồi hoàn toàn là bị Tống Uyển Quân đùa nghịch? Nhưng chẳng biết tại sao nàng không chỉ không tức giận, ngược lại còn có mấy phần cảm kích Tống Uyển Quân.

Tống Uyển Quân muốn cho nàng biết Lý Phong quan tâm mình đến mức nào sao?

"Uyển Quân, ngươi làm cái gì vậy. . ."

Lý Phong cười khổ không thôi, hắn đã đoán được ý tứ của Tống Uyển Quân, chỉ là nàng tại sao phải làm như vậy, chuyện này đối với nàng có chỗ tốt gì?

"Đương nhiên là giúp ngươi a." Tống Uyển Quân trợn mắt lên một cái.

"Ngươi không sợ ta thất thủ đả thương ngươi?" Khóe miệng Lý Phong giật một cái.

Vừa rồi nếu đổi thành một người khác dám lấy dao đâm Tô Đồng, phản ứng đầu tiên của Lý Phong tuyệt đối sẽ là một quyền đánh tan xác kẻ đó, cũng bởi vì trong tình thế cấp bách sợ làm bị thương Tống Uyển Quân, Lý Phong mới lấy thân thể cản dao.

"Ngươi nỡ sao?" Tống Uyển Quân kiều mị nguýt hắn một cái, tiếp theo đi tới giữ chặt bàn tay nhỏ của Tô Đồng: "Muội muội, có muốn lên lầu nói chuyện với ta không?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, Tống Uyển Quân lại muốn làm trò gì?

Tô Đồng do dự một chút: "Được."

"Uyển Quân. . ." Lý Phong cảm thấy có chút không ổn, liền muốn ngăn cản.

"Yên tâm đi, nàng là muội muội đáng yêu của ngươi, ta còn có

thể làm khó nàng sao?" Tống Uyển Quân u oán nguýt hắn một cái, sau đó quay người đi lên lầu hai.

Tô Đồng cắn môi đỏ nhìn Lý Phong một hồi, sau đó quay đầu theo sau.

Lý Phong đầy nghi hoặc nhìn hai người đi vào lầu hai phòng ngủ, trọn vẹn nửa canh giờ sau, hai người tay nắm tay vừa nói vừa cười đi xuống từ phòng ngủ.

Lý Phong: "? ? ?"

Vừa rồi hai người còn đang giương cung bạt kiếm, làm sao đột nhiên quay ngoắt 180° ?

Trong này có thể có âm mưu gì không?

"Được rồi, nơi này không có chuyện của ngươi nữa, buổi tối nay Tô muội muội ngủ lại chỗ ta, ngươi có thể trở về."

Tống Uyển Quân nắm tay Tô Đồng đi đến trước mặt Lý Phong, đắc ý nói.

"Tống tỷ tỷ nói muốn mang ta đi tiệm SPA, ngươi muốn đi đâu thì đi a."

Tô Đồng nháy mắt mấy cái, trên khuôn mặt hoàn toàn nhìn không ra bi thương thống khổ trước đó.

Lý Phong: ". . ."

Ai có thể nói cho ta biết chuyện gì vừa xảy ra không!

Hơn nửa giờ vừa rồi rốt cục phát sinh cái gì, tại sao các nàng đột nhiên trở nên thân thiết như tỷ muội ruột thịt vậy?

Giả tượng, nhất định là giả !

A, chắc cái này chính là tình chị duyên em trong truyền thuyết! Nhất định là như vậy!

"Ta cảm thấy hai mỹ nữ đi ra ngoài quá nguy hiểm, các ngươi

cần một bảo tiêu, mà thân thủ ta thế nào các ngươi đều biết, làm bảo tiêu cận thân của các ngươi là vô cùng thích hợp."

Lý Phong nói nhảm mấy câu lấy liền muốn đi theo bên cạnh hai người.

"Ngươi vẫn nên trở về đi, chúng ta còn có thật nhiều điều thầm kín muốn tâm sự đấy."

Tống Uyển Quân cầm ngón tay dí lên ngực Lý Phong, quyến rũ nói.

"Hmm. . ." Lý Phong chuyển mục tiêu, ủy khuất nhìn về phía Tô Đồng: "Ngươi cũng muốn bỏ lại ta sao?"

"Ta. . ." Tô Đồng có chút không đành lòng.

"Nam nhân đều là đại móng heo, chớ bị biểu lộ của hắn lừa gạt, chúng ta đi."

Nói xong Tống Uyển Quân liền lôi kéo Tô Đồng đi ra ngoài, bỏ lại một mình Lý Phong trong phòng khách trống trải.

"Tống tỷ tỷ, chúng ta làm như vậy có được không?"

"Đương nhiên, đối phó nam nhân là phải như gần như xa, tuyệt đối không nên để nam nhân ăn quá mau, nếu không hắn sẽ không coi trọng ngươi."

"Ăn ?"

"Chính là cái ý tứ kia, nói cho tỷ tỷ biết, ngươi cùng Lý Phong đã làm chuyện đó chưa?"

"A, Tống tỷ tỷ, ngươi nói cái gì vậy, người ta không để ý tới ngươi nữa. . ."

"Khanh khách, Tô muội muội thẹn thùng a ~ "

Hai bóng người dần dần đi xa, thanh âm cũng dần dần biến mất. . .

Lý Phong càng thêm lộn xộn!

Con mẹ nó đến cùng là tình huống như thế nào?

Tiểu gia bị các nàng vứt bỏ?

Không thể nào? !

Tỉnh táo lại rồi, Lý Phong cẩn thận hồi tưởng ngữ khí thần thái của hai nàng, phát hiện các nàng không phải cố ý xa cách mình, ngược lại vẻ xấu hổ trên mặt Tô Đồng lại rất rõ ràng.

Chẳng lẽ. . . Hai nàng đạt được hiệp nghị hoặc là hòa giải gì trong nửa giờ vừa nãy? Các nàng đến cùng là nói cái gì?

Ngay tại thời điểm Lý Phong nghi hoặc, trong túi điện thoại chấn động một phát.

"Hửm, chẳng lẽ các nàng thay đổi chủ ý, muốn ta đi theo? Hừ, nữ nhân a, thích nhất chính là khẩu thị tâm phi."

(khẩu thị tâm phi: ý là miệng bảo không tâm bảo có)

Lý Phong cười đắc ý, móc điện thoại di động ra xem xét, tiếp theo nụ cười liền cứng lại.

Hắn không phải thu được tin nhắn từ hai nàng, mà là lời mời đến dự đám cưới, lại còn là đám cưới của người yêu cũ!

Mà người gửi từng là hảo huynh đệ của hắn —— Mã Chí Cường!

Đúng lúc này, trong group chat QQ bạn học năm xưa đột nhiên hiện lên tin nhắn.

Mã Chí Cường: Chắc mọi người đều đã nhận được thiệp mời của ta rồi đúng không / cười trộm

Mã Chí Cường: Đây không phải nói đùa đâu, một tháng sau, cùng ngày với lễ quốc khánh, ta sẽ kết hôn cùng với Nhã Nam / nhe răng / nhe răng / nhe răng

Mã Chí Cường: Tới lúc đó ta sẽ mở tiệc chiêu đãi các vị ở khách sạn Hâm Hải thành phố Lam Đảo, bao ăn bao ở bao luôn lộ phí đi về, các vị các huynh đệ tỷ muội đều phải đến a / trái tim trái tim trái tim

Mã Chí Cường là một phú nhị đại, tư sản gia tộc vượt qua 1 tỷ, hắn nhắn tin như vậy tự nhiên làm cho các bạn học đang online sôi động đáp lại.

Rất nhanh, trong nhóm chat trở nên náo nhiệt, mọi người bắt đầu chúc mừng Mã Chí Cường, âm thanh vỗ mông ngựa vang lên liên tục. .

Ngay bên trong những lời chúc mừng ngập tràn kia, Mã Chí Cường đột nhiên tag Lý Phong vào: "Lý Phong, hai ta đã rất lâu không gặp, nhân cơ hội này ngươi cũng đến đi. /đại binh"

Nhìn thấy cái icon đội chiếc mũ xanh biếc, group chat nhất thời an tĩnh lại!

(đội nón xanh, đội mũ xanh: ám chỉ việc bị cắm sừng)

Chương 165. Nhiệm vụ mới: Đập phá

Chương 128: Nhiệm vụ mới: Đập phá

Cùng lúc đó, đồng tử Lý Phong co rụt lại, trí nhớ giống như thủy triều vọt tới.

Ba năm trước đây, Osvili phá sản, mẫu thân qua đời trong tai nạn xe cộ, tạo thành đả kích trầm trọng với Lý Phong, thiếu chút nữa làm hắn không gượng dậy nổi.

Mà bạn gái Triệu Nhã Nam của hắn lúc đó —— hoa khôi đại học Lam Đảo, lúc đầu còn giả mù mưa sa nói muốn hai ta cùng cố gắng, sau lưng lại thông đồng với bạn cùng phòng Mã Chí Cường của hắn!

Khi đó Lý Phong ngơ ngơ ngác ngác, không có chút phát giác nào, nếu không phải có bạn học cùng lớp vụng trộm nói cho hắn biết, hắn còn không biết mình sẽ mơ mơ màng màng bao lâu!

Khi Lý Phong đuổi tới cửa khách sạn, ngồi chờ hai giờ, rốt cục nhìn thấy Triệu Nhã Nam nắm tay Mã Chí Cường đi ra.

Lúc đó, Lý Phong như muốn điên cuồng!

"Lý Phong, chúng ta chia tay đi."

"Vì sao?"

"Ngươi bây giờ là kẻ nghèo hèn, ngươi cảm thấy với điều kiện của ta, ta sẽ yêu đương với kẻ nghèo rớt mùng tơi như ngươi sao? Đừng ngốc nữa!"

"Lý Phong, trước kia các bạn học đều nói ta là tiểu đệ, người hầu của ngươi, làm cho ta thật mất mặt, hiện tại tốt rồi, ngươi đã biến thành một con chó chết, mà ta cướp được bạn gái của ngươi, thoải mái a!"

Nếu không phải bị người qua đường kéo lại, ngày hôm đó Lý Phong đã đánh chết đôi cẩu nam nữ này!

Từ đó về sau, Lý Phong làm thủ tục tạm nghỉ học, một thân một mình đi tới Minh Châu dốc sức làm việc, cho tới bây giờ.

Nếu như Lý Phong còn là Lý Phong trước kia, có lẽ khi nhìn thấy tin nhắn này, hắn sẽ xấu hổ giận dữ, trong cơn xúc động làm ra sự tình khiến các bạn học khác chế nhạo .

Hiện tại nha. . . Nhiều lắm chỉ là làm tâm tình hơi rung động mà thôi.

Hắn có Hệ thống cứu vãn nữ thần, còn có mỹ nữ đỉnh cấp như Tống Uyển Quân, Tô Đồng ở cạnh, Mã Chí Cường thì nhằm nhò gì, Triệu Nhã Nam lại tính là thứ gì?

Bất quá có thù không báo không phải là quân tử, đôi cẩu nam nữ này muốn kết hôn, nếu hắn không làm gì chẳng phải là thật áy náy với “ân tình” bọn họ đưa tặng năm đó ?

Huống hồ Mã Chí Cường đã tag hắn trong group chat, rõ ràng là muốn nhục nhã hắn, nếu không dạy Mã Chí Cường một bài học Lý Phong sẽ cảm thấy phải xin lỗi năng lực của mình!

Chỉ là nên thu thập bọn họ kiểu gì đây. . .

Trực tiếp giết? Như thế quá đơn giản thô bạo, không có hàm lượng kỹ thuật gì đáng nói, cũng quá tiện nghi cho bọn họ.

Ngay tại thời điểm Lý Phong đang suy nghĩ, thanh âm của Chí Linh đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Lý Phong nhíu mày, vào thời điểm này tuyên bố nhiệm vụ, chẳng lẽ có quan hệ với Tống Uyển Quân, Tô Đồng ?

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Đập phá "

"Mục tiêu: Một tháng sau mang theo Ngụy Băng Khanh tiến tới

Lam Đảo, tham gia hôn lễ của Mã Chí Cường cùng Triệu Nhã Nam, đại náo hiện trường, khiến cho Mã Chí Cường cùng Triệu Nhã Nam trực tiếp chia tay là nhiệm vụ hoàn thành."

"Khen thưởng: 600 điểm kinh nghiệm, 12000 điểm tích lũy."

"Chú thích: Có thù không báo không phải là quân tử, sỉ nhục năm đó phải lấy phương thức cuồng bạo nhất mãnh liệt nhất để phản kích lại!"

Lý Phong: ". . ."

Tính tình nhỏ mọn của hệ thống lại tái phát rồi? Bất quá với nhiệm vụ này, Lý Phong phải đánh giá hệ thống đạt 82 điểm, 18 điểm còn lại còn phải dùng phương thức 666 đưa ra ngoài!

Chủ ý này hắn cũng không nghĩ ra, lại bị hệ thống trực tiếp biến thành nhiệm vụ, cái này còn không hô 666 thì đợi đến lúc nào?

Có điều. . . Mang theo Ngụy Băng Khanh cùng đi, con mẹ nó hình như có chút khó khăn a?

Hệ thống, ngươi xác định không phải đang nói đùa?

“Xem ra phải nghĩ biện pháp thuyết phục Ngụy Băng Khanh mới được. . ."

Lý Phong nói thầm một câu, ngón tay nhanh chóng nhấn điện thoại, reply lại rằng: Tốt, ta đi!

Tiếp theo hắn tắt nhóm trò chuyện, bước nhanh chân chóng rời khỏi nơi đây.

"Đậu phộng, hắn thật đúng là đáp ứng?"

Tại thành phố Lam Đảo, trong một ngôi biệt thự tại bờ biển.

Trên chiếc sô pha lớn, Mã Chí Cường lộ vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn màn hình điện thoại di động.

So sánh với Lý Phong, bề ngoài của Mã Chí Cường phải kém hơn mấy cấp bậc, thân cao chừng 1m7, ngũ quan tuy đoan chính,

nhưng không tính là đẹp trai, quan trọng trên mặt còn có thật nhiều mụn.

Nếu không phải hắn có một người cha tốt, chỉ sợ bạn gái cũng rất khó tìm được, chứ đừng nói là kết hôn với hoa khôi như Triệu Nhã Nam.

Triệu Nhã Nam mặc một cái quần short ngắn cũn cỡn, nửa người trên gần như dán lấy thân Mã Chí Cường, cặp chân dài trơn bóng gần như lộ hết bên ngoài.

Đã từng là hoa khôi của đại học Lam Đảo, dáng người cùng khuôn mặt Triệu Nhã Nam tự nhiên không cần nhiều lời, tuy rằng kém những mỹ nữ siêu cấp như Ngụy Băng Khanh, Tống Uyển Quân, nhưng đi trên đường cái cũng có thể hấp dẫn ánh mắt rất nhiều người.

"Đừng nghĩ nữa, hắn khẳng định là không muốn mất mặt mới đáp ứng, hắn hiện tại chán nản muốn chết, sao còn dám tới tham gia hôn lễ chúng ta?" Triệu Nhã Nam lộ vẻ khinh thường nói.

"Nói cũng đúng." Mã Chí Cường sờ cằm, tiếp theo âm hiểm cười nói: "Bất quá ta cũng rất hi vọng hắn có thể tới tham gia hôn lễ chúng ta, như thế ta có thể lại cẩn thận nhục nhã hắn một lần nữa, xem như là tiết mục đặc biệt trong hôn lễ."

"Thân ái, ngươi thật là xấu, bất quá ta thích." Nói xong Triệu Nhã Nam liền chủ động hôn môi Mã Chí Cường. . .

Đi ra khỏi biệt thự trời đã tối thui, Lý Phong liền chuẩn bị tìm một chỗ giải quyết cái bụng đói, nhưng mà đột nhiên điện thoại lại chấn động.

"Hửm, lần này chắc không đoán sai lần nữa a?"

Lý Phong lại tưởng là Tống Uyển Quân hoặc Tô Đồng gọi tới, nhất thời vui mừng khấp khởi móc điện thoại ra.

Kết quả. . .

Con mẹ nó hắn đúng là đoán sai lần nữa!

"Trung thúc, sự tình thế nào rồi?" Tiếp nhận cuộc gọi, Lý Phong hỏi.

"Không có gì, chỉ là xảy ra chút vấn đề, ta bị đối phương bẫy. . ." Một thanh âm tràn ngập áy náy truyền ra từ trong điện thoại.

Lý Phong hơi biến sắc, tiếp theo an ủi: "Trung thúc, ngươi đừng vội, nói cho ta biết phát sinh cái gì trước."

Trung thúc tên đầy đủ là Lương Nhân Trung, phó tổng giám đốc Osvili, lúc trước là cấp dưới của Lý Viện, góp công rất nhiều trong công cuộc bành trướng thị phần, cũng là một trong số không nhiều người Lý Phong có thể tín nhiệm.

Sau khi có được đồng nhan thủy, Lý Phong liền nói ý tưởng trọng kiến Osvili cho Lương Nhân Trung nghe, đối với chuyện này Lương Nhân Trung vô cùng hưng phấn.

Hai người âm thầm thương nghị một phen, thế là bọn họ chuẩn bị thu mua một xưởng sản xuất nhỏ, dùng cái này làm cơ sở trùng kiến Osvili .

Sau một phen tìm kiếm, bọn họ phát hiện một mục tiêu phù hợp.

Ở ngoại thành thành phố Minh Châu, có một cái xưởng sản xuất đồ trang điểm của công ty TNHH Ích Tân, có hai dây chuyền sản xuất, hơn 400 nhân viên, bởi vì kinh doanh không tốt, xưởng này mấy năm liên tục lỗ vốn, đã đến bờ vực phá sản.

Sau khi diệt đi Từ Túc, Lý Phong lấy từ chỗ Tống Uyển Quân 100 triệu, 100 triệu này hắn đưa tất cả cho Lương Nhân Trung, để hắn đi trao đổi thủ tục mua bán với lão bản công ty Ích Tân.

Đợi đến khi thu mua được xưởng là có thể sản xuất số lượng lớn đồng nhan thủy phiên bản đã pha loãng, tiếp theo chỉ cần chờ Hứa Mạn tạo thế thành công, sản phẩm liền có thể cấp tốc bán ra thị trường.

Kế hoạch rất mỹ hảo, hiện thực lại có chút tàn khốc, hiện tại mới ở bước đầu đã gặp phải vấn đề, đây không phải là dấu hiệu tốt a. . .

"Mực để ký hợp đồng và đóng dấu có vấn đề, sau khi ngươi giao ra 100 triệu, con dấu cùng kí tên đều biến mất?"

Nghe xong Trung thúc giảng thuật, sắc mặt Lý Phong lộ vẻ khó coi nói.

Nếu như hết thảy đúng như Trung thúc nói, nghĩa là lão bản Ích Tân cố ý muốn lừa 100 triệu của hắn.

Nếu như Trung thúc nói láo. . . Vậy chỉ có thể nói Lý Phong có mắt không tròng, tin nhầm người. .

Nhưng vô luận là loại kết quả nào, tiền của Lý Phong hắn đều không phải dễ lừa như vậy!

Lý Phong nhếch miệng lên cười lạnh: "Trung thúc, ngươi bây giờ đang ở chỗ nào, ta tới tìm ngươi."

Chương 166. Ta có thể cho, nhưng ngươi không thể đoạt

Chương 129: Ta có thể cho, nhưng ngươi không thể đoạt

Khi Lý Phong ngồi đường sắt cao tốc đuổi tới nơi, đã là 11 giờ đêm.

Tại một quầy rượu, Lý Phong nhìn thấy Lương Nhân Trung đang say khướt.

Lưng Lương Nhân Trung đeo cái cặp công văn, mặc một cái áo POLO xám, quần Tây, giày da dính đầy bùn đất, đầu tóc rối bời, xem ra có chút chán nản.

"Tiểu Phong, thật xin lỗi, là ta chủ quan."

Nhìn thấy Lý Phong, Lương Nhân Trung dưới tình thế cấp bách liền muốn quỳ xuống, lại bị Lý Phong nâng đỡ: "Trung thúc, ngươi đừng như vậy."

Đang nói chuyện Lý Phong liền dùng Đọc Tâm Thuật với Lương Nhân Trung.

Tuy Lương Nhân Trung trước kia trung thành tuyệt đối với Lý Viện, dù Osvili phá sản cũng kiên định không thay đổi vẫn đi theo Lý Viện, nhưng rốt cuộc đã là quá khứ, con người giỏi nhất chính là thay lòng đổi dạ.

Lý Phong tìm đến Lương Nhân Trung, một là hắn thực sự không có người nào để dùng, hai là cảm thấy Lương Nhân Trung có năng lực, biểu hiện ngày xưa không tệ, muốn cho hắn một cơ hội.

Nếu như Lương Nhân Trung xứng đáng với tín nhiệm của hắn, vậy sau này không cần nhiều lời, hắn khẳng định sẽ trọng dụng Lương Nhân Trung.

Nếu như Lương Nhân Trung phụ lòng tín nhiệm của hắn, vậy thì

xin lỗi, Lý Phong sẽ làm hắn phải trả cái giá nặng nề!

"Xin lỗi Tiểu Phong, ta thật sự không biết bọn họ sẽ chơi chiêu này, ta. . ."

Nói đến đây, Lương Nhân Trung đưa tay quất tới mặt mình.

"Đùng "

Lý Phong nắm chặt cổ tay Lương Nhân Trung, cười nói: "Trung thúc, ngươi không cần tự trách, dù sao ngươi đã rất nhiều năm không liên hệ với dạng người này, có sai lầm là bình thường, nhưng ngươi phải nhớ kỹ bài học lần này."

Lương Nhân Trung không nghĩ tới lòng dạ Lý Phong lại rộng lớn như vậy, trong lúc nhất thời hốc mắt ửng đỏ, cảm động đến tột đỉnh.

"Ngô. . . Trung thúc không gạt ta, xem ra mắt nhìn người của ta cũng khá được."

Giờ phút này, Lý Phong đã đọc được suy nghĩ chân thật trong lòng Lương Nhân Trung, xác nhận hắn chỉ là bị lừa, không phải ăn cây táo rào cây sung, trong lúc nhất thời phấn chấn tâm thần.

Cử động quái dị của Lương Nhân Trung làm rất nhiều khách hàng trong quán rượu ghé mắt nhìn sang, trong lúc nhất thời mọi người ào ào suy đoán thân phận hai người, thậm chí có mấy nữ sinh ăn mặc thời thượng đến tìm Lý Phong bắt chuyện.

Có thể làm người khác quỳ xuống tự bạt tai, thân phận nam nhân này chắc chắn không đơn giản a.

"Nơi này không tiện nói chuyện, chúng ta chuyển sang nơi khác."

Lý Phong lễ phép cự tuyệt những nữ nhân này, sau đó cùng Lương Nhân Trung về khách sạn.

"Lúc đó các ngươi ký hợp đồng ở chỗ nào?"

"Văn phòng tổng giám đốc công ty Ích Tân."

"Hợp đồng đâu, lấy ra ta xem một chút."

Lý Phong tiếp nhận hợp đồng nhìn một chút, phát hiện xác thực không có chữ viết cùng con dấu, mà lại ký hợp đồng tại Ích Tân, con đường giải quyết bằng camera giám sát xem ra không được.

Mấu chốt nhất là, Lương Nhân Trung là về khách sạn rồi mới phát hiện hợp đồng có vấn đề!

Như vậy thì dù thưa kiện, bọn họ cũng rất khó lấy ra chứng cớ hữu hiệu chứng minh song phương tồn tại quan hệ hợp đồng, trừ 100 triệu kia.

Nhưng dòng chảy tiền tài kiểu này Hoàng Ích có thể tìm ra rất nhiều lý do giải thích, tỉ như Lương Nhân Trung từng tìm hắn mượn tiền. . .

Nghĩ tới đây, lông mày Lý Phong không khỏi nhíu chặt.

Thấy thế, nội tâm Lương Nhân Trung càng thêm tự trách.

Hắn không biết Lý Phong những năm này trải qua cái gì, làm sao để kiếm được 100 triệu, nhưng khẳng định Lý Phong đã phải ăn rất nhiều khổ sở.

Hiện tại số tiền này bị hắn ném qua cửa sổ, cảm giác kia đau đớn giống như vạn tiễn xuyên tâm vậy!

"Tiểu Phong, ta có lỗi với ngươi, nếu như số tiền này không lấy về được, nửa đời sau ta sẽ làm việc cho ngươi để trả nợ, nếu ta trả không hết, thì để con trai ta tiếp tục trả." Lương Nhân Trung cắn răng nói.

"Thúc không cần phải làm vậy, huống chi cũng đâu phải là hết cách rồi." Lý Phong nhẹ nhàng lắc đầu.

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Đồ của ta đừng hòng có ai cướp được. "

"Mục tiêu: Ngày mai đi tới công ty Ích Tân, đoạt lại 100 triệu từ Hoàng Ích hoặc dùng giá cả thấp hơn giá thị trường mua lại công ty Ích Tân là nhiệm vụ hoàn thành."

"Khen thưởng: 500 điểm kinh nghiệm, 10000 điểm tích lũy."

"Chú thích: Xét thấy nhiệm vụ có độ khó nhất định, căn cứ theo chủ nghĩa nhân đạo của nhà phát triển, tặng riêng kí chủ một phần dược thủy Phục hồi như cũ, nhiệm vụ hoàn thành sẽ thu hồi lại."

"Dược thủy Phục hồi như cũ?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, vội vàng tiến vào ba lô xem xét.

"Dược thủy Phục hồi như cũ: Sử dụng là có thể làm chữ viết biến mất phục hồi như cũ."

"Chú thích: Vật phẩm này là đồ đặc biệt, chỉ có thể dùng cho nhiệm vụ hiện tại."

Nhìn thấy vậy, Lý Phong hoàn toàn yên lòng: "Yên tâm đi Trung thúc, đồ của ta, ta cho thì có thể, nhưng lại không thể cướp, ai muốn cướp thì sẽ phải trả một cái giá đắt!"

"Ngày mai ngươi cùng ta đi một chuyến tới Ích Tân, số tiền này, bọn họ nuốt không nổi!"

Lương Nhân Trung bị bá khí của Lý Phong làm cho chấn động.

Trong trí nhớ của hắn, Lý Phong tuy không phải loại công tử bột cả ngày làm loạn kia, nhưng cũng không thể sở hữu loại bá khí này.

Trong những năm này Lý Phong đến cùng đã trải qua cái gì?

"Ngày mai là thứ hai, còn phải xin phép Ngụy Băng Khanh một chút, ngô. . . Tô Đồng bên kia cũng nên được biết."

Vừa nghĩ tới chuyện gần đây liên tục xin phép nghỉ, Lý Phong

cũng có chút bất đắc dĩ, hắn vừa kí hợp đồng bảo tiêu lương 1 triệu với Ngụy Băng Khanh, làm như vậy có thể khiến tổng giám đốc băng sơn không vui không?

"Lúc đầu làm hợp đồng đã nói rõ gọi lúc nào đến lúc đó, bây giờ thậm chí còn không thèm đi làm. . ."

Vừa nhắn tin trên wechat cho Ngụy Băng Khanh xong, Lý Phong liền nhận được trả lời từ nàng, trong câu chữ tràn ngập ý tứ u oán.

Lý Phong: Xin lỗi, ta thật sự là có việc gấp / cười khóc

Lý Phong: Còn nữa. . . Tổng giám đốc đừng thức đêm nữa, không tốt cho da thịt, được rồi, ngủ ngon nhé / ánh trăng

Ngụy Băng Khanh: . . .

Ngụy Băng Khanh: Về sớm một chút, ngủ ngon / mỉm cười

Nhìn thấy tin nhắn này, Lý Phong đột nhiên có một loại ảo giác, thật giống như Ngụy Băng Khanh là một thê tử bình thường đang chờ chồng trở về.

"Móa, nhất định là ảo giác!"

Lý Phong lắc đầu, lại nhắn cho Tô Đồng một tin, rồi lên giường ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Lý Phong cùng Lương Nhân Trung đón xe đi vào công ty Ích Tân .

Vừa tới cửa, hai người liền bị mấy bảo an ngăn lại: "Các ngươi là ai?"

"Chúng ta là. . ."

"Lăn!"

Không chờ Lương Nhân Trung nói xong, Lý Phong đã quát to một tiếng.

Bảo an bị khí thế của Lý Phong chấn nhiếp, trong lúc nhất thời

đứng tại chỗ không dám tiến lên, khi bọn hắn lấy lại tinh thần, Lý Phong đã mang theo Lương Nhân Trung đi thật xa.

"Lão bản đã dặn dò tuyệt đối không thể để tên họ Lương kia đi vào, nhanh cản bọn họ lại!" Đội trưởng đội bảo an nổi giận gầm lên một tiếng, đi đầu đuổi theo Lý Phong.

Các bảo an khác liếc nhau, cũng đuổi theo.

Lý Phong nghe thấy động tĩnh liền quay đầu, cười lạnh nói: "Muốn ngăn ta đến cửa đòi nợ? Nằm mơ!"

Vừa nói xong, Lý Phong tựa như mũi tên phóng tới đám bảo an.

Thân hình du tẩu. . .

"Phanh" "Phanh" "Phanh" "Phanh" . . .

Hổ nhập bầy dê!

Mấy tiếng trầm đục vang lên, những bảo an này đã bị đánh ngã tung tóe trên mặt đất, toàn bộ thời gian không cao hơn 3 giây!

Lương Nhân Trung: "? ? ?"

Lý Phong giỏi đánh đấm như vậy từ bao giờ? !

"Đi thôi, Trung thúc." Lý Phong phẩy phẩy cát bụi trên tay, vẻ mặt đầy lạnh nhạt tiếp tục đi đến phía trước.

Lương Nhân Trung ổn định tâm thần, vội vàng đuổi theo.

Mấy phút đồng hồ sau, hai người nghênh ngang đi vào công ty, bởi vì Lương Nhân Trung trước đó từng tới, những công nhân viên không rõ tình huống chẳng những không ngăn cản, ngược lại còn không ngừng chào hỏi hai người.

Đi vào phòng làm việc tổng giám đốc, Lương Nhân Trung đưa tay muốn gõ cửa.

Đúng lúc này, Lý Phong liền nhấc chân đá tới!

"Phanh "

Một tiếng vang thật lớn xuất hiện, cửa gỗ dày đặc bị Lý Phong đạp thành phấn vụn, lộ ra khung cảnh khiếm nhã trong phòng...

Một nữ nhân quần áo không chỉnh tề đang nằm ở trên bàn làm việc, một nam tử quần tụt đến đầu gối đang ra sức cày cấy. . .

Lương Nhân Trung: "? ? ?"

Chương 167. Có thể động thủ tuyệt đối không nói nhao nhao

Chương 130: Có thể động thủ tuyệt đối không nói nhao nhao

Thời gian dường như đứng im. . .

Lương Nhân Trung: " Hiện tại Tiểu Phong làm việc bá đạo như vậy sao?"

Lý Phong cũng có chút phát mộng.

Không phải chứ. . . Con mẹ nó mới hơn 9:00 sáng, vừa đi làm không bao lâu Hoàng Ích đã chơi gái trong phòng làm việc, quả nhiên là lão bản cố gắng nhất năm a!

Ba giây đồng hồ sau. . .

"A!"

Một tiếng thét như muốn đâm rách màng nhĩ người ta truyền đến!

Nữ nhân nằm trên bàn lập tức trượt xuống, luống cuống tay chân bắt đầu mặc quần áo.

Lý Phong liếc nàng một cái, phát hiện cô nàng này có tướng mạo không tệ lắm, dáng người cũng rất tốt.

Chỉ là nàng tại sao nhất định phải làm tình nhân người ta, cũng không biết tương lai người anh em nào sẽ vớ phải nàng, trước tiên mặc niệm một giây đồng hồ cho người anh em xấu số kia đã. . .

"Các ngươi là ai? Chưa được cho phép đã xông. . . Không đúng, là phá nát cửa lớn phòng làm việc của ta, các ngươi là thổ phỉ sao?"

Hoàng Ích vừa kéo lưng quần, vừa hung dữ hỏi.

Con mẹ nó, vừa rồi tiểu đệ còn cao hứng bừng bừng, bây giờ đã trực tiếp hoảng sợ đến mức mềm nhũn!

May mà tầng này chỉ có một gian phòng làm việc, không thì động tĩnh vừa rồi đã trực tiếp dẫn tới một đám người, vậy chuyện hắn cùng thư ký Tiểu Hồng ngoại tình chẳng phải là trên dưới công ty đều biết?

Bất quá nói đi cũng phải nói lại. . . Cái cửa này làm sao vỡ thành như vậy được, nhìn qua rất rắn chắc, kết quả là một đạp liền nát, chẳng lẽ đã bị ăn bớt nguyên vật liệu a?

Con mẹ nó, hôm nào phải tìm đám thi công đòi lại tiền!

"Hoàng lão bản, nhanh như vậy đã quên mất ta sao?" Lương Nhân Trung nhíu mày hỏi.

"Ngươi là ai a, sao ta biết ngươi được, tranh thủ thời gian đi đi, không thì ta sẽ báo cảnh sát!"

Hoàng Ích rốt cục mặc quần đeo xăng tia xong, trên mặt cũng khôi phục uy nghiêm của lão bản.

Hắn đã điều tra nội tình của Lương Nhân Trung, sau khi Osvili phá sản, Lương Nhân Trung liền bị vứt bỏ, không có công ty nào nguyện ý cho hắn một phần công việc.

Một là Lương Nhân Trung làm người trung hậu thành thật, có thể ngồi lên vị trí phó tổng giám đốc toàn bộ là nhờ Lý Viện dìu dắt, gìn giữ cái đã có thì được nhưng không thể khai sáng cái mới, chỉ thích hợp làm một phụ tá cần cù.

Hai cũng là tập đoàn Tô thị chèn ép, nên không ai dám tiếp nhận Lương Nhân Trung.

Một tên thành thật không có quan hệ như vậy, Hoàng Ích không bẫy hắn thì bẫy ai? Huống chi làm xong không có chứng cứ, Hoàng Ích căn bản không sợ.

"Hoàng lão bản, ngươi quá phận!" Sắc mặt Lương Nhân Trung càng thêm khó coi.

"Ha ha." Hoàng Ích cười lạnh móc ra một điếu thuốc lá, ngồi xuống ghế, hai chân dựng lên bàn công tác, lúc này mới cười nói: "Cái gì mà quá phận, ta nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì."

Đang nói chuyện thì nữ thư ký đã hiểu chuyện đi tới giúp hắn đốt lửa.

"Ta. . ." Sắc mặt Lương Nhân Trung đỏ lên, thiếu chút liền mắng ra một câu "XXX con mẹ ngươi" .

Lúc này Lý Phong kéo tay hắn một cái cười nói: "Hoàng lão bản đúng không? Ta là Lý Phong, hôm nay tới cũng là muốn nói chuyện hợp đồng với ngươi."

"Hợp đồng, cái hợp đồng gì?" Hoàng Ích điệu nghệ phun ra một làn khói, làm bộ không hiểu hỏi.

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, móc ra phần hợp đồng kia: "À, là hợp đồng hôm qua Trung thúc vừa ký kết thu mua với ngươi, 100 triệu tiền đặt cọc cũng đã giao rồi, mới đó Hoàng lão bản đã quên sao?"

"Đùng "

Hoàng Ích vỗ bàn một cái đứng dậy: "Các ngươi ngậm máu phun người! Người nào ký hợp đồng với các ngươi, người nào thu 100 triệu tiền đặt cọc của các ngươi? Các ngươi còn cố tình gây sự nữa lão tử sẽ báo cảnh sát a!"

Hắn bỗng nhiên bùng nổ làm thư ký Tiểu Hồng giật mình, sau khi hoàn hồn lại không ngừng lè lưỡi vỗ ngực, bộ dáng làm người ta thương yêu.

Lý Phong cười: "Cho nên Hoàng lão bản dự định không nhận nợ sao?"

Hoàng Ích cười lạnh: "Ha ha, lão tử làm gì mà phải nhận nợ?"

"Để ta đoán một chút. . . Các ngươi có phải đang bật máy ghi âm đúng không?"

"Hắc hắc, Lương Nhân Trung mười năm trước đã mượn ta 80

triệu, hôm qua cả gốc lẫn lãi trả lão tử 100 triệu, giấy vay nợ cũng bị ta xé rồi, từ giờ trở đi lão tử cùng Lương Nhân Trung không liên quan tới nhau."

"Muốn lừa bịp tiền của lão tử? Ta nhổ vào!"

Hoàng Ích khịt mũi khinh thường, thần sắc trên mặt đầy vẻ đùa cợt.

Ngựa không chạy đêm không mập, người không kiếm tiền bất chính thì không giàu.

100 triệu này đã bị hắn nuốt vào trong miệng, làm gì có đạo lý phun ra?

Muốn thưa kiện? Hắn phụng bồi là được, với quan hệ hiện tại của mình, hắn muốn chơi chết mấy kẻ không quyền không thế không chỗ dựa chẳng phải là rất đơn giản?

"Thật sao?" Lý Phong nhếch miệng cười cợt, chậm rãi đi thẳng tới phía trước.

"Làm sao, mềm không được nên muốn cứng rắn, đe dọa ta?"

"Nhắc nhở các ngươi một chút, các ngươi muốn làm sao cũng được, nhưng mà hiện tại là xã hội pháp trị, đánh người là phạm pháp."

"Tiểu Hồng, chuẩn bị máy quay clip, ta ngược lại đúng là muốn nhìn xem hắn có dám đánh ta không!"

Hoàng Ích không chút sợ hãi nói.

Là lão bản bao nhiêu năm, gió to sóng lớn gì hắn chưa thấy, kiểu đe dọa này con mẹ nó hắn sớm đã chơi chán!

"A nha." Tiểu Hồng vội vàng móc điện thoại di động ra, muốn chuẩn bị ghi hình.

"Không không không, Hoàng lão bản ngươi hiểu lầm, ta là người văn minh, cũng chính là loại người có thể động thủ thì tuyệt đối không nói nhảm." Lý Phong đi tới trước bàn rồi dừng lại.

Hoàng Ích: "? ? ?"

Tiểu Hồng: "? ? ?"

Lương Nhân Trung: "? ? ?"

Có thể động thủ tuyệt đối không nói nhảm? Con mẹ nó vậy mà còn mở mồm tự nhận mình là người văn minh! Có ý tứ sao? Có mặt mũi sao?

"Bầu không khí bây giờ hình như hơi lúng túng. . . Không bằng ta biểu diễn một màn ảo thuật một chưởng nát bàn cho Hoàng lão bản xem nhé?"

Vừa nói xong, Lý Phong đưa tay vỗ tới bàn công tác!

"Phanh "

Một tiếng trầm đục thật lớn vang lên!

Ba người Hoàng Ích thậm chí cảm thấy cả căn phòng cũng phải chấn động một cái, công nhân viên dưới lầu thiếu chút nữa tưởng rằng động đất!

Thế mà. . . Bàn công tác lại không nhúc nhích tí nào!

"Phốc" Hoàng Ích trực tiếp cười muốn rụng răng: "Đây chính là bàn do gỗ lim chế tạo, lại còn đòi một chưởng nát bàn? Thật sự là chết cười. . ."

"Soạt "

Hắn còn chưa nói xong, Lý Phong đã nhẹ nhàng lấy ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, bàn công tác tựa như hạt cát chồng chất mà thành, vỡ nát tản ra trên đất!

Thời gian tại thời khắc này dường như đứng im!

Ba người Hoàng Ích đều mở lớn miệng thành hình chữ O!

WQNMLGBD!

Con mẹ nó là ma thuật sao, bàn công tác làm từ gỗ lim a, tại sao

đơn giản như vậy đã vỡ nát? !

Nếu một chưởng kia của Lý Phong đập vào thân người, vậy người đó còn không phải hóa thành một bãi thịt nát? !

Nghĩ đến cái kết quả này, sắc mặt Hoàng Ích nhất thời trắng bệch!

"Biểu diễn như vậy Hoàng lão bản đã hài lòng chưa?" Lý Phong phủi phủi tay, tiếp theo cầm lấy hợp đồng ra nói: "Hiện tại chúng ta lại nói chuyện hợp đồng tiếp đi."

Ngữ khí của Lý Phong coi như bình tĩnh, nhưng đột nhiên hắn cất cao âm điệu mắng: "Trợn to cái mắt chó của ngươi lên nhìn xem, phía trên này có chữ kí của ngươi không, có phải là con dấu của công ty Ích Tân không! Con mẹ nó muốn ăn trắng tiền của lão tử, không có cửa đâu!"

Hoàng Ích lúc này đã khôi phục trấn định, nghe vậy nhất thời cười cười rộ lên.

Hắn đã dùng loại mực lừa đảo tiên tiến nhất để ký và đóng dấu, sau khi tiếp xúc không khí sẽ phát sinh phản ứng hóa học, tới thời gian nhất định chữ viết sẽ hoàn toàn biến mất, muốn sửa chữa phục hồi đều là chuyện không thể nào.

Lý Phong nói như vậy khẳng định là lừa hắn!

Thế nhưng một giây sau. . . .

"Làm sao có thể! ! !" Hoàng Ích nhìn lại, liền thấy trên hợp đồng thật sự có chữ ký của hắn, con dấu của công ty Ích Tân cũng xuất hiện!

Cái này sao có thể? ! ! !

Chương 168. Phi Ưng lính đánh thuê tiểu đội

Chương 131: Phi Ưng lính đánh thuê tiểu đội

Lương Nhân Trung thầm giật mình, đi tới nhìn một chút, tiếp theo phát mộng tại chỗ.

Tình huống như thế nào, hắn rõ ràng nhìn thấy chữ viết biến mất, tại sao giờ lại xuất hiện?

Đúng lúc này, khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch: "Làm sao không có khả năng, đây chẳng lẽ không phải chữ ngươi viết?"

"Nhưng ta rõ ràng đã dùng. . ." Hoàng Ích đầy vẻ mờ mịt.

"Nhưng ta làm chữ viết khôi phục." Lý Phong nhún vai nói.

"Không có khả năng, người bán nói đây là loại mực tự động biến mất phiên bản tiên tiến nhất, hai giờ sau sẽ không để lại chút dấu vết nào, hơn nữa không có kỹ thuật nào có thể khôi phục!"

"Ta biết rồi, nhất định là ngươi để người khác bắt chước chữ viết của ta! Ngươi đang lừa ta!"

Nghĩ tới đây, Hoàng Ích khôi phục trấn định.

Nếu hắn không có chắc chắn 100 phần trăm thì sao dám động tay động chân vào hợp đồng?

Đây chính là án lừa đảo hơn trăm triệu, một khi mang ra tòa là phải 20 năm tù trở lên, thậm chí là tù chung thân, tiền dù tốt cũng phải thoải mái hưởng thụ mới được a!

Mực đã không có vấn đề, vậy nhất định chính là Lý Phong tìm người bắt chước chữ viết của hắn!

Chỉ cần giám định, lần kiện cáo này hắn chắc thắng, nói không

chừng hắn còn có thể cắn ngược lại Lý Phong một phát, làm Lý Phong hao tài tán của!

Trong lúc nhất thời, trong lòng Hoàng Ích lần nữa rừng rực lửa nóng.

"Ha ha." Lý Phong lắc đầu cười lạnh: "Ngu ngốc!"

Vừa nói xong, hắn tát tới!

"Đùng "

Một tiếng vang giòn!

Hoàng Ích ôm gò má lộ vẻ mặt không dám tin!

Nhưng ngay sau đó hắn dữ tợn cười rộ lên: "Con mẹ nó ngươi dám đánh ta? ! Tốt, Tiểu Hồng, báo cảnh sát, tố cáo hắn cố ý đả thương người khác, cộng thêm xảo trá đe dọa, lừa đảo!"

Hắn đang lo không bắt được nhược điểm của Lý Phong, hiện tại tốt rồi, một bạt tai này đã giúp hắn vững vàng chiếm thượng phong!

"Đùng "

Lý Phong lại đưa tay tát tới!

"Phốc "

Lần này Lý Phong dùng lực hơi nặng, đánh cho Hoàng Ích há mồm phun ra một ngụm máu tươi, hai bên gương mặt trong nháy mắt đã sưng phồng, nóng bỏng đau rát!

"Nói ngươi là đồ ngốc quả nhiên không sai tí nào, ngươi cũng mới nói ta mang máy ghi âm, chẳng lẽ vừa rồi ngươi nói chuyện ta không ghi lại được?"

Nói chuyện tới đây Lý Phong theo lấy ra từ túi áo một chiếc máy ghi âm loại nhỏ.

Sắc mặt Hoàng Ích kịch biến!

"Hành động của ngươi đã cấu thành tội lừa đảo, số tiền hơn trăm triệu a, ngươi cảm thấy ngươi sẽ bị phán bao nhiêu năm?"

Lý Phong vuốt vuốt máy ghi âm, đùa cợt hỏi.

"Ta. . ."Trên trán Hoàng Ích chảy xuống từng đợt mồ hôi lạnh.

Vừa rồi hắn quá thất kinh, lỡ mồm nói hết ra điều không nên nói, nhưng mà. . .

"Ngươi cũng đả thương ta, nói không chừng còn là trọng thương! Ngươi cảm thấy ngươi sẽ bị phán bao nhiêu năm?" Hoàng Ích cười lạnh.

Nếu như Lý Phong không tát hắn hai cái, vậy giờ phút này hắn tuyệt đối ở vào hạ phong, nhưng rất đáng tiếc, Lý Phong vẫn còn quá trẻ tuổi, quá manh động!

"Phanh "

Lý Phong nhấc chân liền đạp tới bụng Hoàng Ích.

"Ngao "

Hoàng Ích chỉ cảm thấy bụng dưới quặn đau, tru lên như sói rồi ôm bụng ngồi xổm xuống.

Đây còn là Lý Phong thủ hạ lưu tình, nếu không thì một cái tát đầu tiên đã có thể tiễn Hoàng Ích đi thỉnh kinh ở Tây Thiên!

"Trọng thương? Ai. . . Xem ra ngươi không biết bản lĩnh của ta rồi!"

Vừa nói xong, Lý Phong móc ra Hồi Xuân Tán, lấy ra hai hạt, bóp mồm Hoàng Ích ném vào.

"Ngươi cho ta ăn cái gì?"

Hoàng Ích sợ hãi tưởng đây là độc dược, vội vàng móc họng muốn nôn.

"Cắt "

Lý Phong trực tiếp bóp miệng hắn, cười lạnh nói: "Yên tâm đi, ta còn muốn chơi đùa với ngươi thêm chốc lát, sẽ không để ngươi chết đi dễ dàng như vậy đâu."

Lương Nhân Trung ở một bên không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Tiểu tử Lý Phong này quá tàn bạo, quả thực đã ở sát biên giới với tội phạm hình sự a!

Không đúng. . . Hắn vốn đang phạm tội rồi, những năm này hắn không phải là tiến vào băng đảng xã hội đen làm chuyện xấu đấy chứ?

Thư ký Tiểu Hồng cũng bị hoảng sợ đến mức mặt không còn chút máu.

Trời ạ, nam nhân này lớn lên thật đẹp trai, không nghĩ tới ra tay ác như vậy, y hệt như thổ phỉ !

Rất nhanh, Hoàng Ích phát giác được có điểm không thích hợp, mặt hắn không còn nóng bỏng đau rát, bụng dưới cũng giảm bớt quặn đau.

"A, lão bản, mặt ngươi. . ." Tiểu Hồng nhìn ra biến hóa, nhịn không được kinh hô thành tiếng.

Lông mày Lương Nhân Trung cũng nhướng lên một cái, kinh ngạc nói: "Hết sưng rồi? !"

Trong tầm mắt hai người, vết sưng đỏ trên mặt Hoàng Ích đang dùng tốc độ mắt trần có thể thấy được nhanh chóng biến mất!

Trời ơi a, thần kỳ như vậy sao?

"Hừ, không tới một giờ, thương thế trên mặt ngươi sẽ hoàn toàn biến mất, xét nghiệm không có thương tổn, ngươi còn định cáo trạng ta kiểu gì?"

Lý Phong buông Hoàng Ích ra, cười lạnh nói.

Mồ hôi trên trán Hoàng Ích bây giờ đã là đua nhau chảy xuống.

Ngay từ đầu hắn cảm thấy Lý Phong là một thanh niên trẻ tuổi dễ xúc động, mình có thể nhẹ nhàng đùa bỡn Lý Phong trong lòng bàn tay.

Nhưng bây giờ Hoàng Ích mới phát hiện, từ đầu tới đuôi đều là Lý Phong đùa nghịch hắn như một con khỉ!

Càng đáng sợ là, thủ đoạn của Lý Phong quá không bình thường, một chưởng đập bàn công tác thành phấn vụn, hai viên thuốc nhỏ là có thể làm vết thương nhanh chóng biến mất, cái này là chuyện người bình thường có thể làm ra sao?

"Thẳng thắn nói cho ngươi biết, ta có 100 loại phương pháp dễ dàng làm ngươi biến mất khỏi thế giới này không để lại chút dấu vết, mà cảnh sát cũng tuyệt đối không thể tra ra được ta."

"Bất quá ta có thể cho ngươi một cái cơ hội làm người, ngươi trước tiên báo giá với Trung thúc 300 triệu, ta nguyện ý dùng 200 triệu để thu mua."

"Đương nhiên, đây không phải uy hiếp, ngươi cũng có thể không đáp ứng, ta cho ngươi 10 giây để cân nhắc."

Nói xong Lý Phong liền vỗ vỗ gương mặt Hoàng Ích.

"200 triệu? !" Lập tức, Hoàng Ích đã hét rầm lên: "Một lần ép giá 100 triệu, sao ngươi không đi cướp đi? !"

"Vậy ý ngươi chính là không muốn?" Lý Phong nhún nhún vai: "Trung thúc, thu thập tài liệu, chuẩn bị khởi tố, án lừa đảo 100 triệu a, Viện Kiểm Sát hẳn là sẽ đủ coi trọng đúng không?"

"Khoan đã , chờ một chút, chuyện gì cũng có thể từ từ nói chuyện mà." Hoàng Ích sợ hãi, năm nay hắn đã 50, phải vào trong nhà tù 20 năm, vậy không phải đồng nghĩa với chết rục xương trong tù?

"Vẫn còn 5 giây." Lý Phong duỗi cái lưng, lười biếng mở miệng nói: "Đợi sau khi ngươi đi vào rồi, ta sẽ thay ngươi chiếu cố thật tốt người nhà của ngươi."

"Oanh!"

Hoàng Ích chỉ cảm thấy trong đầu liên tục ong ong, phòng tuyến tâm lý đã bị Lý Phong trong nháy mắt đánh xuyên qua!

"Tốt, ta đồng ý!"

Hoàng Ích hô lên câu nói này xong, tựa như là dùng hết lực khí toàn thân, co quắp rồi ngã xuống đất!

"OK." Lý Phong búng tay cái chóc: "Trung thúc, ngươi phối hợp với Hoàng lão bản một lần nữa làm lại hợp đồng đi, ta ra ngoài gọi điện thoại một chút."

Nói xong Lý Phong liền ra khỏi căn phòng này.

"Lý tổng, nhi tử của ngươi đã trưởng thành thật rồi, ngươi ở dưới cửu tuyền chắc cũng có thể mỉm cười!"

Nhìn theo bóng lưng dần xa của Lý Phong, Lương Nhân Trung thấp giọng nỉ non. . .

Tại sân bay quốc tế Minh Châu, một nam tử trẻ tuổi đeo kính râm đi ra khỏi đại sảnh, sau đó vươn ra hai tay nói thầm: "Minh Châu, bảy năm, lão tử rốt cục trở về rồi!"

"Tống Uyển Quân, lúc trước người khác đều nói đại ca ta là chết bởi dâm dục quá độ, nhưng mà ta không tin, lần này trở về, ta không chỉ muốn giúp đại ca báo thù, còn muốn lấy về tất cả những thứ hắn mất đi!"

Nam tử đeo kính đen này chính là đệ đệ của Tả Phi —— Tả Chiến!

Mà sau lưng Tả Chiến, còn có bốn nam tử dáng người cường tráng, khí chất hung hãn, ở trên cổ bọn họ đều xăm lên hình dáng của một con phi ưng!

Nếu đây là ở châu Phi, có người nhìn thấy hình xăm này sẽ nhận ra, những người này chính là thành viên của tiểu đội lính đánh thuê Phi ưng đại danh đỉnh đỉnh châu Phi!

"Các huynh đệ, để ta mang các ngươi đi chinh phục thế giới ngầm của thành phố Minh Châu này!"

Nói xong, Tả Chiến lộ vẻ kiên định, tiến lên phía trước.

Chương 169. Tả Chiến đột kích!

Chương 132: Tả Chiến đột kích!

Trong thẻ Lý Phong chỉ có không đến 40 triệu tiền mặt, thanh toán 100 triệu tiền đặt cọc rồi, còn thiếu 100 triệu mới có thể hoàn thành thu mua.

Bất quá không vấn đề, nữ nhân của Lý Phong chính là có tiền. . .

Hắn gọi điện thoại cho Tống Uyển Quân, Tống Uyển Quân cũng không hỏi nhiều, rất thẳng thắn chuyển cho Lý Phong 400 triệu, tiền tài vừa tới thì hợp đồng bên Lương Nhân Trung cũng vừa vặn làm xong.

Song phương ký tên đóng con dấu, Lý Phong cười cười chuyển cho Hoàng Ích 100 triệu.

Thu được tiền mà Hoàng Ích khóc không ra nước mắt !

Cái xưởng này trị giá 300 triệu, nếu không phải hắn hám lợi, làm sao có thể bán đi với giá 200 triệu?

Một vào một ra, con mẹ nó ngược lại thua thiệt 200 triệu a!

"Mẹ nó, làm lão tử ăn thua thiệt lớn như vậy, còn muốn dùng chỗ của lão tử buôn bán kiếm tiền? Nằm mơ!"

Hoàng Ích lên cơn giận dữ, một cái kế hoạch âm hiểm ác độc bắt đầu ấp ủ trong lòng hắn. . .

Thu mua xí nghiệp không chỉ là ký kết hợp đồng, còn cần làm chuyển giao tư sản, chuyển giao quyền quản lý kinh doanh,...

May mà Ích Tân không phải công ty làm theo dạng cổ đông, nên đơn giản hơn một chút.

Đương nhiên, loại chuyện này Lý Phong không cần tự mình xử lý, một mình Lương Nhân Trung là có thể làm thỏa đáng, bất quá

Lý Phong cũng đang suy nghĩ chuyện tìm người trợ giúp Lương Nhân Trung.

Năng lực Lương Nhân Trung có hạn, không thể làm người dẫn đầu, nhất định phải tìm một người có thể trù tính toàn cục giúp hắn mới được.

Chỉ là nên tìm người nào đây. . .

"Ngô, năng lực của Tô Đồng rất giỏi, cũng không biết nàng có bỏ được công việc bây giờ hay không. . . Sau khi trở về sẽ nói chuyện với nàng."

Lý Phong làm tốt dự định, hôm nay trước tiên giúp Lương Nhân Trung xử lý sự tình bên này, buổi tối ngồi đường sắt cao tốc về Minh Châu tìm Tô Đồng nói chuyện đổi công việc.

9:00 tối, tại khu biệt thự Long cảnh thành Tây, mấy bóng người giống như u linh xảo diệu không gì sánh được tránh thoát bảo an tuần tra, chui vào trong.

Chính là tiểu đội lính đánh thuê Phi Ưng mới tới Minh Châu sáng nay!

"Tín Hào, cho ngươi 10 giây, quấy nhiễu các camera giám sát chung quanh."

"Lão đại, 10 giây có phải có chút quá khoa trương không?"

"Ngốc Thứu, não ngươi bị đổ nước vào a, Tín Hào đến cả thiết bị giám sát quân dụng cũng có thể xâm nhập trong vòng 1 phút, huống chi là đồ dân dụng ?"

Khi bọn hắn còn đang tranh luận, Tín Hào đã hack được hệ thống camera, kết nối vào một cái máy.

7 giây sau. . .

"Xong!" Tín Hào lộ vẻ mặt đắc ý, vỗ bả vai Ngốc Thứu nói: "Ngốc Thứu, ngươi phải học tin tưởng đồng đội giống như Yên Vụ vậy."

"Lăn con mẹ ngươi đi." Ngốc Thứu giơ ngón tay giữa lên với Tín

Hào.

Tiểu đội lính đánh thuê Phi Ưng, đội trưởng Tả Chiến, biệt hiệu Chiến Ưng, còn bốn đội viên theo thứ tự là chuyên gia về công nghệ thông tin —— Tín Hào, bảo hộ hậu cần —— Yên Vụ, sát thủ đột kích —— Ngốc Thứu, súng máy hạng nặng —— Trọng Pháo.

Còn đội trưởng Chiến Ưng thì phụ trách gánh team trong mọi trường hợp!

Cận chiến, bắn súng, tiềm ẩn, ba đại năng lực đều là đệ nhất tiểu đội, máy bay chiến đấu, máy bay trực thăng, Tank, thuyền máy, cũng đều biết lái.

Tiểu đội của 5 người, ở chiến trường châu Phi đã tham gia gần trăm trận chiến to to nhỏ nhỏ, giết địch vô số, thậm chí còn có quốc vương của một tiểu vương quốc châu Phi còn bỏ ra 10 triệu đô la mỹ giá để mong có người diệt đi Phi Ưng tiểu đội!

Phi Ưng tiểu đội có thể đánh ra uy danh hiển hách ở châu Phi, một nửa công lao trở lên có thể coi là của đội trưởng Chiến Ưng.

"Căn cứ vào tình báo đáng tin, Tống Uyển Quân đang ở biệt thự."

"Ở chung quanh biệt thự rất có thể sẽ có tiểu đệ của nàng trấn giữ, lát nữa cần động thủ gọn gàng mà ẩn nấp kẻo làm Tống Uyển Quân cảnh giác, hiểu chưa?"

Tả Chiến đeo khăn che mặt đen gằn giọng nói.

"Lão đại, chỉ là một đám tiểu lưu manh mà thôi, không cần chuyện bé xé ra to như vậy a?" Ngốc Thứu uể oải nói.

"Ngốc Thứu, ngươi nghiêm túc một chút cho ta, đây là trong nước, không phải Châu Phi!"

"Còn có các ngươi nữa, đều xốc lại tinh thần cho ta, hành động lần này nhất định phải thành công, nếu ai làm xảy ra sự cố, đừng trách lão đại ta trở mặt vô tình!"

Tả Chiến nhỏ giọng cảnh cáo một câu, sau đó hóp lưng lại giống như con mèo nhỏ bò tới biệt thự số 6.

Bị Tả Chiến răn dạy, bốn người Ngốc Thứu lập tức nâng lên mười hai phần tinh thần theo sau.

Tuy rằng chỗ ở của Tống Uyển Quân không phải bí mật gì, nhưng có thể ở trong vòng một ngày ngắn ngủi thăm dò rõ ràng, đủ để thấy đến năng lực thu thập tình báo của tiểu đội Phi Ưng mạnh cỡ nào.

Rất nhanh đám người Tả Chiến đã đi đến gần biệt thự số 6 , quả nhiên thấy có bốn nhân ảnh đang tuần tra chung quanh biệt thự.

"Tốc chiến tốc thắng!"

Tả Chiến nhỏ giọng căn dặn một câu, tựa như con báo săn mồi trong rừng rậm, lặng yên không một tiếng động, nhưng lại vô cùng nhanh chóng phóng tới kẻ gần nhất.

Bốn người Ngốc Thứu không cam lòng yếu thế, đều tự tìm tiêu phù hợp để xong lên.

Che miệng, bẻ cổ, nhẹ nhàng để thi thể xuống đất kéo vào bãi bỏ bên cạnh, động tác của năm người Tả Chiến vừa nhanh chuẩn vừa hung ác, căn bản không cho người tuần tra chút cơ hội cảnh báo nào!

Giải quyết xong mấy tên tiểu đệ, Tả Chiến lại cúi người quan sát bốn phía một phen, xác định không có người nào phát hiện, liền đưa tay ra hiệu với Tín Hào.

Tín Hào khẽ gật đầu, dùng tốc độ nhanh chóng nhất xâm nhập hệ thống máy móc bảo an của biệt thự.

"Tích "

Một tiếng vang nhỏ xuất hiện, khóa điện tử khống chế cửa lớn biệt thự mở ra, Tả Chiến dẫn người lặng lẽ đi vào biệt thự.

Giờ phút này, trong phòng khách, Tống Uyển Quân cùng Tô Đồng đang ngồi ở trên ghế sa lon xem phim chiếu trên ti vi.

Hai nàng tựa như bạn thân đã quen biết nhiều năm, thân thể dựa vào nhau, cùng chia nhau đồ ăn vặt, dùng chung một cái ly

nước, nhìn thấy đoạn phim khôi hài liền cùng vui cười.

Đúng lúc này. . .

"Cạch!"

Một âm thanh thật lớn vang lên!

Thân thể hai nàng chấn động, vội vàng nhìn lại, liền thấy năm tên đàn ông đeo khăn đen che mặt xông tới!

"Các ngươi là ai? !"

Sắc mặt Tống Uyển Quân kịch biến, đồng thời vụng trộm cầm điện thoại di động muốn cầu cứu.

Tô Đồng hoảng sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, ôm chặt cánh tay của Tống Uyển Quân.

"Tẩu tử, nhiều năm như vậy không gặp, ngươi vẫn xinh đẹp như vậy a. Ồ, mỹ nữ bên cạnh ngươi cũng rất xinh đẹp đó, đêm nay xem ra có kinh hỉ ngoài ý muốn rồi!"

Tả Chiến kéo xuống khăn che mặt, cười gằn nói.

"Tả Chiến? !"

Sắc mặt Tống Uyển Quân đại biến!

Những năm này nàng một mực lo lắng Tả Chiến sẽ trở lại báo thù, nàng cũng liên tục tìm kiếm Tả Chiến ở đâu, nhưng lại không có chút tiến triển nào.

Không nghĩ tới sự tình nàng lo lắng nhiều năm cuối cùng vẫn phát sinh, càng làm cho nàng tuyệt vọng là, Lý Phong trước nay làm chỗ dựa vững chắc cho nàng hiện tại lại không có mặt ở Minh Châu!

Cùng lúc đó, trên đường sắt cao tốc về Minh Châu.

Lý Phong ngồi cạnh cửa sổ, xuất thần nhìn khung cảnh bên ngoài đang nhanh chóng lùi về phía sau.

Đột nhiên!

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Ừm?" Lý Phong giật mình trong lòng, đột nhiên có một loại cảm giác không ổn.

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tống Uyển Quân (3) "

"Mục tiêu: Tả Chiến đã chui vào biệt thự số 6 khu Long cảnh thành Tây, đang chuẩn bị ra tay với Tống Uyển Quân, xin hãy mau chóng cứu Tống Uyển Quân khỏi tay Tả Chiến ."

"Nhiệm vụ khen thưởng: 500 điểm kinh nghiệm, 10000 điểm tích lũy."

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tô Đồng (3) "

"Mục tiêu: Tả Chiến đã chui vào biệt thự số 6 khu Long cảnh thành Tây, đang chuẩn bị ra tay với Tô Đồng, xin hãy mau chóng cứu Tô Đồng khỏi tay Tả Chiến ."

"Khen thưởng: 500 điểm kinh nghiệm, 10000 điểm tích lũy."

Xem hết giới thiệu, Lý Phong giống như rơi vào hầm băng. .

Ngay sau đó. . .

"Hệ thống, ta XXX con mẹ ngươi! ! !"

Chương 170. Không gian truyền tống

Chương 133: Không gian truyền tống

Lý Phong gào rú trong lòng!

Con mẹ nó Tả Chiến đã chui vào biệt thự của Tống Uyển Quân rồi hệ thống ngươi mới tuyên bố nhiệm vụ, vậy thì ta có thể làm cái chó gì nữa? !

Tiểu gia đang ngồi đường sắt cao tốc a, con mẹ nó còn cách Minh Châu hơn 100 cây số!

"Hệ thống, vì sao tới thời điểm này mới tuyên bố nhiệm vụ, con mẹ nó không phải ngươi có công năng báo trước sao?"

Sau khi hỏi xong Lý Phong mới đột nhiên nhớ tới, hệ thống trước đó đã giải thích về cơ chế tuyên bố nhiệm vụ một lần rồi.

Đối với nữ thần chưa bao giờ gặp, căn cứ theo khoảng cách của kí chủ cùng nữ thần, hệ thống sẽ tuyên bố nhiệm vụ trước một đoạn thời gian.

Mà đối với nữ thần đã gặp, trước khi sự kiện phát sinh vài phút thậm chí trước vài giây đồng hồ hệ thống mới tuyên bố nhiệm vụ.

Hắn cùng Tống Uyển Quân quan hệ thế nào đã không cần nhiều lời, cũng đang ở giai đoạn mập mờ với Tô Đồng, hệ thống đương nhiên sẽ không tuyên bố nhiệm vụ từ quá sớm.

"Đúng rồi!" Hai mắt Lý Phong sáng lên, liền vội vàng hỏi: "Hệ thống, thế chủ nghĩa nhân đạo của nhà phát triển ngươi hôm nay bị chó tha rồi sao?"

Mỗi lần gặp phải nhiệm vụ khó giải quyết, hệ thống đều sẽ căn cứ theo chủ nghĩa nhân đạo của nhà phát triển cho ra trợ giúp tương ứng, lần này hẳn cũng có mới đúng!

"Hệ thống đang làm ra tính toán tương quan, xin kí chủ an tâm chớ vội."

Thanh âm Chí Linh tỷ tỷ tựa như một cơn gió mát, làm Lý Phong ít nhiều gì cũng yên tâm hơn một ít.

Rất nhanh, thanh âm Chí Linh tỷ tỷ lại lần nữa vang lên: "Bởi vì kí chủ trước mắt vẫn chưa học tập loại kỹ năng truyền tống không gian, căn cứ theo chủ nghĩa nhân đạo của nhà phát triển, kí chủ có nguyện ý tiêu hao 10000 điểm tích lũy, đổi lấy cơ hội truyền tống tới đại sảnh biệt thự số 6 khu nhà Long cảnh?"

"Nguyện ý!"

Con mẹ nó lửa đã cháy đến đít rồi, Lý Phong còn quan tâm điểm tích lũy cọng lông a, cứu người quan trọng nhất!

"Có muốn lập tức truyền tống?"

Lý Phong vừa muốn nói có, lập tức nhớ ra bản thân đang ngồi ở trong tàu cao tốc, nếu hắn đột nhiên biến mất, khẳng định sẽ gây nên hậu quả khó có thể đoán trước.

Nghĩ tới đây, Lý Phong liền vội vàng đứng lên chạy vào nhà vệ sinh.

"Lão đại, ai là đại tẩu của ngươi a?"

Yên Vụ dò xét qua lại thân thể của Tống Uyển Quân cùng Tô Đồng, hỏi.

"Cái này còn phải hỏi sao, khẳng định là nữ nhân quyến rũ đến tận xương kia a!"

Ngốc Thứu liếm liếm khóe miệng, lộ nụ cười âm tà nói.

"Quả nhiên là giống như lão đại nói, là một vưu vật cực phẩm, nếu có thể cưỡi nàng một phen, tư vị kia. . ."

Nói đến đây, dưới quần Trọng Pháo đã chống lên lều vải.

Tín Hào mặc dù không nói chuyện, nhưng biểu lộ háo sắc trên

mặt đã bán đứng tâm tình của hắn.

Bọn họ là đều là lính đánh thuê mỗi ngày đều phải giãy dụa giữa lằn ranh sống và chết, lâu dài làm cho thần kinh căng thẳng vô cùng, vì vậy mỗi lần chấp hành nhiệm vụ xong đều sẽ tìm mấy nữ nhân phát tiết một chút.

Những năm này số nữ nhân bọn họ chơi không 1000 cũng có 800, nhưng chưa từng thấy loại mỹ nữ cực phẩm giống như Tống Uyển Quân cùng Tô Đồng!

Đã gặp được, nếu như không hảo hảo đùa bỡn một phen chẳng phải là có lỗi với tiểu huynh đệ phía dưới của mình?

"Yên tâm đi, chúng ta đều là huynh đệ cùng nhau vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần, hai nữ nhân này mọi người đều có phần!"

Tả Chiến cười lạnh một tiếng, nhấc chân đi tới chỗ Tống Uyển Quân.

Tô Đồng bị dọa đến mức hoa dung thất sắc, thân thể không ngừng run rẩy.

"Tả Chiến, ngươi trở về tại sao không sớm thông báo với ta a, ta sẽ phái người đi đón ngươi."

Tống Uyển Quân mỉm cười, đưa điện thoại di động giấu ở sau lưng, nỗ lực vụng trộm gọi điện thoại báo cảnh sát.

Lý Phong không có mặt ở Minh Châu, đám người Lý Cương lại không có súng, không nhất định là đối thủ của đám người Tả Chiến, chỉ có báo cánh sát mới là chọn lựa tốt nhất.

Chỉ là máy cảm ứng không có phím bấm, bấm không nhìn màn hình rất dễ nhầm lẫn, cái này khiến nàng vô cùng nóng nảy.

"Đón ta?" Lông mày Tả Chiến nhướng lên một cái, đùa cợt nói: "Là muốn giết ta mới đúng chứ?"

"Tả Chiến, ta không quá hiểu ý ngươi." Tống Uyển Quân bảo hộ Tô Đồng tại sau lưng, vụng trộm ra hiệu.

Tô Đồng hơi hiểu được, dùng hết khí lực toàn thân khống chế mình không lộ ra sơ hở, động tác cực nhẹ nhàng để tay lên màn hình điện thoại, giúp Tống Uyển Quân gọi điện thoại báo cảnh sát.

"Nghe không hiểu? Bảy năm trước khi đại ca nói muốn cưới ngươi làm vợ, ta đã nhắc nhở hắn ôn nhu hương là mộ của anh hùng."

"Chơi bời với loại nữ nhân như ngươi thì được, nhưng tuyệt đối không nên yêu đương nghiêm túc, kết quả bị ta nói trúng, đại ca chết vào đêm tân hôn."

"Nói đi, ngươi giết đại ca ta bằng cách nào?" Tả Chiến cười một tiếng, chậm rãi tới gần Tống Uyển Quân.

Với hắn mà nói, đây chỉ là trò chơi mèo vờn chuột, hắn muốn làm Tống Uyển Quân bị cảm giác tuyệt vọng giày vò, chỉ có như vậy mới có thể giải trừ mối hận trong lòng hắn!

"Đại ca ngươi là bị đột tử!" Tống Uyển Quân cười khổ một tiếng.

"Đột tử? Đại ca ta thân thể khỏe mạnh, một đêm đại chiến bảy lần cũng không có việc gì, làm sao ở với ngươi một đêm liền đột tử được?"

"Để ta đoán nhé, ngươi có phải là hạ độc trong rượu giao bôi?"

Tả Chiến nghe thấy tin tức đại ca qua đời, lập tức đoán ra đại khái nguyên nhân cái chết.

Bởi vì đêm tân hôn, đại ca khẳng định sẽ uống không ít rượu, mà rượu giao bôi lại là trình tự cuối cùng trước khi động phòng, lúc này đại ca khẳng định không có chút phòng bị nào!

Chỉ tiếc khi đó võ nghệ hắn không tinh, lại không có trợ thủ, lúc này mới ẩn nhẫn không phát, tới tận bây giờ!

"Tả Chiến, ngươi thật sự đã hiểu lầm ta." Tống Uyển Quân ở trong lòng mặc dù kinh hãi, trên mặt vẫn như cũ liên tục cười khổ.

Nàng nhất định phải nỗ lực tranh thủ thời gian, dù chỉ có một phần một triệu cơ hội chạy trốn!

"Ngươi đang trì hoãn thời gian để cho cô nàng kia gọi điện thoại cầu cứu sao?" Tả Chiến lắc đầu cười một tiếng, đùa cợt nói: "Tín Hào, cho đại tẩu nhìn thấy máy cản tín hiệu của ngươi."

Tín Hào nhếch miệng cười một tiếng, lấy ra một cái đài nhỏ nhắn lắc lắc.

Tả Chiến vì hành động tối nay đã làm rất nhiều chuẩn bị, làm sao có thể để Tống Uyển Quân gọi điện thoại cầu cứu?

Thân thể hai nữ chấn động, cảm giác tuyệt vọng như gió lốc ập tới!

Giờ khắc này, bóng lưng cao lớn của Lý Phong đồng thời hiện lên trong lòng các nàng, nếu như Lý Phong ở chỗ này, các nàng làm sao phải chịu đựng cảm giác tuyệt vọng như vậy?

"Bảy năm, ta ẩn nhẫn trọn vẹn bảy năm! Hôm nay, ta rốt cục có thể báo thù cho đại ca!"

"Đại tẩu, ngươi nói đi, lát nữa ta nên dùng tư thế gì để chà đạp ngươi đây?"

Nói đến đây, Tả Chiến liếm láp khóe miệng đi đến chỗ Tống Uyển Quân.

Mà Tống Uyển Quân cùng Tô Đồng đã thối lui đến góc tường, không thể lui nữa!

"Các ngươi đừng tới đây, bạn trai ta là Tông Sư, hắn biết được chuyện này sẽ giết các ngươi!"

Trong tuyệt vọng, Tống Uyển Quân đành phải đẩy Lý Phong ra ngoài, nỗ lực ngăn trở Tả Chiến.

Tả Chiến dừng chân, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Thân thể Tín Hào, Trọng Pháo cũng không nhịn được chấn động, vẻ sợ hãi không cách nào ẩn tàng.

Tông Sư, vậy không phải chính là cường giả cấp A ?

Bọn họ đã được chứng kiến sự khủng bố của cường giả cấp A, cường giả như vậy muốn giết bọn hắn quả thực dễ như trở bàn tay!

Cho dù bọn họ đã trải qua mưa bom bão đạn ở chiến trường châu Phi, cũng tuyệt đối không hy vọng trêu chọc phải một tên cường giả cấp A!

Nhưng rất nhanh Tả Chiến liền tỉnh táo lại: "A, muốn lấy danh nghĩa Tông Sư ra hù dọa ta? Ấu trĩ!"

"Cho dù nam nhân của ngươi thật sự là Tông Sư thì sao, ta giết ngươi xong liền về châu Phi, hắn còn có thể đuổi tới châu Phi giết ta hay sao?"

"Hoặc là ngươi trông cậy vào hắn có thể đột nhiên xuất hiện? Đừng nằm mơ, Tông Sư chứ đâu phải Đại La Kim Tiên, không thể trong nháy mắt. . ." .

Còn chưa kịp nói xong, một vết nứt màu đen đột nhiên xuất hiện ở khoảng không gian giữa hắn cùng với Tống Uyển Quân!

Tả Chiến: "? ? ?"

Chương 171. Nhất chỉ giết một người

Chương 134: Nhất chỉ giết một người

Trong phòng khách đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, thổi cho mặt mũi mọi người lạnh lẽo.

Màn cửa đong đưa theo gió, lại thêm vết nứt màu đen đột nhiên xuất hiên, bầu không khí rất quỷ dị.

"Con mẹ nó ta vừa thấy cái gì? !"

Tả Chiến chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ bàn chân dâng lên đến đỉnh đầu!

Mấy người Ngốc Thứu, Tín Hào cũng phát mộng.

Vết nứt màu đen là cái quỷ gì, thời không loạn lưu? Do người ngoài hành tinh mở ra?

Mặc kệ là cái gì, điều này đều đã hoàn toàn vượt qua nhận biết của bọn họ!

Tống Uyển Quân cùng Tô Đồng cũng bị vết nứt này dọa cho phát sợ, nếu không phả tố chất tâm lý hai nàng cũng không tệ, giờ phút này nói không chừng đã bị hoảng sợ ngất đi.

"Răng rắc "

Đúng lúc này, một đôi tay đột nhiên xuất hiện thò ra khỏi vết nứt ngay trước mắt Tả Chiến!

"Con mẹ nó, có vật gì đó đang đi ra!"

"Má nó, một đôi tay, một đôi tay a!"

"A, quỷ a!"

Đám người Ngốc Thứu ở chiến trường châu Phi đều là kẻ hung ác giết người không chớp, nhưng nhìn thấy một màn quỷ dị này vẫn bị dọa đến mức linh hồn muốn xuất khiếu, thiếu chút nữa sợ chết khiếp!

Dù là Tả Chiến cũng nhịn không được lui nhanh ba bước về phía sau!

Hình tượng này tựa như Trinh Tử leo ra từ trong TV vậy, con mẹ nó kẻ nào cũng chịu không nổi a!

(Sadoko trong phim phim ma Nhật Bản The Ring, xem ghê vl @@)

Ở đối diện Tống Uyển Quân, Tô Đồng không nhìn thấy tình cảnh này, cho nên không quá kinh sợ, nhưng đám người Ngốc Thứu gào khóc thảm thiết vẫn làm các nàng vô cùng khẩn trương.

Đúng lúc này, hai bàn tay nắm lấy phần mép vết nứt hung hăng xé ra hai bên!

"Răng rắc!"

Một âm thanh giống như như vỏ trứng gà bị phá nát vang lên, vết nứt màu đen cấp tốc mở rộng, tiếp theo giống như bông tuyết bị nắng ấm chiếu tới, cấp tốc tan rã trong không khí.

Sau đó. . .

Một thân ảnh xuất hiện trong tầm mắt mọi người!

"A! Cái bóng lưng này!" Tô Đồng nhịn không được phát ra một tiếng kinh hô.

"Lý Phong!" Tống Uyển Quân cũng nhận ra cái bóng lưng này, cảm thấy vô cùng kinh ngạc!

Nam nhân đã nhiều lần cứu nàng khỏi cục diện chết chắc, lại một lần nữa xuất hiện đúng lúc nàng rơi vào tuyệt vọng!

Tuy phương thức Lý Phong xuất hiện khiến người ta cảm thấy thật không thể tin nổi, nhưng vô luận như thế nào, hắn đã đến!

Chỉ là. . . Vì sao nàng cảm thấy bóng lưng Lý Phong có chút là lạ?

"Ta. . . Con mẹ nó, ta thấy cái gì vậy? !"

"Oh my god, vì sao cái kia của hắn còn lớn hơn của ta, cái này không khoa học!"

"Trọng Pháo, con mẹ nó có phải ngươi bị ngu không, hiện tại là lúc so lớn với nhỏ sao?"

Đám người Ngốc Thứu phát mộng, bọn họ cứ nghĩ với phương thức xuất hiện kinh khủng quỷ dị bá đạo như vậy, kẻ xuất hiện hoặc là ma quỷ hoặc là thần tiên, ai cũng không ngờ vậy mà là một nam nhân không mặc quần áo!

Chẳng lẽ độ kiếp thất bại, y phục cũng bị sấm sét phá nát hết?

Bọn họ bởi vì không biết mới cảm thấy hoảng sợ, hiện tại nhìn thấy Lý Phong, phát hiện hắn đều là người giống như mình, tâm lý sợ hãi liền nhanh chóng biến mất.

Lúc này Tống Uyển Quân cũng hiểu được vì sao nàng cảm thấy không thích hợp, hóa ra là Lý Phong trần truồng!

"A, tên xấu xa này!" Khuôn mặt Tô Đồng đỏ lên, vội vàng dùng tay che mắt.

Thế mà một giây sau, bàn tay nàng chậm rãi tách ra, một đôi mắt to đen nhánh thông qua khe hở này đến nháy mắt cũng không thèm nháy nhìn bóng lưng to lớn hùng vĩ phía trước.

Mọi người ở đây đang chấn kinh, Lý Phong không quay đầu lại, hỏi: "Uyển Quân, Tô Đồng, các ngươi không sao chứ?"

"Không, không có việc gì." Tống Uyển Quân rất muốn nhào vào trong ngực Lý Phong, kể ra mọi ủy khuất dồn nén nãy giờ, nhưng nàng biết bây giờ không phải là thời điểm yếu đuối, đành phải dùng hết lực khí toàn thân ngăn chặn phần xúc động này.

"Vậy là tốt rồi." Lý Phong gật gật đầu, tiếp theo nhìn về phía đám người Tả Chiến hỏi: "Ai là Tả Chiến?"

Thanh âm của hắn lạnh lẽo tựa như gió thổi tới từ Cửu U Địa Ngục, làm cho người nghe nhịn không được rùng mình một cái.

"Ngươi là ai?" Tả Chiến hít sâu một hơi, nắm chặt dao găm phía sau, đã làm tốt chuẩn bị khai chiến.

"Lão đại, quản hắn là ai, trước hết giết chết rồi nói sau!"

Vừa mới nói xong, Ngốc Thứu cầm lấy dao găm, đi đầu phóng tới Lý Phong !

Trên chiến trường, mỗi khi gặp khó khăn Ngốc Thứu đều là kẻ xông pha đầu tiên, lần này cũng không ngoại lệ!

"Dũng khí của ngươi thật khiến người ta khâm phục, xem ra do não bị úng nước lâu ngày mà thành."

Lý Phong khinh miệt lắc đầu, đưa tay chỉ về phía Ngốc Thứu một cái.

"Sưu "

Một luồng chân khí màu xanh bắn thẳng đến trán Ngốc Thứu!

"Phốc "

Chân khí màu xanh xuyên qua trán Ngốc Thứu, để lại cái lỗ máu hai đầu cùng đống máu tươi xịt tung tóe như súng nước!

Ngốc Thứu vẫn còn xông về phía trước hai ba mét, sau đó ngã nhào xuống đất, không còn hơi thở!

"Ngốc Thứu!" Ban người Tín Hào đang định làm thành trận thế bao vây, đột nhiên hoảng sợ mà dừng lại!

Phất tay giết người từ xa, đây là thủ đoạn cường giả cấp A trở lên mới có được, đừng nói bọn họ không mang súng, cho dù mang hết trang bị từ chiến trường châu Phi đến đây, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Lý Phong!

"Hóa ra ngươi chính là Tông Sư trong miệng đại tẩu."

Thân thể Tả Chiến run lên, sắc mặt trắng bệch không gì sánh được.

Hắn tưởng Tống Uyển Quân chỉ là vì dọa hắn mới nói nàng có một bạn trai là Tông Sư, không nghĩ tới là thật, hơn nữa con mẹ nó còn xuất hiện bằng phương thức rất quỷ dị!

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái: "Ngươi chính là Tả Chiến?"

"Đúng, ta chính là Tả Chiến!" Tả Chiến hận a, hắn hận mình vừa rồi sao không sớm động thủ, nếu như khống chế Tống Uyển Quân thành công, chí ít hắn còn có tư cách đàm phán cùng Lý Phong!

Hiện tại chỉ có thể tìm cơ hội chạy trốn!

Nghĩ tới đây, Tả Chiến lộ ra thủ thế với ba người Tín Hào.

Đám người Tín Hào biến sắc!

Đây là một thủ thế đột kích, ý tứ là để ba người bọn hắn cùng tiến lên, nhưng Lý Phong là một tên cường giả cấp A, ba người bọn hắn đi lên tương đương với chịu chết!

Muốn dùng cái mạng của bọn họ để ngăn chặn Lý Phong, đổi lấy cơ hội chạy thoát?

WQNMLGBD!

"Đây là chủ ý của Tả Chiến, không có quan hệ gì với chúng ta!"

Tín Hào hét lớn một tiếng, quay đầu liền chạy!

"Đúng, chúng ta đều là bị Tả Chiến sai bảo!"

"Oan có đầu nợ có chủ, ngươi tìm Tả Chiến báo thù đi!"

Trọng Pháo, Yên Vụ cũng co cẳng liền chạy.

Giờ khắc này, cái gì mà huynh đệ nghĩa khí, cái gì mà đồng sinh cộng tử, đều là cứt chó! Bảo vệ mạng nhỏ mới là trọng yếu nhất!

Tả Chiến không nghĩ tới đám người Tín Hào lại có phản ứng

như thế, nhất thời tức giận đến mức xanh mặt, thân thể run rẩy, tiếp theo co cẳng chạy!

"Một đám ngu ngốc."

Lý Phong cười khẩy, nhẹ nhàng nâng lên chân phải phóng ra một bước, thân thể trong nháy mắt biến mất tại chỗ!

Tiếp theo. . .

"Phốc" "Phốc" "Phốc" "Phốc "

Bốn cái lỗ máu liên tiếp xuất hiện trên trán của bốn người.

Đợi đến khi Lý Phong trở về chỗ cũ, thi thể bốn người Tả Chiến mới rầm rầm rầm co quắp ngã xuống đất.

Vô Ảnh Bộ cộng thêm Thiên Khôi Chỉ, nhất chỉ giết một người, ngàn dặm không lưu dấu chân!

"Dám đánh chủ ý lên nữ nhân của ta, thật sự là không biết sống chết!"

Sau khi hừ lạnh một tiếng, Lý Phong xoay người sang chỗ khác ôn nhu cười nói: "Vừa rồi không hù các ngươi hoảng sợ chứ?"

Tống Uyển Quân mờ mịt gật gật đầu, mà Tô Đồng vẫn như cũ duy trì tư thế lấy tay che mắt đứng tại chỗ bất động.

Lý Phong nhất thời nhíu mày, chẳng lẽ động tác vừa rồi không đủ đẹp trai? Xem ra phải cải tiến thêm a!

Lý Phong mang lòng nghi hoặc hỏi: "Tô Đồng, sao ngươi lại che mắt, không muốn nhìn thấy ta à?"

"Cái này. . . Ngươi. . . Ngươi không biết sao?" Tô Đồng quét mắt nhìn chỗ đó của Lý Phong, khuôn mặt đỏ rực, nhìn qua càng thêm kiều diễm.

Trời ạ, chỗ đó thật đáng sợ. . .

Lý Phong lộ vẻ mặt đầy mờ mịt.

"Đệ đệ, ngươi. . . Ngươi không mặc quần áo." Tống Uyển Quân nhịn không được nhắc nhở một câu. .

Lý Phong: "? ? ?"

WQNMLGBD, lần này bẽ mặt rồi!

Chương 172. Lập quy củ

Chương 135: Lập quy củ

"Bảo sao thi triển Vô Ảnh Bộ lại cảm thấy cái mông lạnh như vậy, hóa ra do không mặc quần áo! Con mẹ nó đúng là nhức cả trứng. . ."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, mặt đen như đít nồi.

Hắn còn tưởng là hình tượng của mình đẹp trai anh dũng làm hai nàng rung động nói không nên lời, hiện tại mới phát hiện. . . Hóa ra bởi vì hắn cởi truồng!

Càng đáng sợ là, vừa rồi hắn đuổi theo giết đám người Tả Chiến, cái hình tượng nảy lên nảy xuống kia, thật không dám tưởng tượng nhiều!

"Con mẹ nó thao tác của hệ thống cũng quá đê tiện rồi!" Lý Phong thầm hận không thôi.

Nhớ đến lần thứ nhất truyền tống đến khuê phòng của Ngụy Băng Khanh, hắn cũng là không mảnh vải che thân, lần này khẩn cấp truyền tống đến chỗ Tống Uyển Quân lại lần nữa nude trước mặt mọi người.

Đây chẳng lẽ chính là cái giá phải trả để đổi lấy truyền tống?

Hệ thống, ta có câu này chửi phụ mẫu nhà ngươi không biết có nên nói ra không!

"Nha, đệ đệ cũng biết thẹn thùng sao." Tống Uyển Quân che miệng cười một tiếng, đi đến trước mặt Lý Phong, ánh mắt liên tục đảo xuống phía dưới, trêu chọc nói: "Ngươi trước kia không phải rất uy phong sao, hiện tại lại ra vẻ uy phong cho tỷ tỷ nhìn xem a."

Vừa rồi nàng đúng là bị biểu hiện của Lý Phong làm cho rung động.

Cứ như thần tiên hàng lâm, lại lấy khí thế lôi đình tru sát cả đám người Tả Chiến, dạng thủ đoạn này quả thực vượt qua trí tưởng tượng của nàng!

Còn Lý Phong không mặc quần áo. . . Nàng đã sớm nhìn thấy không chỉ một lần thì còn ngại cái gì?

Ánh mắt Tô Đồng lộ vẻ mê ly, nàng tuy là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng giết người, nhưng thủ đoạn của Lý Phong lại làm cho nàng không cảm thấy hoảng sợ, chỉ có rung động!

Nàng hiện tại thậm chí còn hoài nghi, trên đời này còn có cái gì Lý Phong làm không được?

Nhưng khi nàng nghe thấy lời nói của Tống Uyển Quân, nhất thời khuôn mặt đỏ bừng, khẽ gắt lên: "Tống tỷ tỷ làm sao có thể. . . Có thể ăn nói như vậy. . . Trời ạ, ta cảm thấy thực khó xử!"

Lý Phong: ". . ."

Tiểu yêu tinh quyến rũ chết người không đền mạng này có biết mình đang làm gì không? !

Được lắm, tối nay ta sẽ cho ngươi biết cái gì là uy nghiêm của đàn ông!

"Hô." Lý Phong phun ra một ngụm trọc khí, tiện tay lấy ra một bộ y phục dự bị cất trong ba lô để mặc vào.

Tống Uyển Quân cùng Tô Đồng trong nháy mắt phát mộng !

Bộ quần áo này từ đâu mà tới? Ma thuật hay là pháp thuật?

"Có muốn biết tại sao ta có thể làm được những chuyện này không?" Lý Phong rốt cục tìm về mấy phần mặt mũi, ngay sau đó đắc ý hỏi.

Hai nữ giống như con gà mổ thóc liên tục gật đầu.

"Không nói cho các ngươi đấy ~" Lý Phong kiêu ngạo trợn mắt một cái, bắt đầu mặc quần áo.

Đến cả chuyện khó tin như không gian truyền tống như cũng đã bại lộ, Lý Phong dứt khoát bại lộ luôn cả ba lô.

Tống Uyển Quân lúc này mới ý thức được mình bị đùa nghịch, vung lên đôi bàn tay trắng như phấn liền đánh tới người Lý Phong: "Tô muội muội, ngươi nhanh tới giúp ta giáo huấn hắn."

"A?" Tô Đồng đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lắc đầu như đánh trống: "Không muốn, ta không đi, một mình ngươi giáo huấn hắn là được rồi."

Sự tình xấu hổ như đùa giỡn với một nam nhân còn chưa mặc quần áo chỉnh tề xong, đánh chết nàng cũng làm không được.

"Hì hì, vẫn là Tiểu Đồng thương ta, cảm thấy đau lòng a." Lý Phong đắc ý hôn gió với Tô Đồng một cái.

"Phi, người nào đau lòng, bản tiểu thư là khinh thường có được không?" Tô Đồng mắc cỡ đỏ mặt nghiêng đầu đi.

Sau khi Lý Phong mặc quần áo tử tế, dưới sự hợp sức vặn hỏi của hai cô nàng, hắn đã cho ra lời giải thích khá vô lí —— tiên pháp tổ truyền.

Lý do này thật sự rất ảo, nhưng Lý Phong cũng rất tuyệt vọng a, hắn chẳng lẽ phải bại lộ luôn cả hệ thống ?

May mà hai nữ đã sớm bị biểu hiện của Lý Phong làm cho rung động, cho dù Lý Phong nói hắn là Đại La Kim Tiên chuyển thế, đoán chừng các nàng cũng sẽ tin tưởng, cho nên dù lý do rất khó tin nhưng hai nàng vẫn không hoài nghi.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 500 điểm kinh nghiệm, 10000 điểm tích lũy."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 500 điểm kinh

nghiệm, 10000 điểm tích lũy."

Liên tục bốn tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, thầm nghĩ: "Tuy rằng tiêu hao 10000 điểm tích lũy, bất quá thu hoạch cũng khá to lớn."

"Lại thêm khen thưởng nhiệm vụ của 'Đồ vật của ta ai cũng đừng hòng đoạt' trước đó, hôm nay tổng cộng được 1500 điểm kinh nghiệm cùng 30000 điểm tích lũy, thu hoạch lớn rồi!"

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: A- cấp

Điểm kinh nghiệm: 2000/ 3000

Điểm tích lũy: 37000

Điểm chinh phục : 13

Kỹ năng: 《 Chân Vũ 》, 《 Vô Ảnh Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Bạo Tẩu 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Đập phá

"Chỉ tiếc không được khen thưởng điểm chinh phục. . ."

Âm thầm thở dài một tiếng, Lý Phong tắt hệ thống đi.

Tiếp theo, Lý Phong để Tống Uyển Quân gọi hết Thập Tam Thái Bảo đến đây.

"Tối nay nếu không phải là ta kịp thời đuổi tới, hậu quả khó mà lường được, ta không hy vọng sự tình giống như vậy phát sinh lần thứ hai, cho nên từ tối nay trở đi, các ngươi mỗi ngày chọn ra hai người phụ trách công tác bảo an quanh biệt thự của Uyển Quân ."

"Ngoài ra ta cho các ngươi thời gian nửa năm, luyện 《 Long Tượng Kim Cương Quyết • phiên bản đơn giản hóa 》 đến đại thành, người nào làm được đầu tiên, ta sẽ khen thưởng người đó 10 triệu Hoa Hạ tệ."

"Nếu như nửa năm sau có người không làm được, thì phải rời khỏi hàng ngũ Thập Tam Thái Bảo, làm một tên tiểu đệ bình thường."

"Hà Cừu, nuốt viên thuốc này vào, vết thương của ngươi rất nhanh sẽ khôi phục."

"Sau cùng, người nhà của bốn vị huynh đệ hi sinh sẽ nhận được 10 triệu tiền bồi thường, ngoài ra, giáo dục con cái, phụ mẫu dưỡng lão, đều để công ty phụ trách."

"Mượn cơ hội này ta cũng sẽ lập một cái quy củ, về sau phàm là người bị thương vì công ty, vết thương nhẹ thưởng 100 ngàn, trọng thương 1 triệu, tàn tật 2 triệu, hi sinh 10 triệu."

"Đương nhiên, nếu ai vì được khen thưởng mà giở trò bịp bợm, cũng đừng trách ta trở mặt vô tình! Các ngươi trở về liền truyền đạt xuống cái quy củ này."

Lý Phong vừa nói xong, trên mặt đám người Lý Cương liền lộ ra vẻ cảm kích.

Bọn họ đi ra ngoài đường lăn lộn, có được tiền, nữ nhân, mặt mũi, nhưng đồng thời cũng luôn phải nơm nớp lo sợ, sợ một lần ngoài ý muốn nào đó tử vong, người nhà không có chỗ dựa vào.

Hiện tại tốt rồi, được Lý Phong hứa hẹn, bọn họ không còn nỗi lo về sau!

Vẻ cảm kích trên mặt Hà Cừu càng đậm, ngoại thương trên người hắn mãi mà không khỏi, ăn xong viên thuốc của Lý Phong, cảm giác đau đớn cấp tốc giảm bớt!

Đương nhiên, bọn họ cũng quyết định, nhất định phải ở trong thời gian ngắn nhất luyện 《 Long Tượng Kim Cương Quyết • phiên bản đơn giản hóa 》 đến đại thành!

Sau khi đám người Lý Cương thu thập xong tàn cục liền rời khỏi nơi đây.

"Đệ đệ, ta cảm thấy ngươi càng giống lão bản của bọn họ hơn là ta." Tống Uyển Quân có chút ghen ghét nói.

Nếu đổi thành một người khác dám ở trước mặt nàng ra lệnh với Thập Tam Thái Bảo, nàng đã sớm nổi lòng nghi ngờ, thậm chí sẽ tìm cơ hội diệt trừ.

Bất quá người này là Lý Phong nha. . . Nàng không chỉ không khó chịu, ngược lại còn có một loại cảm giác an toàn tìm được chỗ dựa.

Lý Phong cười hắc hắc, nói tránh đi: "Ta không có khả năng mỗi lần đều sẽ kịp thời đuổi tới, các ngươi cũng phải tăng lên thực lực của mình, một khi gặp sự tình tương tự tối nay thì ít nhất cũng không bị động như thế."

"Uyển Quân, đưa 《 Chân Vũ 》 cho Tô Đồng xem, các ngươi cùng nhau tu luyện, tranh thủ sớm ngày tiến vào cảnh giới Tông Sư."

Người thiên phú bình thường tu luyện 《 Chân Vũ 》 có thể ở trong vòng một năm trở thành cường giả cấp B, trong ba năm trở thành cường giả cấp A, chỉ cần hai nàng để tâm một chút, trước tiên bước vào hàng ngũ cường giả cấp B, vậy cũng coi như có mấy phần sức tự vệ.

Tô Đồng nghe mà không hiểu ra sao, được Tống Uyển Quân giải thích mới bừng tỉnh đại ngộ, chỉ cần luyện thành 《 Chân Vũ 》, nàng cũng có thể cường đại giống như Lý Phong?

Trong lúc nhất thời, cảm xúc Tô Đồng bành trướng đến mức không kiềm chế được! !

Đúng lúc này, Lý Phong vội ho một tiếng, nháy mắt ra hiệu nói: "Khụ khụ, thời gian không còn sớm nữa, hay là chúng ta trở về phòng nghỉ ngơi nhé?"

Hai nàng lập tức hơi biến sắc!

Chương 173. Xúc cảm không đúng

Chương 136: Xúc cảm không đúng

Bầu không khí trong lúc nhất thời biến thành cổ quái. . .

Tống Uyển Quân làm sao không hiểu, Lý Phong đây là đang ám chỉ nàng tới hầu hạ hắn!

Nếu nơi này chỉ có nàng cùng Lý Phong, nàng tự nhiên sẽ không chút do dự đáp ứng, nhưng có Tô Đồng thì nàng phải nghĩ biện pháp cự tuyệt, kẻo nha đầu Tô Đồng ghen tuông thì làm sao bây giờ?

"A, đã hai giờ sáng rồi, buồn ngủ quá, Tô muội muội, cùng tỷ tỷ về phòng ngủ."

Tống Uyển Quân ngáp một cái, lôi kéo Tô Đồng đi lên lầu hai.

"Ta. . ." Tô Đồng nhìn Lý Phong một chút, há miệng muốn nói.

"Ngươi không nỡ để Lý Phong một mình a? Thế thì cho ngươi ngủ cùng với hắn nhé?" Tống Uyển Quân ở một bên trêu ghẹo nói.

"A!" Tô Đồng duyên dáng kêu một tiếng, mặt mũi tràn đầy thẹn thùng nói: "Tỷ tỷ nói cái gì vậy, ai muốn ngủ chung cùng hắn chứ."

Nói xong nàng lôi kéo Tống Uyển Quân đi lên lầu hai.

Lý Phong: "? ? ?"

Các ngươi tốt xấu gì cũng phải lưu lại một người a! Chẳng lẽ tối nay tiểu gia thật sự phải phòng không gối chiếc tay làm vợ?

Nhìn theo bóng lưng dần da của hai nữ, Lý Phong khóc không ra nước mắt.

Đi vào phòng ngủ, đơn giản rửa mặt một chút, Lý Phong liền thoát y nằm ở trên giường.

Có lẽ là do huyết dịch sôi trào còn chưa triệt để làm lạnh, hoặc tâm lý còn băn khoăn về Tống Uyển Quân, Lý Phong nằm ở trên giường lật qua lật lại ngủ không được.

Trong một gian phòng ngủ khác, Tô Đồng cùng Tống Uyển Quân nói chuyện một lát, sau đó mỗi người không còn động tĩnh.

Đúng lúc này, Tống Uyển Quân nhẹ nhàng đứng dậy xuống giường, mở cửa đi ra ngoài.

Cửa vừa đóng lại, Tô Đồng mở hai mắt ra, âm thầm nỉ non: "Ta đã sớm biết Tống tỷ tỷ sẽ vụng trộm đi ra ngoài tìm Lý Phong mà. . ."

Nàng thấy tâm tình có chút phức tạp, hai phần u oán, hai phần ghen tuông, còn có ba phần hâm mộ cùng ba phần ủy khuất.

Một bên khác, Lý Phong đã đếm tới con dê 696, cơn buồn ngủ dần dần ập tới.

Đột nhiên. . .

Điện thoại rung một cái.

Lý Phong thầm vui vẻ, vội vàng cầm điện thoại di động lên nhìn.

Tống Uyển Quân: Đệ đệ, ta ở căn phòng ngủ bên trái...Chờ ngươi a / thẹn thùng

"Ta đã biết Uyển Quân thương ta nhất mà!"

Lý Phong cười đắc ý, nhanh chóng reply lại rằng: Hắc hắc, Tiểu Quân Quân, ngoan ngoãn ở trên giường chờ ta, ta lập tức sẽ tới / cười xấu xa

Tiếp theo, Lý Phong cầm lấy điện thoại di động cùng với y phục, hứng thú bừng bừng chạy ra phòng ngủ.

"Bỏ đi, đây là sự tình đương nhiên, suy nghĩ lung tung thì có ích

lợi gì đâu? Ngày mai còn phải đi làm, vẫn nên đi ngủ sớm một chút thì hơn."

Tô Đồng tự an ủi một câu, sau đó muốn cưỡng ép mình chìm vào giấc ngủ.

Nhưng vào lúc này. . .

"Cạc cạc "

Một tiếng vang nhỏ truyền đến.

"Ừm? Tống tỷ tỷ làm sao lại trở về?"

Tô Đồng nghe ra đây là âm thanh cửa mở, trong lúc nhất thời nghi hoặc không thôi.

"Chẳng lẽ là ta suy nghĩ nhiều, Tống tỷ tỷ không đi tìm Lý Phong?"

Tô Đồng duy trì tư thế đưa lưng về phía cửa phòng, nhắm chặt hai mắt làm bộ đã ngủ.

"Hắc hắc hắc, Tiểu Quân Quân, ca ca tới rồi đây."

Đúng lúc này, một tiếng cười xấu xa từ phía sau lưng truyền đến.

"A!" Tô Đồng ở trong lòng giật mình: "Lý Phong? Hắn. . . Hắn làm sao lại tới?"

"Hắn nghĩ ta là Tống tỷ tỷ? Ta có nên nhắc nhở hắn không?"

Ngay tại thời điểm Tô Đồng do dự có nên nhắc nhở Lý Phong không, nàng đột nhiên cảm thấy nệm chấn động!

Lý Phong tới rồi!

Tô Đồng chỉ cảm thấy trái tim đã nhảy lên đến cuống họng, huyết dịch khắp người đều có một loại ảo giác như đình chỉ lưu động!

"Làm bộ ngủ? Cái chủ ý này không tệ."

Lý Phong còn tưởng rằng Tống Uyển Quân đang muốn chơi trò thâu hương trộm tình với hắn!

"Hắc hắc, ngủ rồi sao, tiểu gia ta tới khinh bạc ngươi đây. . . Trước tiên nên bắt đầu với bộ vị nào mới tốt?"

Lý Phong sờ cằm ra vẻ trầm tư lẩm bẩm.

"Không được, ta nhất định phải nhắc nhở hắn!"

Tô Đồng biết do dự nữa sẽ có chuyện lớn, liền muốn lên tiếng nhắc nhở Lý Phong.

Nhưng vào lúc này, một bàn tay lớn mò tới ngực nàng từ phía sau lưng . .

Tô Đồng thấy thân thể chấn động, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ như máu!

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Cảm xúc không đúng! Nhỏ hơn một vòng!

Lý Phong còn tưởng là cảm giác của mình sai lầm, thử hơi dùng sức xoa nắn. . .

Vẫn không đúng!

Con mẹ nó tình huống như thế nào, chẳng lẽ Tống Uyển Quân mấy ngày nay giảm béo? Nhưng tối nay hắn thấy ngực Tống Uyển Quân vẫn sung mãn như cũ a!

Chờ chút. . . Bóng lưng này. . .

Bởi vì hành lang có đèn, cho nên tiến vào phòng ngủ đen kịt Lý Phong cần một cái quá trình thích ứng .

Hiện tại ánh mắt của hắn đã dần dần thích ứng hắc ám, lập tức nhìn ra cái bóng lưng này không thích hợp, cái này tựa như là của. . . Tô Đồng? !

"Hítttttttttttt!"

Lý Phong hít sâu một hơi, nhanh như tia chớp thu hồi tay phải, tiếp theo đứng dậy nhảy xuống giường.

"Đứng lại!"

Một tiếng quát truyền đến, Lý Phong trực tiếp cứng người tại chỗ.

Quả nhiên là thanh âm của Tô Đồng, lần này thảm rồi!

"Ngươi. . . Ngươi trở lại cho ta!"

Tô Đồng quay người nhìn về phía Lý Phong, khẽ cắn môi đỏ hô lên.

"Hả. . ." Lý Phong gắng sức xoay người, cười khan nói: "Cái kia. . . Ta. . ."

"Trở về!" Khuôn mặt Tô Đồng đã đỏ bừng, giọng nói có vẻ căm hận.

Chiếm tiện nghi còn muốn chạy? Nam nhân quả nhiên đều là đại móng heo!

"Cái này. . . Hiểu lầm, thật sự là hiểu lầm." Lý Phong khó khăn hướng di chuyển bước chân tới bên giường, nội tâm rất buồn bực.

Rõ ràng Tống Uyển Quân nói ở chỗ này chờ hắn, kết quả sờ vào mới biết Tô Đồng. . . Lý Phong còn có thể nói cái gì, hắn cũng rất tuyệt vọng a!

"Hiểu lầm? Ngươi cho rằng ta là Tống tỷ tỷ, đúng không?"

Tô Đồng vừa thẹn vừa xấu hổ hỏi.

Lý Phong cho rằng nàng là Tống Uyển Quân, cho nên ra tay với nàng, nhưng vừa biết nàng là ai, liền giống như con thỏ chấn kinh muốn bỏ chạy, nàng đáng sợ như thế sao?

"Cái này. . ." Lý Phong khóc không ra nước mắt.

Cái này con mẹ nó lại là một vấn đề mất mạng a, vô luận trả lời

thế nào cũng là sai!

"Không nói lời nào cũng là ngầm thừa nhận." Tô Đồng hừ lạnh một tiếng, cắn răng nói "Tới đây."

"A?"

"Ta bảo ngươi tới đây!"

"Tốt tốt tốt, ta tới ta tới."

Lý Phong lần nữa ngồi lại trên giường, thành thành thật thật nửa nằm nửa ngồi cạnh Tô Đồng, không dám loạn động.

Tô Đồng vốn là nằm ngang, thấy thế cũng ngồi dậy, đồng thời hỏi: "Ta hỏi ngươi, vừa rồi ngươi là có hẹn với Tống tỷ tỷ đúng không?"

"Hẹn? Hẹn làm cái gì?" Lý Phong làm bộ không hiểu.

"Chính là. . . Làm chuyện đó." Tô Đồng thấy khuôn mặt mình càng đỏ hơn.

"Hửm. . ." Lý Phong đột nhiên muốn trêu chọc Tô Đồng một chút, liền tiếp tục ra vẻ không hiểu hỏi: "Chuyện đó là chuyện gì?"

"Chuyện đó chính là. . ." Tô Đồng kịp phản ứng, biết được Lý Phong đang đùa mình, ngay sau đó nổi giận nói: "Ngươi đúng là tên đại bại hoại, không để ý tới ngươi nữa!"

"Vậy ta đi nhé?" Lý Phong làm ra động tác xuống giường.

"Ngươi dám! Sờ ta rồi còn muốn chạy, nào có chuyện tốt như vậy!" Tô Đồng kéo lại cánh tay Lý Phong, dùng giọng căm hận nói.

Lý Phong chỉ cảm thấy một mùi thơm ngát đập vào mũi, không khỏi cười xấu xa nói: "Vậy ngươi muốn làm sao?"

Tuy rằng trong phòng ngủ rất tối, nhưng sau khi thích ứng hắc ám, Lý Phong vẫn có thể nhìn ra Tô Đồng đang mặc một bộ váy ngủ hai dây màu trắng.

Dáng người Tô Đồng không nở nang bằng Tống Uyển Quân, nhưng cũng lồi lõm tinh tế, xúc cảm mềm mại đàn hồi, vừa sờ vào đã làm hắn có chút muốn ngừng mà không được.

Khuôn mặt xinh đẹp, xương quai xanh tinh xảo, bầu ngực chống lên cao, nhất là đặt trong bóng tối hình ảnh này lại tăng thêm mấy phần dụ hoặc.

"Ta muốn làm gì thì kệ ta ~" Tô Đồng trợn mắt lên một cái, nói tiếp: "Ngươi có muốn biết hôm qua Tống tỷ tỷ nói cái gì với ta không?"

Lý Phong hơi biến sắc!

Không biết qua bao lâu, Lý Phong hít sâu một hơi rồi nói: "Muốn!"

Tuy rằng biểu hiện của Tô Đồng không giống như là muốn vứt bỏ hắn mà đi, thế nhưng lòng của nữ nhân giống như kim dưới đáy biển, không nghe được đáp án chính thức, trái tim của Lý Phong vẫn chưa thể an lòng được!

Chương 174. Đừng có ngừng, một đường quét ngang!

Chương 137: Đừng có ngừng, một đường quét ngang!

"Thực ra Tống tỷ tỷ thật sự rất yêu ngươi. . ."

Tô Đồng thở dài một tiếng, chậm rãi giảng thuật: "Tống tỷ tỷ nói nàng lớn hơn ngươi 7 tuổi, trước kia đã kết hôn, lại còn lăn lộn trong thế giới ngầm, tương lai khẳng định không thể gả cho ngươi, chỉ có thể làm tình nhân."

"Sau đó nàng thuyết phục ta lưu lại bên cạnh ngươi, về sau có thể để ngươi cưới hỏi đàng hoàng về."

Thân thể Lý Phong chấn động: "Nàng thật sự nói như vậy?"

"Đúng." Tô Đồng gật gật đầu, ánh mắt phức tạp không gì sánh được.

Lúc đó nàng nghe thấy mấy lời này thật sự rất chấn động, làm như vậy quá cao thượng, quả thực cao thượng đến không tin nổi.

Đổi lại là nữ nhân khác chỉ sợ rất khó làm ra quyết định như vậy!

Từ phương diện này cũng đó có thể thấy được, Tống Uyển Quân thích Lý Phong tới cỡ nào!

"Nữ nhân ngốc này!" Lý Phong cảm động không thôi, Tống Uyển Quân vậy mà vì hắn nỗ lực nhiều như vậy, về sau hắn phải đối xử thật tốt với nàng!

Thực ra Lý Phong đã sớm cân nhắc vấn đề cưới ai làm vợ, theo hắn thấy chỉ cần thực lực đầy đủ, cưới một hay là cưới hai căn bản không phải vấn đề.

Cùng lắm hắn đi làm một cái quốc tịch ở đất nước có hệ thống

pháp luật cho phép một chồng nhiều vợ là được.

Tống Uyển Quân cũng tốt, Tô Đồng cũng được, Lý Phong hắn. . .cưới hết!

"Ngươi có muốn biết ta trả lời Tống tỷ tỷ thế nào không?" Tô Đồng khẽ cắn môi đỏ, hỏi.

"Đương nhiên muốn." Lý Phong trực tiếp thốt ra.

Tô Đồng khẽ vén tóc, ôn nhu nói: "Ta đáp ứng Tống tỷ tỷ, không rời khỏi ngươi."

Nói đến đây, Tô Đồng thẹn thùng cúi đầu.

"Cái gì? Thật sao?" Tuy đã sớm đoán được Tô Đồng sẽ không bỏ hắn mà đi, nhưng khi được xác nhận, Lý Phong vẫn cảm thấy mừng rỡ từ trong đáy lòng !

"Ngươi cũng đừng cao hứng quá sớm, tuy rằng ta sẽ không bỏ ngươi rời đi, nhưng ta cũng sẽ không để ngươi công chiếm quá nhanh."

"Huống hồ. . . Ta cảm thấy hiện tại mình có chút không xứng với ngươi."

Nói đến đây, sắc mặt Tô Đồng biến thành ảm đạm, cúi đầu.

"Vì sao lại nói như vậy?" Lý Phong nhíu mày.

"Ta chỉ là một trợ lý giám đốc nho nhỏ, mà ngươi lại là Tông Sư, cũng là phú ông ức vạn, chênh lệch hai ta. . . Quá lớn!" Ngữ khí Tô Đồng ngày càng thấp, đến sau cùng gần như khó có thể nghe được.

(ức:100 triệu)

Tại Hoa Hạ, môn đăng hộ đối rất trọng yếu, nếu học thức, địa vị, thu nhập của hai người chênh lệch quá lớn, khó tránh khỏi sinh ra mâu thuẫn.

Tô Đồng lo lắng Lý Phong chỉ là cảm thấy mới mẻ lúc đầu, về sau sẽ sinh ra cảm giác chán ghét với nàng, trừ phi nàng có thể

tăng địa vị của mình lên ngang ngửa Lý Phong, ít nhất cũng phải giúp được Lý Phong phần nào.

"Nha đầu ngốc này." Lý Phong đưa tay kéo Tô Đồng vào trong ngực, ôn nhu an ủi: "Những chuyện này ta đều không để ý, à đúng rồi, ta muốn ngươi đổi sang công việc khác."

"Công việc gì?" Tô Đồng hiếu kỳ không thôi.

"CEO của Osvili, thế nào?" Lý Phong cười cười, kể ra ý nghĩ của mình một lần.

"Có thể sao?" Tô Đồng có chút không dám tin.

Từ trợ lý giám đốc nhảy vọt lên trở thành CEO, người cầm lái cả doanh nghiệp, có phải là chênh lệch hơi lớn một chút?

"Đương nhiên có thể, ta không chỉ là tín nhiệm ngươi mới để ngươi làm CEO, năng lực của ngươi mới là quan trọng nhất."

Thông qua sự quan sát trong khoảng thời gian này, Lý Phong phát hiện năng lực phối hợp, tính nghiêm túc trong công việc, năng lực suy tính nhìn xa của Tô Đồng đều có mấy phần phong thái của Ngụy Băng Khanh.

Ngụy Băng Khanh có thể quản lý gọn gàng đồng thời liên tục phát triển cả một tập đoàn lớn 100 tỷ, Tô Đồng được nàng hun đúc lâu như vậy tự nhiên có thể quản lý tốt Osvili vừa mới cất bước.

Tô Đồng không do dự quá lâu liền đáp ứng, kỳ ngộ như thế này, nếu như nàng không biết nắm lấy thật chắc, vậy còn nói gì tới chuyện tăng lên địa vị ngang ngửa với Lý Phong?

Vô luận thế nào, nàng đều muốn theo thật sát bước chân của Lý Phong !

"Khụ khụ, chính sự nói xong rồi, chúng ta có phải là nên. . . Làm chuyện khác?"

Vừa nói chuyện Lý Phong vừa đưa tay trèo lên hai ngọn núi cao.

Ân, tuy rằng so với Tống Uyển Quân nhỏ hơn một chút, nhưng

xúc cảm cũng rất không tệ, co giãn kinh người.

Đây là còn cách lớp váy ngủ, nếu trực tiếp tiếp xúc, không biết còn sướng đến mức nào. . .

Nghĩ tới đây, Lý Phong liền muốn âm thầm đi vào.

"Chát "

Tô Đồng đưa tay đập tới, khẽ gắt lên: "Phi, được một tấc lại muốn tiến một thước, không cho phép ngươi làm loạn!"

"Không có làm loạn a, ta đây là quang minh chính đại làm có được không." Da mặt Lý Phong giờ đã dày ngang với thành tường, tiếp tục mò mẫm.

Thân là một lão tài xế, Lý Phong biết da mặt nữ nhân rất mỏng, làm loại chuyện này còn trông cậy nữ nhân mở miệng đồng ý?

Ha ha. . . Ngủ mơ chưa tỉnh à!

Muốn đẩy ngã một nữ nhân, thì phải làm ra tổng hợp phán đoán từ thần thái, ngữ khí, động tác thân thể của nàng, chỉ cần có nắm chắc 5 thành trở lên, vậy không cần ngừng lại, một đường quét ngang là được!

Thời khắc mấu chốt lại ném ra một câu "Ta chỉ cọ bên ngoài chứ tuyệt đối không đi vào", đảm bảo là bách phát bách trúng!

"Miệng thì nói không muốn, nhưng thân thể lại rất thành thật nha" câu nói này không chỉ là một câu bông đùa, mà nó chính là bảo điển tán gái do chư vị tiền bối tổng kết ra thông qua vô số lần thực nghiệm.

Cũng giống như hiện tại, tình cảm hai người đang nồng nàn, khung cảnh hợp thời, tuy rằng miệng Tô Đồng nói không muốn, nhưng nội tâm khẳng định đã có chút ngầm đồng ý.

"Hắc hắc, Tiểu Đồng Đồng, ngươi trốn không thoát khỏi lòng bàn tay ta đâu. . ."

"Chát"

Đúng lúc này, Tô Đồng đỏ mặt đẩy ra bàn tay xấu xa của Lý Phong: "Không thể được, ngươi còn chưa theo đuổi ta thành công đâu!"

Lý Phong: "? ? ?"

Bảo điển tán gái của chư vị tiền bối đâu? Bách phát bách trúng đâu? Một đường quét ngang ở chỗ nào a!

Gặp phải nữ nhân không ra bài theo lẽ thường cũng phải tuyệt vọng có được không? !

"Ngươi đi tới chỗ Tống tỷ tỷ đi, nàng cố ý để ngươi tới nơi này, nội tâm khẳng định sẽ khó chịu."

Tô Đồng không ngốc, hơi chút liên tưởng nàng đã nghĩ rõ ràng chuyện gì xảy ra, khẳng định là Tống Uyển Quân cố ý để Lý Phong tới nơi này.

"Tiểu Đồng Đồng. . ." Lý Phong còn muốn cứu vãn tình huống.

"Phi, buồn nôn!" Tô Đồng đỏ mặt, đẩy Lý Phong xuống giường: "Nhanh đi đi."

"Tốt a. . ." Thấy Tô Đồng kiên quyết như vậy, Lý Phong biết tối nay không thể chén Tô Đồng được, chỉ có thể cẩn thận từng bước đi ra khỏi phòng ngủ.

Vừa đóng cửa phòng, Lý Phong liền thấy một bóng dáng xinh đẹp đang đứng ở hành lang cách đó không xa, chính là Tống Uyển Quân!

"?" Tống Uyển Quân đầu tiên là sững sờ, tiếp theo nghi ngờ nói: "Nhanh như vậy đã xong? Gần đây có phải quá mệt mỏi không? Hay là để ta mua cho ngươi chút đồ bồi bổ thận nhé?"

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, mặt đã đen như đít nồi.

"Không phải là thật sự bị ta nói trúng chứ? Khanh khách." Tống Uyển Quân che miệng yêu kiều cười, bầu ngực ẩn trong váy ngủ màu trắng ngà liên tục run rẩy, vừa nhìn đã làm người ta thấy tim đập thình thịch.

"Coi nhẹ ta đúng không?" Lý Phong dữ tợn cười một tiếng, vọt tới trước mặt Tống Uyển Quân, trực tiếp bế xốc nàng lên: "Còn đẩy ta vào ngực nữ nhân khác cơ đấy? Đúng là ba ngày không ăn đánh đã muốn lật trời !"

Đang nói chuyện, Lý Phong ôm luôn Tống Uyển Quân trở lại phòng ngủ của mình.

"Hiện tại ta sẽ để ngươi biết cái gì gọi là uy nghiêm của nam nhân!"

"A, người ta rất sợ hãi ~ bất quá ta muốn ở phía trên."

"Ách? Vì sao?"

"Bởi vì ta muốn cưỡi ngựa. . ."

"Bạch bạch bạch bạch bạch bạch :)))) "

Lý Phong bị Tống Uyển Quân đẩy xuống nằm ở trên giường.

Còn Tống Uyển Quân thì ngồi lên người hắn, tiếng rên rỉ bắt đầu xuất hiện, phòng ngủ đã bị cảnh xuân lấp đầy. . .

Ngày hôm sau, Lý Phong cùng Tô Đồng đi đến công ty.

Ngay tại thời điểm Tô Đồng đang cân nhắc chuyện nên xin từ chức thế nào, Lý Phong bị Ngụy Băng Khanh gọi vào văn phòng.

Vừa tiến vào, Lý Phong liền thấy trước bàn làm việc có một đôi nam nữ xa lạ đang đứng, hai người khoảng chừng hai mươi, đều mặc tây trang đen, nam đẹp trai nữ trang nghiêm.

Có điều Lý Phong luôn cảm thấy mặt cô nàng này khá giống với Tưởng Mộng Dao.

Đúng lúc này, tên nam tử trẻ tuổi cũng dò xét Lý Phong vài lần, tiếp theo hắn lộ vẻ mặt khinh miệt nói: "Ngụy tổng, hắn là bảo tiêu của ngươi? Xem ra không có gì hơn người!"

Lý Phong nhất thời nhíu mày!

Chương 175. Long Hồn!

Chương 138: Long hồn!

Con hàng này là ai vậy, làm sao nói chuyện bố láo như thế !

Ngay sau đó Lý Phong liền muốn đáp trả.

Luận võ mồm, Lý Phong thật đúng là chưa từng sợ ai!

"Dương tiên sinh, xin chú ý ngữ khí của mình." Không chờ Lý Phong nổi bão, Ngụy Băng Khanh đã nghiêm khắc nói .

"A." Dương Húc lắc đầu cười một tiếng, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ: "Xin lỗi Ngụy tổng, là ta nhiều lời."

Dương Húc thân cao 1m8, mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt có thể dùng hai chữ anh tuấn để hình dung, bề ngoài hoàn toàn có thể so sánh với một số ngôi sao trên ti vi.

Mà trên người Dương Húc còn có khí thế rất uy vũ, rất đàn ông, nụ cười toát ra mấy phần cảm giác ngạo nghễ, so với diễn viên nam chỉ được cái đẹp trai trên ti vi càng có thể làm nữ nhân động tâm.

Chỉ bất quá Ngụy Băng Khanh không bị khí chất của Dương Húc hấp dẫn, ngược lại còn có mấy phần bài xích.

"Ngụy tổng, ý tứ của Dương Húc là ngươi có chúng ta bảo hộ là đủ rồi, không cần có thêm người khác."

Lúc này cô gái trẻ tuổi mở miệng nói.

Thanh âm nàng rất vang, lọt vào tai liền khiến cho người ta có một loại cảm giác giống như uống một ngụm nước cam, ngọt ngào thấm lòng người.

"Tưởng tiểu thư, Lý Phong là bảo tiêu của ta, ta tín nhiệm hắn."

Ngụy Băng Khanh trả lời tuy đơn giản thẳng thắn, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác không thể nghi ngờ.

"Họ Tưởng sao, cô nàng này chẳng lẽ có quan hệ với Tưởng Mộng Dao? Bọn họ cũng muốn bảo vệ Ngụy Băng Khanh, đây là tình huống gì?"

Lý Phong nghe mà không hiểu ra sao cả.

Nữ tử này có mấy phần tương tự Tưởng Mộng Dao, giá trị nhan sắc tự nhiên không thấp.

Tóc thẳng dài ngang vai, khuôn mặt như hình trứng ngỗng.

Mày liễu, mắt phượng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, mũi ngọc tinh xảo, răng trắng, ngũ quan tinh xảo, rất xinh đẹp.

Tuy nàng mặc tây phục hơi có vẻ rộng rãi, nhưng vẫn không ẩn giấu được dáng người mỹ lệ, trước ngực sung mãn, cặp mông vểnh lên, hai chân thẳng tắp thon dài, trong uyển chuyển còn lộ ra mấy phần cảm giác lạnh lùng.

Nếu như lấy thang điểm là 100 , Ngụy Băng Khanh, Tống Uyển Quân, Hứa Mạn có thể được 95 điểm, còn nàng là chừng 90 điểm, coi như mỹ nữ cùng cấp bậc với Tô Đồng, Tưởng Mộng Dao.

Ngay tại thời điểm Lý Phong nghi hoặc, Ngụy Băng Khanh giới thiệu: "Lý Phong, giới thiệu cho ngươi một chút, Dương Húc, Tưởng Vận Trúc, hai người bọn họ sau này sẽ là đồng nghiệp của ngươi, ba người các ngươi sẽ cùng nhau phụ trách bảo vệ ta an toàn."

Lý Phong: ". . ."

Tổng giám đốc băng sơn nói vậy là ý gì, lại tìm thêm hai bảo tiêu?

Là không tín nhiệm thực lực của tiểu gia, hay là có nguyên nhân khác?

"Ngụy tổng, xin đừng làm khó chúng ta." Dương Húc nhíu mày, không vui nói: "Bảo hộ ngươi là nhiệm vụ của chúng ta, không thể

xuất hiện bất luận sai lầm nào."

"Thêm một người thì nhiều thêm một phần lực lượng, huống hồ. . . Có Lý Phong ở bên cạnh ta mới có thể an tâm." Nói đến đây, Ngụy Băng Khanh lộ sắc mặt thâm ý sâu sắc nhìn Lý Phong một cái.

Lý Phong rốt cục nghe ra điểm không thích hợp, nhiệm vụ? Chẳng lẽ Dương Húc cùng Tưởng Vận Trúc là cảnh sát ?

Chỉ là tại sao cảnh sát muốn phái người bảo hộ Ngụy Băng Khanh? Con mẹ nó đến cùng tình huống như thế nào!

"Có lúc 1 +1 +1 cũng không có nghĩa là 3, ta cùng Vận Trúc là hợp tác, một ánh mắt một động tác liền biết đối phương muốn làm gì, còn Lý Phong. . . Thời khắc mấu chốt chỉ liên lụy chúng ta mà thôi."

Nói đến đây, Dương Húc lại khinh thường liếc nhìn Lý Phong một cái.

Ngụy Băng Khanh nhíu mày: "Các ngươi có khả năng không hiểu Lý Phong. . ."

"Không, chúng ta rất hiểu." Dương Húc trực tiếp ngắt lời, khinh miệt nói: "Lý Phong, 23 tuổi, người Hoa Thành, con trai của chủ tịch Lý Viện của Osvili. . ."

Đồng tử Lý Phong co rụt lại, sát khí dần dần sinh ra.

Hắn chán ghét nhất là bị người khác điều tra, càng chán ghét người khác dùng loại ngữ khí khinh miệt này đào bới quá khứ của hắn!

"Ta không phải muốn nói cái này. . ." Ngụy Băng Khanh lộ sắc mặt khó coi, ngữ khí cũng càng thêm không vui.

Dương Húc vênh váo hung hăng làm cho người ta thật chán ghét, nếu không phải Dương Húc có thân phận quá mức đặc thù, nàng thậm chí sẽ trực tiếp bảo Lý Phong ném Dương Húc ra ngoài, tựa như lúc trước ném Ngụy Tử Bình vậy!

"Ta biết, ngươi là muốn nói tội phạm cấp A Tôn Uy bị Lý Phong bắt được, ca ca Tôn Uy là Tôn Siêu tới báo thù, cũng bị Lý Phong đánh bại, đúng không?" Dương Húc mỉm cười, đùa cợt nói.

Hắn cùng Tưởng Vận Trúc là thành viên của Long hồn, một chi bộ đội đặc công cao cấp của Hoa Hạ, đến Minh Châu là vì chấp hành nhiệm vụ bảo hộ Ngụy Băng Khanh.

Trước đó, Long hồn đã điều tra tin tức những người xung quanh Ngụy Băng Khanh một lần, bên trong đó bao quát cả Lý Phong.

Ngụy Băng Khanh hơi biến sắc: "Đúng, cho nên ta cảm thấy. . ."

"Cho nên ngươi cảm thấy Lý Phong rất lợi hại, đúng không?" Dương Húc cười lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói: "Có lẽ hắn so với người bình thường thì rất lợi hại, nhưng với ta mà nói, hắn cũng chỉ là một người bình thường. . . mà thôi."

Lông mà Ngụy Băng Khanh nhíu lại, muốn lên tiếng phản bác.

Lý Phong là người bình thường? Ngươi bị ngu bẩm sinh hay có luyện tập đây!

Người bình thường có thể dùng không gian truyền tống xuất hiện tại khuê phòng của nàng? Người bình thường có thể biết trước Tôn Uy muốn xâm phạm nàng?

Nếu như nói Lý Phong là người bình thường, vậy Ngụy Băng Khanh thật sự không biết ai có thể được xưng là không bình thường!

Dương Húc nhìn ra vẻ nghi vấn trên mặt Ngụy Băng Khanh, không khỏi đùa cợt nói: "Có khả năng Ngụy tổng không biết trên thế giới này có cường giả võ đạo a."

"Kẻ giống như Tôn Uy, đến cả cấp D thấp nhất cũng không đạt tới. Tôn Siêu thì hơi đỡ hơn một ít, nhiều lắm là cấp C, nhưng trên cấp C còn có cấp B cấp A."

"Mà ta. . . Là một cường giả cấp B+ , không tới một năm nữa, ta có niềm tin tất bước vào cấp A- !"

Nói đến đây, vẻ ngạo nghễ trên mặt Dương Húc hoàn toàn bùng nổ!

Ngạo, cuồng ngạo, bễ nghễ thiên hạ !

"Cường giả cấp B+ ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, âm thầm nói: "Chẳng lẽ bọn họ không phải cảnh sát?"

Cường giả cấp B+ đã có thể uy chấn một thành phố, tựa như Từ Túc, cường giả như vậy sẽ cam tâm làm một cảnh sát bình thường sao?

Tưởng Vận Trúc đang nghe mà nhíu mày, Dương Húc nói chuyện quá kiêu ngạo, cái này sẽ khiến Ngụy Băng Khanh bất mãn.

Có điều nàng cũng không cách nào nói gì, ai bảo Dương Húc xác thực có tiền vốn để cuồng ngạo?

Dương Húc mặc dù chỉ xuất thân từ một thế gia cổ võ loại nhỏ, nhưng thiên phú Dương Húc tại Dương gia có thể nói là trăm năm có một!

16 tuổi trở thành Đại Sư, 23 tuổi bước vào Đại Sư đỉnh phong, bây giờ hắn 25 tuổi, có hi vọng trong vòng một năm trở thành Tông Sư, thiên phú bậc này dù là tại Tưởng gia các nàng cũng có thể xưng tụng là thiên tài.

Còn may bọn họ chỉ là bảo vệ Ngụy Băng Khanh, dù làm Ngụy Băng Khanh bất mãn cũng không có gì.

Sắc mặt Ngụy Băng Khanh nhất thời ngưng trọng, tuy rằng không hiểu Dương Húc đang nói cái gì, nhưng nghe qua giống như rất lợi hại

Chẳng lẽ. . .

"B+. . . lợi hại đến mức nào?" Ngụy Băng Khanh nhịn không được hỏi.

"Loại giống như Tôn Siêu, ta chấp một tay cũng có thể đánh hai mươi tên." Dương Húc duy trì vẻ ngạo nghễ, khinh miệt nói.

"A!" Ngụy Băng Khanh cuối cùng cũng có mấy phần cảm nhận trực quan với thực lực Dương Húc.

Lúc trước Lý Phong tuy đánh bại Tôn Siêu một cách rất nhẹ nhàng, nhưng vẫn có khoảng cách không nhỏ với cách nói của Dương Húc.

"Vậy cường giả cấp A lợi hại cỡ nào?" Ngụy Băng Khanh nổi lên hứng thú, hỏi tiếp.

"Cấp A. . ." Trên mặt Dương Húc lộ ra vẻ hướng tới: "Đó là một loại. . ."

"Cường giả chấp một tay cũng có thể đánh hai mươi Dương Húc." Lý Phong chắp hai tay sau lưng, dùng một loại thần thái vô địch thật cô đơn nói.

Ngụy Băng Khanh: ". . ." .

Tưởng Vận Trúc: ". . ."

Dương Húc: "? ? ?"

Chương 176. Không trang, ta ngả bài

Chương 139: Không trang, ta ngả bài

Dương Húc có chút phát mộng.

Cường giả cấp A xác thực có thể chấp một tay đánh hai mươi kẻ như ta, nhưng chuyện đó có quan hệ cọng lông gì với Lý Phong ngươi? Con mẹ nó cái biểu lộ vô địch thật tịch mịch kia là cái quỷ gì?

Thấy Dương Húc không nói lời nào, Lý Phong không khỏi nhíu mày: "Chẳng lẽ ta nói sai?"

"Không phải, thế nhưng. . ."

"Ta không nói sai thì ngươi nhưng mà cái gì a?"

"Ta. . ."

"Bớt xàm ngôn, ngươi chỉ cần nói cường giả cấp A có thể chấp một tay đánh 20 tên như ngươi có đúng không ?"

Mỗi khi Dương Húc muốn nói chuyện liền bị Lý Phong ngắt lời, làm cho sắc mặt Dương Húc đỏ lên như một con gà chọi.

Quan trọng là Lý Phong nói không sai chút nào a, Dương Húc muốn phản bác cũng không tìm được cái cớ!

Biệt khuất!

Thấy thế, Lý Phong liền cảm thấy sảng khoái tinh thần.

Trước đó Dương Húc mấy lần ngắt lời Ngụy Băng Khanh, đã sớm đã làm Lý Phong khó chịu, bây giờ bị hắn bắt được cơ hội, không trả thù giúp Ngụy Băng Khanh thì còn đợi lúc nào?

Hợp đồng bảo tiêu cận thân cũng không phải viết cho vui a!

Ngụy Băng Khanh nhìn ra Lý Phong là đang xả giận giúp mình, trong lúc nhất thời vừa buồn cười vừa cảm động, ánh mắt nhìn Lý Phong nhiều thêm mấy phần thần thái kì lạ.

Dương Húc cũng nhìn ra ý đồ của Lý Phong, ở trong nội tâm thầm giận không thôi, nếu như hiện tại không phải đang ở phòng làm việc của Nguỵ Băng Khanh, Dương Húc khẳng định sẽ làm cho Lý Phong biết tại sao nước biển lại mặn như vậy !

Còn Tưởng Vận Trúc. . . Nàng tuy không vui vì thái độ kiêu ngạo của Dương Húc, nhưng Dương Húc dù sao cũng là đồng nghiệp với nàng, Dương Húc bị Lý Phong liên tiếp ngắt lời, nàng cũng cảm thấy hơi khó chịu.

"Hô!"

Dương Húc đè xuống lửa giận trong lòng, phun ra một ngụm trọc khí, cười lạnh nói: "Không sai, cường giả cấp A xác thực có thể chấp một tay đánh hai mươi người như ta, thế nhưng. . ."

"Được rồi, khỏi cần nhưng với nhị gì cả, ngươi thừa nhận là được." Lý Phong lần nữa ngắt lời Dương Húc.

Dương Húc chỉ cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, như muốn phun ra một ngụm máu tươi!

Con mẹ nó lần nào lão tử mở miệng ngươi cũng ngắt lời, có thể chờ ta nói hết không? !

Ngay tại thời điểm Dương Húc sắp nổi bão, Lý Phong nói: "Ngụy tổng, nếu Dương Húc cũng thừa nhận điểm này, an toàn của ngươi để một mình ta phụ trách là được."

Ngụy Băng Khanh: "? ? ?"

Dương Húc: "? ? ?"

Tưởng Vận Trúc: "? ? ?"

Dương Húc thừa nhận hay không thì có liên quan gì tới việc để

một mình ngươi phụ trách bảo vệ an toàn cho Ngụy Băng Khanh a!

"Ha ha, ngươi nói một mình ngươi là có thể phụ trách bảo vệ Ngụy tổng an toàn, ta không nghe lầm chứ?" Dương Húc cười nhạo không thôi.

Tưởng Vận Trúc nhíu mày, Lý Phong nói lời này quá cuồng ngạo, quả thực so với Dương Húc còn cuồng ngạo hơn!

Nhưng mà Dương Húc có tiền vốn để cuồng ngạo, Lý Phong thì sao?

Căn cứ theo tư liệu biểu hiện, Lý Phong chỉ là một tên cường giả cấp C+ , cao lắm là B- , hắn lấy đâu ra tư cách để cuồng ngạo?

"Vốn là dự định lấy thân phận bình thường để giao tiếp với các ngươi, nhưng xem ra đổi lại chỉ toàn là khinh thị."

Lý Phong lắc đầu, nói tiếp: "Không giả vờ nữa, ta là cường giả cấp A, ta ngả bài."

"? ? ?"

Miệng Dương Húc trong nháy mắt mở ra thành hình chữ O, bộ dáng như giữa ban ngày nhìn thấy quỷ.

Tưởng Vận Trúc cũng lộ vẻ mặt ngạc nhiên, rõ ràng bị câu nói này của Lý Phong dọa sợ.

Chỉ có Ngụy Băng Khanh không cảm thấy kinh ngạc, nàng kinh hỉ nói: "Thật sao? Trời ạ, Lý Phong ngươi thật lợi hại!"

Giờ phút này Ngụy Băng Khanh đâu còn uy nghiêm của tổng giám đốc băng sơn, ngược lại giống như một tỷ tỷ nhà hàng xóm, hồn nhiên ngây thơ.

Thực ra trong đó cũng có một phần là Ngụy Băng Khanh cố ý biểu diễn, vừa rồi Dương Húc hùng hổ dọa người làm cho nàng rất khó chịu, giờ phút này bắt được cơ hội xả giận, nàng sao lại buông tha cho Dương Húc?

Đúng lúc này. . .

"Ha ha, nực cười!" Dương Húc phát ra một tiếng cười lạnh: "Trừ mấy đệ tử của thế gia cổ võ đỉnh cấp hoặc là thiên tài trong các môn phái siêu cấp, ta thật đúng là không biết còn ai có thể bước vào cánh cửa cường giả cấp A ở tuổi 23."

"Mà xuất thân của ngươi không phải từ cổ võ thế gia, cũng không gia nhập môn phái đỉnh cấp nào, ngươi làm sao có thể là cường giả cấp A?"

Tưởng Vận Trúc đồng ý gật gật đầu.

Theo lý mà nói, có thể ở trước 30 tuổi bước vào cảnh giới Tông Sư đã được xưng là thiên tài.

Tựa như Dương Húc, hắn vô cùng có hi vọng trước năm 26 tuổi bước vào Tông Sư, chính vì nguyên nhân này mới được xem là thiên tài trăm năm có một của Dương gia.

Nếu như vào năm 23 tuổi đã bước vào Tông Sư chi cảnh, vậy chính là thiên tài trong thiên tài, loại người như vậy dù là đặt trong thế gia cổ võ đỉnh cấp cũng rất hiếm thấy.

Lý Phong xuất thân bình thường, càng không có khả năng đạt tới thành tựu như vậy, tới xác suất 1% cũng không có!

"Ngươi chưa thấy bao giờ không có nghĩa là không tồn tại, nếu như ngươi không tin, chúng ta có thể so chiêu một chút." Lý Phong nhếch miệng cười nhạt.

Dương Húc cuồng ngạo làm cho Lý Phong rất khó chịu, nếu như Dương Húc đồng ý luận bàn, hắn vừa vặn có thể sử dụng cơ hội này cho Dương Húc một chút giáo huấn.

"So chiêu? Tốt!" Dương Húc cười lạnh rồi lập tức đáp ứng.

Hắn cũng có ý đồ tương tự như Lý Phong, cũng muốn lợi dụng cơ hội này nói cho Lý Phong biết, không có thực lực mà trang bức thì kết quả sẽ bị đánh thành ngốc bức!

"Lý Phong, đừng xúc động." Ngụy Băng Khanh vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Dương Húc là thành viên của một tổ chức cường đại do nhà nước lập ra, dân không đấu lại quan, cho dù Lý Phong đánh thắng Dương Húc thì sao?

Vạn nhất về sau Dương Húc tìm cớ gây chuyện với Lý Phong thì làm sao bây giờ?

"Dương Húc, bỏ đi, chúng ta đến để chấp hành nhiệm vụ, không phải để so đấu với người khác."

Tưởng Vận Trúc cũng lên tiếng khuyên can.

Dưới cái nhìn của nàng, Lý Phong là cố ý làm Dương Húc buồn nôn, tức giận với loại người này một chút ý nghĩa cũng không có, thực lực cũng không phải là dựa vào miệng lưỡi, vừa động thủ liền lộ tẩy.

"Hô, tốt, ta nghe theo ngươi." Nói xong Dương Húc hung hăng trừng mắt lườm Lý Phong một cái.

Lý Phong tự nhiên không chút nào yếu thế trừng mắt ngược lại, ánh mắt hai người va chạm, những tia lửa vô hình bắn ra tung tóe.

"Ngụy tổng, ta hi vọng ngươi suy nghĩ thêm về kiến nghị của chúng ta." Tưởng Vận Trúc vội vàng nói sang chuyện khác, không thì Dương Húc cùng Lý Phong thật sự sẽ đấm nhau mất.

"Không cần, Lý Phong nhất định phải ở bên cạnh ta, đây là phòng tuyến cuối cùng, nếu như các ngươi không đồng ý thì mời trở về đi." Ngụy Băng Khanh có thái độ rất kiên định.

Tưởng Vận Trúc cùng Dương Húc liếc nhau, sau cùng đồng thời gật đầu đáp ứng.

Tuy rằng có thêm Lý Phong sẽ làm nhiệm vụ có một chút không chắc chắn, nhưng bọn hắn chỉ cần cẩn thận hơn thì vấn đề không lớn.

"Cảm ơn hai vị hiểu cho ta." Ngụy Băng Khanh thở phào, nói tiếp: "Ta có lời này muốn nói với Lý Phong, hai vị có thể tránh đi một chút không?"

Tưởng Vận Trúc gật gật đầu, mang theo Dương Húc ra khỏi văn phòng tổng giám đốc.

Cửa đóng lại rồi, Lý Phong nhịn không được hỏi: "Ngụy tổng, đây rốt cuộc là chuyện gì ?"

Ngụy Băng Khanh xoa xoa huyệt thái dương, cười khổ nói: "Bọn họ là người của tổ chức đặc công Long Hồn, Long Hồn thu được tình báo, có tổ chức nước khác muốn ám sát ta, cho nên phái người tới bảo hộ ta."

"Ta tuy rằng đã đồng ý cho bọn họ lưu lại, nhưng đưa ra một điều kiện tiên quyết, đó chính là ngươi nhất định phải ở bên cạnh ta."

Lý Phong hơi biến sắc: "Long Hồn? Chưa từng nghe nói a."

"Ta cũng là lần đầu nghe nói, nếu không phải Trương Hoành Mậu Trương cục trưởng tự mình mang bọn họ tới, ta cũng sẽ nghĩ là gặp phải lừa đảo." Ngụy Băng Khanh thở dài nói.

Lý Phong gật gật đầu, nếu là người do Trương Hoành Mậu mang tới, vậy phương diện thân phận hẳn không có vấn đề. .

Thế nhưng Ngụy Băng Khanh chỉ là một tổng giám đốc doanh nghiệp tư nhân, vấn đề an toàn của nàng sao lại kinh động tới cả tổ thức đặc công quốc gia, nhất là còn cố tình phái tới cường giả B + tới bảo hộ nàng!

Chẳng lẽ Ngụy Băng Khanh có thân phận nào đó mà hắn chưa biết?

Chương 177. Dì nhỏ?

Chương 140: Dì nhỏ?

"Đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ta cũng không có bí mật gì cả."

"Trước kia ta từng nghe gia gia nói, một số người sáng lập công ty tập đoàn trọng yếu, đều sẽ được quốc gia phái cao thủ tới bảo hộ, tỉ như TAB, tỉ như Hoa Tinh, Trung Uy."

"Lúc đó ta còn nghĩ đây chỉ là lời đồn không có thực, không nghĩ tới nó đúng là sự thật."

Ngụy Băng Khanh nhìn ra Lý Phong đang nghi hoặc, ngay lập tức cười khổ giải thích.

Lý Phong nhất thời bừng tỉnh đại ngộ.

TAB cũng tốt, Hoa Tinh, Trung Uy cũng được, những xí nghiệp này không chỉ góp phần rất lớn vào sự phát triển kinh tế quốc gia, ngoài ra họ còn nắm giữ quyền nói chuyện trong những ngành nghề chuyên môn của mình.

Một khi những người đứng đầu doanh nghiệp như vậy gặp chuyện ngoài ý muốn, những ảnh hưởng sau đó sẽ tạo thành phản ứng dây chuyền rất khó có thể đoán trước, thậm chí sẽ tạo thành trùng kích lớn đối với sự phát triển kinh tế quốc gia.

Vì dự phòng sự tình kiểu này phát sinh, quốc gia sẽ đặc biệt phái người tới bảo hộ.

Đây là một chuyện đôi bên cùng có lợi, quốc gia cường đại, xí nghiệp mới có tiền đề để cường đại, xí nghiệp cường đại, quốc gia mới có đủ tiềm lực phát triển!

Sức ảnh hưởng của tập đoàn Vị Lai tuy rằng không sánh bằng những bá chủ giống như TAB, nhưng cũng là tập đoàn sở hữu tư sản vượt qua 100 tỷ, chỉ bằng hệ thống Vị Lai Cloud làm cho tập

đoàn Tam Khẩu Nhật Bản cũng phải thèm nhỏ nước dãi, Long Hồn phái người đến bảo hộ Ngụy Băng Khanh cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

"Vậy bọn hắn có nói là người nào muốn gây bất lợi cho ngươi không?" Lý Phong hỏi.

"Bí mật." Ngụy Băng Khanh lần nữa cười khổ, làm người trong cuộc, nàng thậm chí ngay cả ai muốn ám sát mình cũng không thể biết được, đúng là biệt khuất.

Đồng thời loại cảm giác ở trên đầu lúc nào cũng treo một thanh lợi kiếm này, cũng khiến cho Ngụy Băng Khanh rất khó chịu.

"Yên tâm đi, có ta ở đây, không người nào có thể gây thương tổn cho ngươi được." Trong mắt Lý Phong lóe lên một đạo hàn quang.

Hắn là bảo tiêu cận thân của Ngụy Băng Khanh, vô luận là ai muốn gây thương tổn tới Ngụy Băng Khanh, đều phải hỏi nắm đấm của hắn có chịu đáp ứng hay không!

Thân thể Ngụy Băng Khanh chấn động, nụ cười khổ trên mặt chậm rãi tiêu tán, khóe miệng không kìm hãm được nhếch lên, trái tim một mực treo cao cũng chậm rãi hạ xuống.

Đúng vậy a, có Lý Phong ở bên cạnh, nàng còn có cái gì phải sợ?

"Không đúng, vì sao ta lại có loại suy nghĩ này?"

Loại phản ứng gần như bản năng này làm Ngụy Băng Khanh ở trong lòng giật mình, khuôn mặt ửng đỏ!

Dù là Dương Húc, Tưởng Vận Trúc nói muốn bảo vệ nàng, nàng cũng không có cảm giác an toàn như thế, nhưng chỉ một câu của Lý Phong cũng đủ mang tới hiệu quả, rốt cục là vì cái gì?

Là vì đã nhìn thấy quá nhiều biểu hiện thần kì của Lý Phong, hay là có nguyên nhân khác?

Trong lúc nhất thời, tổng giám đốc băng sơn bỗng thấy trái tim bối rối không thôi.

"Ngụy tổng, ta muốn nói với ngươi một chuyện. . ."

Lý Phong không biết nội tâm của tổng giám đốc băng sơn đang rung động cỡ nào, hắn muốn nhân cơ hội này nói ra chuyện cho Tô Đồng tới làm CEO của Osvili với Ngụy Băng Khanh.

"Đào góc tường của ta còn dám nói rõ ràng rành mạch như vậy?"

Ngụy Băng Khanh vừa bực mình vừa buồn cười, Tô Đồng là trợ lý của nàng, đã theo nàng hơn hai năm, nàng cũng thật sự rất thưởng thức Tô Đồng, Lý Phong bây giờ lại muốn đào Tô Đồng đi?

Trọng yếu nhất là, Lý Phong vì sao lại làm vậy, chỉ là cảm thấy năng lực Tô Đồng không tệ? Hay là bởi vì. . . Hắn cùng Tô Đồng có quan hệ không đơn giản?

Nghĩ đến cái khả năng này, nội tâm Ngụy Băng Khanh đột nhiên có chút ghen ghét.

"Hmm . ." Lý Phong cũng cảm thấy chuyện này không có ý tứ cho lắm, cho nên nhất thời có chút xấu hổ.

"Ta có thể hỏi một câu không. . . Ngươi cùng Tô Đồng rốt cục có quan hệ như thế nào?" Ngụy Băng Khanh hít sâu một hơi, toàn thân đều căng cứng cả lên.

"Bạn gái." Lý Phong suy nghĩ một chút, nói.

Tuy rằng hai người còn chưa xuyên phá tầng ngăn cách cuối cùng, nhưng hôn cũng đã hôn, sờ cũng đã sờ, Tô Đồng cũng đã nói sẽ không rời khỏi hắn, vậy hắn coi như là bạn gái a?

Thân thể Ngụy Băng Khanh chấn động, chỉ cảm thấy khí lực toàn thân đã bị rút sạch không còn chút nào!

Khó trách Lý Phong để Tô Đồng làm CEO của Osvili, khó trách!

Đúng vậy a, hai người ở cùng một văn phòng, trai thẳng gái đẹp, lại còn đều là độc thân, phát triển thành một hồi văn phòng luyến không phải rất bình thường sao?

(văn phòng luyến:yêu người cùng văn phòng, sư đồ luyến: tình

yêu đồ đệ sư phụ, tỷ đệ luyến:tình yêu tỷ đệ, kiểu kiểu thế)

Thế nhưng bọn họ đã thành người yêu rồi, vậy nàng phải làm sao bây giờ?

"Tốt, ta đồng ý, mặt khác, ta cũng muốn mua cổ phần." Ngụy Băng Khanh đè xuống tâm tình nặng nề của mình, trầm giọng nói.

"Mua cổ phần?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, hơi kinh ngạc.

"Đúng, lấy danh nghĩa cá nhân để mua, ngươi đừng vội cự tuyệt, ta chỉ cần 10% cổ phần là được rồi."

"Mặt khác, ta có thể giúp ngươi giải quyết rất nhiều vấn đề , ví dụ như chứng nhận an toàn phòng cháy chữa cháy, giấy phép buôn bán, chứng nhận hàng nội địa chất lượng cao ,...."

"Ở bên khu Đại Thương đó ngươi không có chút gốc rễ nào, nếu như có người thù ghét thì rất dễ dàng dùng những phương diện này làm khó ngươi, có ta giúp đỡ thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều."

Giờ khắc này Ngụy Băng Khanh đã khôi phục lại thành tổng giám đốc băng sơn đầy tài năng, không còn chút bộ dáng của tỷ tỷ nhà hàng xóm như lúc nãy.

Lý Phong lại không cảm thấy có gì không thích hợp, đây cũng là một loại đàm phán thương nghiệp, thái độ tự nhiên phải chuyển biến một chút.

"Tốt, 10% cổ phần, 20 triệu." Lý Phong đơn giản tính toán một chút, cho ra một con số.

"Như vậy có phải về sau ngươi sẽ ăn thiệt thòi lớn không?" Lông mày Ngụy Băng Khanh nhíu lại, hơi kinh ngạc.

"Nếu như dựa theo tình huống phát triển tương lai của Osvili, xác thực rất thiệt thòi, nhưng trước mắt nó đúng là chỉ đáng với số tiền này." Lý Phong cười nói.

Trước mắt Osvili chỉ có một chỗ sản xuất mua lại từ Ích Tân,

hắn tiêu 200 triệu mua lấy, dựa theo tính toán thì 10% vừa vặn là 20 triệu.

Ngụy Băng Khanh không phải người ngoài, còn có thể mang đến cho hắn không ít trợ giúp, 20 triệu thì lấy 20 triệu a, dù sao Lý Phong trọng kiến Osvili có mục đích chính là trả thù Tô gia Hoa Thành, kiếm tiền chỉ là thuận tiện.

Ngụy Băng Khanh lộ vẻ mặt cổ quái, sau một lúc lâu gật đầu nói: "Tốt, đợi chút nữa ta sẽ chuyển tiền tới tài khoản của ngươi, được rồi. . . Ngươi đi gọi Tô Đồng đến đây, ta có mấy lời muốn nói với nàng."

"Được."

Lý Phong đi ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, liền thấy Dương Húc, Tưởng Vận Trúc giống như hai bảo tiêu đứng ở hai bên cánh cửa.

"Hừ!"

Thấy Lý Phong đi ra, Dương Húc lập tức lạnh hừ một tiếng, đồng thời hung hăng trừng mắt lườm Lý Phong.

Lý Phong ở trong lòng thầm cười lạnh, đồng dạng không cam lòng yếu thế trừng mắt ngược lại.

Nhất thời, một chuỗi tia lửa vô hình bắn ra bốn phía!

"Dương Húc!" Tưởng Vận Trúc lo lắng hai người sẽ phát sinh xung đột, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

"Hừ!" Dương Húc lại hừ lạnh một tiếng, không cam tâm nghiêng đầu đi.

"Xì." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, trở lại văn phòng trợ lý.

Rất nhanh, nhận được tin tức nên Tô Đồng liền đi tới văn phòng tổng giám đốc, nhìn thấy Tưởng Vận Trúc, Dương Húc nàng cũng hơi kinh ngạc nhưng không nói gì, gật đầu ra hiệu với hai người một chút, rồi gõ mở cửa phòng.

Trong nháy mắt nhìn thấy Tô Đồng, hai mắt Dương Húc sáng lên, âm thầm nói một câu: "Lần này đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ cứ tưởng rất nhàm chán vậy mà không ngờ gặp được hai mỹ nữ cực phẩm như vậy, thật sự là chuyện tốt a, đã để ta gặp phải, thì phải nghĩ biện pháp đưa cả hai nàng lên giường mới được. . ."

Lúc này Tưởng Vận Trúc quay đầu liếc hắn một cái, Dương Húc vội vàng tỏ ra nghiêm túc, trong lòng lại thầm nghĩ: "Mặc kệ là Ngụy Băng Khanh xinh đẹp cỡ nào, Tưởng Vận Trúc mới là mục tiêu hàng đầu của ta, ngàn vạn lần không thể bị nàng phát hiện."

Dương gia chỉ là một thế gia cổ võ loại nhỏ, mà Tưởng gia là thế gia cổ võ đứng hàng thượng cấp, đã gần với tứ đại thế gia đỉnh cấp.

So sánh với Tưởng gia đứng sau lưng Tưởng Vận Trúc, vẻ đẹp của Ngụy Băng Khanh đã không còn quá trọng yếu.

Đúng lúc này, Lý Phong đẩy cửa văn phòng trợ lý bước ra ngoài, hắn cầm một ly cà phê đứng tại cửa sổ trước hành lang, thỉnh thoảng uống một ngụm, giãn gân cốt một cái, thoạt nhìn như là buông lỏng sau khi làm việc.

Vừa so sánh, Tưởng Vận Trúc, Dương Húc đứng ở cửa cứ như là cấp dưới của hắn, làm cho trong lòng hai người thầm hận không thôi.

"Đinh "

Đột nhiên, cửa thang máy mở ra, một người mặc đồng phục cảnh sát bước ra từ thang máy.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái: "Cô nàng cuồng bạo lực? Nàng tới nơi này làm gì?"

Ngay tại thời điểm Lý Phong nghi hoặc, Tưởng Mộng Dao nhìn thấy Tưởng Vận Trúc, lập tức giống như đứa trẻ nhìn thấy người lớn nhà mình nhào vào trong ngực Tưởng Vận Trúc. .

"Dì nhỏ, ta cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi!"

Lý Phong: "? ? ?"

Chương 178. Tổ truyền tổ hợp gien

Chương 141: Tổ truyền tổ hợp gien

Tưởng Vận Trúc là dì nhỏ của Tưởng Mộng Dao? Có lầm không, nhìn qua các nàng rõ ràng là tỷ muội có được không? !

Mà hai người đều họ Tưởng, vậy dù Tưởng Vận Trúc là trưởng bối của Tưởng Mộng Dao, thì cũng phải là tiểu cô mới đúng chứ?

Tưởng Vận Trúc cưng chiều sờ đầu Tưởng Mộng Dao: "Tiểu nha đầu này, làm sao lại tìm ta?"

"Hì hì, ngươi đoán đi." Tưởng Mộng Dao dụi đầu vào trong ngực Tưởng Vận Trúc, tựa như heo con tìm sữa, rất có loại ý tứ ngây thơ đáng yêu.

Lý Phong thiếu chút nữa thì rớt cả cằm xuống.

Đây là cô nàng bạo lực một lời không hợp liền đánh nhau sao?

Có điều hắn cũng có chút hâm mộ Tưởng Mộng Dao, có thể không kiêng nể gì cả dúi mặt vào ngực Tưởng Vận Trúc như vậy, làm cặp ngực 36D không ngừng biến thành đủ loại hình thù kì quái, hâm mộ a ~

"Trương Hoành Mậu nói cho ngươi biết sao?" Tưởng Vận Trúc lộ vẻ mặt ửng đỏ nhìn Lý Phong một cái, tiếp theo đẩy Tưởng Mộng Dao ra khỏi ngực mình.

Người biết được hành tung của nàng ngoại trừ lãnh đạo trực tiếp bên Long Hồn ra, cũng chỉ còn Trương Hoành Mậu, lãnh đạo chắc chắn sẽ không cố ý nói cho Tưởng Mộng Dao biết, vậy cũng chỉ còn còn Trương Hoành Mậu.

"Dì nhỏ thật thông minh, vừa đoán liền trúng." Tưởng Mộng Dao vỗ mông ngựa một cái, tiếp theo đưa mắt nhìn Dương Húc: "Dì

nhỏ, vị soái ca này là đồng sự của ngươi sao?"

"Xin chào, ta tên Dương Húc, là đồng sự của Vận Trú." Trong mắt Dương Húc có tinh quang lóe lên, đưa tay ra nói.

Hắn đã sớm biết Tưởng Vận Trúc có một cháu gái rất xinh đẹp, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền.

Ngô. . . Tính cả Tưởng Mộng Dao, vậy trong vòng một ngày này hắn đã gặp ba em mỹ nữ cực phẩm, vận đào hoa như vậy có ai so sánh được?

Tưởng Mộng Dao nhẹ nhàng nắm tay hắn, hiếu kỳ nói: "Vậy ngươi khẳng định cũng rất giỏi đánh nhau đúng không?"

"Ừm. . . Vậy phải xem là so với ai." Dương Húc cười một tiếng, nhìn Lý Phong nơi xa: "Nếu là so sánh với gia hỏa đằng kia, ta chấp một tay cũng có thể đánh ba mươi tên."

Vừa rồi Lý Phong nói một tay có thể đánh hai mươi tên như hắn, vậy hắn cứ thêm mười cái nữa!

Vừa có thể trang bức trước mặt mỹ nữ, vừa có thể cà khịa Lý Phong, hắn quả nhiên là một thiên tài!

"Gia hỏa kia?" Tưởng Mộng Dao nghi hoặc quay đầu nhìn qua, lúc này mới nhìn thấy Lý Phong, ngay sau đó nàng lộ sắc mặt khó coi nói: "Lý Phong? !"

"Mộng Dao, ngươi biết Lý Phong?" Tưởng Vận Trúc đầu tiên là giật mình, tiếp theo mới nghĩ đến khi Lý Phong hạ gục Tôn Siêu Tưởng Mộng Dao cũng ở bên cạnh.

Bất quá nghe ngữ khí của Tưởng Mộng Dao, nàng cùng Lý Phong hình như không hợp nhau lắm? Rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Dương Húc hơi biến sắc, vừa rồi hắn còn cảm thấy vận đào hoa của mình bùng nổ tới mức thiên hạ vô địch, lúc này mới phát hiện Lý Phong mới là người có vận đào hoa lớn nhất!

Lý Phong có thể gặp mặt Ngụy Băng Khanh, Tô Đồng mỗi ngày a!

Hơn nữa nhìn qua biểu hiện của Tưởng Mộng Dao, nàng cùng Lý Phong khẳng định cũng từng phát sinh chuyện gì đó!

Dương Húc càng nhìn Lý Phong càng khó chịu: "Nhất định phải tìm một cơ hội hung hăng chà đạp hắn một trận! Mẹ nó chứ!"

"Hứ, người nào biết hắn a." Tưởng Mộng Dao khinh thường trợn mắt lên một cái.

Sắc mặt Tưởng Mộng Trúc cùng Dương Húc nhất thời biến thành quái dị, vẻ mặt này giọng điệu này, rõ ràng là càng che càng lộ có được không? !

"Mấy ngày trước ngươi còn gọi ta là lão công, hôm nay liền nói không biết, Tưởng Mộng Dao, tim ngươi thật là ác độc a!"

Lý Phong che ngực, vẻ mặt tràn ngập đau lòng thương tâm.

Tưởng Vận Trúc: "? ? ?"

Dương Húc: "? ? ?"

Tưởng Mộng Dao gọi Lý Phong là lão công? Con mẹ nó tình huống như thế nào?

"Lý Phong, ngươi. . . Ngươi vô sỉ!" Tưởng Mộng Dao nhất thời nổi giận không thôi.

Ngày đó đánh cược thất bại gọi Lý Phong một tiếng lão công làm Tưởng Mộng Dao phiền muộn đến mức thổ huyết, hai ngày nay thật vất vả mới hầu như quên mất chuyện này, kết quả Lý Phong lại nhắc tới.

Thằng chó này!

"Mộng Dao, ngươi thật quá phận a? Là ngươi chủ động gọi ta là lão công, ta cũng đâu phải ép buộc ngươi."

Nói xong Lý Phong uống một ly cà phê, ra vẻ cố gắng bình tĩnh lại.

"Phi! Người nào chủ động gọi ngươi là lão công a, rõ ràng là hai

ta đánh cược, ta thua mới bị bất đắc dĩ phải gọi."

Tưởng Mộng Dao tức giận đến mức cặp núi trước ngực phập phồng nhảy loạn, khiến Lý Phong phải nóng mặt tim đập nhanh.

"Đánh cược?" Sắc mặt Tưởng Vận Trúc trong nháy mắt biến thành quái dị: "Vì sao lại cùng hắn đánh cược?"

Dương Húc thầm thở phào, hóa ra là Tưởng Mộng Dao đánh cược thua mới gọi Lý Phong là lão công, kết quả này hắn còn có thể chịu được.

"Chính là. . ." Tưởng Mộng Dao ngay sau đó liền giảng thuật một lần sự tình ở nhà Ngụy gia.

"Ngươi muốn học cận chiến từ hắn?"

Sắc mặt Dương Húc lúc này còn quái dị gấp đôi Tưởng Mộng Trúc.

Tưởng gia đời này vậy mà còn phải học cận chiến từ người khác, con mẹ nó chuyện này có phải đùa giỡn hay không đây? !

"Tỷ tỷ ta không cho nàng tập võ, cho nên không có người nào chịu dạy nàng."

Tưởng Vận Trúc nhìn ra nghi hoặc của Dương Húc, không khỏi giải thích một câu.

"Đúng a, mẹ ta quản quá nghiêm."

Tưởng Mộng Dao cong lên bờ môi đỏ, xem ra vô cùng bất mãn.

"Như vậy a. . ." Dương Húcsờ cằm, thử thăm dò: "Vậy ta dạy nàng mấy chiêu không có vấn đề gì chứ?"

"Cái này. . ." Khuôn mặt Tưởng Vận Trúc lộ vẻ khó xử.

"Dì nhỏ, mở một mắt nhắm một mắt cho ta lần này đi, không cho mẹ ta biết là được rồi mà?"

Tưởng Mộng Dao vung vẩy cánh tay Tưởng Vận Trúc, làm nũng

một câu.

"Dạy nàng cận chiến thì được, nhưng không được dạy nàng công pháp cao thâm."

Tưởng Vận Trúc bất đắc dĩ cười một tiếng, cưng chiều sờ sờ đầu Tưởng Mộng Dao ra.

"A! Quá tuyệt! Ta đã biết dì nhỏ hiểu rõ ta nhất, yêu chết ngươi rồi ~ "

Tưởng Mộng Dao thơm chụt một cái vào má Tưởng Vận Trúc, tiếp theo nhìn về phía Dương Húc hỏi: "Đợi ngươi dạy ta xong ta có thể đánh bại Lý Phong không?"

Nguyện vọng lớn nhất hiện giờ của nàng chính là đòi lại danh dự từ Lý Phong, tốt nhất là có thể đánh Lý Phong một trận tơi bời!

"Đương nhiên có thể." Dương Húc cười ngạo nghễ: "Ta có một bản kỹ pháp tổ truyền, ngươi học tập theo đó, không tới nửa năm là có thể đánh cho hắn răng rơi đầy đất."

"Thật sao?" Tưởng Mộng Dao hưng phấn đến mức thiếu chút nữa nhảy cẫng lên!

Tuy rằng thời gian nửa năm hơi dài một tí, nhưng chỉ cần có thể đánh bại Lý Phong, nàng có thể đợi!

"Haha ~ "

Không chờ Dương Húc trả lời, Lý Phong liền cười ra tiếng.

"Ngươi cười cái gì?" Dương Húc nhíu mày, sắc mặt âm trầm.

"Đến cả ngươi còn không phải là đối thủ của ta, làm sao dám nói dạy người khác đánh bại ta được?" Lý Phong lộ vẻ mặt đùa cợt: "Tưởng Mộng Dao, ta mặc dù không có kỹ pháp tổ truyền, nhưng lại có một bộ tổ hợp gene tổ truyền, nếu như ngươi muốn học ta có thể dạy ngươi."

Nói xong Lý Phong cũng không đợi bọn hắn làm ra phản ứng, quay người vào trong văn phòng.

"Tổ hợp gene tổ truyền, đó là cái gì?" Tưởng Mộng Dao phát mộng.

Tưởng Vận Trúc cũng cau mày, không hiểu câu nói này đến cùng là có nghĩa gì.

Chỉ có Dương Húc nghe hiểu hàm nghĩa bên trong, nhưng hắn có thể giải thích sao, một khi giải thích hắn chẳng phải sẽ thành hư yêu vương?

"Con mẹ nó, tên Lý Phong đáng chết này, đừng để lão tử tìm được cơ hội, nếu không phải ta sẽ đánh nổ đầu ngươi!" Dương Húc âm thầm quyết tâm.

Tai một quán cà phê đối diện trụ sở tập đoàn Vị Lai, giờ phút này, một nam tử trung niên mặc áo hoa, quần bãi biển, chân đạp dép lào đang ngồi cạnh cửa sổ uống cà phê.

Dưới cặp kính đen che khuất hơn nửa bên mặt, một đôi mắt tam giác đang theo dõi cửa chính, chú ý từng người đi ra từ đó. .

"Tổng giám đốc tập đoàn Vị Lai Ngụy Băng Khanh a. . . Nghe nói là một đại mỹ nhân, chỉ tiếc. . . Không còn sống được bao lâu nữa!"

Nam tử trung niên âm thầm nói một câu.

(tổ hợp gene:cái này sau khi tra và hỏi thì hình như là chỉ chuyện XXX nam nữ, hư yêu vương hình như nghĩa là kẻ làm hư trẻ em hay gì đó, xin lỗi mọi người vì năng lực em có hạn @@)

Chương 179. Bảo tiêu cảnh giới tối cao

Chương 142: Bảo tiêu cảnh giới tối cao

Sau khi hết giờ làm buổi chiều, Ngụy Băng Khanh liền dẫn Tô Đồng đi vào một tiệm cơm tây nổi tiếng bậc nhất thành phố Minh Châu để ăn cơm.

Đã không cách nào ngăn cản Tô Đồng từ chức, Ngụy Băng Khanh liền dự định cùng Tô Đồng ăn bữa cơm chia tay với thân phận bằng hữu.

Ba người Lý Phong, Dương Húc, Tưởng Vận Trúc tự nhiên là muốn đi theo, làm Lý Phong có chút khó chịu là, cô nàng bạo lực Tưởng Mộng Dao vậy mà cũng theo tới, quan trọng là Tưởng Vận Trúc còn ngầm đồng ý!

Lúc đó Ngụy Băng Khanh vì để Lý Phong đi theo bên cạnh mà phải phí không ít miệng lưỡi, hiện tại thì hay rồi, Tưởng Mộng Dao nói muốn đi qua, Tưởng Vận Trúc, Dương Húc liền thành người câm.

Có cần phải thể hiện rõ ràng tiêu chuẩn kép như vậy không? Khinh thường Lý Phong hắn? Con mẹ nó!

Nếu không phải Ngụy Băng Khanh cũng biểu thị đồng ý, Lý Phong đã trực tiếp ra tay đánh hai người này một trận!

Đi vào nhà hàng rồi, Ngụy Băng Khanh chọn một vị trí cạnh cửa sổ muốn ngồi xuống.

"Ngụy tổng, ngươi không thể ngồi nơi này." Dương Húc tiến lên một bước, ngăn cản Ngụy Băng Khanh.

"Vì sao?" Ngụy Băng Khanh nhíu mày.

Tô Đồng, Tưởng Mộng Dao cũng nhìn Dương Húc, không hiểu vì

sao hắn không cho Ngụy Băng Khanh ngồi ở nơi đây.

"Các ngươi hình như đều cảm thấy rất nghi hoặc?" Dương Húc đảo mắt nhìn qua ba nữ nhân, mỉm cười hỏi.

Ba nàng cùng nhau gật đầu.

Dương Húc bật cười lớn một tiếng, đi đến bên cửa sổ, chỉ vào tòa nhà cao ốc đối diện nói: "Rất đơn giản, ngồi ở chỗ này quá nguy hiểm."

"Các ngươi nhìn đi, từ nơi này liếc một cái liền có thể nhìn thấy cao ốc đối diện, nếu có người nấp trên sân thượng của tòa nhà đối diện cầm một khẩu súng bắn tỉa xạ kích tới bên này, các ngươi nói xem sẽ có hậu quả thế nào?"

Thân thể Ngụy Băng Khanh chấn động, trên mặt hiện ra thần sắc nghĩ mà sợ.

Tô Đồng kinh ngạc nhìn Dương Húc, sau một lúc lâu mới bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu.

Tưởng Mộng Dao thì hai mắt sáng lên, ánh mắt nhìn về phía Dương Húc nhiều thêm mấy phần sùng bái: "Oa nga, Dương ca không hổ là nhân sĩ chuyên nghiệp, năng lực bảo an xác thực ưu tú, không giống như một số kẻ nghiệp dư nào đó . . Chậc chậc, một chút ý kiến mang tính kiến thiết cũng không có."

Khi đang nói chuyện Tưởng Mộng Dao còn khinh bỉ liếc nhìn Lý Phong một cái.

"Không có gì, đây chỉ là phản ứng theo bản năng của ta mà thôi."

Dương Húc đắc ý nhìn Lý Phong một cái, chậm rãi nói.

Có thể vững vàng đè ép Lý Phong xuống trước mặt bốn em gái xinh đẹp như hoa, cảm giác này. . . Thoải mái!

"A." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, đùa cợt nói: "Chẳng lẽ ngươi không chú ý tới, ta vẫn luôn đứng tại bên tay phải Ngụy tổng sao? Nếu như lúc này có viên đạn phá cửa sổ mà vào, sẽ chỉ bắn vào trên người của ta!"

"Nếu như ai cũng giống như ngươi, chỉ lo khoe khoang trước mặt nữ nhân mà không lo nhiệm vụ, hơn nữa lầu đối diện lại vừa vặn đúng là có bắn tỉa mai phục, vậy thì cố chủ đã sớm bị tên bắn tỉa nã cho bể đầu rồi!"

"Dùng thân thể thay cố chủ đỡ đạn, đây mới là cảnh giới tối cao của bảo tiêu!"

Nghe thấy lời ấy, mọi người mới phát hiện Lý Phong xác thực vẫn luôn đứng ở bên tay phải của Ngụy Băng Khanh, từ khi Ngụy Băng Khanh vừa mới muốn đi qua ngồi xuống, Lý Phong đã một tấc cũng không rời, một mực che giữa Ngụy Băng Khanh cùng cửa sổ!

Nói cách khác, Lý Phong đã sớm chú ý tới chuyện này?

Trong lúc nhất thời, Tưởng Mộng Dao vốn đang sùng bái Dương Húc bỗng ngơ ngác đứng ở tại chỗ, mà Tô Đồng, Ngụy Băng Khanh thì trong mắt có tinh quang đại phóng, thần thái chấn động!

Dù là Tưởng Vận Trúc, cũng nhịn không được kinh ngạc nhìn Lý Phong một cái.

Còn Dương Húc, gương mặt tuấn tú sớm đã đỏ lên giống như con gà chọi!

Trùng hợp, cái này nhất định là trùng hợp! Lý Phong khẳng định là sau khi hắn mở miệng nhắc nhở mới nhất thời nói như vậy!

Hắn mới là nhân sĩ chuyên nghiệp, Lý Phong chỉ là một bảo tiêu cùi bắp mà thôi, làm sao có thể so sánh được với hắn!

"Tốt, nếu Dương tiên sinh đã cho ra kiến nghị, vậy ta sẽ đổi chỗ ngồi."

Ngụy Băng Khanh sợ Lý Phong nói tiếp thì Dương Húc sẽ thẹn quá hoá giận, tạo thành xung đột không cần thiết.

Lý Phong gật gật đầu, vẫn như cũ đi theo bên tay phải của Ngụy Băng Khanh.

Dương Húc lạnh lùng hừ một tiếng, lộ vẻ mặt âm trầm theo sau.

Ngụy Băng Khanh tìm được một nơi hẻo lánh ngồi xuống, sau đó nói: "Ta cùng Tô Đồng ngồi ở đây, các ngươi đi sang bàn bên đi."

Nếu đã là cơm chia tay, nàng khẳng định có nhiều lời muốn tâm sự riêng với Tô Đồng, để người khác ngồi cùng bên này khẳng định không tiện lắm.

Tưởng Vận Trúc gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, mang theo Dương Húc, Tưởng Mộng Dao ngồi ở bàn bên cạnh.

"Vậy ta thì sao?" Lý Phong sờ mũi một cái, hắn cũng không phải ngoại nhân a?

"Ngươi cũng ngồi ở bàn kia." Ngụy Băng Khanh lườm hắn một cái.

"Tốt tốt tốt, ta ngồi bàn kia." Lý Phong lắc đầu than thở đi đến bàn bên, đặt mông ngồi ở bên cạnh Dương Húc.

Thấy Lý Phong ăn quả đắng, Tô Đồng ngồi ở kia che miệng cười trộm.

"Hừ!" Dương Húc lạnh lùng hừ một tiếng, có chút khó chịu khi Lý Phong ngồi bên cạnh mình.

"Hừ cái gì mà hừ, tưởng ta thích ngồi cạnh ngươi lắm à." Lý Phong trợn mắt một cái.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ, vì sao Dương Húc từ đầu đến cuối nhất định phải đối nghịch với hắn, cứ như thể hắn thiếu nợ Dương Húc mấy triệu vậy!

"Lý Phong, ngươi muốn đánh nhau đúng không?" Dương Húc trợn hai mắt lên, tức giận nói.

Vừa rồi mới mất mặt mở trước mặt tứ nữ làm cho Dương Húc càng thêm khó chịu với Lý Phong, hắn thật sự rất muốn đè Lý Phong xuống đất hung hăng đấm một trận!

"Tùy thời phụng bồi." Lý Phong nhún nhún vai, trên trán như viết mấy chữ:Ngon bơi dzô kiếm sẹo.

"Tốt, chúng ta ra ngoài đánh!"

Nói xong Dương Húc liền muốn đứng dậy đi ra ngoài.

"Oa nga, có đánh nhau kìa, thật vui vẻ!"

Tưởng Mộng Dao hoàn toàn là chỉ sợ thiên hạ không loạn, vỗ tay nói.

"Dương Húc, ngồi xuống cho ta!" Tưởng Vận Trúc đầu tiên là quát bảo Dương Húc ngưng lại, sau đó lại nói với Lý Phong: "Lý Phong, ngươi căn bản không biết mình sắp phải đối mặt địch nhân thế nào đâu, chỉ có ta cùng Dương Húc mới có năng lực bảo vệ tốt Ngụy tổng."

"Nếu như ngươi thật tâm cân nhắc cho Ngụy tổng, xin hãy giữ yên lặng, được không?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, giống như cười mà không phải cười gật gật đầu.

Người Long Hồn đều là những kẻ mắt cao hơn trán thế này sao? Có chút ý tứ!

Lời nói của Tưởng Vận Trúc có hiệu quả, Dương Húc một lần nữa ngồi trở lại chỗ ngồi, về sau quả nhiên không cố ý nhằm vào Lý Phong nữa, mà lấy ra tất cả vốn liếng đi nịnh nọt Tưởng Vận Trúc cùng Tưởng Mộng Dao.

Bí sự cổ kim, câu chuyện đùa khôi hài, một cái tiếp một cái phát ra từ miệng Dương Húc, chọc cho hai nữ thỉnh thoảng lại che miệng yêu kiều cười.

Lý Phong tựa như một người ngoài, không có người nào nói chuyện với hắn.

Bất quá Lý Phong cũng không thèm để ý, như vậy cũng tốt, hắn cũng vui vẻ vì được yên lặng.

Chỉ bất quá Tưởng Mộng Dao thỉnh thoảng sẽ dùng khóe mắt nhìn lén Lý Phong, còn ở trong nội tâm nàng suy nghĩ cái gì, cũng chỉ có mình nàng mới rõ ràng.

Một bên khác, Tô Đồng mới đầu còn có chút câu nệ, dù sao Ngụy Băng Khanh cũng từng là lão bản của nàng, nhưng theo thời gian trôi qua, nàng bị sự chân thành tha thiết của Ngụy Băng Khanh hạ gục, rất nhanh liền giống như bạn thân trò chuyện với Ngụy Băng Khanh.

Ngay tại thời điểm bữa tiệc sắp kết thúc, một người nam nhân trung niên mặc áo hoa, chân đạp dép lào, bộ dáng lôi thôi lếch thếch, rất là nhếch nhác đi vào nhà ăn.

Quản lý nhà hàng đầu tiên là sững sờ, tiếp theo nghênh đón: "Tiên sinh ngài khỏe chứ, nhà hàng chúng ta là nhà hàng cao cấp, vì thế có yêu cầu nhất định với cách ăn mặc của khách hàng, cho nên ngươi không thể. . ."

"Lăn!"

Trung niên nam tử lạnh lùng trợn mắt lườm quản lý nhà hàng một cái.

Đây là một đôi mắt âm lãnh, tàn khốc, không có chút tính người nào!

Trong chớp nhoáng này, quản lý nhà hàng liền cảm thấy mình giống bị một con rắn độc để mắt tới, cả người lạnh run, cảm giác sợ hãi giống như thủy triều vọt tới! !

Đợi tới khi hắn lấy lại tinh thần mới phát hiện sau lưng đã bị ướt đẫm mồ hôi!

Mà người đàn ông trung niên sớm đã đi vào bên trong nhà ăn !

Chương 180. Biết người biết mặt không biết lòng

Chương 143: Biết người biết mặt không biết lòng

"Dương Húc, ngươi có phải là có ý tứ với dì của ta đúng không?"

Sau một buổi tiếp xúc, Tưởng Mộng Dao dù vô tâm đến mấy cũng nhìn ra Dương Húc có ý tứ muốn theo đuổi Tưởng Vận Trúc.

Từ góc nhìn của nàng, nam nhân trên đời này chẳng kẻ nào xứng với dì nhỏ, dì nhỏ là đại mỹ nữ xinh đẹp vô song, gia thế lại tốt, nhưng dì cũng không thể cả một đời không kết hôn a?

Nàng cảm thấy Dương Húc này khá ổn, bề ngoài không tệ, ăn nói có duyên, mặc dù làm người hơi kiêu ngạo một chút, nhưng cái này cũng nói lên Dương Húc phải ưu tú mới kiêu ngạo được a.

Cho nên nàng muốn giúp dì kiểm tra một chút, nếu như Dương Húc qua được cửa này của nàng, nàng có thể cân nhắc để Dương Húc theo đuổi dì.

Khuôn mặt Tưởng Vận Trúc đỏ lên, vụng trộm nhéo hông Tưởng Mộng Dao một cái: "Mộng Dao, ngươi nói linh tinh cái gì vậy."

Thấy thế, Dương Húc lập tức vui vẻ!

Tưởng Vận Trúc đỏ mặt, điều này nói lên cái gì? Ít nhất là nàng cũng có thiện cảm với mình!

"Hừ, không uổng công ta một mực nịnh nọt Tưởng Vận Trúc lâu như vậy, quả nhiên có hiệu quả!"

"Chỉ cần ta cố gắng thêm một chút, một ngày nào đó có thể đè Tưởng Vận Trúc xuống giường, đến lúc đó. . . Hắc hắc."

Giờ khắc này, trong đầu Dương Húc đã hiện ra rất nhiều hình ảnh trẻ con không nên xem giữa mình và Tưởng Vận Trúc.

"Vận Trúc là tình nhân trong mộng của rất nhiều thành viên trong nhóm chúng ta, ta. . . Ta cũng không ngoại lệ."

Dương Húc ngượng ngùng cười một tiếng, nói xong hắn lại vụng trộm nhìn Tưởng Vận Trúc một cái, bộ dáng kia hiển nhiên là của một tiểu nam sinh đang trong mối tình đầu.

Tưởng Mộng Dao không kìm được gật gật đầu, Dương Húc mặc dù tính cách kiêu ngạo, nhưng về phương diện tình cảm vẫn rất đơn thuần, đến cả phương thức biểu đạt cũng bẽn lẽn như thế, không tệ.

Khuôn mặt Tưởng Vận Trúc càng đỏ thêm mấy phần, gắt giọng: "Dương Húc, Mộng Dao nói linh tinh thì thôi, ngươi cũng hùa theo nàng sao?"

Nàng cùng Dương Húc đã hợp tác một năm, tuy rằng lớn thời gian đều là chấp hành nhiệm vụ, nhưng tiếp xúc lâu như vậy nàng xác thực có một chút thiện cảm với Dương Húc.

Chỉ là Dương Húc quá cuồng ngạo, nếu như hắn có thể bỏ tật xấu này, chắc nàng không chỉ đơn giản là có một chút hảo cảm như vậy.

"Tốt tốt tốt, ta không nói, không nói nữa." Dương Húc tựa như sợ Tưởng Vận Trúc tức giận, liên tục khoát tay.

Lý Phong ở một bên nghe mà khóe miệng giật giật, sắc mặt nhất thời biến thành quái dị.

Con mẹ nó, người anh em này đúng là nhân tài a! Nội tâm xấu xa như vậy, lại có thể biểu hiện y như tiểu nam sinh, cái này cần phải lái qua bao nhiêu xe mới có thể luyện đến loại trình độ này?

Khi Tưởng Mộng Dao đưa ra vấn đề, Lý Phong đã dùng Đọc Tâm Thuật với Dương Húc, suy nghĩ chân thật trong lòng Dương Húc đã bị Lý Phong xem thấu!

Có điều hắn cùng Tưởng Vận Trúc thậm chí còn không phải bằng hữu, cho nên cũng lười nhắc nhở nàng, huống hồ cho dù hắn hảo tâm nhắc nhở cũng vô dụng, ngược lại sẽ bị người ta coi là nói xấu gièm pha.

Có một số chuyện không trải qua thì vĩnh viễn không phát hiện được sự thật tàn khốc, nữ nhân, chỉ có gặp phải kẻ đồi bại mới trưởng thành được a. . .

"Người nào nói linh tinh chứ, ta đang giúp dì mà." Tưởng Mộng Dao ôm lấy cánh tay Tưởng Vận Trúc, tiếp tục hỏi: "Vậy nếu ta bảo ngươi chấm điểm cho dì nhỏ, ta còn có cả Ngụy tổng, Tô Đồng, vậy ngươi định chấm thế nào?"

Nghe thấy lời ấy, Tưởng Vận Trúc lập tức ngậm miệng lại, nàng cũng rất muốn biết mình ở trong nội tâm Dương Húc được đánh giá thế nào.

"Cái này. . ."

Dương Húc lộ vẻ mặt khó xử, tâm lý lại thầm nghĩ chuyện bẩn thỉu: "Chấm mấy điểm? Cho thì 100 điểm, không cho thì 0 điểm a, cái này còn không phải đơn giản sao?"

(cho chịch thì 100 điểm, không cho chịch thì 0 điểm @@)

Nghĩ tới đây, trong đầu Dương Húc liền hiện ra hình ảnh một mình hắn đại chiến tứ nữ.

Lý Phong vốn đang là bộ dáng xem kịch hay, khi "nhìn" thấy cảnh này lập tức sắc mặt thay đổi.

Con mẹ nó ngươi cuồng dâm sinh hoang tưởng với Tưởng Vận Trúc thì cũng thôi đi, còn dám đánh chủ ý lên người Ngụy Băng Khanh, Tô Đồng? Muốn chết sao!

"Dương Húc, ngươi có phải là muốn dùng một câu chuyện xưa để trả lời vấn đề này không?" Lý Phong dừng lại Đọc Tâm Thuật, ra vẻ nghiền ngẫm hỏi.

"Chuyện xưa gì?" Dương Húc đang lo không biết nên trả lời như thế nào, ngay sau đó liền thuận nước đẩy thuyền nói.

Tưởng Mộng Dao, Tưởng Vận Trúc cũng tò mò nhìn về phía Lý Phong, không biết hắn đang nghĩ tới chuyện xưa gì.

Lý Phong hắng giọng, lại uống một ngụm nước chanh, lúc này

mới chậm rãi nói: "Trong thời điểm Xích Bích chi chiến, Đông Ngô khan hiếm lương thực, Chu Du lệnh cho Lỗ Túc chuẩn bị lương thực trước chiến tranh."

Tưởng Mộng Dao: "? ? ?"

Tưởng Vận Trúc: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Các nàng đang muốn nghe chuyện chấm điểm cho tứ nữ a, làm sao lại kéo sang trận đánh Xích Bích rồi, tư duy nhảy vọt xa như vậy sao? !

Dương Húc lại đột nhiên thay đổi sắc mặt, bởi vì hắn đã nghe chuyện xưa này!

"Lỗ Túc không dám thất lễ, chờ lương thực gom góp hoàn tất, lúc này mới hỏi Chu Du, 'Đại Đô Đốc, ta muốn hỏi một chút, trận chiến này chúng ta có mấy phần thắng?' ."

"Chu Du liếc nhìn Lỗ Túc một cái, nói ra, 'Cho thì 100 phần, không cho thì 0 phần' ."

Lý Phong vừa mới nói xong, Tưởng Mộng Dao nhất thời đỏ bừng mặt: "Phi, vô sỉ!"

"Hạ lưu!" Tưởng Vận Trúc cũng lộ vẻ mặt xấu hổ giận dữ mắng.

Các nàng dù là không biết rõ chuyện nam nữ, cũng không có khả năng không biết có cho hay không là ý tứ gì.

Lý Phong vậy mà ở trước mặt mọi người nói ra lời nói xấu như vậy, quả thực là hạ lưu tới cùng cực!

"Vô sỉ sao? Ta cũng cảm thấy nghĩ như vậy rất vô sỉ." Lý Phong nhún nhún vai, lộ vẻ mặt vô tội nói: "Thế nhưng đây là suy nghĩ chân thật trong nội tâm Dương Húc a, ngươi nói xem đúng không, Dương Húc?"

"Ngươi ngậm máu phun người!"Nội tâm Dương Húc hiện giờ đã bốc lên sóng gió ngập trời, trên mặt lại giả vờ đầy ủy khuất nói: "Nếu là ý nghĩ trong nội tâm ta thì sao ngươi biết được, chẳng lẽ ngươi có Đọc Tâm Thuật hay sao?"

"Muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do, ta biết ngươi khó chịu với ta, nhưng ngươi nói xấu ta như vậy có phải đã quá phận rồi không? !"

Hắn vừa rồi xác thực là nghĩ như vậy, nhưng Lý Phong làm sao đoán được?

"Lý Phong, ta thấy ngươi chính là ghen ghét Dương Húc, cho nên mới nói như vậy." Trong mắt Tưởng Mộng Dao lóe lên cảm giác thất vọng.

Vốn cái nhìn của nàng đối với Lý Phong đã có chuyển biến tốt đẹp, nhưng sau việc này, nàng chỉ sợ sẽ không còn hảo cảm với Lý Phong.

"Đừng nói nữa, coi như hắn không tồn tại đi." Tưởng Vận Trúc lắc đầu, trong mắt lóe lên vẻ chán ghét.

"Hô" Dương Húc âm thầm thở phào, chỉ cần Tưởng Vận Trúc cùng Tưởng Mộng Dao không tin Lý Phong, vậy mặc cho Lý Phong nói cái gì, đối với hắn cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Ngược lại Lý Phong càng nói xấu hắn, càng có thể làm hai nàng cảm thấy hắn tốt, từ phương diện này, có khi hắn cần phải cảm ơn Lý Phong một phen .

Muốn đấu với hắn? Lý Phong vẫn còn quá non!

"Biết người biết mặt không biết lòng, ta nói thế thôi, các ngươi tin hay không thì tùy."

Lý Phong cũng lười quản hai nàng, dù sao hắn đã làm xong nghĩa vụ nhắc nhở, về sau các nàng có thể bị kẻ đồi bại Dương Húc này chà đạp không đã không nằm trong phạm vi trách nhiệm của hắn.

"Ta cây ngay không sợ chết đứng, thôi thì đành mặc kệ ngươi vậy, dù sao ta cũng không thể khâu miệng ngươi lại." Dương Húc ở trong lòng cười lạnh, trên mặt vẫn như cũ giữ vẻ mặt vô tội nói.

Tưởng Vận Trúc cùng Tưởng Mộng Dao tự nhiên là không ngừng an ủi hắn, còn Lý Phong, hai nữ đã triệt triệt để để coi như không

nhìn thấy.

Đối với chuyện này Dương Húc tự nhiên là cảm thấy trong lòng sảng khoái vô cùng!

Đúng lúc này, nơi xa vang lên âm thanh rối loạn, mọi người theo tiếng nhìn lại, đã thấy mấy tên bảo an đang lôi kéo một nam tử trung niên mặc áo hoa quần đùi bãi biển.

"Ngô, rốt cuộc tìm được ngươi rồi, Ngụy Băng Khanh."

Trong mắt trung niên nam tử lóe lên một vệt hàn quang, hai vai lắc một cái, liền đánh bay mấy tên bảo an ra ngoài.

Tiếp theo hắn liền sải bước đi tới chỗ Ngụy Băng Khanh!

Chương 181. Cấp A cường giả đột kích!

Chương 144: Cấp A cường giả đột kích!

Mấy tên bảo an bay rớt ra ngoài, trùng điệp té xuống đất, âm thanh "phù phù" liên tiếp vang lên.

"A!"

Một màn này làm cho khách hàng đang dùng bữa bị kinh sợ, không ít nữ khách hàng thậm chí trực tiếp hét rầm lên.

Cũng có khách hàng không sợ phiền phức lấy điện thoại di động ra, bắt đầu quay video nam tử trung niên.

Làm cho mọi người không biết nói gì là, sau khi nam tử nhìn thấy có người quay video mình lại không có vẻ không vui, ngược lại còn đưa hai ngón tay tạo dáng thành hình chữ V rồi cười trước ống kính.

Hành vi của hắn làm cho bầu không khí ngưng trọng trong nhà ăn nhất thời buông lỏng hơn không ít, có mấy khách hàng thậm chí còn lộ ra ý cười.

"Đây là tiết mục riêng của cửa hàng này sao? Rất thú vị."

"Tiết mục này rất có sáng kiến, chỉ là không quá thích hợp với bầu không khí nhà hàng Tây."

"Người này diễn rất đạt a, mấy tên bảo an thì còn phải học hỏi nhiều."

Mấy bảo an vừa từ dưới đất giãy dụa bò dậy, sau khi nghe thấy khách hàng bốn phía nói chuyện với nhau nhất thời khóc không ra nước mắt.

Con mẹ nó diễn đạt cái trứng a? Học hỏi cái con mẹ ngươi a!

Chúng ta thật sự là bị đánh bay ra ngoài có được không!

Ngụy Băng Khanh sớm đã đình chỉ nói chuyện cùng Tô Đồng, thần sắc biến thành khẩn trương, nhưng khi nhìn thấy nụ cười bình tĩnh trên mặt Lý Phong, hai nàng mới thả lỏng hơn một chút.

Tưởng Vận Trúc nhìn ra điểm không thích hợp, lộ sắc mặt nghiêm túc nói: "Hai vai lắc một cái là có thể đánh bay người khác, người này ít nhất cũng có thực lực cấp B."

"Thực lực của hắn khẳng định không đến B+ , đổi thành ta thì những bảo an kia không kẻ nào tái chiến được." Dương Húc cười ngạo nghễ, đứng dậy.

Nếu hắn muốn thì khi húc vai có thể đồng thời điều động chân khí trùng kích cơ thể những người bảo vệ kia, sau đó bọn họ nhất định sẽ ngã xuống đất thổ huyết không ngừng, làm sao có thể lập tức bò dậy?

Từ phương diện này, thực lực nam tử ăn mặc lôi thôi này còn kém hắn một đoạn.

"Đoán chừng hắn tới vì Ngụy tổng." Khi đang nói chuyện, Tưởng Vận Trúc liền muốn tiến tới ngăn cản.

"Một mình ta là đủ rồi." Dương Húc cười một tiếng, nhìn Lý Phong nói: "Lý Phong, trợn to con mắt của ngươi lên nhìn, đây chính là chiến đấu giữa cường giả!"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, lộ sắc mặt cổ quái gật gật đầu.

Người anh em này là bức vương tái thế a, lúc nào cũng không quên trang bức? Có chút ý tứ.

"Hừ!" Dương Húc hừ lạnh một tiếng, mang theo sắc mặt ngạo nghễ đi đến trước mặt người đàn ông trung niên.

"Dương soái ca cố lên!" Tưởng Mộng Dao vỗ vỗ hai tay cổ vũ động viên cho Dương Húc , khi đang nói nàng còn không quên dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Lý Phong một cái.

Lý Phong trợn mắt lên, không thèm nhìn cô nàng bạo lực khiêu khích, hắn chỉ cần bảo vệ tốt Ngụy Băng Khanh cùng Tô Đồng là được rồi, những sự tình khác hắn lười quản.

Đúng lúc này, thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Lý Phong nhíu mày, vào thời điểm này cho nhiệm vụ, chẳng lẽ có quan hệ với nam tử trung niên kia?

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh (4) "

"Mục tiêu: Cường giả Nhật Bản Đại Đảo Bằng Dã đột kích, xin hãy đánh lui hoặc giết chết Đại Đảo Bằng Dã để bảo đảm an toàn cho nữ thần Ngụy Băng Khanh."

"Khen thưởng: 1000 điểm kinh nghiệm, 20000 điểm tích lũy, 5 điểm chinh phục."

"Khen thưởng lần này rất phong phú a, một cường giả cấp B mà thôi, hệ thống không phải bị động kinh đấy chứ?" Lý Phong hơi nghi hoặc một chút.

Lúc này Dương Húc đã đi tới trước mặt Đại Đảo Bằng Dã rồi đứng lại, ngạo nghễ nói: "Nơi này không phải địa phương ngươi có thể giương oai, trước khi ta nổi giận, ngươi tốt nhất hãy tự bẻ tay chân quỳ xuống cầu xin tha thứ, nếu không. . . Hừ!"

"Oa, Dương Húc thật đẹp trai ~" Tưởng Mộng Dao lấy hai tay chống cằm, lộ rõ bộ dáng hoa si.

(hoa si:chỉ người con gái mê trai)

"Soái cái gì chứ, hắn quá cuồng ngạo, cho dù là đối mặt một người có thực lực không bằng mình cũng nên bảo trì trái tim bình tĩnh mới đúng." Tưởng Vận Trúc lắc đầu thở dài nói.

Nàng thật sự rất không thích bộ dáng cuồng ngạo này của Dương Húc, nếu như Dương Húc có thể bỏ tật xấu này, vậy hắn mới có cơ hội theo đuổi nàng.

"Dó cũng là bởi vì Dương Húc có vốn liếng để cuồng ngạo a, đổi thành người khác căn bản không dám đứng ở trước mặt người trung niên kia."

Nói đến đây Tưởng Mộng Dao lại dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Lý Phong.

Chẳng biết tại sao, nàng rất khó chịu với Lý Phong, chỉ cần làm Lý Phong khó chịu, nàng liền rất vui vẻ.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, cô nàng bạo lực này cố ý kiếm chuyện đúng không? Đừng để hắn bắt được cơ hội, nếu không có ngày hắn sẽ tét nát cái mông tròn trĩnh vểnh cao kia!

Đại Đảo Bằng Dã dùng ánh mắt xem thằng ngốc để nhìn Dương Húc: "Ngươi đang nói chuyện với ta?"

"Không phải ngươi thì còn ai vào đây?" Dương Húc hừ lạnh một tiếng, khinh miệt nói: "Kiên nhẫn của ta có hạn, ngươi tốt nhất là. . ."

Hắn còn chưa kịp nói hết lời, Đại Đảo Bằng Dã đã đưa ngón tay chỉ phía trước một cái!

Dương Húc cười lạnh một tiếng, không tránh không né, nhấc chân liền đá tới ngực Đại Đảo Bằng Dã.

Hắn cũng không phải những tên bảo an tầm thường kia, trước khi ngón tay đối phương chọc trúng người hắn, hắn có lòng tin. . .

"Đáng chết, đây là cái gì? !"

Ở trong tầm mắt của Dương Húc, đầu ngón tay của Đại Đảo Bằng Dã có một đám hắc khí ngưng tụ, bên trong ẩn chứa khí tức làm cho Dương Húc sợ muốn vỡ mật!

Mang theo tâm bình bất ngờ hoảng loạn, Dương Húc liền muốn nhanh chóng rút lui.

Thế nhưng một cái chớp mắt tiếp theo. . .

"Sưu "

Đoàn hắc khí này bắn ra từ đầu ngón tay của Đại Đảo Bằng Dã, tựa như một viên đạn nhỏ đánh vào phần ngực Dương Húc.

"Oanh "

Một tiếng vang thật lớn xuất hiện!

Dương Húc giống như diều đứt dây bay rớt ra ngoài!

"A!"

Khách hàng dùng cơm rốt cục nhìn ra điểm không thích hợp, hoảng sợ chạy tứ tán!

Ngụy Băng Khanh cùng Tô Đồng thì dán người chặt góc tường, không dám loạn động.

"Cường giả cấp A? !" Tưởng Vận Trúc như bị sét đánh!

Võ giả Hoa Hạ tu chân khí, cường giả Nhật Bản tu Bát Kỳ chi lực, nhưng vô luận tu cái gì, chỉ có đạt tới cấp A mới có thể ngoại phóng năng lượng!

Cấp A là gọi chung, A-, A, A+ đều thuộc về cấp A, tựa như Tông Sư sơ kỳ, Tông Sư trung kỳ, Tông Sư hậu kỳ đều gọi là Tông Sư vậy.

Tưởng Vận Trúc chỉ là cường giả cấp B+ , tự nhiên không cách nào phân biệt ra cảnh giới cụ thể của cường giả cấp A.

Chỉ là cái này quả thực vô cùng khó tin, tình báo nói cường giả tới giết Ngụy Băng Khanh sẽ có thực lực không vượt qua cấp B+ , nếu không sao Long Hồn lại uỷ nhiệm nàng cùng Dương Húc tới bảo hộ Ngụy Băng Khanh, đây không phải là để hai người bọn họ chịu chết sao? !

"Phanh "

Dương Húc té ngã trên đất, ngửa đầu phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt tràn đầy hoảng sợ!

Chỉ thấy áo ngoài phần ngực hắn đã nổ ra, lộ ra một tầng

nhuyễn giáp màu bạc, nếu không phải nhờ có bộ giáp mềm tổ truyền Dương gia này, một kích vừa rồi đã có thể lấy mạng hắn!

Mặc dù như thế, một kích kia vẫn làm phổi hắn chấn thương, cùng với cảm giác đau đớn không nhẹ!

"Đáng chết, sao hắn lại là cường giả cấp A ? !"

Dương Húc cảm thấy nội tâm hối hận không gì sánh được!

Nếu sớm biết rõ đối phương là một cường giả cấp A, hắn chắc chắn đã không dám nghênh đón!

Làm sao bây giờ? Nếu như tiếp tục lưu lại nơi này, hắn tất phải chết không thể nghi ngờ! Nhưng hắn không muốn chết, hắn còn có tiền đồ tương lai tốt đẹp, có rất nhiều cô nàng xinh đẹp chờ hắn cua, hắn tuyệt đối không thể chết ở chỗ này!

Sắc mặt Dương Húc biến ảo mấy lần, cuối cùng hắn đứng dậy chạy tới chỗ cửa sổ, chỉ cần đến chỗ cửa sổ, đập bể mặt kính là hắn có thể thoát khỏi nơi đây!

Nhìn thấy Dương Húc muốn chạy trốn, trên mặt Tưởng Mộng Dao liền lộ ra vẻ khinh bỉ, đánh không lại liền chạy, hắn cũng xứng là nam nhân?

Thân thể Tưởng Vận Trúc run lên, trên mặt lóe lên một tia thất vọng. Nhưng ngay sau đó nàng cắn răng, đứng dậy phóng tới chỗ Đại Đảo Bằng Dã !

"Lý Phong, ngươi mang Ngụy tổng rời đi, ta ngăn chặn hắn!" Trong thanh âm của Tưởng Vận Trúc mang theo vài phần cứng rắn, dường như nàng đã quyết tâm muốn dùng mạng mình tranh thủ thời gian cho mọi người chạy trốn!

"Dì, ngươi đừng làm vậy!" Tưởng Mộng Dao bị dọa cho phát sợ, đến cả Dương Húc cũng bị Đại Đảo Bằng Dã dùng một chỉ đánh bay, dì xông lên chẳng phải là chịu chết sao?

Thế nhưng nàng khuyên can không có hiệu quả gì, Tưởng Vận Trúc đã mang theo một cỗ khí thế thẳng tiến không lùi vọt tới nơi cách Đại Đảo Bằng Dã ba mét. .

"Ngô, tinh thần hi sinh này thực làm cho người ta bội phục a, chỉ tiếc. . . Quá ngu!"

Đại Đảo Bằng Dã nhếch miệng lên nở nụ cười đùa cợt, đưa tay chỉ tới Tưởng Vận Trúc.

Chương 182. Ngăn cơn sóng dữ!

Chương 145: Ngăn cơn sóng dữ!

Một đoàn hắc khí ngưng tụ tại đầu ngón tay của Đại Đảo Bằng Dã, bắn ra cực nhanh, cứ như thể một cái chớp mắt tiếp theo sẽ đánh trúng phần ngực Tưởng Vận Trúc, xuyên qua trái tim đồng thời lấy đi sinh mệnh nàng!

"Không!" Tưởng Mộng Dao phát ra một tiếng rống to tuyệt vọng, cả người đều quỳ rạp xuống đất.

Nàng dường như nhìn thấy tình cảnh dì ngã trong vũng máu, cái này khiến nàng cực kỳ bi thương, sức lực toàn thân đều bị rút sạch!

Thân thể Dương Húc đang chạy trốn chấn động, nhưng không có ý tứ quay đầu, hắn còn chưa lo xong thân mình, làm sao có thể đi cứu Tưởng Vận Trúc?

Ngược lại, hắn hi vọng Tưởng Vận Trúc có thể giúp hắn tranh thủ chút thời gian, cho dù muốn chết, cũng phải chờ hắn trốn ra ngoài đã!

Ngụy Băng Khanh tuyệt vọng nhắm lại hai mắt, khóe mắt có nước mắt lóng lánh trượt xuống.

Nếu như Tưởng Vận Trúc chết vì bảo hộ nàng, vậy nàng cả đời này sẽ cảm thấy rất áy náy tuyệt vọng, cảm giác bất lực tràn ngập toàn thân.

Chỉ có Tô Đồng là hai mắt mở to, tựa như chờ đợi kỳ tích phát sinh !

"Sưu "

Đoàn hắc khí bắn ra từ đầu ngón tay của Đại Đảo Bằng Dã, đánh

tới ngực của Tưởng Vận Trúc!

Tưởng Vận Trúc cũng đã tuyệt vọng nhắm lại hai mắt.

Nàng biết mình không phải đối thủ của Đại Đảo Bằng Dã, trong nháy mắt lao tới nàng đã làm tốt chuẩn bị hi sinh, nàng chỉ là hi vọng mình hi sinh có thể giúp Lý Phong có đủ thời gian mang Ngụy Băng Khanh rời đi.

Hiện tại xem ra nguyện vọng của nàng sắp thất bại. . .

"Oanh "

Một tiếng vang thật lớn xuất hiện!

Tưởng Vận Trúc chỉ cảm thấy mặt đất cũng phải chấn động một phen!

Tiếp theo. . .

Song xung kích cuồng bạo bắn qua hai bên thân thể nàng, tựa như một cỗ vòi rồng đảo qua cơ thể!

Thế nhưng cảm giác đau đớn trong tưởng tượng vẫn chưa sinh ra, ngược lại, nàng cảm thấy mình giống như đang ở trong một cái ôm rộng lớn mà rắn chắc.

Rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Ngay tại thời điểm Tưởng Vận Trúc nghi hoặc, một hồi tiếng hoan hô đột nhiên bạo phát trong nhà ăn.

"Trời ơi. . ."

"Ngăn lại, hắn thật sự có thể ngăn lại!"

"Hắn cứu được vị nữ sĩ kia!"

Tiếp theo, tiếng kinh hô của Tưởng Mộng Dao cũng truyền tới: "Lý Phong? !"

Tưởng Vận Trúc vội vàng mở hai mắt ra, lúc này mới phát hiện mình đang bị một người ôm vào trong ngực, ngẩng đầu nhìn lên,

một khuôn mặt đẹp trai đập vào mắt.

Chính là Lý Phong!

Là Lý Phong cứu nàng, chuyện này sao có thể ?

Chờ một chút, cỗ khí tức này. . .

Tưởng Vận Trúc rốt cục cảm nhận được khí tức khủng bố phát ra từ thân thể Lý Phong, rõ ràng chỉ Tông Sư cảnh mới có được!

Lý Phong thật sự là cường giả cấp A ? Hắn không nói láo? !

Nhớ tới chuyện Lý Phong trước đó nói hắn là cường giả cấp A chính mình còn nghi vấn cùng khinh thường, Tưởng Vận Trúc liền xấu hổ không thôi.

Người ta chỉ là nói lời thật mà thôi, nàng lại cảm thấy người ta cuồng ngạo chém gió, còn yêu cầu người ta giữ yên lặng không liên lụy đến mình.

Trời ạ, nàng đến cùng lấy đâu ra dũng khí nói chuyện như vậy với một cường giả Tông Sư a?

Giờ khắc này, Tưởng Vận Trúc chỉ cảm thấy gương mặt mình giống như bị nước nóng đổ vào, nếu như dưới mặt đất có cái lỗ, nàng khẳng định sẽ lập tức chui vào, quá mất mặt!

Dương Húc đã chạy đến bên cửa sổ quay đầu nhìn lại, nhất thời khuôn mặt tuấn tú đang trắng nhợt bởi vì thụ thương mất máu lại càng biến thành màu gan heo!

Vì sao Lý Phong lại là cường giả cấp A, hắn làm sao có thể là cường giả cấp A? !

Dương Húc không muốn tin tưởng đây là sự thật, thế nhưng thực tế bày ở trước mặt, hắn muốn không tin cũng không có tác dụng gì!

Buồn cười trước đó hắn còn xem thường Lý Phong, nói mình có thể chấp một tay đánh ba mươi Lý Phong, càng buồn cười hơn là hắn còn nói Lý Phong mở to hai mắt nhìn xem chiến đấu giữa

cường giả.

Cái này cũng giống như một tên chơi bóng nghiệp dư dám nói với Messi Ronaldo rằng "Nhìn ta đá bóng mà hảo hảo học tập đi " vậy !

Tất cả những lời cuồng ngôn trước đó hắn nói, giờ phút này giống như hóa thành vô số bàn tay không chút khách khí quất lên mặt hắn, rung động đùng đùng!

Ngụy Băng Khanh mừng rỡ không thôi mở hai mắt ra, Lý Phong lại một lần nữa cho nàng kinh hỉ!

Chỉ có Tô Đồng là từ đầu tới đuôi đều tràn ngập tin tưởng với Lý Phong, có điều trong mắt nàng vẫn đã bị vẻ sùng bái lấp đầy!

"Hạ sát thủ với một nữ nhân có thực lực không bằng mình. . . Ngươi không thấy mình quá phận à?"

Lý Phong một tay ôm lấy vòng eo Tưởng Vận Trúc, một tay duy trì tư thế giơ ra chắn trước mặt, lạnh giọng nói .

"Ngươi cũng là người của Long Hồn?"

Đại Đảo Bằng Dã hiện vẻ mặt ngưng trọng, có thể ngăn lại Hắc Viêm của hắn, người trẻ tuổi này chí ít cũng có thực lực ngang ngửa hắn, nói cách khác kém nhất cũng là cấp A- !

"Phải là người Long Hồn mới có thể thu thập ngươi sao?"

Lý Phong trợn mắt một cái, tiếp theo nói với Tưởng Vận Trúc: "Ngươi còn dự định để cho ta ôm bao lâu đây?"

"A!"

Tưởng Vận Trúc lúc này mới nhớ ra mình đang bị Lý Phong ôm vào ngực, nhất thời giống như giật điện rời khỏi thân thể Lý Phong : "Ta. . ."

"Gia hỏa này, lại chiếm tiện nghi của nữ nhân khác rồi." Cách đó không xa, Ngụy Băng Khanh âm thầm nói một câu, chẳng biết tại sao, nàng ngược lại hi vọng được trao đổi vị trí với Tưởng Vận

Trúc. . .

"Không cần nói lời vô nghĩa làm gì, trở về, giữ yên lặng, đừng liên lụy ta, biết chưa?"

Lý Phong không phải quân tử, có thù thì đương nhiên phải báo.

Đối với chuyện Tưởng Vận Trúc trước đó khinh thị mình, nội tâm Lý Phong cũng cảm thấy rất khó chịu, vừa hay nhân cơ hội này nói móc nàng một chút.

"Được."

Tưởng Vận Trúc cũng không cảm thấy Lý Phong tỏ thái độ như vậy có cái gì không đúng, là nàng cùng Dương Húc làm sai trước.

Huống chi Lý Phong vừa cứu nàng, cho dù Lý Phong mắng nàng một trận, nàng cũng sẽ không tức giận.

Ngay tại thời điểm Lý Phong phân tâm, Đại Đảo Bằng Dã nhe răng cười chém tới một chưởng!

Một chưởng này sắc bén như đao, từ đầu ngón tay tới cổ tay của Đại Đảo Bằng Dã đều đã bị màu đen bao vây, hắc quang ẩn hiện!

Khi ma sát với không khí còn tạo ra những âm thanh "Đôm đốp" không ngừng!

Chính là sát chiêu của Đại Đảo Bằng Dã — — ---- Hắc Viêm Trảm!

"Cẩn thận!" Tưởng Vận Trúc kinh hô một tiếng, liền muốn dùng thân thể giúp Lý Phong ngăn lại một chưởng này.

Lý Phong vì nàng mới phân tâm, nàng nhất định phải thay Lý Phong làm chút gì mới được, dù là đánh đổi mạng sống!

"Nữ nhân thật phiền phức!" Tay trái Lý Phong nhẹ nhàng đẩy Tưởng Vận Trúc sang một bên, đồng thời tay phải đấm ra!

"Oanh "

Một tiếng vang thật lớn xuất hiện!

Một quyền này của Lý Phong đánh tan hắc khí bao trùm toàn bộ bàn tay của Đại Đảo Bằng Dã, kình khí cuồng bạo lấy hai người làm trung tâm bắn ra bốn phía!

"Soạt" "Phanh" "Cạch "

Bàn ăn bị kình khí lật tung, đồ ăn cùng bát đũa rớt xuống đất vỡ nát hết, khách hàng vừa rồi còn đang hoan hô đã chạy trối chết, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên!

Nhà hàng Tây cao cấp bố cục trang nhã nhất thời biến thành bãi rác.

"Hừ, người Hoa ngu xuẩn, ngươi đang ép ta đại khai sát giới!"

Đại Đảo Bằng Dã nổi lên sát tâm, bàn chân đạp đất một cái liền phóng tới chỗ một nữ khách hàng.

Nếu tạm thời giết không nổi Lý Phong, vậy hắn liền giết đám người xung quanh để hả giận!

Đồng tử Lý Phong co rụt lại, sát khí tăng vọt!

Định đồ sát đồng bào ngay trước mặt hắn? Muốn chết!

"Bạo tẩu!"

Lý Phong trực tiếp mở ra Bạo tẩu, sử dụng Vô Ảnh Bộ, thân thể trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

"Hừ, đi chết đi!"

Đại Đảo Bằng Dã lộ vẻ mặt cười cợt khát máu, đánh ra nhất chỉ về phía một nữ khách hàng.

Nữ khách hàng kia sớm đã hoảng sợ đến mức hoa dung thất sắc, thậm chí còn quên cả thét lên!

Tất cả mọi người đều cảm thấy trái tim nhảy lên đến cuống họng!

Ngay tại thời điểm nữ khách hàng sắp bị Đại Đảo Bằng Dã tàn nhẫn giết hại, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng, đưa tay đánh ra một chỉ về phía Đại Đảo Bằng Dã !

Thức thứ nhất trong Thiên Cương Tam Thập Lục —— Thiên Khôi Chỉ!

"Sưu "

Một luồng chân khí màu xanh hung hăng đâm trúng Hắc Viêm !

"Oanh "

Một tiếng vang thật lớn xuất hiện, Hắc Viêm giết trong nháy mắt tan rã, thế nhưng luồng chân khí màu xanh kia vẫn chưa hoàn toàn biến mất, lao thẳng tới ngực của Đại Đảo Bằng Dã !

Tình cảnh biến hóa liên tục làm cho Đại Đảo Bằng Dã tâm thần kịch chấn, vừa rồi hắn còn đánh ngang tay với Lý Phong, bây giờ tại sao lại rơi vào hạ phong?

"Đáng chết, ngươi ẩn giấu thực lực? !"

Đại Đảo Bằng Dã kinh hô một tiếng, đồng thời nghiêng thân thể tránh thoát luồng chân khí màu xanh này, tiếp theo muốn lui nhanh về phía sau.

"Vô Ảnh Bộ!"

Lý Phong biến mất tại chỗ.

"Thiên Cương Quyền!"

Tại thời điểm Đại Đảo Bằng Dã đang nhanh chóng lui lại, Lý Phong xuất hiện trước mặt hắn, một quyền đánh ra!

"Oanh "

Đại Đảo Bằng Dã chỉ kịp đưa tay đón đỡ, tiếp theo liền cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ đánh thẳng tới, thân thể giống như viên đạn bay ra khỏi nòng súng vọt ra phía sau!

Lý Phong cười lạnh một tiếng, thân thể lại lần nữa biến mất tại chỗ, khi xuất hiện đã đi tới sau lưng Đại Đảo Bằng Dã.

"Thiên Nhàn Thối!"

Một cước này trực tiếp đá vào nơi đối diện trái tim của Đại Đảo Bằng Dã!

"Oanh "

Đại Đảo Bằng Dã nhất thời ngừng lại xu thế lao đi tiếp, thân thể đình trệ ở giữa không trung!

Tiếp theo. . .

"Phốc" .

Miệng của Đại Đảo Bằng Dã phun ra máu tươi, vô lực té xuống đất, nghiêng đầu sang một bên ngất đi!

Không gian lâm vào yên tĩnh đến đáng sợ!

Chương 183. Sao quanh trăng sáng

Chương 146: Sao quanh trăng sáng

Khách hàng chạy trối chết, Tưởng Vận Trúc bị Lý Phong ném về chỗ ngồi, Tưởng Mộng Dao đang vụng trộm gọi điện thoại báo cảnh sát, còn có Ngụy Băng Khanh, Tô Đồng, cùng Dương Húc đứng tại phía trước cửa sổ. . .

Tất cả mọi người giống như hoá đá đứng ở tại chỗ!

Không biết qua bao lâu, trong nhà ăn đột nhiên bộc phát ra một hồi hoan hô gần như lật tung trần nhà!

"Chúng ta được cứu rồi!"

"Được cứu!"

"An toàn!"

"Ngao ~ "

Trong nhà ăn, khắp nơi đều là bóng người nhảy cẫng lên, trên mặt mỗi người đều tràn đầy thần sắc cuồng hỉ như trở về từ cõi chết, trừ Dương Húc.

"Lý Phong. . . Ngươi quả nhiên không khiến ta thất vọng! Ta quyết định, cho dù ngươi có Tô Đồng, ta cũng phải tranh đoạt một phen, nếu không ta sẽ hối hận cả một đời!" Ngụy Băng Khanh ở trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

"Ta XXX. . . Đây là Lý Phong bị ta còng lại? Không phải có người giả mạo đấy chứ!"

Tưởng Mộng Dao thì miệng đã há thành hình chữ O, cảm giác cái đầu nhỏ của mình sắp không đủ dùng.

Trước đó nàng từng cùng Lý Phong giao thủ, mặc dù nàng không phải đối thủ của Lý Phong, nhưng chênh lệch cũng không phải đặc biệt lớn.

Hiện tại nàng mới phát hiện, chênh lệch này đâu phải không đặc biệt lớn, hoàn toàn là cách biệt giữa trời với đất a!

Trọng yếu nhất là Lý Phong cứu dì nàng, nàng về sau chẳng lẽ còn không biết xấu hổ gây phiền phức cho Lý Phong ? Không chỉ không thể gây phiền phức cho Lý Phong, nàng còn phải hết sức khách khí với hắn!

Vừa nghĩ tới điểm này, Tưởng Mộng Dao liền thấy cả người không được thoải mái.

Tưởng Vận Trúc thì sắc mặt càng thêm phức tạp, nam nhân bị nàng khinh thị không ngờ có thực lực cường đại như thế, không chỉ cứu nàng, còn cường thế đánh bại một cường giả cấp A như vậy!

Từ giờ khắc này, bóng người anh dũng của Lý Phong đã khắc vào đáy lòng của Tưởng Vận Trúc, cả cuộc đời này sợ rằng đều không thể xóa đi!

"Vừa rồi đến cùng là phát sinh cái gì, ánh sáng màu xanh màu đen, còn có tiếng nổ mạnh làm sao lại xuất hiện được?"

"Dị Năng Giả chứ gì nữa. . . Phim điện ảnh chẳng phải đều là diễn như thế sao?"

"A, trên thế giới này thật sự có dị năng giả sao?"

Trong tiếng hoan hô, khách hàng trong nhà ăn còn nổi lòng nghi ngờ, ào ào thảo luận.

Trên thế giới này chỉ có số ít người mới biết tới cường giả võ đạo, đối với tuyệt đại đa số người bình thường mà nói, cao thủ võ lâm có thể vượt nóc nhảy qua tường đã là nhân vật tiểu thuyết, nhân vật phim ảnh, huống chi là những cường giả cấp A có thủ đoạn không thể dùng lẽ thường phán xét được?

Sự tình vừa mới phát sinh tựa như là siêu anh hùng trong phim

Marvel đi ra thế giới hiện thực, trực tiếp phá vỡ thế giới quan của những người này.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều khách hàng đều lộ vẻ mặt cảnh giác nhìn Lý Phong, Tưởng Vận Trúc, có người thậm chí còn cầm điện thoại di động lên chụp ảnh quay video.

Tưởng Vận Trúc hơi biến sắc, sự tình hôm nay khẳng định không thể khuếch tán ra ngoài, nếu không thì xã hội sẽ dễ dàng lâm vào khủng hoảng to lớn.

"Mộng Dao, gọi người sở cảnh sát tới phong tỏa hiện trường, nhanh!"

Căn dặn Tưởng Mộng Dao một câu, Tưởng Vận Trúc liền vọt tới cửa nhà hàng, chặn ở đó rồi lớn tiếng nói: "Các vị xin hãy an tĩnh một chút, ta là Tưởng Vận Trúc tới từ cục quốc an, đây là giấy chứng nhận của ta."

Nói xong Tưởng Vận Trúc lấy ra từ túi áo một tờ giấy chứng nhận.

"Không phải Long Hồn sao, làm sao biến thành cục quốc an rồi ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, nghi hoặc không thôi.

Tưởng Vận Trúc mở ra giấy chứng nhận, tiếp tục nói: "Ta hiện tại đang thi hành một nhiệm vụ đặc thù, xin các vị đừng chụp ảnh quay phim hiện trường, cũng đừng khuếch tán chuyện này lên internet."

"Đợi chút nữa đồng sự của ta sẽ cùng với mọi người ký tên vào hiệp nghị bảo mật, xin các vị phối hợp chúng ta."

Nghe thấy lời ấy, khách hàng trong nhà ăn nhất thời lộ vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra là người cục quốc an đang chấp hành nhiệm vụ đặc thù, nhưng mấy tia sáng "Sưu sưu sưu" "Rầm rầm rầm" kia phải giải thích thế nào?

"Tưởng tiểu thư, ngươi có thể giải thích vì sao hắn lợi hại như vậy không, hắn là Dị Năng Giả sao?"

Có khách hàng đưa ra nghi vấn.

"Không thể trả lời được!" Tưởng Vận Trúc lắc đầu nói.

Khách hàng trong nhà ăn đều rất thất vọng, nhưng đối phương là người cục quốc an, dân không đấu lại quan, bọn họ có hiếu kỳ hơn nữa cũng không có khả năng buộc Tưởng Vận Trúc giải thích, chỉ có thể chôn nghi hoặc xuống dưới đáy lòng.

Rất nhanh, cảnh sát đuổi tới nhà hàng, phong tỏa hiện trường, cũng mang hết khách hàng về sở cảnh sát, giao cho phân bộ Long Hồn tại Minh Châu xử lý.

Sau đó bọn họ ký một hiệp nghị bảo mật chính thức, giữ kín như bưng những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay.

Còn người làm trái hiệp nghị bảo mật sẽ gặp phải hậu quả gì, vậy thì không phải là sự tình cần Lý Phong quan tâm.

Trong lúc nhất thời, nhà hàng đang ầm ĩ chỉ còn lại đám người Ngụy Băng Khanh.

"Lý tiên sinh, hắn còn sống không?"

Tưởng Vận Trúc đi đến trước mặt Lý Phong, chỉ vào Đại Đảo Bằng Dã hỏi.

Lý Phong trợn trắng mắt lên: "Trong thời gian ngắn không chết được."

Hắn không giết chết Đại Đảo Bằng Dã không phải là bởi vì mềm lòng, mà là muốn moi ra tin tức từ miệng Đại Đảo Bằng Dã xem ai muốn gây bất lợi cho Ngụy Băng Khanh.

Ngụy Băng Khanh, Tô Đồng, Tưởng Mộng Dao cũng đi tới, lộ vẻ mặt cảnh giác nhìn Đại Đảo Bằng Dã đã hôn mê, Tưởng Mộng Dao thậm chí đánh bạo đi tới dùng chân đá vào người Đại Đảo Bằng Dã vài cái.

"Ngươi tốt nhất đừng làm như vậy, vạn nhất hắn tỉnh lại, ta cũng không dám nắm chắc cứu ngươi trước khi ngươi bị hắn giết chết." Khóe miệng Lý Phong nhếch lên, nhắc nhở.

Thân thể Tưởng Mộng Dao cứng đờ, tiếp theo tựa như bị giật điện lùi lại mấy bước, đứng vững thân hình còn nhẹ nhàng vỗ về bộ ngực, bộ dáng này làm Ngụy Băng Khanh, Tô Đồng đều phải mỉm cười.

Ở nơi xa, Dương Húc lộ sắc mặt âm trầm nhìn Lý Phong được tứ nữ vây chung quanh, trong đôi mắt thiêu đốt ngọn lửa ghen ghét.

Mười phút đồng hồ trước mỗi tiếng nói cử động của hắn đều sẽ làm cho Tưởng Vận Trúc, Tưởng Mộng Dao yêu kiều cười không thôi, hiện tại hắn lại thành một kẻ vô hình, không người nào chú ý hay để ý đến hắn.

Mà Lý Phong bị hắn xem thường lại lắc mình biến thành đối tượng được chúng nữ bao vây!

Hắn không phục! Hắn không cam tâm! Hắn hận!

"Đều là tại Lý Phong, bởi vì hắn ta mới biến thành dạng này! Ta muốn giết hắn, ta muốn giết hắn!"

Hận ý trong lòng của Dương Húc đối với Lý Phong đã trở nên vô cùng sâu nặng!

"Ta có thể xin ngươi giúp một chuyện hay không?" Tưởng Vận Trúc dùng giọng điệu vô cùng khách khí nói.

"Trước tiên nói là giúp cái gì trước, quá phiền phức thì bỏ đi, ta bề bộn nhiều việc." Lý Phong nhếch miệng lên tạo thành nụ cười nhạt.

Đánh bại Đại Đảo Bằng Dã là sự tình nhất định phải làm, về phần những chuyện khác. . . Vậy phải xem tâm tình của hắn.

Tưởng Vận Trúc cũng không để bụng, vẫn như cũ dùng giọng điệu rất khách khí nói : "Ta chỉ là hi vọng ngươi có thể giúp ta đánh nát đan điền của hắn, như vậy mới có thể làm cho hắn triệt để mất đi sức phản kháng."

"Đánh nát đan điền?" Lý Phong hơi biến sắc.

Đan điền là địa phương sinh ra chân khí, đan điền vỡ nát là lực

lượng võ đạo mất hết, coi như một thân công phu đều bị phế bỏ.

"Đúng, ta chỉ là cấp B+ , thực lực không đủ, cho nên cần Lý tiên sinh giúp đỡ, có thể không?"

Tưởng Vận Trúc dùng ngữ khí khẩn cầu nói.

Muốn đánh nát đan điền của một cường giả cấp A không phải chuyện dễ dàng, đầu tiên cảnh giới ít nhất phải ngang với đối phương, tiếp theo là phải ở trong tình huống đối phương không có phòng bị , ba là cũng cần kỹ xảo nhất định.

Nếu như muốn ở trong chiến đấu đánh nát đan điền một người, vậy cần phải có cảnh giới nghiền ép đối phương mới được.

Tưởng Vận Trúc thấp hơn Đại Đảo Bằng Dã một cảnh giới, dù là Đại Đảo Bằng Dã đang ở trong trạng thái hôn mê, nàng cũng rất khó đánh nát đan điền của Đại Đảo Bằng Dã.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, đang muốn gật đầu đáp ứng. .

Nhưng vào lúc này, Dương Húc mang theo lửa giận hừng hực đi về phía bên này: "Lý Phong, ngươi rõ ràng là cường giả cấp A, lại trơ mắt nhìn ta bị hắn đả thương, nói, ngươi có phải là cùng một đám với hắn không? !"

Lý Phong: "? ? ?"

Chương 184. Phế Dương Húc!

Chương 147: Phế Dương Húc!

Không phải. . . Đây chẳng lẽ chính là nhân vật phụ siêu cấp não tàn của các truyện đô thị trong truyền thuyết?

Không cứu ngươi thì chính là đồng bọn của Đại Đảo Bằng Dã? Con mẹ nó ngươi cùng tiểu gia có quan hệ gì, tại sao tiểu gia phải cứu ngươi?

Hơn nữa, Đại Đảo Bằng Dã còn bị tiểu gia đánh thành bộ dáng này, con mẹ nó ngươi là thành tâm muốn chết đúng không !

"Dương Húc, ngươi bớt tranh cãi đi!" Tưởng Vận Trúc lộ sắc mặt khó coi nói.

Vừa rồi Dương Húc thụ thương chạy trốn đã làm nàng cảm thấy thực trơ trẽn, hiện tại Dương Húc còn nói ra những câu buồn cười như vậy, cái này khiến nàng triệt để thất vọng với Dương Húc .

"Dương đại soái ca, ngươi không phải mới chạy trốn sao, hiện tại còn trở về làm gì, cướp đoạt chiến công a?"

Tưởng Mộng Dao thì không cho Dương Húc chút mặt mũi nào, vừa mở miệng đã là nói móc châm chọc.

Vừa rồi dì vì câu giờ cho mọi người thoát đi mà không màng sống chết phóng tới Đại Đảo Bằng Dã, Dương Húc lại không để ý mọi người, một mình chạy trốn.

Tham sống sợ chết đến loại cấp độ này, quả thực làm cho người ta phải khinh thường!

Tưởng Mộng Dao cảm thấy mình thật sự là mắt mù, vậy mà cảm thấy Dương Húc không tệ, lúc nào rảnh chắc phải tới bệnh viện mắt kiểm tra một chút.

Ngụy Băng Khanh, Tô Đồng mặc dù không nói chuyện, nhưng

ánh mắt nhìn về phía Dương Húc chất chứa phẫn nộ cùng khinh thường vẫn cho thấy lập trường của các nàng.

"Chẳng lẽ ta nói không đúng sao?" Dương Húc trong nháy mắt nổi giận!

Hắn chỉ là đưa ra nghi vấn hợp lý với Lý Phong, vậy mà bị tứ nữ đối đãi như thế, đây là vì sao?

Chỉ bởi vì Lý Phong mạnh hơn hắn?

A, nữ nhân quả nhiên đều là sinh vật không não ngại nghèo thích giàu, sùng bái mù quáng cường giả!

"30 năm Hà Đông 30 năm Hà Tây, đừng nên xem thường người nghèo yếu! Một ngày nào đó, ta sẽ vượt qua Lý Phong, dẫm Lý Phong ở dưới chân!"

"Đến lúc đó, ta muốn làm cho các ngươi giống như chó qùy liếm ta! Lại đè từng kẻ trong các ngươi xuống đất hung hăng chinh phạt! Ta thề!"

Giờ khắc này, Dương Húc vô cùng hận thù Lý Phong, càng hận bốn người Tưởng Vận Trúc!

"Đúng, ngươi nói rất đúng, ta đúng là đồng bọn của hắn, hắn bại lộ thân phận, ảnh hưởng tới kế hoạch của tổ chức, cho nên ta mới đánh ngất hắn đi."

"Vì lấy được tín nhiệm của các ngươi, ta cố ý chừa cho hắn mạng sống, để cho các ngươi tiến hành thẩm vấn hắn, ngươi nói ta nghe, nằm vùng như ta làm thế đã đủ chuyên nghiệp hay chưa?"

Lý Phong mở ra hai tay, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ.

"Ngươi. . ." Khuôn mặt Dương Húc đỏ lên, chỉ mặt Lý Phong nửa ngày nói không ra lời.

"Ta cái gì mà ta? Đấy không phải chính là ý tứ của ngươi sao?" Lý Phong cười lạnh mấy tiếng, đùa cợt nói: "Là ngươi bảo ta mở to hai mắt nhìn rõ ràng cái gì mới là cường giả chiến đấu."

"Hiện tại ta đã biết, cường giả chiến đấu chính là xông tới trang bức, sau đó bị người ta dùng một đầu ngón tay đánh bay."

"Nói thật, tư thế bay lượn trên không trung của ngươi ta thật sự là không học được, từ điểm này mà nói thì ngươi xác thực ưu tú hơn ta."

"Truyền Quốc Ngọc Tỷ cũng rốt cục có đất dụng võ, lát nữa ta sẽ phá vỏ lấy hạch ra cho ngươi ăn, để cho Tú Nhi bồi bổ não."

Khuôn mặt đám người Ngụy Băng Khanh đều lộ vẻ phát mộng!

Truyền Quốc Ngọc Tỷ? Phá vỏ lấy hạch? Bồi bổ não? Tú Nhi?

(cái này chịu chết luôn ạ @@, nếu tìm được giải thích sẽ chêm vào sau)

Miệng của Lý Phong đến cùng luyện thế nào, mắng chửi người ta không hề có một chữ thô tục, nhưng lại có thể khiến người ta xấu hổ muốn chết, cái miệng này thật là xấu!

Rốt cục. . .

"Phốc phốc "

Tưởng Mộng Dao là người thứ nhất nhịn không được che miệng cười rộ lên.

Nụ cười này của nàng tựa như là độc dược khuếch tán, làm cho Ngụy Băng Khanh, Tô Đồng cũng nhịn không được cười ra tiếng.

Chỉ có Tưởng Vận Trúc còn nhớ tình nghĩa hợp tác với Dương Húc, không cười thành tiếng, nhưng nàng nhịn rất vất vả, miệng lưỡi Lý Phong quá độc rồi, muốn không cười ra tiếng thật sự rất khó. . .

Ba người Tưởng Mộng Dao cười lên tựa như giọt nước tràn ly, làm cho trong đầu Dương Húc nổ "oanh" một tiếng, khuất nhục, phẫn nộ, ghen ghét, hận thù. . . Đủ loại tâm tình triệt để bạo phát ra ngoài!

"Lý Phong, ngươi cố tình làm nhục thành viên Long Hồn, có nghi

vấn dính líu thông đồng với tổ chức nước ngoài, ta hiện tại lấy danh nghĩa thành viên cấp B của Long Hồn bắt ngươi! Thúc thủ chịu trói đi!"

Dương Húc quát lên.

Lý Phong là cường giả cấp A thì như thế nào? Hắn là thành viên Long Hồn, sau lưng có Long Hồn làm chỗ dựa, cho dù đối mặt thế gia cổ võ đỉnh cấp cũng có thể chẳng chút sợ hãi!

Lý Phong nếu như dám phản kháng, vậy chính là đối địch với Long Hồn, đối địch với quốc gia !

Trừ thúc thủ chịu trói ra, Lý Phong không có lựa chọn khác!

Đợi đến khi mang Lý Phong về tổng bộ Long Hồn rồi, hắn sẽ có rất nhiều loại biện pháp làm Lý Phong lặng lẽ chết đi! Chỉ như vậy mới có thể giải được mối hận trong lòng hắn!

"Dương Húc, ngươi điên sao?" Tưởng Vận Trúc che ở trước mặt Dương Húc, lộ vẻ mặt không dám tin.

"Tưởng Vận Trúc, ngươi không nghe thấy vừa rồi hắn nhục nhã ta thế nào sao? Tránh ra, hôm nay ta nhất định phải bắt hắn!"

Dương Húc cười gằn muốn đẩy Tưởng Vận Trúc ra.

"Hắn là cường giả cấp A !" Tưởng Vận Trúc cảm thấy Dương Húc đúng là điên thật rồi.

Không nói tới chuyện Lý Phong là gián điệp quá buồn cười, chỉ bằng vào Lý Phong là cường giả cấp A, Dương Húc đã không thể bắt Lý Phong được!

Hắn đang gây hấn với uy nghiêm của một cường giả cấp A!

Tuy rằng có Long Hồn ở phía sau uy hiếp, Lý Phong không dám quang minh chính đại làm gì Dương Húc , nhưng Lý Phong có thể ở trong âm thầm trả thù Dương Húc a!

"Cường giả cấp A thì làm sao, hắn còn dám đánh ta hay sao?" Dương Húc cười khẩy, chỉ vào mặt Lý Phong nói: "Đến a, ngươi

đánh ta một cái xem, ta là thành viên Long Hồn, sau lưng ta có cả Long Hồn làm chỗ dựa, ngươi dám đánh ta ta chính là cháu trai ngươi!"

"Ngươi chắc chắn chứ?" Lý Phong nhíu mày.

"Ta xác định!" Dương Húc lần nữa cười khẩy: "Mà ta càng xác định ngươi không dám đánh ta, bởi vì ta đại biểu cho Long Hồn! Ngươi dám đánh ta, chính là đối nghịch với Long. . ."

"Bạch!"

Thân thể Lý Phong đột nhiên biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lần nữa đã đi tới trước mặt Dương Hú.

Trong ánh mắt kinh khủng của Dương Húc, Lý Phong đưa tay chỉ tới đan điền của hắn!

"Đùng "

Một âm thanh giống như bọt khí vỡ tan đột nhiên vang lên!

". . . Hồn!"

Theo quán tính, Dương Húc nói ra một chữ cuối cùng, thế nhưng ý cười sớm đã biến mất, thay vào đó là cực hạn kinh khủng!

"Lý Phong!" Tưởng Vận Trúc lộ sắc mặt kịch biến!

Nàng biết âm thanh nhẹ vang vừa rồi đại biểu cho cái gì, đan điền của Dương Húc đã nát, bị Lý Phong một chỉ điểm nát!

Một thiên tài võ đạo rất có tiền đồ, hôm nay đã bị Lý Phong phế! Từ nay về sau, Dương Húc đã thành phế nhân, không bao giờ có thể trở thành cường giả võ đạo nữa!

Trời ạ, Lý Phong làm sao dám phế Dương Húc, hắn không sợ Long Hồn trả thù? !

"A!" Dương Húc điên rồi, triệt để điên cuồng.

Tu vi võ đạo hắn luôn lấy làm kiêu ngạo đã bị Lý Phong phế,

chuyện này quả thực làm hắn khó chịu hơn cả chết!

"Ngươi tại sao dám phế ta? Ta muốn giết ngươi! Giết ngươi a!"

Dương Húc hai mắt đỏ bừng, đánh tới Lý Phong tựa như một con chó điên!

"Là ngươi bảo ta đánh ngươi, ngốc bức!"

Lý Phong cười một tiếng, một bàn tay quất vào gương mặt Dương Húc !

"Đùng "

Dương Húc bay vọt ra ngoài, té xuống đất, đến cả rên cũng không kịp rên một tiếng, trực tiếp ngất đi!

"Ngô, ta chưa từng phế đan điền người khác bao giờ, cho nên dùng hắn làm thí nghiệm. Hiện tại ta có kinh nghiệm rồi, có thể giúp ngươi."

Đang nói chuyện Lý Phong liền đi đến trước người Đại Đảo Bằng Dã, cúi người chỉ một cái vào đan điền Đại Đảo Bằng Dã.

"Đùng "

Đại Đảo Bằng Dã đang hôn mê cũng bị Lý Phong phế bỏ đan điền.

Tưởng Vận Trúc: ". . ." .

Tưởng Mộng Dao: ". . ."

Ngụy Băng Khanh, Tô Đồng: ". . ."

Chương 185. Thanh Long Sứ Mạc Vấn Thiên

Chương 148: Thanh Long Sứ Mạc Vấn Thiên

Chỉ vì làm thí nghiệm, cho nên phế bỏ đan điền Dương Húc? Ngươi có thể tìm lý do nào càng vô lý hơn không !

"Trời ơi, trước đó làm sao không phát hiện Lý Phong cũng có một mặt bá khí như vậy?"

Trong mắt Tưởng Mộng Dao tràn ngập những ngôi sao nhỏ, nhưng ngay sau đó nàng hơi biến sắc, trong lòng khẽ gắt: "Phi phi phi, Tưởng Mộng Dao a Tưởng Mộng Dao, hắn chính là tên khốn kiếp đã khi dễ ngươi nhiều lần, ngươi làm sao có thể sùng bái hắn như vậy? !"

Ba nữ nhân Ngụy Băng Khanh, Tô Đồng, Tưởng Vận Trúc thì lộ ra thần sắc khác nhau, nội tâm cũng rất không bình tĩnh.

Ngay tại thời điểm tứ nữ chấn kinh, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 1000 điểm kinh nghiệm, 20000 điểm tích lũy, 5 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ đẳng cấp tăng lên, trước mắt là cấp A."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Ngụy Băng Khanh tăng lên, trước mắt tiến độ chinh phục là 49%(dần dần chú ý nhau) "

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Tưởng Mộng Dao tăng lên, trước mắt tiến độ chinh phục là 29%(hơi có hảo cảm) "

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Tưởng Vận Trúc tăng lên, trước mắt tiến độ chinh phục là 9%(giai đoạn mới quen) "

Liên tiếp là những âm thanh nhắc nhở từ hệ thống, làm Lý Phong hơi ngây người.

"Đậu phộng, tiến độ chinh phục cô nàng bạo lực vậy mà tăng lên tới 29%, tiến độ chinh phục Tưởng Vận Trúc vậy mà cũng lên 9%?"

"Không thể nào, ta đã phế Dương Húc, Tưởng Vận Trúc cần phải hận ta mới đúng chứ?"

"Ngô, tiến độ chinh phục của tổng giám đốc băng lãnh đã đạt tới 49%, lại đề thăng 1% thì sẽ thành giai đoạn mập mờ ? Nàng đã biết Tô Đồng là bạn gái của ta, làm sao còn có thể tăng lên tiến độ chinh phục?"

Lý Phong đưa mắt nhìn cột tiến độ chinh phục, phát hiện tiến độ chinh phục của Tô Đồng vẫn là 69%, cũng là giai đoạn mập mờ.

Cái này hẳn là do hai người còn chưa xuyên phá tầng quan hệ cuối cùng, chỉ cần đè nàng xuống một lần, tiến độ chinh phục Tô Đồng sẽ tăng lên trên diện rộng.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: A

Điểm kinh nghiệm: 0/ 5000

Điểm tích lũy: 56900

Điểm chinh phục: 18

Kỹ năng: 《 Chân Vũ 》, 《 Vô Ảnh Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Bạo Tẩu 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ:Đập phá

Sau khi nhìn thuộc tính cá nhân một chút, Lý Phong tắt hệ thống

đi.

"Lý Phong, ngươi không nên làm như vậy."

Tưởng Vận Trúc thở dài, bất đắc dĩ nói.

"Thế nào, ngươi cũng muốn bắt ta?" Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, trên mặt không có bất kỳ vẻ khẩn trương nào.

Nếu như Dương Húc khiêu khích hắn như vậy mà hắn còn nén giận, vậy chẳng phải là có lỗi với một thân thực lực của mình? Cho nên hắn không chút do dự phế Dương Húc.

Huống hồ hắn có Ẩn Thân Thuật, Thuật xuyên tường, vì vậy không thèm sợ Long Hồn. Cùng lắm thì tạm thời chạy trốn, đợi cảnh giới tăng lên lại trở về báo thù.

Tóm lại một câu, binh đến tướng chắn, nước đến đất ngăn! Người sống cả một đời, không phải chính là mưu cầu thống khoái sao?

"Không phải, ta chỉ là. . ." Tưởng Vận Trúc muốn nói lại thôi, sau một lúc lâu thở dài nói: "Chuyện này ta sẽ hồi báo cho phía trên, trước khi phía trên làm ra quyết định, ngươi tốt nhất đừng rời khỏi Minh Châu."

Mỗi một thành viên Long Hồn đều là tài phú quan trọng của quốc gia, cho dù Dương Húc đã làm sai trước, Lý Phong cũng không nên phế hắn.

Bất quá trước kia cũng chưa từng xảy ra sự tình kiểu này, cho nên Tưởng Vận Trúc cũng không đoán được Long Hồn sẽ xử phạt Lý Phong như thế nào.

"Xin lỗi, muốn đi đâu là quyền tự do của ta." Lý Phong lắc đầu, kết thúc cuộc trò chuyện cùng Tưởng Vận Trúc.

Sắc mặt Tưởng Vận Trúc biến ảo mấy lần, cuối cùng cắn răng nói: "Bất kể như thế nào, là ngươi cứu ta, ta cám ơn ngươi, nếu như ngươi về sau cần giúp đỡ chuyện gì thì cứ mở miệng."

Khi nói chuyện, Tưởng Vận Trúc lấy ra từ trong ngực một tờ

giấy, viết lại phương thức liên lạc, giao cho Lý Phong.

Lý Phong nhận lấy rồi nhìn lướt qua, tiếp theo liền bỏ vào túi áo.

Thấy Lý Phong nhận lấy, Tưởng Vận Trúc hơi thở phào, sau đó nói: "Đã có ngươi bảo hộ Ngụy tổng, vậy ta tiếp tục lưu lại nơi này cũng không có ý nghĩa gì, hẹn gặp lại."

Nói xong nàng gật đầu với Ngụy Băng Khanh cùng Tô Đồng, được Tưởng Mộng Dao trợ giúp một chút, sau đó một tay nắm lấy cổ áo Đại Đảo Bằng Dã, một tay bắt lấy cánh tay Dương Húc, chậm rãi rời khỏi nơi đây.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, muốn ngăn cản Tưởng Vận Trúc mang Đại Đảo Bằng Dã rời đi, hắn còn chưa hỏi ra từ miệng Đại Đảo Bằng Dã tổ chức nào muốn gây bất lợi cho Ngụy Băng Khanh.

Chỉ là hắn không có lý do gì ngăn cản Tưởng Vận Trúc, suy nghĩ một lúc cuối cùng từ bỏ quyết định này.

"A!"

Đúng lúc này, Ngụy Băng Khanh nhịn không được lên tiếng kinh hô.

Thể trọng của Đại Đảo Bằng Dã cùng Dương Húc đều phải 160kg trở lên a? Tưởng Vận Trúc xách bọn hắn tựa như xách hai con gà con, cũng quá kinh người rồi.

(bên đó hình như dùng loại cân 1kg = 0,59gram của mình. 160kg xấp xỉ hơn 80kg)

"Tưởng Vận Trúc dù sao cũng là cường giả cấp B+ , chỉ nói tới sức mạnh đã mạnh gấp mười nhà vô địch cận chiến thế giới, xách hai người trưởng thành lên đối với nàng không phải chuyện khó khăn gì."

Lý Phong nhìn ra sự nghi hoặc của nàng, ở một bên giải thích.

Ngụy Băng Khanh bừng tỉnh đại ngộ, tiếp theo lộ vẻ mặt hướng

tới ra: "Đột nhiên có chút hâm mộ các ngươi. . ."

Nếu nàng có được thân thủ giống như Lý Phong, thì không cần lo lắng gặp phải ám sát như hôm nay.

"Chỉ là biết đánh đấm một chút mà thôi, có gì mà hâm mộ." Lý Phong khẩu thị tâm phi an ủi tổng giám đốc băng sơn một câu.

Đồng thời Lý Phong đang nghĩ, có nên để Ngụy Băng Khanh tu luyện 《 Chân Vũ 》không ?

"Ngươi hình như không có chút lo lắng nào?" Ngụy Băng Khanh khẽ vuốt tóc, lộ sắc mặt phức tạp hỏi.

"Ngươi đang muốn nói tới Long Hồn?" Lý Phong cười nhạt một tiếng: "Làm thì không nên hối hận, cho nên không cần phải lo lắng, mặc kệ tương lai phát sinh cái gì, một mình ta gánh chịu!"

"Vô luận phát sinh cái gì, ta đều sẽ ở cùng ngươi!" Tô Đồng đi đến trước mặt Lý Phong, chủ động cầm tay hắn nói.

Lý Phong thầm cảm động, cũng không để ý tới Ngụy Băng Khanh cũng ở bên cạnh, đưa tay kéo Tô Đồng vào trong ngực.

Hai mắt Ngụy Băng Khanh khẽ nháy, vội vàng nghiêng đầu đi, trong lòng nổi lên cảm giác ghen tuông. . .

Hơn 10 giờ, ở một nơi nào đó trong Kinh Thành, tại một gian thư phòng cổ kính.

Một vị lão giả mặc đường trang đang xem laptop trước mặt, trên đó chính là tài liệu cặn kẽ về Lý Phong !

(vẫn chưa biết đường trang là trang phục gì ạ @@, sơ bộ phỏng đoán chắc giống như bộ đồ bà ba màu nâu)

Nếu như có thành viên Long Hồn ở đây, thì sẽ phát hiện lão giả này chính là một trong tứ đại Long Sứ, Thanh Long Sứ- Mạc Vấn Thiên.

Long Hồn có tứ đại Long Sứ, chia ra quản lý gần ngàn thành viên hạch tâm của Long Hồn, Dương Húc, Tưởng Vận Trúc chính là thủ

hạ của Thanh Long Sứ Mạc Vấn Thiên.

Mà ở phía trên tứ đại Long Sứ, còn có một vị Long Đầu thần bí khó lường.

Long Đầu và tứ đại Long Sứ, chính là năm vị cường giả mạnh nhất Long Hồn!

"23 tuổi đã là Võ Đạo Tông Sư, trước kia làm sao không biết còn có dạng thiên tài cỡ này? Chờ một chút, hắn là con riêng của Vương gia ? Thú vị!"

"Tiểu tử Vương gia gần đây thế đang rất mạnh, Lý Phong ngược lại là một quân cờ tốt có thể ngăn chặn hắn. . . Huynh đệ cùng cha khác mẹ thù hận chém giết nhau, cái nội dung này vừa nghĩ một chút đã khiến người ta hưng phấn!"

Xem hết tư liệu cá nhân của Lý Phong rồi, Mạc Vấn Thiên tự nói với mình.

"Hắn đã phế Dương Húc, vậy liền để hắn thay thế Dương Húc giúp ta làm việc a, nên an bài cho hắn thân phận thế nào đây. . ."

Mạc Vấn Thiên trầm ngâm rất lâu, cuối cùng ánh mắt sáng lên, cầm lên cái điện thoại bàn màu đen đặt ở trên bàn, hạ xuống một mệnh lệnh cho Tưởng Vận Trúc. .

"Cái gì, để Lý Phong trở thành thành viên vòng ngoài của Long Hồn?"

Nhận được mệnh lệnh mà Tưởng Vận Trúc trực tiếp rơi vào trạng thái phát mộng!

Chương 186. Thêm vào Long Hồn

Chương 149: Thêm vào Long Hồn

Sau khi ra khỏi nhà hàng cơm Tây, Ngụy Băng Khanh đề nghị đi quầy rượu uống mấy chén.

Lý Phong cảm thấy dù sao không có việc gì, hai nữ lại vừa bị dọa phát sợ, đi uống vài chén an ủi một chút cũng tốt.

Đợi đến khi ba người uống cao hứng rồi ra khỏi quầy rượu đã là 11 giờ đêm.

"Tô Đồng, tối nay tới nhà ta ngủ đi, ta còn có thật nhiều lời muốn nói với ngươi."

Không có quan hệ cấp trên cấp dưới ước thúc, Ngụy Băng Khanh cùng Tô Đồng càng trò chuyện càng ăn ý, rất có loại cảm giác hận hiểu nhau quá muộn.

"A, có thể sao?" Tô Đồng đưa mắt nhìn Lý Phong.

Lý Phong nhún nhún vai, hắn hiện tại là bảo tiêu của tổng giám đốc băng sơn, hết thảy tự nhiên phải nghe theo ý tứ của nàng.

Bất quá Ngụy Băng Khanh cùng Tô Đồng đứng chung một chỗ thật sự là rất đẹp mắt a.

Hai nàng đều mặc một thân đồng phục công sở, Ngụy Băng Khanh mặc bộ váy trắng ngắn tới đùi, đường cong lả lướt, lãnh diễm bức người.

Tô Đồng thì mặc một thân váy xám cộng thêm một cái vớ đen, dáng người thướt tha, thanh thuần động lòng người.

Các nàng đứng cạnh nhau tựa như một đôi chị em gái, khí chất khác nhau, phụ trợ lẫn nhau, nếu có thể đồng thời đè hai nàng

xuống giường chơi threesome. . .

"Khụ khụ, có được một người trong hai nàng đã là phúc tổ 70 đời, ta có chút tham lam quá mức a."

Lý Phong tự giễu cười một tiếng, dằn ý nghĩ này xuống đáy lòng.

"Nhìn hắn làm gì, cứ nghe theo lời ta là được."

Ngụy Băng Khanh trợn trắng mắt liếc Lý Phong một cái, dắt tay Tô Đồng ngồi vào S600 ở bên đường.

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, ngồi vào vị trí lái rồi muốn nổ máy.

"Ngươi vừa mới uống rượu, vẫn nên gọi người khác chở dùm đi." Ngụy Băng Khanh mở miệng nhắc nhở.

Lý Phong không khỏi mỉm cười: "Ta đã dùng chân khí bức rượu ra rồi, cho dù thử máu cũng không đo được nồng độ cồn đâu, yên tâm đi."

Ngụy Băng Khanh: "? ? ?"

Dùng chân khí bức nồng độ cồn ra, trời ạ, thần kỳ như vậy sao?

Trong lúc nhất thời, hứng thú với võ đạo của Ngụy Băng Khanh lại dày đặc thêm mấy phần.

Sau khi trở lại tiểu khu Tinh Huy, Lý Phong trơ mắt nhìn hai nữ tay trong tay đi vào phòng ngủ, giờ khắc này, hắn tưởng niệm Tống Uyển Quân không gì sánh được. . .

Một đêm yên ổn không có chuyện gì.

Ngày hôm sau, Tô Đồng chính thức làm thủ tục rời chức, thu thập thỏa đáng mọi thứ, tối nay sẽ lên đường tiến tới Đại Thương.

Vì đảm bảo an toàn cho Tô Đồng, Lý Phong cố ý nói với Tống Uyển Quân cử mấy người trợ thủ đi theo Tô Đồng, theo thứ tự là Lý Cương, Hồng Nhạc Đào còn có mấy tên thủ hạ tiểu đệ.

Ngoài dự liệu là, buổi chiều vừa đi làm, Tưởng Vận Trúc liền tới đến văn phòng trợ lý.

"Ngươi tạm thời đừng nói chuyện, để ta đoán mục đích ngươi tới đây. Long Hồn đã làm ra quyết định xử phạt với ta. . . Đúng không?"

Tuy rằng không hối hận vì phế Dương Húc, nhưng tại thời khắc này Lý Phong vẫn có chút khẩn trương.

"Đúng." Tưởng Vận Trúc lộ sắc mặt phức tạp nhìn Lý Phong một hồi, sau một lúc lâu nói: "Cũng không thể nói là xử phạt, lãnh đạo chúng ta hi vọng ngươi có thể thay thế Dương Húc gia nhập Long Hồn, giúp Long Hồn làm việc."

Lý Phong phát mộng!

Hắn ngàn vạn lần không nghĩ đến sẽ là một kết quả như vậy, phế Dương Húc, liền thay thế Dương Húc vào Long Hồn? Hắn không nghe lầm chứ?

"Hôm nay hình như không phải cá tháng tư a?" Lý Phong phun ra một ngụm trọc khí, nhíu mày nói.

"Ta thật sự không lừa ngươi, đây chính là quyết định của lãnh đạo chúng ta." Tưởng Vận Trúc gượng cười.

Khi nàng nghe thấy quyết định này phản ứng so với Lý Phong còn kịch liệt hơn, Thanh Long Sứ Mạc Vấn Thiên là một người vô cùng bao che khuyết điểm, Dương Húc lại là một thủ hạ được hắn ký thác kỳ vọng.

Dương Húc bị phế, Thanh Long Sứ cần phải cảm thấy tức giận mới đúng, nhưng hắn không chỉ không tức giận, ngược lại còn muốn gọi Lý Phong gia nhập Long Hồn!

Tuy rằng Lý Phong là một thiên tài 23 tuổi đã trở thành Tông Sư, thiên phú xác thực làm cho người ta phải than thở, nhưng mà Lý Phong phế Dương Húc cũng là sự thật a.

"Ta có thể cự tuyệt không?" Lý Phong nhíu mày nói.

Gia nhập Long Hồn, cũng là tương đương với tự đeo lên mình một tầng gông xiềng, phải bị tên lãnh đạo trời ơi đất hỡi nào đó điều khiển, làm sao có thể tự do tự tại như bây giờ?

Mấu chốt là đối phương vì sao lại muốn hắn gia nhập Long Hồn, chỉ bởi vì hắn là cường giả cấp A ? Đừng quên hắn đã phế Dương Húc !

Lý Phong dường như ngửi thấy được mùi âm mưu. . .

Tưởng Vận Trúc: "? ? ?"

Nàng đúng là lần đầu tiên nghe được có người muốn cự tuyệt gia nhập Long Hồn!

Long Hồn được sáng tạo vào 20 năm trước, trước mắt thành viên hạch tâm không đến 1000, thành viên vòng ngoài nhiều hơn một chút, nhưng cũng chỉ hơn 20 ngàn người.

Đối với một nước lớn dân cư 1,4 tỷ người mà nói, một tổ chức chỉ có hơn 20 ngàn thành viên rõ ràng rất ít, cái này có quan hệ trực tiếp với cơ chế tuyển chọn của Long Hồn.

Trước mắt muốn gia nhập Long Hồn có ba loại phương thức, một là thiếu niên có thiên phú võ đạo được tìm ra trong phạm vi cả nước, qua mười mấy năm bồi dưỡng, đào thải, chọn ưu tú, mỗi năm có chừng hơn hai ngàn người thông qua loại phương thức này gia nhập Long Hồn.

Hai là đệ tử trẻ tuổi được chọn ra từ cổ võ thế gia, hoặc là môn phái, mỗi năm đại khái có 10 ngàn danh ngạch, qua một phen nghiêm ngặt khảo hạch, thường có chừng trăm người thông qua khảo hạch, cũng chính là tỷ lệ 1% .

Ba là do Long Đầu, tứ đại Long Sứ trực tiếp chọn trúng, mỗi năm Long Đầu có mười danh ngạch, tứ đại Long Sứ mỗi người 5 cái.

Nhưng vô luận là loại phương thức nào, đều không thể trực tiếp trở thành thành viên hạch tâm, nhất định phải công tác vòng ngoài ba năm sau, căn cứ theo biểu hiện trong ba năm này, những người ưu tú mới có thể tấn thăng làm thành viên hạch tâm.

Dạng cơ chế tuyển bạt gần như biến thái, lại thêm thành viên Long Hồn thường xuyên bị hao hụt tổn thương do chiến đấu, cho nên thành viên thưa thớt cũng là chuyện hợp tình hợp lí.

Gia nhập Long Hồn là ước mơ của bao nhiêu người, kết quả là Lý Phong lại muốn cự tuyệt. . . Trời ạ!

"Chỉ sợ không được." Sau khi kinh ngạc, Tưởng Vận Trúc cười khổ lắc đầu: "Nếu như ngươi cự tuyệt, xử phạt chính thức sẽ tới."

"Ngô, vậy ngươi nói cho ta nghe xem thử nghĩa vụ cùng quyền lợi của thành viên Long Hồn như thế nào." Lý Phong suy nghĩ một chút, lại thêm một câu: "Nói đơn giản một chút là có chỗ tốt cùng trách nhiệm gì."

Trước mắt xem ra cự tuyệt Long Hồn sẽ mang tới phiền phức, vậy cứ nghe thử gia nhập Long Hồn có chỗ tốt gì trước.

Nếu không một khi Long Hồn trở mặt, về sau bắt hắn đi thực hiện mấy nhiệm vụ cửu tử nhất sinh vậy thì thật không hay, hắn cũng không phải là loại người ngu trung.

(ngu hiếu:có hiếu mù quáng, ngu trung: trung thành mù quáng)

Tưởng Vận Trúc không nghĩ tới Lý Phong nói chuyện trực tiếp như vậy, trong lúc nhất thời có chút phát mộng.

Nửa ngày sau nàng mới lên tiếng: "Thành viên Long Hồn nắm giữ quyền được bảo hộ đặc biệt, vô luận phạm sai lầm gì, những ngành khác đều không có quyền xử trí thành viên Long Hồn, chỉ có thể giao cho Long Hồn xử lý."

"Bởi vì lãnh đạo không an bài chức vụ cụ thể cho ngươi, cho nên ngươi chỉ cần tùy thời chờ lệnh là được, tạm thời không cần thực hiện trách nhiệm."

"Ồ? Nếu như ta xung đột với một gia tộc rất có thế lực nào đó, đối phương lấy thế đè người, trong tổ chức có thể cung cấp trợ giúp cho ta không?" Hai mắt Lý Phong sáng lên hỏi.

Tương lai vào một ngày nào đó, hắn khẳng định sẽ khởi xướng thế tiến công với Tô gia Hoa Thành, Vương gia Giang Nam, mà hai

đại gia tộc này đều có quan hệ vừa sâu vừa rộng.

Nếu như thân phận thành viên Long Hồn này có thể trợ giúp hắn đối kháng lực lượng của Vương gia, Tô gia, hắn nguyện ý tạm thời gia nhập Long Hồn.

"Chỉ cần là người của chúng ta, bất kỳ gia tộc nào cũng không cần sợ hãi. Đây không phải lời ta nói, là do Long Đầu nói." Tưởng Vận Trúc hiếm khi mở miệng nói một câu bá khí như vậy.

"Long Đầu?" .

"Cũng chính là đại BOSS lớn nhất của Long Hồn."

"Ngô. . . Nghe qua cũng không tệ lắm." Lý Phong sờ cằm, cười nói: "Tốt, ta gia nhập."

Chương 187. Cha ngươi gọi Lý Cương

Chương 150: Cha ngươi gọi Lý Cương

Tưởng Vận Trúc đi, trước khi đi lưu lại hai cái chứng nhận.

Một cái là chứng nhận thân phận thành viên Long Hồn, một cái là chứng nhận thành viên cục quốc an, dùng để che giấu tung tích thuận tiện hành sự trong xã hội.

Giấy chứng nhận Long Hồn giấy là một tấm thẻ màu trắng gần giống thẻ ngân hàng, mặt trước là lá cờ Hoa Hạ, mặt sau in hình một con Thần Long, tượng trưng cho Long Hồn.

Lý Phong suy đoán, thông tin cá nhân của hắn đã được ghi chép trên cái chip này.

"Không ngờ là một thanh tra cảnh sát, cái quân hàm này cũng không thấp a."

Mở ra giấy chứng nhận cục quốc an, Lý Phong phát hiện có tấm ảnh của hắn, bên dưới viết tên Lý Phong, thanh tra cấp 1.

Tại Hoa Hạ, thanh tra cấp một đã có thể xử lý cán bộ trong bộ máy nhà nước, tuy hắn không có chức vụ, nhưng cái quân hàm này lấy ra vẫn có thể hù dọa không ít người.

Lý Phong cũng rốt cuộc minh bạch, vì sao Tưởng Vận Trúc lúc trước có thể móc ra giấy chứng nhận cục quốc an.

Trừ hai loại chứng nhận này ra, Tưởng Vận Trúc còn để lại một cái đồng hồ điện tử, đương nhiên, bề ngoài thoạt nhìn là một cái đồng hồ, cũng có công năng của đồng hồ, nhưng chủ yếu vẫn là để thành viên Long Hồn liên lạc lẫn nhau.

Căn cứ theo Tưởng Vận Trúc giới thiệu, cái đồng hồ này có định vị GPS, có thể nhắn tin, cầu viện khẩn cấp, quay clip up lên bộ nhớ

đám mây, có vẻ là hàng xịn sò.

Thế nhưng Lý Phong cũng không định dùng nó, ai biết đây có phải thứ Long Hồn dùng để giám thị thành viên bên dưới không?

Dù sao Tưởng Vận Trúc cũng không yêu cầu hắn nhất định phải mang, Lý Phong nghịch một lát liền trực tiếp ném vào ba lô.

Trừ cái đó ra, Tưởng Vận Trúc còn để lại một tin tức tốt.

Đại Đảo Bằng Dã bị bắt sống, Long Hồn đã thả ra tin tức với bên ngoài, muốn Đại Đảo Bằng Dã sống sót, vậy đừng đánh chủ ý lên người Ngụy Băng Khanh.

Một cường giả cấp A có giá trị vượt xa một tổng giám đốc tư nhân, cứ như vậy, phần nguy hiểm nhằm vào Ngụy Băng Khanh cũng có thể giải trừ.

Rạng sáng ngày thứ hai, Tô Đồng cùng với đám người Lý Cương, Hồng Nhạc Đào đi vào công ty Ích Tân, Lương Nhân Trung nhận được tin tức từ sớm nên đã dẫn người nghênh đón ở cửa chính.

Đối với cách Lý Phong an bài, Lương Nhân Trung không có bất kỳ vẻ bất mãn nào, ngược lại, hắn biết việc này còn thở phào.

Lương Nhân Trung tự hiểu lấy mình, hắn biết năng lực của mình ở đâu, có người hạ mệnh lệnh, nghĩ kế giúp hắn, áp lực của hắn sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Song phương làm quen một chút, sau đó Lương Nhân Trung muốn mang Tô Đồng đi tới văn phòng tổng giám đốc, nhưng vào lúc này, một nhân viên lộ sắc mặt lo lắng chạy tới.

"Lương tổng, không tốt, xảy ra đại sự!"

Lương Nhân Trung hơi biến sắc, Tô Đồng vừa tới thì xảy ra chuyện, đây không phải là dấu hiệu tốt a!

"Tiểu Trương, ngươi đừng vội, từ từ nói." Lương Nhân Trung đè xuống phiền muộn trong lòng, trầm giọng nói.

"Vừa rồi có rất nhiều nhân viên chạy đến bộ phận nhân sự đưa

ra mong muốn từ chức, có tới hơn một trăm người a, bọn họ mà đi thì công ty không có cách nào vận chuyển." Trưởng phòng nhân sự là một người họ Trương, hắn lộ vẻ lo lắng nói.

"Cái gì? !" Lương Nhân Trung chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa tắt thở!

Công ty Ích Tân tổng cộng chỉ có 200 nhân viên, một lần rời đi hơn phân nửa là khái niệm gì? Trực tiếp phải ngừng sản xuất a!

"Trước tiên đi tới xem tình huống đã." Tô Đồng trấn định nói.

Trực giác nói cho Tô Đồng, nhiều nhân viên cùng nhau từ chức như vậy có lẽ là do sau lưng có người sai bảo.

Rất nhanh, mọi người đi tới ký túc xá, quả nhiên thấy hơn một trăm người trong hành lang xếp thành một đội ngũ thật dài.

Sau một hồi hỏi thăm đầy kiên nhẫn của Tô Đồng, rốt cục có nhân viên vụng trộm nói ra tình hình thực tế.

Nhân viên công ty Ích Tân phần lớn là cư dân của Uy Cửu trấn, trong Uy Cửu trấn có một tên ác bá hoành hành khắp nơi tên là Sử Bằng, chính là hắn uy hiếp bắt những nhân viên này từ chức.

Thực ra bọn họ cũng không muốn từ chức, trình độ văn hóa của bọn họ đều không cao, tìm một công tác ổn định tương tự cũng không dễ dàng, nhưng nếu bọn họ không từ chức, người nhà bọn họ thậm chí là hài tử về sau đều sẽ không được an bình.

Sử Bằng có thực lực này!

"Tô tổng, sự kiện này ngươi không cần phải để ý đến, giao cho chúng ta xử lý là được."

"Nhạc Đào, kêu gọi các huynh đệ, chúng ta đi chiếu cố thằng chó Sử Bằng kia!"

Vừa mới nói xong, Lý Cương liền muốn dẫn người đi đánh cho Sử Bằng một trận.

"Chờ một chút." Tô Đồng vội vàng gọi hắn lại: "Ta đi cùng các

ngươi."

Đi tìm Sử Bằng là chuyện khẳng định phải làm, vấn đề nhân viên rời chức nhất định phải giải quyết, nhưng Lý Cương, Hồng Nhạc Đào đều là người thô kệch, để bọn hắn đơn độc đi tới khẳng định xảy ra đại sự, nàng đi theo còn có thể khống chế cục diện một chút.

Lý Cương tự nhiên không có ý kiến, trước khi đến Lý Phong đã nói với bọn họ, tại Đại Thương hết thảy đều nghe theo Tô Đồng.

Nửa giờ sau, đám người Tô Đồng đi vào nhà Sử Bằng, sau khi có tiếng chuông kêu, Sử Bằng dẫn một đám người đi tới.

Khi Lương Nhân Trung nhìn thấy Hoàng Ích đứng sau lưng Sử Bằng nhất thời liền hiểu được, khẳng định là Hoàng Ích giật dây Sử Bằng uy hiếp ích công nhân viên rời chức!

Ngay sau đó hắn lặng lẽ nói suy đoán của mình cho Tô Đồng biết.

Cùng lúc đó, khi Sử Bằng nhìn thấy Tô Đồng ánh mắt liền sáng lên, tà niệm cuồn cuộn ập tới: "A, cô nàng này nhìn thật ngon a!"

Hắn năm nay 27 tuổi, chưa lập gia đình, có rất nhiều tình nhân, chỉ là tình nhân tuy nhiều, chất lượng lại không người nào có thể so sánh với Tô Đồng.

"Sử lão đệ, bọn họ là người công ty Ích Tân." Hoàng Ích cũng nhìn thấy Lương Nhân Trung, ngay sau đó liền dán vào lỗ tai Sử Bằng nhỏ giọng nói.

"Ồ?" Hai mắt Sử Bằng sáng lên, nhất thời minh bạch ý đồ đến đây của đám người Tô Đồng, ngay sau đó cười nói: "Vị mỹ nữ kia, ngươi tới đây tìm ta?"

"Chào Sử tiên sinh, ta là tổng giám đốc công ty Ích Tân, Tô Đồng, ta tới đây vì muốn hỏi thăm một chút, ngươi có phải là có hiểu lầm gì với công ty Ích Tân chúng ta không ?" Tô Đồng nhìn Hoàng Ích một cái, chậm rãi nói.

Muốn giải quyết vấn đề thì phải ra tay từ chỗ Sử Bằng, cho nên

nàng trực tiếp nói thẳng ý đồ.

"Hiểu lầm? Không có." Sử Bằng lắc đầu cười một tiếng, đùa cợt nói: "Ta chính là ngứa mắt công ty Ích Tân, cho nên muốn làm nó đóng cửa mà thôi, bất quá đó là ý nghĩ lúc trước. . ."

"Hiện tại nha. . . Nếu như Tô tổng nguyện ý làm bạn gái của ta, ta liền thay đổi chủ ý, như thế nào?"

Đám tiểu đệ sau lưng Sử Bằng nhất thời phát ra một trận cười vang.

Còn đám người Tô Đồng, thì lại cùng nhau biến sắc!

"Con mẹ nó ngươi thì tính là cái gì mà cũng dám đánh chủ ý lên người Tô tổng? Chán nùi cơm thèm mùi đất à?" Lý Cương chỉ cảm thấy nộ khí bay lên đỉnh đầu, chỉ thẳng mặt Sử Bằng mắng mỏ.

Tô Đồng là nữ nhân của Lý thiếu, Sử Bằng còn không xứng xách giày cho Lý thiếu, vậy mà còn dám nổi tà niệm với Tô Đồng? Muốn chết!

"Ở trong địa bàn của lão tử mà cũng dám phách lối? Đánh chết con mẹ hắn cho ta! Có gì ta gánh hết." Sử Bằng cũng nổi giận, tại Uy Cửu trấn này đúng là chưa từng có người nào dám nói chuyện như thế với hắn.

Sau khi Sử Bằng ra lệnh, đám tiểu đệ phía sau hắn lập tức phóng tới chỗ Lý Cương.

Lý Cương, Hồng Nhạc Đào cũng không cam chịu yếu thế, mang theo tiểu đệ ập tới!

Tô Đồng nhất thời sợ hãi, muốn ngăn cản bọn họ nhưng lại hữu tâm vô lực.

Hỗn chiến phát sinh!

Đám người Sử Bằng tuy chiếm cứ ưu thế sân nhà cùng đông người, nhưng Lý Cương cùng Hồng Nhạc Đào đều đã tu luyện 《 Long Tượng Kim Cương Quyết • phiên bản đơn giản hóa 》 .

Tuy thời gian tu luyện còn thiếu, nhưng bọn hắn vốn đã có cơ sở khá vững chãi, đám tiểu đệ cũng là kẻ hung ác thân kinh bách chiến, đám người Sử Bằng chỉ là bọn tiểu lưu manh hoành hành ở trấn nhỏ, hoàn toàn không thể so sánh!

Rất nhanh, đám tiểu đệ của Sử Bằng đều đã bị đánh ngã xuống đất.

"Ta là Sử Bằng, tỷ phu của ta là trấn trưởng của Uy Cửu trấn, các ngươi dám đánh ta thì ta sẽ bắt các ngươi tiến vào cục cảnh sát!" Sử Bằng có chút phát mộng, nhưng hắn hoành hành bá đạo đã quen, giờ phút này vẫn không muốn nhận thua cầu xin tha thứ.

Lý Cương cùng Hồng Nhạc Đào liếc nhau, tiếp theo ngửa mặt lên trời cười ha hả.

"Nhớ kỹ, cha ngươi tên là Lý Cương!"

Lý Cương ngưng cười, một quyền đánh thẳng mũi Sử Bằng, máu mũi chảy ròng ròng, còn Sử Bằng thì ngã xuống đất hôn mê!

Tô Đồng: ". . ."

Xong rồi, lần này chơi lớn rồi!

Bọn họ không chú ý tới là, khi mọi người đang hỗn chiến, Hoàng Ích đã vụng trộm chạy đến một bên gọi điện thoại báo cảnh sát. . .

Hai giờ chiều, Lý Phong đang ngồi ở văn phòng trợ lý nhàn nhã uống trà thì nhận được cuộc gọi của Tô Đồng: "Lý Phong, ngươi có thể tới sở cảnh sát Uy Cửu trấn một chuyến không, đám người Lý Cương đã bị bắt vào đó rồi."

Lý Phong: "? ? ?"

Chương 188. Chúng ta cũng là trời!

Chương 151: Chúng ta cũng là trời!

Nếu như hắn nhớ không lầm, tối hôm qua bọn họ mới lên đường tiến về Đại Thương, mà con mẹ nó chiều nay đã bị bắt vào sở cảnh sát?

Bọn họ muốn tấu hài sao? !

"Hô."

Lý Phong phun ra một ngụm trọc khí, cẩn thận hỏi thăm những chuyện đã xảy ra.

"Bá chủ một phương Sử Bằng của Uy Cửu trấn? Có chút ý tứ!"

Lý Phong cười lạnh một tiếng, tìm tới Ngụy Băng Khanh xin nửa ngày nghỉ, rồi lái chiếc S600 của tổng giám đốc băng sơn đi tới thành phố Đại Thương.

Đại Thương, sở cảnh sát Uy Cửu trấn, trong đại sảnh.

"Tô tổng, ngươi nói đi, ngươi định giải quyết chuyện này thế nào?"

Sử Bằng ngồi ở trên ghế dài đại sảnh, hung dữ nói.

Nếu như trong lỗ mũi hắn không nhét hai cục giấy vệ sinh nhỏ, thì bộ dáng sẽ rất hung hãn, chỉ tiếc. . . Hiện tại chỉ có thể dùng hai chữ buồn cười để hình dung.

"Nói cái gì?"

Tô Đồng nhíu mày, ngữ khí có chút không vui.

Vốn Tô Đồng là một người rất ôn nhu người, nói chuyện với

người nào đều ôn tồn nhỏ nhẹ, nhưng khi đối mặt Sử Bằng. . . Nàng thật sự không làm được vẻ mặt ôn hoà kia.

Đều là bởi vì Sử Bằng, cho nên đám người Lý Cương, Hồng Nhạc Đào mới bị nhốt vào phòng thẩm vấn, tình huống không rõ.

Lương Nhân Trung cũng đã đi liên hệ luật sư, còn không biết lúc nào mới trở về, hai giờ trước nàng gọi điện thoại cho Lý Phong, cũng không biết Lý Phong lúc nào mới có thể chạy tới nơi này, Tô Đồng chỉ cảm thấy tình hình ngập trong tăm tối.

"Người của ngươi đả thương huynh đệ ta, có mấy người còn là trọng thương, dựa theo pháp luật thì bọn họ đến sẽ bị phán ngồi tù mấy năm."

"Nếu như ngươi nguyện ý làm bạn gái của ta, ta có thể giúp các huynh đệ trắng án, thế nào?"

Dù đã bị Lý Cương đánh một trận, Sử Bằng vẫn như cũ đánh chủ ý lên người Tô Đồng.

Tô Đồng quá cực phẩm, không kéo nàng lên giường chà đạp một phen thì hắn ngủ không yên giấc!

"Ngươi. . . Vô sỉ!"

Khuôn mặt Tô Đồng biến sắc.

Nàng đương nhiên biết đám người Lý Cương sắp phải đối mặt xử phạt thế nào, nàng cũng không phải người thiếu kiến thức pháp luật, nguyên nhân chính là vì vậy nàng mới gọi điện thoại cho Lý Phong, hi vọng rằng Lý Phong có thể giải quyết đại phiền toái lần này.

"Yểu điệu thục nữ quân tử hảo cầu, ta như vậy làm sao có thể là vô sỉ được?"

"Ngươi đừng xem thường ta chỉ là lăn lộn ở Uy Cửu trấn, thế nhưng trong tay ta cũng có tư sản hơn trăm triệu."

"Chỉ cần ngươi đi theo ta, bảo đảm ngươi ăn ngon uống sướng, làm gì còn phải khổ cực như vậy."

Trên mặt Sử Bằng bây giờ đã ngập tràn vẻ đắc ý, vừa nói hắn vừa muốn nhào tới ôm Tô Đồng vào lòng.

"Ta cảnh cáo ngươi đừng làm loạn!"

Tô Đồng vội vàng tránh sang một bên, nàng không nghĩ tới ở trong sở cảnh sát mà Sử Bằng cũng dám động tay động chân với nàng.

"Cảnh cáo cái rắm, nói thật cho ngươi biết a, tỷ phu của ta là trấn trưởng, ở Uy Cửu trấn, lão tử chính là trời!"

"Ngươi nếu muốn được kinh doanh an ổn ở nơi này, thì hãy ngoan ngoãn làm nữ nhân của ta, bằng không ta sẽ làm Ích Tân đóng cửa!"

Ánh mắt Sử Bằng đầy vẻ lạnh lẽo, hạ giọng uy hiếp.

"Ngươi. . ."

Trong mắt Tô Đồng lóe lên một tia sợ hãi, tiếp theo đi đến bên cạnh bàn làm việc cảnh sát, không tiếp tục để ý Sử Bằng nữa.

Vào thời điểm này, cảnh sát chính là chỗ dựa lớn nhất của nàng, nàng không tin Sử Bằng dám trực tiếp làm gì nàng ngay trước mặt cảnh sát.

Sử Bằng hừ lạnh một tiếng, quả nhiên không đi theo, có điều một đôi tặc nhãn vẫn như cũ trần trụi liếc lên liếc xuống thân thể Tô Đồng, tựa như muốn cởi sạch toàn thân Tô Đồng ra vậy.

Đúng lúc này, một nữ nhân ăn mặc lòe loẹt đi tới.

"Ai nha ông trời ơi, là kẻ đáng chém ngàn đao nào dám đánh Tiểu Bằng nhà chúng ta thành dạng này a."

Nhìn thấy Sử Bằng nàng liền la to lên.

"Tỷ, ngươi rốt cục tới rồi."

Sử Bằng lộ vẻ mặt đầy ủy khuất nghênh đón, chỉ vào Tô Đồng nơi xa nói: "Chính là thủ hạ của nữ nhân kia."

"Tốt, dám sai bảo thủ hạ đánh đệ đệ ta, để xem ta có xé lồn ngươi ra không!"

Sắc mặt Sử Trân Hương vặn vẹo, muốn đi tới đánh Tô Đồng.

"Ai tỷ, đừng, tuyệt đối đừng làm vậy, ta đã nhìn trúng nàng, ngươi làm hỏng mặt nàng thì làm sao bây giờ?"

Sử Bằng liền vội vàng kéo lại, cười nói.

"Ừm?"

Sử Trân Hương nhìn Sử Bằng, lại nhìn Tô Đồng, sau một lúc lâu bừng tỉnh đại ngộ nói: "Ta đã nói mà, làm sao tiểu tử ngươi lại thành thật như vậy, hóa ra là coi trọng người ta."

"Ừm, không tệ không tệ, chân dài mặt xinh, tươi ngon mọng nước, nàng làm công việc gì?"

Sử Trân Hương dò xét Tô Đồng vài lần từ trên xuống dưới, bình phẩm mấy câu.

"Nàng là tổng giám đốc công ty Ích Tân, chắc hẳn rất có đầu óc kinh doanh."

Sử Bằng cười hắc hắc, tiếp theo lại dán miệng vào tai Sử Trân Hương thì thầm một lúc.

Sắc mặt Sử Trân Hương biến ảo mấy lần, nhìn Tô Đồng nói: "Ừm, coi như xứng với đệ đệ ta. Yên tâm, tỷ ngươi đã ở chỗ này, bảo đảm sẽ giúp ngươi ôm mỹ nữ về!"

Tô Đồng: "? ? ?"

Cái loại ngữ khí kia là thế nào? Thật giống như bản tiểu thư trèo cao đòi lấy Sử Bằng vậy, buồn nôn!

"Này tên đang trực kia, kêu sở trưởng các ngươi đi ra, ta có lời này muốn nói với hắn."

Sử Trân Hương chỉ vào cảnh sát đang trong ca trực, vênh mặt hất hàm ra vẻ sai khiến nói.

Tên cảnh sát hơi biến sắc, không nói một lời rời khỏi nơi đây, rất nhanh sau đó, một người cảnh sát trung niên đi tới nơi này: "Ôi chao Sử phu nhân, khách quý đến khách quý đến a."

Hắn tên là Vương Quân, là sở trưởng của sở cánh sát Uy Cửu trấn.

Sử Trân Hương trợn mắt một cái, cao cao tại thượng nói: "Vương sở trưởng, đám lưu manh đánh đệ đệ ta bây giờ tình huống thế nào rồi?"

"Cái này. . . Còn đang tra hỏi bên trong."

Vương Quân chi tiết hồi đáp.

"Là thế này, đệ đệ ta muốn hoà giải với đối phương, cho nên ghi chép gì đó thì tạm dừng lại đi."

Sử Trân Hương nhìn về phía Tô Đồng, nói: "Vị cô nương này, chỉ cần ngươi đồng ý gả cho đệ đệ ta, ta có thể không truy cứu trách nhiệm của thủ hạ ngươi nữa, mặt khác, công ty Ích Tân cũng có thể buôn bán bình thường, thế nào?"

"A."

Tô Đồng giận quá hóa cười, bọn họ dựa vào cái gì mà muốn dùng loại sự tình này uy hiếp nàng, lại còn muốn nàng gả cho Sử Bằng?

"Ngươi a cái gì mà a, xem thường nhà chúng ta?"

Sử Trân Hương hai tay chống nạnh, thái độ giống như một con đàn bà chanh chua: "Ta nói cho ngươi biết, tại Uy Cửu trấn, hai tỷ đệ chúng ta chính là trời, ai cũng phải nghe theo chúng ta! Ngươi nói xem có đúng không, Vương sở trưởng?"

Trong mắt Vương Quân lóe lên vẻ khinh bỉ, mặt ngoài lại chỉ là cười cười không nói chuyện.

Hắn từng gặp rất nhiều người thích trang bức, kết cục đều là chết rất khó coi, tiếp tục a, ra sức mà thể hiện đi, kiểu gì cũng sẽ xuất hiện người có thể thu thập hai chị em bọn ngươi!

"C-K-Í-T..T...T "

Đúng lúc này, một hồi tiếng vang chói tai do xe phanh gấp từ bên ngoài truyền đến, mười mấy giây đồng hồ sau, Lý Phong lộ vẻ sát khí đằng đằng xông vào đại sảnh.

Trong nháy mắt nhìn thấy Tô Đồng, Lý Phong thầm thả lỏng, thở dài một hơi: "Tô Đồng, ngươi không sao chứ?"

"Lý Phong!"

Hốc mắt Tô Đồng ửng đỏ, đầy bụng ủy khuất xông lên đầu, vọt tới nhào vào trong ngực Lý Phong.

Sắc mặt Sử Bằng nhất thời rất khó coi, nữ nhân hắn nhìn trúng vậy mà chui vào trong ngực nam nhân khác, coi hắn không tồn tại sao?

"Con mẹ nó ngươi là ai vậy, dám đụng vào nữ nhân của ta?"

Sử Bằng chửi rủa rồi muốn đi đánh Lý Phong.

Lý Phong nhíu mày: "Hắn là ai?"

"Hắn chính là Sử Bằng." Tô Đồng thút thít nói.

"A. . ." Lý Phong kéo dài âm điệu, trong nháy mắt Sử Bằng xông lại liền nhấc chân đá tới bụng dưới của hắn.

"Phanh "

Một tiếng vang trầm đục xuất hiện, Sử Bằng giống như viên đạn bay ra khỏi nòng súng, bay vọt về phía sau sáu, bảy mét, đụng vào mặt tường, sau đó giống như một bãi bùn nhão trượt xuống đất, trực tiếp ngất đi! !

Tô Đồng: ". . ."

Vương Quân: ". . ."

Chương 189. Mời tổ chức vì ta làm chủ

Chương 152: Mời tổ chức vì ta làm chủ

Tô Đồng chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, cảm giác bất đắc dĩ tràn ngập toàn thân.

Nàng làm sao lại quên mất Lý Phong là một tên cuồng bạo lực đây, có thể động thủ tuyệt đối không nói nhảm chính là lời do Lý Phong nói a!

Thảm rồi, động thủ ở chính sở cảnh sát, Lý Phong cũng sắp bị bắt vào.

Vương Quân đã phát mộng.

Một thanh niên khỏe mạnh 7,80kg bị người khác một chân đá bay về sau sáu, bảy mét, cảnh tượng này chỉ từng thấy trong phim điện ảnh a, chân người này làm bằng lò xo sao?

Chờ chút. . . Cái này hình như không phải trọng điểm, trọng điểm là ở trong sở cảnh sát đánh người, đây là coi thường pháp luật, không coi cảnh sát ra gì a?

Dù là hai tỷ đệ Sử Trân Hương ở đây còn biết thu liễm nhất định, hắn thật sự không để mình vào mắt a!

Nghĩ tới đây, Vương Quân liền muốn móc ra còng tay, nhưng mới móc một nửa hắn mới nghĩ tới. . . Con mẹ nó, mình không phải đối thủ của người trẻ tuổi kia a!

Xấu hổ!

"A! Đệ đệ, đệ đệ!"

Không biết qua bao lâu, Sử Trân Hương phát ra một tiếng rú thảm, vọt tới trước mặt Sử Bằng muốn xem xét tình huống của

hắn.

"Đừng nhìn nữa, ta ra tay rất có chừng mực, hắn không chết được đâu."

Lý Phong không khỏi cười lạnh.

Uy hiếp nhân viên Ích Tân từ chức? Đưa đám người Lý Cương vào cục cảnh sát? Có ý nghĩ xấu với Tô Đồng? Thật sự là không biết sống chết!

Nếu như không phải đang ở trong sở cảnh sát, Lý Phong đã một cước lấy mạng Sử Bằng!

Cho dù Lý Phong đã kiềm chế lực lượng, nhưng Sử Bằng vẫn sẽ phải nằm trên giường hơn nửa năm kế tiếp!

"Tên đáng chém ngàn đao này, vậy mà dám đánh đệ đệ ta, lão nương liều mạng với ngươi!"

Sử Trân Hương thăm dò hơi thở của Sử Bằng, phát hiện Sử Bằng còn sống nhất thời giống như con cọp cái bao che cho con, chạy như bay về phía Lý Phong.

"Đùng "

Lý Phong tát tới, một bàn tay trực tiếp quất Sử Trân Hương bay ra ngoài, "Phù phù" một tiếng hạ xuống, Sử Trân Hương còn lộn mấy vòng về sau mới dừng lại được.

Vương Quân: ". . ."

Tô Đồng: ". . ."

Người ta tốt xấu gì cũng là một lời không hợp liền động thủ, Lý Phong lại không thèm nói một câu đã động thủ, con mẹ nó như vậy cũng quá bao lực rồi a?

"Ngươi cũng muốn tới đánh ta?"

Lý Phong nhìn về phía Vương Quân, trợn mắt nói.

Vương Quân không kiềm chế được lui lại một bước, cái trán đã phủ đầy mồ hôi lạnh: "Ta khuyên ngươi đừng làm loạn, nơi này là sở cảnh sát, ta. . ."

"Ta biết đây là sở cảnh sát, ta còn biết người của ta đang ở phòng thẩm vấn, hiện tại ta yêu cầu ngươi lập tức thả người, không được chậm trễ!"

Đang nói chuyện Lý Phong liền chuẩn bị móc ra giấy chứng nhận cục quốc an, lý do hắn cũng đã biên tốt, cứ nói Lý Cương, Hồng Nhạc Đào đều là người cấp dưới của hắn, mà Sử Bằng lại có quan hệ với một vụ án trọng đại.

Không tin? Vậy thì gọi điện thoại hỏi đi, dù sao giấy chứng nhận của hắn cũng là thật.

Vương Quân hơi biến sắc, người trẻ tuổi này có lai lịch gì, lại dám thẳng thắn đòi người như thế?

"Vương Quân, ngươi dám thả người ta liền bảo lão Cổ cách chức ngươi!"

Sử Trân Hương lộ khuôn mặt dữ tợn hét lớn một tiếng, tiếp theo lấy điện thoại di động ra bấm một hồi: "Uy, lão công, ta cùng Tiểu Bằng bị người ta hành hung, ngươi nhanh tới làm chủ cho chúng ta a!"

"Báo cảnh sát? Lão nương đang ở trong sở cánh át Uy Cửu trấn đây, Vương Quân trơ mắt nhìn ta bị người ta đánh a! Ngươi nhanh tới!"

"Phanh "

Nói chuyện điện thoại xong Sử Trân Hương liền đập điện thoại xuống mặt đất, màn hình trực tiếp vỡ tung!

Khóe miệng Vương Quân giật một cái, một ngụm ác khí nín ở cổ họng!

Đây chính là một chiếc điện thoại hơn 10 ngàn a, phải hai tháng tiền lương của hắn mới mua được!

Chờ chút. . . Cái này hình như không phải trọng điểm, trọng điểm là mụ la sát này mới vu cáo hắn a!

Vừa nghĩ tới chuyện chút nữa phải tiếp nhận phê bình từ Cổ Hạo Nhân, Vương Quân đã cảm thấy đau đầu!

"Ồ? Gọi viện binh? Có chút ý tứ!"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, lôi kéo Tô Đồng đi đến ghế dài bên cạnh ngồi xuống, hai chân bắt chéo.

"Ngươi hình như thật sự không có chút khẩn trương nào?"

Thấy Lý Phong không có ý tứ muốn chạy trốn, Vương Quân càng thêm kinh nghi bất định.

"Tại sao ta phải khẩn trương?"

Lý Phong hỏi ngược lại một câu, trực tiếp làm Vương Quân phát mộng.

"Ngươi rất không tệ, không nối giáo cho giặc, không bôi nhọ đội ngũ cảnh sát chúng ta."

Lý Phong lại tán dương Vương Quân một câu.

Vương Quân: "? ? ?"

Ngữ khí của ngươi sao cứ giống như cấp trên tán dương hạ cấp vậy ? Chúng ta cùng phe sao? !

Có điều hắn xác thực không muốn giúp hai tỷ đệ Sử Trân Hương, danh tiếng của đôi tỷ đệ này tại Uy Cửu trấn cực thối, Vương Quân cũng một mực tại bí mật tra tìm chứng cớ phạm tội của chúng.

Chỉ tiếc hai người này có Cổ Hạo Nhân đứng sau bảo kê, lực cản phi thường lớn, một mực không tìm được chứng cứ hữu dụng.

Lý Phong hành hung hai tỷ đệ Sử Trân Hương, có thể nói là giúp cư dân Uy Cửu trấn được xả giận một phen, Vương Quân không nói ra miệng, nhưng trong lòng vẫn rất bội phục.

Có điều đánh người rốt cuộc cũng là phạm pháp, mặc dù Lý Phong có nhiều lý do hơn nữa thì vẫn phải gánh chịu trách nhiệm tương ứng, Vương Quân chỉ có thể giúp đỡ chuyện tạm thời không còng tay hắn vào.

Hơn 10 phút sau, một người đàn ông béo mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, cùng với một đám người đi tới, chính là Cổ Hạo Nhân!

"Vương Quân, hung thủ ở đâu?"

Cổ Hạo Nhân một tay kẹp cặp công văn, một tay chỉ vào Vương Quân hô lên.

"Lão Cổ, ngươi nhất định phải làm chủ cho hai tỷ đệ chúng ta a!"

Sử Trân Hương nhào vào trong lồng ngực Cổ Hạo Nhân, oa oa khóc lớn.

Cái này có mấy phần giống như Tô Đồng nhào vào trong ngực Lý Phong lúc nãy, chỉ là Tô Đồng làm người ta nhìn thấy mà yêu, còn Sử Trân Hương thì là ai nhìn cũng thấy buồn nôn.

Trong mắt Cổ Hạo Nhân lóe lên một tia chán ghét, miệng lại nói: "Đừng khóc, có ta ở đây, khẳng định sẽ lấy lại công đạo cho các ngươi."

Sau khi Sử Trân Hương xác nhận, Cổ Hạo Nhân nhìn sang Lý Phong hô lên: "Ngươi là ai, vì sao đánh người, trong mắt ngươi còn có vương pháp nữa không?"

"Hừ, đến cả trấn trưởng phu nhân cũng dám đánh, thật là vô pháp vô thiên!"

"Dạng hung đồ này nên kéo ra ngoài xử bắn!"

Đám lãnh đạo cấp dưới của Cổ Hạo Nhân cũng không ngớt lời phụ họa.

"Ngươi là trấn trưởng? Ta vừa vặn có một vấn đề muốn hỏi ngươi." Lý Phong ngồi trên ghế không nhúc nhích tí nào, mở miệng nói: "Sử Bằng uy hiếp nhân viên công ty Ích Tân từ chức, làm cho

công ty Ích Tân không cách nào kinh doanh bình thường được, trấn trưởng ngươi có lời gì để nói không?"

"Ngươi là ai?" Cổ Hạo Nhân hếch cằm, ngữ khí khinh miệt.

"Ta là Lý Phong, chủ tịch công ty Ích Tân." Lý Phong mặt không biểu tình nói.

"Ngươi chính là Lý Phong? Tưởng thế nào!" Cổ Hạo Nhân cười cười một tiếng, phân phó một câu: "Lão Trịnh, Lão Hà, các ngươi phụ trách mảng môi trường cùng phòng cháy chữa cháy, cần phải nghiêm túc kiểm tra các xí nghiệp có làm tốt quy định về bảo vệ môi trường, phòng cháy chữa cháy hay không."

"Chúng ta không thể chỉ chú trọng phát triển GDP, còn phải đặt hoàn cảnh phát triển cùng an toàn công nhân lên hàng đầu!"

"Nếu có xí nghiệp làm trái quy định thì tuyệt đối không thể nhân nhượng, cần phạt tiền thì phạt tiền, cần cấm kinh doanh thì cấm kinh doanh, thực sự không được nữa thì thu hồi giấy phép kinh doanh rồi tiêu hủy."

Vì giáo huấn Lý Phong, Hoàng Ích cũng đã đi tìm Cổ Hạo Nhân, nói một lần toàn bộ nội tình của Lý Phong.

Nói trắng ra Lý Phong chỉ là một kẻ có tiền nhưng không có quan hệ, trừ giỏi đánh đấm, có tâm kế ra thì không còn gì đặc biệt.

Làm trưởng của một trấn, Cổ Hạo Nhân muốn thu thập một lão bản xí nghiệp đặt trụ sở ở Uy Cửu còn không dễ dàng sao?

Trong mắt Lý Phong lóe lên một đạo hàn quang: "Đây chính là đáp án của ngươi?"

"Đúng, lời nói của ta tại Uy Cửu trấn chính là trời!" Cổ Hạo Nhân cười lạnh không thôi.

"Vậy ta liền làm cho Uy Cửu trấn đổi trời!"

Lý Phong cười lạnh một tiếng, lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Tưởng Vận Trúc, dùng ngữ khí vô cùng ủy khuất nói: "Uy, ta bị người ta khi dễ, xin tổ chức làm chủ cho ta."

Tô Đồng: ". . ."

Chương 190. Quan hệ thông thiên

Chương 153: Quan hệ thông thiên

Trong một quán cà phê ở thành phố Minh Châu.

Tưởng Vận Trúc: "? ? ?"

Thân là cường giả cấp A mà Lý Phong bị người khác khi dễ? Chẳng lẽ hắn gặp phải cường giả cấp A+ hay thậm chí là cấp S?

Không đúng, nếu như gặp phải loại cường giả đó, Lý Phong sao còn có thể yên ổn gọi điện thoại, sớm đã bị đánh chết!

Thấy thế, Tưởng Mộng Dao ngồi ở đối diện cảm thấy hiếu kỳ, vội vàng áp tai tới gần.

"Lý Phong, ngươi đừng có gấp, từ từ nói."

Tưởng Vận Trúc bất đắc dĩ liếc nhìn Tưởng Mộng Dao một cái rồi mới lên tiếng.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tưởng Mộng Dao mở to ra, mắt lộ vẻ kinh ngạc, là Lý Phong gọi điện thoại tới?

Hơn một phút đồng hồ sau, Lý Phong giảng thuật hết những chuyện đã xảy ra, Tưởng Vận Trúc cùng Tưởng Mộng Dao cùng nhau rơi vào trạng thái đờ đẫn.

Ngươi đường đường là một cường giả cấp A, bị một tên trấn trưởng làm cho dễ ủy khuất đến vậy sao? !

"Tốt, chuyện này giao cho ta xử lý."

Tưởng Vận Trúc cúp điện thoại.

"Dì à, hay là mình mặc kệ đi, sự tình do hắn gây ra thì để tự hắn

giải quyết."

Tưởng Mộng Dao bĩu môi đỏ nói.

"Nhưng hắn dù sao cũng từng cứu mạng ta."

Tưởng Vận Trúc có chút khó xử.

Đúng là loại chuyện nhỏ nhặt này căn bản không cần Long Hồn ra mặt, Lý Phong có thể giải quyết dễ dàng.

Không nói tới thân phận của Lý Phong bây giờ là thành viên Long Hồn, chỉ bằng vào giấy chứng nhận quốc an kia, một trấn trưởng nho nhỏ tuyệt đối không dám làm càn ở trước mặt hắn.

Nhưng Tưởng Vận Trúc biết, mục đích của Lý Phong không chỉ đơn giản là muốn bình yên ra khỏi sở cảnh sát, hắn là muốn xử đẹp Cổ Hạo Nhân a!

"Vậy ta gọi điện thoại cho gia gia nhé?"

Tưởng Mộng Dao suy nghĩ một chút, nói.

Hai mắt Tưởng Vận Trúc sáng lên: "Được đấy."

Gia gia Mộng Dao tên là Trần Khán Sơn, một vị nguyên lão trong quân đội, học trò bạn cũ trải rộng thiên hạ, tuy rằng hắn đã nghỉ hưu ở nhà, nhưng năng lượng vẫn rất kinh người.

Dù là Long Đầu gặp hắn cũng phải cung cung kính kính kêu một tiếng Trần tướng quân, mà hắn lại thương yêu nhất là đứa cháu Mộng Dao này, Mộng Dao gọi một cuộc điện thoại, đoán chừng Cổ Hạo Nhân sẽ bị di chết như một con kiến.

Trong sở cảnh sát Uy Cửu trấn, mọi người kinh nghi bất định nhìn Lý Phong để điện thoại xuống, thật lâu không có người nào lên tiếng.

Vương Quân là người phát mộng nhất, hơn mười phút trước còn hung ác đánh người, thế mà bây giờ còn dùng ngữ khí ủy khuất như thế cầu viện, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn cũng không tin đây là cùng một người!

"Hừ, cố lộng huyền hư!" Sắc mặt Cổ Hạo Nhân biến ảo mấy lần, sau cùng cười lạnh thành tiếng: "Vương Quân, ngươi còn không mau bắt tên hung đồ này về quy án? !"

Nếu không phải đã biết được nội tình của Lý Phong, hắn cũng đã bị Lý Phong hù dọa.

Một thương nhân không có chút quan hệ nào ở Đại Thương thì có thể làm gì được? Lại còn to mồm đòi làm Uy Cửu trấn đổi trời, ta nhổ vào! Lão tử bắt ngươi lại trước, để xem ngươi phản kháng kiểu gì!

Vương Quân hơi biến sắc, sau đó cắn răng nói: "Vâng!"

Tuy rằng trong nội tâm xem thường hành vi của Cổ Hạo Nhân, nhưng Lý Phong đánh người là sự thật, hắn thân là cảnh sát không thể ngồi yên không để ý đến.

Thấy Vương Quân móc ra còng tay, Tô Đồng nhất thời khẩn trương : "Lý Phong, làm sao bây giờ?"

Vương Quân cũng không phải loại hung đồ như Đại Đảo Bằng Dã, Tả Chiến, võ lực của Lý Phong có cao hơn nữa cũng không thể dùng nắm đấm nói chuyện.

"Đừng sợ, bọn họ không dám bắt ta."

Lý Phong vỗ vỗ bàn tay nhỏ của Tô Đồng, ôn nhu an ủi.

Mọi người đầu tiên là yên tĩnh, tiếp theo liền cười vang một trận.

"Cái gì, ta không nghe lầm chứ?"

"Không dám bắt ngươi? Ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi cho rằng đây là nơi nào?"

"Ha ha, nực cười, ta đúng là chưa từng thấy kẻ nào dám chống đối cảnh sát đang thi hành công vụ đâu!"

"Có lẽ đợi chút nữa chúng ta sẽ gặp được, tên lưu manh này vô cùng hung ác, Vương sở, ngươi phải cẩn thận nhiều hơn a." Trong

mắt Cổ Hạo Nhân lóe lên một đạo hàn quang, ra vẻ thâm ý sâu sắc nói.

Hắn hi vọng Lý Phong sẽ phản kháng, như thế Lý Phong nhất định phải ngồi tù mục xương!

Sắc mặt Vương Quân đầy vẻ nghiêm túc, hắn gật gật đầu, chậm rãi đặt tay lên súng, nếu có gì không thích hợp liền rút ra.

"Đừng khẩn trương, ta không có ý tứ muốn đối kháng cảnh sát."

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, tiếp theo móc ra thẻ chứng nhận thân phận cục quốc an, trực tiếp ném tới.

Mọi người chỉ thấy cái bóng đỏ lóe lên, lao thẳng đến Vương Quân.

Vương Quân còn tưởng là ám khí, liền muốn tránh né sang một bên, nhưng bóng đỏ có tốc độ quá nhanh, không chờ hắn kịp phản ứng đã trực tiếp tiến vào trong tay hắn.

Đây là hiệu quả của skill Ném chuẩn ném mạnh, trong phạm vi 10m xác suất trúng là 100%!

"? ? ?"

Vương Quân phát hiện mình đoán sai, đây không phải ám khí!

Tập trung nhìn vào, sắc mặt Vương Quân kịch biến: "Cái này. . . Đây là. . ."

"Là cái gì?"

Biểu hiện của Vương Quân làm cho Cổ Hạo Nhân cũng biến thành khẩn trương.

Vương Quân không nói chuyện, cẩn thận kiểm tra thẻ chứng nhận, sau đó bước nhanh đến trước mặt Lý Phong, cúi chào nói: "Xin chào đồng chí thanh tra cấp 1!"

Tuy Lý Phong không có chức vụ cụ thể, cũng không thuộc về hệ thống công an, nhưng người ta là thanh tra cấp 1 a, mà Vương

Quân chỉ là thanh tra cấp 3, kính ý là nhất định phải có.

"Một. . . Thanh tra cấp 1? !"

Cổ Hạo Nhân như bị sét đánh, một đám lãnh đạo sau lưng hắn cũng đều thay đổi sắc mặt!

Khó trách Lý Phong không sợ hãi, hóa ra là thanh tra cấp một.

Tthanh tra cấp 1 không đáng sợ, đáng sợ ở chỗ hắn trẻ tuổi như vậy đã là thanh tra cấp 1, điều này rất có ý nghĩa sâu xa!

Hoặc là Lý Phong từng lập công huân to lớn, được đề bạt ngoại lệ, hoặc Lý Phong là con cháu của đại gia tộc nào đó có năng lượng kinh người.

Cổ Hạo Nhân chính là sợ loại khả năng thứ hai!

Hắn chỉ là một trấn trưởng nho nhỏ, ở trước mặt loại đại gia tộc này còn không bằng cái rắm!

Tô Đồng càng là chấn động vô cùng.

Lý Phong là thanh tra cảnh sát cấp một? Vì sao nàng chưa từng nghe Lý Phong nhắc tới? !

Lý Phong đáp lễ Vương Quân rồi nói: " Đám người Lý Cương, Hồng Nhạc Đào là người dưới trướng của ta, bọn họ đang thay ta chấp hành một nhiệm vụ đặc thù, Vương sở trưởng hãy mau phóng thích bọn hắn."

"Cái này. . ." Vương Quân nhất thời chần chờ.

Dù Lý Phong là thanh tra cảnh sát cấp một, cũng không thể nói thả người liền thả người, cái này không hợp quy củ a!

Ngay tại thời điểm Vương Quân do dự, một hồi tiếng chuông điện thoại gấp rút đột nhiên vang lên.

"Đúng, ta là Vương Quân. . . Cái gì? !" Vương Quân chấn kinh nhìn Cổ Hạo Nhân một cái, tiếp theo trầm giọng nói: "Tốt, ta cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ!"

Cái liếc mắt kia đã làm Cổ Hạo Nhân ngửi được mùi không ổn!

Kết thúc trò chuyện, Vương Quân lộ sắc mặt phức tạp nhìn Cổ Hạo Nhân nói: "Cổ trấn trưởng, phía trên truyền xuống mệnh lệnh, bảo ngươi đừng đi đâu, chậm rãi đợi đồng chí ban kỷ luật đến."

"Kỷ. . . Ban kỷ luật? !" Cổ Hạo Nhân chỉ thấy dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa co quắp ngã xuống đất!

Thế nhưng đám lãnh đạo theo sát sau lưng Cổ Hạo Nhân nghe được câu này lại nhất thời mở cờ trong bụng!

Những lãnh đạo như bọn hắn sợ nhất là người ban kỷ luật tìm tới chính mình, một khi bị hẹn nói chuyện, đại khái chính là sẽ bị xử phạt!

Cổ Hạo Nhân đã bị người ban kỷ luật để mắt tới, vậy chức trấn trưởng này đoán chừng sắp phải đổi sang người khác. . .

"Ban kỷ luật ở đâu, trong huyện hay là trong thành phố?"

Cổ Hạo Nhân cố trấn định hỏi lại, nếu như là trong huyện thì còn may, quan hệ của hắn ở đó rất nhiều, bỏ ra một khoản tiền thì hẳn vấn đề không lớn.

Nhưng nếu như là của thành phố. . . Hắn sẽ phải tự lực cánh sinh.

Vương Quân đưa mắt nhìn Lý Phong, mặt lộ vẻ sợ hãi nói: "Trong tỉnh trực tiếp phái người tới, cuộc điện thoại vừa rồi là cục trưởng cục công an thành phố trực tiếp gọi tới, Cổ trấn trưởng, ngươi gặp chuyện lớn rồi!"

"Ầm ầm!"

Cổ Hạo Nhân chỉ cảm thấy trong đầu vang lên một đạo sấm sét!

Ta chỉ là một trấn trưởng nho nhỏ mà thôi, con mẹ nó ngươi lại trực tiếp để ban kỷ luật tỉnh ủy đến điều tra ta, ngươi như vậy là dùng đại pháo bắn con muỗi a!

Có ai khi dễ người khác như vậy không? !

Ngay sao đó, Cổ Hạo Nhân không thể đứng vững, ngã bịch xuống đất!

Trấn trưởng xưng vương xưng bá ở Uy Cửu trấn nhiều năm, vậy mà trực tiếp bị hoảng sợ ngất đi!

"Xong đời rồi, lần này chết chắc!"

Sử Trân Hương trước đó còn vênh mặt hất hàm sai khiến bây giờ sắc mặt cũng đã trở nên trắng nhợt, co quắp ngã xuống đất.

Mà đám lãnh đạo còn lại thì dùng ánh mắt một nửa sợ hãi một nửa nóng rực nhìn tới Lý Phong.

Một cuộc điện thoại là có thể xử lý một trấn trưởng, quan hệ của Lý Phong có thể nói là thông thiên a! !

Thật đáng buồn cười bọn họ trước đó còn nói muốn kiểm tra vấn đề môi trường và phòng cháy chữa cháy của công ty Ích Tân, cái này cũng giống như quan cửu phẩm tép riu lại đòi uy hiếp một vị quan to tam phẩm vậy. . .

Không biết tự lượng sức mình!

Chương 191. Chinh phục điểm khu mua sắm đổi mới

Chương 154: Chinh phục điểm khu mua sắm đổi mới

"Đậu phộng, không hổ là tổ chức đặc công đứng đầu trong quốc gia a, tốc độ này, cường độ này, phải nói là trâu bò!"

Lý Phong cũng rất kinh ngạc khi một cuộc điện thoại của mình lại có thể làm được những chuyện này, trong lúc nhất thời oán niệm khi phải gia nhập Long Hồn giảm bớt đi không ít.

Nếu hắn biết cái này căn bản không có quan hệ gì với Long Hồn, mà chính là cô nàng bạo lực Tưởng Mộng Dao làm ra thì không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Trong tỉnh cũng đã lên tiếng, vậy sự tình kế tiếp xử lý rất nhanh gọn.

Vương Quân đầu tiên là phái người trông chừng Cổ Hạo Nhân, lại cấp tốc thả đám người Lý Cương, Hồng Nhạc Đào ra.

Đưa mắt nhìn Lý Phong dẫn người rời đi rồi, Vương Quân mới phát hiện sau lưng mình đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

May mà vừa rồi hắn xử lý công bằng, nếu không chắc hắn cũng đã gặp nạn.

Những lãnh đạo khác càng thêm sợ hãi, bọn họ chính là người giúp đỡ Cổ Hạo Nhân trào phúng Lý Phong, nếu Lý Phong nhớ thù, bọn hắn làm sao có thể lăn lộn ở Uy Cửu trấn nữa!

"Lý Cương, Hồng Nhạc Đào, các ngươi vì sao không nghe theo Tô Đồng khuyên can mà động thủ đánh người?"

Đi ra khỏi sở cảnh sát, Lý Phong lộ vẻ mặt âm trầm hỏi.

Hắn đã sớm dặn dò đám người Lý Cương, đến Đại Thương hết

thảy đều phải nghe Tô Đồng, nhưng bọn hắn vừa tới ngày đầu tiên đã làm ra loại chuyện này.

Coi lời hắn nói là gió thoảng bên tai a?

Đám người Lý Cương nhất thời u oán nhìn Tô Đồng một cái, Tô Đồng đỏ mặt lên muốn giải thích, nhưng cũng không biết nên nói thế nào.

"Các ngươi nhìn Tô Đồng làm gì, là tự ta đoán ra." Lý Phong hừ lạnh nói.

Hắn hiểu Tô Đồng, biết Tô Đồng không có khả năng xui đám người Lý Cương động thủ.

"Lý thiếu, chuyện này là do chúng ta xúc động, nhưng cũng bởi vì Sử Bằng vô lễ với Tô tiểu thư, ta giận dữ nên mới động thủ." Lý Cương nhỏ giọng giải thích.

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, sau một lúc lâu gật đầu nói: "Đánh rất hay."

Tô Đồng: ". . ."

Lý Cương: ". . ."

Hồng Nhạc Đào: ". . ."

Trở lại công ty Ích Tân, Tô Đồng liền kể lại những chuyện như Cổ Hạo Nhân đã bị tỉnh điều tra, Sử Bằng bị đánh nằm viện cho nhân viên muốn từ chức nghe.

Mới đầu bọn họ còn không tin, nhưng Uy Cửu trấn có diện tích không lớn, rất nhanh tin tức đã được chứng minh.

Trong lúc nhất thời trên mặt mỗi người đều tràn đầy vẻ cao hứng bừng bừng như thể hôm nay là tết nguyên đán.

Cứ như vậy, những nhân viên đòi từ chức đều đổi chủ ý, đối với cái này Tô Đồng vô cùng vui vẻ.

Sau khi hết giờ làm hành chính, Tô Đồng vốn muốn mời Lý

Phong ăn cơm, ai ngờ Lý Phong lại phải đi suốt đêm trở về Minh Châu.

"Gấp gáp như vậy sao? Ở lại đây một đêm đi." Tô Đồng nhịn không được nói.

Nàng lo lắng Lý Phong bôn ba như vậy quá mệt mỏi, lại là đi đêm về hôm, không quá an toàn.

"Ở lại một đêm?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, ánh mắt liền du tẩu ở bầu ngực no đủ cùng cặp chân dài miên man của Tô Đồng: "Ngươi không có vị thân thích nào tới đấy chứ?"

Khuya ngày hôm trước tuy rằng cùng Tống Uyển Quân đại chiến mấy trận, nhưng hắn là cường giả cấp A a, thể lực không phải người bình thường có thể so sánh, nhu cầu cũng mạnh hơn đàn ông bình thường nhiều.

Hai ngày này tứ đại mỹ nữ Tưởng Vận Trúc, Tưởng Mộng Dao, Ngụy Băng Khanh, Tô Đồng lượn đi lượn lại trước mắt hắn, làm hắn trông mà thèm, nhưng lại không thể ăn, cho nên càng cảm thấy ngột ngạt.

Tối nay nếu như ở lại nơi này, có khi nào sẽ được làm thịt Tô Đồng không?

Ngô. . . Có vẻ như Tiểu Đồng Đồng đã lớn hơn một chút, chẳng lẽ do đêm hôm đó bị hắn sờ rồi nên bự hơn sao?

"Phi, lại nghĩ mấy chuyện xấu xa rồi, đồ sắc lang!"

Tô Đồng bị ánh mắt sáng quắc của Lý Phong nhìn mà toàn thân không được tự nhiên, vội vàng nghiêng đầu đi.

"Xem ra Tiểu Đồng Đồng không hy vọng ta lưu lại a, vậy ta đi đây."

Lý Phong giả vờ đòi rời đi, nhất thời Tô Đồng giữ chặt cánh tay hắn.

"Lưu lại thì có thể, nhưng mà không thể làm cái kia. . ." Tiếng Tô Đồng nhỏ như muỗi kêu.

Lý Phong còn chưa chính thức tỏ tình với nàng, vậy mà lại để hắn ăn, vậy chẳng phải là thật mất giá?

Cho nên. . . Dù là để Lý Phong lưu lại, ngủ chung một giường, nàng cũng tuyệt đối không thể để cho Lý Phong chiếm được!

"Ngô. . . Vậy để ta suy nghĩ một chút a." Lý Phong cười xấu xa nói.

"Đại bại hoại, trong đầu toàn là ý nghĩ xấu xa, không để ý tới ngươi nữa!" Tô Đồng dậm chân một cái, lắc lắc vòng eo đi ra khỏi văn phòng.

Lý Phong cười hắc hắc, vội vàng đuổi theo.

Hơn 9 giờ tối, trong một khách sạn sang trọng ở Đại Thương, Lý Phong ngồi ở trên giường làm bộ xem điện thoại, nhưng toàn bộ lực chú ý lại đặt lên tiếng nước chảy “ào ào ào” bên trong nhà tắm.

"Ngô, hay là dùng Thấu thị nhãn nhìn một chút ?"

"A. . . Như thế có phải là quá vô sỉ?"

"Vô sỉ cái quỷ a, một ngày nào đó kiểu gì cũng sẽ thấy, chỉ là sớm để nó diễn ra mà thôi."

"Không được, chưa được Tô Đồng đồng ý, không thể nhìn trộm thân thể người ta."

Lý Phong chỉ cảm thấy trong đầu có hai đứa trẻ đang cãi nhau, bọn họ một là quân tử, một là cầm thú.

"Đủ rồi!"

Lý Phong lắc đầu, đè xuống tạp niệm trong lòng, nói thầm một câu: "Vô luận như thế nào, tối nay cũng phải đè Tiểu Đồng Đồng xuống!"

Đang nói chuyện Lý Phong liền đưa mắt nhìn hộp durex đặt ở đầu giường.

"Móa, chỉ có ba cái, không đủ dùng a! Hệ thống chắc cũng có bán. . ."

Lý Phong lén lén lút lút tiến vào hệ thống, sàng lọc ra đồ vật cần thiết: "Cương Bản 0. 01? Cái này tốt."

Lý Phong vừa tiêu 1 điểm tích phân mua sắm một hộp Cương Bản 0. 01 gồm 10 chiếc, Tô Đồng liền trùm khăn tắm đi ra ngoài, Lý Phong vội vàng nhét cái hộp kia xuống dưới gối.

Thứ đầu tiên đập vào mắt Lý Phong là cặp chân dài trắng nõn thẳng tắp.

Bóng loáng, thẳng tắp, không có chút mỡ thừa, bàn chân nhỏ nhắn giẫm lên trên sàn nhà, để lại dấu chân còn hơi dính nước.

Đến bắp đùi, đường cong hung hăng mở rộng ra, nhất là tại phần mông, sau đó lại co vào kinh người ở phần eo!

Tương phản này làm cho hô hấp Lý Phong hơi trở nên gấp rút.

Trên phần bụng bằng phẳng là hai ngọn núi cao Lý Phong đã từng leo một lần, bọn chúng giấu trong khăn tắm hai phần ba, một phần ba còn lại bại lộ trong không khí, dưới ánh đèn tản ra ánh sáng mê người.

Bên trên nữa là mấy sợi tóc dài ướt sũng đang áp sát vào xương quai xanh tinh xảo, làm Tô Đồng tăng thêm mấy phần dụ hoặc.

Có lẽ là vừa tắm rửa xong, khuôn mặt Tô Đồng ngập màu ửng đỏ, một đôi mắt đẹp duyên dáng đang bình tĩnh nhìn Lý Phong.

Lý Phong đè xuống cảm giác khô nóng trong lòng: "Cái kia. . . Ta có thể đi vào không?"

Vừa nghĩ tới chút nữa là có thể đè Tô Đồng xuống dưới thân, tùy ý làm bậy, Lý Phong liền cảm thấy huyết dịch khắp người đều bốc cháy lên, khô nóng khó nhịn!

"Ừm, ngươi đi đi, cẩn thận trơn trượt." Tô Đồng cầm khăn mặt lau sạch tóc, nhỏ giọng nói.

Lý Phong gật gật đầu, như thể có tật giật mình xông vào phòng tắm.

Tô Đồng không khỏi mỉm cười: "Chạy nhanh như vậy làm gì, cũng không sợ trượt chân à."

Đi vào bên giường rồi, Tô Đồng liền phát hiện phía dưới gối giống như bị kênh lên, nàng nghi hoặc xốc gối lên, cầm lấy cái hộp Cương Bản 0. 01.

"0. 01. . . Cương Bản? Đây là vật gì?"

Chưa bao giờ dùng loại vật này nên Tô Đồng có chút mờ mịt.

Đợi đến khi xem hết thông tin giới thiệu, Tô Đồng: "? ? ?"

Chương 192. Giọt thứ hai máu

Chương 155: Giọt thứ hai máu

Không phải chứ. . . Tên Lý Phong bại hoại này cảm thấy là ăn chắc nàng sao, thậm chí ngay cả loại vật này cũng đã chuẩn bị tốt, thật đáng giận!

"Không được, ta không thể để cho hắn nhanh như vậy đã đạt được ý đồ."

Tô Đồng khẽ cắn răng, cầm lấy hộp Cương Bản 0. 01 đi qua đi lại trong phòng.

"Có rồi!"

Hai mắt Tô Đồng sáng lên, đi đến chỗ thùng rác, ném hộp Cương Bản vào đó.

Ngay sau đó Tô Đồng lại nhìn sang hộp Durex đầu giường, vội vàng ném luôn hộp Durex vào thùng rác.

“Như vậy cũng chưa quá ổn thỏa."

Tô Đồng trái lo phải nghĩ, lại lấy chút giấy vệ sinh ném vào thùng rác, che giấu hai hộp bao cao su kia.

"Để xem hắn còn có thể làm gì!"

Sau khi làm xong Tô Đồng mới thở phào, bò lên giường làm bộ ngủ.

Thực ra Tô Đồng đã sớm coi mình là nữ nhân của Lý Phong, không phải thì khi thuê phòng sao nàng có thể đáp ứng chỉ thuê 1 cái?

Nàng chỉ là không muốn để Lý Phong nhanh như vậy đã chiếm được mà thôi, tựa như Tống Uyển Quân nói, nam nhân lấy được dễ quá thì về sau sẽ không biết quý trọng.

Mấy phút đồng hồ sau, Lý Phong tắm rửa xong đi ra ngoài, thấy Tô Đồng nghiêng người nằm ở trên giường mà nhất thời sửng sốt.

Tiểu Đồng Đồng ngủ rồi? Vậy hắn sao có thể biến ý niệm tà ác thành hành động?

Không đúng, loại hoàn cảnh này nàng không thể nào ngủ nhanh như vậy, nhất định là thẹn thùng, giả vờ ngủ!

"Khụ khụ."

Lý Phong đi đến bên giường, nỗ lực dùng tiếng ho khan làm Tô Đồng chú ý.

Tô Đồng không phản ứng chút nào.

Lý Phong vẫn chưa từ bỏ ý định: "Cái này. . . Tiểu Đồng Đồng a, thời gian còn sớm, chúng ta nói chuyện đi."

Tô Đồng vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Ta XXX, đây là nhất định muốn giả vờ ngủ a, tưởng rằng chỉ vậy là có thể làm khó hắn? Ngây thơ!

"Hóa ra Tiểu Đồng Đồng ngủ rồi, giờ ta đã có thể muốn làm gì thì làm, hắc hắc."

Cười xấu xa một câu, Lý Phong bò lên giường, đưa tay muốn mở ra khăn tắm trên người Tô Đồng.

"Chát "

Tô Đồng hoảng sợ, vội vàng đánh bàn tay xấu xa của Lý Phong một cái rồi nói: "Đại bại hoại, ngươi muốn làm gì?"

Lý Phong ranh mãnh cười một tiếng: "Ngươi."

"Ta?" Tô Đồng lộ vẻ mặt phát mộng.

Vài giây sau, Tô Đồng rốt cuộc minh bạch ý tứ trong lời nói của Lý Phong, nhất thời khuôn mặt đỏ lên, nổi giận xoay người lại muốn vung lên đôi bàn tay trắng như phấn đánh ngực Lý Phong.

(làm ngươi = chịch ngươi @@)

Ai ngờ Lý Phong đã sớm chuẩn bị, tại thời đời Tô Đồng vung tay lên, liền dùng sức kéo nàng vào trong ngực, sau đó cúi đầu hôn lên cặp môi đỏ kia.

"Ngô. . ."

Tô Đồng phát ra một tiếng kêu duyên dáng, đôi bàn tay trắng nõn vô lực buông ra, rồi chậm rãi ôm lấy cái lưng Lý Phong.

Sau một hồi lâu, hai bên rời môi.

"Tô Đồng, ta yêu ngươi, làm bạn gái của ta nhé."

Bốn mắt nhìn nhau, Lý Phong đầy vẻ thâm tình nói.

"Oanh "

Tô Đồng không nghĩ tới Lý Phong lại đột nhiên thổ lộ với nàng, trong lúc nhất thời nội tâm như có hươu con xông loạn, niềm hạnh phúc ập tới làm nàng muốn hôn mê.

Hiện tại nàng nên làm như thế nào, đáp ứng hắn, đáp ứng hắn, hay là. . . Đáp ứng hắn?

"Thế nhưng mà. . . Thế nhưng ta thật là vô dụng, vừa tới Ích Tân ngày đầu tiên đã để sự tình không hay xảy ra, còn khiến ngươi phải chạy đến giúp đỡ, ta. . ."

Hốc mắt Tô Đồng đỏ lên, xem ra sắp khóc thành tiếng.

Nàng vốn cho rằng mình đủ khả năng giúp đỡ Lý Phong quản lý tốt Ích Tân, kết quả xảy ra vấn đề vẫn phải để Lý Phong ra mặt giải quyết, như vậy nàng còn nói gì tới chuyện đuổi theo bước chân Lý Phong?

"Đồ ngốc, ngươi có thể tới Ích Tân giúp ta đã rất làm cho ta cảm động, hơn nữa ta là nam nhân của ngươi, không giúp ngươi thì giúp ai?"

Lý Phong cảm thấy trong lòng đau xót, vội vàng ôn nhu an ủi.

"Phi, ai là nữ nhân của ngươi a, ta còn chưa đáp ứng ngươi đâu."

Tô Đồng cảm thấy trong lòng ấm áp, nhưng lại khẩu thị tâm phi nói.

"Hắc hắc, hôm nay ngươi đáp ứng cũng phải đáp ứng, không đáp ứng cũng phải đáp ứng, tiểu gia ăn chắc ngươi rồi!"

Lý Phong xấu xa cười một tiếng, đưa tay mò mẫm muốn lấy Cương Bản 0. 01 ra.

Kết quả là. . . Dưới gối không có vật gì!

Lý Phong: "? ? ?"

Tiểu gia nhớ rõ ràng đã để vật kia ở dưới gối mà, tại sao không thấy đâu?

Ngô. . . Hẳn là bị Tiểu Đồng Đồng phát hiện rồi.

Bất quá không vấn đề, đầu giường còn có một hộp. . .

Đậu phộng? Durex cũng không thấy? !

Tiểu Đồng Đồng, ngươi làm vậy là đang buộc ta đi vào tuyệt lộ a!

"Phốc phốc "

Nhìn thấy vẻ mặt lúc đầu phát mộng của Lý Phong, rồi sau đó lại thành nghiến răng nghiến lợi, Tô Đồng nhịn không được cười trộm thành tiếng: "Không có công cụ gây án, để xem ngươi còn giở trò xấu kiểu gì!"

"Ngươi có khả năng không biết, xe không xăng chạy càng sảng khoái hơn a."

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, ra vẻ nghiền ngẫm nói.

"A?" Tô Đồng có chút phát mộng.

Xe không có xăng mà chạy được, vậy chẳng lẽ là hút khí trời? Hay là xe chạy bằng điện?

Thế nhưng hai chuyện này có quan hệ gì, lạc đề a?

"Tiểu Đồng Đồng, từ bỏ giãy dụa đi, ngươi trốn không thoát khỏi lòng bàn tay ta đâu."

Lý Phong xấu xa cười một tiếng, đè Tô Đồng xuống dưới thân.

Cảm nhận được hơi thở đầy nam tính đập vào mặt, thân thể Tô Đồng cứ nhũn ra như bún, mềm mại không xương. . .

Rất nhanh, Lý Phong đã lột bộ khăn tắm trên người Tô Đồng xuống, nhất thời một thân thể đẹp đẽ như là kiệt tác tuyệt vời nhất do Thượng Đế chế tạo xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Tô Đồng biết mình đêm nay đã chạy không khỏi vận mệnh bị Lý Phong ăn hết, trong lúc nhất thời có chút ngượng ngùng, có chút tâm thần bất định, còn có mấy phần chờ mong.

"Cái kia đang ở trong thùng rác, ngươi đi lấy đi."

Nói xong Tô Đồng ngượng ngùng nghiêng đầu đi, đã trốn không thoát, vậy liền dùng biện pháp tránh thai an toàn a, nàng còn chưa có dự định làm mẹ.

"Hắc hắc, không cần, ta còn có một hộp nữa."

Lý Phong cười đắc ý, lại tiêu phí 1 điểm tích lũy mua một hộp Cương Bản 0. 01, giả vờ giả vịt móc ra ở dưới ga giường.

Tô Đồng: ". . ."

Cái tên đại bại hoại này, vì ăn nàng vậy mà chuẩn bị đầy đủ như thế, sắc lang, bại hoại!

Hết thảy đã chuẩn bị sẵn sàng, Tô Đồng biết thời khắc trọng đại của đời mình sắp đến, không khỏi run giọng nói : "Lý Phong, ta cũng yêu ngươi, ta nguyện ý làm nữ nhân của ngươi, tới đi. . . Sau này phải đối xử thật tốt với ta, không được rời bỏ ta mà đi, biết chưa. . ."

Lý Phong thấy thân thể mình khẽ run lên: "Tiểu Đồng Đồng, sau này ta hứa sẽ đối xử thật tốt với ngươi, không bao giờ rời bỏ

ngươi."

Không biết qua bao lâu, động tác của hai người mới đình chỉ lại.

Gió ngừng mưa nghỉ, gian phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc của Tô Đồng. . .

Lý Phong để Tô Đồng áp mặt vào vai mình, một tay khẽ vuốt lưng Tô Đồng, đồng thời còn nói những lời lẽ tình cảm mùi mẫn với nàng.

Trên giường lớn có một vũng máu nhỏ đầy chói mắt, Lý Phong nhìn vào liền cảm thấy càng thương yêu Tô Đồng hơn.

Đúng lúc này. . .

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhận được toàn bộ yêu thương của Tô Đồng, thu hoạch được 20 điểm chinh phục ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu được giọt máu đầu tiên của Tô Đồng - First Blood, thu hoạch được 20 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Tô Đồng tăng lên, tiến độ trước mắt là 100%(triệt để chinh phục)."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tổng thu hoạch số điểm chinh phục đã vượt qua giới hạn , khu mua sắm điểm chinh phục đổi mới, tăng thêm một bản kỹ năng đặc thù."

Liên tiếp là những âm thanh hệ thống nhắc nhở.

"Một bản kỹ năng đặc thù mới?"

Hai mắt Lý Phong sáng lên, vội vàng tiến vào khu mua sắm bằng điểm chinh phục xem xét một chút.

Lần trước lên tới cấp A- , khu mua sắm bằng điểm chinh phục cũng đã thăng cấp một lần, bất quá cường độ đổi mới rất nhỏ, chỉ là làm 5 bản kỹ năng sơ cấp trở thành trung cấp.

Lần này trực tiếp tăng thêm một bản mới, Lý Phong liền cảm thấy khá hứng thú.

"《 Không gian truyền tống thuật 》? ! Trâu bò như vậy sao? !"

Vừa mới nhìn thấy dòng chữ này, Lý Phong đã cảm thấy nội tâm nóng bỏng như bị lửa đốt!

(Dành cho ai chưa biết thì trong khách sạn thường xuyên có bao cao su free đặt ở đầu giường hoặc trong hộp tủ, nhưng đồ rẻ tiền nên chất lượng khá kém, nên tự mang đi thì hơn @@)

Chương 193. Không gian truyền tống thuật

Chương 156: Không gian truyền tống thuật

Trong khu mua sắm bằng điểm chinh phục, ngoại trừ năm bản kỹ năng đặc thù đã thăng cấp thành trung cấp ra, lại có thêm một bản kỹ năng mới với giá bán 20 điểm chinh phục với tên gọi là 《 Không gian truyền tống thuật 》.

"Đây chính là kỹ năng truyền tống trước đó hệ thống từng đề cập a?"

Lý Phong thầm tự suy đoán.

Trước đó hắn đã từng có hai lần sử dụng không gian truyền tống, loại cảm giác trong nháy mắt vượt qua mười mấy cây số thậm chí trên trăm cây số kia quả thực là rất đơn giản thoải mái.

Ân. . . Ngoại trừ khuyết điểm là trong quá trình truyền tống quần áo sẽ biến mất ra...

Truyền tống kiểu này quá mức bị động, nhất định phải có nhiệm vụ, mà còn phải thỏa mãn nguyên tắc chủ nghĩa nhân đạo của nhà phát triển.

Nếu như về sau gặp phải việc gấp, nhưng lại không có quan hệ gì với nhiệm vụ, hắn chẳng phải là sẽ rất luống cuống?

Hiện tại thì tốt rồi, có bản 《 Không gian truyền tống thuật 》 này, thiên hạ rộng lớn mặc sức cho hắn đi!

"Xác định muốn tiêu hao 20 điểm chinh phục mua sắm bản kỹ năng này?"

"Xác định!"

Sau khi tiêu hao 20 điểm chinh phục, Lý Phong mua lại kỹ năng

này, tiếp theo bấm vào học tập.

Trong đầu có một đạo ánh sáng lóe lên, Lý Phong liền nắm giữ kỹ năng không gian truyền tống.

"Không gian truyền tống thuật: Nhà phát triển hệ thống đã căn cứ vào lĩnh ngộ với không gian pháp tắc của mình để sáng tạo ra thuật này, tập được thuật này rồi thì về sau kí chủ chỉ cần suy nghĩ trong lòng là có thể truyền tống đến nơi mình muốn."

"Ghi chú 1: Mỗi 1 cây số truyền tống tiêu hao 100 điểm tích lũy."

"Ghi chú 2: Kỹ năng này mỗi ngày chỉ có thể sử dụng một lần."

"Công năng rất cường đại, chỉ là hạn chế hơi nhiều. Chẳng lẽ đây chính là chênh lệch giữa bản dùng thử cùng với bản chính thức? Con em gái ngươi chứ."

Lý Phong có chút bất mãn chửi đổng một câu, sau đó tự hỏi:

"Nhà phát triển hệ thống này rốt cuộc là ai, vậy mà có thể nắm giữ không gian pháp tắc, chẳng lẽ hắn là đại năng thời thượng cổ, hay là Đại La Kim Tiên?"

"Nếu như đến cả không gian pháp tắc ta cũng có thể nắm giữ, vậy có phải muốn nắm giữ thời gian pháp tắc cũng không phải chuyện viển vông?"

Nghĩ tới đây, nội tâm Lý Phong lần nữa nổi lên lửa nóng.

Nếu lần sau khi khu mua sắm bằng điểm chinh phục có thể tăng thêm một bản kỹ năng có quan hệ với thời gian pháp tắc, tỉ như làm thời gian đình chỉ, vậy sau khi học tập hắn chẳng phải là có thể muốn làm gì thì làm?

Tựa như chuyện ngưng đọng thời gian giống như những bộ phim jav Nhật Bản vậy, sau khi làm thời gian đình chỉ, những nữ nhân kia liền đứng tại chỗ bất động, sau đó hắn có thể dễ dàng. . . Hắc hắc hắc.

Tô Đồng ghé vào ngực Lý Phong, ngón tay đặt lên bộ ngực hắn vẽ mấy vòng tròn, trong đầu hồi tưởng những chuyện vừa xảy ra.

Lúc đó có thời điểm Tô Đồng cảm thấy mình tựa như đang ở trên đám mây, sung sướng muốn chết.

Đối với Tô Đồng mà nói chuyện này giống như đẩy ra cánh cửa của một thế giới mới, ăn tủy mới biết vị ngon, giống như nước sông Hoàng Hà ập tới muốn dừng mà không được!

"Tại sao ngươi không nói chuyện?"

Nhìn thấy Lý Phong một mực trầm mặc, Tô Đồng nhịn không được ngẩng đầu hỏi.

"Không nói lời nào là bởi vì đang nhớ ngươi."

Lý Phong đương nhiên sẽ không nói hắn đang đi dạo "Trung tâm mua sắm", loại thời điểm này nữ nhân đang rất cần những lời vuốt ve an ủi, mặc kệ nói thật hay nói dối, chỉ cần làm nữ nhân vui vẻ là được.

Tô Đồng cảm thấy trong lòng hoan hỉ, miệng lưỡi lại nói: "Phi, ta còn lâu mới tin."

"Cho rằng ngươi không tin là ta không có cách nào làm gì ngươi à?" Lý Phong xấu xa cười một tiếng: "Ta có thể dùng hành động thực tế để chứng minh a."

Vừa mới nói xong, một lượt chinh phạt mới. . . Bắt đầu!

Đêm dài đằng đẵng, mưa gió không ngừng.

Đợi đến sáng hôm sau, khi mặt trời đã lên cao, Tô Đồng mới tỉnh dậy, phần thắt lưng đau đớn, hai chân run rẩy, gần như không xuống giường được.

"Đều tại ngươi, như vậy thì sao ta có thể tới công ty nữa a."

Tô Đồng lúc này mới nhớ ra hậu quả nếu không cách nào xuống giường đi đường, nhất thời vừa thẹn lại vừa vội.

"Tối hôm qua khi đang hành sự ngươi còn nói ngươi muốn nữa, hiện tại lại trách ta làm quá nhiều, Tiểu Đồng Đồng, ngươi làm như vậy thật là làm ta khó xử a."

Lý Phong cười gian nói.

Tô Đồng nhất thời đỏ bừng mặt, tối hôm qua nàng mới nếm thử tư vị của chuyện sung sướng nhất đời người, không ngừng đòi hỏi, một hộp Cương Bản 0. 01 gồm 10 chiếc gần hết sạch, cái này có thể trách Lý Phong sao?

Hừ, đương nhiên là trách, làm sao lại không cơ chứ? Muốn trách thì phải trách Lý Phong quá cầm thú, nhiều lần như vậy cũng không mệt mỏi!

"Nhưng ta còn muốn đi làm a."

Tô Đồng ủy khuất muốn khóc, hôm qua vừa mới nhậm chức, hôm nay lại chơi trò mất tích, uy tín tổng giám đốc của nàng biết để ở đâu?

"Đơn giản thôi, ta có một viên Tinh lực hoàn tổ truyền, ăn vào bảo đảm ngươi sẽ lập tức sinh long hoạt hổ."

Lý Phong hao phí 100 điểm tích lũy mua về một viên Tinh lực hoàn, giúp Tô Đồng nuốt vào.

Rất nhanh sau đó, Tô Đồng cũng cảm thấy tinh lực cấp tốc khôi phục, eo không còn đau, chân không còn run, dù giờ có phải cưỡi ngựa cũng không sợ.

Vốn Lý Phong còn muốn lưu lại ở cùng Tô Đồng thêm mấy ngày, dù sao vừa chiếm được thân thể người ta đã phủi mông rời đi thì có chút quá mức vô tình.

Bất quá Tô Đồng khéo hiểu lòng người, biết Lý Phong là đang xin phép nghỉ, không thể một mực lưu lại nơi này.

Lại thêm một phen vuốt ve an ủi, sau đó Lý Phong để lại cho Tô Đồng 10 bình Đồng nhan thủy, cuối cùng lái chiếc xe S600 trở lại Minh Châu.

Sau khi đưa chìa khóa xe cho Ngụy Băng Khanh, Lý Phong nghĩ tới nhiệm vụ vào lễ quốc khánh phải làm nàng đi cùng mình tới Lam Đảo, nhất thời cảm thấy khó có thể mở miệng.

"Ngươi có phải là có lời gì muốn nói?"

Ngụy Băng Khanh nhìn ra Lý Phong có tâm sự, mở miệng hỏi.

"Ừm. . . Đúng vậy, ta muốn hỏi ngươi có bận gì vào ngày lễ quốc khánh hay không."

Lý Phong thử thăm dò.

"Ngươi lại muốn xin phép nghỉ?" Ngụy Băng Khanh nhất thời lộ sắc mặt quái dị.

Nàng cảm thấy mình nhất định là thuê phải một tên bảo tiêu cận thân đểu, hoàn toàn không có chút đạo đức nghề nghiệp nào, bảo tiêu người ta đều là cố chủ đi đâu thì theo tới đó, Lý Phong thì ngược lại, ba ngày thì hai ngày xin nghỉ biến mất.

"Không phải xin phép nghỉ, là muốn nhờ ngươi giúp một chuyện."

Lý Phong trái lo phải nghĩ, quyết định nói rõ sự thật.

Nghe xong lời giảng thuật của Lý Phong, sắc mặt Ngụy Băng Khanh càng thêm quái dị: "Ý tứ của ngươi là để cho ta giả vờ làm bạn gái của ngươi, cùng ngươi đi tham gia hôn lễ của người yêu cũ?"

Trời ạ, nàng tưởng rằng loại chuyện này chỉ có thể thấy được trong mấy bộ phim Hàn Quốc, không nghĩ tới lại gặp trong hiện thực.

Bất quá cái này không phải là trọng điểm, trọng điểm là não bạn gái cũ của Lý Phong có phải bị nước vào không, vậy mà chia tay Lý Phong?

Trời ạ, nàng ta nhất định sẽ hối hận!

"Không cần giả vờ làm bạn gái, chỉ cần cùng ta đi là được."

Lý Phong xấu hổ nói.

Hệ thống chỉ là yêu cầu Ngụy Băng Khanh cùng hắn đi mà thôi,

chứ không có yêu cầu Ngụy Băng Khanh phải giả làm bạn gái hắn.

Nhưng yêu cầu này cũng đã rất quá đáng, Ngụy Băng Khanh là tổng giám đốc của tập đoàn 100 tỷ, mỗi ngày lịch làm việc đều rất dày đặc.

Nếu như còn bắt nàng phải giả làm bạn gái mình, Lý Phong đoán chừng nàng sẽ trực tiếp từ chối.

"Chỉ là đi cùng ngươi thì ý nghĩa không lớn a."

Ngụy Băng Khanh lắc đầu, xem ra đã cự tuyệt thỉnh cầu của Lý Phong.

Đối với chuyện này Lý Phong tuy rằng cảm thấy thất vọng, nhưng cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Nhưng vào lúc này, Ngụy Băng Khanh nói tiếp: "Muốn đi thì ta lấy thân phận bạn gái của ngươi để đi."

"A?" Lý Phong trong nháy mắt phát mộng!

. . .

Thời gian trôi đi nhanh như con chó chạy trên đồng, vèo một cái đã qua một tháng.

Trước lễ quốc khánh một ngày, Lý Phong liền đi máy bay tới Lam Đảo, sáng sớm hôm sau, hắn đi ra khỏi khách sạn, gọi một chiếc xe taxi tới đại khách sạn Hâm Hải. .

Nhìn cảnh vật quen thuộc lần lượt hiện lên, những ký ức từ những năm tháng học đại học giống như thủy triều vọt tới.

Sau một hồi lâu, Lý Phong nói thầm một câu: "Mã Chí Cường, Triệu Nhã Nam, nhục nhã năm đó các ngươi ban tặng cho ta, hôm nay ta muốn hoàn trả toàn bộ!"

Chương 194. Nghi thức trước đó

Chương 157: Nghi thức trước đó

Đại khách sạn Hâm Hải là một khách sạn khá nổi danh ở Lam Đảo, cách bờ biển không xa, một số người nhà giàu khi tổ chức hôn lễ đều sẽ chọn nơi này để tổ chức tiệc cưới.

Bởi vì giá cả đắt đỏ, cho nên bình thường đều là hai ba cặp đôi đồng thời tổ chức tiệc cưới.

Bất quá hôm nay đại khách sạn Hâm Hải chỉ phục vụ cho một cặp, đó chính là Mã Chí Cường cùng Triệu Nhã Nam.

10 giờ 58 phút hôn lễ mới chính thức bắt đầu, 9:00 sáng đã không ngừng có khách mời đến đây, bên trong đó không ít là giám đốc công ty địa phương, người chủ trì đài truyền hình, còn có mấy nghệ sĩ hạng ba.

Một buổi hôn lễ có thể làm cho nhiều nhân vật nổi tiếng, phú hào tụ tập cùng một chỗ như vậy đã đủ để chứng minh quan hệ sâu rộng của Mã gia tại Lam Đảo.

10 giờ tròn, một đội xe 12 chiếc Rolls-Royce Phantom chậm rãi đi tới trước cửa khách sạn, tiếng pháo vang lên, mọi người đều nhìn về phía bên này!

Đợi đến khi tiếng pháo mừng chấm dứt, Mã Chí Cường mặc âu phục Armani màu trắng đi xuống xe, tới ghế sau ôm Triệu Nhã Nam ra ngoài.

Trong tiếng reo hò của một đám khách mời, Mã Chí Cường ôm Triệu Nhã Nam vào cửa khách sạn.

Đứng trước đám người này, trong mắt Mã Kiên Minh chan chứa lệ nóng.

Nhi tử lớn lên, kết hôn, tâm tình của người làm cha như hắn rất phức tạp.

Đúng lúc này, một khách mời đứng tại bên cạnh hắn hỏi: "Mã tổng, ta nghe nói tổng giám đốc tập đoàn Vị Lai Ngụy tổng cũng muốn tới, chuyện này là thật sao?"

Lời này vừa nói ra, lập tức làm những khách mời khác hứng thú.

"Ngụy tổng tập đoàn Vị Lai? Ngụy Băng Khanh?"

"Trời ạ, đây chính là người đứng đầu tập đoàn 100 tỷ a, nàng cũng muốn tới?"

Hiếu kỳ, kinh ngạc, hâm mộ, đủ loại tâm tình biểu hiện lên khuôn mặt của những người khách mời này.

"Ừm, ta hôm qua vừa tiếp được cuộc điện thoại của Ngụy tổng, nàng nói muốn đến dự hôn lễ của Chí Cường."

Trong mắt Mã Kiên Minh lóe lên một tia đắc ý.

Buổi sáng hôm qua khi tiếp nhận cuộc gọi của Ngụy Băng Khanh mà Mã Kiên Minh thậm chí kinh ngạc suýt rớt cằm xuống đất!

Đây chính là tổng giám đốc của tập đoàn Vị Lai a, vậy mà chủ động gọi điện thoại cho tiểu lão bản như hắn, còn muốn tham gia hôn lễ của nhi tử hắn, quả thực là vinh quang lớn lao!

Tin tức tốt như vậy, hắn tự nhiên là sớm đã tuyên dương ra ngoài, không thì sao những khách mời này lại biết được?

"Xem ra sinh ý của Mã tổng lại sắp được tiến thêm một bước a."

"Mã tổng là một trong những người cung ứng của tập đoàn Vị Lai , giống như lưng được tựa vào đại thụ hóng hóng mát, chúng ta chỉ có thể hâm mộ mà thôi."

Những khách mời không ngừng lộ vẻ hâm mộ nói.

Mã gia sử dụng hải sản làm giàu, con đường chính để tiêu thụ là phân bố tại các trung tâm mua sắm được phân bố khắp cả nước

của tập đoàn Vị Lai.

Có thể nói Mã Kiên Minh có thể sở hữu số tài sản hơn 1 tỷ, có một phần rất lớn là bởi vì dựa vào đại thụ che trời tập đoàn Vị Lai này!

Một bên khác, mấy người bạn cùng lớp thời đại học của Mã Chí Cường cũng tụ thành một vòng quan hệ.

Tốt nghiệp một năm gặp lại nhau, lại là ở trong trường hợp như vậy, mọi người không khỏi mở rộng tầm mắt.

"Chậc chậc, sự phô trương này. . . Quá trâu bò, không hổ là Mã tổng!"

"Chuyện này còn cần phải nói sao, tài sản nhà Chí Cường đã vượt qua 1 tỷ, những người như chúng ta sợ là cả một đời cũng không sánh nổi."

"Đừng nói mấy lời ủ rũ như vậy, cả một đời còn rất dài, ai biết về sau sẽ phát sinh cái gì."

"Không phải ta đả kích lòng tích cực của các ngươi, trên thế giới này, xuất thân càng trọng yếu hơn là năng lực."

Câu này vừa nói ra, bầu không khí liền lâm vào yên tĩnh ngắn ngủi.

Lớp bọn họ tổng cộng có 26 người, trừ Lý Phong, Mã Chí Cường ra, những người còn lại đều đến từ gia đình bình thường.

Người có gia cảnh tốt lắm cũng chỉ chừng ngàn vạn, so với Lý Phong, Mã Chí Cường thì hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Trừ phi bọn họ gặp được kì ngộ đặc biệt nghịch thiên, nếu không cả cuộc đời này bọn họ đều không thể đạt tới độ cao hiện tại của Mã Chí Cường.

"Khụ khụ, thực ra vận khí cũng rất trọng yếu, giống như Lý Phong vậy, đã từng là công tử ca nhà có 10 tỷ, kết quả thì sao? Công ty phá sản, mẫu thân qua đời, hiện tại chỉ sợ lăn lộn còn không bằng chúng ta."

Một người trẻ tuổi đeo mắt kiếng gọng vàng lộ vẻ đùa cợt nói, hắn tên là Vu Kiệt, phụ thân là phú ông ngàn vạn, là bạn cùng phòng của Lý Phong, Mã Chí Cường.

"Ha ha, ngươi nói lời này ta rất thích nghe, con người a, vẫn phải dựa vào vận khí!"

"Vốn ta cảm thấy cuộc sống của mình đúng là nát bét, nghe ngươi nói như vậy lại đột nhiên cảm thấy rộng mở trong sáng a, ha ha."

Những đồng học khác đều cười ha hả, bầu không khí nặng nề nhất thời buông lỏng.

Tuy rằng lớp bọn họ có 26 đồng học, nhưng hôm nay tới đây chỉ có sáu người, Vu Kiệt, Quách An, Cao Phong, Lý Minh là bốn nam sinh, còn có hai nữ sinh Trương Đan Đan, Lưu Tuyết.

Bọn họ hoặc là người có quan hệ đặc biệt tốt với Mã Chí Cường, hoặc là muốn mượn cơ hội này để nhấc lên quan hệ với Mã Chí Cường, mưu cầu chỗ tốt.

Về phần những bạn học không tới, hoặc là thật sự bận bịu không đi được, hoặc là ngứa mắt với Mã Chí Cường, dù sao chuyện Mã Chí Cường đào góc tường của Lý Phong lại lấy làm kiêu ngạo vẫn dễ khiến người ta cảm thấy trơ trẽn.

"A đúng rồi, Đan Đan, ngươi nghe nói chưa, hôm nay Hứa Mạn muốn mở một buổi họp báo."

Lưu Tuyết lấy điện thoại di động ra nhìn tin tức đứng ở đầu trang, nói.

"Ừm ân, nghe nói hình như là vào 10 giờ 58 phút sẽ bắt đầu?" Trương Đan Đan lộ vẻ mặt nghi hoặc: "Làm sao trùng hợp như vậy, vậy mà đúng thời điểm hôn lễ của Chí Cường bắt đầu."

"Đan Đan, ngươi không hiểu sao? Ngôi sao đều rất mê tín, Hứa Mạn hẳn là đã tìm cao nhân tính toán, cố ý chọn lựa thời gian này tổ chức họp báo."

Vu Kiệt ở một bên đẩy đẩy kính mắt, dùng bộ dáng của người

trong nghề nói.

"Vu Kiệt nói rất có lý, gần đây tin tức xấu của Hứa Mạn xuất hiện quá nhiều, chọn một giờ tốt cũng là hợp tình hợp lý."

Cao Phong cười nói.

Từ nửa tháng trước tới giờ, trên internet liên tục tuôn ra tin tức Hứa Mạn sửa mặt, sửa thân hình, thậm chí còn nói Hứa Mạn mỗi tháng đều phải truyền máu tươi của xử nữ!

Trong lúc nhất thời, trên internet bắt đầu lan truyền nhanh chóng tin tức Hứa Mạn là Yêu Bà, mà càng ngày càng nghiêm trọng.

(chưa rõ ý Yêu Bà là gì ạ @@)

Đương nhiên, cũng có người nói Hứa Mạn đã uống một loại thần dược tên là Đồng nhan thủy, cho nên da thịt mới trẻ măng như gái 20, nhưng loại thuyết pháp này căn bản là không ai tin.

Thần dược làm da thịt trẻ lại như hồi 20 tuổi? Chém gió, nếu thật sự có người nghiên cứu ra loại thần dược này, còn không thoải mái trở thành tỷ phú thế giới ?

Hứa Mạn là siêu sao cấp bậc thiên hậu, trước kia lại chưa bao giờ có tin tức xấu hay scandal, cho nên tin tức này lập tức giống như một vụ nổ làm cho nhiều người thảo luận.

Chỉ là ở trên Micro Blog, top 10 từ khóa được truy tìm nhiều nhất đã có ba cái liên quan tới chuyện này, mức độ được chú ý của nó có thể dễ dàng thấy được.

"Mặc kệ trùng hợp hay là mê tín, cái này đều không trọng yếu, trọng yếu là Hứa Mạn có đi truyền máu hay không, nếu như nàng thật sự đi T quốc truyền máu, vậy ta lập tức biến thành antifan."

"Đúng, vì níu giữ dung nhan mà làm ra sự tình truyền máu này thì thật đáng sợ, loại người này kiên quyết không thể ủng hộ!"

Lưu Tuyết cùng Trương Đan Đan lần lượt tỏ thái độ.

"Tin tức của ngôi sao lớn chúng ta xem cho vui là được rồi, đừng quá để ý làm gì."

Vu Kiệt lắc đầu cười một tiếng, tiếp theo nhíu mày nói : "Lý Phong không phải nói muốn tới sao, hôn lễ cũng đã sắp bắt đầu rồi làm sao còn chưa thấy hắn?"

"Hắn mà dám tới thì thật sự là gặp quỷ!"

Quách An đùa cợt nói.

"Hắn hiện tại thảm như vậy, Triệu Nhã Nam lại là người yêu cũ của hắn, trừ phi não hắn bị úng nước mới tới đây."

Cao Phong cũng không chút nào che giấu vẻ đùa cợt khi nói tới Lý Phong.

"Vậy thì thật đáng tiếc, ta còn đang muốn xem náo nhiệt một phen đây, lần này xem ra không có cơ hội."

Vu Kiệt lắc đầu, liền muốn đi theo những khách mời khác tiến vào khách sạn. .

Đúng lúc này, một chiếc xe taxi dừng ở cách đó không xa, tiếp theo một nam tử trẻ tuổi mặc tây trang màu đen bước xuống.

Trong nháy mắt nhìn thấy người này, sắc mặt Vu Kiệt liền đại biến: "Lý Phong? !"

Chương 195. 10 tỷ công tử

Chương 158: 10 tỷ công tử

"Ta XXX? Hắn thật đúng là dám đến?"

Lông mày Cao Phong nhướng lên một cái, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Mấy người Quách An, Lý Minh cũng đều hiện vẻ ngạc nhiên, tiếp theo chính là một hồi hai mặt nhìn nhau.

Ba năm trước đây gia cảnh nhà Lý Phong sa sút, bạn gái bị cướp, chán nản làm thủ tục nghỉ học, về sau tựa như biến mất.

Chỉ có mấy bạn học có quan hệ không tệ với hắn còn duy trì liên hệ, biết hắn ở Minh Châu làm công việc bán hàng.

Một nhân viên bán hàng từng bị Mã Chí Cường làm nhục, bây giờ đi tới hôn lễ kẻ thù, nơi tụ tập toàn những phú hào, nhân vật nổi tiếng? Đến cùng là hắn đang nghĩ cái gì?

Ngay tại thời điểm bọn họ khiếp sợ không thôi, Lý Phong đã lộ vẻ mặt mỉm cười đi đến trước mặt bọn hắn.

"Nha, đều ở đây nghênh đón ta sao?"

Lý Phong đứng vững thân hình, trêu chọc một câu.

Không một người nào nói chuyện, đều dùng biểu lộ quái dị nhìn Lý Phong.

Thần sắc của Lý Phong quá trấn định, ánh mắt thư thái, đầy vẻ tự tin.

Mà lối ăn mặc của Lý Phong cũng rất tinh tế, quần tây trang màu đen, sơ mi trắng không có một tia nếp uốn, cà vạt đen làm nổi bật khí chất.

Lý Phong vốn đã đẹp trai, mặc bộ quần áo này, càng là anh tuấn

giống như diễn viên nam chính bước ra từ trong phim Hàn Quốc.

Đám người Vu Kiệt dường như lại nhìn thấy công tử 10 tỷ trước kia!

"Thế nào, ba năm không gặp đã không nhận ra ta? Có cần ta tự giới thiệu hay không?"

Lý Phong không để bụng, ngữ khí vẫn đầy vẻ trêu chọc.

"Hô"

Vu Kiệt phun ra một ngụm trọc khí, gượng cười nói: "Sao có thể không biết ngươi a, chúng ta mới vừa rồi còn đang thảo luận ngươi có tới hay không đấy."

"Kết quả là nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, ngươi thật sự đã tới."

Cao Phong cũng không được tự nhiên nói.

Đừng nhìn vừa rồi bọn họ không kiêng nể gì cả chế giễu Lý Phong, nhưng khi thật sự đối mặt Lý Phong, trong lòng bọn họ vẫn có chút sợ hãi.

Ba năm trước đây bọn họ đều là tiểu đệ của Lý Phong, Lý Phong nói đi hướng Đông bọn họ tuyệt đối không dám đi hướng Tây.

Tuy Lý Phong lụi bại, nhưng khi vừa thấy được Lý Phong, lại thêm thần thái Lý Phong trấn định như thế, làm bọn hắn nhất thời giống như lại trở về quá khứ.

Lý Phong cười nhạt một tiếng: "Mã Chí Cường là hảo huynh đệ của ta, Triệu Nhã Nam lại là bạn gái cũ của ta, bọn họ kết hôn ta có thể không tới sao?"

Nghe thấy lời ấy, sắc mặt đám người Vu Kiệt càng thêm quái dị.

Đúng thật Mã Chí Cường là hảo huynh đệ của ngươi, cướp đi bạn gái ngươi, đội một cái nón xanh siêu to siêu khổng lồ lên đầu ngươi, ngươi đúng là phải tới chúc mừng bọn hắn.

Chúng ta tin ngươi mới là gặp quỷ!

“Để tiền mừng ở chỗ nào?" Đang nói chuyện Lý Phong liền móc ra từ trong ngực một cái hồng bao.

Cái hồng bao này căng phồng, xem ra rất nhiều tiền.

Mà nó lại không phải vuông vức, mà đã bị Lý Phong gấp đôi mấy lần, bề ngoài vừa nhăn vừa bẩn, còn có mấy phần cũ nát.

Nhìn thấy cái hồng bao này, đám người Vu Kiệt liền nhịn không được co giật khóe miệng.

Cái hồng bao này chứa tiền mừng, hắn nghiêm túc sao?

(hồng bao:phong bì đỏ giống như lì xì VN)

"Nha, Lý Phong ngươi phát tài sao, trong hồng bao này nhét không ít tiền a?"

Sau một lúc lâu, Trương Đan Đan dùng giọng điệu âm dương quái khí hỏi.

"Ngô. . . Không nhiều không ít, chỉ là 1314, một chút tâm ý mà thôi."

Đang nói chuyện Lý Phong lại nắm chặt hồng bao, vốn đã nhiều nếp nhăn hồng bao lại càng thêm nhăn nhúm.

"1314? !"

Sắc mặt Trương Đan Đan, Lưu Tuyết đều thay đổi, các nàng mới chỉ mừng 1000 đồng, Lý Phong vừa ra tay đã là 1314, thật hay giả đây?

Mà cái ngụ ý của con số này cũng không tệ, Lý Phong thật sự hảo tâm như vậy?

(1314:anh yêu em 1 đời 1 kiếp)

Mấy người Vu Kiệt cũng hít vào một hơi khí lạnh, đối với bọn hắn mà nói 1314 đồng xác thực không nhiều, nhưng người tặng lễ

là Lý Phong thì lại là câu chuyện hoàn toàn khác.

Chẳng lẽ Lý Phong thật sự đã bỏ xuống oán niệm với Mã Chí Cường, Triệu Nhã Nam, hay là nói. . . Hắn nhận rõ hiện thực, chuẩn bị đi móc nối lại quan hệ với Mã Chí Cường kiếm chỗ tốt?

Đúng lúc này, Lý Phong nói: "Đúng a, 13 đồng 1 mao 4, 1314, lễ nhẹ ý nặng nha, quan trọng là may mắn."

Vu Kiệt: ". . ."

Trương Đan Đan: ". . ."

Người khác: ". . ."

Ta XXX. . . Ta đã nói mà, tại sao hồng bao lại dày cộp như vậy, con mẹ nó hóa ra tất cả đều là tiền lẻ a!

1 mao tặng đã là quá đáng lắm rồi, 4 phân kia ngươi xác định không phải dùng để tấu hài?

Con mẹ nó hiện tại người nào còn dùng đến 1 phân tiền a, chắc hẳn Lý Phong vì tìm 4 phân tiền này cũng phải khá nhọc lòng a?

"Lý Minh, tranh thủ thời gian thông báo cho Mã Chí Cường, Lý Phong đến đập phá!"

Vu Kiệt vụng trộm kéo Lý Minh đến một bên, nhỏ giọng nói .

Biểu hiện của Lý Phong khi đi tới nơi này rõ ràng là để kiếm chuyện, tuy rằng không cần lo lắng một người sa cơ thất thế có thể làm ra chuyện khủng bố gì, nhưng có thể sớm làm chuẩn bị thì tự nhiên không còn gì tốt hơn.

Lý Minh gật gật đầu, nhấc chân liền chạy vào bên trong khách sạn.

Giờ phút này, đại bộ phận khách mời đều đã tiến vào khách sạn, ở lại bên ngoài trừ đám người Vu Kiệt ra, cũng chỉ có đám người Mã Kiên Minh đang đứng tại cửa ra vào chờ Ngụy Băng Khanh tới.

Cứ như vậy, một đám người Vu Kiệt rất dễ nhận biết.

"A, Tiểu Vu, các ngươi làm sao còn không đi vào?"

Mã Kiên Minh dẫn người đi tới, quan tâm hỏi.

"A, Mã thúc thúc, Lý Phong mới tới, chúng ta vừa cùng hắn nói chuyện "

Vu Kiệt vội vàng cung kính trả lời.

"Ồ?"

Mã Kiên Minh biết được nhi tử của mình có ân oán cùng Lý Phong, ngay sau đó mắt sáng lên, bắt đầu đánh giá Lý Phong từ trên xuống dưới.

"Hắn là đồng học của Chí Cường sao? Vừa nhìn đã biết là nhân tài a."

"Bề ngoài quả thật không tệ, có thể đi làm ngôi sao thần tượng được ấy chứ."

Khách mời sau lưng Mã Kiên Minh cũng đem ánh mắt tập trung ở trên người Lý Phong, thỉnh thoảng lên tiếng tán thưởng.

Mã Kiên Minh nhất thời không vui, con mẹ nó, tiểu tử này là kẻ thù của nhi tử ta, các ngươi làm sao còn khen hắn?

"Các vị có chỗ không biết a, vị tiên sinh này là con một của nữ sĩ Lý Viện, người đứng đầu tập đoàn Osvili."

Mã Kiên Minh đè xuống phiền muộn trong lòng, dùng giọng âm dương quái khí nói.

Lời này vừa nói ra, đám khách mời liền thay đổi sắc mặt.

Osvili trước kia rất trâu bò, bọn họ hợp sức cùng nhau cũng không có được tư sản bằng một mình Osvili nắm giữ, nhưng mà vào ba năm trước nó đã phá sản a!

Mà ngữ khí của Mã tổng cũng không thích hợp, tựa như có thù với Lý Phong vậy.

Bọn họ đều là cáo già thành tinh, tuy rằng không rõ ràng ân oán của Mã Chí Cường cùng Lý Phong, nhưng chỉ nghe ngữ khí của Mã Kiên Minh, bọn họ đã biết nên đối đãi Lý Phong như thế nào.

"Thì ra là thế. . . Không biết Lý tiên sinh hiện tại đang thăng chức phát tài ở đâu a?"

Một vị nữ sĩ trung niên hỏi, nàng tên là Châu Mỹ, mở một công ty gia đình, tư sản miễn cưỡng trên trăm triệu.

Mặc kệ Mã Kiên Minh cùng Lý Phong có cái ân oán gì, chí ít bộ dáng này của Lý Phong rất không tệ.

Vừa hay hiện tại tên tiểu bạch kiểm nàng bao dưỡng đã bị nàng chơi chán, đang muốn thay đổi khẩu vị một chút, nếu có thể bao dưỡng Lý Phong vậy thì. . .

(tiểu bạch kiểm: mặt trắng/trai bao

Bao dưỡng:bao nuôi)

"Hắn tại đang làm bán hàng ở một công ty quảng cáo tại Minh Châu."

Không chờ Lý Phong nói chuyện, Vu Kiệt đã nói chen vào.

Nghe thấy lời ấy, những khách mời này liền lộ rõ vẻ khinh miệt lên trên mặt.

Bọn họ chí ít cũng có tư sản hơn hơn trăm triệu, Lý Phong chỉ là một nhân viên bán hàng nho nhỏ mà thôi, bình thường đến cả tư cách nói chuyện ngang hàng với bọn họ cũng không có!

Trong lúc nhất thời, một đám khách mời đều không muốn trò chuyện với Lý Phong, trừ Châu Mỹ.

Nhân viên bán hàng cũng tốt, chứng minh Lý Phong rất có dục vọng với tiền, lại càng dễ bị nàng chiếm được!

"Đó là một tháng trước, hiện tại ta đổi việc rồi."

Trên mặt Lý Phong lại không có chút tự ti nào.

Nhân viên bán hàng thì làm sao? Nhân viên bán hàng cũng là dựa vào năng lực của chính mình kiếm tiền a.

Công việc không phân chia nghèo hèn, thu nhập cũng không thể trở thành tiêu chuẩn cân nhắc một người có thành công hay không.

Những người này quá nông cạn!

"Ồ?"

Một đám khách mời nhìn nhau cười một tiếng, tiếp theo có người hỏi: "Hiện tại ngươi làm cái gì?"

"Làm trợ lý kiêm bảo tiêu cho một vị lão bản là tổng giám đốc, ngoài ra ta đã xây dựng lại Osvili, chẳng mấy chốc sẽ có sản phẩm tương quan được tung ra thị trường, đến thời điểm đó hi vọng các vị lão bản ủng hộ một chút a."

Lý Phong cười tủm tỉm nói.

Mã Kiên Minh: ". . ." .

Vu Kiệt: ". . ."

Người khác: ". . ."

(thực ra thì ngoài đời bạn sẽ rất hạnh phúc nếu có một người cha bao che khuyết điểm cho con cái như vậy :v chẳng qua là do nó không phải main)

Chương 196. Hội rất nóng nảy

Chương 159: Hội rất nóng nảy

Từ một nhân viên bán hàng công ty quảng cáo đổi nghề thành trợ lý giám đốc kiêm bảo tiêu?

Tuy rằng cái thuyết pháp này có chút nhảy vọt, nhưng cũng không phải không thể tiếp nhận, dù sao bề ngoài Lý Phong vẫn còn ở đó, không chừng là vị nữ lão bản nào nhìn trúng nam sắc của hắn thì sao?

Ban ngày để hắn làm trợ lý, buổi tối để hắn bảo hộ cận thân, toàn mỹ đôi đường.

Nhưng chuyện xây dựng lại Osvili quá mức chém gió a, hắn có biết trọng kiến một xí nghiệp cần bao nhiêu tiền tài cùng bao nhiêu mối quan hệ không?

Mạo xưng là trang hảo hán đến loại cấp độ này đúng là không có người nào !

(mạo xưng là trang hảo hán:mạnh mồm để giữ mặt mũi)

"Có chút ý tứ." Mã Kiên Minh lắc đầu cười một tiếng, làm bộ hiếu kỳ hỏi: "Không biết ngươi làm trợ lý bảo tiêu cho vị tổng giám đốc công ty nào a?"

"Tập đoàn Vị Lai." Lý Phong thuận miệng nói .

"Há, hóa ra là chưa. . ."

Nói được một nửa, ánh mắt Mã Kiên Minh trong nháy mắt ngưng đọng lại .

Tập đoàn Vị Lai? Ngụy Băng Khanh? !

Làm sao có thể!

Những khách mời khác đồng dạng đều chấn kinh trong nháy mắt, tiếp theo liền cười vang một trận.

"Anh bạn trẻ, ngươi chém gió như vậy thì hơi quá mức rồi đó."

"Nếu ngươi nói dối là công ty tập đoàn nào khác, có khi chúng ta còn không biết, nhưng ngươi ngàn vạn lần không nên nói là tập đoàn Vị Lai a!"

Mấy người Vu Kiệt, Trương Đan Đan cũng đều bật cười.

Lý Phong nói công ty tập đoàn nào mà chẳng được, tại sao cứ nhất định phải là tập đoàn Vị Lai, bọn họ lúc nãy vừa mới nghe Mã Chí Cường nói, hôm nay tổng giám đốc tập đoàn Vị Lai Ngụy Băng Khanh sẽ có mặt ở hôn lễ này a.

Lý Phong chân trước nói láo, chân sau liền sẽ bị vạch trần, vận khí này đúng là không ai sánh bằng.

Lý Phong lộ vẻ mặt vô tội nói: "Ta chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi."

"Hừ, ngươi nói ngươi là trợ lý kiêm bảo tiêu của Ngụy tổng?" Mã Kiên Minh lạnh giọng cười hỏi.

"Đúng a, có vấn đề gì không?" Lý Phong lộ vẻ mặt mờ mịt.

"Đương nhiên là có vấn đề, bởi vì đợi chút nữa Ngụy tổng sẽ tới đây."

Nói xong Mã Kiên Minh liền muốn nhìn vẻ mặt thất kinh của Lý Phong.

Thế nhưng làm hắn thất vọng là, Lý Phong vẫn như cũ nở nụ cười nhạt, không có chút bối rối nào.

"Ngươi không sợ?" Mã Kiên Minh nhíu mày.

Dù là những khách mời khác cũng bắt đầu nổi lên lòng nghi ngờ, một người nói dối sợ nhất là bị người ta vạch trần ở trước mặt mọi người.

Chỉ cần Ngụy Băng Khanh vừa đến, lời nói của Lý Phong tự nhiên sẽ bị đâm thủng, đến lúc đó hắn liền sẽ phải xấu hổ vô cùng, xấu hổ muốn chết!

Nhưng Lý Phong biểu hiện quá trấn định, chẳng lẽ hắn không nói láo?

"Ta tại sao phải sợ?" Lý Phong dùng bộ dáng kỳ lạ hỏi: "Ta biết nàng muốn tới."

"Vậy ngươi vì sao không đi cùng Ngụy tổng tới, ngươi không phải là trợ lý kiêm bảo tiêu của Ngụy tổng sao?" Mã Kiên Minh cười lạnh.

Những khách mời khác bừng tỉnh đại ngộ.

Đúng vậy a, làm gì có bảo tiêu nào ném cố chủ sang một bên như vậy? Cho nên Lý Phong khẳng định là nói láo!

Bất quá tiểu tử này cũng rất giỏi a, chém gió tung nóc nhà mà mặt không đỏ tim không gấp, quả là nhân tài!

"Đây là việc tư của ta cùng Ngụy tổng, không cần phải giải thích với ngươi."

Lý Phong cười cợt, bây giờ nói lời thật lại không ai tin hắn, giữa người và người không thể có chút tín nhiệm nào sao?

"Thẹn quá hoá giận? Bỏ đi, ta cũng lười nghe ngươi ngụy biện, chúng ta vẫn nên đi lên phía trước chờ đón Ngụy tổng tới đi."

Mã Kiên Minh lộ vẻ mặt lạnh nhạt nói.

Hắn là lão bản sở hữu gia sản hơn 1 tỷ , làm sao có thời giờ để nghe một tên điểu ti nghèo rách mùng tơi chém gió.

"Chờ một chút."

Châu Mỹ ngấp nghé nam sắc của Lý Phong từ nãy tiến lên trước một bước, cười nói: "Lý tiên sinh, ngươi nói ngươi đã xây dựng lại Osvili, sắp tới sẽ có sản phẩm được tung ra thị trường?"

Thấy thế, sắc mặt đám người Mã Kiên Minh đều biến thành quái dị.

Chuyện Châu Mỹ thích bao nuôi tiểu bạch kiểm ở trong thượng tầng Lam Đảo cũng không phải bí mật gì, ngữ khí thần thái này của nàng rõ ràng là nhìn trúng Lý Phong a.

Vừa nghĩ tới chuyện Lý Phong cao to đẹp trai sắp cung cấp phục vụ cho Ngưu Thiến đã là hoa tàn ít bướm, đám người Mã Kiên Minh liền không nhịn được cười.

"Đúng vậy."

Trong mắt Ngưu Thiến tản mát ra ánh sáng nóng rực làm cho hoa cúc Lý Phong siết chặt, toàn thân phát lạnh, ngay sau đó liền không nhịn được lui lại nửa bước.

(hoa cúc:lỗ ass)

"Ta muốn đặt trước sản phẩm của ngươi, Lý tiên sinh có thể lưu lại phương thức liên lạc cho ta không?"

Ngưu Thiến bày ra một tư thế tự cho là mị hoặc cười nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Ngươi đặt trước sản phẩm là chuyện bình thường a, nhưng cười mị hoặc nhìn tiểu gia làm cái gì, đánh chủ ý lên người ta sao?

"Khụ khụ, trước mắt sản phẩm của Osvili không nhận đặt trước."

"Mặt khác xin phép nhắc nhở một chút, sản phẩm Osvili về sau sẽ rất hot, cần phải ra tay nhanh chóng một chút."

Lý Phong hít sâu một hơi, cười nói.

Nụ cười cứng lại trên mặt Ngưu Thiến, thần sắc trên mặt đám người Mã Kiên Minh cũng biến thành quái dị.

Không nhận đặt trước? Sẽ rất hot?

Không phải chứ. . . Lý Phong đến cùng là lấy đâu ra tự tin nói những lời này?

Không nói tới chuyện Lý Phong trọng kiến Osvili là thật hay giả, chỉ bằng chuyện sản phẩm còn chưa bày bán đã nói chuyện cuồng vọng như vậy, hắn cho rằng hắn là ai, Lý Bố Tư?

(không tìm thấy tư liệu người này @@)

"Xem ra giá trị của sản phẩm Osvili sẽ rất thấp a."

Mã Kiên Minh lộ vẻ đùa cợt nói.

Người mua sắm đều coi trọng giá cả hơn là thương hiệu, huống chi Osvili đã phá sản ba năm, danh tiếng trước kia góp nhặt sớm đã bị người ta quên sạch sẽ.

Cho dù Lý Phong thật sự trọng kiến Osvili, muốn làm sản phẩm có sức cạnh tranh cũng phải giảm giá rất sâu.

"Không không không, không thấp, ngược lại còn rất cao."

Lý Phong lắc đầu, lộ vẻ mặt thành thật nói : "Trước mắt Osvili có nước dưỡng da chia làm ba hạng hạ trung thượng, loại kém nhất cũng phải 2000 Hoa Hạ tệ. . . Một bình."

Mã Kiên Minh: "? ? ?"

Người khác: "? ? ?"

Một bình nước dưỡng da mà thôi, không ngờ định giá 2000 Hoa Hạ tệ, con mẹ nó còn là loại kém nhất?

Phải biết rằng, hiện tại loại nước dưỡng da có danh tiếng cao nhất trên thị trường, được công nhận có hiệu quả tốt nhất —— sản phẩm của tập đoàn Kessley, Tiên Nữ thủy, một bình 330 ml cũng mới chỉ có giá 1999 Hoa Hạ tệ!

Một lọ nước dưỡng da loại kém nhất của công ty Osvili mới trọng kiến lại cũng đòi để giá là 2000 Hoa Hạ tệ, thèm tiền đến phát điên rồi sao? !

Tốt a. . . Lý Phong nói cứ như thể mình thật sự trọng kiến Osvili vậy. . .

"Ha ha." Mã Kiên Minh phun ra một ngụm trọc khí, đùa cợt nói: "Ta rất muốn biết loại nước dưỡng da phiên bản cao cấp nhất được định giá là bao nhiêu đấy."

Người khác cũng đều hiếu kỳ nhìn Lý Phong, muốn nghe xem hắn sẽ cho ra một cái đáp án kinh người như thế nào.

Lý Phong lắc đầu: "Vô giá."

"Vô giá?"

Đám người Mã Kiên Minh đã không biết nên nói cái gì cho phải.

Người anh em này chẳng lẽ là Bức Vương tái thế a, không biết trang bức sẽ bị sét đánh sao!

Vu Kiệt nhịn không được giễu cợt một câu: "Nếu là hàng hoá, vậy phải có giá cả, không thì còn bán thế nào a."

"Đấu giá chứ sao." Lý Phong quay đầu dùng ánh mắt để xem thằng ngốc nhìn Vu Kiệt một cái.

"Đấu. . . Đấu giá?"

Mọi người tại đây đều cảm thấy bộ não có chút không đủ dùng.

Đồ vật có thể sản xuất số lượng lớn mà cũng đem ra đấu giá? Người không biết có khi còn tưởng rằng ngươi đang muốn bán đồ cổ ấy chứ!

"Đúng, đấu giá."

"Chúng ta đã ký kết hiệp nghị với Kinh Bảo ký, thứ bảy hàng tuần sẽ tổ chức đấu giá một bình Đồng nhan thủy 20ml ở Kinh Bảo đường, giá khởi đầu là 10 triệu Hoa Hạ tệ."

Lý Phong nắm chắc mười phần nói.

". . ."

Mọi người đầu tiên là lâm vào yên tĩnh, tiếp theo chính là một trận cười vang.

Tốt a, trước đó còn cảm thấy Lý Phong chém gió bay nóc nhà, hiện tại mới phát hiện. . . Hóa ra hắn từ đầu đến đuôi đều là người điên!

Chỉ có Trương Đan Đan là nhíu mày, Đồng nhan thủy. . . Cái tên này có chút quen tai a!

Mọi người ở đây còn đang cười to, Lý Minh vừa vào trong mật báo cho Mã Chí Cường đã chạy ra ngoài.

Nhìn thấy mọi người cười to mà Lý Minh không hiểu ra sao, nhưng vẫn chạy đến bên cạnh Vu Kiệt nói: "Vu Kiệt, Chí Cường bảo các bạn học đều đi vào đi2."

Hai mắt Lý Phong sáng lên, âm thầm nói một câu: "Mã Chí Cường, Triệu Nhã Nam, chúng ta rốt cục cũng gặp lại nhau, các ngươi đã chuẩn bị tiếp nhận lửa giận từ ta chưa. . ."

Chương 197. Ngụy Băng Khanh, đến!

Chương 160: Ngụy Băng Khanh, đến!

Bên trong một gian phòng bố cục ấm áp, Triệu Nhã Nam mặc một bộ áo cưới màu trắng ngồi tại trên đùi Mã Chí Cường, mặc cho Mã Chí Cường đưa tay sờ nắn khắp người nàng.

Hai người ở cùng nhau thời gian dài như vậy, Triệu Nhã Nam cũng đã mặc rất nhiều loại đồ.

Y tá, nữ tiếp viên hàng không, áo dài, OL, đồng phục cảnh sát, thậm chí ngay cả quần áo tù, nhân viên quét dọn cũng đã thử, duy chỉ có áo cưới là chưa mặc.

Nhìn thấy Triệu Nhã Nam mặc áo cưới, sắc tâm của Mã Chí Cường liền nổi lên, hận không thể lập tức giải quyết Triệu Nhã Nam tại chỗ.

"Hô."

Mã Chí Cường hung hăng xoa nắn bầu ngực Triệu Nhã Nam mấy cái, phun ra một ngụm trọc khí rồi đè xuống xao động trong lòng.

Triệu Nhã Nam nhìn ra Mã Chí Cường đang nổi lên dục vọng với nàng, nhất thời trong lòng vô cùng đắc ý.

Nữ nhân a, lúc nào cũng cần sử dụng chút thủ đoạn mới có thể vững vàng buộc chặt nam nhân tại bên cạnh mình.

Nàng ở cùng với Mã Chí Cường ba năm, còn có thể làm Mã Chí Cường mê luyến như thế, từ điểm này có thể thấy được thủ đoạn của nàng rất mạnh.

"Chẳng mấy chốc sẽ nhìn thấy Lý Phong, ngươi có ý nghĩ gì không?" Mã Chí Cường ra vẻ thâm ý sâu sắc hỏi một câu.

"Có thể có ý kiến gì chứ, người dưng mà thôi." Triệu Nhã Nam khẽ vén tóc, ngữ khí lạnh nhạt.

Tại thời điểm Osvili phá sản, Lý Phong đã mất đi toàn bộ giá trị đối với nàng.

Một nữ nhân xinh đẹp, nếu như không sử dụng bề ngoài đổi lấy tương lai tươi đẹp vậy chẳng phải là có lỗi với bộ dạng do cha mẹ ban tặng?

"Có ý tưởng cũng vô dụng, ngươi đã là nữ nhân của ta, cả một đời này đều như vậy!"

Mã Chí Cường bá đạo hôn lên bờ môi đỏ của Triệu Nhã Nam.

"A. . ."

Triệu Nhã Nam phát ra một tiếng kêu duyên dáng, hai mắt nhắm lại.

Ngay tại thời điểm hai người củi khô lửa mạnh, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

Hai người vội vàng tách ra, chỉnh lý tốt y phục rồi nói: "Mời vào."

Sau khi đám người Vu Kiệt lần lượt đi vào, tâm tình của Mã Chí Cường cũng biến thành ngày càng khẩn trương.

Ba năm, nam nhân đã từng đè đầu hắn sít sao, nam nhân từng bị hắn cướp bạn gái sắp xuất hiện!

Triệu Nhã Nam miệng nói không thèm để ý, nhưng trong lòng vẫn có chút khẩn trương.

Nàng phản bội Lý Phong, ba năm sau gặp lại vào đúng hôn lễ của mình, cảm giác này. . . Rất kích thích!

Trong cái nhìn chăm chú của hai người, Lý Phong xuất hiện tại cửa.

"A, Mã Tử, mấy năm không gặp ngươi lại biến dạng a."

"Nhã Nam, tư thái của ngươi vẫn tốt như trước, không uổng công ngày xưa đêm nào ta cũng phải tiêu tốn mấy trăm triệu tinh binh trên người ngươi."

Lý Phong quét mắt nhìn lướt qua hai người, lộ vẻ ý vị sâu xa nói.

". . ."

Đám người Vu Kiệt nhất thời há to mồm, mặt lộ vẻ chấn kinh!

Con mẹ nó con mẹ nó con mẹ nó!

Lý Phong quá mạnh, vừa tiến vào đã mắng Mã Chí Cường xấu, còn ám chỉ trước kia mỗi đêm đều hung hăng cưỡi Triệu Nhã Nam.

Lý Phong hoàn toàn là đến gây sự!

Sắc mặt Mã Chí Cường nhất thời biến thành lạnh lẽo!

Cố ý đến gây chuyện sao?

Được, ngươi trâu bò, nhưng lão tử càng trâu bò hơn!

Đợi tới khi hôn lễ kết thúc, lão tử làm ngươi đi không ra nổi Lam Đảo!

Triệu Nhã Nam hơi biến sắc, tiếp theo trong mắt lộ ra vẻ trào phúng không chút nào che giấu.

Lấy chuyện trước kia kích thích nàng cùng Mã Chí Cường? Mã Chí Cường căn bản không thèm để ý có được không!

Không chỉ không thèm để ý, Mã Chí Cường còn luôn luôn hỏi hắn so sánh với Lý Phong người nào càng lợi hại hơn.

Khi nàng trái lương tâm nói Mã Chí Cường càng lợi hại hơn, Mã Chí Cường liền càng hưng phấn hung hăng. . . So với uống thuốc kích dục còn kinh hơn!

"Lý Phong, ba năm không gặp miệng lưỡi ngươi vẫn hèn như vậy a."

Mã Chí Cường móc ra một hộp Hoàng Hạc Lâu phát một vòng,

duy chỉ không đưa cho Lý Phong.

(hình như là thuốc lá)

"Vẫn được, thậm chí còn có chút tiến bộ."

Lý Phong tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, móc ra một hộp thuốc, bật lửa nhả khói.

"Nào chỉ là có chút tiến bộ a, Lý Phong hiện tại trâu bò đại phát rồi."

"Các ngươi còn không biết a? Lý Phong hiện tại là trợ lý cùng bảo tiêu của tổng giám đốc tập đoàn Vị Lai Ngụy Băng Khanh, còn trọng kiến lại Osvili."

Vu Kiệt cười ha ha một tiếng, dùng ngữ khí như kể chuyện cười nói lại những lời lúc nãy của Lý Phong.

Nghe xong, Mã Chí Cường cùng Triệu Nhã Nam đều ngây người, tiếp theo. . .

"Ha ha ha "

Hai người đều không kiêng nể gì cả cười ha hả.

Lý Phong là trợ lý kiêm bảo tiêu của Ngụy Băng Khanh thì tạm thời không cần đề cập tới, Đồng nhan thủy bán đấu giá khởi đầu là 10 triệu cũng đã là chuyện buồn cười nhất đời này bọn họ từng nghe!

"Thật sự buồn cười như vậy sao?" Lý Phong phun ra một hơi thuốc, ra vẻ nghiền ngẫm hỏi.

"Quả thực là quá buồn cười, nghe lời này của ngươi chắc ta phải cười cả một năm a!"

Mã Chí Cường thậm chí còn cười chảy nước mắt, trào phúng nói.

"Lý Phong, ngươi cho rằng ngươi nói như vậy thì ta sẽ hối hận vì lựa chọn lúc trước? Ai, ngươi quá ngây thơ."

Triệu Nhã Nam lắc đầu cười một tiếng, đứng dậy chỉ vào Vu Kiệt nói: "Bạn cùng phòng Vu Kiệt của ngươi, bây giờ đang làm giám đốc một công ty chứng khoán, dù là làm thuê nhưng lương một năm cũng là 200 ngàn."

Vu Kiệt nhìn Lý Phong rụt rè cười một tiếng, trong mắt lại không chút che giấu vẻ kiêu ngạo.

"Lý Minh thi đậu nhân viên công chức, bây giờ đang đi làm ở cục thuế vụ, tiền đồ rộng mở."

Lý Minh ho khan vài tiếng, đắc ý gật đầu với Lý Phong.

"Cao Phong, tiến vào một trường cao trung dạy học, Quách An mở một công ty, bây giờ đã bắt đầu có lợi nhuận, lợi nhuận dự tính vượt qua 500 ngàn một năm."

Cao Phong thở dài, vẻ mặt bên ngoài là xấu hổ kém cỏi, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra nội tâm hắn đầy thỏa mãn cùng đắc ý.

Còn Quách An, càng là liên tục khoát tay, nói "Làm ăn nhỏ mà thôi, không cách nào sánh với Chí Cường được".

"Đan Đan cùng Lưu Tuyết thì không cần nói, các nàng đều là đại mỹ nữ, có thể dễ dàng tìm một phú nhị đại kết hôn, nửa đời sau áo cơm không lo."

Triệu Nhã Nam chỉ vào từng người, sau cùng mới nhìn Lý Phong hỏi: "Còn ngươi thì sao? Ngươi chỉ là một nhân viên bán hàng quèn của một công ty quảng cáo, tiền lương chỉ hơn một vạn 1 tháng."

"Đó là một tháng trước." Lý Phong nhíu mày nói.

"Đúng, một tháng trước." Triệu Nhã Nam lộ vẻ thất vọng xen lẫn xem thường, khẽ thở dài: "Một tháng sau ngươi lập tức lắc mình trở thành trợ lý cùng bảo tiêu của một CE0 tập đoàn giá trị trăm tỷ, đồng thời còn mở công ty riêng?"

"Không sai, vừa rồi Vu Kiệt đã giới thiệu một lần." Lý Phong búng ngón tay, bụi thuốc lá rơi đầy đất.

Triệu Nhã Nam cười ra tiếng: "Ha ha, đừng cho là chúng ta không nhìn ra tiểu tâm tư của ngươi, ngươi chỉ là muốn ta hối hận, cho nên mới biên soạn mấy lời nói láo này!"

"Khụ khụ, nghe ra mà không nói toạc chuyện xấu mới là bạn tốt." Vu Kiệt nháy mắt ra hiệu nói.

"Nhã Nam, hôm nay là đại hôn của ngươi cùng Chí Cường, loại sự tình này coi như chuyện cười nghe qua là được rồi, làm gì phải coi là thật?" Quách An cũng khuyên nhủ.

Người khác cũng đều cười cười thuyết phục Triệu Nhã Nam, trong mắt không che giấu vẻ khinh miệt cùng đùa cợt Lý Phong chút nào.

"Ta đương nhiên sẽ không coi là thật, chỉ là cảm thấy rất buồn cười."

Triệu Nhã Nam cảm thấy lúc trước mình thật sự là mắt mù, vậy mà nhìn trúng Lý Phong, còn bị Lý Phong chơi nhiều lần như vậy.

"Lý Phong, ta thật sự không hối hận vì đã gả cho Chí Cường, ngươi thấy những khách quý đến đây chưa? Họ đều là nhân vật nổi tiếng!"

"Đợi chút nữa kết hôn, sẽ có MC hot nhất đài truyền hình Lam Đảo tới dẫn chương trình, ca sĩ đạt hạng ba cuộc thi Giọng hát Trung Quốc năm ngoái hát bài 《 Marry Me Today 》để trợ hứng ."

"Nếu như ta lúc trước lựa chọn ngươi, ngươi có thể làm được những điều này sao?"

"Ta khuyên ngươi bình tâm lại, đừng táo bạo như vậy, tìm một nữ hài tử bình thường kết hôn sinh con, như vậy không phải cũng thật tốt sao?"

Nói xong những lời này, Triệu Nhã Nam một lần nữa đi đến bên cạnh Mã Chí Cường ngồi xuống.

"Trời ạ, hôn lễ này thật là lãng mạn ~ "

"Thật hâm mộ ngươi a Nhã Nam, nếu sau này ta cũng có hôn lễ

như vậy thì nhân sinh không còn gì đáng tiếc."

Trương Đan Đan cùng Lưu Tuyết đều lộ vẻ mặt hâm mộ.

"Lý Phong, ngươi đã không phải là công tử 10 tỷ trước kia, hiện tại ngươi cùng ta tựa như là khất cái so sánh với hoàng tử, khác biệt như ngày và đêm!"

Mã Chí Cường ôm lấy Triệu Nhã Nam hôn một cái, nói tiếp: "Hiểu rõ hiện thực đi, Lý Phong!"

Đám người Vu Kiệt đều nhìn về phía Lý Phong bằng vẻ thương hại, ý khinh miệt trào phúng ngày càng đậm.

Lý Phong chỉ là lắc đầu cười một tiếng, cũng không giải thích cái gì.

Bọn họ đã không tin, vậy lát nữa liền làm bọn họ phải kinh ngạc rớt cả cằm xuống.

Đúng lúc này, Mã Kiên Minh đẩy cửa bước vào, ngay phía sau, một nữ tử mặc lễ phục màu đỏ đi tới.

Chính là Ngụy Băng Khanh!

Chương 198. Cám ơn ngươi không gả chi ân

Chương 161: Cám ơn ngươi không gả chi ân

Nhất thời đám người Mã Chí Cường, Vu Kiệt đứng dậy, đồng thời trong mắt bộc phát vẻ kinh diễm!

Trên internet có rất nhiều ảnh chụp cùng video của Ngụy Băng Khanh, nhưng người thật thì bọn họ đúng là lần đầu gặp.

Loại cảm giác trùng kích thị giác này trực tiếp làm đám người Mã Chí Cường ngừng thở!

Đẹp, quá đẹp, quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành!

Cái tư thái này, gương mặt này, khí chất này, đủ để làm mỗi một nam nhân đều điên cuồng!

Quan trọng nàng còn là tổng giám đốc tập đoàn 100 tỷ!

Có thể nói điều kiện của nàng đã vượt qua 99% nữ nhân trên thế giới này!

Cũng không biết tương lai người nam nhân như thế nào mới có thể đè Ngụy Băng Khanh tại dưới thân.

Nghĩ đến đây, trong lòng đám người Mã Chí Cường nổi lên lửa nóng khó nhịn!

Đã từng là hoa khôi đại học một thời, Triệu Nhã Nam rất có tự tin với bề ngoài của mình, nhưng ở trước mặt Ngụy Băng Khanh, nàng vậy mà sinh ra một loại cảm giác tự ti mặc cảm !

Dù là Triệu Nhã Nam cũng có loại cảm giác này, thì càng không cần đề cập tới Trương Đan Đan cùng Lưu Tuyết, các nàng ở trước mặt Ngụy Băng Khanh đều thấy xấu hổ muốn chết!

"Ngụy tổng, ta giới thiệu với ngài một chút, đây là khuyển tử Mã Chí Cường của ta, đây là con dâu Triệu Nhã Nam."

(khuyển = chó, tử = con @@)

Đợi đến khi những khách mời khác cũng đi vào trong, Mã Kiên Minh liền bắt đầu giới thiệu cho Ngụy Băng Khanh nghe.

"Ừm, xin chào hai người."

Ngụy Băng Khanh lạnh nhạt gật gật đầu.

Mọi người: "? ? ?"

Một câu xin chào liền xong việc?

Chúc phúc đâu? Chúc mừng đâu?

Tốt xấu gì cũng phải nói một câu trai tài gái sắc hoặc là bách niên hảo hợp chứ!

Nhất thời, một đám khách mời liền cảm thấy không thích hợp.

Cha con Mã Kiên Minh âm thầm nhíu mày, nếu đổi lại là người khác lạnh nhạt như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, nhất định phải hỏi ra nguyên cớ.

Nhưng người này là Ngụy Băng Khanh, nhân vật bọn họ chỉ có thể ngước nhìn lên, dù là trong lòng nhiều bất mãn hơn nữa cũng không dám biểu hiện ra chút nào!

Bầu không khí trong lúc nhất thời có chút xấu hổ. . .

"Cái này. . . Ngụy tổng, ngài có muốn nói cái gì với đôi vợ chồng sắp cưới này không?"

Sau một hồi lâu, Mã Kiên Minh mới mặt dày mày dạn nói.

Mã Chí Cường cùng Triệu Nhã Nam liên tục gật đầu, biểu tình cứ như tiểu cẩu chờ ăn vậy.

Ngụy Băng Khanh lộ vẻ mặt trầm tư, sau một lúc lâu nói: "Ừm. . . Cám ơn các ngươi."

Mã Chí Cường: "? ? ?"

Triệu Nhã Nam: "? ? ?"

Người khác: "? ? ?"

"Ngụy tổng, tại sao ngài lại muốn nói cảm ơn với bọn họ?" Mã Kiên Minh đầy vẻ mặt mờ mịt.

Người khác cũng tò mò nhìn Ngụy Băng Khanh, một tiếng cảm ơn này quá đột ngột, dù sao cũng phải có cái lý do a?

Ngụy Băng Khanh lắc đầu, tiếp theo chỉ hướng Lý Phong ngồi trong góc: "Các ngươi biết hắn không?"

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức nhìn sang Lý Phong.

Trong cả căn phòng người khác đều đứng, chỉ có Lý Phong ngồi ở kia hút thuốc, bộ dáng rất nổi bật.

Lúc này, tất cả mọi người hiểu lầm ý tứ của Ngụy Băng Khanh!

"Lý Phong, ngươi đứng lên cho ta! Ở trước mặt Ngụy tổng ngồi đấy hút thuốc còn ra cái thể thống gì!"

Mã Kiên Minh phát ra một tiếng quát lớn.

Lý Phong nhíu mày, nhưng không có ý tứ muốn đứng dậy chút nào.

Thấy thế, đám người Mã Kiên Minh nổi giận!

Con mẹ nó, ngươi ở trước mặt chúng ta trang bức cũng thôi đi, chúng ta nhiều lắm là coi ngươi thành chuyện tiếu lâm, cười một cái là xong việc.

Nhưng con mẹ nó ngươi ngàn vạn lần không nên trang bức ở trước mặt Ngụy tổng a, ngươi đây là thành tâm muốn hại chúng ta a!

"Lý Phong, lỗ tai ngươi điếc à, cha ta bảo ngươi đứng lên!"

Mã Chí Cường nổi giận phừng phừng, muốn đi tới kéo Lý Phong

đứng lên.

"Chờ một chút!" Lông mày Ngụy Băng Khanh nhíu lại, lạnh giọng hỏi: "Ta đang hỏi các ngươi có biết hắn hay không, không có người nào trả lời ta sao?"

Giờ khắc này khí thế của Ngụy Băng Khanh khai hỏa toàn bộ, tựa như nữ vương đang dò xét lãnh địa.

Mà đám người Mã Kiên Minh, Mã Chí Cường chính là thần dân của nàng!

"Nhận biết, nhận thức một chút." Mã Kiên Minh liên tục nói : "Hắn tên là Lý Phong, bạn cùng lớp thời đại học của khuyển tử."

"Nói ra ngài có khả năng không tin, hắn vậy mà dám giả mạo trợ lý kiêm bảo tiêu của ngài để lừa bịp ở chỗ này! Ngài nói xem có buồn cười hay không?"

Mã Chí Cường cũng xoay người nói : "Không chỉ như vậy, hắn còn nói mình mở một công ty trang điểm, một bình nước dưỡng da đấu giá khởi điểm là 10 triệu Hoa Hạ tệ."

"Người này là một người điên, Ngụy tổng ngài tuyệt đối đừng chấp nhặt với hắn." Triệu Nhã Nam nói bổ sung.

"Người điên?" Đôi mi thanh tú của Ngụy Băng Khanh hơi nhíu, nhìn Triệu Nhã Nam hỏi: "Ngươi nghiêm túc sao?"

"Đúng a, có cái gì không đúng sao?" Triệu Nhã Nam có chút phát mộng.

Biểu lộ của Ngụy Băng Khanh không thích hợp a, nhưng nàng không nói sai cái gì a, Lý Phong biểu hiện như vậy còn không phải người điên thì còn có thể là cái gì?

Ngụy Băng Khanh nhìn về phía Mã Chí Cường: "Ngươi cũng cảm thấy hắn là một người điên?"

Mã Chí Cường lộ vẻ mờ mịt gật đầu, trực giác nói cho hắn biết tình huống có chút không thích hợp, nhưng hắn nghĩ vỡ đầu cũng không suy đoán ra nguyên cớ.

Lý Phong không có khả năng thật sự là trợ lý bảo tiêu của Ngụy Băng Khanh a? Chuyện này quá buồn cười!

"Nói ra các ngươi có khả năng không tin." Ngụy Băng Khanh cười một tiếng, đùa cợt nói: "Hắn là bạn trai ta."

"Oanh!"

Câu nói này tựa như một đạo sấm sét bùng nổ, chấn động đến mức làm đám người Vu Kiệt lập tức thất thần!

Lý Phong là ai? Một tên điểu ti nghèo a!

Ngụy Băng Khanh là người nào? Người cầm lái tập đoàn 100 tỷ a, gia cảnh đủ để nhất kích tất sát tất cả mọi người ở đây! Giá trị nhan sắc càng là chói mắt hơn cả nữ ngôi sao đang nổi danh!

Dạng nữ nhân này làm sao có thể chọn một tên điểu ti nghèo làm bạn trai?

Cái này giống như công chúa yêu ăn mày vậy, chỉ trong truyện cổ tích mới xuất hiện, trong hiện thực tuyệt đối không có khả năng phát sinh!

Triệu Nhã Nam là người bị trùng kích lớn nhất.

Nam nhân đến nàng cũng thấy chướng mắt, Ngụy Băng Khanh lại nhìn trúng, đây không phải đùa giỡn hay sao?

Cái này giống như đồ vật nàng chán ghét tiện tay vứt đi, lại bị công chúa coi là trân bảo hiếm có nhặt về, hoang đường đến mức không cách nào làm người ta lý giải.

Nhưng công chúa có khả năng nhìn nhầm sao?

Chẳng lẽ là đồ vật bị nàng ném đi thật sự là trân bảo hiếm có? !

Nghĩ đến cái khả năng này, nội tâm Triệu Nhã Nam tựa như có một cây đại chùy không ngừng nện như điên!

Mã Chí Cường thì đã ghen ghét muốn thổ huyết!

Vì sao hắn mời Lý Phong tới, không phải chính là muốn làm Lý Phong xem hắn cưới hoa khôi Triệu Nhã Nam về nhà sao?

Nhưng Triệu Nhã Nam so sánh với Ngụy Băng Khanh giống như gà đất cùng phượng hoàng, khác biệt như ngày và đêm!

Vừa nghĩ tới mình chơi gà đất, mà Lý Phong bị hắn khinh thị nhục nhã lại chơi phượng hoàng, cảm giác kia so với giết hắn còn khó chịu hơn!

Cái này tuyệt đối không phải sự thật! ! !

"Ngụy tổng, ngài đừng nói đùa chúng ta , loại quỷ nghèo chỉ biết bốc phét này sao có thể lọt vào pháp nhãn của ngài? "

Không biết qua bao lâu, Mã Chí Cường mới dùng thanh âm khàn khàn nói.

Người khác liên tục không ngừng gật đầu phụ họa, nếu như đây là thật, vậy thì quá kinh dị, quả thực đã phá vỡ thế giới quan của bọn họ a!

"Ta trước giờ không biết nói đùa , cho nên ta mới muốn cám ơn các ngươi, cám ơn ngươi đã lấy Triệu Nhã Nam về, cám ơn ân không gả của ngươi."

Ngụy Băng Khanh nhìn Mã Chí Cường cùng Triệu Nhã Nam, đùa cợt nói.

Thân thể Triệu Nhã Nam chấn động, khuôn mặt nhất thời tái nhợt như thiếu máu lâu ngày!

Thân thể Mã Chí Cường lay động, sắc mặt đỏ lên tựa như uống rất nhiều rượu!

Ngụy Băng Khanh nói một câu cảm ơn, tựa như đánh đòn cảnh cáo lên trên đầu hai người, làm mắt hai người nổi đom đóm!

Tiếp theo, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Ngụy Băng Khanh nhẹ nhàng bước tới trước mặt Lý Phong, ôn nhu rút lấy thuốc lá trong tay Lý Phong, nhẹ nhàng vùi tắt.

"Đừng hút thuốc nữa, không tốt cho thân thể."

Khóe miệng Ngụy Băng Khanh nở nụ cười, thanh âm êm dịu.

Cái bộ dạng này hiển nhiên là của thê tử đang ngăn chồng hút thuốc!

Nhưng hết thảy còn chưa kết thúc, vừa nói xong, Ngụy Băng Khanh cúi người xuống, hôn nhẹ lên trán Lý Phong một cái.

"Xoạt!" .

Không gian vang lên một hồi âm thanh thốt lên!

Xong, con mẹ nó con mẹ nó con mẹ nó, Lý Phong thật đúng là bạn trai của Ngụy Băng Khanh !

Chương 199. Hoàn mỹ đánh lén

Chương 162: Hoàn mỹ đánh lén

Có lẽ nữ nhân khác có thể đánh đổi danh dự của mình diễn trò với Lý Phong, nhưng Ngụy Băng Khanh tuyệt đối sẽ không!

Ngụy Băng Khanh ở trong giới kinh doanh có danh xưng nữ vương lãnh diễm, người theo đuổi vô số, lại chưa bao giờ có lời đồn.

Nữ nhân dạng này sẽ ở trước mắt bao người chủ động hôn một người nam nhân?

Mặc dù chỉ là hôn trán, nhưng động tác này rất thuần thục, biểu lộ tự nhiên, hoàn toàn không giống giả vờ!

Lực chú ý của mọi người đều đặt ở trên người Ngụy Băng Khanh, cho nên không có người nào phát hiện vừa rồi biểu hiện của Lý Phong có chút cứng ngắc.

Hành động này không phải thân mật bình thường a, sao tổng giám đốc băng sơn lại hôn trán hắn?

Ngày đó Ngụy Băng Khanh nói muốn giả làm bạn gái Lý Phong, nên hai người liền cẩn thận thảo luận "Phương án tác chiến" .

Đầu tiên là tách ra hành động, để Lý Phong sử dụng kỹ năng khiêu khích đồng loạt mọi người, hấp dẫn hỏa lực.

Sau đó Ngụy Băng Khanh xuất hiện, ở trước mặt mọi người tuyên bố mình cùng Lý Phong là quan hệ người yêu, tương đương với kỹ năng quần công của pháp sư.

Tốt a. . . Hai người bọn họ đều là người chơi game Ma thú, nên ở phương diện này rất có tiếng nói chung. . .

Chẳng qua là ban đầu vốn không có tiết mục hôn hít như vậy a!

Tổng giám đốc băng sơn cúi người hôn một cái, thiếu chút nữa làm linh hồn của Lý Phong bay tới chín tầng mây!

Lý Phong ổn định tâm thần, đứng dậy nắm chặt bàn tay ngọc của Ngụy Băng Khanh: "Tiếp theo giao cho ta."

"Ừm, nghe ngươi." Ngụy Băng Khanh mỉm cười, khuôn mặt đầy vẻ nhu thuận.

Giờ khắc này Ngụy Băng Khanh đã bỏ xuống vầng sáng của nữ vương, đứng tại bên cạnh Lý Phong, tựa như một hiền thê.

Đám người Mã Chí Cường đã không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung cảm tưởng giờ phút này, chỉ có ước ao ghen tị!

"Ta biết các ngươi đang suy nghĩ gì, các ngươi nhất định đang nghĩ. . . A, hắn chỉ là một tên điểu ti nghèo, làm sao có thể là bạn trai Ngụy Băng Khanh."

"Dù có thật đi nữa, vậy hắn cũng nhất định là dùng thủ đoạn không đứng đắn để chiếm được Ngụy Băng Khanh, là tên tiểu bạch kiểm ăn bám, đúng không?"

Lý Phong nắm tay Ngụy Băng Khanh, chậm rãi nói.

Sắc mặt mọi người nhất thời biến thành cổ quái.

Bọn họ xác thực là nghĩ như vậy, chỉ bất quá do e ngại uy nghiêm của Ngụy Băng Khanh nên không dám nói ra mà thôi.

Không nghĩ tới Lý Phong vậy mà tự mình nói đi ra, cái này có tính là không đánh đã khai?

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Mã Chí Cường nhịn không được bạo phát, nói: "Dù là Triệu Nhã Nam cũng vứt bỏ ngươi, ngươi có tư cách gì chiếm được ưu ái của Ngụy tổng! Còn không phải bởi vì dung mạo ngươi đẹp trai sao?"

Triệu Nhã Nam hơi biến sắc!

Mọi người không kiềm chế được gật đầu.

Tuy lời nói trong miệng Mã Chí Cường có chút là lạ, nhưng câu nói này cũng coi như có lý có cứ.

So với Ngụy Băng Khanh, Triệu Nhã Nam chỉ là một nữ nhân dung tục, nam nhân đến cả nàng cũng chướng mắt, sao có thể được Ngụy Băng Khanh nhìn trúng?

Chỉ có thể là, Lý Phong là một tên ăn bám, một tên tiểu bạch kiểm!

Ngưu Thiến ở trong đám người lại càng thấu hiểu điều này, nàng cũng là nhìn trúng bề ngoài của Lý Phong, muốn bao nuôi Lý Phong, kết quả là bị Ngụy Băng Khanh nhanh chân đến trước.

Nhưng không có cách nào a, nàng căn bản không so được với Ngụy Băng Khanh, dù không cam tâm cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng: "Cám ơn ngươi khen ta đẹp trai, nhưng đẹp trai chỉ là một trong những nguyên nhân mà thôi. Bất quá Triệu Nhã Nam đúng là không có ánh mắt, vậy mà lựa chọn ngươi."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Triệu Nhã Nam cùng Mã Chí Cường lại khó coi hơn mấy phần!

Những khách mời ở đây thấy khóe miệng giật một cái, sắc mặt quái dị.

Thừa nhận mình đẹp trai đồng thời còn không quên hạ thấp Triệu Nhã Nam cùng Mã Chí Cường, miệng Lý Phong thật là độc!

"Các ngươi đã nghe nói chuyện hôm nay Hứa Mạn muốn tổ chức họp báo chưa?"

Lý Phong thu lại ý cười, chậm rãi hỏi.

Mọi người: "? ? ?"

Không phải đang thảo luận ngươi có phải tiểu bạch kiểm hay không sao, tự nhiên nhắc tới Hứa Mạn làm gì, Hứa Mạn người ta và ngươi có quan hệ gì!

"Hừ, chuyện này liên can gì tới ngươi."

Mã Chí Cường lại một lần nữa nhịn không được nói.

Hắn quả thật không muốn thấy bộ dáng đắc ý này của Lý Phong, dù biết không thể đắc tội Ngụy Băng Khanh, nhưng cũng không nhịn được muốn hung ác dằn mặt Lý Phong một trận!

"Đương nhiên là có quan hệ, bởi vì buổi họp báo này là ta an bài."

Lý Phong cười một tiếng, nói.

Mã Chí Cường: "? ? ?"

Triệu Nhã Nam: "? ? ?"

Người khác: "? ? ?"

Chém gió như vậy có ổn không?

Hứa Mạn là ai? Siêu sao cấp bậc Thiên Hậu, nữ thần quốc dân!

Dù ngươi là bạn trai Ngụy Băng Khanh, cũng không thể nào đủ sức an bài Hứa Mạn làm việc a!

"Làn da của Hứa Mạn đột nhiên trẻ ra nhiều như vậy, chính là bởi vì Đồng nhan thủy của ta."

"Trong buổi họp báo này, Hứa Mạn sẽ nói rõ việc này, đồng thời sẽ làm một thí nghiệm, chứng minh hiệu quả nghịch thiên của Đồng nhan thủy."

"Sau buổi họp báo này, Osvil sẽ lập tức được bán ra thị trường."

"Hiện tại mức độ được chú ý của buổi họp báo này hẳn không cần ta nói nhiều a? Đợi đến khi nó kết thúc, các ngươi cảm thấy sản phẩm của Osvili có thể một lần là nổi tiếng, lập tức bán hết không?"

Sau khi Lý Phong giảng thuật, sắc mặt của khách mời quanh đây ngày càng ngưng trọng.

Sau cùng, một bộ phận khách mời thậm chí nhịn không được hít vào một hơi khí lạnh!

Nếu như hết thảy đều là sách lược của Lý Phong, vậy đầu óc hắn thật đáng sợ!

Sử dụng danh tiếng chưa từng có lời đồn xấu của Hứa Mạn, làm cho buổi họp báo được quan tâm hơn bao giờ hết, sau đó ở trong tình huống vạn chúng chú ý mới đẩy ra Đồng nhan thủy.

Càng đáng sợ là, Lý Phong còn dự định làm thí nghiệm trực tiếp ở hiện trường buổi họp báo, dùng cái này để thu hoạch lòng tín nhiệm của người tiêu thụ!

Nếu như đồng nhan thủy thật sự có hiệu quả nghịch thiên, lại không có bất luận tác dụng phụ nào, vậy Đồng nhan thủy chắc chắn sẽ được truy tìm ở toàn Hoa. . .

Không, là toàn cầu!

Mà Osvili cũng sẽ trở thành một con gà đẻ trứng vàng, tài sản của Lý Phong sẽ phi tốc tăng lên!

Không có gì dễ hơn kiếm tiền trong túi nữ nhân, nữ nhân vì bảo vệ dung nhan, có thể không tiếc cái giá nào!

"Muốn biết lời ta nói là thật hay giả không?"

Lý Phong cười một tiếng, cúi đầu nhìn đồng hồ, rồi mới lên tiếng: "Còn 10 phút nữa buổi họp báo sẽ bắt đầu, các vị có thể đợi xem nàng sẽ nói cái gì."

"Bất quá nếu vậy, mọi người sẽ phải bỏ lỡ nghi thức hôn lễ của Mã tiên sinh cùng Triệu tiểu thư."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người lần nữa kịch biến!

Sau 10 phút nữa cũng là lúc buổi lễ kết hôn bắt đầu, đây là trùng hợp hay là sớm có dự mưu?

Đám người Trương Đan Đan, Lưu Tuyết rốt cuộc minh bạch vì sao Hứa Mạn muốn tổ chức họp báo vào 10 giờ 58 phút.

Đây chính là một đợt đánh lén nhằm vào hôn lễ của Mã Chí Cường cùng Triệu Nhã Nam!

Lý Phong tính toán tất cả, là để làm hư hôn lễ này!

Phần tâm cơ này. . . Thật đáng sợ!

Mã Chí Cường, Triệu Nhã Nam dường như nhìn thấy một tấm lưới lớn vô hình, đang chậm rãi bắt giữ bọn hắn, sau đó dần siết chặt.

Chấn kinh, hoảng sợ, tâm thần bất định, phẫn nộ. . . Đủ loại cảm xúc tiêu cực đập vào mặt, ép cho bọn hắn có chút thở không nổi.

Đúng lúc này, một nhân viên phụ trách hôn lễ gõ cửa đi vào: "Mã tiên sinh, xin hỏi ngài cùng Triệu tiểu thư đã chuẩn bị tốt chưa, hôn lễ lập tức sẽ bắt đầu."

Tất cả mọi người nhìn sang Mã Chí Cường.

Trong cái nhìn phức tạp của mọi người, Mã Chí Cường phát ra một tiếng gào rú: "Chưa chuẩn bị xong, hôn lễ trì hoãn!"

"Thế nhưng mà. . ." Nhân viên biến sắc, liền muốn thuyết phục.

"Không có nhưng nhị gì cả, lão tử là cố chủ của ngươi, nhanh cút xéo cho ta!"

Mã Chí Cường tựa như một tên nghiện cờ bạc đến đỏ mắt, hắn muốn tận mắt nhìn xem buổi họp báo kia có đúng như Lý Phong nói không!

Sắc mặt Mã Kiên Minh biến ảo mấy lần, sau cùng gật gật đầu với nhân viên công tác.

Thời điểm này bọn họ nào có tâm tình cử hành hôn lễ nữa? ! !

Trong lúc nhất thời, ánh mắt một đám khách mời nhìn về phía hai cha con Mã Kiên Minh nhiều thêm mấy phần thương hại.

Mã gia. . . Lần này gặp nạn a!

Chương 200. An bài hết thảy

Chương 163: An bài hết thảy

Thành phố Minh Châu, trong một đại khách sạn, ở một hội trường chuyên cho thuê để tổ chức họp báo, rất nhiều ký giả truyền thông đang tụ tập nơi này.

Phóng tầm mắt nhìn lại, người người nhốn nháo, 100 chỗ ngồi đều đã bị chiếm trước, ký giả hết chỗ chỉ có thể đứng ở đó.

Các loại camera từ dài tới ngắn đã lắp đặt xong, chỉ chờ nhân vật chính Hứa Mạn xuất hiện!

10 giờ 55 phút, người đại diện Tống Hiểu, Hứa Mạn cùng Tô Đồng đi vào hội trường.

"A, vị mỹ nữ kia là ai, rất lạ mắt a, ngôi sao mới được debut sao?"

"Mức độ được chú ý của buổi họp báo này quá cao, nếu Hứa Mạn muốn mượn nhờ cơ hội lần này để công chúng biết đến sư muội đồng môn thì cũng là hợp tình hợp lý."

Tô Đồng vừa xuất hiện liền làm cho tất cả ký giả truyền thông chú ý.

Bởi vì bề ngoài Tô Đồng thanh thuần tịnh lệ, đủ sức để đánh gục tất cả đàn ông chân chính trên đời này, âm thanh tí tách của đèn flash không ngừng vang lên, thậm chí có xu hướng muốn che khuất danh tiếng nhân vật chính hôm nay.

Đối với cái này Hứa Mạn cũng không thèm để ý, vốn dĩ trong kế hoạch Tô Đồng mới là nhân vật chính, có thể không dựa vào nàng đã làm cho truyền thông chú ý tự nhiên là càng tốt hơn.

"Đa tạ các vị bằng hữu đã tới tham gia buổi họp báo này, ta là người đại diện Tống Hiểu của Tống tiểu thư."

"Gần đây trên internet có lời đồn nói Hứa tiểu thư phẫu thuật sửa mặt trong viện thẩm mỹ, thậm chí nói nàng đi T quốc truyền máu của xử nữ 18 tuổi."

"Những lời đồn này quả thực hoang đường vô cùng, xâm hại nghiêm trọng tới danh tiếng trong sạch của Hứa tiểu thư, đối với cái này chúng ta có quyền lợi khởi tố những kẻ viết tin linh tinh kia ra tòa."

Nói đến đây, Tống Hiểu liền ngậm miệng lại.

Ký giả ở bên dưới nhất thời không vui.

Chúng ta tới chỗ này không phải là để nghe các ngươi phủ nhận, chúng ta muốn chứng cứ a!

Trong lúc nhất thời, đông đảo ký giả nhấc tay ra hiệu xin đặt câu hỏi.

Tống Hiểu tùy tiện chỉ một ký giả đã từng quen biết, người kia đứng dậy hỏi: "Xin hỏi Tống tiểu thư, nếu ngươi đã phủ nhận lời đồn, vậy ngươi định giải thích thế nào về việc da thịt ngươi đột nhiên trẻ tuổi hơn?"

"Đây chính là điều ta đang muốn nói rõ cho mọi người biết."

Hứa Mạn mỉm cười, lấy ra từ túi xách một cái lọ tinh xảo, nhìn khá giống lọ nước hoa.

"Đây là Đồng nhan thủy của Osvili , sau khi uống xong có thể làm cho da thịt cấp tốc trẻ lại 20 tuổi."

"Da thịt ta có biến hóa bậc này, cũng là nhờ vào uống nó."

Trong nháy mắt Hứa Mạn nói xong, hội trường liền vang lên một tràng âm thanh thảng thốt.

"Osvili? Có chút quen tai a. . ."

"Đồng nhan thủy?"

"Làm cho da thịt trẻ lại 20 tuổi?"

"Nói đùa sao!"

"Không có khả năng, trên thế giới tại sao có thể tồn tại đồ vật thần kỳ như vậy ? !"

"Mọi người xin hãy an tĩnh một chút." Hứa Mạn đưa tay ra hiệu với mọi người.

Đợi khi mọi người đã an tĩnh lại, Hứa Mạn chậm rãi nói: "Ta biết mọi người không tin, thực ra ngay từ đầu ta cũng không tin."

"Hay là thế này đi, vì làm mọi người hiểu rõ đồng công hiệu nghịch thiên của Đồng nhan thủy, tổng giám đốc Osvili, Tô Đồng nữ sĩ sẽ làm một cái thí nghiệm trực tiếp tại đây."

"Bá "

Sau khi Hứa Mạn chỉ hướng Tô Đồng, các ký giả truyền thông lại một lần nữa đưa ánh mắt tập trung tại trên người Tô Đồng.

Hóa ra nàng không phải nghệ sĩ, mà chính là tổng giám đốc của Osvili !

Chỉ là thí nghiệm này định làm bằng cách nào, tìm một người uống vào bình Đồng nhan thủy kia?

“Xin chào mọi người, ta là tổng giám đốc của Osvili, Tô Đồng, thật cao hứng khi được gặp mọi người tại chỗ này."

"Mọi người hẳn là đều biết, Osvili đã từng là công ty nổi bật trong lĩnh vực đồ trang điểm của Hoa Hạ, đáng tiếc bởi vì một ít nguyên nhân, Osvili vào ba năm trước đây đã phá sản."

"Có điều. . . Nhi tử của chủ tịch Lý Viện Osvili ngày xưa, Lý Phong tiên sinh, vào một tháng trước đã trọng kiến Osvili."

Nói đến đây, Tô Đồng cầm lấy cái bình Đồng nhan thủy nhỏ nhắn tinh mỹ kia.

"Công thức phối chế của Đồng nhan thủy này là do chính tay Lý Viện nữ sĩ tạo ra khi vẫn còn sống."

"Đây là giấy chức nhận của Cục quản lý giám sát thực phẩm dược phẩm quốc gia."

Nói xong, Tô Đồng lại lấy ra một tờ giấy chứng nhận, giao cho ký giả truyền tay nhau đọc ở phía bên dưới.

Mấy phút đồng hồ sau, Tô Đồng nói: "Đồng nhan thủy không có độc cũng không có tác dụng phụ, uống 1 ml là có thể làm da thịt trẻ ra 1 tuổi."

"Đương nhiên, cái công hiệu này cũng không phải tăng lên vô hạn, sau nhiều lần thí nghiệm đã phát hiện, một người nhiều nhất là chỉ có thể uống 20 ml, nhiều thêm nữa sẽ mất đi hiệu quả."

"Đương nhiên, nói miệng không bằng chứng minh, hiện tại chúng ta hãy mời Vương tổng, để nàng trực tiếp uống vào Đồng nhan thủy, để mọi người nhìn xem hiệu quả thế nào."

Rất nhanh, một người phụ nữ trung niên ăn mặc đẹp đẽ đi vào hội trường.

Nữ nhân này vừa xuất hiện, lập tức bị ký giả có ánh mắt sắc bén nhận ra thân phận.

Vương Hà, 51 tuổi, lão tổng của công ty trách nhiệm hữu hạn Minh Châu điện khí, gia sản 10 tỷ, nữ thương nhân nổi danh khắp Hoa Hạ, đã nhiều lần xuất hiện trong các bài báo lẫn phỏng vấn trên truyền hình.

Sau khi được nhân viên công tác trợ giúp, Vương Hà bỏ xuống tầng trang điểm đậm đặc, lộ ra khuôn mặt thật sự.

Da thịt lỏng lẻo, nếp nhăn rất nhiều, khóe mắt rũ xuống, còn có đốm vàng, dùng mấy chữ hoa tàn ít bướm để hình dung cũng không đủ.

Đương nhiên, Vương Hà dù sao cũng là nữ nhân 51 tuổi, da thịt xấu xí như vậy là rất bình thường.

Ngay sau đó, Tô Đồng giao Đồng nhan thủy cho Vương Hà.

Trong nháy mắt tiếp nhận Đồng nhan thủy, toàn bộ thân thể

Vương Hà đều đang run rẩy, hưng phấn đến run rẩy!

Nàng là một trong những nữ phú hào cũng xuất hiện ở dạ yến từ thiện lần trước, về sau tự mình liên lạc Lý Phong, muốn dùng 20 triệu mua sắm một bình Đồng nhan thủy, nhưng lại không có kết quả.

Rốt cục, ba ngày trước nàng tiếp nhận được cuộc gọi của Lý Phong, đồng ý bán giá 20 triệu cho nàng, bất quá điều kiện tiên quyết là hôm nay nàng phải xuất hiện ở buổi họp báo này, ở hiện trường trực tiếp uống vào.

Đối với cái này Vương Hà đến cả cân nhắc cũng không thèm, trực tiếp đáp ứng.

Uống Đồng nhan thủy mà thôi, không mất mặt càng không phạm pháp, huống chi Đồng nhan thủy quý hiếm như thế, vì có thể trẻ tuổi hơn nàng đã không từ cái giá nào a!

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Vương Hà nhẹ nhàng vặn mở nắp bình, ngửa đầu liền uống sạch 20 ml Đồng nhan nước.

Cùng lúc đó, tất cả ống kính đều chiếu tới Vương Hà, thậm chí clip Vương Hà uống Đồng nhan thủy còn được livestream trực tiếp ở trên internet.

10 giây sau, da thịt trên mặt Vương Hà đã xuất hiện biến hóa rõ ràng.

Da thịt nhăn nhúm biến thành căng tràn, đốm vàng biến mất, nếp nhăn cũng biến mất hơn phân nửa.

Hiện tại Vương Hà đi ra ngoài, tuyệt đối không có người nào cho rằng nàng là nữ nhân 51 tuổi, ngược lại càng giống như là nữ nhân chừng 30 tuổi!

"Trời ạ, cái này. . . Cái này quá thần kỳ!"

"Ta không phải hoa mắt chứ, tại sao có thể có đồ vật thần kỳ như vậy a?"

Trong hội trường vang lên một hồi âm thanh xôn xao.

Mọi người đang theo dõi hình ảnh này từ ti vi, internet cũng bị sự biến hóa này dọa cho phát sợ.

Da thịt của Vương Hà biến hóa quá nhanh quá rõ ràng, tựa như là làm ảo thuật vậy!

"Đồng nhan thủy có hiệu quả thế nào mọi người cũng đều đã nhìn thấy, trước mắt Osvili đang có ba loại chia làm thượng trung hạ, phương thức mua sắm cùng giá cả cụ thể xin mọi người chú ý trang Micro Blog của Osvili."

Tô Đồng nhân cơ hội rèn sắt khi còn nóng nói.

Cùng lúc đó, tại đại khách sản Hâm Hải.

Đám người Mã Kiên Minh, Mã Chí Cường, Triệu Nhã Nam. . . Còn có những khách mời đang xem trực tiếp, sớm đã rơi vào trạng thái thất thần chấn kinh.

Hết thảy đều giống như lời Lý Phong nói, buổi họp báo này quả nhiên là do Lý Phong an bài!

Hóa ra Lý Phong thật sự không nói sai, hắn thật sự đã trọng kiến Osvili! !

Hóa ra trên thế giới này thật sự có đồ vật thần kì như Đồng nhan thủy!

Trước đó bọn họ còn cảm thấy Lý Phong là điểu ti là người điên, hiện tại mới phát hiện. . . Hóa ra bọn họ mới là điểu ti, ngốc bức từ đầu tới chân!

Chương 201. Hạ thủ nhẹ một chút

Chương 164: Hạ thủ nhẹ một chút

"Hiện tại các ngươi hẳn đã minh bạch vì sao ta trở thành người yêu của Băng Khanh rồi a."

Lý Phong đưa mắt đảo qua đám người Mã Chí Cường.

Đám người Mã Chí Cường lộ ánh mắt đờ đẫn nhìn Lý Phong, nhưng không có người nào nói chuyện.

Bọn họ đương nhiên minh bạch, chỉ cần có Đồng nhan nước này, Lý Phong sẽ cấp tốc trở thành phú hào cấp bậc thế giới.

Một nam nhân tuổi trẻ đẹp trai, trong tay còn nắm giữ một con gà đẻ trứng vàng, được Ngụy Băng Khanh ưu ái không phải là một chuyện rất bình thường sao?

Chỉ là bọn hắn không hiểu, vì sao Lý Phong có thể thành công như vậy?

Một tháng trước hắn vẫn chỉ là nhân viên bán hàng a!

"Mã Chí Cường, ta tuy rằng không còn là công tử 10 tỷ trước đó, nhưng bây giờ ngươi cùng ta, vẫn như cũ giống ăn mày cùng vương tử, khác biệt như ngày và đêm."

"Nhận rõ hiện thực đi, Mã Chí Cường!"

Lý Phong nhìn Mã Chí Cường, chậm rãi nói.

Thân thể Mã Chí Cường chấn động, sắc mặt lần nữa đỏ lên không gì sánh được!

Đây là lời hắn trước đó đã nói cho Lý Phong nghe, còn chưa tới nửa giờ, đã bị Lý Phong nói ngược lại không trượt chữ nào.

Quan trọng nhất là hắn không có cách nào phản bác!

Hắn cho rằng mình đã bỏ xa Lý Phong lại đằng sau, có thể tùy ý làm nhục, trào phúng Lý Phong.

Kết quả là Lý Phong hiện tại có được thành tựu vượt xa hắn, thậm chí vượt qua phụ thân hắn là Mã Kiên Minh!

Loại chênh lệch quá xa giữa hiện thực cùng tưởng tượng này làm Mã Chí Cường như muốn phát cuồng!

"Lý Phong, đây là ngươi ép ta!"

Nội tâm Mã Chí Cường điên cuồng gào rú, lấy điện thoại di động ra nhắn một tin: "Đều đến phòng 3002 cho lão tử!"

Hắn vốn dự định chờ hôn lễ kết thúc mới để người hành hung Lý Phong một trận, bởi vậy sớm đã an bài tốt nhân thủ.

Hiện tại hắn không thể nhẫn nhịn tới khi hôn lễ kết thúc nữa, hắn muốn lập tức bạo phát!

Hắn muốn làm Lý Phong chết!

Cùng lúc đó, Lý Phong quay đầu nhìn tới Triệu Nhã Nam .

Bị ánh mắt Lý Phong quét qua, Triệu Nhã Nam liền nhịn không được lui lại nửa bước.

"Triệu Nhã Nam, rất xin lỗi vì đã làm ngươi thất vọng, ta không chỉ là một nhân viên bán hàng."

"Không tính tới Osvili, trong thẻ ta còn có số dư 330 triệu."

"Nếu như luận năng lực kiếm tiền, ta không phải nhằm vào người nào, mà chỉ là nói lời thật. . . Các ngươi chỉ là bọn gà mờ."

Đang nói chuyện, Lý Phong đảo mắt nhìn đám người Vu Kiệt, Cao Phong, Quách An một cái.

Sắc mặt đám người Vu Kiệt nhất thời biến thành xấu hổ không thôi, hận không thể tìm một cái khe nứt chui vào!

Vừa rồi khi Triệu Nhã Nam giới thiệu công việc của bọn họ, bọn họ còn cảm thấy rất đắc ý.

Nghĩ mà xem, bọn họ đã đè đầu công tử 10 tỷ ngày xưa xuống, có thể không cảm thấy đắc ý sao?

Kết quả là. . .

WQTMLGBD, hóa ra Lý Phong không phải nhân viên bán hàng, mà là lão bản công ty, còn làm nên một kiểu quảng cáo đầy trâu bò!

Không đề cập tới chuyện Lý Phong nói mình có 330 triệu là thật hay giả, chỉ dựa vào Đồng nhan thủy, Lý Phong chắc chắn sẽ ở trong thời gian ngắn trở thành siêu cấp phú hào!

Mà bọn họ còn đang vì số lương mấy chục ngàn, mấy trăm ngàn một năm của mình mà cảm thấy đắc chí, con mẹ nó cái này không phải kể chuyện cười sao?

Thành tựu của bọn họ so với Lý Phong căn bản là cặn bã a!

Triệu Nhã Nam càng là hối hận xanh ruột!

Mã Chí Cường tuy rằng có tư sản hơn 1 tỷ, nhưng số vốn lưu động có thể sử dụng cũng chỉ chừng hơn 100 triệu.

Chút tiền ấy so với tiềm lực phát triển của Osvili căn bản là cách nhau một trời một vực, huống chi Lý Phong còn đang có hơn ba trăm triệu?

Nếu như lúc trước nàng không vứt bỏ Lý Phong, hiện tại nàng chẳng phải là được hưởng hết thảy? !

Trong lúc nhất thời, cảm giác hối hận giống như thủy triều nhấn chìm nàng!

Bên trong gian phòng biến thành hoàn toàn yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được!

Lý Phong vừa rồi nào chỉ là đánh mặt Mã Chí Cường, Triệu Nhã Nam, hắn đang đánh mặt tất cả những người lúc nãy khinh thị

hắn!

Lời nói của Lý Phong tựa như từng cái tát quất lên trên mặt bọn họ, rung động đùng đùng, nhưng bọn họ lại không thể phản kháng!

Khi bọn hắn tưởng Lý Phong chỉ là một nhân viên bán hàng, bọn họ có thể tùy ý trào phúng, khinh thị Lý Phong.

Nhưng khi Lý Phong trở thành bạn trai Ngụy Băng Khanh, lão bản của Osvili, bọn họ chỉ có thể mặc cho Lý Phong trào phúng.

Đây là vì bọn họ cảm thấy tiền tài quyết định thân phận của một người!

Ngay tại thời điểm bầu không khí xấu hổ tới cực điểm, cửa gian phòng bị người từ bên ngoài đẩy ra, mười người tay cầm gậy bóng chày xông tới.

Thấy thế, mọi người nhất thời sững sờ!

Đám người khí thế hung hãn này muốn làm gì?

Đúng lúc này, Mã Chí Cường chỉ mặt Lý Phong, cười gằn nói: "Chính là hắn, đánh chết hắn cho ta!"

Gian phòng nhất thời vang lên một hồi âm thanh xôn xao!

Mã Chí Cường vậy mà thẹn quá hoá giận, gọi người đi đánh Lý Phong? Não hắn bị nước đổ vào à!

Đồng thời, Mã Kiên Minh giận dữ hét: "Chí Cường, ngươi điên sao? !"

Ở đây có nhiều người nổi tiếng như vậy, quan trọng nhất Ngụy Băng Khanh còn là thần tài của Mã gia, nghiệt tử này đang muốn tìm đường chết a!

"Ta không điên, hôm nay lão tử không đánh Lý Phong một trận, lão tử thề không làm người!"

Mã Chí Cường hai mắt đỏ bừng, tựa như một tên ham cờ bạc lên

cơn!

Những người kia rõ ràng chỉ nghe theo Mã Chí Cường, sau khi Mã Chí Cường hạ lệnh, liền cầm theo gậy bóng chày phóng tới chỗ Lý Phong.

"Lý Phong, ngươi có tiền thì sao, bạn gái là Ngụy Băng Khanh thì sao, lão tử muốn đánh ngươi, ngươi có thể làm được gì?"

"Dám làm nhục lão tử, lão tử làm ngươi nửa đời sau đều phải nằm ở trên giường, làm ngươi có tiền nhiều hơn nữa cũng không cách nào hưởng thụ!"

Mã Chí Cường thoải mái cười to!

Hắn dường như đã nhìn thấy tình cảnh Lý Phong bị đánh đầu rơi máu chảy, bệnh liệt nửa người, sau đó bị Ngụy Băng Khanh vứt bỏ.

Sắc mặt đám người Triệu Nhã Nam, Vu Kiệt, Cao Phong cũng lộ ra khoái ý.

Đánh đi, đánh chết Lý Phong mới là tốt nhất, chúng ta lăn lộn không bằng ngươi, ngươi cũng đừng mong sống thoải mái !

Những khách mời khác cũng đều ôm tâm lý cười trên nỗi đau của người khác, đứng ở một bên xem náo nhiệt.

Dù sao người là do Mã Chí Cường gọi tới, không có nửa xu quan hệ với bọn hắn, mà Lý Phong vừa mới đánh mặt bọn họ, bọn họ cũng rất vui vẻ nhìn Lý Phong bị đánh!

Khi mọi người ở đây đang nghĩ Lý Phong sắp phải chạy trối chết, Ngụy Băng Khanh cũng sẽ hoảng sợ tới mức hoa dung thất sắc.

"Hạ thủ nhẹ một chút." Ngụy Băng Khanh đột nhiên nhẹ giọng nói.

Mọi người: "? ? ?"

Đây là người do Mã Chí Cường gọi tới a, cho dù ngươi là Ngụy

Băng Khanh thì như thế nào, người ta có thể nghe ngươi sao?

"Ừm, ta có chừng mực." Lý Phong mỉm cười, sau đó tiến lên trước một bước.

"Oanh!"

Một cỗ khí thế khó có thể hình dung đột nhiên bộc phát từ trên người Lý Phong!

Ngay sau đó, những người vọt tới chỗ Lý Phong tựa như đụng phải vách tường vô hình, hung hăng bắn ngược trở về!

Trong quá trình này Lý Phong đến cả ngón tay cũng không động một cái!

"Phanh" "Phanh" "Phanh" "Phanh" . . .

Đám lưu manh mấy giây trước còn khí thế hung hăng, sau mấy giây tựa như như sủi cảo liên tục bay ngược ngã xuống đất, đau đớn lăn lộn.

Tiếng cười điên cuồng của Mã Chí Cường im bặt!

Vẻ mặt khoái ý của đám người Triệu Nhã Nam, Vu Kiệt trong nháy mắt biến mất!

Tất cả mọi người phát mộng!

Ta vừa mới thấy cái gì, con mẹ nó đây là đang diễn trò sao!

Mọi người ở đây đang phát mộng, Lý Phong đưa tay chỉ ra một cái.

"Sưu "

Một luồng chân khí màu xanh bắn ra, trực tiếp chui vào vách tường dày 2 mét!

"Phanh "

Một tiếng vang thật lớn xuất hiện, trên vách tường xuất hiện một cái lỗ thủng lớn bằng ngón cái, trước sau thông thấu!

"Tê!"

Mọi người nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh!

Cách không nhất chỉ đã có thể xuyên thấu vách tường, nếu chiêu này điểm trúng thân người vậy chẳng phải là chết chắc?

Vừa rồi không phải là diễn xuất, Lý Phong thật sự chỉ dựa vào khí thế đã đánh bay những người kia ra ngoài?

Lý Phong rốt cuộc là ai? !

"Xin lỗi, quên nói cho các vị biết, thực ra ngoại trừ là lão bản Osvili ra, ta còn là một thanh tra cảnh sát cấp 1 tới từ cục quốc an."

"Sai người khác hành hung nhân viên cục quốc an là trọng tội, Mã Chí Cường, ngươi chuẩn bị tốt tâm lý ngồi tù chưa?"

Vừa mới nói xong, Lý Phong móc ra cái thẻ chứng nhận cục quốc an. .

"Quốc. . . Quốc an?"

Mã Chí Cường run rẩy nói thầm một câu, tiếp theo há mồm phun ra một ngụm máu tươi, ầm vang ngã về phía sau!

Chương 202. Cái kế tiếp, Tô gia!

Chương 165:

Đối với người bình thường không biết võ giả mà nói, thành viên cục quốc an tự nhiên có lực uy hiếp hơn là Tông Sư võ đạo.

Cho nên Lý Phong mà nói một câu "Ta là Tông Sư", thì lỡ kết quả là người nào cũng lộ vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi, vậy thì con mẹ nó xấu hổ đến mức nào?

Chỉ bất quá Lý Phong không biết là, thân phận thành viên quốc an tuy khiến người ta chấn kinh, nhưng vẫn còn kém với nhất chỉ xuyên tường kia.

Đây là sự tình trái với khoa học!

Chẳng lẽ Lý Phong là Tiên nhân hạ thế, hoặc là Dị Năng Giả giống như trong phim X-men?

Triệu Nhã Nam vốn đã hối hận xanh ruột, giờ phút này thật sự có một loại xúc động muốn đập đầu vào khối đậu hũ để chết đi!

Nếu như ba năm trước đây nàng không phản bội Lý Phong, giờ phút này tiền tài danh tiếng uy vọng, tất cả nàng đều có hết!

Thử nghĩ mà xem, mọi người lúc đầu khinh thị Lý Phong, lúc sau phải ngước nhìn Lý Phong, đến bây giờ dù là ngẩng đầu cũng không nhìn thấy bàn chân Lý Phong.

Thay đổi kịch liệt như vậy lại phát sinh trong khoảng thời gian không đến một canh giờ.

Lý Phong tựa như một viên thiên thạch ngoài trái đất, lấy tư thái vô cùng chói lọi đâm vào trong tầm mắt mọi người.

Loá mắt, chói mắt!

Chỉ có một người ngoại lệ. . .

"Chí Cường, Chí Cường? !"

Mã Kiên Minh vội vàng ngồi xổm người xuống thăm dò hơi thở của Mã Chí Cường, phát hiện hắn chỉ là hôn mê, thở phào một cái những vẫn bi phẫn khó nhịn.

"Lý Phong, hôm nay là ngày vui của con ta, ngươi lại tới đây cố ý quấy rối, ngươi. . . Ngươi khinh người quá đáng!"

Mã Kiên Minh đứng dậy chỉ mặt Lý Phong hô lên.

Rất nhiều khách mời cũng lộ ra vẻ mặt không đành lòng.

Người ta kết hôn đều là bạn bè khách mời đến chúc phúc, tất cả mọi người vui mừng hớn hở, kết quả là Mã Chí Cường lại liên tiếp bị đánh mặt, sau cùng còn bị tức giận đến thổ huyết hôn mê.

Cũng quá thảm rồi a!

"Ta khinh người quá đáng?" Lý Phong đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lắc đầu cười một tiếng: "Tại thời điểm ta chán nản nhất, Mã Chí Cường đào góc tường của ta, ở trước mặt mọi người làm nhục ta."

"Tại thời điểm ta đến đây chúc mừng, Mã Chí Cường còn nói ta là ăn mày, mắng ta là người điên."

"Tại thời điểm ta chứng minh chính mình, Mã Chí Cường lại bởi vì thẹn quá hoá giận mà gọi người đánh ta, ngươi nói ta khinh người quá đáng? Thật sự là nực cười!"

Lý Phong nói thêm một câu, sắc mặt Mã Kiên Minh liền khó coi thêm một phần.

Khi Lý Phong nói hết, sắc mặt Mã Kiên Minh đã thành màu gan heo!

Đúng vậy a, nếu như không phải bọn họ trêu chọc Lý Phong trước, Lý Phong ăn no không có gì làm tới đây gây sự làm gì?

Xét đến cùng vẫn là bọn hắn tự gây nghiệt!

Thế nhưng như vậy còn chưa kết thúc, Ngụy Băng Khanh nói tiếp: "Mã tổng, thật đáng tiếc phải thông báo cho ngươi biết, hôm nay tập đoàn Vị Lai sẽ chấm dứt mọi hợp đồng hợp tác cùng quý công ty, tất cả đồ hải sản của các ngươi đều sẽ bị loại bỏ khỏi hệ thống tiêu thụ của chúng ta."

"Oanh "

Mã Kiên Minh chỉ cảm thấy một đạo sấm sét vang vọng trong đầu, sắc mặt trong nháy mắt từ đỏ lên chuyển thành trắng bệch!

Những trung tâm mua sắm, đại lý trải rộng cả nước của tập đoàn Vị Lai là con đường tiêu thụ trọng yếu nhất của Mã gia, một khi kết thúc hợp tác, sinh ý của Mã gia sẽ rớt xuống ngàn trượng!

Cái này tương đương với chặt đứt tài lộ của Mã gia!

"Ngươi. . . Các ngươi khinh người quá đáng!"

Mã Kiên Minh lấy tay chỉ mặt hai người một cái, tiếp theo mí mắt khẽ đảo, ngửa đầu té xỉu trên đất!

"Tức đến mức ngất đi cơ à, ngươi còn chưa được tận mắt nhìn thấy Mã Kiên Minh bị cảnh sát mang đi mà."

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại báo cảnh sát.

"Tê!"

Một đám khách mời nhịn không được hít một hơi khí lạnh.

Phá hư hôn lễ người khác, chặt đứt tài lộ người khác còn làm gia chủ tức ngất đi, vậy mà còn không ngừng, nhất quyết phải báo cảnh sát bắt Mã Chí Cường lại.

Lý Phong là muốn đuổi tận giết tuyệt a!

Giờ khắc này mọi người biết được, Mã gia đã triệt để xong đời.

Đồng thời bọn họ còn không ngừng cảnh cáo chính mình, không bao giờ được trêu chọc Lý Phong, nếu không hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!

Nửa giờ sau, cảnh sát đi tới, mang Mã Chí Cường cùng những kẻ ra tay với Lý Phong rời khỏi nơi đây.

Tân lang bị bắt, phụ thân tân lang lại được đưa đi bệnh viện, hôn lễ này tự nhiên không cách nào làm tiếp.

Rất nhanh, khách mời liền vội vàng rời khỏi nơi đây, một số khách mời trước khi đi còn lấy về số tiền mừng của mình.

Mã gia đã xong đời, tiền này không bỏ ra cũng được!

Một hồi hôn lễ được nhiều người mong chờ, cứ như vậy bị hủy bỏ trong bầu không khí vô cùng áp lực. . .

Gian phòng vốn dĩ người người nhốn nháo, giờ đây chỉ còn lại Triệu Nhã Nam, Lý Phong, Ngụy Băng Khanh.

"Lý Phong, ta có thể nói vài câu với ngươi không?"

Triệu Nhã Nam lộ vẻ mặt thống khổ, đáng thương nói.

Nàng cảm thấy Lý Phong làm nhiều điều như vậy, khẳng định bởi vì nội tâm còn có nàng.

Nàng không quan tâm Lý Phong đã có bạn gái, nàng thậm chí không ngại làm tiểu tam của Lý Phong, chỉ cần có thể ở chung với Lý Phong, hưởng thụ vinh hoa phú quý là được rồi.

Dù sao Mã Chí Cường đã bị bắt, nàng cũng không thể đợi đến khi Mã Chí Cường hết hạn tù được phóng thích rồi gả cho hắn được.

Cặp lông mày của Ngụy Băng Khanh khẽ nhíu lại, muốn rời đi để dành chỗ cho hai người nói chuyện riêng.

Ai ngờ Lý Phong đưa một tay ra giữ nàng lại, cười nói: "Băng Khanh, chúng ta đi thôi."

"Ngươi chẳng lẽ không muốn nói gì với nàng?" Ngụy Băng Khanh hơi kinh ngạc.

Nàng có ý nghĩ giống như Triệu Nhã Nam, Lý Phong làm nhiều điều như vậy, khẳng định là bởi vì nội tâm còn có Triệu Nhã Nam.

"Từ thời điểm bị phản bội, trong lòng ta đã không còn chỗ cho nàng ấy ."

Nói xong, Lý Phong nhìn cũng không thèm nhìn Triệu Nhã Nam, nắm tay Ngụy Băng Khanh rời khỏi nơi đây.

Triệu Nhã Nam chỉ cảm thấy trong đầu oanh minh một tiếng, sức lực toàn thân bị cấp tốc rút đi.

Tiếp theo, cảm giác hối hận vô tận cắn nuốt toàn bộ cơ thể nàng. . .

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 600 điểm kinh nghiệm, 12000 điểm tích lũy."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: A

Điểm kinh nghiệm: 600/ 5000

Điểm tích lũy: 58898

Điểm chinh phục: 38

Kỹ năng: 《 Chân Vũ 》, 《 Vô Ảnh Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Bạo Tẩu 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Không

Nhìn thuộc tính cá nhân một chút, Lý Phong tắt hệ thống, sau đó chủ động buông ra bàn tay ngọc của Ngụy Băng Khanh.

Mọi thứ đã xong, hiện tại không cần diễn xuất nữa, tiếp tục thì

sẽ dễ làm Ngụy Băng Khanh có loại cảm giác hắn cố ý chiếm tiện nghi của nàng. . .

Ngụy Băng Khanh đầu tiên là sững sờ, tiếp theo thầm mắng một câu "Đồ ngốc" .

Nàng còn không có ý tứ muốn buông tay, Lý Phong ngược lại buông ra trước, chẳng lẽ hắn không phát hiện mình căn bản không hề có chút bài xích nào với hắn?

"Ngụy tổng, cám ơn ngươi đã giúp ta diễn một trận ra trò."

Lý Phong không dùng Đọc Tâm Thuật, căn bản nhìn không ra oán niệm trong nội tâm Ngụy Băng Khanh.

"Vừa rồi ở trước mặt nhiều người như vậy gọi ta là Băng Khanh, hiện tại lại gọi ta là Ngụy tổng. . ."

Ngụy Băng Khanh tức không nhịn nổi, u oán nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Lời này có ý tứ gì, không phải vừa rồi là diễn xuất sao?

"Về sau khi ở riêng cứ gọi ta là Băng Khanh a, dễ nghe hơn nhiều."

Nói xong Ngụy Băng Khanh liền xoay người sang chỗ khác, bước nhanh về phía bờ biển.

Lý Phong đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lộ sắc mặt quái dị lẩm bẩm: "Nghe ngữ khí của tổng giám đốc băng sơn không thích hợp a, có cần sử dụng Đọc Tâm Thuật với nàng không?"

Tự nói xong, Lý Phong lại quay đầu nhìn đại khách sản Hâm Hải: "Mã Chí Cường cùng Triệu Nhã Nam đã bị trừng phạt, tiếp theo chính là Tô gia Hoa Thành. . ." .

Lúc trước Tô gia Hoa Thành dùng thủ đoạn không đứng đắn chèn ép Osvili phá sản, hại chết mẹ hắn, thù này Lý Phong nhất định phải báo lại gấp mười gấp trăm lần!

Mà sau khi trùng kiến Osvili, một ngày này. . . Sẽ tới rất nhanh!

Chương 203. Một lần là nổi tiếng

Chương 166: Một lần là nổi tiếng

Buổi họp báo của Hứa Mạn vừa kết thúc, thảo luận liên quan tới nó liền bao phủ toàn bộ internet.

Cư dân mạng tham dự thảo luận, căn cứ theo lập trường khác biệt mà chia làm ba phe.

Nhiều nhất vẫn là nghi vấn phái, lý do chính là —— hiệu quả của Đồng nhan thủy quá mức bất khả tư nghị, cho nên nhất định là giả!

Cuồng nhiệt tán dương phái là bên có số lượng ít nhất, bọn họ cũng là căn cứ vào việc Hứa Mạn, Vương Hà đều là người rất có nhân phẩm, các nàng đã nói hữu hiệu, vậy dĩ nhiên chính là hữu hiệu.

Hơn nữa đây là truyền hình trực tiếp trước ống kính truyền thông của bao nhiêu phóng viên, muốn làm giả nào có dễ dàng như vậy?

Thực tiễn phái có nhân số trung bình, theo họ thì thực hành là cách duy nhất để kiểm nghiệm thông tin, hiện tại nhiều lời hơn nữa cũng vô dụng, đợi đến khi sản phẩm được tung ra mua về sử dụng chẳng phải sẽ biết sao?

Bọn họ hiện tại chỉ quan tâm một vấn đề, đó chính là giá cả!

Bất kể như thế nào, bởi vì bọn hắn tranh luận đấu đá lẫn nhau trên Internet, nên nghiễm nhiên Đồng nhan thủy lại hot thêm một phần, thậm chí có xu thế muốn khuếch tán ra thế giới!

Osvili, Đồng nhan thủy, hai từ khóa này cũng cùng nhau leo lên hai vị trí đầu trong bảng từ khóa của Micro Blog.

Mà Tô Đồng lần đầu xuất hiện ở trong tầm mắt công chúng cũng mượn luồng nhiệt độ dưa luận này tiến vào top 5 từ khóa hot nhất!

Lý Phong chưa bao giờ lộ diện cũng leo lên top hai mươi tìm kiếm.

Fan theo dõi của Osvili trên Micro Blog càng là trực tiếp tăng vọt hơn 10 triệu!

Bốn giờ chiều, Osvili up một status lên Micro Blog, công bố giá cả cùng con đường tiêu thụ.

"Nhuận diện thủy định giá 2000, Hồng nhan thủy định giá 20000, tối nay vào đúng 7 giờ, tại cửa hàng Kinh Bảo cùng các khu mua sắm của tập đoàn Vị Lai sẽ đồng thời bắt đầu tiêu thụ. Trong 1 giờ đầu tiên mua về sẽ được giảm giá 50% ~ "

"PS: Đồng nhan thủy mà mọi người chú ý nhất, vào 8 giờ tối nay sẽ đấu giá tại Kinh Bảo, giá khởi đầu 10 triệu, các thổ hào xin hãy chuẩn bị tốt tiền bạc, cho nửa kia của mình một cái kinh hỉ a ~ "

Status này vừa được up lên Micro Blog, lập tức dẫn tới tiếng mắng ngập tràn!

"Cấp thấp nhất cũng muốn định giá 2000, tại sao ngươi không đi cướp đi?!"

"Nói đùa cái gì vậy, uổng công ta vẫn luôn kiên định tán dương, cái giá này thật là làm cho người ta thất vọng đau khổ! Bái bai a ~ "

"10 triệu giá khởi điểm, các ngươi bán đồ cổ hay là kim cương? Ha ha, Osvili không tới một tháng tuyệt đối sẽ đóng cửa, đây là lời tiên báo ta dành cho các ngươi!"

"Mua trong một giờ đầu giảm nửa giá thì thế nào, cũng chỉ là giảm 50%, mà thôi, dù có giảm thêm một nửa nữa thì bà cô đây cũng đếch cần!"

100 comment thì có tới 99 cái là mắng giá quá cao, còn một cái cuối cùng là người lướt ngang qua vào hỏi Đồng nhan thủy là cái

gì. . .

Cùng lúc đó, Lam Đảo, trong một quán cà phê sang trọng.

Lý Phong cùng Ngụy Băng Khanh ngồi đối diện nhau, mỗi người cầm điện thoại di động của mình truy cập Micro Blog.

"Hiện tại rất có áp lực đúng không?" Ngụy Băng Khanh uống vào một ngụm cà phê, cười nói.

"Áp lực? Không tồn tại." Lý Phong mỉm cười, thuận tay bấm vào xem thông tin của cô gái chửi mắng Đồng nhan thủy kia.

Định luật thật là thơm ở khắp mọi nơi, hắn ngược lại đúng là muốn nhìn xem cô ta có thể chạy thoát khỏi ma trảo của định luật này hay không.

(định luật thật là thơm:khi càng chê món gì thì về sau sẽ càng cảm thấy mùi nó thật thơm, cuối cùng không nhịn được muốn nếm thử)

"Ồ, nhiều người như vậy đều chửi mắng các ngươi bán giá quá cao, trong lòng ngươi lại không có chút quan tâm nào?" Ngụy Băng Khanh lộ vẻ mặt tò mò.

Dư luận đối với một công ty xí nghiệp có thể nói phi thường trọng yếu, trong trường hợp sản phẩm như nhau, dư luận ủng hộ thì tiêu thụ sẽ rất nhanh chóng, dư luận chửi rủa thì hạ giá cũng khó mà hấp dẫn người ta mua về.

Osvili hiện tại đang gặp phải nguy cơ dư luận này.

Lý Phong nhìn chằm chằm Ngụy Băng Khanh một hồi, ngay tại thời điểm khuôn mặt lạnh lùng của tổng giám đốc hiện lên ý xấu hổ, Lý Phong nói: "Băng Khanh, ngươi nhất định là đang kiểm tra ta."

Ngụy Băng Khanh là nữ vương lạnh lùng nổi danh trong giới kinh doanh, các loại thủ đoạn tiếp thị đều thuộc nằm lòng, sao lại nhìn không ra lý do hắn không chút lo lắng?

Lòng dạ đàn bà a. . . Vẫn là rất dễ đoán ~

Nếu Ngụy Băng Khanh biết được ý nghĩ của Lý Phong, nhất định sẽ khinh thường lườm hắn một cái.

Lòng dạ đàn bà dễ đoán? Vậy vì sao ngươi nhìn không ra tâm tư của bản tiểu thư đối với ngươi?

"Đúng thì thế nào." Ngụy Băng Khanh trợn mắt một cái: "Nói cho ta biết đáp án của ngươi."

"Rất đơn giản, Đồng nhan thủy hiện tại đã rất hot, khẳng định sẽ có rất nhiều người mua đã để dành tiền chờ mua."

"Cái giá này chỉ có thể hù sợ giai cấp làm công ăn lương bình thường, đối với người mua ở mức khá trở lên thì nó căn bản không tính là gì."

"Lại thêm trong 1 giờ đầu tiên sản phẩm sẽ giảm nửa giá, kiểu gì cũng sẽ có số lượng lớn người mua cảm thấy mình có thể chiếm tiện nghi."

"Nhuận diện thủy có hiệu quả vượt xa Tiên nữ thủy, giá cả lại chỉ cao hơn một đồng, như vậy sẽ gây nên hiệu ứng mắt xích dư luận."

"Căn cứ theo tâm lý đám đông, khi dư luận lên men tới trình độ nhất định, hai sản phẩm này muốn không hot cũng khó khăn!"

Lý Phong tràn đầy tự tin nói.

Mỗi lọ Nhuận diện thủy được thêm vào 0.1 ml Đồng nhan thủy, Hồng nhan thủy thì là 1 ml.

Tuy rằng đã pha loãng rất nhiều, nhưng đừng quên đây là loại dùng để bôi mặt, so với da thịt toàn thân thì diện tích còn thiếu rất nhiều.

Hiệu quả của Đồng nhan thủy là làm da thịt trẻ hóa, Tiên nữ thủy của Kessley chỉ là cải thiện da thịt.

Một cái giảm tuổi một cái chỉ là cải thiện, hiệu quả cao thấp vừa nghe đã biết!

Giá cả hợp lý cộng thêm hiệu quả xuất chúng, không bán cháy hàng Lý Phong sẽ viết ngược lại tên mình!

Đúng như Lý Phong nói, không đến 6 giờ đã có thật nhiều người đi vào các quầy hàng của Osvili xếp hàng chờ đợi.

7 giờ vừa qua khỏi 1 giây, cửa hàng Kinh Bảo của Osvili đã bán đi bình Nhuận diện thủy đầu tiên.

7 giờ 05 phút, hai sản phẩm Nhuận diện thủy và Hồng nhan thủy ở Kinh Bảo đã bị bán hết toàn bộ.

7 giờ 39 phút, quầy hàng ở các đại thành thị của Osvili đã hết hàng toàn bộ!

Đợi đến 8 giờ, trong buổi đấu giá, giá trị của Đồng nhan thủy một đường lên cao, sau cùng bị một người thần bí mua lấy với giá trên trời - 158 triệu!

Chỉ trong một buổi tối, số tiền Osvili kiếm được đã vô cùng kinh người- 1,56 tỷ Hoa Hạ tệ!

Kỳ tích trong giới thương nghiệp!

Toàn bộ internet lâm vào xôn xao!

Osvili nhất chiến thành danh!

Thế nhưng đây vẫn chỉ là vừa mới bắt đầu, sau khi những khách hàng đầu tiên sử dụng Nhuận diện thủy, Hồng nhan thủy để lại phản hồi trên internet, những người trước đó nói không mua cũng bắt đầu rục rịch.

Ngày hôm sau, trên cửa hàng trực tuyến lẫn quầy chuyên doanh offline vừa mới bổ sung hàng một chút, liền cấp tốc bị mua hết không còn!

Về sau, Osvili tuyên bố trên Micro Blog, bởi vì sản lượng không đủ, trong ngắn hạn Nhuận diện thủy và Hồng nhan thủy ở trong trạng thái hết hàng.

Cái tin tức này vừa mới up lên, trên internet đã xuất hiện những

tiếng hét thảm không ngừng.

Vì thế ở trên thị trường chợ đen, Nhuận diện thủy bị xào lên tận 5000 đồng, Hồng nhan thủy càng là lên đến cái giá trên trời- 100 ngàn!

Mà cô gái lần trước nói có giảm giá thêm một nửa nữa cũng không mua, đã vụng trộm xóa cmt của mình, tiếp theo up status cầu mua trên Micro Blog.

"3500 đồng cầu mua một bình Nhuận diện thủy, tiểu ca ca tiểu tỷ tỷ nào có hàng thì xin inbox riêng cho ta nha ~ "

Định luật thật là thơm đã chứng minh tác dụng!

Nhuận diện thủy cùng Hồng nhan thủy, vừa mới ra đời liền trở thành một món hàng hot vô cùng, một bình khó cầu!

Hoa Thành, tổng bộ tập đoàn Tô thị , trong văn phòng Tổng giám đốc.

"Phanh "

Gia chủ Tô gia Tô Kiếm Nam hung hăng đẩy rơi cái bình cổ xuống đất, bình hoa giá trị hơn 1 triệu cứ như vậy biến thành mảnh vụn đầy đất!

"Tên tiểu tạp chủng Lý Phong này thế mà làm ra động tĩnh lớn như vậy, thật là đáng chết!"

Mắng to một trận xong, Tô Kiếm Nam thu hồi hỏa khí, âm thầm nói một câu: "Ta có thể phá đổ Osvili một lần thì cũng có thể phá đổ nó lần thứ hai." .

"Cách điều chế Đồng nhan thủy ta đã là bắt buộc phải có, nếu như không chiếm được, ta liền diệt hắn!"

Vừa mới nói xong, trong mắt Tô Kiếm Nam lóe lên một đạo hàn quang, một cái kế hoạch ác độc dần dần thành hình trong lòng hắn. . .

Chương 204. Khắp nơi phản ứng

Chương 167: Khắp nơi phản ứng

Châu Âu, Y quốc, thành phố LD, tổng bộ của Kessley.

Tổng giám đốc Kessley, Ethan Morrison nhìn các tạp chí lớn đồng thời đưa tin về Đồng nhan thủy, sắc mặt dần dần ngưng trọng, sau cùng càng là âm trầm như nước.

"Hô, người Hoa đáng chết, vậy mà nghiên cứu ra loại dược phẩm nghịch thiên như vậy, đáng giận!"

Ethan Morrison hung hăng đánh xuống cái bàn, chửi mắng không ngừng nghỉ.

Nếu muốn biết Đồng nhan thủy ra đời sẽ ảnh hưởng lớn nhất tới công ty nào, vậy khẳng định là Kessley không thể nghi ngờ.

Cho tới nay, lĩnh vực dược thủy này đều là thiên hạ của Kessley, chỉ một sản phẩm Tiên nữ thủy, mỗi năm đã có thể kiếm về mấy tỷ USD.

Các cổ đông Kessley cái gì cũng không cần làm, chỉ cần ngồi đếm tiền là được.

Nhưng Đồng nhan thủy hoành không xuất thế, đã làm hết thảy trở thành quá khứ!

"Boss, máy bay riêng đã cất cánh từ sân bay quốc tế Kinh Thành, buổi tối hôm nay liền có thể đến LD."

Lúc này một nữ tử xinh đẹp mặc bộ váy màu đen gõ cửa đi vào.

Nàng tên Cathy Eva, tóc vàng mắt xanh, thân thể tinh tế lồi lõm chống lên váy tạo thành mấy đường vòng cung mê người, nóng bỏng đến cùng cực.

"Tốt, ta biết rồi."

Ethan Morrison gật gật đầu, vẻ nặng nề trên mặt giảm bớt đi một chút.

Người hôm qua mua về Đồng nhan thủy được đấu giá với giá trên trời- 158 triệu, chính là thủ hạ của Kessley.

Tham dự đấu giá còn có những công ty chuyên về đồ trang điểm khác, Đồng nhan thủy có hiệu quả quá nghịch thiên, tất cả công ty đều muốn mua một bình về tiến hành phát triển nghiên cứu nghịch đảo, tìm ra công thức.

Chỉ bất quá Kessley là bên quyết tâm lớn nhất, tài lực hùng hậu nhất, nếu không Đồng nhan thủy rơi vào công ty nào còn chưa biết được.

"Eva, ta muốn Galio cùng ngươi đi tới Hoa Hạ tìm Lý Phong, thu mua lại cách điều chế trong tay hắn."

"Nếu như hắn không bán, vậy liền đoạt, không giành được thì giết, ngươi minh bạch ý tứ của ta chưa?"

Ethan Morrison gõ cái bàn, trầm tư một lúc lâu rồi nói.

Nghiên cứu nghịch hướng cũng cần thời gian, ngắn thì mấy tháng, lâu thì mấy năm, trong khoảng thời gian này Kessley sẽ phải chịu đựng tổn thất to lớn.

Muốn tránh tổn thất, vậy cần phải sử dụng thủ đoạn không giống bình thường!

Hai mắt Eva sáng lên, gật đầu nói: "Ta minh bạch, boss!"

"Rất tốt." Ethan Morrison mỉm cười, đưa ngón tay ra trước mặt Eva ngoắc ngoắc.

Eva hiểu ý, đi đến trước mặt Ethan Morrison, ngồi xổm xuống kéo khóa quần của hắn, cúi đầu hôn tới.

Hai mắt Ethan Morrison nhắm lại, yên tĩnh hưởng thụ. . .

Cùng thời điểm đó, các bá chủ ngành đồ trang điểm đều phái ra đại biểu của mình tiến về Hoa Hạ, mục đích chỉ có một —— đó là thu mua cách điều chế Đồng nhan thủy của Lý Phong!

Giang Nam, Vương gia.

Trong một gian phòng ngủ được trang trí cực xa hoa, trên mặt đất rơi đầy y phục, đồ trang sức, mảnh vỡ đồ cổ.

Cùng lúc đó, một nữ tử trung niên toàn thân ăn mặc những phục trang đẹp đẽ giống như điên cuồng đập phá ném đồ vật xuống đất.

Một bên khác, một nam tử anh tuấn dáng người thẳng tắp, thân mặc âu phục màu trắng, đang khẽ hé miệng cười cười nhìn hết thảy, nhưng không có chút ý tứ muốn tiến lên ngăn cản.

Nam tử tên là Vương Thành, là đệ đệ cùng cha khác mẹ của Lý Phong.

Nữ tử tên là Lục Xảo Lan, mẹ đẻ của Vương Thành .

Sau một lúc lâu, cuối cùng Lục Xảo Lan mới dừng lại động tác trên tay, ngay sau đó ngồi chồm hỗm trên mặt đất ủy khuất khóc lớn lên.

Từ khi Đồng nhan thủy trở nên nổi tiếng, tên tuổi của Lý Phong đã truyền khắp Hoa Hạ, cái này khiến cho Lục Xảo Lan vô cùng khó chịu!

Ở trong mắt nàng, Lý Phong chỉ là một tên nghiệt chủng huyết mạch vẩn đục, đáng ra phải sinh hoạt tại tầng dưới chót nhất của xã hội, sống cả đời cẩu thả như loài giòi bọ.

Cho nên nàng khó chịu, phẫn hận, muốn phá nát hết thảy mọi thứ ở trước mắt mình!

"Mẹ, tại sao ngươi phải khổ vậy chứ, nếu như ngươi không muốn nhìn thấy tin tức có quan hệ với tên nghiệt chủng kia, vậy để nhi tử đi giết hắn là được, ngươi tức giận như vậy sẽ chỉ làm hỏng thân thể của mình."

Vương Thành đi lên phía trước nhẹ giọng an ủi.

"Tốt, ngươi đi giết a, giết hắn, để hắn xuống Địa Ngục đi!"

Lục Xảo Lan giống như điên cuồng, hhét lên một câu.

"Được."

Vương Thành đứng dậy, quay người rời đi.

Ngay tại thời điểm hắn sắp đi đến cửa, Lục Xảo Lan vội vàng hô lên: "Chờ một chút!"

Vương Thành lập tức ngừng bước.

"Gia gia ngươi đã sớm lên tiếng, chỉ có thể mặc cho hắn tự sinh tự diệt, không thể giết hắn, nếu như ngươi thật sự giết hắn, vậy sẽ làm cho gia gia ngươi tức giận."

Lục Xảo Lan lau đi nước mắt trên mặt, oán hận không thôi nói.

"Vậy thì không giết."

Vương Thành đi trở về trước mặt Lục Xảo Lan, mở miệng cười nói.

"Ngươi. . . Ngươi đang cố ý chọc giận ta!"

Lục Xảo Lan cũng không nhịn được cười.

Mọi người đều nói nàng mạnh mẽ bá đạo, nhưng duy nhất chỉ khi đối mặt với nhi tử của mình, nàng lại không thể tức giận chút nào, cái này chẳng lẽ là vỏ quýt dày có móng tay nhọn?

"Mẹ, ngươi đừng nhìn Lý Phong hiện tại phong quang vô hạn, thật ra hắn chỉ là gốc bèo không rễ, không có bất kỳ lực uy hiếp gì."

"Đừng quên, ta là Tông Sư võ đạo, cho dù Lý Phong trở thành người giàu có top đầu Hoa Hạ thì có thể thế nào? Ta giết hắn vẫn đơn giản giống như giết một con chó."

"Tuy rằng có mệnh lệnh của gia gia ước thúc nên ta không thể giết hắn, nhưng người muốn hắn chết cũng không chỉ hai mẹ con

chúng ta."

Trên khuôn mặt Vương Thành hiện ra vẻ ngạo nghễ, chậm rãi nói.

"Ngươi nói là. . . Tô gia?"

Hai mắt Lục Xảo Lan lập tức sáng lên.

"Đúng, Tô gia, cụ thể hơn là Tô Kiếm Nam."

"Ba năm trước đây Tô Kiếm Nam phá đổ Osvili, lại bày bố một vụ tai nạn xe cộ giết chết Lý Viện, nếu không phải gia gia mềm lòng, ba năm trước Lý Phong đã chết."

"Hiện tại Lý Phong đột nhiên nổi lên, Tô Kiếm Nam có thể không sợ sao? Lý Phong còn chưa chết thì Tô Kiếm Nam còn không thể say giấc!"

"Tâm cơ thủ đoạn của Tô Kiếm Nam người thường không thể so sánh được, Lý Phong chỉ là mượn nhờ di sản nghiên cứu của Lý Viện mà một đêm chợt giàu, sao có thể là đối thủ của lão hồ ly Tô Kiếm Nam được?"

"Ta dám chắc chắn, ít thì một tháng, nhiều thì nửa năm, Osvili chắc chắn sẽ phải đóng cửa, Lý Phong cũng sẽ đột nhiên gặp tai vạ bất ngờ!"

Trong mắt Vương Thành lóe lên một vệt hàn quang, giống như chém đinh chặt sắt nói.

"Tốt, tốt, thật là tốt!" Lục Xảo Lan đầu tiên là đại hỉ, tiếp theo oán độc cắn răng nói :"Ta chờ ngày đó đến!"

Lam Đảo, tại công viên Nam Sơn.

Ngụy Băng Khanh một tay cầm chuỗi kẹo bông gòn, một tay cầm một cái bóng bay có hình con gấu nhỏ, tự do dạo bước trong biển hoa.

Ở sau lưng tổng giám đốc băng sơn, Lý Phong hai tay cầm túi, nhìn thân ảnh cách đó không xa, miệng nở nụ cười.

Trong những cái túi này cũng không đựng hàng xa xỉ gì, mà chỉ là một số đồ ăn vặt cùng đồ chơi người bình thường hay dùng.

Sau khi đi ra khỏi đại khách sạn Hâm Hải, Lý Phong dứt khoát cùng với tổng giám đốc băng sơn du ngoạn khắp nơi, công viên Nam Sơn đã là danh lam thắng cảnh nổi tiếng thứ tư mà bọn họ đi qua.

Theo như cách nói của Ngụy Băng Khanh thì đây chính là: "Thật vất vả mới có một lần thoái thác công việc đi ra ngoài du lịch, tự nhiên là phải chơi tận hứng mới được."

Bộ dáng tung tăng như trẻ nhỏ của nàng bây giờ làm cho hình tượng tổng giám đốc băng sơn cố công gây dựng bao nhiêu năm nay lập tức ầm ầm sụp đổ.

Nhìn bộ dáng của nàng rõ ràng là của một thiếu nữ chưa trải sự đời, hồn nhiên ngây thơ đáng yêu a!

"A, không được không được, mệt chết rồi, chúng ta về khách sạn đi."

Đi dạo đến năm giờ chiều, tổng giám đốc băng sơn đòi về khách sạn nghỉ ngơi.

Đối với cái này Lý Phong tự nhiên không có ý kiến gì.

Rất nhanh, hai người trở lại khách sạn.

Trở về phòng của mình, Ngụy Băng Khanh đột nhiên gọi Lý Phong lại: "Lý Phong, ta hiện tại đau nhức toàn thân, ngươi không phải biết mát xa sao?"

Lý Phong gật gật đầu: "Đúng vậy, có gì không?"

"Ngươi đi vào mát xa cho ta đi." Nói xong, Ngụy Băng Khanh liền vội vàng đi vào căn phòng.

Lý Phong: "? ? ?"

Chương 205. Mũi tên thần tình yêu

Chương 168: Mũi tên thần tình yêu

Không phải chứ. . . Tổng giám đốc băng sơn vậy mà muốn tiểu gia mát xa cho nàng?

Toàn thân hay là một bộ phận?

Nếu là bộ phận thì đó là bộ vị nào?

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem ra nhiệm vụ này không thoát khỏi quan hệ với tổng giám đốc băng sơn a?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, mặc niệm một câu "Xem xét" .

"Nhiệm vụ: Thoa dầu "

"Mục tiêu: Thuyết phục Ngụy Băng Khanh cho phép thoa dầu vào lưng, nếu như Ngụy Băng Khanh cự tuyệt thì nhiệm vụ thất bại, trừng phạt tiểu đệ rút ngắn đi 1 cm."

"Khen thưởng: 300 điểm kinh nghiệm, 6000 điểm tích lũy."

"Ghi chú 1: Tiếp xúc thân thể có lợi cho tăng tiến quan hệ với người khác phái, nhớ lấy, tại thời điểm thoa dầu chớ có làm ra động tác quá đà, kẻo lưu lại ấn tượng không tốt cho nữ thần —— Trích 36 kế tán gái."

"Ghi chú 2: Hệ thống đã giúp kí chủ chuẩn bị một bình tinh dầu mang mùi thơm thảo dược, tinh dầu này có tác dụng giúp buông

lỏng thể xác lẫn tinh thần, thư giãn bắp thịt toàn thân."

Lý Phong: ". . ."

Hệ thống ngươi đang nghiêm túc sao, tổng giám đốc băng sơn là ai, có thể dễ dàng thuyết phục như vậy sao? !

"Xem ra phải vận dụng át chủ bài rồi. . ."

Hai mắt Lý Phong sáng lên, âm thầm nói một câu.

Hai ngày nay, Ngụy Băng Khanh luôn luôn ở trước mặt hắn làm ra những cử động giống như cô gái ngây thơ đáng yêu, hoàn toàn không giống như hình tượng tổng giám đốc băng sơn ở công ty.

Lý Phong tuy rằng cảm thấy cổ quái, nhưng vì tôn trọng Ngụy Băng Khanh, nên mới không sử dụng Đọc Tâm Thuật với nàng.

Hiện tại xem ra không dùng Đọc Tâm Thuật không được, nếu không đến cả nội tâm của tổng giám đốc muốn cái gì cũng không biết, vậy sao có thể thoa dầu được?

Đây là một gian phòng VIP, bên ngoài là phòng khách, có đầy đủ ghế sô pha, bàn trà, tủ rượu. . . Không thiếu cái nào.

Ngụy Băng Khanh vừa đi vào, liền bỏ xuống giày cao gót, thay sang dép lê.

Đối với cái này Lý Phong rất câm lặng, phải biết rõ lúc du ngoạn bốn phía, tổng giám đốc vẫn đeo một đôi giày cao gót 10 cen-ti-mét, không mệt mới là lạ.

Không chỉ như thế, Ngụy Băng Khanh còn mặc váy bó sát mông, tất chân đen mê người.

Trong công ty nàng chưa từng đeo vớ đen, bây giờ đi ra ngoài du ngoạn lại đeo một cặp vớ đen.

Cái này đâu giống như là du ngoạn a?

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, tổng giám đốc mặc vào bộ đồ này có một hương vị vô cùng đặc biệt a.

Đối với cá nhân Lý Phong mà nói, vớ đen so với chân trần càng thêm dụ hoặc hơn.

Tổng giám đốc là loại mỹ nhân băng giá, vừa mặc lên bộ đồ quyến rũ này, giá trị mị lực vốn cao lại càng là một đường tăng trưởng thẳng tắp!

"Làm ở trên ghế sa lon hay là ở trên giường?"

Ngụy Băng Khanh khom lưng đặt đồ vật xuống ghế sa lon, đồng thời hỏi.

Nàng vốn đang đưa lưng về phía Lý Phong, hơi khom người một cái, hai bờ mông giống như hai quả đào chín mọng lập tức hiện ra một cách đầy dụ hoặc, giống như đang mời mọc Lý Phong đến thưởng thức vậy.

Đẹp đến mức làm người ta không thở nổi!

"Ây. . ."

Lý Phong đè xuống dao động trong lòng, sử dụng Đọc Tâm Thuật với tổng giám đốc băng sơn.

"Trời ạ, ta vậy mà chủ động bảo Lý Phong mát xa cho, thật là mắc cỡ. . ."

"Ta làm như vậy có phải là quá rõ ràng không, hắn không cảm thấy ta lẳng lơ chứ?"

"Khẩn trương a thật là khẩn trương, làm sao bây giờ, ta có nên đổi ý hay không?"

Lý Phong: "? ? ?"

Tổng giám đốc đúng là best diễn trò a, trong nội tâm bối rối vô cùng, vẻ mặt bên ngoài lại có thể trấn định như vậy, tài năng cỡ này mà không đi đóng phim thì quá đáng tiếc!

Chờ chút. . . Cái này hình như không phải trọng điểm!

Tổng giám đốc băng sơn không phải là muốn câu dẫn tiểu gia

chứ?

Nghĩ đến cái khả năng này, hô hấp của Lý Phong lập tức trở nên dồn dập.

"Trên giường a, khu vực lớn, tiện thi triển."

Lý Phong quyết định thăm dò một chút.

"A?" Trong lòng Ngụy Băng Khanh càng thêm hoảng loạn.

"Thôi xong rồi, hắn muốn đi lên giường, hắn không phải là muốn làm chuyện kia với ta chứ?"

"Không, chắc không đâu, Lý Phong không phải loại người như vậy. . ."

"Phốc. . ." Lý Phong thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Rõ ràng là ngươi hỏi ở trên ghế sa lon hay là trên giường, ta chỉ là chọn một trong hai mà thôi, ngươi có cần khẩn trương như vậy không?

Hơn nữa, nếu tiểu gia thực sự muốn làm gì ngươi, thì sao còn chờ tới bây giờ?

"Chỉ mát xa thì tác dụng không lớn, chi bằng ngươi thử để ta thoa dầu xem."

Đang nói chuyện, Lý Phong móc ra từ túi áo bình tinh dầu mà hệ thống đã sớm chuẩn bị tốt.

"Bình tinh dầu này tên là Ái Thần. . . Chi. . .Tiễn? !"

Bởi vì Lý Phong cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bình tinh dầu này, cho nên vô ý thức đọc ra cái tên.

Đợi đến khi hắn phát hiện điểm không hợp lý thì đã muộn.

Một bình tinh dầu mà thôi, con mẹ nó ngươi gọi là cái gì chẳng được, tại sao nhất định phải gọi là mũi tên thần tình yêu?

Ngươi làm thế không phải là cố ý bẫy tiểu gia sao? !

Hơn nữa hắn đã lỡ đánh vần tên gọi rồi, tổng giám đốc băng sơn không nghĩ ngợi xa xôi mới là lạ!

Quả nhiên, khuôn mặt Ngụy Băng Khanh nhất thời đỏ bừng.

"Mũi tên thần tình yêu, hắn. . . Hắn có phải là đang ám chỉ cái gì với ta không?"

"Muốn thoa dầu vậy nhất định phải cởi quần áo, trời ạ, vậy thì quá mức ngượng ngùng. . . Không được không được, ta không thể đáp ứng hắn!"

"Xong đời." Đến lúc này, Lý Phong cảm thấy tràn đầy bất đắc dĩ.

Hắn đã sớm đoán được tổng giám đốc băng sơn không có khả năng đáp ứng để hắn thoa dầu, lần này xong đời, hắn sẽ bị hệ thống trừng phạt lần đầu tiên!

Vừa nghĩ tới chuyện tiểu đệ rút ngắn 1 cm, Lý Phong liền khóc không ra nước mắt. . .

“Có nên cho hắn một cơ hội không?"

Đúng lúc này, ý nghĩ của Ngụy Băng Khanh bắt đầu chuyển biến.

Lý Phong nhất thời khẩn trương không thôi!

Tiểu đệ hắn có thể duy trì nguyên trạng hay không vậy phải xem tổng giám đốc băng sơn sẽ trả lời thế nào!

"Cái này. . . Lọ mũi tên thần tình yêu này có hiệu quả gì?"

Ngụy Băng Khanh thu lại ý xấu hổ, làm bộ hiếu kỳ hỏi.

"Công năng rất cường đại, có thể làm người ta buông lỏng tinh thần, còn có thể làm thư giãn bắp thịt toàn thân, quả thật là loại thuốc tốt nhất dành cho người lữ hành mệt mỏi a."

Lý Phong thi triển công phu miệng lưỡi, dùng hết sức mình dụ tổng giám đốc đồng ý.

"Ừm. . . Cần xoa chỗ nào?"

Ngụy Băng Khanh nghi ngờ hỏi.

Nếu như không phải là bộ vị nhạy cảm, vậy đáp ứng hắn thì đã sao, thoa dầu là phương pháp chính quy được bộ y tế công nhận.

"Chỉ cần thoa lưng là được."

Lý Phong hi vọng dùng ngữ khí nhẹ nhàng cùng nụ cười trên khóe miệng làm dịu tâm tình khẩn trương của tổng giám đốc băng sơn.

"Chỉ là xoa lưng a, vậy còn được. Hay là . . Cứ đáp ứng hắn?"

Ngụy Băng Khanh hơi hơi trầm ngâm, liền gật đầu nói: "Tốt, ta đi tắm trước, ngươi chờ ta ở đây một chút."

Lý Phong ở trong lòng vui vẻ, mặt ngoài lại giống như vô cùng lạnh nhạt nói: "Được."

Đợi đến khi tổng giám đốc băng sơn lúc lắc vòng eo đi vào phòng ngủ, Lý Phong liền nằm ở trên ghế sa lon nghịch điện thoại.

Trong lúc đó, Lý Phong mở wechat trò chuyện cùng Tô Đồng, hỏi thăm tình huống tiêu thụ của Đồng nhan thủy.

Nhuận diện thủy, Hồng nhan thủy đã bán hết toàn bộ, lại thêm bình Đồng nhan thủy bán đấu giá ra ngoài, hai ngày qua đã kiếm về một số tiền khủng bố- 1,9 tỷ 58 triệu!

Mà đây chỉ là thành tích lấy được nhờ 10 bình Đồng nhan thủy lần trước Lý Phong lưu lại cho Tô Đồng!

Trước mắt 10 bình này đã sử dụng hết toàn bộ, Nhuận diện thủy, Hồng nhan thủy cũng rơi vào trạng thái hết hàng.

"Xem ra phải sớm đi một chuyến tới Đại Thương bổ sung nguồn hàng cho Tiểu Đồng Đồng mới được."

Lý Phong âm thầm nói một câu.

Lý Phong không có ý định mở rộng sản lượng Nhuận diện thủy, Hồng nhan thủy, hắn chính là muốn chơi trò tiếp thị danh tiếng,

sau đó mau chóng bán ra những loại đồ khác.

Tỉ như phấn lót mặt, son môi, phấn mắt . . . các loại...

Dùng Nhuận diện thủy, Hồng nhan thủy làm nền tảng dư luận, từ đó kéo theo các loại đồ vật khác, cuối cùng giúp Osvili trở thành một bá chủ trong ngành nghề đồ trang điểm giống như Kessley vậy.

Ngay tại thời điểm Lý Phong đang sắp đặt kế hoạch, trong phòng ngủ truyền đến một tiếng hô hoán của tổng giám đốc băng sơn.

"Tốt rồi, ngươi vào đi."

Chương 206. Cố ý làm khó dễ

Chương 169: Cố ý làm khó dễ

Đẩy cửa đi vào, Lý Phong liền thấy tổng giám đốc băng sơn đã nằm sấp trên giường, một mảng lưng trắng nõn nà hớp hồn người xem xuất hiện trong tầm mắt.

Váy bó sát mông cùng tất đen vẫn còn ở đó, làm cho nàng lại tăng thêm mấy phần dụ hoặc.

Ánh đèn trong gian phòng gần như đã bị tắt hết, chỉ để lại cái đèn ngủ, ánh đèn ửng đỏ tạo nên một loại không khí đầy mập mờ.

Loại màu đèn này làm Lý Phong nhớ tới lúc lên cấp 3, có dãy nhà nơi hẻm nhỏ gần trường học của hắn.

Đằng sau cửa thủy tinh trong suốt, dưới ánh đèn màu đỏ chập chờn, một số nữ nhân ăn mặc trang điểm lộng lẫy ngồi ở bên trong ngoắc tay mời mọc những nam nhân đi ngang qua.

"Phi phi phi, đám dong chi tục phấn kia làm sao có thể so sánh với tổng giám đốc băng sơn được."

Lý Phong vội vàng ngừng lại ý nghĩ này.

"Ngươi còn muốn đứng ở đó nhìn bao lâu nữa."

Ngụy Băng Khanh mặc dù không quay đầu nhìn Lý Phong, nhưng tiếng bước chân đi tới cửa biến mất đã nói rất rõ vấn đề.

"Khụ khụ."

Lý Phong vội ho một tiếng, bước nhanh đến bên giường.

Tới gần Lý Phong mới phát hiện, dưới thân Ngụy Băng Khanh đặt một cái khăn tắm, che giấu hai bầu ngực cực kỳ chặt chẽ, không có chút xuân quang nào lộ ra ngoài.

"Tưởng rằng như vậy là có thể ngăn cản ta? Tiểu gia chỉ là không có ý định sử dụng Thấu thị nhãn mà thôi."

Lý Phong cảm thấy nhân phẩm của mình thật tốt, dù có Thuật xuyên tường, Thấu thị nhãn, Ẩn Thân Thuật, cũng không đi làm chuyện xấu.

Nếu không thì, chui vào kí túc xá nữ sinh, vào nhà tắm nữ còn không phải đơn giản như đang giỡn?

Cho dù không đi tới chỗ tụ tập nhiều nữ nhân, tùy tiện tìm con đường cái phồn hoa nào đó, ngồi xuống ven đường cũng có thể nhìn đủ loại cảnh đẹp.

"Thế này đã được chưa?"

Cảm giác được Lý Phong đang tới gần, nhịp tim của Ngụy Băng Khanh tăng nhanh gấp mấy lần, thanh âm cũng có chút run rẩy.

"Được rồi, tư thế rất không tệ."

Lý Phong gật gật đầu.

"Ngươi ăn nói kiểu gì vậy, cái gì mà tư thế không tệ ?."

Ngụy Băng Khanh nhất thời đỏ bừng khuôn mặt.

Lý Phong: "? ? ?"

Ta nói sai sao? Không sai chỗ nào a!

Tổng giám đốc băng sơn đến cùng là nghĩ đi đâu rồi?

Lý Phong dứt khoát lần nữa mở ra Đọc Tâm Thuật, đồng thời nói: "Ý ta là, tư thế này rất thuận tiện để ta xoa dầu giúp ngươi."

Nghe thấy lời ấy, khuôn mặt của tổng giám đốc băng sơn nhất thời đỏ đến cổ.

"Trời ạ, ta còn tưởng rằng hắn nói cái tư thế này rất câu dẫn người khác. . . Thôi xong, hiểu lầm hắn rồi, ta nên giải thích thế nào mới tốt?"

"Bó tay" Lý Phong nghe vậy mà nhịn không được mỉm cười.

Tổng giám đốc băng sơn nhìn qua rất có phong thái của nữ cường nhân trải qua sóng gió, không nghĩ tới trong đầu vậy mà cũng có loại suy nghĩ này.

Cái này có tính là biết người biết mặt không biết lòng hay không?

"Băng Khanh, trong lúc ta thoa dầu ngươi nhất định phải triệt để buông lỏng, như vậy mới có thể giúp cho hiệu quả nâng lên tối đa."

Lý Phong không muốn làm tổng giám đốc băng sơn xấu hổ thêm, nên vội vàng nói sang chuyện khác.

Ngụy Băng Khanh gật gật đầu, thầm nghĩ trong lòng: "Buông lỏng? Ta làm sao có thể buông lỏng được, cho tới bây giờ ta vốn chưa từng để nam nhân khác xoa dầu có được không!"

"Huống chi. . . Nam nhân này còn là Lý Phong! Mắc cỡ chết người!"

"A?" Hai mắt Lý Phong sáng lên, sắc mặt càng cổ quái.

Chẳng lẽ là. . . Tổng giám đốc băng sơn thật sự là có ý tứ với hắn, đúng không?

Từ khi Ngụy Băng Khanh nói muốn mình mát xa cho nàng, nàng đã có ý tứ muốn hai bên tăng tiến quan hệ ?

Chỉ là sao lại có thể như thế được, nàng biết Tô Đồng là bạn gái mình a, chẳng lẽ nàng không thèm để ý?

"Có gì đó quái lạ." Cảm giác nghi ngờ trong lòng Lý Phong càng sâu hơn.

Đọc Tâm Thuật nhìn như cường đại, nhưng cần phải phối hợp với việc hắn chủ động dẫn dắt mới có thể tạo nên hiệu quả lớn nhất.

Nếu không thì hắn có khả năng sẽ phải chờ thật lâu mới có thể

tìm được tin tức hữu dụng.

Chỉ là sự tình kiểu này hắn rất khó chủ động dẫn dắt, chẳng lẽ hắn lại trực tiếp hỏi một câu "Ngươi có phải là thích ta hay không?"

Mặt phải dày cỡ nào mới có khả năng làm việc này a!

Trong sự nghi hoặc, Lý Phong đi vào nhà vệ sinh rửa sạch hai tay, sau khi trở về lấy ra tinh dầu, bắt đầu bôi lên lưng của tổng giám đốc băng sơn.

Trong chớp nhoáng này, Ngụy Băng Khanh liền cảm giác như bị giật điện, toàn thân cũng bắt đầu run rẩy.

May mà ý chí của nàng đầy đủ kiên định, cho nên mới nhịn được không rên thành tiếng.

Cảm thụ của Lý Phong cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Đây chính là Ngụy Băng Khanh, tổng giám đốc của tập đoàn Vị Lai, đệ nhất mỹ nữ trong xã hội thượng lưu Minh Châu!

Đừng nói là trực tiếp lấy tay đụng, có thể nhìn cảnh đẹp như vậy một lần đã là may mắn lớn lao!

"Hô."

Lý Phong hít sâu vào một hơi, đè xuống cảm giác khô nóng trong lòng, sau đó bắt đầu tiến hành mát xa theo huyết dịch tuần hoàn cùng kinh mạch huyệt vị.

Điểm quan trọng của xoa dầu nằm ở ma sát, sử dụng sự ma sát để tạo nên nhiệt lượng, gia tốc tốc độ thẩm thấu của tinh dầu vào thân thể.

Tinh dầu Ái thần chi tiễn này dù sao cũng là đồ vật xuất ra từ hệ thống, hiệu quả tuyệt đối trâu bò.

Được Lý Phong mát xa, tinh dầu cấp tốc thẩm thấu vào trong cơ thể Ngụy Băng Khanh, theo huyệt vị, kinh mạch mà du tẩu toàn thân.

Rất nhanh, Ngụy Băng Khanh cũng cảm giác được sự đau đớn ở bắp thịt biến mất, mệt mỏi do phải đi hai ngày đường bị quét sạch sành sanh!

"A. . . Thật thoải mái!"

Ngụy Băng Khanh nhịn không được ở trong lòng rên thành tiếng.

Lý Phong: ". . ."

Ngươi có thể đổi kiểu tán dương hay không, người không biết mà nghe được có khi còn tưởng rằng tiểu gia đang làm gì ngươi đấy!

"Không hổ là nam nhân ta ưa thích, đôi tay này vừa ôn nhu lại mạnh mẽ. . . Cảm giác rất tốt a ~ "

Đúng lúc này, nội tâm của Ngụy Băng Khanh xuất hiện ý nghĩ như vậy.

Lập tức Lý Phong cảm thấy đầu mình giống như bị sét đánh!

Tổng giám đốc băng sơn thích ta? !

Ta không phải đang nằm mơ chứ!

Bị trùng kích cho nên hai tay Lý Phong bất ngờ đình chỉ di động.

"A, làm sao không động đậy nữa a, người ta đang cảm thấy rất thoải mái mà."

Ngụy Băng Khanh ở trong lòng kinh ngạc, lại cố gắng không lên tiếng.

Lý Phong: ". . . Được rồi, ta vẫn nên đình chỉ Đọc Tâm Thuật thôi, nếu không thì không cách nào tiếp tục thoa dầu được!"

Thế giới nội tâm của Ngụy Băng Khanh thật sự là muôn màu muôn vẻ, rất dễ dàng khiến người ta hiểu sai.

Nếu như không đình chỉ Đọc Tâm Thuật, Lý Phong sợ rằng mình sẽ làm ra hành vi cầm thú nào đó mà thiếu nhi không nên biết!

Quét dọn tạp niệm trong lòng, Lý Phong tiếp tục thoa dầu cho tổng giám đốc băng sơn.

Theo thời gian dần trôi qua, tinh thần Ngụy Băng Khanh bắt đầu trầm tĩnh lại, cảm giác buồn ngủ đánh tới, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Ở trong quá trình này, Lý Phong ghi nhớ yêu cầu của nhiệm vụ, hai tay thành thật không làm ra chuyện xấu gì.

Đợi đến khi kết thúc thoa dầu, Lý Phong mới phát hiện tổng giám đốc băng sơn đã ngủ say, không khỏi cười một tiếng.

"Được rồi, giúp nàng lau sạch sẽ trước đã."

Lý Phong lắc đầu, cầm khăn mặt nhúng vào nước ấm, giúp tổng giám đốc băng sơn lau sạch sẽ phần tinh dầu ở lưng, sau đó giúp nàng đắp lên cái chăn, nhẹ nhàng rời khỏi nơi này.

Lý Phong không biết là, khi hắn giúp Ngụy Băng Khanh lau phía sau lưng, tổng giám đốc băng sơn đã tỉnh lại.

Khi cảm giác cái chăn được phủ lên lưng mình, khóe miệng của Ngụy Băng Khanh không kiềm chế được khẽ nhếch lên.

Đồng thời nàng còn nói thầm ở trong lòng: "Nam nhân này. . . Ta chọn trúng rồi!"

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, dang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 300 điểm kinh nghiệm, 6000 điểm tích lũy."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Ngụy Băng Khanh tăng lên, trước mắt tiến độ là 51%(giai đoạn mập mờ)."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: A

Điểm kinh nghiệm: 900/ 5000

Điểm tích lũy: 64828

Điểm chinh phục : 38

Kỹ năng: 《 Chân Vũ 》, 《 Vô Ảnh Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Bạo Tẩu 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Không

Nhìn thuộc tính cá nhân một chút, Lý Phong tắt hệ thống, nói thầm: "Không nghĩ tới tổng giám đốc băng sơn thật sự có ý tứ với ta, cái này có tính là hạnh phúc phiền não không?" .

Ngay sau đó. . .

"Phi, phiền não cái quỷ nha, ta không đè nàng xuống chẳng lẽ đợi nam nhân khác tới đè? Ngụy Băng Khanh. . . Ngươi thoát không nổi lòng bàn tay của tiểu gia đâu. Hắc hắc!"

Chương 207. Chính mình người

Chương 170: Chính mình người

Giữa trưa ngày thứ hai, Lý Phong cùng Ngụy Băng Khanh đi máy bay trở lại Minh Châu.

Cho dù đang là lễ quốc khánh, Ngụy Băng Khanh vẫn như cũ có rất nhiều công tác phải xử lý, nếu không nàng khẳng định phải ở cùng Lý Phong tại Lam Đảo quậy thêm 7 ngày nữa.

Không có cách nào, cuộc sống của người trưởng thành chưa từng có hai chữ "dễ dàng".

Hai người vừa rời khỏi sân bay, Ngụy Băng Khanh liền lấy điện thoại di động ra nhìn xem có tin tức trọng yếu gì không.

Lý Phong kéo hành lý ở một bên, trong mắt lóe lên một tia thương yêu.

Bên cạnh hai người, một nữ tử đeo kính râm, khẩu trang bước nhanh qua, ở sau lưng nàng, hai nam một nữ rập khuôn từng bước đi theo.

Đột nhiên, khóe mắt nữ tử đeo kính đen liếc thấy Ngụy Băng Khanh, nhất thời mặt hiện vẻ chán ghét: "A Cường."

Nữ tử đưa tay chỉ vào Ngụy Băng Khanh, tiếp theo tiếp tục đi về phía trước.

A Cường hiểu ý gật gật đầu, quay người đi đến chỗ Ngụy Băng Khanh, miệng quát: "Không cho phép chụp ảnh."

Vừa nói xong, A Cường liền muốn vồ lấy điện thoại của Ngụy Băng Khanh.

"Đùng!"

Lý Phong vọt tới, nhanh như tia chớp bắt lấy bàn tay của nam tử

mặc áo đen!

Ngụy Băng Khanh giật mình, nhịn không được lui lại nửa bước.

Hành khách xung quanh cũng bị tình cảnh này dọa cho phát sợ, trong lúc nhất thời ào ào dừng chân đứng ngoài quan sát.

Nam tử áo đen cố sức dùng lực, nhưng lại không nhúc nhích tí nào, không khỏi khẩn trương nói: "Buông tay ra!"

"Nói xin lỗi!" Ngữ khí của Lý Phong rất lạnh lùng.

Nếu không phải hắn đi theo Ngụy Băng Khanh, tổng giám đốc băng sơn đã bị đối phương đánh tới.

Hơn nữa còn là vô duyên vô cớ!

Kẻ này không thể tha thứ!

"Ta bảo ngươi buông tay!"

A Cường xuất thân là vận động viên môn tán thủ, lập tức nhấc chân đá tới bụng Lý Phong.

(tán thủ:một môn võ thuật)

"Ha ha."

Trong mắt Lý Phong lóe lên một đạo hàn quang, nhấc chân cản lại.

"Răng rắc "

Một tiếng vang giòn xuất hiện, A Cường thống khổ ngồi xuống ôm lấy chân phải rú thảm không thôi, trên trán có mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống.

A Cường là tuyển thủ tán thủ không giả, nhưng Lý Phong càng là một Tông Sư!

Cho dù Lý Phong không sử dụng chân khí, cũng có thể dễ dàng đá gãy cổ chân A Cường!

Tình cảnh này gây nên một trận xôn xao, rất nhiều người qua đường đều lấy điện thoại di động ra chuẩn bị quay video.

"Hệ thống can thiệp, mở ra!"

Lý Phong âm thầm cười lạnh.

Danh tiếng Osvili đang thịnh, là lão bản sau màn, hắn cũng không hy vọng mình bị dính phải tin tức bất lợi.

Không chỉ như thế, hắn thậm chí không hy vọng mình bị chú ý, cho nên ở trước buổi họp báo của Hứa Mạn, hắn đã thử nghiệm để hệ thống xóa bỏ tất cả tin tức liên quan tới hắn trên internet.

Mà Hệ thống cứu vãn nữ thần uy vũ bá khí nhất cửu thiên thập địa cũng quả nhiên không làm hắn thất vọng, tất cả tin tức có quan hệ với hắn trên internet đều đã bị xóa không còn gì cả.

Bởi vậy, sau khi hắn leo lên top từ khóa hot trên Micro Blog, người khác thậm chí không tìm được một tấm hình của hắn.

Hệ thống can thiệp vừa khởi động, điện thoại của người qua đường liền bị sập toàn bộ, tiếng kinh hô liên tục vang lên.

"Ta nói lại lần nữa, XIN LỖI!"

Lý Phong dùng tư thế ở trên cao nhìn xuống A Cường, lạnh giọng nói.

"Lý Phong, bỏ đi."

Ngụy Băng Khanh lo rằng chuyện này bị làm lớn, vội vàng lên tiếng khuyên can.

"Hắn vừa rồi thiếu chút nữa đánh tới ngươi, chuyện này không thể bỏ qua như vậy."

Trong vấn đề này, lập trường của Lý Phong rất kiên định.

Đá nứt chân đối phương chỉ là một loại trừng phạt, mục đích căn bản là muốn làm cho đối phương xin lỗi!

Ngụy Băng Khanh nhất thời thấy nội tâm ấm áp, gia hỏa này vẫn luôn quan tâm ta như vậy. . . Vậy thì kệ hắn náo loạn đi thôi.

Nơi này là Minh Châu, chỉ cần Lý Phong không làm quá phận, thì sẽ không có bất cứ phiền phức nào, nàng có lòng tin này!

Nơi xa, sắc mặt nữ nhân đeo kính đen thay đổi, vậy mà có người dám gây thương tổn cho bảo tiêu của nàng? Quả thực là vô pháp vô thiên!

"A Vân, A Long, các ngươi đi tới, xóa bỏ ảnh chụp của ta trong máy đối phương, bắt hắn xin lỗi A Cường."

Thanh âm cô gái đeo kính đen đầy băng lãnh, còn có loại cảm giác cao cao tại thượng.

Nhất thời, một nam một nữ ở sau lưng nàng liền đi về phía Lý Phong.

"Uy, ngươi tại sao không lễ phép như vậy? Đồng nghiệp của ta chỉ là không cho các ngươi chụp ảnh, ngươi liền động thủ đánh người, trong mắt ngươi còn có vương pháp không?"

A Vân đi tới bên cạnh Lý Phong, chỉ mặt Lý Phong kêu gào.

Lý Phong: "? ? ?"

Nữ nhân này không phải bị mù mắt chứ, rõ ràng là A Cường vô lễ trước, giờ lại chỉ trích hắn không có lễ phép?

"Người anh em, ngươi rất phách lối a, dám đả thương bằng hữu của ta? Có tin ta đánh ngươi nhập viện hay không?"

A Long lắc lắc cổ tay cổ chân, ánh mắt đầy vẻ khiêu khích.

Hắn cũng có xuất thân là vận động viên tán thủ, mà lại còn đạt chức vô địch cấp tỉnh, so với A Cường thì thực lực cao hơn không ít.

Tục ngữ nói văn vô đệ nhất võ vô đệ nhị, người luyện võ phần lớn có tâm lý tranh cường háo thắng, Lý Phong vừa rồi dùng một chân đá A Cường bị thương, điều này làm cho A Long nổi lên suy

nghĩ muốn cùng Lý Phong phân cao thấp.

"Ha ha."

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, tiếp theo một chân đá ra.

Đồng tử A Long co rụt lại, muốn lách mình né tránh.

Chỉ là một cước này của Lý Phong quá nhanh, hắn vừa muốn hành động, đã cảm thấy bụng dưới đau đớn, thân thể trực tiếp bay rớt ra ngoài.

A Long nện xuống đất phát ra âm thanh rầm một cái, không gian liền lâm vào yên tĩnh!

Ngay sau đó. . .

"Tê!"

Âm thanh hít vào một hơi khí lạnh liên tiếp vang lên!

Con mẹ nó, người anh em này bề ngoài thì rất nhã nhặn, không nghĩ tới tính khí lại táo bạo như thế, một lời không hợp liền đánh!

Quan trọng là người anh em này có năng lực chiến đấu quá mạnh, từ đầu tới đuôi chỉ đá hai cái, lại có thể bón hành cho A Cường, A Long có hình thể cường tráng hơn mình một vòng!

Dữ dội!

Trâu bò!

Nữ tử đeo kính đen cách đó không xa hơi biến sắc, thầm mắng A Long một câu "Đồ vô dụng", nội tâm sợ hãi đồng thời nổi lên mấy phần căm hận Lý Phong.

Ngụy Băng Khanh bất đắc dĩ cười một tiếng, nàng đã sớm biết về cơ bản Lý Phong vốn là một tên cuồng bạo lực, nhưng lại không nghĩ tới hắn sẽ bá đạo như vậy.

Lần này thì hay rồi, cảnh sát khẳng định sẽ rất nhanh xuất hiện, xem ra nàng cần phải gọi điện thoại cho Trương Hoành Mậu.

Lý Phong lại không có chút cố kỵ nào, quay đầu nhìn về phía A Vân: "Ngươi mới nói cái gì, ta không nghe rõ, có thể lặp lại lần nữa không?"

A Vân: ". . ."

Chẳng lẽ nàng nói đúng, trong mắt nam nhân này thật sự không có vương pháp hay sao?

Đúng lúc này, nhân viên bảo an phát hiện tình huống không thích hợp, đuổi tới hiện trường.

"Tất cả không được nhúc nhích!"

"Giơ tay lên!"

Cảnh sát đã được huấn luyện nghiêm chỉnh lấy ra vũ khí vây quanh Lý Phong.

Lý Phong bất đắc dĩ cười một tiếng: "Người một nhà người một nhà."

Đang nói chuyện hắn liền muốn móc giấy chứng nhận cục bảo an ra.

"Răng rắc" "Răng rắc" "Răng rắc" . . .

Âm thanh nạp đạn lên nòng liên tiếp vang lên.

Người một nhà cái con mẹ ngươi a?

Ngươi có phải là muốn lấy ra từ trong ngực một quả lựu đạn, sau đó kêu lên một tiếng "Một tiễn xuyên phá mây trắng, thiên quân vạn mã chết cùng ta?"

Lý Phong: ". . ."

Không phải chứ. . . Có cần khẩn trương như vậy hay không, tiểu gia chỉ là muốn móc cái thẻ chứng nhận ra mà thôi!

"Lý Phong, đừng xúc động, tạm thời nghe theo bọn hắn trước."

Ngụy Băng Khanh sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vội vàng nhỏ

giọng nhắc nhở.

Lý Phong gật gật đầu, tùy ý cho bọn họ khống chế lại chính mình, sau đó cùng với Ngụy Băng Khanh được đưa tới sở cảnh sát đặt ở sân bay.

Là một trong những đương sự, nữ tử đeo kính đen cũng được đưa tới nơi này.

Tại phòng thẩm vấn, nữ tử kính đen bỏ xuống khẩu trang, kính đen, một khuôn mặt xinh đẹp lộ ra.

Cảnh sát ghi chép cho nàng nhất thời lên tiếng kinh hô: "Trời ơi, ngươi là Miêu Thanh Thanh? !"

Miêu Thanh Thanh, một nữ ngôi sao nổi tiếng Hoa Hạ, người phát ngôn của Tiên nữ thủy từ hãng Kessley ở khu vực Hoa Hạ, đồng thời còn là hảo hữu của Hứa Mạn !

"Ta mặc kệ kẻ đánh người có thân phận gì, các ngươi nhất định phải trừng phạt hắn thật nặng, nếu không thì ta sẽ đưa chuyện này ra ánh sáng dư luận!"

Miêu Thanh Thanh lộ vẻ mặt kiêu ngạo, vênh mặt hất hàm sai khiến nói.

Chương 208. Tự luyến ngôi sao lớn

Chương 171: Tự luyến ngôi sao lớn

Miêu Thanh Thanh hiện tại rất phẫn nộ, vô cùng phẫn nộ!

Nàng là ngôi sao lớn, ngôi sao hạng nhất!

Mặc dù không thể lóa mắt như Thiên Hậu Hứa Mạn, nhưng tại showbiz Hoa Hạ cũng là đại nhân vật hiếm có!

Thế nhưng nàng lại bị mang vào sở cảnh sát, bảo tiêu còn bị người khác đả thương!

Đều do nam nhân thối kia!

"Xin Miêu nữ sĩ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ xử lý theo lẽ công bằng!"

Cảnh sát làm ghi chép trầm giọng nói.

"Hừ, vậy là tốt rồi." Miêu Thanh Thanh hất cằm, nói tiếp: "Nếu các ngươi đã biết ta là ai, ta có thể đi hay chưa?"

"Cái này. . . Ghi chép thì vẫn phải làm."

Cảnh sát làm ghi chép có chút bất đắc dĩ.

Bọn họ đã nhìn qua video hiện trường, tuy rằng mâu thuẫn là do bên Miêu Thanh Thanh ra tay trước, nhưng đánh người lại là Lý Phong.

Bọn họ chỉ cần tiến hành một phen giáo dục trên miệng lưỡi với Miêu Thanh Thanh, ghi chép một chút liền có thể thả nàng đi.

"Ta là ngôi sao a, còn cần tuân theo những quy định này?"

Miêu Thanh Thanh có chút bất mãn.

Với thân phận của nàng, vô luận đi đến nơi nào cũng nên được đối đãi đặc thù mới phải!

"Ngôi sao cũng là công dân Hoa Hạ, xin Miêu nữ sĩ hiểu cho chúng ta."

Cảnh sát làm ghi chép thiếu chút nữa tức giận cười ra tiếng.

Ngôi sao thì làm sao? Ngôi sao cũng là hai con mắt một cái miệng, ngôi sao thì có thể không tuân thủ pháp luật?

Trước kia hắn quả thật từng rất thích Miêu Thanh Thanh, hiện tại. . . A, fan đã thành antifan!

Thấy đối phương thái độ kiên quyết như vậy, Miêu Thanh Thanh hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

Một bên khác, Ngụy Băng Khanh đang ngồi trong đại sảnh lo lắng chờ đợi.

Trên đường đến trụ sở cảnh sát ở sân bay, nàng đã muốn gọi điện thoại cho Trương Hoành Mậu, nhưng lại bị Lý Phong nói rằng "Ta có biện pháp giải quyết" .

Giờ phút này Lý Phong đã bị mang vào phòng thẩm vấn, tình huống không biết thế nào, trái tim của tổng giám đốc băng sơn đã bị kéo lên đến cổ họng.

"Hừ, ta khuyên ngươi đừng chờ đợi nữa, hắn khẳng định sẽ bị khởi tố hình sự."

Đúng lúc này, một âm thanh trào phúng từ đằng xa vang lên.

"Miêu Thanh Thanh?"

Thấy rõ người nói chuyện là ai, sắc mặt Ngụy Băng Khanh nhất thời biến thành quái dị.

Tổng giám đốc băng sơn mặc dù không có thói quen thần tượng một ngôi sao nào đó, nhưng danh tiếng của Miêu Thanh Thanh tại

Hoa Hạ đúng là rất cao.

Cho dù không chủ động chú ý, thế nhưng các loại tin tức từ đủ nguồn ùn ùn kéo tới, muốn người ta không chú ý cũng không được.

"Hừ, ngươi quả nhiên là fan của ta."

Miêu Thanh Thanh lộ thần sắc ngạo nghễ đi đến trước mặt Ngụy Băng Khanh, đưa tay ra nói: "Lấy ra điện thoại của ngươi."

Ngụy Băng Khanh: ". . ."

Chỉ bởi vì nhận ra ngươi, ta liền là fan của ngươi?

Đây là loại lý luận gì?

Hít sâu một hơi, Ngụy Băng Khanh bình phục lại tâm tình trong lòng: "Vì sao ta phải đưa di động cho ngươi?"

"Ngươi chụp hình ta, ta muốn xóa hết những tấm hình đó, nhanh lên một chút, ta không có thời gian."

Miêu Thanh Thanh không kiên nhẫn nói.

Nàng không thích Ngụy Băng Khanh, lần đầu tiên nhìn thấy Ngụy Băng Khanh đã không thích.

Tuy rằng nàng không muốn thừa nhận, nhưng Ngụy Băng Khanh xác thực xinh đẹp hơn nàng, lại rất có khí chất riêng, đây cũng là nguyên nhân nàng chán ghét Ngụy Băng Khanh.

Cho nên khi nhìn thấy Ngụy Băng Khanh cầm điện thoại di động, Miêu Thanh Thanh vô ý thức muốn tìm nàng gây phiền phức.

Ngụy Băng Khanh: "? ? ?"

Nàng đã từng gặp người tự luyến, nhưng chưa từng thấy ai tự luyến tới cấp bậc như Miêu Thanh Thanh.

(tự luyến:yêu bản thân)

Ở sân bay Miêu Thanh Thanh ngụy trang chính mình kín như

ninja lead, ai sẽ nhàn rỗi không có việc gì đi chụp hình nàng a!

Bệnh thần kinh!

"Ai, ngươi nhanh một chút a, đợi chút nữa ta còn phải đi gặp bằng hữu đấy."

Miêu Thanh Thanh càng không nhịn được.

"Đừng nói là ta không nhận ra ngươi, cho dù nhận ra ngươi, ta cũng không có hứng thú chụp ảnh ngươi, ta bận rộn rất nhiều chuyện."

Ngụy Băng Khanh cười lạnh, quay người đi đến ghế dài ngồi xuống, không thèm tiếp tục để ý Miêu Thanh Thanh.

Cảnh sát đưa Miêu Thanh Thanh ra ngoài cũng xấu hổ thay cho nàng, cô nàng này cũng quá mức đề cao bản thân rồi đó?

Chẳng lẽ chuyện này căn bản là Miêu Thanh Thanh nhàn rỗi không có gì làm đi gây sự?

Khôi hài!

"Ngươi làm sao lại nói chuyện với ta như vậy? Ta là Miêu Thanh Thanh! Ngươi trở lại cho ta!"

Miêu Thanh Thanh càng khó chịu, fan vậy mà đối xử với thần tượng của mình như thế?

Fan, thì phải vô điều kiện tuân theo yêu cầu của thần tượng mới đúng!

"Ngươi, đúng vậy, chính là ngươi, ngươi mau giúp ta tra xét điện thoại di động của nàng, xóa hết ảnh chụp của ta đi."

Thấy mình không có cách nào làm gì Ngụy Băng Khanh, Miêu Thanh Thanh liền quay đầu ra lệnh với cảnh sát bên cạnh.

". . ."

Tên cảnh sát kia hiện tại thật sự rất muốn nói một câu "Thật xin

lỗi, quấy rầy rồi", bà cô này hắn thật sự là hầu hạ không nổi!

Nếu không phải nghề nghiệp yêu cầu phải bảo vệ thông tin riêng tư người trong cuộc, hắn cũng muốn quay video lại cái thái độ ưỡn ẹo này của Miêu Thanh Thanh rồi up lên internet cho cả xã hội biết!

"Rất xin lỗi, vị nữ sĩ này không phải người hiềm nghi phạm tội, ta không có quyền xem xét điện thoại di động của nàng."

Nói xong hắn quay đầu bước đi.

"Ngươi. . . Ngươi như vậy là thái độ gì, ta muốn khiếu nại ngươi!"

Liên tiếp vấp phải trắc trở, làm cho Miêu Thanh Thanh luôn được mọi người vây quanh nịnh hót bị đả kích rất nặng.

Chỉ là người cảnh sát kia đến đầu cũng không thèm ngoái lại.

Khiếu nại? Hắn căn bản không làm gì sai, sợ khiếu nại cái cọng lông a!

"Được được được. . . Hay lắm, các ngươi dám đối xử với ta như vậy, chờ đây, ta sẽ tìm luật sư tới, nhất định phải xử nặng tên nam nhân thối đánh bảo tiêu của ta! Hãy đợi đấy!"

Hừ lạnh một câu, Miêu Thanh Thanh đeo lên kính đen, khẩu trang, bước nhanh ra khỏi sở cảnh sát.

Sau khi ra ngoài, Miêu Thanh Thanh bấm số điện thoại của Hứa Mạn: "Uy, Mạn Mạn, ân, ta đến Minh Châu rồi. . . Ngươi nhất định phải giúp ta hẹn được Lý Phong a, ta rất muốn một bình Đồng nhan thủy. . . Ân, tốt, cám ơn ngươi a Mạn Mạn, yêu ngươi, a a ~ "

Sau khi cúp điện thoại, Miêu Thanh Thanh lại lập tức thay đổi sắc mặt 180 độ.

"Hứa Mạn vì sao luôn có vận khí tốt như vậy, diễn phim ca hát đều tốt, nhân duyên cũng tốt hơn ta, còn có thể may mắn có được Đồng nhan thủy!"

"Bất kể như thế nào, sau khi gặp Lý Phong ta phải nghĩ cách lấy được một bình Đồng nhan thủy, dù phải hi sinh thân thể một lần!"

Quyết định xong, Miêu Thanh Thanh bước nhanh ra ngoài, ngồi lên xe hơi đã sớm được người đại diện A Vân chuẩn bị tốt, chạy vào thành phố.

Sở cảnh sát ở sân bay, trong gian phòng thẩm vấn nào đó.

"Xin lỗi, Lý Phong cảnh quan, để ngài đợi lâu rồi."

"Thân phận ngài không có vấn đề, ta hiện tại lập tức mở còng tay cho ngài."

Một người cảnh sát trung niên cầm lấy thẻ chứng nhận thân phận cục quốc an của Lý Phong, lộ vẻ mặt tràn đầy áy náy nói.

Khi nhìn thấy cái thẻ chứng nhận này, phản ứng đầu tiên của hắn chính là "Thẻ chứng nhận là giả", thế mà báo lên phía trên tra hỏi, hắn lại được câu trả lời khẳng định , còn bảo hắn lập tức thả người!

Trừ chấn kinh ra, hắn thật sự không biết phải hình dung tâm tình của mình như thế nào.

"Khách khí rồi, các ngươi cũng chỉ là làm việc theo luật pháp."

Còng tay mở ra, Lý Phong cầm lại giấy chứng nhận, cười nói.

Sau một phen hàn huyên, Lý Phong cùng với cảnh sát trung niên đi ra khỏi phòng, tới đại sảnh làm việc.

Nhìn thấy Lý Phong đi tới, lập tức Ngụy Băng Khanh lộ ra vẻ vui mừng tột độ, tâm sự rốt cục buông xuống: "Không có việc gì chứ?"

"Đương nhiên, ta đã nói ta có biện pháp giải quyết mà."

Lý Phong cười đắc ý, cáo biệt với cảnh sát trung niên, sau đó cùng tổng giám đốc băng sơn rời khỏi sở cảnh sát.

Trên đường đi, Ngụy Băng Khanh giảng thuật những sự tình vừa mới phát sinh.

Nghe xong, Lý Phong nhịn không được cười lạnh: "Thân là nhân vật công chúng còn dám kiêu ngạo như vậy, sớm muộn cũng có một ngày nàng sẽ bị thất sủng!"

Vừa mới nói xong, tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

"Hứa Mạn?"

Mắt nhìn biểu hiện trên điện thoại, Lý Phong vội vàng bấm nghe, rất nhanh sắc mặt hắn biến thành quái dị.

Hứa Mạn thế mà muốn mời hắn đi ăn cơm, còn muốn giới thiệu một bằng hữu cho hắn nhận biết?

Có gì đó quái lạ!

Chương 209. Hắn cũng là Lý Phong

Chương 172: Hắn cũng là Lý Phong

"Mạn Mạn, dáng dấp của Lý tiên sinh ra sao a?"

"Hắn năm nay bao nhiêu tuổi, có bạn gái chưa?"

"Hắn có cái yêu cầu đặc thù hay yêu thích gì không, tỉ như hút thuốc, uống rượu hoặc là đánh bạc?"

"Hắn. . ."

Tại một căn phòng VIP trong nhà hàng tây cao cấp ở Minh Châu, Miêu Thanh Thanh mặc lễ hội dạ phục màu trắng không ngừng hỏi tin tức liên quan tới Lý Phong.

Thân lễ phục dạ hội này được thiết kế vô cùng xảo diệu, chất vải lace, làm nửa người trên gần như trong suốt, chỉ ở hai bộ vị mấu chốt mới thêu hai đóa hoa mẫu đơn.

Như ẩn như hiện, rất dụ hoặc.

Phần lưng càng là gần như trống không, lộ ra một mảng lớn trắng như tuyết.

Thiết kế của váy làm lộ ra gần hết đùi của Miêu Thanh Thanh, da thịt nõn nà mềm mại dưới ánh sáng chiếu rọi của ngọn đèn có chút chói mắt.

Dưới chân đeo đôi giày cao gót màu trắng, móng chân nhỏ nhắn bôi sơn màu đỏ chót, hấp dẫn vô cùng.

Hứa Mạn ở bên cạnh thì không như vậy, nàng mặc một bộ đồ trang nhã màu xanh nhạt, phác hoạ ra dáng người ngực tấn công mông phòng thủ của nàng một cách hoàn mỹ.

Không nói cái khác, chỉ bằng vào phần ngực phình lên kia, đã có thể làm tất cả nam nhân phải mê luyến.

Mái tóc dài màu đen cuốn lên đỉnh đầu, hiển lộ ra ngũ quan tinh xảo.

Cao quý, trang nhã, đoan trang. . . Hứa Mạn đã thuyết minh trọn vẹn hàm nghĩa của ba từ này.

Hai nữ nhân ngồi cùng một chỗ, một bên phong vận mười phần, một bên cao quý trang nhã, chiếu rọi cho cả phòng sáng rực cả lên.

Đáng tiếc cả căn phòng lớn như vậy chỉ có hai người bọn họ, không có người thứ ba được thưởng thức.

"Thanh Thanh, ngươi một lần hỏi nhiều câu như vậy ta không biết nên trả lời thế nào a."

Hứa Mạn cười khổ không thôi.

Nàng cùng Miêu Thanh Thanh là hảo hữu được cả làng giải trí công nhận, cảm tình tự nhiên rất không tệ.

Nếu không thì với tính cách không màng danh lợi của mình nàng sẽ không giúp Miêu Thanh Thanh gặp Lý Phong.

"Vậy ngươi nói xem dáng dấp của hắn đẹp trai hay không a, trên internet cũng không có ảnh chụp của hắn, ta đang hiếu kỳ chết đi được."

Giờ phút này Miêu Thanh Thanh đâu còn tư thái cao ngạo khi ở trụ sở cảnh sát sân bay, hoàn toàn là bộ dáng thiếu nữ ngây thơ.

"Ừm. . . Nói như thế nào đây."

Trên mặt Hứa Mạn hiện ra vẻ hoài niệm, sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Đẹp trai thì khẳng định là đẹp trai, nhưng hắn không chỉ là đẹp trai, còn rất có hương vị đàn ông."

Nói đến đây, trong mắt Hứa Mạn liền lộ ra thần thái kì lạ.

Từ lần Lý Phong cứu nàng khỏi tay Tần Trọng đã trôi qua hơn

một tháng, nhưng nàng vẫn như cũ thường xuyên nhớ tới bóng lưng mạnh mẽ không khác nào thần ma kia của Lý Phong.

Miêu Thanh Thanh thầm giật mình, nàng cùng Hứa Mạn nhận biết lâu như vậy, chưa từng nhìn thấy Hứa Mạn lộ ra loại vẻ mặt như vậy a?

Chẳng lẽ. . . Hứa Mạn cùng Lý Phong thật ra có quan hệ đặc thù gì?

"Khó trách Hứa Mạn có thể dùng Đồng nhan thủy, hóa ra là dùng thân thể để trao đổi!"

"Hừ, thế nhân đều nói Hứa Mạn đoan trang, thuần khiết, không nghĩ tới ở trong bí mật cũng có một mặt xấu xí như vậy!"

Miêu Thanh Thanh tự cho là đoán được chân tướng sự tình, không khỏi sinh lòng coi thường Hứa Mạn.

"Ta đoán Lý tiên sinh rất đẹp trai."

Miêu Thanh Thanh phụ họa một câu, tiếp theo đứng dậy nói: "Ta đi rửa tay trước."

Vừa mới nói xong, nàng mặc thêm áo khoác, đeo lên kính đen, khẩu trang đẩy cửa đi ra ngoài.

"Đến cả Hứa Mạn cũng đã dùng thân thể đổi lấy chỗ tốt, ta tự nhiên cũng không thể lạc hậu."

"Hi vọng mặc bộ đồ này có thể thu về hiệu quả tốt. . ."

Thầm nghĩ như vậy, Miêu Thanh Thanh đi tới phòng rửa tay ngoài hành lang.

Đột nhiên, một thân ảnh từ trong thang máy đi ra, đi tới chỗ nàng.

"Ừm, đây là. . . Tên nam nhân thối tha kia? !"

Miêu Thanh Thanh liếc mắt một cái liền nhận ra Lý Phong, nội tâm không khỏi kinh hãi!

Hắn không phải là bị bắt vào trụ sở cảnh sát rồi sao, làm sao lại xuất hiện ở đây được?

Chẳng lẽ. . . Hắn trốn ra khỏi trụ sở công an, cố ý tìm nàng báo thù?

Nghĩ đến đây, Miêu Thanh Thanh liền thấy hai chân như nhũn ra, toàn thân liên tục đổ mồ hôi lạnh!

Cùng lúc đó, Lý Phong cũng nhìn thấy Miêu Thanh Thanh.

Tuy rằng nàng đã mặc áo khoác cùng đeo kính đen, nhưng khẩu trang cùng kính đen vẫn là cái ở sân bay!

Dùng Thấu thị nhãn xem xét một chút, quả nhiên là Miêu Thanh Thanh!

Chờ chút. . . Nàng vậy mà không mặc nội y, chỉ mặc áo ngực loại dán?

(áo ngực loại dán:các bác google đi @@, chuyên dùng cho đồ dạ hội để tăng tính thẩm mỹ)

Ngô, phía dưới thì có mặc, bất quá là loại nửa trong suốt rất dụ hoặc. . .

Nhìn đến đây, Lý Phong kết thúc dùng Thấu thị nhãn.

Tiếp tục nhìn thì không tiện lắm a. . .

"Nha, chúng ta bây giờ có tính là oan gia ngõ hẹp không?"

Lý Phong ngăn lại đường đi của Miêu Thanh Thanh, nhếch miệng lên cười lạnh.

Nghe xong Ngụy Băng Khanh giảng thuật, nội tâm Lý Phong khó tránh khỏi tức giận.

Một ngôi sao mà thôi, có cần phải cao cao tại thượng như thế không?

Có người xem ủng hộ thì ngươi mới thành ngôi sao được, sự nổi

tiếng của ngôi sao còn không phải đều là do người xem cho?

Nói trắng ra thì, người xem chính là phụ mẫu của ngôi sao, mặt đối với phụ mẫu nuôi mình cho mình cơm ăn áo mặc, Miêu Thanh Thanh cho dù không tràn ngập kính ý, thì cũng nên đối đãi bình đẳng a?

Thế nhưng nàng thì ngược lại, cao cao tại thượng, vênh mặt hất hàm sai khiến người khác!

Con mẹ nó cứ như ai cũng thiếu nợ nàng 100 triệu vậy!

"Ngươi. . . Ngươi là ai, ta. . . Ta không biết ngươi."

Miêu Thanh Thanh cố gắng giả giọng khàn khàn nói, đồng thời không ngừng lui về sau.

"Cái gì, mới giữa trưa chúng ta gặp mặt ở sân bay, ta còn đả thương hai bảo tiêu của ngươi cơ mà."

"A đúng rồi, ngươi còn nói muốn gọi luật sư tham gia, nhất định muốn làm ta gặp trừng phạt nặng nề, làm sao, tự nhiên mắc bệnh đãng trí a?"

Lý Phong chậm rãi tới gần, đùa cợt nói.

Lúc này Miêu Thanh Thanh mới phát hiện Lý Phong đã đổi một bộ đồ khác, ăn mặc rất chỉnh tề, sắc mặt cũng rất lạnh nhạt.

Bộ dáng này không giống như là trốn ra khỏi trụ sở cảnh sát, mà càng giống như là đi hẹn hò.

Lại thêm ngữ khí của Lý Phong đầy vẻ đùa cợt, không có loại khí thế hung hãn của tội phạm.

Miêu Thanh Thanh nhất thời hơi bình tĩnh lại, nhịn không được nói : "Ngươi đã biết ta là ai, vậy mà còn dám nói chuyện với ta như vậy?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái: "Không nói như thế thì ta phải nói chuyện với ngươi như thế nào?"

"Hừ!"

Thấy Lý Phong không có ý tứ muốn động thủ, Miêu Thanh Thanh hoàn toàn yên tâm: "Ta là ngôi sao hạng nhất, nhận biết rất nhiều quan to cùng người cầm đầu doanh nghiệp giàu có, ngươi tốt nhất là tôn kính ta một chút, nếu không thì. . ."

"Như thế nào?"

Lý Phong cười lạnh, đây là uy hiếp hắn sao? Có chút ý tứ!

"Không thì ta sẽ làm ngươi phải hối hận!"

Miêu Thanh Thanh đã có thể xác định, Lý Phong không dám ở nơi này động thủ với nàng, trong lúc nhất thời triệt để trầm tĩnh lại, lần nữa khôi phục vẻ cao cao tại thượng.

"Ta ngược lại đúng là rất tò mò, ngươi muốn làm sao để ta phải hối hận."

Một tay Lý Phong để lên bên tai, bày ra tư thế nghiêng tai lắng nghe.

"Ngươi đã là người Minh Châu người, vậy hẳn phải biết Phùng Tuấn, Vệ Dương là ai đúng không?"

Miêu Thanh Thanh cười lạnh hỏi.

"Ngô, có nghe thấy."

Lý Phong gật gật đầu.

"Hừ, biết bọn họ là ai thì tốt rồi, ta quen biết bọn hắn, chỉ cần một cuộc điện thoại là bọn hắn sẽ giúp ta giải quyết một chút phiền toái, tỉ như là. . . Ngươi!"

Miêu Thanh Thanh đắc ý nói.

Phùng Tuấn, Vệ Dương đều là khách quý của nàng, hai đại thiếu gia đỉnh cấp Minh Châu đồng loạt ra tay, ở Minh Châu này có ai chống cự được?

Chỉ là lời nói kế tiếp của Lý Phong lại làm cho nụ cười đắc ý trên mặt nàng trong nháy mắt cứng lại.

"Thật đáng tiếc vì phải nói cho ngươi biết, hai người bọn họ thật đúng là không có năng lực giải quyết ta, không tin ngươi có thể gọi điện thoại thử một lần."

Lý Phong thu hồi ý cười, bá khí nói.

"Cuồng vọng!"

Sau khi ngây ngẩn trong chốc lát, Miêu Thanh Thanh liền mắng chửi thành tiếng.

Tiếp theo nàng muốn lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Phùng Tuấn, Vệ Dương.

Đúng lúc này, Hứa Mạn đẩy cửa đi tới.

"Thanh Thanh, ngươi đứng ở chỗ này làm gì vậy? . . . A, Lý tiên sinh, ngươi tới rồi!"

Hứa Mạn nhìn thấy người đứng đối diện là Lý Phong, không khỏi kinh hỉ hô lên.

Thân thể Miêu Thanh Thanh trì trệ, quay đầu hỏi: "Hứa Mạn, ngươi biết hắn?" .

"Đúng a, hắn chính là Lý Phong Lý tiên sinh mà ngươi đang muốn gặp a." Không hiểu tình hình nhưng Hứa Mạn vẫn gật đầu nói.

Miêu Thanh Thanh: "? ? ?"

Chương 210. Tránh chi như ôn dịch

Chương 173: Tránh chi như ôn dịch

Miêu Thanh Thanh phát mộng.

Miêu Thanh Thanh thật sự là đã phát mộng đến rối tinh rối mù!

Không phải chứ. . . Nam nhân bị nàng uy hiếp nửa ngày lại chính là Lý Phong?

Nói đùa sao!

Nàng còn đang muốn Lý Phong đưa nàng một bình Đồng nhan thủy a!

"Hứa tiểu thư, nàng ta không phải là người ngươi muốn giới thiệu cho ta biết đấy chứ?"

Sắc mặt Lý Phong cũng biến thành cổ quái.

Hứa Mạn làm người không tệ a, sao lại trở thành bằng hữu với Miêu Thanh Thanh?

"Đúng, làm sao?"

Hứa Mạn không hiểu ra sao.

"Không sao cả, đều là hiểu lầm."

Miêu Thanh Thanh cấp tốc khôi phục trấn định, hắn đã là Lý Phong, vậy nàng thay đổi thái độ không phải là được rồi?

Nàng chính là Miêu Thanh Thanh, nữ nhân mà mọi nam nhân phải tranh nhau vỡ đầu để lấy lòng.

Chỉ cần nàng dùng chút thủ đoạn, khiến Lý Phong gục ngã dưới

váy, hắn còn có thể lạnh nhạt với nàng sao?

"Xin lỗi a Lý tiên sinh, ta trước đó không biết ngươi chính là lão bản Osvili, nếu như có chỗ nào bất kính thì xin hãy tha thứ."

Miêu Thanh Thanh cười ngọt ngào, miệng nói xin lỗi, trên mặt lại không có bất kỳ vẻ áy náy gì.

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, ra vẻ nghiền ngẫm nói: "Bởi vì ta là Lý Phong, cho nên ngươi mới nói xin lỗi? Nếu như ta không phải Lý Phong, ngươi có phải sẽ cảm thấy bản thân không làm sai điều gì?"

Miêu Thanh Thanh có chút mờ mịt.

Vấn đề này còn phải hỏi sao, thân phận địa vị của một người đương nhiên sẽ quyết định hắn được đãi ngộ thế nào trong xã hội.

Ít nhất cho tới bây giờ nàng đều là nhìn đối phương có thân phận gì mới thể hiện thái độ tương xứng, mà cũng không thấy xuất hiện sai lầm nào.

Lông mày Hứa Mạn nhíu lại, đoán được giữa hai người này khẳng định là từng phát sinh chuyện không vui, nhất thời có chút bất đắc dĩ.

"Nhiều người phức tạp, chúng ta vào phòng trước rồi thảo luận đi."

Hứa Mạn thở dài một tiếng, quay người tiến vào phòng.

"Lý tiên sinh, chúng ta cũng vào đi."

Thấy Lý Phong đứng tại chỗ bất động, Miêu Thanh Thanh vội vàng đi lên phía trước, chủ động kéo cánh tay Lý Phong.

Không chỉ như thế, Miêu Thanh Thanh còn hữu ý vô tình dán phần ngực lên cánh tay Lý Phong.

Lý Phong lập tức cảm thấy xúc cảm mềm mại ấm áp đánh tới.

"Đây là muốn dùng mỹ nhân kế với tiểu gia?"

Sắc mặt Lý Phong nhất thời biến thành quái dị.

Thái độ trước sau chuyển biến to lớn như thế, nếu nói Miêu Thanh Thanh không có mưu đồ gì, Lý Phong tuyệt đối sẽ không tin.

Thế nhưng Miêu Thanh Thanh là ngôi sao hạng nhất, danh tiếng, tiền tài cũng không thiếu, nàng sẽ lấy được chỗ tốt gì từ mình?

Chỉ có Đồng nhan thủy!

Nếu như Miêu Thanh Thanh thật sự là đánh chủ ý lên Đồng nhan thủy, vậy nàng chỉ sợ phải thất vọng rồi. . .

Xem thấu ý đồ của Miêu Thanh Thanh, Lý Phong trực tiếp rút cánh tay về: "Nam nữ thụ thụ bất thân, xin Miêu tiểu thư tự trọng."

Nói xong trực tiếp đi vào phòng.

Miêu Thanh Thanh trong nháy mắt cứng người tại chỗ!

Hắn vậy mà chủ động rút cánh tay về?

Ta chính là Miêu Thanh Thanh, nữ nhân được vô số nam nhân tranh nhau theo đuổi!

Lý Phong lại tránh nàng như tránh ôn dịch? Có lầm hay không!

"A đúng rồi, ta hiện tại ăn mặc cực kỳ kín đáo, lực quyến rũ giảm đi rất nhiều, chỉ cần ta lộ ra bộ dáng thật sự, hắn khẳng định sẽ giống như những nam nhân khác nịnh nọt truy cầu ta!"

Miêu Thanh Thanh tự cho là đoán được nguyên nhân bên trong, khóe miệng một lần nữa giương lên, đẩy cửa đi vào phòng.

"Ai, thân là nhân vật công chúng, đi ra ngoài đúng là phiền phức."

Miêu Thanh Thanh thở dài một tiếng, tiện tay bỏ xuống khẩu trang, kính đen, sau đó cởi áo khoác xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp cùng dáng người dụ hoặc.

So với trước đó, sức quyến rũ của Miêu Thanh Thanh rõ ràng đã tăng lên một cấp độ!

Có điều làm Miêu Thanh Thanh thất vọng là, ánh mắt Lý Phong vẫn thư thái như cũ, không có chút dấu hiệu nào bị nàng mê hoặc.

"Thanh Thanh, ta giới thiệu một chút, hắn chính là Lý Phong mà ngươi luôn muốn gặp mặt."

"Lý Phong, nàng là Miêu Thanh Thanh, hảo tỷ muội của ta."

Hứa Mạn vì tiêu trừ hiểu lầm của hai người, vội vàng lên tiếng giới thiệu.

"Hứa tiểu thư, ngươi không cần giới thiệu, ta biết nàng, ngôi sao lớn đó nha."

Lý Phong cười cợt một tiếng, nói.

"Lý tiên sinh nói giỡn, ở trước mặt ngươi ta nào dám coi mình là ngôi sao lớn a."

"Hiện tại trên internet tất cả thông tin đều là thảo luận liên quan tới Lý tiên sinh, độ hot của ngươi còn bỏ xa chúng ta mấy dãy phố ấy chứ."

Miêu Thanh Thanh hạ thấp tư thái, muốn đi đến bên cạnh Lý Phong ngồi xuống.

Lý Phong đặt tay ở trên ghế bên cạnh, cười cợt: "Xin lỗi, ta không quen để người khác ngồi ở bên cạnh."

Sắc mặt Miêu Thanh Thanh mặt nhất thời cứng lại!

Nam nhân khác muốn nàng ngồi bên cạnh còn không có cơ hội, Lý Phong vậy mà cự tuyệt nàng?

"Đúng rồi, ta vẫn luôn chờ ngươi gọi điện thoại cho Vệ Dương, Phùng Tuấn đấy, bao giờ ngươi mới gọi vậy?"

Lý Phong giống như cười mà không phải cười hỏi.

Lông mày Hứa Mạn nhíu lại, Miêu Thanh Thanh muốn gọi điện thoại cho hai thiếu gia kia làm gì, tình huống thế nào?

"Lý tổng, người ta cũng đã nói đây là hiểu lầm mà, cũng đã xin lỗi ngươi rồi, ngươi đừng nói vấn đề này nữa được không?"

Miêu Thanh Thanh cũng sắp nổi bão, nàng là ngôi sao lớn nổi tiếng khắp Hoa Hạ, đã xuống nước xin lỗi rồi, vậy mà tại sao Lý Phong sống chết không chịu buông tha?

Bụng dạ cũng quá mức hẹp hòi rồi!

"Lý tiên sinh, chuyện này khẳng định có hiểu lầm gì, ngươi. . ."

Ở trong ấn tượng của Hứa Mạn, Miêu Thanh Thanh nhiều lắm là có chút tính tình của đại tiểu thư, còn lại rất không tệ.

"Hứa tiểu thư, trước tiên ta cám ơn ngươi đã giúp ta tuyên truyền cho Osvili cùng Đồng nhan thủy, bất quá chuyện tình giữa ta cùng Miêu Thanh Thanh vô cùng phức tạp, ngươi không nên nhúng tay vào thì tốt hơn."

Lý Phong trực tiếp ngăn cản Hứa Mạn cầu tình cho Miêu Thanh Thanh.

"Cái này. . ."

Hứa Mạn do dự nửa ngày, quyết định trước tiên xem tình huống rồi nói sau.

Thấy thái độ của Lý Phong cũng không quá nhiệt tình với Hứa Mạn, tâm tình của Miêu Thanh Thanh nhất thời đỡ hơn một ít.

"Lý tiên sinh, chuyện khi trước là ta quá manh động, nhưng ta cũng chỉ là muốn bảo vệ quyền riêng tư của mình a."

"Vị nữ sĩ kia chụp ảnh ta, ta nói bảo tiêu tiến lên yêu cầu nàng xóa bỏ ảnh chụp cũng không có gì sai, đúng không?"

"Có khả năng thái độ của A Cường hơi cứng rắn một chút, nhưng hắn cũng không có ý tứ muốn gây thương tổn cho ngươi cùng vị nữ sĩ kia."

Miêu Thanh Thanh hạ thấp tư thái, kiên nhẫn giải thích.

Hứa Mạn nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, thân là nhân vật công chúng, có khi nàng cũng rất chán ghét người khác chụp trộm chính mình.

Nếu như sự tình đúng như lời nói của Miêu Thanh Thanh, vậy chuyện này thật sự là hiểu lầm.

"Ngươi thực sự cho rằng nàng chụp ảnh ngươi?" Lý Phong nhướng mày.

"Chẳng lẽ không đúng sao, nàng cầm điện thoại di động chĩa về phía ta, không phải chụp ảnh thì còn có thể là cái gì."

Miêu Thanh Thanh ra vẻ đương nhiên nói.

"Ngươi biết nữ nhân kia là ai không?"

Lý Phong thiếu chút nữa cười ha hả, đùa cợt hỏi.

"Ta không biết nàng, bất quá ta biết nàng là fan của ta, lại còn là loại tương đối cuồng nhiệt, ai!"

Miêu Thanh Thanh thở dài, xem ra có chút bất đắc dĩ.

Hứa Mạn đồng ý gật gật đầu, có khi một số fan cuồng xác thực sẽ làm ra một số sự tình làm cho các nàng cảm thấy không thoải mái.

"Nàng không thể nào là fan của ngươi."

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, vẻ đùa cợt càng sâu.

"Vì sao không có khả năng, ta là ngôi sao hạng nhất đấy."

Miêu Thanh Thanh có chút bất mãn, hắn đang xem nhẹ sức ảnh hưởng của nàng tại Hoa Hạ a!

Lý Phong cười lạnh: "Ngươi cảm thấy tổng giám đốc của một tập đoàn 100 tỷ, một nữ cường nhân gia sản mấy chục tỷ lại có thể là fan của ngươi sao?"

"Cái này. . . Cũng không phải là không có khả năng, sức ảnh hưởng của ta vốn rất lớn, bất quá cái này có quan hệ gì với nữ nhân kia?"

Miêu Thanh Thanh rất cứng miệng.

Người có gia sản mấy chục tỉ không phải không có khả năng thần tượng ai, chỉ là bọn hắn rất ít khi coi nghệ sĩ thành thần tượng, trừ phi là loại nhân vật đứng đầu dẫn dắt trào lưu cả một thời đại.

Miêu Thanh Thanh tự nhiên không đạt được loại trình độ này, nhưng nàng cũng không muốn tự coi nhẹ mình a, nói không chừng cũng có phú hào gia sản mấy chục tỷ là fan của nàng thì sao?

"Bởi vì nàng là Ngụy Băng Khanh, tổng giám đốc tập đoàn Vị Lai."

Lý Phong trả lời một câu ngắn gọn.

Miêu Thanh Thanh như bị sét đánh!

Chương 211. Xin lỗi hữu dụng lời nói, còn muốn quyền đầu làm gì?

Chương 174: Xin lỗi hữu dụng lời nói, còn muốn quyền đầu làm gì?

Miêu Thanh Thanh hiện tại cảm giác giống như bị người ta liên tục tát vào mặt, hai má nóng bừng lên.

Tuy rằng không đau, lại làm cho nàng xấu hổ vô cùng!

Nữ nhân bị nàng coi là fan kia, thế mà là tổng giám đốc tập đoàn Vị Lai?

Nói một câu không dễ nghe, ở trong mắt một số phú hào, nữ ngôi sao như các nàng chỉ như mấy con diễn viên phim JAV, đồ chơi, công cụ kiếm tiền!

Nàng tuy là ngôi sao hạng nhất, nhưng về mặt địa vị cũng vô pháp so sánh với một tổng giám đốc tập đoàn 100 tỷ!

Nếu như Ngụy Băng Khanh là một nam nhân, mà nàng lại may mắn gả cho Ngụy Băng Khanh, truyền thông lập tức sẽ viết một bài báo tiêu đề là "Miêu Thanh Thanh gả vào nhà hào môn" !

Vừa nghĩ tới buổi chiều ở trong trụ sở công an nàng tỏ vẻ cao cao tại thượng trước mặt Ngụy Băng Khanh, Miêu Thanh Thanh liền hận không thể tìm một cái khe nứt để chui vào!

Mà lúc này Hứa Mạn cũng phát giác được điểm không thích hợp, sự tình hình như không phải như nàng tưởng tượng mà là có ẩn tình khác?

Lý Phong nhìn ra nghi hoặc của Hứa Mạn, không khỏi đùa cợt nói: "Ngụy tổng công việc bề bộn, sau khi xuống máy bay lấy điện

thoại di động ra xem có tin tức trọng yếu được nhắn tới từ công ty không, lại bị người nào đó coi là fan cuồng chụp trộm ảnh mình."

"Không chỉ như thế, bảo tiêu của nàng ta còn muốn trực tiếp cướp lấy điện thoại của Ngụy tổng, nếu không phải ta cũng ở đó, chỉ sợ Ngụy tổng đã bị kẻ đó đả thương."

"Chỉ bởi vì điện thoại đúng lúc chĩa về phía ngươi, ngươi liền cho rằng người khác đang chụp trộm ngươi? Ta chưa từng thấy nữ nhân nào tự luyến như thế."

Lý Phong lắc đầu, lộ vẻ mặt đùa cợt.

Nhất thời, sắc mặt Miêu Thanh Thanh tựa như mở phường nhuộm, lúc trắng lúc đỏ.

Sau khi biết rõ chân tướng Hứa Mạn lộ vẻ mặt kinh nghi.

Miêu Thanh Thanh vậy mà làm ra loại chuyện này?

Nếu không phải người đang nói chuyện là Lý Phong, nàng thậm chí sẽ cho rằng có người cố ý nói xấu Miêu Thanh Thanh.

Trong lúc nhất thời, cái nhìn của Hứa Mạn đối với Miêu Thanh Thanh phát sinh một chút cải biến.

Không biết qua bao lâu, Miêu Thanh Thanh cưỡng ép nở nụ cười: "Thật xin lỗi, ta thật sự không biết nàng là Ngụy tổng, là ta hiểu lầm."

Nói xong nàng lộ vẻ đáng thương nhìn về phía Hứa Mạn.

Đã tới nước này, chỉ có Hứa Mạn đã từng phát sinh quan hệ với Lý Phong mới có thể giúp nàng nói chuyện.

"Lý tiên sinh, Thanh Thanh đã nhận thức được sai lầm của mình rồi, cũng đã nói xin lỗi, hay là ngươi tha thứ cho nàng đi."

Hứa Mạn mềm lòng, giúp Miêu Thanh Thanh cầu tình.

"Ta tiếp nhận câu xin lỗi kia, nhưng ta sẽ không tha thứ cho nàng."

Lý Phong lắc đầu, ngữ khí kiên định.

Dựa vào cái gì mà xin lỗi một câu đã muốn hắn tha thứ, nếu như xin lỗi hữu dụng thì còn cần nắm đấm làm gì?

Còn may là Miêu Thanh Thanh không tạo thành thương tổn thực chất gì với Ngụy Băng Khanh, nếu không hắn tuyệt sẽ không chỉ đơn giản là đả kích Miêu Thanh Thanh bằng miệng lưỡi.

Miêu Thanh Thanh đầu tiên là sững sờ, tiếp theo mặt lộ vẻ nổi giận.

Nàng đã nói xin lỗi mấy lần, Lý Phong vẫn không chịu buông tha, Lý Phong thật sự coi bản thân mình là một đại nhân vật sao? !

"Sự tình đã qua thì khỏi cần nhắc lại, hiện tại chúng ta nói tới chính sự."

"Ngươi nhờ Hứa Mạn hẹn ta tới đây là muốn Đồng nhan thủy đúng không?"

Lý Phong ngồi ngay ngắn trên ghế, bày ra bộ dáng nói chuyện chính sự.

Miêu Thanh Thanh vốn còn muốn nổi giận, nghe xong lời này lập tức tản đi nộ khí, cười nói: "Đúng a đúng a, hiện tại Đồng nhan thủy quá hot, ta căn bản không giành được."

"Ừm, vậy ngươi đàm luận điều kiện đi, nếu điều kiện đủ tốt, ta sẽ nể mặt Hứa tiểu thư bán cho ngươi một bình."

Lý Phong vốn định trực tiếp bảo Miêu Thanh Thanh từ bỏ cái suy nghĩ này đi, nhưng sau khi ngẫm lại, Hứa Mạn dù sao cũng đã giúp hắn tuyên truyền một phen ra trò, nếu như trực tiếp từ chối thì quá không nể mặt Hứa Mạn.

Trước tiên cứ nghe điều kiện của Miêu Thanh Thanh rồi nói sau.

Việc tư là việc tư, làm ăn là làm ăn, cần phải phân biệt rõ ràng.

Đương nhiên, nếu Miêu Thanh Thanh muốn mua thì khẳng định phải trả giá nhiều hơn người khác một chút.

"A? Bán cho ta? Không thể trực tiếp đưa sao? Ta là hảo tỷ muội của Mạn Mạn a."

Miêu Thanh Thanh lộ vẻ mặt đầy mờ mịt.

Trong kế hoạch nguyên bản của nàng, ngay khi nhìn thấy Lý Phong, sau đó nói ra ý đồ, Lý Phong sẽ trực tiếp đưa tặng nàng một bình Đồng nhan thủy.

Tuy rằng ở giữa xuất hiện chút hiểu lầm, nhưng nàng quả thật là hảo tỷ muội của Hứa Mạn a.

Đồng nhan thủy có thể trở nên hot như thế, công lao của Hứa Mạn không thể coi thường được, Lý Phong còn đòi tiền nàng thì quá mức không còn gì để nói.

Hứa Mạn: ". . ."

Lý Phong: "? ? ?"

Hắn không nghe lầm chứ, trực tiếp đưa?

Tiểu gia ăn no không có gì làm hay sao mà phải miễn phí đưa tặng người khác đồ vật có trị giá 1000 điểm tích lũy.

Ngươi là ai a, tại sao ta phải ưu tiên cho ngươi? !

"Ha ha." Lý Phong lắc đầu, đứng dậy nói: "Hứa tiểu thư, cám ơn ngươi hôm nay mời ta tới đây, ta còn có việc phải đi trước, hôm khác ta sẽ mời lại ngươi."

Nói xong hắn đứng dậy rời đi.

"Lý Phong, đây chính là thái độ đối đãi bằng hữu của ngươi?"

Miêu Thanh Thanh đứng dậy phát ra một tiếng rống to.

Lý Phong: "? ? ?"

Tiểu gia là bằng hữu của ngươi từ bao giờ?

Trong đầu nữ nhân này không phải chứa toàn bã đậu đấy chứ!

"Không, không phải bằng hữu, phải gọi là ân nhân!"

"Đồng nhan thủy có thể hot được như vậy, còn không phải là nhờ Hứa Mạn giúp ngươi tuyên truyền sao?"

"Hiện tại ngươi nổi danh rồi, đồng nhan thủy cũng không cần lo không bán được, ngươi liền trở mặt ra vẻ không quen biết?"

"Mạn Mạn, về sau khi ngươi giúp người khác nhất định phải nhìn ra bộ mặt thật sự mới được, miễn cho gặp phải gia hỏa tâm tư lang sói giống như Lý Phong!"

Miêu Thanh Thanh bạo phát ra toàn bộ biệt khuất, phiền muộn, bất mãn mà mình phải chịu đựng trong thời gian gần đây!

Nếu Lý Phong đã không cho nàng Đồng nhan thủy, vậy thì nàng liền làm Hứa Mạn rời khỏi Lý Phong.

Không cho nàng chỗ tốt, nàng cũng sẽ không để đối phương sống khá, đây chính là nguyên tắc xử sự của Miêu Thanh Thanh nàng!

Lý Phong cười: "Ngươi cũng nói Hứa Mạn là ân nhân của ta, vậy mà ta không cho ngươi Đồng nhan thủy lại là tâm tư lang sói?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Miêu Thanh Thanh hừ lạnh, tiếp theo kéo lấy cánh tay Hứa Mạn: "Mạn Mạn, nghe theo ta, về sau đoạn tuyệt tới lui với hắn, loại người này thật đáng sợ!"

Hứa Mạn nhìn chằm chằm Miêu Thanh Thanh một hồi: "Thanh Thanh, ngươi đang nghiêm túc sao?"

Nàng đột nhiên cảm thấy Miêu Thanh Thanh bây giờ có chút lạ lẫm.

"Đương nhiên, ta coi ngươi là hảo tỷ muội cho nên mới nói những lời này, nếu không ta cũng lười quản. "

Miêu Thanh Thanh hoàn toàn là biểu lộ "Ta làm vậy vì muốn tốt cho ngươi" .

"Thanh Thanh, ngươi có khả năng không biết, ta sở dĩ giúp Lý Phong tuyên truyền Đồng nhan thủy, thực ra là vì báo ân."

"Lý Phong từng cứu mạng ta một lần, không có Lý Phong thì có khả năng ta đã chết."

Hứa Mạn chậm rãi rút về cánh tay, ngữ khí lạnh lẽo dần.

"Cái gì? !" Sắc mặt Miêu Thanh Thanh kịch biến, tiếp theo gượng cười nói: "Mạn Mạn, ngươi đang nói đùa với ta đúng không?"

Cái gì mà từng cứu mạng nàng, cái gì mà không có Lý Phong thì nàng đã chết, bây giờ chẳng phải vẫn đang sống tốt đó sao?

Hứa Mạn nhất định là vì ẩn tàng quan hệ bẩn thỉu cùng với Lý Phong, cho nên mới cố ý tìm lý do khó tin như thế!

"Từ trước tới giờ ta chưa bao giờ đùa giỡn với ngươi." Hứa Mạn lắc đầu, tiếp theo lộ vẻ mặt không biểu tình nói: "Thanh Thanh, ta cảm thấy rất thất vọng về ngươi, về sau chúng ta không nên gặp mặt thì hơn."

Tại thời điểm Miêu Thanh Thanh nói ra mấy chữ "Tâm tư lang sói", nàng đã triệt để thất vọng với Miêu Thanh Thanh.

Không có người nào có thể ở trước mặt nàng làm nhục Lý Phong, cho dù là hảo tỷ muội cũng không thể!

Thân thể Miêu Thanh Thanh chấn động, cảm giác phẫn uất trong lòng càng lúc càng nặng.

Hứa Mạn vậy mà vì một người nam nhân mà đoạn tuyệt quan hệ với nàng? Đồ đê tiện này, kỹ nữ, không biết xấu hổ!

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Ngay tại thời điểm bầu không khí tiếp cận điểm đóng băng, đột nhiên một hồi tiếng gõ cửa truyền đến. .

Lý Phong mở cửa ra, sau đó phát hiện ở ngoài cửa có hai người nước ngoài đang đứng.

"Ngài nhất định chính là Lý Phong tiên sinh đúng không a? Ta là thư ký của tổng giám đốc Ethan Morrison tập đoàn Kessley, tên ta là Cathy Eva, rất hân hạnh được làm quen với ngài."

Chương 212. Thiên Hậu đáng yêu một mặt

Chương 175: Thiên Hậu đáng yêu một mặt

"Thật lớn!"

Đây là phản ứng đầu tiên của Lý Phong.

"Thư ký của tổng giám đốc công ty Kessley, nàng làm sao biết ta ở chỗ này?"

Đây là phản ứng thứ hai của Lý Phong.

Cathy Eva có tóc vàng mắt xanh, khuôn mặt tinh xảo.

Trên người mặc một cái áo sơ mi ngắn tay màu trắng, hai cái nút áo cao nhất không được cài, lộ ra một khe rãnh thâm thúy sâu không thấy đáy.

Sơ bộ phán đoán thì chí ít cũng phải là 38E, thậm chí còn lớn hơn cả Tống Uyển Quân, ở trong game thì chính là mục sư đỉnh cấp, năng lực chữa trị kinh người.

Phía dưới là một cái váy ngắn bó sát mông, bờ mông này đối với nam nhân Hoa Hạ thì có chút khoa trương, nhưng có vẻ vừa vặn với nam nhân Âu Mỹ.

Một đôi chân thon dài trắng nõn nà bị cặp vớ màu đen bao lấy, vừa nhìn một cái đã dễ dàng khiến người ta không thể di dời ánh mắt.

Trên chân đeo một đôi giày cao gót tận 15 cm, mười phần phong cách OL.

Ở bên cạnh nàng, một nam tử trẻ tuổi cao tận 2 mét đứng thẳng, tóc ngắn màu nâu, tròng mắt màu lam, khuôn mặt thô kệch.

Bên trong tây trang màu đen rộng rãi là một hình thể cường tráng, dường như ẩn chứa lực lượng bạo tạc kinh người.

"Xin lỗi, ta nghe không hiểu tiếng Anh."

Lý Phong đương nhiên nghe hiểu, thời kỳ trung học phổ thông hắn đã có thể dùng tiếng Anh giao tiếp bình thường với người ngoại quốc, chỉ là giả vờ nghe không hiểu mà thôi.

Nơi này là Hoa Hạ, muốn đàm phán thì phải dùng tiếng Hoa, không có lý do gì cả!

"Tiếng Hoa của ta không được tốt cho lắm."

Eva áy náy cười một tiếng, tiếp theo dùng tiếng Hoa hơi bập bẹ giới thiệu chính mình.

"Các ngươi làm sao lại biết ta ở chỗ này?"

Lý Phong chặn ở cửa, không có ý tứ muốn mời bọn họ tiến vào bên trong để ngồi nói chuyện.

"Miêu Thanh Thanh tiểu thư là người phát ngôn của Kessley chúng ta, chúng ta nghe nàng nói tối nay muốn cùng ngài ăn cơm, cho nên lập tức chạy tới."

Eva mỉm cười, chậm rãi nói.

Lý Phong nhíu mày, con mẹ nó, lại là nữ nhân Miêu Thanh Thanh, vậy mà dám tiết lộ hành tung của hắn ra ngoài, đồ đàn bà ngu ngốc!

Trước khi về Minh Châu, Tô Đồng đã gọi điện thoại cho hắn, nói rất nhiều công ty trong ngành đồ trang điểm đều phái ra đại biểu, muốn trao đổi với Lý Phong về sự tình mua sắm cách điều chế Đồng nhan thủy.

Đối với cái này Lý Phong tự nhiên là cự tuyệt toàn bộ.

Đừng nói hắn không có cách điều chế, cho dù có cũng sẽ không bán, sự tình mổ gà lấy trứng chỉ có kẻ ngu ngốc mới làm!

Bên trong gian phòng, sắc mặt Hứa Mạn cũng thay đổi.

Nàng là người đề xuất bữa cơm này, hành tung của Lý Phong bị người khác biết được, nàng không thể đùn đẩy trách nhiệm.

Miêu Thanh Thanh cũng rất kinh ngạc, tin tức Lý Phong tới nơi này ăn cơm đúng là nàng để lộ ra, nhưng nàng thật sự không nghĩ tới Eva sẽ tìm tới.

"Nếu như ngươi tới để tìm ta nói chuyện về việc thu mua cách điều chế Đồng nhan thủy, vậy thì mời trở về."

Lý Phong không muốn ở chỗ này lãng phí thời gian, dù là Eva rất xinh đẹp nóng bỏng.

"Lý tiên sinh, ngài còn chưa nghe điều kiện của chúng ta mà."

Eva vẫn nở nụ cười một cách chuyên nghiệp.

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch: "Điều kiện? Tốt, bất quá ta tuyên bố trước, thấp hơn 100 tỷ Euro thì không bàn nữa."

Eva nhất thời mở lớn miệng, vẻ mặt đầy kinh sợ.

100 tỷ, lại còn là Euro?

Số lượng xí nghiệp có giá trị vượt qua 100 tỷ euro trên thế giới này là bao nhiêu ? Không đến 800 công ty tập đoàn!

Chỉ là cách điều chế Đồng nhan thủy mà thôi, Lý Phong lại dám mở miệng đòi 100 tỷ Euro, thèm tiền đến mức phát điên rồi sao!

"Lý tiên sinh, chúng ta thật sự rất có thành ý. . ."

Eva cười khổ một tiếng, liền muốn thi triển ra tài năng uốn ba tấc lưỡi thuyết phục Lý Phong.

"Ta cũng rất có thành ý, ngươi cầm 100 tỷ Euro đến đây, ta lập tức đưa cách điều chế Đồng nhan thủy cho ngươi, không lấy ra được thì mời trở về đi."

Lý Phong nhún nhún vai, trực tiếp ngắt lời nàng.

"Con số này quá to lớn, ta không cách nào làm chủ."

Trừ cái này ra, Eva không thể nói gì nữa.

"Vậy thì tìm người có thể làm chủ tới."

Nói xong, Lý Phong đóng lại cửa phòng, không lãng phí thêm nửa giây đồng hồ.

Sắc mặt Eva nhất thời trở nên khó coi!

Galio ở một bên cũng nhướng mày, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang: "Làm sao bây giờ?"

"Rời khỏi nơi này trước đã." Eva lộ sắc mặt âm trầm xoay người, rời khỏi nơi đây.

"Xin lỗi, ta không biết Thanh Thanh sẽ để lộ ra tin tức ngươi tới nơi này."

Hứa Mạn rất áy náy, nàng đã hối hận vì đồng ý giúp Miêu Thanh Thanh sắp xếp bữa cơm gặp mặt này với Lý Phong.

"Không có việc gì, cái này không liên quan tới ngươi."

Nói xong Lý Phong nhìn về phía Miêu Thanh Thanh: "Miêu Thanh Thanh, ngươi cần phải cảm thấy may mắn vì mình là nữ nhân, nếu không thì trên mặt ngươi đã xuất hiện vết tích của một bàn tay rồi."

Miêu Thanh Thanh đầu tiên là sững sờ, tiếp theo hừ lạnh một tiếng đứng dậy, đeo lên khẩu trang, kính đen, mặc áo khoác đẩy cửa mà đi.

Toàn bộ quá trình, nàng đều không nhìn Hứa Mạn một cái, cũng không chào hỏi Hứa Mạn.

Từ hôm nay trở đi, nàng cùng Hứa Mạn không còn bất kỳ quan hệ gì!

"Xin lỗi, là ta khiến cho quan hệ của ngươi cùng Miêu Thanh Thanh bị vỡ tan, bất quá ta cảm thấy cái này là một chuyện tốt,

ngươi thì nghĩ thế nào?"

Lý Phong nhún nhún vai, cười nói.

Tính cách của Miêu Thanh Thanh cơ bản là một quả bom hẹn giờ, không chừng một ngày nào đó sẽ gây ảnh hưởng xấu tới Hứa Mạn.

Hai người không làm tỷ muội nữa cũng là chuyện tốt.

Hứa Mạn bất đắc dĩ cười khổ.

Dựa theo lẽ thường mà nói, Lý Phong làm cho nàng cùng tỷ muội nhiều năm Miêu Thanh Thanh bị hủy hoại quan hệ chỉ trong chốc lát, nàng ít nhất phải cảm thấy tức giận với Lý Phong mới phải.

Nhưng trên thực tế, trong nội tâm nàng một chút tức giận cũng không có, thật là kỳ quái.

"Bỏ đi, sự tình dù sao cũng đã phát sinh rồi, đi xoắn xuýt vấn đề này cũng không có chỗ tốt nào, ngược lại chỉ tổ tăng thêm phiền não."

"Ta đói bụng, chúng ta đi ăn cái gì đi?"

Đang nói chuyện, Hứa Mạn khẽ cau mày rồi đưa tay sờ sờ cái bụng.

Ngay sau đó nàng mới nhớ ra Lý Phong còn ngồi đối diện, nhất thời khuôn mặt đỏ lên vội vàng để tay qua một bên.

Lý Phong không khỏi mỉm cười, ai có thể nghĩ tới Hứa Mạn ở trên màn ảnh lúc nào cũng đoan trang trang nhã, vậy mà cũng có một mặt đáng yêu xinh xắn như vậy?

"Ngươi có thể nghĩ thoáng như vậy là tốt nhất, vì biểu thị sự áy náy, bữa cơm này để ta mời ngươi."

Đang nói chuyện Lý Phong liền bấm xuống cái nút kêu gọi phục vụ tới.

"Đừng, từ đầu ta đã nói là ta mời rồi mà, sao có thể để ngươi bỏ tiền."

Hứa Mạn cuống cuồng nói.

Lý Phong cười một tiếng, cũng không tranh đoạt với Hứa Mạn nữa.

Một bên khác, Miêu Thanh Thanh thở phì phì đi ra khỏi nhà hàng, sau đó thì lái xe về khách sạn.

Đột nhiên, một cái bóng người to lớn ngăn trở đường đi của nàng.

"Galio tiên sinh? Các ngươi không phải đã trở về rồi sao?"

Miêu Thanh Thanh nhận ra thân phận của đối phương, không khỏi nghi hoặc hỏi.

"Còn chưa, Eva tiểu thư muốn hỏi ngươi mấy vấn đề, mời đi theo ta."

Galio đưa ánh mắt tham lam nhìn tới hai bầu ngực Miêu Thanh Thanh, chậm rãi nói.

Miêu Thanh Thanh lặng lẽ xếch lên cổ áo, gật đầu đi theo sau.

Trong một chiếc xe Rolls-Royce Phantom, Eva cùng Miêu Thanh Thanh ngồi ở hàng ghế sau thấp giọng trò chuyện với nhau.

"Miêu tiểu thư, Hứa Mạn cùng Lý Phong quan hệ như thế nào, ngươi có rõ ràng không?" Eva hỏi.

"Là tình nhân." Miêu Thanh Thanh không chút nghĩ ngợi liền hồi đáp.

Hứa Mạn vì Lý Phong mà chặt đứt quan hệ với hảo tỷ muội nhiều năm như nàng, không phải tình nhân thì còn có thể là cái gì?

"Ồ?" Lông mày Eva khẽ nhíu lại: "Nói cách khác, Hứa Mạn rất trọng yếu đối với Lý Phong?"

Ở ngoại quốc, tình nhân cũng là chỉ người yêu, một nửa khác, chứ không phải là tiểu tam hay kẻ thứ ba.

Cho nên một câu"tình nhân" của Miêu Thanh Thanh đã trực tiếp khiến Eva nghĩ lệch đường.

"Đúng, rất trọng yếu, phi thường trọng yếu." Miêu Thanh Thanh gật đầu xác nhận. .

"Vậy ngươi có thể nói cho ta biết địa chỉ của Hứa Mạn tiểu thư không? Ta muốn đi bái phỏng nàng một lần."

Đang nói chuyện, trong mắt Eva âm thầm lóe lên một vệt hàn quang không dễ phát giác.

Chương 213. Miêu Thanh Thanh hắc tài liệu

Chương 176: Miêu Thanh Thanh hắc tài liệu

"Cám ơn ngươi tiễn ta về nhà."

Trước một tòa biệt thự, Hứa Mạn ôn nhu cười nói.

Biệt thự này là do Hứa Mạn mua lại cách đây mấy năm dùng trong khi nghỉ phép.

Không chỉ ở Minh Châu, tại các đại thành thị trong cả nước Hứa Mạn đều có bất động sản.

Có thể đứng ở trong top 100 nghệ sĩ kiếm nhiều tiền nhất thế giới, Hứa Mạn có dạng thực lực này.

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Có phải nàng nói thiếu một câu hay không?

Trong những bộ phim truyền hình, khi nam sinh đưa nữ sinh tới dưới lầu, nữ sinh đều sẽ nói một câu "Đi lên uống cốc nước đi" .

Sau đó. . . Một số sự tình không cách nào miêu tả bằng cách ngòi bút sẽ phát sinh một cách tự nhiên.

Chẳng lẽ Hứa Mạn là sợ hắn làm ra chuyện cầm thú gì?

Cũng quá coi thường hắn rồi a!

"Không cần khách khí, sớm nghỉ ngơi một chút đi."

Lý Phong mỉm cười, tiếp theo xoay người rời đi.

Cái miệng nhỏ nhắn của Hứa Mạn khẽ nhếch, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Hứa Mạn luôn luôn đoan trang trang nhã, rất ít khi chủ động mời một nam nhân đi vào trong nhà, huống chi là vào đêm hôm khuya khoắt.

Cho nên nàng đang đợi Lý Phong nói một câu "Không định mời ta vào ngồi một chút sao", sau đó liền có thể thuận nước đẩy thuyền mời hắn đi vào.

Kết quả là. . .

"Ta như vậy có phải là thật không có lễ phép?"

Lo được lo mất một hồi, bóng người của Lý Phong biến mất trong tầm mắt Hứa Mạn.

Hứa Mạn than nhẹ một tiếng, quay người tiến vào biệt thự.

Bởi vì đi xe của Hứa Mạn về đây, cho nên Lý Phong chỉ có thể đi bộ trên đường lớn, rồi đón xe trở về.

Bất quá đang bước đi Lý Phong cũng không nhàn rỗi.

"Hệ thống, ngươi có thể thu thập được tài liệu đen tối của Miêu Thanh Thanh hay không."

Hành vi của Miêu Thanh Thanh làm cho Lý Phong cảm thấy rất khó chịu.

Nể mặt Hứa Mạn nên Lý Phong không tiện giáo huấn Miêu Thanh Thanh, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ bỏ qua cho Miêu Thanh Thanh.

Trong âm thầm thì hung hăng càn quấy, vênh mặt hất hàm sai khiến, ở trước ống kính thì ngọt ngào dịu dàng động lòng người?

Coi công chúng là đám ngu ngốc để đùa nghịch a!

Để nữ nhân như vậy làm ngôi sao nổi tiếng trắng trợn vơ vét của cải? Hắn không đồng ý!

Nếu hệ thống có thể xóa bỏ tất cả tin tức của hắn trên Internet, thì hẳn có năng lực thu thập được tài liệu đen tối của người khác

mới phải.

"Có thể, có muốn lập tức thu thập tài liệu đen tối của Miêu Thanh Thanh?"

Thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

"Đồng ý!"

Thời gian mới chỉ trôi qua ba giây. . .

"Đã hoàn tất thu thập tài liệu đen tối của Miêu Thanh Thanh."

Thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ vang lên lần nữa.

Hai mắt Lý Phong sáng lên, tán thưởng một câu: "Không hổ là Hệ thống cứu vãn nữ thần bá đạo nhất cửu thiên thập địa, cái hiệu suất làm việc này quả là trâu bò!"

Vừa mới nói xong, hắn liền tiến vào hệ thống xem xét một phen.

Trong ba lô nhiều thêm một xấp văn kiện, hắn thử bấm vào, kết quả là . . .

Không thể đọc được? !

Lý Phong: "? ? ?"

"Con mẹ nó tình huống thế nào, vì sao không thể đọc được? Hệ thống, ngươi làm vậy chẳng phải là cố ý đùa ta?"

Lý Phong nhịn không được mắng một câu.

"Kí chủ, hệ thống có năng lực thu thập được tất cả tư liệu của tất cả mọi người trên cái thế giới này, nhưng kí chủ nếu muốn xem xét, thì cần tiêu hao số lượng điểm tích lũy nhất định."

"Căn cứ theo thân phận của đối tượng cần thu thập, trình độ trọng yếu của tin tức, số lượng điểm tích lũy cần dùng cũng sẽ khác biệt."

"Căn cứ theo bản hệ thống tính toán, kí chủ nếu muốn xem xét tất cả tài liệu đen tối của Miêu Thanh Thanh, vậy cần thanh toán

1000 điểm tích lũy, sau khi xem xét là có thể tiến hành copy."

Chí Linh tỷ tỷ kiên nhẫn giải thích.

"1000 điểm tích lũy? Ngươi tại sao không đi cướp đi!"

Lý Phong nhất thời không vui, 1000 điểm tích lũy cũng là một bình Đồng nhan thủy, trước mắt giá cả đã vượt quá trăm triệu.

"Nếu như ta muốn xem xét tài liệu đen tối của thủ tướng Nhật Bản thì đại khái cần bao nhiêu điểm tích lũy?"

Lý Phong đột nhiên có chút hiếu kỳ.

Hệ thống trả lời: "Căn cứ theo yêu cầu của kí chủ, nếu như kí chủ muốn xem xét toàn bộ tài liệu đen tối của thủ tướng Nhật Bản, trước mắt cần 1 triệu điểm tích lũy."

Lý Phong: ". . ."

WQNMLGBD!

1 triệu điểm tích lũy! Nhiều như vậy sao? !

"Nếu như là tổng thống của M quốc thì sao?" Lý Phong lại hỏi.

"10 triệu điểm tích lũy." Hệ thống trực tiếp cho ra con số cao gấp mười lần.

"Hô"

Lý Phong phun ra một ngụm trọc khí, bình phục lại tâm tình.

Nghe qua thì có vẻ là những con số trên trời, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại những tài liệu đen tối kia có thể mang tới hậu quả gì cho thế giới này, Lý Phong cũng bình tĩnh lại.

Cái này có thể ảnh hưởng tới thế cục cả thế giới!

Nếu như hệ thống có thể giúp hắn xóa bỏ hoặc lấy về thông tin cá nhân của tất cả mọi người mà không cần trả cái giá nào, vậy hắn có thể dễ dàng làm thế giới rơi vào hỗn loạn cực lớn!

Chắc hẳn khi nhà phát triển nghiên cứu hệ thống, không chỉ cân nhắc chuyện nên làm thế nào để giúp kí chủ ở trong khoảng thời gian ngắn trở nên cường đại, còn phải cân nhắc đến vấn đề thăng bằng của thế giới này.

Theo phương diện này, nhà phát triển hệ thống xem ra là một. . . Người tốt?

"Vậy ta có thể thưởng thức một bộ phận tài liệu đen tối của Miêu Thanh Thanh hay không, tỉ như clip nàng ở phim trường vênh mặt hếch hàm sai khiến trợ lý, những bạn diễn khác."

"Còn nữa. . . Một số video theo quy tắc ngầm, khụ khụ."

Nói đến đoạn này, Lý Phong cũng phải ho khan vài tiếng.

Một số nữ ngôi sao vì nhanh chóng được thăng tiến đã phải đánh đổi bằng việc tiếp nhận một số quy tắc ngầm, lại còn chơi rất lớn.

Nếu như Miêu Thanh Thanh có tài liệu đen tối bậc này, vậy hắn liền có thể thưởng thức một phen, dù sao dáng người của nàng không tệ, khuôn mặt cũng rất xinh đẹp.

Đương nhiên, loại tài liệu đen tối như vậy hắn sẽ không up lên Internet, như thế quá bỉ ổi, một mình thưởng thức là tốt rồi. . .

"500 điểm tích lũy."

Hệ thống dùng 1 giây thời gian đã tính toán ra con số này.

"Mua!"

Lý Phong trực tiếp hao phí 500 điểm tích lũy, mua lại những tài liệu đen tối kia của Miêu Thanh Thanh.

Lần này bấm lại lần nữa thì đã có phản ứng, tựa như tra văn kiện trên máy vi tính vậy, trước mặt xuất hiện một loạt video.

Lý Phong tùy tiện chọn một clip có hình đại diện khá là thiếu vải, trước mắt liền xuất hiện một màn sáng hơi mờ.

Chỉ thấy Miêu Thanh Thanh mặc bộ áo da liền thân, nằm trên một cái giường, hai tay bị tách ra còng ở hai bên thành giường.

(mọi người lên google vào phần hình ảnh gõ đồ thỏ để xem hình minh họa nhé @@)

Ở phía trước người nàng là Phùng Tuấn cùng Vệ Dương, hai người một cầm roi da, một cầm ngọn nến. . .

Con mẹ nó!

Con mẹ nó con mẹ nó con mẹ nó!

Chơi lớn như vậy sao? !

Khó trách Miêu Thanh Thanh một lời không hợp liền muốn gọi điện thoại cho Phùng Tuấn, Vệ Dương, hóa ra là có tầng quan hệ này!

Khó trách Phùng Tuấn, Vệ Dương lại có quan hệ tốt như vậy, hóa ra là từng cùng nhau chơi gái a!

Không thể trêu vào không thể trêu vào!

Lý Phong vừa thưởng thức video 18+, vừa đi về nơi xa.

Lý Phong không biết là, sau khi hắn rời đi không lâu, một chiếc xe Rolls-Royce Phantom màu đen đã chạy đến trước cửa nhà Hứa Mạn.

"Địa chỉ Miêu Thanh Thanh cho chúng ta chính là chỗ này."

Nhìn thấy phòng khách vẫn còn sáng đèn, hai mắt Eva khẽ híp lại, tự lẩm bẩm.

"Eva, đợi chút nữa ta muốn chơi Hứa Mạn một phen trước, ngươi đừng cản ta."

Galio liếm láp khóe miệng, âm tà cười cười.

"Có ta mà ngươi còn không biết dừng?" Eva có chút u oán nói.

"Ngươi có thể thỏa mãn ta sao?" Galio hung hăng xoa nắn bầu

ngực của Eva một chút, cười mắng: "Mỗi lần lão tử cao hứng là ngươi lại ngất đi, lão tử đâu có ham mê “gian thi”."

(gian thi:chơi xác chết)

Nghe xong lời này, trong mắt Eva liền hiện ra vẻ quyến rũ.

Galio cơ bản là một tên dã thú hình người, mỗi lần chịch đều làm cho nàng muốn chết đi sống lại, mạnh mẽ hơn Morrison nhiều.

"Tốt, có điều không thể giết chết nàng, chúng ta còn cần dùng nàng làm mồi câu để bắt Lý Phong."

Nói xong, Eva đẩy cửa xuống xe, đi tới trước cửa biệt thự.

Tiếp theo nàng móc ra từ trong túi xách một cái máy nhỏ có hình thù kì lạ chĩa vào khóa điện tử nhẹ nhàng bấm một cái.

"Tích "

Cửa mở ra!

Thừa dịp ban đêm, Eva cùng Galio lặng lẽ đi vào bên trong biệt thự. . .

Chương 214. Nhiệm vụ mới

Chương 177: Nhiệm vụ mới

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Ngay sau khi Lý Phong lên taxi không lâu, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

". . ."

Lý Phong thấy lòng hơi động, nhất thời có một loại dự cảm không ổn.

Thời điểm này quá khéo léo, làm hắn nhớ tới đêm mà Tô Đồng cùng Tống Uyển Quân gặp nạn.

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Hứa Mạn (2) "

"Mục tiêu: Cứu nữ thần Hứa Mạn thoát khỏi Galio, Eva, nếu như Hứa Mạn bị xâm phạm thì nhiệm vụ thất bại."

"Khen thưởng: 1000 điểm kinh nghiệm, 20000 điểm tích lũy."

"Hứa Mạn? !"

Đồng tử Lý Phong co rụt lại, vội vàng hô: "Bác tài ơi dừng xe!"

Tài xế xe taxi có chút phát mộng.

Nơi này trước không có thôn sau không có cửa hàng, đỗ xe làm gì? Đi tiểu sao?

Tuy nghi hoặc, tài xế vẫn đạp phanh xe lại, dừng ở ven đường.

Lý Phong ném lại 100 khối tiền, sau đó đẩy cửa xuống xe, chạy tới rừng cây nhỏ ở ven đường.

Thấy thế, tài xế xe taxi không khỏi khẩn trương.

Tại nơi hẻo lánh như thế này, xuống xe liền chạy vào rừng cây, người này khẳng định không bình thường a!

Nếu nói Lý Phong muốn đi tiểu, vậy cũng nên căn dặn hắn một câu mới phải, chứ không phải ném tiền liền chạy.

Làm nghề này, kiểu gì cũng sẽ nghe thấy một ít cố sự linh dị được các tài xế xe taxi truyền tai nhau.

Nửa đêm gặp phải nữ quỷ đón xe, nửa đêm đưa hành khách đi thăm mộ, rồi các loại chuyên thiên kì bách quái khác. . .

Đều là buổi tối!

Hiện tại cũng là buổi tối!

Nhìn theo bóng người dần xa của Lý Phong, tài xế gần như khẩn trương đến mức không thể thở nổi!

Ngay tại thời điểm Lý Phong chạy vào rừng cây nhỏ, một đạo bạch quang sáng lên.

Tiếp theo. . .

"Tiêu tan. . . Biến mất? !"

Tài xế xe taxi chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, trái tim đang khỏe mạnh đột nhiên muốn phát bệnh!

Tiếp theo hắn nhấn chân ga, taxi giống như đạn pháo ra khỏi nòng, nhanh như chớp thoát khỏi nơi đây.

Từ đó, lại có thêm một cố sự linh dị bắt đầu được lưu truyền trong cánh tài xế xe taxi ở Minh Châu này. . .

Thời gian quay trở về 5 phút đồng hồ trước.

"Hoàn cảnh nơi này không tệ, người Hoa xác thực rất biết hưởng thụ."

Galio dạo bước bên trong biệt thự, biểu hiện trên mặt nhẹ nhàng

thoải mái tựa như đi dạo trong nhà mình.

"Galio, không nên quá tùy ý, nơi này là Hoa Hạ."

Eva bất đắc dĩ nhắc nhở một câu.

"Ta biết rồi, tốc chiến tốc thắng."

Galio nhếch miệng lên cười khinh miệt một tiếng, tiếp theo cong người xuống, tựa như con báo săn vọt tới cửa phòng khách.

Đằng trước mặt là cửa thủy tinh, Galio đi đến nhìn vào trong, lại phát hiện trong phòng khách đang bật đèn, nhưng không có một ai.

Cúi đầu xem xét, cũng là khóa điện tử giống như cửa lớn bên ngoài kia.

"Cảm thấy khóa điện tử an toàn hơn là khóa bình thường sao?"

Galio trào phúng cười một tiếng, ngoắc ngoắc Eva một cái.

Eva hiểu ý phía, lại lấy cái máy nhỏ ra.

"Đùng "

Galio sau khi nhận lấy liền trực tiếp dí tới khóa điện tử, cửa mở ra!

"Nàng hình như là đang tắm rửa ở lầu hai, ta nghe được tiếng nước chảy rì rào."

Nói đến đây, vẻ dâm tà trên mặt Galio đã lộ rõ ra ngoài.

Nếu như có người khác ở đây khẳng định sẽ khịt mũi coi thường với lời nói của Galio.

Một người lầu trên một người dưới lầu, cách nhau hơn hai mươi mét, cửa phòng ngủ lại đóng chặt.

Cộng với chuyện càng xa âm thanh càng nhỏ, làm sao có thể đứng ở cửa phòng khách nghe được tiếng nước chảy trong phòng ngủ lầu hai?

Bất quá Eva đối với cái này lại không có bất kỳ nghi vấn gì.

"Ừm, ngươi không cần phải gấp gáp làm chuyện xấu như vậy, bố trí hiện trường lại một chút rồi nói sau."

Vừa mới nói xong, Eva lại móc ra từ túi xách hai loại đồ vật ---- -- -- camera loại nhỏ, bình thủy tinh đựng một loại dung dịch không biết tên.

Sau khi cắm máy ở một góc không dễ dàng phát giác, Eva bấm nút bắt đầu ghi hình, tiếp theo mở nắp bình thủy tinh kia, vẩy mấy giọt ở trên sàn nhà phòng khách.

Nhất thời, một mùi hương kì lạ tràn ngập trong phòng khách.

Galio ngửi ngửi một chút, cười nói: "Ác ma chi hôn này có dược tính rất mạnh, chúng ta có nên làm một lần trước hay không?"

"Làm cái gì mà làm, ta đã sớm sử dụng giải dược rồi." Eva lộ vẻ mặt hờn dỗi, nhẹ nhàng nhéo cánh tay Galio một cái.

"Ha ha ha, tốt a, vậy ta liền phóng thích tất cả tinh lực lên người Hứa Mạn."

Đang nói chuyện, trong tròng mắt màu lam của Galio xuất hiện mấy phần đỏ như máu, khí tức cuồng bạo như ẩn như hiện!

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ lầu hai mở ra, Hứa Mạn mặc váy ngủ hai dây đi tới.

Khi nhìn thấy Galio cùng Eva ở trong phòng khách, Hứa Mạn sững sờ hai ba giây đồng hồ.

Tiếp theo. . .

"A!"

Hứa Mạn phát ra một tiếng thét lớn, tiếp theo liền muốn trở lại phòng ngủ khóa cửa lại.

"Muốn chạy? Muộn rồi!"

Galio dữ tợn cười một tiếng, chân đạp một cái, thân thể nhanh như chớp vọt tới lầu hai.

Một giây sau, thân hình khổng lồ của Galio hung hăng ập tới trước mặt Hứa Mạn!

"Phanh "

Tiếng trầm đục nặng nề truyền đến, hành lang lầu hai làm bằng gỗ bị hắn dùng một chân giẫm thành phấn vụn, lộ ra xi măng cứng rắn phía dưới.

Không chỉ như thế, xi măng cũng bị lần trùng kích này đánh nứt ra mấy vết nứt như mạng nhện!

Sức mạnh một kích vừa rồi của Galio quả thực là quá mạnh!

"Khặc khặc "

Galio dữ tợn cười một tiếng, đưa tay bắt lấy cánh tay của Hứa Mạn: "Hứa Mạn nữ sĩ, tối nay ngươi là của ta!"

Vừa mới nói xong, hắn kéo Hứa Mạn nhảy xuống dưới phòng khách.

"A!"

Hứa Mạn hoảng sợ tới mức hoa dung thất sắc, hai mắt nhắm chặt, lần nữa thét lên một tiếng.

Khi nàng mở mắt ra mới phát hiện mình đã an toàn rơi xuống đất.

Không chỉ như thế, Galio thậm chí không còn khống chế nàng nữa!

"Ngươi. . . Các ngươi muốn làm gì?"

Hứa Mạn nhìn hai người xa lạ ở trước mắt, vẻ mặt tái nhợt giống như bệnh nhân thiếu máu lâu ngày.

Hai giờ trước nàng đã từng thấy đối phương, bất quá ngay cả

chào hỏi một câu cũng không có, càng không thể có thù oán gì.

"Ngươi có ngửi thấy được trong không khí có một mùi thơm rất kì lạ?"

Galio nhìn Hứa Mạn từ trên xuống dưới, huyết sắc trong mắt càng lúc càng nồng.

Da thịt của Hứa Mạn vốn đã trắng nõn mềm mại, lại vừa tắm rửa xong, ánh đèn chiếu lên làm toàn thân trên dưới người nàng đều tản ra ánh sáng lóa mắt.

Bộ váy ngủ màu tím nhạt của nàng cũng rất gợi cảm, cổ áo xẻ xuống rất thấp, có thể nhìn thấy khe rãnh thâm thúy trước ngực.

Bên dưới rất ngắn, chỉ phủ quá đùi một chút, lộ ra cặp chân dài miên man, bàn chân nhỏ nhắn giẫm ở trên thảm, giá trị mị hoặc lại tăng thêm mấy lần!

Galio đã không nhịn được muốn hung hăng chinh chiến trên người Hứa Mạn một phen!

Dù là Eva ở bên cạnh cũng lộ ra mấy phần ghen ghét.

"Mùi thơm rất kì lạ?"

Bị Galio nhắc nhở, Hứa Mạn mới phát hiện trong không khí xác thực có một mùi thơm đặc biệt.

Mùi thơm này rất nhạt, không giống mùi nước hoa, cũng không giống mùi thơm hoa cỏ tinh dầu, giống như là một loại hương hoa thiên nhiên.

Ngay sau đó, Hứa Mạn cảm thấy trong thân thể giống như bị đốt lên một mồi lửa, cháy ngày càng to, làm cho nàng cảm thấy toàn thân khô nóng khó chịu!

"Các ngươi làm gì với ta?"

Hứa Mạn cảm thấy sợ hãi, không ngừng lui về sau.

Vừa lui đã bị ghế sô pha chặn lại, Hứa Mạn giật mình đặt mông

ngồi xuống.

"Ác ma chi hôn, thuốc cấp C đỉnh cấp, cho dù là cường giả cấp A cũng không chống được."

"Ngươi chỉ là một nữ nhân bình thường, chẳng mấy chốc sẽ bị Ác ma chi hôn này chi phối, biến thành một con đàn bà dâm đãng gặp ai cũng muốn chịch!"

"Ta đang chờ ngươi chủ động xé nát váy ngủ đây."

Galio liếm láp khóe miệng, cười âm tà nói.

Nghe thấy lời ấy, cảm giác sợ hãi trong lòng Hứa Mạn lại tăng lên, nàng muốn chạy khỏi nơi này, lại phát hiện tay chân đã không nghe theo sai khiến.

Không chỉ như thế, đáy lòng nàng còn có một thanh âm không ngừng kêu gọi: "Nam nhân, ta muốn nam nhân. . . Ta muốn được. . . Phóng túng!" .

Ánh mắt Hứa Mạn dần biến thành mê ly, hai tay bắt đầu không ngừng xé rách váy ngủ.

Ngay tại thời điểm cái váy ngủ mỏng tang sắp bị Hứa Mạn xé nát, một cái vết nứt màu đen đột nhiên xuất hiện ngăn giữa nàng cùng Galio!

Chương 215. Phía Tây Cuồng Chiến Sĩ

Chương 178: Phía Tây Cuồng Chiến Sĩ

"Đáng chết, đây là thứ quỷ gì? !"

Galio vốn đang lộ vẻ háo sắc nhìn Hứa Mạn, khi nhìn thấy vết nứt xuất hiện nhất thời bị dọa cho phải lùi về sau nửa bước.

Eva càng là không chịu nổi, trực tiếp hét rầm lên!

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một vết nứt màu đen, đổi thành người nào cũng chịu không nổi a!

"Xoẹt "

Cùng lúc đó, trên ghế sa lon, Hứa Mạn đã xé váy ngủ ra một lỗ hổng nhỏ, da thịt trắng nõn nà bị bại lộ giữa không khí.

Galio thấy lòng hơi động, vô thức muốn nhìn cảnh đẹp đẽ kia, thế nhưng lúc này một đôi tay đột nhiên từ trong khe nứt màu đen duỗi ra!

"Fuck! Bên trong có người!"

Galio nhịn không được lui tiếp nửa bước.

"A!"

Tiếng thét chói tai của Eva lần nữa vang lên, sau đó trốn tới sau lưng Galio.

Thời điểm này, chỉ có cường giả cấp A như Galio mới có thể cho nàng cảm giác an toàn!

"Răng rắc "

Một tiếng vang giòn xuất hiện. . .

Một bóng người không có mảnh vải che thân đi ra khỏi khe nứt!

Tiếp theo vết nứt tựa như băng tuyết gặp nắng hạn cấp tốc tan rã, không lưu lại một tia dấu vết.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Galio cùng Eva đều sẽ nghĩ vừa rồi là ảo giác!

"Lý Phong? !"

Ngay sau đó, Eva nhận ra người đến là ai, lần nữa phát ra một tiếng kinh hô!

Người tới không ngờ lại chính là Lý Phong bọn họ muốn đối phó, mà hắn còn không mặc quần áo?

What the F ** K!

Galio sửng sốt.

Vết nứt màu đen làm hắn cảm thấy hoảng sợ vậy mà là do Lý Phong làm ra?

Người Hoa hèn mọn này làm cho Cuồng Chiến Sĩ cấp A như Galio cảm thấy hoảng sợ?

Không thể tha thứ được!

Trong lúc nhất thời, khí tức cuồng bạo bùng nổ trên người Galio, hình thể vốn đã cao lớn lại tăng vọt thêm một vòng!

Giờ phút này Galio cao khoảng chừng 2.3 mét, hình thể so với gấu Bắc Cực còn khủng bố hơn, chỉ cần đứng tại chỗ cũng mang tới cho người ta một loại áp lực to lớn!

Hoa Hạ có cường giả võ đạo, phương Tây có Cuồng Chiến Sĩ.

Hệ thống tu luyện của Cuồng Chiến Sĩ bên phương Tây hoàn toàn khác biệt, bọn họ là sử dụng thuốc kích phát tiềm năng thân thể, bồi dưỡng lực lượng khí huyết máu thịt.

Lực lượng khí huyết này cũng tương đương với chân khí của võ giả Hoa Hạ!

Khác biệt là, khí huyết càng nhiều là gia tăng sức mạnh nhục thân.

Trong cùng một cấp độ, Cuồng Chiến Sĩ phương Tây có lực lượng đủ sức nghiền ép võ giả Hoa Hạ.

Một khi bị Cuồng Chiến Sĩ tiếp cận, võ giả Hoa Hạ sẽ rơi vào bị động.

Đương nhiên, võ giả Hoa Hạ cũng có ưu thế riêng của mình, đó là thân pháp tinh diệu cùng võ kỹ.

Cả hai có ưu khuyết riêng, một khi gặp gỡ cũng như sao hỏa đụng trái đất, thắng bại khó liệu.

Lý Phong cũng nhìn thấy Galio cùng Eva, một cỗ sát khí lạnh lẽo bùng nổ từ sâu thẳm đáy lòng!

Hai tên khốn kiếp này, vậy mà dám chui vào nhà Hứa Mạn, mưu toan làm ra chuyện bất chính, thật đáng chết!

Bất quá trước khi giết chết hai người này, hắn muốn xác định an nguy của Hứa Mạn trước.

"A. . ."

Ngay tại thời điểm Lý Phong tìm kiếm Hứa Mạn, một tiếng rên rỉ êm tai làm người ta muốn nhũn ra từ sau lưng truyền đến.

Nhất thời Lý Phong cảm thấy trong bụng có một cỗ nhiệt khí dâng lên, khó lòng kìm chế.

Dù là Galio, khí tức cuồng bạo trên thân thể cũng xuất hiện hỗn loạn trong nháy mắt!

Tiếng rên này quá mức câu dẫn người ta, là trai thẳng thì sẽ không nhịn nổi a!

"Hứa Mạn!"

Lý Phong quay đầu nhìn lại, liền thấy được Hứa Mạn xé váy ngủ thành từng mảnh từng mảnh, thân thể hấp dẫn không ngừng giãy dụa, hai tay vô ý thức sờ tới sờ lui trên người mình.

Lực trùng kích của hình ảnh này quả thực khó lòng miêu tả được!

"Các ngươi hạ dược Hứa Mạn? !"

Xác định Hứa Mạn còn chưa gặp bất trắc, Lý Phong thở phào một hơi, tiếp theo nổi cơn tức giận.

Đây chính là Hứa Mạn lúc nào cũng đoan trang cao quý a, nữ thần trong mộng của vô số nam nhân Hoa Hạ, hai tên Y quốc này dám hạ dược nàng?

Không thể tha thứ!

"Ngươi đoán không sai, ta đã sử dụng loại thuốc cấp C mãnh liệt nhất với nàng!"

"Vốn định nhấm nháp Hứa Mạn xong rồi mới gọi ngươi qua đây, không nghĩ tới ngươi lại đột nhiên xuất hiện, vậy ta liền ở ngay trước mặt ngươi chinh phục nữ nhân này!"

Quanh thân Galio tràn ra sương mù màu máu, hoàn toàn bao vây lại hắn, khuôn mặt như ẩn như hiện.

Cuồng Chiến Sĩ, không biết sợ hãi!

Mặc kệ trước mắt là cái gì, hắn không chút do dự xông lên, chiến chiến chiến!

Vừa nói xong, Galio liền muốn xông tới xé nát xác Lý Phong.

Chỉ là hắn vừa nhấc chân, liền hoảng sợ phát hiện. . . Lý Phong đột nhiên đã biến mất tại chỗ!

"Oanh!"

Một cái chớp mắt tiếp theo, một cái chân đạp tới ngực Galio!

"Ầm!"

Một tiếng vang trầm xuất hiện, thân thể Galio trực tiếp bay rớt ra ngoài, giống như một viên đạn pháo ra khỏi nòng, trực tiếp nện xuyên vách tường phía sau!

Cả cái biệt thự lúc này cũng phải chấn động một cái!

"Trời ơi!"

Eva nhịn không được che miệng kinh hô.

Cường giả cấp A như Galio, vậy mà lại bị Lý Phong một chân đạp bay?

Lý Phong không phải người bình thường, hắn cũng là cường giả cấp A? !

"A, ta muốn xé nát ngươi!"

Ngay tại thời điểm Eva kinh hô, Galio bị một đám sương mù màu máu bao vây lấy tốc độ cực nhanh ập tới!

"A?"

Lý Phong nhịn không được kinh hãi kêu một tiếng.

Một cước kia hắn đã dùng toàn lực, lại còn vận dụng thức thứ tư trong Thiên Cương Tam Thập Lục thức - Thiên Nhàn Thối, đạp thẳng vào ngực Galio.

Vậy mà Galio không bị thương tổn chút nào?

Lực phòng ngự khủng khiếp như vậy sao!

"Người Hoa hèn mọn, ngươi không thể nào đánh bại ta, ta là Galio vĩ đại, quyền cước của các ngươi mềm yếu vô lực như bông vải mà thôi!"

Nhe răng cười một cái, Galio vọt tới trước mặt Lý Phong, xiết chặt nắm tay đấm tới trán Lý Phong.

Lực lượng thân thể cường đại giúp cho một quyền này của Galio

nhanh như tia chớp, thậm chí làm cho không khí cũng bị lực ma sát làm cho nổ vang, xuy xuy rung động.

"Vô Ảnh Bộ!"

Lý Phong không dám cứng rắn chống đỡ, vận dụng Vô Ảnh Bộ tránh thoát một quyền này.

"Bạo tẩu!"

"Oanh!"

Bí kỹ Bạo tẩu mở ra, khí thế trên người Lý Phong nhất thời tăng vọt thêm một đoạn!

Tiếp theo. . .

"Vô Ảnh Bộ!"

Lý Phong giống như quỷ mị trong nháy mắt xuất hiện sau lưng Galio, một chỉ điểm tới!

"Thiên Khôi Chỉ!"

Một luồng chân khí màu xanh đánh vào vị trí đối diện trái tim của Galio, đánh tan một đám sương máu!

"A!"

Galio chỉ cảm thấy sau lưng đau đớn vô cùng, quay người đánh tới một quyền!

"Vô Ảnh Bộ!"

Thân hình Lý Phong lóe lên, lại đi tới sau lưng Galio, một quyền đánh ra!

"Thiên Cương Quyền!"

"Phanh "

Một quyền này đấm ra, lần nữa đánh tan thêm một đám sương máu!

Galio bị đau đớn, loạng choạng tiến tới phía trước ba bước mới đứng vững được thân hình, sương máu quanh người đã bị tiêu tán hơn phân nửa!

"Vô Ảnh Bộ!"

"Thiên Nhàn Thối!"

"Oanh "

Một cước này đá vào phần bụng dưới Galio, trực tiếp đá hắn bay ra ngoài!

Mà lúc này, sương mù màu máu quanh người Galio đã bị biến thành cực kỳ mờ nhạt!

"Vô Ảnh Bộ!"

Lý Phong một chân phóng ra, thân thể bay tới điểm Galio sắp bay tới.

Chỉ thấy Lý Phong giơ chân phải lên thật cao, sau đó sử dụng 12 phần sức lực, ầm ầm nện xuống!

"Thiên Uy Thối!"

"Oanh "

Galio nhất thời ngừng lại thế bay, bị nện cho đập thẳng xuống mặt đất!

"Phanh "

Đá cẩm thạch lót đường ở dưới trong nháy mắt đã bị đánh thành phấn vụn!

Galio tựa như một cây đinh, bị Lý Phong trực tiếp nện sâu xuống lòng đất nửa mét!

Lấy thân thể Galio làm trung tâm, từng tia vết nứt như mạng nhện kéo dài ra bốn phía, trải rộng tất cả ngõ ngách trong phòng khách!

Hai cường giả cấp A chiến đấu, mức độ khủng bố có thể nghĩ!

Phía dưới mặt đất, Galio hai mắt mở to, lộ vẻ mặt không dám tin tưởng, Lý Phong thì dùng ánh mắt cao cao tại thượng của kẻ chiến thắng nhìn xuống hắn.

Hắn là Cuồng Chiến Sĩ cấp A Galio vĩ đại, vậy mà thua bởi một tên người Hoa hèn mọn?

Sỉ nhục a! ! !

Trong cảm giác cuồng nộ, Galio muốn đứng dậy tái chiến.

Nhưng hắn vừa mới ngẩng đầu lên, đột nhiên toàn thân đau đớn, tiếp theo. . .

"Phốc "

Một ngụm máu tươi phun ra, đầu Galio đập phịch xuống mặt đất, triệt để không còn hơi thở!

Cuồng Chiến Sĩ cấp a Galio, cứ như vậy vẫn lạc!

(hóa ra viết truyện đô thị mà không cà khịa nước Nhật thì tác giả sẽ bị mời đi uống trà :v bao lâu nay cứ hiểu lầm mấy ông tác giả @@, nhưng không biết chuyện cà khịa nước Mỹ thì sao :v)

Chương 216. Ác độc kế hoạch

Chương 179: Ác độc kế hoạch

"Galio? !"

Nơi xa, Eva như bị sét đánh!

Nam nhân khi cuồng bạo có thể sánh ngang mãnh thú viễn cổ. . . Thế mà bại?

Thua bởi Lý Phong?

Cái này sao có thể!

Morrison đáng chết, hắn dám nói Lý Phong chỉ là người bình thường, kết quả Lý Phong mạnh hơn cả Galio!

Đồ hỗn đản, ngu ngốc!

Ngay tại thời điểm Eva chấn kinh thất thần, Lý Phong đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng, một bàn tay đập tới.

"Đùng "

Eva bay rớt ra phía sau năm, sáu mét rồi đập xuống đất, phát ra một tiếng "Phanh" trầm đục.

"Dát đạt" "Dát đạt "

Lý Phong chậm rãi bước đi thong thả đến trước mặt Eva, dùng tư thế ở trên cao nhìn xuống hỏi: "Tại sao ngươi muốn xuống tay với Hứa Mạn?"

Vừa nói xong, Đọc Tâm Thuật khởi động.

"Hiểu lầm, Lý tiên sinh, đây đều là hiểu lầm."

Eva cưỡng ép nở ra một nụ cười quyến rũ, muốn dựa vào tư sắc

đổi lấy một con đường sống.

Chỉ là gò má nàng sớm đã sưng thành bánh bao, nụ cười này trở nên vô cùng quái dị xấu xí.

Có lẽ bởi vì hoảng sợ tràn ngập bộ não Eva, cho nên Lý Phong không thể tìm được tin tức hữu dụng nào.

“Các ngươi có phải là muốn dùng Hứa Mạn uy hiếp ta, giao ra cách điều chế Đồng nhan thủy?"

Lý Phong trực tiếp nói ra suy đoán của mình.

Eva hơi biến sắc: "Hắn quả nhiên đoán được!"

Ngoài miệng thì lại nói: "Thật sự là hiểu lầm."

"Các ngươi vì sao lại tìm Hứa Mạn?" Lý Phong hỏi tiếp.

"Bởi vì ngươi cùng Hứa Mạn là tình nhân a." Eva vô ý thức thầm nghĩ.

"Người nào nói cho ngươi biết ta là tình nhân của Hứa Mạn."

"Miêu Thanh Thanh a . . . chờ chút, hắn làm sao lại biết ta đang suy nghĩ gì? !"

Sắc mặt Eva kịch biến!

"Hóa ra là Miêu Thanh Thanh. . ." Lý Phong nhếch miệng lên, nở một nụ cười lạnh.

Nữ nhân này thật đúng là con đàn bà khốn kiếp!

"Ngươi. . . Ngươi rốt cuộc là ai? !"

Eva cảm thấy cực kì hoảng sợ!

Nam nhân này không chỉ có phương thức xuất hiện vô cùng quỷ dị, còn biết suy nghĩ trong lòng nàng, hắn là quỷ Satan sao? !

"Ta rất hiếu kì, các ngươi định uy hiếp ta kiểu gì."

"Nếu như là dùng an nguy của Hứa Mạn để uy hiếp ta, thì các ngươi không cần phải hạ dược nàng mới phải."

"Chẳng lẽ các ngươi muốn làm chuyện khác? Có khi nào là quay video uy hiếp? Cái chủ ý này rất không tệ."

Lý Phong cảm thấy nghi hoặc sâu sắc với chuyện này.

"Không, không phải. . . Nếu như ta nói ra kế hoạch của chúng ta, ngài có thể tha cho ta một mạng không?"

Phòng tuyến tâm lý cuối cùng của Eva đã bị triệt để đánh nát, nàng hiện tại chỉ muốn giữ mạng, và sẵn sàng trả bất cứ giá nào!

Cùng lúc đó, trong nội tâm nàng hồi tưởng lại kế hoạch một lần.

Đây là phản ứng tự nhiên, không thể bị khống chế bởi tư tưởng!

"Không thể, từ thời điểm các ngươi quyết định xuống tay với Hứa Mạn, tên của các ngươi đã bị Phán Quan ghi vào Sổ Sinh Tử."

"Huống hồ. . . Ta đã biết kế hoạch của các ngươi là gì."

Lý Phong giẫm một chân lên ngực Eva , chậm rãi đè xuống.

"Không. . . Không có khả năng, ngươi không có khả năng biết kế hoạch của chúng ta!"

"Xin ngươi tha cho ta một lần, chỉ cần ngươi tha cho ta, ta nguyện ý trả bất cứ giá nào!"

Cảm giác sợ hãi nổi lên trong lòng Eva, gần như cắn nuốt nàng sạch sẽ.

Cùng lúc đó, nàng cũng vô cùng hận Morrison phái nàng tới đây!

Nếu như không phải vì Morrison, sao nàng lại gặp nam nhân khủng bố này? !

"Hóa ra là kẻ này đứng sau màn. . ."

Trong mắt Lý Phong lóe lên một đạo hàn quang.

Tổng giám đốc Kessley sao? Dám đánh chủ ý lên tiểu gia, tiểu gia liền đưa ngươi xuống Địa Ngục!

"Trong từ điển của ta không có bốn chữ 'Không có khả năng."

Nói xong, Lý Phong hung hăng giẫm mạnh một cái!

"Răng rắc "

Một tiếng vang giòn xuất hiện, xương ngực của Eva bị hắn đạp gãy.

Xương gãy trực tiếp cắm vào trái tim Eva, một ngụm máu tươi phun ra, Eva triệt để chết đi.

Tận lúc này Eva cũng không hiểu, vì sao Lý Phong lại thẳng thắn giết chết nàng như vậy, chẳng lẽ Lý Phong không hiếu kỳ kế hoạch của bọn họ là cái gì?

"Hóa ra là Galio ham muốn sắc đẹp của Hứa Mạn, muốn chiếm được Hứa Mạn trước, rồi lại dùng Hứa Mạn uy hiếp ta."

"Để về sau dễ dàng khống chế ta, bọn họ còn muốn quay lại video. . ."

Tự nói một câu, Lý Phong đi đến một nơi hẻo lánh trong phòng khách, tìm tới cái máy camera loại nhỏ kia, tiếp theo một tay bóp nát.

"Thất phu vô tội hoài bích có tội, đánh chủ ý lên Đồng nhan thủy khẳng định không chỉ có một mình Kessley. . ."

(thất phu vô tội hoài bích có tội: người thì vô tội nhưng mang theo ngọc tốt thì người này có tội)

Lý Phong nổi lên cảnh giác.

Nhưng ngay sau đó hắn liền bật cười lớn nói: "Binh đến tướng chắn, nước đến đất ngăn, ai dám đánh chủ ý lên Đồng nhan thủy, ta liền làm kẻ đó có đi không có về!"

Đúng lúc này. . .

"A. . ."

Lại là một tiếng rên đầy quyến rũ nhục dục truyền đến.

Lý Phong quay đầu nhìn lại, liền thấy váy ngủ trên thân Hứa Mạn đã bị xé thành mảnh nhỏ, chỉ còn chút vải rách ở trên người.

"Xong đời, 'bệnh' đã đến tình trạng nguy kịch rồi!"

Lý Phong vội vàng vọt tới trước mặt Hứa Mạn, cúi người xem xét tình huống.

Duỗi tay sờ tới cái trán nàng, rất nóng, tựa như phát sốt vậy.

Hứa Mạn hai mắt nhắm nghiền, hai tay không ngừng sờ tới sờ lui trên người mình, còn là những bộ vị tương đối nhạy cảm.

Chỉ là nhìn động tác của nàng không được lưu loát, Lý Phong lập tức phán đoán ra nàng không có chút kinh nghiệm gì.

Nhưng dù động tác không lưu loát, bộ dáng này của Hứa Mạn vẫn làm đáy lòng Lý Phong nổi lên lửa nóng.

"Truyền thông đều nói Hứa Mạn luôn giữ mình trong sạch, hiện tại xem ra là thật."

Lý Phong âm thầm nói một câu, đồng thời đè xuống lửa nóng.

Nếu như Hứa Mạn đã có kinh nghiệm thực chiến, giờ phút này tuyệt đối là biểu lộ hoàn toàn khác biệt.

Tỉ như đổi thành Miêu Thanh Thanh, chỉ sợ đã tự sướng đến mức nước nôi lênh láng . .

"Có điểm gì là lạ. . ."

Đúng lúc này, Lý Phong mới phát hiện cảm giác lửa nóng trong lòng không bị đè xuống, ngược lại bùng nổ càng mạnh hơn.

"Đáng chết, nơi này có điểm cổ quái!"

Lý Phong tự nhận rằng định lực của mình rất mạnh, chỉ cần hắn không đi nghĩ loại sự tình này, thì có thể dễ dàng khống chế mình.

Nhưng bây giờ hắn dùng toàn lực cũng không thể làm cho mình trấn định lại, ngược lại còn có một loại cảm giác cấp bách nhất định phải phóng thích ra!

Chắc chắn nơi nào đó đã xảy ra vấn đề!

"Chờ chút. . . Mùi vị này. . ."

Lý Phong ngửi ngửi, lúc này mới phát giác được trong không khí có một mùi hương kì lạ.

"Đáng chết, bọn họ không phải hạ dược Hứa Mạn, mà là thả ra dược vật trong phòng!"

Vừa rồi Lý Phong lửa giận hừng hực, chỉ muốn giết Galio cùng Eva, tập trung cao độ cho nên không nhận thấy mùi hương kì lạ trong không khí.

Hiện tại hai người đã chết, Lý Phong mới ngửi thấy mùi thơm kia, nhất thời sinh ra cảm giác không ổn.

"Hệ thống, ngươi có thể phân biệt mùi hương này là do thuốc gì phát ra không?"

Tình huống đã khá nguy cấp, Lý Phong liền xin hệ thống giúp đỡ.

"Đang tiến hành phân tích, xin kí chủ kiên nhẫn chờ. . ."

Thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ vang lên, càng tăng lên xúc động nơi đáy lòng của Lý Phong.

"Muốn. . . Ta muốn. . ."

Cùng lúc đó, Hứa Mạn "ngửi" được hơi thở nam tính ở bên cạnh, trực tiếp ngồi dậy khỏi sa lông, giống như con mèo nhỏ lên cơn động dục nhào vào trong ngực Lý Phong.

Cảm nhận được thân thể mềm mại thơm ngát ập vào lòng, hỏa diễm đang bị Lý Phong dùng hết sức áp chế đột nhiên tăng vọt lên mấy lần.

Không chỉ như thế, Hứa Mạn theo bản năng điều khiển, tìm đúng bờ môi của Lý Phong, ngẩng đầu hôn tới!

Loại tình huống này tựa như là tưới một thùng xăng vào trong đống lửa đang cháy vậy!

Thế lửa đã không cách nào ngăn chặn!

Chỉ có thể thiêu đốt bùng cháy lên, phóng thích toàn bộ!

Lý Phong chỉ cảm thấy trong đầu ong ong một tiếng, chút lý trí còn sót lại trong nháy mắt bị tiêu trừ thành vô hình!

Hai con mắt đã sớm bị dao động, nhất thời bị màu đỏ bao phủ!

"Rống "

Lý Phong phát ra một tiếng gầm nhẹ, ôm chặt lấy Hứa Mạn. . .

"Đinh, kí chủ, kết quả phân tích đã có, mùi thơm này thuộc về thuốc Ác ma chi hôn cấp C, có muốn tiêu hao 100 điểm tích lũy để tiến hành tiêu trừ?" .

Hệ thống chỉ dùng ba giây đồng hồ đã cho ra phản hồi, nhưng không được Lý Phong trả lời.

Trên ghế sa lon, hai thân thể đang gắt gao quấn quýt lấy nhau. . .

Chương 217. Giọt thứ ba máu

Chương 180: Giọt thứ ba máu

Sáng sớm, Lý Phong tỉnh lại từ trong giấc ngủ.

Tối hôm qua, hắn có một giấc mộng, một giấc mộng đầy màu sắc.

Trong mộng hắn cùng với Hứa Mạn- tình nhân trong mộng của không biết bao nhiêu nam nhân Hoa Hạ, cùng nhau làm nên một đợt giao lưu điên cuồng đến mức khó lòng diễn tả.

Một lần, hai lần, ba lần. . .

Lý Phong không nhớ rõ ở trong mộng hắn đã cùng Hứa Mạn làm chuyện đó bao nhiêu lần, chỉ nhớ được trong cơ thể mình có một cỗ hỏa diễm không ngừng thiêu đốt.

Mà Hứa Mạn ở trên màn ảnh đoan trang trang nhã, cũng bỏ xuống tất cả trói buộc, một mực không ngừng đòi hỏi hắn ban xuống mưa móc. . .

Hiện tại tỉnh mộng rồi, Lý Phong đột nhiên có chút hụt hẫng. . .

"Ta XXX? !"

Lý Phong phát ra một tiếng kêu quái dị, mạnh mẽ quay đầu nhìn lại, liền thấy Hứa Mạn đang gối đầu trên cánh tay hắn!

Mà trên người nàng, vậy mà không có một mảnh vải!

Trên mặt vẫn còn lưu lại vẻ ửng hồng thỏa mãn sau những đợt mây mưa mãnh liệt!

Đây không phải mộng, là thật!

Vất vả lắm Lý Phong mới có thể rời ánh mắt khỏi thân hình đầy những đường cong chết chóc của Hứa Mạn, sắc mặt phức tạp tới

cực điểm.

Hắn nhớ ra, tối hôm qua sau khi giết Galio cùng Eva, hắn tới xem xét tình huống của Hứa Mạn, kết quả lại phát hiện mình cũng trúng chiêu.

Sau đó hắn liền xin hệ thống giúp đỡ, kết quả là. . .

"Móa, hệ thống, ngươi không phải là vũ khí uy vũ bá đạo nhất cửu thiên thập địa sao, vậy mà đến cả chút chuyện nhỏ này cũng không giải quyết được? !"

Lý Phong thật sự rất phiền muộn, còn có chút phẫn nộ.

Hắn là tới cứu Hứa Mạn, hắn cũng đúng là đã giết Galio có ý đồ xâm phạm Hứa Mạn, thế nhưng. . .

Con mẹ nó hắn tự mình ăn Hứa Mạn, lại còn là loại ăn không nhả xương, đợi đến lúc Hứa Mạn tỉnh rồi sẽ nghĩ như thế nào?

Hắn nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội lỗi a!

"Kí chủ, xin hãy nhìn tin tức của hệ thống."

Thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ vẫn kiều mị như trước, không có chút bất mãn nào sau khi bị Lý Phong hiểu lầm.

"Tin tin cái rắm a, giờ này còn tin với chả tứ. . . Ách. . ."

Lý Phong vô ý thức tiến vào hệ thống, sau đó liền thấy "Ghi chép nói chuyện" của hắn cùng hệ thống tối hôm qua .

Sự thực là sau khi hắn đưa ra yêu cầu ba giây, hệ thống đã tìm được biện pháp giải quyết.

Chỉ là khi đó hắn đã mất đi lý trí rồi.

Con mẹ nó lần này xấu hổ rồi!

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 1000 điểm kinh

nghiệm, 20000 điểm tích lũy."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được nụ hôn đầu tiên của nữ thần Hứa Mạn, thu hoạch được 5 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, chiếm được lần đầu của nữ thần Hứa Mạn - First Blood, thu hoạch được 20 điểm chinh phục."

Lý Phong: "? ? ?"

Hứa Mạn vậy mà thật sự là lần đầu tiên? Tiểu gia chịch nàng ra máu? !

Tuy rằng tối hôm qua phán đoán được Hứa Mạn hẳn là tân thủ, nhưng Hứa Mạn dù sao cũng là nữ nhân đã 35 tuổi, khả năng giữ được lần đầu tiên vô cùng nhỏ nhoi.

Hiện tại hệ thống lại nói hắn lấy được lần đầu của Hứa Mạn. . .

Sự tình càng thêm nghiêm trọng rồi!

Lần đầu tiên là thứ quý giá nhất của nữ nhân, hắn cứ như vậy lấy mất, Hứa Mạn tỉnh lại chẳng phải sẽ lập tức liều mạng với hắn?

"Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, có nên thừa dịp nàng còn chưa tỉnh vụng trộm chạy đi không?"

Ngay sau đó Lý Phong liền loại bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu.

Chạy trốn là không thể nào, cả đời này cũng sẽ không chạy trốn, chỉ có thể chờ Hứa Mạn tỉnh lại nói rõ sự thật, nhìn xem có thể được nàng tha thứ hay không . . .

Xác định được phương châm hành động rồi, Lý Phong tiến vào hệ thống xem xét thông tin cá nhân.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: A

Điểm kinh nghiệm: 1900/ 5000

Điểm tích lũy: 84300

Điểm chinh phục : 63

Kỹ năng: 《 Chân Vũ 》, 《 Vô Ảnh Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Bạo Tẩu 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Không

"Ngô. . . Còn cần rất nhiều kinh nghiệm mới có thể thăng cấp, điểm tích lũy thì ngược lại tích lũy được không ít."

Lý Phong cảm thán một câu, tắt đi hệ thống liền duy trì tư thế trước mắt chậm rãi đợi Hứa Mạn tỉnh lại.

Lại qua nửa giờ, Hứa Mạn ưm một tiếng, chậm rãi mở hai mắt ra.

Vừa mở mắt chính là căn phòng khách quen thuộc.

"Ta làm sao lại ngủ ở nơi này?"

Hứa Mạn chỉ cảm thấy trong đầu ông ông một tiếng, muốn hồi tưởng lại trước khi ngủ phát sinh cái gì, tư duy lại cứ mơ hồ không rõ.

Muốn động thân thể, lại có cảm giác đau đớn mãnh liệt truyền đến, tựa như là bắp thịt cả người đều bị xé nứt.

"Dưới đầu gối của ta là cái gì?"

Hứa Mạn phát giác được điểm không thích hợp, phí thật lớn khí lực chuyển động đầu muốn xem xét tình huống.

Một khắc sau, nàng cùng Lý Phong bốn mắt nhìn nhau.

Thời gian dường như đứng im. . .

"A!"

Hứa Mạn phát ra một tiếng kinh hô, vô ý thức muốn lui lại.

Chỉ là nàng bị Lý Phong giày vò quá lâu, vừa động đậy lại là một

hồi đau đớn truyền đến, không nhịn được kinh hô thành tiếng.

"Ách. . . Ngươi có thể nghe ta giải thích một chút không?"

Lý Phong cười khổ không thôi.

Phản ứng của Hứa Mạn hoàn toàn nằm trong dự liệu của hắn, coi như đổi thành hắn gặp phải loại chuyện này, đoán chừng cũng sẽ bị giật mình.

Chỉ là Hứa Mạn có thể nghe hắn giải thích không?

"Ngươi làm cái gì với ta? !"

Hứa Mạn lúc này mới phát hiện mình cùng Lý Phong đều không mặc quần áo, một suy nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu nàng.

Tối hôm qua đến cùng phát sinh cái gì, Lý Phong tại sao lại xuất hiện ở nơi này, nàng cùng Lý Phong đến cùng là có làm chuyện kia không?

Hứa Mạn hết sức hồi tưởng, thế nhưng trong đầu sớm đã loạn thành một đám, càng cố nghĩ càng không tìm ra đầu mối.

"Tối hôm qua Galio cùng Eva của tập đoàn Kessley tiến vào nhà ngươi, sử dụng thuốc kích dục cấp C."

"Ta đuổi tới, sau đó giết Galio cùng Eva, nhưng không ngờ rằng thuốc kia có tác dụng quá mạnh, làm ta cũng bị trúng chiêu, sau đó chúng ta liền. . ."

Lý Phong nói đến đây thì thở dài một tiếng.

Hắn còn có thể nói cái gì? Hắn cũng rất tuyệt vọng a!

Nói một câu thật lòng, hắn cũng là người bị hại, chỉ bất quá hắn là nam nhân, cần phải gánh chịu càng nhiều trách nhiệm hơn mà thôi.

Theo Lý Phong giải thích, trong đầu Hứa Mạn dường như được soi sáng, trí nhớ hôm qua giống như thủy triều vọt tới.

Đúng vậy, tối hôm qua đúng là có hai người nước ngoài xông tới, sau đó nàng bị Galio bắt đến phòng khách, rồi ngửi thấy một mùi hương kì lạ. . .

Về sau thì nàng không nhớ rõ lắm, nàng chỉ nhớ có một đống lửa thiếu đốt trong thân thể, làm cho nàng đánh mất lý trí, điên cuồng phóng túng.

Sau đó một người nam nhân đột nhiên xuất hiện, giúp cho nàng phát tiết hỏa diễm. . .

Tiếp theo là một số hình ảnh hai người không ngừng lăn lộn, tựa như chiếu phim không ngừng diễn lại trong óc nàng, bên trong đó không thiếu những hình ảnh làm người ta nhìn mà đỏ mặt.

"Trời ạ, ta. . . Ta vậy mà cùng Lý Phong. . ."

Hứa Mạn ở trong lòng rên rỉ một tiếng, thống khổ nhắm hai mắt lại.

Nàng ngàn vạn lần không nghĩ đến tấm thân xử nữ 35 năm của mình lại bị Lý Phong đoạt đi, lại còn theo phương thức hoang đường như vậy.

Càng làm cho nàng cảm thấy tuyệt vọng là, nếu như để những người kia biết việc này, nàng sẽ có kết cục gì, Lý Phong sẽ phải gánh chịu trả thù thế nào?

Tuyệt vọng, bất đắc dĩ, e lệ, hoảng sợ. . . Đủ loại tâm tình nổi lên trong lòng Hứa Mạn, duy chỉ không có hận ý với Lý Phong.

Nàng không phải người thích cố tình gây sự, biết được chuyện này không thể trách Lý Phong.

Nếu như Lý Phong chưa từng xuất hiện, vậy người đoạt đi thân thể nàng sẽ là Galio.

So sánh với Galio to khỏe như con gấu, Lý Phong càng giúp nàng dễ tiếp nhận hơn. . .

"Cám ơn ngươi cứu ta, ừm. . . Xin ngươi cứ xem như chuyện này chưa bao giờ phát sinh, ta cũng không muốn gặp lại ngươi nữa, cả

một đời đều như vậy."

Không biết qua bao lâu, Hứa Mạn mở hai mắt ra, lộ vẻ quyết tuyệt nói.

Chương 218. Đây là ta cho ngươi. . . Hứa hẹn!

Chương 181: Đây là ta cho ngươi. . . Hứa hẹn!

Lý Phong: ". . ."

Cái này không giống như hắn tưởng tượng a.

Hứa Mạn không phải sẽ cảm thấy sụp đổ la lớn, sau đó hung dữ đánh hắn một trận, rồi dùng cái chết để đe doạ hắn sao?

Kết quả nàng chỉ là nói một tiếng cảm ơn với hắn, cộng thêm một câu về sau không gặp lại nữa?

Cái wtf gì đây? Tiểu gia không phải nghe lầm đấy chứ!

Chờ chút. . .

Lý Phong đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, một số người sau khi phải chịu kích thích cực lớn sẽ biểu hiện dị thường bình tĩnh.

Thế nhưng đây chỉ là mặt ngoài, trên thực tế thế giới nội tâm của nàng đã tiếp cận giới hạn sụp đổ.

Khi nàng ở một mình, thì sẽ làm ra sự tình tự mình hại mình thậm chí là tự sát!

"Ngươi tuyệt đối đừng giấu nỗi đau ở trong lòng, như vậy sẽ có ngày sinh bệnh."

"Da mặt ta rất dày, mà toàn thân cũng y như vậy, ngươi có thể mắng ta thậm chí là đánh ta một trận, chỉ cần ngươi vui vẻ là được, ta cam đoan không hoàn thủ."

Đang nói chuyện Lý Phong liền để 2 tay ra sau lưng, ngậm chặt miệng lại, bộ dáng bị đánh không hoàn thủ bị mắng không nói gì.

Lời nói này làm Hứa Mạn nhất thời sững sờ ngay tại chỗ.

Vẻ quan tâm này của Lý Phong không giống làm bộ, cái này khiến nỗi lòng phức tạp của Hứa Mạn trong nháy mắt buông lỏng, tiếp theo các loại cảm giác ủy khuất xông lên đầu. . .

"Oa!"

Hứa Mạn nghẹn ngào khóc rống, trong lúc nhất thời nước mắt như mưa.

Hứa Mạn vừa khóc thành tiếng, Lý Phong chẳng những không cuống cuồng, ngược lại còn thở phào.

Khóc rất tốt, khóc có thể xuất hết những tâm tình xấu ra ngoài, tốt hơn giấu ở trong lòng nhiều.

Chờ Hứa Mạn khóc đã đời rồi, Lý Phong liền muốn đi lấy giấy cho nàng lau nước mắt.

Kết quả hắn vừa đứng lên, lập tức làm Hứa Mạn thẹn thùng nhắm hai mắt lại.

Trời ạ, cái thứ của nợ kia. . . Thật là lớn a, sao tối hôm qua nó có thể... có thể chui vào người nàng được!

Cùng lúc đó, một số hình ảnh thiếu nhi không nên xem xuất hiện ở trong đầu Hứa Mạn, khuôn mặt vốn đang thẹn thùng lại càng thêm nóng bỏng, cứ như bị lửa đỏ thiêu đốt.

Lý Phong lần nữa trải nghiệm cảm giác gió thổi mông lạnh. . .

Hắn thật sự không phải biến thái thích khoe thân a, chỉ là kỹ năng không gian truyền tống quá biến thái, mỗi lần truyền tống đều bị mất hết quần áo, đến cả quần lót cũng không lưu lại cho hắn.

Hắn cũng rất tuyệt vọng có được không?

"Ây. . . Ngươi chờ ta một chút."

Lý Phong nhanh chóng chạy đến phòng ngủ lầu hai, lấy ra một

bộ y phục từ trong ba lô rồi mặc lên, lại cầm một cái chăn lông đi trở về bên cạnh Hứa Mạn, giúp nàng đắp lên thân thể.

Ở trong quá trình này, Lý Phong tận lực không nhìn tới thân thể đầy dụ hoặc của Hứa Mạn, chỉ là khóe mắt vẫn vô ý thức liếc qua một số chỗ không nên nhìn.

Nhất thời, tiểu lão đệ đang nằm ngủ lại có xu thế vùng dậy đòi phải làm việc. . .

"Em gái ngươi a, tối hôm qua còn chưa đủ điên sao? Nằm xuống lại cho tiểu gia!"

Dược hiệu của Ác ma chi hôn đã tiêu tán, Lý Phong cũng lấy về được năng lực khống chế thân thể, một tiếng gầm nhẹ âm thầm này, lập tức làm nơi nào đó yên tĩnh như trước.

Tiếp theo Lý Phong lại mua một viên Tinh lực hoàn, thuyết phục Hứa Mạn nuốt vào.

Rất nhanh Hứa Mạn cũng cảm giác khí lực toàn thân đang khôi phục nhanh chóng, cảm giác đau nhức cũng giảm bớt, cảm giác đối với Lý Phong cũng càng phức tạp.

Tính cả tối hôm qua, Lý Phong đã cứu mạng nàng hai lần, nói Lý Phong là ân nhân cứu mạng cũng không đủ.

Nhưng chính là ân nhân cứu mạng, lại đoạt mất sự trinh trắng của nàng. . .

Nàng rốt cục phải dùng thái độ gì để đối mặt Lý Phong?

Nói ưa thích a, còn chưa tới trình độ kia, nói không thích a, nàng thật sự rất có hảo cảm với Lý Phong.

Nếu như nàng có thân phận tự do, có lẽ sẽ thử kết giao cùng với Lý Phong, chỉ tiếc. . .

"Bỏ đi, chuyện giữa ta và Lý Phong đã là không thể nào, cứ coi như tối hôm qua như một giấc mộng là được, đối với hắn cũng là một chuyện tốt."

Nghĩ tới đây, Hứa Mạn quấn ga trải giường đứng dậy, tiếp theo liền thấy thảm trạng của Eva.

"A!"

Hứa Mạn phát ra một tiếng thét, vô ý thức ôm chầm lấy Lý Phong.

Tử trạng của Eva thật đáng sợ, ngực vỡ nát, mí mắt trợn ngược lên trần, dưới thân chảy đầy máu tươi. . .

Trời ạ, tối hôm qua nàng cùng Lý Phong ở trong hoàn cảnh như vậy hoang đường cả đêm?

"Cái kia. . . Chăn lông bị rơi rồi. . ."

Lý Phong nhìn không chớp mắt, nhỏ giọng nhắc nhở.

"A?" Hứa Mạn đầu tiên là sững sờ, tiếp theo mới phát giác trên người lạnh lẽo.

Cúi đầu xem xét. . .

"A!"

Lại là một tiếng thét lên.

Nàng vốn là hai tay nắm lấy chăn lông, dưới tình thế cấp bách ôm Lý Phong, chăn lông tự nhiên đã rơi xuống đất.

Cảnh xuân lộ ra!

Đợi đến khi Hứa Mạn luống cuống tay chân trùm lên chăn lông xong xuôi, bầu không khí đã rất xấu hổ.

"Hô, ta. . . Ta đi đổi bộ quần áo khác."

Hứa Mạn phun ra một ngụm trọc khí, giống như chạy trốn vọt tới phòng ngủ lầu hai.

Nhìn theo bóng lưng xinh đẹp dần xa của Hứa Mạn, Lý Phong ở trong lòng cảm khái một phen.

Từng có lúc, hắn bởi vì Triệu Nhã Nam phản bội mà phẫn nộ đau buồn, hiện tại hắn lại ăn sạch sẽ Hứa Mạn- tình nhân trong mộng của ức vạn nam nhân.

(ức = 100 triệu)

Chỉ tiếc tối hôm qua dược hiệu quá mạnh, ý thức không đủ thanh tỉnh, không thể nghiêm túc trải nghiệm cảm giác được điên cuồng với Hứa Mạn, nếu như có thể thử lại một lần nữa thì thật tốt. . .

"Phi phi phi, ngươi nghĩ gì thế, đồ bẩn thỉu!"

Lý Phong âm thầm khinh bỉ chính mình một câu, lắc đầu xóa bỏ những suy nghĩ bẩn thỉu trong đầu.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Hứa Mạn tăng lên, tiến độ chinh phục trước mắt là 69% "

Thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

Lý Phong: "? ? ?"

Tiến độ chinh phục đột nhiên tăng lên 59%, thẳng đến đỉnh phong của giai đoạn mập mờ, tiến thêm một bước thì chẳng phải là giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt?

Hệ thống sẽ không nhầm lẫn, nói cách khác Hứa Mạn thật ra không trách hắn, ngược lại hảo cảm đối với hắn còn tăng nhiều?

Lý Phong hoàn toàn yên tâm!

Hơn nửa canh giờ sau, Hứa Mạn mới đi ra từ trong phòng ngủ, trở lại phòng khách.

Tóc nàng còn ướt sũng, hẳn là vừa tắm rửa xong, sau khi thay lại bộ váy ngủ ngày hôm qua rồi, Hứa Mạn lại khôi phục bộ dáng Thiên Hậu đoan trang trang nhã cao quý trên màn ảnh.

Thế nhưng chính là nữ nhân cao quý trang nhã này, tối hôm qua lại không ngừng đòi hỏi Lý Phong ban xuống mây mưa.

Loại cảm giác tương phản kịch liệt này làm cho nội tâm Lý Phong lần nữa trở nên xao động.

Bị ánh mắt nóng rực của Lý Phong nhìn không chớp mắt, thân thể Hứa Mạn cũng đột nhiên khô nóng, khuôn mặt không khỏi ửng đỏ.

Nhưng ngay sau đó nàng đã thu lại ý xấu hổ, mặt không biểu tình nói: "Ngươi đi đi, quên ta, cũng phải quên hết thảy những chuyện đã từng diễn ra."

Lý Phong: ". . ."

Không phải chứ. . . Bắt hắn quên mất sự kiện này thì hắn có thể lý giải, nhưng vì sao Hứa Mạn nhất định phải bắt hắn quên mất nàng?

"Đừng nhìn ta như vậy, bởi vì ta cũng sẽ quên đi ngươi, cả đời này hai chúng ta sẽ không gặp lại lần nào nữa."

"Ngươi vừa đi ta sẽ lập tức báo cảnh sát, sự tình nơi này sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với ngươi, ngươi yên tâm là được."

Hứa Mạn nói xong liền muốn đưa tiễn Lý Phong rời khỏi nơi này.

"Ngươi không cần báo cảnh sát, bởi vì ta chính là cảnh sát."

Lý Phong móc ra thẻ chứng nhận cục quốc an đưa cho Hứa Mạn nhìn một chút.

Hứa Mạn lộ vẻ mặt kinh ngạc, Lý Phong vậy mà là nhân viên cục quốc an? !

Ngay sau đó, Lý Phong còn nói thêm: "Sự tình nơi này cứ để cho ta xử lý, nếu như ngươi không muốn dính vào phiền phức cũng có thể rời đi trước, có điều. . ."

Nói đến đây, Lý Phong nhấn mạnh ngữ khí: "Ta sẽ không quên ngươi, cả một đời cũng sẽ không quên!" .

"Còn nữa, về sau một khi ngươi gặp phải bất kỳ nguy hiểm gì, ta

sẽ lập tức xuất hiện, đây là . . .hứa hẹn của ta dành cho ngươi!"

Thân thể Hứa Mạn chấn động một cái, phòng tuyến tâm lý nàng dùng hết toàn lực mới xây dựng lên được đã bị lời này của Lý Phong triệt để đánh nát!

Chương 219. Phong Vũ Lâu

Chương 182: Phong Vũ Lâu

"Ngươi chắc chắn chứ?"

Hứa Mạn nhìn chằm chằm Lý Phong rất lâu, sau cùng hỏi.

"Xác định, nhất định, khẳng định."

Lý Phong lộ ra ánh mắt kiên định.

Vô luận như thế nào, hắn đã chịch Hứa Mạn, cho dù Hứa Mạn không bắt hắn phụ trách, về sau Hứa Mạn gặp phải nguy hiểm hắn cũng sẽ không ngồi yên mặc kệ.

Huống hồ hắn cũng đã hạ quyết tâm không nghe lời Hứa Mạn, nhất quyết không chịu đáp ứng!

Hứa Mạn nhoẻn miệng cười, khóe mắt ngấn lệ quang.

Nàng vốn định bỏ lại hết thảy, rời khỏi Hoa Hạ, cả đời này không còn gặp Lý Phong, thế mà Lý Phong nói những câu kia lại làm cho nàng thay đổi chủ ý.

"Vậy ngươi có muốn nghe cố sự của ta không?"

Hứa Mạn lau nước mắt, chậm rãi nói.

"Ừm, ngươi nói đi ta nghe. Lên trên ghế sa lon ngồi rồi từ từ kể."

Vừa mới nói xong, Lý Phong liền muốn đi nắm bàn tay Hứa Mạn.

Chỉ là được nửa đường Lý Phong lại cảm thấy hành động này có chút đường đột, vội vàng để tay xuống.

Ai ngờ Hứa Mạn lại cười một tiếng, chủ động nắm tay hắn.

Lý Phong thấy lòng mình run lên, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Hứa Mạn chủ động nắm tay hắn, đây có phải là Hứa Mạn đã tiếp nhận hắn?

"Đừng có nghĩ nhiều!"

Hứa Mạn kiều mị lườm hắn một cái, lôi kéo hắn đi đến chỗ sô pha ngồi xuống, sau đó buông bàn tay nhỏ ra.

Lý Phong nhất thời có loại cảm giác thất vọng mất mát. . .

"Thực ra ta là cô nhi."

Hứa Mạn sửa sang lại tâm tình, chậm rãi nói.

Lý Phong nhất thời giật mình!

Không có khả năng a, Hứa Mạn rõ ràng có phụ mẫu, truyền thông đã quay clip chụp ảnh rất nhiều lần Hứa Mạn cùng cha mẹ của nàng cùng nhau ăn cơm, du lịch!

"Ngươi đã từng nghe nói về Phong Vũ Lâu chưa?"

Hứa Mạn hỏi.

"Phong Vũ Lâu?" Lý Phong nhíu mày, tiếp theo lắc đầu nói: "Chưa từng nghe qua."

"Phong Vũ Lâu là một tổ chức thế giới ngầm, thế lực rất to lớn, bọn họ mỗi năm đều sẽ tìm kiếm một số cô nhi, sau đó bồi dưỡng bọn nhỏ thành sát thủ, ngôi sao, sử dụng bọn nhỏ để trắng trợn vơ vét của cải."

"Tại thời điểm ta 5 tuổi, cái tổ chức này đã mang ta ra khỏi cô nhi viện, từng bước một bồi dưỡng ta thành siêu sao cấp bậc Thiên Hậu, mà phụ mẫu xuất hiện trong ống kính truyền thông. . . Cũng là thành viên tổ chức này."

“Sở dĩ ta có thể tồn tại trong giới giải trí thối nát kia mà một mực không có lời đồn, cũng là nhờ Phong Vũ Lâu ở phía sau bảo hộ, và ta, cần phải nộp 80% thu nhập lên cho Phong Vũ Lâu."

"Đừng nhìn ở khắp cả nước ta đều có thật nhiều bất động sản, thực ra đều thuộc về Phong Vũ Lâu, ta chỉ là nắm giữ quyền sử dụng mà thôi."

"Không chỉ như thế, Phong Vũ Lâu còn có yêu cầu khắc nghiệt đối với những người dưới trướng, một là nữ ngôi sao không được có lời đồn, càng không thể... phát sinh quan hệ với nam nhân khác."

Nói đến đây, đầu tiên khuôn mặt Hứa Mạn hiện ra vẻ xấu hổ, ngay sau đó thì chuyển hóa thành sợ hãi.

Lý Phong đã phải tốn thời gian rất lâu mới tiêu hóa xong những tin tức này.

Hoa Hạ vậy mà còn có tổ chức ngầm như Phong Vũ Lâu tồn tại, Long Hồn không biết sao?

Nếu như biết được, vì sao không triệt để diệt trừ bọn chúng?

"Nếu như phát sinh, vậy Phong Vũ Lâu sẽ làm thế nào?"

Sau một lúc lâu, Lý Phong đè xuống nghi ngờ trong lòng, hỏi.

"Sẽ giết nữ ngôi sao kia, cũng giết chết cả nam nhân đã phát sinh quan hệ với nàng."

"Mỗi tháng Phong Vũ Lâu đều sẽ phái chuyên gia kiểm tra nữ ngôi sao đã bị phá trinh chưa, ngắn thì nửa tháng, chậm thì 20 ngày nữa, sẽ có người tới kiểm tra ta."

"Đến lúc đó. . ."

Nói đến đây, sắc mặt Hứa Mạn trở nên tái nhợt, thân thể bắt đầu nhẹ nhàng run rẩy.

"Không sao, có ta ở đây, ai cũng không thể gây thương tổn được ngươi."

Lý Phong vội vàng nắm chặt bàn tay mềm mại của nàng, ôn nhu an ủi.

Khó trách Hứa Mạn muốn hắn quên mất nàng, khó trách Hứa Mạn nói cả đời này cũng đừng gặp lại nhau, hóa ra là sợ liên lụy đến hắn.

Nữ nhân ngốc này chẳng lẽ quên hắn là một cường giả võ đạo sao?

Kệ mẹ bọn chúng là Phong Vũ Lâu hay là Lôi Điện Lâu, dám động vào Hứa Mạn, hắn sẽ khiến cho bọn chúng phải hối hận vì đã sinh ra trên đời này!

"Không, ngươi không biết Phong Vũ Lâu khủng bố đến mức nào đâu."

Lý Phong nói những lời kia làm cho Hứa Mạn hơi bình tĩnh lại, thế nhưng vẻ sợ hãi trên mặt vẫn chưa thể tiêu tán.

Nàng đã nhìn thấy quá nhiều thành viên muốn phản kháng Phong Vũ Lâu, kết cục sau cùng đều rất thê thảm.

Không một người nào có thể đào thoát khỏi sự chế tài của Phong Vũ Lâu, nàng không thể, Lý Phong. . . Chỉ e là cũng không thể!

"Ngươi cũng chưa biết sự khủng bố của ta đâu."

Lý Phong tự tin cười một tiếng, tiếp theo đưa tay chỉ xuống đất.

"Sưu "

Một luồng chân khí màu xanh bắn ra, xuyên vào mặt đất.

"Phanh "

Một tiếng trầm đục vang lên, mặt đất nhất thời bị đánh lủng ra một cái lỗ lớn chừng nắm tay, sâu chừng mười mấy cm !

"Ông trời của ta!"

Hứa Mạn phát ra một tiếng kinh hô, khuôn mặt tràn ngập vẻ không dám tin.

Cái này so với chuyện Lý Phong lúc trước một chân đá bay Tần

An còn làm cho nàng cảm thấy giật mình hơn, đây là chuyện mà nhân loại có thể làm ra sao?

"Hiện tại ngươi đã tin tưởng ta có thể bảo hộ ngươi chưa?"

Lý Phong cười sáng lạn, lên tiếng hỏi.

"Ta. . . Ta không biết."

Hứa Mạn lắc đầu, mặt lộ vẻ mờ mịt.

Nàng không biết cao thủ của Phong Vũ Lâu có thể làm được điểm này hay không, chí ít nàng chưa bao giờ thấy.

Chỉ là tới bây giờ, Phong Vũ Lâu đã để lại trong lòng nàng bóng ma sợ hãi quá lâu, không thể đơn giản bị triệt để tiêu trừ chỉ sau một chiêu vừa rồi của Lý Phong.

"Nhưng ta biết ta tuyệt đối có năng lực bảo hộ ngươi."

Nói đến đây, Lý Phong nắm chặt lấy bàn tay ngọc của Hứa Mạn.

Có lẽ là sự tự tin của Lý Phong đã lây nhiễm Hứa Mạn, sắc mặt nàng rốt cục hơi hồi phục lại vẻ hồng nhuận phơn phớt, thân thể run rẩy cũng dần dần biến thành bình tĩnh.

Sau một hồi lâu, Lý Phong nói: "Ngươi đi lên lầu tránh một chút đi, ta tìm người đến xử lý hiện trường đã."

Hứa Mạn đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lộ sắc mặt phức tạp gật gật đầu, đứng dậy đi lên lầu hai.

Đợi Hứa Mạn đóng chặt cửa phòng ngủ rồi, Lý Phong bấm điện thoại gọi cho Tưởng Vận Trúc: "Uy, Tưởng tiểu thư, ta có một ít tình huống muốn báo cáo với tổ chức . . ."

Gần như cùng một thời gian, Phùng Tuấn sau một phen ngụy trang kéo theo một cái valy, lộ thần sắc khẩn trương đi vào một cửa hàng cầm đồ có tên là Phùng Vũ Ký.

Sau khi vào cửa, liền có một người nam tử trẻ tuổi mặc tây trang màu đen chào đón: "Tiên sinh, xin hỏi ngài đến để cầm cố đồ

vật sao?"

Phùng Tuấn nhìn hắn một hồi, sau một lúc lâu nói: "Gió giục mây vần bá tứ phương."

Lông mày đối phương nhướng lên một cái, giống như cười mà không phải cười nói : "Mưa rơi tán loạn chấn bát hoang."

"Hô." Phùng Tuấn phun ra một ngụm trọc khí, vẻ gấp gáp trên mặt tiêu tán đi không ít: "Ta muốn cầm cố người."

"Tư liệu." Đối phương cũng không nói nhảm, trực tiếp vươn tay ra.

Phùng Tuấn đã sớm chuẩn bị, lấy ra một tờ giấy A4 viết tư liệu của Lý Phong giao cho đối phương: "Bao nhiêu tiền?"

"Chờ một lát."

Đối phương để lại câu nói này, sau liền cầm lấy tư liệu về Lý Phong đi vào phòng trong, đại khái qua chừng năm phút mới đi ra lần nữa.

"Đánh giá cấp B, giá cầm cố là 800 lượng hoàng kim."

Đối phương đưa ra tám ngón tay, cười nói.

Phùng Tuấn thấy nỗi lòng buông lỏng, trực tiếp mở valy, lộ ra rất nhiều cây vàng được sắp xếp chỉnh chỉnh tề tề, mỗi một cây đều là loại 1000 g chất lượng cao, đặc tới 99. 99%.

"Đây là 40 kg hoàng kim, ngươi kiểm tra một chút đi."

Phùng Tuấn lấy ra 40 cục vàng thỏi bày ở trên mặt đất, thở hồng hộc nói.

Đối phương cầm lên một cây vàng xem xét một chút, tiếp theo bỏ vào trong miệng nhẹ nhàng cắn. .

Xác định không có vấn đề gì, đối phương nhếch miệng cười một tiếng: "Chất lượng rất tốt, nhớ là trong ba ngày đến chuộc về."

Trong mắt Phùng Tuấn lóe lên ánh sáng lành lạnh, âm thầm nói một câu: "Dám tranh đoạt nữ nhân với ta, Lý Phong. . . Ngươi cứ chờ chết đi!"

Chương 220. Tám phương mưa gió vì ta sử dụng

Chương 183: Tám phương mưa gió vì ta sử dụng

Nửa giờ sau, Tưởng Vận Trúc dẫn người đuổi tới biệt thự này.

Nhìn thấy phòng khác đã nát như phế tích, Tưởng Vận Trúc ngốc trệ trong nháy mắt.

"Đây đều là ngươi làm ra?"

Tưởng Vận Trúc chỉ vào Galio nằm sâu dưới đất nửa mét, lộ vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

Trong điện thoại nàng đã biết được Lý Phong xử lý Galio cùng Eva, chỉ là không nghĩ tới hiện trường sẽ thảm liệt như vậy.

"Ngoài ta thì có thể là ai?"

Lý Phong nhún nhún vai: "Đầu tiên xin được tự thanh minh, là bọn họ động thủ trước, ta chỉ phòng vệ chính đáng mà thôi."

Lý Phong vốn định dùng hệ thống xóa đi tất cả dấu vết, chỉ là như vậy sẽ phải tiêu trừ sạch sẽ trí nhớ của Hứa Mạn.

Do tư tâm quấy phá, cho nên Lý Phong liền nghĩ đến cách để Long Hồn xử lý, lại không nghĩ rằng Tưởng Vận Trúc sẽ đích thân chạy đến.

"Đừng lo lắng, ta nói vậy không phải vì hoài nghi ngươi."

Tưởng Vận Trúc ngồi xổm người xuống, cẩn thận xem xét Galio một phen: "Hắn là một tên Cuồng Chiến Sĩ, trước khi chết vẫn còn trong trạng thái cuồng bạo, sau khi chết không còn được lực lượng huyết khí chèo chống, hình thể cấp tốc co lại."

"Không quản giữa các ngươi phát sinh cái gì, hắn dám động thủ

ở Hoa Hạ đã là nên giết."

Thông qua thân hình Galio giờ phút này cùng với hầm động dưới đất, Tưởng Vận Trúc rất nhanh chóng cho ra cái kết luận này.

Nếu là Cuồng Chiến Sĩ phương Tây mà dám động thủ tại Hoa Hạ, vô luận đúng sai thế nào, thành viên Long Hồn đều có quyền lợi đánh giết.

Đây chính là uy nghiêm đại quốc!

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái: "Nếu như đổi thành võ sĩ Đông Doanh hoặc là cường giả quốc gia khác thì sao?"

"Chỉ cần là tại đất nước Hoa Hạ, nếu như bọn họ dám động thủ, ngươi đều có thể đánh giết, đây là quy củ của Long Hồn."

Tưởng Vận Trúc giống như chém đinh chặt sắt nói.

Lý Phong gật gật đầu, càng có thêm cảm nhận trực quan đối với sự bá đạo của Long Hồn.

Hắn hỏi tiếp: "Đúng rồi, Long Hồn cụ thể là làm gì a, ngoại trừ bảo hộ một vài đại nhân vật ra, còn có cái chức trách gì nữa không?"

Hắn đã gia nhập Long Hồn hơn một tháng, vậy mà cũng không thấy bị giao xuống nhiệm vụ gì. . .

Cảm giác này giống như là hắn đã gia nhập với một tổ chức đặc công giả vậy.

Tưởng Vận Trúc: "? ? ?"

Theo lẽ thường, mỗi khi Long Hồn tuyển chọn thành viên đều sẽ tiến hành một phen huấn luyện đối với người mới vào.

Chức trách cụ thể của thành viên Long Hồn cũng sẽ được giảng thuật trong đợt huấn luyện đó.

Mà quá trình Lý Phong gia nhập Long Hồn quá đột ngột, nàng lúc đầu cũng không ý thức được điểm ấy.

"Chức trách của thành viên Long Hồn thì có rất nhiều, ngoại trừ bình thường cần phải bảo vệ một vài đại nhân vật ra, còn phải phụ trách thanh trừ những cường giả nước khác tiến vào Hoa Hạ, bảo trì sự ổn định trong giới cổ võ Hoa Hạ, ngoài ra còn phải ra nước ngoài chấp hành một số nhiệm vụ đặc thù . . . các loại . . ."

"Ngươi bây giờ còn chưa có chức trách cụ thể, cho nên hết thảy cứ nghe theo tổ chức an bài là được rồi."

Tưởng Vận Trúc có chút xấu hổ nói.

Lý Phong ra vẻ có điều suy nghĩ gật gật đầu, hỏi tiếp: "Ngươi đã từng nghe nói tới Phong Vũ Lâu chưa?"

Sắc mặt của Tưởng Vận Trúc đột biến: "Ngươi đã giao thủ với người của Phong Vũ Lâu?"

"Xem ra ngươi biết a." Lý Phong lộ sắc mặt cổ quái hỏi: "Nếu Long Hồn đã biết tới sự tồn tại của Phong Vũ Lâu, vì sao không triệt để diệt trừ bọn chúng?"

Sắc mặt Tưởng Vận Trúc biến ảo mấy lần, sau cùng mới cười khổ nói: "Có quang minh thì tất nhiên sẽ có hắc ám, cho dù có diệt trừ Phong Vũ Lâu, thì cũng sẽ xuất hiện một Phong Tuyết Lâu, Lôi Điện Lâu. . ."

"Cũng giống như ngươi. . ."

Nói đến đây, Tưởng Vận Trúc dùng ánh mắt đầy thâm ý nhìn Lý Phong một cái.

Lý Phong cảm thấy trong lòng căng thẳng: "Ta làm sao?"

"Quan hệ của ngươi cùng Tống Uyển Quân căn bản không thể giấu diếm được Long Hồn."

Tưởng Vận Trúc nhẹ nhàng vén tóc, giống như cười mà không phải cười nói.

". . ."

Vẻ kinh hãi trong lòng Lý Phong càng đậm.

Thế giới ngầm là sự giao thoa giữa đen và trắng, hơi không cẩn thận sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Lý Phong tự nhận mọi chuyện đều làm rất bí ẩn, không nghĩ tới vẫn để Long Hồn biết được việc này.

Bất quá biểu hiện của Tưởng Vận Trúc cũng không giống như muốn tìm hắn để gây sự, cái này khiến Lý Phong hơi bình tĩnh hơn một chút.

Tưởng Vận Trúc cười một tiếng: "Nước quá trong ắt không có cá, Long Hồn cũng rất vui vẻ khi thấy thế giới ngầm Minh Châu được ngươi quản lý, chỉ cần ngươi làm việc có chừng mực thì sẽ không có vấn đề."

Nghe thấy lời ấy, Lý Phong triệt để yên lòng.

"Nói trở lại Phong Vũ Lâu." Tưởng Vận Trúc sửa sang lại suy nghĩ, chậm rãi nói: "Nó còn thành lập sớm hơn cả Long Hồn, nhiều năm kinh doanh như vậy, sớm đã lôi kéo được một vài đại nhân vật trở thành thành viên hoặc là chỗ dựa."

"Lại thêm đám người Phong Vũ Lâu luôn hành sự rất giảo hoạt, làm việc cũng coi như có chừng mực, cho nên đối với bọn họ Long Hồn liền mở một mắt, nhắm một mắt."

Hai mắt Lý Phong khẽ híp vào, trong lòng nổi lên cảnh giác.

Sau khi có được Hệ thống cứu vãn nữ thần, Lý Phong có thể nói là thuận buồm xuôi gió, gần như không gặp phải lực cản quá lớn.

Cho nên sau khi nghe được Hứa Mạn kể về Phong Vũ Lâu, Lý Phong cũng cảm thấy chẳng có gì phải sợ.

Hiện tại xem ra là hắn nghĩ Phong Vũ Lâu quá đơn giản. . .

"Nếu như người của Phong Vũ Lâu tìm đến ngươi gây phiền phức, có thể giết thì giết, giết không được thì ngươi bại lộ ra thân phận thành viên Long Hồn, bọn họ sẽ biết khó mà lui."

Tưởng Vận Trúc cũng coi như người trong đại gia tộc, nàng có thể nhìn ra được, với tính cách của Lý Phong thì không có khả

năng vô duyên vô cớ nghe ngóng tin tức về Phong Vũ Lâu.

"Ồ? Thân phận thành viên Long Hồn vậy mà có thể ngăn trở Phong Vũ Lâu?"

Lý Phong nổi lên hứng thú.

"Có thể, trước kia từng có tiền lệ rồi."

Tưởng Vận Trúc không giải thích quá nhiều.

Long Hồn không phải không có năng lực diệt trừ Phong Vũ Lâu, chỉ là không muốn vì chuyện này mà phải điều động quá nhiều lực lượng thôi.

Phong Vũ Lâu tự nhiên cũng rõ ràng điểm ấy, nếu như bọn họ không muốn mình bị hủy diệt, thì tuyệt đối không dám xuất thủ với thành viên của Long Hồn.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Chẳng lẽ là có quan hệ cùng Phong Vũ Lâu?"

Lý Phong hơi biến sắc, mặc niệm "Xem xét" .

"Nhiệm vụ: Mưa gió tám phương để ta sử dụng "

"Mục tiêu: Thu phục Phong Vũ Lâu, làm cho nó trở thành thế lực dưới trướng kí chủ, nhiệm vụ này được hạn định thời gian một năm, nếu như một năm sau kí chủ vẫn chưa thể thu phục Phong Vũ Lâu thì nhiệm vụ thất bại."

"Khen thưởng: 10000 điểm kinh nghiệm, 100000 điểm tích lũy."

"Chú thích: Muốn đứng ngạo nghễ tại đỉnh cao, không chỉ cần bản thân cường đại, còn phải học được cách thành lập thế lực của mình."

Xem hết cái nhiệm vụ này, Lý Phong thật lâu không thể lấy lại

tinh thần.

Hệ thống, ngươi có nhất thiết phải bựa như vậy không, đến cả Long Hồn cũng không muốn quản Phong Vũ Lâu, ngươi lại bắt tiểu gia đi thu phục bọn chúng ? Nói đùa sao!

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, khen thưởng của nhiệm vụ này cũng rất phong phú a. . .

Cái nhiệm vụ này nhất định phải làm!

Tiếp theo, Tưởng Vận Trúc dẫn người dọn dẹp sạch sẽ hiện trường, sau đó liền cáo từ rời đi.

Lý Phong đi tới phòng ngủ tìm Hứa Mạn: "Khi người Phong Vũ Lâu đến kiểm tra thì nhớ phải thông báo ta, ta giúp ngươi giải quyết bọn họ."

"Được."

Thần sắc tự tin trên khuôn mặt Lý Phong đã làm cảm nhiễm Hứa Mạn, cho nên Hứa Mạn cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp gật đầu đáp ứng.

Bởi vì buổi tối nay Hứa Mạn còn phải tham gia một show diễn, sau khi hai người nói chuyện một chút, Lý Phong tiễn nàng tới sân bay.

Sau khi đi ra khỏi sân bay, Lý Phong đưa mắt nhìn sắc trời âm u, âm thầm nói một câu: "Muốn dùng thủ đoạn hèn hạ chiếm được cách điều chế Đồng nhan thủy khẳng định không chỉ có một mình Kessley. . ."

"Ngồi chờ chết không phải là phong cách của ta, nhất định phải chủ động xuất kích!"

Nghĩ tới đây, Lý Phong hỏi: "Hệ thống, ngươi có thể tìm ra rất cả những người có địch ý với ta bên trong thành phố Minh Châu này không?"

Chương 221. Ẩn Thân Thuật hạn chế

Chương 184: Ẩn Thân Thuật hạn chế

"Có thể, bất quá làm như vậy ý nghĩa không lớn."

Hệ thống trả lời một câu làm Lý Phong hơi kinh ngạc: "Vì sao?"

"Có quá nhiều người ở thành phố Minh Châu có địch ý với ký chủ."

Thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

Lý Phong: ". . ."

Hệ thống ngươi nói vậy là ý gì, kỳ thị kí chủ đúng không?

Tiểu gia đã làm ra sự tình thương thiên hại lý gì sao, vậy mà ngươi dám nói thành phố Minh Châu có quá nhiều người thù hằn tiểu gia?

Có tin tiểu gia kiện ngươi tội phỉ báng không? !

Có lẽ là cảm nhận được oán niệm của Lý Phong, hệ thống giải thích rằng: "Bởi vì Đồng nhan thủy xuất hiện đã tạo thành tổn thất vô cùng to lớn đối với những công ty cùng ngành khác, cho nên rất nhiều nhân viên trong các công ty đó tại Minh Châu đều ôm địch ý nhất định với ký chủ."

"Một phương diện khác, kí chủ trong khoảng thời gian này đã giẫm mặt quá nhiều người, bọn họ tự nhiên cũng sẽ ôm địch ý với kí chủ."

Lý Phong: ". . ."

Chẳng lẽ tiểu gia hiện tại đã thành địch nhân chung của toàn dân? Cái này thật là nhức cả trứng. . .

"Kiến nghị kí chủ thu nhỏ phạm vi tìm kiếm, tỉ như tìm kiếm người nào có sát ý với kí chủ."

Nghe được câu này, Lý Phong có một loại cảm giác thất bại do IQ bị một cái máy vô tri vô giác đè xuống đất di qua di lại!

Con mẹ nó, nhất định là gần đây phát sinh quá nhiều sự tình, cho nên bộ não có chút phản ứng trì độn mà thôi.

Nhất định là như vậy!

"Vốn còn muốn thu thập tất cả những người có địch ý với ta một lần, nếu đã quá nhiều người thì bỏ đi, ta cũng không có nhiều thời gian để phung phí như vậy."

Lý Phong vội ho một tiếng, biện giải cho mình một câu, nói tiếp: "Vậy thì tìm kiếm vị trí của những người có sát ý với ta a, tối nay tiểu gia muốn đại khai sát giới."

May mà hệ thống chỉ là trí thông minh nhân tạo, nếu như đổi thành Tưởng Mộng Dao, đã bắt được cơ hội thì kiểu gì cũng sẽ hung hăng nói móc Lý Phong một hồi!

Ba giây đồng hồ sau. . .

"Tìm kiếm hoàn tất, đã định vị xong mục tiêu, kí chủ có thể tùy thời xem xét vị trí mục tiêu."

"Có muốn tiêu hao 1000 điểm tích lũy để xem xét?"

Lý Phong: ". . ."

Hệ thống, tim ngươi cũng quá đen a, chỉ là chỉ ra vị trí của mấy địch nhân mà thôi, vậy mà cũng không ngại mồm đòi tận 1000 điểm tích lũy? Đổi thành Hoa Hạ tệ thì đó chính là 1 triệu a!

Ngươi tại sao không đi cướp đi? !

Mắng chửi thì mắng chửi cho sướng mồm, hắn sẽ không nhàm chán đến mức đi cò kè mặc cả cùng với một bộ máy.

Sau khi đau lòng nộp lên cho hệ thống 1000 điểm tích lũy, Lý

Phong nhìn thấy vị trí cụ thể của tất cả những người có sát ý với hắn trong phạm vi thành phố Minh Châu hiện tại.

"Ngô. . . Hết thảy có bốn người sao?"

Lý Phong ngẩng đầu nhìn sắc trời đang ngày càng âm trầm, âm thầm nói một câu: "Sắp mưa rồi. . ."

Chạng vạng tối, đột nhiên có vài đoạn clip Miêu Thanh Thanh ở phim trường nhục mạ nhân viên công tác, diễn viên quần chúng được lan truyền trên internet.

"Đám rác rưởi các ngươi, đến cả đi mua ly cà phê cho ta cũng không làm được, các ngươi tại sao không đi chết đi?"

"Miêu tiểu thư, cửa hàng Starbucks gần nhất cũng cách đây hơn 100 cây số, ngài có thể dùng cà phê hòa tan được không?"

"Cái gì? Ngươi để cho ta uống cà phê hòa tan? Ta là Miêu Thanh Thanh a, ngươi bắt ta uống cà phê hòa tan chính là đang vũ nhục ta có biết không?"

. . .

"Ngươi đi đường không có mắt a, đụng vào làm ta đau lắm có biết không? Ngươi trông ngươi xem, bộ dạng thô kệch xấu xí như con gấu nâu, lên ti vi làm người xem chán ghét thì sao?"

"Miêu tiểu thư, thật xin lỗi, ta không phải cố ý. . ."

"Đạo diễn, mau đổi vai khách mời đi, trông thấy nàng ta liền cảm thấy buồn nôn!"

Mấy đoạn video này vừa lưu truyền, lập tức gây nên sóng to gió lớn trên internet!

"Con mẹ nó, đây là Miêu Thanh Thanh? Rõ ràng là một con đàn bà chanh chua a!"

"Ở trước ống kính truyền thông tính cách Miêu Thanh Thanh vô cùng ôn nhu a, làm sao trong bí mật lại xấu tính như vậy?"

"Ta chính thức chuyển từ fan sang antifan của nàng!"

"Ở trước ống kính thì có tri thức hiểu lễ nghĩa, trong âm thầm lại không thèm nói đạo lý, coi chúng ta là đồ ngu ngốc dễ dàng đùa nghịch sao!"

"Tẩy chay Miêu Thanh Thanh!"

Trừ những fan não tàn của Miêu Thanh Thanh ra, trên internet toàn là những tiếng mắng chửi Miêu Thanh Thanh.

Nhận được tin tức, phản ứng đầu tiên của Miêu Thanh Thanh là không tin.

Nàng ở trong phim trường rất cẩn thận, tuyệt đối không cho phép người khác chụp ảnh quay phim nàng, trợ lý, bảo tiêu của nàng cũng sẽ rất tận trách thay nàng kiểm tra.

Thế nhưng những video này đều là thật!

"Có người cố ý công kích ta!"

Miêu Thanh Thanh vội vàng gọi điện thoại cho quản lý công ty xin giúp đỡ, lại bị lão bản chửi mắng một trận.

Loại video gây ảnh hưởng xấu này vừa xuất hiện, lão bản liền có ý nghĩ muốn từ bỏ Miêu Thanh Thanh.

Không chỉ lão bản quản lý công ty muốn từ bỏ Miêu Thanh Thanh, tất cả những nhãn hiệu mời Miêu Thanh Thanh làm đại diện truyền thông cũng đều có dự định giải trừ hợp đồng với nàng.

Không cam tâm cho nên Miêu Thanh Thanh bấm điện thoại gọi cho Phùng Tuấn.

Phùng Tuấn là công tử nhà có 100 tỷ, năng lượng rất lớn, nếu như hắn chịu giúp đỡ, nguy cơ lần này tuyệt đối có thể tiêu trừ.

Đối với cái này Phùng Tuấn trực tiếp một lời đáp ứng, bất quá Miêu Thanh Thanh cũng phải đánh đổi khá nhiều.

Một giờ sau, trong một biệt thự ở thành phố Minh Châu.

Miêu Thanh Thanh mặc một bộ đồ da vô cùng hở hang, nằm ở trên giường, hai tay bị tách ra còng ở thành giường.

Phùng Tuấn mặc một thân đồ đen, tay trái cầm roi da, tay phải cầm ngọn nến, xem ra rất là uy mãnh.

"Phùng. . . Phùng thiếu, lần này ngươi nhất định phải giúp ta a."

Miêu Thanh Thanh vừa chịu đựng tâm lý xấu hổ, vừa lên tiếng xin xỏ.

"Yên tâm, chỉ cần ta nói một câu, những video kia sẽ rất nhanh biến mất khỏi internet."

Phùng Tuấn lộ vẻ mặt điên cuồng nói.

"Cái kia. . . Vậy là tốt rồi. . ."

Miêu Thanh Thanh thở phào.

Phùng Tuấn cái gì cũng tốt, chỉ là sở thích có chút biến thái.

Miêu Thanh Thanh không biết là, giờ phút này Phùng Tuấn đã tưởng tượng nàng thành Ngụy Băng Khanh.

"Ngụy Băng Khanh a Ngụy Băng Khanh, một ngày nào đó ngươi cũng sẽ giống như Miêu Thanh Thanh nằm ở trên cái giường này, tiếp nhận roi da, sáp dầu của ta!"

"Chỉ cần chờ một thời gian ngắn ngủi nữa thôi, khi Lý Phong vừa chết, ta sẽ lập tức triển khai bước tiếp theo của kế hoạch."

"Đến lúc đó, tập đoàn Vị Lai sẽ bị tập đoàn Phùng thị chiếm đoạt, ngươi cũng sẽ trở thành nữ nhân của ta!"

Nghĩ tới đây, Phùng Tuấn ném đi roi da, ngọn nến, như như con sói đói ập tới trên người Miêu Thanh Thanh!

Cùng lúc đó, một thân ảnh thừa dịp ban đêm đi tới gần biệt thự này.

"Vậy mà ở trong biệt thự, chẳng lẽ đây là người địa phương?"

Lý Phong lộ vẻ mặt cổ quái.

Hệ thống chỉ đánh dấu vị trí mục tiêu, chứ không biểu hiện thông tin cá nhân.

"Rất lâu không dùng Ẩn Thân Thuật rồi. . ."

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, bắt đầu dùng Ẩn Thân Thuật, thân thể nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Tiếp theo. . . Thuật xuyên tường bắt đầu được dùng, trực tiếp xuyên qua tường của biệt thự tiến vào.

Sau khi Lý Phong một đường xuyên tường đi vào phòng ngủ, liền nhìn thấy trước mắt là một cặp nam nữ đang quấn quít lấy nhau, lập tức sững sờ tại chỗ.

Không phải chứ. . . Đây là cái duyên phận kiểu gì, hắn muốn giết người mà thôi, kết quả là đụng phải Phùng Tuấn cùng Miêu Thanh Thanh?

Chẳng lẽ ba người bọn hắn có ân oán từ kiếp trước a? !

"Vị trí này chỉ có một người có sát ý với ta, sẽ là ai đây?"

Lý Phong rơi vào trầm tư.

Sau một lúc lâu. . .

"Nếu như chỉ là giết chết thì có chút quá tiện nghi cho bọn họ, không bằng chơi ác hơn."

Hai mắt Lý Phong sáng lên, tiếp theo nhấc chân đi đến phía sau hai người, liền muốn đánh gãy toàn thân kinh mạch của Phùng Tuấn.

Nhưng tại thời điểm hắn muốn điều động chân khí trong cơ thể, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên. .

"Đinh, cảnh cáo kí chủ, nếu như ở trong trạng thái ẩn thân vận dụng chân khí, vậy trạng thái ẩn thân sẽ lập tức bị tắt đi."

Lý Phong: "? ? ?"

Chương 222. Phong Vũ Lâu sát thủ

Chương 185: Phong Vũ Lâu sát thủ

WQNMLGBD!

Con mẹ nó dưới trạng thái ẩn thân không thể vận dụng chân khí, ngươi làm sao không nói sớm?

Cái này cũng giống như lúc hắn cùng Tống Uyển Quân đang chuẩn bị dính lấy nhau, quần cũng cởi ra hết rồi, kết quả Tống Uyển Quân nói một câu "Bà dì ta ghé thăm" !

Nghiệp chướng a!

Lý Phong cảm thấy hệ thống nhất định là đang nhắm vào mình!

Nhất định là như vậy!

"Móa, may mắn tiểu gia đã sớm chuẩn bị, không thì thật là bẽ mặt!"

Lý Phong chửi đổng mấy câu, sau đó lấy ra từ ba lô một cái khăn trùm đầu màu đen rồi đeo lên.

Trong kế hoạch của Lý Phong, tối nay hắn muốn giết bốn người, vạn nhất thời gian sử dụng Ẩn Thân Thuật vượt qua hạn chế, cái khăn trùm đầu này cũng có thể giải quyết tình huống khẩn cấp.

Không nghĩ tới vừa đến địa phương thứ nhất đã phải dùng tới, cái này đúng là nhức cả trứng. . .

Trước mắt hắn, Phùng Tuấn đang tùy ý phát tiết tinh lực.

Miêu Thanh Thanh cũng nhúc nhích cái mông ra sức phối hợp với hắn.

Đột nhiên, một âm thanh sâu thẳm vang lên bên tai hai người.

"Đúng rồi, chính là tư thế này, các ngươi chơi rất tốt, dùng thêm sức đi."

Phùng Tuấn: "? ? ?"

Miêu Thanh Thanh: "? ? ?"

Con mẹ nó gặp quỷ à? Vì sao lại có người nói chuyện ngay bên cạnh mà bọn họ không biết? !

Cái thanh âm này vừa vang lên, đã dọa cho một nửa hồn phách hai người muốn thoát xác.

Đợi đến khi bọn họ nhìn lại, liền phát hiện một người đội khăn trùm đầu màu đen đứng ở bên cạnh, một nửa hồn phách còn lại như muốn trực tiếp thăng thiên.

"A, quỷ a!"

Miêu Thanh Thanh hét lên một tiếng rồi bò dậy chạy trốn.

Chỉ là hai tay nàng bị còng, vừa đứng lên nhất thời siết cho cổ tay đau nhức, lại bị kéo trở về.

Phùng Tuấn ngược lại không có bất kỳ hạn chế gì, nhưng giờ ba cái chân của hắn đều đã mềm nhũn ra.

Gần như cùng lúc với tiếng thét lên của Miêu Thanh Thanh, Phùng Tuấn liền phù phù một tiếng co quắp ngã xuống đất, tiếp theo dùng cả tay chân bò tới bên ngoài.

Con mẹ nó đúng là gặp quỷ, rõ ràng cửa sổ đã đóng chặt, bên cạnh lại đột nhiên xuất hiện một người, không phải quỷ thì là cái gì? !

"Ngươi muốn chạy sao?"

Lý Phong cười một tiếng, duỗi tay nắm lấy cổ chân Phùng Tuấn khẽ kéo hắn về.

Tiếp theo ở trong ánh mắt kinh hoảng của Phùng Tuấn, Lý Phong đưa tay chỉ một cái về phía thân thể hắn.

Một cỗ chân khí tinh thuần cấp tốc chảy qua toàn thân Phùng Tuấn!

"Đùng đùng ầm ầm "

Một hồi âm thanh cuồng bạo vang lên!

Phùng Tuấn nhất thời như bị điện giật, thân thể co quắp run rẩy!

Tiếp theo, Phùng Tuấn nghiêng đầu một cái ngất đi.

Giải quyết Phùng Tuấn xong, Lý Phong nhìn về phía Miêu Thanh Thanh: "Miêu Thanh Thanh, không nghĩ tới ngươi là loại nữ nhân này, thật sự quá làm cho ta. . . Cao hứng."

Lý Phong cố ý đổi giọng nói chuyện, cho nên Miêu Thanh Thanh căn bản nghe không ra hắn chính là Lý Phong.

"Ngươi. . . Ngươi đừng tới đây, tới nữa ta sẽ báo cảnh sát!"

Miêu Thanh Thanh hận Phùng Tuấn muốn chết.

Chơi cái gì không tốt, tại sao nhất quyết phải chơi còng hai tay, hiện tại nàng đến cả chạy cũng chạy không nổi, đồ biến thái đáng chết này!

"Đừng lo lắng, đợi chút nữa ta sẽ thay ngươi báo cảnh sát."

Lý Phong cười một tiếng, tiếp theo đánh ra một chưởng lên cổ Miêu Thanh Thanh.

Miêu Thanh Thanh đến rên cũng không kịp rên một tiếng, liền nghiêng đầu ngất đi.

Giải quyết đôi cẩu nam nữ này xong, Lý Phong tìm tới điện thoại Phùng Tuấn, gọi 110 cùng 120.

Tiếp theo hắn lại lấy thân phận là một người dân nhiệt tâm tên

là Lưu tiên sinh, gọi tới trụ sở mấy tờ tạp chí lớn ở Minh Châu để vạch trần sự thật.

Sau khi làm xong, hắn xóa đi dấu vết mình từng tới đây, sau đó dùng Ẩn Thân Thuật rời khỏi nơi này.

Làm xong chuyện tốt lập tức bước đi, không để lại tính danh. . .

Lý Phong rời đi không được bao lâu, xe cảnh sát, xe cứu hộ đã chạy tới nơi này.

Ngay sau đó, các ký giả truyền thông nhận được tin tức từ vị Lưu tiên sinh kia cũng chen chúc mà đến, khi hai người Miêu Thanh Thanh cùng Phùng Tuấn được mang ra ngoài, bọn họ nhanh tay chụp lại mấy tấm ảnh trân quý. . .

Rất nhanh, tin tức công tử Phùng Tuấn 100 tỷ ở Minh Châu, cùng với nữ ngôi sao siêu hot Miêu Thanh Thanh đang chơi trò bạo dâm thì bị thượng mã phong, lập tức được lan truyền khắp hang cùng ngõ hẻm trên internet.

(thượng mã phong:đang chịch thì ngất hoặc chết @@)

Tiếp theo, tấm ảnh Miêu Thanh Thanh mặc bộ đồ da hở hang nằm trên cáng cứu thương cũng được lưu truyền rộng rãi.

Miêu Thanh Thanh vốn đang bị truyền thông quay lưng, gặp phải scandal này liền triệt để bị đánh rớt xuống vực thẳm!

Quản lý công ty của Miêu Thanh Thanh là người đầu tiên lên tiếng hủy bỏ hợp đồng, ngay sau đó tất cả những nhãn hiệu cùng với Miêu Thanh Thanh có kí kết hợp đồng đại sứ thương hiệu cũng ào ào hủy bỏ.

Không chỉ như thế, tất cả những bộ phim, gameshow, chương trình mà Miêu Thanh Thanh tham gia cũng phải chịu liên lụy. . .

Trong lúc nhất thời, Miêu Thanh Thanh thành con chuột qua đường ai gặp cũng đuổi đánh!

Còn Phùng Tuấn. . . Trực tiếp vào phòng bệnh đặc biệt, bị người Phùng gia khẩn trương truy vấn, bác sĩ cho ra một cái khả năng có

thể cả đời sẽ phải làm người thực vật.

Mà Lý Phong tạo thành hết thảy, đã mượn bóng đêm đi tới trước cửa một căn nhà.

"Người thứ hai có sát ý với ta sẽ là ai đây."

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, sử dụng hai thuật ẩn thân, xuyên tường, đi vào căn nhà này.

Bên trong một gian phòng khách, ánh đèn đã tắt, không gian ngập trong tăm tối.

Một nam tử hình thể thấp bé đang nằm ở trên giường ngủ.

Khi Lý Phong giải trừ Ẩn Thân Thuật, chuẩn bị xuất thủ xử lý đối phương, nam tử này lại đột nhiên bật dậy từ trên giường, tay trái vung lên, một đạo hàn quang lóe lên!

"Bá "

Lý Phong vội vàng lui về sau!

"Xì "

Một tiếng vang nhỏ!

Nghe thấy cái thanh âm này, nam tử thấp bé đắc ý cười: "Trước giờ ta chưa bao giờ ngủ sâu, chỉ cần gió lay cỏ động ta cũng có thể lập tức tỉnh táo lại, đồng thời cho ra một kích chí mạng!"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái: "Ngươi ngay cả thân thể của ta cũng không đụng phải, sao có thể nói là một kích chí mạng?"

Con dao kia chỉ là đụng phải chân khí hộ thể của hắn, chưa làm hắn bị thương.

"Sai rồi, một đao kia chí ít cũng xuyên vào da thịt ngươi, mà cây đao của ta đã được thoa đầy độc dược, hơi chút trầy da là sẽ dễ dàng lấy mất cái mạng nhỏ của ngươi!"

Nam tử thấp bé nào biết được Lý Phong là cường giả cấp A, sau đó gằn giọng cười nói.

"Ồ? Ngươi không gạt ta?" Lý Phong lộ vẻ kinh ngạc.

Xem ra người anh em này là một sát thủ chuyên nghiệp a!

"Hừ, ta khinh thường chuyện lừa gạt một kẻ sắp chết." Nam tử thấp bé cười ngạo nghễ, tiếp theo bắt đầu đếm: "3, 2, 1. . . Đổ!"

Người bị trúng độc trên mũi dao, trong 10 giây sẽ ngã xuống đất bỏ mình, cho nên hắn mới tự tin như vậy.

Nhưng làm hắn cảm thấy ngoài ý muốn là, Lý Phong không có bất kỳ phản ứng gì, đến cả hô hấp cũng rất là bình ổn.

"Có lẽ độc dược của ngươi đã mất đi tác dụng rồi." Lý Phong nhún nhún vai, ra vẻ nghiền ngẫm nói: "Không tin thì ngươi có thể liếm một cái thử xem."

Hắn nhớ đến trong bộ phim 《 Dũng sĩ xông Ma Vực 》 có một gia hỏa chuyên chơi chiêu này, phương thức xuất hiện rất đẹp trai, còn nhảy múa làm màu trước mặt mỹ nữ.

Kết quả cuối cùng người anh em kia tự mình liếm đao của mình, chết toi. . .

Không biết là nam tử thấp bé này có thể bị hắn lừa liếm một lần hay không.

"Độc dược của ta không có khả năng mất đi tác dụng!"

Nam tử thấp bé sao có thể bị Lý Phong lừa, hắn không phải đồ ngốc!

Lý Phong đã không ngã xuống, vậy nói rõ vừa rồi hắn không gây thương tổn đến Lý Phong!

Nghĩ tới đây, hắn cong người xuống, sau đó tựa như mũi tên nhọn vọt mạnh lên phía trước, đồng thời tay trái vung lên thanh đao bôi độc, mục tiêu là trái tim của Lý Phong.

"Đùng "

Trong giây phút điện quang hỏa thạch, Lý Phong đưa tay ra bắt được cổ tay đối phương, tiếp theo một chân đá vào bụng đối phương!

(điện quang hỏa thạch: ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong chớp mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự việc diễn ra cực nhanh)

"Phanh "

Nam tử thấp bé chỉ cảm thấy như có một cây chùy lớn đập trúng bụng dưới, đau nhức kịch liệt trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, hai đầu gối mềm nhũn quỳ rạp xuống đất.

"Ngươi là ai?"

Đang nói chuyện, Lý Phong nắm cổ tay đối phương.

"Ngươi. . . Ngươi không phải cường giả cấp B, ngươi là cấp A? !"

Nam tử thấp bé cảm thấy vô cùng hoảng sợ!

Bản thân hắn là một cường giả cấp B+, ở trước mặt Lý Phong lại không có chút sức hoàn thủ, điều này nói rõ Lý Phong ít nhất là cấp A- !

Đáng chết, vậy thì còn đánh thế nào!

"Ngô. . . Hóa ra ngươi là sát thủ của Phong Vũ Lâu, biết là ai muốn giết Lý Phong không?"

Vài giây đồng hồ trước đó Lý Phong đã mở ra Đọc Tâm Thuật, lập tức biết được thân phận đối phương.

"Không có khả năng, ngươi làm sao có thể biết ta là người Phong Vũ Lâu. . . Ngươi không phải người!"

Nam tử thấp bé đã hoảng sợ đến mức muốn vỡ mật!

"Chỉ là tiếp nhận nhiệm vụ của Phong Vũ Lâu chứ ngươi cũng

không biết người nào muốn giết ta?"

Lý Phong đọc suy nghĩ trong lòng đối phương, xác định đối phương cũng không biết là ai muốn giết hắn, trong lúc nhất thời có chút thất vọng.

"Đã như vậy, thì ngươi liếm đi."

Vừa nói xong, Lý Phong đưa thanh đao bôi độc đến bên miệng đối phương, tiếp lấy nhẹ nhàng vạch một cái.

Chưa đến 10 giây sau, sát thủ Phong Vũ Lâu liền chết bởi chính thanh đao bôi độc của mình!

"Còn hai kẻ nữa. . ."

Lý Phong nói thầm một tiếng, dùng Ẩn Thân Thuật, Thuật xuyên tường rời khỏi căn nhà này.

Chương 223. Tô Đồng thành bánh trái thơm ngon

Chương 186: Tô Đồng thành bánh trái thơm ngon

Khi Lý Phong rời khỏi một khách sạn năm sao đã là chừng 1 giờ sáng.

Hai người còn lại có sát ý với hắn đều là cường giả cấp B, sát thủ do tập đoàn nước ngoài làm trong ngành trang điểm phái đến, cũng là vì cách điều chế Đồng nhan thủy vốn không tồn tại.

Với thực lực của Lý Phong, giết bọn chúng đơn giản giống như giết một con gà, cho nên đa số thời gian là lãng phí ở trên đường di chuyển.

Sử dụng Ẩn Thân thuật, Thuật xuyên tường, Đọc Tâm Thuật tổng cộng tiêu hao 600 điểm tích lũy, lại thêm mua sắm tin tức vị trí mất 1000 điểm tích lũy, trong một ngày Lý Phong đã ném ra ngoài cửa sổ 1600 điểm tích lũy.

"Dựa theo xu hướng hiện tại, ta cần bao lâu mới có thể tích lũy đầy đủ 10 triệu điểm tích lũy a, đúng là nhức cả trứng!"

Mua sắm Phục Hoạt Đan phục sinh mẹ là mộng tượng của Lý Phong, trước mắt xem ra mục tiêu này còn rất xa vời.

"Cơm phải ăn từng miếng từng miếng một, gái cũng phải đẩy ngã từng cô nàng một, chỉ có thể từ từ tiến lên. . ."

Lý Phong thầm than một tiếng, bắt một chiếc xe taxi về nhà.

Ngày hôm sau, điểm nóng trên internet vẫn là nói về chuyện XXX của Miêu Thanh Thanh cùng Phùng Tuấn.

Còn chuyện ba tên sát thủ đột nhiên tử vong thì không có tin tức gì, xem ra cảnh sát đã phong tỏa tin tức.

"Ta đã xóa đi tất cả dấu vết, cho dù Phùng Tuấn cùng Miêu Thanh Thanh hoài nghi đến ta, cũng không lấy ra được bất kỳ chứng cứ gì. . ."

Lý Phong hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua ở trong lòng.

Loại cảm giác rõ ràng đoán được là hắn, nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào xử lý hắn mới là thống khổ nhất.

Lý Phong không giết bọn hắn, cũng là muốn làm bọn hắn ở trong cả quãng đời còn lại đều bị hối hận cắn xé, loại cảm giác này so với trực tiếp chết đi còn thống khổ hơn!

"Những tập đoàn đánh chủ ý lên cách điều chế Đồng nhan thủy hẳn là cũng sẽ ổn định một đoạn thời gian."

Người mình phái tới lặng yên không một tiếng động chết tại Minh Châu, những tập đoàn đánh chủ ý lên Đồng nhan thủy kiểu gì cũng sẽ phải cân nhắc một chút.

"Ngô. . . Nên tới bổ sung cho Tiểu Đồng Đồng một ít Đồng nhan thủy rồi, thuận tiện. . . Hắc hắc hắc."

Lý Phong cười xấu xa mấy tiếng, đứng dậy ra cửa trước đi một chuyến tới cửa hàng bán BMW 4S, mua về một con X6.

Cái xe này vào một tháng trước hắn đã nhìn trúng, cũng đã đặt trước với cửa hàng, hai ngày nay mới nhập xe về cửa hàng, hôm nay hắn tới để mua về.

Thủ tục xong xuôi rồi, Lý Phong xin phép nghỉ với tổng giám đốc băng sơn, lái xe một đường bão táp đến thành phố Đại Thương.

Chạng vạng tối, Osvili, cũng chính là công ty Ích Tân ngày trước, ở ngoài cửa có mười hai chiếc xe hào hoa kiểu dáng khác nhau.

Lamborghini, Ferrari, Aston Martin, Spyker bản giới hạn không bán nữa, thậm chí còn có Bugatti Veyron, Koenigsegg.

Tựa như là đang triển lãm siêu xe, làm cho rất nhiều người qua đường vây xem.

Càng khiến người ta kinh ngạc là, ở đằng trước từng chiếc siêu xe, là một nam tử trẻ tuổi ăn mặc thời thượng.

Trên tay bọn họ đều cầm một bó hoa hồng to kiều diễm ướt át, mong mỏi cùng trông mong nhìn vào cửa công ty, giống như là đợi người yêu tan ca trở về.

"Trời ạ, nữ nhân đi làm ở công ty Ích Tân được hoan nghênh như vậy sao?"

Một mỹ nữ không rõ tình huống lộ vẻ mặt phát mộng hỏi.

"Hiện giờ chỗ này đã không còn gọi là Ích Tân, nó tên là Osvili, nơi chế tạo Đồng nhan thủy."

"Uống vào Đồng nhan thủy không chỉ làm da thịt trở nên trẻ tuổi hơn, còn có thể cải thiện dung mạo, vô cùng thần kỳ!"

"Nghe nói nữ nhân viên của Osvili lúc làm việc đều sẽ vụng trộm uống một chút, sau đó vẻ đẹp tăng lên mấy cấp bậc, lực quyến rũ cũng đại tăng, cho nên mới câu dẫn được nhiều chàng trai trẻ tuổi có tiền như vậy."

Một trung niên đại thúc nhìn qua có vẻ rất hiểu rõ sự tình, lộ vẻ mặt thần bí nói.

"A!" Vị mỹ nữ kia kinh ngạc che miệng, tiếp theo quay đầu chạy.

"Ai, những gì ta nói đều là thật, ngươi chạy làm cái gì a."

Trung niên đại thúc lộ vẻ mặt phát mộng, cho dù hắn nói hơi chút khoa trương, nhưng cũng không cần phản ứng kịch liệt như vậy a?

"Ta trở về làm một bản sơ yếu lí lịch, ta cũng muốn đến Osvili đi làm!"

Thanh âm của mỹ nữ qua đường từ phía xa xa truyền đến.

Trung niên đại thúc: ". . ."

Ở cửa Osvili, bên cạnh một chiếc siêu xe Ferrari 488 .

Một nam tử đẹp trai mặc thương hiệu Tide bất đắc dĩ nói: "Ta nói này mấy người anh em, các ngươi đừng tranh đoạt với ta làm gì, Đại Thương có nhiều gái xinh như vậy, các ngươi đi chỗ khác kiếm cũng được mà."

Từ khi Tô Đồng xuất hiện ở buổi họp báo của Hứa Mạn, nhân dân cả nước đều biết được Osvili có một tổng giám đốc xinh đẹp tuyệt trần.

Nhà ở gần hồ được hưởng ánh trăng trước, ba ngày gần đây, mỗi khi đến giờ tan ca, đám công tử ca chưa lập gia đình ở Đại Thương sẽ tập kết ở đây, khởi xướng thế truy cầu mãnh liệt với Tô Đồng.

Chỉ tiếc Tô Đồng đến cả cơ hội gặp mặt cũng không cho bọn họ, vừa đến thời điểm tan ca đã lên xe rời đi. . .

Lời này vừa nói ra, lập tức gây nên một hồi âm thanh cười nhạo.

"Người anh em, ngươi khoan hãy nói, ta thực sự đã nhìn trúng Tô Đồng rồi, cha mẹ ta cũng cảm thấy Tô Đồng thích hợp làm con dâu, cho nên Tô Đồng này, ta nhất quyết phải cua về!"

Đang nói chuyện, người anh em này còn sửa sang lại y phục, để cho bộ dáng mình sáng láng hơn một chút.

"Yểu điệu thục nữ quân tử hảo cầu, mỗi người đều có quyền được truy cầu Tô Đồng, còn có thể tán đổ Tô Đồng hay không thì phải xem bản lĩnh của chúng ta."

Người nói chuyện đẩy đẩy mắt kiếng gọng vàng trên sống mũi, trong mắt có một tia sáng lóe lên.

"Nhắc tới cũng kỳ lạ thật, chúng ta đã tụ tập ở đây ba ngày rồi, Tô Đồng đến cả bắt chuyện cũng không cho cơ hội, nàng không phải là không thích nam nhân đấy chứ?"

Sắc mặt người này hơi trắng, xem ra cũng là loại bị tửu sắc ăn mòn thân thể, lúc nói chuyện trung khí không đủ, còn rất bỉ ổi.

"Đúng vậy, chắc nàng bị les rồi, cho dù cua về cũng sẽ không để chúng ta đụng vào, mọi người vẫn nên tản ra thôi."

Vừa nói xong, người này ở trong lòng thầm chửi một câu "Một đám ngu ngốc" .

Theo đuổi nữ cần nhất là phải có kiên nhẫn, lúc này mới ba ngày đã hoài nghi người ta là les, có thể cua Tô Đồng về được mới là lạ!

Chờ xem, chỉ cần hắn kiên trì, một ngày nào đó có thể dùng tấm lòng thành làm Tô Đồng cảm động, đến lúc đó. . . Hắc hắc hắc!

Ngay tại thời điểm bọn hắn nghị luận ầm ĩ, một chiếc xe BMW X6 lái tới.

"Con mẹ nó, lái X6 mà cũng dám tranh đoạt nữ nhân với chúng ta?"

Đám công tử ca lái siêu xe tụ tập ở đây nhất thời không bình tĩnh được.

Xe chính là bộ mặt thứ hai của nam nhân, xe của bọn họ kém cỏi nhất cũng là siêu xe 3-4 triệu, nhẹ nhõm nhất kích tất sát X6, người anh em lái X6 này lấy đâu ra mặt mũi dám xuất hiện ở nơi đây?

Trên chiếc xe X6, Lý Phong cũng có chút phát mộng.

Không phải chứ. . . Hắn không đến nhầm địa phương a, đây đúng là công ty Osvili a.

Vậy đám công tử ăn mặc toàn đồ đắt tiền cùng với loạt siêu xe này là loại tình huống gì, thủ đoạn tuyên truyền mà Osvili mới nghĩ ra?

Bên trong sự nghi hoặc, Lý Phong hạ xuống cửa sổ xe, đưa đầu ra hỏi: "Ây dzô mấy huynh đệ, các ngươi đang làm gì vậy?"

"Hừ! Biết rõ còn cố hỏi!"

"Người anh em, ngươi vẫn nên đến từ đâu thì trở về chỗ cũ đi, ở trước mặt chúng ta ngươi không có bất kỳ cơ hội nào."

"Muốn tranh đoạt cùng chúng ta, ngươi tốt xấu gì cũng nên đổi chiếc siêu xe khác a, mới X6 mà thôi, Tô Đồng nếu mà ngồi xe của

ngươi, lão tử liền vặt đầu xuống để ngươi mang đi đá bóng!"

Tên lái chiếc Ferrari 488 lộ vẻ mặt khinh miệt nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Tình huống gì? Não đám người này bị nước đổ vào sao!

Bỏ đi, vẫn nên hỏi Tô Đồng trước đã.

Ngay tại thời điểm Lý Phong muốn gọi điện thoại cho Tô Đồng, một chiếc xe Audi A6 đi ra khỏi cửa Osvili.

Đám công tử ca lập tức lên tinh thần, cầm theo hoa tươi tới nghênh đón.

Chỉ là chiếc xe A6 không có ý tứ muốn đỗ xe lại, ngược lại tăng thêm tốc độ xông về phía trước.

Những công tử ca kia đều rất tiếc mạng, thấy thế vội vàng tránh sang một bên.

Ngay khi bọn hắn nghĩ rằng Tô Đồng sẽ giống trước đó, ngồi xe trực tiếp rời khỏi đây, chiếc xe A6 kia chạy đến bên cạnh X6 rồi dừng lại.

Tiếp theo, Tô Đồng xuống khỏi tay lái phụ, mở cửa xe X6 rồi ngồi lên.

Người anh em lái xe Ferrari 488 : "? ? ?"

Người khác: "? ? ?"

Chương 224. Tô gia động thủ

Chương 187: Tô gia động thủ

Con mẹ nó, Tô Đồng vậy mà thật sự ngồi lên chiếc X6 kia, bọn họ không phải hoa mắt chứ?

Người anh em lái Ferrari 488 kia tròng mắt đã sắp lòi ra ngoài.

Hắn vừa nói nếu Tô Đồng ngồi lên X6 hắn liền vặt đầu xuống, kết quả Tô Đồng thật sự ngồi lên.

Làm sao bây giờ? Hắn không thể thật sự vặt đầu xuống a!

"Nói chuyện thì phải suy nghĩ mình có thể làm được hay không, miễn cho gió lớn cắt đứt đầu lưỡi."

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, rồi mở cửa kính xe lên, không tiếp tục nhìn những người này.

Người anh em lái Ferrari 488 nhất thời mặt đỏ tới mang tai, phẫn hận không thôi!

"Tô Đồng, mị lực của ngươi bây giờ quá cao, người theo đuổi xếp hàng kéo dài cả dãy phố, liệu có muốn từ bỏ mầm cây nhỏ như ta, dấn thân vào rừng rậm lớn hay không?"

Bên trong X6, thanh âm của Lý Phong có chút u oán.

Hắn hiện tại dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được những công tử ca này đang làm gì, bất quá như vậy cũng quá khoa trương rồi a?

Ngụy Băng Khanh cũng không được đãi ngộ như vậy!

Đương nhiên, Lý Phong cũng không phải là nâng cao Ngụy Băng Khanh hạ thấp Tô Đồng.

Chẳng qua là cảm thấy hai nàng đều rất ưu tú, vì sao Tô Đồng có

thể hấp dẫn nhiều ong bướm như vậy, còn Ngụy Băng Khanh lại không?

Cái này không khoa học a!

"Phi, ngươi muốn đuổi ta đi thì cứ việc nói thẳng!"

Tô Đồng ngoài miệng không vui, nội tâm lại ngọt lịm như được rót mật.

Nhìn bộ dáng khẩn trương này của Lý Phong rõ ràng là bởi vì quan tâm nàng a!

"Sao có thể a, ngươi đòi đi ta cũng không cho ngươi đi."

Lý Phong cười hắc hắc, một tay kéo Tô Đồng vào trong ngực, cúi đầu hôn tới.

Tô Đồng phát ra một tiếng kêu giật mình, cũng không phản kháng, mặc cho Lý Phong ở trước mặt mọi người khinh bạc mình.

Bên ngoài.

Đám công tử ca: ". . ."

WQNMLGBD!

Thằng súc vật này tới từ nơi nào a, có quan hệ gì với Tô Đồng, vậy mà ở trước mặt mọi người hôn nàng ấy!

Đây là Tô Đồng, nữ thần trong mộng của họ a!

"Con mẹ nó, đúng là thúc có thể nhẫn nhưng thím không thể nhịn, cục tức này ta nuốt không trôi!"

Thanh niên lái xe Ferrari 488 vén tay áo lên, muốn đi tới "ân cần làm quen" Lý Phong một phen.

Người khác cũng lộ vẻ mặt khó chịu.

Chuyện này có quan hệ với việc Lý Phong chỉ là lái một chiếc X6, trong mắt người bình thường, X6 đã là xe sang trọng, bao nhiêu người cả một đời cũng không mua nổi.

Nhưng đối với những công tử ca như bọn hắn mà nói, X6 hoàn toàn không đáng chú ý.

Bọn họ đã ở trong tiềm thức cho rằng, tài lực của Lý Phong không bằng mình, thế lực sau lưng cũng không bằng mình, đã như vậy, hắn dựa vào cái gì mà đòi chiếm được Tô Đồng?

Nếu như Lý Phong lái một chiếc Rolls-Royce hoặc là Bentley, bọn họ sẽ không có loại suy nghĩ này.

Ngay tại thời điểm những công tử ca này rục rịch, Lý Cương đi ra từ trong A6, đốt một điếu thuốc rồi ngăn lại những công tử ca này.

"Thế nào, muốn đánh nhau?"

Lý Cương phun ra một ngụm khói, híp mắt đánh giá mọi người.

"Cũng không phải muốn đánh nhau, chỉ là đơn thuần ngứa mắt tiểu tử kia."

"Người anh em kia là ai, có quan hệ gì với Tô tổng?"

Những công tử ca này biết Lý Cương là tài xế của Tô Đồng, cho nên ngữ khí khá lịch sự.

"Hắn a. . ." Lý Cương cố ý kéo dài âm điệu, lần lượt đảo mắt nhìn lướt qua từng người trong đám công tử ca, rồi mới chậm rãi nói: "Lão bản của Osvili."

"Ách. . . Lão bản của Osvili, Lý Phong? !"

"Hắn chính là Lý Phong? !"

"Ta XXX, không phải chứ? !"

Biết được thân phận của Lý Phong rồi, những công tử ca này liền cảm thấy kinh hãi.

Hiện tại toàn bộ Đại Thương người nào không biết Lý Phong a, hai ngày thu nhập hơn một tỷ, cái năng lực kiếm tiền này cho dù là người giàu nhất Đại Thương cũng phải tự thẹn không bằng a!

Quan trọng người ta còn là kiểu mua bán có thể kéo dài, tương lai trở thành người giàu nhất Hoa Hạ mặc dù có chút khoa trương, nhưng dựa theo tình thế hiện tại phát triển tiếp, bước vào top 10 giàu nhất Hoa Hạ là chuyện không thành vấn đề.

Đừng nói là Rolls-Royce, Bentley, du thuyền, máy bay tư nhân người ta cũng đủ sức chơi!

Bọn họ tuy rằng đều là con nhà giàu ở Đại Thương, nhưng còn chênh lệch rất xa với Lý Phong.

"Lão bản của Osvili thì như thế nào, nhị thúc của ta là khu trưởng ở Đại thương, chuyên quản những người làm ăn mua bán ở chỗ này."

Người anh em đi Ferrari lộ vẻ không phục nói.

Tại Hoa Hạ, quyền lực áp đảo tiền tài, muốn gây khó dễ cho Osvili cũng không khó.

Những công tử khác cũng liên tục gật đầu phụ họa.

Giờ khắc này, bọn họ đại biểu cho uy nghiêm thượng tầng Đại Thương, tự nhiên phải hợp sức đối ngoại.

"Ha hả, chuyện Cổ Hạo Nhân bị mất chức ngươi đã từng nghe nói chưa?"

Lý Cương cười lạnh không thôi.

Nếu không phải Tô Đồng đã sớm dặn dò hắn không được động thủ với đám công tử quần là áo lượt này, hắn đã sớm kêu đám người Hồng Nhạc Đào đánh đuổi bọn chúng.

Con mẹ ngươi, không chịu soi mặt vào nước tiểu nhìn xem mình có đức hạnh gì, thế mà dám tranh đoạt nữ nhân với Lý thiếu, đúng là chán mùi cơm thèm mùi đất a!

"Cổ Hạo Nhân?"

Một đám công tử hơi biến sắc.

Theo lý thuyết Cổ Hạo Nhân chỉ là một trấn trưởng, căn bản sẽ không được bọn họ chú ý.

Nhưng đoạn thời gian trước Cổ Hạo Nhân xảy ra chuyện náo thành động tĩnh quá lớn, bên tỉnh trực tiếp phái người tới bắt người.

Trong lúc nhất thời thành phố Đại Thương gió giục mây vần, rất nhiều người đều nơm nớp lo sợ, sợ Cổ Hạo Nhân sẽ liên lụy đến mình.

Người Uy Cửu trấn cũng gấp gáp, mặc cho người khác hỏi thế nào, cũng không nói ra Cổ Hạo Nhân cụ thể phạm phải chuyện gì.

Cho nên chuyện Cổ Hạo Nhân bị mất chức trở thành một mê án của thành phố Đại Thương.

Nghe Lý Cương nói vậy, chẳng lẽ việc này có quan hệ với Lý Phong?

"Đoán được chưa?" Lý Cương lại phun ra một ngụm khói, cười lạnh nói: "Không sai, Cổ Hạo Nhân chính là chọc vào Lý thiếu, cho nên bị bắt đi."

Lời này vừa nói ra, một đám công tử ca nhịn không được rùng mình một cái.

Bởi vì chọc vào Lý Phong, cho nên trong tỉnh trực tiếp phái người xử đẹp Cổ Hạo Nhân? Quan hệ này có thể nói là thông thiên a!

"Nghe nói nhị thúc ngươi là khu trưởng?"

Lý Cương giống như cười mà không phải cười nhìn thanh niên lái xe Ferrari.

Người anh em kia run rẩy một cái, gượng cười nói: "Không phải không phải, ta chỉ là nói đùa mà thôi."

Mẹ nó, khu trưởng tuy rằng lớn hơn trấn trưởng không ít, nhưng một bên có thể điều động quan hệ trong tỉnh, một bên chỉ là một khu trưởng nhỏ bé, đấu thế nào được?

Giờ khắc này, bọn họ đều có chút cảm kích Lý Cương, may mà bọn họ không thật sự đi tìm Lý Phong gây phiền phức, nếu không bọn họ sẽ đi vào vết xe đổ của Cổ Hạo Nhân!

Rất nhanh, đám công tử ca đang khí thế ngập trời tựa như chó mất chủ chạy về xe của mình, nhanh như chớp lái xe rời khỏi nơi đây.

Bên trong X6, Lý Phong nhìn thấy hết thảy, không khỏi tán thưởng: "Lý Cương rất có năng lực, có thể trọng dụng."

Tô Đồng gật gật đầu biểu thị ghi nhớ.

Tiếp theo, Lý Phong nắm bàn tay nhỏ của Tô Đồng, cố ý xụ mặt nói: "Ngươi lo lắng đánh đuổi những công tử ca này sẽ ảnh hưởng đến kinh doanh của Osvili?"

Tô Đồng gật gật đầu.

Những công tử ca này có gốc rễ thâm hậu ở Đại Thương, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nghĩ vậy nên Tô Đồng mới căn dặn đám người Lý Cương đừng làm loạn.

"Về sau không cần làm như vậy, ngươi là nữ nhân của ta, ai dám đánh chủ ý lên ngươi thì cứ bảo đám người Lý Cương đuổi đi, xảy ra chuyện gì để ta chịu trách nhiệm!"

Lý Phong đầy bá khí nói, tiếp theo lái xe đi về phía khách sạn.

Bên trong một gian phòng hào hoa ở khách sạn, sau một tiếng gầm nhẹ, hai cỗ thân thể đang quấn quít chặt chẽ chậm rãi tách ra.

Không thể không nói, địa vị quyết định khí chất của một người.

Trước kia Tô Đồng cũng rất có mị lực, nhưng đều sẽ cho người ta một loại cảm giác ngây ngô, hiện tại nha, Tô Đồng càng thêm tự tin, cũng càng thêm sặc sỡ loá mắt.

Khi hai người ở cùng một chỗ, Lý Phong cũng càng thêm hăng hái. . .

Ngay tại thời điểm hai người ôm nhau vuốt ve sờ nắn nhau, một

hồi tiếng chuông điện thoại gấp rút vang lên.

Tô Đồng lộ vẻ mặt áy náy tiếp nhận cuộc gọi, tiếp theo sắc mặt kịch biến: "Cái gì, có loại chuyện này sao. . . Tốt, ngươi đừng vội, ta sẽ nghĩ biện pháp."

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, đợi Tô Đồng cúp điện thoại mới hỏi: "Phát sinh chuyện gì rồi?"

"Có mấy người mua lên internet nói là sau khi sử dụng Nhuận diện thủy của chúng ta thì bộ mặt bị dị ứng, thối rữa."

Sắc mặt Tô Đồng rất ngưng trọng.

Lý Phong hơi biến sắc, Đồng nhan thủy khẳng định không có vấn đề, vậy mà còn có thể phát sinh dị ứng, khẳng định là có người âm thầm giở trò xấu.

Mà lại loại phương thức này hắn không hề lạ lẫm, ba năm trước đây khi Tô gia phá đổ Osvili đã từng dùng loại thủ đoạn này! !

Chẳng lẽ. . . Tô Kiếm Nam đã không nhịn được nữa bắt đầu động thủ?

Vậy hắn cũng nên báo mối thù ba năm trước rồi!

Chương 225. Cách không đối chiến

Chương 188: Cách không đối chiến

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Đối chiến từ xa "

"Mục tiêu: Tô Kiếm Nam đã động thủ với kí chủ, kí chủ phải ở trong vòng ba ngày rửa sạch hiềm nghi của Nhuận diện thủy, nếu như trong ba ngày chưa đạt thành mục tiêu thì nhiệm vụ thất bại, tiểu đệ của kí chủ rút ngắn đi 1 cm."

"Khen thưởng: 300 điểm kinh nghiệm, 3000 điểm tích lũy."

Xem hết giới thiệu nhiệm vụ, Lý Phong lần nữa cười lạnh không thôi.

Hắn quả nhiên không đoán sai, hết thảy đều là Tô Kiếm Nam giở trò quỷ!

Đối chiến từ xa thì phải là gặp chiêu phá chiêu sao?

Không, hắn muốn lấy đạo của người trả lại cho người!

"Ngươi hình như không có chút lo lắng nào?"

Thấy Lý Phong đầu tiên là nhíu mày, tiếp theo mặt hiện nụ cười quái dị, Tô Đồng không nhịn được nói.

Gia hỏa Lý Phong này, vung tay làm chưởng quỹ thẳng thừng như vậy a, xảy ra chuyện lớn cỡ này mà cũng không nóng nảy.

"Sự tình đã phát sinh rồi, lo lắng thêm cũng không có tác dụng, huống hồ ta có lòng tin cấp tốc vượt qua nguy cơ lần này."

Lý Phong cười một tiếng, chậm rãi nói.

Bị nụ cười của Lý Phong cảm nhiễm, Tô Đồng hơi bình tĩnh lại, nhưng nàng vẫn không nhịn được có chút bận tâm.

Một xí nghiệp sợ nhất là sản phẩm mắc phải vấn đề chất lượng.

Tựa như hãng điện thoại di động nào đó, trước đó chiếm cứ 30% thị trường Hoa Hạ trở lên.

Nhưng sau khi tin tức pin nổ tung truyền ra, lượng tiêu thụ liền thẳng tắp rơi xuống, bây giờ không còn đủ 1%.

Có lẽ đây là vấn đề bản thân sản phẩm, cũng có thể là đối thủ cạnh tranh dùng thủ đoạn đen tối.

Nhưng bất kể như thế nào, nó đều đả kích lòng tin của khách hàng với nhãn hiệu!

Tin tức sử dụng Nhuận diện thủy dẫn đến dị ứng, thối rữa mặt tựa như pin của hãng điện thoại kia bị nổ tung, đối với Osvili có thể nói là đả kích chí mạng!

Càng đáng sợ là, không phải một khách hàng xảy ra chuyện, mà là trọn vẹn mười người!

Một khi xử lý không tốt, Osvili sẽ phải phá sản đóng cửa!

"Cho ta ba ngày, trong ba ngày ta sẽ làm chuyện này đảo ngược."

Lý Phong duỗi ra ba ngón tay, tự tin nói.

Trấn an Tô Đồng mấy câu, Lý Phong mặc quần áo xuống giường, đi đến phòng vệ sinh gọi một cuộc điện thoại cho Tống Uyển Quân.

"Uy, Uyển Quân, giúp ta một việc. . ."

7 giờ tối, trên Micro Blog đã có khách hàng viết bài vạch trần

chuyện này.

Ngay sau đó, mấy người nổi tiếng có lượt theo dõi vượt qua 100 ngàn, cũng bắt đầu viết bài nói tới việc này.

Sau một loạt bài viết bình luận và chia sẻ, sự kiện này ở trên internet đã hình thành xu hướng như đốm lửa nhỏ đốt đồng bằng, độ hot thậm chí vượt qua sự kiện Miêu Thanh Thanh cùng Phùng Tuấn chịch nhau đến ngất đi!

Trong lúc nhất thời, trên internet ngập tràn tiếng mắng chửi, đều nói Osvili là công ty xấu xa, vì lợi nhuận bỏ qua tất cả.

Một một bộ phận khách hàng mua Nhuận diện thủy, Hồng nhan thủy, cũng mang tâm tình lo lắng đi tới cửa hàng của Osvili mãnh liệt yêu cầu trả hàng.

Bộ phận khách hàng khác cũng tạm thời ngừng sử dụng, tiến vào trạng thái nghe ngóng tình huống.

Đồng nhan thủy vừa mới lên thiên đường được mấy ngày, vậy mà hôm nay đã bị nước miếng phun xuống địa ngục.

Mà đám người Miêu Thanh Thanh, Vệ Dương, Hoàng Bân có thù oán với Lý Phong giờ phút này lại thoải mái cười to, cười trên nỗi đau của người khác.

Mẹ Vương Thành là Lục Xảo Lan càng là hưng phấn đi qua đi lại trong phòng.

Bọn họ dường như đã thấy được kết cục bi thảm thân bại danh liệt của Lý Phong!

Hoa Thành, Tô gia.

Tô Kiếm Nam nhìn dư luận mãnh liệt trên internet, khóe miệng nhịn không được nở nụ cười trào phúng.

"Ba năm trước ta có thể phá đổ Osvili, hiện tại vẫn có thể làm được, ta đã ra chiêu, Lý Phong. . . Ngươi sẽ tiếp chiêu thế nào đây?"

Ngay tại thời điểm dư luận trên internet càng ngày càng mãnh liệt, trang cá nhân của Osvili trên Micro Blog up một status thanh minh.

"Gửi tới các fan: Osvili là một công ty có lương tâm, có lá gan đảm đương, chúng ta đã phái ra chuyên viên để liên hệ với tất cả khách hàng gặp phản ứng xấu."

"Nếu như xác định bởi vì sản phẩm của Osvili, chúng ta tuyệt đối không từ chối trách nhiệm, cần bồi thường thì bồi thường, cần gánh trách nhiệm thì gánh trách nhiệm."

"Tương tự như thế, nếu có người cố ý vu oan hãm hại, chúng ta cũng sẽ nắm giữ quyền khởi tố hắn."

"Mặt khác xin người dùng hãy cho chúng ta ba ngày, nếu như ba ngày sau Osvili không cách nào chứng minh tính an toàn của Nhuận diện thủy và Hồng nhan thủy, chúng ta nguyện ý vô điều kiện trả lại tất cả tiền!"

Status thanh minh vừa được up lên, lập tức làm dư luận bớt gay gắt đi không ít.

Một số khách hàng có lý trí ào ào comment, biểu đạt ủng hộ Osvili.

Chỉ là quân số không nhiều, rất nhanh đã bị tiếng mắng chửi cho ngập đầu.

Tô Kiếm Nam cũng nhìn thấy status thanh minh, nhịn không được kinh ngạc nói: "Phản ứng đủ cấp tốc, ngôn ngữ cũng rất đáng tin tưởng, chỉ là ba ngày đã muốn tra ra chân tướng thì quá cuồng vọng rồi."

Vì để cho hết thảy mọi chuyện chắc chắn, Tô Kiếm Nam an bài nhân thủ dùng thủ đoạn hóa học làm nát mặt mình.

Vì chuyện này, Tô Kiếm Nam hứa hẹn cho mỗi người 1 triệu!

Đối với một ít người mà nói, chỉ cần có thể kiếm được 1 triệu, đừng nói là hủy dung nhan, cho dù tàn phế cũng dám làm, huống chi loại hủy dung nhan này có tính tạm thời!

Tô Kiếm Nam đã làm xong hết thảy chuẩn bị, Lý Phong có bản lãnh gì mà đòi trong vòng ba ngày đảo ngược mọi chuyện?

Nói chuyện viển vông!

Ngày hôm sau, vào buổi chiều, 10 khách hàng sử dụng Nhuận diện thủy bị hủy dung nhan đã được đưa vào một khách sạn trong thành phố Đại Thương.

Nhắc tới cũng kỳ, 10 khách hàng đều là nữ nhân hơn bốn mươi tuổi.

Ký giả truyền thông nghe tin chạy đến rất nhanh liền bao vây cửa lớn đến tình trạng một giọt nước chảy không lọt.

May mà Lý Cương, Hồng Nhạc Đào đã sớm chuẩn bị, bảo an khách sạn cũng coi như ra sức, mới có thể cản đám ký giả mắt lóe lục quang kia ở ngoài cửa.

Trong một gian phòng ở khách sạn, 10 khách hàng đang dùng luận điệu đầy cay nghiệt nói chuyện với nhân viên Osvil.

"Các ngươi là công ty xấu xa vì lợi nhuận bỏ qua chất lượng, sản phẩm không vượt qua kiểm tra đã dám lấy ra bán, quả thực là táng tận lương tâm!"

"Các ngươi nhìn mặt ta này, đã bị sản phẩm của các ngươi chà đạp thành cái dạng gì, các ngươi bồi thường tiền, bồi thường tiền cho ta!"

"Vốn ai cũng khen ta xinh đẹp, hiện tại thì hay rồi, vì càng xinh đẹp hơn ta mới mua Nhuận diện thủy của các ngươi, kết quả thì sao? Mặt bị hủy! Các ngươi bảo ta sống thế nào đây!"

Làm bừa, chửi rủa, khóc rống. . .

Trong phòng toàn tiếng gào khóc thảm thiết!

Nhân viên Osvili chỉ có thể ở bên cạnh hết sức trấn an.

Không có cách nào, ai bảo người ta là người bị hại? Loại thời điểm này người ta mắng khó nghe hơn bọn hắn cũng phải nhẫn

nhịn.

Không chỉ phải nhẫn nhịn, còn phải cúng bái bọn họ giống như tổ tông.

Thấy thế, 10 khách hàng càng thêm không chút kiêng kỵ, thậm chí có chút xu thế muốn động thủ với nhân viên Osvili.

Đột nhiên, cửa phòng họp mở ra, Lý Phong mang theo Tô Đồng đi tới.

"Tốt, chính chủ rốt cục đến rồi, ngươi trả mặt cho ta!"

"Tô Đồng, ngươi là đồ xấu xa không biết xấu hổ, sản phẩm của công ty của các ngươi hủy mặt ta, ta liều mạng với ngươi!"

Gian phòng đầu tiên là yên tĩnh, đợi đến khi những khách hàng kia nhận ra Tô Đồng, từng người giống như gà chọi hưng phấn lao tới chỗ Tô Đồng.

Bộ dáng này, tựa như nhìn thấy kẻ thù không đội trời chung vậy!

Tô Đồng nhất thời bị dọa cho hoa dung thất sắc, nhân viên Osvili cũng bị tình cảnh này làm cho chân tay luống cuống, nhất thời quên tiến lên ngăn cản.

Ngay tại thời điểm mười khách hàng kia sắp vọt tới trước mặt Tô Đồng . . .

"Tất cả im miệng cho ta!"

Lý Phong phát ra một tiếng quát lớn. .

Mọi người chỉ cảm thấy bên tai như vang lên một tiếng sấm nổ, trong đầu ông ông lùng bùng, thật lâu cũng nghe không được cái gì khác!

Trong lúc nhất thời, căn phòng lâm vào an tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe được!

Chương 226. Lương tâm đã bị nhuộm đen

Chương 189: Lương tâm đã bị nhuộm đen

Tô Đồng sững sờ, nhân viên khác cũng sững sờ.

Thái độ của Lý Phong với khách hàng cường ngạnh như vậy, đây không phải là họa vô đơn chí sao?

May mà ở đây không có ký giả truyền thông, nếu không chỉ bằng tiếng rống vừa nãy của Lý Phong, nhãn hiệu Osvili sẽ phải sụp đổ hơn phân nửa!

Mười khách hàng càng là trực tiếp phát mộng!

Các nàng đến chỗ này với tư cách người bị hại, người nào dám không khách khí, thậm chí còn phải hầu hạ như tổ tông, người này vậy mà dám rống lên như vậy?

Vài giây đồng hồ sau. . .

"Tốt, ngươi dám quát chúng ta, lão nương liều mạ. . ."

"Ta bảo các ngươi im miệng!"

Lý Phong tiến lên phía trước một bước, lạnh lùng đảo mắt qua từng khách hàng một, trong mắt có sát ý hiện lên.

Nhìn thấy mười người đến náo loạn này, Lý Phong liền nhớ lại một màn tương tự vào ba năm trước đây.

Lúc đó, cũng có một số người mua hàng Osvili rồi khuôn mặt bị dị ứng, sau đó lập nhóm tới Osvili nháo sự.

Lý Viện bị những người kia nhục nhã, chửi rủa không ít.

Mà lúc trước Lý Phong lại chỉ có thể ở một bên đứng nhìn, vô

lực mà tuyệt vọng!

Lý Phong hận Tô Kiếm Nam, cũng hận những người lúc trước tới Osvili nháo sự.

Nếu không phải bọn họ nối giáo cho giặc, Osvili sao có thể sụp đổ cấp tốc như vậy? !

Cho nên nhìn thấy đám "người bị hại" này, Lý Phong mới không khống chế nổi sát ý của mình.

Trước kia, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn mẹ mình nhận lỗi với đám người đó, còn hiện tại thì không bao giờ.

Không chỉ như vậy, hắn còn muốn làm cho những người này phải trả một cái giá thê thảm đau đớn!

Ánh mắt của Lý Phong làm cho những khách hàng trong nháy mắt ngây ngốc tại chỗ!

Đây là ánh mắt như thế nào a.

Băng lãnh, khát máu, vô tình, dường như đằng sau bộ dáng nhân loại cất giấu linh hồn của một con mãnh thú!

Gian phòng an tĩnh lại, Lý Phong tiếp tục nói: "Ta biết các ngươi là ai, thu tiền người khác, che giấu lương tâm bôi nhọ danh dự công ty chúng ta."

"Nhưng các ngươi có biết không, các ngươi thu được chỗ tốt, còn người bị các ngươi bôi nhọ sẽ gặp kết cục như thế nào?"

"Công ty phá sản, nhân viên thất nghiệp, bao nhiêu người sẽ bởi vì hành vi táng tận lương tâm của các ngươi mà rơi vào đáy vực nhân sinh, thậm chí bị đẩy vào tuyệt lộ?"

Lời nói của Lý Phong như từng trận sấm sét, vang lên bên tai mọi người.

Nhất là những nhân viên Osvili bình thường, bọn họ có thể nghiệm sâu nhất.

Trước đó tình hình kinh doanh của công ty Ích Tân không tốt, thu nhập của họ giảm mạnh, đừng nói duy trì cuộc sống tốt đẹp, học phí của con cái cũng thiếu chút nữa trả không nổi!

Sau khi Lý Phong thu mua Ích Tân, Osvili một lần là nổi tiếng, tương lai bọn họ cũng biến thành tươi sáng.

Nhưng ngày tốt đẹp không kéo dài lâu, đột nhiên gặp phải sự tình này!

Vạn nhất Osvili phá sản, với trình độ văn hóa của họ thì rất khó tìm ra công việc tốt, đến lúc đó người nào giúp bọn hắn phụng dưỡng người nhà, người nào sẽ thay bọn họ nuôi dưỡng con cái? !

Nhưng Lý Phong làm cách nào để kết luận các nàng là cố tình đến nháo sự?

Suy đoán là một chuyện, một mực chắc chắn lại là chuyện khác, không có chứng cứ thì không thể nói lung tung.

"Ngươi ngậm máu phun người!"

"Ngươi nói người nào che giấu lương tâm thu tiền người khác a, ngươi có tin ta kiện ngươi tội phỉ báng không!"

"Rõ ràng là chất lượng sản phẩm của các ngươi không tốt, giờ lại vu oan hãm hại chúng ta, ngươi còn biết xấu hổ hay không."

"Tô tổng, đây chính là thái độ của công ty các ngươi? Vốn ta còn muốn nói tốt cho các ngươi, hiện tại xem ra. . . Chờ chúng ta đi kiện cho các ngươi phá sản đi!"

Lời nói của Lý Phong có thể nói là từng từ từng chữ đâm thẳng vào tim gan, đổi lại người khác thì đã sớm cảm thấy xấu hổ không dám nói gì nữa.

Nhưng các nàng thì khác, các nàng đều là người chuyên nghiệp làm chuyện này, lương tâm sớm đã bị dục vọng triệt để nhuộm đen, lời nói của Lý Phong nhẹ nhàng như gãi ngứa, đối với các nàng không hề có tác dụng gì!

"Ngươi cho rằng ta sợ các ngươi cáo trạng ta? Yên tâm đi, ta căn

bản không định hoà giải cùng các ngươi."

"Ta đến đây chỉ là muốn nhìn xem các ngươi còn có chút lương tâm nào không, hiện tại xem ra các ngươi quả nhiên không khiến ta thất vọng!"

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, móc ra từ túi áo một cái USB giao cho Tô Đồng.

"Đây là cái gì?" Tô Đồng không hiểu ra sao cả.

"Đây là chứng cứ các nàng thu tiền vu cáo chúng ta, đợi chút nữa thả ký giả vào rồi đưa cho bọn hắn xem."

"Trực tiếp để phóng viên livestream, từ đó nhân dân cả nước có thể thấy rõ ràng bộ mặt thật của những người này."

Lý Phong cười lạnh đảo mắt nhìn qua từng khách hàng một, tiếp theo quay người ra khỏi phòng họp.

Hắn tạm thời không có dự định trở thành nhân vật công chúng, cho nên chuyện liên hệ ký giả chỉ có thể giao cho Tô Đồng làm.

Sau khi nghe Lý Phong nói vậy, sắc mặt 10 khách hàng lập tức thay đổi.

Thu tiền hay không trong lòng các nàng tự nhiên rõ ràng, chỉ là các nàng làm vô cùng kín kẽ, sao Lý Phong có thể lấy được chứng cứ?

Nhất định là cố ý lừa các nàng!

Tô Đồng cũng lộ vẻ mặt không dám tin.

Từ tối hôm qua đến bây giờ, nàng cùng Lý Phong căn bản không tách ra, Lý Phong lấy đâu ra chứng cứ?

Hoặc là. . . Có người khác tìm tới chứng cứ, giao cho Lý Phong?

Lý Phong rời đi không được bao lâu, liền có một đám ký giả chen chúc mà vào.

Chuyện này được cư dân mạng lẫn người thường vô cùng chú ý, truyền thông kiếm cơm bằng lưu lượng lượt xem nên đương nhiên sẽ không bỏ lỡ, tất cả những tạp chí nổi tiếng hoặc là đài truyền hình đều cử người chạy tới nơi này.

"Tô tổng, xin hỏi đối với chuyện này ngài cảm thấy thế nào?"

"Xin hỏi Nhuận diện thủy thực sự sẽ làm cho da thịt dị ứng sao?"

"Hồng nhan thủy cùng Đồng nhan thủy có phải đều có mạo hiểm tương tự không, Tô tổng?"

Đối mặt với sự truy vấn của một đám ký giả, Tô Đồng cũng không giải thích thêm, trực tiếp đi đến máy tính cắm USB vào, lại để cho nhân viên mở máy chiếu.

Ở trong quá trình này, đám phóng viên chuyển qua phỏng vấn mười khách hàng kia.

"Các ngươi còn hỏi ta làm gì? Nhìn mặt ta đây này!"

Một khách hàng chỉ vào khuôn mặt đã bị hỏng nghiêm trọng của mình, quát lên.

Giờ phút này, đang có hơn 10 triệu quần chúng xem livestream trực tiếp trên mạng.

Trong ký túc xá của trường đại học nào đó, một người anh em luôn coi Tô Đồng như nữ thần trong mộng vừa ăn mì tôm vừa xem video trực tiếp này.

Thấy nữ thần Tô Đồng rời khỏi ống kính hắn liền có chút thất vọng mất mát, thừa cơ cho một ngụm lớn mì tôm vào trong miệng.

Một khắc sau, một khuôn mặt xấu xí biến dạng nghiêm trọng xuất hiện trong màn ảnh.

Quan trọng là người quay phim còn dùng máy quay có độ phân giải full HD!

Người anh em này: "? ? ?"

Tiếp theo. . .

"Oẹ ọe ọe "

Một miệng mì tôm phun ra sạch sẽ!

Cảm giác này cũng giống như trước một giây là phim tình cảm, một giây sau đột nhiên hoán đổi thành phim kinh dị !

Lần sau chơi như vậy có thể học tập phim JAV Nhật, làm mờ đi hay không? !

Cùng lúc đó, cả nước liên tục phát sinh chuyện người xem đang ăn bị nôn mửa, thậm chí còn có rất nhiều người xem khởi xướng khiếu nại website.

Lý do chỉ có một câu —— nội dung video gây nên cảm giác vô cùng không thoải mái!

Cùng lúc đó, đám người Miêu Thanh Thanh, Mã Kiên Minh, Lục Xảo Lan đang chú ý tình thế lại thấy sảng khoái không gì sánh được.

Không thứ gì có sức thuyết phục hơn khuôn mặt này!

Mặc cho ai nhìn gương mặt này, cũng sẽ không đi mua sản phẩm của Osvili nữa!

"Ồ? Có chút ý tứ."

Hoa Thành, tại văn phòng tổng giám đốc của tập đoàn Tô thị, Tô Kiếm Nam cũng xem vieo trực tiếp này.

Hắn không nghĩ tới Lý Phong đón 10 khách hàng vào Đại Thương sau đó chẳng những không tự mình hoà giải, ngược lại còn cho đăng video trực tiếp. .

Đúng lúc này, Tô Đồng lại xuất hiện ở trước mặt ống kính: "Các vị bằng hữu truyền thông, tiếp theo ta sẽ cho mọi người xem vài đoạn video, xem hết những video này rồi, mọi người sẽ biết các nàng có thật là bị Nhuận diện thủy làm biến dạng khuôn mặt không."

Chương 227. Tình thế đảo ngược

Chương 190: Tình thế đảo ngược

Ký giả có mặt ở đây đều sửng sốt.

10 khách hàng nháo sự cũng sửng sốt.

Video gì mà lợi hại như thế, vậy mà có thể trực tiếp chứng minh tính an toàn của Nhuận diện thủy?

Người xem trực tiếp cũng lộ vẻ mặt phát mộng sau đó bắt đầu biến thành mong đợi.

Xem ra Osvili chuẩn bị ra đại chiêu a, lần này có trò vui để xem rồi!

Thực ra trong lòng Tô Đồng cũng không chắc chắn, nhưng Lý Phong đã nói những video này có thể chứng minh, thì nhất định có thể chứng minh!

Nàng tin tưởng Lý Phong!

Trong tình cảnh được vô số người chờ mong, Tô Đồng ngồi trước máy vi tính, tay nhỏ khẽ run ấn mở đoạn video thứ nhất.

Đồng thời, nhân viên của Osvili tắt hết ánh đèn trong phòng, kéo lên rèm cửa.

Rất nhanh, màn chiếu treo ở vách tường bắt đầu xuất hiện hình ảnh, thanh âm cũng được truyền ra từ ampli.

"Vương tỷ, việc này có giá 1 triệu, tạm thời bị hủy dung nhan, ngươi có làm hay không?"

Trong một gian phòng khách, một nam một nữ ngồi ở trên ghế sa lon.

Nam tử mặt đeo khẩu trang, đầu đội mũ lưỡi trai, không nhìn rõ khuôn mặt.

Nữ tử thì không ngụy trang, tướng mạo chừng 6/10 điểm, dáng người hơi béo, xem ra chừng bốn mươi.

Vương tỷ vừa xuất hiện trong clip, một khách hàng tới nháo sự liền lộ sắc mặt tái nhợt, trực tiếp co quắp ngã xuống đất, bờ môi run rẩy nói một câu: "Không có khả năng. . . Các ngươi sao có thể có video này, cái này tuyệt đối không có khả năng!"

Tất cả những người đang xem tự nhiên có thể dễ dàng đoán được nàng chính là Vương tỷ.

Khác biệt là khi trong video khuôn mặt Vương tỷ còn bình thường, mà giờ nàng đã bị hủy dung nhan.

"1 triệu? Đây chính là một cuộc mua bán lớn a! Làm, tại sao lại không chứ, các ngươi trả thù lao đầy đủ là được!"

Trong video, Vương tỷ lộ ánh mắt bốc lửa nói.

Không sai, thanh âm hai người giống như đúc!

"Vương tỷ quả nhiên là thống khoái!"

Nam tử đeo khẩu trang móc ra hai cái bình thủy tinh, gằn giọng cười nói: "Đây là Nhuận diện thủy của Osvili, đây là một loại thuốc hóa học."

"Ngươi hãy pha trộn hai thứ này lại với nhau, sau đó bôi lên mặt mình, đợi đến khi da thịt dị ứng thối rữa rồi hãy tìm truyền thông công khai chuyện này."

"Được rồi, trước tiên đưa tiền đặt cọc đã." Vương tỷ không chút suy nghĩ liền đáp ứng.

Nam tử đeo khẩu trang cũng không nói nhảm, trực tiếp lấy ra 100 ngàn tiền mặt đặt lên bàn: "Sau khi chuyện thành công thì tìm ta lấy 900 ngàn còn lại."

Nói xong hắn liền đứng dậy rời đi.

Trong video, Vương tỷ tựa như thần giữ của, lộ thần sắc mê luyến sờ sờ một xấp tiền mặt kia. . .

Trong phòng họp, Vương tỷ sớm đã sớm hoảng sợ đến mức hồn bay lên trời, vẫn như cũ không ngừng nói một mình "Không có khả năng" .

Một đám ký giả truyền thông sớm đã chĩa máy sang chỗ nàng, ghi chép hình ảnh cùng video. . .

Chín khách hàng nháo sự khác cũng thay đổi sắc mặt, Osvili đã lấy được video Vương tỷ giao dịch, vậy các nàng khẳng định cũng vô pháp may mắn thoát khỏi!

Nói trắng ra, hành động của nàng đã cấu thành tội danh lừa đảo bắt chẹt, nếu như công ty Osvili cứng rắn đưa ra tòa, phán mười năm trở lên không có một chút vấn đề gì!

Trốn, mau trốn, trốn càng xa càng tốt!

Nghĩ tới đây, các nàng liền muốn xông ra khỏi phòng họp.

Động tác của các nàng quá đột ngột, nên đám người Tô Đồng căn bản không kịp làm ra phản ứng.

Ngay tại thời điểm các nàng đẩy ra cửa phòng họp, đám người Lý Cương, Hồng Nhạc Đào sớm đã canh giữ ở cửa dữ tợn cười một tiếng, đưa tay đẩy các nàng trở về.

"Phanh "

Phòng cửa đóng kín!

Bắt rùa trong hũ!

Ngay sau đó, Tô Đồng lại phát ra video của chín người còn lại, khung cảnh có lẽ khác biệt, nhưng đều là một nam tử đeo khẩu trang, đội mũ lưỡi trai làm giao dịch với các nàng.

Sự tình tới nước này, chân tướng đã rõ ràng!

Trên internet hoàn toàn xôn xao!

Hóa ra bản thân Nhuận diện thủy không có vấn đề chất lượng, mà là có người cố ý bôi nhọ Osvili!

Những người trước đó comment mắng Osvili yên lặng xóa bỏ, những khách hàng trách móc muốn trả hàng cũng yên lặng cất kỹ Nhuận diện thủy, Hồng nhan thủy.

Trả hàng? Bị khùng sao!

Các ngươi có biết hiện giờ ở trên chợ đen giá của Nhuận diện thủy, Hồng nhan thủy là bao nhiêu tiền một bình không?

Bọn họ có thể sử dụng giá gốc thậm chí nửa giá đoạt được một bình đã nên cười trộm!

Trong lúc nhất thời, mọi người trên internet vô cùng xúc động, ào ào yêu cầu tra rõ việc này, càng là muốn tìm ra nam tử đeo khẩu trang kia, để pháp luật xét xử thật nặng!

Mà mười khách hàng đến gây chuyện kia, cũng phải hung hăng xét xử, tuyệt đối không thể nhân nhượng!

Vì tiền mà che giấu lương tâm làm việc, thì phải chịu trừng phạt thích đáng!

Tối hôm qua Osvili mới bị nước miếng dìm xuống địa ngục, chiều hôm nay lại được cư dân mạng tâng lên thiên đường.

Tình thế trong nháy mắt đảo ngược!

"Ầm!"

Ở Vương gia, Lục Xảo Lan đẩy laptop trước mặt xuống đất, Apple Inc giá trị mấy chục ngàn đã bị phá nát màn hình!

"Tên nghiệt chủng đáng chết này lấy đâu ra chứng cứ? !"

Laptop rơi vào tình trạng như vậy còn chưa đủ để Lục Xảo Lan hết giận, nàng lại đập phá tất cả đồ vật có thể đập trong phòng ngủ một lần!

Nện xong rồi, cơn tức cũng tiêu tan hơn phân nửa, Lục Xảo Lan

mới gọi hạ nhân tới dọn dẹp sạch sẽ phòng ngủ, sau đó thay một bộ đồ dùng hoàn toàn mới.

Chờ hạ nhân pha trà xong, Lục Xảo Lan vừa đưa lên miệng thưởng thức, vừa âm thầm nói một câu: "Tô Kiếm Nam tuyệt đối sẽ không tuỳ tiện dừng tay, nghiệt chủng, ta ngược lại đúng là muốn xem ngươi chết như thế nào!"

Cùng một thời gian đó, đám người Mã Kiên Minh, Vệ Dương, Hoàng Bân, Miêu Thanh Thanh cũng bị kết quả này gây chấn động đến mức trợn mắt há hốc mồm, lửa giận dâng lên!

Bọn họ không hiểu, vì sao tình huống đã ác liệt như vậy mà Lý Phong vẫn có thể lật kèo được, hắn là nam nhân được trời cao chiếu cố sao? !

Hoa Thành, tại văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Tô thị, mặt đất đã ngập trong hỗn độn.

Kết quả này hoàn toàn vượt quá dự đoán của Tô Kiếm Nam, làm hắn như muốn phát cuồng!

Sau một lúc lâu, Tô Kiếm Nam tỉnh táo lại, thấp giọng lẩm bẩm: "Không nghĩ tới Hàn Mãnh dám phản bội ta, rất tốt, ta sẽ cho ngươi biết cái giá khi phản bội ta là gì!"

Hàn Mãnh chính là nam tử đeo khẩu trang, đội mũ lưỡi trai kia, Lý Phong có thể lấy về những video này, khẳng định là có quan hệ với Hàn Mãnh!

Trừ cái đó ra, Tô Kiếm Nam không nghĩ ra khả năng khác!

Tô Kiếm Nam đè xuống hỏa khí, gọi một cuộc điện thoại: "Uy, Lôi thúc, ngươi đến phòng làm việc của ta một chuyến đi."

Hơn mười phút sau, một lão giả mặc bộ đồ xanh đẩy cửa đi vào.

Hắn tên là Lôi Châu, cung phụng của Tô gia, Tô Kiếm Nam dù rằng thân là gia chủ, cũng phải thể hiện đầy đủ kính ý với Lôi Châu.

"Lôi thúc, phiền thúc giúp ta xử lý một chuyện cá nhân."

Tô Kiếm Nam hạ giọng, đặt tư liệu của Hàn Mãnh lên mặt bàn trước mặt lão giả này.

Lôi Châu gật gật đầu, cầm lấy tư liệu rồi đi, từ đầu tới đuôi không nói một câu.

Lôi Châu đi rồi, Tô Kiếm Nam lại lẩm bẩm: "Chiêu này đã bị ngươi phá, vậy ta lại ra một chiêu khác, Lý Phong, lúc trước đến cả mẹ ngươi cũng không phải là đối thủ của ta, tiểu tử miệng còn hôi sữa như ngươi càng không có tư cách đấu với ta!"

Đại Thương, trong một khách sạn, Lý Phong dùng di động quan sát video trực tiếp.

Xác định dư luận trên internet đã đảo ngược, Lý Phong âm thầm nói một câu: "Tô Kiếm Nam, ngươi vẫn giảo hoạt như cáo giống trước kia, nhưng ta đã không còn là Lý Phong ba năm trước. . ."

"Lần này, ta muốn làm cho Tô gia phải trả cả gốc lẫn lãi huyết hải thâm cừu ba năm trước!"

Có Hệ thống cứu vãn nữ thần trong tay, Lý Phong muốn tài liệu đen của thủ tướng Nhật Bản, tổng thống M quốc còn được, huống chi là tài liệu đen của mấy người phụ nữ nhận tiền làm việc xấu.

Chỉ cần 500 điểm tích lũy, mười video kia đã bị Lý Phong dễ dàng lấy về.

Nếu đổi lại ba năm trước đây, hắn không cách nào làm được chuyện này!

Bất quá Lý Phong hơi nghi hoặc một chút, những video này là ai quay, hậu thủ do người đeo khẩu trang cố ý lưu lại, hay là. . . Hệ thống?

Nếu như là hệ thống quay, vậy thì thật đáng sợ.

Bởi vì Lý Phong trước đó nghĩ rằng, hệ thống chỉ là có thể sưu tập video người khác quay lại, chứ không thể tự tạo ra.

"Bất kể như thế nào, hệ thống ở trong tay ta, cái này mới là trọng yếu nhất."

Lý Phong lắc đầu, xóa bỏ suy nghĩ này ra khỏi bộ não .

Tiếp theo, hắn bấm số điện thoại của Tống Uyển Quân: "Uy, Uyển Quân, có thể động thủ rồi."

Sau khi cúp điện thoại, Lý Phong âm thầm nói một câu: "Ba năm rồi, ta cũng nên về Hoa Thành thôi. . ."

Chương 228. Không trung nghĩ cách cứu viện

Chương 191: Không trung nghĩ cách cứu viện

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 300 điểm kinh nghiệm, 3000 điểm tích lũy."

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ liên tiếp vang lên.

"Lại có nhiệm vụ mới?" Lý Phong nhíu mày: "Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Hủy diệt Tô gia "

"Mục tiêu: Đánh tới tập đoàn Tô thị, xóa sổ toàn bộ người thân của Tô Kiếm Nam trên thế giới này."

"Khen thưởng: 2000 điểm kinh nghiệm, 20000 điểm tích lũy."

"Chú thích: Mối thù giết mẹ không đội trời chung, kí chủ đã muốn báo thù Tô gia, vậy thì phải dùng phương thức mãnh liệt nhất, làm Tô gia cảm thấy thống khổ, hối hận, tuyệt vọng!"

Xem hết giới thiệu, lông mày Lý Phong nhất thời nhướng lên một cái, nhịn không được cười ha hả.

Phải nói là hắn rất thích tính cách nhỏ mọn của hệ thống, đến cả cách tuyên bố nhiệm vụ cũng hợp khẩu vị của hắn như vậy!

"Ta sớm đã có dự định này rồi, hệ thống tuyên bố nhiệm vụ rất hợp ý ta!"

Lý Phong cười một tiếng, tiến vào giao diện cá nhân để xem xét.

Đẳng cấp: A

Điểm kinh nghiệm: 2200/ 5000

Điểm tích lũy: 85200

Điểm chinh phục: 63

Kỹ năng: 《 Chân Vũ 》, 《 Vô Ảnh Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Bạo Tẩu 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng, hủy diệt Tô gia.

Tắt hệ thống đi, Lý Phong lại ở trong phòng chờ đợi, tận đến khi Tô Đồng trở về.

"Lý Phong, những video kia. . ."

"Ngươi quên ta là thành viên cục quốc an sao?"

Tô Đồng vừa mở miệng, Lý Phong đã vội vàng ngắt lời.

Lý Phong khẳng định không thể tiết lộ hệ thống cho ai biết, Tô Đồng không được, Tống Uyển Quân cũng không được, chỉ có thể dùng thân phận quốc an để yểm hộ.

May mà Tô Đồng luôn luôn tín nhiệm Lý Phong, cũng không hỏi nhiều nữa.

"Ngày mai ta muốn tới Hoa Thành, ngày về chưa biết được, sự tình ở đây trông cậy cả vào ngươi."

Lý Phong kéo Tô Đồng vào trong ngực, vừa ăn đậu hũ vừa nhỏ giọng dặn dò.

(ăn đậu hũ = chiếm tiện nghi)

Sau lần phong ba này, Osvili cũng nên mở rộng dây chuyền sản xuất, thừa cơ đẩy ra những loại đồ trang điểm khác.

Mà chuyện truy cứu trách nhiệm của mười khách hàng giả tới gây sự kia, cũng cần người giải quyết, chỉ khi Osvili bày tỏ thái độ đủ cứng, mới có thể làm cho tòa án đủ coi trọng.

Không xử nặng mười kẻ nháo sự kia, nội tâm Lý Phong không hết giận được!

Mà những chuyện này Lý Phong quyết định giao cho Tô Đồng làm, là người khác thì hắn không yên lòng.

"Ừm, yên tâm đi, ta sẽ thay ngươi quản lý tốt."

Tô Đồng gật đầu đáp ứng, tiếp theo quan tâm hỏi: "Khoảng bao lâu nữa ngươi mới trở về?"

Tô Đồng đoán được Lý Phong muốn đi làm gì, khó tránh khỏi có chút bận tâm.

"Không biết được, cho nên thừa dịp ta còn ở nơi này, ngươi có muốn hay không. . . Hả?"

Lý Phong nháy mắt ra hiệu rồi cười xấu xa với Tô Đồng.

Tô Đồng sao lại không hiểu ý tứ của hắn, nhất thời khuôn mặt đỏ bừng không thôi: "Phi, người ta còn lâu mới thèm. . . A! Ngươi thả ta xuống!"

Tô Đồng vốn định trêu chọc Lý Phong, ai ngờ Lý Phong lại một tay nhấc bổng nàng lên, nhất thời nàng bị dọa cho thét lên không ngừng.

"Dám nói không thèm? Xem ta thu thập ngươi thế nào!"

Lý Phong đi đến bên giường, hơi có vẻ thô bạo ném Tô Đồng xuống giường.

"A! Giày ta còn chưa kịp cởi mà!"

Tô Đồng chỉ cảm thấy cái mông đau đớn, tiếp theo nhăn nhó nói.

Gia hỏa này, tối hôm qua vừa mới giày vò nàng nhiều lần như vậy, hiện tại lại muốn. . .

"Không có việc gì, ta giúp ngươi cởi."

Lý Phong cười hắc hắc, đi tới giúp Tô Đồng cởi xuống giày cao gót.

"Tất chân cũng cởi sao?"

Tô Đồng thấy toàn thân khô nóng, ngữ khí khẽ run.

Lý Phong: "Cởi cái gì a, trực tiếp xé là được!"

Tô Đồng: "? ? ?"

Một đêm điên cuồng. . .

Sáng ngày thứ hai, Lý Phong đầu tiên là đi máy bay tới Kinh Thành, sau đó ngồi máy bay tới Hoa Thành.

Ngay tại thời điểm Lý Phong tựa lưng vào ghế ngồi chợp mắt , nữ tiếp viên hàng không đột nhiên hô lên bằng loa phát thanh: "Một vị hành khách lớn tuổi đột nhiên bị nhồi máu não, hành khách nào có kinh nghiệm chữa bệnh mời lập tức chạy tới khoang hạng nhất giúp đỡ, xin cảm ơn."

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, rồi vội vàng rời khỏi chỗ ngồi, tiến đến khoang hạng nhất.

Cùng lúc đó, một người trẻ tuổi mang mắt kiếng gọng vàng cũng rời khỏi chỗ ngồi, gần như theo sát sau lưng Lý Phong chạy vào khoang hạng nhất.

Trong khoang hạng nhất, hai nữ tiếp viên hàng không đang lộ vẻ mặt lo lắng ngồi ở bên cạnh một lão giả.

Một bên khác còn có một nữ tử mặc áo kẻ sọc không ngừng la lên: "Gia gia, gia gia, ngươi đừng dọa ta a gia gia."

Ngay khi nhìn thấy nữ tử này, trong mắt Lý Phong lóe lên một tia kinh ngạc.

Sau khi chứng kiến những mỹ nữ cực phẩm như Ngụy Băng Khanh, Tống Uyển Quân, Hứa Mạn, Tô Đồng rồi, giờ đã có rất ít

nữ nhân có thể làm cho Lý Phong cảm thấy kinh ngạc.

Thế nhưng nữ nhân này vô luận là khuôn mặt, dáng người hay khí chất, đều có thể phân cao thấp với tứ đại mỹ nhân bên trên.

Mày liễu, mắt hạnh, môi đỏ kiều diễm, dung nhan tuyệt mỹ.

Dáng người cao ráo nhưng không bị gầy, ngược lại chỗ cần lồi thì lồi, chỗ cần lõm thì lõm, khí chất lại rất thoát tục, là một mỹ nữ hiếm có.

Trừ ba người này ra, những hành khách khác trong khoang hạng nhất cũng đều đứng lên khỏi chỗ, vừa khẩn trương nhìn sang bên này, vừa trao đổi cùng người bên cạnh.

"Tránh ra, tránh hết ra, ta là bác sĩ!"

Ngay tại thời điểm Lý Phong muốn tiến lên xem xét tình huống, người trẻ tuổi đeo mắt kiếng gọng vàng đẩy Lý Phong sang một bên, tiến tới.

Lý Phong nhất thời nhíu mày, người này dùng lực đạo không nhẹ, nếu không phải nhìn ra đối phương đang sốt ruột muốn cứu người, hắn kiểu gì cũng phải tìm đối phương lý luận một phen.

"Các ngươi có biết chút thường thức y học nào không? Gặp phải bệnh nhân nhồi máu não thì không được la to, yên lặng cho ta!"

"Mặt khác các ngươi đừng vịn hắn như vậy, để hắn nằm thẳng xuống, đầu hướng sang một bên, miễn cho khí quản bị ngăn chặn dẫn đến ngạt thở."

Đang nói chuyện, gã đeo kính đã tiến lên phía trước, hơi có vẻ thô bạo đẩy ra hai nữ tiếp viên hàng không, tiếp theo nhẹ nhàng để lão giả kia nằm xuống đất.

"Có túi chườm nước đá không, nếu như không có thì cầm khăn mặt bọc lấy cục băng cũng được! Nhanh!"

Gã đeo kính ra lệnh, hai nữ tiếp viên hàng không không dám thất lễ, vội vàng đi tìm túi chườm nước đá.

"Tiểu tử này xem ra rất chuyên nghiệp."

"Ừm, quả thật không tệ, lão gia tử này coi như có vận khí không tệ, có thể gặp được bác sĩ chuyên nghiệp như vậy."

Hành khách trong khoang hạng nhất không ngừng gật đầu tán thưởng.

Nơi xa, lông mày Lý Phong nhăn lại.

Năng lực nghiệp vụ của người này đúng là rất nhuần nhuyễn, chỉ là ngôn ngữ có chút thô bạo, thật không có lễ phép với người khác!

Lúc này, mỹ nữ mặc áo kẻ sọc lo lắng nói: "Vị tiên sinh này, gia gia của ta hiện giờ tình huống thế nào?"

Gã đeo kính đang bận cứu giúp lão giả, lập tức mặt lộ vẻ không kiên nhẫn nói: "Ngươi không thấy được ta đang bận sao? Có lời gì chờ một hồi nữa hãy nói!"

"Thật xin lỗi, là ta quá nóng vội."

Mỹ nữ mặc áo kẻ sọc hoảng hốt vội nói xin lỗi.

"Hừ. . ."

Gã đeo kính hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái.

Chỉ là cái liếc này, đã làm gã đeo kính ngây người trong nháy mắt.

Ngay sau đó, gã đeo kính thay đổi vẻ mặt vui cười nói: "Vị tiểu thư này, gia gia ngươi bị đột phát nhồi máu não, nếu như không kịp thời đưa đi chữa trị thì chỉ sợ tình huống không ổn."

"Bất quá ngươi đừng lo lắng, ta đúng lúc lại là bác sĩ thần kinh, ta sẽ hết sức cứu giúp lão gia tử."

Lưu Siêu hiện tại có chút hối hận, hắn làm sao lại không sớm phát hiện đối phương là mỹ nữ cực phẩm, nếu như sớm biết, vừa

rồi ngữ khí của hắn khẳng định sẽ ôn nhu hơn rất nhiều.

Chỉ tiếc lão đầu tử là đột phát nhồi máu não, dù hắn là bác sĩ thần kinh, không có thiết bị chuyên dụng cũng khó có thể cứu về.

Nếu như thành công vậy hắn chẳng phải là có thể tuỳ tiện bắt được trái tim của mỹ nữ này?

"Cái kia. . . Vậy thì xin nhờ ngài!"

Một câu nói trước của Lưu Siêu làm mỹ nữ mặc áo kẻ sọc như rơi vào hầm băng, một câu sau lại kéo nàng lên bờ, chỉ là trái tim treo cao vẫn bất ổn như cũ chưa hạ xuống được .

Đúng lúc này, Lý Phong đi lên phía trước nói: "Mỹ nữ, ta có thể cứu gia gia ngươi, để cho ta thử một chút xem sao."

Không chờ mỹ nữ áo kẻ sọc nói chuyện, Lưu Siêu đã nổi giận nói: "Ngươi là bác sĩ của bệnh viện nào, ngươi có biết về y học hay không, đây là đột phát nhồi máu não, không có thiết bị y tế chuyên nghiệp ngươi lấy cái gì cứu người? Ăn nói bừa bãi!"

Chương 229. Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Liễu Thi Hàm (1)

Chương 192: Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Liễu Thi Hàm (1)

Lưu Siêu quát lớn một tiếng, nhất thời làm cho khoang hạng nhất lặng ngắt như tờ.

Vừa rồi chính hắn còn nói không thể la to, lúc này mới vài giây trôi qua, vậy mà tự quên mất?

Tiêu chuẩn kép rõ ràng như vậy sao?

Mỹ nữ mặc áo kẻ sọc cũng nhíu mày.

Bất kể như thế nào, Lý Phong đều là có hảo ý, Lưu Siêu quát lớn người ta có chút quá phận!

Chỉ bất quá Lưu Siêu đang cứu giúp gia gia, dù nàng bất mãn với Lưu Siêu cũng không tiện nói cái gì.

"Ta có thể cứu lão gia tử hay không liên quan gì tới chuyện ta là bác sĩ của bệnh viện nào?"

Lý Phong chau mày, lạnh giọng hỏi.

Người bùn còn có ba phần hỏa khí, huống chi là Lý Phong?

Lưu Siêu trước đó xô đẩy hắn đã làm cho hắn rất khó chịu, hiện tại lại vô lễ như thế, cái này khiến Lý Phong nổi lên mấy phần chán ghét Lưu Siêu.

"Hừ, ta là đệ nhất bác sĩ chuyên ngành thần kinh của Kinh Thành- Lưu Siêu, kinh nghiệm vô cùng phong phú."

"Ngươi là bác sĩ bệnh viện nào, theo khoa nào? Ngay cả ta cũng chỉ có thể làm chút công tác cấp cứu đơn giản, ngươi vậy mà dám nói mình có thể cứu lão gia tử?"

"Ha ha, ta thấy ngươi chẳng qua là thấy cháu gái người ta xinh đẹp, cho nên cố ý kiếm cớ tiếp cận mà thôi !"

Lưu Siêu lộ vẻ mặt khinh miệt nhìn Lý Phong nói.

Đệ nhất bác sĩ Kinh Thành, vậy tài nghệ tuyệt đối cũng là đi đầu trong ngành nghề.

Chỉ cần nghe cái danh hiệu này đã biết y thuật của người thanh niên này cực mạnh!

Nghe thấy lời ấy, hành khách trong khoang hạng nhất đều lộ vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

"Hóa ra là đệ nhất bác sĩ thần kinh của Kinh Thành a, khó trách nói chuyện tự tin như thế."

"Đúng vậy a, lão gia tử nhà ta trước đó lên cơn đau tim, các bệnh viện khác không dám nhận chữa, sau cùng đi tới bệnh viện ở Kinh Thành làm giải phẫu, phẫu thuật rất thành công a, lão gia tử hiện tại thân thể rất tốt."

"Nếu là bác sĩ thần kinh đệ nhất Kinh Thành, vậy hắn xác thực có tư cách nói như vậy."

"Vị mỹ nữ này xác thực là đủ xinh đẹp, tên tiểu tử này có khi thật sự là ham muốn sắc đẹp người ta, nên mới nói mình có thể cứu lão gia tử."

Trong lúc nhất thời, hành khách trong khoang hạng nhất lần nữa tán thưởng Lưu Siêu không thôi, đồng thời cũng sinh nghi với động cơ của Lý Phong.

Lưu Siêu lộ vẻ mặt đắc ý, có thể lấy được danh tiếng bác sĩ thần kinh đệ nhất Kinh Thành, đây là sự tình hắn luôn lấy làm tự hào.

Mỗi lần ở trước mặt người khác hiển lộ ra tầng thân phận này, hắn đều sẽ nhận được tiếng tán thưởng không ngớt.

Mỹ nữ mặc áo kẻ sọc cũng lộ vẻ nghi ngờ nhìn Lý Phong, bình thường đúng là có rất nhiều nam nhân cố ý kiếm cớ bắt chuyện với nàng, chẳng lẽ Lý Phong cũng là loại người này?

"Ha ha."

Lý Phong tức quá hóa cười.

Bởi vì là bác sĩ thần kinh đệ nhất Kinh Thành, cho nên có thể tùy ý xô đẩy, quát lớn người khác?

Bởi vì mỹ nữ này xinh đẹp, cho nên tiểu gia chính là cố ý kiếm cớ tiếp cận người ta?

Nực cười!

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái: "Xem xét."

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Liễu Thi Hàm "

"Mục tiêu: Cứu sống gia gia của Liễu Thi Hàm là Liễu Chính Đông, nếu như Liễu Chính Đông bởi vì nhồi máu não mà gặp phải di chứng gì thì nhiệm vụ thất bại, tiểu đệ của kí chủ bị rút ngắn 1 cm."

"Khen thưởng: 300 điểm kinh nghiệm, 3000 điểm tích lũy."

"Chú thích: Khi thân nhân nữ thần gặp nạn kịp thời cứu viện thì có thể dễ dàng rút ngắn quan hệ cùng với nữ thần, gia tăng tình cảm hai người —— trích 36 kế tán gái."

Lý Phong: ". . ."

Tiểu gia chỉ là ngẫu nhiên đi máy bay một chuyến mà thôi, tại sao lại cần hoàn thành nhiệm vụ?

Bất quá Liễu Thi Hàm xác thực là nữ thần, hơn nữa coi như không có nhiệm vụ của hệ thống, hắn cũng sẽ không thấy chết không cứu.

Tắt hệ thống xong, Lý Phong bước nhanh đến trước mặt vị lão

gia kia, định móc ra ngân châm giúp hắn chữa bệnh.

"Ngươi muốn làm gì, mau tránh ra, đừng ảnh hưởng ta cứu bệnh nhân!"

Lưu Siêu không nghĩ tới Lý Phong lại đột nhiên đi tới, nhất thời hơi biến sắc, đưa tay muốn đẩy Lý Phong ra.

"Đùng "

Lý Phong bắt lấy cổ tay Lưu Siêu, đẩy một cái làm hắn té xuống đất!

Tình cảnh này làm cho khoang hạng nhất lần nữa lâm vào yên tĩnh!

Tiếp theo, âm thanh hít vào một hơi khí lạnh liên tục vang lên.

"Ta XXX, một lời không hợp liền động thủ, trâu bò như vậy sao?"

"Người anh em này chẳng lẽ là bị người ta vạch trần động cơ nên thẹn quá hoá giận ?"

"Nhanh, nhanh đi tìm nhân viên bảo vệ!"

Liễu Thi Hàm ở một bên cũng bị giật mình, tiếp theo lên cơn giận dữ!

Lưu Siêu tuy rằng có ngữ khí không tốt, nhưng người ta là bác sĩ chuyên nghiệp, Lý Phong động thủ với Lưu Siêu, vậy người nào sẽ cứu giúp gia gia? !

Ngay tại thời điểm Liễu Thi Hàm muốn mang theo lửa giận chất vấn Lý Phong, Lý Phong móc ra ngân châm.

"Ta có thể trị hết bệnh nhồi máu não, nhưng chuyện không lưu lại di chứng sau này thì chưa dám đảm bảo trăm phần trăm, nếu như không muốn gia gia ngươi xảy ra chuyện, ngươi tốt nhất là yên tĩnh một chút!"

Sau khi nói xong, Lý Phong vận 《 Cửu Chuyển Thần Châm 》 đâm vào đỉnh đầu Liễu Chính Đông.

Cứu người quan trọng nhất, hắn cũng không có thời gian giải thích nhiều với Liễu Thi Hàm.

Cùng lúc đó, Lưu Siêu muốn bò dậy, nhưng lực lượng của Lý Phong quá lớn, hắn thấy toàn thân kịch liệt đau nhức, trong lúc nhất thời chỉ có thể giãy dụa tại chỗ.

"Chỉ bằng những lời này, ta đã biết ngươi không phải bác sĩ thật sự!"

"Đây là nhồi máu não, không phải bệnh đơn giản, không có thiết bị y tế chuyên nghiệp, ngay cả ta cũng không cách nào cứu tỉnh lão gia tử, ngươi lấy đâu ra lực lượng nói những lời này?"

"Ngươi động thủ đánh người, còn ngăn cản thầy thuốc cứu chữa bệnh nhân, ngươi đang giết người có biết không, chờ ngồi tù đi!"

Lưu Siêu nổi giận vô cùng, nằm trên mặt đất chửi ầm lên.

Từ khi hắn trở thành đệ nhất bác sĩ thần kinh Kinh Thành thì đi tới đâu mà không được người người tôn kính?

Thế nhưng tên hỗn đản này dám đẩy ngã hắn, món nợ này quyết không thể bỏ qua như vậy, hắn muốn làm Lý Phong ngồi. . .

"Khụ khụ "

Ngay tại thời điểm Lưu Siêu không ngừng mắng to, một tiếng ho khan gấp rút đột nhiên vang lên.

Tiếp theo. . .

"Gia gia, ngươi tỉnh rồi!"

Tiếng hoan hô kinh hỉ của Liễu Thi Hàm truyền đến!

Không chỉ như thế, những hành khách khác trong khoang hạng nhất cũng liên tục thốt lên.

"Trời ạ, lão gia tử thật sự tỉnh rồi!"

"Hắn thật sự cứu được lão gia tử, cái này quá mức bất khả tư

nghị!"

"Kỳ tích y học!"

"Thần y, thần y a!"

Tiếng mắng chửi của Lưu Siêu đột nhiên im bặt!

Cái gì? Lý Phong cứu sống lão gia tử, cái này tuyệt đối không có khả năng!

Bị tin tức này trùng kích, Lưu Siêu chịu đựng đau nhức kịch liệt bò lên, vội vàng nhìn tới Liễu Chính Đông.

Vừa xem xét, Lưu Siêu lập tức phát mộng ngay tại chỗ!

Liễu Chính Đông thật sự tỉnh lại!

Cái này sao có thể? !

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 300 điểm kinh nghiệm, 3000 điểm tích lũy."

Sau khi Liễu Chính Đông tỉnh lại, Lý Phong liền nghe thấy âm thanh nhắc nhở của Chí Linh tỷ tỷ.

Đẳng cấp: Cấp A

Điểm kinh nghiệm: 2500/ 5000

Điểm tích lũy: 64200

Điểm chinh phục: 63

Kỹ năng: 《 Chân Vũ 》, 《 Vô Ảnh Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Bạo Tẩu 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng, hủy diệt Tô gia.

Trước khi rời khỏi Đại Thương, Lý Phong hao phí 24000 điểm tích lũy mua 24 bình Đồng nhan thủy lưu lại cho Tô Đồng, cho nên dù là hoàn thành nhiệm vụ này, điểm tích lũy vẫn bị tụt xuống một đoạn dài.

Nhìn thuộc tính cá nhân một chút, Lý Phong tắt hệ thống, tiếp theo quay người nhìn Lưu Siêu nói: "Ngươi mới nói cái gì, ta không nghe rõ, có thể lập lại một lần nữa hay không?"

Lưu Siêu: ". . ."

Chương 230. Cầm vô tri làm lấy cớ

Chương 193: Cầm vô tri làm lấy cớ

Con mẹ nó. . .

Lưu Siêu chỉ cảm thấy miệng ngòn ngọt, cổ họng như muốn phun ra một ngụm máu tươi!

Hắn vừa nói mình không chữa tỉnh được Liễu Chính Đông thì Lý Phong càng không có khả năng, sau đó Liễu Chính Đông liền được Lý Phong cứu tỉnh?

Con mẹ nó đánh mặt như vậy có thể nói là nhanh đến mức không cho người ta trở tay a, hai người các ngươi không phải là diễn xuất trêu chọc lão tử chứ? !

"Không có khả năng, cái này tuyệt đối không có khả năng!"

Lưu Siêu lộ sắc mặt khó coi chỉ vào Liễu Chính Đông nói: "Ngươi vừa rồi khẳng định không phải lên cơn nhồi máu não! Các ngươi rõ ràng là diễn xuất, lừa gạt mọi người! Vô sỉ, bỉ ổi!"

Khoang hạng nhất nhất thời yên tĩnh, một đám hành khách đều lộ sắc mặt vô cùng quái dị.

"Ngươi dựa vào cái gì mà nói gia gia của ta gạt người, ngươi lấy ra chứng cứ, nếu không ta kiện ngươi tội phỉ báng!"

Liễu Thi Hàm nổi giận, gia gia là người đời này nàng kính trọng nhất, không có người nào được quyền làm nhục gia gia!

Liễu Chính Đông: "? ? ?"

Ta là ai? Ta ở đâu? Ta đang làm cái gì?

Vừa tỉnh táo lại nên Liễu Chính Đông còn có chút ngơ ngác, bị

Lưu Siêu chỉ trích thì đã hoàn toàn phát mộng.

Lý Phong nhíu mày, khóe miệng nhịn không được nhếch lên tạo thành nụ cười trào phúng.

Thẹn quá hoá giận nên nói năng lung tung sao, đệ nhất bác sĩ ngành thần kinh của Kinh Thành là loại người như vậy? Thật sự là bôi nhọ danh hiệu này!

"Dựa vào cái gì à, chỉ bằng ta là đệ nhất bác sĩ ngành thần kinh của Kinh Thành!"

"Không người nào có thể không mượn dược vật, thiết bị y tế, mà cứu tỉnh được bệnh nhân lên cơn nhồi máu não!"

Lưu Siêu lần nữa hiện ra vẻ ngạo nghễ.

Lời này vừa nói ra, những hành khách khác đều lộ vẻ đồng ý.

Ai cũng biết lên cơn nhồi máu não nguy hại thế nào, nếu như không kịp thời chữa trị vô cùng có khả năng tử vong.

Cho dù chữa trị kịp thời, cũng sẽ dễ dàng lưu lại hậu di chứng, tỉ như mồm miệng bị méo, đi đứng không tiện thậm chí là liệt nửa người.

Dùng ngân châm đâm vài cái mà có thể cứu tỉnh loại bệnh này, bọn họ thật sự là chưa từng nghe thấy.

Thấy những hành khách khác đều có xu hướng tin tưởng mình, Lưu Siêu không khỏi càng thêm đắc ý.

Đúng lúc này, Lý Phong đùa cợt nói: "Người anh em, ngươi chưa thấy không có nghĩa là không tồn tại, không cần thiết phải lấy cớ."

"Huống chi. . . Chúng ta tại sao phải diễn xuất, rảnh đến mức nhức cả trứng không có gì làm à?"

Những hành khách khác cũng lộ vẻ mặt đồng ý.

Đúng a, người ta diễn xuất để làm gì, vì để mọi người vui cười? Cái này có gì đáng cười đâu!

Lý Phong: ". . ."

Lập trường của các ngươi có thể kiên định một chút hay không, ai nói câu gì các ngươi cũng gật đầu đồng ý là thế nào.

Các ngươi có biết loại cỏ đầu tường như các ngươi ở trong phim truyền hình tuyệt đối không sống được quá ba tập không? Người nào đạt được thắng lợi nhất định sẽ xử lý các ngươi đầu tiên!

(cỏ đầu tường:cỏ mọc đầu tường gió thổi chiều nào nghiêng chiều đấy(

Một câu "rảnh đến mức nhức cả trứng" làm cho khuôn mặt Liễu Thi Hàm đỏ lên.

Người thanh niên này vóc người cao lớn đẹp trai, y thuật cũng thực kinh người, nói chuyện làm sao lại thô bỉ như vậy. . .

"Hừ, đang chột dạ sao?"

Lưu Siêu cười lạnh một tiếng, hai tay chắp sau lưng, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường.

Lời này vừa nói ra, những hành khách khác lộ sắc mặt ngưng trọng, bộ dáng Lưu Siêu tự tin như vậy, chẳng lẽ biết được nội tình gì. . .

Trong lúc nhất thời, cướp máy bay, rơi xuống biển, tai nạn trên không. . . Đủ loại suy nghĩ không tốt dâng lên trong lòng mọi người!

Lý Phong: ". . ."

Ánh mắt ra vẻ sớm đã xem thấu hết thảy kia là như thế nào, nói chuyện thật giống như tiểu gia thật sự có đại âm mưu tuyệt thế gì vậy!

"Ha ha, tiểu hỏa tử, ta ngược lại đúng là rất muốn biết vì sao mình phải liên thủ diễn xuất cùng vị tiểu ca này."

Lúc này, Liễu Chính Đông đã nghe ra mọi chuyện, cười ha hả nói.

"Gia gia, ngươi đừng kích động, ngồi xuống trước đã."

Liễu Thi Hàm sợ gia gia bởi vì vì tức giận mà lần nữa lên cơn nhồi máu não, vội vàng đỡ hắn ngồi xuống.

Ai ngờ Liễu Chính Đông lại khoát tay nói: "Không cần, hiện tại ta cảm thấy rất tốt."

Xác thực, giọng nói của Liễu Chính Đông vang vọng mười phần, sắc mặt cũng hồng nhuận phơn phớt, xem ra trạng thái rất tốt.

Trái tim của Liễu Thi Hàm hơi bình tĩnh lại, Lưu Siêu lần nữa cười lạnh: "Các ngươi nhìn xem, bộ dáng này có giống như bệnh nặng mới khỏi không?"

Một đám hành khách lại gật gật đầu.

Lý Phong đã vô lực bình luận thêm về mấy gốc cỏ đầu tường này. . .

"Các ngươi đã nói như vậy, thì đừng trách ta chặt đứt tài lộ của các ngươi!"

Lưu Siêu hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn những hành khách khác nói: "Mọi người đã bao giờ nghe nói một loại âm mưu như thế này chưa, ở nơi nhiều người tụ tập, một người già sẽ đóng vai bệnh nhân ngã xuống đất ngất đi, sau đó một người tự xưng thần y xuất hiện, dùng thủ đoạn huyền diệu cứu tỉnh hắn."

"Người xem náo nhiệt sẽ bị thủ đoạn khủng bố kia làm cho giật mình, lúc này thần y liền mượn cơ hội chào hàng linh đan diệu dược."

"Thực ra thần y căn bản không phải thầy thuốc, bệnh nhân cũng không phải thật sự sinh bệnh, bọn họ căn bản là muốn dùng thuốc giả lừa gạt tiền!"

"Hai người này, chính là làm kiểu lừa đảo như vậy!"

Nói đến đây, Lưu Siêu đẩy đẩy kính mắt, trên tấm kính lóe lên hai đạo ánh sáng.

Giờ khắc này, Lưu Siêu có một loại cảm giác như được Conan nhập thể, nếu như không phải đã theo ngành bác sĩ, hắn thậm chí cảm thấy mình có thể đi làm một thám tử tư!

Những hành khách khác nhất thời bừng tỉnh đại ngộ!

Bọn họ xác thực đã từng nghe qua loại chuyện này, kết hợp với những gì Liễu Chính Đông cùng Lý Phong làm, càng cảm thấy Lưu Siêu phân tích rất có đạo lý!

Lý Phong: ". . ."

Người anh em này bình thường xem tiểu thuyết trinh thám quá nhiều nên bị ngáo à, con mẹ nó cái gì cũng dám nghĩ!

Trí tưởng tượng phong phú như vậy mà không đi viết truyện thì quá đáng tiếc!

Chỉ bất quá hắn đúng là nhất thời không tìm thấy biện pháp phản bác nào, cũng không thể đánh cho người ta lên cơn nhồi máu não lần nữa rồi lại cầm ngân châm chữa a?

"Ngô. . . Có nên kéo con hàng này ra ngoài hành hung một trận hay không?"

Lý Phong sờ cằm âm thầm suy nghĩ.

Liễu Thi Hàm tự nhận rất có hàm dưỡng, giờ phút này cũng không nhịn được tức giận muốn chết.

Uổng công nàng ban đầu còn có chút cảm kích Lưu Siêu, không nghĩ tới người này không chỉ thô lỗ vô lễ, còn ưa thích đâm chọc ác ý người khác!

"Tiểu hỏa tử, ta thật sự không phải lừa đảo, ta vốn đã mắc bệnh huyết áp cao, vừa rồi đột nhiên đầu óc choáng váng, sau đó liền hôn mê."

"Cả đời này ta chưa từng lừa người nào, điểm ấy ta có thể dùng nhân cách để đảm bảo."

Liễu Chính Đông ra sức giải thích, hắn bị người khác hiểu lầm

không sao cả, nhưng hắn tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ chuyện ân nhân cứu mình bị người khác hiểu lầm.

"Ngươi là ai, nhân cách của ngươi đáng giá mấy đồng tiền?"

Lưu Siêu khinh thường cười lạnh.

Lời này vừa nói ra, những hành khách khác nhịn không được hơi biến sắc.

Câu nói này quá khó nghe, quan trọng là bây giờ còn chưa có chứng cứ chứng minh Liễu Chính Đông là lừa đảo, Lưu Siêu lại dám nói như thế, quả thật có chút quá phận.

Liễu Chính Đông cả đời này chưa từng bị người khác nói như vậy, nhất thời sững sờ tại chỗ.

Mà Liễu Thi Hàm trực tiếp bùng nổ: "Gia gia của ta là hiệu trưởng tiền nhiệm trường đại học Kinh Thành- Liễu Chính Đông, ngươi dám chửi bới gia gia của ta, chờ tòa án bắt lên đối chất đi!"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái: "Khó trách ta cảm thấy cái tên Liễu Chính Đông có chút quen tai, hóa ra hắn từng là hiệu trưởng của đại học Kinh Thành. . . Nếu như đây là sự thật, vậy người anh em này gặp đại phiền toái rồi!"

Những hành khách khác nhịn không được liên tục thảng thốt.

Vậy mà là hiệu trưởng tiền nhiệm của đại học Kinh Thành- Liễu Chính Đông, thật hay giả đây?

Phần đông mọi người sẽ không cố nhớ tên của hiệu trưởng một trường đại học, càng sẽ không nhớ kỹ tướng mạo của hắn, dù hắn là hiệu trưởng trường đại học Kinh Thành.

Nụ cười trên mặt Lưu Siêu trong nháy mắt cứng lại!

Nghi vấn nhân cách người bình thường nhiều lắm là bị đánh mắng một trận, nhưng nghi vấn nhân cách của hiệu trưởng tiền nhiệm trường đại học Kinh Thành, vậy kết quả chính là trở thành địch nhân chung của toàn bộ học sinh trường đại học Kinh Thành a!

Là một trong hai ngôi trường đỉnh cấp nhất ở Hoa Hạ, học sinh trường đại học Kinh Thành khủng bố đến mức nào căn bản không cần nói nhiều!

Nếu đây là sự thật, vậy sự tình hôm nay chỉ cần vừa truyền ra, Lưu Siêu khẳng định khỏi cần tiếp tục đi làm, không bệnh viện nào dám nhận hắn!

"Không, ngươi đang gạt ta, điều đó không có khả năng!"

Lưu Siêu tựa như dân cờ bạc thua đến đỏ mắt, lấy điện thoại di động ra bắt đầu tìm tòi thông tin về Liễu Chính Đông.

Hiện giờ ở trên máy bay đều có wifi, nên rất dễ dàng làm được.

Lưu Siêu vừa mở máy, rất nhanh liền tra được hình ảnh của Liễu Chính Đông trên Baidu Search.

Lập tức hắn tuyệt vọng phát hiện. . . Lão giả bị hắn coi là lừa đảo này thật sự là hiệu trưởng trường đại học Kinh Thành- Liễu Chính Đông!

"Nấc. . ."

Lưu Siêu phát ra một tiếng hú quái dị, mí mắt khẽ đảo, trực tiếp bị dọa cho ngất ngã xuống đất!

Chương 231. Gặp lại Tô Dương Vũ

Chương 194: Gặp lại Tô Dương Vũ

Lưu Siêu đột nhiên té xỉu làm hành khách khoang hạng nhất hai mặt nhìn nhau.

Tiếp theo. . .

"Ha ha, người anh em này vậy mà bị dọa ngất, có chút ý tứ."

"Ai bảo hắn tùy ý nói xấu người khác, ngu thì chết chứ bệnh tật gì!"

Tiếng cười lớn vang lên, trên mặt mỗi người đều lộ ra thần sắc cười trên nỗi đau của người khác.

Chỉ là bọn hắn tựa hồ quên mất, bọn họ cũng đã có lúc tin tưởng Lưu Siêu. . .

"Chậc chậc, tố chất tâm lý quá kém cỏi."

Lý Phong lắc đầu, tiếp theo định trở lại chỗ của mình.

Đúng lúc này, Liễu Chính Đông gọi hắn lại: "Tiểu ca, xin dừng bước, ta còn chưa kịp đáp tạ ngươi mà."

Liễu Thi Hàm cũng liên tục gật đầu.

Vừa rồi nếu không phải Lý Phong kịp thời xuất thủ thì hậu quả khó mà lường được, tự nhiên không thể để hắn rời đi như thế a.

Đúng lúc này, hai nữ tiếp viên hàng không cầm khăn mặt gói mấy cục băng chạy tới.

Khi nhìn thấy Liễu Chính Đông, hai nàng hơi ngây người, tiếp theo thấy Lưu Siêu đang ngất, lại càng là mộng càng thêm mộng.

Sau khi các nàng rời đi rốt cục phát sinh cái gì, vì sao Liễu Chính Đông tỉnh dậy, còn Lưu Siêu lại ngất.

Lấy mạng đổi mạng? Một môn tà pháp kinh khủng nào đó sao?

Được những hành khách khác giải thích, hai nữ tiếp viên mới hiểu được vừa nãy phát sinh cái gì.

Trong lúc nhất thời hai người vừa bực mình vừa buồn cười, đồng thời lại cảm thấy cảm kích và bội phục Lý Phong.

Lại thêm bề ngoài Lý Phong đẹp trai cao lớn, một nữ tiếp viên thấy rất có hảo cảm với Lý Phong, lấy dũng khí tiến lên xin số điện thoại của hắn, nhưng lại bị Lý Phong khéo léo từ chối.

Hắn đã có Tống Uyển Quân, Tô Đồng, Hứa Mạn, còn đang trong giai đoạn mập mờ với tổng giám đốc băng sơn, tại sao còn phải trêu chọc thêm những cô gái khác?

Liễu Chính Đông ở một bên liên tục gật đầu.

Đã từng là hiệu trưởng trường đại học Kinh Thành, Liễu Chính Đông gặp vô số người tài giỏi, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra tiềm lực tương lai của một người như thế nào, hơn nữa rất ít khi nhìn lầm.

Lý Phong hoàn toàn có thể nói là nhân tài, lại có một thân y thuật siêu đẳng, được nữ hài tử khác ưa thích là chuyện đương nhiên.

Mà Lý Phong có thể chịu được dụ hoặc nữ sắc, nói rõ tâm tính của hắn rất không tệ.

Khí độ Lý Phong cũng rất phi phàm, tương lai bất khả hạn lượng!

(bất khả hạn lượng:không thể ước lượng được)

Cũng không biết Lý Phong độc thân hay đã có vợ, nếu còn độc thân, hắn đúng là một nhân tuyển không tệ để chọn làm cháu rể.

"Đành thôi vậy, nếu đã đáp ứng để Thi Hàm gặp tiểu tử Tô gia

một lần, vậy nên chờ hai đứa nó gặp mặt rồi nói sau."

Liễu Chính Đông âm thầm thở dài một tiếng, tạm thời đè xuống sự tình tác hợp Lý Phong với cháu gái.

Đợi đến khi hai nữ tiếp viên hàng không đánh thức Lưu Siêu rồi đưa hắn rời khỏi chỗ này, Lý Phong mới lên tiếng: "Liễu lão gia tử khách khí rồi, ta chẳng qua là tiện tay mà thôi, không dám nhận lễ tạ."

"Tiểu ca không nên nói vậy, ngươi cứu ta một mạng, đối với ta đây là ân tình vô cùng lớn, ta nhất định phải hảo hảo cảm tạ ngươi."

Liễu Chính Đông nghiêm mặt nói.

Liễu Thi Hàm nghe vậy vội vàng nói: "Lý tiên sinh, sau khi ngài xuống máy bay có thời gian rảnh không, ta muốn mời ngài ăn một bữa cơm để cảm ơn."

Vừa rồi nữ tiếp viên hỏi số điện thoại Lý Phong còn thuận tiện hỏi tính danh của hắn, nên Liễu Thi Hàm biết được cái tên này.

"Cái này. . ."

Lý Phong hiện vẻ do dự.

Dựa theo kế hoạch, sau khi xuống máy bay hắn muốn đi xem những công nhân đã từng làm cho Osvili giờ như thế nào, cho nên vô ý thức muốn cự tuyệt Liễu Thi Hàm.

Nhưng vào lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Lý Phong: ". . ."

Hệ thống, lúc này tự nhiên ra nhiệm vụ chẳng lẽ là muốn tiểu gia đáp ứng lời mời của Liễu Thi Hàm?

Vì tán gái mà chính sự cũng không cần làm sao? Ta thật không

ngờ ngươi là loại hệ thống như vậy!

Sau khi chửi nhảm một hồi, Lý Phong bất đắc dĩ nói : "Xem xét."

"Nhiệm vụ: Ngáng đường "

"Mục tiêu: Phá hư lần xem mắt này của Liễu Thi Hàm cùng Tô Dương Vũ, nếu như hai người xem mắt xong vẫn giữ liên lạc, vậy thì nhiệm vụ thất bại, tiểu đệ kí chủ rút ngắn đi 1 cm."

"Khen thưởng: 500 điểm kinh nghiệm, 5000 điểm tích lũy."

"Chú thích: Đối phó tình địch thì phải không từ thủ đoạn, phương pháp có thể phá hư quan hệ giữa nữ thần cùng tình địch thì chính là phương pháp tốt —— trích 36 kế tán gái."

Lý Phong: "? ? ?"

Tình địch con mẹ ngươi a? Phá hư quan hệ của người ta làm cọng lông a!

Tiểu gia cùng Liễu Thi Hàm mới gặp mặt lần thứ nhất có được không!

Chờ chút. . . Tô Dương Vũ, con trai trưởng của Tô Kiếm Nam? !

Con mẹ nó, Liễu Thi Hàm sắp xem mắt với Tô Dương Vũ? !

Sắc mặt Lý Phong nhất thời lộ vẻ quái dị, liếc nhìn Liễu Thi Hàm một cái.

Liễu Thi Hàm đang chờ Lý Phong trả lời, đột nhiên bị cái nhìn này của Lý Phong làm cho cả người không được tự nhiên: "Thế nào, Lý tiên sinh không có thời gian rảnh sao?"

"Có, có thời gian rảnh, vậy đợi xuống máy bay rồi gặp mặt."

Lý Phong gật gật đầu với hai người, sau đó quay người về chỗ của mình.

Nhìn theo bóng lưng dần xa của Lý Phong, Liễu Thi Hàm càng thêm nghi hoặc.

Vừa rồi nàng nói nhầm cái gì sao, tự nhiên lại cảm thấy thái độ của Lý Phong đối với nàng có mấy phần chuyển biến?

Lý Phong vừa đi, Liễu Chính Đông liền cẩn thận hỏi thăm sự tình phát sinh sau khi hắn hôn mê.

Đợi đến khi Liễu Chính Đông biết được Lý Phong chỉ dùng một cây ngân châm đã đủ sức kéo hắn về từ quỷ môn quan, ánh mắt hắn liền bùng nổ thần thái chấn kinh.

"Trên đời vậy mà có y thuật thần kì như thế sao!"

Liễu Chính Đông xưa nay vốn rất tôn sùng Đông y, chỉ bất quá những năm gần đây Đông y dần dần suy thoái, Tây y chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, làm cho Liễu Chính Đông đau lòng nhức óc.

Nếu như thuê Lý Phong đi tới trường đại học Kinh Thành, truyền thụ ra châm cứu chi thuật, vậy chẳng phải là dễ dàng vực dậy cả một nền y học Đông y đang suy tàn?

Rất nhanh, máy bay hạ cánh xuống đất.

Xuống máy bay rồi, Liễu Thi Hàm tìm tới Lý Phong trong đám người, vội vàng nghênh đón.

Cùng lúc đó, Lưu Siêu lấy áo che mặt, muốn núp trong đám người rời khỏi.

Liễu Thi Hàm cảm thấy nổi giận, muốn gọi hắn lại, nhưng Liễu Chính Đông nói: "Bỏ đi, làm người cần khoan dung độ lượng, chỉ cần hắn sau này học được khiêm tốn là được, coi như chúng ta làm được một việc thiện."

Liễu Chính Đông xưa nay coi trồng người là nhiệm vụ của mình, nên hắn nguyện ý cho Lưu Siêu một cơ hội hối cải làm lại.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, có chút không quá đồng tình với cách nói của Liễu Chính Đông.

Ông cha có câu giang sơn dễ đổi bản tính khó rời, tính cuồng ngạo của Lưu Siêu không thể dễ dàng mất đi như vậy, nếu không Lưu Siêu sẽ không vụng trộm chạy đi, mà là quang minh chính đại

đi đến trước mặt bọn họ, chân thành xin lỗi một phen.

Bất quá Lưu Siêu ở trong mắt Lý Phong chỉ là tiểu nhân vật, chỉ cần Lưu Siêu không nhảy nhót trước mặt hắn, Lý Phong cũng lười quản.

Đi ra khỏi máy bay, Lý Phong liền thấy một nam tử anh tuấn mặc âu phục màu trắng, tay cầm bó hoa hồng đứng ở đằng xa chờ đợi.

Chính là Tô Dương Vũ!

Trong lúc nhất thời, trí nhớ tuôn chảy trong đầu Lý Phong, từng đợt sát ý điên cuồng nổi lên!

Liễu Thi Hàm cũng phát hiện đối phương, nhất thời khẽ nhíu mày nói: "Không phải đã nói không cần đến đón sao, hắn làm sao vẫn đến?"

Trước đó nàng chưa bao giờ gặp Tô Dương Vũ, nhưng đã thông qua người trung gian nhìn ảnh chụp của Tô Dương Vũ, cho nên mới có thể nhận ra.

"Đã đến rồi thì đến chào hỏi người ta đi."

Liễu Chính Đông là người từng trải, chút chuyện nhỏ này chả là gì nên tâm thái rất bình thản.

Lúc này, Liễu Thi Hàm nhìn ra trạng thái của Lý Phong không thích hợp, không khỏi quan tâm nói: "Lý tiên sinh, ngươi không sao chứ?"

Mí mắt Lý Phong khẽ híp vào, che khuất hàn quang đi: "Cảm ơn đã quan tâm, ta rất tốt, chưa bao giờ tốt như vậy."

Liễu Thi Hàm càng thấy Lý Phong không thích hợp, vừa muốn nói cái gì, Tô Dương Vũ đã đi tới. .

"Liễu gia gia, Thi Hàm, bôn ba như vậy khẳng định rất vất vả a? Ta đã chuẩn bị xe rồi, chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi trước hay là đi ăn trước. . ."

Tô Dương Vũ vốn đang nở nụ cười ôn hòa, nhưng khi hắn nhìn thấy Lý Phong thì nhất thời ngữ khí trì trệ, tiếp theo hoảng sợ nói: "Lý Phong? !"

(xem mắt: gặp mặt để biết có hợp nhau không từ đó thành người yêu hoặc cưới)

Chương 232. Ta thì yên tĩnh nhìn lấy ngươi trang B

Chương 195: Ta thì yên tĩnh nhìn lấy ngươi trang B

Đáng chết, Lý Phong về Hoa Thành? Hắn trở về báo thù sao?

Còn nữa. . . Lý Phong vì sao lại ở cùng với Liễu Thi Hàm, giữa hai người có quan hệ như thế nào?

Tô Dương Vũ hiện tại cảm thấy rất hỗn loạn, biểu lộ cũng có chút bối rối.

Thấy thế, Liễu Chính Đông không khỏi kỳ quái hỏi: "Tiểu Tô, ngươi biết tiểu Lý sao?"

Không chờ Tô Dương Vũ đáp lời, Lý Phong liền nói: "Nào chỉ là nhận biết, giữa chúng ta còn có quan hệ rất không bình thường!"

Nghe thấy lời ấy, Liễu Chính Đông càng thêm kỳ quái.

"Hắn cùng Tô Dương Vũ không phải có mâu thuẫn chứ?"

Liễu Thi Hàm trầm ngâm, sắc mặt cũng biến thành quái dị.

"Liễu lão gia tử còn chưa biết a, Lý Phong cũng là người Hoa Thành, rất nhiều năm trước chúng ta là bạn tốt."

Tô Dương Vũ rất nhanh khôi phục trấn định, vừa cười vừa nói.

Lý Phong trở về báo thù thì thế nào? Hoa Thành là địa bàn Tô gia, mãnh long sang sông thì cũng phải thành thành thật thật cuộn tròn lại!

Huống chi Lý Phong chỉ là con giun nhỏ, Tô gia bóp chết hắn đơn giản như bóp chết một con kiến!

"Thật vậy sao?"

Liễu Chính Đông luôn cảm thấy trong này có nội tình hắn không biết.

"Đúng vậy, ta cùng Tô Dương Vũ là bạn tốt nhiều năm, hơn ba năm không gặp, mỗi một ngày ta đều rất muốn gặp hắn a."

Lý Phong giống như cười mà không phải cười nói.

Nói đến "bạn tốt" cùng "muốn gặp hắn" , Lý Phong cố ý tăng thêm ngữ khí, người biết được thù oán giữa Tô gia cùng Lý gia tự nhiên sẽ nghe ra hàm nghĩa bên trong.

Chỉ tiếc hai ông cháu Liễu Chính Đông đều là người ngoài cuộc. . .

"Vậy thì đúng là xảo diệu."

Liễu Chính Đông nửa tin nửa ngờ gật gật đầu.

Liễu Thi Hàm cũng âm thầm thở phào, nàng không hy vọng đối tượng gặp mặt của mình lại có mâu thuẫn với Lý Phong, như thế sẽ làm nàng khó xử. . .

"Liễu lão gia tử, ngài làm sao lại ở cùng với Lý Phong."

Đây là vấn đề Tô Dương Vũ quan tâm nhất.

Cả nhà họ Tô đều rất coi trọng lần xem mắt này của hắn cùng Liễu Thi Hàm, bao quát cả bản thân Tô Dương Vũ.

Là hiệu trưởng tiền nhiệm trường đại học Kinh Thành, bạn bè và học trò của Liễu Chính Đông trải rộng khắp Hoa Hạ, hắn nắm giữ năng lượng không thua kém đại quan cấp tỉnh bao nhiêu.

(diện tích 1 tỉnh lớn của TQ bằng cả VN, nên quan cấp tỉnh đã khủng lắm rồi @@)

Lại thêm Liễu Thi Hàm là đại mỹ nhân hiếm có khó tìm, Tô Dương Vũ làm sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Chỉ là Lý Phong xuất hiện lại cho lần xem mắt này tăng thêm một nhân tố không ổn định. . .

"Là thế này. . ."

Liễu Chính Đông nói một lần sự tình ở trên máy bay, khi nói đến chuyện Lý Phong dùng ngân châm cứu hắn càng là mặt mày hớn hở, tựa như tận mắt nhìn thấy vậy.

Liễu Thi Hàm ở bên cạnh cũng lần nữa lộ ra vẻ cảm kích, bội phục.

Nghe xong, Tô Dương Vũ không khỏi cảm thấy nỗi lòng nặng nề.

Đáng chết, Lý Phong vậy mà là ân nhân cứu mạng của Liễu Chính Đông, cái này cực kì không ổn!

Không đúng. . . Lý Phong học châm cứu thuật ở đâu, trong này có hiểu lầm gì không?

"Lý Phong, cám ơn ngươi cứu Liễu lão gia tử, để cảm tạ, đợi chút nữa ta mời ngươi ăn cơm."

Tô Dương Vũ đè xuống cảm giác khiếp sợ, cười nói.

"Không có gì."

Lý Phong lộ thần sắc lạnh nhạt khoát khoát tay.

Hắn đương nhiên phải để Tô Dương Vũ mời ăn cơm, nếu không thì sao có thể phá vỡ lần xem mắt này của Tô Dương Vũ cùng Liễu Thi Hàm?

Liễu Thi Hàm ở một bên cảm thấy cách hành xử của Tô Dương Vũ không tệ.

Ăn nói hào phóng, lễ nghĩa chu đáo, chỉ là không rõ ràng phẩm tính của Tô Dương Vũ thế nào. . .

"Ai, rõ ràng là ta rất ghét xem mắt. . ."

Liễu Thi Hàm hiện tại vừa bất đắc dĩ vừa tâm thần bất định.

Nàng năm nay 28 tuổi, một mực độc thân, một vị bằng hữu của gia gia nghe nói việc này liền đề cử Tô Dương Vũ.

Lão gia tử không muốn làm mất thể diện của bạn cũ, sau khi nhìn tư liệu của Tô Dương Vũ, liền cảm thấy Tô Dương Vũ cùng Thi Hàm rất xứng đôi.

Lại thêm Thi Hàm cũng đến tuổi phải nói chuyện cưới gả rồi, nên đáp ứng để Liễu Thi Hàm cùng Tô Dương Vũ gặp mặt một lần.

Liễu Thi Hàm luôn luôn nghe lời của Liễu Chính Đông, trong lòng mặc dù có chút mâu thuẫn, cuối cùng vẫn đáp ứng.

Bốn người vừa nói vừa cười rời khỏi sân bay, sau đó liền thấy phía trước có một chiếc xe Bentley Mushang màu đen.

Ngay tại thời điểm bốn người chuẩn bị lên xe tiến về khách sạn, mấy tiểu lưu manh ăn mặc lòe loẹt ở một bên huýt sáo không ngừng.

"Mỹ nữ, vừa xuống máy bay a? Có muốn ca ca lái xe đưa ngươi đi vào thành thị hóng gió không?"

Thanh niên trẻ tuổi dẫn đầu ngăn lại đường đi của Liễu Thi Hàm, cười hỏi.

Người này xăm hình ở cánh tay, dây chuyền vàng dày chừng ngón cái, mặc áo thun bó sát, lộ ra bắp thịt rắn chắc, rất có lực uy hiếp.

Ở sau lưng hắn, bốn tiểu lưu manh ăn mặc khác nhau dùng cặp mắt bỉ ổi đảo mắt liếc nhìn thân thể Liễu Thi Hàm, ánh mắt trần trụi, tựa như muốn cởi sạch Liễu Thi Hàm ra vậy.

"Các ngươi chớ làm loạn."

Liễu Thi Hàm chưa từng gặp loại tình cảnh này, trong lúc nhất thời hoảng sợ đến mức sắc mặt tái nhợt.

May mà nàng không chỉ có một mình, nên vẫn bảo trì được mấy phần trấn định.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, nhấc chân muốn ngăn ở trước mặt Liễu Thi Hàm, nhưng vào lúc này, Tô Dương Vũ đã hành động trước hắn, tiến lên bảo vệ Liễu Thi Hàm ở sau lưng.

"Các ngươi tốt nhất là cách Thi Hàm xa một chút, không thì ta sẽ không khách khí đâu!"

Tô Dương Vũ hai tay đút túi quần, ngạo nghễ nói.

Giờ khắc này Tô Dương Vũ tràn ngập vẻ bá khí của đàn ông, làm cho Liễu Thi Hàm không khỏi có chút động tâm.

Liễu Chính Đông không để lại dấu vết gật gật đầu, hắn không mở miệng quát bảo mấy tên côn đồ này, cũng là để quan sát Tô Dương Vũ.

Hiện tại xem ra Tô Dương Vũ không làm cho hắn thất vọng.

"Ngô. . . Muốn trang bức trước mặt mỹ nữ sao? Có chút ý tứ!"

Hai mắt Lý Phong sáng lên, thầm cảm thấy buồn cười.

Năm tên lưu manh này xuất hiện quá khéo, tựa như chuyên môn xuất hiện để chắn đường Liễu Thi Hàm vậy.

Biểu hiện của Tô Dương Vũ cũng có chút giả tạo, biết rõ sắp động thủ, lại còn hai tay đút túi quần, muốn thể hiện phong phạm cao nhân sao?

Chưa từng nghe câu trang bức trong vô hình mới là kinh khủng nhất sao?

Quá tận lực sẽ làm cho giảm bớt hiệu quả đi nhiều!

Tại sao Lý Phong sẽ có suy nghĩ như vậy, chính là bởi vì hắn trước đây cũng từng dùng thủ đoạn này để tán gái.

Có điều loại thủ đoạn này tuy rằng đơn giản đến mức thô thiển, nhưng hiệu quả rất không tệ.

Mà hắn rất hiểu tính cách của Tô Dương Vũ, nếu là Tô Dương Vũ thì làm loại chuyện này là rất bình thường!

"Hừ, ngươi là ai, vậy mà dám quản chuyện tốt của Long ca?"

Một tiểu lưu manh chỉ Tô Dương Vũ mắng.

"Ta?" Lông mày của Tô Dương Vũ nhướng lên một cái, bật cười lớn: "Các ngươi còn chưa có tư cách biết ta là ai, hiện tại ta cho các ngươi một cơ hội, xin lỗi Thi Hàm sau đó trực tiếp cút, nếu không thì. . ."

"Phách lối!" Thanh niên Long ca dẫn đầu giận dữ quát: "Các huynh đệ, phế hắn cho ta!"

Vừa nói xong, đám lưu manh sau lưng Long ca liền cười gằn phóng tới chỗ Tô Dương Vũ .

Tô Dương Vũ lắc đầu thở dài, chậm rãi rút tay ra khỏi túi quần, tiếp theo một chân đá ra!

"Phanh "

Một tiểu lưu manh ôm bụng bay ra ngoài.

Tiếp theo, Tô Dương Vũ lại liên tục đá ba cước, đá ngang 360 độ, Toàn Phong Thối, Liên Hoàn Thối, động tác đẹp mắt, còn nối liền không dứt, lực đạo cũng rất kinh người.

Ba tên tiểu lưu manh liên tiếp bị Tô Dương Vũ đá bay ra ngoài, ngã trên mặt đất!

"Con mẹ nó . . Thân thủ thật mạnh!"

Long ca lộ vẻ mặt sợ hãi, tiếp theo xoay người chạy.

"Hừ, giờ mới muốn chạy sao? !"

Tô Dương Vũ hừ lạnh một tiếng, chạy lấy đà sau đó hung hăng nhảy lên!

Cuối cùng đá thẳng tới sau lưng Long ca!

"Phanh "

Long ca trực tiếp bị đá thành tư thế chó ăn cứt!

Sau khi Tô Dương Vũ hạ xuống từ giữa không trung, trong mắt Liễu Thi Hàm đã tuôn ra một luồng thần thái kì lạ!

Liễu Chính Đông cũng liên tục gật đầu, vẻ tán thưởng trên mặt căn bản khó có thể che giấu. .

Rất rõ ràng, biểu hiện vừa rồi của Tô Dương Vũ làm hai ông cháu Liễu gia sinh lòng hảo cảm cực lớn!

Một bên khác, Lý Phong chép miệng một cái, âm thầm nói một câu: "Tô Dương Vũ thật đúng là ra dáng rất giống a! Bất quá không vấn đề gì, ta sẽ yên tĩnh nhìn ngươi trang bức, sau đó sẽ biến ngươi thành ngốc bức!"

(ngốc bức:con bò ngốc)

Chương 233. Cho ngài xoạc cái chân đi

Chương 196: Cho ngài xoạc cái chân đi

"Ngươi. . . Ngươi rốt cuộc là ai?"

Long ca một tay ôm bụng đứng lên, mặt lộ vẻ hoảng sợ hỏi.

"Tô Dương Vũ."

Tô Dương Vũ một lần nữa hai tay đút túi, ngạo nghễ nói.

"Tô. . . Tô Dương Vũ, đại thiếu Tô gia? !"

Vẻ kinh khủng trên mặt Long ca càng sâu!

Bốn tiểu lưu manh vừa rồi còn lăn lộn trên mặt đất lập tức giãy dụa đứng người lên, lộ vẻ mặt kinh hãi nhìn Tô Dương Vũ, hoảng sợ nói: "Trời ạ, ngài. . . Ngài là đại thiếu Tô gia?"

"Xong đời, chúng ta vậy mà chọc phải Tô đại thiếu, lần này chết chắc!"

"Xưa nay luôn nghe nói Tô đại thiếu thân thủ bất phàm, ưa thích hăng hái làm việc nghĩa, bất luận là yêu ma quỷ quái gì gặp phải Tô đại thiếu đều phải ngoan ngoãn đầu hàng, không nghĩ tới chúng ta lại gặp phải, đúng là xúi quẩy!"

"Tô đại thiếu xin hãy tha cho chúng ta một cái mạng chó a, chúng ta nhất định sẽ thay đổi triệt để, một lần nữa làm người."

Lý Phong: "? ? ?"

Thân thủ bất phàm, hăng hái làm việc nghĩa con mẹ ngươi a? Yêu ma quỷ quái ngoan ngoãn đầu hàng cái trứng a!

Là kẻ nào lên kịch bản này? Cũng quá xốc nổi rồi a!

Tô Dương Vũ mới vừa rồi còn trang bức nói danh hào của hắn những tên côn đồ này không có tư cách biết được, hiện tại lại tự mình nói ra, tự vả mồm cực mạnh?

Bởi vì Lý Phong đoán được Tô Dương Vũ cùng 5 tên côn đồ này đang diễn trò, cho nên mới cảm thấy như vậy.

Nhưng Liễu Chính Đông cùng Liễu Thi Hàm thì khác a, bọn họ đang thật sự cho rằng Tô Dương Vũ dựa vào tên tuổi "hăng hái làm việc nghĩa" của mình dọa sợ những tên côn đồ này.

Trong lúc nhất thời hai người lại càng có hảo cảm với Tô Dương Vũ.

Tô Dương Vũ nhíu mày, hắn cũng cảm thấy những người này diễn hơi lố, lo lắng nói tiếp sẽ bị lộ tẩy, liền cười lạnh nói: "Nếu biết ta là ai rồi thì còn không mau lăn đi?"

"Vâng vâng vâng, chúng ta lăn, chúng ta lập tức sẽ lăn!"

Long ca không nói hai lời, nằm trên mặt đất bắt đầu lăn đi, bốn tên lưu manh khác học theo, lăn theo sau lưng Long ca.

Lý Phong: ". . ."

Tô Dương Vũ tìm phải một đám ngốc tới diễn trò sao!

Tô Dương Vũ cũng không nghĩ tới bọn họ thật sự rời đi với phương thức như vậy, trong lúc nhất thời tức giận vô cùng, nội tâm liên tục mắng bọn hắn là ngốc bức.

Nhưng vẻ mặt lại phải giả vờ thành bộ dáng cao nhân không để ý phàm tục, nhịn đến mức rất vất vả.

Rốt cục đã đợi được đám người Long ca lăn rời khỏi tầm mắt, Tô Dương Vũ bước nhanh đến trước mặt Liễu Thi Hàm, quan tâm hỏi: "Thi Hàm, vừa rồi ngươi không bị hù sợ chứ?"

"Không có." Liễu Thi Hàm lắc đầu, tiếp theo chớp mắt hiếu kỳ hỏi: "Tô tiên sinh, ngươi bình thường rất thích luyện võ sao?"

Liễu Chính Đông cũng nhìn sang Tô Dương Vũ, thân thủ như

vừa rồi không tốn nhiều năm khổ luyện thì tuyệt đối không làm được.

"Khi còn bé ta thích xem tiểu thuyết võ hiệp, từ đó bắt đầu sinh ra ý nghĩ luyện võ."

"Bất quá sự nghiệp của cha cần ta kế thừa, không có khả năng thật sự để ta chạy đến nơi rừng sâu núi thẳm tìm thầy học võ, nên ta chỉ có thể tìm võ quán Taekwondo trong thành thị luyện một chút."

"May mà ta cũng có chút thiên phú võ thuật, thầy dạy cũng là người có bản lĩnh thật sự, hiện giờ đối phó sáu bảy nam tử trưởng thành là chuyện không thành vấn đề."

Tô Dương Vũ lộ vẻ mặt khiêm tốn nói.

"Ừm, trong xã hội hiện đại nam nhân thiếu khuyết huyết tính, tiểu Tô có được một thân võ nghệ như vậy quả thật là mười phần hiếm có."

Liễu Chính Đông tán dương.

Liễu Thi Hàm cũng không nhịn được gật đầu phụ họa.

Chí ít trong các bằng hữu nam của nàng không có người nào giỏi đánh đấm bằng Tô Dương Vũ, mà đều là một số học bá đọc sách làm nghiên cứu, cho nên biểu hiện của Tô Dương Vũ xác thực cho nàng mấy phần cảm giác khác biệt.

(học bá:người học giỏi)

"Liễu lão gia tử quá khen rồi."

Tô Dương Vũ khoát khoát tay, tiếp theo nhìn về phía Lý Phong: "Lý Phong, ta kiến nghị ngươi cũng nên học một chút công phu phòng thân, sau này nếu có sự tình tương tự phát sinh thì cũng không đến mức chỉ có thể đứng ngoài quan sát."

"May là đối phương chỉ có năm người, nếu lại nhiều thêm mấy tên, ta sợ là không cách nào bảo hộ chu toàn cho Thi Hàm được."

Nói đến đây, trên mặt Tô Dương Vũ hiện ra mấy phần nghĩ mà sợ.

Liễu Chính Đông nhịn không được tán thưởng một câu: "Có tài nhưng không kiêu ngạo, tiểu Tô, ngươi rất không tệ."

Sau khi đánh năm tên lưu manh phải bỏ chạy còn có thể bảo trì lòng khiêm tốn cùng cảnh giác, người trẻ tuổi như vậy quả thật không gặp nhiều.

Liễu Thi Hàm cũng liên tục gật đầu, nàng không thích nam nhân cuồng ngạo tự đại, tựa như Lưu Siêu lúc trước, hắn lưu lại cho nàng ấn tượng cực xấu.

Mà Tô Dương Vũ khiêm tốn như vậy vừa vặn phù hợp với khẩu vị của nàng.

"Nói ra các ngươi có khả năng không tin. . . Thực ra ta cũng là người học võ."

Lý Phong nhún nhún vai, cười nhạt nói.

Liễu Thi Hàm đối với cái này không có nghi vấn quá lớn, nàng cũng đã thấy Lý Phong ở trên máy bay dễ dàng đẩy Lưu Siêu ngã trên đất không dậy nổi.

Liễu Chính Đông lại cảm thấy Lý Phong là nói đùa, dù sao Lý Phong vừa rồi một mực đứng ngoài quan sát, không hề có ý tứ muốn tiến lên giúp đỡ.

Còn Tô Dương Vũ, sau khi ngây người một chút, lập tức cười nhạo nói: "Lý Phong, chúng ta là lão bằng hữu nhiều năm, ngươi luyện võ hay không ta còn không biết sao?"

"Tuy dung mạo ngươi tốt hơn ta, nhưng hai ta nếu thật sự đánh, ta đá một cái là người sẽ phải gục xuống."

Nói đến đây, Tô Dương Vũ nhìn về phía Liễu Chính Đông nói : "Liễu lão gia tử, ta cùng Lý Phong thích nói giỡn với nhau, ngài tuyệt đối đừng để ý."

Liễu Chính Đông khoát khoát tay, cười nói: "Có thể lý giải."

Theo như cái nhìn của hắn hắn cùng Liễu Thi Hàm, Lý Phong cùng Tô Dương Vũ là bạn tốt nhiều năm, đùa giỡn một chút là chuyện không thể bình thường hơn.

"Ngươi đã từng nghe câu: Kẻ sĩ ba ngày không gặp đã phải lau mắt mà nhìn chưa, chúng ta đã hơn ba năm không gặp, ngươi cảm thấy ta vẫn là ta của trước kia sao?"

Lý Phong tự nhiên biết Tô Dương Vũ không phải đang nói đùa với mình, trong lúc nhất thời sát ý lại có dấu hiệu muốn nổi lên.

"Ha ha, Lý Phong a Lý Phong, luyện võ không phải chỉ hai ba năm là có thể lấy được thành tựu, nếu như ngươi không phục, hai ta có thể luận bàn một chút."

Tô Dương Vũ mặt ngoài cười hì hì, nội tâm lại khinh bỉ.

Nội tình của Lý Phong hắn rất rõ ràng, từ nhỏ chưa từng luyện võ thuật, đánh nhau ở trường học đều là gọi lưu manh tới.

So với người từ nhỏ đã luyện võ như hắn, Lý Phong rất yếu đuối, muốn đánh gục chỉ cần một chiêu!

"Luận bàn?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, khẽ cười nhạt: "Ngươi chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn a, hơn ba năm không gặp, chúng ta vừa vặn cũng có thể mượn nhờ luận bàn để tăng tiến tình cảm một phen."

Tô Dương Vũ cười lớn.

Lý Phong cứu Liễu Chính Đông làm cho hắn rất khó chịu, nhân cơ hội này ở trước mặt Liễu Chính Đông giáo huấn Lý Phong một trận, như vậy cũng coi như hả giận.

"Tốt, vậy thì bắt đầu đi."

Vừa mới nói xong, Lý Phong lộ vẻ mặt tùy ý đi tới chỗ Tô Dương Vũ.

Tô Dương Vũ hoạt động tứ chi, sau đó cũng tiến tới.

Hai ông cháu Liễu Chính Đông nghĩ hai người là bạn tốt, chẳng những không ngăn cản, ngược lại mặt lộ vẻ chờ mong.

Đúng lúc này, Tô Dương Vũ tăng tốc độ, vọt tới sau lưng Lý Phong, nhấc chân đá tới mông Lý Phong.

Đúng như Tô Dương Vũ đoán trước, Lý Phong có vẻ căn bản không kịp làm ra phản ứng, tựa như phát ngốc đứng tại chỗ bất động.

"Hừ, đồ đần độn, dám đấu với ta, đúng là không biết trời cao đất rộng!"

Tô Dương Vũ ở trong lòng cười lạnh, dường như đã nhìn thấy tình cảnh Lý Phong sắp bị đạp ngã nhào xuống đất thành tư thế chó ăn cứt!

Nhưng đột nhiên, Lý Phong bước sang trái.

Chỉ nhờ một bước này, Lý Phong đã tránh thoát đòn đá của Tô Dương Vũ!

Tô Dương Vũ thầm giật mình, cuống quít muốn biến chiêu, ai ngờ Lý Phong đột nhiên nhấc chân đá tới gót chân hắn.

Tô Dương Vũ vốn đã dùng hết toàn lực đá ra một cước, muốn biến chiêu rất không dễ dàng, giờ lại bị Lý Phong đá một cái, chân phải hắn liền tựa như phanh xe không ăn, mạnh mẽ xông về phía trước.

Chỉ là chân trái còn lưu tại chỗ cũ, vì vậy, Tô Dương Vũ trực tiếp xoạt một tiếng xoạc rộng chân thành 180°!

"Ngao ~ "

Tô Dương Vũ cũng không phải là võ sư thực thụ, căn bản hai chân chưa luyện đến trình độ xoạc ngang được, nhất thời háng đau đớn như bị xé rách, làm hắn kêu lên thảm thiết.

Càng làm cho hắn cảm thấy xấu hổ là, đũng quần cũng xoẹt một tiếng lủng một miếng to!

"Khụ khụ, Liễu lão gia tử, Vũ Tử lần đầu nhìn thấy Liễu tiểu thư nên cảm thấy rất kích động, không biết phải nói cái gì, vì vậy liền xoạc chân để bày tỏ nỗi lòng."

Lúc này, âm thanh sâu thẳm của Lý Phong truyền đến.

Tô Dương Vũ: "? ? ?" .

Liễu Chính Đông: "? ? ?"

Liễu Thi Hàm: "? ? ?"

Chương 234. Có chừng có mực đi!

Chương 197: Có chừng có mực đi!

Tô Dương Vũ đã phát mộng muốn chết.

Con mẹ nó ta không biết nói gì nên xoạc chân để bày tỏ nỗi lòng? Ngươi dựa vào đâu mà dám bịa đặt như vậy?

Có ai nhục nhã người khác như ngươi không!

Liễu Chính Đông cũng lộ vẻ mặt phát mộng.

Tình huống thế nào rồi, làm sao đột nhiên xoạc chân 180° a, còn làm đũng quần rách toạc ra?

Vừa rồi động tác của Lý Phong quá nhanh, tuổi tác của Liễu Chính Đông lại lớn rồi nên không thấy rõ ràng động tác hai người.

Hắn chỉ nhìn thấy Lý Phong tránh sang một bên, Tô Dương Vũ liền xoạc chân.

Nói như thế nào đây. . . Nhìn kiểu gì cũng có cảm giác hai người đang vui đùa, hiện tại người trẻ tuổi biết chơi như vậy sao ~

Liễu Thi Hàm thì đã không biết nên nói cái gì cho phải, bởi vì nàng nín cười rất vất vả a!

Động tác Tô Dương Vũ xoạc chân 180° đã làm nàng cảm thấy khôi hài, câu nói của Lý Phong càng là trực tiếp đâm trúng điểm G. . . A không, là điểm cười của nàng.

(Điểm G là một vị trí nằm trong cơ quan sinh dục phụ nữ khá nhạy cảm, nơi được biết đến là nơi bị kích thích nhất khi bị tác động đến, làm phụ nữ đạt được khoái cảm tột đỉnh, cực khoái. ... do bác sĩ Grafenberg phát hiện ra.)

Nếu không phải cân nhắc đến chuyện làm vậy sẽ làm Tô Dương Vũ mất mặt, Liễu Thi Hàm sớm đã cười ra tiếng.

"Vũ Tử, Liễu tiểu thư đã biết thành ý của ngươi, sao ngươi phải khổ vậy chứ. . ."

"Mà dạng chân thì dạng chân a, còn làm đũng quần bị rách toạc, ai, như vậy sao có thể về khách sạn đây."

Lý Phong lắc đầu than thở đi đến trước mặt Tô Dương Vũ, nhạo báng nói.

Tô Dương Vũ tức giận muốn nổ óc!

Vì sao lại như vậy? Nội dung cốt truyện hẳn phải là hắn đá Lý Phong ngã sấp xuống đất, sau đó bị Liễu Chính Đông, Liễu Thi Hàm cười nhạo mới đúng a.

Làm sao đối tượng bị cười nhạo lại biến thành hắn?

"Đáng chết, là ta chủ quan!"

Tô Dương Vũ hối hận không thôi, hắn quá coi thường Lý Phong, ai ngờ Lý Phong giảo hoạt như vậy, lại nhanh chân biến hắn thành trò mèo.

Nếu như mọi chuyện lặp lại một lần nữa, hắn tuyệt đối sẽ không phạm vào sai lầm cấp thấp này!

"Vịn. . . Dìu ta lên."

Tô Dương Vũ đè xuống lửa giận trong lòng, cười khổ nói.

Hiện giờ hắn cùng Lý Phong vẫn ra vẻ là bằng hữu đùa giỡn nhau, hắn không thể vạch mặt Lý Phong được.

"Được rồi!"

Lý Phong thống khoái đáp ứng, đến trước mặt Tô Dương Vũ ôm lấy nách hắn làm bộ muốn nhấc lên, trên thực tế lại ép xuống một cái.

Vừa ép xuống, Tô Dương Vũ liền cảm thấy vết rách giữa hai chân tăng thêm mấy lần!

"Lý Phong, con mẹ nó ngươi nhẹ nhàng một chút!"

Tô Dương Vũ nhịn không được phát ra một tiếng rống to.

"Ngươi quá nặng, không dùng sức kéo không đứng dậy nổi a."

Lý Phong xấu xa cười một tiếng, tiếp theo dán vào tai Tô Dương Vũ nói "Trang bức không được lại còn bị biến thành trò cười, loại cảm giác này rất biệt khuất a? “

Sắc mặt Tô Dương Vũ kịch biến, lửa giận trong lòng bùng cháy không thôi!

"Ta vừa rồi chỉ là khinh địch mà thôi, một khi nghiêm túc ta tuyệt đối có thể đánh cho ngươi răng rơi đầy đất!"

Tô Dương Vũ cũng nhẹ giọng nói.

"Không, nếu thật sự nghiêm túc ta sợ một quyền của ta là có thể đánh ngươi thành một cục thịt bùn, đương nhiên, cái này không trọng yếu, trọng yếu là. . . Ngươi rất muốn tán đổ Liễu Thi Hàm, đúng không?" Lý Phong nhỏ giọng nói.

"Ngươi muốn làm gì?" Sắc mặt Tô Dương Vũ lại biến hóa.

"Cũng không có gì, chỉ là muốn quấy nhiễu lần xem mắt này giữa hai người mà thôi, mà đây chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch báo thù của ta."

"Tiếp theo, ta sẽ để cho các ngươi được cảm nhận trải nghiệm phẫn nộ cùng tuyệt vọng giống ta ngày trước, sau đó tiễn một nhà các ngươi cùng nhau xuống địa ngục!"

Sau khi nói xong, Lý Phong nhẹ nhàng nhấc một cái, kéo Tô Dương Vũ lên khỏi mặt đất.

"Chậc chậc, Vũ Tử, màu quần đùi của ngươi rất có phong cách a."

Lý Phong lui lại một bước, đưa mắt nhìn cái mông Tô Dương Vũ , nhạo báng nói.

Tô Dương Vũ còn đang hồi tưởng những lời Lý Phong vừa nói, nhất thời nghe không hiểu ý tứ của Lý Phong.

"Màu đỏ chót, màu của vui mừng và may mắn a."

Lý Phong rốt cục nhịn không được cười ha hả.

"A!"

Liễu Thi Hàm duyên dáng kêu to một tiếng, rồi vội vàng quay đầu đi.

Tô Dương Vũ đứng lên, quần cộc màu đỏ liền lộ rõ ra bên ngoài.

Nàng đương nhiên cũng dễ dàng nhìn thấy, màu sắc này quả thật rất chói mắt.

Lý tiên sinh thật là xấu bụng, người ta đã như vậy rồi còn trêu chọc. . .

"Khụ khụ, cái kia. . . Năm bổn mạng, năm bổn mạng."

Tô Dương Vũ vội vàng kẹp lấy hai chân, một tay che háng, một tay bảo vệ mông, cười khổ không thôi.

Tô Dương Vũ còn có thể nói cái gì? Hắn cũng rất tuyệt vọng a!

Đúng như Lý Phong vừa nói, hắn chính là trang bức không được ngược lại thành trò cười, hắn hiện tại hận không thể lập tức tìm người đánh chết Lý Phong, nhưng lại muốn biểu hiện vẻ khiêm tốn hiền hòa trước mặt Liễu Thi Hàm.

Biệt khuất a!

"Năm bổn mạng thì rất dễ gặp tai ương a, ngươi phải coi chừng."

Lý Phong vỗ vỗ bả vai Tô Dương Vũ, đầy thâm ý nói.

Cuối cùng vẫn là Liễu Chính Đông cởi áo khoác xuống, thắt ở

bên hông Tô Dương Vũ, ngăn trở màu đỏ lóa mắt.

Sau đó một đoàn người ngồi lên Bentley Mushang, lái xe đi vào thành phố.

Hơn nửa canh giờ sau, ở phía trước một cửa hàng cơm tây nổi danh ở Hoa Thành, Bentley Mushang chậm rãi dừng lại.

Tiếp theo Tô Dương Vũ xuống khỏi xe, đi tới hàng ghế sau, tỏ vẻ ga lăng mở cửa ra, muốn nắm tay dắt Liễu Thi Hàm xuống xe.

Liễu Thi Hàm không quen loại lễ tiết này, nói tiếng cảm ơn rồi từ chối một cách nhã nhặn, tự mình đi xuống xe.

Tô Dương Vũ không để bụng, chạy đến một bên khác vịn Liễu Chính Đông xuống xe, có thể nói chiếu cố mười phần chu đáo.

Ngay khi bọn hắn đi tới cửa của nhà hàng, một tiểu nữ hài bảy tám tuổi cầm bó hoa tươi chạy tới.

"Ca ca ca ca, mua bó hoa cho vị tiểu tỷ tỷ xinh đẹp này đi."

Tiểu nữ hài chạy đến trước mặt Tô Dương Vũ, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, nói.

Tô Dương Vũ vội vàng ngồi xổm xuống, nói: "Tiểu muội muội, vì sao lại tìm ta, mà không tìm vị ca ca kia?"

Đang nói chuyện, hắn chỉ vào Lý Phong.

Tiểu nữ hài chớp chớp cặp mắt to suy nghĩ vài giây đồng hồ, rụt rè nói: "Bởi vì ta cảm thấy ngươi cùng vị tỷ tỷ này mới là một đôi a, có phải là ta đoán sai không?"

Nói đến đây, trong mắt tiểu nữ hài hiện ra một tầng sương mù, xem ra sắp ủy khuất khóc lên.

"Không không không, ngươi không đoán sai, ca ca đúng là đang theo đuổi vị tỷ tỷ này."

Tô Dương Vũ lộ vẻ mặt đau lòng, móc ra từ trong ngực một tờ trăm nguyên cho tiểu nữ hài: "Bó hoa tươi này ta muốn, đừng khóc

nữa a."

Nói xong hắn sờ sờ cái đầu nhỏ của tiểu nữ hài, bộ dáng tựa như một ca ca đang vui đùa với muội muội, ái tâm ngập tràn.

Liễu Chính Đông cùng Liễu Thi Hàm liếc nhau, mặt lộ vẻ tươi cười.

Tô Dương Vũ khiêm tốn, hiền hoà, có huyết tính, lúc ở cùng bằng hữu có thể bỏ lòng kiêu ngạo đùa giỡn với nhau, còn có lòng trắc ẩn biết thương người, không tệ chút nào!

Mua lại hoa tươi rồi, Tô Dương Vũ trực tiếp đi đến trước mặt Liễu Thi Hàm: "Liễu tiểu thư, cái này là một phần tâm ý của tiểu muội muội, ngươi nhất định phải nhận lấy nha."

Liễu Thi Hàm che miệng cười một tiếng, quả nhiên tiếp nhận bó hoa tươi này.

Tiếp theo, bốn người tiếp tục đi vào cửa hàng, đúng lúc này, Tô Dương Vũ nhìn thấy nơi xa có một lão nhân đang ăn xin.

"Các ngươi chờ ta một chút."

Nói xong, Tô Dương Vũ móc ví ra, đến trước mặt lão nhân kia, để một chồng tờ một trăm nguyên vào trong cái chén vỡ của lão nhân.

Trong chớp nhoáng này, Liễu Chính Đông cùng Liễu Thi Hàm triệt để động dung!

Lý Phong cũng nhìn mà sững sờ.

Tô Dương Vũ, ngươi có ái tâm sâu nặng như vậy, mẹ ngươi có biết không?

Trang bức cũng phải có chừng có mực a! !

"Con mẹ nó, vốn muốn nhìn xem Tô Dương Vũ còn có thủ đoạn gì nữa, hiện tại tiểu gia nhịn không được rồi!"

Trong mắt Lý Phong lóe lên một đạo hàn quang, quyết định lập

tức vạch trần bộ mặt thật sự của Tô Dương Vũ!

Chương 235. Ta cho ngươi chứng cứ!

Chương 198: Ta cho ngươi chứng cứ!

"Tiểu Tô đúng là rất không tệ."

Lúc này Liễu Chính Đông lộ vẻ mặt tán thưởng nói.

"Ừm, quả thật không tệ."

Liễu Thi Hàm gật đầu phụ họa, đồng thời nàng vô ý thức liếc nhìn Lý Phong một cái.

Tô Dương Vũ xác thực rất ưu tú, nhưng nếu để cho nàng chọn bạn trai, nàng càng ưa thích loại hình như Lý Phong. . .

Nghĩ tới đây, khuôn mặt Liễu Thi Hàm ửng đỏ, vội vàng nghiêng đầu đi.

Nàng cho rằng mình làm rất bí ẩn, trên thực tế Lý Phong sớm đã phát hiện nàng nhìn trộm.

"Đây là đang so sánh ta và Tô Dương Vũ sao? Nữ nhân a, quả nhiên là tham lam chẳng khác gì nam nhân. . ."

Lý Phong âm thầm lắc đầu cảm thán.

Lúc này, Tô Dương Vũ đi trở về: "Không có ý tứ, ta thấy vị lão gia kia thật đáng thương, nhất thời sinh lòng thương hại, làm chậm trễ thời gian của mọi người, xin lỗi mọi người rất nhiều."

"Ai, tiểu Tô ngươi không nên nói như vậy, ngươi là làm việc thiện, không cần xin lỗi."

Liễu Chính Đông cười hiền hòa nói.

"Ừm, chúng ta bất quá là đứng ở tại chỗ thêm một lúc mà thôi,

vị lão gia kia thì có khả năng bởi vì việc thiện của ngươi mà quãng đời còn lại được chiếu sáng."

"So sánh với nhau, chúng ta đứng lâu hơn nữa cũng có làm sao?"

Liễu Thi Hàm vừa cười vừa nói.

"Liễu tiểu thư khéo hiểu lòng người như thế, người nào có thể cưới Liễu tiểu thư làm vợ thì đời trước nhất định là từng cứu địa cầu."

Tô Dương Vũ hiện vẻ mặt cảm động, tán dương.

Sắc mặt Liễu Thi Hàm đỏ lên, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Liễu Chính Đông cười ha ha một tiếng, nhìn cháu gái ngoan bên trái một chút, rồi lại nhìn Tô Dương Vũ bên phải một hồi, càng cảm thấy lần này tới Hoa Thành là quyết định đúng đắn.

Tô Dương Vũ cười rụt rè, nhưng trong lòng lại đắc ý cười lạnh.

Hắn còn tưởng cháu gái của Liễu Chính Đông khó tán đổ lắm, hiện tại xem ra chỉ là một tiểu nữ sinh không có kinh nghiệm xã hội gì.

Hắn chỉ mới dùng ba phần công lực, đã làm cho Liễu Thi Hàm bị choáng váng đầu óc, dựa theo tình thế này phát triển tiếp, rất nhanh hắn có thể đè Liễu Thi Hàm xuống giường.

Đến lúc đó, hắn liền có thể nhấm nháp hương vị của nữ nhân cực phẩm này. . .

"Nào chỉ là cứu địa cầu, hẳn phải là cứu vãn hệ ngân hà a."

Lúc này, Lý Phong đột nhiên cường thế gia nhập cuộc nói chuyện của ba người.

Khuôn mặt của Liễu Thi Hàm càng đỏ hơn, gia hỏa này muốn khen cho nàng nổ mũi sao.

Tô Dương Vũ tuy rằng thấy khó chịu vì bị Lý Phong chen vào,

nhưng cũng chỉ có thể ở một bên cười gật đầu phụ họa.

"Có điều. . ."

Lời nói của Lý Phong xoay chuyển, nhìn Tô Dương Vũ nói: "Tuy rằng ta cũng không biết về sau người nào may mắn cưới được Liễu tiểu thư làm vợ, nhưng bây giờ ta có thể kết luận một chuyện. . . Người đó tuyệt đối không phải ngươi."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt ba người còn lại đột biến!

"Lý Phong, ngươi nói vậy là ý gì?"

Sắc mặt Tô Dương Vũ lạnh đi, quát lớn hỏi.

Liễu Chính Đông, Liễu Thi Hàm cũng đều lộ vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn Lý Phong, hắn cùng Tô Dương Vũ không phải là bạn tốt sao, vì sao lại nói Tô Dương Vũ như vậy?

"Bởi vì những kịch bản kia của ngươi quá bỉ ổi."

Lý Phong chỉ vào lão nhân ăn xin ở nơi xa, đùa cợt nói: "Hắn, còn có tiểu nữ hài bán hoa vừa nãy, và cả Long ca ở sân bay đùa giỡn Liễu tiểu thư, đều là người được ngươi thuê."

"Vì lấy được hảo cảm của Liễu tiểu thư, ngươi bỏ tiền thuê người diễn trò như vậy, không tự cảm thấy vô sỉ sao?"

Liễu Thi Hàm nhịn không được lên tiếng kinh hô.

Liễu Chính Đông cũng lộ vẻ mặt kinh sợ!

Nếu như hết thảy đều đúng như Lý Phong nói, vậy tâm cơ của Tô Dương Vũ thật đáng sợ!

"Đoán được rồi sao. . . A, đoán được thì thế nào, hắn không có chứng cứ, chỉ có thể bị người khác coi là nói năng bậy bạ, tự làm trò cười mà thôi!"

Tô Dương Vũ sau khi giật mình lập tức trấn định lại, mặt lộ vẻ không dám tin: "Lý Phong, chúng ta là bằng hữu, vì sao ngươi muốn nói xấu ta?"

"Chẳng lẽ ngươi cũng có ý tứ với Liễu tiểu thư, cho nên muốn cố ý chia rẽ chúng ta?"

Nói đến đây, Tô Dương Vũ làm ra bộ dáng đau lòng nhức óc khi bị bạn bè phản bội.

Liễu Chính Đông nhíu mày: "Lý Phong, ngươi nói những người này là do tiểu Tô mời đến diễn trò, chuyện này có chứng cứ gì không?"

Hắn cảm thấy Lý Phong không phải loại người thích ăn nói bừa bãi, nhưng việc này cần phải có chứng cứ, không có chứng cứ thì đó là nói xấu, là cố tình gièm pha người khác.

Liễu Thi Hàm lại bởi vì câu nói của Tô Dương Vũ mà khuôn mặt biến thành ửng đỏ, nhịp tim đập hỗn loạn trong nháy mắt.

Lý Phong có ý tứ với nàng? Rất không có khả năng a. . . Bọn họ mới chỉ mới nhận biết một ngày mà thôi.

"Đúng vậy, nói chuyện phải có chứng cứ, ngươi cầm ra chứng cứ a."

Tô Dương Vũ mặt ngoài ủy khuất, nhưng trong lòng cười lạnh không thôi.

Những chuyện này hắn làm rất bí ẩn, Lý Phong chỉ mới về Hoa Thành, lại ngẫu nhiên gặp Liễu Thi Hàm, sao có thể sớm biết được những chuyện này?

Không có chứng cứ lại nói ra chuyện này, chỉ có thể biến mình trở thành ngốc bức!

"Muốn chứng cứ? Tốt, ta lấy chứng cứ ra cho ngươi xem."

Sau khi nói xong, Lý Phong móc ra điện thoại di động.

Tô Dương Vũ: "? ? ?"

Ta muốn là chứng cứ, ngươi móc điện thoại ra làm gì? !

Hai ông cháu Liễu Chính Đông cũng lộ vẻ mặt ngờ vực, chẳng lẽ

chứng cứ ở trong điện thoại, thần kỳ như vậy sao?

"Máy ta có vài đoạn video, các ngươi nhìn xem liền biết ta có nói sai hay không."

Sau khi phát giác được Long ca có thể là do Tô Dương Vũ mời đến diễn trò, Lý Phong đã dùng hệ thống điều tra tài liệu đen tối của Tô Dương Vũ.

Ở trước mặt hệ thống, Tô Dương Vũ cho dù làm bí ẩn hơn nữa thì có thể thế nào, còn không phải bị hắn dễ dàng tìm ra bằng chứng làm chuyện xấu?

Lý Phong quá tự tin, cái này khiến cho Tô Dương Vũ nhất thời sinh ra một loại cảm giác không ổn.

"Không, không thể nào, Lý Phong không có khả năng có chứng cứ, hắn nhất định là đang lừa ta!"

Nghĩ tới đây, Tô Dương Vũ cắn chặt răng rồi muốn tiếp lấy điện thoại di động.

Ai ngờ Lý Phong trực tiếp thu hồi máy lại, ấn mở một đoạn video, sau đó đặt vào trong tay của Liễu Chính Đông: "Liễu lão gia tử, mời xem đi."

Liễu Thi Hàm vội vàng tiến đến một bên quan sát.

"A Long, đây chính là ảnh chụp của Liễu Thi Hàm, ngươi nhìn cho rõ ràng, sau khi thấy được nàng ra khỏi sân bay ngươi lập tức đi tới đùa giỡn."

"Nhớ kỹ, chỉ cho phép động khẩu không được động thủ, Liễu Thi Hàm là nữ nhân ta đã nhìn trúng, thân thể nàng chỉ ta mới có thể đụng vào."

Trong video đang chiếu, trong một căn phòng khách, Tô Dương Vũ cùng Long ca ngồi đối diện nhau chậm rãi nói thảo luận kế hoạch.

Nhìn đến đoạn này, sắc mặt của Liễu Chính Đông cùng Liễu Thi Hàm kịch biến!

Con mẹ nó, Long ca thật sự là do Tô Dương Vũ mời đến diễn trò!

Sắc mặt của Tô Dương Vũ trong nháy mắt trở nên trắng bệch!

Đáng chết, đó là phòng khách nhà hắn, làm sao Lý Phong có thể lấy được đoạn video này?

Tiếp theo, Lý Phong lại phân biệt ấn mở hai cái video, tiểu nữ hài bán hoa cùng lão nhân ăn xin cũng xuất hiện ở trong clip.

Cuộc đối thoại của Tô Dương Vũ cùng với bọn họ đã bị hai ông cháu Liễu Chính Đông nghe vào lỗ tai không trượt chữ nào.

Nhất thời, hình tượng nam nhân khiêm tốn hiền hòa, anh dũng không sợ cái ác lại có tấm lòng trắc ẩn do Tô Dương Vũ cố gắng đắp nặn lên từ chiều tới giờ đã ầm vang sụp đổ!

"Không nghĩ tới ngươi là loại người này, thật khiến người khác khinh thường!"

Liễu Chính Đông quay đầu nhìn về phía Tô Dương Vũ, lạnh giọng nói.

Liễu Thi Hàm lộ vẻ mặt khinh bỉ: "Cũng may là Lý tiên sinh có mấy đoạn video này, nếu không thì ta thật sự đã bị ngươi lừa gạt!"

Sắc mặt Tô Dương Vũ một hồi xanh một hồi đỏ, muốn ngụy biện vài câu, nhưng hiện tại thật sự là không còn lời nào để nói. .

Lý Phong đến cả video cũng đã lấy ra thì hắn còn giải thích thế nào? Hắn đã trực tiếp bị đóng đinh vào hình tượng nam nhân vô sỉ rồi!

Loại cảm giác này tựa như là bị cởi sạch y phục, kéo đến đường lớn cho mọi người nhìn xem, sỉ nhục không gì sánh được!

Chương 236. Báo thù bước đầu tiên

Chương 199: Báo thù bước đầu tiên

"Liễu tiểu thư, ta chỉ là quá ưa thích ngươi, cho nên mới dùng loại phương thức này, hi vọng ngươi có thể cho ta thêm một cơ hội."

Sau một hồi lâu, Tô Dương Vũ mạnh mẽ nở một nụ cười nói.

Móc nối quan hệ với Liễu gia không chỉ là đại sự của riêng hắn, càng là đại sự của toàn bộ Tô gia.

Chuyện này mà truyền về trong nhà, cha hắn khẳng định sẽ tức giận, nói không chừng sẽ bởi vậy truyền gia nghiệp cho lão nhị, đây là chuyện Tô Dương Vũ tuyệt đối không thể tiếp nhận.

"Xin lỗi, ta không thích người khác gạt ta, chúng ta về sau đừng gặp lại nữa."

Nói xong, Liễu Thi Hàm liền muốn lôi kéo Liễu Chính Đông rời khỏi nơi này, nàng thực sự không muốn nhìn thấy khuôn mặt giả nhân giả nghĩa của Tô Dương Vũ nữa!

Thân thể Tô Dương Vũ chấn động một cái, mặt lộ vẻ tuyệt vọng!

Liễu Thi Hàm mà rời đi, không chỉ hôn nhân giữa hai người trở thành chuyện viển vông, đến cả việc hắn có thể kế thừa gia nghiệp hay không cũng thành ẩn số!

Đều do Lý Phong, là Lý Phong làm ra tất cả, hắn muốn giết Lý Phong!

"Lý Phong, ngươi đi chết đi!"

Tô Dương Vũ nổi giận gầm lên một tiếng, mang theo vô tận tức giận đá một cái tới Lý Phong.

"A! Không được!"

Liễu Thi Hàm nhất thời bị dọa cho hoa dung thất sắc!

Dưới cái nhìn của nàng, Tô Dương Vũ rất giỏi đánh nhau, nếu một cước này trúng ngực Lý Phong, Lý Phong thậm chí có khả năng phải mất mạng!

Sắc mặt Liễu Chính Đông cũng kịch biến: "Dừng tay!"

Chỉ là lời nói của hai người căn bản không có bất cứ tác dụng gì, Tô Dương Vũ đã nổi lên sát tâm với Lý Phong, dù là không cách nào ở trước mặt mọi người đánh giết Lý Phong, hắn cũng muốn đánh đập Lý Phong một trận cho hả giận!

Ngay tại thời điểm hai ông cháu Liễu Chính Đông nghĩ Lý Phong sắp bị Tô Dương Vũ đá cho bị thương, Lý Phong nhếch miệng lên cười trào phúng một cái.

"Ngu ngốc."

Vừa mới nói xong, Lý Phong đứng tại chỗ bất động đưa tay đánh ra một quyền.

"Phanh "

Quyền cước gặp gỡ, một tiếng trầm đục vang lên!

"A!"

Tô Dương Vũ chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khủng khiếp từ bàn chân truyền đến, thân thể không tự chủ được bay về sau 2,3 mét, trùng điệp té xuống đất!

"A, đau a!"

Cái mông của Tô Dương Vũ nặng nề tiếp đất, nhất thời đau kêu thành tiếng.

Tiếp theo, vô tận hoảng sợ cùng nghi hoặc hiện lên từ trong lòng hắn!

Vì sao Lý Phong có thể lặng yên không một tiếng động lấy những video kia, vì sao kẻ yếu đuối ngày trước mỗi lần đánh nhau đều phải gọi người, bây giờ lại có thể dùng một quyền đánh bay người luyện võ từ nhỏ như hắn bật ra sau?

Ba năm không gặp, Lý Phong đến cùng đã gặp những chuyện gì?

Liễu Chính Đông cùng Liễu Thi Hàm đều ngây ngẩn cả người!

Hóa ra Lý Phong rất giỏi đánh nhau, so với Tô Dương Vũ còn mạnh hơn!

Không chỉ biết được y thuật siêu tuyệt, còn có võ lực cường đại như thế, Lý Phong đến cùng là thần thánh phương nào, trên thân hắn phải chăng còn có bí mật gì khác?

Trong lúc nhất thời, Liễu Thi Hàm cảm thấy đầy hiếu kì với Lý Phong.

"Ngô. . . Lý Phong quả thực là một nhân tuyển không tệ. . ."

Hai mắt Liễu Chính Đông sáng lên, ánh mắt không ngừng đảo qua đảo lại giữa Lý Phong cùng với Liễu Thi Hàm.

"Kinh hỉ hay không, có cảm thấy ngoài ý muốn, kích thích hay không?"

Lý Phong đi đến trước mặt Tô Dương Vũ, dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống đùa cợt hỏi.

"Lý Phong, ngươi chớ làm loạn a, nơi này là Hoa Thành!"

Tô Dương Vũ rốt cục sợ hãi, hắn biết Tô gia cùng Lý Phong có huyết hải thâm cừu, khi con người bị hận thù chi phối thì sự tình gì cũng làm ra được!

"Yên tâm đi, cho dù ta muốn giết ngươi cũng sẽ không làm ở trước mắt bao người như vậy, ta chỉ là muốn nói cho ngươi biết. . ."

"Đây chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch báo thù của ta mà thôi, trở về nói cho lão cẩu Tô Kiếm Nam biết, nhớ rửa sạch cổ chờ tiểu

gia, qua mấy ngày nữa tiểu gia sẽ đi lấy cái đầu chó của hắn."

Vừa mới nói xong, Lý Phong kéo xuống áo khoác thắt ở bên hông Tô Dương Vũ, quay người đi đến trước mặt Liễu Chính Đông.

"Liễu lão gia tử, áo khoác của ngươi."

"Ây. . . Cảm ơn."

Liễu Chính Đông tiếp nhận áo khoác, lúc này mới lộ sắc mặt quái dị hỏi: "Ngươi cùng Tô Dương Vũ không phải là bằng hữu đúng không?"

Đến lúc này hắn còn không nhìn ra Lý Phong cùng Tô Dương Vũ có mâu thuẫn thì đúng là uổng phí sống nhiều năm như vậy.

"Không phải, hắn là kẻ thù của ta, tử thù."

Trong mắt Lý Phong lóe lên một đạo hàn quang, cười nói.

"A?"

Liễu Thi Hàm có chút phát mộng, tử thù, nghiêm trọng như vậy sao?

"Chúng ta vừa đi vừa nói."

Lý Phong mắt nhìn đám người xem náo nhiệt chung quanh, cười nói.

Hắn cùng Tô Dương Vũ xung đột đã làm rất nhiều người qua đường chú ý, đợi tiếp nữa khẳng định sẽ có phiền phức.

"Được."

Liễu Thi Hàm gật gật đầu, đi theo Lý Phong về phương xa.

Trên đường, hai ông cháu Liễu Chính Đông từ miệng Lý Phong biết được ân oán giữa hắn cùng Tô gia, trong lúc nhất thời thái độ của hai người đối với Tô gia chuyển biến 180° .

Sử dụng thủ đoạn không đứng đắn phá đổ Osvili, còn tạo tai nạn xe cộ giả giết Lý Viện, quả thực là hành vi phạm tội nghiêm trọng!

Cùng lúc đó, hai người cũng rốt cục biết được Lý Phong là lão bản sau màn của Osvili gần đây đang cực hot, nhất thời rất kinh ngạc.

"Thi Hàm, ngươi là luật sư, ngươi cảm thấy nếu như thưa kiện thì Lý Phong có bao nhiêu phần thắng."

Liễu Chính Đông lộ vẻ mặt oán giận hỏi.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, hơi kinh ngạc với thân phận luật sư của Liễu Thi Hàm.

Liễu Thi Hàm lắc đầu: "Chứng cứ không đủ, thời gian lại có chút xa xưa rồi, phần thắng không lớn."

"Phần thắng không lớn cũng phải tố cáo Tô gia, không thể để cho bọn họ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật như vậy!"

"Lý Phong, ngươi cứu ta, chuyện này ta nhất định phải giúp ngươi, nói đi, ngươi định làm gì, chỉ cần ta có thể giúp đỡ, ta tuyệt đối không từ chối."

Liễu Chính Đông thật sự rất phẫn nộ, không chỉ bởi vì Tô gia làm chuyện trái đạo đức, còn bởi vì hắn suýt nữa đã đẩy cháu gái bảo bối vào một gia tộc bẩn thỉu như vậy!

"Ây. . ." Lý Phong không nghĩ tới Liễu Chính Đông sẽ kích động như vậy, trong lúc nhất thời có chút cảm động.

"Cái kia. . . Đa tạ hảo ý của Liễu lão gia tử, ta sẽ dùng phương thức của riêng mình để bắt Tô gia trả giá đắt."

Lý Phong khéo lời từ chối.

Xin thôi, Liễu Thi Hàm chính là luật sư, nếu như biết rõ hắn chuẩn bị giết cả nhà Tô Kiếm Nam, chẳng phải sẽ là người đầu tiên đứng lên vạch trần hắn?

"Tiểu Lý, ngươi không cần khách khí với ta, ta tuy rằng đã về hưu, nhưng coi như có chút năng lượng, cái khác không nói, trong hệ thống công - kiểm - pháp ta quen biết rất nhiều người, chắc là có thể giúp ngươi một chút."

Liễu Chính Đông còn tưởng rằng Lý Phong ngại mở miệng, ngay sau đó liền không nhịn được khuyên bảo.

Nếu có người quen của Liễu Chính Đông ở chỗ này, khẳng định sẽ bị lời nói này làm cho kinh ngạc há hốc mồm.

Liễu Chính Đông bình thường ghét nhất là kéo bè kết phái, vận dụng quan hệ, bây giờ lại chủ động nói muốn dùng nhân mạch của mình giúp Lý Phong?

Mặt trời mọc ở hướng tây sao!

"Ừm, cảm ơn Liễu lão gia tử, nếu như ta gặp phải khó khăn, nhất định sẽ xin Liễu lão gia tử giúp đỡ."

Liễu Chính Đông đã nói đến nước này, Lý Phong còn có thể nói cái gì?

Chỉ có thể là tạm thời đáp ứng, sau đó lại vụng trộm diệt Tô gia. . .

Tiếp theo Liễu Thi Hàm khăng khăng muốn mời Lý Phong ăn cơm, biểu đạt cảm tạ, Lý Phong từ chối không được, chỉ có thể đi theo hai người tới một khách sạn.

(không rõ sao lại tới khách sạn ăn cơm, để nguyên vậy ạ @@)

Ngay tại thời điểm ba người sắp vào cửa, một tiếng mắng giận dữ từ đằng xa truyền đến.

"Ngươi làm bảo an kiểu gì vậy, xe ta bị người khác quệt lõm vào một mảng lớn như vậy mà không thấy, con mẹ nó mắt ngươi bị mù sao!"

Ba người nhìn qua, liền thấy một nam tử trung niên bụng phệ đang chỉ mặt một người bảo an trung niên chửi ầm lên.

"Thật xin lỗi, ta vừa rồi mới giúp một vị tiên sinh đậu xe ở đằng kia nên không kịp thời chú ý tới bên này, thật là có lỗi."

Bảo an trung niên khom lưng xuống, sợ hãi nói.

"Một câu không chú ý là xong? Bồi thường tiền! Không bồi thường tiền thì ngươi đừng hòng làm bảo an nữa!"

Trung niên nam tử không buông tha, tiếp tục chửi ầm lên.

Nơi xa có không ít người qua đường vây xem, lại không một kẻ nào tiến lên ngăn cản.

"Đó là. . . Trương thúc?"

Lý Phong chấn động trong lòng, nhận ra bảo an kia chính là Trương Đức Hải, công nhân ngày xưa của Osivil, nhất thời sắc mặt biến thành lạnh lùng: "Liễu lão gia tử, các ngươi vào trước đi, ta tới gặp người quen."

Vừa mới nói xong, Lý Phong nhấc chân đi đến chỗ Trương Đức Hải.

Chương 237. Nhiều bồi điểm

Chương 200: Nhiều bồi điểm

Trương Đức Hải lộ vẻ mặt khổ sở: "Tiên sinh, một tháng ta mới có 4000 khối tiền, còn phải cung cấp cho con học đại học, ngài xem có thể. . ."

"Không thể! Ngươi có tiền lương thấp thì làm sao, chỉ có thể nói ngươi kém cỏi!"

"Ngươi là bảo an, trông giữ xe cộ là công việc của ngươi, BMW 5 của ta bị hỏng ngươi không bồi thường chẳng lẽ để chính ta bỏ tiền sửa?"

Hà Dũng chỉ vào mặt Trương Đức Hải giận dữ mắng, nước bọt phun tung tóe lên mặt Trương Đức Hải.

Đúng lúc này, quản lý khách sạn Ngô Vinh nghe tin chạy đến: "Hà lão bản, ngài bớt giận, chuyện này là Trương Đức Hải không đúng, thế này đi, giao cho ta được không?"

Hà Dũng liếc nhìn Ngô Vinh một cái: "Giao cho ngươi?"

"Cứ để ta xử lý!" Ngô Vinh vỗ bộ ngực bồm bộp nói.

"Được, vết lõm này tới cửa hàng xử lý ít nhất mất 2000 khối tiền, ta cũng không cần nhiều, chỉ cần 2000 thôi, ngươi xem nên làm thế nào thì làm."

Nói xong Hà Dũng rút ra một điếu thuốc cho lên miệng hút.

"Lão Trương, Hà lão bản là khách quý của khách sạn, khách hàng chính là Thượng Đế, câu này ngươi hẳn đã nghe nói rồi chứ?"

Ngô Vinh hướng dẫn từng bước nói.

"Nghe. . . Đã từng nghe nói, thế nhưng . . ."

Trương Đức Hải muốn giải thích cái gì, lại bị Ngô Vinh trực tiếp ngắt lời: "Không nhưng nhị cái gì cả, khách hàng yêu cầu thì chúng ta cần hết sức thỏa mãn, huống chi cái này vốn là lỗi của ngươi."

"Như vậy đi, ta biết trên người ngươi không có nhiều tiền mặt như vậy, ta giúp ngươi trả tiền cho Hà lão bản."

Trương Đức Hải nhất thời sững sờ tại chỗ.

Ngô Vinh luôn luôn hà khắc với cấp dưới, sao tự nhiên có hảo tâm như vậy?

Nơi xa, Lý Phong đứng ở phía sau Ngô Vinh yên lặng nhìn tình thế phát triển, giờ phút này cũng bị lời nói của Ngô Vinh làm cho phát mộng.

Vận khí của Trương thúc không tệ a, vậy mà gặp được lãnh đạo tốt với nhân viên như thế. . .

Quần chúng vây xem ăn dưa liên tục gật đầu tán thưởng: "Ai, bảo an này gặp được một lãnh đạo tốt a."

"Đúng vậy a, 2000 khối tiền không phải một con số nhỏ, vị Ngô quản lý này rất không tệ."

. . .

"Sau đó 2000 khối tiền này, sẽ trực tiếp trừ vào tiền lương của ngươi."

Ngô Vinh nói tiếp.

Quần chúng vây xem: ". . ."

Lý Phong: ". . ."

Không phải chứ. . . Còn có thể chơi như vậy sao?

Rốt cục tiền này vẫn là bắt Trương thúc bỏ ra a!

"Xe bị hỏng không chỉ là trách nhiệm của bảo an, quản lý khách sạn cũng phải chịu một phần trách nhiệm a?"

Lý Phong nhìn không được, đẩy ra đám người đi đến trước mặt Ngô Vinh, nói.

"Ngươi là ai?"

Ngô Vinh nhíu mày.

"Thân phận ta không giống bình thường, đủ sức làm ngươi phải quỳ rạp xuống đấy, ngươi xác định muốn biết?"

Lý Phong ra vẻ nghiền ngẫm nói.

Ngô Vinh hiện vẻ mặt kinh sợ, chẳng lẽ Lý Phong là một vị đại thiếu gia Hoa Thành nào đó? Không đúng, đại thiếu gia ở Hoa Thành hắn cơ bản đều đã gặp, Lý Phong lại lạ mắt vô cùng.

Trương Đức Hải xoa xoa con mắt, có chút không dám tin nhìn Lý Phong.

Đây không phải tiểu Phong sao, hắn làm sao lại về Hoa Thành rồi? !

Hà Dũng đang hút thuốc cùng với quần chúng vây xem nơi xa cũng đều lộ vẻ kinh nghi bất định.

Người trẻ tuổi kia có lai lịch gì, dám nói ra lời như thế?

Liễu Chính Đông, Liễu Thi Hàm cũng đến phụ cận quan sát, nhất thời bị lời nói của Lý Phong làm cho mờ mịt.

Danh tiếng của lão bản Osvili rất lớn, nhưng ở Hoa Thành hình như không có tác dụng như vậy a?

Mọi người ở đây đang nghi hoặc vô cùng, Lý Phong đột nhiên nói ra: "Ta là khách hàng, cũng chính là Thượng Đế của các ngươi."

Ngô Vinh: "? ? ?"

Hà Dũng: "? ? ?"

Quần chúng ăn dưa: "? ? ?"

Người anh em này cũng chỉ là khách hàng đến khách sạn ăn cơm

a!

Câu khách hàng là Thượng Đế nói vui thì được, nghiêm túc thì lại không ăn thua, bởi vì còn có một câu gọi là cửa hàng lớn sẽ lấn khách.

Quá tin tưởng câu" Khách hàng là thượng đế" thì sớm muộn cũng ăn quả đắng.

Nơi xa, Liễu Thi Hàm sững sờ một hai giây sau đó nhất thời che miệng cười rộ lên.

Khi Lý tiên sinh nghiêm chỉnh thì đẹp trai đến mức nói không nên lời, khi mở miệng vui đùa cũng rất khôi hài.

Người khác thì Liễu Thi Hàm không biết, chí ít là nàng rất thích loại nam nhân như vậy.

Liễu Chính Đông cũng bị chọc cho mỉm cười.

"Cho dù ngươi là khách hàng của chúng ta, thì cũng không có quyền nhúng tay vào sự vụ nội bộ của khách sạn, ngươi hãy mau rời khỏi nơi này đi."

Ngô Vinh có chút thẹn quá hoá giận nói.

"Ngươi không phải mới vừa nói khách hàng yêu cầu là các ngươi phải hết sức thỏa mãn sao? Ta hiện tại liền đưa ra một cái yêu cầu."

"Mở camera lên, tra xem là ai quệt vào chiếc xe này, sau đó báo cảnh sát, để cảnh sát tham gia điều tra."

"Nếu như vị Hà lão bản này muốn lấy tiền trước để đi sửa xe, khách sạn các ngươi có thể ứng trước, nhưng không thể khấu trừ tiền lương của Trương thúc."

Lý Phong vừa nói xong, lập tức được quần chúng ăn dưa ủng hộ.

"Nói hay lắm!"

"Xử lý như vậy mới công bình!"

"Đúng đấy, bãi đỗ xe có camera giám sát, mở lên nhìn xem là ai đâm chẳng phải được rồi sao, tội gì phải gây khó xử bảo an?"

Trong mắt đẹp của Liễu Thi Hàm lưu chuyển thần thái kì lạ, Liễu Chính Đông cũng không nhịn được liên tục gật đầu tán thưởng.

"Chờ chút. . . Ngươi gọi Trương Đức Hải là gì, thúc thúc?"

Ngô Vinh lộ sắc mặt khó coi.

Hắn đang buồn bực tự hỏi vì sao Lý Phong muốn ra mặt, hóa ra là cháu trai của Trương Đức Hải, vậy hắn còn kiêng kị cái gì?

Cháu trai của một bảo an có thể trâu bò đến đâu chứ!

"Ai."

Lý Phong gật gật đầu.

Ngô Vinh: ". . ."

Con mẹ nó lão tử bị người khác chiếm tiện nghi?

Ngay tại thời điểm Ngô Vinh tức giận, Hà Dũng ném đi thuốc lá, hung hăng lấy chân nghiền nát, sau đó nói: "Hai tên quỷ nghèo đến cả 2000 khối tiền cũng không móc ra nổi, vậy mà còn ở chỗ này ồn ào cái gì? Mau chóng bồi thường tiền, đừng chậm trễ thời gian vàng bạc của lão tử."

"Ngươi nói ai là quỷ nghèo?" Lý Phong lộ ra ánh mắt lạnh lẽo.

"Ngươi, còn cả hắn nữa." Hà Dũng lộ vẻ mặt đầy khinh thường chỉ vào Lý Phong cùng Trương Đức Hải, cười lạnh nói: "Lão tử đi BMW 5, gia sản hơn 10 triệu, các ngươi một kẻ là bảo an, một kẻ là cháu trai của bảo an, so sánh với ta không phải quỷ nghèo thì là cái gì?"

Sắc mặt của quần chúng vây xem đều biến đổi.

Bọn họ không ghét người giàu, nhưng mà bọn họ chán ghét loại người ỷ vào mình có tiền mà làm nhục người nghèo!

Trong lúc nhất thời quần tình xúc động, có khả năng tùy thời bạo phát.

"Tiểu Phong, bỏ đi, chuyện này ngươi đừng quản, ta. . . Ta bồi thường tiền là được."

Sắc mặt Trương Đức Hải đỏ gắt lên, nói.

Hắn làm bảo an đã sớm quen bị người khác đối xử lạnh nhạt cùng coi thường, thế nhưng Lý Phong thì khác a, hắn không thể liên lụy tới Lý Phong, để cho người khác nhục nhã Lý Phong.

"Trương thúc, người sai không phải là ngươi, tại sao ngươi muốn bồi thường tiền?"

Nói xong Lý Phong nhìn về phía Hà Dũng, đùa cợt nói: "Muốn chúng ta bồi thường tiền, có thể a, bất quá 2000 khối tiền quá ít, không bằng chúng ta bồi thường nhiều một chút?"

Hà Dũng có chút phát mộng, quần chúng cũng sửng sốt một chút.

Còn có người ngại mình bồi thường quá ít tiền? Đây là loại thao tác gì? !

Mọi người ở đây đang phát mộng, Lý Phong sải bước đi tới chỗ chiếc xe BMW 5 kia, nhảy vọt đến phía trên nắp động cơ, tiếp theo nhấc chân đá tới mặt kính trước!

"Ầm "

Một tiếng thật lớn vang lên!

Kính chắn gió phía trước bị lủng ra cái lỗ to, từng vết nứt giống như mạng nhện liên tục lan tràn ra bốn phía.

Tiếp theo Lý Phong lại đạp mấy cước, đạp nát toàn bộ kính trước!

Như vậy vẫn chưa xong, Lý Phong nhảy xuống xe đạp mạnh mấy cửa sổ một hồi.

Mấy chục giây sau, bốn cái cửa sổ xe cùng kính sau lưng xe đều đã bị Lý Phong đạp nát toàn bộ!

Tất cả mọi người đều rơi vào trạng thái phát mộng!

Con mẹ nó, người anh em này quá mạnh a, dùng chân không đã đạp nát nhiều mặt kính như vậy, chân hắn làm bằng sắt sao?

Nếu như bọn họ biết, Lý Phong vừa rồi đến cả chân khí cũng không vận dụng, còn lưu lại đại bộ phận lực đạo, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Khi mọi người còn đang phát mộng, Lý Phong sải bước đi đến trước mặt Hà Dũng, tiếp theo lấy ra từ trong ba lô mấy tệp một trăm nguyên.

"Đây là 50 ngàn khối tiền, ngươi cầm lấy số tiền này đi sửa xe đi, nhiều trả lại thiếu đến chỗ ta lấy, dám ăn ngầm của tiểu gia một phân tiền thì tiểu gia sẽ không để yên cho ngươi!"

Nói xong, Lý Phong trực tiếp ném 50 ngàn khối tiền xuống dưới chân Hà Dũng.

Mọi người chấn kinh!

Chương 238. Lôi Châu hiện thân

Chương 201: Lôi Châu hiện thân

Sau một lúc lâu, tất cả mọi người hít sâu một hơi.

Con mẹ nó, hết nện xe lại cầm tiền đập người, rốt cục kẻ nào mới là quỷ nghèo a, nói hắn là phú nhị đại mọi người cũng tin a!

(phú nhị đại: giàu đời hai, con nhà giàu)

"Ngươi. . . Ngươi là ai?"

Hà Dũng kinh nghi bất định hỏi.

"Ngươi vừa rồi không phải đã nói rồi sao, quỷ nghèo a." Lý Phong nhún nhún vai: "Bị quỷ nghèo cầm tiền nện có phải là rất thoải mái?"

"Hà lão bản, tiểu tử này có gì đó quái lạ." Ngô Vinh nhỏ giọng nói.

"Còn cần ngươi nhắc nhở à?" Hà Dũng rất phiền muộn, hắn vốn cho rằng đối phương chỉ là một điểu ti nghèo, không nghĩ tới hóa ra con hàng này giả heo ăn thịt hổ.

"Được rồi, cầm tiền đi sửa xe nhanh lên, nhớ thừa thì trả ta thiếu thì đến đây lấy thêm."

Nói xong Lý Phong nhìn về phía Trương Đức Hải, cười nói: "Trương thúc, có hứng thú đến làm việc cho Osvili không?"

"A?" Trương Đức Hải đầu tiên là sững sờ, tiếp theo mới lên tiếng: "Tiểu Phong, Osvili nằm ở Đại Thương, một nhà già trẻ của ta lại đều ở Hoa Thành. . ."

"Ta chuẩn bị mở chi nhánh ở Hoa Thành, sau đó mời tất cả công

nhân ngày trước đi làm lại, chuyện này giao cho Trương thúc liên hệ bọn họ, ngươi làm được không?" Lý Phong cười nói.

Trương Đức Hải miệng to miệng, tiếp theo cuồng hỉ nói: "Tốt, ta. . . Ta lập tức gọi điện thoại cho những người kia!"

Đối với Trương Đức Hải mà nói, thời gian làm việc ở Osvili là những ký ức đáng nhớ , từ khi Osvili phá sản, nhân sinh của hắn cũng bị chìm vào thung lũng.

Sau khi nhìn thấy trên internet có tin tức Osvili một lần nữa bùng nổ danh vọng, hắn còn nghĩ xem Lý Phong có khi nào sẽ tới Hoa Thành xây dựng lại không, không ngờ mộng tưởng đúng là thành thật.

"Trương thúc đừng gấp, chuyện xây dựng không thể nhanh như vậy được, đợi ta làm ổn thỏa rồi thông báo cho ngươi trước, lúc đó gọi điện thoại cũng không muộn."

Nói xong Lý Phong móc máy ra trao đổi số điện thoại với Trương Đức Hải.

Cùng lúc đó, Ngô Vinh cùng Hà Dũng nghe thấy đối thoại của hai người liền ngây ngẩn tại chỗ.

Osvili? Tiểu Phong?

Chẳng lẽ người bị bọn họ coi là quỷ nghèo này chính là lão bản của Osvili —— Lý Phong? !

"Lão Trương, vị tiên sinh này có phải chính là lão bản trong truyền thuyết của Osvili không?"

Lúc này, Ngô Vinh đi tới bên cạnh Trương Đức Hải, yếu ớt hỏi.

"Đúng vậy Ngô quản lý."

Trương Đức Hải luôn luôn ăn ngay nói thật, mà chuyện này cũng không có gì phải giấu diếm.

Chỉ là hắn vừa thừa nhận, Ngô Vinh cùng Hà Dũng đều thiếu chút nữa hoảng sợ đến mức đái ra quần!

Con mẹ nó, hiện tại người nào không biết đến danh tiếng của Osvili, hai ngày kiếm về mấy tỷ, một bình Đồng nhan thủy có giá trên trời 150 triệu!

Làm lão bản của Osvili, tư sản của Lý Phong càng là không dám tưởng tượng!

Vừa rồi bọn họ vậy mà dám nói Lý Phong là quỷ nghèo? Cái này chắc khác gì khất cái xem thường Bill Gate, quả thực khiến người ta cười đến rụng răng!

"Lý. . . Lý tổng, tiền này ngài lấy về đi, ta sẽ tự bỏ tiền sửa xe."

Hà Dũng lau mồ hôi lạnh trên trán, cầm lên 50 ngàn khối tiền từ mặt đất, muốn trả lại Lý Phong.

Nói đùa gì vậy, tài sản của hắn không vượt qua 10 triệu, siêu cấp phú hào như Lý Phong muốn bóp chết hắn đơn giản như bóp chết một con kiến vậy.

Vì mấy chục ngàn khối tiền mà kết thù kết oán với Lý Phong? Trừ phi não hắn bị nước đổ vào!

"Xe ngươi chính là BMW 5, cả 6 mặt kính đều đã bị nát, sửa chữa sẽ tốn rất nhiều tiền đấy."

Lý Phong đùa cợt không thôi.

"Việc nhỏ, việc nhỏ, tự ta có thể giải quyết, không nhọc công Lý tổng hao tâm tổn trí."

Trái tim của Hà Dũng đang chảy máu, loại tình huống này khẳng định không thể nhờ tới bảo hiểm, nếu không công ty bảo hiểm sẽ tìm người gây họa, nhưng hắn dám khai ra Lý Phong sao?

Tương tự như vậy, 50 ngàn khối tiền này hắn cũng không dám thu a, quá bỏng tay!

Hắn chỉ có thể tự nhận không may, ai bảo hắn chọc vào người mình không thể chọc nổi?

"Lão Trương, ngươi. . . Ngươi giúp ta khuyên nhủ Lý tổng đi."

Ngô Vinh ở một bên khuyên.

Trương Đức Hải ngượng nghịu mặt mũi, muốn mở miệng khuyên bảo.

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng: "Thứ ta đã bỏ ra thì sẽ không lấy về, tiền cũng giống vậy."

"Trương thúc, ta vào ăn cơm với bằng hữu trước, chúng ta sẽ trò chuyện sau."

Chỉ là nện xe nện tiền, còn chưa đủ để hắn hả giận, đợi sau khi Hà Dũng sửa xong xe, hắn sẽ hảo hảo tính toán món nợ hôm nay cùng với Hà Dũng!

Nói xong Lý Phong liền đi tới trước mặt Liễu Thi Hàm: "Xin lỗi, để cho các ngươi đợi lâu rồi, chúng ta vào trong đi."

Liễu Thi Hàm lộ sắc mặt quái dị gật gật đầu, quay người đi vào khách sạn.

Ba người bọn họ vừa đi, Hà Dũng liền nhịn không được co quắp ngã xuống đất.

Lý Phong cự tuyệt hảo ý của hắn, làm hắn dường như nhìn thấy hình ảnh mình sắp cùng đường mạt lộ.

"Hà lão bản, hay là giao số tiền này cho Trương Đức Hải, để hắn chuyển giao cho Lý Phong?"

Ngô Vinh nghĩ ra một chủ ý, nói.

Hai mắt của Hà Dũng sáng lên, vội vàng bò dậy lấy tiền nhét vào trong tay Trương Đức Hải: "Trương sư phụ, vừa rồi là ta làm sai trước, ngài là đại nhân đừng chấp tiểu nhân, bỏ qua cho ta lần này đi."

"Nhớ giúp ta trả tiền lại cho Lý tổng, xin nhờ xin nhờ."

Nói xong hắn cũng không để ý Trương Đức Hải đang muốn nói gì, nhanh như chớp chạy vào chiếc xe BMW 5 bị tàn phá thê thảm, nhanh chóng rời đi.

Trương Đức Hải: ". . ."

Quần chúng xem kịch: ". . ."

Không phải chứ. . . Đó là 50 ngàn khối tiền a, người không biết còn tưởng rằng là cục than bị nung đỏ ấy chứ, bỏng tay như vậy sao?

Trong quá trình ăn cơm, Lý Phong biết được chuyến đi này của Liễu Chính Đông còn có một mục đích khác, đó là thăm hỏi một người bạn cũ năm xưa.

Trước đó Lý Phong còn ở trong lòng nghĩ Liễu Thi Hàm là người trẻ tuổi đi xem mắt lần đầu thì dẫn theo ông mình làm gì, hiện tại mới bừng tỉnh đại ngộ.

Một bữa cơm, chủ và khách đều vui vẻ.

Sau khi ba người Lý Phong đi ra khỏi khách sạn, Trương Đức Hải đã tìm tới hắn, muốn giao tiền cho Lý Phong.

Nghe xong Trương Đức Hải giảng thuật, Lý Phong lộ vẻ mặt bất đắc dĩ.

Trương thúc cũng quá thành thật rồi, vậy mà không kịp phản ứng lại.

"Bỏ đi, tiền này ngươi cứ giữ lại, Osvili đóng cửa gây nên không ít khó khăn cho những công nhân như các ngươi, coi như là ta thay ta mẹ trả lại ngươi."

Lý Phong thở dài, chậm rãi nói.

Lúc đó Osvili đóng cửa quá đột ngột, làm cho rất nhiều công nhân cũ rơi vào tình trạng sinh hoạt khó khăn.

Lý Viện từng nói với Lý Phong, nàng cảm thấy rất có lỗi với những nhân viên này, bây giờ làm như vậy cũng tương đương với giúp mẹ hắn trả nợ.

Sau một phen từ chối, Trương Đức Hải không lay chuyển được Lý Phong, đành phải mang theo tâm tình phức tạp nhận tiền.

Ở một bên khác, hảo cảm của hai ông cháu Liễu Chính Đông đối với Lý Phong lại tăng thêm mấy phần.

Rời khỏi khách sạn rồi, Lý Phong cùng Liễu Thi Hàm trao đổi số điện thoại với nhau, sau đó hai bên nói lời tạm biệt.

Liễu Thi Hàm tuy rằng còn muốn ở chung với Lý Phong thêm một hồi, nhưng nàng là một nữ nhân nên không dám mở miệng, chỉ có thể đưa mắt nhìn Lý Phong dần rời xa.

Ngồi lên taxi, sau khi nói ra địa điểm muốn đến, Lý Phong liền ngẩn người nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ.

Hơn ba năm không trở về Hoa Thành, nơi này đã thay đổi rất nhiều. . .

Hơn 10 phút sau, taxi đột nhiên dừng lại, Lý Phong giống như cười mà không phải cười nói: "Sư phụ, còn chưa tới nơi mà?"

Ai ngờ tài xế xe taxi không chỉ không để ý tới hắn, còn nhanh chóng cởi dây an toàn rồi xuống xe.

Ngay sau đó, một lão giả mặc áo bào xám ngồi lên vị trí lái, quay đầu lại nhìn Lý Phong cười nói: "Lý thiếu gia, chúng ta lại gặp mặt rồi."

Chính là cung phụng của Tô gia —— Lôi Châu!

"Ngô, đúng vậy a, đã nhiều năm như vậy, ngươi vẫn trung thành với Tô gia như một con chó ngoan."

Lý Phong tựa như sớm đã đoán được đối phương sẽ xuất hiện, chậm rãi nói.

"Miệng Lý thiếu vẫn cay độc như vậy a."

Lôi Châu mỉm cười, tiếp theo lạnh giọng nói: "Gia chủ của chúng ta muốn gặp mặt nói chuyện với ngươi một chút, không biết Lý thiếu có chịu nể mặt mũi không?"

Chương 239. Chánh thức lực lượng

Chương 202: Chánh thức lực lượng

"Cho, nhất định phải cho, vừa vặn ta cũng muốn nói chuyện với Tô lão cẩu một chút."

Lý Phong cười một tiếng, đáp ứng.

Vừa đi ra khỏi khách sạn, Lý Phong đã phát giác được có người theo dõi, cho nên mới vội vàng tạm biệt với Liễu Thi Hàm.

Mà cái xe taxi này, lại một mực dừng ở nơi cách cửa khách sạn không xa, càng trọng yếu là, khi Lý Phong đón xe, đoạn đường này chỉ có một chiếc xe taxi!

Cái này tự nhiên là thủ đoạn của Tô gia!

Lý Phong vốn không nghĩ nhanh như thế đã gặp mặt Tô Kiếm Nam, nhưng Tô Kiếm Nam đã phái người tìm tới cửa, hắn cũng không cần trốn tránh làm gì.

"Không biết Lý thiếu đã từng nghe nói một câu này chưa?"

Hai mắt Lôi Châu phát lạnh, hỏi.

"Lời gì, nói nghe một chút?"

Lý Phong nhún nhún vai.

"Miệng lưỡi thoải mái nhất thời, cả nhà rơi vào lò hỏa táng, nhà ngươi chỉ còn thừa một mình ngươi, hiện tại có muốn đi lò hỏa táng một lần không?"

Lôi Châu cười nhạo nói.

"Nếu như miệng lưỡi phải khúm núm, vậy thì đúng là uổng công

sống trên đời này, chí ít ta hiện tại rất thoải mái, ngươi thấy đúng không?"

Trong mắt Lý Phong lóe lên một vệt hàn quang, chậm rãi nói.

Sắc mặt Lôi Châu cứng lại, hừ lạnh một tiếng rồi nghiêng đầu đi, lái xe chạy tới Tô gia.

Từng có lúc, trong phạm vi những người thượng tầng Hoa Thành đều biết Lý Phong có một cái miệng độc, rất nhiều người đều đã lĩnh giáo thực lực mắng chửi của Lý Phong.

Lôi Châu biết mình không nói lại Lý Phong, dứt khoát không nói chuyện nữa, hắn sợ lại nói tiếp sẽ nhịn không được giết chết Lý Phong!

Lý Phong cười ha ha một tiếng, dựa vào trên ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Nửa giờ sau, taxi đi tới trước cửa một trang viên.

Mặc dù là vùng ngoại ô, nhưng giá phòng Hoa Thành ở trong cả nước đều đứng hàng đầu, nhưng ở chỗ này lại có thể nắm giữ một trang viên chiếm diện tích rộng lớn, từ điểm này có thể thấy được tài lực của Tô gia.

Rất nhanh, taxi dừng lại trước một ngôi biệt thự.

"Đi thôi, gia chủ đang ở phòng khách chờ ngươi."

Sau khi nói xong, Lôi Châu xuống xe.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, duỗi người rồi đi xuống xe, cùng với Lôi Châu đi vào trong phòng khách.

Giờ phút này, Tô Kiếm Nam cùng hai đứa con trai Tô Dương Vũ, Tô Dương Thành ngồi ở trên ghế sa lon thưởng thức trà thơm.

Trong nháy mắt Lý Phong tiến đến, ba người đồng thời đặt chén trà trong tay xuống, nhìn về phía Lý Phong.

Đồng dạng, ánh mắt của Lý Phong cũng liếc nhìn ba người một

lượt, sau cùng nhìn tới mặt Tô Kiếm Nam.

Hơn ba năm, hắn rốt cục nhìn thấy kẻ thù mà lúc nằm mộng hắn cũng muốn giết chết.

"Lý Phong, ta thật không nghĩ tới ngươi sẽ trọng kiến Osvili, còn có thể làm ra sản phẩm nghịch thiên giống như Đồng nhan thủy, ngươi thật sự đã làm cho ta rất kinh ngạc."

Tô Kiếm Nam ngoài cười nhưng trong không cười nói.

"Ta cũng không nghĩ tới nhanh như vậy đã gặp lại ngươi."

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, tùy ý đi đến chỗ ghế sa lon ngồi xuống, móc ra một điếu thuốc đốt lên, tùy ý thổi ra một ngụm khói, thoải mái tựa như nhà mình.

Tô Kiếm Nam hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn sang Lôi Châu cười nói: "Lôi thúc, vất vả cho ngươi rồi."

"Không khổ cực, hắn không phản kháng."

Lôi Châu nghiêm mặt nói.

Tông Sư có uy nghiêm của mình, nếu không phải chín năm trước dưới cơ duyên xảo hợp, hắn được phụ thân Tô Kiếm Nam cứu, cho nên mới phải đáp ứng thủ hộ Tô gia 10 năm, nếu không với sức mạnh Tông Sư như hắn sao phải khuất nhục ở lại Tô gia, cam tâm làm một cung phụng?

May mà ước hẹn 10 năm của hắn cùng Tô gia cũng sắp kết thúc, đợi giải quyết Lý Phong xong, hắn liền có thể rời khỏi nơi này, thiên địa rộng lớn mặc cho hắn đi!

"Ồ?"

Lông mi Tô Kiếm Nam nhăn lại, hắn vốn cho rằng Lý Phong là bị Lôi Châu cưỡng ép bắt đến, không nghĩ tới Lý Phong vậy mà không phản kháng.

Lại nhìn bộ dáng Lý Phong trấn định như vậy, chẳng lẽ Lý Phong có chỗ dựa nào?

Nhưng Tô Kiếm Nam nghĩ lại, tại địa bàn của hắn, lại có cường giả cấp bậc Tông Sư như Lôi Châu ở đây, Lý Phong căn bản là cá trên thớt, mặc cho hắn xâm lược!

"Lý Phong, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, chỉ cần ngươi giao ra cách điều chế Đồng nhan thủy, ta sẽ thả ngươi rời khỏi Hoa Thành, nếu không. . . Ngươi hãy xuống Địa Ngục gặp mẹ mình đi."

Tô Kiếm Nam gằn giọng cười nói.

Sau khi biết được chuyện Lý Phong trở về Hoa Thành từ miệng của con trai trưởng Tô Dương Vũ, phản ứng đầu tiên của Tô Kiếm Nam là không tin, về sau là chấn kinh cùng nghi hoặc.

Sau một phen cân nhắc, Tô Kiếm Nam liền quyết định “mời” Lý Phong vào trong nhà để đòi cách điều chế Đồng nhan thủy!

"Muốn cách điều chế của Đồng nhan thủy? Có thể a, lấy mạng của các ngươi ra đổi đi."

Ngón tay Lý Phong gõ gõ mặt bàn, cười mỉm nói.

"Sắp chết đến nơi còn dám mạnh miệng! Thật sự tưởng là chúng ta không dám giết ngươi sao?"

Tô Dương Vũ vỗ bàn đứng dậy giận dữ mắng mỏ.

Tô Dương Thành cũng cười lạnh nói: "Lý Phong, ngươi có khả năng không biết, cái xe taxi kia được đeo biển giả, camera giám sát trên đường cũng sớm bị chúng ta can thiệp phá hư, ngươi tới nơi này không có người nào khác biết."

"Nói cách khác. . ."

"Nói cách khác, cho dù ta giết các ngươi, cũng không người nào có thể hoài nghi đến ta, đúng không?"

Lý Phong ngắt lời của Tô Dương Thành, ra vẻ nghiền ngẫm nói.

Ba cha con Tô Kiếm Nam: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Ngươi lấy đâu ra tự tin có thể giết chết chúng ta? Không sợ gió lớn thổi đứt đầu lưỡi sao!

Lôi Châu nhíu mày, luôn cảm thấy Lý Phong quá trấn định, nhưng khi ở trên đường hắn đã tỉ mỉ cảm ứng, mà từ đầu tới cuối đều không phát giác được chút chân khí rung động nào trên người Lý Phong.

Tuy rằng hắn đã nghe Tô Dương Vũ nói Lý Phong từng dùng một quyền đánh bay Tô Dương Vũ, nhưng không có chân khí rung động thì nhiều lắm Lý Phong cũng chỉ là cường giả cấp B, một đầu ngón tay của hắn cũng có thể nghiền chết Lý Phong.

Lý Phong đến cùng là lấy đâu ra tự tin?

"Vốn còn muốn làm cho tập đoàn Tô thị sụp đổ trước, rồi mới lấy mạng chó của các ngươi, không nghĩ tới các ngươi lại vội vã không nhịn nổi như thế, đã vậy ta chỉ đành cải biến trình tự một chút."

Lý Phong đứng dậy từ trên ghế salon, sát ý bắt đầu tản ra.

"Lý Phong, ngươi cảm thấy mình rất giỏi đánh nhau đúng không?"

Tô Dương Vũ nổi giận, hắn muốn thấy Lý Phong giống như con chó nằm rạp trên mặt đất khóc rống cầu xin tha thứ, chứ không phải nhìn con hàng này trang bức!

"Cũng tạm được, chí ít có thể đánh cho ngươi răng rơi đầy đất."

Lý Phong nhún nhún vai, cười lạnh nói.

"Ha ha, đó là vì ngươi không biết Lôi gia gia là ai!"

Tô Dương Vũ nhìn về phía Lôi Châu, lộ ra mấy phần cung kính xen lẫn sùng bái: "Lôi gia gia là Tông Sư võ đạo, động một ngón tay là có thể làm ngươi chết không có chỗ chôn!"

"Lôi thúc, phiền ngươi chú ý lực đạo, đừng giết hắn."

Tô Kiếm Nam lắc đầu, từ bỏ dự định "thuyết phục" Lý Phong, có

lúc dùng nắm đấm mới có tác dụng lớn nhất.

"Ừm, giao cho ta đi."

Lôi Châu ngạo nghễ gật đầu, tiếp theo liền phát ra uy thế Tông Sư!

Giờ khắc này, quanh người Lôi Châu có kình phong vô hình dâng lên, thổi tới mặt mọi người.

Dù đã sớm thấy chuyện thần kỳ này, nhưng trên mặt ba cha con Tô Kiếm Nam vẫn lộ vẻ cuồng nhiệt.

Trong mắt bọn hắn, Tông Sư võ đạo là nhân vật giống như thần tiên, một thân võ lực siêu tuyệt càng có sức hấp dẫn hơn so với tiền tài, quyền thế.

Chỉ tiếc Lôi Châu không muốn truyền thụ cho bọn họ sở học cả đời mình, quả thật đây là một việc đáng tiếc!

"Người trẻ tuổi, ngươi căn bản không biết cái gì mới thật sự là lực lượng! Quỳ xuống cầu xin tha thứ, giao ra cách điều chế của Đồng nhan thủy thì ta có thể tha cho ngươi một cái mạng chó, nếu không thì. . ."

Nói đến đây, Lôi Châu bước lên phía trước một bước.

Khí thế càng mạnh hơn mấy phần!

"Lực lượng chính thức sao?" Lý Phong cười một tiếng: "Có vẻ như ta cũng có."

Sau khi nói xong, một cỗ khí tức cường đại bắn ra từ thân thể Lý Phong.

Vừa cảm nhận được cỗ khí tức này, sắc mặt của ba cha con Tô gia kịch biến!

Lôi Châu càng là nhịn không được lên tiếng kinh hô: "Đáng chết, ngươi làm sao có thể là Tông Sư được? !"

Chương 240. Lớn nhất treo thân pháp

Chương 203: Lớn nhất treo thân pháp

Lôi Châu cũng tốt, ba cha con Tô gia cũng được, đều không thể tin được hết thảy trước mắt!

Lý Phong vậy mà cũng là Tông Sư? Cái này sao có thể? Tuyệt đối không có khả năng này!

Trong ấn tượng của họ, hơn ba năm trước Lý Phong chỉ là có cái miệng hơi lợi hại một chút, giá trị vũ lực hoàn toàn như người bình thường.

Ngắn ngủi ba năm, Lý Phong lại có thể từ một người bình thường trở thành Tông Sư?

Đây quả thực là sự tình chưa từng nghe thấy!

"Các ngươi hình như rất kinh ngạc?"

Lý Phong cười nhạt, ánh mắt đảo qua bọn họ, sau một lúc lâu cười nói: "Cơ mà nhìn thấy bộ dáng giật mình này của các ngươi, tiểu gia cảm thấy thật là thoải mái."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt ba cha con Tô Kiếm Nam nhất thời khó coi.

"Lôi thúc, xin ngài thay chúng ta diệt trừ kình địch!"

Tô Kiếm Nam ôm quyền nói.

Đã tới nước này, chỉ Lôi Châu mới có thể cho bọn hắn cảm giác an toàn.

"Gia chủ yên tâm, lão phu đã bước vào cảnh giới Tông Sư hơn 10 năm, bây giờ đã đạt tới Tông Sư trung kỳ."

"Tên tiểu súc sinh này cho dù luyện tập từ lúc còn trong bụng mẹ, cũng tuyệt đối không thể là đối thủ của ta!"

Sau khi khiếp sợ qua đi, Lôi Châu đã ổn định tâm thần.

Có lẽ Lý Phong gặp kỳ ngộ gì, cấp bậc tinh tiến thần tốc, nhưng hắn vẫn còn quá trẻ, bất kể là cảnh giới hay kinh nghiệm chiến đấu đều không thể bằng mình.

Chỉ cần hắn không khinh địch, muốn giết Lý Phong. . . Không khó!

Nghe thấy lời ấy, ba cha con Tô gia cùng nhau thở phào, đồng thời nội tâm lại cảm thấy may mắn.

May mắn là Tô gia có Lôi Châu –cung phụng cấp bậc Tông Sư, nếu không lần này đã bị Lý Phong diệt sạch, may mắn a!

"Lão súc sinh này thật cuồng vọng." Lý Phong phì cười một tiếng, hỏi: "Vụ tai nạn xe cộ ba năm trước, có phần của ngươi không?"

"Giết một kẻ bình thường mà thôi, không cần lão phu xuất thủ, có điều. . ."

"Tai nạn đó là một tay ta lên kế hoạch, ngươi có phải là rất muốn giết ta đúng không? Ha ha ha ha."

Nói đến đây Lôi Châu ngửa mặt lên trời cười như điên.

"Tạch tạch tạch cắt "

Hai nắm tay của Lý Phong siết chặt, tròng mắt trở nên đỏ như máu!

Hắn vẫn cho rằng tai nạn kia là do Tô Kiếm Nam lên kế hoạch, không nghĩ tới là Lôi Châu!

"Lôi thúc không chỉ có vũ lực siêu tuyệt, mưu kế cũng là nhất đẳng."

"Năm đó ta nhận được mệnh lệnh của Vương gia muốn giết Lý Viện, lại tìm mãi không thấy phương pháp phù hợp, may mắn Lôi

thúc đã giúp ta bày mưu tính kế a."

Tô Kiếm Nam gật gù, tựa như đang nói tới một chuyện rất đáng để đắc ý.

"Quả nhiên là mệnh lệnh của Vương gia a. . . Để ta đoán nhé, có phải là Lục Xảo Lan gọi điện thoại cho ngươi không?"

Hai mắt Lý Phong sáng lên, lạnh giọng hỏi.

Vừa nói xong, hắn liền mở ra Đọc Tâm Thuật.

"Cho dù nói cho ngươi biết thì thế nào, ngươi còn có thể mọc cánh bay hay sao? Không sai, lúc trước chính là Lục Xảo Lan hạ mệnh lệnh cho ta."

"À mà, nữ nhân Lục Xảo Lan này tuy rằng hơi mạnh mẽ một chút, nhưng vẫn rất có hương vị riêng, khó trách có thể gả vào Vương gia."

Người không biết khẳng định sẽ cho rằng hắn cùng Lục Xảo Lan đã phát sinh cái gì.

"Ăn nói thật là bỉ ổi, cứ như thể ngươi đã từng được cưỡi Lục Xảo Lan vậy."

Lý Phong lắc đầu cười nhạo.

Trong khi sử dụng Đọc Tâm Thuật, bất kì suy nghĩ gì của Tô Kiếm Nam đều không thể gạt được Lý Phong.

Vừa rồi trong đầu Tô Kiếm Nam lóe lên những hình ảnh về Lục Xảo Lan, không có tình cảnh xấu hổ hay thiếu vải, chỉ có tư thái xinh đẹp mông lung.

Nói cách khác. . . Tô Kiếm Nam nhiều lắm chỉ là cuồng dâm sinh hoang tưởng về Lục Xảo Lan, chứ chưa thể thật sự chịch được Lục Xảo Lan.

"Ừm?"

Lông mày Tô Kiếm Nam nhướng lên một cái, hắn căn bản chính

là muốn làm Lý Phong hiểu lầm hắn cùng Lục Xảo Lan đã phát sinh quan hệ, không nghĩ tới Lý Phong vậy mà không mắc mưu?

"Không cần uổng phí tâm cơ, trong lòng ngươi suy nghĩ gì ta đều biết hết."

"Huống hồ. . . Cho dù ngươi thật sự có gì với Lục Xảo Lan thì làm sao, tiểu gia căn bản không thèm quan tâm!"

Lý Phong đứng thẳng thân hình, hai mắt sắc bén, đầy vẻ tự tin nói.

"Hừ, cố lộng huyền hư! Lôi thúc, xin nhờ vào ngươi vậy!"

Tô Kiếm Nam càng phát giác được sự cổ quái trên người Lý Phong, để tránh đêm dài lắm mộng, liền muốn để Lôi Châu hạ gục Lý Phong trước.

Lôi Châu đã sớm chuẩn bị, trong nháy mắt Tô Kiếm Nam nói chuyện, hắn liền duỗi hai tay, năm ngón xòe ra, tiếp theo. . .

"Xuy xuy" "Xuy xuy" . . .

Mười ngón tay bắn ra từng luồng chân khí dài chừng một tấc, từ xa nhìn lại, tựa như một cái bao tay đấm bốc, bộ dáng mười phần quái dị.

"A?"

Hai mắt Lý Phong sáng lên, ngạc nhiên không thôi.

Cường giả Tông Sư cảnh đã có thể phóng chân khí ra ngoài, tỉ như Thiên Khôi Chỉ, một chỉ điểm ra liền có thể làm chân khí bắn ra mấy mét.

Nhưng muốn duy trì liên tục phóng ra chân khí như Lôi Châu, thì Lý Phong vẫn chưa thể nào làm được.

Chẳng lẽ đây là một loại võ kỹ nào đó?

"Hừ, thứ quyết định chiến lực của cường giả võ đạo ngoại trừ cảnh giới còn có võ kỹ, thân pháp."

"Mà ta tu luyện võ kỹ 《 Thiên Ưng Chỉ 》, chính là một môn võ kỹ siêu mạnh danh chấn giới cổ võ."

"Hiện tại ngươi cảm thấy mình có mấy phần thắng?"

Nói đến đây, trên người Lôi Châu tràn ngập sự ngạo nghễ.

Cường giả cấp A có thể phóng chân khí ra ngoài trong thời gian ngắn ngủi, cường giả cấp S mới có thể làm chân khí biến hóa, lưu lại lâu dài ở bên ngoài cơ thể.

Thế nhưng 《 Thiên Ưng Chỉ 》 lại vượt qua lẽ thường này, từ đó có thể thấy được nó cường đại ra sao.

"Không hổ là Lôi thúc! Chiêu này quả thực lợi hại!"

Hai mắt Tô Kiếm Nam bốc lửa, hoàn toàn yên tâm.

"Chiêu này của Lôi gia gia quá trâu bò, nếu như ta học được chiêu này, ra ngoài tán gái còn không phải dễ như trở bàn tay?"

Tô Dương Vũ hâm mộ không thôi.

Giờ khắc này, ba cha con Tô Kiếm Nam càng cảm thấy Lôi Châu thắng chắc rồi.

"Bạo tẩu."

"Vô Ảnh Bộ "

Ngay tại thời điểm Lôi Châu đắc ý, thân thể Lý Phong đột nhiên biến mất tại chỗ!

Lúc xuất hiện lần nữa, Lý Phong đã đi tới sau lưng Lôi Châu!

"Thiên Khôi Chỉ!"

"Sưu "

Một luồng chân khí màu xanh trực tiếp đánh vào phía sau lưng Lôi Châu , làm cho tầng chân khí hộ thể kia khuấy động từng đợt, có xu thế bất ổn.

Lôi Châu nổi giận gầm lên một tiếng, vung cánh tay đánh tới sau lưng, năm ngón tay phía bùng nổ chân khí màu xanh dường như muốn cắt đứt cả không khí, phát ra những tiếng vang "Xuy xuy".

"Vô Ảnh Bộ!"

Lý Phong lần nữa biến mất tại chỗ, sau khi xuất hiện đã đứng ở trước mặt Lôi Châu , lại thêm một quyền đánh ra!

"Thiên Cương Quyền!"

"Phanh "

Một quyền này đánh vào chân khí hộ thể của Lôi Châu, vốn đã không vững vàng nên tầng chân khí hộ thể này chấn động mấy lần, tiếp theo giống như một mặt kính vô hình bị phá nát, liên tục nứt toác!

"A, ta muốn giết ngươi!"

Lôi Châu bị đánh liên tục hai lần, còn bản thân mình thì ngay cả góc áo của Lý Phong cũng không bắt được, nên lập tức nổi cơn giận dữ!

Chỉ là hắn vừa vung cánh tay, bóng người Lý Phong đã lần nữa biến mất!

"Vô Ảnh Bộ "

Lý Phong xuất hiện ở trước mặt Lôi Châu.

"Thiên Khôi Chỉ!"

Dưới ánh mắt cực độ kinh khủng của Lôi Châu, Lý Phong đâm một chỉ về phía ngực hắn.

"Sưu "

Chân khí màu xanh bắn ra, đánh vào ngực của Lôi Châu, tiếp theo thấu thể mà qua, để lại một lỗ máu hai đầu!

"Ngươi. . . Tốc độ ngươi làm sao có thể nhanh như vậy?"

Lôi Châu lộ vẻ mặt không dám tin nhìn lỗ máu trước ngực, dùng âm thanh đắng chát hỏi.

Tốc độ của Lý Phong đã vượt năng lực nắm bắt hình ảnh của mắt hắn, loại tốc độ này căn bản không phải là cấp bậc Tông Sư có thể đạt được!

"Bởi vì ta có thân pháp mạnh nhất Tông Sư cảnh, an tâm xuống Địa Ngục đi lão tạp chủng!"

Vừa mới nói xong, Lý Phong đánh ra một quyền!

"Oanh "

Thân thể Lôi Châu tựa như nổ tung từ bên trong, hóa thành vô số máu thịt bắn ra bốn phương!

Nhất thời, những huyết nhục này làm cho ba cha con Tô Kiếm Nam bị nhuộm đỏ mặt mũi!

Tô Kiếm Nam: "? ? ?"

Tô Dương Vũ: "? ? ?"

Tô Dương Thành: "? ? ?"

Chương 241. Diệt Tô gia!

Chương 204: Diệt Tô gia!

Ba cha con Tô Kiếm Nam phát mộng tại chỗ!

Ta XXX, Lôi Châu chết, lại còn chết thảm liệt như vậy?

Sao lúc nãy hắn dám tự tin nói Lý Phong không phải là đối thủ của mình?

Con mẹ nó lại còn võ kỹ siêu mạnh 《 Thiên Ưng Chỉ 》? Danh chấn giới cổ võ kiểu gì vậy a!

Loại cảm giác này tựa như là trong game online, một người chơi nhân dân tệ nói với một người chơi bình thường rằng mình vừa nạp 999999 đồng tiền, một thân đồ đạc đều là Thần cấp.

Ngươi nha, cấp bậc không bằng ta, kỹ năng không bằng ta, trang bị cũng không bằng ta, ta giết ngươi đơn giản tựa như giết một con gà.

Kết quả sau một hồi chiến đấu nảy lửa, kết quả là 0 : 5. . .

Con mẹ Lý Phong ngươi có phải là bật hack không!

Ngoài khiếp sợ chỉ còn khiếp sợ.

Lôi Châu vừa chết, bọn họ càng không phải là đối thủ của Lý Phong.

Quan trọng vì lừa giết Lý Phong, bọn họ bảo tất cả bảo tiêu, người hầu rời đi, trang viên to như vậy giờ chỉ còn ba cha con bọn họ!

"Lý Phong, có. . . Có chuyện gì cứ ngồi xuống thương lượng, chúng ta đừng động đao động thương, thương tổn hòa khí."

Tô Kiếm Nam cố nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, run

giọng nói.

"Muốn sống? Tốt, các ngươi trước tiên quỳ xuống cầu xin tha thứ đi."

Lý Phong vung tay, sau đó bá khí ngửa người ngồi xuống.

"Cái này. . ."

Tô Kiếm Nam lộ vẻ mặt khó xử, cả một đời kiêu hùng, hắn chưa từng phải quỳ xuống dập đầu với bất cứ ai, quả thực là so với giết hắn còn khó chịu hơn.

"Không quỳ? Vậy thì chết đi."

Lý Phong nhếch miệng lên tạo thành nụ cười trào phúng, đưa tay muốn giết Tô Kiếm Nam.

"Đừng đừng đừng, ta quỳ!"

Ba cha con Tô Kiếm Nam không dám do dự, phù phù quỳ rạp xuống đất, dập đầu với Lý Phong.

"Phanh" "Phanh" "Phanh" "Phanh" . . .

Âm thanh cái trán đụng vào sàn nhà tạo nên từng hồi tiếng vang.

Rất nhanh sau đó, trán của ba cha con Tô Kiếm Nam đều sưng u lên.

Dần dần, tốc độ dập đầu của ba cha con Tô Kiếm Nam chậm lại, sau một chút nữa liền chậm rãi ngẩng đầu nhìn Lý Phong, lại chậm rãi dập đầu.

"Không hổ là lão hồ ly, đến lúc này còn dám tính toán cách trả thù ta."

Lý Phong đọc được suy nghĩ trong lòng Tô Kiếm Nam, cười trào phúng một tiếng, đi tới mãnh liệt đè đầu Tô Kiếm Nam xuống đất.

"Ầm!"

Một tiếng to hơn trước mấy lần vang lên!

Vết sưng trên trán Tô Kiếm Nam nhất thời nứt toác ra, máu tươi vẩy xuống!

"Lý Phong! Ngươi đừng quá đáng!"

Tô Dương Vũ vụt một cái muốn đứng dậy liều mạng với Lý Phong.

Tô Kiếm Nam liền vội vàng đè hắn lại, cười thảm nói: "Đây là do Tô gia chúng ta thiếu nợ Lý thiếu."

"Cha!"

Hốc mắt Tô Dương Vũ đỏ lên, nước mắt không ngăn được, chảy xuống.

"Nhi tử!"

Tô Kiếm Nam lúc này cũng là nước mắt đầy mặt.

Tô Dương Thành ở một bên vẫn như cũ yên lặng dập đầu, không có bất kỳ ý tứ muốn phản kháng nào.

"Hay cho tình nghĩa cha con sâu nặng a."

Lý Phong phủi tay, tiếp theo lấy điện thoại di động ra nói: "Chỉ tiếc đứa con này lại đội cho ngươi một cái mũ xanh thật to a, Tô lão cẩu."

(đội nón xanh:cắm sừng)

Sắc mặt Tô Dương Vũ đột biến!

"Ngươi có ý tứ gì?"

Sắc mặt Tô Kiếm Nam càng thêm khó coi.

Lý Phong cười một tiếng: "Ngươi ở bên ngoài nuôi tiểu tam, đúng không?"

(tiểu tam:tình nhân bên ngoài)

"Ngươi. . . Ngươi làm sao lại biết?"

Tô Kiếm Nam lộ vẻ mặt sợ hãi.

"Tại sao ta biết không trọng yếu, trọng yếu là, Tô Dương Vũ mỗi tuần đều sẽ đi tới chỗ ở của tiểu tam ngươi, hình ảnh kia, chậc chậc. . ."

Đang nói chuyện, Lý Phong ấn mở một đoạn video.

Ngay sau đó, một đoạn video không thích hợp cho thiếu nhi xem xuất hiện ở trước mặt cha con Tô Kiếm Nam.

Một cô gái trẻ tuổi khuôn mặt kiều mị, vóc người nóng bỏng, đang ra sức hùa theo từng cú nhấp từ phía sau của Tô Dương Vũ.

"Bảo bối, ta lợi hại hơn hay là cha ta lợi hại hơn?"

"Đương nhiên là ngươi lợi hại hơn a, cha ngươi già rồi, thể lực không được, ngươi cứ như một cái máy vậy. . ."

Nghe xong lời này, Tô Dương Vũ càng hăng hái.

"Đùng "

Tô Kiếm Nam quay đầu quất một bàn tay vào mặt Tô Dương Vũ: "Ngươi đúng là nghiệt tử!"

Vợ cả chết sớm, Tô Kiếm Nam không tái giá, chỉ là ở bên ngoài bao nuôi nữ ngôi sao, MC xinh đẹp.

Cô gái này là người hắn yêu thích nhất, một tuần chí ít đi tìm nàng ba lần, ngoại trừ không thể lấy nàng ra, nàng có bất kỳ yêu cầu gì Tô Kiếm Nam đều sẽ hết sức thỏa mãn.

Không nghĩ tới a, thật đúng là không nghĩ tới, tình nhân hắn hết lòng thương yêu vậy mà con trai trưởng cũng đụng vào!

"Cha, một tiểu tam mà thôi, ngươi nổi giận như vậy làm gì?"

Tô Dương Vũ ôm mặt, lộ vẻ mặt không phục.

Huynh đệ như tay chân, nữ nhân như y phục, huống chi bọn họ là cha con a, sao có thể vì một nữ nhân đánh đứa con trai như

hắn?

"Tiểu bà nội ngươi a, đó là nữ nhân ta ưa thích, hôm nay ai cũng đừng hòng cản ta, ta muốn đánh chết đồ nghịch tử nhà ngươi!"

Tô Kiếm Nam đứng dậy điên cuồng đánh tới Tô Dương Vũ, Tô Kiếm Nam mới đầu còn không dám hoàn thủ, về sau bị đánh cho nổi giận liền mặc kệ đối phương là cha mình, bắt đầu phản kích bằng kỹ năng võ thuật của mình.

Tô Kiếm Nam đã lớn tuổi, lại bị tửu sắc móc sạch thân thể, sao có thể là đối thủ Tô Dương Vũ đang trẻ tuổi sung sức.

Trong lúc nhất thời, Tô Kiếm Nam bị Tô Dương Vũ hành hung một trận.

Mà trong quá trình này, Tô Dương Thành một mực giữ im lặng khấu đầu, không bị hai người ảnh hưởng chút nào.

Lý Phong mới đầu còn hứng thú nhìn hình ảnh này, về sau cảm thấy tẻ nhạt vô vị, ngược lại nhìn chằm chằm Tô Dương Thành đang dập đầu.

"Ngươi có phải là đang cảm thấy một mực dập đầu thì ta sẽ tha cho ngươi một mạng?"

Sau một lúc lâu, Lý Phong hỏi.

"Thành tâm thì linh nghiệm."

Nói xong, Tô Dương Thành tiếp tục dập đầu.

"A. . . Hay cho câu thành tâm thì linh nghiệm."

Sau khi nói xong, Lý Phong nhấc chân giẫm tới đầu Tô Dương Thành.

"Phanh "

Tựa như dưa hấu bị giẫm nổ, đầu Tô Dương Thành be bét máu, não và máu cùng phun ra nhão nhoét.

Hai cha con Tô Kiếm Nam đang đánh nhau cùng lúc đình chỉ động tác, tiếp theo hai người hét thảm.

"Dương Thành!"

"Nhị đệ!"

Hai người bò tới trước mặt Tô Dương Thành, khóc ròng ròng.

"Đau lòng a, tuyệt vọng a, có phải đang muốn lột da uống máu ta?"

Lý Phong thu hồi chân, đùa cợt nói.

"Lý Phong, chúng ta cũng đã dập đầu cầu xin ngươi tha thứ, tại sao ngươi còn muốn đuổi tận giết tuyệt?"

Tô Kiếm Nam lộ ra hai mắt đỏ như máu.

"Lúc trước Osvili đóng cửa, mẹ ta cũng đã nói muốn rời khỏi Hoa Thành, các ngươi vì sao còn muốn đuổi tận giết tuyệt?"

"Từ ngày mẹ ta qua đời, ta đã vô cùng muốn được tận tay giết chết các ngươi."

"Hiện tại nói cho ta biết, các ngươi có cảm thấy thống khổ không, tuyệt vọng không?"

Thanh âm của Lý Phong tựa như gió lạnh thổi tới từ chín tầng địa ngục.

Tô Kiếm Nam nhịn không được rùng mình một cái.

Hắn ngang dọc Hoa Thành mấy chục năm, chưa từng tuyệt vọng như vậy bao giờ.

Giờ khắc này, hắn vô cùng hối hận vì đã nghe theo Lục Xảo Lan giết chết Lý Viện!

"Ngô. . . Ta cảm nhận được sự hối hận, thống khổ, tuyệt vọng, hoảng sợ, nhưng còn chưa đủ!"

Sau khi nói xong, Lý Phong điểm ra một chỉ điểm tới Tô Dương

Vũ.

"Phanh "

Một đạo chân khí đánh vào trên đầu Tô Dương Vũ , trực tiếp làm đầu hắn nổ tan!

Vô số vật đỏ đỏ trắng trắng phun vào mặt Tô Kiếm Nam!

"A!"

Tô Kiếm Nam phát ra một tiếng kêu sợ hãi, cứt và nước đái cùng bắn ra!

Tận mắt nhìn thấy hai đứa con trai chết thảm ở trước mặt mình, tinh thần của Tô Kiếm Nam đã phải chịu kích thích cực lớn, cho dù may mắn sống sót, đoán chừng cũng sẽ biến thành một người điên.

"Nhìn thấy thân nhân chết ở trước mắt mình có phải rất thống khổ không, có phải rất muốn giết ta báo thù không?"

"Chỉ tiếc, ngươi không có năng lực giết ta, ngươi chỉ có thể mang theo hối hận cùng tuyệt vọng xuống địa ngục gặp hai đứa con trai của ngươi!"

Nói xong, Lý Phong nhấc chân giẫm tới mặt Tô Kiếm Nam.

"Phanh "

Đầu của Tô Kiếm Nam trực tiếp bị một cước này đá nát, vài giây đồng hồ sau thân thể mới chậm rãi gục xuống đất!

Ba cha con Tô gia, chết sạch!

Chương 242. Vương gia hi vọng

Chương 205: Vương gia hi vọng

"Mẹ, ngươi thấy chưa, nhi tử báo thù cho ngươi rồi!"

Hai hàng lệ nóng chảy xuống từ mắt Lý Phong, lướt qua gương mặt rơi trên đất.

Giờ khắc này, Lý Phong có một loại cảm giác như được giải thoát, còn có mấy phần trống rỗng.

Hắn có thể sống đến bây giờ, một phần nguyên nhân rất lớn là vì sự thù hận chống đỡ cho hắn, sau khi giết ba cha con Tô Kiếm Nam, cảm giác thù hận nhất thời biến mất một nửa.

"Còn có Lục Xảo Lan cùng Vương gia, là Lục Xảo Lan sai Tô Kiếm Nam giết mẹ ta, không giết Lục Xảo Lan thì còn chưa triệt để báo thù!"

"Nếu không phải Vương gia lúc trước ép mẹ rời đi, thì sẽ không có những chuyện phát sinh sau đó!"

"Diệt Tô gia xong, mục tiêu kế tiếp chính là Vương gia!"

Trong mắt Lý Phong lóe lên một đạo hàn quang, quay người rời khỏi trang viên Tô thị.

Ngay sau khi Lý Phong bước ra khỏi cửa lớn trang viên, lửa mạnh hừng hực bốc lên nuốt trọn trang viên.

1000 điểm tích lũy, xóa đi tất cả dấu vết gây án!

Dù cảnh sát hoài nghi Lý Phong, không có chứng cứ cũng vô pháp định tội Lý Phong, đây chính là chỗ dựa lớn nhất để Lý Phong dám diệt Tô gia.

Ngày hôm sau, tin tức Tô gia phát sinh hoả hoạn, bốn người nhà Tô gia tử vong được báo cáo lại.

Nhất thời, Hoa Thành kịch chấn!

Tô gia ở Hoa Thành có địa vị giống như Tần gia tại Tô Thành, quái vật khổng lồ như vậy đột nhiên sụp đổ, ảnh hưởng của nó tựa như đạn hạt nhân nổ tung vậy.

Trong lúc nhất thời, đủ loại lời đồn đại truyền lưu tại Hoa Thành.

"Nghe nói Tô gia chọc phải nhân vật không nên dây vào, bị người ta diệt cả nhà."

"Không xong rồi, tin tức lớn a, Lý tổng Osvili trở về báo thù, diệt cả nhà Tô gia!"

"Đừng nghe những người kia nói nhảm, cảnh sát đã điều tra ra kết quả, đây là do rò rỉ khí gas, cho nên nổ tung, cái gì mà bị người ta diệt cả nhà chứ."

Đây là giao lưu giữa người bình thường, đều là tin đồn, ai cũng không nói ra nguyên cớ.

Thượng tầng Hoa Thành đều có tin tức linh thông, cho nên giao lưu với nhau cũng càng thêm tiếp cận chân tướng.

"Chuyện này tuyệt đối không đơn giản là rò rỉ khí gas, Lôi Châu là ai tất cả mọi người đều rõ ràng, cho dù xảy ra vụ nổ cũng không thể làm hắn mất mạng được."

"Không sai, mà ta còn nghe người ta nói, hôm qua Lý Phong đột nhiên đi máy bay về Hoa Thành, hắn vừa trở lại Tô gia liền bị diệt, trên đời làm gì có sự tình trùng hợp như vậy?"

"Xem ra là Lý Phong diệt cả nhà Tô gia, người trẻ tuổi này. . . Thủ đoạn rất kinh khủng a!"

Cùng lúc đó, Lục Xảo Lan ở phương xa cũng nhận được tin tức này, trong lúc nhất thời, tất cả đồ vật trong phòng ngủ lại bị nàng đập phá một lần!

Đợi khi phát tiết hết nộ khí, nàng lấy điện thoại di động ra bấm số của Vương Thành : "Nhi tử, Tô gia bị Lý Phong diệt rồi, ta hiện

tại lo lắng tiếp theo Lý Phong sẽ tìm đến ta!"

"Có việc này sao?" Vương Thành kinh ngạc đến mức thất thần, sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Lôi Châu đang ở đâu, làm sao lại để Lý Phong diệt Tô gia?"

"Nghe nói Lôi Châu cũng chết, ngươi nói xem Lý Phong có phải là gặp kỳ ngộ gì, cho nên mới có thể giết Lôi Châu cùng Tô Kiếm Nam?"

Lục Xảo Lan tuy rằng tính tình táo bạo, nhưng cũng không phải loại người không não.

"Không thể nào a, làm gì có kỳ ngộ nào đủ sức giúp một người bình thường ở trong vòng ba năm chiến thắng Tông Sư võ đạo?"

"Ta cảm thấy sự kiện này không đơn giản như vậy, có lẽ là Lôi Châu không muốn làm chó cho Tô gia nữa, cho nên làm giả hiện trường hỏa hoạn, thực tế là hắn giết ba cha con Tô Kiếm Nam."

Vương Thành trầm ngâm một phen, sau đó chậm rãi nói.

Lục Xảo Lan đầu tiên là sững sờ, tiếp theo ánh mắt sáng lên nói: "Đúng a, nếu tên tiểu tạp chủng kia có loại thực lực này, thì sao có thể ẩn nhẫn cho tới hôm nay? Hô, con a, nghe ngươi nói như vậy, tâm lý của ta thoải mái hơn nhiều."

"Mẹ, ngươi không cần suy nghĩ nhiều, cho dù Lôi Châu thật sự bị Lý Phong giết chết cũng không có gì đáng lo, Lôi Châu trước kia từng bị trọng thương, hơn nữa tuổi tác đã cao, cơ năng thân thể thoái hóa."

"Trên danh nghĩa là cường giả Tông Sư trung kỳ, thực tế chiến lực cũng chỉ tương đương với Tông Sư sơ kỳ, ta muốn giết hắn cũng không khó."

"Huống chi, ta cảm giác mình sắp tới có thể đột phá đến Tông Sư hậu kỳ, đến lúc đó, ta chính là đệ nhất cường giả thế hệ trẻ tuổi!"

Dù là ngăn cách bởi điện thoại, Lục Xảo Lan cũng có thể nghe ra vẻ ngạo nghễ trong lời nói của Vương Thành.

"Không hổ là con trai của Lục Xảo Lan ta,...Chờ ngươi trở thành đệ nhất cường giả thế hệ trẻ, Vương Tôn gia khẳng định sẽ ủng hộ ngươi."

"Đến lúc đó, Vương gia chúng ta nhận tổ quy tông, công lao của ngươi không thể bỏ qua, vị trí gia chủ Vương gia tương lai khẳng định ngoài ngươi ra không thể là ai khác!"

Lục Xảo Lan nghe vậy liền đại hỉ.

Có rất ít người biết, Vương gia danh chấn Giang Nam chỉ là một nhánh của thế gia cổ võ siêu cấp Vương Tôn gia.

Lúc trước, gia gia Lý Phong là Vương Tôn Bác Nam bị tra ra không có thiên phú võ đạo, dựa theo gia quy của Vương Tôn gia, hắn bị thu hồi chữ Tôn trong họ kép, sau đó còn bị trục xuất khỏi Vương Tôn gia.

Bất quá Vương Bác Nam dù sao cũng là huyết mạch trực hệ của Vương Tôn gia, dù rằng bị trục xuất khỏi Vương Tôn gia, nhưng cũng mang theo số lượng lớn tiền tài cùng quan hệ.

Đây cũng là lý do vì sao Vương Bác Nam có thể ở trong thời gian ngắn đứng vững gót chân ở Giang Nam, đồng thời nhanh chóng phát triển thành đệ nhất gia tộc Giang Nam.

Mà Vương Bác Nam cũng không phải là vĩnh cửu bị trục xuất khỏi Vương Tôn gia, nếu như trong trực hệ ba đời của hắn có thể xuất hiện một thiên tài ở trước 30 tuổi bước vào cấp bậc Tông Sư hậu kỳ, vậy dựa theo gia quy, Vương Tôn Bác Nam cùng thiên tài này đều có thể một lần nữa gia nhập Vương Tôn gia.

Vương Bác Nam vốn cho rằng cả cuộc đời này không có khả năng trở lại Vương Tôn gia, tận đến khi Vương Thành hoành không xuất thế!

Cho nên có thể nói, Vương Thành hiện tại là tài phú trọng yếu nhất của toàn bộ Vương gia, là hi vọng của gia chủ Vương Bác Nam!

Dù cha Vương Thành- Vương Xuyên từ nhiều năm trước đã qua đời, Lục Xảo Lan vẫn như cũ có địa vị rất cao, trở thành một tồn

tại đặc thù trong Vương gia.

Đây cũng là vốn liếng để Lục Xảo Lan ngang ngược!

Hoa Thành, trong một gian phòng hào hoa ở khách sạn Four Seasons Hotel.

Lý Phong giống như cười mà không phải cười nhìn hai cảnh sát đột nhiên tìm tới cửa: "Không biết hai vị tìm ta có chuyện gì?"

"Chúng ta hoài nghi ngươi có quan hệ với một vụ án hình sự nghiêm trọng, mời theo chúng ta trở về cục cảnh sát tiếp nhận điều tra."

Đối phương lạnh giọng nói.

Trong vụ Tô gia diệt môn mặc dù không có chứng cứ chứng minh là Lý Phong gây nên, nhưng Lý Phong xác thực có động cơ gây án.

Mà căn cứ theo manh mối của người chứng kiến cung cấp, hôm qua Lý Phong còn nổi lên xung đột với Tô Dương Vũ.

Bởi vì chuyện này, lãnh đạo cục cảnh sát Hoa Thành phải thừa nhận áp lực rất lớn, tiếp theo hạ lệnh mang Lý Phong về sở cảnh sát điều tra.

"Đi sở cảnh sát thì thôi đi, ta còn có chuyện phải làm"

Lý Phong chẳng thèm nói nhảm, trực tiếp móc ra thẻ chứng nhận cục quốc an cho hai người nhìn xem.

Đối phương trực tiếp phát mộng!

Lão bản Osvili vậy mà là người cục quốc an? Chưa từng nghe nói nhân viên tại chức trong hệ thống nhà nước có thể mở công ty a!

(luật này TQ và VN đều có)

Trong sự hồ nghi, hai người liền chụp ảnh thẻ chứng nhận gửi về, để phía sau điều tra thẻ chứng nhận là thật hay giả.

Mấy phút đồng hồ sau, bên kia truyền đến tin tức, xác định thẻ chứng nhận là thật, nhất thời hai người cảnh sát không bình tĩnh nổi, vội vàng báo cáo cho lãnh đạo.

Lãnh đạo cục cảnh sát Hoa Thành cũng đành chịu, đừng nói bọn họ không có chứng cứ Lý Phong gây án, dù là có, thì cũng chỉ có thể giao cho cục quốc an xử trí a.

Đợi đến khi hai cảnh sát lộ vẻ mặt bất đắc dĩ rời khỏi khách sạn, điện thoại di động của Lý Phong đột nhiên vang lên tiếng chuông.

Nhìn vào màn hình, Lý Phong nhất thời sững sờ: "Liễu Thi Hàm? Nàng gọi điện thoại cho ta làm gì?"

Chương 243. Trừng phạt đúng tội

Chương 206: Trừng phạt đúng tội

"Lý Phong, hiện tại có rảnh không, ta thật nhàm chán. . ."

Trong điện thoại, Liễu Thi Hàm dùng ngữ khí có chút bất đắc dĩ nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Bởi vì nhàm chán nên gọi cho tiểu gia, mà ngữ khí bất đắc dĩ của ngươi là ý tứ gì, bị người khác ép phải gọi cho tiểu gia?

"Ừm. . . Cũng coi như rảnh rỗi, ngươi nói đi."

Lý Phong đè xuống nghi ngờ trong lòng, nói.

Đầu bên kia trầm mặc trong ngắn ngủi, Liễu Thi Hàm thật sự đã bị câu nói "cũng coi như rảnh rỗi" của Lý Phong làm cho phát mộng, đây là qua loa với ta a?

"Khụ khụ. . . Gia gia của ta đang cùng bằng hữu trò chuyện rất say sưa, ta ở một bên cảm thấy quá nhàm chán, cho nên muốn ngươi dẫn ta ra ngoài dạo chơi."

Sau một lúc lâu Liễu Thi Hàm nói.

Lý Phong còn tưởng rằng Liễu Thi Hàm muốn hỏi hắn sự tình Tô gia bị diệt, nhất thời thở phào: "Được, vừa vặn ta cũng dự định đi ra ngoài, chúng ta gặp mặt ở đâu?"

Hai người hẹn xong thời gian địa điểm gặp mặt rồi, Lý Phong liền thu thập đồ đạc một phen, sau đó rời khách sạn.

Nửa giờ sau, hai người gặp mặt ở trong một quán cà phê.

Ngay khi nhìn thấy Liễu Thi Hàm, hai mắt Lý Phong liền sáng lên, trên mặt nhiều thêm mấy phần kinh diễm.

(kinh diễm: kinh ngạc vì vẻ đẹp)

Hôm nay Liễu Thi Hàm đã đổi style ăn mặc, không còn là quần dài rộng, áo kẻ sọc, mà là áo sơ mi trắng ngắn tay, váy chữ A màu đen, một đôi chân dài đeo vớ đen.

Hai cái cúc cao nhất của áo sơ mi trắng được cởi bỏ, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, nếu như từ trên cao nhìn xuống, còn có thể nhìn thấy lace màu trắng.

(lace:vải ren, các bác google hình ảnh để xem cho dễ hiểu)

Dưới vớ đen, một đôi chân đẹp thẳng tắp thon dài như ẩn như hiện, khiến người ta nhịn không được lưu luyến nhìn không muốn rời mắt.

Dưới cùng là đôi giày cao gót, lộ ra bàn chân nhỏ nhắn được tất đen bao vậy, mơ hồ còn có thể nhìn thấy ngón chân được tô sơn đỏ chót.

Nếu như hôm qua thân thể Liễu Thi Hàm tỏa ra vẻ đẹp đầy trí tuệ đoan trang, vậy giờ phút này, trên thân Liễu Thi Hàm là tài trí cùng mị hoặc trộn lẫn với nhau, mị lực càng tăng thêm mấy lần!

Liễu Thi Hàm vừa tiến đến, liền làm cho rất nhiều khách nam trong quán cà phê phải chú ý.

Trong cái nhìn đầy ước ao ghen tị của rất nhiều người, Liễu Thi Hàm chậm rãi đi tới trước mặt Lý Phong ngồi xuống.

"Trên mặt ta có vết bẩn sao?"

Liễu Thi Hàm bị cái nhìn nóng rực của Lý Phong làm cho không được tự nhiên, nhịn không được cúi đầu hỏi.

"Không có, chỉ là cảm thấy so với hôm qua ngươi càng xinh đẹp hơn."

Lý Phong thu lại ánh mắt sáng quắc, lộ vẻ mặt đầy nghiêm túc

nói.

Khuôn mặt Liễu Thi Hàm chợt đỏ, ngẩng đầu lên nói: "Tối hôm qua trang viên Tô gia phát sinh hoả hoạn, sự tình này ngươi. . . Nghe nói chưa?"

Lý Phong thấy trong lòng căng thẳng, thầm nói một câu "Quả nhiên vẫn hỏi."

Đối với cái này Lý Phong sớm đã đoán trước, Liễu Thi Hàm biết được hắn có ân oán với Tô gia, mà hôm qua hắn lại vừa phát sinh xung đột với Tô Dương Vũ, buổi tối ba cha con Tô Kiếm Nam liền táng thân trong biển lửa, đổi thành người khác thì cũng sẽ có hoài nghi này.

"Ừm, có nghe nói, nhưng thế thì sao, ngươi cảm thấy là ta làm?"

Lý Phong giống như cười mà không phải cười hỏi.

"Ta là luật sư, ta chỉ thông qua chứng cứ để phán đoán một người có tội hay không."

Liễu Thi Hàm không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận.

Nàng khẳng định có hoài nghi Lý Phong, nhưng mọi chuyện đúng sai cần giảng chứng cứ, trước khi có chứng cứ chứng minh Lý Phong là hung thủ, nàng vẫn sẽ coi Lý Phong là bằng hữu của mình.

"Thực ra sáng nay cảnh sát tới tìm ta, bọn họ cũng không có chứng cứ chứng minh là ta làm."

"Thẳng thắn mà nói, đối với chuyện Tô gia phát sinh hoả hoạn ta không có bất kỳ cảm giác thương hại gì, chỉ cảm thấy bọn họ là bị trừng phạt đúng tội, có lẽ ông trời cũng không nhịn được, cho nên tiễn một nhà bọn hắn xuống địa ngục."

Lý Phong đương nhiên sẽ không trực tiếp thừa nhận là hắn gây nên, nhất là ở trước mặt Liễu Thi Hàm.

"Trừng phạt đúng tội sao?"

Liễu Thi Hàm nhíu mày, có chút không đồng ý với cách nói của Lý Phong.

Đầu tiên, Lý Phong không có chứng cứ chứng minh tai nạn xe cộ của Lý Viện là do Tô Kiếm Nam gây nên.

Tiếp theo, cho dù thật sự là Tô Kiếm Nam gây nên, vậy cũng là tội nghiệt của một mình Tô Kiếm Nam, không nên liên lụy đến Tô Dương Vũ, Tô Dương Thành.

"Nếu như ngươi bị người khác bắt cóc, đồng thời muốn giết ngươi, ngươi lại giết sạch những kẻ bắt cóc, vậy những người kia chết có tính là trừng phạt đúng tội không?"

Lý Phong thu lại ý cười, chậm rãi nói.

Lông mày Liễu Thi Hàm nhướng lên: "Cái này thuộc về phòng vệ chính đáng, chí ít làm như vậy không cần bị pháp luật trách tội."

"Vậy cha con Tô Kiếm Nam chỉ là là bị trừng phạt đúng tội mà thôi."

Lý Phong cười cười, ra kết luận kế tiếp.

Liễu Thi Hàm đầu tiên là sững sờ, tiếp theo có chỗ ngộ ra, ánh mắt nhìn về phía Lý Phong càng thêm phức tạp.

Đúng lúc này, một trung niên nam tử đi đến bên cạnh Liễu Thi Hàm, cười nói: "Xin chào tiểu thư, bỉ nhân là đạo diễn Vương Trí."

"Trước mắt bỉ nhân sắp quay một bộ phim thần tượng theo phong cách hiện đại, bởi vì cảm thấy tiểu thư rất phù hợp với khí chất của nữ chính, cho nên muốn mời ngài đi thử vai, không biết tiểu thư có hứng thú hay không."

"Xin lỗi, không hứng thú." Liễu Thi Hàm mở miệng từ chối.

Vương Trí không nghĩ tới nàng từ chối dứt khoát như vậy, trong lúc nhất thời sững sờ tại chỗ.

Lần đầu tiên nhìn thấy Liễu Thi Hàm, Vương Trí đã bị mỹ mạo của nàng đánh gục, thề muốn đẩy ngã nữ nhân này.

Trong suy nghĩ của hắn, chỉ cần hắn nói để Liễu Thi Hàm thử vai chính, Liễu Thi Hàm liền tỏ vẻ hưng phấn đáp ứng, sau đó hắn lại dùng mấy thủ đoạn đơn giản, là có thể dễ dàng bế Liễu Thi Hàm lên giường.

Đến lúc đó quay lại video, thì có thể trường kì khống chế Liễu Thi Hàm, còn không cần bỏ ra cái giá gì.

Nhưng Liễu Thi Hàm vậy mà trực tiếp từ chối!

"Tiểu thư, bộ phim truyền hình này là dự án lớn, vốn là dự định chọn nữ chính là Hứa Mạn, nếu như ngươi nguyện ý tham gia, ta có thể vận dụng quyền hạn đạo diễn đổi nhân vật này thành ngươi."

Vương Trí không chịu từ bỏ, tiếp tục khuyên.

"Hứa Mạn?"

Liễu Thi Hàm sững sờ, nàng là fan trung thành của Hứa Mạn, nhưng nàng không nghe nói Hứa Mạn sắp quay bộ phim truyền hình nào a.

"Đúng, chính là Thiên Hậu Hứa Mạn, nàng đã xem kịch bản, phi thường hài lòng, rất nhanh liền có thể ký hợp đồng, nếu như ngươi nguyện ý tham gia, ta sẽ lập tức thu hồi hợp đồng, để ngươi đến ký."

Vương Trí rất biết nhìn mặt nói chuyện, thấy Liễu Thi Hàm nổi lên hứng thú, trong lòng không cưỡng nổi cảm giác đắc ý.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Cái nhiệm vụ này không phải là có quan hệ với Liễu Thi Hàm chứ?" Lý Phong nhíu mày, tiếp theo mặc niệm nói: "Xem xét."

"Nhiệm vụ: Vạch trần hoang ngôn "

"Mục tiêu: Đạo diễn Vương Trí thường xuyên dùng thân phận

đạo diễn để ép diễn viên xinh đẹp tiếp nhận quy tắc ngầm, kí chủ phải ở trước mặt mọi người vạch trần lời nói dối Hứa Mạn tham gia diễn phim truyền hình, để tránh cho Liễu Thi Hàm mắc lừa."

"Khen thưởng: 300 điểm kinh nghiệm, 6000 điểm tích lũy."

"Hứa Mạn gần đây hình như không có dự định quay phim truyền hình a, ngươi không phải là thấy người ta xinh đẹp cho nên cố ý lừa gạt đấy chứ?"

Lý Phong tắt hệ thống, cười lạnh nói.

Liễu Thi Hàm gật gật đầu, Hứa Mạn đúng thật là đã rất lâu không quay phim truyền hình.

"Ta là đạo diễn, chuyện trong làng giải trí chẳng lẽ ngươi còn có thể rõ ràng hơn ta?"

"Hay ngươi đang hoài nghi thân phận đạo diễn của ta? Cái này không thành vấn đề, ngươi chỉ cần đăng nhập trang web chính thức của công ty Đại Đường giải trí, liền có thể nhìn thấy giới thiệu về ta."

Vương Trí liếc mắt nhìn Lý Phong một cái, ngạo nghễ nói.

Một tên tiểu tử trẻ tuổi mà thôi, muốn phá chuyện tốt của hắn? Ấu trĩ!

"Ngươi có phải đạo diễn hay không không có chút quan hệ nào với ta, ta cũng xác thực không hiểu sự tình làng giải trí, bất quá sự tình về Hứa Mạn thì ta đúng là hiểu được không ít, muốn ta giúp ngươi gọi điện thoại cho Hứa Mạn hỏi một chút không?"

Lý Phong lộ thần sắc nghiền ngẫm, móc điện thoại di động ra.

Nghe hắn nói vậy, sắc mặt Liễu Thi Hàm cùng Vương Trí đều biến đổi!

(hình như mỗi chương tác giả lại phê phán một chuyện hiện thực trong xã hội thì phải @@)

Chương 244. Thật giả Hứa Mạn

Chương 207: Thật giả Hứa Mạn

"Ngươi nói ngươi biết Hứa Mạn? Chém gió đúng không!"

"Hứa Mạn là ai? Siêu sao cấp bậc Thiên Hậu, ở trong làng giải trí Hoa Hạ có thể đứng vào top 5!"

"Có được số điện thoại của Hứa Mạn ngoại trừ bằng hữu thân thiết, thì cũng là một số đạo diễn, đại nhân vật. . . Nói thí dụ như ta vậy."

"Ngươi là người nào, một tên phú nhị đại không ai biết tên của Hoa Thành? Ài, loại thanh niên trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng như ngươi ta đã gặp nhiều rồi."

Sau khi phát mộng trong chốc lát, Vương Trí lập tức phì cười ra tiếng, trong giọng nói tràn đầy khinh miệt.

Hắn dù sao cũng là người trong giới giải trí, hắn nghe nói vòng tròn quan hệ của Hứa Mạn rất nhỏ, thậm chí không có mấy người bạn thân.

Lý Phong khẳng định không phải ngôi sao gì, mà những tên phú nhị đại có tiếng ở Hoa Thành Vương Trí đều đã biết, lại còn từng dẫn bọn hắn đi gặp mặt trao đổi tình tiền với một số nữ ngôi sao.

Từ những điểm này, khả năng Lý Phong nhận biết Hứa Mạn gần như không có, cũng căn bản không đáng để hắn phải kiêng kị.

Liễu Thi Hàm lại không cảm thấy Lý Phong đang chém gió, lúc Đồng nhan thủy được bán ra Hứa Mạn đã tự mình quảng cáo, cái này nói lên hai người khẳng định quen biết nhau.

Nàng kinh ngạc là giọng nói của Lý Phong tùy ý tựa như ăn cơm uống nước, không phải bằng hữu có quan hệ thân thiết tuyệt đối sẽ không nói tự nhiên như thế.

"Ta có chém gió hay không ngươi chờ ta nói chuyện điện thoại xong chẳng phải sẽ biết rồi sao?"

Lý Phong sờ điện thoại, nghiền ngẫm nói.

Vương Trí nhất thời kinh nghi bất định, Lý Phong quá trấn định, chẳng lẽ hắn thật sự quen biết Hứa Mạn?

Không, không có khả năng, Lý Phong đang lừa hắn!

Có điều hắn cần phải thăm dò nội tình của Lý Phong trước rồi nói sau!

Nghĩ tới đây, Vương Trí trầm giọng hỏi: "Ngươi là ai, có quan hệ thế nào với vị tiểu thư này?"

"Hiện tại mới hỏi ta là người thế nào có phải là hơi trễ không?"

Lý Phong nhịn không được đùa cợt nói.

Vương Trí rõ ràng đã nhìn thấy hắn ngồi đối diện Liễu Thi Hàm, còn dám trực tiếp bắt chuyện với Liễu Thi Hàm, rõ ràng là không thèm để hắn vào mắt.

Hiện tại cảm thấy hắn không dễ chọc, muốn nghe ngóng nội tình của hắn? Khôi hài!

"Người trẻ tuổi, nói chuyện đừng chắc chắn như thế, gọi cho Hứa Mạn chứng thực đúng không? Ta tự mình gọi!"

Vương Trí hừ lạnh một tiếng, cầm điện thoại di động lên bấm một dãy số.

Điện thoại kết nối rồi, Vương Trí nói: "Uy, Hứa Mạn, ta là Vương Trí a. . . Là thế này, có hai vị bằng hữu không tin chúng ta quen biết nhau, ngươi nói mấy câu với bọn hắn đi."

Nói xong, Vương Trí mở loa ngoài, tiếp theo, một âm thanh dễ nghe từ điện thoại di động truyền ra: "Xin chào, ta là Hứa Mạn, ta đúng là bằng hữu của Vương đạo diễn."

"A!"

Liễu Thi Hàm nhịn không được che miệng kinh hô, đây thật sự là thanh âm của Hứa Mạn!

Đến cả Lý Phong cũng nhịn không được lộ vẻ mặt kinh ngạc, cái thanh âm này xác thực giống giọng nói của Hứa Mạn tới 90% trở lên!

"Hứa Mạn a, kịch bản ngươi đã xem, còn nói là rất hài lòng, vậy lúc nào sẽ ký hợp đồng a?" Vương Trí nói.

"Ta xem điều khoản cho kỹ càng trước đã, không có vấn đề thì mấy ngày nữa sẽ ký." Hứa Mạn nói.

Nghe đến đó, Liễu Thi Hàm càng kinh ngạc hơn.

Vương Trí không nói láo, Hứa Mạn thật sự muốn đóng bộ phim truyền hình này, đây chẳng phải là nói. . . Lý Phong vừa rồi toàn chém gió?

"Thế nào, ta không lừa các ngươi a?"

Vương Trí cười đắc ý, nói tiếp: "Tốt, cám ơn ngươi Hứa Mạn, lần sau có cơ hội sẽ mời ngươi ăn cơm."

"Không cần khách khí Vương đạo diễn, hẹn gặp lại."

Nói xong, Hứa Mạn bên kia cúp điện thoại.

"Hiện tại ngươi còn lời gì để nói?"

Vương Trí nhìn Lý Phong, trong mắt tràn đầy vẻ đắc ý.

Cho dù Lý Phong đã từng gặp Hứa Mạn, song phương lưu số điện thoại của nhau, cũng khẳng định không quen thuộc đến đâu.

Sau khi hắn gọi điện thoại chứng thực rồi, Lý Phong chắc chắn sẽ không quấy rầy Hứa Mạn nữa.

Tâm tình của Liễu Thi Hàm có chút phức tạp, tuy rằng nàng và Lý Phong mới nhận biết không đến hai ngày, nhưng đã rất có hảo cảm với Lý Phong.

Bây giờ nàng lại phát hiện Lý Phong cũng giống như rất nhiều nam nhân khác thích mạnh miệng, nhất thời nổi lên cảm giác thất vọng, cả người cũng hơi ngơ ngẩn.

"Thanh âm xác thực rất giống, nhưng người này khẳng định không phải Hứa Mạn."

Đúng lúc này, Lý Phong chậm rãi nói.

Vương Trí ở trong lòng giật mình, mặt lại không lộ vẻ khác thường nói: "Đến cả vị tiểu thư này cũng nghe ra đây chính là thanh âm của Hứa Mạn, ngươi dựa vào cái gì nói nàng không phải?"

Liễu Thi Hàm gật đầu phụ họa, nếu như đến cả thanh âm của thần tượng mà nàng cũng phân biệt không nổi, vậy sao còn dám tự nhận là fan trung thành của Hứa Mạn?

"Rất đơn giản, người cùng ngươi trò chuyện là diễn viên lồng tiếng chuyên nghiệp, có lẽ nàng còn lồng tiếng trong phim Hứa Mạn đóng."

"Tựa như bên trong các clip hậu trường của phim, nếu như ngươi không xem mặt của họ, thì sẽ nghĩ âm thanh trong TV vốn được thu trực tiếp khi diễn viên nói chuyện."

Lý Phong không nhanh không chậm giải thích.

Hai mắt Liễu Thi Hàm sáng lên, rất có một loại cảm giác mây mù tan đi nhìn thấy mặt trời.

Đúng a, thanh âm có thể bắt chước, giống thanh âm của Hứa Mạn, không nhất định đại biểu người kia chính là Hứa Mạn!

Trong lúc nhất thời, cảm giác thất vọng trong nội tâm của Liễu Thi Hàm biến mất sạch sẽ, rồi chuyển thành chờ mong!

Vương Trí ở trong lòng kinh hãi, cái trán đầy mồ hôi, miệng lại nói: "Hừ, quả thực là nói bậy nói bạ!"

Lý Phong nhún nhún vai: "Ta có nói bậy nói bạ không, chỉ cần gọi điện thoại cho Hứa Mạn là biết rồi."

"Ha ha, ngươi gọi điện thoại cho Hứa Mạn? Vậy ta cũng có thể nói đây chẳng qua là diễn viên lồng tiếng."

Vương Trí cười lạnh không thôi, đồng thời triệt để trầm tĩnh lại.

Cho dù Lý Phong thật sự nhận biết Hứa Mạn, có lý do này hắn cũng có thể nhất quyết không thừa nhận!

"Ngu ngốc, ngươi không biết hiện tại có thể video call sao?"

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, đùa cợt nói.

Vương Trí: "? ? ?"

Còn có thể thao tác như vậy? Vừa rồi hắn làm sao lại không nghĩ tới!

Không đúng, cho dù hắn nghĩ tới cũng vô dụng, vừa rồi người cùng hắn trò chuyện xác thực không phải Hứa Mạn, mà là một người lồng tiếng có quan hệ rất tốt với hắn.

Có nàng giúp, hắn đã lừa được không ít những em gái trẻ đẹp kinh nghiệm sống không nhiều, chưa bao giờ thất thủ, không nghĩ tới giờ bị Lý Phong nhìn ra!

Làm sao bây giờ, Lý Phong nếu quả thật trò chuyện video với Hứa Mạn thì phiền phức to rồi!

Hai mắt Liễu Thi Hàm lần nữa sáng lên, cảm giác chờ mong lại tăng lên mấy phần.

Đúng lúc này, Lý Phong bấm số điện thoại của Hứa Mạn: "Uy, Hứa Mạn, có rảnh không, ta muốn trò chuyện video với ngươi. . . Ân, ta đang ở quán cafe, có hai vị bằng hữu muốn gặp ngươi một lần. . . Tốt."

Lý Phong kết thúc trò chuyện: "Vận khí không tệ, Hứa Mạn vừa lúc đang rảnh rỗi."

Sau khi nói xong, Lý Phong bắt đầu gọi video cho Hứa Mạn.

Dưới cái nhìn khẩn trương của Vương Trí, Liễu Thi Hàm, trên

màn hình điện thoại di động xuất hiện một khuôn mặt tuyệt mỹ.

Chính là Hứa Mạn!

"Trời ơi, thật sự là Hứa Mạn!"

Trong mắt Liễu Thi Hàm đại phóng tinh quang!

Thân thể Vương Trí chấn động, trên trán lập tức chảy xuống mồ hôi lạnh!

Con mẹ nó, Lý Phong vậy mà thật sự nhận biết Hứa Mạn, còn có thể tùy tiện gọi video với Hứa Mạn!

Hắn rốt cuộc là ai? !

"Hứa Mạn, vị Vương Trí này ngươi có biết không?"

Lý Phong chĩa camera về phía Vương Trí, hỏi.

"Vương Trí? Đã từng nghe nói, nhưng không quen, làm sao?"

Có thể nhìn thấy Hứa Mạn đang ở bên trong phòng trang điểm, sau lưng có nhân viên bận rộn công tác, cũng không biết là đóng phim hay quảng cáo.

"Hắn nói sắp tới sẽ quay một bộ phim thần tượng, để ngươi làm nữ chính, có việc này không?"

Lý Phong giống như cười mà không phải cười hỏi.

"Không có, trong thời gian này ta không định quay phim truyền hình."

"Ta sẽ phản hồi việc này với lãnh đạo của công ty Đại Đường giải trí, để bọn hắn cho ta một cái công đạo."

Đôi mi thanh tú của Hứa Mạn hơi nhíu lại, mặt hiện vẻ không vui.

Nàng rất chán ghét người khác lấy danh nghĩa mình ra làm việc, hành động của Vương Trí rõ ràng đã chạm đến phòng tuyến cuối cùng của nàng!

Giờ phút này, sắc mặt Vương Trí đã sợ hãi đến mức trắng bệch, không còn một giọt máu!

(giờ video cũng có deep fake rồi, bác nào thích diễn viên ca sĩ Hàn Quốc có thể truy tìm từ khóa deepfake + tên người đó :v cũng khá thú vị và lạ mắt)

Chương 245. Bẩm báo táng gia bại sản!

Chương 208: Bẩm báo táng gia bại sản!

Một câu nói kia của Hứa Mạn làm Vương Trí trong nháy mắt cảm thấy hoảng sợ.

Đại Đường giải trí chỉ là một công ty nhỏ, đến cả top 10 Hoa Hạ cũng không chen vào được.

Mà Hứa Mạn lại là siêu sao top 5 Hoa Hạ, ở trong làng giải trí có năng lượng rất mạnh.

Còn Vương Trí. . . Bất quá là một đạo diễn hạng ba, chỉ có thể làm một số phim truyền hình, phim mạng loại nhỏ.

Đại Đường giải trí có thể vì hắn mà không nể mặt Hứa Mạn sao?

"Không đơn giản như vậy, hắn còn nói sẽ vận dụng quyền lợi đạo diễn thay thế ngươi, để bằng hữu ta đóng vai nữ chính."

"Nội tâm hắn có ý định gì, ngươi hẳn càng rõ ràng hơn ta a?"

Lúc này Lý Phong chỉ vào Liễu Thi Hàm, cười lạnh nói.

"Còn có việc này? !"

Sắc mặt Hứa Mạn càng thêm khó coi.

Nàng ở làng giải trí nhiều năm như vậy, sao còn nhìn không thấu trò xiếc của Vương Trí ?

Không phải chính là nhìn trúng tâm lý muốn làm ngôi sao lớn của nữ nhân xinh đẹp, từ đó sử dụng quy tắc ngầm với người ta sao?

Có đạo diễn sử dụng quy tắc ngầm với nữ diễn viên, sau đó hứa

được làm được, nhưng cũng có đạo diễn trở mặt vô tình, sau này ra vẻ không quen biết.

Loại chuyện này Hứa Mạn đã thấy rất rất nhiều, nếu không phải phía sau nàng có chỗ dựa là Phong Vũ Lâu, nàng cũng khó có thể cự tuyệt những quy tắc ngầm này, nếu không nàng sẽ không lăn lộn trong làng giải trí.

"Hiểu lầm, đều là hiểu lầm, ta chỉ là cảm thấy vị tiểu thư này phù hợp với vai nữ chính, đơn giản là mời nàng thử vai mà thôi."

Vương Trí lau mồ hôi lạnh trên trán, cuống quít biện giải.

"Không, không đơn giản như vậy, ta biết ngươi đang suy nghĩ gì, Thi Hàm, ngươi cũng có thể nhìn ra mục đích của hắn, đúng không?"

Lý Phong quay đầu nhìn về phía Liễu Thi Hàm, hỏi.

Liễu Thi Hàm vốn đang nhìn Hứa Mạn trên màn hình không chớp mắt, nghe thấy lời ấy lập tức gật đầu nói: "Ừm, ánh mắt hắn nhìn ta rất bỉ ổi."

Khóe miệng của Lý Phong giật một cái, Liễu Thi Hàm đúng là ăn nói thẳng thắn a!

Thân thể Vương Trí chấn động, nội tâm lo sợ, tiếp theo liền muốn biện giải cho mình một chút.

Ai ngờ Hứa Mạn căn bản không cho hắn cơ hội giải thích: "Tốt, ta biết nên làm như thế nào, từ nay về sau, làng giải trí sẽ không còn nơi cho Vương Trí đặt chân."

Nghe thì có vẻ cuồng vọng, nhưng Vương Trí rõ ràng, Hứa Mạn có tư cách nói những lời này!

Đổi thành những đạo diễn hạng nhất, thậm chí là đạo diễn hạng hai, Hứa Mạn có lẽ không dám nói ra những lời này, nhưng thu thập một đạo diễn hạng ba như hắn thì có thể nói dễ như trở bàn tay!

Giờ khắc này, Vương Trí hối hận không gì sánh được!

Nếu như hắn không nổi lên sắc tâm với Liễu Thi Hàm, nếu như tại thời điểm Lý Phong nói muốn gọi cho Hứa Mạn hắn đã lập tức thoát thân, vậy sự tình sẽ không phát triển đến trình độ này!

Hối hận qua đi thì chính là phẫn nộ, Lý Phong hủy hoại tiền đồ của hắn, hắn muốn báo thù Lý Phong!

"Muốn báo thù ta?"

Lý Phong nhìn ra lửa giận trong mắt Vương Trí, nhất thời đùa cợt nói: "Ta là lão bản Osvili Lý Phong, muốn báo thù ta thì cứ tới, ta tiếp hết."

Vương Trí: "? ? ?"

Vừa rồi lão tử hỏi ngươi là ai ngươi không nói, nhìn ra lão tử muốn báo thù ngươi thì ngươi lại tự giới thiệu, không phải là nói tên giả chứ?

Chờ chút. . . Lảo bản Osvili Lý Phong, cái danh tự rất quen tai a.

Vài giây đồng hồ sau, Vương Trí rốt cục nhớ ra điều gì đó, khuôn mặt vốn đã trắng bệch lại càng trắng thêm mấy phần!

"Ngươi. . . Ngươi là Lý Phong vừa diệt cả nhà Tô gia? !"

Vương Trí hoảng sợ muốn đái ra máu!

Con mẹ nó, hôm nay tất cả những người thượng tầng Hoa Thành đều đang đồn chuyện này, mặc dù không có chứng cứ, nhưng người sáng suốt đều có thể đoán được là Lý Phong diệt cả nhà Tô gia!

Đạo diễn hạng ba như hắn muốn báo thù người này? Khác gì với tự sát chứ!

Hai mắt Lý Phong phát lạnh, quay đầu hỏi: "Liễu tiểu thư, tội ác ý phỉ báng người khác sẽ bị pháp luật trừng trị thế nào?"

Việc này bí mật suy đoán là một chuyện, công khai nói ra lại là một chuyện khác.

Không có chứng cứ còn dám ở bên ngoài nói luyên thuyên, thật sự nghĩ tiểu gia là quả hồng mềm dễ bị bắt nạt sao?

"Căn cứ theo quy định điều số hai trăm bốn mươi sáu bộ luật hình sự, dùng bạo lực hoặc là lời nói công kích làm nhục người khác hoặc làm giả sự thật phỉ báng người khác, có tình tiết tăng nặng thì tù có thời hạn ba năm trở xuống, tình tiết nhẹ thì giam ngắn hạn vài tháng, án treo hoặc là tước đoạt quyền lợi chính trị."

Liễu Thi Hàm không hổ là luật sư, gần như không có thời gian suy nghĩ đã bật thốt lên.

Vương Trí thật muốn lấy tay quất nát mặt mình, hắn làm sao lại nói ra lời này, cố ý muốn Lý Phong trả thù sao?

"Lý thiếu, ta sai rồi, ta không nên hồ ngôn loạn ngữ, ta càng không nên sinh ra suy nghĩ xấu với vị tiểu thư này."

"Ngài đại nhân đại lượng, cứ xem ta như một quả rắm thối, tha ta lần này đi."

Nói xong Vương Trí phù phù một tiếng quỳ xuống trước mặt Lý Phong.

Đắc tội Hứa Mạn nhiều lắm là không thể lăn lộn trong làng giải trí nữa, còn đắc tội Lý Phong thì con mẹ nó đến mạng nhỏ cũng khó lòng giữ được a!

"Liễu tiểu thư, ta muốn mời ngươi làm luật sư đại diện cho ta để cáo trạng Vương Trí tội phỉ báng danh dự."

Lý Phong không có ý tứ muốn thả Vương Trí, hắn không chỉ muốn làm Vương Trí không cách nào đặt chân trong làng giải trí, còn muốn làm Vương Trí phải táng gia bại sản!

"Ây. . ."

Liễu Thi Hàm đầu tiên là sững sờ, xác định Lý Phong không nói đùa mới gật đầu đáp ứng.

Vương Trí tự nhiên là khóc rống cầu xin tha thứ, chỉ là Lý Phong lười nghe hắn kêu khóc, nắm cổ áo hắn ném ra khỏi quán cafe.

Khách hàng xung quanh sớm đã nhìn mà trợn mắt há hốc mồm!

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 300 điểm kinh nghiệm, 6000 điểm tích lũy."

Đẳng cấp: A

Điểm kinh nghiệm: 2800/ 5000

Điểm tích lũy: 69700

Điểm hinh phục : 63

Kỹ năng: 《 Chân Vũ 》, 《 Vô Ảnh Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Bạo Tẩu 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng, hủy diệt Tô gia.

"Xem ra trước khi tập đoàn Tô thị phải đóng cửa, thì nhiệm vụ hủy diệt Tô gia còn chưa thể hoàn thành. . ."

Âm thầm nói một câu, Lý Phong tắt hệ thống, cám ơn Hứa Mạn một câu rồi kết thúc trò chuyện.

Kinh Thành, trong căn phòng trang điểm nào đó.

Nhìn thấy màn hình điện thoại biến thành đen kịt, sắc mặt Hứa Mạn biến thành cổ quái.

"Mỗi lần gặp lại ở cùng một mỹ nữ khác biệt a. . . Lý tiên sinh thật đúng là một người đa tình a. . ."

Hứa Mạn đã biết hai nữ nhân có quan hệ rất gần với Lý Phong là Ngụy Băng Khanh, Tô Đồng, hiện tại còn thêm một Liễu tiểu thư có dung mạo khí chất đều không thua gì hai cô nàng trên.

"May mà ta cùng hắn mới chỉ phát sinh quan hệ, vẫn chưa. . ."

Nghĩ tới đây, trái tim của Hứa Mạn liền có chút bối rối, vội vàng

đình chỉ suy nghĩ lung tung, tiếp theo vận dụng quan hệ hạ sát lệnh với Vương Trí.

Trong quán cà phê, Liễu Thi Hàm tựa như biến thành người khác, đầy hào hứng hỏi về quan hệ của Lý Phong cùng Hứa Mạn.

Lý Phong có thể nói cái gì, cũng không thể nói hắn đã chịch Hứa Mạn mất trinh a?

Cho dù hắn không quan tâm, cũng phải cân nhắc thay cho danh dự của Hứa Mạn a?

Cho nên Lý Phong chỉ có thể nói giảm nói tránh, bảo rằng Hứa Mạn trong một lần ngẫu nhiên dùng Đồng nhan thủy, sau đó hai người liền thành bằng hữu.

"Thật hâm mộ ngươi a, có thể làm bằng hữu với Hứa Mạn."

Liễu Thi Hàm không ngừng hâm mộ, tiếp theo ngượng ngập nói: "Vậy ngươi về sau có thể giới thiệu Hứa Mạn cho ta không, ta. . . Ta là fan trung thành của nàng."

Lý Phong bất đắc dĩ gật gật đầu, chỉ có thể nói Hứa Mạn có mị lực quá lớn, đến cả mỹ nữ cực phẩm như Liễu Thi Hàm cũng là fan của nàng.

Hai người lại trò chuyện một hồi, sau đó Lý Phong nói hắn muốn đi xem công nhân ngày trước của Osvili, Liễu Thi Hàm dù sao cũng rảnh rỗi, liền cùng hắn đón xe đi tới trước cửa một khu chung cư.

Hai người còn chưa xuống xe, đã thấy cửa chung cư có một đám người tụ tập tại đó, ở trước mặt bọn họ, mười tráng hán áo đen ngăn trở đường đi.

Sau lưng tráng hán áo đen, một người trung niên mặc tây trang màu đen đang cười lạnh hút thuốc.

"Đi, xuống xem một chút."

Lý Phong nhìn ra những người kia phần lớn là công nhân cũ của Osvili, nội tâm lo lắng nên vội vàng xuống xe chạy tới.

Chương 246. Binh mã không động, miệng pháo đi đầu

Chương 209: Binh mã không động, miệng pháo đi đầu

"Lúc trước đã nói để chúng ta ở lại đây năm năm, giờ mới tới năm thứ tư các ngươi đã cắt nước ngắt điện, buộc chúng ta rời đi, các ngươi có còn lương tâm không!"

"Lúc trước các ngươi cũng là dùng thủ đoạn hèn hạ đấu giá được cái chung cư này, hiện tại lại muốn xé bỏ hiệp nghị đuổi chúng ta đi, trong mắt các ngươi còn có pháp luật không?"

Những công nhân ngày trước của Osvili lộ vẻ xúc động, ào ào chỉ mặt người đàn ông trung niên lớn tiếng mắng mỏ.

Chung cư này là do Lý Viện xây nên cho nhân viên Osvili từ mười hai năm trước.

Ba năm trước Osvili phá sản, chung cư này bị đấu giá bán cho một công ty bản địa Hoa Thành có tên là Hoa Thành bất động sản.

Có người đồn rằng, giá cả đấu giá thấp hơn giá thị trường mười lần, tương đương với tay không bắt sói.

Để nhân viên Osvili không bị ảnh hưởng tới sinh hoạt, lãnh đạo công ty Hoa Thành bất động sản hứa hẹn cho nhân viên Osvili tiếp tục ở năm năm, chỉ lấy phí điện nước, đến tiền thuê nhà cũng miễn.

Thế nhưng ba năm vừa trôi qua, Hoa Thành bất động sản đã bắt đầu đuổi người, hai ngày gần nhất thậm chí còn cắt nước ngắt điện.

Hôm nay công ty Hoa Thành bất động sản lại cử Hàn Đức Phát dẫn người đến đòi phá hủy chung cư, những công nhân Osvili cũ liền tập hợp tại cửa ra vào cản hắn lại nói lý lẽ.

"Để các ngươi ở không tại chỗ này hơn ba năm đã là rất không tệ rồi, các ngươi còn muốn như thế nào nữa?"

"Tranh thủ thời gian dọn đi, không thì nửa đêm nay chúng ta hủy cái chung cư này, chôn sống tất cả các ngươi!"

Hàn Đức Phát khinh miệt chỉ mặt những người này mắng.

Một đám quỷ nghèo mà thôi, chiếm tiện nghi phát nghiện rồi đúng không, còn đòi ở lại không đi? Muốn chết sao!

"Liễu tiểu thư, tội danh đe dọa sẽ bị pháp luật xử thế nào?"

Đúng lúc này, Lý Phong đi tới sau lưng Hàn Đức Phát, lạnh giọng hỏi.

"Căn cứ theo bộ luật 《 Trị an quản lý xử phạt pháp 》 , ở điều thứ bốn mươi hai có quy định rằng, viết thư hăm dọa hoặc là lấy phương pháp khác uy hiếp an toàn của công dân, xử phạt năm ngày giam giữ hoặc là phạt hành chính 500 nguyên."

"Tình tiết nặng hơn, xử phạt giam giữ năm ngày trở lên tới dưới mười ngày, có thể đồng thời phạt hành chính 500 nguyên. "

Liễu Thi Hàm gần như không dừng lại, một mạch không ngừng nói.

Lý Phong khen ngợi gật gật đầu.

Khó trách kẻ có tiền đều ưa thích mời luật sư đi theo bên cạnh mình, gặp phải chuyện gì không cần chính mình động khẩu, luật sư lập tức đã nói ra khung hình phạt của đối phương.

Binh mã không cần động, miệng pháo đi đầu, trực tiếp áp đảo đối phương ở trên mặt khí thế.

Cái cảm giác này vô cùng thoải mái!

Ngô. . . Có nên nghĩ biện pháp làm cho Liễu Thi Hàm đi theo giúp đỡ mình lâu dài không?

"Các ngươi là ai?"

Hàn Đức Phát lộ vẻ mặt phát mộng quay đầu, ngay khi nhìn thấy Liễu Thi Hàm, nhất thời hai mắt trừng lớn giống như mắt trâu.

Cô nàng này đẹp đến mức không hợp thói thường a, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn tư thái có tư thái, nếu có thể kéo lên trên giường chịch một phen, vậy thì chẳng phải sung sướng không kém gì đế vương?

"Tiểu Lý tổng, thật sự là ngươi sao?"

"Ta không nhìn lầm a, thật sự là tiểu Lý tổng!"

"Kêu gào cái gì, hôm qua lão Trương chẳng phải đã sớm nói chuyện này với chúng ta sao?"

Cùng lúc đó, những công nhân Osvili cũ đều hưng phấn hô lên.

"Tiểu Lý tổng. . . Ngươi là Lý Phong?"

Đồng tử Hàn Đức Phát co rụt lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Sự tình Tô gia bị diệt môn hắn tự nhiên cũng nghe nói, có điều hắn chỉ là một quản lý nhỏ, không có tin tức linh thông giống như nhân sĩ thượng tầng của Hoa Thành.

Cho nên hắn càng có khuynh hướng cho rằng đám người Tô gia chết bởi hoả hoạn, mà không phải là bị Lý Phong diệt đi.

"Các vị thúc thúc a di, hơn ba năm không gặp, mọi người có khỏe không?"

Lý Phong không nhìn Hàn Đức Phát, bắt chuyện với những công nhân Osvili cũ.

"Rất tốt, rất tốt."

"Chúng ta đều rất tốt, ngươi thì sao tiểu Lý tổng, mấy năm này thế nào a?"

"Tiểu Lý tổng đã trọng kiến Osvili rồi, ngươi còn hỏi thế nào làm gì?"

Nhất thời, mọi người hưởng ứng đông đảo.

Người Hoa có truyền thống tốt khoe xấu che, tựa như phim truyền hình đang rất hot gần đây là 《 Đều rất tốt 》 vậy, dù là chính mình sống không tốt, thì cũng nói với bên ngoài là rất tốt.

"Móa, dám không nhìn ta?"

Hàn Đức Phát giận dữ, hắn mới là nhân vật chính hôm nay có được không?

"Tất cả im miệng cho ta!"

Hàn Đức Phát rống to một tiếng, nhất thời làm cho mọi người yên tĩnh.

Tiếp theo, Hàn Đức Phát nhìn Lý Phong nói : "Lý tổng, bọn họ trước đó là nhân viên của mẹ ngươi không sai, nhưng hiện tại đã không còn nữa, ngươi vẫn cố tình nhúng tay thì hình như có chút xen vào việc của người khác rồi a?"

"Trước đó bọn họ là nhân viên của mẹ ta, hiện tại chính là bằng hữu của ta, bằng hữu gặp nạn, ta đương nhiên không thể ngồi yên không để ý đến."

Lý Phong không chút yếu thế mắng trả lại.

"Á đù, Lý tổng có phải đang cảm thấy bây giờ mình rất trâu bò, nên có thể nhúng tay vào công việc nội bộ của Hoa Thành bất động sản chúng ta?"

Hàn Đức Phát nhíu mày, cười lạnh nói.

"Cái chung cư này bây giờ đã thuộc về Hoa Thành bất động sản, có để cho bọn họ ở lại đây hay không là do Hoa Thành bất động sản chúng ta quyết định, ngươi hiểu chưa?"

Hàn Đức Phát tiến lên phía trước một bước, vậy mà cũng tỏa ra mấy phần khí thế bá đạo.

"Nếu như ta nhớ không lầm, lúc trước bọn họ đã cùng với công ty Hoa Thành bất động sản ký hiệp nghị năm năm."

"Chẳng lẽ thời gian của chúng ta bị lệch múi giờ, ta mới qua ba năm, các ngươi đã qua năm năm?"

Hai mắt Lý Phong phát lạnh, đùa cợt nói.

"Cái này hiển nhiên sẽ có luật sư đến xử lý, không cần ngươi xen vào, nếu như ngươi tiếp tục ở chỗ này gây trở ngại cho công việc của ta, vậy đừng trách ta không khách khí."

Hàn Đức Phát không chút sợ hãi nói.

Hắn làm công việc phá dỡ hơn mười năm cảnh tượng gì còn chưa gặp?

Lý Phong hiện tại đúng là rất có tiền, nhưng ở Hoa Thành lại không có chút căn cơ nào a,

Dù hắn bắt chẹt Lý Phong thì có thể thế nào!

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, nhếch miệng lên cười cợt: "Ngươi dự định không khách khí với ta kiểu gì?"

"Hừ!" Hàn Đức Phát hừ lạnh một tiếng, đưa tay ra hiệu với đám thủ hạ.

Nhất thời, hơn mười đại hán áo đen liền vây quanh Lý Phong, Liễu Thi Hàm.

"Các ngươi làm gì, muốn đánh người sao?"

"Ai dám đánh tiểu Lý tổng, lão tử liều mạng với hắn!"

"Đúng, lúc trước Lý tổng đối xử với chúng ta rất tốt, chúng ta không thể để tiểu Lý tổng gặp thiệt thòi!"

Nhất thời những công nhân Osvili cũ cảm thấy xúc động, muốn đi lên giúp Lý Phong đánh nhau.

"Các vị thúc thúc a di đừng kích động, mấy con tôm cá này không đả thương được ta."

Lý Phong lo lắng những công nhân này bị liên luỵ, sau khi nói

xong, hắn liền động thủ trước!

Mọi người chỉ cảm thấy có cái bóng lóe lên một cái, Lý Phong đã vọt tới trước mặt những đại hán áo đen kia, quyền cước bay tán loạn!

"Phanh" "Răng rắc" "A "

Liên tục là những âm thanh trầm đục, tiếng xương nứt, tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt!

Vài giây đồng hồ sau, Lý Phong trở lại chỗ cũ.

Còn những đại hán áo đen kia, đâu còn bộ dáng hung hăng như trước, hiện tại tất cả đều đã nằm trên mặt đất nửa đi nửa lăn!

Mọi người chấn kinh!

Không phải chứ. . . Mấy giây trôi qua đã đánh gục cả chục đại hán áo đen? Phim điện ảnh cũng không nhanh như vậy a!

Nhất thời, sắc mặt Hàn Đức Phát trở nên trắng bệch!

"Lợi hại, thật là lợi hại, lợi hại hơn Tô Dương Vũ không biết bao nhiêu lần!"

Liễu Thi Hàm tới tận giờ mới có ấn tượng trực quan với sức mạnh khủng bố của Lý Phong, trong lúc nhất thời hai mắt ngập tràn những ngôi sao nhỏ.

Còn những công nhân Osvili cũ, sau khi chấn kinh trôi qua, lập tức phát ra từng hồi âm thanh hoan hô!

Bọn họ vốn đang sinh lòng tuyệt vọng, giờ phút này tựa như tìm được một chỗ dựa đáng tin cậy, trái tim an tâm hơn nhiều!

Chương 247. Không có tư cách để cho ta tránh

Chương 210: Không có tư cách để cho ta tránh

"Chậc chậc, thủ hạ của ngươi có chút kém cỏi a, ngươi muốn tự mình lên không?"

Lý Phong cười lạnh lùng, chậm rãi đi về phía Hàn Đức Phát.

"Ngươi. . . Ngươi muốn làm gì, ta. . . Ta là Hàn Đức Phát, người của công ty Hoa Thành bất động sản, ngươi. . . Ngươi chớ làm loạn a, nếu không lão bản của chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Sắc mặt Hàn Đức Phát trắng bệch, bị Lý Phong làm cho hoảng sợ không ngừng lui lại.

Chỉ là phía sau hắn là những công nhân cũ của Osvili, chưa lui được mấy bước đã bị người ta chặn lại.

"Hàn Đức Phát? Cái tên rất không tệ, chỉ là ngươi lại không có nhân tính lắm."

Lý Phong đi đến trước mặt Hàn Đức Phát, nhàn nhạt nói.

"Đúng, Hàn Đức Phát quá không có nhân tính, cắt nước ngắt điện buộc chúng ta rời đi, còn nói muốn sống chôn chúng ta."

"Hắn làm việc phá dỡ mười mấy năm, làm không ít người rơi vào cảnh cửa nát nhà tan, làm đủ trò xấu, có nhân tính mới là lạ!"

Sau lưng, từng thanh âm phẫn nộ không ngừng truyền đến, làm sắc mặt vốn tái nhợt của Hàn Đức Phát đỏ lên không thôi!

Con mẹ nó, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh a, con chó con mèo cũng dám nhảy ra chỉ trích lão tử? !

"Các ngươi đều cảm thấy mình thắng chắc đúng không? Thật sự nghĩ lão tử dễ bắt nạt đúng không? Các ngươi chờ đấy cho lão tử!"

Sau khi nói xong, Hàn Đức Phát móc điện thoại di động ra chuẩn bị gọi người.

Thấy thế, những công nhân cũ của Osvili muốn xuất thủ ngăn cản.

"Để hắn gọi đi."

Lý Phong nói một câu làm mọi người yên tĩnh.

"Tiểu Lý tổng, không thể để cho hắn gọi điện thoại a, Hoa Thành bất động sản là một công ty lưu manh, không dễ chọc a!"

"Đúng vậy a tiểu Lý tổng, bọn họ người đông thế mạnh, thật sự gọi một đám người tới ngươi khẳng định sẽ ăn thiệt thòi!"

Những công nhân cũ của Osvili ào ào mở miệng thuyết phục.

"Không có việc gì, bằng hữu của ta là luật sư, có nàng ở đây bọn họ không dám làm loạn đâu."

Lý Phong trầm giọng nói.

Liễu Thi Hàm: ". . ."

Ta là luật sư thì sao, luật sư cũng sợ lưu manh vô lại a, ngươi chưa nghe câu hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt à!

Lời nói của Lý Phong xác thực có hiệu quả, những công nhân cũ của Osvili đều dùng ánh mắt kính trọng nhìn về phía Liễu Thi Hàm, cũng không đòi tới ngăn cản Hàn Đức Phát nữa.

"Uy, lão bản, ta bị người ta đánh ở cửa chung cư Osvili!"

"Tốt, ta chờ, lão bản ngươi mau tới đây, không thì công ty Hoa Thành bất động sản sẽ phải biến thành trò cười!"

Hàn Đức Phát kể tội than thở.

Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng, trực tiếp gọi điện thoại

cho lão bản? Cũng tốt, giải quyết toàn bộ phiền phức trong một lượt!

"Lão bản của ta sắp đến rồi, có gan thì ngươi đừng chạy!"

Sau khi cúp điện thoại, giọng nói của Hàn Đức Phát đã mạnh mẽ hơn nhiều.

"Ngươi không sợ trước khi Trương Khôn đến ta sẽ phế ngươi sao?"

Lý Phong đùa cợt nói.

Trương Khôn là lão bản của công ty Hoa Thành bất động sản, một nhân vật có thủ đoạn mạnh mẽ, làm ăn rất phất ở Hoa Thành.

Lúc trước trong lần đấu giá chung cư Osvili, Trương Khôn đánh bại những đối thủ cạnh tranh khác, dùng một cái giá vô cùng thấp mua về.

Thậm chí có lời đồn, cái giá này bằng 10% giá thị trường!

15 năm trước, Lý Viện vì để nhân viên có chỗ ở, nên bỏ vốn thành lập chung cư Osvili.

Lúc đó nơi này vẫn còn là một địa phương hoang vu, sau 15 năm phát triển, nơi này đã là khu vực phồn hoa, giá phòng đạt tới 40 ngàn mỗi tháng!

Có thể đoán được, trong lần đấu giá đó Trương Khôn chiếm được lợi ích khổng lồ cỡ nào!

Có thể làm cho những đối thủ cạnh tranh khác biết khó mà lui, từ điểm này có thể đoán được năng lượng của Trương Khôn tại Hoa Thành rất ghê gớm!

"Ngươi. . . Ngươi dám, ở giữa ban ngày ban mặt, làm. . ."

"Phanh "

Không chờ hắn nói xong, Lý Phong đưa tay đánh ra một quyền, mục tiêu là xương mũi của Hàn Đức Phát!

Một tiếng vang trầm đục xuất hiện, máu mũi Hàn Đức Phát chảy ròng ròng, ngao ô một tiếng rồi che mũi nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất!

"Đã thấy người không cần mặt mũi, nhưng đúng là chưa từng thấy người không biết xấu hổ như ngươi."

Lý Phong thu hồi nắm đấm, cười nhạo nói.

Khóe miệng của Liễu Thi Hàm giật một cái, giờ nàng mới thấy được một mặt bá đạo này của Lý Phong.

Một lời không hợp liền động thủ đánh người?

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Hàn Đức Phát xác thực đáng đánh, rõ ràng hắn mới bắt nạt người khác, giờ lại còn nói cái gì mà rõ như ban ngày ban mặt? Đúng là nực cười!

Những công nhân cũ của Osvili nhất thời hoan hô!

Bọn họ đã sớm muốn đánh Hàn Đức Phát một trận, một quyền này của Lý Phong xem như giúp bọn hắn hả giận sau những tức giận dồn nén mấy ngày qua!

Chỉ là sau khi reo hò bọn họ liền bắt đầu lo lắng thay Lý Phong.

Trương Khôn là một nhân vật nổi danh hung ác ở Hoa Thành, Lý Phong đánh thủ hạ của hắn, hắn có thể buông tha Lý Phong sao?

"Tiểu Lý tổng, thừa dịp Trương Khôn còn chưa tới, ngươi nhanh chóng rời khỏi đây đi!"

"Trương Khôn hung ác vô cùng, chuyện gì cũng dám làm!"

"Nghe nói Trương Khôn đã từng giết người!"

Những công nhân cũ của Osvili lo lắng khuyên can.

"Các vị thúc thúc a di xin yên tâm, ta tới đây chỉ là muốn xem các ngươi sống ổn hay không. Nếu các ngươi gặp phải khó khăn, không giải quyết khó khăn triệt để ta sẽ không đi."

"Còn Trương Khôn. . . Hắn chưa có tư cách làm cho ta phải tránh né!"

Trong trấn định Lý Phong lại lộ ra mấy phần bá khí, làm mọi người ở đây hơi bình tĩnh lại.

Trong mắt Liễu Thi Hàm lại lần nữa hiện ra vẻ kinh ngạc.

Nói trắng ra những người này người chỉ là công nhân cũ của Osvili, giúp bọn hắn là tình cảm, không phải trách nhiệm hay bổn phận.

Nhưng thái độ Lý Phong lại kiên định đến cùng, địch nhân còn là một lão bản của công ty bất động sản.

Phần tình nghĩa này quá nặng, so với biểu hiện ái tâm tận lực của Tô Dương Vũ còn nặng hơn vạn lần!

Rất nhanh, một đoàn xe do mười mấy chiếc xe con tạo thành đi vào cửa chung cư Osvili.

Sau khi đoàn xe dừng hắn, trong chiếc Rolls-Royce Phantom đi đầu có một người trung niên bước ra.

Chính là Trương Khôn!

Ngay sau đó, mười mấy tráng hán áo đen đi ra, bám theo sau lưng Trương Khôn.

"Con mẹ nó thằng nào mù mắt dám đánh người của Trương Khôn ta? Đứng ra cho lão tử!"

Trương Khôn nghênh ngang đi lên phía trước, bá khí mười phần.

Những công nhân cũ của Osvili bị khí thế mạnh mẽ của Trương Khôn làm cho chấn động, sắc mặt không khỏi tái đi.

Đến cả Liễu Thi Hàm cũng nhịn không được sinh lòng bối rối, nếu không phải Lý Phong đang ở bên cạnh, nàng sợ là sẽ nhịn không được chạy trốn.

Hàn Đức Phát đang lết như chó trên đất, thừa dịp không có

người chú ý co cẳng chạy tới: "Lão bản, chính là hắn đánh ta!"

"Ừm?"

Trương Khôn nhìn theo phương hướng ngón tay của Hàn Đức Phát, liếc mắt liền thấy Lý Phong trong đám người.

Nhất thời, Trương Khôn đứng tại nguyên chỗ!

"Tên tiểu tạp chủng này cảm thấy mình trâu bò, nên muốn nhúng tay vào sự tình nội bộ của Hoa Thành bất động sản chúng ta, còn đả thương hơn chục huynh đệ, ngươi nhất định phải làm chủ cho chúng ta a!"

Hàn Đức Phát chạy đến sau lưng Trương Khôn, nước mắt nước mũi tùm lum nói.

Nơi xa, những công nhân cũ của Osvili lập tức vây Lý Phong vào giữa: "Trương Khôn, việc này không có quan hệ gì với tiểu Lý tổng, có việc gì cứ nhắm vào chúng ta đi!"

"Trương Khôn, chúng ta mới là người bị hại, ngươi mang nhiều người như vậy tới để làm gì?"

"Trương Khôn, ngươi tuyệt đối không được làm loạn a, hiện tại là xã hội pháp trị, nếu như ngươi dám. . ."

"Đùng "

Ngay tại thời điểm mọi người lo lắng Trương Khôn sẽ hạ độc thủ với Lý Phong, Trương Khôn đột nhiên đưa tay quất mặt Hàn Đức Phát một cái!

Hàn Đức Phát trực tiếp bị quất cho phát mộng!

Người khác cũng bị động tác của Trương Khôn làm cho phát mộng!

Tiếp theo, dưới cái nhìn chăm chú của một đám người đang phát mộng, Trương Khôn chạy tới trước mặt Lý Phong, cố gắng nở một nụ cười nói: "Lý thiếu, ta không biết là ngài đang ở đây, thủ hạ đã đắc tội nhiều, xin Lý thiếu hãy tha cho chúng ta lần này!"

Mọi người: "? ? ?"

Chương 248. Người không biết xấu hổ thiên hạ vô địch

Chương 211: Người không biết xấu hổ thiên hạ vô địch

Mọi người thật sự đã phát mộng!

Rõ ràng là Hàn Đức Phát gọi đến viện binh, kết quả Trương Khôn không chỉ tát Hàn Đức Phát một cái, còn chạy tới thỉnh cầu Lý Phong tha thứ?

Cảm giác này tựa như là hai phe giao chiến, phó tướng một phương bị người ta đánh cho mặt mũi bầm dập, mời chủ tướng đến giúp đỡ.

Sau đó chủ tướng không chỉ không đánh tới đối phương, con mẹ nó lại còn đánh phó tướng phe mình!

Cái quỷ gì đây? !

"Trương Khôn, ngươi cũng ở đây a?"

Lý Phong cũng có chút kinh nghi bất định.

Hắn đã từng gặp mặt Trương Khôn, nhưng hai bên lại không có nhiều giao tình.

Ngược lại bởi vì Trương Khôn đi lại tương đối gần với Tô Kiếm Nam, nên Lý Phong trước giờ có chút căm thù Trương Khôn.

Hiện tại Trương Khôn đột nhiên lấy lòng hắn, có phải là có âm mưu gì không?

"Lý thiếu khách khí làm chi? Chúng ta là lão bằng hữu nhiều năm, bên nào quen thân bên nào xa lạ ta có thể không phân biệt được sao?"

"Hàn Đức Phát chỉ là một con chó của ta, Lý thiếu lại là huynh

đệ của Trương Khôn ta, sao ta có thể vì một con chó mà trở mặt với huynh đệ a?"

Nụ cười trên mặt Trương Khôn càng đậm, nhưng nội tâm sớm đã thăm hỏi tổ tông mười tám đời Hàn Đức Phát mấy lần.

Hiện tại người nào không biết Lý Phong là một đại sát tinh, vừa về Hoa Thành ngày đầu tiên đã diệt sạch Tô gia.

Ở trong lúc mấu chốt như bây giờ ai dám tiếp xúc Lý Phong, chán mùi cơm thèm mùi đất a?

Hàn Đức Phát đúng là một thằng ngu từ đầu tới chân, vậy mà không nói rõ ràng trêu chọc người nào, thiếu chút nữa đã hại chết lão tử!

Ở nơi xa, khuôn mặt của Hàn Đức Phát đã biến thành màu gan heo!

Trước kia người nào xưng huynh gọi đệ với ta, hiện tại vậy mà nói lão tử chỉ là một con chó của ngươi?

Thật sự cho rằng lão tử dễ bắt nạt sao? !

Sắc mặt những công nhân cũ của Osvili đều biến thành rất đặc sắc.

Loại lý luận này của Trương Khôn đúng là rất cường điệu a, Hàn Đức Phát là chó, Lý Phong là huynh đệ, người không biết nội tình có khi sẽ tin là thật!

"Hắn chỉ là một con chó của ngươi?" Lý Phong giống như cười mà không phải cười nhìn Hàn Đức Phát: "Nhưng ta thấy không giống a."

"Lý thiếu không tin đúng không? Không vấn đề, để ta chứng minh cho ngươi xem."

Trương Khôn vụng trộm lau đi mồ hôi lạnh trên trán, quay người nói: "Hàn Đức Phát, sủa tiếng chó cho Lý thiếu nghe thử một chút."

Hàn Đức Phát: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Hắn nói vậy là ý gì, bắt lão tử học sủa theo tiếng chó? Quả thực là khinh người quá đáng!

Tại thời điểm này, sĩ khả sát bất khả nhục, dưới đầu gối đàn ông là vàng, những danh ngôn này hiện lên trong đầu Hàn Đức Phát.

(sĩ khả sát bất khả nhục:kẻ sĩ có thể giết không thể làm nhục)

Tiếp theo. . .

"Gâu gâu gâu, ẳng ẳng ẳng."

Hàn Đức Phát gọn gàng linh hoạt lập tức sủa tiếng chó.

Lo lắng lão bản không hài lòng, Hàn Đức Phát còn nịnh nọt cười nói: "Lão bản, Lý thiếu, vừa rồi là ta sủa theo tiếng chó nội địa, nếu như các ngươi không thích, ta còn có thể sủa theo tiếng chó nước ngoài như là pit bull, husky. . ."

Hàn Tín năm đó còn có thể chịu nỗi nhục chui háng, hắn bất quá chỉ là sủa theo tiếng chó mà thôi, không có gì lớn lao.

(Hàn Tín: một danh tướng thời xưa có công rất lớn giúp Hán Cao Tổ Lưu Bang đánh bại Hạng Vũ, lập nên nhà Hán kéo dài 400 năm)

Lui một bước trời cao biển rộng!

Cho nên mới nói a. . . Văn hóa Hoa Hạ thật sự là bác đại tinh thâm, ngươi vô luận lựa chọn như thế nào, đều có thể tìm thấy danh ngôn tương ứng trong lịch sử để khích lệ chính mình. . .

Lý Phong: ". . ."

Liễu Thi Hàm: ". . ."

Người khác: ". . ."

Người không biết xấu hổ thiên hạ vô địch, câu này chẳng lẽ là viết riêng để miêu tả Hàn Đức Phát?

"Thế nào Lý thiếu, hiện tại ngươi tin chưa?"

Trương Khôn hài lòng gật gật đầu, đắc ý hỏi.

"Thủ hạ của Trương tổng ai cũng là người tài ba a."

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, sau đó chuyển giọng: "Vậy thì Trương tổng định xử lý chuyện chung cư như thế nào đây?"

"Cái này. . ."

Trương Khôn do dự.

Bắt Hàn Đức Phát học tiếng chó sủa, nhiều lắm chỉ là vấn đề mặt mũi, nhưng chung cư Osvili có thể phá dỡ đúng hạn hay không lại liên lụy tới lợi nhuận hợp đồng trên 10 tỷ.

"Thế này nhé, ta sẽ không làm Trương tổng khó xử, ba năm trước ngươi bỏ ra bao nhiêu tiền mua lại chung cư này, ta hiện tại sẽ dùng giá gốc thu hồi, như thế nào?"

Lý Phong giống như cười mà không phải cười nói.

Sắc mặt Trương Khôn đại biến!

Lúc trước hắn chỉ bỏ ra 350 triệu đã mua lại chung cư này, hiện tại tối thiểu cũng phải có giá trị 5 tỷ.

Nếu như đập đi xây chung cư cao cấp, vậy con số này còn phải tăng gấp mấy lần!

Lý Phong thèm tiền đến phát điên a? !

"Trương tổng không đồng ý?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, ra vẻ nghiền ngẫm nói: "Gần đây Hoa Thành trời hanh đất khô, dễ dàng phát sinh hoả hoạn, thiết bị chống cháy trong nhà Trương tổng có đầy đủ không a?"

Thân thể Trương Khôn chấn động một cái, sắc mặt trắng hơn mấy phần!

Lý Phong đang công khai uy hiếp hắn a, nếu như hắn không đồng ý, thì sẽ giống như Tô Kiếm Nam táng thân trong biển lửa?

Lông mày Liễu Thi Hàm nhíu lại, cũng nghe ra ý uy hiếp trong lời nói của Lý Phong.

Chỉ bất quá lời nói của Lý Phong xảo diệu, mặt ngoài là đang nhắc nhở Trương Khôn chú ý phòng cháy chữa cháy, cho dù Trương Khôn muốn kiện Lý Phong tội đe dọa, cũng không thể lấy lời này làm bằng chứng!

"Giá gốc bán đi cũng không phải không thể được, nhưng không biết Lý thiếu có 3,5 tỷ hay không a."

Trương Khôn suy tư nửa ngày, cho ra một con số.

"Ta kiến nghị Trương tổng vẫn nên chuẩn bị thêm mấy cái bình chữa cháy trong nhà đi, thiên tai nhân họa, ai cũng không biết ngày nào sẽ ập xuống đầu mình, mọi người nói xem có đúng không?"

Lý Phong cười cười, xoay người lại hỏi.

Những công nhân cũ của Osvili tuy rằng không hiểu thâm ý trong lời nói của Lý Phong, nhưng vẫn vô thức gật đầu phụ họa.

"Tiểu Lý luôn nói đúng, thiên tai nhân họa ai cũng không đoán trước được, chuẩn bị thêm một chút là chuyện nhất định phải làm."

"Tô gia lợi hại như vậy, thế mà cũng bị diệt trong một trận đại hỏa, ai có thể dự liệu được kế tiếp không phải là mình?"

Nghe thấy những lời phụ họa này, ý cười trên mặt Lý Phong càng đậm.

Hắn cùng Trương Khôn không có giao tình gì, thái độ của Trương Khôn thế nào hắn cũng không quan tâm, cứ để tên này lo sợ nghĩ trước tính sau đi.

Là người đều sợ chết, mà kẻ giàu có lại càng sợ chết hơn.

Hiện tại phải xem xem ở trong nội tâm Trương Khôn thì tiền trọng yếu hơn hay là mạng trọng yếu hơn.

"Lý thiếu, 3,5 tỷ thật sự không nhiều a, hiện tại cái chung cư này có giá trị chừng trên dưới 5 tỷ, ta nói như vậy đã là giảm giá cho ngươi 1,5 tỷ rồi."

Trương Khôn trầm ngâm nửa ngày, lộ vẻ mặt đau khổ nói.

"Ài, tự nhiên ta lại có dự cảm không hay là thế nào nhỉ. Không được, lát nữa về khách sạn nhất định phải nói quản lý chuẩn bị thêm mấy bình chữa cháy trong phòng ta."

"Mệt mỏi rồi, về khách sạn nghỉ ngơi thôi."

Lý Phong lắc đầu thở dài, nháy mắt với Liễu Thi Hàm một cái, làm bộ muốn rời đi.

"Đừng, có gì hảo hảo thương lượng cũng được mà."

Trương Khôn gấp gáp, nếu quả thật đàm phán không thành với Lý Phong, lỡ nửa đêm Lý Phong thật sự tới giết cả nhà hắn, sau đó lại phóng lửa thiêu cháy, vậy hắn có nhiều tiền hơn nữa cũng không còn mạng để tiêu a!

Quan trọng là Lý Phong làm việc quá mức không nói đạo lý, cảnh sát còn tìm không ra chứng cứ gì!

Ở trước mặt tử vong, Trương Khôn chỉ có thể thỏa hiệp.

"Vậy sao, thế Trương tổng cảm thấy cái giá bao nhiêu mới phù hợp?"

Lý Phong mỉm cười hỏi.

"350 triệu, nếu như Lý thiếu không hài lòng, giá cả còn có thể giảm xuống."

Trương Khôn dù đau lòng nhưng vẫn phải tự cắt xuống một miếng thịt lớn, thậm chí không tiếc tặng luôn cho Lý Phong, chỉ cần có thể bảo vệ mạng nhỏ là được.

Dù sao lúc trước hắn cũng chỉ bỏ ra 350 triệu. . .

"350 triệu, giá tiền này có thể tiếp nhận, ta cũng không thể để

Trương tổng không kiếm lời được một phân tiền nào a?"

Lý Phong tỏ vẻ rất sung sướng đáp ứng.

Trương Khôn: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Ngươi nghĩ lão tử bán cho ngươi với giá 350 triệu còn kiếm lời được à? Có ai bắt nạt người khác như ngươi không? !

Liễu Thi Hàm ở một bên sớm đã phát ngốc.

Dăm ba câu đã thu mua lại một chung cư định giá 5 tỷ với số tiền 350 triệu?

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Liễu Thi Hàm tuyệt đối sẽ không tin tưởng đây là sự thật!

Trong lúc nhất thời, cái nhìn của Liễu Thi Hàm đối với Lý Phong lại có mấy phần chuyển biến. . .

Chương 249. Giang Bắc Ngô Chinh Long

Chương 212: Giang Bắc Ngô Chinh Long

Trương Khôn là kẻ hung hãn, hung ác đối với người khác, đối với mình cũng hung ác không kém.

Đã quyết định bán chung cư với giá 350 triệu cho Lý Phong, hắn liền lập tức gọi điện thoại để thư ký in ấn ra hai phần hợp đồng, cầm lấy sổ đỏ cùng con dấu chạy tới nơi này.

Hai người ký hợp đồng xong, Lý Phong liền để Tô Đồng chuyển 350 triệu vào tài khoản ngân hàng công ty Hoa Thành bất động sản.

Từ đó, chung cư do Lý Viện xây dựng đã trở về tay Ovisili!

"Các vị thúc thúc a di, ta xin tuyên bố, Osvili sẽ sớm xây dựng phân xưởng ở Hoa Thành."

"Nếu như các vị muốn trở về đi làm ở Osvili, ta sẽ giơ hai tay hoan nghênh!"

"Tất cả nhân viên trở lại Osvili có quyền ở lại nơi này miễn phí, không muốn về làm ở Osvili nữa cũng không vấn đề gì, trong hiệp nghị năm năm, các ngươi vẫn như cũ có thể ở nơi này miễn phí."

"Đợi hiệp nghị đến hạn nếu không muốn dọn đi, chỉ cần trả một khoản tiền thuê nhà phù hợp giá thị trường, là có thể tiếp tục ở đây."

Lý Phong lớn tiếng nói.

Hắn hoàn toàn có năng lực để tất cả mọi người đều ở lại đây miễn phí, chỉ là hắn không có lý do làm như vậy.

Ban ân cũng là kết thù, nếu như ngươi đối tốt với một người vô

điều kiện, sẽ bị người ta coi là chuyện đương nhiên.

Chờ tới ngươi muốn dừng lại, thì sẽ bị người ta mắng không có lương tâm, kết thù với nhau, Lý Phong không ngu như vậy.

Liễu Thi Hàm lộ vẻ mặt tán thành.

Nàng vừa rồi cũng đang sợ Lý Phong nói để tất cả mọi người ở lại chung cư miễn phí mà không có điều kiện gì, như thế trách nhiệm trên vai Lý Phong sẽ rất nặng!

Đối với cách an bài của Lý Phong, những công nhân cũ này tự nhiên không có dị nghị gì, bọn họ đều muốn về làm ở Osvili, chỉ cần Lý Phong thật sự xây phân xưởng ở Hoa Thành.

Ở một bên, đồng tử Trương Khôn co rụt lại, lòng cảnh giác với Lý Phong lại cao hơn một phần.

Độc ác đối với địch nhân, đối với người của mình lại lôi kéo nhân tâm, thủ đoạn làm việc cao minh thẳng thắn, Lý Phong còn trẻ tuổi đã có thể cay độc như thế, thật sự là có chút đáng sợ.

"Vô luận như thế nào cũng không thể trở thành địch nhân với hắn, còn phải tìm cách giao hảo mới được!"

Tròng mắt Trương Khôn xoay động, lập tức nghĩ rõ ràng sách lược cơ bản để ngày sau tiếp xúc với Lý Phong.

Sau khi mọi người đình chỉ reo hò, họ còn vây quanh Lý Phong nói chuyện một lúc, cuối cùng mới tốp năm tốp ba về nhà.

Trương Khôn một mực chờ tới bây giờ lập tức tiến lên biểu thị muốn mời Lý Phong ăn cơm, lại bị Lý Phong từ chối nhã nhặn.

Đối với cái này, Trương Khôn cũng không để bụng, chỉ là nói rằng về sau hãy xóa thù thành bạn, rồi mang theo thủ hạ rời khỏi nơi đây.

"Lý Phong, ta phát hiện chỉ cần đi cùng với ngươi, thì kiểu gì cũng sẽ có rất nhiều chuyện đặc sắc phát sinh, ngươi có phải là sở hữu thể chất lôi kéo thù hận không vậy?"

Đợi đến khi mọi người đi hết rồi, Liễu Thi Hàm mới nửa đùa nửa thật nói.

"Ngươi nói ta mới để ý, ài, quả thực ta thấy mình đúng là có thể chất lôi kéo thù hận."

Lý Phong lộ vẻ mặt đầy bất đắc dĩ nói.

"Phốc phốc "

Liễu Thi Hàm bị chọc cho che miệng cười rộ lên, nhất thời trước ngực liên tục run rẩy, làm cho tim Lý Phong âm thầm đập bình bịch.

Đúng lúc này, một hồi tiếng chuông điện thoại gấp rút vang lên.

Lý Phong lấy điện thoại di động ra xem xét, phát hiện là Tống Uyển Quân gọi tới, nhất thời cười nói: "Xin lỗi, ta nghe điện thoại một chút."

Sau khi đi tới nơi xa, Lý Phong bấm nghe cuộc gọi: "Uy, Uyển Quân, ngươi nhớ ta sao?"

Vừa nói xong, trong đầu hắn liền hiện lên khuôn mặt kiều mị cùng thân thể hình chữ S hoàn mỹ của Tống Uyển Quân, nhất thời nội tâm có chút nóng lên. . .

"Phi, người ta còn lâu mới nhớ kẻ vô lương tâm nhà ngươi, đã bao nhiêu lâu rồi vậy mà không thèm đến thăm ta một lần."

Thanh âm kiều mị của Tống Uyển Quân từ trong điện thoại truyền đến.

"Ây. . . Là ta sai, qua mấy ngày nữa ta sẽ về Minh Châu, đến lúc đó sẽ hảo hảo bù đắp cho ngươi."

Lý Phong thấy trong lòng rung động, cười nói.

"Thôi đi, ai muốn ngươi bù đắp chứ ~ "

Tống Uyển Quân phát ra một tiếng hờn dỗi, rồi mới lên tiếng: "Được rồi, nói chính sự đi, tỷ tỷ gặp phải phiền phức."

Nghe thấy lời ấy, sắc mặt Lý Phong nhất thời nghiêm lại: "Đừng nóng vội, trước tiên nói xem phát sinh cái gì."

Tống Uyển Quân thở dài, rồi mới lên tiếng: "Hai ngày trước, tỷ tỷ vận chuyển một nhóm sản phẩm đồ điện tử giá trị hơn 20 triệu, kết quả gặp phải người của Ngô Chinh Long Giang Bắc."

"Bọn họ cướp mất thuyền của tỷ tỷ cùng 16 tên thủ hạ, đồng thời truyền đạt lại, nếu như trong vòng ba ngày ta không mang theo 1 tỷ đi tới Giang Bắc, bồi tội với Ngô Chinh Long, thì bọn chúng sẽ thiêu thuyền của tỷ tỷ, giết thủ hạ của tỷ tỷ."

Nhất thời, một luồng khí tức lạnh lẽo bắn ra từ trên người Lý Phong!

Ngô Chinh Long dám bắt nữ nhân của hắn mang 1 tỷ đi tới Giang Bắc bồi tội, thật sự là ăn tim gấu gan báo!

Giang Bắc ngay sát với Minh Châu, cũng là một thành phố phát triển kinh tế mạnh mẽ, mà Ngô Chinh Long tựa như Từ Túc ở Minh Châu vậy, cũng là bá chủ thế giới ngầm Giang Bắc.

Hai thành phố đều là thành thị có cảng, đều có con đường làm ăn bằng cách buôn lậu trên biển, mặc dù ngày trước khi Từ Túc còn xưng hùng Minh Châu, thế lực ngầm của Minh Châu cùng Giang Bắc cũng thường có tranh đấu.

Hôm nay ngươi cướp hàng của ta, ngày mai ta thiêu thuyền của ngươi, hai bên tới tới lui lui, khó phân thắng bại.

Vốn sau khi đã giúp Tống Uyển Quân trở thành lão đại thế giới ngầm Minh Châu, Lý Phong liền định xuôi Nam, chiếm đoạt luôn thế giới ngầm Giang Bắc.

Có điều hắn quá bận rộn đủ loại sự tình khác, cho nên mới không có thời gian để ý việc này.

Không nghĩ tới, Ngô Chinh Long vậy mà dám xuống tay với Tống Uyển Quân trước, đúng là không biết viết chết như thế nào!

"Ngày mai ta sẽ về Minh Châu, cùng ngươi đi tới Giang Bắc một chuyến, để xem thằng chó Ngô Chinh Long kia có phải mới ăn tim

gấu gan báo hay không!"

Hai mắt Lý Phong phát lạnh, lạnh giọng nói.

"Tốt, vậy ta chờ ngươi."

Có lời hứa hẹn này của Lý Phong, Tống Uyển Quân phấn chấn tâm thần, ngữ khí cũng trầm tĩnh lại.

Hai người lại trò chuyện thêm một lúc, nói vài lời mật ngọt bùi tai, cuối cùng Lý Phong mới lưu luyến không rời kết thúc cuộc gọi.

Ở nơi xa, Liễu Thi Hàm tuy rằng không nghe thấy Lý Phong nói cái gì, nhưng biểu hiện trên mặt rõ ràng là đang trò chuyện cùng nữ nhân mình yêu mến.

Trong lúc nhất thời, Liễu Thi Hàm cảm thấy tâm lý khó lòng cân bằng, rất khó chịu.

"Xin lỗi, để ngươi đợi lâu rồi."

Lý Phong đi đến trước mặt Liễu Thi Hàm, áy náy nói.

"Không có gì. . . Không có việc gì, ta có chút mệt mỏi, đi về trước nhé."

Liễu Thi Hàm mất tự nhiên cười cười, sau đó liền muốn đón xe trở về tìm gia gia.

Lông mày của Lý Phong nhướng lên một cái, hắn cứ cảm thấy thái độ của Liễu Thi Hàm hình như chuyển biến rất lớn, chỉ là hắn cũng không làm sự tình vô lễ gì a.

Ngay tại thời điểm Lý Phong nghi hoặc, Liễu Thi Hàm đột nhiên kêu một tiếng, ôm bụng ngồi xổm xuống.

"Liễu tiểu thư, ngươi làm sao vậy?"

Lý Phong liền vội vàng tiến lên quan tâm hỏi thăm.

"Ta. . . Ta không sao."

Khuôn mặt Liễu Thi Hàm đỏ bừng, đồng thời còn có mấy phần

đau đớn.

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Cô nàng này không phải là đột nhiên bị bà dì ghé thăm chứ?

Nghĩ tới đây, Lý Phong liền mở ra Y Thần chi nhãn kiểm tra, vừa kiểm tra một lượt, quả nhiên hắn đã nhìn ra vấn đề.

Liễu Thi Hàm mắc bệnh rối loạn nội tiết tố, mỗi lần bà dì ghé thăm đều sẽ đau đớn hơn người thường, giờ phút này dù kinh nguyệt của Liễu Thi Hàm còn chưa tới, nhưng cũng sắp rồi.

Căn cứ theo suy đoán của Lý Phong, nhiều nhất chỉ hai giờ nữa, bà dì của Liễu Thi Hàm sẽ xuất hiện.

"Liễu tiểu thư, chứng bệnh rối loạn nội tiết tố của ngươi ta có thể trị được, nếu như ngươi tin tưởng ta, có thể theo ta về khách sạn, chỉ cần ta châm cứu cho ngươi một chút, cam đoan châm đến bệnh trừ, vĩnh viễn không tái phát."

Lý Phong cân nhắc từ ngữ, chậm rãi nói.

"A?"

Liễu Thi Hàm phát mộng, nàng không nghĩ tới y thuật của Lý Phong vậy mà cao siêu đến tình trạng này, chỉ dựa vào quan sát đã nhìn ra nàng có chứng bệnh rối loạn nội tiết tố.

Chỉ là theo Lý Phong về khách sạn. . . Chuyện này rất xấu hổ a!

Do dự nửa ngày, Liễu Thi Hàm rốt cục gật đầu nói: "Tốt, ta theo ngươi về khách sạn!"

Chương 250. Châm cứu trị liệu

Chương 213: Châm cứu trị liệu

Khi Lý Phong cùng Trương Khôn ký kết hợp đồng, hơn mười khách hàng sử dụng đồ trang điểm của tập đoàn Tô thị vạch trần chuyện các nàng gặp dị ứng, làm da thịt thối rữa.

Các nàng đã liên hệ luật sư, chuẩn bị tố cáo tập đoàn Tô thị.

Ngay sau đó, lại có mấy nữ nhân tự xưng là con riêng của Tô Kiếm Nam nhảy ra muốn tranh đoạt di sản.

Ba cha con Tô Kiếm Nam đã chết, tập đoàn Tô thị lúc này như rắn không đầu, đối mặt với cục diện nghiêm trọng như hiện tại có thể nói là vô cùng bấp bênh.

Nửa giờ sau, trước cửa Four Seasons Hotel, Lý Phong cùng Liễu Thi Hàm đi xuống khỏi taxi, một trước một sau đi vào khách sạn.

Tuy rằng đi cùng Lý Phong vào khách sạn làm Liễu Thi Hàm cảm thấy có chút khó xử, nhưng nàng muốn xem bệnh, cũng không phải là làm cái khác.

Huống chi nàng đã sớm chịu đủ thống khổ mỗi tháng, nếu như Lý Phong thật sự có thể trị tận gốc chứng bệnh này, nàng nhất định phải nắm chắc cơ hội.

Mang theo tâm thần bất định, Liễu Thi Hàm đi sau lưng Lý Phong vào một gian phòng sang trọng.

"Ây. . . Liễu tiểu thư, ngươi hẳn đã chuẩn bị. . . Cái kia a?"

Lý Phong để đồ vật xuống, lộ sắc mặt quái dị hỏi.

Nhiều nhất là một giờ nữa, bà dì của Liễu Thi Hàm sẽ ghé thăm, vạn nhất khi hắn châm cứu với Liễu Thi Hàm, nàng lại không mang băng vệ sinh, vậy chẳng phải là rất xấu hổ?

"Cái kia?"

Liễu Thi Hàm lộ vẻ mặt đầy mờ mịt.

"Chính là. . . Băng vệ sinh."

Lý Phong dứt khoát nói, hắn hiện tại là thầy thuốc, không cần kiêng kỵ quá nhiều.

"Chuẩn. . . Chuẩn bị."

Liễu Thi Hàm nhất thời ửng đỏ mặt, trong lòng sinh ra cảm giác cổ quái.

Cái này đúng là lần đầu tiên có nam nhân hỏi nàng loại vấn đề này, không xấu hổ mới là lạ. . .

"Vậy được, ngươi trước tiên có thể dùng đi, miễn cho lát nữa đột nhiên tới."

Lý Phong tận lực làm ngữ khí bình tĩnh, chỉ là loại chuyện này chỉ cần nói ra, thì sẽ làm bầu không khí trở nên xấu hổ.

Trong lúc nhất thời, Liễu Thi Hàm cảm thấy khó xử, móc ra không được mà không móc cũng không hay, sững sờ tại chỗ rất lâu.

Rốt cục, Liễu Thi Hàm lấy hết dũng khí, móc ra một cái băng vệ sinh từ trong túi xách, bước nhanh vào nhà vệ sinh.

Sau khi xong xuôi, Liễu Thi Hàm đi ra ngoài, lộ khuôn mặt ửng đỏ hỏi: "Ta phải làm gì để phối hợp với ngươi?"

"Ừm. . . Ngươi nằm trên ghế sa lon, sau đó. . ."

Nói đến đây, Lý Phong lập tức ngậm miệng lại.

Nếu hắn nói Liễu Thi Hàm cởi váy, vậy có khi nào sẽ bị Liễu Thi Hàm coi là có dụng tâm riêng?

"Sau đó. . . ?"

Liễu Thi Hàm có chút phát mộng.

Nói chuyện đừng nói một nửa a, cái này khiến người nghe rất khó chịu!

"Cái kia. . . Ta nói ra ngươi đừng hiểu lầm a, ta cần châm cứu trên bụng ngươi, ngăn cách y phục thì chỉ sợ không được, cho nên. . ."

Lý Phong dùng một loại biểu lộ "Ngươi hiểu được" nói.

"Cần ta cởi quần áo?"

Sắc mặt Liễu Thi Hàm càng thêm cổ quái.

Nàng tự nhiên biết ngăn cách y phục không cách nào châm cứu, chỉ là nàng không nghĩ tới Lý Phong là muốn châm cứu trên bụng mình a!

Đừng nói nàng mới quen Lý Phong hơn một ngày, cho dù đã là bằng hữu nhiều năm với Lý Phong, nàng cũng không tiện cởi quần áo trước mặt hắn a!

"Sớm biết như vậy thì đã không đi theo Lý Phong tới đây!"

Liễu Thi Hàm ảo não nói thầm, tiếp theo mặt lộ vẻ áy náy nói: "Xin lỗi Lý tiên sinh, ta. . . Chuyện này ta không làm được."

Lý Phong bất đắc dĩ cười một tiếng, chuyện này xác thực phải trách hắn không nói rõ ràng, Liễu Thi Hàm không tiếp nhận thì hắn cũng không thể ép buộc người ta cởi đồ a.

Nhưng vào lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Lý Phong: ". . ."

Thời điểm này tuyên bố nhiệm vụ, không phải là muốn tiểu gia thuyết phục Liễu Thi Hàm tiếp nhận trị liệu chứ?

Thật sự như vậy thì hệ thống cũng quá đê tiện rồi!

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Liễu Thi Hàm (2) "

"Mục tiêu: Chữa tốt chứng bệnh rối loạn nội tiết tố của Liễu Thi Hàm, nếu như Liễu Thi Hàm cự tuyệt tiếp nhận trị liệu thì nhiệm vụ thất bại, tiểu đệ kí chủ rút ngắn đi 1 cm."

"Khen thưởng: 500 điểm kinh nghiệm, 10000 điểm tích lũy, 1 điểm chinh phục."

"Chú thích: Giúp nữ thần thoát khỏi cảm giác ốm đau tra tấn, là có thể cấp tốc thu hoạch được hảo cảm từ nữ thần —— trích 36 kế tán gái."

"Quả nhiên. . ."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, có lĩnh ngộ càng sâu với tính tình của hệ thống.

Thấy Lý Phong không nói lời nào, Liễu Thi Hàm càng cảm thấy lúng túng, ngay sau đó liền muốn nói lời cáo từ.

Lúc này, Lý Phong cười nói: "Liễu tiểu thư, thân phận của ta bây giờ là thầy thuốc, chữa trị không cần cố kỵ nhiều như vậy."

"Mặt khác, ngươi hẳn là mặc tất chân a?"

"Đúng vậy, như vậy thì sao?"

Liễu Thi Hàm có chút không quá hiểu dự định của Lý Phong.

"Ngươi có thể chỉ cởi váy xuống, tất chân giữ lại, như thế là có thể cam đoan bảo vệ chỗ tư mật, lại không ảnh hưởng tới ta thi châm, hoàn mỹ đôi đường, ngươi cảm thấy thế nào?"

(hình như là loại tất dài mặc như quần ở trong mấy bộ phim JAV @@)

Lý Phong tận lực làm cho biểu lộ trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói.

"Cái này. . ."

Liễu Thi Hàm do dự, cái biện pháp này hình như cũng có thể tiếp nhận a?

Chỉ là tất chân quá lộ, hoàn toàn có thể nhìn thấy quần lót bên dưới. . .

"Đại khái cần bao lâu?"

Liễu Thi Hàm ổn định tâm thần, hỏi.

Nếu như vài phút là có thể giải quyết, vậy nàng cũng có thể thử một chút, thời gian quá lâu thì thôi, nàng sợ mình không thể chịu đựng được xấu hổ.

"Hai ba phút là được rồi."

Lý Phong ở trong lòng tính toán một chút, nói.

"Tốt, tới đi."

Liễu Thi Hàm khẽ cắn hàm răng, quyết định.

Dù sao đến cũng đã đến rồi, nếu như không thử một chút thì nàng cũng sẽ không cam lòng.

Mà bây giờ lối sống xã hội đã thoáng hơn nhiều, nàng cũng không phải là trần truồng, cứ coi như mặc bikini tắm ở bờ biển đi. . .

Nghe thấy lời ấy, Lý Phong nhất thời thở phào.

Liễu Thi Hàm có thể đáp ứng là tốt nhất, không thì tiểu đệ của hắn sẽ thật sự bị rút ngắn 1 cm . . .

Dưới cái nhìn chăm chú của Lý Phong, Liễu Thi Hàm chậm rãi đi đến cạnh ghế sa lon, cúi người muốn cởi váy xuống.

Đột nhiên, động tác của Liễu Thi Hàm trì trệ, khẽ cắn bờ môi đỏ mọng nói: "Ngươi. . . Ngươi có thể xoay người sang chỗ khác trước không."

Tuy rằng đợi chút nữa vẫn sẽ bị Lý Phong nhìn, nhưng để Lý Phong nhìn mình cởi váy sẽ rất ngại ngùng.

"Ây. . . Xin lỗi."

Lý Phong đỏ ửng khuôn mặt, rồi vội vàng quay người đi.

Rất nhanh, âm thanh sột sột soạt soạt truyền đến, tiếp theo hắn nghe thấy Liễu Thi Hàm run giọng nói: "Được rồi. . . Ngươi qua đây đi."

Lý Phong hít sâu một hơi, tiếp theo xoay người lại, nhất thời, một thân hình nóng bỏng đang ngửa mặt nằm trên ghế sa rơi vào trong tầm mắt Lý Phong.

Cho dù là nằm ngang, áo sơ mi trắng cũng bị chống phình lên, xem ra rất có quy mô.

Eo thon như ẩn như hiện, có thể nhìn thấy da thịt trắng nõn.

Ở bên dưới là phần hông đã được tất chân bao trùm, mười phần quyến rũ.

Sau cùng, chính là cặp chân dài bị vớ cao màu đen bao trùm, dưới ánh đèn ấm áp chiếu rọi tản ra quang mang cực kỳ mê người.

"Trấn định trấn định, ngươi bây giờ là thầy thuốc, cần phải suy nghĩ như một thầy thuốc mới được."

Lý Phong đè xuống nhiệt khí ở bụng dưới, chậm rãi đi đến trước mặt Liễu Thi Hàm.

"Có thể hơi đau đấy, ngươi cố gắng chịu đựng một chút."

Lý Phong căn dặn một câu, sau đó lấy ra ngân châm.

Liễu Thi Hàm gật gật đầu, hai mắt đóng chặt, lông mi không ngừng run rẩy, gương mặt đỏ bừng, lồng ngực chập trùng không thôi, xem ra rất khẩn trương.

Cách gần đó, Lý Phong liếc mắt nhìn thấy phía dưới vớ cao màu đen là một cái quần lót màu xanh biếc, cảm giác thật sự là rất dụ

hoặc.

"Hô"

Lý Phong phun ra một ngụm trọc khí, đưa tay đâm châm tới bụng Liễu Thi Hàm.

Vừa tiếp xúc, Liễu Thi Hàm đã duyên dáng kêu một tiếng: "Ưm!"

Lý Phong: ". . ."

Mới là châm đầu tiên mà thôi, không đến mức kêu thành như vậy chứ?

"Ta. . . Ta. . . Ta bị bà dì ghé thăm"

Lúc này, Liễu Thi Hàm mở to hai mắt, khóc không ra nước mắt nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Chương 251. Dì mãnh liệt

Chương 214: Dì mãnh liệt

Không phải chứ. . . Theo phán đoán của Lý Phong, còn phải hơn một giờ nữa bà dì của Liễu Thi Hàm mới tới, làm sao lại gấp như vậy?

Chẳng lẽ có quan hệ với một châm kia của hắn?

Liễu Thi Hàm thật sự là khóc không ra nước mắt.

Ngẫm lại mà xem, đầu của Lý Phong cách bụng dưới nàng không quá nửa mét, ngay dưới cái nhìn chăm chú của Lý Phong, bà dì lại mãnh liệt ập tới. . .

Biết rõ Lý Phong không nhìn thấy, nhưng loại cảm giác xấu hổ vẫn làm nàng muốn tìm một khe nứt chui vào!

"Khụ khụ, không có việc gì, ngươi không phải đã đeo băng vệ sinh rồi sao?"

Lý Phong ra vẻ phong khinh vân đạm nói.

(phong khinh vân đạm: thờ ơ lạnh nhạt)

Thực ra hắn cũng rất xấu hổ có được không? Trơ mắt nhìn một vị mỹ nữ cực phẩm nằm ở trước mặt mình gặp chuyện xấu hổ, loại kinh nghiệm này quả thực trước nay chưa từng có!

Chỉ là hắn còn có thể nói cái gì? Không giả vờ ra vẻ trấn định, lỡ làm Liễu Thi Hàm sợ hãi cự tuyệt trị liệu thì làm sao bây giờ?

"Có thể. . . Thế nhưng mà. . ."

Liễu Thi Hàm vốn muốn nói nàng sợ để lộ làm hắn thấy được, nhưng lời đến khóe miệng lại cứng rắn nuốt về.

Lời nói mắc cỡ như vậy, nàng sao có thể nói ra!

"Không có việc gì, ngươi cố nhẫn nhịn một chút, rất nhanh sẽ tốt thôi."

Lý Phong quyết định nắm giữ quyền chủ động ở trong tay mình, sau khi nói xong liền tiếp tục châm cứu cho Liễu Thi Hàm.

Liễu Thi Hàm định nói chấm dứt tại đây nhưng cuối cùng cảm thấy không tiện nói nữa, chỉ có thể mặc cho Lý Phong hành động.

Theo quá trình châm cứu, Liễu Thi Hàm chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí xông vào trong bụng, đuổi đi cảm giác đau đớn, cũng làm cho binh lực của bà dì đại tăng!

"A!"

Liễu Thi Hàm cảm thấy trên mông ấm áp, khuôn mặt đỏ đến mang tai.

Xong, thật sự lộ ra rồi!

Lần này lũ tràn bờ đê, khẳng định đã làm bẩn cả quần lót cùng tất chân, còn có ghế sô pha bên dưới.

Nàng lại không mang theo đồ để thay, đợi chút nữa phải làm sao để rời khách sạn a?

"Hay là dừng ở đây đi. . ."

Liễu Thi Hàm kẹp chặt hai chân, lấy tay ngăn trở vị trí tư mật, lộ ra khuôn mặt đỏ bừng nói.

Hiện tại lượng máu quá nhiều, thường ngày mỗi khi bà dì tới chỉ chảy rất ít, nhưng bây giờ lại rất mãnh liệt. . .

Nếu nói chuyện này không có quan hệ với Lý Phong châm cứu, vậy có đánh chết Liễu Thi Hàm cũng sẽ không tin tưởng.

Để Lý Phong châm cứu tiếp, chẳng những làm quần lót bị máu nhiễm toàn bộ, sẽ còn làm tất chân, ghế sô pha bị thấm ướt.

Nếu để Lý Phong nhìn thấy. . . Trời ạ, vậy nàng còn mặt mũi gì mà sống tiếp?

Lý Phong: ". . ."

Không phải chứ. . . Ngươi có thể đừng làm động tác mị hoặc như vậy không, vốn chân ngươi đã rất đẹp rồi, giờ lại còn cố ý kẹp chân, dùng hai tay che chắn...

Sức dụ dỗ càng là tăng thêm mấy lần a!

Nếu ngươi tiếp tục như vậy, tiểu gia cũng đổ máu mũi theo ngươi đấy ngươi có tin không? !

"Nhịn thêm một chút nữa thôi, rất nhanh sẽ ổn."

Lý Phong cố giả bộ trấn định, ôn nhu khuyên bảo.

"Thật sự như vậy sao?"

Liễu Thi Hàm không xác định hỏi.

"Đây là thật, ta xin cam đoan."

Lý Phong đã nói như vậy, Liễu Thi Hàm cũng không tiện cự tuyệt nữa, chỉ có thể tách ra hai chân, rút bàn tay về, tiếp tục để Lý Phong châm cứu.

Thực ra cảm thụ của Lý Phong giờ phút này cũng không tốt đẹp gì, trước mắt có một cực phẩm mỹ nữ nằm ngửa, mà lại ăn mặc dụ hoặc như thế, hắn thậm chí có thể liếc thấy đằng sau vớ đen hơi mỏng là quần lót màu xanh biếc. . .

Có thể khống chế mình không nổi lên ý nghĩ xấu đã rất khó rồi, quan trọng hắn còn phải nhất định phải bảo vệ tâm thần, giúp Liễu Thi Hàm châm cứu chữa bệnh!

Số ta thật khổ a!

Một phút đồng hồ sau, Lý Phong rút ra cây ngân châm sau cùng, phun ra một ngụm trọc khí thật dài.

"Tốt, ngươi cảm thụ một chút đi."

Lý Phong đứng dậy đi đến một bên, vụng trộm lau đi mồ hôi

thấm đẫm trên trán.

Ngắn ngủi hơn hai phút đồng hồ, vậy mà còn mệt mỏi hơn đánh một trận với Tông Sư võ đạo!

"Ta. . . Ta cảm thấy. . . Thật sự không còn đau a."

Liễu Thi Hàm lộ vẻ mặt sợ hãi pha lẫn vui mừng.

Vừa rồi quá xấu hổ, làm nàng quên để ý thân thể, sau khi Lý Phong nhắc nhở, nàng mới phát hiện cảm giác đau đớn tra tấn mình đã hoàn toàn biến mất.

Dù bà dì ập đến mãnh liệt, nhưng không còn đau đớn, loại cảm giác thể xác tinh thần được triệt để buông lỏng này sảng khoái đến mức làm cho nàng gần như muốn rên thành tiếng!

"Hô, không đau nữa là tốt rồi."

Lý Phong gật gật đầu, đi đến một góc khác để lại không gian cho Liễu Thi Hàm mặc váy.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 500 điểm kinh nghiệm, 10000 điểm tích lũy, 1 điểm chinh phục."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Cấp A

Điểm kinh nghiệm: 3300/ 5000

Điểm tích lũy: 79700

Điểm chinh phục : 64

Kỹ năng: 《 Chân Vũ 》, 《 Vô Ảnh Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Bạo Tẩu 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng, hủy diệt Tô gia.

"Hoàn thành nhiệm vụ hủy diệt Tô gia xong, là ta có thể lên tới cấp A+ , không biết cấp S bên trên cấp A+ sẽ là cảnh giới thế nào. . ."

Lý Phong cảm thấy rất mong chờ, tự lẩm bẩm một câu.

"Cái kia. . . Lý tiên sinh, ngươi có thể giúp ta một việc hay không?"

Đúng lúc này, thanh âm yếu ớt của Liễu Thi Hàm truyền đến.

Lý Phong vừa muốn quay người hỏi thăm, liền nghe thấy Liễu Thi Hàm nói: "Đừng, ngươi đừng xoay người lại, ta. . . Ta không tiện lắm."

Giờ phút này Liễu Thi Hàm đã ngồi dậy từ trên ghế salon, đúng như nàng đoán trước, trên ghế sa lon xuất hiện một vết máu, tất chân, quần lót cũng bị nhiễm bẩn.

Trạng thái này khẳng định không thể để cho Lý Phong nhìn thấy, nếu không phải nàng sẽ xấu hổ muốn chết.

"Được, ngươi nói đi, ta nghe."

Lý Phong đại khái đã đoán được là chuyện gì, không khỏi thầm cảm thấy buồn cười.

"Ngươi. . . Ngươi có thể đi ra ngoài giúp ta mua quần lót, ta. . . Ta. . ."

Liễu Thi Hàm vốn muốn nói cái quần lót này bị nhiễm bẩn rồi, nhưng lời đến khóe miệng dù thế nào cũng không thể nói ra.

"OK, ta sẽ đi."

Lý Phong quay người rời đi, từ đầu đến cuối quả nhiên không nhìn Liễu Thi Hàm lần nào.

Ở lầu ba của Four Seasons Hotel có một cửa hàng, hơn 10 phút sau, Lý Phong ôm một cái túi đen đặt mấy cái quần lót đi về.

"Không biết ngươi thích kiểu dáng gì, cho nên mua một lượt mấy

cái."

Vào cửa rồi, Lý Phong phát hiện Liễu Thi Hàm đã lấy khăn tắm bao quanh nửa người dưới, ngay sau đó không còn kiêng kỵ, trực tiếp giao túi quần lót cho Liễu Thi Hàm.

Khuôn mặt Liễu Thi Hàm ửng đỏ, nàng tiếp nhận cái túi, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn Lý tiên sinh, ta. . . Ta vào phòng tắm một lát."

Sau khi nói xong, Liễu Thi Hàm liền cầm lấy túi xách cùng váy, giống như chạy trốn vọt vào nhà vệ sinh.

Mấy phút đồng hồ sau, Liễu Thi Hàm ăn mặc chỉnh tề đi ra từ nhà vệ sinh, chỉ là tất chân trên đùi đã không thấy đâu nữa, lộ ra hai bắp đùi trơn bóng trắng nõn.

"Lý tiên sinh, cám ơn ngươi đã chữa bệnh cho ta."

Liễu Thi Hàm đi đến trước mặt Lý Phong, khuôn mặt vẫn có chút đỏ bừng.

Hôm nay nàng gặp phải chuyện xấu hổ nhất hai mươi mấy năm qua, nhưng nàng xác thực đã thoát khỏi cảm giác đau đớn, trong lúc nhất thời tâm tình rất phức tạp.

"Tiện tay mà thôi, nếu như Liễu tiểu thư thật sự muốn cám ơn ta, ta ngược lại đúng là có sự tình muốn phiền toái ngươi."

Lý Phong chậm rãi nói.

"Xin Lý tiên sinh cứ nói, chỉ cần ta có thể làm được nhất định sẽ nghĩa bất dung từ."

Liễu Thi Hàm có chút hiếu kỳ Lý Phong cần nàng giúp đỡ chuyện gì.

"Ta muốn thuê Liễu tiểu thư trở thành cố vấn pháp luật của công ty Osvili, bình thường Liễu tiểu thư có thể làm việc của mình như bình thường, không cần thường xuyên ở Osvili, chỉ khi nào Osvili gặp phải nan đề liên quan tới pháp luật mới cần Liễu tiểu thư xuất thủ tương trợ."

"Đương nhiên, ta cũng sẽ không bắt Liễu tiểu thư giúp đỡ không công, ta nguyện ý trả lương Liễu tiểu thư 5 triệu, vô luận trong năm đó có kiện cáo hay không."

"Nếu như thắng kiện một lần, vậy dựa theo mức độ trọng yếu của nó còn thưởng Liễu tiểu thư một số tiền tương ứng."

"Không biết ý tứ của Liễu tiểu thư như thế nào a?"

Lý Phong cười mỉm nói.

Nghe thấy lời ấy, Liễu Thi Hàm nhất thời sững sờ tại chỗ!

Chương 252. Có vị đạo giày cao gót

Chương 215: Có vị đạo giày cao gót

Liễu Thi Hàm có chút trầm mặc.

Lý Phong không phải là người thứ nhất mời nàng làm cố vấn pháp luật, trước Lý Phong, có rất nhiều rất nhiều người từng mời nàng, hơn nữa giá còn cao hơn Lý Phong!

Không vì cái gì khác, chính bởi vì nàng là cháu gái của Liễu Chính Đông, thuê nàng, thì tương đương với thuê Liễu Chính Đông, có thể mượn dùng nhân mạch to lớn của Liễu Chính Đông!

Nhưng Liễu Thi Hàm muốn dựa vào chính mình tự đánh ra một mảnh thiên địa, cho nên những người này đều đã bị nàng cự tuyệt.

Nhưng nếu đó là Lý Phong. . .

"Tốt, ta đồng ý."

Liễu Thi Hàm khẽ hé môi đỏ.

Lý Phong cứu gia gia nàng, còn giúp nàng trị chứng bệnh đeo bám nhiều năm, phần ân tình này làm cho nàng căn bản không thể cự tuyệt.

Hai mắt Lý Phong sáng lên, cười nói: "Đa tạ Liễu tiểu thư."

Chuyện pháp luật rất quan trọng với một công ty lớn, mà luật sư Lý Phong quen biết chỉ có Liễu Thi Hàm, cho nên mới mời nàng gia nhập, nhân mạch sau lưng Liễu Thi Hàm chỉ là nguyên nhân thứ yếu.

Bất kể thế nào, Liễu Thi Hàm đáp ứng là tốt nhất.

Tiếp theo, Lý Phong nói ra mục tiêu cuối cùng trong chuyến đi

trở lại Hoa Thành lần này —— thu mua tập đoàn Tô thị!

Liễu Thi Hàm đầu tiên là giật mình, sau khi xác định Lý Phong không nói đùa, nàng liền tận tâm tận trách giúp Lý Phong bày mưu tính kế.

Hai người một mực trò chuyện đến ba giờ chiều, đợi đến khi Lý Phong đã dò xét ra đại khái hướng đi, Liễu Thi Hàm liền nói lời cáo từ.

"Cũng sắp đến giờ cơm chiều rồi, chi bằng để ta mời ngươi ăn cơm rồi đi sau?"

Lý Phong mở miệng giữ lại.

"Không, ta đã đi quá lâu rồi, không quay lại thì gia gia sẽ cảm thấy sốt ruột."

Liễu Thi Hàm cười nhạt một tiếng, sau đó đứng dậy.

Có lẽ là nàng đứng lên quá mãnh liệt, đột nhiên trong đầu có một cỗ cảm giác hôn mê truyền đến, ngay sau đó liền thấy dưới chân mềm nhũn, thân thể lùi về sau.

Lý Phong thầm giật mình, tiến lên trước một bước cản ở sau lưng nàng, nhất thời, cảm giác mềm mại ập tới.

"Liễu tiểu thư, ngươi không sao chứ?"

Lý Phong thầm hít một hơi, trong lòng rung động không thôi, ngoài miệng quan tâm hỏi.

Không có người nào đáp lại.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái: "Tại sao tự nhiên ngất đi a?"

Mang tâm tình trầm trọng hắn một tay ôm hai vai Liễu Thi Hàm, quay mặt nàng lại nhìn, quả nhiên phát hiện hai mắt Liễu Thi Hàm đã nhắm nghiền.

Dùng Y Thần chi nhãn quan sát một phen, Lý Phong mới biết

được lý do Liễu Thi Hàm đột nhiên té xỉu.

Bà dì đến quá mãnh liệt, thiếu máu!

"Ách, ta còn tưởng là chứng bệnh nan y gì, vẫn còn may."

Lý Phong cười khổ lắc đầu, nhấc bổng Liễu Thi Hàm đặt trên giường.

"Ngô. . . Có cần giúp nàng cởi giày không nhỉ?"

Lý Phong sờ cằm cân nhắc vài giây đồng hồ, cuối cùng quyết định giúp Liễu Thi Hàm cởi giày ra, đeo giày ngủ thì rất không thoải mái!

"Chờ một chút, mùi vị này. . ."

Sau khi cầm bàn chân nhỏ của Liễu Thi Hàm, Lý Phong liền phát giác được điểm không thích hợp.

Khi vừa gặp Liễu Thi Hàm, Lý Phong đã ngửi được từ trên người nàng một loại hương thơm kì lạ, bất quá khi đó Lý Phong chỉ cho rằng Liễu Thi Hàm là xịt nước hoa.

Nhưng bây giờ Lý Phong phát hiện bàn nhân nhỏ của Liễu Thi Hàm đều là mùi hương mà không phải mùi vị khó ngửi, cái này không phải là nước hoa có thể che đậy!

Chẳng lẽ. . . Cơ thể Liễu Thi Hàm tự mang mùi thơm?

Nghĩ tới đây, Lý Phong giúp Liễu Thi Hàm cởi xuống giày cao gót, sau đó lấy giày tới trước mặt cẩn thận ngửi.

(chú công an ơi ở đây có biến thái =_=)

"Ngô. . . Xác thực không có mùi hôi, còn có loại hương thơm kì lạ."

Trong lòng Lý Phong nhất thời có chút nóng bỏng.

Trước đó hắn đã xem qua một số phim truyền hình, bản thân nữ chính tự có mùi thơm, xem xong mà vô cùng hâm mộ nam chính.

Tưởng tượng một chút, nữ nhân của mình đến cả chảy mồ hôi cũng là hương thơm, đây là hưởng thụ cỡ nào?

Lý Phong vốn cho rằng phim ảnh toàn bịa đặt, không nghĩ tới hắn thật sự gặp trong hiện thực!

Chỉ tiếc Liễu Thi Hàm không phải nữ nhân của hắn, nếu không. . .

"Khụ khụ, ta nghĩ như vậy có phải là hơi bỉ ổi không."

Lý Phong lắc đầu quét đi ý nghĩ xấu xa trong đầu, lẩm bẩm.

Mặc kệ là ai nhìn thấy một người nam nhân cầm lấy một cái giày cao gót để ở trước mũi, biểu lộ còn rất sung sướng, thì sẽ đều cảm thấy nam nhân này là một tên đại biến thái!

"May mà ở chỗ này không có người khác, Liễu Thi Hàm lại ngủ. . . Trời ơi? !"

Lý Phong tự nói đồng thời khóe mắt liếc qua phía trên giường một chút, vừa vặn nhìn thấy một cặp mắt to nhấp nháy nhấp nháy nhìn mình chăm chú.

Bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí cũng trở nên có chút lúng túng!

Không biết qua bao lâu, Lý Phong ngượng ngùng để xuống giày cao cót, giải thích rằng: "Cái kia. . . Sự tình không phải như ngươi tưởng tượng đâu. . ."

Lý Phong thật sự là khóc không ra nước mắt.

Liễu Thi Hàm làm sao tự nhiên lại tỉnh dậy, còn chứng kiến mình đang ngửi giày cao gót của nàng, giờ hắn phải giải thích thế nào? Nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội lỗi a!

Liễu Thi Hàm: ". . ."

Nàng hiện tại không biết nên miêu tả nội tâm thế nào!

Vừa rồi nàng tỉnh dậy mở hai mắt ra, liền thấy Lý Phong cầm

giày cao gót của nàng ngửi say sưa, biểu lộ còn vô cùng. . . Quái dị.

Nhất thời Liễu Thi Hàm phát mộng, nếu không phải tin tưởng nhân cách của Lý Phong, nàng thậm chí cũng sẽ nghĩ Lý Phong là một đại biến thái.

Hiện tại nàng phải làm sao, chẳng lẽ hỏi một câu "Ngửi thơm không?"

Xấu hổ muốn chết đi được!

"Ây. . . Ngươi vừa rồi thiếu máu té xỉu, ta liền để ngươi lên trên giường, sau đó giúp ngươi cởi giày lại phát hiện mùi thơm, sau đó thì. . . Ngửi một chút."

"Ta thật sự chỉ là hiếu kỳ, không phải bởi vì có ham mê đặc biệt. . ."

Lý Phong cảm thấy vẫn nên nói rõ ràng ra thì hơn, hắn cùng Liễu Thi Hàm về sau sẽ hợp tác lâu dài, không nói rõ ràng lỡ bị người ta coi thành biến thái, vậy công việc sau này sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều.

"Ta. . . Hiểu được, thời gian không còn sớm, ta. . . Ta đi về trước."

Nói xong Liễu Thi Hàm liền muốn xuống giường rời đi.

Sự tình đã phát sinh, lại nói tiếp sẽ chỉ làm song phương càng thêm xấu hổ, không bằng cứ coi như việc này chưa từng xảy ra, sau đó mau chóng rời khỏi.

Chỉ là nàng vừa mới đứng dậy, lại một hồi cảm giác hôn mê truyền đến, rơi vào đường cùng nàng chỉ có thể dựa vào đầu giường nghỉ ngơi.

"Liễu tiểu thư, ta có một viên Tinh Lực Hoàn, ăn xong là có thể làm ngươi khôi phục tinh lực một cách nhanh chóng."

Lý Phong thầm thở dài, mua một viên Tinh Lực Hoàn từ khu mua sắm, đưa về phía Liễu Thi Hàm.

"Tinh Lực Hoàn?"

Liễu Thi Hàm tò mò tiếp nhận Tinh Lực Hoàn, ngửa đầu nuốt vào.

Tiếp theo nàng liền phát hiện bởi vì cảm giác suy yếu do thiếu máu đang nhanh chóng giảm bớt, cảm giác mê muội trong đầu cũng không thấy đâu nữa.

Mấy phút đồng hồ sau, Liễu Thi Hàm liền có thể tự mình xuống giường đeo giày, hành tẩu tự nhiên.

"Trời ạ, viên thuốc này thật thần kỳ."

Liễu Thi Hàm nhịn không được kinh hô thành tiếng.

Vì sao Lý Phong luôn có thể mang đến kinh hỉ cho nàng như vậy? Nếu như Lý Phong không có bạn gái thì thật là tốt biết bao.

"Ta có nên hỏi hay không, biết đâu người gọi điện thoại với hắn chỉ là một người bạn bình thường thì sao?"

Liễu Thi Hàm do dự một phen, cuối cùng vẫn từ bỏ ý niệm này.

Nàng là một nữ nhân da mặt mỏng, tự nhiên hỏi hỏi Lý Phong có bạn gái hay không, vậy thì chẳng phải là quá trực tiếp!

Không thể hỏi, sẽ xấu hổ!

Tiếp theo hai người lại nói mấy câu, Liễu Thi Hàm liền giống như chạy trốn rời khỏi nơi đây.

Sáng sớm hôm sau, Lý Phong đi máy bay trở lại Minh Châu, sau đó đón xe tới khu biệt thự Long Cảnh thành Tây để gặp mặt Tống Uyển Quân.

Tống Uyển Quân đã sớm nhận được tin tức nghiêm túc ăn mặc một phen, dưới áo khoác hồng nhạt, thân thể nở nang được phác họa rất rõ ràng.

Vừa thấy mặt, Tống Uyển Quân đã nhào vào trong ngực Lý Phong, dâng lên bờ môi đỏ.

Cảm nhận được thân thể nóng rực của Tống Uyển Quân, hỏa khí dồn nén nhiều ngày của Lý Phong nhất thời bùng nổ!

Tiểu biệt thắng tân hôn, nắng hạn lâu ngày gặp một trận mưa!

(tiểu biệt thắng tân hôn:lâu ngày không gặp còn vượt qua đêm tân hôn)

Một phen mưa gió qua đi, Lý Phong khẽ vuốt ve mái tóc của Tống Uyển Quân nói: "Chuẩn bị một chút, ngày mai ta cùng ngươi đi tới Giang Bắc, lấy mạng chó của Ngô Chinh Long!"

Chương 253. Đến Giang Bắc

Chương 216: Đến Giang Bắc

Giữa trưa ngày thứ hai, ở thành phố Giang Bắc, biệt thự số 7 Uy Giang, trong phòng khách lầu 1.

Trên cái sô pha rộng lớn, một lão giả ngồi giữa, ở bên cạnh hắn là hai vị trung niên nam tử.

Ba người này tướng mạo tương tự nhau tới bốn năm phần, đều mặc một thân trường bào màu xanh, ống tay áo đều thêu một chữ Dương thể triện.

(chữ triện: một kiểu thư pháp)

Ở đối diện, lão đại Giang Bắc Ngô Chinh Long cung kính ngồi, sau lưng hắn, hơn mười tráng hán áo đen xếp thành một hàng.

Nếu có người trong thế giới ngầm Giang Bắc ở đây, nhất định sẽ bị thái độ của Ngô Chinh Long dọa cho phát sợ.

Con mẹ nó, Ngô Chinh Long luôn luôn bá đạo, vậy mà phải cung kính với người khác như vậy?

Chỉ có Ngô Chinh Long mới biết, bất cứ ai trong ba người này đều làm hắn phải cung kính đối đãi, bởi vì bọn hắn đều là Tông Sư, Tông Sư võ đạo!

"Dương lão gia tử, ta vừa nhận được tin tức, Tống Uyển Quân cùng Lý Phong đã vượt qua trạm thu phí Giang Bắc, đang đi tới khu vực thành thị."

Ngô Chinh Long ôm quyền với lão giả kia, dùng âm thanh cung kính nói.

"Hắn quả nhiên tới."

Trong mắt Dương Tông Nghĩa lóe lên một đạo hàn quang, sát khí

bắn ra bốn phía.

"Cha, Lý Phong phế Húc nhi, lần này chúng ta nhất định phải làm hắn có đến mà không có về!"

Hai mắt Dương Chấn Sơn lộ vẻ khát máu, lúc nói chuyện hai quyền nắm chặt, làm cho bàn tay vang lên âm thanh răng rắc.

"Đúng, kể cả người tình Tống Uyển Quân của hắn cũng không thể bỏ qua, ở trước mặt Lý Phong chịch Tống Uyển Quân, sau đó mới giết Lý Phong, giúp Húc nhi báo thù!"

Dương Chấn Hải dùng giọng điệu căm hận nói.

Dương Tông Nghĩa là gia chủ của gia tộc cổ võ Dương gia, gia gia của Dương Húc.

Dương Chấn Sơn là cha đẻ của Dương Húc, Dương Chấn Hải thì là nhị thúc của Dương Húc.

Ba người bọn hắn lần này đến Giang Bắc, mục đích chỉ có một, chính là giúp Dương Húc báo thù!

Ngô Chinh Long đập tàu thuyền, bắt thủ hạ của Tống Uyển Quân, cũng là vì nghe theo lời Dương Tông Nghĩa!

"Ngô mỗ lấy trà thay rượu, xin được cầu chúc Dương lão gia tử báo được đại thù! Đợi giết Lý Phong xong, Ngô mỗ sẽ bày tiệc lớn chiêu đãi ba vị Tông Sư!"

Nói xong, Ngô Chinh Long nâng lên chén trà uống một hơi cạn sạch.

Hắn có thể làm tùy tùng giúp việc cho Dương Tông Nghĩa, không chỉ vì lo ngại thân phận ba cha con Dương gia đều là Tông Sư, càng trọng yếu là hắn hi vọng mượn cơ hội này diệt trừ Tống Uyển Quân, chiếm đoạt thế giới ngầm của Minh Châu!

Bây giờ đại kế sắp thành, hắn làm sao có thể không hưng phấn?

"Tốt!"

Hai mắt Dương Tông Nghĩa sáng lên, nâng chén uống cạn!

Hai huynh đệ Dương Chấn Sơn, Dương Chấn Hải cũng uống một hơi cạn sạch chén trà, tiếp theo hung hăng đập chén xuống mặt đất.

Mảnh vụn bắn tứ tung!

"Tiểu Phong, ngươi đã từng tới Giang Bắc bao giờ chưa?"

Một chiếc xe Audi A8 biển số thành phố Minh Châu đang lao đi trên đường cao tốc.

Ở hàng ghế sau, Tống Uyển Quân mặc váy dài màu xanh, tựa ở trên bờ vai Lý Phong, nhìn cảnh vật phi tốc lui về phía sau, hỏi.

"Đã từng tới du ngoạn mấy lần."

Lý Phong sờ nắn bắp đùi bóng loáng trắng nõn của Tống Uyển Quân, mặt lộ vẻ hồi ức.

Lý Viện từng bị Vương gia đuổi ra khỏi Giang Nam, mà Vương gia còn hạ lệnh, Lý Viện cả đời này không được quay về Giang Nam một bước.

Kết quả là sau khi cha Lý Phong là Vương Xuyên qua đời, Lý Viện phá lệ trở lại Giang Nam, đó là lần thứ nhất về Giang Nam từ khi rời Vương gia, và cũng là lần cuối cùng.

Bởi vì Giang Bắc ở lân cận Giang Nam, đất đai con người đều khá tương tự, Lý Viện vì nhớ lại thời gian trước kia, nên đã dẫn Lý Phong đến Giang Bắc du ngoạn nhiều lần.

"Vậy chúng ta làm xong việc thì hãy du ngoạn ở Giang Bắc mấy ngày rồi mới về, có được không?"

Tống Uyển Quân nũng nịu nói.

Nàng cùng Lý Phong chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, nên hi vọng sử dụng cơ hội lần này hảo hảo siết chặt tình cảm với Lý Phong mấy ngày.

Ở vị trí lái, bàn tay trái nắm vô lăng của Hà Cừu run rẩy trong nháy mắt.

Lão bản vậy mà nũng nịu với một người nam nhân? Cũng may đây là Lý Phong, nếu không chắc giờ phút này cằm hắn đã rớt xuống đất.

Trước sau trái phải chiếc Audi A8 này, còn có năm chiếc A6 hộ giá, dù sao cũng là tác chiến trên đất khách, dù có Lý Phong đi theo, Tống Uyển Quân cũng muốn chuẩn bị nhiều một chút.

Người nhiều hành động bất tiện, cũng quá mức chói mắt, ít người phòng ngự không chu toàn, sáu chiếc xe, 28 người, vừa đẹp!

Nửa giờ sau, A8 chạy chậm hơn, hòa mình vào trong dòng xe cộ thành thị phồn hoa, sau cùng dừng ở trước cửa hộp đêm Hoàng Triều.

"Hộp đêm Hoàng Triều cơ à, khí phách đúng là lớn thật!"

Lý Phong nhìn bảng hiệu màu vàng lập lòe trước mặt, đùa cợt nói.

"Nếu như ngươi không thích, vậy sau khi tiếp nhận chúng ta đổi tên là được."

Tống Uyển Quân nửa đùa nửa thật nói.

"Ngươi cảm thấy đổi thành tên gì mới tốt?"

Lý Phong nổi lên hứng thú, cái tên Hoàng Triều quá bá khí, dễ dàng làm cho mọi người chú ý, vẫn nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn.

"Không bằng đổi thành hộp đêm Minh Nguyệt đi, sau này mở chi nhánh khắp đất nước, khanh khách."

Tống Uyển Quân vừa nghĩ tới chuyện ngày sau cả nước đều có chi nhánh hộp đêm Minh Nguyệt, liền cảm thấy có chút khôi hài, nhất thời cười đến mức ngực liên tục run rẩy.

Lý Phong nhìn chằm chằm cặp thỏ trắng liên tục phập phồng, cố

ý làm ra biểu lộ háo sắc, đưa tay muốn xoa nắn.

Tống Uyển Quân kiều mị lườm hắn một cái: "Ngươi muốn làm gì, Hà Cừu còn đang ở đây đấy."

Thân thể Hà Cừu ở phía trước cứng đờ: "Ta. . . Cái gì ta cũng không nghe thấy, cái gì cũng không thấy."

Các ngươi tán tỉnh chim chuột thì kệ các ngươi a, làm sao phải nhắc đến ta? Đây không phải bẫy ta à!

Lý Phong cười mắng: "Không nghe thấy thì sao có thể phản ứng như ngươi, tranh thủ thời gian xuống xe nhanh."

Hà Cừu như được đại xá, vội vàng chạy xuống xe.

Sau đó Lý Phong giúp Tống Uyển Quân mở cửa xe, nắm tay nàng dắt xuống, lúc này có một đại hán áo đen chào đón: "Là lão đại Minh Châu Tống Uyển Quân Tống lão đại sao?"

Lông mày Tống Uyển Quân nhíu lại: "Ngươi là người của Ngô lão đại?"

"Đúng, Ngô lão đại bảo ta nói cho các ngươi biết, địa điểm đàm phán đã bị đổi sang chỗ khác."

Đại hán áo đen mặt không biểu tình lấy ra một tờ giấy, đưa cho Tống Uyển Quân.

"Biệt thự số 7 Uy Giang?"

Tống Uyển Quân nhìn một chút, quay đầu nói với Lý Phong.

"Bởi vì nơi này không tiện giết người sao?"

Hai mắt Lý Phong phát lạnh, thấp giọng nói một câu.

"Làm sao bây giờ?"

Tống Uyển Quân không nghĩ tới Ngô Chinh Long lại đột nhiên cải biến địa diểm đàm phán, trong lúc nhất thời có chút không quyết định được.

"Ở đâu đàm phán đều không trọng yếu, trọng yếu là ta đang ở bên cạnh ngươi."

Lý Phong nắm chặt bàn tay Tống Uyển Quân, ôn nhu an ủi.

Nghe thấy lời ấy, Tống Uyển Quân triệt để yên lòng.

Đợi đến khi Tống Uyển Quân một lần nữa ngồi lại trong xe, Audi A8 khởi động, chạy tới Uy Giang.

Hai mắt nam tử áo đen sáng lên, lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Ngô Chinh Long: "Lão đại, Tống Uyển Quân vừa đi rồi, đại khái sau một giờ nữa sẽ đến biệt thự số 7 Uy Giang."

"Tại sao Ngô Chinh Long làm như vậy?"

Trên xe, Tống Uyển Quân cau mày nói.

"Làm hao mòn nhuệ khí của chúng ta, làm chúng ta mệt mỏi bôn ba."

Lý Phong giống như cười mà không phải cười nói.

Một tiếng trống tăng khí thế, hai tiếng thì suy, ba tiếng thì kiệt.

Bọn họ xuất phát từ Minh Châu, một đường cực nhanh tiến tới đến Giang Bắc, nhuệ khí ở trên đường đã bị hao mòn một nửa.

Đuổi tới mục đích mới biết được địa điểm đàm phán bị thay đổi, nhuệ khí lại bị hao mòn thêm một khoản.

Chờ bọn hắn tới được biệt thự số 7 Uy Giang, chỉ sợ nhuệ khí của đám người Hà Cừu sẽ không còn bao nhiêu.

Tống Uyển Quân tràn đầy đồng cảm gật gật đầu, tiếp theo khuôn mặt nở nụ cười nói: "Thế nhưng làm như vậy đối với ngươi không hề có tác dụng, đúng không?"

Hai mắt Lý Phong phát lạnh: "Không chỉ không có tác dụng, ngược lại sẽ càng làm cho lửa giận của ta bùng cháy lên!"

Dám trêu đùa nữ nhân của hắn? Ngô Chinh Long này thật là can

đảm!

Chương 254. Quan trọng thăng cấp

Chương 217: Quan trọng thăng cấp

Sau một giờ, đội xe đến cửa biệt thự số 7 Uy Giang.

Lý Phong dắt tay Tống Uyển Quân xuống xe, tiểu đệ của Ngô Chinh Long tiến tới chào đón: "Tống lão đại, lão bản của chúng ta chờ ngươi đã lâu, xin mời đi theo ta."

Tống Uyển Quân giơ tay ra hiệu, muốn dẫn người đi vào.

"Chờ một chút, lão bản của chúng ta nói trong nhà quá chật, chỉ cho phép Tống lão đại mang một người đi vào, những huynh đệ khác cứ ở chỗ này ngắm phong cảnh đi."

Người kia đột nhiên dừng bước, ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Sắc mặt đám người Hà Cừu đột biến!

"Con mẹ nó ngươi có ý tứ gì?"

"Chúng ta không đi vào, vậy lỡ các ngươi vô lễ với lão bản của chúng ta thì làm sao bây giờ?"

"Mả mẹ nó, tưởng rằng ở địa bàn của mình thì ngon lắm à, lão tử đánh rắm một cái là phát nổ ngươi có tin không?"

Khi đám người đang xúc động, Tống Uyển Quân phất tay: "Được rồi, không cần tranh cãi nữa."

Tiếp theo nàng nhìn về phía Lý Phong: "Đệ đệ, ngươi nói xem thế nào mới tốt?"

Âm thanh của đám người Hà Cừu có lớn hơn cũng vô dụng, Lý Phong mới là người nàng tin cậy nhất, Lý Phong nói cái gì nàng

liền làm như thế.

"Hà Cừu, các ngươi chờ ở bên ngoài, ta cùng Uyển Quân đi vào một chút rồi sẽ trở lại."

Lý Phong vừa nói câu này ra khỏi miệng, đám người Hà Cừu lập tức đáp lời: "Tốt, chúng ta ở đây đợi Lý thiếu thắng lợi trở về!"

Trong cái nhìn chăm chú của đám người Hà Cừu, chỉ cần Lý Phong xuất thủ, hôm nay mọi việc tất thành.

Cái này đã thể hiện địa vị cao lớn của Lý Phong trong lòng của đám người Hà Cừu!

"Dẫn đường đi."

Lý Phong nắm tay Tống Uyển Quân, đi theo sau lưng người kia tiến vào biệt thự.

"Đã sớm nghe người ta nói Tống Uyển Quân là cực phẩm mỹ nữ, hôm nay gặp mặt quả là thế a, ha ha ha ha."

Ngô Chinh Long đứng ở cửa phòng khách, hai tay chắp sau lưng, mặt lộ vẻ vẻ dâm tà nhìn Tống Uyển Quân từ trên xuống dưới từ trái qua phải một lượt, sau cùng cười như điên.

Tống Uyển Quân dừng chân, sắc mặt biến thành có chút khó coi.

Lý Phong khẽ siết bàn tay nhỏ của nàng, dùng âm thanh lạnh lùng nói: "Vả miệng một trăm lần, thả người thả thuyền, bồi thường 1 tỷ, ta có thể tha cho ngươi một cái mạng chó."

Lời này vừa nói ra, mười mấy thủ hạ của Ngô Chinh Long ở đây nhất thời biến sắc!

"Làm càn!"

"Phách lối!"

"Con mẹ nó, vậy mà dám nói chuyện với lão đại của chúng ta bằng giọng điệu này? Muốn chết sao!"

"Hừ!" Ngô Chinh Long lạnh lùng hừ một tiếng, xung quanh nhất thời yên tĩnh, tiếp theo hắn mới ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ngươi chính là Lý Phong?"

"Ngươi biết ta?" Lý Phong nhíu mày.

"Ngươi diệt Hàn Chấn, giết Lưu Kiên, đồ Triệu Phi, Từ Túc, lấy sức một mình đưa Tống Uyển Quân lên làm bá chủ thế giới ngầm Minh Châu, người mạnh như vậy làm sao ta có thể không biết."

"Vốn dĩ ta là thật lòng khâm phục Lý tiên sinh, hôm nay gặp mặt ngươi lại khiến cho ta có chút thất vọng a."

Ngô Chinh Long lắc đầu thở dài, xem ra thật sự là rất thất vọng.

Lông mày Lý Phong nhíu lại, hắn cảm thấy mình làm việc đã đầy đủ khiêm tốn, không nghĩ tới những tự tình này vậy mà truyền đến Giang Bắc.

Nhưng ngay sau đó Lý Phong lại bật cười lớn, Ngô Chinh Long biết những chuyện này thì có thể như thế nào?

Khi đó hắn còn là một cường giả cấp B+ , mà bây giờ hắn đã là cường giả cấp A, không thể so sánh nổi!

"Cho nên ngươi cảm thấy mình đã làm đủ chuẩn bị, ăn chắc ta cùng Uyển Quân, đúng không?"

Lý Phong buông ra bàn tay nhỏ của Tống Uyển Quân, tiến lên trước một bước nói.

"Đúng, bởi vì ta biết ngươi là Tông Sư võ đạo!"

Ngô Chinh Long vô ý thức lui lại một bước, hung ác nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Lý Phong cùng Tống Uyển Quân đột biến.

Ngô Chinh Long thậm chí còn biết cả chuyện Lý Phong là Tông Sư võ đạo? Hắn nghe ai nói?

Trọng yếu nhất là, nếu Ngô Chinh Long đã biết Lý Phong là Tông

Sư võ đạo, vậy vì sao hắn còn dám đối nghịch với Lý Phong?

"Thì ra là thế."

Lý Phong quét mắt nhìn phòng khách một vòng, mặt lộ vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

Tống Uyển Quân không hiểu sao cả.

"Trong phòng khách có ba cao thủ, chắc hẳn đó chính là chỗ dựa để Ngô Chinh Long mạnh mồm như thế."

Lý Phong chỉ vào phương hướng phòng khách, sắc mặt hơi ngưng trọng.

Vừa rồi hắn mở ra Thấu thị nhãn xem xét, sau đó phát hiện trong phòng khách có ba người mặc trường bào màu xanh, chắc hẳn ba người này đều là cao thủ trợ giúp do Ngô Chinh Long mời đến.

Hắn vốn cho rằng Ngô Chinh Long không biết mình, cho nên mới khiêu khích Tống Uyển Quân.

Không nghĩ tới là, Ngô Chinh Long không chỉ biết hắn, còn biết hắn là một Tông Sư võ đạo.

Ngô Chinh Long tìm hiểu rõ ràng nội tình của hắn như vậy, lại làm đủ chuẩn bị, khó trách lại tự tin ra mặt.

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tống Uyển Quân "

"Mục tiêu: Đánh giết cường giả cấp A+ Dương Tông Nghĩa, cường giả cấp A Dương Chấn Sơn, Dương Chấn Hải, cường giả cấp B Ngô Chinh Long, giúp nữ thần Tống Uyển Quân thoát ly hiểm cảnh, nếu như kí chủ chạy trốn hoặc để Tống Uyển Quân

gặp bất trắc thì nhiệm vụ thất bại, tiểu đệ kí chủ bị rút ngắn đi 1 cm."

"Khen thưởng: 3000 điểm kinh nghiệm 30000 điểm tích lũy."

Lý Phong: "? ? ?"

Cái này là chuyện gì xảy ra? Chủ nghĩa nhân đạo của nhà phát triển đâu rồi, tự nhiên vứt đi cho chó gặm sao?

Ba tên Tông Sư võ đạo, bên trong đó còn có một người là Tông Sư hậu kỳ, Lý Phong có thể đánh bại Dương Tông Nghĩa hay không cũng đã rất khó nói, huống chi là lấy một địch ba?

Trước kia gặp phải nhiệm vụ khó có thể hoàn thành, hệ thống đều sẽ căn cứ theo chủ nghĩa nhân đạo do nhà phát triển chế định cung cấp biện pháp khẩn cấp, lần này đến cả sợi lông cũng không có, không khoa học a!

Chẳng lẽ hệ thống là đang buộc hắn mang theo Tống Uyển Quân chạy trốn, trải nghiệm khoái cảm nhiệm vụ thất bại rồi tiểu đệ rút ngắn 1 cm?

Ngay tại thời điểm Lý Phong suy tư đối sách, lại có một tiếng hệ thống nhắc nhở vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 2000 điểm kinh nghiệm, 20000 điểm tích lũy."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, đẳng cấp tăng lên, trước mắt đẳng cấp là A+ "

Lý Phong: ". . ."

Không phải, nhiệm vụ hủy diệt Tô gia. . . Hoàn thành? Nhanh như vậy? !

Khó trách hệ thống không nói tới biện pháp hay là chủ nghĩa nhân đạo, đơn giản là vì không cần!

Cảm thụ số lượng chân khí đột nhiên tăng cường mấy lần trong cơ thể, Lý Phong phấn chấn tâm thần!

"Ha ha, phát hiện rồi à? Không sai, hôm nay ta có ba vị cường giả Tông Sư Dương gia trợ trận, ngươi cùng Tống Uyển Quân chắc chắn sẽ phải chết không nghi ngờ!"

Ngô Chinh Long cười to mấy tiếng, khom người hô với cửa phòng khách: "Cho mời ba vị Tông Sư!"

"Cho mời ba vị Tông Sư!"

Mấy chục thủ hạ xung quanh của Ngô Chinh Long cùng nhau quỳ một chân trên đất, rống to một tiếng.

Khí thế ngập trời!

Tiếp theo, ba cha con Dương Tông Nghĩa đi ra khỏi cửa phòng khách, uy thế Tông Sư không che giấu chút nào bị bọn họ phóng xuất ra.

Nếu như khí tức có thể thấy được, vậy khí tức trên người ba cha con Dương Tông Nghĩa tựa như hỏa diễm cháy hừng hực, đốt cháy cả chân trời!

Thân thể Tống Uyển Quân th run lên, khuôn mặt tuyệt mỹ nhất thời trắng bệch không thôi!

Ngô Chinh Long vậy mà mời đến ba Tông Sư giúp đỡ, vậy nàng cùng Lý Phong chẳng phải là chết chắc tại nơi này?

"Lý Phong, ngươi phế Húc nhi, ta muốn nghiền xương ngươi thành tro!"

Dương Tông Nghĩa lộ vẻ mặt đầy sát ý, cắn chặt răng nói.

"Húc nhi là thiên tài trăm năm có một của Dương gia, lại bị ngươi phế mất đan điền, thù này không đội trời chung!"

Dương Chấn Sơn hai mắt khát máu, dùng giọng căm hận nói.

"Nhìn thấy những người này không? Đợi chút nữa mỗi người

trong bọn họ sẽ cưỡi Tống Uyển Quân một lượt, mà ngươi chỉ có thể trơ mắt nhìn mà thôi, có phải sẽ rất tuyệt vọng không?"

Dương Chấn Hải dâm cười tà nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Tống Uyển Quân càng thêm trắng bệch!

Đúng lúc này, Lý Phong đột nhiên móc ra di động.

Mọi người nhất thời yên tĩnh!

Lúc này lại lấy ra điện thoại di động là để làm gì, muốn báo cảnh sát?

Đến cả Tống Uyển Quân cũng phát mộng, không hiểu Lý Phong lúc này cầm điện thoại là có dụng ý gì.

Mọi người ở đây đang nghi hoặc, Lý Phong lại để xuống di động, tiếp theo ra vẻ nghiền ngẫm nói: "Nói cho mọi người một tin tức tốt, tập đoàn Tô thị. . . Phá sản rồi!"

Mọi người: "? ? ?"

Chương 255. Dẫn lửa thiêu thân

Chương 218: Dẫn lửa thiêu thân

Mọi người thật sự đã bị câu nói không đầu không đuôi của Lý Phong làm cho phát mộng không thôi.

Tập đoàn Tô thị đóng cửa thì liên quan gì tới ngươi?

Tốt, coi như có liên hệ với ngươi, vậy cũng không thể giúp ngươi thoát khỏi khốn cảnh hiện tại a, ngươi cao hứng làm cọng lông gì!

Chỉ có Tống Uyển Quân biết được tập đoàn Tô thị đóng cửa có ý nghĩa thế nào với Lý Phong.

Đại thù được báo, Lý Viện ở dưới cửu tuyền có thể nhắm mắt.

"Như vậy cũng tốt, cho dù chết ở chỗ này, đệ đệ cũng không còn tiếc nuối."

Tống Uyển Quân âm thầm cảm thán một tiếng, một tay luồn vào túi xách, nắm chặt dao găm đã sớm chuẩn bị.

Nếu như tình thế không cách nào vãn hồi, vậy nàng sẽ dùng cây chủy thủ này kết thúc sinh mệnh bản thân, tuyệt đối không để người khác lăng nhục!

"Tập đoàn Tô thị đóng cửa làm ta sự thật rất vui vẻ, càng vui vẻ hơn là. . . Các ngươi rốt cục xuất hiện."

Lý Phong nhìn ba cha con Dương Tông Nghĩa, ra vẻ thâm ý sâu sắc nói.

Phế Dương Húc, Long Hồn mặc dù không truy cứu trách nhiệm, nhưng người nhà Dương Húc chắc chắn sẽ không tuỳ tiện buông tha hắn.

Cho nên trong khoảng thời gian này Lý Phong một mực đề phòng người nhà Dương Húc đột nhiên xuất hiện, trong đầu giống như có một cây cung luôn luôn căng dây.

Hiện tại thì tốt rồi, giết ba cha con Dương Tông Nghĩa, hắn liền có thể hòa hoãn hơn một chút.

"Vui vẻ?"

Ba người Dương Tông Nghĩa lộ vẻ ngạc nhiên.

Ngay sau đó, một trận cười vang xuất hiện.

Đối mặt ba Tông Sư vây quét, Lý Phong lại còn nói mình vui vẻ? Não bị nước vào sao!

"Lý Phong, hiện tại đã biết vì sao ta nói cảm thấy thất vọng với ngươi chưa?"

"Trước kia ta cảm thấy ngươi là một người trẻ tuổi mưu kế thủ đoạn đều rất xuất sắc, hiện tại mới phát hiện. . . Ngươi chỉ là một tên ngốc ngông cuồng!"

Ngô Chinh Long lộ vẻ khinh miệt, trào phúng nói.

Thế giới ngầm Minh Châu kịch biến, tự nhiên sẽ có người quyết tâm điều tra, Lý Phong tuy rằng làm việc khiêm tốn, nhưng rất nhiều người biết về hắn, rất dễ dàng tìm hiểu ra tin tức.

Khi biết người giúp Tống Uyển Quân ngồi lên chức bá chủ thế giới ngầm Minh Châu chẳng qua là một thanh niên mới hai mươi mấy tuổi, Ngô Chinh Long có thể nói là khiếp sợ không gì sánh nổi.

Hiện tại hắn mới phát hiện, Lý Phong được lời đồn nâng lên tận trời này. . . Cũng không có gì hơn người!

"Lý Phong, ngươi xác thực rất có thiên phú võ đạo, thế nhưng ngươi ngàn vạn lần không nên trêu chọc Dương gia!"

"Dương gia mặc dù chỉ là cổ võ thế gia loại nhỏ, nhưng lại là một môn tam Tông Sư, thực lực bậc này đặt ở toàn bộ thế gia cổ võ Hoa Hạ cũng có thể đứng hàng đầu."

"Nếu như Húc nhi không bị ngươi phế bỏ, rất nhanh Dương gia chúng ta sẽ là một môn tứ Tông Sư, đó là vinh diệu bậc nào!"

Dương Tông Nghĩa đau lòng nhức óc nhắm mặt lại, khi lần nữa mở ra đã có sát khí sôi trào!

"Cha, đừng nói nhảm nhiều như vậy với hắn làm gì, động thủ đi!"

Vừa nói xong, Dương Chấn Sơn liền muốn ra tay trước.

Dương Chấn Hải cũng lạnh lùng nâng cao khí thế toàn thân, muốn xông tới phía trước.

"Chờ một chút!"

Đột nhiên, Lý Phong đưa tay ngăn cản.

Mọi người lại lần nữa sững sờ!

Chém giết nhau mà thôi, có thể đừng nói nhảm nhiều như vậy hay không? !

Chỉ là người nào cũng rất hiếu kì, không cho Lý Phong nói hết lời, bọn họ luôn cảm thấy tâm lý ngứa ngáy.

"Ngươi còn có gì để nói?"

Dương Chấn Sơn tạm thời đè xuống xúc động muốn giết người, trầm giọng hỏi.

"Các ngươi biết ta là người Long Hồn chưa?"

Lý Phong móc ra từ trong ngực thẻ chứng nhận đại biểu thành viên Long Hồn, ra vẻ nghiền ngẫm nói.

Dương gia có thể ẩn nhẫn hơn một tháng mới động thủ, hẳn là biết hắn đã trở thành thành viên của Long Hồn.

Thế nhưng Dương gia cuối cùng vẫn động thủ, bọn họ như vậy là không sợ Long Hồn trừng phạt? Hoặc là nói. . . Trong này có chuyện nào đó mình không rõ ràng?

"Long Hồn?" Đôi mi thanh tú của Tống Uyển Quân cau lại, vẻ mặt đầy mờ mịt.

Ngô Chinh Long cùng thủ hạ của hắn cũng đều là vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Rất rõ ràng, bọn họ không biết Long Hồn là cái gì, nhưng trực giác nói cho bọn hắn, hai chữ Long Hồn khẳng định không đơn giản!

"Lão cẩu Mạc Vấn Thiên kia, lúc trước tán dương Húc nhi tuổi nhỏ anh tài, hứa hẹn cho hắn một tiền đồ rực rỡ."

"Kết quả Húc nhi bị ngươi phế, hắn không chỉ không nói gì, còn gọi ngươi tiến vào Long Hồn, đồng thời cảnh cáo chúng ta không được trả thù."

"Ta hận a! Hận chính mình không nên để Húc nhi gia nhập Long Hồn, càng hận lão cẩu Mạc Vấn Thiên lật lọng kia hơn, không có chút nhân tính!"

Dương Tông Nghĩa đấm ngực dậm chân, hối hận không thôi.

Dương Húc được Mạc Vấn Thiên tự mình đưa về Dương gia, là một trong tứ đại Long Sứ cao quý của Long Hồn, Mạc Vấn Thiên tự mình đến làm cho cả nhà họ Dương từ trên xuống dưới đều cảm thấy xúc động.

Song khi Mạc Vấn Thiên nói rõ ý đồ đến, phần cảm động này liền chuyển hóa thành hận ý!

"Lý Phong đã được ta chiêu mộ đặc biệt vào Long Hồn, ân oán giữa hắn cùng Dương gia từ nay xóa bỏ, các ngươi đừng nghĩ đến chuyện trả thù Lý Phong nữa, nếu không. . . Trên đời sẽ không còn Dương gia!"

Đây chính là trích nguyên văn lời của Mạc Vấn Thiên!

Mối thù giết cháu không đội trời chung!

Nếu không phải Dương Tông Nghĩa biết rõ sự khủng bố của Mạc Vấn Thiên, thì hắn đã lập tức trở mặt!

Cho dù Mạc Vấn Thiên đã buông xuống lời cảnh cáo, Dương Tông Nghĩa cũng không có khả năng thật sự từ bỏ ý đồ tìm Lý Phong báo thù ! Nhưng hắn nhất định phải bàn bạc kỹ hơn, không thể để cho người khác biết Lý Phong là bị người Dương gia giết chết!

Bọn họ nhẫn nhịn hơn một tháng, rốt cục đợi đến lúc Lý Phong bước vào thiên la địa võng mà bọn họ bố trí nên!

"Ngô. . . Cho nên ngươi đã chuẩn bị xong việc giết người diệt khẩu, đúng không?"

Lý Phong giống như cười mà không phải cười liếc nhìn Ngô Chinh Long một cái.

Thân thể của Ngô Chinh Long khẽ run lên, phía sau lưng trong nháy mắt đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt!

Đáng chết, tình huống không ổn!

Hoảng sợ ập đến làm cho Ngô Chinh Long muốn lặng lẽ rời khỏi nơi đây.

"Ngô lão đại, ngươi muốn đi đâu?"

Dương Tông Nghĩa cũng không quay đầu lại hỏi.

"Ta. . . Ta đi tiểu tiện một chút."

Ngô Chinh Long dừng chân lại, khàn khàn nói.

"Đừng vội, đợi làm xong việc rồi đi tiểu tiện cũng được, chẳng lẽ ngươi không muốn nếm thử mỹ vị tuyệt sắc của Tống Uyển Quân sao?"

Dương Tông Nghĩa quay đầu nhìn Ngô Chinh Long một cái, trong mắt có hàn quang chợt lóe lên.

Lý Phong nói đúng, ngoại trừ ba cha con bọn họ ra, tất cả những người khác ở đây đều phải chết!

Bất quá trước lúc đó, Ngô Chinh Long cùng thủ hạ còn phải sống

để dằn vặt Tống Uyển Quân, nếu không phải sao có thể khiến cho Lý Phong cảm thấy thống khổ muốn chết?

"Ta. . . Thận ta gần đây xuất hiện vấn đề, tinh lực hao mòn, chuyện này thôi đi thì tốt hơn."

Ngô Chinh Long chà chà mồ hôi lạnh trên trán, gượng cười nói.

Lúc này, đám thủ hạ của Ngô Chinh Long cũng tách lẻ ra, mấy người nhát gan đã muốn thừa dịp không ai chú ý lặng lẽ chuồn khỏi đây.

"Bá "

Dương Chấn Hải lao nhanh như điện, vọt tới trước mặt một người, một quyền đánh ra.

"Phanh "

Cái đầu của người kia như quả dưa hấu bị búa đập nát, nhất thời vỡ toang, máu đỏ cùng não trắng bắn tung tóe!

"A!"

Mọi người bị tình cảnh này làm cho hoảng sợ thét lên thành tiếng, ngay sau đó liền chạy tứ tán.

"Tất cả đứng lại cho ta!"

Dương Chấn Hải phát ra một tiếng quát lớn, liếc nhìn mọi người nói: "Ai dám chạy trốn, vậy kẻ vừa rồi chính là kết cục của các ngươi!"

"Hừ, chạy trốn chỉ có một con đường chết, lưu lại còn có thể nếm thử mỹ vị của Tống Uyển Quân, chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng phong lưu, hai con đường ta đã chỉ rõ, tự các ngươi chọn đi."

Dương Chấn Sơn lộ ra sát khí cuồng bạo, hung ác nói.

Đám tiểu đệ đều lộ ra sắc mặt trắng bệch, muốn chạy trốn nhưng lại sợ bị ba cha con Dương gia một quyền đánh thành thịt

nát, chỉ có thể đứng tại chỗ run lẩy bẩy.

Ngô Chinh Long cười thảm mấy tiếng, đứng tại chỗ nhắm hai mắt lại.

Đây vốn là một chiêu xua hổ nuốt sói, kết quả là lại thành dẫn lửa thiêu thân, Ngô Chinh Long hận a!

Chỉ là hắn hận thì có thể thế nào? Ba Tông Sư võ đạo tựa như ba tòa núi lớn, ép tới mức làm cho hắn không có chút dũng khí dám phản kháng nào!

"Tốt, nên hỏi ta đều đã hỏi, hiện tại. . . Các ngươi có thể đi chết rồi!"

Sau khi nói xong một cỗ khí thế thuộc về Tông Sư hậu kỳ bộc phát trên người Lý Phong!

Chương 256. Thiên Thương Quyền

Chương 219: Thiên Thương Quyền

"Tông Sư hậu kỳ, cái này sao có thể? !"

Dương Tông Nghĩa giống như gặp quỷ giữa ban ngày kinh hô thành tiếng!

Dương Chấn Sơn, Dương Chấn Hải cũng biến sắc!

Húc nhi rõ ràng nói với bọn hắn, Lý Phong chỉ là Tông Sư sơ kỳ, vừa mới qua hơn một tháng, Lý Phong đã vượt hai cảnh giới nhỏ, trở thành Tông Sư hậu kỳ?

Nói đùa sao!

Tống Uyển Quân nhất thời sững sờ, tuy nàng không quá hiểu Tông Sư hậu kỳ đại biểu cho cái gì, nhưng thông qua biểu lộ của ba cha con Dương Tông Nghĩa nàng có thể phán đoán ra, sự tình. . . Hình như xuất hiện chuyển biến?

"Cho nên ta mới nói, tập đoàn Tô thị đóng cửa thật sự là một tin tức tốt."

Lý Phong nhịn không được lại cảm thán một câu.

Theo hắn phán đoán, dù là Tô gia đã bị diệt, tập đoàn Tô thị như rắn không đầu, nhưng muốn phá sản đóng cửa cũng không phải trong thời gian ngắn có thể làm được.

Ai ngờ lúc này mới ba ngày, tập đoàn Tô thị đã đột nhiên tan vỡ, nhờ vậy mới giúp hắn ở trong thời khắc mấu chốt lên tới cấp A+, có tiền vốn để thủ thắng.

Tạo hóa trêu người!

Người khác không biết Lý Phong đang nói tới nhiệm vụ hệ thống, nên đoán không nổi những chuyện khác, bởi vậy mới coi Lý Phong là kẻ ngu ngốc. . .

"Hừ, Tông Sư hậu kỳ thì thế nào? Ta cũng là Tông Sư hậu kỳ, chúng ta muốn giết ngươi đơn giản như trở bàn tay!"

Sau khi khiếp sợ qua đi, nội tâm Dương Tông Nghĩa bình tĩnh lại.

Hắn là Tông Sư hậu kỳ, cho dù chỉ có thể đánh ngang tay với Lý Phong, thì vẫn còn hai đứa con trai Tông Sư trung kỳ.

Ba đánh một, không thể thất bại!

"Giết!"

Dương Tông Nghĩa nháy mắt với Dương Chấn Hải, thân hình lóe lên phóng tới chỗ Lý Phong.

Dương Chấn Sơn theo sát phía sau, trong mắt bốc lên quang mang khát máu.

Cùng lúc đó, Dương Chấn Hải dữ tợn cười một tiếng, dưới chân đạp đất đánh tới chỗ Tống Uyển Quân!

Từ xa nhìn lại, ba người nhanh như chớp giật, để lại sau lưng từng cái tàn ảnh, dưới chân tạo nên âm thanh ầm ầm như sấm, chấn động cho mặt đất cũng phải khẽ run rẩy!

Ba Tông Sư đồng loạt ra tay, uy thế khủng bố không thể đón đỡ!

Tống Uyển Quân nhất thời bị dọa đến mức hoa dung thất sắc.

An nguy bản thân thì nàng không ngại, thế nhưng nếu bị khống chế thì nàng sẽ làm Lý Phong sợ ném chuột vỡ bình, từ đó thua trận!

Chỉ là nàng tuy đã một mực khắc khổ tu luyện 《 Chân Vũ 》, thế nhưng thời gian tu luyện quá ngắn, bây giờ chẳng qua là cường giả cấp C, đối mặt một Tông Sư đến cả cơ hội phản kháng cũng không có!

"Không được, ta không thể liên lụy đến đệ đệ!"

Tống Uyển Quân thầm quyết tâm, móc ra dao găm muốn tự vẫn.

"Đồ ngốc, không tín nhiệm ta đến vậy sao?"

Lý Phong liền vội vàng đánh rớt dao găm, trong mắt chỉ còn một mình Tống Uyển Quân.

"A!"

Tống Uyển Quân không nghĩ tới vào giờ phút này Lý Phong còn chú ý tới nhất cử nhất động của mình, trong lúc nhất thời cảm động lại tự trách.

Đúng lúc này, ba cha con Dương Tông Nghĩa đã vọt tới trước mặt hai người.

"Đi chết đi cẩu tạp chủng!"

Dương Tông Nghĩa giận dữ đánh ra một quyền.

Một quyền này là sát chiêu trong quyền pháp gia truyền của Dương gia—— Liệt Hỏa Băng Sơn!

Nắm đấm của Dương Tông Nghĩa tựa như được bao vây bởi một tầng hỏa diễm, thiêu đốt không khí chung quanh trở nên nóng rực, khi cùng không khí ma sát còn phát ra tiếng nổ đùng đùng, uy thế kinh người!

Một bên khác, Dương Chấn Sơn cũng đánh ra một quyền.

Khác biệt là, xung quanh nắm đấm của Dương Chấn Sơn được bao bọc bởi một tầng băng sương, tựa như đeo bao tay bằng đá tuyết vậy!

Chính là một chiêu có uy lực gần với Liệt Hỏa Băng Sơn, Băng Miên Chưởng!

Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên!

Cùng lúc đó, Dương Chấn Hải vươn ra năm ngón tay, hung hăng

chụp tới cánh tay Tống Uyển Quân!

Ba người vây giết, thiên la địa võng!

"Lên bên trên chờ ta một chút nhé."

Vừa nói xong, Lý Phong dùng lực ném Tống Uyển Quân bay lên phía trên!

"Sưu "

Tống Uyển Quân chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng rất lớn truyền đến, thân thể không bị khống chế lao thẳng lên trời!

Dương Chấn Hải không nghĩ tới Lý Phong sẽ ra chiêu này, nhất thời chụp hụt vào không khí.

Mà lúc này, nắm đấm của hai cha con Dương Tông Nghĩa, Dương Chấn Sơn đã đi tới phần ngực Lý Phong.

Bọn họ dường như đã thấy được hình ảnh Lý Phong bị bọn họ dùng một quyền đánh cho miệng phun máu tươi!

Chỉ là. . .

"Vô Ảnh Bộ!"

Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng một cái, thân thể đột nhiên biến mất tại chỗ!

"Làm sao có thể? !"

Dương Tông Nghĩa đánh trượt, sắc mặt kịch biến!

"Nhị đệ, cẩn thận!"

Dương Chấn Sơn dùng thần sắc khẩn trương nhìn quanh bốn phía, đột nhiên thấy Lý Phong xuất hiện sau lưng Dương Chấn Hải, lập tức mở miệng nhắc nhở.

Chỉ là hắn vẫn chậm một bước!

"Bạo tẩu!"

"Thiên Thương Quyền!"

Lý Phong dữ tợn cười một tiếng, đánh ra 7 quyền tới sau lưng Dương Chấn Hải!

Thiên Thương Quyền là thức thứ mười bốn trong Thiên Cương Tam Thập Lục thức, đặc điểm là ở trong một giây đồng hồ có thể liên tục không ngừng đánh ra bảy quyền.

Đệ nhất quyền có thể bộc phát ra mười phần lực, quyền thứ hai là 110% lực lượng, cứ thế mà suy ra.

Đến quyền thứ bảy, vậy đã là một con số khủng bố: 170% lực lượng!

Càng đáng sợ là, mỗi một quyền đều đánh vào cùng một vị trí, lại là bộc phát 7 quyền trong một giây ngắn ngủi, uy lực không ngừng chồng lên nhau, cho dù là sắt thép cũng phải bị đánh thành phấn vụn!

Trước đó cảnh giới Lý Phong không đủ, không cách nào phát huy ra toàn bộ uy lực của một quyền này, cho nên chưa bao giờ sử dụng tới.

Hiện tại, một chiêu này rốt cục được hắn dùng đến!

"Oanh" "Oanh" "Oanh" "Oanh" . . .

Những âm thanh giống như sấm rền liên tiếp vang lên, Dương Chấn Hải căn bản không kịp làm ra phản ứng, cứ thế bị Lý Phong đánh trúng bảy quyền!

Đệ nhất quyền, chân khí hộ thể xung quanh Dương Chấn Hải chấn động không thôi.

Quyền thứ hai, chân khí hộ thể của Dương Chấn Hải bị đánh nát.

Quyền thứ ba, kinh mạch của Dương Chấn Hải đều bị đứt đoạn!

Quyền thứ tư, lục phủ ngũ tạng của Dương Chấn Hải tựa như dưa hấu rơi xuống từ trên cao, vỡ tan thành từng mảnh!

Đợi đến khi quyền thứ bảy hoàn thành, Dương Chấn Hải phun ra một ngụm máu tươi, tiếp theo thân thể tựa như bị nhét vào lựu đạn, nổ tung tại chỗ!

Huyết nhục bay tứ tán!

"Chấn Hải!"

"Nhị đệ!"

Dương Tông Nghĩa, Dương Chấn Sơn nhất thời hai mắt muốn nứt ra!

"Vô Ảnh Bộ!"

Lý Phong căn bản không có ý định cho bọn hắn thời gian trống để thống khổ, thân hình chớp động xuất hiện sau lưng Dương Chấn Sơn, lại đánh ra bảy quyền!

"Phanh "

Cũng như Dương Chấn Hải, thân thể Dương Chấn Sơn nổ tung.

Trước đó mặt đất coi như chỉnh tề, bây giờ sau một hồi mưa máu tung bay đã trở nên nhão nhoét đáng sợ!

"Oẹ!"

Những người đứng xem xung quanh đều là kẻ hung ác thường xuyên chém giết, đã nhiều lần thấy những tình cảnh máu tanh.

Chỉ là máu tanh đến mức này thì đúng là lần đầu tiên nhìn thấy, nhất thời người không đủ sức chịu đựng liền khom lưng nôn mửa không thôi.

"Chấn Sơn!"

Trong mắt Dương Tông Nghĩa đã gần như nhỏ ra máu!

Hai giây, chỉ trong hai giây, hai đứa con trai đã bị đánh cho huyết nhục nổ tung ở ngay trước mặt hắn, loại kích thích này làm Dương Tông Nghĩa triệt để điên cuồng!

Hắn không hiểu, vì sao bọn hắn rõ ràng đã thắng chắc, cuối cùng lại bị Lý Phong nghiền ép một cách tàn bạo?

Lý Phong chỉ là một thanh niên 23 tuổi a, dù là đệ tử thiên tài của thế gia đỉnh cấp cũng không có khả năng khủng bố như vậy!

Thực ra Dương Tông Nghĩa vẫn còn xem nhẹ Lý Phong, Lý Phong vốn là Tông Sư hậu kỳ, lại dùng thêm bí kỹ tăng lên chiến lực Bạo tẩu.

Cộng với uy lực cường đại của Thiên Thương Quyền cùng sự xuất quỷ nhập thần của Vô Ảnh Bộ, hai giây giết hai cường giả Tông Sư trung kỳ. . . Cũng không khó!

"Cẩu tạp chủng, ta muốn giết ngươi!"

Dương Tông Nghĩa bị phẫn nộ trùng kích cho mất lý trí, rống lớn rồi giết tới Lý Phong.

Lý Phong cười lạnh một tiếng, Vô Ảnh Bộ lại lóe lên, một cái chớp mắt tiếp theo đã xuất hiện sau lưng Dương Tông Nghĩa.

Dương Tông Nghĩa sớm có đoán trước, quay người đánh ra quyền!

Chỉ là hắn quay người về sau mới phát hiện không thấy bóng dáng Lý Phong đâu!

"Thiên Thương Quyền!"

Đúng lúc này, một tiếng gầm nhẹ truyền tới từ sau lưng Dương Tông Nghĩa!

"Oanh" "Oanh" "Oanh" "Oanh" . . .

Dương Tông Nghĩa chỉ cảm thấy trái tim đau đớn, thân thể như bị điện giật, tiếp theo phun ra một ngụm máu tươi, té sấp về phía trước!

Lý Phong vốn muốn đi tới đánh thêm mấy quyền, lại phát hiện Tống Uyển Quân đã lên tới độ cao nhất định, bắt đầu nhanh chóng rơi xuống!

Lý Phong đành phải tạm thời buông tha cho Dương Tông Nghĩa, lách mình trở lại chỗ cũ, vững vàng ôm ngang người Tống Uyển Quân, ngưng lại xu thế rớt xuống của nàng!

Mọi người yên tĩnh!

Chương 257. Cùng nhau nuốt

Chương 220: Cùng nhau nuốt

"Đệ đệ, ngươi thật lợi hại!"

Trong mắt Tống Uyển Quân ngập tràn những ngôi sao nhỏ.

Vừa rồi Lý Phong quả thực là đẹp trai ngầu lòi đến mức làm trái tim nàng muốn ngưng đập!

Rõ ràng là cục diện phải chết, cuối cùng lại bị hắn dễ dàng tiêu trừ, trời ạ, hắn đến cùng là làm cách nào để nghĩ ra chuyện ném mình lên giữa không trung?

Ngô Chinh Long cùng đám tiểu đệ triệt để sững sờ!

Không phải chứ. . . Ba vị Tông Sư vây giết vậy mà vẫn để Lý Phong cấp tốc xoay chuyển cục diện?

Hai quyền đánh tan xác Dương Chấn Sơn, Dương Chấn Hải, lại một quyền đánh cho Dương Tông Nghĩa ngã gục xuống đất, thực lực Lý Phong vậy mà cường đại đến mức này!

Đặc biệt khi Lý Phong ném Tống Uyển Quân lên trời, đây hoàn toàn là Thần Lai Chi Bút.

(tác phẩm của thần linh)

Nếu như không ném Tống Uyển Quân lên giữa không trung, hắn sẽ phải phân ra một bộ phận tinh lực bảo hộ Tống Uyển Quân.

Dù là thực lực của hắn có mạnh hơn ba cha con Dương Tông Nghĩa, hai bên thụ địch cũng sẽ phải trải qua vô vàn hung hiểm, thậm chí vô cùng có khả năng chết toi.

Nhưng hắn hết lần này tới lần khác lại ném Tống Uyển Quân lên trời, còn ở trước khi Tống Uyển Quân rơi xuống đất đã giải quyết ba cha con Dương Tông Nghĩa!

Cái này chứng tỏ Lý Phong vô cùng tự tin với sức mạnh của bản thân, lại còn nắm chắc cục diện chiến đấu, hai cái này thiếu một thứ cũng không được!

"Hóa ra đây mới là sức mạnh thật sự của Lý Phong. . ."

Khóe miệng Ngô Chinh Long co giật.

Vài phút trước đó hắn còn nói Lý Phong chỉ là một thanh niên trẻ tuổi làm càn làm bậy, vài phút sau hắn đã bị Lý Phong đánh mặt.

Nếu như Lý Phong như vậy còn là làm càn làm bậy, vậy thế giới này không có mấy người là già dặn.

"Uyển Quân, vừa rồi không làm ngươi hoảng sợ chứ?"

Lý Phong nhìn Tống Uyển Quân trong lồng ngực, ôn nhu hỏi.

"Đương nhiên là sợ rồi, ta còn tưởng rằng ngươi không thèm ta nữa."

Tống Uyển Quân oán trách nhéo chóp mũi của Lý Phong.

"Ta sao có thể không thèm ngươi được." Lý Phong cũng nhéo chóp mũi Tống Uyển Quân, tiếp theo cười nói: "Ngoan ngoãn đứng đây, ta đi diệt lão khọm họ Dương kia."

Lý Phong để Tống Uyển Quân xuống đất, tiếp theo bước đến trước mặt Dương Tông Nghĩa, dùng tư thế từ trên cao nhìn xuống hỏi: "Dương lão cẩu, không nghĩ tới sẽ bị ta giết ngược đúng không?"

"Phốc "

Dương Tông Nghĩa chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đau đớn vô cùng, lại còn bị Lý Phong nhục nhã, lửa giận công tâm nên phun ra một ngụm máu tươi.

"Ngươi phế Húc nhi, lại giết hai đứa con trai của ta, lão phu cho dù làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Dương Tông Nghĩa biết rõ mình chết chắc, nhưng miệng lưỡi vẫn không chịu yếu thế.

Hắn chỉ là hận năng lực bản thân không đủ, không chỉ không thể báo thù cho cháu trai, còn phải trơ mắt nhìn hai đứa con trai chết ở trước mặt!

"Ta rất kỳ quái vì sao ngươi còn có thể coi mình là bên bị hại được."

"Dương Húc lấn ép ta làm nhục ta, biết rõ ta là Tông Sư còn nổi sát tâm, muốn bắt ta về Long Hồn, nếu đổi lại là ngươi, ngươi sẽ làm thế nào?"

"Ta rõ ràng có thể giết hắn, nhưng lại chỉ là phế đan điền, lưu lại cho hắn một cái mạng chó, các ngươi không chỉ không cảm kích ta, còn bố trí sát cục vây giết ta!"

"Nếu không phải ta may mắn đủ mạnh, thì hôm nay đã bị các ngươi giết, còn phải trơ mắt nhìn nữ nhân mình yêu chịu nhục!"

"Ngươi cảm thấy trong chúng ta ai mới là người bị hại?"

Lời nói của Lý Phong giống như từng lưỡi dao sắc bén, từng chút một đâm vào trái tim Dương Tông Nghĩa, làm Dương Tông Nghĩa vốn đang xúc động phẫn nộ lần nữa phun ra một ngụm máu tươi!

"Hận, ta hận a!"

Dương Tông Nghĩa nằm rạp trên mặt đất, giống như điên cuồng đập xuống mặt đất, khiến mảng lớn bụi tro bay lên.

Vốn hắn còn không hối hận bao nhiêu, chỉ có lòng căm thù ngập trời với Lý Phong, nhưng nghe Lý Phong nói vậy, cảm giác hối hận liền giống như thủy triều cắn nuốt Dương Tông Nghĩa.

Nếu như Dương Húc không trêu chọc Lý Phong, vậy Dương Húc vẫn là thiên tài trăm năm có một của Dương gia, hai đứa con trai hắn cũng sẽ không bị Lý Phong đánh nổ thân thể, hắn cũng sẽ không giống con chó chết nằm rạp trên mặt đất mặc người nhục nhã như hiện giờ!

Hết thảy đều bởi vì Dương Húc quá mức cuồng ngạo!

"Mang theo toàn bộ hối hận cùng cảm giác không cam lòng xuống địa ngục gặp hai đứa con trai của ngươi đi!"

Sau khi nói xong, Lý Phong nhấc chân giẫm tới đầu Dương Tông Nghĩa!

"Phanh "

Một tiếng trầm đục vang lên, máu tươi não trắng rơi đầy đất.

Gia chủ Dương gia, cường giả Tông Sư hậu kỳ Dương Tông Nghĩa. . . Vẫn lạc!

Đám người vây xem: ". . ."

"Oẹ!"

Lại một hồi âm thanh nôn mửa truyền đến. . .

Tống Uyển Quân cũng không nhịn được, khuôn mặt tái nhợt vội vàng quay sang chỗ khác, không dám nhìn nữa.

Giải quyết xong Dương Tông Nghĩa, Lý Phong nhìn về phía Ngô Chinh Long.

"Phù phù "

Ngô Chinh Long không nói hai lời liền quỳ xuống, tiếp theo "Phanh phanh phanh" dập đầu xuống đất.

"Lý thiếu, ta chỉ là bị lão cẩu Dương Tông Nghĩa ép buộc chứ ta không hề muốn khiêu khích Tống lão đại, ta vô tội a!"

"Chỉ cần Lý thiếu chịu buông tha lần này, ta nguyện ý nhường thế giới ngầm Giang Bắc cho Tống lão đại!"

Sau một hồi dập đầu, Ngô Chinh Long ngẩng đầu lên khóc ròng xin tha thứ.

"Ồ, nếu ngươi đã có thành ý như vậy, thế thì. . ."

Lý Phong nói đến đây, Ngô Chinh Long nhịn không được lộ ra vẻ vui mừng.

"Thì hãy đi chết đi."

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, từ xa đánh ra một chỉ.

"Sưu "

Một luồng chân khí màu xanh đánh vào trán Ngô Chinh Long, để lại cái lỗ máu.

Nụ cười trong nháy mắt cứng lại trên mặt Ngô Chinh Long: "Vì... vì sao?"

Ngô Chinh Long dùng hết chút khí lực cuối cùng, khó khăn hỏi.

Vì sao hắn đã quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, Lý Phong còn muốn giết hắn?

"Bởi vì ngươi đã nổi lên lòng mơ ước với Uyển Quân lên, còn nữa. . . Đây là nhiệm vụ bắt ta làm a."

Lý Phong ghé vào bên tai Ngô Chinh Long nhỏ giọng nói.

Ngô Chinh Long ầm vang ngã xuống đất, hắn đến chết cũng không hiểu rõ vì sao Lý Phong giết hắn lại là nhiệm vụ bắt làm, có quan hệ với Long Hồn sao?

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 3000 điểm kinh nghiệm, 30000 điểm tích lũy."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: A +

Điểm kinh nghiệm: 3300/ 8000

Điểm tích lũy: 129700

Điểm chinh phục : 64

Kỹ năng: 《 Chân Vũ 》, 《 Vô Ảnh Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Bạo Tẩu 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng

"Hô, không biết cấp S- sẽ là cảnh giới thế nào, thật đáng chờ mong a!"

Âm thầm cảm thán một tiếng, Lý Phong tắt hệ thống, quay đầu đảo mắt nhìn đám thủ hạ của Ngô Chinh Long một lượt.

Bị Lý Phong nhìn tới, những người kia hoảng sợ cúi đầu, sắc mặt tái nhợt, toàn thân không ngừng run rẩy.

Bọn họ đã từng gặp kẻ hung ác, nhưng chưa từng thấy kẻ hung ác tàn bạo như Lý Phong, giết người nhẹ nhàng như chém dưa thái rau, không có chút nương tay!

"Ngô. . . Ta nhớ được có mấy người nhìn Uyển Quân bằng ánh mắt rất bỉ ổi. . ."

Lý Phong nhếch miệng lên tạo thành nụ cười trào phúng, tiếp theo để lại một đạo tàn ảnh ở chỗ cũ, giống như hổ nhập bầy dê xông vào đám tiểu đệ .

"Phanh" "Phanh" "Phanh" "Phanh" . . .

Liên tiếp không ngừng có những tiếng trầm đục vang lên, mười một tên tiểu đệ bị Lý Phong một quyền đánh chết!

Những tên tiểu đệ may mắn không bị Lý Phong đánh giết thì sớm đã hoảng sợ co quắp ngã xuống đất, hai tay ôm đầu run lẩy bẩy!

"Xin lỗi, vừa rồi có chút tàn bạo, không làm ngươi sợ chứ?"

Lý Phong lúc này mới bỏ xuống sát ý, đi đến trước mặt Tống Uyển Quân áy náy hỏi.

"Không có việc gì, cái này cũng không thể trách ngươi."

Tống Uyển Quân giúp Lý Phong sửa sang lại y phục, ôn nhu cười nói.

Giang hồ chính là như vậy, ngươi không giết người, thì sẽ bị người ta giết chết, không có ai đúng ai sai, chỉ có người nào thực lực mạnh hơn!

"Vậy là tốt rồi."

Lý Phong gật gật đầu, tiếp theo quay đầu nói với những tên tiểu đệ hoảng sợ ngồi phịch dưới đất: "Gọi tới tất cả những người khác, ta có việc muốn tuyên bố."

Đã giết Ngô Chinh Long rồi, vậy tiện thể nuốt luôn cả thế giới ngầm Giang Bắc đi!

Chương 258. Thân gia tăng vọt!

Chương 221: Thân gia tăng vọt!

Đám tiểu đệ may mắn sống sót nào dám không nghe theo Lý Phong phân phó?

Lý Phong vừa nói xong, bọn họ liền móc ra điện thoại bắt đầu gọi người.

Có thể được Ngô Chinh Long an bài ở chỗ này đều là tâm phúc của hắn, còn có bốn thủ lĩnh Tứ Đại Kim Cương đều được coi là dưới một người trên ngàn người.

Bất quá vận khí của bốn người này không tốt lắm, đều dùng ánh mắt bỉ ổi nhìn Tống Uyển Quân, cho nên chết trong tay Lý Phong.

Rất nhanh, gần ngàn tên tiểu đệ của Ngô Chinh Long tụ tập ở trong sân biệt thự, làm cả sân to như vậy gần như chật kín.

"Lão đại các ngươi đã lên Tây Thiên hưởng phúc, ra đi rất an tường, trước khi đi hắn nói muốn giao thế giới ngầm Giang Bắc cho ta quản lý."

"Hiện tại ta xin phép hỏi một câu, ở đây ai có ý kiến khác?"

Lý Phong liếc nhìn đám người một lượt, chậm rãi nói.

Đám tiểu đệ hai mặt nhìn nhau!

Đi rất an tường con mẹ ngươi a? Chúng ta đều đã nghe nói, Ngô lão đại là bị ngươi một chỉ xuyên đầu mà chết!

Còn hỏi chúng ta có ý kiến khác hay không, dù chúng ta có thì dám nói sao? Đừng cho rằng chúng ta đều là kẻ ngu ngốc, không nhìn ra ngươi đang muốn chơi trò giết gà dọa khỉ!

Bọn họ thật sự đã đoán đúng, Lý Phong chính là muốn giết gà dọa khỉ.

Đại đa số người ở đây đều chưa thấy thủ đoạn của hắn, vạn nhất có mấy kẻ đui mù lòng mang ý xấu thì sao?

Giết người tàn bạo, mới là thủ đoạn tốt nhất để chấn nhiếp thủ hạ!

"Xem ra tất cả mọi người đều rất ủng hộ ta, vậy cũng tốt, từ hôm nay trở đi, thế giới ngầm Giang Bắc sẽ do ta cùng Uyển Quân nắm giữ!"

Ngữ khí Lý Phong cũng không bá đạo, nhưng càng như vậy, càng cho người ta một loại cảm giác bễ nghễ thiên hạ.

Không biết là ai hô một câu "Thề chết cũng đi theo Lý thiếu!"

Tiếp theo. . . Câu nói "Thề chết cũng đi theo Lý thiếu!" được vô số người đồng thanh, xuyên thẳng mây xanh!

"Uyển Quân, lễ vật này ngươi thích không?"

Lý Phong nhìn về phía Tống Uyển Quân, ôn nhu hỏi.

"Ưa thích, nhưng ta cảm thấy. . . Ngươi mới là lễ vật tốt nhất do trời cao ban xuống cho ta."

Nói xong, Tống Uyển Quân liền ghé vào bờ vai Lý Phong, hạnh phúc nhắm hai mắt lại. . .

Phía sau hai người, đám người Hà Cừu âm thầm cảm thán.

Sinh ra đã chắc chắn là nhân kiệt, hắn câu nói này chính là chỉ loại người như Lý thiếu a!

Tiếp theo, Lý Phong dùng Đọc Tâm Thuật quan sát đám tiểu đệ một phen, tự mình đề bạt bốn tên lên thay thế cho Tứ Đại Kim Cương cũ.

Tát một cái rồi lại cho một quả táo ngọt, bốn người này về sau chắc chắn sẽ trung thành tuyệt đối với Lý Phong.

Đợi đến khi công cuộc lau dọn rửa sạch hoàn tất, mặt đất không còn bộ dáng ghê rợn như trước, biệt thự số 7 cũng khôi phục

chỉnh tề, Lý Phong liền cùng Tống Uyển Quân tiến vào biệt thự cẩn thận điều tra.

Những người trong thế giới ngầm, vì trốn tránh kiểm tra nên thường rất ít khi lưu giữ tiền trong ngân hàng, mà sẽ tìm địa phương cất giữ tiền mặt, còn loại tẩy trắng nhiều năm như Từ Túc thì không có loại lo lắng này.

Hai người điều tra một hồi, rất nhanh liền tìm thấy địa phương Ngô Chinh Long dùng để cất giữ tiền mặt.

Dưới lòng đất, số lượng tiền mặt tràn ngập một căn phòng, Hoa Hạ tệ, USD, bảng Anh, Euro, còn có rương vàng, châu báu, đồ cổ, giấy chứng nhận bất động sản. . .

Giá trị to lớn đến mức căn bản khó lòng đánh giá!

May mà hiện tại Lý Phong cũng là phú hào có tài sản mấy tỷ, nếu không phải nhìn thấy nhiều tiền như vậy khẳng định sẽ kích động đến mức quên hết tất cả.

"Hệ thống, ngươi có thể tính toán ra tổng giá trị của những thứ này không?"

Lý Phong lười đi kiểm kê, trực tiếp hỏi thăm hệ thống.

"Căn cứ theo giá vàng trước mắt, theo tỷ lệ hối đoái, cùng với giá trị đồ cổ, tất cả vật phẩm trong gian phòng này có giá trị tổng cộng khoảng 4,5 tỷ Hoa Hạ tệ."

Thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

Dù sớm có đoán trước, nhưng nghe thấy con số khủng bố 4,5 tỷ này, Lý Phong vẫn không nhịn được giật giật khóe miệng một cái, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Dựa theo số liệu thống kê của Phú Hào bảng hoa hạ, thì 4,5 tỷ đã có thể đứng vào top 900 người giàu nhất.

Có lẽ con số top 900 nghe qua thì rất không đáng chú ý, nhưng đừng quên Hoa Hạ là một quốc gia lớn có hơn 1,4 tỷ người, ở trong đám người nhiều như vậy mà có thể đứng vào top 900, đây

tuyệt đối là một chuyện vô cùng không tầm thường.

Quan trọng đây vẫn chỉ là một bộ phận trong tổng tư sản của Ngô Chinh Long!

Bất quá Lý Phong lập tức cảm thấy thoải mái, nước Hoa Hạ quá sâu, cái gọi là Phú Hào bảng căn bản không có cách nào thống kê tất cả người giàu Hoa Hạ vào.

Có lẽ tại một nơi nào đó ở Hoa Hạ tồn tại người sở hữu số lượng gia sản dễ dàng miểu sát kẻ được xếp hạng đệ nhất trong Phú Hào bảng.

"Vậy hệ thống có thể giúp ta rửa sạch đống tiền này không?"

Đè xuống những suy nghĩ linh tinh trong lòng, Lý Phong hỏi tiếp.

Tiền nhiều hơn nữa thì không tiêu được cũng như không, chỉ có thể để ở chỗ này hít bụi.

Thông qua con đường khác để rửa tiền, không chỉ phải giao phí thủ tục từ 10% -15%, còn phải gánh chịu mạo hiểm bị tra được.

Hệ thống đã có thể trực tiếp đổi điểm tích lũy thành Hoa Hạ tệ, còn có thể tạo ra đồ vật nghịch thiên như Thẻ đen vô hạn, vậy hẳn có thể dễ dàng rửa tiền mà không làm ai chú ý a?

"Có thể, kí chủ có muốn thu về tất cả vật phẩm trong gian phòng này, sau đó đổi sang Hoa Hạ tệ rồi gửi vào tài khoản ngân hàng của mình không?"

Thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

Hai mắt Lý Phong sáng lên, trong lòng nhất thời tràn đầy lửa nóng.

Hệ thống vậy mà thật sự có thể tẩy tiền? Vậy hắn về sau làm việc sẽ thuận tiện hơn nhiều!

"Nếu như thu về sẽ làm những vật này lập tức biến mất thì chờ ta một chút đã."

Lý Phong đè xuống hưng phấn trong lòng, chậm rãi nói.

Tống Uyển Quân còn ở bên cạnh, những vật này đột nhiên biến mất thì chẳng phải sẽ dọa nàng phát sợ?

Tắt hệ thống đi, Lý Phong tuỳ tiện nhấc lên hai tệp Hoa Hạ tệ, nắm tay Tống Uyển Quân rời khỏi nơi đây.

"Hà Cừu, cầm lấy số tiền này mang các huynh đệ ra ngoài vui vẻ một phen a."

Lý Phong tìm tới Hà Cừu, ném tới hai bó tiền mặt.

Nhất thời, đám người Hà Cừu liền cảm thấy hưng phấn.

Con mẹ nó, hai bó toàn tiền một trăm nguyên, đoán chừng ít nhất cũng phải 500 ngàn a?

Bọn họ chỉ là đi theo một chuyến, cái gì cũng không làm, vậy mà lấy được nhiều tiền như vậy?

Theo Lý thiếu lăn lộn quả nhiên không sai!

Đợi đến khi đám người Hà Cừu hứng thú bừng bừng lên xe rời đi, Lý Phong liền nắm tay Tống Uyển Quân trở lại phòng khách nghỉ ngơi.

Trong lúc đó Lý Phong lấy điện thoại di động ra cẩn thận xem xét tin tức tập đoàn Tô thị phá sản.

"Ừm?"

Vừa tra xét, Lý Phong lập tức phát hiện ra vấn đề.

Trên internet có một bài phân tích, nói rằng tập đoàn Tô thị đột nhiên phá sản, là do bị mấy tập đoàn lớn liên hợp công kích, bên trong đó có bóng dáng của tập đoàn Vị Lai!

"Chẳng lẽ là Ngụy Băng Khanh xuất thủ?"

Mang theo tâm tình nghi hoặc Lý Phong muốn gọi điện thoại cho tổng giám đốc băng sơn hỏi thăm một phen, ai ngờ Tống Uyển

Quân đột nhiên sờ bụng nhỏ giọng nói: "Người ta đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cơm nhé?"

"Ngươi chỉ sợ không phải đói bụng, mà chính là. . . Chỗ đó đói a?"

Lý Phong để điện thoại di động xuống, cười xấu xa nói.

Khuôn mặt Tống Uyển Quân đỏ lên, thẹn thùng không thôi nói: "Tiểu bại hoại, lại muốn khi dễ tỷ tỷ à?"

Tối hôm qua nàng đã bị Lý Phong giày vò đến một hai giờ sáng, eo sắp bị vỡ ra thành từng mảnh. . .

"Được rồi được rồi, ta mang ngươi ra ngoài ăn, thuận tiện thưởng thức cảnh đêm Giang Bắc một phen."

Lý Phong nhìn sắc trời u tối bên ngoài, đứng dậy cầm chìa khóa xe Lamborghini, nắm tay Tống Uyển Quân ra chỗ đậu xe.

Cái chìa khóa này được tìm thấy trong phòng ngủ của Ngô Chinh Long, chắc là một chiếc xe được Ngô Chinh Long rất thích.

"Ngô, nhìn thật là mới, xem ra là vừa mua về được mấy hôm."

Nhìn Lamborghini Aventador mới tinh trong gara, Lý Phong lắc đầu cười một tiếng.

Sau khi cùng Tống Uyển Quân lên xe, chiếc Lamborghini – Aventador màu vàng chạy ra khỏi biệt thự, nhanh chóng đi tới khu vực thành thị.

Cùng lúc đó, tất cả tiền mặt, vàng, đồ cổ bên trong gian phòng dưới lòng đất lóe lên một vệt sáng, tất cả vật phẩm biến mất không thấy gì nữa.

Vài giây đồng hồ sau, Lý Phong nhận được tin nhắn tới từ ngân hàng.

"Khách hàng tôn kính, tài khoản tiết kiệm có đuôi là 9527 của ngài được chuyển tới 4500000000 nguyên, số dư trước mắt còn lại là 4839060000 nguyên."

Chương 259. Ha ha, liên quan gì đến ngươi!

Chương 222: Ha ha, liên quan gì đến ngươi!

Sau một giờ, Lamborghini - Aventador tiến vào một bãi đỗ xe của một trung tâm mua sắm.

Lý Phong dĩ nhiên không phải mang Tống Uyển Quân tới shopping, chỉ là bởi vì xung quanh không tìm được bãi đỗ xe mà thôi.

Đi ra khỏi trung tâm mua sắm, hai người dạo bước ở phố đi bộ một hồi, mua vài món ăn đặc sản Giang Bắc lót dạ một chút, sau đó Lý Phong dựa theo trí nhớ lúc trước, nắm tay Tống Uyển Quân đi vào một nhà hàng.

Tuyệt Vị Quán là một nhà hàng vô cùng nổi danh ở Giang Bắc, thức ăn rất ngon, giá cả hợp lý, người từng ăn đều khen không dứt miệng, bởi vậy mỗi ngày đều sẽ hấp dẫn nhiều khách hàng nghe danh mà đến.

7 giờ tối, chính là thời điểm nhiều khách nhất trong ngày, Lý Phong lại không hẹn trước, chỉ có thể cùng Tống Uyển Quân ngồi ở một bên chờ đợi.

May mà Tuyệt Vị Quán có cung cấp chỗ ngồi riêng cho khách hàng chưa có bàn, không đến mức quá khổ cực.

"Ngươi trước đây từng tới nơi này?"

Trên mặt Tống Uyển Quân không có chút không kiên nhẫn nào, mà chỉ có hiếu kỳ.

Từ khi tiến vào Tuyệt Vị Quán, Lý Phong trở nên an tĩnh đến lạ thường, sau khi ngồi càng là thỉnh thoảng ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, cái này quá không bình thường!

"Ừm, mẹ ta từng dẫn ta tới đây hai lần."

Mặt Lý Phong lộ vẻ nhớ lại.

Bởi vì từ nhỏ chỉ có mẹ, nên quan hệ của Lý Phong và mẹ rất tốt, khi còn bé hắn vui vẻ nhất là được cùng mẹ ra ngoài du lịch, tăng trưởng kiến thức.

Lần cuối cùng hắn và mẹ đến Giang Bắc, là vào năm năm trước hắn thi lên đại học, lúc đó cũng từng tới Tuyệt Vị Quán.

Cho nên sau khi bước vào nơi này, từng kỷ niệm không tự kìm hãm được ập về trong đầu Lý Phong. . .

Hắn thực hi vọng thời gian có thể đảo ngược, trở lại thời điểm mẹ còn sống!

"Hô, vô luận như thế nào ta cũng phải nhanh chóng kiếm về đầy đủ 10 triệu điểm tích lũy, bất kể giá nào!"

Lý Phong thu hồi suy nghĩ, âm thầm thề một câu.

Tống Uyển Quân cầm thật chặt bàn tay Lý Phong, ôn nhu an ủi: "Tiểu Phong, vô luận như thế nào, ta đều sẽ ở bên cạnh ngươi, vĩnh viễn không rời xa."

Lý Phong thấy trong lòng ấm áp, cũng cầm chặt bàn tay mềm mại của Tống Uyển Quân.

Cảm giác yêu thương càng sâu đậm!

Cùng lúc đó, rất nhiều nam khách hàng ở bên cạnh đều lộ ra thần sắc ước ao ghen tị!

Mỹ nữ cấp bậc Tống Uyển Quân muốn không làm người khác chú ý là không thể nào, cho nên từ khi nàng đi vào nhà ăn, liền trở thành tiêu điểm khiến mọi nam khách hàng chú ý.

Nhưng làm bọn hắn vô cùng khó chịu là. . . Nữ nhân xinh đẹp như thế làm sao lại có bạn trai rồi? Thật không cam lòng!

Đúng lúc này, một nam tử trẻ tuổi mặc thương hiệu Tide ôm

một nữ tử xinh đẹp dáng người cao gầy, thân hình nóng bỏng đi vào nhà ăn.

Ở sau lưng nam tử này, còn có mấy tên côn đồ đi sát đằng sau.

"Trịnh thiếu, hoan nghênh quang lâm."

Quản lý tiến tới nghênh đón, cung kính nói.

Trịnh Thiếu Cương ngạo nghễ gật gật đầu: "Phòng ta đặt trước phòng đã thu thập xong chưa?"

Trịnh Thiếu Cương, công tử ca cấp bậc nhị lưu của Giang Bắc, trong nhà làm về vật liệu xây dựng, tư sản hơn 1 tỷ.

"Đều đã thu thập xong, Trịnh thiếu tùy thời có thể đi vào dùng cơm."

Quản lý cúi đầu khom lưng nói.

Trịnh Thiếu Cương ừm một tiếng, liền muốn đi lên phòng VIP lầu hai dùng cơm.

Nhưng vào lúc này, hắn liếc thấy Tống Uyển Quân, nhất thời mặt lộ vẻ kinh diễm, bước chân ngừng lại.

"Cực phẩm a!"

Sau một hồi lâu, Trịnh Thiếu Cương phát ra một tiếng cảm thán, trong mắt bắn ra tinh quang.

"Trịnh thiếu, ngươi nói vậy làm người ta thực muốn tức giận a."

Trong ngực hắn, nữ tử xinh đẹp hờn dỗi không thôi nói.

"Ngươi tức giận thì làm sao, còn không phải ngoan ngoãn nằm im để cho ta khi dễ?"

Trịnh Thiếu Cương hung hăng nhéo mông nàng một cái, cười dâm nói.

Nữ nhân này là người mẫu khá nổi tiếng hắn mới cua được, tên là Từ Quyên, tối hôm qua đã bị hắn hung hăng chà đạp mấy lần.

"Ai nha, Trịnh thiếu ngươi thật là xấu, nhiều người đang nhìn a."

Từ Quyên thấy mình hờn dỗi không có hiệu quả, lập tức từ bỏ ngăn cản Trịnh Thiếu Cương tìm kiếm con mồi mới.

Nàng chỉ là muốn tiền, chỉ cần Trịnh Thiếu Cương trả thù lao đủ nhiều, nàng thậm chí đồng ý để hắn chơi threesome!

Quản lý đứng đối diện vụng trộm giơ ngón tay cái với Trịnh Thiếu Cương, trong lòng không ngừng cảm thán "Có tiền thật sướng, muốn làm gì thì làm" .

"Đó là. . . Lý Phong?"

Đúng lúc này, một côn đồ sau lưng Trịnh Thiếu Cương nhịn không được lên tiếng kinh hô.

Trịnh Thiếu Cương nhíu mày, quay đầu lại hỏi: "Lý Phong là ai?"

"Chính là nam nhân bên cạnh cực phẩm mỹ nữ kia." Vu Thuận lộ vẻ mặt nghi hoặc: "Không đúng, hắn là đồng nghiệp trước kia của ta, căn bản là một tên điểu ti nghèo kiết xác, sao có thể tán đổ nữ nhân cấp bậc này?"

"Ừm?" Trịnh Thiếu Cương hơi biến sắc: "Ngươi nói cái gì, hắn là đồng nghiệp trước kia của ngươi?"

"Đúng a, chính là đồng nghiệp của ta khi còn làm ở một công ty quảng cáo ở Minh Châu, ta không phải là nhận lầm người chứ. . ." Vu Thuận càng lộ vẻ nghi hoặc.

Hắn vốn làm cùng Lý Phong, về sau bởi vì một nguyên nhân bất khả kháng từ chức trở lại quê ở Giang Bắc, tiến vào làm bán hàng trong công ty vật liệu xây dựng của Trịnh gia.

Về sau nhờ hiệu suất nổi bật, gặp được Trịnh Thiếu Cương trên công ty, dựa vào công phu vuốt mông ngựa thâm hậu, Vu Thuận thành công trở thành tiểu đệ tâm phúc của Trịnh Thiếu Cương.

"Nhận sai hay đúng đi lên chào hỏi một câu chẳng phải là biết rồi?"

Trịnh Thiếu Cương lộ vẻ mặt hưng phấn.

Mới đầu hắn lo lắng Lý Phong là con cháu thế gia nào, cho nên không dám tùy tiện tiến lên bắt chuyện với Tống Uyển Quân, hiện giờ biết Lý Phong có khả năng chỉ là điểu ti nghèo, trong lòng nhất thời nổi lên lửa nóng!

"Tốt, ta đi!"

Vu Thuận làm sao nhìn không ra ý đồ của Trịnh Thiếu Cương, biết đây là một cơ hội rất tốt để nịnh nọt Trịnh Thiếu Cương, liền đi tới chỗ Lý Phong.

"Ngươi là. . . Lý Phong?"

Vu Thuận đi đến trước mặt Lý Phong, làm bộ mới phát hiện Lý Phong, hưng phấn hô.

"Ừm?" Lý Phong đang cùng Tống Uyển Quân nói mấy lời ngọt ngào, bị người khác ngắt lời nên có chút không vui.

Chờ hắn thấy rõ ràng người nói chuyện là ai, sắc mặt nhất thời biến thành quái dị: "Vu Thuận? Tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

Khi đi làm, Vu Thuận thân với Trương Nguyên, hai người nhiều lần tính kế Lý Phong, cho nên Lý Phong không có ấn tượng tốt với Vu Thuận.

"Thật sự là ngươi a Lý Phong, ta còn tưởng nhận lầm người cơ."

Vu Thuận thở phào, hắn thật sự sợ mình nhận lầm người, như thế hắn chẳng phải là làm Trịnh Thiếu Cương mất hứng?

Tiếp theo, Vu Thuận dùng ánh mắt nóng rực nhìn Tống Uyển Quân nói: "Lý Phong, ngươi bây giờ xem ra khá lên nhiều a, vậy mà kiếm được bạn gái xinh đẹp như vậy."

"Ha ha." Lý Phong cười lạnh một tiếng, tiếp theo lạnh lùng phun ra năm chữ: "Liên quan gì đến ngươi."

Vu Thuận: "? ? ?"

Dù quan hệ ngày xưa của chúng ta không được tốt lắm, nhưng dù sao cũng từng là đồng nghiệp, ngươi cần phải nói như vậy với ta không?

Ngay khi Vu Thuận sững sờ, Trịnh Thiếu Cương dẫn người đi tới.

"Người anh em, đang chờ chỗ đúng không? Nếu ngươi đã là đồng nghiệp cũ của Vu Thuận, vậy cũng chính là bằng hữu của Trịnh Thiếu Cương ta."

"Gặp mặt tức là hữu duyên, bữa cơm tối nay ta mời."

Trịnh Thiếu Cương mặc dù là nói chuyện với Lý Phong, nhưng khóe mắt lại không ngừng đánh giá Tống Uyển Quân.

Khuôn mặt mị hoặc, dáng người lồi lõm chập trùng, cực phẩm, thật sự là cực phẩm trong cực phẩm!

Nếu Lý Phong chỉ là một tên điểu ti nghèo, vậy nữ nhân này đêm nay ta ăn chắc rồi!

Chương 260. Ngươi thì tính là cái gì!

Chương 223: Ngươi thì tính là cái gì!

Đám côn đồ sau lưng Trịnh Thiếu Cương cũng dùng ánh mắt không kiêng nể gì cả đánh giá Tống Uyển Quân.

Bọn họ đi theo Trịnh thiếu cũng gặp không ít mỹ nữ, nhưng những mỹ nữ kia so sánh với Tống Uyển Quân quả thực là dong chi tục phấn!

Bao quát cả Từ Quyên mà Trịnh Thiếu Cương vừa cua được!

Chỉ tiếc Trịnh Thiếu Cương không có thói quen chia sẻ nữ nhân, bọn họ chỉ đành thèm nhỏ dãi đứng nhìn từ xa.

Lý Phong giương mắt nhìn Trịnh Thiếu Cương một cái, lạnh lùng nói: "Cút!"

Không cần sử dụng Đọc Tâm Thuật, Lý Phong cũng có thể đoán được Trịnh Thiếu Cương đang có ý đồ gì, nếu không phải Tuyệt Vị Quán có ý nghĩa phi phàm với hắn, thì hắn tuyệt đối không nói một chữ "Cút" đơn giản như vậy.

Sắc mặt Trịnh Thiếu Cương kịch biến!

Một tên điểu ti nghèo vậy mà mở miệng bắt hắn cút? Hắn không nghe lầm chứ!

"Tê!"

Vu Thuận nhịn không được hít sâu một hơi.

Con mẹ nó, thái độ của Lý Phong không tốt với hắn cũng thôi đi, cả hai đều là điểu ti, khó chịu nhiều lắm là đánh một trận, nhưng Lý Phong dám bắt Trịnh thiếu cút?

Trước kia làm sao không phát hiện Lý Phong cứng như vậy? Hoặc là nói. . . Lý Phong tán đổ được một mỹ nữ cực phẩm liền cảm thấy kiêu ngạo?

Quản lý, khách hàng chung quanh đều bị thái độ của Lý Phong làm cho giật mình.

Trong lúc nhất thời, không gian ồn ào trở nên yên tĩnh!

"Vu Thuận, nói cho hắn biết ta là ai."

Trịnh Thiếu Cương muốn bảo trì thái độ thân sĩ trước mặt Tống Uyển Quân nên sẽ không tự hạ thân phận đi tranh cãi với Lý Phong.

Hắn muốn Lý Phong biết thân phận của hắn, sau đó chủ động mở miệng xin lỗi, thậm chí quỳ xuống cầu xin tha thứ!

"Lý Phong, vị này là đại thiếu gia Trịnh Thiếu Cương, nhà buôn bán vật liệu xây dựng, tư sản hơn 1 tỷ."

"Không chỉ như thế, Trịnh đại thiếu ở Giang Bắc này còn có quan hệ rất rộng, thu thập loại người như chúng ta nhiều lắm chỉ mất vài phút."

"Hiện tại ngươi còn không mau xin lỗi, thỉnh cầu Trịnh đại thiếu tha thứ?"

Vu Thuận không hổ là thủ hạ tâm phúc của Trịnh Thiếu Cương, trực tiếp đoán được dự định của Trịnh Thiếu Cương, nhìn như tận tình khuyên bảo, kì thực mang dụng ý ác độc nói.

Cùng lúc đó, Trịnh Thiếu Cương lộ vẻ ngạo nghễ, vụng trộm nhìn Tống Uyển Quân, hi vọng nhìn ra sự kinh ngạc trên mặt nàng, thậm chí là vẻ lấy lòng.

Thế nhưng làm Trịnh Thiếu Cương thất vọng là, sắc mặt Tống Uyển Quân bình tĩnh như nước, một tia gợn sóng cũng không có.

"Hừ, cố làm ra vẻ!"

Trịnh Thiếu Cương thầm cười lạnh, hắn quen biết bao người,

loại nữ nhân nào chưa từng thấy?

Đoan trang, thanh thuần, vũ mị. . . Bên trong đó còn có một loại nữ nhân, ban đầu còn rất rụt rè, xem tiền tài như cặn bã.

Bất quá đây chẳng qua là chưa bỏ ra đủ nhiều tiền mà thôi, chỉ cần bỏ đủ nhiều và đúng chỗ, thánh nữ cũng có thể biến thành dâm phụ!

"Ta không phải đồng loại với ngươi." Lý Phong đùa cợt nhìn Vu Thuận một cái, nói tiếp: "Thừa dịp tâm tình hiện giờ của ta không tệ, các ngươi tốt nhất là nhanh chóng xéo đi, bằng không hậu quả tự chịu."

Nói xong, Lý Phong liền không thèm nhìn bọn hắn nữa, nói chuyện với Tống Uyển Quân.

Sắc mặt mọi người lại biến đổi!

Biểu hiện của Lý Phong quá bá đạo, người không biết còn tưởng rằng hắn là con cháu thế gia nào!

Chỉ tiếc Vu Thuận sớm đã chỉ ra thân phận của hắn, tên này chẳng qua là một người làm công mà thôi, so với Trịnh thiếu có thể nói là như vực sâu với trời cao.

Hắn đến cùng là lấy đâu ra dũng khí trang bức ở chỗ này?

"Lý Phong, chúng ta dù sao cũng từng là đồng nghiệp, ngươi cảm thấy ta sẽ hại ngươi sao?"

Vu Thuận đè xuống hỏa khí trong lòng, chuẩn bị khuyên nhủ Lý Phong.

Ai ngờ Trịnh Thiếu Cương đã hết kiên nhẫn, một tay kéo hắn ra phía sau.

"Người anh em này, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, ta nhìn trúng bạn gái của ngươi, cho ngươi bao nhiêu tiền ngươi mới chịu rời khỏi nàng."

Trịnh Thiếu Cương đi đến trước mặt Lý Phong, ngạo nghễ nói.

"Ngươi đang nghiêm túc sao?"

Lý Phong quay đầu nhìn Trịnh Thiếu Cương một cái, trong mắt có hàn quang lóe lên.

Hắn vốn định giống như những cặp đôi bình thường, cùng Tống Uyển Quân hẹn hò lãng mạn một phen, cho nên một mực cho Trịnh Thiếu Cương cơ hội.

Hiện tại xem ra hắn đang làm chuyện thừa thãi.

Có một số người luôn cảm thấy gia cảnh mình giàu, quan hệ mình rộng là có thể tùy ý quyết định vận mệnh của người khác.

Chỉ khi nào gặp phải giáo huấn sâu sắc, loại người này mới có thể hiểu được cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!

"Đương nhiên, Trịnh Thiếu Cương ta nói một là một hai là hai, chỉ cần ngươi cho ra giá cả hợp lý, ta lập tức chuyển tiền vào tài khoản của ngươi."

Trịnh Thiếu Cương còn tưởng rằng Lý Phong đang xiêu lòng, nhất thời lại xem nhẹ Lý Phong thêm mấy phần.

"100 triệu."

Lý Phong duỗi ra một ngón tay, chậm rãi nói.

Nghe thấy lời ấy, mọi người biến sắc!

Con mẹ nó, 100 triệu? Công phu sư tử ngoạm a! Nữ nhân nào đáng giá nhiều tiền như vậy, lồn khảm đá quý cũng không đáng nhiều tiền như vậy a!

Khách hàng xung quanh nhịn không được cười ra tiếng.

Bọn họ còn tưởng rằng nam nhân có thể tán đổ Tống Uyển Quân là anh tài kiệt xuất cỡ nào, kết quả là vì tiền sẵn sàng chắp tay nhường lại nữ nhân của mình?

Chỉ bất quá hắn cũng quá tham lam rồi, 100 triệu thì ai chịu

đồng ý a.

Sắc mặt của Tống Uyển Quân cũng biến thành quái dị, 100 triệu chỉ sợ không phải là giá cả để nàng rời đi, mà là... có ám chỉ khác?

Ngô. . . Hình như sắp có kẻ ăn phải thiệt thòi.

"Ha ha, 100 triệu. . ." Trịnh Thiếu Cương lắc đầu, cười nói: "Cái giá của ngươi có chút không hợp thói thường, như vậy đi, một triệu, chỉ cần ngươi rời khỏi vị mỹ nữ kia, ta lập tức chuyển khoản cho ngươi, như thế nào?"

Hắn không sợ Lý Phong ra giá cao, chỉ sợ Lý Phong không ra giá.

Chỉ cần Lý Phong ra giá, đã nói lên trong mắt hắn tiền tài trọng yếu hơn nữ nhân, cũng nghĩa là có chỗ trống để thương lượng.

Vu Thuận lại ở một bên tận tình khuyên bảo : "Lý Phong, một triệu không ít, ngươi suy nghĩ xem ngươi cần mất bao lâu mới có thể kiếm về một triệu này?"

"Chỉ cần ngươi có một triệu, loại nữ nhân nào mà không tìm thấy?"

"Bỏ lại một bông hoa để lấy về một vườn hoa, Trịnh thiếu đã ưa thích vị mỹ nữ kia như thế, vậy ngươi hãy đức độ một lần, giúp người ta hoàn thành ước vọng. . ."

"Đùng "

Lý Phong đột nhiên đứng dậy, tát vào mặt Vu Thuận một cái, trực tiếp quất bay Vu Thuận ra phía sau!

"Phốc. "

Vu Thuận phun ra một ngụm máu tươi đi kèm mấy cái răng, ở giữa không trung xoay chuyển 360° mấy vòng sau đó mới té xuống đất!

Mọi người đều yên tĩnh!

"Một tên rác rưởi cũng xứng dạy đời ta? !"

Lý Phong cười lạnh một tiếng, tiếp theo nói với Trịnh Thiếu Cương : "100 triệu đó là số tiền để ngươi dùng để bảo vệ mạng sống, không bỏ ra, vậy ta sẽ làm ngươi không thể nhìn thấy mặt trời ngày mai!"

"Cái gì? !"

Trịnh Thiếu Cương có chút không dám tin tưởng lỗ tai của mình.

Quản lý, những khách hàng khác cũng đều bị câu nói này của Lý Phong làm cho hoảng sợ nghẹn họng trân trối!

Cuồng, thật là ngông cuồng, bọn họ chưa từng thấy nam nhân nào ngông cuồng như vậy.

Ở trước mặt mọi người đánh người khác, còn trắng trợn bắt chẹt một tên phú nhị đại, hắn ăn tim gấu gan báo, hay là não bị nước đổ vào?

Mặc kệ Lý Phong là tình huống gì, lần này hắn chết chắc!

"Ha ha, uy hiếp ta đúng không? Con mẹ nó ngươi tưởng lão tử sợ à!"

"Đừng nói là 100 triệu, hiện tại một mao tiền lão tử cũng sẽ không cho ngươi!"

Không biết qua bao lâu, Trịnh Thiếu Cương ngửa mặt lên trời cười ha hả, tiếp theo lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số: "Uy, Trần lão đại, ngươi. . . Cái gì, Trần lão đại không có mặt. . . Ngươi hỏi ta là ai? Ta là Trịnh Thiếu Cương!"

"Ngươi đã biết ta là ai, vậy thì lập tức dẫn người đến Tuyệt Vị Quán, có một thằng đui mù bảo ta sẽ không cho ta nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai!"

"Yên tâm, phí khổ cực ta đương nhiên sẽ trả đủ, nhanh một chút, mang nhiều người một chút!"

Sau khi cúp điện thoại, Trịnh Thiếu Cương chỉ mặt Lý Phong mắng: "Ngươi chờ đấy cho lão tử, để lão tử xem chút nữa ngươi còn dám cuồng nữa hay không!"

Chương 261. Mời Lý thiếu thứ tội!

Chương 224: Mời Lý thiếu thứ tội!

"Con mẹ nó, lớn chuyện rồi lớn chuyện rồi, Trịnh thiếu gọi điện thoại kêu người tới."

"Trần lão đại không phải là thủ hạ của Ngô lão đại, một trong Tứ Đại Kim Cương Trần Kim Sinh đấy chứ?"

"Không sai, chính là Trần Kim Sinh, Trịnh thiếu cùng Trần Kim Sinh có quan hệ rất tốt, gặp phải sự tình gì đều là nhờ Trần Kim Sinh giúp đỡ."

"Vậy mà tìm đến Trần Kim Sinh? Lần này có trò vui để xem rồi!"

Cái gọi là xem náo nhiệt thì không ngại lớn chuyện, một số khách hàng thấy có trò vui để xem, nhất thời xì xào bàn tán.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, mặt lộ vẻ quái dị.

Nếu như hắn không đoán sai thì Trần Kim Sinh kia sớm đã bị hắn xử lý a, cho nên người vừa nãy nhận điện thoại mới nói Trần Kim Sinh không có mặt. . .

"Hình như sắp có trò vui để xem rồi."

Tống Uyển Quân tiến đến bên cạnh Lý Phong, nhỏ giọng nói.

"Đúng vậy, cứ chờ xem là được."

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, giống như cười mà không phải cười nói.

"Đều nghe ngươi."

Tống Uyển Quân phát hiện từ khi bị Lý Phong đoạt mất lần đầu,

nàng đã ngày càng ỷ lại Lý Phong, đến cả chủ ý của bản thân cũng không có. . .

Câu nói khi yêu đương IQ của nữ nhân sẽ bị hạ xuống vẫn khá có đạo lý. . .

Trịnh Thiếu Cương: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Vì sao hắn đã gọi người rồi mà Lý Phong cùng Tống Uyển Quân vẫn chẳng thèm để ý, là do tư thế gọi điện thoại kêu người của hắn có gì không đúng?

"Mỹ nữ, ngươi rất yêu bạn trai ngươi sao?"

Trịnh Thiếu Cương đè xuống lửa giận trong lòng, chuẩn bị tìm mạch suy nghĩ khác.

Hắn nhìn ra được tình cảm của Tống Uyển Quân cùng Lý Phong rất tốt, nếu tiền bạc đã không cách nào làm cho Lý Phong rời khỏi Tống Uyển Quân, vậy chỉ có thể dùng sự an toàn của Lý Phong uy hiếp Tống Uyển Quân chủ động rời bỏ hắn!

"Ngô, chí ít con mắt ngươi cũng không phải quá đui mù."

Tống Uyển Quân nói xong ngược lại làm chính mình nở nụ cười, nhất thời che miệng yêu kiều cười rộ lên.

Nụ cười này của nàng nhất thời làm cho những khách hàng nam nhìn không chớp mắt.

Trời ơi, vì sao rõ ràng đã tới mùa thu, mà trong nhà ăn lại cứ như xuân về hoa nở vậy? !

Trịnh Thiếu Cương cũng lộ ra vẻ mặt say đắm, hận không thể lập tức kéo Tống Uyển Quân vào trong ngực hảo hảo khinh bạc một phen.

"Nếu ngươi đã yêu hắn như vậy, thì hắn là không muốn trơ mắt nhìn hắn đi đến tuyệt lộ, đúng không?"

Biết rõ Tống Uyển Quân đang giễu cợt chính mình, nhưng Trịnh Thiếu Cương lại không tức giận nổi, ngược lại tận tình khuyên

bảo.

Có một câu nói rất hay, "Mười câu bắt chuyện, trăm câu ngủ ngon, ngàn câu tán gẫu, vạn câu nói nhảm, chỉ vì có một ngày có thể lên giường, nghe thấy một tiếng rên của ngươi."

Một số nam nhân thường xuyên tỏ ra thái độ khiêm nhường, chỉ là vì để được đút vào mà thôi.

Cho nên đừng bao giờ xem thường mấy tên dẻo miệng nịnh nọt nữ nhân, có khả năng số nữ nhân hắn từng liếm còn nhiều hơn số kem ngươi liếm!

"Rồi sao?"

Tống Uyển Quân cảm thấy sự tình càng ngày càng có ý tứ, nhịn không được liền muốn trêu đùa Trịnh Thiếu Cương một phen.

"Chỉ cần ngươi đáp ứng làm nữ nhân của ta, ta có thể buông tha Lý Phong."

"Nếu như ngươi thật sự không nỡ rời khỏi hắn, ta cũng không để ý, chỉ cần ngươi hi sinh một chút là được."

Trịnh Thiếu Cương dùng một loại biểu tình "ngươi hiểu được" nói, biểu lộ bỉ ổi đến mức khó lòng miêu tả bằng ngòi bút.

"Mỹ nữ, đi theo Trịnh thiếu là được ăn ngon uống sướng, ở biệt thự lái xe sang, còn có thể tùy tiện mua hàng xa xỉ, sinh hoạt như vậy bao nhiêu nữ nhân nằm mộng cũng muốn, chẳng lẽ ngươi lại không muốn?"

"Bạn trai ngươi chỉ là tên nghèo kiết xác, không có khả năng cho ngươi một tương lai tốt, phải theo Trịnh thiếu ngươi mới có hạnh phúc a."

Nói chuyện là hai tên côn đồ khác đi theo Trịnh Thiếu Cương, công phu vuốt mông ngựa của bọn họ không bằng Vu Thuận, cho nên vừa rồi không thể chen miệng vào.

Hiện tại Vu Thuận bị quất bay, cũng đã đến lúc bọn họ được thi triển quyền cước!

Lý Phong thầm cảm thấy buồn cười, công lực trêu đùa nam nhân của Tống Uyển Quân đúng là phi thường cường đại, nếu không nàng sẽ không thể yên ổn sống tới hôm nay.

Những người này cảm thấy mình đang dụ dỗ thiếu nữ vô tri, thật tình không biết bọn họ đang bị Tống Uyển Quân đùa nghịch!

Lời nói của hai tên côn đồ kia làm Trịnh Thiếu Cương rất hưởng thụ.

Loại lời này hắn nói ra thì hiệu quả không lớn, chỉ có người khác nói ra mới có thể tạo thành tác dụng tối đa!

"Nhưng ta hiện tại cũng là lái xe sang ở biệt thự a, hơn nữa Lý Phong đẹp trai hơn ông chủ của các ngươi quá nhiều, ta thấy ông chủ của các ngươi ăn không ngon."

"Hay là. . . Ngươi đi tới H quốc phẫu thuật thành soái ca Hàn Quốc, sau đó trở về theo đuổi ta?"

Tống Uyển Quân cười hì hì nói.

Con mẹ nó. . .

Trịnh Thiếu Cương chỉ cảm thấy một ngụm máu tươi chặn ở cổ họng!

Hắn tuy rằng không tính là quá đẹp trai, nhưng cũng tuyệt đối không thể nói là xấu xí, càng không thể nói là xấu xí đến mức khiến người ta ăn không ngon.

Nữ nhân này đang cố ý nhục nhã hắn?

Nhất định là như vậy!

"Rượu mời không uống thích uống rượu phạt đúng không? Tốt, chờ người của ta đến đủ rồi chỉnh các ngươi như thế nào!"

Trịnh Thiếu Cương lên cơn giận dữ, nhẹ không được vậy thì chơi cứng, hắn không tin nữ nhân này có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay hắn!

Trịnh Thiếu Cương vừa mới nói xong thì có một đám lưu manh tay cầm gậy gộc xông vào Tuyệt Vị Quán.

"Ai dám vô lễ với Trịnh thiếu a, đứng ra đây cho ta!"

Tráng hán dẫn đầu cầm đập uỳnh xuống cái bàn bên cạnh một cái, phách lối không gì sánh được cao giọng hô.

Hắn tên là Tề Lực, vừa được Lý Phong đề bạt thành một trong Tứ Đại Kim Cương, đang ở thời điểm hăng hái nhất nhân sinh.

Trước kia đều là Trần Kim Sinh dẫn hắn đi ra bên ngoài làm việc cho một số phú nhị đại, còn tự hắn dẫn đầu thì hôm nay là lần đầu tiên, tự nhiên hắn muốn đánh ra danh tiếng của mình!

Tề Lực vừa đến, trong tiệm đầu tiên là yên tĩnh, tiếp theo là những tiếng bàn luận xôn xao.

"Ai, trang bức cũng phải có hạn độ a, hiện tại sắp thành ngốc bức rồi."

"Người này a, làm sao mà đến cả thực lực của mình cũng không tự hiểu lấy, đúng là không biết chữ chết viết thế nào."

Một số khách hàng lắc đầu thở dài, dường như đã nhìn thấy tình cảnh Lý Phong bị đánh cho đầu rơi máu chảy.

"Ha ha, chính là hắn!" Trịnh Thiếu Cương dường như bị chạm đến điểm G, chỉ vào Lý Phong cười như điên nói: "Người của ta đến rồi, biết sợ chưa? Sợ thì mau quỳ xuống xin lỗi, lại để bạn gái của ngươi hầu hạ ta thật tốt, như vậy ta có thể cân nhắc tha ngươi một cái mạng chó!"

Lúc này Vu Thuận bò dậy từ dưới đất mắng: ", Lý Phong, ngươi phách lối tiếp cho lão tử nhìn xem, vậy mà còn dám đấu với Trịnh thiếu, thật đúng là chán sống. . ."

"Đùng "

Lý Phong lại tát mặt Vu Thuận một cái!

Vu Thuận xoay tròn 360° ngã xuống đất, sau đó khuôn mặt đầy

vẻ sững sờ!

Viện binh của Trịnh thiếu cũng đã đến, Lý Phong làm sao còn dám đánh hắn? !

Sớm biết sẽ gặp loại hậu quả này, vậy thì lão tử đã nằm trên đất giả chết thêm một hồi!

" Lý Phong, ngươi quá phách lối!"

Trịnh Thiếu Cương vô cùng phẫn nộ, càng làm cho hắn phẫn nộ là, đám người Tề Lực vậy mà giống như bị ngu đứng tại chỗ bất động!

"Các ngươi còn đứng đó làm gì, nhanh đi tới giúp ta phế hắn a!"

Trịnh Thiếu Cương vội vàng vọt tới trước mặt Tề Lực, hai mắt đỏ bừng gào thét.

"Ngươi nói là. . . Để ta phế Lý thiếu?"

Lúc nói chuyện hai bờ môi của Tề Lực không ngừng phát run, không phải kích động, là sợ hãi muốn chết!

Con mẹ nó người Trịnh Thiếu Cương muốn thu thập lại chính là sát tinh Lý Phong vừa diệt xong Ngô lão đại cùng Tứ Đại Kim Cương?

Ta XXX 18 đời tổ tông Trịnh Thiếu Cương ngươi!

"Cái gì mà Lý thiếu a, hắn chỉ là một tên điểu ti rách nát, ngươi tranh thủ thời gian phế hắn cho ta, bao nhiêu tiền cũng được!"

Trịnh Thiếu Cương không nhìn ra chỗ kì lạ, lộ vẻ mặt khinh thường nói.

"Đùng "

Tề Lực trực tiếp tát mặt Trịnh Thiếu Cương một cái!

Trịnh Thiếu Cương trong nháy mắt này lập tức sững sờ!

Chỉ là như vậy vẫn còn chưa xong, Tề Lực bước nhanh tới trước

mặt Lý Phong, cung kính hô: "Lão đại, ta không biết thằng ngu kia vậy mà muốn đối phó ngài, xin lão đại thứ tội!"

Đám tiểu đệ của Tề Lực cũng học theo, khom người với Lý Phong hô to: "Xin lão đại thứ tội!"

Mọi người chấn kinh!

Chương 262. Xin lỗi nhận lỗi

Chương 225: Xin lỗi nhận lỗi

Đây là tình huống gì?

Trịnh Thiếu Cương bị người do chính mình gọi tới đánh, hơn nữa còn kêu Lý Phong là lão đại, thỉnh cầu Lý Phong thứ tội?

Hoàn toàn vượt khỏi dự liệu của mọi người a!

"Về sau khi làm việc cho người khác thì phải hỏi rõ ràng đối phương chọc vào ai trước, rồi mới cân nhắc mình có thể làm được hay không, miễn cho bị dẫn lửa thiêu thân."

Người không biết vô tội, Lý Phong không định nổi giận trừng phạt thuộc hạ vì chút chuyện nhỏ này.

Nhưng hắn nhất định phải nhắc nhở đám người Tề Lực, về sau gặp lại loại chuyện tương tự nhất định phải bày mưu rồi mới hành động, đừng có lập tức tiến lên, kẻo đến lúc sắp chết lại hối hận không kịp.

"Đúng đúng đúng, chúng ta minh bạch!"

Tề Lực thở dài một hơi, trái tim treo cao cuối cùng cũng được buông xuống.

Hắn thật sự rất sợ Lý Phong khó chịu diệt trừ hắn, lúc đấy hắn biết tìm ai khóc lóc đây!

Buông lỏng xong thì chính là phẫn nộ, nếu không phải tên hỗn đản Trịnh Thiếu Cương này mắt mù, sao hắn lại chọc tới Lý thiếu?

"Lão đại, để ta giúp ngài giáo huấn tên ngu ngốc này nhé?"

Tề Lực chủ động xin đi giết giặc.

"Ừm. . . Hạ thủ nhẹ một chút, hắn còn đang thiếu nợ ta 100 triệu

đấy."

Lý Phong giống như cười mà không phải cười nói.

"Minh bạch!"

Tề Lực khom người ôm quyền, tiếp theo dẫn người đi đến trước mặt Trịnh Thiếu Cương: "Ngươi vậy mà không thèm soi mặt vào trong nước tiểu nhìn xem chính mình có đức hạnh gì mà dám đối nghịch với Lý thiếu, con mẹ nó chán sống a?"

"Đùng "

Vừa nói xong, Tề Lực tát mặt Trịnh Thiếu Cương một cái!

"Ngươi dám đánh ta, ngươi có biết ta là ai không? Cho dù là lão đại Trần Kim Sinh của ngươi ở đây cũng không dám đánh ta!"

Trịnh Thiếu Cương bị ăn hai cái bạt tai, nhất thời vô cùng phẫn nộ!

Hắn là đại thiếu gia nhà họ Trịnh gia sản 1 tỷ, phú nhị đại nổi tiếng khắp vùng, vậy mà lại bị một tên lưu manh đánh? Truyền ra ngoài không chẳng phải là làm người ta cười đến rụng răng!

"Trần Kim Sinh cái con mẹ ngươi a, hiện tại lão đại của ta là Lý thiếu!"

"Lý thiếu không chỉ là lão đại của ta, càng là lão đại của toàn bộ thế giới ngầm Giang Bắc, ngươi có biết hay không?"

Tề Lực nói xong lại tát mặt Trịnh Thiếu Cương một cái.

Trịnh Thiếu Cương sững sờ, không phải là bị cái tát vừa rồi đánh cho phát mộng, mà là bị câu nói sau cùng hù dọa.

Lão đại của toàn bộ Giang Bắc? Vậy Ngô Chinh Long thì sao, về hưu rồi?

Những khách hàng khác cũng sững sờ.

Tất cả mọi người đều biết Ngô Chinh Long mới là lão đại thế

giới ngầm Giang Bắc, Tề Lực nói vậy là ý tứ gì?

"Không, ta không tin, ta muốn gọi điện thoại cho Trần Kim Sinh . . . Không, ta muốn nói cha ta gọi điện thoại cho Ngô lão đại !"

Trịnh Thiếu Cương rống lên, móc điện thoại di động muốn gọi điện thoại.

Thân phận của hắn còn chưa có tư cách trực tiếp gọi cho Ngô Chinh Long, cho dù là cha hắn Trịnh Trạch, không có chuyện đặc biệt trọng yếu cũng không dám tùy tiện quấy rầy Ngô Chinh Long.

Tư sản của Trịnh gia hơn 1 tỷ, nghe thì rất trâu bò, nhưng ở trước mặt lão đại Ngô Chinh Long vẫn không đáng chú ý.

"Hắc?" Lông mày Tề Lực nhướng lên một cái, cười gằn muốn tát mặt Trịnh Thiếu Cương tiếp.

"Đủ rồi, để hắn gọi."

Thanh âm của Lý Phong truyền đến, Tề Lực tuy rằng không hiểu, nhưng vẫn ngưng lại.

Chỉ có Tống Uyển Quân minh bạch, Lý Phong muốn làm cho Trịnh Thiếu Cương cảm thấy càng thêm tuyệt vọng hơn.

Hiện tại Trịnh Thiếu Cương còn đang nghĩ mình có cơ hội lật kèo, đợi đến khi hắn phát hiện Lý Phong là một tòa núi cao không thể vượt qua, hi vọng liền biến thành tuyệt vọng, Trịnh Thiếu Cương sẽ bị vô tận hối hận cắn nuốt.

Rất nhanh, Trịnh Thiếu Cương nói cho Trịnh Trạch biết sự tình nơi này.

Sau khi cúp điện thoại, Trịnh Thiếu Cương chỉ mặt Lý Phong cùng Tề Lực, đắc ý nói: "Cha ta hiện tại đang gọi điện thoại cho Ngô lão đại rồi, các ngươi cứ chờ chết đi!"

Tề Lực cảm thấy tức cười, hắn đã nói rõ ràng như vậy, thế mà tên ngốc này lại còn muốn xin Ngô Chinh Long giúp đỡ, định xuống địa ngục tìm Ngô Chinh Long sao?

Không biết là ngu bẩm sinh hay có luyện tập!

"Ta thì chờ cha ngươi đem tiền đến."

Lý Phong cười một tiếng, lấy ra đồ ăn vặt mua trên đường, nhẹ nhàng đưa đến bờ môi đỏ của Tống Uyển Quân.

Tống Uyển Quân thẹn thùng cười một tiếng, há mồm ăn một miếng.

Không biết là vô tình hay cố ý, Tống Uyển Quân dùng ánh mắt kiều mị nhìn Lý Phong, ngậm lấy ngón tay của hắn, lưỡi khẽ đảo qua.

Chỉ một động tác này, đã làm cho tất cả nam nhân ở đây đều trừng to mắt, cổ họng thầm nuốt một ngụm nước bọt!

Quyến rũ, quá quyến rũ!

Nếu có thể được nữ nhân này ngậm vào, đó là hưởng thụ sung sướng cỡ nào?

Lý Phong: ". . ."

Ông cha nói không sai chút nào, đúng là hồng nhan họa thủy, nếu như chỉ có hắn ăn cơm ở Tuyệt Vị Quán, thì tuyệt đối sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

May mà hắn có năng lực bảo vệ nữ nhân của mình. . .

Đúng lúc này, một vị nam tử trung niên được quản lý dẫn dắt đi đến trước mặt Lý Phong.

"Bỉ nhân Phạm Hàm, là lão bản của Tuyệt Vị Quán, Lý thiếu đến đây làm Tuyệt Vị Quán hân hạnh vô cùng, cho nên Phạm mỗ đặc biệt tới tặng cho Lý thiếu một tấm thẻ khách quý."

"Tấm thẻ khách quý này có thể giúp Lý thiếu nhận được rất nhiều ưu đãi giá cả, lại được ưu tiên đặt trước, xin Lý thiếu nhận cho."

Phạm Hàm móc ra một tấm thẻ màu vàng, cung cung kính kính

đưa tới trước mặt Lý Phong nói.

Mọi người ở đây nhìn mà trợn mắt há hốc mồm!

Đây là cái tình huống gì, gia sản địa vị của Phạm Hàm còn nằm dưới Trịnh Trạch, hiện tại Lý Phong cùng Trịnh Thiếu Cương chưa phân ra thắng bại, vậy mà Phạm Hàm đã chủ động đưa thẻ kết giao với Lý Phong, không sợ đắc tội Trịnh Trạch sao?

"Ồ?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, nhìn Phạm Hàm hỏi: "Ngươi biết ta?"

"Lần đầu gặp mặt, lập tức đã cảm thấy Lý thiếu có khí chất bất phàm, cho nên Phạm mỗ nảy lòng muốn kết giao."

Phạm Hàm mỉm cười nói.

Thực ra từ khi Lý Phong cùng Trịnh Thiếu Cương phát sinh xung đột, Phạm Hàm đã một mực quan sát từ lầu hai.

Mới đầu hắn cũng cảm thấy Lý Phong không biết tự lượng sức mình, chẳng mấy chốc sẽ bị Trịnh Thiếu Cương thu thập, không nghĩ tới sau khi Tề Lực đuổi tới tình thế đã xoay chuyển 180 độ.

Một khắc này, Phạm Hàm lập tức đoán được Lý Phong không đơn giản chút nào!

Thực ra hắn hoàn toàn có thể đợi đến khi Lý Phong cùng Trịnh Thiếu Cương phân ra thắng bại rồi mới ra mặt nịnh nọt người thắng, thế nhưng đó chẳng qua là dệt hoa trên gấm, hiệu quả không lớn.

Không bằng nhìn chính xác tình thế, đưa than sưởi ấm giữa ngày tuyết rơi, một khi thành công, chỗ tốt nhận được sẽ to lớn hơn nhiều!

"Tốt, tấm thẻ này ta nhận."

Lý Phong mỉm cười, thu tấm thẻ vào trong túi.

Phạm Hàm thở phào, sau đó đứng ở một bên yên lặng nhìn tình thế phát triển.

Trịnh Thiếu Cương tức giận đến mức hàm răng ngứa ngáy!

Phạm Hàm có ý tứ gì, cảm thấy lão tử thua chắc rồi đúng không?

Tốt, lão tử về sau không tới Tuyệt Vị Quán ăn cơm nữa, không chỉ lão tử không đến, bằng hữu của lão tử cũng sẽ không đến!

Ngay tại thời điểm Trịnh Thiếu Cương âm thầm quyết tâm, một hồi tiếng chuông điện thoại gấp rút đột nhiên vang lên.

"Uy, cha, Ngô lão đại nói thế nào?" Trịnh Thiếu Cương hưng phấn nhận điện thoại, vài giây đồng hồ sau sắc mặt lại kịch biến: "Cái gì, ngươi bảo ta hãy mau nhận thua cầu xin Lý Phong tha thứ?"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của mọi người tại đây đều biến thành quái dị.

Đến cả cha đẻ cũng bảo Trịnh Thiếu Cương mau nhận thua cầu xin tha thứ, điều này nói rõ thân phận của Lý Phong Trịnh gia hoàn toàn không thể đối kháng được!

Chẳng lẽ Tề Lực không nói láo, Lý Phong thật sự là lão đại của toàn bộ thế giới ngầm Giang Bắc ? !

"Cái gì, Ngô Chinh Long vậy mà là bị Lý Phong. . ."

Lúc này, thân thể của Trịnh Thiếu Cương run lên, sắc mặt tái nhợt nhìn về phía Lý Phong, bên trong hai mắt tràn đầy cảm giác kinh khủng.

Sau một lúc lâu, thân thể Trịnh Thiếu Cương tựa như quả bóng bị bị rút sạch không khí, hữu khí vô lực nói: "Tốt, ta biết nên làm như thế nào."

Sau khi cúp điện thoại, ở trong cái nhìn chăm chú của mọi người, Trịnh Thiếu Cương chậm rãi đi đến trước mặt Lý Phong, tiếp theo quỳ hai đầu gối chạm đất!

"Thành thật xin lỗi Lý thiếu, là ta có mắt không tròng mạo phạm ngài cùng bạn gái của ngài, ta đáng chết!"

"Xin Lý thiếu đại nhân không chấp tiểu nhân, bỏ qua cho ta lần này, hơn nữa cha ta sẽ lập tức chuyển khoản cho Lý thiếu 100 triệu, xem như nhận lỗi!"

Nói xong, Trịnh Thiếu Cương "Phanh" "Phanh" "Phanh" dập đầu ba cái.

Mọi người chấn kinh!

Chương 263. Giang Bắc thủ phủ

Chương 226: Giang Bắc thủ phủ

Trịnh Thiếu Cương trước đó còn ra vẻ kiêu ngạo bằng trời nói muốn xem Lý Phong chết như thế nào, kết quả cha gọi điện thoại nói mấy câu liền quỳ xuống trước mặt xin Lý Phong tha thứ?

Trịnh Trạch cùng Trịnh Thiếu Cương nói cái gì, Lý Phong làm gì Ngô Chinh Long?

Quần chúng ăn dưa xem kịch xung quanh đều tỏ vẻ ngơ ngác!

Phạm Hàm hiện tại có chút đắc ý, hắn thành công, từ nay về sau, chỉ cần hắn làm mọi chuyện có chừng mực, Lý Phong còn thống lĩnh Giang Bắc một ngày, hắn liền không cần lo lắng người thế giới ngầm tới tìm mình gây phiền phức.

Thậm chí. . . Nếu như hắn gặp phải phiền toái gì, còn có thể xin Lý Phong ra tay giúp đỡ giải quyết!

Vu Thuận nằm rạp trên mặt đất giả chết khóc không ra nước mắt, con mẹ nó. . . Đến cả Trịnh thiếu cũng phải quỳ xuống xin Lý Phong tha thứ?

Cái này không khoa học a, nửa năm trước Lý Phong vẫn còn giống như hắn đều là người làm công, làm sao đột nhiên lắc mình hoá thành Lý thiếu?

Trong này có phải có hiểu lầm gì không?

"Ngô, biết rồi."

Lý Phong gật gật đầu, tiếp theo nói với Phạm Hàm: "Phạm lão bản, có thể an bài cho chúng ta một căn phòng nhỏ không, bạn gái của ta đói bụng rồi."

Trong tình huống bình thường, Lý Phong đều là rất có lễ phép khi đối nhân xử thế, chí ít không giống như một số công tử bột không coi ai ra gì.

"Có, có có có! Mời Lý thiếu đi theo ta!"

Phạm Hàm vội vàng đi phía trước dẫn đường, đưa Lý Phong lên lầu hai.

Trịnh Thiếu Cương đang quỳ sững sờ ngẩn người!

Không phải chứ. . . "Biết rồi" của ngươi là cái ý tứ gì, tốt xấu gì cũng phải cho một tin tức chính xác a, có nhất thiết phải làm lão tử bất an như vậy không!

Trịnh Thiếu Cương tuy rằng ở trong lòng nghi hoặc, nhưng vì uy nghiêm của Lý Phong quá kinh nên không dám truy vấn, đợi Lý Phong đi lên lầu hai hắn liền muốn đứng dậy.

"Ta bảo ngươi đứng lên chưa? Tiếp tục quỳ cho lão tử!"

Tề Lực trực tiếp đi tới đè bả vai Trịnh Thiếu Cương xuống, la mắng.

Sắc mặt Trịnh Thiếu Cương nhất thời xanh đỏ không ngừng!

Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, một tên tiểu lưu manh cũng dám la lối om sòm với hắn!

Tuy rằng nội tâm biệt khuất, nhưng Trịnh Thiếu Cương biết mình chỉ có thể nhẫn nại, đến cả Ngô Chinh Long cũng đã bị Lý Phong xử lý, hắn dù có cuồng hơn nữa cũng biết lúc này cần ra vẻ đáng thương!

"Cái kia. . . Vị lão đại này, Lý thiếu có lai lịch gì a?"

Lúc này có một khách hàng nhịn không được hiếu kỳ nhỏ giọng hỏi thăm.

Những khách hàng khác ào ào nhìn về phía Tề Lực, cũng muốn biết đáp án.

Tề Lực trước kia chỉ là tùy tùng đi theo Trần Kim Sinh, chưa từng bị nhiều người chú ý như vậy, cái cảm giác này phải diễn tả thế nào đây?

Thoải mái, so với lúc chơi em người mẫu đắt nhất hộp đêm tối hôm qua còn thoải mái hơn!

"Khụ khụ, cái này a. . ."

Tề Lực cố ý kéo dài âm điệu.

"Mời mời, chỗ ta có thuốc xịn nhập khẩu nước ngoài, còn là hàng giới hạn, rất hiếm nha."

Một vị khách hàng móc ra một điếu thuốc, đưa tới tay Tề Lực.

Tề Lực ngạo nghễ tiếp nhận thuốc lá, chờ người kia giúp hắn châm thuốc rồi, hắn mới chậm rãi nói: "Vừa rồi ta không phải đã nói rồi sao? Lý thiếu hiện tại là lão đại của toàn bộ thế giới ngầm Giang Bắc."

"Vậy thì Ngô lão đại ở đâu?"

Có người không hiểu hỏi.

"Ngô lão đại?"

Tề Lực cười lạnh một tiếng, tiếp theo chỉ chỉ mặt đất dưới chân.

"Tê!"

Nhất thời, những âm thanh hít vào một ngụm khí lạnh liên tục vang lên!

Tuy rằng Tề Lực không nói rõ, nhưng người sở hữu trí lực bình thường trở lên đều có thể đoán được, hắn đang ám chỉ Ngô lão đại đã xuống địa ngục rồi!

Nói cách khác, Lý Phong xử lý Ngô Chinh Long, thay vào đó?

Con mẹ nó, siêu cấp mãnh nhân a, khó trách Trịnh gia nhanh như vậy đã nhận thua!

Ở một bên, Trịnh Thiếu Cương lộ vẻ mặt vô cùng hối hận.

Hắn cũng không nghĩ tới mình chỉ là đi cua gái, thế mà lại đụng phải tấm sắt cứng như vậy!

Đều là tại Vu Thuận, nếu không phải hắn nhìn nhầm thì lão tử đã không khinh địch như thế!

Trong lúc nhất thời, Trịnh Thiếu Cương dồn tất cả hận ý lên trên người Vu Thuận, dùng thần sắc oán độc nhìn tới Vu Thuận đang giả chết.

Vu Thuận nhất thời giật mình, biết mình đã bị Trịnh Thiếu Cương ghi hận, về sau đừng nói là tiếp tục theo Trịnh Thiếu Cương lăn lộn, hắn có thể sống tiếp ở Giang Bắc hay không cũng đã là ẩn số!

"Sớm biết sẽ có loại kết quả này, lão tử đã làm bộ không thấy được Lý Phong!"

Vốn muốn mượn chuyện Lý Phong để nâng cao địa vị, kết quả ăn trộm gà bất thành còn mất nắm gạo, tâm tình hối hận giống như thủy triều cắn nuốt toàn bộ cơ thể hắn!

Lại qua nửa giờ nữa, Trịnh Trạch cùng với một trung niên nam tử đi vào Tuyệt Vị Quán.

Mười tên áo đen hộ vệ đi sát đằng sau hai người, uy thế mười phần.

"Cái kia. . . Đó là Trình lão bản?"

"Trời ạ, thật sự là Trình lão bản, hắn làm sao lại tới?"

"Cái này còn cần phải đoán sao, khẳng định là được Trịnh lão bản mời đến để giải quyết mọi chuyện a!"

Nhìn thấy người đàn ông trung niên kia, lập tức mọi người trong Tuyệt Vị Quán lâm vào yên lặng, tiếp theo liên tiếp thảng thốt lên.

Trình Hạ Lợi là phú hào giàu có nhất Giang Bắc, gia sản lên tới mấy chục tỷ, loại lão bản làm ăn nhỏ như Trịnh Trạch hoàn toàn

không thể so sánh được.

Không chỉ như thế, Trình Hạ Lợi còn là đệ ruột của vợ của gia chủ Vương gia Giang Nam- Vương Bác Nam!

Dựa vào một tầng quan hệ này, toàn bộ Giang Bắc không ai dám trêu chọc Trình Hạ Lợi!

Dù rằng Ngô Chinh Long ở đây, nhìn thấy Trình Hạ Lợi cũng phải cung cung kính kính kêu một tiếng Trình lão bản, Trình Hạ Lợi có phản ứng hay không thì còn phải xem tâm tình bản thân hắn!

Trịnh Trạch đã mời Trình Hạ Lợi đến, rõ ràng là muốn đối phó Lý Phong, nhưng vấn đề là Trịnh Trạch dựa vào đâu để có thể thỉnh cầu Trình Hạ Lợi? Không nghĩ ra được a!

Trịnh Thiếu Cương đầu tiên là xoa xoa con mắt, xác định người kia thật sự là Trình Hạ Lợi, nhất thời mặt lộ vẻ mừng như điên.

Hắn vốn cho rằng lần này sắp phải ăn thiệt thòi lớn, ai biết cha mình lại có thể mời Trình Hạ Lợi đến, vậy hắn còn cần phải sợ cái chó gì a!

Trong cảm giác hưng phấn, Trịnh Thiếu Cương đứng dậy chạy gấp tới: "Cha, Trình bá bá!"

Ở một bên, Tề Lực lộ sắc mặt trắng nhợt, không dám ngăn cản Trịnh Thiếu Cương đứng dậy như lần trước nữa.

Đây chính là Trình Hạ Lợi a, đại nhân vật mà cả Ngô lão đại cũng phải cung kính đối đãi, hắn nào dám ra vẻ uy phong trước mặt Trình Hạ Lợi?

"Thiếu Cương, để ngươi chịu ủy khuất rồi."

Trịnh Trạch vỗ vỗ bả vai của Trịnh Thiếu Cương, tiếp lấy theo chắp tay với Trình Hạ Lợi nói: "Trình lão bản tới đây chính là vì muốn giúp ngươi lấy lại công đạo, ngươi còn không tranh thủ thời gian cảm ơn Trình bá bá?"

"Cảm ơn Trình bá bá, Trình bá bá, lần này ngươi nhất định phải

làm chủ cho ta a."

Trịnh Thiếu Cương lau lau nước mắt nước mũi, có thể nói là người nghe thương tâm người thấy rơi lệ, vô cùng đáng thương!

"Ừm, yên tâm, ở đất Giang Bắc này chưa có chuyện gì là ta giải quyết không được." Trình Hạ Lợi ngạo nghễ gật đầu: "Lý Phong ở đâu, dẫn ta đi gặp hắn."

"Ngay tại lầu hai!"

Vừa mới nói xong, Trịnh Thiếu Cương đi đầu chạy vội lên lầu hai.

Trình Hạ Lợi chắp hai tay sau lưng, muốn nhấc chân đuổi theo, nhưng ai biết hắn đột nhiên chỉ tay vào đám người Tề Lực: "Coi chừng bọn họ cho ta, không có mệnh lệnh của ta, không kẻ nào được phép rời khỏi nơi này!"

"Vâng, lão bản!"

Hai tên hộ vệ áo đen lĩnh mệnh đi về phía Tề Lực.

Sắc mặt Tề Lực tái nhợt, trực tiếp ném gậy gộc trong tay sang một bên, từ bỏ ý định phản kháng.

Khách hàng xung quanh không khỏi thổn thức.

Người có tên cây có bóng, Trình Hạ Lợi vừa ra tay, Lý Phong đoán chừng sẽ thua không còn manh giáp!

Rất nhanh, Trình Hạ Lợi đi lên lầu hai, nhận được tin tức Phạm Hàm cười cười chào đón.

"Lý Phong ở trong căn phòng nào?"

Trình Hạ Lợi cũng không nói nhảm, đi thẳng vào chủ đề hỏi.

"Cái này. . ."

Sắc mặt Phạm Hàm biến ảo mấy lần, cuối cùng vẫn quyết định nói rõ sự thật: "Tại căn phòng số 2888, xin Trình lão bản đi theo

ta."

Nếu như làm ra lựa chọn giữa Trịnh Trạch cùng Lý Phong, vậy Phạm Hàm khẳng định chọn Lý Phong, nhưng nếu là giữa Lý Phong cùng Trình Hạ Lợi, vậy hắn sẽ không nói hai lời chọn Trình Hạ Lợi!

Nghe thấy lời nói của Phạm Hàm, mắt Trình Hạ Lợi sáng lên, âm thầm nói một câu: "Lý Phong. . . Có khi nào chính là tên nghiệt chủng kia không?"

Chương 264. Đều là đồ bỏ đi!

Chương 227: Đều là đồ bỏ đi!

Bên trong gian phòng 2888, Tống Uyển Quân gắp một miếng thịt cá Tây Hồ đến miệng Lý Phong, nhìn hắn ăn xong liền cười nói: "Ngươi mệt mỏi một đêm rồi, nhất định phải bổ sung protein mới được a ~ "

Lý Phong: ". . ."

Không phải chứ. . . Tống Uyển Quân đang ám chỉ thể lực của hắn không được?

Hóa ra đêm qua tiểu gia còn nhẹ tay với nàng a, thế mà còn dám nói như vậy!

"Được, con cá này ta sẽ ăn sạch, đợi buổi tối ta bồi thường cho ngươi mấy ngụm protein."

Lý Phong xấu xa cười một tiếng, kéo cả đĩa cá tới trước mặt mình.

"Ngươi đúng là đồ tiểu bại hoại, suốt ngày nghĩ chuyện xấu!"

Tống Uyển Quân vốn trời sinh quyến rũ, giờ tỏ vẻ hờn dỗi trách cứ càng là tăng thêm mấy phần mị hoặc.

Lý Phong nhìn mà thèm nhỏ dãi, trực tiếp kéo Tống Uyển Quân vào trong ngực, tay trái xe nhẹ đường quen đặt ở trên cái đùi bóng loáng của nàng.

"Ngô. . . Đùi của tỷ tỷ sờ vào thật là sướng, nếu ngày nào cũng được sờ thì thật tốt."

Lý Phong vừa ăn món ngon, vừa hưởng thụ da thịt của Tống Uyển Quân, cảm thấy đời này chẳng còn gì phải hối tiếc!

Khuôn mặt Tống Uyển Quân đỏ lên, tùy ý cho Lý Phong khinh

bạc, miệng nói: "Ta ngược lại cũng muốn cho ngươi sờ mỗi ngày, thế nhưng ai kia rất bận rộn a, đâu thể ngày nào cũng gặp ta."

Bàn tay của Lý Phong ngưng lại, mặt lộ vẻ áy náy.

Từ khi đoạt được lần đầu của Tống Uyển Quân, thời gian ở chung của hắn cùng Tống Uyển Quân thật sự rất ít, xác thực không xứng đáng với chức vị bạn trai.

"Được rồi, tỷ tỷ đùa giỡn với ngươi thôi, tỷ tỷ biết ngươi có rất nhiều chuyện phải làm, chỉ cần lúc rảnh rỗi ngươi nhớ tới thăm là ta vui rồi."

Tống Uyển Quân khéo hiểu lòng người nói.

Lý Phong thấy trong lòng ấm áp, liền muốn cùng Tống Uyển Quân nói vài câu tình cảm nồng thắm, đột nhiên hắn hơi biến sắc: "Có người tới."

Tống Uyển Quân vội vàng ngồi dậy, sửa sang lại y phục, làm ra bộ dáng nghiêm túc dùng bữa, làm Lý Phong buồn cười không thôi.

Một tiếng "cùm cụp" vang lên, cửa bị Phạm Hàm đẩy ra.

Trịnh Thiếu Cương đi đầu tiến vào, cùng Phạm Hàm đứng hai bên, cung cung kính kính mời Trình Hạ Lợi tiến vào.

Tiếp theo, Trịnh Trạch còn có bảo tiêu của Trình Hạ Lợi nối đuôi nhau mà vào, nhất thời căn phòng khá lớn này lại cho người ta một loại cảm giác kín người hết chỗ.

Trong nháy mắt nhìn thấy Trình Hạ Lợi, sắc mặt Lý Phong kịch biến đồng thời đứng vụt dậy!

"Vậy mà là hắn!"

Năm xưa khi biết tin cha Lý Phong là Vương Xuyên đã chết, mẹ mang theo hắn muốn về Vương gia tế bái, kết quả bị người ta cứng rắn cản ở ngoài cửa.

Không chỉ không để mẹ con bọn hắn đi vào tế bái Vương Xuyên, một đám người còn mở miệng nói lời ác độc làm nhục mẹ con bọn

hắn, Trình Hạ Lợi chính là một trong số đó!

Tuy khi đó Lý Phong mới 13 tuổi, nhưng hắn vĩnh viễn quên không được sắc mặt ghê tởm của đám người kia!

"Ừm?"

Trình Hạ Lợi nhíu mày nhìn chằm chằm Lý Phong, bắt đầu đánh giá.

Trước đó, hắn căn bản không muốn đi chú ý loại tiểu nhân vật như Lý Phong, dù là mười năm trước hắn quát lớn mẹ con Lý Viện cũng chỉ là việc nhỏ, căn bản không được hắn để ở trong lòng.

Huống hồ 10 năm quá dài, khi đó Lý Phong chỉ là một thiếu niên 13 tuổi, trí nhớ từ lâu đã mơ hồ, cho nên nhìn thấy Lý Phong, Trình Hạ Lợi cũng không xác định hắn có phải tên nghiệt chủng Vương gia kia hay không.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Bước đầu tiên để báo thù."

"Mục tiêu: Khống chế lại Trình Hạ Lợi, để Vương Bác Nam gọi điện thoại cầu tình với kí chủ thì mới phóng thích. Nếu như không thành công khống chế Trình Hạ Lợi, hoặc Vương Bác Nam không gọi điện thoại cầu tình thì nhiệm vụ thất bại, tiểu đệ của kí chủ rút ngắn đi 1 cm."

"Khen thưởng: 500 điểm kinh nghiệm, 5000 điểm tích lũy."

Xem hết giới thiệu, Lý Phong cười to.

Hắn vốn đang muốn trả lại gấp bội nhục nhã mười năm trước cho Trình Hạ Lợi, không nghĩ tới ngủ gật hệ thống lại đưa tới gối đầu, trực tiếp công bố một nhiệm vụ.

Bất quá hệ thống muốn thả Trình Hạ Lợi ra, chẳng lẽ Trình Hạ Lợi còn có giá trị lợi dụng khác?

"Ngươi cười cái gì?"

Lông mi Trình Hạ Lợi nhăn lại, lạnh giọng hỏi.

"Trịnh Thiếu Cương, ngươi làm vậy là ý gì?"

Lý Phong không nhìn thẳng Trình Hạ Lợi, nhìn về phía Trịnh Thiếu Cương hỏi.

"Trình bá bá đang hỏi ngươi, ngươi dám không trả lời? Chán sống à!"

Trịnh Thiếu Cương có thể nói là chưa từng cảm thấy sung sướng như bây giờ.

Cái gì gọi là sơn cùng thủy phục nghi không đường, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn? Không phải chính là bây giờ sao!

Trước đó hắn bị Lý Phong đè ép muốn ngạt thở, vốn cho rằng phải khuất nhục ôm hận giao tiền xin lỗi, không nghĩ tới a, vậy mà cha hắn lại có thể mời Trình Hạ Lợi đến đây!

Hiện tại, hắn muốn hoàn trả lại tất cả nhục nhã cho Lý Phong, hơn nữa còn là gấp trăm lần nghìn lần!

"Ngô. . . Xem ra là mời được trợ thủ, cảm thấy mình có thể chuyển bại thành thắng a."

Lý Phong lộ vẻ mặt trào phúng, lắc đầu nói.

"Hừ, ngươi biết Trình bá bá là ai không?"

Trịnh Thiếu Cương ngạo nghễ cười lạnh.

"Không rõ ràng, hay là ngươi giúp ta giới thiệu một chút đi?"

Lý Phong ngoáy ngoáy lỗ tai, vẻ mặt hoàn toàn không thèm để ý.

"Hừ, Trình bá bá là người giàu nhất Giang Bắc, tư sản mấy chục tỷ, càng là em vợ của gia chủ Vương gia Giang Nam."

Vẻ ngạo nghễ trên thân thể Trịnh Thiếu Cương bắn ra cuồn cuộn, thật giống như đang nói tới chính hắn vậy.

"Vương gia Giang Nam? Tiểu nhân vật không biết tên a, chưa từng nghe nói."

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, mặt lộ vẻ khinh miệt.

Trịnh Thiếu Cương: ". . ."

Ngươi làm sao lại ra bài không theo lẽ thường chút nào vậy, lão tử đang đề cập tới một thế lực vô cùng trâu bò nổi danh mấy tỉnh a, ngươi vậy mà chưa từng nghe nói? Quả thực làm cho ta cảm thấy rất khó chịu!

Cái này giống như là Trịnh Thiếu Cương chơi game online nhận được một kiện vũ khí vô cùng hi hữu cấp bậc Sử Thi, sau đó khoe mẽ với bằng hữu.

Kết quả bằng hữu nghe xong liền hỏi một câu "Vũ khí này rất mạnh sao?"

Thực là biệt khuất a!

Lông mày Trình Hạ Lợi nhăn lại, chẳng lẽ Lý Phong cùng tên nghiệt chủng kia chỉ là trùng tên? Nếu không thì sao hắn lại không biết Vương gia Giang Nam?

"Tuổi trẻ khinh cuồng không có vấn đề, nhưng mà phách lối quá mức sớm muộn cũng gặp thua thiệt."

Trịnh Trạch ở một bên nhịn không được, mở miệng khiển trách.

"A." Lý Phong cười lạnh một tiếng: "Trước đó các ngươi hoảng sợ giống như mấy con rùa nhát gan nhận lỗi với ta, hiện tại cảm thấy mời được cường viện, nên không thèm để ý uy hiếp của ta nữa?"

Cha con Trịnh Trạch đầu tiên là sững sờ, tiếp theo ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười cuồng ngạo và khinh miệt.

"Còn cả ngươi nữa." Lý Phong nhìn về phía Phạm Hàm, đùa cợt nói: "Trước đó ngươi đánh bạc rằng ta mạnh hơn Trịnh gia, cho nên chủ động kết giao với ta, hiện tại ngươi thấy Trịnh gia nhận được tương trợ, nên đánh bạc ta sẽ thua, đúng không?"

Phạm Hàm lộ vẻ mặt ngạc nhiên, tiếp theo bật cười lắc đầu: "Chim khôn biết chọn cây mà đậu, đã biết rõ ngươi tất sẽ thua, vì sao ta không sớm quay đầu, ngồi lên chiếc thuyền lớn của Trình lão bản?"

Lời này vừa nói ra, tiếng cười của hai cha con Trịnh Trạch càng thêm càn rỡ.

"Lý Phong, ngươi bây giờ vẫn còn chưa rõ sao? Trình lão bản là người ngươi đắc tội không nổi!"

"Nếu như ngươi còn lý trí, vậy nên lập tức dập đầu xin lỗi chúng ta, lại bỏ ra 1 tỷ nhận lỗi, nếu không. . ."

Trịnh Trạch nói đến đây thì ngậm miệng lại.

"Ta sẽ làm ngươi không nhìn thấy mặt trời ngày mai, ha ha ha ha ha!"

Trịnh Thiếu Cương hoàn trả lại uy hiếp lúc nãy của Lý Phong, chỉ cảm thấy thoải mái không gì sánh được, lần nữa ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Lý Phong đảo mắt nhìn bọn họ một lượt, biểu tình hoặc là càn rỡ hoặc là khinh miệt, sau cùng lắc đầu cười nói: "Xin lỗi, ta không phải nhằm vào người nào, ta đang nói tất cả những người ở đây. . . Đều là đồ bỏ đi!"

"Mấy tên rác rưởi giống như các ngươi, ta dùng một tay cũng có thể nghiền nát toàn bộ!"

Chương 265. Nghiền ép

Chương 228: Nghiền ép

Tại lầu một Tuyệt Vị Quán, một đám khách hàng sớm đã không còn tâm tư ăn cơm, tất cả đều đang suy đoán lầu hai sắp phát sinh chuyện gì.

"Theo ta thấy, Trình lão bản đã tự thân xuất mã, còn có thể không giải quyết được sự tình sao? Thắng nhất định là bên Trình lão bản a!"

"Đúng vậy, Trình lão bản ở Giang Bắc có địa vị gì chúng ta đều biết, sao một tên lăn lộn trong thế giới ngầm có thể so sánh được?"

"Lý Phong quá trẻ tuổi, cũng quá cuồng ngạo, lần này sợ là phải chịu đau khổ rồi."

Làm người đều có tâm tư đố kị ý, chỉ riêng chuyện Lý Phong tuổi còn trẻ đã đạt tới độ cao như thế đã rất dễ làm cho người ta ghen ghét rồi.

Nghe những người này thảo luận, đám người Tề Lực không khỏi cười lạnh.

Cảm thấy Lý thiếu thua chắc? Đó là do bọn họ chưa từng biết Lý thiếu khủng bố đến mức nào thôi!

Nếu như đã thấy được hình ảnh khủng bố như địa ngục tu la kia, thì không kẻ nào ở đây dám nói ra mấy lời não tàn như thế!

Lầu hai, trong gian phòng 2888.

Nụ cười cứng lại trên mặt đám người Trịnh Trạch, căn phòng đang huyên náo nhất thời im lặng đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe được!

Lý Phong mới vừa nói cái gì, bọn họ đều là đồ bỏ đi? Một tay là có thể nghiền nát bọn họ?

Cuồng, thật ngông cuồng!

"Trình lão bản, ngài cũng đã thấy a, người trẻ tuổi này đã cuồng ngạo đến mức không còn biên giới!"

Trình Trạch lộ vẻ mặt đầy phẫn nộ.

Sắc mặt Trình Hạ Lợi vẫn lạnh nhạt như cũ.

Hắn đáp ứng thỉnh cầu của Trình Trạch, nguyên nhân chủ yếu nhất là cảm thấy hứng thú với cái tên "Lý Phong" này.

Một điều nữa là Trình Hạ Lợi cũng muốn nhìn xem người có thể đánh bại Ngô Chinh Long là nhân vật nào, bây giờ thấy được lại làm cho hắn có chút thất vọng.

Tuổi nhỏ, khinh cuồng, không biết đối phương nắm giữ thực lực thế nào đã phát ngôn bừa bãi, loại người này chẳng bao giờ sống quá lâu.

Còn một điều nữa. . .

"Xem ra là ta suy nghĩ nhiều, tên nghiệt chủng kia làm sao có thể trưởng thành đến loại cấp độ này. . ."

Trình Hạ Lợi lắc đầu, tiếp theo trầm giọng nói: "Ta cho ngươi hai lựa chọn, một, ngươi dập đầu nhận lỗi với cha con Trịnh gia, giao nộp 1 tỷ tiền bồi thường, ta có thể coi như hôm nay chưa từng xảy ra chuyện gì."

"Ta chọn cái thứ ba." Lý Phong không đợi Trình Hạ Lợi nói hết lời, liền mở miệng.

"Ừm?" Lông mày Trình Hạ Lợi nhướng lên một cái: "Ngươi biết lựa chọn thứ hai là cái gì không?"

"Đơn giản vẫn là mấy lời uy hiếp mà thôi, bất quá ta ngược lại thật sự rất hiếu kì ngươi dự định uy hiếp ta thế nào."

Lý Phong đùa cợt cười cười, nói.

"Ha ha, ngươi quả nhiên rất ngông cuồng."

Trình Hạ Lợi lắc đầu cười một tiếng, tiếp theo lạnh giọng nói: "Lựa chọn thứ hai chính là, ngươi có thể không xin lỗi, bất quá ta muốn phế hai tay hai chân ngươi, ném ngươi vào Uy Giang cho rùa ăn, đương nhiên. . . Nữ nhân của ngươi sẽ lưu lại."

Nói đến đây, trong mắt Trình Hạ Lợi lóe lên một vệt dâm quang, nói tiếp: "Không có lựa chọn thứ ba."

"Không, có đó." Tay phải Lý Phong đặt ở trước mắt, hơi siết lại tạo nên âm thanh răng rắc, chậm rãi nói: "Đây chính là lựa chọn thứ ba của ta."

"Vậy nghĩa là không còn gì để nói?"

Đồng tử của Trình Hạ Lợi co rụt lại, gằn giọng hỏi.

"Ta không muốn tiếp tục nghe ngươi nói nhảm nữa, bẩn cả tai."

Lý Phong lắc đầu, cự tuyệt mọi khả năng trao đổi.

"Tốt!" Trình Hạ Lợi lui lại một bước, lạnh giọng nói: "A Nam, A Bắc, phế hắn cho ta!"

Hắn vừa nói xong, hai tên hộ vệ áo đen đi ra khỏi đội ngũ, bước về phía Lý Phong.

"Khó trách ta thấy bọn hắn có chút quen mắt, hóa ra là trợ thủ đắc lực của Trình lão bản."

Hai mắt Phạm Hàm sáng lên, kinh ngạc nói.

Hai mắt Trịnh Trạch cũng bốc lửa, liên tục gật đầu.

"Cái gì mà trợ thủ đắc lực?"

Trịnh Thiếu Cương không hiểu gì cả, hắn không rõ ràng A Nam A Bắc là tồn tại thế nào.

Trịnh Trạch mỉm cười: "Trong những thủ hạ của Trình lão bản có hai đại chiến tướng, người ta còn gọi là Nam Bắc Song Sát."

"Ngô Chinh Long dựa vào một đôi thiết quyền uy chấn thế giới

ngầm Giang Bắc, được công nhận là lão đại, giá trị vũ lực có phải là rất lợi hại đúng không?"

Trịnh Thiếu Cương liên tục gật đầu, nếu như giá trị vũ lực của Ngô Chinh Long còn không lợi hại, vậy hắn thật sự không tưởng tượng ra người nào mới có giá trị vũ lực lợi hại.

"Thế nhưng Ngô Chinh Long lại hoàn toàn không có sức phản kháng lại bất cứ ai trong Nam Bắc Song Sát, ngươi nói xem Nam Bắc Song Sát mạnh bao nhiêu?"

Nói đến đây, trong mắt Trịnh Trạch lộ ra ánh sáng nóng rực.

Nếu như hắn có thể lôi kéo cường giả cấp bậc Nam Bắc Song Sát thay mình làm việc, vậy hắn cần gì phải mời Trình Hạ Lợi đến trợ trận? Tự mình có thể giải quyết Lý Phong rồi.

Chỉ tiếc, với thân phận địa vị của hắn, căn bản là không có cách nào thu phục nhân vật giống như Nam Bắc Song Sát.

"Vậy lần này Lý Phong chết chắc rồi!"

Hai tay Trịnh Thiếu Cương nắm chặt, hưng phấn nói.

Ngay tại lúc đó, Nam Bắc Song Sát tới gần Lý Phong.

Bọn họ đã rất nhiều năm không đồng loạt ra tay, bây giờ cùng nhau hành động, uy thế chất chồng, đổi lại người khác sớm đã bị bọn họ làm cho hoảng sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Thế mà Lý Phong vẫn như cũ lộ sắc mặt lạnh nhạt đứng tại chỗ, thật giống như bọn họ không tồn tại.

"Hắn hình như không sợ chút nào?"

A Nam lộ vẻ châm chọc nói.

"Đó là bởi vì hắn không biết thực lực của chúng ta."

A Bắc trào phúng cười một tiếng, tiếp theo đột nhiên tăng tốc vọt tới trước mặt Lý Phong, đánh một quyền tới mặt Lý Phong!

A Nam dữ tợn cười một tiếng, thả người nhảy lên, một chân đá tới trái tim Lý Phong!

Trên dưới giáp công!

"Hay lắm!"

"Đánh chết hắn!"

Cha con Trịnh Trạch giống như ăn chất kích thích, hưng phấn đến mức sắc mặt đỏ bừng cả lên.

Phạm Hàm mặc dù không hưng phấn kêu thành tiếng như cha con Trịnh Trạch, nhưng cũng nắm chặt song quyền, sắc mặt đỏ lên.

Trình Hạ Lợi vẫn như cũ lộ vẻ lạnh nhạt, một kẻ lăn lộn trong thế giới ngầm mà thôi, nếu không phải trùng tên với tên nghiệt chủng Vương gia kia, căn bản không được hắn coi trọng chút nào.

Để A Nam A Bắc cùng nhau xuất thủ, cũng là vì hắn ngứa mắt với sự cuồng ngạo của Lý Phong, muốn tốc chiến tốc thắng.

Bọn họ dường như đã thấy được hình ảnh Lý Phong bị Nam Bắc Song Sát giáp công, rồi phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!

Ngay tại thời điểm A Nam A Bắc sắp đánh trúng Lý Phong, hắn đưa tay lên tùy ý vung một cái: "Hai con ruồi nhặng từ đâu chui ra vậy."

Cái vung tay nhìn như tùy ý này, vậy mà đánh vào cổ chân cổ tay của cả A Nam lẫn A Bắc!

"Răng rắc" "Răng rắc "

Liên tiếp hai tiếng giòn vang truyền đến!

"A!"

A Nam từ giữa không trung té xuống đất, ôm lấy chân phải vừa đi vừa lăn, rú thảm không ngừng!

"A, cổ tay ta bị nát rồi!"

A Bắc như bị giật điện thu hồi tay phải, sắc mặt trắng bệch kêu đau.

"Cái gì? !"

Ba người Trịnh Trạch lập tức sững sờ!

Dù là Trình Hạ Lợi cũng lộ vẻ chấn kinh!

Nam Bắc Song Sát vậy mà bị Lý Phong tùy ý vung tay lên đánh gãy cổ tay cổ chân?

Lý Phong làm sao có thể mạnh như vậy? !

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng: "Ta vừa rồi đã sớm nói, các ngươi đều là đồ bỏ đi, đối phó các ngươi, ta chỉ cần một tay là có thể nghiền nát toàn bộ!"

"Bảo vệ lão bản!"

Những hộ vệ áo đen còn lại thấy tình thế không ổn, liền muốn vọt tới trước mặt Trình Hạ Lợi bảo vệ hắn.

Chỉ là bọn hắn mặc dù phản ứng nhanh, nhưng tốc độ của Lý Phong lại càng nhanh hơn!

"Bá "

Một đạo tàn ảnh lóe lên, Lý Phong vọt tới trước mặt những hộ vệ áo đen kia, quyền cước chớp động!

"Phanh" "Phanh" "Phanh" . . .

Liên tiếp là những âm thanh trầm đục vang lên, những tên hộ vệ áo đen không còn một ai có thể đứng thẳng tại chỗ.

"Đùng "

Lý Phong tát mặt Trịnh Thiếu Cương một cái, quất hắn bay ra ngoài.

Tiếp theo lại là hai chân đá ra, đá vào bụng của Trịnh Trạch cùng Phạm Hàm.

Ba người chưa bao giờ ăn đòn đau như vậy, nhất thời nằm rạp trên mặt đất không cách nào đứng dậy.

Sau khi làm xong, Lý Phong chậm rãi đi đến trước mặt Trình Hạ Lợi, đùa cợt nói: "Đây chính là lựa chọn thứ ba ta dành cho ngươi, ngươi đã tin chưa?"

Sắc mặt Trình Hạ Lợi trở nên trắng bệch!

Chương 266. Không có ta quyền đầu cứng đều là đồ bỏ đi!

Chương 229: Không có ta quyền đầu cứng đều là đồ bỏ đi!

Trình Hạ Lợi không còn vẻ trấn định như trước, chỉ còn khủng hoảng!

Những bảo tiêu này đã theo hắn rất nhiều năm, hoặc là đặc chủng xuất ngũ, hoặc từng là lính đánh thuê nước ngoài, đối phó 8, 10 người bình thường tuyệt đối không thành vấn đề.

Đặc biệt A Nam, A Bắc còn là cường giả cấp Đại Sư võ đạo do tỷ tỷ của hắn điều từ Vương gia đến bảo hộ hắn.

Những người này hợp sức là có thể ngang dọc Giang Bắc, vậy mà lại bị Lý Phong dùng một khoảng thời gian ngắn đánh bại dễ dàng.

Hiện tại vấn đề là, Lý Phong có thực lực gì, chẳng lẽ là. . . Tông Sư?

Nghĩ đến cái khả năng này, sắc mặt của Trình Hạ Lợi lại tái nhợt thêm mấy phần!

"Trịnh Thiếu Cương, không nghĩ tới cường viện của ngươi cùi bắp như thế, muốn lật kèo? Nằm mơ!"

"Phạm Hàm, câu chim khôn biết chọn cây mà đậu không sai, bất quá mắt chim của ngươi bị mù a."

"Giàu nhất Giang Bắc? Họ ngoại Vương gia? Xin lỗi, không cứng rắn bằng nắm đấm của ta đều là đồ bỏ đi."

Lời nói của Lý Phong tựa như là từng cái tát, hung hăng quất vào mặt của đám người Trình Hạ Lợi!

Trịnh Trạch hiện tại hối hận vô cùng, hắn vốn cho rằng mời được Trình Hạ Lợi tới trợ trận, Lý Phong sẽ biết khó mà lui, không nghĩ tới Lý Phong khủng bố như thế!

Sớm biết vậy thì hắn đã trực tiếp mang tiền tới chuộc người, hiện tại ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, hậu quả so với trước đó càng nghiêm trọng hơn, khóc không ra nước mắt!

Phạm Hàm càng là hối hận đến xanh ruột, vốn hắn đã kết giao tình với Lý Phong, kết quả nhất thời phán đoán sai lầm, lại đứng ở phía đối lập Lý Phong.

Không chỉ nỗ lực trước đó uổng phí, về sau hắn có thể làm ăn ở Giang Bắc hay không đã là chuyện khó nói!

Trịnh Thiếu Cương thì bây giờ hoàn toàn không biết nên nói cái gì, hắn cảm thấy Lý Phong chính là khắc tinh của mình, mỗi lần hắn tự cho là nắm chắc thắng lợi trong tay đều sẽ bị Lý Phong hung hăng đánh mặt, hơn nữa lần sau đau hơn lần trước!

"Lý Phong, ngươi đừng khinh người quá đáng, nơi này là Giang Bắc, ngươi giỏi đánh đấm thì thế nào, chẳng lẽ dám giết chúng ta hay sao?"

Trình Hạ Lợi cố trấn định, cao giọng nói.

Bọn họ không phải Ngô Chinh Long, nếu như Lý Phong giết bọn hắn, vậy sẽ gây nên rung động cực lớn với Giang Bắc.

Đến lúc đó, Lý Phong sẽ bị rất nhiều thế lực hợp sức vây bắt, bao gồm cả cảnh sát chính phủ, hắn không tin Lý Phong dám gánh chịu hậu quả như vậy.

Lời này vừa nói ra, mấy người Trịnh Trạch đều lên tinh thần.

Đúng vậy a, Lý Phong khẳng định không dám giết bọn họ, đã như vậy, bọn họ có cái gì phải sợ?

"Nếu như các ngươi một lòng muốn chết, vậy ta cũng không ngại thành toàn cho các ngươi, sau đó liền mang theo Uyển Quân cao chạy xa bay."

Lý Phong cười lạnh không thôi.

Đến thời điểm này còn muốn uy hiếp hắn, Trình Hạ Lợi bá đạo quen thói ở Giang Bắc rồi sao?

Trịnh Thiếu Cương: ". . ."

Trịnh Trạch: ". . ."

Phạm Hàm: ". . ."

Hiện tại người trẻ tuổi đều cứng rắn như vậy sao, nói giết người nhẹ nhàng như chơi game online vậy!

Chỉ là bọn hắn không dám dùng mạng mình đánh bạc, vạn nhất Lý Phong thật sự là loại làm càn làm bậy dù phải chết cũng muốn kéo hoàng đế xuống ngựa thì bọn họ phải xuống địa ngục mà khóc mất!

"Vậy ngươi muốn thế nào?"

Trình Hạ Lợi không nghĩ tới Lý Phong ác như vậy, tâm tình vừa trấn định lại nổi lên mấy phần bối rối.

"Rất đơn giản, mỗi người trong các ngươi bỏ ra 100 triệu tiền bảo vệ mạng sống, nhớ kỹ, tiền mặt, đồ cổ đồng giá hoặc là chi phiếu đều được cả, cự tuyệt chuyển khoản vào tài khoản ngân hàng."

"Mặt khác. . . Là người dẫn đầu gây sự, ngươi phải bỏ ra cái giá lớn hơn một chút so với bọn hắn."

Lý Phong nhìn về phía Trình Hạ Lợi, giống như cười mà không phải cười nói.

Ba người Trịnh Trạch : "? ? ?"

Không phải chứ. . . Bọn họ đúng là lần đầu tiên nhìn thấy người đòi tiền chuộc mà lời lẽ thẳng thắn như thế!

Mỗi người 100 triệu, không nhận chuyển khoản ngân hàng, người không biết còn tưởng rằng ngươi đang làm sinh ý gì ấy chứ!

(sinh ý:buôn bán)

Bất quá bọn hắn minh bạch vì sao Lý Phong không tiếp nhận chuyển khoản ngân hàng, không phải chính là sợ lưu lại bằng chứng trong lịch sử giao dịch sao?

Chỉ là chi phiếu cùng chuyển khoản ngân hàng không có khác biệt gì a, Lý Phong dù sao cũng phải cầm chi phiếu đi ngân hàng đổi tiền mà. Chẳng lẽ để ở trong nhà hít bụi?

Bọn họ không biết là Lý Phong có đồ vật nghịch thiên như hệ thống, dù là vàng bạc, đồ cổ, giấy chứng nhận bất động sản đều có thể đổi sang tiền mặt có giá trị tương đương, chi phiếu tự nhiên cũng có thể.

Còn hệ thống cụ thể làm như thế nào. . . Vậy thì đây không phải là chuyện Lý Phong cần quan tâm.

Trình Hạ Lợi giờ phút này cũng không hiểu ra sao cả, muốn hắn trả giá nhiều hơn một chút? 200 triệu hay là 300 triệu?

Dù là một tỷ hắn cũng bỏ được lấy ra, giữ được núi xanh lo gì không có củi đốt, chỉ cần người sống, số tiền này vẫn có thể kiếm về.

Huống hồ hắn chỉ là tạm thời ẩn nhẫn, về sau cũng sẽ đòi lại Lý Phong gấp bội.

"Ngươi là em vợ của gia chủ Vương Gia Giang Nam?"

Đúng lúc này, Lý Phong hỏi.

Trình Hạ Lợi mờ mịt gật gật đầu.

"Vậy thì bảo gia chủ Vương gia gọi điện thoại cho ta cầu tình, nếu như thái độ của hắn thành khẩn thì ta có thể tha cho ngươi một cái mạng, bất quá tiền thì vẫn phải bỏ ra."

"Gia sản của ngươi có mấy chục tỷ, vậy thì lấy 1 tỷ ra chuộc mạng đi."

Lời nói của Lý Phong nổ bùm giống như quả bom, ầm vang

trong căn phòng!

Bảo gia chủ Vương gia gọi điện thoại cầu tình? Hắn biết thân phận của Vương Bác Nam là gì không, cho dù là quan lớn cấp tỉnh cũng không dám nói lời này a!

"Lý Phong, ngươi đừng quá đáng."

Trình Hạ Lợi nghiến răng nghiến lợi nói.

Nếu như chỉ giao tiền là có thể đi, hắn sẽ không chút do dự đáp ứng Lý Phong, nhưng để tỷ phu gọi điện thoại cho Lý Phong cầu tình? Hắn làm không được!

"Răng rắc!"

Lý Phong cũng không nói nhảm, trực tiếp bắt lấy cổ tay của Trình Hạ Lợi bóp một cái, tiếng xương nứt truyền đến!

"A!"

Trình Hạ Lợi chưa từng chịu loại thống khổ này bao giờ, nhất thời kêu thảm không thôi.

"Đây là phòng tuyến cuối cùng của ta, nếu như trong ba giây đồng hồ ngươi còn chưa đáp ứng, ta liền vặn gãy cổ chân của ngươi."

"Nếu như trong mười giây đồng hồ ngươi vẫn mạnh miệng, vậy rất xin lỗi, ta sẽ. . . Giết ngươi!"

Sau khi nói xong, Lý Phong bắt đầu đếm.

"1, 2, 3!"

"Răng rắc!"

Trong vòng ba giây Trình Hạ Lợi không trả lời, Lý Phong lập tức vặn gãy một bên chân của hắn.

"A!"

Trình Hạ Lợi lại lần nữa hét thảm một tiếng, trong mắt đã tràn

ngập vẻ hoảng sợ!

"4,5, . . . 8, 9. . ."

"Ta đáp ứng ngươi!"

Trình Hạ Lợi sợ, Lý Phong là một người điên, hoàn toàn không nhìn quy tắc thế cục, người điên từ đầu đến đuôi!

Hắn tin tưởng, nếu như thời gian đã đến mà hắn không đáp ứng, Lý Phong tuyệt đối sẽ giết hắn, không có chút do dự.

"Rất tốt, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt."

Lý Phong mỉm cười, lui lại nửa bước.

Cho đến lúc này Trình Hạ Lợi mới hiểu được vì sao Lý Phong bẻ gãy một cổ tay một cổ chân của hắn, Lý Phong đã nhận định hắn sẽ không chịu đau được phải gọi điện thoại cho Vương Bác Nam, vì vậy mới cố ý lưu hắn cho hắn một cái tay bình thường!

Tâm cơ người trẻ tuổi này không ngờ khủng bố như vậy!

Giang Nam, Vương gia.

Thời điểm này, Vương Bác Nam giống như thường ngày ngồi trong thư phòng luyện thư pháp, ở bên cạnh hắn, Trình Nhã Thục cầm một chén trà mỉm cười đứng thẳng.

Khi Vương Bác Nam mệt mỏi, nàng liền có thể kịp thời để Vương Bác Nam uống một ngụm trà nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, điện thoại để trên bàn sách của Vương Bác Nam đột nhiên vang lên âm thanh.

Vương Bác Nam không thèm để ý, tiếp tục luyện thư pháp.

Trình Nhã Thục lắc đầu cười một tiếng, đi tới cầm điện thoại di động lên nhìn một chút, tiếp theo lộ vẻ mặt quái dị: "Tự nhiên tiểu đệ gọi điện thoại tới, chẳng lẽ có chuyện gì gấp?"

"Hỏi một câu chẳng phải sẽ biết rồi sao?" Vương Bác Nam cũng

không ngẩng đầu lên nói.

Trình Nhã Thục gật gật đầu, bấm chấp nhận cuộc gọi sau đó hỏi: "Tiểu đệ, có chuyện gì. . . Cái gì, ngươi bị Lý Phong bắt cóc? !"

Nghe đến hai chữ "Lý Phong" , Vương Bác Nam đang cầm bút lông nhất thời cứng lại, vết mực dày đặc ở trên tờ giấy thẩm thấu xuống, để lại màu đen kịt tựa như bầu trời ngoài cửa sổ!

Chương 267. 1.3 tỷ tới tay

Chương 230: 1.3 tỷ tới tay

Cái tên Lý Phong là cấm kị ở Vương gia, bất kỳ người nào cũng không thể nhắc tới trước mặt Vương Bác Nam.

Dù là Osvili gần đây nổi tiếng khắp cả nước, Lý Phong thành danh nhân internet, đám người Vương gia cũng chỉ dám bàn luận ở trong âm thầm, không dám nói trước mặt Vương Bác Nam.

Bây giờ Vương Bác Nam nghe được cái tên này từ thê tử Trình Nhã Thục, nhất thời tựa như bị chạm điện, cả người cứng tại chỗ.

Sắc mặt Trình Nhã Thục càng thêm khó coi, Lý Phong bắt cóc đệ đệ của nàng, nàng không nghe lầm chứ?

Không biết qua bao lâu, Vương Bác Nam đi đến bên cạnh Trình Nhã Thục, bờ môi khẽ run nói: "Mở loa ngoài."

Trình Nhã Thục mở loa ngoài, thanh âm ủy khuất của Trình Hạ Lợi lập tức truyền đến: "Hắn bảo ta giao 1 tỷ tiền chuộc, còn nói muốn tỷ phu cầu tình, nếu không thì sẽ giết ta."

Nghe thấy lời ấy, sắc mặt Vương Bác Nam, Trình Nhã Thục kịch biến!

"Tiểu đệ, ngươi không phải đang nói đùa với ta đấy chứ?"

Trình Nhã Thục cảm thấy không thể tin nổi, chưa đề cập tới chuyện Trình Hạ Lợi được Nam Bắc Song Sát bảo hộ, chỉ bằng vào uy danh của Trình Hạ Lợi tại Giang Bắc đã không ai dám bắt cóc hắn a.

Tốt, cho dù thật sự có kẻ đui mù nào bắt cóc Trình Hạ Lợi, vậy cũng nên mau chóng cầm tiền chuộc rồi lặng lẽ chạy đi, sao lại cho Trình Hạ Lợi cơ hội gọi điện thoại?

"Tê. . ."

Có lẽ là quá mức kích động, Trình Hạ Lợi không cẩn thận đụng phải cái tay gãy, nhất thời đau đến mức hít vào một ngụm khí lạnh, tiếp theo mới lên tiếng: "Tỷ, ta thật sự không đùa giỡn với ngươi, ngươi mau bảo tỷ phu tiếp điện thoại đi."

Vương Bác Nam giật lấy điện thoại di động, lạnh giọng nói: "Để Lý Phong nói chuyện."

"Uy, Vương gia chủ, kính ngưỡng đại danh đã lâu a."

Vài giây đồng hồ sau, một thanh âm đầy chế giễu từ trong điện thoại truyền đến.

"Ngươi là. . . Lý Phong?"

Vương Bác Nam hít sâu một hơi, đè xuống tâm tình phức tạp trong lòng, hỏi.

"Đúng, đi không đổi danh ngồi không đổi họ, ta chính là Lý Phong."

"Vừa rồi lời nói của Trình Hạ Lợi ngươi cũng nghe được a? Ngươi chỉ cần thay hắn cầu tình, ta liền tha hắn một mạng, ta cho ngươi 10 giây để cân nhắc."

Thanh âm của Lý Phong đầy lạnh lùng, không mang theo một chút cảm xúc nào từ trong điện thoại truyền đến.

"Lý Viện có quan hệ thế nào với ngươi?"

Vương Bác Nam vốn định nghe thanh âm phán đoán xem Lý Phong có phải Lý Phong kia hay không, sau cùng hắn phải từ bỏ.

Hắn căn bản chưa từng gặp Lý Phong, nói gì tới phán đoán? Chỉ bất quá trực giác nói cho hắn biết, đối phương chính là đứa cháu Lý Phong của mình.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc mấy giây, cái này càng làm Vương Bác Nam kiên định hơn với phán đoán của mình.

"Ngươi còn 5 giây nữa."

Tiếp theo, thanh âm không có chút tình cảm của Lý Phong lại truyền đến.

"Ngươi chính là Lý Phong, đúng không?"

Vương Bác Nam truy vấn.

"4, 3, 2. . ."

Lý Phong tiếp tục đếm ngược, không có ý tứ muốn trả lời Vương Bác Nam.

Trình Nhã Thục nhất thời khẩn trương: "Lão đầu tử, ngươi hãy mau đáp ứng hắn đi."

Trình Hạ Lợi là đệ đệ duy nhất của nàng, nàng không thể trơ mắt nhìn tiểu đệ chết a!

"Được rồi! Cầu ngươi thả Trình Hạ Lợi ra."

Vương Bác Nam dùng hết khí lực mới nói ra được những lời này.

Nếu như người khác ở đây nhất định sẽ bị hù dọa.

Đây chính là gia chủ Vương gia, đại nhân vật dậm chân một cái là cả Giang Nam thậm chí mấy tòa thành thị gần đây đều phải run rẩy.

Bình thường đều là người khác cầu hắn, làm gì có chuyện Vương Bác Nam phải cầu người?

Thế nhưng Vương Bác Nam không dám đánh cược, hắn có thể nghe ra sát ý từ trong giọng nói của Lý Phong, một khi đếm ngược kết thúc hắn còn chưa mở miệng cầu tình, Lý Phong thực sự sẽ giết em vợ hắn!

"Rất tốt, em vợ của ngươi sẽ rất muốn cảm tạ ngươi."

Nói xong Lý Phong cúp điện thoại.

Tuyệt Vị Quán, trong căn phòng số 2888, Lý Phong đưa trả lại

điện thoại di động cho Trình Hạ Lợi: "Ngươi cần phải cảm thấy may mắn vì có một tỷ phu thương xót mình."

Sắc mặt Trình Hạ Lợi đỏ lên không thôi, cầm lại điện thoại: "Ta hiện tại sẽ cho ngươi chi phiếu, hi vọng ngươi có thể nói lời giữ lời."

"Yên tâm, ta làm người trước giờ đều rất có uy tín."

Lý Phong nhún nhún vai, đi trở về bên cạnh Tống Uyển Quân ngồi xuống.

Sau một hồi lâu, đám người Trình Hạ Lợi mỗi người viết xong một tờ chi phiếu, kéo nhau đi đến trước mặt Lý Phong, cung kính đưa lên.

Lý Phong liếc mắt một cái, vụng trộm để hệ thống kiểm tra thật giả, sau đó liền tùy ý thu vào trong túi.

"Ăn một bữa cơm mà thôi, vậy mà kiếm lời 1.3 tỷ, chậc chậc, vận khí này thật sự là nghịch thiên."

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, trào phúng nói.

Nhất thời, sắc mặt đám người Trình Hạ Lợi lại khó coi thêm mấy phần.

Nhất là Trịnh Trạch, vốn dĩ 100 triệu là có thể giải quyết, kết quả sau một hồi thao tác, ngược lại biến thành 200 triệu.

Toàn bộ gia sản của hắn cũng chỉ hơn 1 tỷ, 200 triệu này đã tương đương với đòi nửa cái mạng của hắn!

Tất cả là do đồ nghịch tử Thiếu Cương này, nếu không phải hắn gây chuyện thị phi ở bên ngoài, Trịnh gia làm sao gặp phải một kiếp này? Sau khi trở về nhất định phải hảo hảo thu thập hắn một trận!

Xác định Lý Phong thật sự thả bọn họ rời đi, đám người Trình Hạ Lợi liền dìu nhau đi ra khỏi phòng.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành

khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 500 điểm kinh nghiệm, 5000 điểm tích lũy."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: A+

Điểm kinh nghiệm: 3800/ 8000

Điểm tích lũy: 134700

Điểm chinh phục : 64

Kỹ năng: 《 Chân Vũ 》, 《 Vô Ảnh Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Bạo Tẩu 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng

Nhìn thuộc tính cá nhân một chút, Lý Phong tắt hệ thống.

"Đệ đệ, ngươi không nên nhận chi phiếu của bọn họ, một khi bọn họ báo cảnh sát, ngươi sẽ. . . Ai."

Tống Uyển Quân hiện vẻ mặt lo lắng, muốn nói lại thôi.

Bắt cóc, bắt chẹt, còn thu chi phiếu, loại sự tình này một khi ra tòa sẽ to chuyện a.

Trừ phi Lý Phong hiện tại lập tức mang nàng cao chạy xa bay, nếu không Hoa Hạ có lớn hơn nữa cũng không có chỗ cho bọn họ dung thân.

"Yên tâm đi, ta tự có tính toán của mình." Lý Phong vỗ vỗ bàn tay nhỏ của Tống Uyển Quân, ôn nhu trấn an mấy câu: "Thừa dịp đồ ăn còn nóng ngươi ăn nhiều một chút, sau khi trở về còn phải thức đêm nữa a."

Nhìn nụ cười xấu xa trên mặt Lý Phong, Tống Uyển Quân cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Hiện tại đã đến lúc nào rồi, Lý Phong vậy mà còn có tâm tư nghĩ

chuyện này? Bất quá Lý Phong hình như chưa từng làm nàng thất vọng bao giờ, vậy cứ tùy hắn đi. . .

Lầu một, quần chúng chờ đợi kết quả nhìn thấy đám người Trình Hạ Lợi dìu nhau xuống lầu, từng cái miệng mở lớn đến mức gần như có thể nhét vào một quả trứng gà!

Con mẹ nó, Trình Hạ Lợi bị người ta bị đả thương? Tình huống như thế nào!

Ở một bên, đám người Tề Lực lộ vẻ đắc ý.

Bọn họ sớm đoán được sẽ có loại kết quả này, bất quá Lý thiếu cũng thật sự là đủ dữ dội a, đến cả Trình Hạ Lợi cũng dám đánh, không biết tiếp theo Trình Hạ Lợi sẽ trả thù thế nào.

Giang Nam, Vương gia, trong thư phòng.

Vương Bác Nam để điện thoại di động xuống, sắc mặt biến ảo không ngừng nói: "Hắn chính là Lý Phong."

Trình Nhã Thục hơi biến sắc: "Ngươi chắc chắn sao?"

"Không sai được, hắn chính là Lý Phong." Ngữ khí của Vương Bác Nam càng thêm khẳng định.

Tuy Lý Phong không trả lời vấn đề kia, nhưng không trả lời thì tương đương với ngầm thừa nhận, nếu không Lý Phong ít nhất phải hỏi một câu "Lý Viện là ai" .

"Cái này. . ." Sắc mặt Trình Nhã Thục biến hóa mấy lần: "Lão đầu tử, ngươi định làm như thế nào?"

"Ta. . . Không biết." Vương Bác Nam gượng cười.

Thật ra vấn đề liên quan tới Lý Phong, vợ chồng bọn họ sớm đã đàm luận rất nhiều lần.

Vô luận như thế nào, Lý Phong đều là cháu trai ruột của họ, dù rằng quan hệ lẫn nhau thế nào, cũng không thể cải biến liên hệ huyết thống.

Bọn họ có thể bỏ mặc Lý Phong ở bên ngoài tự sinh tự diệt, nhưng không cách nào làm ra sự tình mưu hại Lý Phong.

Cho nên khi Lục Xảo Lan sai Tô Kiếm Nam đối phó Osvili, Vương Bác Nam mới có thể nói rằng không cho phép thương tổn tới Lý Phong.

Còn Lý Viện. . . Không có liên hệ máu mủ với họ, nàng chết hay sống tự nhiên không được Vương Bác Nam để vào mắt.

Cho nên dù Lý Phong bắt cóc Trình Hạ Lợi, Vương Bác Nam cũng không biết nên dùng phương thức gì giáo huấn Lý Phong.

Đúng lúc này, Trình Hạ Lợi lại gọi điện thoại tới.

Vương Bác Nam trực tiếp bấm nút nghe: "Uy, Hạ Lợi, ngươi nói rõ chi tiết sự tình tối nay một lần cho ta nghe. . ."

Sau một hồi lâu, khi Trình Hạ Lợi nói rõ Lý Phong có thể là một Tông Sư võ đạo, sắc mặt Vương Bác Nam kịch biến!

Chương 268. Vương Thành đột phá

Chương 231: Vương Thành đột phá

Lý Phong là Tông Sư võ đạo?

Không thể nào!

Vương Bác Nam đột nhiên dao động với suy đoán trước đó, có lẽ. . . Hai người chỉ là trùng tên mà thôi, không phải là đứa cháu trai chưa bao giờ gặp mặt của hắn?

Tuy gần ba năm qua Vương Bác Nam không chú ý Lý Phong nữa, nhưng lúc Lý Viện còn sống, Vương Bác Nam vẫn nắm giữ tin tức rất rõ ràng về Lý Phong.

Không có chuyện Lý Phong tu luyện võ đạo, khi phát sinh xung đột với người khác trong trường học, Lý Phong vẫn phải đi ra bên ngoài tìm người giúp đỡ giải quyết.

Trong ba năm Lý Phong có thể từ một người bình thường nhảy vọt thành Tông Sư võ đạo?

Tuyệt đối không thể nào!

Ở một bên, Trình Nhã Thục nhắc nhở: "Tô gia bị diệt, mà Lôi Châu cũng là một Tông Sư võ đạo."

Sắc mặt Vương Bác Nam lại biến đổi!

Gần đây có lời đồn rằng Lý Phong về Hoa Thành diệt Tô gia, nghe thấy tin tức này Vương Bác Nam còn chưa tin, nhưng sau khi liên hệ đến cách nói của Trình Hạ Lợi, Lý Phong thật sự có thể là một Tông Sư võ đạo!

Như vậy thì Vương gia bọn hắn chẳng phải là đồng thời nắm giữ hai Tông Sư võ đạo?

Thế nhưng lúc trước là hắn tự tay đuổi Lý Viện ra khỏi Vương gia, Lý Phong có chịu thừa nhận mình là người Vương gia không?

Trong lúc nhất thời, Vương Bác Nam vừa mừng vừa lo, thật lâu không nói nên lời.

"Tỷ phu, tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?"

Trong điện thoại, Trình Hạ Lợi thật lâu không nghe thấy Vương Bác Nam đáp lời, không khỏi truy vấn.

"Cứ như vậy đi." Vương Bác Nam thở dài một tiếng, chậm rãi nói.

"Lão đầu tử, nghĩ lại a!" Trình Nhã Thục hô một tiếng, nói tiếp: "Tiểu đệ, ta nói chuyện cùng tỷ phu ngươi một lát, chút nữa sẽ gọi lại cho ngươi."

Nói xong, nàng cúp điện thoại, rồi mới lên tiếng: "Lão đầu tử, Lý Phong làm những chuyện này có mục đích là gì, ngươi hẳn phải rõ ràng hơn ta, hắn chính là muốn trả thù chúng ta."

"Nếu như đặt ở tình huống bình thường, chúng ta cứ mặc kệ hắn náo loạn thì đã sao? Thế nhưng hiện tại còn một tháng nữa là Vương Tôn gia sẽ phái người tới!"

Đồng tử Vương Bác Nam co rụt lại, sắc mặt trong nháy mắt trở nên ngưng trọng.

Qua một tháng nữa, Vương Tôn gia sẽ phái người tới kiểm tra thành quả tu luyện của Vương Thành, nếu như Thành nhi thuận lợi đột phá đến Tông Sư hậu kỳ, hắn liền có thể trở lại gia phả Vương Tôn gia.

Đây là mộng tưởng lớn nhất của hắn sau khi bị trục xuất khỏi Vương Tôn gia, người nào cũng không thể ngăn cản! Cháu trai của hắn. . . Cũng không được!

Đúng lúc này, một hồi tiếng gõ cửa vang lên, tiếp theo thanh âm của Lục Xảo Lan từ bên ngoài truyền đến: "Cha, ngài ở bên trong à?"

Hai người liếc nhau một cái, Vương Bác Nam nói: "Đúng vậy, vào đi."

Rất nhanh, Lục Xảo Lan đẩy cửa vào, vui mừng hớn hở nói: "Cha, mẹ, nói cho các ngươi một tin tức tốt, Thành nhi đột phá rồi!"

Vương Bác Nam đầu tiên là thân thể chấn động, tiếp theo mặt lộ vẻ mừng như điên: "Ngươi nói cái gì? Thành nhi đột phá đến Tông Sư hậu kỳ rồi?"

"Đúng vậy a, Thành nhi vừa mới gọi điện thoại tới cho ta, Thành nhi hiện tại là cường giả Tông Sư hậu kỳ!" Lục Xảo Lan mặt mày hồng hào, hưng phấn dị thường.

Vương Thành vừa đột phá đến Tông Sư hậu kỳ, hắn cùng Vương Bác Nam trở lại gia phả Vương Tôn gia coi như chuyện ván đã đóng thuyền!

Đây chính là thế gia cổ võ đỉnh cấp a, toàn bộ Hoa Hạ chỉ có bốn cái!

Cùng lúc đó, địa vị của nàng tại Vương gia cũng sẽ càng thêm vững chắc, dù là phái người giết Lý Phong, đoán chừng Vương Bác Nam cũng sẽ không nói gì!

"Tốt, tốt a! Quá tốt!"

Vương Bác Nam chỉ biết nói ba tiếng tốt, từ điểm này có thể thấy được tâm tình của hắn kích động cỡ nào.

"Lão đầu tử, vậy thì làm ra quyết định đi."

Lúc này, Trình Nhã Thục lên tiếng nhắc nhở.

Sắc mặt Vương Bác Nam cứng lại, sau cùng nghiêm túc gật gật đầu: "Tốt, Xảo Lan, cám ơn ngươi đã cho chúng ta biết một tin tức tốt, thời gian không còn sớm, ngươi về trước đi."

Lục Xảo Lan: "? ? ?"

Các ngươi có phải là có chuyện gì gạt ta hay không?

Mới vừa rồi còn vui mừng hớn hở, đột nhiên sắc mặt nghiêm túc, không có việc gì mới là lạ!

Chỉ bất quá Lục Xảo Lan tuy rằng nghi hoặc trong lòng, nhưng ngại vì uy nghiêm gia chủ của Vương Bác Nam, nên cũng không dám hỏi nhiều, chào hỏi rồi cáo lui rời đi.

"Đã như vậy thì thông báo Long Hồn, bắt hắn lại đi."

Lục Xảo Lan vừa rời đi, Vương Bác Nam phun ra một ngụm trọc khí, quyết định.

Cho dù Lý Phong là Tông Sư thì như thế nào? Hắn không có tài nguyên như Vương Thành, cảnh giới tuyệt đối không có khả năng đạt tới độ cao Tông Sư hậu kỳ giống như Vương Thành.

Lại thêm hắn cùng Lý Phong chưa bao giờ gặp mặt, phương diện tình cảm cũng nhạt hơn rất nhiều.

Vì ngăn ngừa Lý Phong tồn tại sẽ tạo thành ảnh hưởng với thí luyện một tháng sau, Vương Bác Nam chỉ có thể quyết định như vậy!

Trình Nhã Thục an ủi: "Lão đầu tử, ngươi đừng quá khó chịu, chí ít chúng ta không để cho người khác thương tổn tới tính mạng hắn, đúng không?"

"Đúng, chúng ta làm vậy đã coi như hết lòng quan tâm hắn rồi."

Vương Bác Nam bật cười lớn, một lần nữa bấm số điện thoại của Trình Hạ Lợi.

Giang Bắc, trong một chiếc xe Roll-Royce Phantom ở phụ cận Tuyệt Vị Quán.

"Trình lão bản, Vương gia chủ nói thế nào?"

"Sẽ không phải là thật sự bỏ qua như vậy chứ?"

Ba người Trịnh Trạch, Phạm Hàm, Trịnh Thiếu Cương trông mong nhìn Trình Hạ Lợi tắt cuộc gọi với Vương Bác Nam, sau đó không kịp chờ đợi truy vấn.

"Đương nhiên sẽ không bỏ qua như vậy, đợi chút nữa sẽ có đặc công quốc gia tới bắt Lý Phong về quy án!"

Trình Hạ Lợi cười lạnh một tiếng, nói.

"Đặc công quốc gia, người của cục quốc an sao?"

Ba người Trịnh Trạch không hiểu ra sao, với thân phận của bọn họ còn chưa đủ để biết về Long Hồn.

"Không phải, tổ chức này còn ghê hơn cả cục quốc an, nó có tên là Long Hồn." Trình Hạ Lợi cười thần bí, nói tiếp: "Đợi chút nữa bắt Lý Phong còn cần có người đi xác nhận, đây chính là một cơ hội tốt để báo thù, trong các ngươi ai muốn đi theo a?"

Sau khi hắn nói xong, Trịnh Thiếu Cương đã không kịp chờ đợi nói: "Ta đi!"

Trịnh Trạch: "? ? ?"

Ngươi có phải là con trai ruột của ta không, tại sao lại ngu như vậy, không nhìn ra trong này chất chứa nguy hiểm à?

"Tiểu Trịnh đúng là tuổi trẻ tài cao a." Trình Hạ Lợi vỗ vỗ bả vai của Trịnh Thiếu Cương, nói tiếp: "Yên tâm đi, Long Hồn có vô số cao thủ, Lý Phong lần này phải chết không thể nghi ngờ!"

Được Trình Hạ Lợi khen một câu, Trịnh Thiếu Cương trong nháy mắt cảm thấy lâng lâng.

Trịnh Trạch có lòng khuyên can, nhưng Trình Hạ Lợi cũng đã nói đến nước này, hắn cũng không tiện nói gì thêm.

Huống chi là quá tam ba bận, đây đã là lần thứ ba bọn họ chính diện cứng đối cứng với Lý Phong, hắn sẽ không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn a?

Rất nhanh, phân bộ Long Hồn ở Giang Bắc phái bốn thành viên tới cửa Tuyệt Vị Quán, cùng đi vào với Trịnh Thiếu Cương, thẳng tới lầu hai, cửa phòng số 2888.

"Phanh "

Một trung niên nam tử dẫn đầu đá tung cửa ra, chắp tay sau lưng đi vào phòng.

Quét mắt nhìn Lý Phong, Tống Uyển Quân đang bình tĩnh ngồi ăn, trung niên nam tử lạnh giọng nói: "Ta là người phụ trách phân bộ Long Hồn ở Giang Bắc- Ngưu Tường, có người tố cáo ngươi ỷ vào võ lực đả thương người khác, còn bắt cóc tống tiền, thức thời thì mau theo chúng ta trở về tiếp nhận điều tra."

"Ha ha, Lý Phong, không nghĩ ra chúng ta sẽ gọi Long Hồn tới đúng không?"

"Ngươi không phải rất phách lối sao, còn bắt chúng ta mỗi người trả 100 triệu chuộc mạng, hiện tại thử phách lối tiếp cho lão tử nhìn xem a."

Trịnh Thiếu Cương tránh sau lưng Ngưu Tường, càn rỡ cười to.

Lý Phong để đũa xuống, cầm giấy ăn lau khóe miệng, lúc này mới cười nói: "Người một nhà."

Sau khi nói xong, Lý Phong lấy ra từ trong ngực tấm thẻ đại biểu thân phận thành viên Long Hồn.

"Người một nhà con em họ ngươi a, ngươi chỉ là một tên tiểu tặc lăn lộn trong thế giới ngầm mà thôi, định thiếp vàng lên mặt mình à?"

Trịnh Thiếu Cương cười lạnh, trước đó hắn còn chưa từng nghe nói về Long Hồn, Lý Phong chỉ là một tên lão đại xã hội đen, sao có thể là người Long Hồn?

Định tấu hài trước mặt ta sao!

Đúng lúc này, Ngưu Tường nhìn thấy tấm thẻ kia, sắc mặt nhất thời biến đổi: "Đúng thật là người một nhà sao? !"

Trịnh Thiếu Cương: "? ? ?"

Chương 269. Bằng bản sự lừa đến tiền

Chương 232: Bằng bản sự lừa đến tiền

Không phải chứ. . . Tấm thẻ màu trắng kia cũng quá qua loa a, tựa như tấm thẻ được tặng khi mua mì tôm vậy, chỗ khác biệt chỉ là lớn hơn một chút.

Huống hồ, Lý Phong cách xa như vậy, Ngưu Tường đã dám mở miệng kết luận Lý Phong là người một nhà?

Hai người các ngươi cấu kết từ trước sao!

"Ngưu trưởng quan, ngươi xác định tấm thẻ kia không có vấn đề chứ? Hiện tại kỹ thuật làm giả rất lợi hại, CMND, thẻ ngân hàng còn có thể làm giả, có lẽ Lý Phong cũng là làm giả giấy chứng nhận ở đâu thì sao?"

Trịnh Thiếu Cương vội vàng khuyên bảo.

Ngưu Tường gật gật đầu: "Ừm, ngươi nói cũng có chút đạo lý, vẫn nên kiểm tra một chút thì hơn."

Sau khi nói xong, hắn chậm rãi đi về phía Lý Phong.

Lý Phong: ". . ."

Thành viên khác của Long Hồn: ". . ."

Trịnh Thiếu Cương: ". . ."

Con mẹ nó vừa rồi ngươi cũng chưa xác định được tấm thẻ kia là thật hay giả? Vậy mà còn dám khẳng định như đúng rồi!

Trong lúc nhất thời, trong mắt Trịnh Thiếu Cương lại lần nữa bốc cháy ngọn lửa hi vọng, song quyền nắm chặt, không ngừng nói thầm: "Giả, nhất định là giả! Lý Phong không thể nào là thành viên

Long Hồn!"

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, Ngưu Tường đi đến trước mặt Lý Phong, tiếp nhận tấm thẻ sau đó để lên đồng hồ điện tử nhẹ nhàng bấm nút.

"Tích, xác nhận thành công, thẻ chứng nhận là thật."

Một âm thanh máy móc vang lên từ đồng hồ điện tử.

"Ha ha, ngươi thật đúng là thành viên Long Hồn?"

Ngưu Tường lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Trịnh Thiếu Cương chỉ cảm thấy một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng!

Qua loa bấm máy một cái vậy mà thông qua chứng nhận? Long Hồn các ngươi cũng quá khôi hài rồi đó!

Trịnh Thiếu Cương nghĩ mãi mà không rõ, vì sao mỗi lần hắn muốn đánh mặt Lý Phong đều sẽ bị Lý Phong đánh ngược trở về, hơn nữa còn là bạo kích mạnh gấp mấy lần?

"Không sai, trước đó không lâu vừa mới gia nhập Long Hồn." Lý Phong cầm tấm thẻ, nắm tay Ngưu Tường nói: "Các ngươi ăn cơm chiều chưa, có muốn cùng ngồi xuống ăn chút gì không?"

"Không tốt lắm đâu. . ." Ngưu Tường lộ vẻ mặt chần chờ, tiếp theo chuyển giọng nói: "Thế thì ta không khách khí nhé?"

Lý Phong: ". . ."

Tiểu gia chỉ là khách sáo một câu mà thôi, ngươi làm sao lại coi là thật?

Tống Uyển Quân ở một bên sớm đã sững sờ, đầu tiên nàng không biết Long Hồn là cái gì, hơn nữa nàng cũng không biết Lý Phong là thành viên của Long Hồn, trọng yếu nhất là. . .

Đây là buổi hẹn hò riêng tư giữa nàng cùng Lý Phong a, vị đại thúc trung niên họ Ngưu này muốn gia nhập là có ý tứ gì? !

"Đừng đứng đó nữa, đều ngồi xuống đây, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện."

Ngưu Tường không nhìn ra oán niệm trên mặt Tống Uyển Quân, quay đầu hô.

Ba thành viên Long Hồn khác đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn làm theo lời người trung niên đi đầu, ngồi xuống ghế.

Nơi xa. . .

"Phốc "

Trịnh Thiếu Cương rốt cục không chịu nổi loại kích thích này, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, tiếp theo mí mắt cụp xuống, té xỉu trên đất.

Những sự tình liên tiếp phát sinh tối nay, tựa như có con quái thú cổ đại từ đằng xa xông tới đụng hắn ngã xuống đất, làm cho hắn thất điên bát đảo.

Chờ hắn thật vất vả mới đứng người lên tìm tới viện binh, con mẹ nó cuối cùng viện binh lại bị đối phương một móng đạp ngã xuống đất, sau đó còn ném cả viện binh vào mặt hắn.

Khi hắn muốn từ bỏ báo thù, bốn con thần thú Nê Mã từ đâu đột nhiên lao tới nói chúng ta có thể giúp ngươi thu thập con quái thú cổ đại kia.

Sau đó hắn tràn đầy hi vọng đi theo sau lưng bốn con thần thú này tìm tới con quái thú cổ đại kia, chuẩn bị lần nữa báo thù rửa nhục.

Kết quả. . .

Con quái thú cổ đại kia trực tiếp ném xuống bộ áo da trên người, nói một câu "Không giả vờ nữa, ta cũng là thần thú Nê Mã, ta ngả bài" .

Sau đó bốn thần thú Nê Mã chạy tới xác nhận thân phận đối phương, sau khi đã biết là người một nhà, liền ngồi xuống chuẩn bị cùng nhau ăn uống nói chuyện vui vẻ. . .

(thần thú Nê Mã: chỉ thảo nê mã, nghĩa đen là lạc đà Alpaca Bolivia, nghĩa bóng là đ* m m**, 1 trong top 10 thần thú chế trên trang baidu)

Biệt khuất a!

Nếu như Lý Phong biết mình bị Trịnh Thiếu Cương ví von thành "thần thú Nê Mã" thì không biết sẽ có cảm tưởng thế nào, đoán chừng sẽ đánh tên này tỉnh lại sau đó hành hung một trận.

"Chậc chậc, tố chất tâm lý cũng quá kém rồi."

Lý Phong lắc đầu, ngữ khí đùa cợt.

"Tố chất tâm lý đúng là kém một chút, hắn khẳng định không nghĩ tới, cho dù ngươi là thành viên Long Hồn mà làm bậy thì cũng phải tiếp nhận trừng phạt."

Hai mắt Ngưu Tường sáng lên, chậm rãi nói.

Gia nhập Long Hồn cũng không có nghĩa là có thể muốn làm gì thì làm, nếu như vi phạm pháp luật, vậy vẫn phải tiếp nhận điều tra nội bộ.

Lời này vừa nói ra, ba thành viên khác của Long Hồn đều cảm thấy khẩn trương, hình như ý tứ của lão đại là muốn động thủ a!

Thân thể Tống Uyển Quân chấn động, mặt lộ vẻ khẩn trương.

Lúc này Lý Phong vỗ vỗ bàn tay nhỏ của Tống Uyển Quân, sau đó chậm rãi nói: "Nói ra các ngươi có khả năng không tin, ta mới là người bị hại."

". . ."

Sắc mặt đám người Ngưu Tường câm lặng.

Uy hiếp người khác đòi 1.3 tỷ tiền chuộc, vậy mà cũng có thể là người bị hại?

"Sự kiện này rất dài dòng, chi bằng ta gọi phục vụ mang đồ ăn lên, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, thế nào?"

Lý Phong đề nghị.

Ngưu Tường nhìn chằm chằm Lý Phong rất lâu, cuối cùng mới gật đầu cười nói: "Đề nghị này không tệ."

Hắn là người phụ trách phân bộ Long Hồn ở Giang Bắc, sớm đã bước vào cấp A+ nhiều năm, có lòng tin khống chế cục diện.

Hắn ngược lại đúng là muốn nhìn xem, người trẻ tuổi mới gia nhập Long Hồn này có thể ra chiêu độc lạ gì.

Đợi người phục vụ mang lên mấy món ăn nữa, Lý Phong mới chậm rãi nói: "Trịnh Thiếu Cương nổi lên ý đồ xấu với bạn gái ta, bị ta ngăn lại hắn liền tìm người đến trừng trị ta. . ."

Nghe xong Lý Phong giảng thuật, Ngưu Tường minh bạch sự kiện này phải do Trịnh Thiếu Cương chịu trách nhiệm.

Chỉ là. . .

"Nhưng ngươi cũng không nên uy hiếp bọn họ giao 1,3 tỷ tiền chuộc a, hay là trả tiền cho bọn hắn trước? Như vậy ta cũng tiện bàn giao."

Ngưu Tường thở dài, bất đắc dĩ nói.

"Tiền bằng bản lĩnh lừa được tại sao phải trả?"

Lý Phong trực tiếp cự tuyệt.

Ngưu Tường: ". . ."

Không phải chứ. . . Bắt chẹt người khác cũng có thể nói năng thẳng thắn như thế? Nếu không phải xác định Lý Phong thật sự là thành viên Long Hồn, hắn có khi đã coi Lý Phong là tên thổ phỉ mới xuống núi!

"Vậy ta đành thông báo tình huống thực tế cho cấp trên của ngươi."

Ngưu Tường đeo lên tai nghe bluetooth, bấm nút trên đồng hồ điện tử một phen, gọi một cuộc điện thoại.

Vừa rồi khi dùng đồng hồ điện tử kiểm tra thân phận Lý Phong, một số tin tức tương quan đã được đồng hồ điện tử lưu trữ, bên trong đó bao quát cả cách liên lạc cấp trên trực tiếp của Lý Phong .

Đương nhiên, cái phương thức liên lạc này đã được mã hóa, có thể trực tiếp gọi, nhưng không cách nào đọc được số điện thoại.

Điện thoại kết nối rồi, Ngưu Tường vừa muốn nói chuyện, một thanh âm hơi già nua liền vang lên bên tai hắn: "Uy, ta là Mạc Vấn Thiên."

Ngưu Tường nghe vậy giật mình, vội vàng đứng dậy tại chỗ: "Xin chào Long Sứ đại nhân, ta. . . Ta là người phụ trách phân bộ Giang Bắc, Ngưu Tường."

Ngưu Tường hiện tại khóc không ra nước mắt, không phải chứ, hắn chỉ là muốn gọi cho cấp trên Lý Phong mà thôi, làm sao lại gọi tới Thanh Long Sứ!

Cùng lúc đó, ba cấp dưới của Ngưu Tường cũng lập tức đứng dậy, mặt lộ vẻ chấn kinh.

Long Sứ? Một trong 5 bá chủ của Long Hồn?

Con mẹ nó, cấp trên trực tiếp của Lý Phong vậy mà là một Long Sứ, lần này chơi lớn rồi!

Lý Phong cũng lộ vẻ kinh ngạc, cấp trên của hắn không phải Tưởng Vận Trúc sao, làm sao lại thành Long Sứ, trong này có phải là có hiểu lầm gì không?

"Là thế này Long Sứ đại nhân, ta muốn báo cáo một việc với ngài."

Ngưu Tường trấn định lại liền báo cáo sự tình phát sinh ở Tuyệt Vị Quán cho Mạc Vấn Thiên.

"Là đối phương sai trước, 1.3 tỷ này coi như dạy đối phương một bài học về cách làm người đi."

Mạc Vấn Thiên nói bằng ngữ khí lạnh nhạt, sau đó trực tiếp kết thúc trò chuyện.

Ngưu Tường: ". . ."

Chương 270. Nhiệm vụ mới: Phá hư thí luyện

Chương 233: Nhiệm vụ mới: Phá hư thí luyện

Ở một nơi nào đó trong Kinh Thành, trong một gian thư phòng cổ kính.

Mạc Vấn Thiên mặc Đường trang, tay trái vuốt vuốt tràng hạt trầm hương, tay phải đặt trên tay ghế, mặt lộ vẻ suy tư.

"Còn một tháng nữa là tiểu tử Vương gia kia sẽ phải tiếp nhận thí luyện của Vương Tôn gia, Lý Phong cũng nên phát huy tác dụng của mình rồi."

Nghĩ tới đây, Mạc Vấn Thiên bấm số điện thoại của Tưởng Vận Trúc.

Đã tới cấp bậc như Mạc Vấn Thiên, 1,3 tỷ cũng tốt, 13 tỷ cũng được, đều là chuyện nhỏ.

Chỉ cần Lý Phong có thể giúp hắn giải quyết Vương Thành, dù số tiền có cao hơn gấp mười lần, hắn cũng có thể đè hết những chuyện khác xuống.

Lầu hai Tuyệt Vị Quán, trong căn phòng 2888.

"Lãnh đạo của ta nói thế nào?"

Lý Phong thấy Ngưu Tường lộ sắc mặt quái dị kết thúc cuộc trò chuyện, liền nhịn không được hỏi.

"Thanh Long Sứ nói. . . 1,3 tỷ này coi như là dạy bọn hắn một bài học."

Ngưu Tường phun ra một ngụm trọc khí, có chút bất đắc dĩ nói.

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái: "Vậy ta còn phải

tiếp nhận xử phạt không?"

Hắn đúng là lần đầu nghe thấy mấy chữ "Thanh Long Sứ" , nghe qua có vẻ rất trâu bò a.

". . ."

Ngưu Tường không còn gì để nói.

Mẹ nó. . . Lão tử cũng rất muốn chấp pháp theo lẽ công bằng, nhưng mà Thanh Long Sứ đã nói không truy cứu, cho hắn mười cái gan cũng không dám cắn chặt Lý Phong không thả a!

Trừ phi hắn gọi điện thoại cho người lãnh đạo trực tiếp Tử Long của mình báo cáo việc này, nhưng như vậy chẳng khác nào muốn đối nghịch Thanh Long Sứ.

Hắn chỉ là người phụ trách một phân bộ thành thị hạng hai, Mạc Vấn Thiên ngứa mắt với hắn thì chỉ cần tùy tiện tìm một cái cớ là đủ tiêu diệt hắn rồi, hắn tiếp tục gây khó xử Lý Phong chẳng phải là tự tìm đường chết?

"Ngô. . . vậy ta không bị xử phạt nữa sao."

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, rốt cục xác nhận. . . Thanh Long Sứ không chỉ nghe qua rất trâu bò, mà xác thực rất trâu bò.

Xem ra phải tìm một cơ hội hỏi Tưởng Vận Trúc rốt cục Thanh Long Sứ là nhân vật nào.

"Đúng vậy, không cần, ta ăn no rồi, rút lui trước."

Ngưu Tường sợ đợi tiếp sẽ bị Lý Phong làm cho tức chết, ngay sau đó liền muốn dẫn người rút lui.

"Chớ vội a, đồ ăn còn chưa ăn xong mà."

Lý Phong cười một tiếng, khuyên bảo.

Thực ra ấn tượng của hắn đối với Ngưu Tường không tệ, huống hồ thế giới ngầm Giang Bắc đã bị hắn chỉnh hợp, về sau còn cần

phải liên hệ nhiều với Ngưu Tường, chi bằng nhân cơ hội này cùng Ngưu Tường móc nối tình cảm một chút.

Lông mày Ngưu Tường nhướng lên một cái, đoán được ý đồ của Lý Phong, sau đó cũng không cự tuyệt nữa.

Lý Phong tuổi trẻ mà đã là cường giả cấp bậc Tông Sư, lãnh đạo trực tiếp còn là Thanh Long Sứ, tiền đồ tương lai bất khả hạn lượng, cùng người này kết giao cũng có chỗ tốt rất lớn với hắn sau này.

Bên ngoài, trong chiếc xe Rolls-Royce Phantom đậu gần khách sạn.

Theo thời gian trôi qua, sau khi đã chờ rất lâu mà vẫn không thấy đám người Ngưu Tường đi ra, ba người Trịnh Trạch bắt đầu cảm thấy thấp thỏm không yên.

"Sẽ không phải là xảy ra chuyện gì rồi chứ?"

Trịnh Trạch lộ sắc mặt khó coi nói.

"Hẳn là sẽ không đâu. . ."

Phạm Hàm có chút chần chờ không rõ.

"Ha ha, các ngươi có loại suy nghĩ này là chuyện rất bình thường, đó là bởi vì các ngươi không biết Long Hồn khủng bố đến mức nào, nhưng phàm là người có hiểu biết nhất định với Long Hồn thì tuyệt đối sẽ không sinh lòng hoài nghi đối với năng lực làm việc của bọn hắ. . . Cái con mẹ nó? !"

Trình Hạ Lợi đang bình chân như vại thổi phồng Long Hồn, thì đột nhiên thông qua cửa sổ xe nhìn thấy Lý Phong cùng Ngưu Tường đang khoác vai nhau đi ra khỏi Tuyệt Vị Quán.

Hơn nữa nhìn bộ dáng hai người. . . Trò chuyện còn rất vui vẻ!

Mà Trịnh Thiếu Cương đi theo Ngưu Tường vào bắt người, giờ lại giống như nghi phạm, bị hai thành viên Long Hồn kẹp ở giữa.

Trong nháy mắt, Trình Hạ Lợi như bị sét đánh!

"Chuyện gì xảy ra!"

Phạm Hàm cũng lộ vẻ sững sờ!

Không phải chứ. . . Ngưu Tường không phải là đi vào bắt Lý Phong sao, kề vai sát cánh đi cùng một chỗ là ý tứ gì?

"Đây chính là sự khủng bố của Long Hồn?"

Khóe miệng của Trịnh Trạch giật một cái, hận không thể chửi thẳng mặt Trình Hạ Lợi một trận.

Khốn nạn, vấn đề trước đó có thể giải quyết chỉ bằng 100 triệu, vậy mà bị Trình Hạ Lợi làm thành 200 triệu, hiện tại thì tốt rồi, đến cả nhi tử của hắn cũng phải góp vào.

Nghiệp chướng a!

"Làm sao lại biến thành dạng này, cái này. . . Cái này không khoa học a."

Trình Hạ Lợi lộ vẻ mặt đầy mờ mịt, không ngừng nói thầm.

Ngay tại thời điểm ba người mất hồn mất vía, Lý Phong cùng Ngưu Tường khoác vai nhau đi tới.

"Phanh phanh "

Lý Phong gõ gõ cửa sổ xe.

Trình Hạ Lợi do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn hạ xuống cửa kính xe.

"Trình lão bản, ngươi quá không tử tế a, làm sao, cảm thấy 1 tỷ quá ít, cho nên muốn đưa cho ta nhiều hơn?"

Lý Phong liếc nhìn ba người một lượt, đùa cợt nói.

"Ngươi. . ." Trình Hạ Lợi há mồm muốn nói, cuối cùng vẫn từ bỏ ý định mạnh miệng với Lý Phong, quay đầu nhìn về phía Ngưu Tường: "Ngưu trưởng quan, cái này. . . Đây là có chuyện gì?"

"Cái này. . . Ta sẽ giải thích rõ ràng với Vương gia chủ."

Ngưu Tường sâu thẳm thở dài, lộ vẻ mặt xấu hổ nói.

Trình Hạ Lợi cảm thấy lòng dạ nặng nề!

Đến cả Long Hồn cũng không cách nào làm gì Lý Phong, rốt cục Lý Phong có thân phận gì?

"Trịnh tiên sinh, nhi tử Trịnh Thiếu Cương của ngươi vô lễ với thành viên Long Hồn, ta cần dẫn hắn về tiếp nhận điều tra."

Nói xong, Ngưu Tường nhìn về phía Lý Phong gật gật đầu, sau đó dẫn người rời khỏi nơi đây.

Một ngụm máu tươi vọt tới cổ họng Trịnh Trạch!

WQNMLGBD, đồ nghịch tử này, vậy mà dám vô lễ với thành viên Long Hồn, trong đầu hắn đều là cứt sao? !

Rất rõ ràng, Trịnh Trạch đã hiểu lầm Trịnh Thiếu Cương vô lễ với đám người Ngưu Tường, căn bản không bẻ lái suy nghĩ thành Lý Phong chính là thành viên Long Hồn được.

"Chậc chậc, các ngươi nhiều lần khiêu khích ta như vậy, kết quả thế nào? Mất cả chì lẫn chài."

"Nể tình các ngươi đã đưa tặng cho ta 1.3 tỷ, lại để cho ta được kết bạn cùng với Ngưu trưởng quan, tối nay tạm thời dừng ở đây."

"Nếu như các ngươi ngại tiền mình quá nhiều, về sau chúng ta sẽ tiếp tục chơi đùa."

Nói xong, Lý Phong khoát khoát tay với ba người, nắm tay Tống Uyển Quân nghênh ngang rời đi.

"Phốc "

Trịnh Trạch rốt cục chịu không nổi loại kích thích này, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, vừa đúng lúc, ngụm máu tươi này lại phun trúng mặt của Trình Hạ Lợi.

Trình Hạ Lợi: ". . ."

Giang Nam, Vương gia.

Vương Bác Nam đi qua đi lại trong thư phòng, sắc mặt xem ra có chút lo lắng.

Lúc này, chuông điện thoại di động vang lên, Vương Bác Nam vội vàng tiếp nhận cuộc gọi: "Uy, Ngưu tiên sinh, sự tình. . . Cái gì? Lý Phong cũng là thành viên Long Hồn, Mạc Vấn Thiên còn tự mình đứng ra bênh vực hắn? !"

Ở một bên, sắc mặt Trình Nhã Thục kịch biến!

Bọn họ có thể trực tiếp liên hệ với Ngưu Tường là bởi vì Vương Thành cũng là thành viên Long Hồn.

Là người nhà Vương Thành, họ có quyền xin Long Hồn giúp đỡ mỗi khi gặp khó khăn không giải quyết được, cho nên bọn họ biết rõ Long Hồn khủng bố cỡ nào, nhất là Long đầu cùng tứ đại Long Sứ!

Lý Phong vậy mà gia nhập Long Hồn, còn bám được gốc đại thụ che trời Mạc Vấn Thiên này, ý định muốn mượn nhờ Long Hồn khống chế Lý Phong của bọn họ xác định thất bại!

"Ta đột nhiên có loại dự cảm thí luyện một tháng sau của Thành nhi sẽ xuất hiện biến số."

Sau khi cúp điện thoại, Vương Bác Nam lộ sắc mặt ngưng trọng lẩm bẩm.

Gần như cùng một thời gian, Lý Phong tiếp nhận cuộc gọi của Tưởng Vận Trúc.

"Có việc này sao?"

Nghe xong lời giảng thuật của Tưởng Vận Trúc, sắc mặt Lý Phong nhất thời biến thành quái dị.

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Phá hư thí luyện "

"Nhiệm vụ mục tiêu: Một tháng sau trở lại Vương gia Giang Nam, phế bỏ đan điền của Vương Thành, phá hư thí luyện của Vương Thành, nếu như nhiệm vụ thất bại, thì tiểu đệ kí chủ rút ngắn 1 cm."

"Khen thưởng: 2000 kinh nghiệm, 20000 điểm tích lũy."

Chương 271. Thế giới cường giả Thiên Thê bảng

Chương 234: Thế giới cường giả Thiên Thê bảng

"Uy, ngươi có nghe ta nói không?"

Tưởng Vận Trúc chờ thật lâu không nghe thấy Lý Phong đáp lại, nhịn không được hỏi.

"Nghe rồi, vì sao Thanh Long Sứ muốn nói cho ta biết những thứ này?"

Lý Phong tắt hệ thống, nhíu mày hỏi.

Tưởng Vận Trúc đã nói trong điện thoại là Thanh Long Sứ bảo nàng thông báo Lý Phong một tháng sau Vương Tôn gia sẽ phái người đi tới Vương gia, tiến hành một trận thí luyện với Vương Thành.

Nếu như thông qua thí luyện, Vương Bác Nam cùng Vương Thành liền có thể trở về gia phả của Vương Tôn gia.

Chuyện này đối với Lý Phong mà nói xác thực rất trọng yếu, nhưng cái này mắc mớ gì đến Thanh Long Sứ?

"Cái này không tiện kể ở trong điện thoại."

"Ta chỉ có thể nói rằng Vương Thành cũng là thành viên Long Hồn, hơn nữa còn được một vị Long Sứ khác coi trọng."

Tưởng Vận Trúc muốn nói lại thôi.

"Ồ?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, đại khái đoán được nguyên nhân.

"Không ngờ nội bộ Long Hồn cũng có lục đục với nhau, quả nhiên câu nói nơi nào có người nơi đó có giang hồ rất chính xác."

Lý Phong thầm cảm thấy buồn cười, hỏi tiếp: "Long Sứ là chức vụ gì, rất lợi hại đúng không?"

". . ."

Tưởng Vận Trúc tới giờ mới nhớ ra nàng còn chưa giới thiệu với Lý Phong về phương diện này.

"Cái này. . . Có cơ hội thì gặp mặt sẽ nói chuyện này, ngươi chỉ cần biết, Long Hồn có năm vị lãnh đạo, theo thứ tự là Long đầu cùng tứ đại Long Sứ là được."

"Năm vị lão đại này đều là cường giả cấp thế giới được xếp hạng trong top 20 Thiên Thê bảng, Long đầu càng là vững vàng xếp vào top 3."

Tưởng Vận Trúc trầm ngâm một chút, chậm rãi nói.

"Cường giả cấp bậc thế giới Thiên Thê bảng? Đây là danh sách gì, do người nào sáng lập?"

Lý Phong bắt đầu nổi lên hứng thú.

"Ây. . . Ngay cả cái này ngươi cũng không biết?"

Tưởng Vận Trúc có chút kỳ quái, Lý Phong dù sao cũng là cường giả cấp A- , tại sao đến cả Thiên Thê bảng cũng không biết?

"Ta phải biết sao?"

Lý Phong ra vẻ ngạc nhiên hỏi.

". . ." Tưởng Vận Trúc: "Tốt a, cường giả trên Thiên Thê bảng được tạo ra từ 10 năm trước, trên đó đều là cường giả cấp S trở lên."

"Còn người nào sáng lập bảng danh sách này thì mỗi người nói một kiểu, một mực không tìm được chân tướng, bất quá bảng danh sách này rất có uy tín, phàm là cường giả được xếp hạng trên

đó đều sẽ được mọi người công nhận."

Nghe thấy lời ấy, Lý Phong lập tức hít sâu một hơi.

Con mẹ nó, cường giả cấp S trở lên mới có thể tiến nhập bảng danh sách này, đây chẳng phải là nói hắn đến cả tư cách tiến vào bảng cũng không có?

"Vậy vị Long Đầu kia có đẳng cấp gì? Bốn vị Long Sứ có đẳng cấp gì?"

Lý Phong đè xuống cảm giác chấn kinh trong lòng, hỏi.

"Long đầu là cấp độ SSS, bốn vị Long Sứ đều là cấp SS+ , mà bốn vị Long Sứ tùy thời đều có thể bước vào cấp độ SSS."

"Long Hồn chính là nhờ có năm vị lão đại này mới có thể chấn nhiếp cường giả nước khác không dám tùy tiện xâm phạm lãnh thổ Hoa Hạ."

Trong giọng nói của Tưởng Vận Trúc tràn ngập vẻ tự hào.

Mà đối với Lý Phong, lời nói của Tưởng Vận Trúc tựa như một đạo sấm sét nổ vang ngay sát lỗ tai hắn.

Cấp độ SSS? Cấp độ SS+ ? Cường giả như vậy muốn giết hắn thì chỉ sợ đến cả cơ hội chạy trốn hắn cũng không có!

"May mà lúc đó không cự tuyệt gia nhập Long Hồn. . ."

Lý Phong có chút nghĩ mà sợ lẩm bẩm một câu.

Tiếp theo sau khi cùng Tưởng Vận Trúc trò chuyện vài câu, Lý Phong kết thúc cuộc gọi, rơi vào trầm tư.

Một tháng sau Vương Thành sẽ thí luyện?

Ha ha, tiểu gia không biết thì cũng thôi đi, nhưng nếu đã bị tiểu gia biết, Vương Thành còn muốn thí luyện thành công? Con mẹ nó nằm mơ chưa tỉnh ngủ sao!

Hắn không chỉ muốn phế đan điền của Vương Thành, còn muốn

giết Lục Xảo Lan, làm cho tất cả những người lúc trước làm nhục mẹ mình đều phải trả cái giá nặng nề!

"Hô"

Chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, Lý Phong định mang Tống Uyển Quân đi tới trung tâm mua sắm ở phụ cận lấy xe, sau đó đi khách sạn thuê phòng.

"Ngươi có muốn giải thích một chút sự tình về Long Hồn cho ta nghe không?"

Tống Uyển Quân cho rằng mình đã rất hiểu Lý Phong, nhưng tối nay nàng mới phát hiện, trên thân Lý Phong vẫn bị bao phủ bởi một tầng sương mù dày đặc, làm cho nàng nhìn không rõ.

"Ừm , vừa đi vừa nói."

Lý Phong cũng không giấu diếm, ngay sau đó liền kể lại một lượt các sự tình từ khi hắn gặp phải Dương Húc tới khi gia nhập Long Hồn.

Đồng thời, hắn còn nói láo với Tống Uyển Quân: "Đồ vật bên trong biệt thự của Ngô Chinh Long ta đã bảo đồng nghiệp Long Hồn lấy đi toàn bộ, cái này xem như chiến lợi phẩm của ta, đợi Long Hồn kết thúc thống kê sẽ gửi tiền vào trong tài khoản của ta."

Số lượng tiền mặt, hoàng kim, đồ cổ trong biệt thự của Ngô Chinh Long đã biến mất toàn bộ, sự kiện này hắn nhất định phải tìm một lý do hợp lý để che giấu, mà Long Hồn thần bí chính là một lựa chọn rất tốt.

Tống Uyển Quân quả nhiên không hoài nghi, ngược lại rất bội phục với thủ đoạn cao siêu của Lý Phong.

Sau một giờ, trong một gian phòng hào hoa của Four Seasons Hotel.

"Ngươi tắm trước hay là ta tắm trước?"

Tống Uyển Quân đưa lưng về phía Lý Phong, cúi người xuống, cởi giày cao gót thay sang dép lê dùng một lần của khách sạn.

Nàng mặc váy dài, vừa khom lưng một cái, bờ mông giống như mật đào liền đè lên váy phác họa một đường cong tuyệt mỹ.

Lý Phong nhất thời thấy bụng dưới nóng lên, lập tức trả lời: "Ngô. . . Bồn tắm của Four Seasons Hotel rất lớn nha."

Tống Uyển Quân: "? ? ?"

Đệ đệ có phải là đang ám chỉ nàng cái gì?

"Khụ khụ, chia lượt ra tắm quá lãng phí thời gian, chi bằng chúng ta tắm chung a."

Lý Phong nháy mắt mấy cái, nói chuyện rất thẳng thắn, mặt không đỏ, tim không gấp.

"Phi, ngươi khẳng định lại muốn làm chuyện xấu, tỷ tỷ còn lâu mới bị ngươi lừa!"

Nói xong Tống Uyển Quân liền lúc lắc vòng eo đi vào phòng tắm.

"Đoán được thì thế nào, ngươi còn có thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay của ta sao?"

Lý Phong cười xấu xa một tiếng, trực tiếp bế ngang Tống Uyển Quân từ đằng sau, bước nhanh vào phòng tắm.

Sau khi lột đồ của Tống Uyển Quân xuống, Lý Phong liền ném nàng vào trong bồn tắm.

Nhất thời, bọt nước văng tung tóe!

Tống Uyển Quân không hiểu sao lại có chút hưng phấn, bình thường nàng cùng Lý Phong đều chơi theo style nhẹ nhàng tình cảm, đột nhiên chuyển biến phong cách hình như cảm giác kích thích hơn nhiều?

Ngay tại thời điểm Tống Uyển Quân âm thầm chờ mong, Lý Phong cũng bước vào bồn tắm lớn.

Nhất thời, bốn mắt nhìn nhau tóe lửa tình, bầu không khí càng lúc càng nóng lên.

Sau đó Lý Phong tựa ở trên bồn tắm, ôm Tống Uyển Quân vào trong ngực, tiếng bạch bạch bạch do da chạm thịt liền vang lên đều đều, kết hợp âm thanh rên rỉ lúc cao lúc thấp, cả phòng tắm đã bị cảnh xuân lấp đầy.

Tắm rửa đã là chuyện không thể nào, chỉ có thể để lần khác. . .

Hai ngày tiếp theo, Lý Phong bồi Tống Uyển Quân dạo chơi Giang Bắc một phen.

Đồng thời, đám người Hà Cừu từng bước tiếp quản sản nghiệp của Ngô Chinh Long tại Giang Bắc, mà Trình Hạ Lợi, Trịnh Trạch, Phạm Hàm, tựa như mai danh ẩn tích, không còn xuất hiện ở trước mặt Lý Phong nữa.

Hai ngày sau, Minh Châu, tại nhà Ngụy gia.

Sáng sớm hôm nay, Ngụy Phó liền triệu tập tới một đám con cháu, nói có chuyện trọng yếu muốn tuyên bố.

Đợi mọi người đến đông đủ, Ngụy Phó nói: "Từ giờ trở đi, tất cả cổ phần trên tay ta đều giao cho Trường Nghiệp, để Trường Nghiệp đảm nhiệm chức vị chủ tịch tập đoàn Vị Lai."

"Đồng thời, Trường Nghiệp sẽ thay thế Băng Khanh, trở thành tân tổng giám đốc tập đoàn Vị Lai, Băng Khanh, về sau ngươi không cần công tác nữa, sớm ngày tìm một nam nhân gả đi."

Nghe thấy tin tức này, sắc mặt đám người Ngụy gia lập tức đều sững sờ!

Ngay sau đó, Ngụy Trường Nghiệp hưng phấn đến mức nhảy lên tại chỗ!

Lão gia tử vậy mà lại truyền hết gia nghiệp cho hắn, hắn không phải đang nằm mơ chứ?

Vợ cùng con gái hắn cũng hưng phấn đến mức không kiềm chế được.

Còn hai mẹ con Phương Vi, Ngụy Tử Bình thì đều lộ vẻ mặt không cam lòng cùng phẫn nộ.

Mà Ngụy Băng Khanh, cả người tựa như mất hết hồn phách!

Rất nhanh, tin tức này liền được lan truyền trong cả thượng tầng Minh Châu, tất cả mọi người đã biết, từ hôm nay trở đi, bầu trời Ngụy gia. . . Đã thay đổi!

Chương 272. Người đi trà lạnh

Chương 235: Người đi trà lạnh

Minh Châu, cao ốc tập đoàn Vị Lai, trong văn phòng tổng giám đốc.

Ngụy Băng Khanh dọn dẹp vật dụng cá nhân, thần sắc chết lặng, tựa như mất hồn phách vậy.

Nàng nghĩ mãi không rõ, vì sao gia gia đột nhiên giống biến thành người khác, không chỉ giao hết cổ phần cho tứ thúc, còn đuổi nàng ra khỏi tập đoàn Vị Lai.

"Tỷ, động tác của ngươi có thể nhanh một chút không, cha ta đang chờ nhậm chức đấy."

Ở một bên, Ngụy Băng Liên dùng giọng âm dương quái khí thúc giục.

"Tiểu muội, ngươi không hiểu sao? Tỷ tỷ lần này rời đi sẽ vĩnh viễn không trở về, ngươi phải thông cảm một chút."

Ngụy Tử An hút xì gà, vẻ mặt đắc ý.

Tại Ngụy gia, Ngụy Băng Khanh giống như mặt trời ban trưa, hai người bọn họ chỉ có thể trốn dưới quầng sáng của Ngụy Băng Khanh, người khác nói về bọn họ, sẽ chỉ dùng thân phận em họ của Ngụy Băng Khanh để hình dung.

Cái này làm bọn hắn rất khó chịu!

Nguyên bản bọn họ tưởng tình huống này sẽ tiếp tục kéo dài, không nghĩ tới lão gia tử đổi tính, không chỉ chuyển cổ phần cho cha bọn hắn, còn đuổi Ngụy Băng Khanh ra khỏi tập đoàn Vị Lai!

Về sau, tập đoàn Vị Lai là thiên hạ của một nhà bọn hắn!

Thoải mái a!

"Khụ khụ, Băng Khanh a, chúng ta là người một nhà, dù ngươi không còn làm tổng giám đốc, về sau ta cũng có thể mời ngươi làm cố vấn đặc biệt."

"Đãi ngộ nhất định sẽ rất tốt, bất quá đại sự còn cần để ta quyết định, thế nào?"

Ngụy Trường Nghiệp tự hiểu lấy mình, nếu để hắn quản lý tập đoàn Vị Lai, sợ là khó có thể bảo trì sự phồn vinh như bây giờ.

Không bằng cho Ngụy Băng Khanh một cái chức vị cố vấn đặc biệt, vừa có thể làm cho nàng xuất lực, lại không cho nàng khống chế tập đoàn, hoàn mỹ đôi đường!

"Chuyện này nói sau đi."

Ngụy Băng Khanh lắc đầu, ôm lấy vật dụng cá nhân chậm rãi đi ra khỏi văn phòng tổng giám đốc.

Giờ phút này, không ít lãnh đạo cấp cao đã nhận được tin tức, đi tới hành lang bên ngoài văn phòng tổng giám đốc đứng xem.

Nhìn thấy Ngụy Băng Khanh đi ra, những người này lập tức nghiêng đầu đi, giả vờ như không thấy được.

Dù là Ngụy Băng Khanh đi qua trước mặt, cũng không có người nào chủ động chào hỏi với nàng.

Vua nào thần nấy, Ngụy Băng Khanh đi, bọn họ vẫn muốn lưu lại tập đoàn, hiện tại bọn hắn đang cân nhắc phải làm thế nào để nịnh nọt Ngụy Trường Nghiệp, làm vững chắc địa vị của mình đồng thời mưu cầu càng nhiều lợi ích hơn.

"Ha ha."

Ngụy Băng Khanh dừng chân, đảo mắt nhìn từng người một, sau cùng phát ra một tiếng cười lạnh trào phúng.

Những người này đã từng một tiếng Ngụy tổng, hai tiếng lão bản, vô cùng cung kính, hiện tại nàng bị đuổi ra khỏi tập đoàn Vị Lai, lập tức làm bộ không quen biết?

Cái gọi là người đi trà lạnh, cũng chỉ đến vậy là cùng.

Đúng lúc này, Ngụy Trường Nghiệp đẩy cửa văn phòng tổng giám đốc, đi ra ngoài.

Những lãnh đạo cấp cao vừa mắc chứng mất trí nhớ tạm thời kia lập tức lên tinh thần, như ong vỡ tổ vọt tới trước mặt Ngụy Trường Nghiệp, cao giọng la lên: "Chúc mừng Ngụy tổng nhậm chức!"

"Tập đoàn Vị Lai có thể được Ngụy tổng chỉ huy, chắc chắn tương lai sẽ đi về phía huy hoàng!"

"Có thể được Ngụy tổng dạy bảo mỗi ngày là vinh hạnh lớn lao với chúng ta!"

"Ngụy tổng. . ."

Một hồi vuốt mông ngựa liên tục vang lên, bao phủ Ngụy Trường Nghiệp. . .

Nhìn thấy hết thảy, vẻ đùa cợt trên mặt Ngụy Băng Khanh càng đậm, tiếp theo, nàng lộ ra thần sắc quyết tuyệt, giữ vững tinh thần đi vào thang máy.

Khi cửa thang máy đóng lại, trong nháy mắt này, Ngụy Băng Khanh đột nhiên tưởng niệm Lý Phong không gì sánh được.

"Lý Phong, ta hiện tại gặp ủy khuất rồi, ngươi đang ở nơi nào?"

. . .

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Lý Phong đang ở Giang Bắc cùng Tống Uyển Quân du ngoạn thì đột nhiên nghe thấy thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ.

Nhất thời Lý Phong sửng sốt.

Vào thời điểm này tuyên bố nhiệm vụ, chẳng lẽ đối tượng cần cứu là một nữ thần chưa bao giờ gặp mặt?

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh "

"Mục tiêu: Trợ giúp Ngụy Băng Khanh triệt để khống chế tập đoàn Vị Lai, hạn định thời gian là mười ngày, nếu như nhiệm vụ thất bại thì khấu trừ 100 ngàn điểm tích lũy của kí chủ coi như trừng phạt."

"Khen thưởng: 1000 điểm kinh nghiệm, 10000 điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục."

"Chú thích: Giúp nữ thần lấy về đồ vật nàng coi trọng nhất là có thể cấp tốc tăng tiến tình cảm hai người —— trích 36 kế tán gái."

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Cái nhiệm vụ này có phải là nhầm lẫn chỗ nào không, Ngụy Băng Khanh hiện tại còn chưa triệt để khống chết được tập đoàn Vị Lai sao, chẳng lẽ phải giết Ngụy Phó, hoặc là bắt Ngụy Phó giao toàn bộ cổ phần cho Ngụy Băng Khanh?

Còn nữa, trừng phạt khi nhiệm vụ này thất bại cũng quá nghiêm trọng a, trực tiếp khấu trừ 100 ngàn điểm tích lũy, hắn tổng cộng mới chỉ có 130 ngàn điểm tích lũy có được không?

Lý Phong còn không biết Ngụy gia đã phát sinh kịch biến, cho nên bị nhiệm vụ này làm cho không hiểu gì cả.

"Đệ đệ, làm sao vậy?"

Tống Uyển Quân thấy Lý Phong đột nhiên đình chỉ bất động, sắc mặt không ngừng biến ảo, trong lúc nhất thời lo lắng hỏi.

Lý Phong tắt hệ thống, áy náy nói rằng: "Không có việc gì, ta đi gọi điện thoại một lát."

Sau đó liền đi tới một bên bấm số điện thoại của Ngụy Băng Khanh.

Giờ phút này, Ngụy Băng Khanh vừa mới lái xe rời khỏi bãi đỗ xe.

Nhìn thấy hai chữ "Lý Phong" trên màn hình, ủy khuất, áp lực ở trong lòng đã lâu nhất thời như núi lửa toàn bộ bùng nổ.

"Ô ô ô ô "

Điện thoại kết nối, Lý Phong còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy tiếng khóc của Ngụy Băng Khanh.

Nhất thời Lý Phong hốt hoảng!

Ta XXX, tổng giám đốc băng sơn vậy mà khóc, còn có vẻ ủy khuất thương tâm như vậy, hắn không phải là nghe nhầm chứ?

"Băng Khanh, ngươi đừng khóc nữa, nói cho ta biết phát sinh cái gì đi?"

Lý Phong vội vàng mở miệng an ủi.

"Lý. . . Lý Phong, ta. . . Gia gia của ta đã thay đổi, trở nên rất lạ lẫm."

Ngụy Băng Khanh cũng không nghĩ tới mình sẽ khóc, nhưng nàng lại cảm thấy quá mức ủy khuất.

Trước kia gia gia là chỗ dựa duy nhất của nàng, từ khi Lý Phong xuất hiện, nàng có hai người đàn ông để dựa dẫm.

Hiện tại gia gia biến đổi, Lý Phong liền trở thành chỗ dựa duy nhất của nàng, đầy bụng ủy khuất, cũng chỉ có thể thổ lộ với Lý Phong.

Lý Phong nghe xong Ngụy Băng Khanh giảng thuật, nhất thời hiểu được hệ thống vì sao lại tuyên bố nhiệm vụ kia.

Nhưng mà Ngụy Phó không phải là già quá nên hồ đồ chứ, không ngờ lại giao tất cả cổ phần cho Ngụy Trường Nghiệp, đây không phải là cố tình đẩy tập đoàn Vị Lai vào hố lửa sao? !

"Ngươi đừng vội, có lẽ lão gia tử có nỗi niềm gì khó nói thì sao? Thế này đi, ta lập tức trở về Minh Châu, trước khi ta về ngươi không được đi đâu, ngoan ngoãn ở nhà chờ ta, được không?"

An ủi Ngụy Băng Khanh xong, Lý Phong liền bước nhanh tới trước mặt Tống Uyển Quân, áy náy nói: "Uyển Quân, xin lỗi, ta có thể phải về Minh Châu trước."

Nguyên bản hắn nói phải cùng Tống Uyển Quân du ngoạn Giang Bắc ba ngày, kết quả mới được hai ngày đã muốn rời khỏi.

Tống Uyển Quân tuy cảm thấy ủy khuất, nhưng cũng biết Lý Phong thật sự có việc gấp, cũng không nũng nịu đòi hỏi gì, ngược lại khuyên Lý Phong mau chóng lên máy bay.

Nếu không phải cần lưu lại chỉnh đốn thế giới ngầm Giang Bắc một phen, nàng đã cùng Lý Phong về Minh Châu rồi.

5h chiều, một chiếc xe BMW X6 chạy đến cửa biệt thự số 6 tiểu khu Tinh Huy.

Lý Phong vừa xuống xe, Ngụy Băng Khanh đã đi xuống mở cửa cho hắn.

Tổng giám đốc mặc một thân quần áo rộng rãi ở nhà, dù là như thế, vẫn không cách nào che giấu những đường cong thướt tha của nàng.

Lý Phong đi đến trước mặt nàng, liền phát hiện hốc mắt nàng đã có chút sưng đỏ, nhất thời thầm đau lòng.

"Lý Phong. . ." Ngụy Băng Khanh há hốc mồm, tiếp theo nhào vào trong lồng ngực Lý Phong, khóc lớn lên!

Lý Phong: "? ? ?"

Chương 273. Bát Kỳ chi huyết

Chương 236: Bát Kỳ chi huyết

Minh Châu, Phùng gia, trong một gian phòng ngủ tối tăm.

Phùng Tuấn bị Lý Phong điểm một chỉ thành phế nhân đang nằm ở trên giường, hai mất vô thần.

Trên thân hắn cắm đầy các loại dây y tế, các loại dịch dinh dưỡng, dược thủy thông qua chúng chảy vào thân thể, miễn cưỡng duy trì sự sống của hắn.

Đột nhiên, cửa mở ra, gia chủ Phùng gia Phùng Thụy Niên dẫn một vị trung niên nam tử đi vào.

Vị trung niên nam tử này cao không quá 1m70, dáng người thon gầy, trên cằm có chòm râu dê, âu phục phẳng phiu, khá là khí thế.

"Tuấn nhi, Thu Điền tiên sinh mang theo Bát Kỳ chi huyết trở về, ngươi sắp được cứu rồi!"

Vừa vào cửa, Phùng Thụy Niên thật hưng phấn kêu lên.

Phùng Tuấn biến sắc, trong mắt nhất thời bùng nổ vẻ chờ mong!

Hắn muốn há mồm nói cái gì, nhưng chỉ có thể phát ra tiếng "Ôi ôi", tựa như trong cổ họng bị chắn một cục gạch vậy.

"Thu Điền tiên sinh, tiếp theo tất cả nhờ vào ngươi rồi!"

Phùng Thụy Niên hiện vẻ mặt không đành lòng, nghiêng đầu đi không nhìn Phùng Tuấn nữa.

Thu Điền Chân Nhất "Ừ" một tiếng, móc ra từ trong ngực một cái lọ sứ nhỏ, đi đến trước mặt Phùng Tuấn rồi đứng lại.

"Giúp hắn cởi xuống y phục."

Thu Điền Chân Nhất vừa nói xong, Phùng Thụy Niên liền tiến lên nhổ xuống các loại dây truyền dịch trên người Phùng Tuấn, thay hắn cởi y phục xuống.

Cùng lúc đó, Thu Điền Chân Nhất mở ra bình sứ nhỏ, một cỗ hương vị ngai ngái cấp tốc tràn lan trong phòng.

Ngay sau đó, Thu Điền Chân Nhất đưa tay chấm vào lọ, rồi nhanh chóng xoa xoa trên thân Phùng Tuấn.

Nhất thời, da thịt khô héo tái nhợt của Phùng Tuấn bị chất lỏng màu nâu đen làm đổi màu, sau giây lát, chất màu nâu đen cấp tốc thẩm thấu vào trong cơ thể Phùng Tuấn.

"Ôi!"

Phùng Tuấn há mồm phát ra một tiếng kêu thảm thiết không giống người!

"Thu Điền tiên sinh, Tuấn nhi hắn không sao chứ?"

Phùng Thụy Niên lộ vẻ mặt lo lắng hỏi.

"Bát Kỳ chi huyết có thể một lần nữa nối liền kinh mạch đứt đoạn của đứa cháu ngươi, quá trình này tự nhiên vô cùng thống khổ."

"Nhưng sau khi phải thừa nhận loại thống khổ này, hắn liền có thể lần nữa khôi phục năng lực hành động."

Thu Điền Chân Nhất cười lạnh một tiếng, lại cho tay vào trong bình sứ, tiếp tục bôi lên thân thể Phùng Tuấn Bát Kỳ chi huyết.

Đợi đến khi toàn thân Phùng Tuấn đã phủ đầy Bát Kỳ chi huyết, lọ sứ to bằng hột đào đã cạn thấy đáy.

Mới đầu, Phùng Tuấn chỉ có thể phát ra mấy tiếng "Ôi ôi" quái dị, mấy phút đồng hồ sau, hắn đã có thể phát ra tiếng gào "Aaaaaaaa" .

Nhìn thấy một màn này, Phùng Thụy Niên chẳng những không có lo lắng, ngược lại mừng rỡ như điên!

Từ khi Phùng Tuấn bị kẻ xấu làm hại, hắn chỉ có thể nằm ở trên giường như người thực vật, từ trên xuống dưới nhà họ Phùng đều bị tâm tình mù mịt bao phủ.

Đây là lần đầu Phùng Tuấn có thể tự chủ hành động sau bao nhiêu ngày, Phùng Thụy Niên làm sao có thể không mừng?

Lại thêm mấy phút trôi qua, Phùng Tuấn đình chỉ nhấp nhô, chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, đợi đến khi hắn có thể tự mình đứng trên mặt đất, Phùng Thụy Niên vui đến phát khóc!

"Đa tạ Thu Điền tiên sinh!"

Phùng Thụy Niên quỳ hai gối xuống trước mặt Thu Điền Chân Nhất, trùng điệp khấu đầu xuống đất!

Nếu như có người khác ở đây, chắc chắn sẽ bị hành động của Phùng Thụy Niên làm cho hoảng sợ kêu to một tiếng.

Phùng gia có thể đứng ngang hàng với Ngụy gia ở Minh Châu, địa vị của Phùng Thụy Niên thế nào không cần nói cũng biết, đừng nói là dập đầu quỳ xuống với người khác, số người có thể làm hắn cảm ơn một câu cũng đã rất ít ỏi.

Thế nhưng Thu Điền Chân Nhất có ơn tái tạo với Phùng Tuấn, cái quỳ này, hắn cam tâm tình nguyện!

Phùng Tuấn cũng muốn quỳ xuống nói lời cảm tạ với ân nhân của mình, chỉ là hắn trọng thương mới khỏi, thân thể suy yếu không gì sánh được, vừa quỳ xuống đã đổ sang một bên.

Thu Điền Chân Nhất nhếch miệng cười một tiếng, một tay đỡ lấy Phùng Tuấn, cười nói: "Hiện tại cám ơn ta còn quá sớm,...Chờ ngươi thành hôn cùng Ngụy Băng Khanh rồi dập đầu nói lời cảm tạ ta cũng không muộn."

Phùng Tuấn đầu tiên là sững sờ, tiếp theo vội vàng nói: "Ngụy Phó đáp ứng hôn sự của ta cùng Băng Khanh rồi?"

"Còn chưa."

Lúc này Phùng Thụy Niên từ dưới đất đứng lên, ra vẻ thâm ý sâu

sắc nói: "Ngày mai ta dẫn ngươi tới Ngụy gia cầu hôn, Ngụy Phó sẽ đáp ứng!"

Tại biệt thự số 6 tiểu khu Tinh Huy, trước cửa phòng khách.

Động tác bổ nhào về phía trước ôm Lý Phong vào lòng của Ngụy Băng Khanh trực tiếp khiến hắn sững sờ.

Tiểu gia bị tổng giám đốc băng sơn phi lễ?

Tuy rằng Lý Phong cùng Ngụy Băng Khanh đã nhiều lần phát sinh tiếp xúc thân mật, nhưng được tổng giám đốc băng sơn nhào vào trong ngực thì đúng là lần đầu tiên!

Cảm thụ hai ngọn núi đôi mềm mại ấm áp trước ngực, Lý Phong chỉ cảm thấy nội tâm ầm ầm rung động, nhưng lại không sinh ra tà niệm gì.

Người ta còn đang khóc lớn, hắn sao có thể sinh ra tâm tư xấu xa a?

"Thật có lỗi, Băng Khanh, tại thời điểm ngươi gặp phải khó khăn ta lại không thể ở bên cạnh ngươi."

"Hiện tại ta trở về rồi, ta sẽ mau chóng giúp ngươi lấy lại hết thảy."

Lý Phong an ủi như vậy không những không thể giúp Ngụy Băng Khanh ngừng thút thít, ngược lại càng khóc to hơn.

"Ô ô, ô ô ô. . . Gia gia. . . Gia gia hắn đã thay đổi, trở nên vô cùng lạ lẫm, ta. . . Trong lòng ta khó chịu."

Ngụy Băng Khanh quan tâm không phải cổ phần, cũng không phải chức vị tổng giám đốc, nàng quan tâm là thái độ của gia gia với nàng!

Nguyên bản gia gia vô cùng sủng ái nàng, giờ đây đột nhiên trở nên lạnh nhạt, đây mới là đả kích lớn nhất với nàng.

"Tin tưởng ta, trong này khẳng định có hiểu lầm gì."

"Có lẽ lão gia tử là bị người khác uy hiếp ép buộc, hoặc là hắn có nỗi khổ tâm không cách nào nói ra miệng, cho ta chút thời gian, ta sẽ giúp ngươi điều tra rõ ràng."

Trong mắt Lý Phong lóe lên một đạo hàn quang, chậm rãi nói.

Lý Phong an ủi đã có tác dụng, dần dần Ngụy Băng Khanh ngừng khóc.

Đợi đến khi tâm tình trấn định lại, Ngụy Băng Khanh liền cảm thấy ngại ngùng.

"Trời ạ, ta. . . Ta vừa rồi vậy mà nhào vào trong ngực Lý Phong? Hắn sẽ không hiểu lầm cái gì chứ?"

Mang theo tâm thần bất định, khuôn mặt Ngụy Băng Khanh ửng đỏ, rời khỏi lồng ngực ấm áp mà rắn chắc của Lý Phong, làm bộ tùy ý nói: "Chức vị bảo tiêu cận thân của ngươi quá mức không đạt tiêu chuẩn, ta muốn. . ."

"Ừm?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, không biết tổng giám đốc băng sơn muốn làm cái gì.

"Ta muốn. . . Trừ tiền lương của ngươi!"

Suy nghĩ hồi lâu, Ngụy Băng Khanh mới hung dữ nói ra biện pháp trừng phạt.

Chỉ là sau khi nói xong nàng mới phát hiện cái trừng phạt này giống như không có tác dụng gì, Lý Phong hiện tại cần chút tiền lương đó hay sao?

Lý Phong bị chọc cho cười một tiếng: "Băng Khanh, chẳng lẽ ngươi không biết sao?"

"Biết cái gì?" Ngụy Băng Khanh giả vờ tức giận, vụng trộm nhìn Lý Phong một cái.

"Cho dù ngươi không trả tiền lương, cũng sẽ có vô số nam nhân nguyện ý làm bảo tiêu cận thân của ngươi."

"Cho nên. . . Chỉ cần có thể được ở bên cạnh ngươi, ngươi có trả

tiền lương cho ta hay không đều không có vấn đề gì a."

Lý Phong lộ vẻ mặt nghiêm túc nói.

Ngụy Băng Khanh nhất thời đỏ bừng mặt lên, trái tim ngọt ngào như được rót mật, tất cả cảm giác ủy khuất, không cao hứng trước đó đều bay đi theo gió.

"Phi, miệng lưỡi trơn tru!"

Ngụy Băng Khanh hờn dỗi trợn mắt lườm Lý Phong một cái, tiếp theo quay đầu đi vào phòng khách.

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, vội vàng đuổi theo. . .

Trong tầng cao nhất của một khách sạn cách tiểu khu Tinh Huy ba cây số, một nữ tử vóc người nóng bỏng thả xuống ống nhòm quân sự trong tay, sau đó thấp giọng nói thầm một câu: "Lý Phong, ngươi quả nhiên là trở về tìm Ngụy Băng Khanh. . ."

"Lần này ta quay lại Hoa Hạ, nhất định sẽ hoàn trả gấp bội sỉ nhục hôm đó ngươi gây ra cho ta!"

Sau khi nói xong, nữ tử này kéo lên màn cửa, xoay người lại, lộ ra một khuôn mặt tuyệt mỹ.

Chính là người từng bị Lý Phong đánh gục —— Hoa Gian Hội Lý Hương!

Chương 274. Trước khi ngủ thanh tẩy

Chương 237: Nhiệm vụ: Trước khi ngủ thanh tẩy

Hơn 6 giờ tối, Ngụy Băng Khanh tự mình xuống bếp làm đồ ăn.

Đối với cái này Lý Phong rất kinh ngạc.

Trời ơi, tổng giám đốc băng sơn vậy mà còn biết làm đồ ăn? Nhìn không ra a!

Cái này có tính là ở bên ngoài là quý phụ, trong bếp là vợ hiền, trên giường là dâ. . . Ách, cái này còn phải đợi nghiệm chứng.

"Nếm thử tay nghề của ta đi."

Ngụy Băng Khanh để món cuối cùng- tôm chín đã bóc vỏ lên bàn, lại lấy ra một bình rượu vang đỏ lâu năm, sau đó mới cởi xuống tạp dề ngồi đối diện Lý Phong.

Nhìn ra được, Ngụy Băng Khanh hiện tại rất cao hứng, so với bộ dáng khóc thút thít trước đó có thể nói là một trời một vực.

Lý Phong cầm đũa gắp lên một con tôm bỏ vào trong miệng tinh tế thưởng thức, nhất thời, vị giác của hắn đã bị chinh phục hoàn toàn.

“Ăn rất ngon, không ngờ ngươi lại giỏi nấu nướng như vậy."

Lý Phong lại thử nhấm nháp mấy món ăn khác, vẻ kinh ngạc càng đậm.

Mặc dù không cách nào so sánh với đầu bếp nhà hàng năm sao, nhưng tay nghề của tổng giám đốc đã vượt xa đầu bếp bình thường.

Nhưng cái này không thích hợp a, theo lý thuyết Ngụy Băng

Khanh bề bộn nhiều việc như vậy, hắn là không có thời gian học tập nấu ăn mới phải.

Ngụy Băng Khanh nhìn ra sự nghi hoặc của Lý Phong, ngay sau đó kiêu ngạo nói: "Cái này gọi là thiên phú, thực ra ngày trước ta còn có ước mơ làm một đầu bếp chuyên nghiệp, cho nên thường xuyên xem những chương trình như vua đầu bếp, học tập kỹ xảo nấu ăn."

"Có thời gian ta liền luyện tập ở nhà, còn mời đầu bếp tới dạy ta."

"Hiện tại ta đang rảnh, rốt cục có thể truy đuổi mộng tưởng năm xưa của mình."

Lý Phong nhất thời giật mình.

Xác thực, thiên phú rất trọng yếu.

Tựa như khi đến trường, trong lớp kiểu gì cũng có một hai tên nam sinh, khi lên lớp không để ý nghe giảng, sau khi tan học lập tức ra ngoài chơi đùa, buổi tối cũng không thấy hắn bật đèn đêm để đọcs ách.

Nhưng hết lần này tới lần khác mỗi lần kiểm tra người ta đều có thể đứng hàng đầu, mà ngươi, không phục cũng không được.

Học tập chính là như thế, luyện võ tương tự, mà làm đồ ăn cũng không khác gì.

"Oa, ăn ngon thật."

Ngụy Băng Khanh gắp đồ ăn bỏ vào trong miệng, vẻ mặt đầy hưởng thụ.

Lý Phong: ". . ."

Đầu bếp thật ra chỉ là ngụy trang thôi đúng không? Ta thấy bản chất ăn hàng mới là động lực lớn nhất với ngươi a!

Nếu để cho người khác biết Lý Phong đang liên hệ Ngụy Băng Khanh với ăn hàng, không biết Lý Phong có thể bị người ta đánh

chết hay không. . .

(ăn hàng:gốc là ăn hóa, chỉ người thích ăn và ăn nhiều)

"Đến, uống rượu với ta."

Ngụy Băng Khanh để đũa xuống, rót rượu vào ly, rồi đòi cùng Lý Phong cạn ly.

"Cô nam quả nữ ở chung một phòng, ngươi khẳng định muốn uống rượu với ta?"

Lý Phong không động đậy, ngược lại lộ sắc mặt quái dị hỏi.

"Không có việc gì, ta tin tưởng nhân phẩm của ngươi."

Ngụy Băng Khanh chẳng hề để ý nói.

Lý Phong: ". . ."

Bà cô của ta, cái này không có quan hệ với nhân phẩm, mà phải xem định lực có được không!

Không phải tất cả nam nhân đều giống như Liễu Hạ Huệ, ở gần mỹ nữ mà mặt không đỏ tim không loạn a!

(Liễu Hạ Huệ:chính nhân quân tử nổi tiếng, có điển tích nói rằng ông để phụ nữ ngồi trên đùi cả đêm mà không sinh ra tà niệm)

"Tốt a, cám ơn sự khích lệ của ngươi."

Lý Phong bất đắc dĩ cười một tiếng, cụng ly với Ngụy Băng Khanh rồi uống một ngụm.

Ở đối diện, Ngụy Băng Khanh ngửa đầu uống một hơi cạn sạch!

Lý Phong lộ vẻ mặt sững sờ!

Hắn đột nhiên có loại dự cảm, tối nay chỉ sợ sẽ có chuyện lớn phát sinh!

Tiếp theo, Ngụy Băng Khanh không ngừng mời rượu, Lý Phong tự nhiên không thể làm tổn hại uy phong đàn ông, hai người liên

tiếp cụng ly, rất nhanh một bình rượu vang đỏ đã thấy đáy.

Lý Phong thầm thở phào một hơi, chỉ chớp mắt sau Ngụy Băng Khanh đã lấy ra thêm một bình rượu vang đỏ . . .

Đợi đến khi hai người uống xong bình rượu vang đỏ này, Lý Phong thầm nghĩ Ngụy Băng Khanh hẳn uống đủ rồi a? Nhưng mà ai biết nàng lại lấy ra một bình Remy Martin XO. . .

Uống rượu vang đỏ chán rồi, nên đổi sang Brandy?

Đợi đến khi bình Remy Martin XO cũng thấy đáy, Ngụy Băng Khanh đột nhiên nghiêng đầu một cái gục mặt trên bàn cơm!

Lý Phong: ". . ."

Tổng giám đốc làm vậy là ý gì, ám chỉ tiểu gia có thể muốn làm gì thì làm?

Sớm biết vậy đã dùng Đọc Tâm Thuật!

"Rốt cuộc đã minh bạch câu tin tưởng nhân phẩm là có ý gì."

Lý Phong cười khổ lắc đầu, đi đến trước mặt Ngụy Băng Khanh, muốn ôm nàng vào phòng ngủ.

Nhưng ai biết hắn vừa mới ôm lấy eo nhỏ của Ngụy Băng Khanh, tổng giám đốc băng sơn liền vô ý thức muốn lấy ly rượu, trong miệng còn nói lảm nhảm: "Tới. . . Uống. . . Uống rượu."

"Tửu lượng không được thì uống ít thôi."

Lý Phong bất đắc dĩ cười một tiếng, hơi dùng lực liền bế ngang tổng giám đốc lên, bước tới lầu hai.

Ngay tại thời điểm Lý Phong đi vào khuê phòng của tổng giám đốc băng sơn, để nàng xuống giường. . .

"Oẹ"

Tổng giám đốc băng sơn há mồm nôn!

Bởi vì nàng đang nằm ở trong ngực Lý Phong, cho nên liền trực

tiếp nôn lên thân thể chính mình!

Lý Phong nhất thời sững sờ!

Không phải chứ. . . Sắp có thể lên giường hảo hảo ngủ một giấc, làm sao tự nhiên lại nôn, hơn nữa còn nôn vào người chính mình? Ngươi muốn ta phải làm sao đây!

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

Lý Phong: ". . ."

Dựa theo tính cách bẩn bựa của hệ thống, vào thời điểm này tuyên bố nhiệm vụ, sẽ không phải là muốn hắn tắm rửa cho tổng giám đốc chứ?

Vô cùng có khả năng a!

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Thanh tẩy trước khi ngủ"

Nhìn thấy tiêu đề nhiệm vụ, Lý Phong đã biết mình đoán đúng!

"Mục tiêu: Giúp nữ thần Ngụy Băng Khanh thanh tẩy sạch sẽ thân thể, nhiệm vụ này có hạn định thời gian 1 giờ, nếu như sau một giờ không thể hoàn thành, thì tiểu đệ kí chủ rút ngắn 1 cm."

"Khen thưởng: 200 điểm kinh nghiệm, 1000 điểm tích lũy."

"Chú thích: Trong tình huống có lý do thỏa đáng, giúp nữ nhân có hảo cảm với ngươi lau thân thể, không chỉ không làm cho nàng sinh lòng chán ghét với ngươi, ngược lại sẽ tăng tiến quan hệ giữa hai người —— trích 36 kế tán gái."

"Con mẹ nó. . . Hệ thống, ngươi có thể bớt cợt nhả một chút không, ta làm vậy rất dễ dàng bị ăn đánh a!"

Lý Phong âm thầm chửi đổng một câu, tắt hệ thống đi sau đó rơi

vào trầm tư.

Làm như vậy. . . Thực sự có thể tăng tiến quan hệ giữa hắn cùng Ngụy Băng Khanh? Sau khi tỉnh dậy tổng giám đốc băng sơn có khi nào sẽ tức giận không?

"Liều một phen vậy!"

Lý Phong chỉ là xoắn xuýt một hồi, sau đó quyết định hoàn thành nhiệm vụ.

Rất nhanh sau đó, Lý Phong ôm Ngụy Băng Khanh vào phòng tắm, bật nước ấm lên, sau đó Lý Phong bắt đầu cởi đồ tổng giám đốc xuống.

May mà Ngụy Băng Khanh mặc bộ đồ rộng rãi, mặc hay cởi đều rất thuận tiện, Lý Phong không mất bao nhiêu công sức đã thành công cởi ra áo ngoài của nàng.

Hiện tại vấn đề là, trên nội y cũng nhiễm một ít vết bẩn, hắn có nên cởi xuống nội y của nàng không?

"Đã đến nước này rồi, xoắn xuýt thì có tác dụng gì a?"

Lý Phong tự an ủi mình một câu, tay phải đặt ở sau lưng Ngụy Băng Khanh, hai ngón tay nhẹ nhàng vân vê. . .

Nội y trượt xuống, cảnh đẹp lộ ra ngoài. . .

"Ổn định tâm thần, không nhìn lung tung."

Lý Phong ép buộc mình nghiêng đầu đi, không nhìn phong cảnh mê người trước mặt, đồng thời nhẹ nhàng đặt tổng giám đốc băng sơn vào bồn tắm. . .

Nửa giờ sau, Lý Phong rốt cục thanh tẩy xong thân thể tổng giám đốc, quá trình thì không cách nào miêu tả rõ ràng, tóm lại. . . Rất thoải mái cũng rất khó chịu.

Đợi đến khi Lý Phong giúp Ngụy Băng Khanh lau sạch sẽ thân thể rồi, chuẩn bị ôm nàng vào giường, đột nhiên hắn nghĩ đến một vấn đề.

Quần lót cũng bị ẩm ướt, để như vậy mà ngủ sẽ có vấn đề a?

"Hệ thống chết tiệt, ngươi bắt tiểu gia hoàn thành nhiệm vụ quái quỷ gì vậy!"

Lý Phong kêu rên một tiếng, nhẹ nhàng đặt Ngụy Băng Khanh lên trên giường, cầm chăn lông giúp nàng che lại thân thể, tiếp theo một tay che mắt, một tay nắm lấy mép quần lót. . .

Sau mấy lần lôi kéo, cái quần lót ren màu đỏ rốt cục bị Lý Phong kéo xuống thành công.

Sau khi xong việc, Lý Phong quay người, giống như chạy trốn rời khỏi phòng ngủ. . .

Sáng sớm hôm sau, Ngụy Băng Khanh tỉnh lại từ giấc ngủ.

Khi nàng xốc lên cái chăn chuẩn bị xuống giường, liền phát hiện dị dạng trên thân mình, tiếp theo . . .

"A!"

Một tiếng thét chói tai quanh quẩn trong phòng ngủ. . .

Chương 275. Ngươi phải phụ trách ta!

Chương 238: Ngươi phải phụ trách ta!

Trong phòng ngủ sát vách, Lý Phong nghe thấy tiếng thét của tổng giám đốc băng sơn, nhất thời khóe miệng giật một cái, cười khổ nói: "Xong rồi, nghe động tĩnh này xem ra lát nữa tổng giám đốc băng sơn sẽ tìm ta liều mạng a, hệ thống, lần này ngươi hại ta thảm rồi!"

Mặc dù như thế, sau một hồi cân nhắc, Lý Phong vẫn quyết định chủ động đối mặt.

Dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo xuống giường, sau đó Lý Phong đi đến cửa phòng sát vách, gõ vang.

"Vào đi."

Thanh âm lạnh như băng của Ngụy Băng Khanh truyền đến.

Lý Phong thấy trong lòng nặng nề, cười khổ đẩy cửa đi vào.

"Sưu "

Mới vừa vào cửa, Lý Phong liền thấy Ngụy Băng Khanh đang mặc váy ngủ lạnh lùng ngồi ở trên giường.

Ngay tại thời điểm Lý Phong nhấc chân đi vào trong phòng, Ngụy Băng Khanh đột nhiên nắm lấy một cái gối ném về phía hắn.

"Đến cả viên đạn cũng không đả thương được ta, huống chi là gối đầu?"

Lý Phong tiện tay bắt lấy cái gối, nhếch miệng cười cười.

Đúng lúc này, lại có một cái gối bay tới, đồng thời một tiếng quát vang lên: "Không cho phép chặn lại!"

Sắc mặt Lý Phong cứng đờ, vậy mà nghe lời không đưa tay cản nữa.

"Phanh "

Gối bay thẳng đến lồng ngực Lý Phong, tuột xuống.

Lý Phong khóc không ra nước mắt!

Công kích vật lý trực tiếp thăng cấp thành song trọng công kích vật lý + ma pháp, cái này người nào chịu nổi a!

"A!" Ngụy Băng Khanh phát ra một tiếng kinh hô, đứng dậy muốn tiến lên xem xét tình huống, nhưng vừa phóng ra hai bước nàng liền dừng lại, hừ lạnh nói: "Ngươi. . . Ngươi làm sao không né?"

"Không phải ngươi không cho ta cản sao?" Lý Phong đầy ủy khuất nói.

"Nhưng ta không nói không cho ngươi tránh a." Ngụy Băng Khanh ra vẻ đương nhiên đáp lời.

Lý Phong: ". . ."

Mẹ nó. . . Ngươi nói rất có đạo lý, ta vô lực phản bác!

Tuyệt đối không nên giảng đạo lý với nữ nhân, câu này quả nhiên là vô cùng chính xác!

"Cái kia. . . Sự tình tối hôm qua không giống như ngươi nghĩ đâu. . ."

Lý Phong nhặt lên hai cái gối, định bụng giải thích sự tình tối hôm qua một phen.

Ngụy Băng Khanh hiện vẻ xấu hổ, tiếp theo nghiêm mặt hỏi: "Ngươi muốn ăn xong chùi mép không thừa nhận sao?"

"Không phải. . . Mấu chốt là ta còn chưa được ăn a."

Lý Phong vừa dứt lời, lại một cái gối bay tới.

Cảnh tượng này có thể khái quát rằng —— "Mỗi khi Ngụy Băng Khanh không muốn nói chuyện với ngươi, liền ném tới một cái gối."

"Là thế này, tối hôm qua ngươi uống quá nhiều, sau đó nôn lên người chính mình, sau đó ta. . ."

Lý Phong quyết định giãy dụa lần nữa, vạn nhất tổng giám đốc băng sơn mềm lòng tha thứ cho hắn thì sao?

"Ngươi không cần phải nói nữa, những thứ này ta đều biết, ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi. . . Ngươi có định chịu trách nhiệm với ta hay không?"

Ngụy Băng Khanh nói xong rồi nghiêng đầu đi, tựa như tức giận không muốn nhìn thấy mặt Lý Phong nữa.

Nhưng nếu nhìn từ một cái góc độ khác, là có thể thấy khuôn mặt của tổng giám đốc băng sơn giờ phút này đã đỏ tới mang tai, tựa như một quả táo đỏ.

Khi vừa rời giường Ngụy Băng Khanh phát hiện mình không có mảnh vải che thân, lúc đó thật sự là bị dọa đến mức linh hồn muốn thoát xác!

Trí nhớ tối hôm qua của nàng chỉ dừng lại ở thời điểm cùng Lý Phong uống rượu, sự tình về sau thì hoàn toàn không biết, trong nháy mắt đó nàng thậm chí cho rằng mình đã bị Lý Phong ăn sạch.

Nhưng đợi nàng tỉnh táo lại liền biết mình đoán sai, đầu tiên thân thể nàng không có gì khác thường, sau đó nàng phát hiện quần lót ẩm ướt ở một bên, còn có y phục, nội y dính chất bẩn trong phòng tắm.

Lại thêm nàng vốn rất tín nhiệm nhân phẩm của Lý Phong, nên đã đại khái đoán ra sự tình tối hôm qua.

Nhưng vô luận như thế nào, chuyện Lý Phong lột sạch đồ của nàng xuống đã không thể phủ nhận . . . Bây giờ nàng không thừa cơ giải quyết Lý Phong thì còn chờ đến khi nào?

Lý Phong: "? ? ?"

Làm sao ta lại phải chịu trách nhiệm với ngươi, tiểu gia tuy đã thấy thứ không nên nhìn, nhưng hoàn toàn xuất phát từ lòng tốt a!

Chờ một chút, tổng giám đốc băng sơn có phải là đang ám chỉ cái gì không?

Nghĩ đến cái khả năng này, Lý Phong nhất thời như giống như bị chạm điện sững sờ tại chỗ.

Bởi vì đã từng sử dụng Đọc Tâm Thuật với Ngụy Băng Khanh, cho nên Lý Phong biết được nàng thích mình, có điều Ngụy Băng Khanh là tổng giám đốc băng sơn, không phải tổng giám đốc bá đạo, nàng sẽ trực tiếp như vậy sao?

"Ngươi. . . Ngươi đã thấy hết thân thể ta, chẳng lẽ còn không muốn chịu trách nhiệm với ta sao?"

Lý Phong thật lâu không nói gì, Ngụy Băng Khanh còn tưởng rằng hắn không muốn, nhất thời tức giận không thôi.

"Có chứ, hơn nữa còn là chịu trách nhiệm hoàn toàn!"

Lý Phong đã có thể xác định, Ngụy Băng Khanh thật sự là đang cố ý cho hắn một cơ hội để hai người xác lập quan hệ!

Cơ hội đã đưa đến trước mặt, Lý Phong không vững vàng nắm chặt thì còn mặt mũi gì tự nhận là kí chủ của Hệ thống cứu vãn nữ thần?

"Thật sao?"

Ngụy Băng Khanh thấy trong lòng vui vẻ, nhịn không được thốt ra.

Nhưng ngay sau đó nàng liền hối hận, nàng làm như vậy có phải là quá mức không biết xấu hổ?

Ngay tại thời điểm Ngụy Băng Khanh lo trước lo sau, Lý Phong đột nhiên vọt tới trước mặt nàng, đưa tay kéo nàng vào trong ngực.

Tiếp theo, Lý Phong cúi đầu hôn lên bờ môi đỏ kiều diễm. . .

"Ngô. . ."

Ngụy Băng Khanh không nghĩ tới Lý Phong sẽ trực tiếp như thế, trong lúc nhất thời nội tâm ầm ầm rung động, toàn thân giống như giật điện cứng lại tại chỗ!

Không biết qua bao lâu, Ngụy Băng Khanh mới tỉnh táo lại từ trạng thái sững sờ, sau đó muốn đẩy Lý Phong ra.

Chỉ là loại cảm giác này vừa mới lạ vừa mỹ diệu, cái này làm nàng không muốn nhẫn tâm đẩy Lý Phong ra, ngược lại hi vọng cái hôn này có thể kéo dài mãi mãi. . .

Ngay tại thời điểm Ngụy Băng Khanh đắm chìm trong loại cảm giác mới lạ này, nàng đột nhiên cảm giác mông mình bị hai bàn tay sờ nắn. . .

"? Cái xúc cảm này. . . ?"

Lý Phong sờ một cái liền phát hiện xúc cảm không thích hợp, tổng giám đốc băng sơn hình như là không mặc quần lót?

Ngay tại thời điểm Lý Phong muốn sờ thêm một chút để xác nhận sự thật, Ngụy Băng Khanh đột nhiên đẩy tay hắn ra: "A! Đồ đại sắc lang!"

Tổng giám đốc băng sơn thẹn thùng không thôi, bởi vì Lý Phong tới quá nhanh, nàng còn chưa kịp mặc quần lót, mới chỉ kịp mặc váy ngủ, nên cả trên lẫn dưới đều để không.

Lý Phong vừa đụng một cái, nhất thời liền làm trái tim nàng đập bình bịch, toàn thân như nhũn ra, còn có chút ẩm ướt.

Đúng như Lý Phong suy đoán trước đó, Ngụy Băng Khanh có thể chất mẫn cảm, còn là loại đụng một cái đã ẩm ướt.

Chỉ bất quá Ngụy Băng Khanh tới bây giờ còn chưa từng có tiếp xúc thân mật với nam nhân nào khác, cho nên đến bản thân nàng cũng không biết mình là loại thể chất này.

"Sao có thể nói ta là sắc lang được, ta hiện tại chỉ muốn chịu trách nhiệm hoàn toàn với ngươi mà thôi."

Lý Phong ở trong lòng cười trộm, trên mặt lại làm ra vẻ vô tội.

Khuôn mặt Ngụy Băng Khanh đỏ ửng, muốn giải thích vài câu, lại phát hiện khó lòng bắt bẻ điểm nào trong câu nói của Lý Phong, nên chỉ có thể đứng tại chỗ xấu hổ nhìn hắn.

"Từ giờ trở đi, ngươi chính là nữ nhân của ta, đúng không?"

Lý Phong cầm bàn tay nhỏ của Ngụy Băng Khanh, ôn nhu hỏi.

"Ai là nữ nhân của ngươi a, mơ thật đẹp!"

Ngụy Băng Khanh thẹn thùng trợn mắt lườm Lý Phong một cái, nhưng không cự tuyệt Lý Phong nắm tay.

"Giấc mơ của ta tuy đẹp nhưng cũng không đẹp bằng nửa phần nhan sắc của ngươi a."

Lý Phong cười một tiếng, lần nữa ôm Ngụy Băng Khanh vào trong ngực, cúi đầu hôn tới.

Nhất thời, Ngụy Băng Khanh không thể kìm chế, đắm chìm trong nhu tình của Lý Phong, phòng tuyến cuối cùng triệt để tan rã!

Sau một hồi lâu, Ngụy Băng Khanh ngẩng đầu nhìn Lý Phong nói: "Vậy về sau ngươi không được phép rời bỏ ta mà đi, cả đời này đều không được!"

Nói xong, Ngụy Băng Khanh chủ động đáp lại, hôn tới bờ môi Lý Phong . . .

Cùng lúc đó, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ chiếm được nụ hôn đầu của nữ thần Ngụy Băng Khanh, thu hoạch 5 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Ngụy Băng Khanh tăng lên 19%, tiến độ trước mắt là 70%."

Chương 276. Bằng bản sự cua được nam nhân

Chương 239: Bằng bản sự cua được nam nhân

Không biết qua bao lâu, hai người chậm rãi tách ra, trên mặt cả hai đều có chút lưu luyến không nỡ.

"Đừng cho Tô Đồng biết."

Ngụy Băng Khanh nói xong, có vẻ càng thêm thẹn thùng.

Nàng không có khả năng để Lý Phong rời khỏi Tô Đồng, lại nghĩ không ra phương pháp giải quyết khác, chỉ có thể tạm thời gạt Tô Đồng, được ngày nào hay ngày đấy.

"Kiểu gì nàng ấy cũng sẽ biết, hơn nữa. . . Không chỉ là một mình Tô Đồng."

Lý Phong lộ sắc mặt quái dị nói.

"A?"

Ngụy Băng Khanh có chút sững sờ, không chỉ một mình Tô Đồng là có ý gì, Lý Phong còn có nữ nhân khác?

"Đúng vậy, ngươi đoán không sai."

Lý Phong không muốn giấu diếm Ngụy Băng Khanh, ngay sau đó liền nói ra quan hệ giữa hắn cùng Tống Uyển Quân.

"Ta có thể thu hồi lời nói trước đó không."

Ngụy Băng Khanh vừa tức vừa xấu hổ, nàng vốn cho rằng Tô Đồng mới là chính cung, không nghĩ tới trước Tô Đồng còn có một Tống Uyển Quân.

Điều này nghĩa là nàng không phải tiểu tam, mà là tiểu tứ?

Trời ạ, sao có thể như vậy!

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, lập tức nói: "Không thể, nam nhân cua được bằng bản sự sao có thể từ bỏ?"

Ngụy Băng Khanh vô ý thức gật gật đầu, cảm thấy câu nói này rất có đạo lý. . .

Nhưng ngay sau đó nàng khẽ gắt một tiếng: "Phi, ngụy biện!"

"Cái gì mà ngụy biện, chẳng lẽ ta không phải nam nhân ngươi cua được bằng bản sự?"

Lý Phong ra vẻ nghiêm túc nói, đến nước này còn muốn chạy? Nằm mơ!

Đã trêu chọc làm hắn động tâm, vậy cả một đời này sẽ phải ở bên cạnh hắn!

"Ta. . . Người nào cua ngươi, rõ ràng là ngươi. . ."

Ngụy Băng Khanh muốn phản bác vài câu, kết quả lại phát hiện thật đúng là nàng chủ động thông đồng với Lý Phong.

Nhất thời vừa thẹn vừa xấu hổ, nói xong lời cuối cùng trực tiếp vung đôi bàn tay trắng như phấn bắt đầu "đánh" Lý Phong.

Lý Phong cười một tiếng, tiện tay ôm lấy Ngụy Băng Khanh, bước nhanh đến phía giường.

"Ngươi. . . Ngươi muốn làm gì?"

Ngụy Băng Khanh thấy trong lòng như có con hươu con chạy loạn, thanh âm cũng có chút run rẩy.

"Nếu ngươi đã muốn thu hồi lời nói trước đó, vậy ta liền ăn sạch ngươi trước, để xem nam nhân nào còn thèm ngươi."

Lý Phong cố ý lộ vẻ hung ác nói.

"Không được, bà dì ta ghé thăm a."

Ngụy Băng Khanh nói xong liền đỏ mặt.

Nàng bây giờ phía dưới trống không, bà dì đến thăm thì Lý Phong đã sớm biết a!

"Tối hôm qua còn bình thường, vậy mà hôm nay đột nhiên lại đến?"

Lý Phong làm bộ không biết lẩm bẩm.

Ngụy Băng Khanh chớp chớp mắt to: "Làm sao ngươi biết tối hôm qua bà dì ta không tới?"

"Ta nhìn thấy a, chỗ đó không có máu." Lý Phong đầy nghiêm túc nói.

Thời gian dường như đứng im. . .

Tiếp theo. . .

"A, Lý Phong, ngươi đúng là một tên đại bại hoại!"

Ngụy Băng Khanh hét lên một tiếng, lần nữa vung bàn tay trắng nõn liên tục đánh tới.

Ngay tại thời điểm hai người đùa giỡn, điện thoại cố định trên tủ đầu giường đột nhiên vang lên một hồi tiếng chuông gấp rút.

"Thả ta xuống."

Ngụy Băng Khanh tức giận trừng mắt lườm Lý Phong một cái.

Tổng giám đốc băng sơn đã nói vậy thì Lý Phong đành phải làm theo a!

Bất quá khi để Ngụy Băng Khanh xuống, Lý Phong lại thừa cơ xoa nắn bờ mông vểnh cao một phen làm cho tổng giám đốc băng sơn hờn dỗi không thôi.

"Ngươi chờ đó cho ta!"

Ngụy Băng Khanh vừa thẹn vừa xấu hổ trừng mắt lườm Lý Phong một cái, lúc này mới lúc lắc vòng eo đi tới tiếp nhận cuộc gọi.

"Gia gia. . . Tốt, ta lập tức tới."

Ngụy Băng Khanh mừng rỡ để điện thoại xuống, nói với Lý Phong: "Gia gia gọi điện thoại cho ta nói có chuyện trọng yếu muốn trao đổi, bảo ta tới gặp hắn, xem ra ngươi nói không sai, gia gia quả nhiên là có chuyện khó nói."

Theo Ngụy Băng Khanh thấy, gia gia gọi nàng đi tới chính là muốn giải thích sự tình hôm qua.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, luôn cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, liền trả lời: "Ta cùng đi với ngươi a, vừa vặn giúp lão gia tử kiểm tra thân thể một chút."

"Tốt, vậy ngươi đi ra ngoài trước, ta muốn thay quần áo."

Nói xong Ngụy Băng Khanh liền đi tới tủ quần áo lựa chọn y phục.

Thế nhưng Lý Phong không chịu nghe lời rời đi: "Không cần a, dù sao cái gì cần nhìn đều đã nhìn rồi."

"Đồ xấu xa!" Khuôn mặt Ngụy Băng Khanh đỏ lên, đẩy Lý Phong ra ngoài cửa.

Cửa đóng lại rồi, Ngụy Băng Khanh dựa vào cửa thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, âm thầm nói: "Ngụy Băng Khanh a Ngụy Băng Khanh, ngươi nhất định phải giữ mình, tuyệt đối không được để tên Lý Phong xấu xa này ăn sạch quá sớm!"

Nửa giờ sau, Ngụy Băng Khanh trang điểm xong, sau đó mới đi ra khỏi khuê phòng.

Mà Lý Phong thừa dịp này đã làm xong bữa sáng, rất đơn giản, chỉ là trứng rán, bánh mì, sữa bò.

Hai người ăn điểm tâm lót dạ, sau đó Lý Phong lái xe chở Ngụy Băng Khanh đi về phía nhà Ngụy gia.

"Chiếc xe này hình như là của Phùng Thụy Niên?"

Đi vào bãi đỗ xe, Ngụy Băng Khanh chỉ tay vào một chiếc Rolls-

Royce Phantom ở một góc, lộ sắc mặt quái dị nói.

"Ồ?"

Lý Phong biết Phùng Thụy Niên là gia gia của Phùng Tuấn, trong lúc nhất thời càng thấy lo nghĩ.

"Ta đột nhiên có loại dự cảm không tốt."

Sắc mặt Ngụy Băng Khanh không khỏi biến thành ngưng trọng.

"Không có việc gì, có ta ở đây, núi đao biển lửa ngươi đều không cần sợ."

Sau khi nói xong, Lý Phong xuống xe, nắm tay Ngụy Băng Khanh đi về phía phòng khách.

Giờ phút này, trong phòng khách, Ngụy Phó ngồi ở chủ vị, Phùng Thụy Niên ngồi ở ghế phụ, hai người đang uống vào trà trò chuyện.

Ở đối diện hai người, Phùng Tuấn mặc một thân âu phục trắng toát ngồi nghịch điện thoại di động, trong mắt thỉnh thoảng lóe lên một đạo hào quang kì lạ.

Đúng lúc này, Lý Phong nắm tay Ngụy Băng Khanh đi tới.

"Ừm? !"

Nhìn thấy Phùng Tuấn, Lý Phong liền không nhịn được co rụt đồng tử lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Phùng Tuấn rõ ràng đã bị hắn dùng một chỉ phế bỏ kinh mạch toàn thân, giờ phút này phải nằm ở trên giường chờ chết mới phải, tại sao lại xuất hiện ở đây được?

Cùng lúc đó, Phùng Tuấn cũng nhìn thấy Lý Phong đang tay trong tay với Ngụy Băng Khanh, nhất thời sắc mặt trở nên khó coi!

"Đáng chết, quả nhiên vẫn bị Lý Phong nhanh chân đến trước, ! Mẹ nó, con đĩ Ngụy Băng Khanh này, lão tử muốn chơi chết ngươi!"

Hận ý điên cuồng tụ tập trong lòng Phùng Tuấn, hận không thể lập tức giết chết Lý Phong, sau đó đè Ngụy Băng Khanh xuống đất chịch 7 7 49 tư thế!

"Băng Khanh, từ nhỏ gia gia đã dạy ngươi thế nào, nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi còn không mau cách hắn xa một chút?"

Ngụy Phó vỗ bàn một cái, giận tím mặt.

Sắc mặt Phùng Thụy Niên cũng trầm xuống, ý cười không còn.

"Gia gia, ta. . ."

Ngụy Băng Khanh vốn định thẳng thắn nói ra quan hệ giữa nàng cùng Lý Phong, nhưng do dự một lúc lâu cuối cùng quyết định hỏi gia gia gọi nàng đến để nói gì trước rồi tính sau.

Nghĩ tới đây, Ngụy Băng Khanh buông tay ra hỏi: "Gia gia, bọn họ tới nhà chúng ta làm gì?"

Ngụy Phó hừ lạnh một tiếng lần nữa ngồi xuống, lúc này mới cười nói: "Băng Khanh, Phùng Tuấn một mực có ý tứ với ngươi, hôm nay còn tới xin được kết hôn, ta đã đồng ý."

"Ta xem lịch rồi, mấy ngày tiếp theo đều rất thích hợp cử hành hôn lễ, ngươi trở về chuẩn bị một chút, ba ngày sau cùng Phùng Tuấn kết hôn."

Lời này vừa nói ra, Ngụy Băng Khanh nhất thời như bị sét đánh!

Gia gia vậy mà đáp ứng Phùng gia, muốn gả nàng cho Phùng Tuấn, lại còn vội vàng như vậy?

Vì sao gia gia tựa như biến thành một người hoàn toàn khác, lạnh nhạt vô tình với nàng như vậy?

"Băng Khanh, Ngụy gia gia đã nhận lấy sính lễ nhà chúng ta, đây là danh mục quà tặng, ngươi nhìn một chút, nếu như ngươi bất mãn chỗ nào cứ việc nói, chúng ta sẽ thêm vào."

Phùng Tuấn lấy ra từ trong bọc một tờ danh mục màu đỏ, muốn đi tới đưa cho Ngụy Băng Khanh.

Lý Phong cười lạnh một tiếng chắn ở trước người Ngụy Băng Khanh, nhìn về phía Ngụy Phó nói: "Ngụy lão gia tử, quên nói cho ngươi biết, Ngụy Băng Khanh đã đáp ứng làm nữ nhân của ta, cho nên nàng chỉ có thể gả cho ta mà thôi."

"Còn hôn ước mà ngươi đáp ứng Phùng gia. . . Hủy bỏ đi!"

Chương 277. Sinh tử trong một ý niệm

Chương 240: Sinh tử trong một ý niệm

Tuy rằng đã sớm đoán được quan hệ của Ngụy Băng Khanh cùng Lý Phong, nhưng Lý Phong nói câu này vẫn giống như là sấm sét giữa trời quang, làm sắc mặt đám người Ngụy Phó đột biến!

Sau một hồi lâu, Ngụy Phó lộ sắc mặt tái xanh nói: "Hỗn trướng! Ngươi thì tính là cái gì, có tư cách gì để ta hủy bỏ hôn ước?"

Tiếp theo Ngụy Phó lại chắp tay với Phùng Thụy Niên nói: "Xin lỗi a Phùng huynh, để ngươi chê cười rồi."

Phùng Thụy Niên khoát tay áo cười cười: "Ngụy huynh, xã hội bây giờ rất cởi mở, ta không ngại cháu dâu đã từng yêu đương, chỉ cần sau khi cưới nàng có thể yêu thương một mình Tuấn nhi đến già là được."

Ngụy Phó thở phào: "Phùng huynh đúng là người hiểu rõ lí lẽ, ngươi nói như vậy ta yên tâm rồi."

Hai người nói mấy câu làm cho lông mày Ngụy Băng Khanh không khỏi nhăn lại.

Nàng không hiểu, vì sao gia gia đột nhiên có chuyển biến thế này? Hoàn toàn là biến thành người khác!

"Lý Phong, hôn nhân đại sự phải do phụ mẫu quyết định, ta cùng Băng Khanh môn đăng hộ đối, Ngụy gia gia cũng đã đồng ý hôn sự của chúng ta, ngươi có tư cách gì mà đòi ngăn cản?"

Ở một bên, Phùng Tuấn nhìn Lý Phong mà cười lạnh không thôi.

Ngụy Băng Khanh luôn luôn hiếu thuận, rất nghe lời Ngụy Phó, chỉ cần Ngụy Phó có thái độ kiên quyết, dù nội tâm Ngụy Băng Khanh không vui thì như thế nào? Còn không phải vẫn gả cho

hắn?

Chỉ cần hắn cùng Ngụy Băng Khanh kết hôn, lên giường làm chuyện vợ chồng thường làm, hắn liền có lòng tin làm Ngụy Băng Khanh yêu mến hắn!

Còn Lý Phong. . . Hắn không còn sống được bao lâu!

"Dựa vào cái gì à? Chỉ bằng Băng Khanh thích ta, chỉ bằng. . . Nắm đấm này của ta."

"Hôm nay ta tuyên bố, Ngụy Băng Khanh chỉ có thể gả cho ta, ai muốn ngăn cản ta liền diệt kẻ đó!"

Vừa nói xong, Lý Phong liền muốn kéo tay Ngụy Băng Khanh rời khỏi nơi này.

"Chờ một chút!" Phùng Tuấn hét lớn một tiếng, ngăn ở trước mặt Ngụy Băng Khanh nói: "Băng Khanh, tình cảm của ta dành cho ngươi vô cùng chân thành, có lẽ hiện tại ngươi không thích ta, nhưng đợi chúng ta kết hôn rồi, ngươi khẳng định sẽ yêu mến ta, ta cam đoan với ngươi!"

"Băng Khanh, nếu ngươi không đồng ý hôn sự này, ta sẽ đoạn tuyệt quan hệ ông cháu với ngươi!"

Ngụy Phó ở sau lưng cũng lạnh giọng quát.

Thân thể Ngụy Băng Khanh run lên, lộ vẻ mặt không dám tin xoay người nhìn lại: "Gia gia, ngươi đang nghiêm túc sao?"

"Đương nhiên, Ngụy Phó ta trước giờ không thích nói đùa!" Ngụy Phó hừ lạnh một tiếng: "Ta đã đồng ý thông gia với Phùng gia, hơn nữa còn sai người lan rộng tin tức ra ngoài, hiện tại toàn bộ người thượng lưu ở thành phố Minh Châu đều đã biết ngươi sẽ gả cho Phùng Tuấn."

"Nếu như ngươi đổi ý, mặt mũi Ngụy gia biết để chỗ nào, ta sao còn dám nhìn mặt người khác? !"

Thân thể Ngụy Băng Khanh chấn động, sắc mặt lại tái nhợt thêm mấy phần.

Gia gia vậy mà dùng chuyện đoạn tuyệt quan hệ để uy hiếp nàng phải gả cho Phùng Tuấn?

"Băng Khanh, giao cho ta đi."

Lý Phong khẽ nắm bàn tay nhỏ của Ngụy Băng Khanh, quay người nói: "Ngụy lão gia tử, ngươi nói đột ngột như vậy, thì hẳn phải cho Băng Khanh một chút thời gian để cân nhắc chứ, đúng không?"

"Cái gì? !" Ngụy Băng Khanh có chút không dám tin tưởng lỗ tai mình.

Lý Phong nói vậy là ý gì, hắn cũng muốn từ bỏ nàng sao?

"Không cần cân nhắc, hiện tại phải đồng ý."

Thái độ của Ngụy Phó rất kiên quyết.

Phùng Thụy Niên cùng Phùng Tuấn liếc nhau, trong mắt đều là vẻ đắc ý.

Hết thảy thế cục bọn họ đã nắm giữ, Lý Phong muốn bằng sức một mình vãn hồi cục diện? Nằm mơ!

"Ngụy Phó!" Lý Phong không khỏi tăng thêm ngữ khí, âm thanh lạnh lùng: "Ngươi muốn ép chết cháu gái ruột mới chịu bằng lòng sao?"

"Hôn nhân đại sự không phải trò đùa, chẳng lẽ đến cả cơ hội cân nhắc Băng Khanh cũng không có? Dù là gia gia thì ngươi làm vậy cũng quá bá đạo rồi đó!"

Thân thể Ngụy Phó chấn động, mặt lộ vẻ chần chờ.

Phùng Thụy Niên, Phùng Tuấn hơi biến sắc, muốn mở miệng thuyết phục, nhưng lại nhất thời tìm không ra lý do phản bác.

Một lúc lâu sau, Ngụy Phó phun ra một ngụm trọc khí: "Tốt, ta cho nàng một ngày để cân nhắc, nếu như sau một ngày nàng còn không đồng ý, vậy ta liền đoạn tuyệt quan hệ ông cháu với nàng!"

"Ngụy huynh!" Sắc mặt Phùng Thụy Niên trầm xuống: "Ngươi làm vậy là ý gì?"

"Phùng huynh an tâm chớ vội, ta cũng muốn để Băng Khanh mau chóng đáp ứng hôn sự này, nhưng ngươi cũng thấy được thái độ của nàng rồi, nếu tiếp tục ép buộc, lỡ nàng thật sự nghĩ quẩn làm chuyện ngốc nghếch thì ai chịu trách nhiệm?"

Ngụy Phó thở dài, mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ.

"Tốt, vậy thì cho nàng một ngày cân nhắc!"

Lông mày Phùng Thụy Niên nhướng lên một cái, sau cùng gật đầu nói:

"Gia gia, không thể để cho nàng trở về a."

Phùng Tuấn vội mở miệng.

"Tuấn nhi, nóng vội không làm được việc lớn."

Phùng Thụy Niên nháy mắt với hắn.

Phùng Tuấn dù rằng nóng vội, nhưng việc đã đến nước này cũng chỉ có thể để Ngụy Băng Khanh trở về cân nhắc.

Lý Phong gật đầu với Ngụy Phó, sau đó lôi kéo Ngụy Băng Khanh đã mất hồn mất vía rời khỏi nơi đây.

Đưa mắt nhìn hai người điều khiển xe rời đi, Ngụy Phó tựa như bị rút sạch khí lực toàn thân, ngồi phịch xuống ghế.

Mà Phùng Thụy Niên lại đột nhiên đổi vẻ mặt, vỗ bàn một cái chất vấn: "Ngụy Phó, ngươi đến cùng là đang làm cái gì?"

Ngụy Phó liếc hắn một cái, sắc mặt khó coi nói: "Ta đã làm theo những gì các ngươi yêu cầu rồi, ngươi còn đòi hỏi gì nữa?"

"Vậy ngươi vì sao lại để Ngụy Băng Khanh trở về cân nhắc? Lỡ trong này xuất hiện chuyện ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ, ngươi muốn cả một nhà các ngươi đều xuống địa ngục sao? !"

Phùng Thụy Niên gầm gào, nước bọt bắn tung tóe lên mặt Ngụy Phó .

Nếu như người khác ở đây nhất định sẽ bị hoảng sợ kêu to một tiếng, Phùng Thụy Niên cùng Ngụy Phó có địa vị ngang nhau, vậy mà lại dám dùng loại thái độ này chỉ trích Ngụy Phó, quan trọng là Ngụy Phó còn không dám nói gì!

Người không biết còn tưởng rằng Ngụy Phó là cấp dưới của Phùng Thụy Niên ấy chứ!

"Lão bất tử Ngụy Phó kia, nếu như để Ngụy Băng Khanh chạy thoát, lão tử sẽ làm cho cả Ngụy gia bị diệt vong!"

Phùng Tuấn cũng thay đổi thái độ tao nhã trước đó, chỉ mặt Ngụy Phó chửi ầm lên!

Ngụy Phó lộ ra vẻ khuất nhục, cắn răng nói: "Các ngươi cũng nhìn ra được, thái độ của Băng Khanh kiên quyết như vậy, tiếp tục ép buộc nàng thật sự có khả năng làm ra chuyện điên rồ, ngươi muốn người sống, không phải xác chết!"

"Huống hồ ta tin tưởng Băng Khanh không nỡ đoạn tuyệt quan hệ với ta, nàng sẽ hồi tâm chuyển ý."

Phùng Thụy Niên cùng Phùng Tuấn liếc nhau, sau cùng hừ lạnh nói: "Tốt, ta cho ngươi thời gian một ngày nữa, nếu như sau một ngày chúng ta không chiếm được kết quả như mong muốn, vậy cũng đừng trách ta vô tình!"

"Tuấn nhi, chúng ta đi!"

Nói xong, Phùng Thụy Niên dẫn Phùng Tuấn nghênh ngang rời đi.

Nhìn theo bóng lưng dần xa của hai người, sắc mặt Ngụy Phó biến ảo mấy lần, sau cùng âm thầm nói: "Băng Khanh, thật xin lỗi, gia gia cũng là bất đắc dĩ a. . ."

Bên trong chiếc xe Mercedes-Benz S600, Ngụy Băng Khanh vẫn còn bộ dáng mất hồn mất vía như cũ.

"Băng Khanh, ngươi có phải đang trách ta tại sao nhượng bộ đúng không?"

Lý Phong mặt trầm như nước hỏi.

Ngụy Băng Khanh trầm mặc gật đầu, đây là điều làm cho nàng không thể nào hiểu được nhất, rõ ràng Lý Phong có thái độ rất kiên quyết, nhưng đột nhiên lại nói để cho nàng cân nhắc, cái này khiến nàng có loại cảm giác như bị cả thế giới vứt bỏ!

"Ngụy lão gia tử bị ép buộc."

Lý Phong thở dài, nói.

"Cái gì? !" Sắc mặt Ngụy Băng Khanh kịch biến.

"Không chỉ có Ngụy lão gia tử bị ép buộc, tam cô, tứ thúc, còn có mấy đường đệ đường muội của ngươi, bao quát cả ngươi, đều đã bị hạ độc."

"Nếu như không kịp thời lấy ra, sinh tử của các ngươi sẽ bị khống chế chỉ bởi một ý niệm của người hạ độc!"

Trong mắt Lý Phong tỏa ra sát khí, chậm rãi nói.

Chương 278. Bát Kỳ Tử Mẫu Xà

Chương 241: Bát Kỳ Tử Mẫu Xà

Ngụy Băng Khanh: "? ? ?"

Nếu không phải nàng vẫn luôn rất tín nhiệm Lý Phong, nàng tuyệt đối sẽ coi những gì Lý Phong vừa nói là hồ ngôn loạn ngữ.

Lý Phong chỉ gặp mặt gia gia mấy phút, vậy mà đã biết được những chuyện này, chẳng lẽ hai người dùng ý thức trao đổi?

Còn nữa. . . Nàng cũng trúng độc? Vậy vì sao một chút phản ứng dị thường cũng không có.

Khó có thể tin nổi!

"Ta biết ngươi không tin, nhưng đây chính là sự thật."

"Không chỉ như thế, trên thân gia gia ngươi còn bị người ta gắn máy nghe trộm, một khi hắn nói ra tình hình thực tế cho ngươi hoặc là đám người tam cô tứ thúc của ngươi, cả Ngụy gia sẽ phải gánh chịu tai hoạ ngập đầu."

Lý Phong lộ sắc mặt rất ngưng trọng nói.

Ngay khi Ngụy Phó nói hắn "Ngươi thì tính là thứ gì", hắn đã sinh nghi, sau đó thì sử dụng Đọc Tâm Thuật với Ngụy Phó.

Về sau, nội tâm phức tạp của Ngụy Phó đã bị hắn biết được toàn bộ.

Ngụy Phó chỉ biết là trong cơ thể hắn có một con độc xà cực xà, một khi hắn không làm theo lời của Phùng Thụy Niên, toàn thân sẽ đau nhức kịch liệt.

Còn chuyện trong cơ thể Ngụy Băng Khanh cũng có độc xà chui vào chỉ là lời nói một phía của Phùng Thụy Niên, chưa được chứng minh, thế nhưng Ngụy Phó không dám đánh cược.

Vì không làm cho hai ông cháu Phùng Thụy Niên hoài nghi, Lý Phong còn cố ý cùng Ngụy Phó nói cứng vài câu, hắn nói để Ngụy Băng Khanh suy tính, cũng chỉ là một chiêu hoãn binh mà thôi.

"Vậy chúng ta nên làm như thế nào, báo cảnh sát?"

Ngụy Băng Khanh được an ủi, chí ít gia gia không thay đổi, mà là bị ép buộc, và Lý Phong cũng không vứt bỏ nàng.

Nhưng tình huống vẫn rất nghiêm trọng a, nếu như nàng không đáp ứng gả cho Phùng Tuấn, Ngụy gia sẽ bị hủy diệt!

Lý Phong lắc đầu: "Khẳng định không thể báo cảnh sát, một khi làm đối phương cảnh giác, hậu quả khó lòng tính toán được."

"Thế này đi, chờ trở lại nhà ta sẽ giúp ngươi kiểm tra một lần, để xem có thể tìm ra biện pháp giải độc không."

Hắn ko dám nói cho Ngụy Băng Khanh biết trong cơ thể nàng có độc xà, miễn cho làm tổng giám đốc hoảng sợ.

Lời nói của Lý Phong giống như một liều thuốc an thần, làm tâm tình bối rối của Ngụy Băng Khanh cấp tốc bình phục lại.

Lý Phong trước đó chưa từng làm nàng thất vọng bao giờ, lần này khẳng định cũng sẽ như vậy!

S600 một đường phi nhanh, rất nhanh hai người đã trở lại trong nhà Ngụy Băng Khanh, Lý Phong dùng Y Thần chi nhãn kiểm tra Ngụy Băng Khanh một lượt.

Kết quả làm Lý Phong rất thất vọng, Y Thần chi nhãn cũng không thể nhìn ra Ngụy Băng Khanh có dị thường gì.

"Hay là dùng Thấu thị nhãn thử một chút? Với tư cách là thầy thuốc, cho dù nhìn thấy thứ không nên nhìn, thì cũng là vì giúp Ngụy Băng Khanh giải độc."

Lý Phong không xoắn xuýt chuyện này quá nhiều, trực tiếp mở ra Thấu thị nhãn kiểm tra Ngụy Băng Khanh.

Thấu thị nhãn phát động, y phục trên người Ngụy Băng Khanh

biến mất từng tầng từng tầng một, thân thể mềm mại hoàn mỹ lại không có gì che chắn bị Lý Phong thu hết vào mắt, làm cho Lý Phong không khỏi âm thầm rung động.

Tối hôm qua bởi vì một câu nói "Tin tưởng nhân phẩm của ngươi" của Ngụy Băng Khanh, Lý Phong đã nghiêm khắc với bản tâm, cố sức không nhìn linh tinh, hoàn toàn không giống bây giờ, có thể không kiêng nể gì cả mà quan sát.

Bất quá Lý Phong cũng không dừng lại tầm nhìn ở chỗ này lâu, ngay sau đó hắn liền nhìn xuyên qua da thịt Ngụy Băng Khanh, quan sát huyết nhục, mạch máu phía dưới.

"Đây là. . . ? !"

Dưới cái nhìn chăm chú của Lý Phong, một con tiểu xà nhỏ như sợi tóc, dài chừng một nửa ngón út, toàn thân nâu đỏ xuất hiện trong tầm mắt hắn!

Con tiểu xà này lưu động theo huyết dịch, chảy qua động mạch tĩnh mạch, xuyên qua trái tim của Ngụy Băng Khanh, không ngừng tuần hoàn qua lại, ngoài cái đó ra thì không có cử động khác.

Có thể tưởng tượng, nếu như con tiểu xà này đâm vào trái tim của Ngụy Băng Khanh, hoặc là đột nhiên phóng thích độc dịch, tổng giám đốc băng sơn tuyệt đối sẽ gặp kết cục chết bất đắc kỳ tử!

"Phùng Thụy Niên, Phùng Tuấn, các ngươi muốn chết sao!"

Đọc được ý nghĩ của Ngụy Phó là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác.

Giờ khắc này, nộ khí trong cơ thể Lý Phong mạnh mẽ bùng nổ, sát khí bắn ra bốn phía!

"Lý Phong. . ."

Ngụy Băng Khanh bị giật mình, vội vàng lên tiếng hô hoán.

"Hô."

Lý Phong phun ra một ngụm trọc khí, đè xuống sát ý trong lòng, sau đó mạnh mẽ nở một nụ cười: "Tốt rồi, đã kiểm tra xong, vấn đề không lớn, ngươi cho ta một chút thời gian suy nghĩ biện pháp giải độc."

Đôi mi thanh tú của Ngụy Băng Khanh cau lại, nàng có thể cảm giác được đây là lời nói dối thiện chí của Lý Phong, bất quá cũng không cố ý chọc thủng ra.

"Hệ thống, ngươi biết đây là loại độc xà gì không? Có biện pháp nào lấy ra khỏi cơ thể Ngụy Băng Khanh một cách an toàn không?"

An ủi Ngụy Băng Khanh xong, Lý Phong liền xin giúp đỡ hệ thống.

"Có muốn tiêu hao 100 điểm tích lũy thu hoạch đáp án?"

Thanh âm mềm mại của Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

"Xác nhận!"

Lý Phong không có chút do dự, lửa đã cháy tới lông mày rồi hắn làm gì còn tiếc 100 điểm tích lũy?

"Bát Kỳ Tử Mẫu Xà: Trong truyền thuyết loại rắn này là hậu duệ của Bát Kỳ Đại Xà, một mẹ chín con, rắn mẹ trưởng thành dài đến mười mét, to chừng một mét, toàn thân đều là kịch độc, người tiếp xúc lập tức chết."

"Rắn con thì có hình thể tinh tế, có thể thông qua xoang mũi, lỗ tai, miệng bò vào thân thể, bài tiết một loại độc tố gây mê chui vào mạch máu, du tẩu toàn thân theo huyết dịch, nhưng không làm cho kí chủ cảnh giác."

"Tử Mẫu Xà có cảm ứng điện từ thần kỳ, trong phạm vi 100 cây số, rắn mẹ có thể thông qua cảm ứng điện từ khống chế chín con rắn con hoặc là ẩn núp, hoặc là phóng thích độc tố, hoặc là phá thể mà ra."

"Muốn lấy ra rắn con chỉ có một loại biện pháp —— khống chế rắn mẹ."

Xem hết giới thiệu của hệ thống rồi, Lý Phong chỉ cảm thấy một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng!

Khống chế rắn mẹ sau đó mới có thể lấy ra rắn con, nhưng mà con mẹ nó tiểu gia căn bản không biết rắn mẹ ở nơi nào!

"Chỉ có loại biện pháp này sao?" Lý Phong không cam tâm truy vấn.

"Muốn an toàn lấy ra rắn con thì chỉ có một loại biện pháp này, nếu như kí chủ muốn giết rắn con thì phương pháp lại có rất nhiều."

Thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

Lý Phong: ". . ."

Ngươi chỉ là AI máy móc mà thôi, con mẹ nó vậy mà học theo cách ăn nói bới chữ tìm sâu của nhân loại!

"Mau nói ra phương pháp diệt sát rắn con! Ta có rất nhiều điểm tích lũy, bao nhiêu cũng chơi!"

Lý Phong đè xuống ác khí trong lồng ngực, hung dữ mặc niệm.

"Đinh! 100 điểm tích lũy khấu trừ thành công!"

"Bách Thảo Đan: Có thể giải bách độc, có thể diệt sát đại bộ phân độc trùng độc thảo, giá bán 1000 điểm tích lũy."

"Nhắc nhở kí chủ, giữa Bát Kỳ Tử Mẫu Xà có tồn tại cảm ứng điện từ, diệt sát một rắn con sẽ khiến rắn mẹ nổi giận, rắn mẹ vô cùng có khả năng hạ lệnh để rắn con phóng thích độc tố."

"Độc tố của rắn con có thể ở trong vòng 30 giây giết chết một người, cho nên kí chủ cần ở trong vòng 30 giây để tất cả những người có rắn trong cơ thể ăn vào Bách Thảo Đan."

Nhìn đến chỗ này, Lý Phong rốt cục triệt để yên lòng, chỉ cần có thể diệt sát được rắn con trong cơ thể Ngụy Băng Khanh cùng Ngụy Phó là tốt rồi.

Nhưng mà hiện tại vấn đề là, trong cơ thể có rắn con không chỉ có hai người bọn họ, còn có Ngụy Tử Bình, Ngụy Trường Nghiệp. . .

"Xem ra ta phải làm người xấu một lần."

Lý Phong hơi hơi trầm ngâm liền có quyết định.

Hắn và đám người Ngụy Tử Bình, Ngụy Trường Nghiệp không có bất kỳ cảm tình gì, huống chi bọn họ còn đối xử vô tình với Ngụy Phó, Ngụy Băng Khanh như vậy, thế thì tại sao hắn phải hao phí không ít điểm tích lũy cứu bọn họ?

Bỏ qua tất cả hiềm khích lúc trước làm chúa cứu thế? Ha ha, hắn sẽ không ngu ngốc như vậy!

Cứ để bọn hắn cùng đi xuống địa ngục đi, như vậy Băng Khanh liền có thể triệt để khống chế tập đoàn Vị Lai!

Chương 279. Rắn mẹ phát cuồng

Chương 242: Rắn mẹ phát cuồng

"Băng Khanh, có một sự tình ta nhất định phải nói rõ với ngươi."

Nghĩ xong cách làm, Lý Phong liền tắt hệ thống nói.

Thấy biểu lộ ngưng trọng của Lý Phong, Ngụy Băng Khanh không khỏi cảm thấy nặng nề:

"Độc trên thân ngươi cùng lão gia tử ta có thể giải."

Lý Phong nói đến đây, trên mặt Ngụy Băng Khanh liền lộ ra vẻ vui mừng.

Nhưng ngay sau đó Lý Phong liền nói: "Bất quá ta tạm thời chỉ có hai viên giải dược."

Sắc mặt Ngụy Băng Khanh nhất thời cứng lại, nụ cười rút đi.

"Đương nhiên, ta cũng có thể tiếp tục chế biến ra giải dược, bất quá ta cần đại khái một tuần."

Lý Phong còn nói thêm.

Ngụy Băng Khanh: ". . ."

Nói chuyện có thể đừng làm người khác lo lắng như vậy không, làm tâm tình của ta lúc lên lúc xuống, cứ như đi cáp treo vậy, ngươi vui lắm sao!

"Cái này không thành vấn đề, ngươi có thể giải độc cho đám người gia gia, tiểu thúc trước, ta sẽ đợi."

Ngụy Băng Khanh lo lắng Lý Phong cuống cuồng, liền ôn nhu trấn an.

"Không được, nhất định phải cho ngươi ăn giải dược trước, nếu không ta sẽ không cứu ai."

Thái độ của Lý Phong rất kiên quyết, hắn sợ nhất là Ngụy Băng Khanh mềm lòng, cho nên mới nói mình tạm thời chỉ có hai viên giải dược, mục đích là lừa nàng ăn trước.

Đợi nàng cùng Ngụy Phó ăn giải dược, rắn mẹ nổi giận, đám người Ngụy Trường Nghiệp lại đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, hắn tự nhiên không cần bỏ ra giải dược nữa.

Còn chuyện đến lúc đó Ngụy Băng Khanh cùng Ngụy Phó sẽ nghĩ như thế nào về hắn. . . thì không nằm trong phạm vi căn nhắc.

Lý Phong nói chuyện làm Ngụy Băng Khanh rất cảm động. ngay sau đó nàng không kiên trì nữa, đáp ứng.

"Vì để Ngụy lão gia tử tin tưởng, ta hi vọng ngươi có thể ăn giải dược ngay trước mặt hắn."

Lý Phong đương nhiên sẽ không nói cho hai người biết cần ở trong 30 giây đồng thời ăn giải dược, nếu không thì sẽ lộ tẩy.

Ngụy Băng Khanh cũng không nghĩ nhiều: "Tốt, vậy chúng ta bao giờ tới tìm gia gia?"

"Ngay lập tức."

Lý Phong lo lắng đêm dài lắm mộng, lái S600 chạy tới khu nhà Ngụy gia.

Đúng như Ngụy Phó nói, toàn bộ thượng tầng Minh Châu đều đã biết hắn đáp ứng Phùng gia kết thân, Ngụy Băng Khanh sẽ gả cho Phùng Tuấn.

Một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng!

"Nghe nói chưa, Phùng Tuấn đã được chữa khỏi, còn muốn cưới Ngụy Băng Khanh!"

"Hai nhà Phùng, Ngụy liên thủ, đại sự kiện a!"

"Kỳ quái, Ngụy Phó không phải sủng ái Ngụy Băng Khanh nhất sao, làm sao đầu tiên là thu hồi chức vị tổng giám đốc của Ngụy Băng Khanh, sau đó lại đáp ứng Phùng gia đề thân?"

"Ngươi không hiểu sao, hào môn thế gia, hết thảy lấy lợi ích làm đầu, thân tình không trọng yếu chút nào."

Đám người trong xã hội thượng lưu dùng thái độ xem náo nhiệt nghị luận ầm ĩ chuyện này.

Tại khu nhà Ngụy gia, trong phòng khách.

"Băng Khanh, ngươi nhanh như vậy đã trở về, có phải là thay đổi chủ ý rồi không?"

Thanh âm của Ngụy Phó băng lãnh, nội tâm đau khổ không thôi.

Nếu như không phải sinh tử cả nhà đều đã bị Phùng Thụy Niên khống chế, hắn làm sao có thể nhẫn tâm đẩy cháu gái thương yêu nhất vào trong hố lửa?

Quan trọng trên thân hắn còn bị lắp máy nghe lén, trong phòng khách cũng có camera giám sát, mỗi tiếng nói cử động đều bị Phùng Thụy Niên biết được, một khi hắn có bất kỳ biểu hiện không đúng nào, đều sẽ mang đến cho Ngụy gia tai hoạ ngập đầu!

Cho nên hắn chỉ có thể cố giả bộ lạnh lùng!

"Tạm thời còn chưa cân nhắc xong, bất quá ta vừa làm cho gia gia món kẹo chocolate ngươi thích nhất, cố ý mang tới đây."

Nói xong Ngụy Băng Khanh lấy ra từ trong ngực một viên đan dược hình cầu, toàn thân màu nâu đen.

Đây chính là Bách Thảo Đan Lý Phong đưa cho nàng!

Ngụy Phó: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Hắn thích ăn kẹo chocolate từ bao giờ? Vì phòng ngừa bệnh tiểu đường, hắn đã rất nhiều năm không ăn đồ ngọt, điểm này Ngụy Băng Khanh không có khả năng không biết!

Nghĩ tới đây, Ngụy Phó lộ vẻ thâm ý sâu sắc nhìn Lý Phong một cái.

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, gật gật đầu với hắn.

"Gia gia, ngươi nếm thử đi, thật sự ăn rất ngon nha."

Đang nói chuyện Ngụy Băng Khanh móc ra một viên Bách Thảo Đan khác nuốt vào.

"Hừ, chỉ một viên kẹo chocolate đã muốn làm ta đổi ý? Không có khả năng, ngươi nhất định phải gả cho Phùng Tuấn."

"Bất quá ta thấy ngươi hiếu thuận như vậy, viên kẹo chocolate này ta sẽ nhận."

Nói xong Ngụy Phó liền tiếp nhận, nuốt ực vào.

Thấy thế, Lý Phong nhất thời thở phào.

Hắn vốn đang lo lắng Ngụy Phó không ăn, bất quá nghĩ lại Ngụy Phó cũng không biết trong cơ thể mình có rắn con của Bát Kỳ Tử Mẫu Xà, hắn có lý do gì cự tuyệt ăn giải dược?

Trừ phi Ngụy Phó giống như hắn cũng biết được hết thảy, mới bởi vì lo lắng cho an toàn của đám người Ngụy Trường Nghiệp mà cự tuyệt ăn giải dược!

Sau khi hai người nuốt vào giải dược, Lý Phong lập tức mở ra Thấu thị nhãn, trong tầm mắt hắn, Bách Thảo Đan tan đi, dược hiệu cấp tốc phát huy tác dụng.

Chỉ vài giây đồng hồ sau, con rắn trong cơ thể hai người liền bị dược lực bao vây, hai con rắn nhỏ bắt đầu điên cuồng phun ra độc dịch!

Chỉ là Bách Thảo Đan có thể giải bách độc, độc dịch của con rắn chưa thể dẫn tới hiệu quả, đã bị dược hiệu của Bách Thảo Đan tiêu trừ!

Ngay sau đó, hai con rắn đã bị dược hiệu của Bách Thảo Đan hòa tan, biến mất.

Nguy cơ của Ngụy Phó cùng Ngụy Băng Khanh được giải trừ!

Cùng lúc đó, trong một gian gara ở biệt thự Phùng gia, đột nhiên phát ra những âm thanh "Phanh" "Phanh" "Phanh" to lớn trầm đục, tựa như là có một con vật to lớn dùng sức đánh vào vách tường vậy!

Thậm chí cả tòa biệt thự cũng bắt đầu rung động!

"Phát sinh chuyện gì?"

Sắc mặt của Phùng Thụy Niên cùng Phùng Tuấn đang ở trong phòng khách uống trà đều kịch biến.

Ngay tại thời điểm hai người muốn đi ra ngoài xem xét tình huống, Thu Điền Chân Nhất ăn mặc không chỉnh tề đột nhiên xông ra khỏi phòng ngủ, ở sau lưng hắn, một mỹ nữ dáng người bốc lửa tướng mạo ngọt ngào, chỉ mặc một cái khăn tắm che đậy thân thể cũng chạy ra theo.

"Thu Điền tiên sinh, làm sao vậy?"

Phùng Thụy Niên lộ vẻ mặt mờ mịt.

"Đáng chết, rắn mẹ Bát Kỳ đột nhiên nổi giận, có thể là rắn con xảy ra vấn đề."

Thân thể Thu Điền Chân Nhất giống như cuồng phong xông ra khỏi biệt thự, lời nói còn quanh quẩn trong phòng khách.

Hai ông cháu Phùng Thụy Niên hoảng sợ nhìn nhau!

"Phùng thiếu, cái này không quan hệ với ta, là Thu Điền tiên sinh đột nhiên đứng lên bỏ chạy."

Mỹ nữ chạy đến trước mặt Phùng Tuấn, lộ thần sắc sợ hãi giải thích.

Nàng được Phùng Tuấn gọi tới hầu hạ Thu Điền Chân Nhất, nếu nàng không phục vụ tốt, làm Phùng thiếu nổi giận, vậy thì thảm rồi.

Phùng Tuấn nào có tâm tư phản ứng lại nàng? Mang tâm tình hoảng sợ hắn liền cùng Phùng Thụy Niên chạy ra khỏi phòng khách.

"Phát sinh cái gì, làm sao mỗi người đều lộ vẻ mặt kinh khủng vậy?"

Vì tò mò nên mỹ nữ kia cũng chạy ra khỏi phòng khách, tiếp theo nàng liền thấy một màn cả đời khó quên.

Một con đại xà màu đỏ dài ước chừng mười mét, thân lớn như thùng nước phát cuồng lên, lao ra khỏi gara ô tô, phóng về phương xa!

"Tê "

Lưỡi rắn dài hơn một mét bị nó phun ra nuốt vào, trong không khí nhất thời tràn ngập một mùi thối ngai ngái!

"A!"

Mỹ nữ rít lên một tiếng, mí mắt sụp xuống, bị dọa cho ngất đi!

"Bát dát!"

Thu Điền Chân Nhất hai chân dẫm xuống đất, người nhẹ như lông yến lướt đi giữa không trung, nhanh chóng lao tới rắn mẹ.

Một cái chớp mắt tiếp theo, Thu Điền Chân Nhất liền đứng tại sau lưng rắn mẹ!

Tiếp theo, Thu Điền Chân Nhất hai tay kết ấn, một đạo hắc khí từ lòng bàn tay phải bay lên, lao thẳng đến trán rắn mẹ.

Vài giây đồng hồ sau, rắn mẹ táo bạo rốt cục an tĩnh lại!

Chương 280. Ngụy gia chín người, chết bất đắc kỳ tử bảy người!

Chương 243: Ngụy gia chín người, chết bất đắc kỳ tử bảy người!

"Thu Điền tiên sinh, phát sinh chuyện gì vậy?"

Nơi xa, Phùng Thụy Niên dùng âm thanh run rẩy hỏi.

Phùng Thụy Niên tận lực làm mình không lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng rắn mẹ Bát Kỳ quá mức đáng sợ, dù là cách xa năm, sáu mét, hắn nhịn không được tái nhợt mặt mày, cái trán đầy mồ hôi.

Phùng Tuấn càng thêm thảm hại, hai chân run rẩy, nếu không phải nhìn thấy Thu Điền Chân Nhất đã khống chế lại con đại xà này, hắn nói không chừng đã quay đầu chạy.

Thu Điền Chân Nhất lạnh lùng trừng mắt lườm Phùng Thụy Niên một cái, lúc này mới nhắm mắt lại, lòng bàn tay phải đặt ở trên đầu rắn mẹ, tỉ mỉ cảm ứng.

Trong nháy mắt vừa rồi, Phùng Thụy Niên cảm thấy mình tựa như bị một con rắn độc nhìn chằm chằm, nhất thời phía sau lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh!

Không biết qua bao lâu, Thu Điền Chân Nhất đột ngột mở hai mắt ra: "Bát dát, người Hoa đáng chết, ta muốn diệt cả nhà ngươi!"

Vừa mới nói xong, Thu Điền Chân Nhất hai tay kết ấn, tiếp theo tay phải nhanh chóng chỉ lên đầu rắn mẹ.

"Ông "

Một đạo ánh sáng mắt thường khó phân biệt được lấy đầu rắn mẹ làm trung tâm, khuếch tán ra chung quanh!

Cùng một thời gian đó, trong cao ốc tập đoàn Vị Lai, văn phòng tổng giám đốc.

Cửa phòng đã khóa lại, trên bàn công tác có một mỹ nữ nóng bỏng không mảnh vải che thân đang nằm.

Ngụy Trường Nghiệp thì đứng tại trước mặt mỹ nữ kia, nỗ lực vận động.

Ở trong văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Vị Lai cùng thư ký làm chuyện mọi nam nhân đều yêu là mộng tưởng xưa nay của Ngụy Trường Nghiệp.

Rốt cục, giấc mộng này đã được thực hiện, mà đây chỉ là vừa mới bắt đầu, đợi lão gia tử chính thức ký tên vào hợp đồng chuyển giao cổ phần, cái văn phòng này sẽ còn có rất nhiều nữ ngôi sao ghé thăm!

Ngay tại thời điểm Ngụy Trường Nghiệp sắp chịu không nổi muốn bắn ra tất cả tinh hoa, hắn đột nhiên run rẩy cả người, động tác đình chỉ!

Mỹ nữ thư ký đang nhắm mắt hưởng thụ nhất thời không vui: "Ngụy tổng, đừng ngừng nha, người ta còn muốn ~ "

Thế nhưng thanh âm bỉ ổi của Ngụy Trường Nghiệp một lúc sau vẫn không xuất hiện, nữ thư ký phát hiện không hợp lý, vội vàng mở hai mắt ra, liền thấy Ngụy Trường Nghiệp duy trì tư thế thẳng đứng, mắt lồi ra ngoài, thất khiếu chảy máu!

"A!"

Nữ thư ký hét lên một tiếng, không kịp mặc quần áo chạy ra khỏi văn phòng.

Gần như cùng một thời gian, đám người Ngụy Tử Bình, Ngụy Tử An, Ngụy Băng Liên, Ngụy Trường Lệ, Phương Vi, Vương Cầm tản mát ở các nơi trong Minh Châu, thậm chí Ngụy Trường Công đang ở trong nhà lao, cũng đều thất khiếu chảy máu mà chết bất đắc kỳ tử!

Bát Kỳ Tử Mẫu Xà, một mẹ chín con, ngoại trừ hai con rắn trong

cơ thể Ngụy Phó, Ngụy Băng Khanh đã bị Bách Thảo Đan diệt sát ra, bảy con rắn nhỏ khác đồng thời phát uy.

Chín thành viên Ngụy gia, lập tức chết bảy người!

Thủ đoạn giết người của Thu Điền Chân Nhất có thể nói là vô cùng khủng bố!

Phùng gia, trong sân biệt thự.

Nộ khí của Thu Điền Chân Nhất hơi giảm đi, rời tay khỏi đầu của rắn mẹ Bát Kỳ.

"Thu Điền tiên sinh, đến cùng là phát sinh cái gì?"

Phùng Thụy Niên chắp tay ôm quyền, lấy hết dũng khí hỏi lại một lần.

"Đi xem camera giám sát!"

Thu Điền Chân Nhất không giải thích, vỗ nhẹ đầu rắn mẹ, rắn mẹ Bát Kỳ liền thay đổi phương hướng hướng đi tới biệt thự phòng khách.

Phùng Thụy Niên, Phùng Tuấn liếc nhau, vội vàng đuổi theo.

Ngay tại thời điểm rắn mẹ đi vào cửa phòng khách, nó đột nhiên mở ra cái miệng to như chậu máu, lưỡi rắn cuốn lấy nữ tử lúc nãy ngã xuống đất nuốt vào trong bụng!

"A!"

Đồng tử Phùng Tuấn mở to ra, sợ hãi kêu lớn!

"Im lặng!"

Phùng Thụy Niên vội vàng bịt mồm hắn, nữ nhân kia chẳng qua chỉ là một người mẫu xe hơi không có danh tiếng gì, chết thì chết, vạn nhất làm Thu Điền Chân Nhất không cao hứng, để con đại xà kia ăn thịt hai ông cháu bọn hắn thì làm sao bây giờ?

Phùng Tuấn cố nén sợ hãi cùng buồn nôn, hung hăng gật đầu ra

hiệu.

Rất nhanh, ba người một rắn đi vào phòng khách, Phùng Tuấn dùng tốc độ nhanh nhất lấy ra laptop, mở camera theo dõi lên.

Nhất thời, khung cảnh nhà Ngụy gia xuất hiện trước mắt ba người.

Trong clip, Ngụy Phó ngồi ngay ngắn ở chủ vị, trong tay cầm chén trà, trầm giọng nói: "Ngươi đến cùng đã cân nhắc như thế nào?"

Đối diện, Ngụy Băng Khanh lộ vẻ đau khổ nói: "Gia gia, ta không muốn đoạn tuyệt quan hệ ông cháu với ngươi. . ."

"Vậy thì gả cho Phùng Tuấn, đây là phòng tuyến cuối cùng của ta!" Thanh âm uy nghiêm của Ngụy Phó truyền đến.

"Thu Điền tiên sinh, cái này có vấn đề gì không?"

Phùng Thụy Niên nhíu mày, nghi hoặc lên tiếng.

Việc này rất lớn, Phùng Thụy Niên không dám để cho người khác biết những chuyện này, giám sát Ngụy Phó chỉ có thể để hắn cùng Phùng Tuấn tự mình phụ trách.

Chỉ là hai người đã quen sai bảo người khác làm việc, lại nhìn ra được Ngụy Phó không dám mạo hiểm, nên không có một mực ngồi nhìn màn hình, bởi vậy không thấy được một màn Ngụy Phó, Ngụy Băng Khanh nuốt vào "kẹo chocolate".

"Bát dát nha đường, rắn con trong cơ thể của bọn họ đã chết rồi! Các ngươi nói xem có vấn đề gì không?"

"Ta rõ ràng đã dặn dò các ngươi, nhất định phải trông chừng kỹ Ngụy Phó, kết quả lại tạo nên sai lầm lớn như vậy, các ngươi bị ngu à? !"

Thu Điền Chân Nhất lườm hai ông cháu Phùng Thụy Niên, trên thân có sát khí bắn ra.

Nếu không phải hai người này còn có tác dụng lớn với tổ chức,

Thu Điền Chân Nhất đã sớm để rắn mẹ nuốt luôn hai kẻ phế vật này vào bụng!

"Cái gì? !"

Sắc mặt Phùng Thụy Niên kịch biến!

"Vậy Ngụy Phó có còn ép Ngụy Băng Khanh gả cho ta không?"

Phùng Tuấn lộ vẻ mặt không cam lòng.

Khóe miệng Thu Điền Chân Nhất giật một cái, hận không thể tát mặt Phùng Tuấn một ngàn cái.

Con mẹ nó đã đến lúc nào rồi còn băn khoăn chuyện cưới Ngụy Băng Khanh, trong đầu của Phùng Tuấn ngươi chỉ có mấy chuyện chịch với chịch sao? !

"Tình huống có biến cố, nếu như các ngươi còn muốn chiếm đoạt Ngụy gia, vậy đừng nhớ thương Ngụy Băng Khanh nữa!"

"Rắn con trong người bọn họ đã bị diệt, sau lưng khẳng định có cao nhân tương trợ, ta hiện tại sẽ tới Ngụy gia diệt cao nhân kia, rồi giết hai người Ngụy Phó, Ngụy Băng Khanh, các ngươi làm tốt chuẩn bị thu mua tập đoàn Vị Lai đi."

Nói xong Thu Điền Chân Nhất một lần nữa đặt tay lên đầu rắn mẹ sau lưng, chuẩn bị tiến tới Ngụy gia giết người.

Đương nhiên, hắn không có khả năng nghênh ngang dẫn rắn mẹ đi giết người, nếu thật sự làm như vậy, vừa ra khỏi cửa biệt thự đã gây nên khủng hoảng, sau đó Long Hồn sẽ tham gia.

Phùng Thụy Niên có một chiếc xe Rolls-Royce Phantom, đó là nơi rắn mẹ ẩn thân.

Phùng Tuấn như bị sét đánh!

Cho tới nay, cưới Ngụy Băng Khanh về đều là mộng tưởng của hắn, bây giờ không chỉ mộng tưởng không cách nào thực hiện, còn phải trơ mắt nhìn Ngụy Băng Khanh bị Thu Điền Chân Nhất giết hại?

"Tuấn nhi, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, cho nên ngươi phải làm kiêu hùng, hiểu không?"

Phùng Thụy Niên vỗ bả vai Phùng Tuấn, trầm giọng nói.

Phùng Tuấn thống khổ nhắm hai mắt lại, khó khăn gật gật đầu, tiếp theo hai mắt mở ra, hung ác nói: "Cảm ơn gia gia điểm tỉnh ta, ta. . . Hiểu rồi!"

"Ha ha, vậy mới là cháu trai của ta chứ!" Phùng Thụy Niên cao giọng cười to: "Đại trượng phu sợ gì không kiếm được vợ? Chỉ cần chúng ta thu mua được tập đoàn Vị Lai, tư sản gia tộc sẽ tăng thêm gấp đôi, dạng nữ nhân gì mà không kiếm được?"

"Ngươi bây giờ cần phải điều trị thân thể thật tốt, tương lai sinh cho ta mấy đứa chắt trai khỏe mạnh!"

Nghe thấy lời ấy, Phùng Tuấn cũng thoải mái cười ha hả.

Bên ngoài, rắn mẹ Bát Kỳ đã được Thu Điền Chân Nhất chỉ huy tiến vào trong xe Rolls-Royce Phantom, cuộn mình ở phần cốp sau, người bên ngoài căn bản không nhìn thấy bên trong có một con đại xà dài 10m đang nằm.

Thu Điền Chân Nhất cười gằn một tiếng, lái xe lao tới Ngụy gia.

Ngay lúc này, một hồi âm thanh oanh minh của động cơ từ bên ngoài truyền đến.

Tiếp theo, một chiếc Mercedes-Benz S600 phá tan cửa lớn biệt thự, lao thẳng vào trong sân!

Lý Phong tới nơi!

Chương 281. Nhiệm vụ mới: Thu phục Hoa Gian Hội Lý Hương

Chương 244: Nhiệm vụ mới: Thu phục Hoa Gian Hội Lý Hương

"Đáng chết, đó là xe của Ngụy Băng Khanh!"

Phùng Thụy Niên nghe thấy động tĩnh chạy ra khỏi phòng khách biệt thự, nhìn thấy chiếc xe S600 nhất thời lên tiếng kinh hô.

"Là Lý Phong!"

Phùng Tuấn đã nhìn thấy mặt Lý Phong qua lớp cửa kính, nhất thời sắc mặt trở nên khó coi.

Thu Điền Chân Nhất nói sau lưng Ngụy Phó có cao nhân, chẳng lẽ chính là Lý Phong chứ?

Mẹ nó, mỗi lần hắn muốn nhằm vào Ngụy Băng Khanh làm gì đó, liền sẽ bị Lý Phong phá hư, hắn cùng Lý Phong kiếp trước nhất định là oan gia!

"Ừm?"

Thu Điền Chân Nhất đang muốn lái xe tiến tới Ngụy gia nhất thời co rụt đồng tử lại, sát khí toàn thân bắn ra bốn phía: "Chính là hắn giết hai tiểu bảo bối của ta sao? Không thể tha thứ được!"

"C-K-Í-T..T...T "

Mercedes-Benz S600 làm ra một động tác ôm cua xinh đẹp sau đó vững vàng dừng ở giữa sân, tiếp theo, Lý Phong đẩy cửa đi xuống xe.

"Lý Phong, ngươi tới nơi này làm gì, còn đụng nát cửa lớn nhà ta, ngươi có biết đây là phạm pháp không?"

Phùng Tuấn chỉ vào mặt Lý Phong mắng to.

"Phạm pháp? Các ngươi cấu kết với người khác, hạ độc Ngụy Phó, Băng Khanh, ép buộc Băng Khanh đáp ứng gả cho ngươi, đây không phải chính là phạm pháp sao?"

"Không chỉ như thế, các ngươi vì phòng ngừa Ngụy Phó báo cánh sát, còn giám sát nhất cử nhất động của Ngụy Phó, đây là sự tình tuân thủ pháp luật à?"

Lý Phong cười lạnh một tiếng, nhấc chân đi về phía Phùng Tuấn.

Sau khi Ngụy Phó, Ngụy Băng Khanh không còn nguy cơ, Lý Phong liền lập tức chạy tới Phùng gia.

May mà Phùng gia cùng Ngụy gia chỉ cách xa nhau 10 cây số, một đường lao đi bão táp, Lý Phong chỉ mất 5 phút đồng hồ đã chạy tới nơi này.

Sắc mặt Phùng Thụy Niên kịch biến!

Lý Phong làm sao lại biết những điều này, chẳng lẽ hắn thật sự là cao nhân sau lưng Ngụy Phó?

"Coi như ngươi biết thì như thế nào, đừng tưởng rằng ngươi có chút công phu liền có thể muốn làm gì thì làm, so sánh với cường giả chân chính ngươi chỉ là rác rưởi!"

Ấn tượng của Phùng Tuấn đối với Lý Phong còn dừng lại ở lần Lý Phong đánh bại bảo tiêu của hắn.

Thân thủ bậc này đối với người bình thường xác thực là rất ưu tú, nhưng ở trước mặt Thu Điền Chân Nhất căn bản không đáng chú ý!

"Há, ngươi nói là. . . tên lùn kia à?"

Lý Phong dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía Thu Điền Chân Nhất xuống xe đang đi bộ về bên này.

"Lớn mật! Ngươi dám vô lễ với Thu Điền Chân Nhất như vậy à, chờ chết đi!"

Phùng Tuấn mặt ngoài giận dữ mắng mỏ Lý Phong, thực ra nội tâm đã cười trên nỗi đau của người khác.

Thu Điền Chân Nhất ghét nhất là bị người khác chửi mình lùn, dám nhắc tới điều này ở trước mặt hắn sẽ có hậu quả rất nghiêm trọng, trước đó có một bảo tiêu ở sau lưng Phùng Thụy Niên lầm bầm một câu.

Ai ngờ bị Thu Điền Chân Nhất nghe được, một quyền đánh cho trọng thương, bây giờ còn đang nằm bệnh viện.

Lý Phong ở ngay trước mặt chê Thu Điền Chân Nhất là tên lùn, đúng là không biết chữ chết viết thế nào!

"Bát dát! Người Hoa đáng chết dám nhục nhã ta, ta sẽ để Dụ Mỹ nuốt ngươi!"

Đúng như Phùng Tuấn suy đoán, Thu Điền Chân Nhất trong nháy mắt đã nổi giận.

Có lẽ là cảm nhận được lửa giận của Thu Điền Chân Nhất, rắn mẹ Bát Kỳ cũng trở nên táo bạo, thân thể to lớn nằm trong Rolls-Royce Phantom mạnh mẽ lao ra.

"Phanh" "Phanh" "Phanh" . . .

Mấy tiếng trầm đục vang lên, một cái đầu rắn to lớn phá kính chắn gió mà ra, tiếp theo thân thể khổng lồ của rắn mẹ ra khỏi đó, đè cho nắp động cơ xuất hiện vết lõm to lớn!

Nơi xa, khóe miệng Phùng Thụy Niên giật một cái, mặt hiện vẻ đau lòng.

Chiếc xe này là bản đặc biệt, hắn đã bỏ ra 10 triệu đô la mỹ mới mua về được, khung xe rất kiên cố, mã lực mạnh mẽ, lốp xe, thân xe đều có thể chống đạn, cái bệ còn có thể chống mìn trùng kích.

Nếu không chiếc xe này làm sao có thể nâng đỡ được con quái vật khổng lồ này?

Lần này thảm rồi, bị con rắn mẹ này phá như vậy, trong vòng nửa năm hắn không cách nào sử dụng được!

"Đây chính là rắn mẹ Bát Kỳ sao . . ."

Đồng tử Lý Phong co rụt lại, có chút hãi hùng khiếp vía.

Thực ra hắn từ nhỏ đã sợ rắn, không phải là bởi vì từng bị rắn cắn, mà chỉ là không chịu được hình dáng dáng gớm ghiếc của chúng, từ trong đáy lòng đã bài xích.

Lại thêm con rắn này lớn đến mức không hợp thói thường, toàn thân còn màu đỏ. . . Lực trùng kích thị giác càng thêm mạnh mẽ!

"Dụ Mỹ, nuốt hắn!"

Thu Điền Chân Nhất đưa tay chỉ Lý Phong một cái, rắn mẹ Bát Kỳ liền phóng về phía Lý Phong.

Lý Phong: "? ? ?"

Con hung xà bộ dáng hung ác cùng cực này, vậy mà lấy tên Dụ Mỹ, tên lùn này chẳng lẽ có loại yêu thích giống như Hứa Tiên ? !

(Hứa Tiên:nhân vật trong truyện Bạch Xà truyện, yêu bạch xà)

Nghĩ đến cái khả năng này, Lý Phong đã cảm thấy trong dạ dày cuồn cuộn không thôi.

Đúng lúc này, rắn mẹ Bát Kỳ há mồm phun ra lưỡi rắn, đồng thời một đám độc dịch màu đỏ giống như viên đạn bay ra khỏi nòng súng bắn tới Lý Phong.

"Vô Ảnh Bộ!"

Lý Phong không dám chậm trễ, dưới chân giẫm mạnh, lập tức biến mất tại chỗ.

Đám độc dịch màu đỏ mất đi mục tiêu công kích, bay vọt về phía vách tường phía sau cách đó mười mét, phát ra một tiếng vang trầm đục.

Ngay sau đó, tiếng "xuy xuy" vang lên, vách tường bị độc dịch ăn mòn rất nhanh liền xuất hiện một cái hang lớn đường kính gần một mét!

Đến cả vách tường cứng rắn cũng ngăn cản không nổi độc dịch ăn mòn, có thể đoán được nếu nó phun lên trên thân người sẽ mang tới hậu quả gì.

Tuy Lý Phong có chân khí hộ thể, nhưng hắn không xác định chân khí có thể ngăn cản độc dịch ăn mòn hay không, chỉ có thể hết sức tránh né độc dịch.

"Ừm? Tốc độ thật là nhanh!"

Thu Điền Chân Nhất hơi biến sắc, rõ ràng đã bị tốc độ khủng khiếp của Lý Phong dọa cho phát sợ.

"Làm sao lại nhanh như vậy? !"

Phùng Tuấn còn tưởng mình bị hoa mắt!

Lúc đó khi Lý Phong đánh bại bảo tiêu của hắn, tốc độ chắc chắn kém xa bây giờ, nhưng mới được hai tháng a, sao Lý Phong có thể tiến bộ nhanh chóng như thế?

Cái này không khoa học!

"Tốc độ nhanh không có nghĩa là chiến lực cao, Thu Điền tiên sinh là một vị cường giả cấp A, Bát. . . Dụ Mỹ tiểu thư cũng là một con chiến thú cấp A, hai người hợp lực, cho dù gặp cường giả cấp A+ cũng có thể đánh một trận!"

"Lý Phong mạnh thì sao, còn có thể so sánh với cường giả cấp A sao?"

Phùng Thụy Niên phun ra một ngụm trọc khí, chậm rãi nói.

Những chuyện này đều là hắn nghe được từ miệng của Thu Điền Chân Nhất.

Khi bọn hắn còn đang chấn kinh, rắn mẹ Bát Kỳ phun ra nuốt vào lưỡi rắn phóng tới chỗ Lý Phong, bụng rắn cùng mặt đất ma sát phát ra âm thanh "ào ào" , kéo theo một mảng lớn bụi đất, uy thế kinh người.

Cùng lúc đó, Thu Điền Chân Nhất bảo vệ chặt tâm thần, từ một

phương hướng khác cũng đánh tới Lý Phong.

"Trước hết giết người, sau đó giết rắn!"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, muốn vận dụng Vô Ảnh Bộ vọt tới sau lưng Thu Điền Chân Nhất.

Nhưng vào lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Lý Phong: ". . ."

Con mẹ nó. . . Vào thời điểm này lại bắt tiểu gia xem xét nhiệm vụ, không phải là muốn đẩy tiểu gia vào trong hố lửa sao?

"Vô Ảnh Bộ!"

Thầm chửi đổng một câu, thân thể Lý Phong biến mất tại chỗ.

Gần như đồng thời, cái đuôi lớn của Bát Kỳ đảo qua địa phương Lý Phong đứng lúc nãy!

Tựa như cái roi vung lên, đuôi rắn vượt qua tốc độ âm thanh, phát ra âm thanh "đùng" một cái !

Nếu như đòn vừa rồi quất ở trên người, cho dù có chân khí hộ thể sợ là Lý Phong cũng đã bị thương!

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Thu phục nữ nô "

"Mục tiêu: Thu phục Hoa Gian Hội Lý Hương, để cho nàng trở thành nữ nô chỉ trung thành với kí chủ."

"Khen thưởng: 1000 điểm kinh nghiệm, 10000 điểm tích lũy."

"Chú thích: Nhiệm vụ này có độ khó nhất định, căn cứ theo chủ nghĩa nhân đạo của nhà phát triển, lần này đặc biệt cung cấp cho kí chủ một bản kỹ năng đặc thù 《 Nô Ấn 》, nhiệm vụ kết thúc sẽ thu hồi."

Ngay tại thời điểm Lý Phong bởi vì nhiệm vụ mà rơi vào trạng thái sững sờ, một mỹ nữ mặc kimono đột nhiên thả người nhảy vào biệt thự, tay cầm lợi kiếm đâm tới Lý Phong!

Chương 282. Miệng rắn đoạt người!

Chương 245: Miệng rắn đoạt người!

"Hoa Gian Hội Lý Hương?"

Tuy khuôn mặt của nữ tử mặc kimono rất lạ lẫm, Lý Phong lại dám đoán chắc đối phương chính là Hoa Gian Hội Lý Hương!

Trên thế giới này không có thích vô duyên vô cớ, cũng không có hận vô duyên vô cớ, con mẹ nó nhất là hệ thống không thể vô duyên vô cớ công bố nhiệm vụ thu phục Hoa Gian Hội Lý Hương!

Nếu như nữ nhân này không phải Hoa Gian Hội Lý Hương, hắn sẽ viết ngược tên mình!

"Lý Phong, ta muốn giết ngươi!"

Hoa Gian Hội Lý Hương không nghĩ tới Lý Phong liếc một cái đã nhận ra mình, sát khí càng thêm cuồng bạo!

Lần trước bị Lý Phong nhìn thấy bộ mặt thật sự, Hoa Gian Hội Lý Hương ôm hận trở lại Nhật Bản rồi lập tức bế quan tu luyện, đồng thời không nhắc tới chuyện này với ai cả.

Đợi đến khi nàng đột phá cấp A- liền xuất quan, đúng lúc nghe nói Thu Điền Chân Nhất muốn tới Minh Châu chấp hành nhiệm vụ, liền vụng trộm đi theo.

Hoa Gian Hội Lý Hương biết rõ đơn đả độc đấu mình không nhất định thắng được Lý Phong, nên đã đợi Lý Phong cùng Thu Điền Chân Nhất giao thủ tới lúc gay cấn mới xuất hiện, không ngờ Lý Phong liếc mắt một cái đã nhận ra nàng.

"Hoa Gian Hội Lý Hương?"

Thu Điền Chân Nhất hơi biến sắc, cái tên này rất lạ lẫm, hắn có

thể xác định mình chưa nghe nói bao giờ.

Nhưng cái này không thích hợp, Hoa Gian Hội Lý Hương rõ ràng phóng xuất ra khí thế cường giả cấp A- , diện tích Nhật Bản không lớn, cường giả cấp A- trở lên hắn đều biết mặt mới đúng.

Có điều bất kể như thế nào, địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, tốc độ của Lý Phong làm Thu Điền Chân Nhất có chút hết cách, thêm một cường giả cấp A- là thêm mấy phần nắm chắc giết được Lý Phong!

"Giết ta? Chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh đó! Ngoan ngoãn lưu lại làm nữ nô của ta đi!"

"Bạo tẩu!"

Lý Phong phát ra một tiếng gầm nhẹ, khí tức toàn thân nhất thời tăng thêm một bậc!

"Đáng chết! Hắn vậy mà ẩn giấu thực lực? !"

Đồng tử Thu Điền Chân Nhất co rụt lại, trong lòng hoảng sợ!

Vừa rồi Lý Phong chỉ mới thể hiện ra ưu thế tốc độ, đợi đến khi khí tức toàn thân đều bùng nổ, Thu Điền Chân Nhất mới phát hiện Lý Phong có thực lực hơn xa bản thân!

Cái này đã vượt qua phạm trù cấp A+ !

Hoa Gian Hội Lý Hương cũng vô cùng hoảng hốt!

Đáng chết, lần trước khi nàng bị Lý Phong đánh gục, Lý Phong mới chỉ bước vào cấp A-, hơn một tháng không gặp, vậy mà Lý Phong đạt tới cấp A+ ?

Chuyện này sao có thể!

"Vô Ảnh Bộ!"

Ngay tại thời điểm Hoa Gian Hội Lý Hương kinh hãi, Lý Phong vận dụng Vô Ảnh Bộ, lắc mình một cái liền tới sau lưng Hoa Gian Hội Lý Hương!

"Thiên Anh Chưởng, phá cho ta!"

Lý Phong đánh ra một chưởng vào sau lưng Hoa Gian Hội Lý Hương!

Nhất thời, quanh thân Hoa Gian Hội Lý Hương nổi lên một tầng ánh sáng màu đen!

Tương tự với chân khí hộ thể của cổ võ Hoa Hạ, cường giả cấp A- trở lên của Nhật Bản có thể điều động Bát Kỳ chi lực trong cơ thể, cũng có thể phóng thích một tầng phòng hộ quanh thân —— Bát Kỳ thủ hộ.

Một chưởng này của Lý Phong đã đánh vào Bát Kỳ thủ hộ của Hoa Gian Hội Lý Hương!

Tầng Bát Kỳ thủ hộ này vừa mới hiện hình, đã tựa như mặt hồ bình tĩnh bị ném xuống một cục đá, tạo nên từng đợt gợn sóng.

Ngay sau đó. . . Một tiếng vang "răng rắc" nhỏ vang lên, tầng thủ hộ này tựa như mặt kính vỡ vụn thành từng mảnh!

Thức thứ chín trong Thiên Cương Tam Thập Lục thức —— Thiên Anh Chưởng, mặc dù không cuồng mãnh như Thiên Thương Quyền, nhưng đối với chân khí hộ thể của cổ võ lại có tác dụng khắc chế rất hiệu quả.

Đối với cường giả có cấp bậc thấp hơn Lý Phong, hắn chỉ cần một chưởng liền có thể phá tan phòng hộ chân khí, Bát Kỳ thủ hộ cũng không ngoại lệ!

"Phanh "

Một chưởng phá đi Bát Kỳ thủ hộ của Hoa Gian Hội Lý Hương xong, Lý Phong lập tức biến chưởng làm đao, khống chế sức mạnh chém vào cổ của Hoa Gian Hội Lý Hương

Hoa Gian Hội Lý Hương chỉ kịp phát ra một tiếng kêu á, rồi lập tức mắt nhắm lại ngất đi.

"Dụ Mỹ, cuốn lấy hắn!"

Thu Điền Chân Nhất một tay kết ấn, một đạo hắc khí từ đầu ngón tay hắn phát ra chui vào trán của rắn mẹ Bát Kỳ.

Tiếp theo Thu Điền Chân Nhất xoay người chạy!

Nếu như trước đó cảm nhận được uy thế tản mát ra từ thân thể Lý Phong Thu Điền Chân Nhất mới chỉ là chấn kinh, thì giờ phút này nhìn thấy Lý Phong dùng hai chiêu hạ gục Hoa Gian Hội Lý Hương, Thu Điền Chân Nhất đã cảm thấy hoảng sợ cùng tuyệt vọng!

Lý Phong quá mạnh, dù là hắn cùng rắn mẹ Bát Kỳ liên thủ cũng không thể chống cự được!

Hiện tại hắn chỉ có thể để rán mẹ Bát Kỳ ngăn chặn Lý Phong, cho hắn cơ hội chạy trốn!

Nhất thời, tốc độ của rắn mẹ Bát Kỳ bạo tăng một đoạn, vọt tới chỗ Lý Phong, đồng thời đuôi rắn thật dài vung vẩy, đập vào mặt Lý Phong!

"Muốn chạy?"

Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng, tiện tay ném Hoa Gian Hội Lý Hương về nơi xa.

Tiếp theo, trong nháy mắt đuôi rắn tiến đến, Vô Ảnh Bộ khởi động!

"Bá "

Thân thể Lý Phong biến mất tại chỗ!

Rắn mẹ Bát Kỳ gào thét, lại ập tới!

Chỗ mạnh mẽ của Vô Ảnh Bộ là di chuyển nhanh chóng trong cự ly ngắn, một lần nhiều nhất di động được 10m, có thể vượt qua tốc độ âm thanh.

Đương nhiên, Vô Ảnh Bộ cũng không thể vô hạn sử dụng, mà sẽ dựa vào số lượng chân khí của Lý Phong.

Khi còn là cấp A- , Lý Phong liên tục sử dụng lần mười Vô Ảnh Bộ là tiêu hao hầu như không còn chân khí, khi lên cấp A là có thể liên tục sử dụng ba mươi lần.

Đến cấp A+ , Lý Phong đã có thể liên tục sử dụng chín mươi lần!

Võ kỹ bạo tẩu cũng có hạn chế tương tự, cấp A- chỉ có thể sử dụng một lần, cấp A có thể liên tục sử dụng ba lần, cũng là 90 giây, cấp A+ có thể liên tục sử dụng chín lần.

Nói cách khác, Lý Phong nếu như chỉ sử dụng bạo tẩu, hiện tại nhiều nhất chỉ có thể duy trì liên tục 270 giây!

Đợi đến khi Lý Phong bước vào cấp S, trị số sẽ tăng trưởng gấp bội!

Tránh thoát Bát Kỳ Đại Xà xong, Vô Ảnh Bộ lại lóe lên, Lý Phong liền vọt đến sau lưng Thu Điền Chân Nhất.

"Thiên Anh Chưởng, phá cho ta!"

Lý Phong đánh một chưởng về phía sau lưng Thu Điền Chân Nhất.

"Răng rắc "

Cũng như Hoa Gian Hội Lý Hương, quanh thân Thu Điền Chân Nhất hiện ra một tầng phòng hộ màu đen, tiếp theo tầng phòng hộ này tựa như mặt kính tan nát, vỡ vụn thành từng mảnh!

"Bát dát!"

Thu Điền Chân Nhất tự biết tránh không khỏi sự truy kích của Lý Phong, quay người đánh ra một quyền!

Một quyền này ẩn chứa lửa giận vô tận của Thu Điền Chân Nhất, trên nắm tay dường như có từng tầng hắc viêm, không khí cũng trở nên có chút nóng rực!

Thế nhưng Lý Phong căn bản không có ý tứ muốn cùng hắn cứng đối cứng, Vô Ảnh Bộ lại lóe lên, đi tới sau lưng Thu Điền

Chân Nhất!

"Thiên Thương Quyền! Chết cho ta!"

"Oanh" "Oanh" "Oanh" "Oanh" "Oanh" . . .

Trong một giây, bảy quyền liên tục đánh vào sau lưng Thu Điền Chân Nhất, hơn nữa cái sau mạnh hơn cái trước, cùng tấn công vào một điểm, sau cùng. . .

"Phanh "

Thân thể Thu Điền Chân Nhất tựa như bóng bay bị thổi quá mức, rốt cục nổ tung!

Huyết nhục bay tứ tán!

"Tê!"

Cảm nhận được Thu Điền Chân Nhất tử vong, rắn mẹ Bát Kỳ trong nháy mắt rơi vào trạng thái cuồng bạo, lưỡi rắn phun ra, lại nhanh chóng trườn tới chỗ Hoa Gian Hội Lý Hương đang ở gần nó nhất!

Sau khi đi tới bên cạnh Hoa Gian Hội Lý Hương, lưỡi rắn bắn nhanh như điện, muốn nuốt Hoa Gian Hội Lý Hương vào trong bụng!

"Đó là nữ nô của tiểu gia!"

Lý Phong thấy thế liền la lên!

Nhiệm vụ yêu cầu hắn phải thu Hoa Gian Hội Lý Hương làm nữ nô, nếu để cho con rắn này nuốt Hoa Gian Hội Lý Hương, nhiệm vụ chẳng phải là thất bại sao, hắn sẽ phải tiếp nhận trừng phạt? !

Tuyệt đối không thể nhịn a!

Trong lúc nguy cấp, Lý Phong sử dụng Vô Ảnh Bộ lóe lên vọt tới trước mặt đại xà, tiếp theo tay phải bắt lấy lưỡi rắn.

Cảm giác rét lạnh, gió tanh đập vào mặt!

Lý Phong cố nén cảm giác buồn nôn, nắm lấy lưỡi rắn dùng lực kéo ra!

"Đùng "

Một tiếng vang giòn, lưỡi rắn dài hơn một mét bị hắn dùng bạo lực kéo đứt!

Chương 283. Diệt Phùng!

Chương 246: Diệt Phùng!

Lưỡi rắn vừa đứt, máu đỏ liền phun ra, tí tách rơi xuống đất, phát ra từng tiếng xèo xèo, ăn mòn mặt đất thành vô số lỗ hổng to nhỏ!

"Nôn!" "Oa!"

Cùng lúc đó, hai ông cháu Phùng Thụy Niên, Phùng Tuấn rốt cục không chịu nổi cảm giác trùng kích thị giác, đồng loạt nằm rạp trên mặt đất nôn mửa.

Khi Thu Điền Chân Nhất bị Lý Phong đánh thành thịt nát, hai ông cháu Phùng Thụy Niên, Phùng Tuấn đã sợ mất mật.

Bọn họ cũng không phải chưa xem phim kinh dị, thế nhưng rốt cuộc chỉ là phim, hình ảnh chân thật đến đâu cũng biết là giả.

Nhưng Thu Điền Chân Nhất chết theo cách quá khủng khiếp, cảm giác khủng bố trực tiếp tăng mạnh!

Không chờ bọn hắn tỉnh táo lại, lưỡi rắn mẹ Bát Kỳ đã bị Lý Phong giật đứt. . .

Con mẹ nó người nào chịu đựng được a!

"Rống!"

Kịch liệt đau nhức làm rắn mẹ Bát Kỳ càng thêm cuồng bạo, há mồm táp tới Lý Phong, đồng thời miệng phun dịch về phía Lý Phong!

Lý Phong vốn có thể trốn tránh, nhưng phía sau hắn là Hoa Gian Hội Lý Hương, một khi hắn né tránh, Hoa Gian Hội Lý Hương sẽ bị độc dịch ăn mòn đến mức không còn sót lại cặn bã!

May mà Lý Phong đã sớm mua về một viên Bách Thảo Đan.

Trong nháy mắt độc dịch tiến đến, Lý Phong bấm chọn sử dụng Bách Thảo Đan, đồng thời phát huy chân khí hộ thể đến cực hạn!

"Phanh "

Độc dịch phun đến trên tầng chân khí phòng hộ của Lý Phong, bị chặn lại, thế nhưng lại có tiếng "xuy xuy" vang lên.

Kịch độcc của rắn mẹ Bát Kỳ vậy mà có thể ăn mòn chân khí hộ thế!

Tuy tốc độ rất chậm, nhưng chỉ cần thời gian đầy đủ, chân khí hộ thể của Lý Phong nhất định sẽ bị ăn mòn không còn!

"Chết cho ta!"

Lý Phong giận dữ, một chân dẫm lên hàm dưới của đại xà, một quyền đánh tới hàm trên của nó!

Đỉnh thiên lập địa!

Thiên Thương Quyền!

Bị bảy quyền đánh trúng, hàm trên của đại xà cùng với não rắn bị đánh thành thịt nát!

Huyết nhục phun ra, tựa như một trận mưa máu!

Thân rắn bay cao mấy mét mới té xuống, triệt để chết đi!

Hai ông cháu Phùng Thụy Niên đã nôn hầu hết thức ăn còn đọng trong dạ dày ra, đang muốn giãy dụa đứng dậy chạy trốn thì nhìn thấy một màn này, nhất thời sắc mặt cứng lại, tiếp theo. . .

"Nôn" "Oa "

Lại bắt đầu nôn ọe không ngừng!

Cùng lúc đó, Lý Phong vội vàng triệt tiêu chân khí hộ thân, đồng thời ôm lấy Hoa Gian Hội Lý Hương né sang một bên

Không còn chân khí hộ thể ngăn cản, đám độc dịch rớt xuống ăn mòn mặt đất thành một cái hầm động to lớn.

"Con mẹ nó, tên lùn Đông Doanh này quá hung tàn, vậy mà có thể khống chế con rắn này!"

(Đông Doanh:chỉ người Nhật Bản)

Dù đã giết chết rắn mẹ Bát Kỳ, Lý Phong vẫn còn cảm thấy sợ hãi, rất lâu sau mới bình phục lại tâm tình.

Nơi xa, hai ông cháu Phùng Thụy Niên vẫn không ngừng nôn mửa.

Thấy thế, Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng, đặt Hoa Gian Hội Lý Hương ở dưới đất, chậm rãi đi đến trước mặt hai người: "Nôn đủ chưa?"

Phùng Thụy Niên cố nén buồn nôn ngẩng đầu nhìn Lý Phong một cái, sợ hãi nói: "Ngươi. . . Ngươi muốn làm gì?"

"Lý Phong, ta cảnh cáo ngươi đừng làm loạn, chúng ta cũng là bị bức hiếp!"

Phùng Tuấn cầm ống tay áo chà chà khóe miệng, ngoài mạnh trong yếu nói.

Dù là bị đánh mặt ở buổi đấu giá từ thiện, Phùng Tuấn vẫn không để Lý Phong vào mắt.

Tận đến khi Lý Phong trọng kiến Osvili, Đồng nhan thủy một lần là nổi tiếng, Phùng Tuấn mới nổi lòng cảnh giác.

Nhưng khi đó Phùng Tuấn cũng chỉ coi Lý Phong là một đối thủ cần coi trọng mà thôi.

Bây giờ Phùng Tuấn mới phát hiện mình sai, hơn nữa còn sai be bét!

Hắn căn bản không xứng trở thành đối thủ của Lý Phong, khoảng cách giữa hắn cùng Lý Phong như trời với đất, kiễng chân lên cũng không với được ngón chân Lý Phong!

Tài phú, địa vị, quyền thế, tất cả ở trước mặt võ lực của Lý Phong đều không bằng cái rắm!

"Thật sao?" Lý Phong nhịn không được đùa cợt cười lạnh, hỏi tiếp: "Ta rất hiếu kì, mấy ngày trước ngươi vẫn còn là phế nhân, ngay cả nói cũng không nên lời, làm sao đột nhiên nhảy nhót tưng bừng được như hiện tại?"

Vừa nói xong, hắn liền dùng Đọc Tâm Thuật với Phùng Tuấn.

"Cái này. . ." Sắc mặt Phùng Tuấn cứng lại, tiếp theo tràn đầy hi vọng nói: "Muốn ta nói cho ngươi cũng được, nhưng ngươi nhất định phải đáp ứng buông tha ta cùng gia gia của ta."

Có một số người sẽ vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ mà bỏ ra cái giá lớn, Phùng Tuấn biết hành động của mình thật ngu ngốc, nhưng hắn chỉ có thể hy vọng dùng cái này để Lý Phong buông tha mình.

"Không cần, ta đã biết."

Đang nói chuyện Lý Phong quay đầu nhìn thi thể rắn mẹ Bát Kỳ, lẩm bẩm: "Máu của nó vậy mà có thể nối lại kinh mạch đã đứt gãy, thú vị."

Sắc mặt Phùng Tuấn kịch biến!

Đáng chết, hắn không nói gì, vì sao Lý Phong biết được? !

Đúng lúc này, Lý Phong quay đầu thần bí nói: "Thực ra ta cũng có một bí mật muốn nói cho ngươi."

Phùng Tuấn thấy lòng hơi động.

Lý Phong nhún nhún vai: "Ngày đó người phế bỏ ngươi. . . Chính là ta."

"Là ngươi? !"

Phùng Tuấn như bị sét đánh!

Sắc mặt Phùng Thụy Niên cũng kịch biến!

Bọn họ một mực truy tìm hung thủ, nhưng không thu được gì, không nghĩ tới Lý Phong lại chủ động thừa nhận!

Lý Phong vì sao dám nói, chẳng lẽ hắn muốn giết người diệt khẩu?

"Lý Phong, Phùng gia chúng ta ở Minh Châu là hào môn vọng tộc, nếu ngươi dám gây thương tổn chúng ta, khẳng định sẽ bị pháp luật nghiêm trị!"

"Huống chi việc này vốn chỉ là hiểu lầm, chỉ cần ngươi thả chúng ta, ta nguyện ý cho ngươi 1 tỷ, từ nay về sau ân oán xóa bỏ, thế nào?"

Phùng Thụy Niên cố gắng trấn định, nói ra điều kiện.

Lần trước Lý Phong len lén lẻn vào phế Phùng Tuấn, không lưu lại dấu vết gây án, cho nên cảnh sát không thể nào điều tra ra cái gì.

Nhưng lần này Lý Phong ngồi xe Ngụy Băng Khanh mạnh mẽ tiến đến, lưu lại quá nhiều manh mối, chắc hẳn Lý Phong cũng rõ ràng điểm ấy.

Chỉ cần lý trí của Lý Phong vẫn còn, thì nên đáp ứng điều kiện mới phải!

"Ngươi cảm thấy ta sẽ ngại pháp luật thế tục mà không dám làm gì các ngươi, đúng không?"

Lý Phong cười lạnh không thôi.

Phùng Thụy Niên không nói gì, cũng không gật đầu, hắn biết đã tới thời điểm này, bất luận là động tác dư thừa nào cũng sẽ chọc giận Lý Phong, nên chỉ có lấy bất biến ứng vạn biến mới là lựa chọn tốt nhất!

Phùng Tuấn cắn chặt hàm răng, cũng giữ yên lặng.

Hắn hiện tại hận không thể lột da mổ bụng ăn thịt Lý Phong! Nhưng hắn phải nhịn!

Chỉ khi nào trốn thoát được một kiếp này, mới có khả năng về sau tìm Lý Phong báo thù!

"Không, các ngươi sai rồi, tại thời điểm các ngươi quyết định ép buộc Băng Khanh phải gả cho Phùng gia, ta đã quyết định các ngươi dù thế nào cũng phải chết."

"Cho nên. . . An tâm xuống địa ngục sám hối đi!"

Sau khi nói xong, Lý Phong liên tiếp điểm ra hai ngón tay.

"Sưu" "Sưu "

Hai luồng chân khí màu xanh bắn ra, phá vỡ cái trán của hai ông cháu Phùng Thụy Niên, Phùng Thuấn, để lại hai cái lỗ máu ghê rợn!

"Tại sao ngươi dám. . ."

Hai mắt của Phùng Thụy Niên đã lồi ra bên ngoài, khuôn mặt tràn ngập vẻ không dám tin.

Hắn rất muốn hỏi Lý Phong vì sao dám giết bọn hắn, chẳng lẽ trong mắt Lý Phong không có pháp luật sao?

Chỉ tiếc hắn mới nói được nửa câu đã ầm vang ngã xuống đất chết đi, tới cuối cùng vẫn không có được đáp án.

"Ta không muốn. . ."

Trong mắt Phùng Tuấn tràn đầy lưu luyến với cái thế giới này, hắn là thiếu chủ của Phùng gia, siêu cấp "phú tam đại".

(phú nhị đại:giàu đời hai, con nhà giàu, phú tam đại:giàu đời ba, cháu nhà giàu)

Hắn còn có rất nhiều vinh hoa phú quý để hưởng thụ, hắn còn trẻ, hắn không thể chết đi như vậy được.

Chỉ là sinh tử không phải bằng vào hắn là có thể khống chế, sinh mạng cấp tốc trôi qua, chữ "chết" còn chưa nói ra khỏi miệng, Phùng Tuấn đã ngửa mặt ngã xuống đất!

"Cấu kết cường giả dị quốc, mưu hại công dân Hoa Hạ, thân là thành viên Long Hồn có quyền giết trước tâu sau! Các ngươi cứ

xuống địa ngục hảo hảo sám hối đi."

Nhìn thi thể hai người một cái, Lý Phong cười lạnh nói, sau đó quay người đi về phía Hoa Gian Hội Lý Hương.

Chương 284. Thu phục Hoa Gian Hội Lý Hương!

Chương 247: Thu phục Hoa Gian Hội Lý Hương!

Lý Phong đi đến trước mặt Hoa Gian Hội Lý Hương rồi ngồi xổm xuống, duỗi tay sờ lên mặt nạ da người.

Tiếp theo dùng lực kéo một cái, mặt nạ da người bị bóc xuống, khuôn mặt tuyệt mỹ xuất hiện.

"Cô nàng này có dáng người thực nóng bỏng, khuôn mặt cũng là cực phẩm, nếu như thu làm nữ nô, chẳng phải là ta có thể muốn làm gì thì làm?"

Lý Phong hơi trầm ngâm, tiếp theo tiến vào ba lô, xem xét giới thiệu của kỹ năng đặc thù tạm thời 《 Nô Ấn 》.

"Nô ấn: Kỹ năng này do nhà phát triển căn cứ theo điển tịch thời thượng cổ sáng tạo ra, học được kỹ năng này là có thể đưa nô ấn vào cơ thể mục tiêu, sửa đổi một bộ phận trí nhớ của mục tiêu, từ đó biến thành nô lệ tuyệt đối trung thành với kí chủ."

"Ghi chú 1: Kỹ năng này chỉ có tác dụng với mục tiêu có cảnh giới thấp hơn kí chủ."

"Ghi chú 2: Kỹ năng khống chế mục tiêu này sẽ tăng lên tương ứng theo cấp bậc của kí chủ, cấp A chỉ có thể sử dụng với một mục tiêu, cấp S có thể sử dụng với hai mục tiêu, cứ thế mà suy ra."

Xem hết giới thiệu, Lý Phong lộ vẻ mặt sợ hãi lẫn vui mừng: "Tuyệt đối trung thành? Đây chẳng phải là nói dù ta muốn nàng tự sát nàng cũng sẽ không chút do dự chấp hành?"

"Dù là làm sự tình xấu hổ gì, nàng cũng sẽ không cự tuyệt, ngược lại hết sức phối hợp? Kỹ năng này có chút nghịch thiên a!"

Đây đã là lần thứ hai Hoa Gian Hội Lý Hương muốn giết hắn, dù

giết nàng Lý Phong cũng sẽ không áy náy chút nào, chỉ là biến nàng thành nữ nô. . . Lý Phong lại càng không có áp lực tâm lý!

Bất quá nhà phát triển hệ thống cũng xác thực trâu bò, không chỉ khai phát ra không gian chi thuật, còn có thể nghiên cứu ra kỹ năng khống chế nhân tâm.

Lý Phong hiện tại rất tò mò, liệu còn có chuyện gì mà nhà phát triển hệ thống không làm được ?

"Muốn trách thì phải trách ngươi đen đủi, ai bảo cứ phải tìm tiểu gia gây sự!"

Lý Phong cười lạnh một tiếng, bấm chọn học tập, sau đó trong đầu liền xuất hiện một đoạn trí nhớ có quan hệ với《 Nô Ấn 》 .

Dựa theo đoạn ký ức này, hai tay Lý Phong nhanh chóng chuyển động, ngón tay không ngừng gập lên gập xuống, chân khí toàn thân đều tụ tập ở hai tay.

"Nô ấn, kết!"

Lý Phong phát ra một tiếng gầm nhẹ, nô ấn kết thành, một chữ "Nô" dạng chữ cổ phát ra một loại hào quang kì lạ xuất hiện ở đầu ngón tay Lý Phong, chậm rãi bay tới cơ thể của Hoa Gian Hội Lý Hương.

(món kết ấn này thì các bác xem naruto là hiểu)

Tiếp theo, chữ "nô" ở giữa không trung điều chỉnh vị trí, cấp tốc hạ xuống, chui vào phần ngực trái của Hoa Gian Hội Lý Hương, biến mất không thấy gì nữa.

"Vậy là hoàn thành rồi?"

Lý Phong hiện vẻ mặt ngạc nhiên, quá trình kết ấn xác thực rất phức tạp, vậy mà không có một chút âm thanh, có chút sấm to mưa nhỏ a.

Bất quá Lý Phong ngược lại không hoài nghi hiệu quả của 《 Nô Ấn 》 , dù sao cũng là đồ vật của hệ thống

"Uy, tỉnh dậy đi, mặt trời chiếu đến mông rồi."

Lý Phong vỗ vỗ khuôn mặt của Hoa Gian Hội Lý Hương.

"A. . ."

Hoa Gian Hội Lý Hương mê man mở hai mắt ra, nhìn thấy Lý Phong nàng nhất thời sững sờ, tiếp theo vô cùng nhanh chóng bò dậy quỳ một chân với Lý Phong: "Hoa Gian Hội Lý Hương, bái kiến chủ nhân!"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, mừng rỡ không thôi: "Có hiệu quả rồi!"

"Chủ nhân, ngài nói cái gì có hiệu quả?" Hoa Gian Hội Lý Hương lộ vẻ mặt đầy mê man.

"Không có gì." Lý Phong vội vàng lấy ra uy nghiêm chủ nhân, trầm giọng hỏi: "Ngươi còn nhớ chính mình là ai không?"

"Vâng thưa chủ nhân, ta là Hoa Gian Hội Lý Hương, nô bộc trung thành nhất của ngài." Hoa Gian Hội Lý Hương duy trì tư thế quỳ một chân trên đất nói.

"Ừm, vậy ngươi biết rõ mình đến từ nơi đâu, có thân nhân bằng hữu gì không?" Lý Phong hỏi tiếp.

Nô ấn sẽ cải biến một bộ phận trí nhớ của Hoa Gian Hội Lý Hương, Lý Phong cũng muốn biết Hoa Gian Hội Lý Hương còn nhớ được bao nhiêu sự tình trước kia.

"Ta từ nhỏ đã đi theo chủ nhân, không có thân nhân, không có bằng hữu." Hoa Gian Hội Lý Hương tuy nghi hoặc vì sao Lý Phong muốn hỏi những vấn đề này, nhưng vẫn đáp lại chi tiết.

Lý Phong: ". . ."

Hệ thống, cái này gọi là cải biến một bộ phận trí nhớ sao? Rõ ràng là cải biến toàn bộ a? !

"Nếu như ta để ngươi tự sát, ngươi có . . . Ai ai ai, ngươi để kiếm xuống, ta không định thật sự bảo ngươi tự sát, chỉ là ví dụ

mà thôi."

Lý Phong còn chưa nói hết lời, Hoa Gian Hội Lý Hương đã cầm lên lợi kiếm muốn tự vẫn, dọa cho Lý Phong vội vàng ngăn cản.

Bất quá Lý Phong đã có thể xác định phỏng đoán trước đó, hắn thật đúng là có thể định đoạt sinh tử của Hoa Gian Hội Lý Hương bằng một câu.

Như thế thì. . .

"Khụ khụ, nếu như chủ nhân muốn làm chuyện nam nữ với ngươi, ngươi có thể. . . Ai ai ai, đừng cởi quần áo a, ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút."

Lý Phong nói được nửa câu, Hoa Gian Hội Lý Hương đã bắt đầu cởi quần áo.

May mà Hoa Gian Hội Lý Hương mặc kimono, mặc hay cởi đều khá phiền toái, nếu như là váy ngắn, Lý Phong có khi đã nhìn thấy một ít hình ảnh không tiện miêu tả.

"Chủ nhân, vô luận ngài muốn Hoa Gian làm cái gì, Hoa Gian đều lập tức chấp hành."

"Trái tim Hoa Gian là của chủ nhân, thân thể cũng là của chủ nhân."

Hoa Gian Hội Lý Hương vô cùng chân thành nói, bộ dáng kia hiển nhiên là cừu non đời làm thịt, làm Lý Phong nhìn mà ngứa ngáy khó nhịn nhưng lại không thể không nhịn.

Ý tưởng cùng thực hành là hai chuyện khác nhau, chí ít hắn tạm thời không thể vượt qua rào cản tâm lý của chính mình.

"Ừm, ngươi đứng lên, đứng đằng sau ta."

Lý Phong cưỡng chế bản thân thu hồi ánh mắt, không nhìn khuôn mặt xinh đẹp cùng dáng người nóng bỏng của Hoa Gian Hội Lý Hương nữa.

Hoa Gian Hội Lý Hương quả nhiên nghe lời, sau khi Lý Phong

nói xong liền ngoan ngoãn đứng dậy đứng ở phía sau hắn.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, kỹ năng đặc thù 《 Nô Ấn 》 bị thu hồi, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 1000 điểm kinh nghiệm, 10000 điểm tích lũy."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: A +

Điểm kinh nghiệm: 4900/ 8000

Điểm tích lũy: 143300

Điểm chinh phục: 69

Kỹ năng: 《 Chân Vũ 》, 《 Vô Ảnh Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Bạo Tẩu 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng, Phá hư thí luyện, Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh.

Nhìn thuộc tính cá nhân một chút, Lý Phong liền tắt hệ thống, sau đó lấy ra điện thoại bấm số của Tưởng Vận Trúc.

"Uy, Tưởng tiểu thư, ta có chuyện này cần phải báo cho ngươi. . ."

Lý Phong giảng thuật một lượt chuyện hai ông cháu Phùng Thụy Niên cấu kết người Đông Doanh, mưu hại Ngụy gia.

Tưởng Vận Trúc nghe được, nói lập tức sẽ dẫn người đuổi tới, Lý Phong kết thúc trò chuyện, dặn dò: "Hoa Gian, ngươi đi tới Four Seasons Hotel thuê phòng chờ ta trước, đây là số điện thoại di động của ta, thuê phòng xong thì gửi số phòng cho ta."

Sự tồn tại của Hoa Gian Hội Lý Hương tạm thời không thể để cho Long Hồn biết, không thì nếu Long Hồn tra hỏi hắn căn bản không có cách nào giải thích.

Lời nói của Lý Phong đối với Hoa Gian Hội Lý Hương chính là thánh chỉ, hắn vừa nói xong, Hoa Gian Hội Lý Hương đã không chút do dự lui ra khỏi biệt thự Phùng gia.

Nửa giờ sau, Tưởng Vận Trúc liền dẫn theo người đứng đầu phân bộ Long Hồn ở Minh Châu tới đây.

Nhìn thấy thi thể rắn mẹ Bát Kỳ, đám người Tưởng Vận Trúc bị chấn kinh thật lâu nói không nên lời.

"Các ngươi cũng nhìn thấy đó, ta chỉ là phòng vệ chính đáng mà thôi, chúng không chết thì kẻ chết sẽ là ta."

Lý Phong nhún nhún vai, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ.

Tưởng Vận Trúc lộ sắc mặt quái dị gật đầu, giết chết Thu Điền Chân Nhất cùng rắn mẹ Bát Kỳ có thể nói là phòng vệ chính đáng, nhưng giết chết hai người bình thường Phùng Thụy Niên cùng Phùng Tuấn, vậy mà còn mặt mũi nói mình là phòng vệ chính đáng sao?

Bất quá Tưởng Vận Trúc cũng không chọc phá ra, dù sao cũng là hai ông cháu Phùng gia phạm sai lầm trước, giết thì giết.

Có Tưởng Vận Trúc dẫn người tới khắc phục hậu quả, Lý Phong liền không còn cố kỵ, lên tiếng chào hỏi rồi lái S600 trở về nhà Ngụy gia.

Chương 285. Ân, oán niệm, tình, thù

Chương 248: Ân, oán niệm, tình, thù

Tại nhà Ngụy gia, trong phòng khách.

Ngụy Phó cùng Ngụy Băng Khanh còn đang diễn kịch vì chưa biết được tình hình.

Đột nhiên, một hồi tiếng chuông gấp rút vang lên trên người Ngụy Băng Khanh.

Ngụy Phó nhất thời khẩn trương, không phải là hắn lộ ra sơ hở, bị Phùng Thụy Niên biết được chứ?

Không đúng, nếu như vậy, Phùng Thụy Niên hẳn đã trực tiếp gọi điện thoại cho hắn. . .

Ngụy Băng Khanh cũng rất khẩn trương, bất quá mặt ngoài nàng lại ra vẻ trấn định nhìn điện thoại.

Đợi nàng nhìn thấy người gọi là một vị phó tổng, nhất thời thở phào tiếp nhận.

"Uy, Lưu tổng. . . Cái gì, tiểu thúc hắn. . ."

Sắc mặt Ngụy Băng Khanh kịch biến, quay đầu nhìn Ngụy Phó một cái.

Ngụy Phó nheo mắt, thầm cảm thấy không ổn: "Trường Nghiệp hắn làm sao?"

"Tiểu thúc hắn. . . Hắn. . ." Hốc mắt Ngụy Băng Khanh hơi đỏ, nước mắt ngăn không được chảy xuống.

Đúng lúc này, điện thoại trên người Ngụy Phó cũng đột nhiên vang chuông, hắn lấy ra xem xét phát hiện là cục trưởng sở cảnh

sát Minh Châu Trương Hoành Mậu gọi tới, cảm giác không ổn càng thêm sâu sắc.

"Uy, Trương cục trưởng, ta là Ngụy Phó. . . Cái gì? !"

Ngụy Phó đứng bật dậy, điện thoại rơi xuống đất, màn hình rẽ toang!

Tiếp theo, mí mắt Ngụy Phó cụp lại, ngửa đầu ngã xuống!

"Gia gia!"

Ngụy Băng Khanh không còn quan tâm trò chuyện với vị phó tổng kia, vội vàng chạy đến trước mặt Ngụy Phó xem xét tình huống.

May mà Ngụy Băng Khanh cũng từng học một chút thủ thuật cấp cứu, trong sự nỗ lực của nàng, Ngụy Phó hồi tỉnh lại.

"Đều chết. . . Trường Nghiệp, Trường Lệ, Tử Bình, Tử An, Băng Liên. . . Đều chết rồi, trời ơi!"

Lúc đầu hai mắt Ngụy Phó vô thần, nói đến đoạn sau trong mắt liền có tơ máu tụ tập, rốt cục há mồm phun ra một ngụm máu tươi!

"Gia gia, ngươi. . . Ngươi tạm thời đừng kích động, lỡ Trương cục trưởng lầm thì sao?"

Trong lòng Ngụy Băng Khanh tuy bi thương, nhưng vẫn phải mạnh mẽ giả vờ trấn định an ủi.

Nàng cũng biết sự tình lớn như vậy, Trương Hoành Mậu không có khả năng lầm, nhưng càng như vậy, nàng càng phải chú ý tâm tình gia gia, không thì lỡ gia gia thương tâm quá độ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sao?

Đúng lúc này, một hồi âm thanh phanh xe chói tai từ bên ngoài truyền đến, Lý Phong hùng hùng hổ hổ chạy vào phòng khách: "Băng Khanh, lão gia tử làm sao rồi?"

"Lý Phong. . ."

Nhìn thấy Lý Phong, đột nhiên Ngụy Băng Khanh cảm thấy đã tìm được chỗ dựa vững chắc nhất, cảm giác ủy khuất xông lên đầu.

"Băng Khanh, ngươi đi ra ngoài trước, ta có lời muốn nói với Lý Phong."

Lúc này, Ngụy Phó khó khăn ngồi lại chỗ ngồi, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lý Phong nói.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, lập tức dùng Đọc tâm thuật với Ngụy Phó.

Ngụy Băng Khanh không nghi ngờ gì, nhìn Lý Phong một chút sau đó nhanh chóng rời khỏi phòng khách.

"Lý Phong, ta hỏi ngươi, làm sao ngươi biết trong người ta cùng Băng Khanh có độc vật?"

Thanh âm của Ngụy Phó đầy lạnh lùng, tựa như hàn băng vạn năm không thay đổi, tỉ mỉ cảm thụ, còn có thể từ đó nghe ra lửa giận đã cực độ che giấu.

"Ta là người Long Hồn." Lý Phong lấy ra tấm thẻ màu trắng-chứng nhận thân phận thành viên Long Hồn, đồng thời không giải thích thêm.

"Long Hồn? !" Đồng tử Ngụy Phó co rụt lại, sau một hồi khá lâu mới phun ra một ngụm trọc khí: "Thì ra là thế."

Với thân phận địa vị của hắn, tự nhiên sẽ biết sự tồn tại của Long Hồn, cũng biết Long Hồn khủng bố cỡ nào.

Lý Phong đã là người Long Hồn, biết được những chuyện xảy ra ở Ngụy gia cũng là bình thường.

"Vậy ngươi có biết chuyện sau khi ngươi cho ta cùng Băng Khanh thuốc giải độc thì đám người Trường Nghiệp đột nhiên chết bất đắc kỳ tử không?"

Nói đến đây, Ngụy Phó lấy tay che ở ngực, mặt hiện vẻ thống khổ.

Cho dù đám người Ngụy Trường Nghiệp bất hiếu hơn nữa, thì cũng là cốt nhục ruột thịt của hắn, bọn họ chết, không thua gì khoét xuống mấy khối thịt lớn trên người Ngụy Phó!

"Có việc này sao? !"

Lý Phong giả vờ không biết, khuôn mặt đầy chấn kinh.

Lông mày Ngụy Phó nhướng lên một cái, nhìn chằm chằm Lý Phong rất lâu, sau cùng trầm giọng hỏi: "Ngươi có mấy viên giải dược."

"Chỉ có hai viên, đó là hai viên giải độc đan tổ truyền nhà ta."

"Nếu như ta có đầy đủ giải dược, thì sẽ không phát sinh sự tình này, phải trách ta a, ai!"

Lý Phong đầy áy náy thở dài nói.

"Hai viên. . ." Ngụy Phó cười quái dị một tiếng, tiếp theo lạnh giọng hỏi: "Vậy ngươi vừa mới đi làm cái gì?"

"Giết người, giết Phùng Thụy Niên cùng Phùng Tuấn, còn giết luôn tên Đông Doanh hạ độc các ngươi nữa."

"Tuy ta không thể cứu đám người Ngụy Trường Nghiệp, nhưng ta cũng coi như đã báo thù cho bọn họ, như vậy bọn họ ở dưới cửu tuyền cũng có thể nhắm mắt."

Lý Phong lộ vẻ mặt bi thống, chậm rãi nói.

“Giết sạch?"

Ngụy Phó nhất thời ngạc nhiên.

"Giết sạch!"

Lý Phong tăng thêm ngữ khí xác nhận.

"Ha ha, ha ha ha ha, giết tốt, giết tốt!"

Không biết qua bao lâu, Ngụy Phó ngửa mặt lên trời thoải mái cười ha hả, nhưng khi đang cười, trong mắt Ngụy Phó còn chảy

xuống hai dòng nước mắt.

Tâm tình Lý Phong đầy phức tạp, nhìn Ngụy Phó mà trong lòng than thở không thôi.

Lý Phong biết Ngụy Phó hoài nghi là hắn gián tiếp làm cho đám người Ngụy Trường Nghiệp đồng thời chết bất đắc kỳ tử, hắn cũng không cách nào rửa sạch hiềm nghi này.

Nhưng Lý Phong không hối hận vì đã làm như vậy, nội đấu nhà hào môn so với phim cung đình cũng không thua bao nhiêu, nói không chừng ngày nào đó bọn họ sẽ hạ độc thủ với Ngụy Băng Khanh.

Vì phòng ngừa sự tình tương tự phát sinh, Lý Phong chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường.

(tiên hạ thủ vi cường:ra tay trước sẽ dành được lợi thế)

Huống hồ đám người Ngụy Trường Nghiệp là chết trong tay Thu Điền Chân Nhất, hắn chỉ là không trợ giúp mà thôi.

"Ta già rồi, hiện tại là thiên hạ của người trẻ tuổi các ngươi a, đối xử thật tốt đối với Băng Khanh, sớm sinh cho ta một đứa chắt trai."

Sau một hồi lâu, Ngụy Phó ngừng cười to, đưa tay lau khô nước mắt, hữu khí vô lực nói.

Hắn biết sự tình khẳng định không đơn giản như Lý Phong nói, thậm chí trực giác nói cho hắn biết, Lý Phong chính cố ý để con cháu hắn chết!

Nhưng hắn không có chứng cứ!

Huống hồ Lý Phong cứu hắn cùng Băng Khanh, còn giết hai ông cháu Phùng gia cùng người Đông Doanh, giúp đám người Trường Nghiệp báo thù.

Hắn có thể làm sao đây, khăng khăng điều tra Lý Phong ở trong việc này đã làm những gì? Như vậy có thể phục sinh đám người Trường Nghiệp sao?

Không chỉ trở mặt với một kẻ nguy hiểm vô cùng như Lý Phong, còn đẩy Băng Khanh rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, nói chung trừ đặt Ngụy gia trong hiểm cảnh không có bất kỳ tác dụng gì!

Thôi thì bỏ đi, hắn già rồi, cũng sống không được bao lâu nữa, chi bằng để Lý Phong đối xử thật tốt với Băng Khanh. . .

Lý Phong không nghĩ tới Ngụy Phó sẽ nói như thế, trong lúc nhất thời tâm tình càng thêm phức tạp.

Sau một lúc lâu, Lý Phong cười nói: "Lão gia tử xin hãy yên tâm, ta vẫn còn có thần dược kéo dài tính mạng, để lão gia tử sống lâu thêm mười ba mười bốn năm là chuyện không thành vấn đề."

"Đợi đến khi ta cùng Băng Khanh kết hôn sinh con, còn phải trông cậy vào lão gia tử giúp chúng ta trông hài tử a."

Ngụy Phó đầu tiên là sững sờ, tiếp theo như trút được gánh nặng cười ha hả.

Đợi đến khi Ngụy Băng Khanh một lần nữa trở lại phòng khách, Ngụy Phó đã lấy ra hợp đồng chuyển nhượng cổ phần sớm đã chuẩn bị tốt.

Không để ý tới sự phản đối của Ngụy Băng Khanh, Ngụy Phó ký tên, chuyển toàn bộ cổ phần cho Ngụy Băng Khanh.

Từ đó, tập đoàn Vị Lai triệt để bị nắm giữ trong tay Ngụy Băng Khanh!

Ngay sau đó, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 1000 điểm kinh nghiệm, 10000 điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: A+

Điểm kinh nghiệm: 5900/ 8000

Điểm tích lũy: 153200

Điểm chinh phục: 79

Kỹ năng: 《 Chân Vũ 》, 《 Vô Ảnh Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Bạo Tẩu 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng, Phá hư thí luyện.

Chương 286. Cầm tiền nện

Chương 249: Cầm tiền nện

"Băng Khanh, gia gia mệt rồi, nên sẽ về phòng nghỉ ngơi một chút, ngươi thay ta tới sở cảnh sát tiếp nhận thi thể đám người tam cô, tứ thúc của ngươi về nhà đi."

Sau khi chuyển nhượng cổ phần cho Ngụy Băng Khanh, Ngụy Phó lộ ra vẻ mệt mỏi, tựa như là đột nhiên già đi mười mấy tuổi vậy.

Người đầu bạc tiễn người đầu xanh, thống khổ này người khác khó lòng hiểu được, huống chi Ngụy Phó còn là đột nhiên mất đi năm con cháu, hai con dâu?

Đả kích lần này gần như đã đánh gục Ngụy Phó!

"Ừm, ta đưa gia gia về phòng."

Ngụy Băng Khanh không dám khóc, nàng sợ mình vừa khóc, Ngụy Phó sẽ càng thêm khó chịu.

"Không cần, tự ta đi là được."

Ngụy Phó khó khăn đứng lên, từng chút một di chuyển cước bộ lên thang lầu, mất hai ba phút mới trở lại phòng ngủ.

"Lý Phong, ta thật sự rất khó chịu."

Nhìn thấy cửa phòng ngủ đóng lại, lập tức Ngụy Băng Khanh nhịn không được thống khổ trong lòng, nhào vào lồng ngực Lý Phong khóc lớn lên.

Nàng cùng đám người Ngụy Trường Nghiệp không có bao nhiêu thân tình, nhưng khi chợt nghe thấy kết cục của bọn họ, Ngụy Băng Khanh vẫn rất khó chịu.

"Ngươi vẫn còn ta, chỉ cần ta ở bên cạnh ngươi ngày nào, ta sẽ

liều mạng bảo hộ ngươi ngày đó."

Lý Phong vỗ nhẹ phần lưng của Ngụy Băng Khanh một cái, ôn nhu an ủi, đồng thời trong lòng thầm thở dài: "Xin lỗi Băng Khanh, bởi vì tư tâm của ta nên ngươi mới mất đi nhiều thân nhân như vậy. . ."

Tuy trong lòng có cảm giác áy náy, nhưng Lý Phong lại không hối hận vì làm như vậy.

Đám người Ngụy Trường Nghiệp trên danh nghĩa là thân nhân của Ngụy Băng Khanh, trên thực tế lại một mực đối xử với Ngụy Băng Khanh như địch nhân.

Ngụy Băng Khanh không thể nổi lòng quyết tâm đối phó đám người kia, vậy thì cứ để người ngoài là hắn làm người xấu!

Đợi đến khi Ngụy Băng Khanh khóc gần cạn sạch nước mắt, lúc này nàng mới hỏi: "Vừa rồi gia gia nói gì với ngươi?"

"Gia gia ngươi hoài nghi ta cố ý thấy chết không cứu." Lý Phong cười khổ một tiếng, thẳng thắn nói ra thân phận thành viên Long Hồn, đồng thời thuật lại cuộc nói chuyện với Ngụy Phó một lần.

Nghe xong Lý Phong giảng thuật, Ngụy Băng Khanh thật lâu không nói gì.

Thực ra nàng cũng có hoài nghi tương tự, nhưng nàng không dám suy nghĩ, cũng không muốn suy nghĩ.

Khôn khéo nhiều năm như vậy rồi, cứ để nàng làm nữ nhân ngu ngốc một lần đi. . .

Tin tức đám người Ngụy Trường Nghiệp chết bất đắc kỳ tử tựa như một trận cuồng phong, bao phủ toàn bộ xã hội thượng lưu Minh Châu.

Lại liên hệ đến chuyện hai nhà Ngụy, Phùng thông gia, tất cả mọi người đều thấy có lẽ Ngụy gia chọc phải kẻ thù hung ác nào đó.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người thèm nhỏ dãi khối thịt lớn

tập đoàn Vị Lai cùng nhau rục rịch.

Thế nhưng đến chạng vạng tối, lại có một tin tức truyền đến, hóa ra là hai người Phùng Thụy Niên, Phùng Tuấn thuê sát thủ giết đám người Ngụy Trường Nghiệp, Ngụy Phó đáp ứng bọn hắn đề thân, cũng là bị bọn họ uy hiếp.

Càng khiến người ta nghĩ không ra là, Phùng Thụy Niên cùng Phùng Tuấn kháng kháng cự người thi hành công vụ, bị đánh chết tại chỗ!

Tin tức này tự nhiên là Tưởng Vận Trúc lan truyền ra, bảy người Ngụy gia đồng thời tử vong, tất nhiên sẽ tạo thành khủng hoảng lớn trong xã hội, không kịp cho ra đáp án, thì sẽ có các loại lời đồn lan truyền.

Chỉ khi có một lời giải thích hợp lý, mới có thể phá bỏ lời đồn, cái chết của hai ông cháu Phùng Thụy Niên cũng không còn bị nghi vấn. . .

Tin tức này tựa như một quả bom 100 ngàn tấn, nổ tung ầm ầm trong xã hội thượng lưu Minh Châu!

Trong vòng một ngày, hai hào môn đỉnh cấp Minh Châu chết chín người!

Khác biệt là, Ngụy gia chỉ còn Ngụy Phó cùng Ngụy Băng Khanh, bọn họ một người tuổi tác đã cao, một người là nữ tử yếu đuối, lúc nào cũng có thể bị người khác há miệng nuốt vào.

Mà Phùng gia thì khác, cha mẹ Phùng Tuấn bởi vì chuyện công ty, thường xuyên ở nước ngoài, nên tránh thoát được kiếp nạn lần này.

Đợi đến khi bọn họ trở lại Minh Châu, Phùng gia cho dù không bằng xưa, nhưng gìn giữ gia sản đã là không có vấn đề.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều phú hào đánh chủ ý lên tập đoàn Vị Lai, hiện tại chính là thời khắc Ngụy gia bấp bênh, cắn một cái là có thể nuốt xuống một khối thịt lớn a!

Tại nhà Ngụy gia, Ngụy Băng Khanh đón thi thể đám người

Ngụy Trường Nghiệp trở về, cũng đã liên hệ với công ty chuyên về xử lý linh cữu và mai táng.

Lý Phong vì giúp Ngụy Băng Khanh chia sẻ áp lực, nên sau khi nàng đồng ý, hắn cố ý gọi sáu người trong đám Thập Tam Thái Bảo tới đây giúp đỡ.

Một mực bận bịu đến 8 giờ tối, Ngụy Băng Khanh rốt cục mệt mỏi không chịu nổi, Lý Phong khuyên bảo một hồi nàng quyết định trở về phòng nghỉ ngơi.

"Rõ ràng đã nói với Hoa Gian Hội Lý Hương sau khi thuê phòng gửi số phòng tới rồi, tại sao bây giờ vẫn không có tin tức nào, chẳng lẽ Nô ấn đã mất đi hiệu lực?"

Một mực không nhận được tin tức từ Hoa Gian Hội Lý Hương làm Lý Phong không khỏi sinh lòng nghi hoặc.

"Các ngươi ở chỗ này giúp đỡ bận bịu một chút, Băng Khanh có bất kỳ yêu cầu gì các ngươi đều phải hết sức hoàn thành, tất nhiên xong xuôi sẽ không thiếu chỗ tốt cho các ngươi!"

Lý Phong căn dặn đám người Thái Bảo một câu, sau đó liền lặng lẽ rời khỏi nhà Ngụy gia, đi về phía Four Seasons Hotel.

Giờ phút này, ở ngoài cửa Four Seasons Hotel, Hoa Gian Hội Lý Hương mặc kimono đang ngồi ở trên bậc thang ngẩn người.

Hoa Gian Hội Lý Hương luôn cảm giác mình hình như thiếu rất nhiều trí nhớ, trừ biết tính danh của bản thân, cùng với quan hệ của Lý Phong ra, những thứ khác đều rất mơ hồ.

Tựa như là có một vách tường kiên cố nhốt chặt lại những trí nhớ kia vậy.

Giống như bây giờ, nàng dựa theo lời của Lý Phong yêu cầu đến Four Seasons Hotel thuê phòng, thế nhưng đến rồi nàng mới phát hiện mình không có đồng nào, không có chứng minh nhân dân, cũng không có điện thoại, vậy thì còn thuê phòng kiểu gì?

Càng làm cho Hoa Gian Hội Lý Hương cảm thấy ủy khuất là, lý do tại sao không có những vật này nàng cũng nghĩ không ra!

Sau đó nàng an vị tại cửa khách sạn, cố gắng nghĩ lại, tới giờ đã qua hơn nửa ngày, nhưng vẫn không thu hoạch được gì. . .

Mỹ nữ luôn có thể làm người qua đường chú ý, huống chi là loại mỹ nữ cực phẩm như Hoa Gian Hội Lý Hương.

Từ khi nàng đi vào cửa khách sạn, đã bắt đầu có người vây xem, hơn nữa càng tụ càng nhiều.

"Cô nàng kia đã ngồi ở đây hơn nửa ngày a, đến cùng là nàng đang đợi ai?"

"Còn phải hỏi sao, khẳng định là chờ bạn trai a, cũng không biết bạn trai nàng là thần thánh phương nào."

"Có thể cua được nữ nhân cực phẩm như thế, hoặc là có tiền hoặc là có quyền, loại điểu ti như chúng ta chỉ có thể đứng từ xa thèm thuồng mà thôi."

Trị an ở Hoa Hạ khá tốt, dù Hoa Gian Hội Lý Hương lẻ loi một mình ngồi tại cửa khách sạn hơn nửa ngày cũng không gặp phải chuyện ngoài ý muốn gì.

Lại thêm quần chúng ngắm gái luôn cho rằng bạn trai Hoa Gian Hội Lý Hương là tồn tại rất trâu bò, nên cũng không có người nào muốn tự chuốc nhục nhã tiến lên bắt chuyện.

Đúng lúc này, hảo huynh đệ của Phùng Tuấn là Hoàng Bân từ đằng xa đi tới, ở sau lưng hắn có hai tên áo đen đi sát.

"A? Cô nàng này đúng là đủ đẹp a, nhất là bộ kimono lại càng tăng thêm mấy phần ngon miệng."

Hoàng Bân nhìn thấy Hoa Gian Hội Lý Hương, nhất thời hai mắt tỏa ánh sáng.

Hắn đã bao 24/7 một căn phòng trong Four Seasons Hotel, căn phòng này thường xuyên thay đổi nữ chủ nhân.

Tối nay hắn tới nơi này, chính là để gặp người tình, chỉ là nhìn thấy Hoa Gian Hội Lý Hương làm hắn đột nhiên thay đổi chủ ý.

"Mỹ nữ, ngươi đang đợi ai?"

Hoàng Bân mang theo bảo tiêu đi đến trước mặt Hoa Gian Hội Lý Hương, bắt chuyện.

Hoa Gian Hội Lý Hương ngẩng đầu liếc hắn một cái, tiếp theo cúi đầu, không có ý tứ muốn phản ứng lại.

"Ha ha, có cá tính, ta thích!" Hoàng Bân cười dâm một tiếng, nói tiếp: "Ta tên Hoàng Bân, là một phú nhị đại rất có tiền, còn là có tiền đến mức ngươi không dám tưởng tượng."

"Nếu như ngươi nguyện ý nói cho ta biết tên ngươi, ta liền cho ngươi một triệu, thế nào?"

Hoàng Bân tán gái luôn luôn nói thẳng, căn bản là lấy tiền ra nện, 1 triệu không được thì 2 triệu, sớm muộn gì cũng bế được nữ nhân lên giường.

Hoa Gian Hội Lý Hương lần này không thèm ngẩng đầu, chỉ là lạnh lùng phun ra một chữ: "Cút!"

Lời này vừa nói ra, không chỉ Hoàng Bân sững sờ, quần chúng nơi xa xem náo nhiệt cũng sững sờ!

Ta XXX, cô nàng này cũng quá nóng nảy rồi a, xem ra sắp có trò vui để nhìn!

Chương 287. Chủ nhân, cần xoa bóp sao?

Chương 250: Chủ nhân, cần xoa bóp sao?

"Ngươi dám nói chuyện với Hoàng thiếu như vậy à?"

"Con mẹ nó, có tin chúng ta bắt ngươi đến hộp đêm tiếp khách không?"

Hai bảo tiêu của Hoàng Bân lập tức mở miệng quát lớn lên.

"Ai ai ai, làm sao các ngươi lại hùng hổ với vị tiểu thư này như vậy, các ngươi có hiểu cái gì gọi là phong độ thân sĩ không?"

Hoàng Bân nghiêm mặt, răn dạy hai bảo tiêu.

"A Bưu A Mãnh không hổ là bảo tiêu đã theo ta nhiều năm, biết lúc nào cần diễn vai người xấu, không tệ chút nào."

"Tiếp theo bọn họ sẽ khuyên bảo mấy câu kiểu Hoàng thiếu tại sao ngươi phải hạ mình như vậy, ta lại răn dạy bọn họ vài câu, nhất định có thể thu được thiện cảm của cô nà. . ."

"Đùng" "Đùng "

Ngay tại thời điểm Hoàng Bân mặc sức tưởng tượng, Hoa Gian Hội Lý Hương đột nhiên nhanh chóng đứng dậy, hai cái bạt tai cách nhau không đến một giây đồng hồ tát trúng mặt hai bảo tiêu kia.

A Bưu A Mãnh cũng không kịp làm ra phản ứng, ngay lập tức bay ra ngoài!

"Phanh" "Phanh "

Hai người lần lượt bay ra xa ba, bốn mét mới té xuống đất, ngã không dậy nổi!

". . . Cái wtf gì vậy? ? ?"

Hoàng Bân trực tiếp sững sờ!

Không phải chứ. . . Vừa rồi phát sinh cái gì? Con mẹ nó có người anh em nào đến nói cho ta biết vừa rồi có phải ta hoa mắt hay không!

Quần chúng xem kịch nơi xa cũng sững sờ không kém.

Con mẹ nó, cô nàng này cũng quá mãnh liệt a, một tát mà đánh cho một người đàn ông trưởng thành bay ra sau 3,4 mét, đừng nói là một cô gái yếu đuối, có bao nhiêu nam tử trưởng thành làm được chuyện này?

Quan trọng đây chính là bảo tiêu của Hoàng Bân a, Hoàng Bân là ai? Cùng với Phùng Tuấn, Vệ Dương được xưng là Tam Kiếm Khách Minh Châu, là thiếu gia ăn chơi trác táng nổi danh Minh Châu!

Cô nàng này là ai, thành viên của Hỏa Phượng Hoàng? Hay là chiến sỹ mỹ nữ đại biểu ánh trăng tiêu diệt người xấu?

(hỏa phượng hoàng thì không rõ, còn mỹ nữ đại biểu ánh trăng chắc chỉ phim thủy thủ mặt trăng @@)

Mọi người còn đang chấn kinh, Hoa Gian Hội Lý Hương tiến lên trước một bước, đi tới trước mặt Hoàng Bân, lạnh giọng nói: "Ta lặp lại lần nữa, cút!"

Hoa Gian Hội Lý Hương tuy bị đánh xuống nô ấn, trí nhớ bị sửa đổi, nhưng tính cách lại không biến hóa quá nhiều.

Sau lưng có Kiếm Thánh Đông Doanh làm chỗ dựa, Hoa Gian Hội Lý Hương ở Nhật Bản có thể nói là một tiểu ma nữ không sợ trời không sợ đất, rất nhiều con cháu quan lớn phú hào đều từng bị nàng đánh.

Lời nói của A Bưu A Mãnh đã chạm tới phòng tuyến cuối cùng của nàng, không trực tiếp chết bọn họ đã là vì nàng sợ Lý Phong biết chuyện sẽ tức giận, nên mới cố ý thủ hạ lưu tình.

"Tốt, ta cút, ta hiện tại lập tức cút!"

Hoàng Bân đè xuống lửa giận trong lòng, vứt bỏ A Bưu A Mãnh quay đầu chạy.

Hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, nữ nhân này quá biến thái, tiếp tục lưu lại nơi này ngoại trừ bị đánh bầm dập ra không có loại khả năng thứ hai.

Bất quá việc này khẳng định không thể bỏ qua như vậy, chờ hắn tìm được trợ thủ quay lại, đó chính là thời điểm cô nàng này phải quỳ xuống đất thổi kèn cho hắn!

Ngay tại thời điểm Hoàng Bân quay đầu chạy trốn, một thân ảnh thoáng qua trước mặt hắn.

"A, người này có chút quen mắt a."

Lý Phong dừng bước lại, quay đầu nhìn theo bóng lưng đang chạy trối chết, âm thầm nói một câu.

"Chủ nhân!"

Đúng lúc này, Hoa Gian Hội Lý Hương phát hiện Lý Phong, vô cùng kinh hỉ chạy tới trước mặt hắn.

Quần chúng hóng kịch hay: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Cô nàng này vừa nói cái gì, chủ nhân? Chơi cosplay, hay là đóng vai để tăng thêm tình thú?

Mặc kệ là chơi cái gì, nam nhân này đều rất có phúc!

Lý Phong vội vàng quay đầu, còn chưa kịp làm ra phản ứng, đã cảm giác một làn gió thơm đập vào mặt, tiếp theo một thân thể đầy đặn nhào vào trong ngực hắn.

Cảm giác rất mềm mại sung sướng!

"Ây. . ."

Lý Phong có chút sững sờ.

Không phải chứ. . . Tuy cảm giác này thật thoải mái, bất quá ngươi có thể đừng làm vậy không, rất nhiều người đang nhìn a!

"Hệ thống can thiệp, mở ra!"

Lý Phong sợ gặp phiền phức không cần thiết, lập tức bảo hệ thống tiến hành can thiệp.

Sự thật chứng minh cách làm của hắn là chính xác, tại thời điểm Hoàng Bân tiến lên tìm Hoa Gian Hội Lý Hương bắt chuyện đã có người lấy điện thoại di động ra tiến hành quay chụp.

Hệ thống can thiệp vừa khởi động, điện thoại của đám người kia trực tiếp hỏng luôn!

"Con mẹ nó, con P30 ta vừa mua!"

"A, đang yên đang lành sao tự nhiên đen màn hình?"

Nhất thời, tiếng kêu rên liên tiếp vang lên.

Nội tâm Lý Phong không có chút gợn sóng, ngược lại còn có loại cảm giác muốn cười.

Smart phone mang đến rất nhiều tiện lợi cho con người trong thời đại mới, nhưng cũng mang đến rất nhiều phiền toái.

Một số người sẽ chụp ảnh người khác, chưa được chính chủ cho phép đã gửi cho bằng hữu của mình hoặc là website.

Nếu như vạch trần vi phạm hoặc hành động không đạo đức thì cũng thôi đi, nhưng nhiều khi đều là hình ảnh xấu xí hoặc là do người ta không may té ngã, đôi khi còn là cảnh người ta bị bắt nạt xé quần xé áo!

Người đăng có thể dùng nó hấp dẫn rất nhiều người xem, nhưng có từng nghĩ tới cảm giác của người bị chụp hoặc quay trộm?

"Hoa Gian, ngươi làm sao lại không gửi tin nhắn cho ta?"

Lý Phong nhẹ nhàng đẩy Hoa Gian Hội Lý Hương ra, nhíu mày hỏi.

"Ta. . . Ta không mang tiền, cũng không mang điện thoại. . ."

Hoa Gian Hội Lý Hương tựa như một con mèo nhỏ bị chủ nhân răn dạy, lộ vẻ mặt ủy khuất giải thích.

Lý Phong: ". . ."

Hắn quả thật không nghĩ đến Hoa Gian Hội Lý Hương sẽ cho ra giải thích như vậy!

"Vậy điện thoại di động và ví tiền của ngươi để ở chỗ nào?"

Lý Phong thở dài, cảm giác không vui đều đã tiêu tán.

"Ta. . . Ta không nhớ rõ, chủ nhân, ta có phải là bị mất trí nhớ không?"

Hoa Gian Hội Lý Hương ủy khuất chớp chớp mắt to, bộ dáng làm người ta không kìm được nổi lòng thương yêu.

"Cái này. . ."

Lý Phong muốn nói lại thôi, hắn cũng không thể nói rằng "Ngươi thực ra cũng không phải mất trí nhớ, mà chỉ là bị sửa đổi trí nhớ" a?

Bất quá ví tiền cùng chứng minh nhân dân của Hoa Gian Hội Lý Hương nhất định phải tìm về, không thì về sau muốn nàng làm chuyện gì cũng rất bất tiện.

"Bỏ đi, ta dẫn ngươi đi thuê phòng trước."

Lý Phong quét mắt nhìn đám người xem náo nhiệt chung quanh, muốn lôi kéo Hoa Gian Hội Lý Hương đi vào khách sạn.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên nhìn thấy A Bưu A Mãnh nằm ở nơi xa, nhất thời sắc mặt hơi nhăn lại!

Trực giác nói cho hắn biết, hai người nằm trên đất giống như chó chết này có quan hệ với Hoa Gian Hội Lý Hương.

"Thưa chủ nhân, ta vừa rồi quên báo cáo cho ngươi biết. . ."

Ngay sau đó Hoa Gian Hội Lý Hương giảng thuật lại mọi chuyện một lần.

"Hoàng Bân?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, âm thầm nói một câu: "Khó trách ta cảm thấy người kia có chút quen mắt, hóa ra chính là Hoàng Bân."

Hoàng Bân, Phùng Tuấn, Vệ Dương, ba người này trước đó trong buổi từ thiện dạ yến đã từng bị Lý Phong đánh mặt.

Hiện tại Phùng Tuấn mới bị hắn giết, Hoàng Bân lại nhảy ra, không hổ là huynh đệ thân thiết!

"Chủ nhân, ta sẽ không gây phiền toái gì cho ngài chứ?"

Hoa Gian Hội Lý Hương lộ vẻ mặt lo lắng hỏi.

"Sẽ không đâu, chỉ là một ít tôm tép nhãi nhép mà thôi, không cần để ý."

Nói xong Lý Phong lôi kéo Hoa Gian Hội Lý Hương vào bên trong khách sạn.

"Người trẻ tuổi này là ai a, nhìn qua có vẻ rất trâu bò."

"Biết rõ mình chọc vào Hoàng Tuấn, vậy mà không muốn chạy trốn, ngược lại vẫn còn có tâm tư dẫn nữ nhân đi thuê phòng, chắc chắn là có lai lịch không nhỏ."

Quần chúng rất là kinh ngạc.

Một số người thấy Hoa Gian Hội Lý Hương đã đi vào khách sạn liền rời khỏi nơi này, nhưng cũng có một bộ phận người muốn nhìn xem chút nữa Hoàng Bân sẽ trả thù thế nào, nên kiên nhẫn đợi.

Lý Phong thuê một gian phòng VIP, trực tiếp giao một tháng tiền phòng.

Sau khi vào phòng, Hoa Gian Hội Lý Hương liền hỏi: "Chủ nhân, ngài mệt mỏi một ngày rồi, ta giúp ngài đấm bóp một chút nhé?"

Lý Phong: "? ? ?"

Hoa Gian Hội Lý Hương còn biết kỹ năng này?

"Ngô, xoa bóp không phải là không thể được, chỉ là. . ."

Lý Phong vốn muốn nói lát nữa hắn còn muốn về Ngụy gia, không nghĩ tới Hoa Gian Hội Lý Hương lại hiểu sai ý: "Ngài muốn tắm trước sao? Không có vấn đề, ta có thể giúp chủ nhân chà lưng!"

Lý Phong: ". . ."

Chương 288. Tìm tới cửa

Chương 251: Tìm tới cửa

Hoa Gian Hội Lý Hương chủ động như thế sao? .

Nô ấn đến cùng đã cải biến trí nhớ của Hoa Gian Hội Lý Hương thành như thế nào?

"Người mình quả thật có chút bẩn, hay là. . . tắm một lần?"

Lý Phong nhìn như tự nói, kì thực là thăm dò ý tứ của Hoa Gian Hội Lý Hương.

Đúng lúc này, một hồi âm thanh đập cửa "Phanh" "Phanh" "Phanh" vang lên.

Nhất thời sắc mặt Lý Phong trầm xuống, tức giận không thôi!

Hắn đang ở khách sạn, nếu như là nhân viên đến gõ cửa, chắc chắn sẽ không thô bạo như vậy, nói cách khác. . . Hoàng Bân tìm tới đây?

"Chủ nhân, cần ta đi mở cửa không?"

Hoa Gian Hội Lý Hương nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, xin chỉ thị.

"Không cần, tự ta đi."

Lý Phong cười lạnh một tiếng, muốn đi mở cửa.

"Chủ nhân, loại chuyện nhỏ này giao cho Hoa Gian làm là được rồi."

Hoa Gian Hội Lý Hương đứng dậy đi tới cửa.

Ngoài cửa, Hoàng Bân nện cửa một hồi, sau đó cùng với Vệ Dương và một nam tử trạc tuổi mình mỉm cười bắt chuyện.

"Hoàng thiếu, ngươi đã thổi phồng nữ nhân kia lên tới trời, nếu như lát nữa gặp mặt nàng không xinh đẹp được như ngươi nói, thì ngươi dự định đền bù ta cùng Mộ Dung đại thiếu thế nào đây?"

Vệ Dương cười mỉm hỏi.

"Móa, loại khả năng này căn bản không tồn tại! Ngược lại chính là ngươi, nếu như sự thật chứng minh ta nói không sai, ngươi dự định khao ta thế nào?"

Vừa nhắc tới Hoa Gian Hội Lý Hương, trong mắt Hoàng Bân đã bốc lửa nóng.

"Ồ? Nếu quả thật giống như ngươi nói, vậy tháng này ngươi đi ăn chơi chỗ nào, tất cả phí tổn để ta trả."

Vệ Dương cười ha ha một tiếng, sảng khoái nói.

Trong mắt Mộ Dung lóe lên một tia sáng, phụ họa cười vài tiếng.

"Chờ đi, lát nữa ta xem các ngươi có chảy nước miếng không."

Hoàng Bân cười đắc ý, đưa tay lên tiếp tục đập cửa.

Hắn bị Hoa Gian Hội Lý Hương làm hoảng sợ chạy về, sau đó lập tức tìm đến Vệ Dương, Mộ Dung Triệt.

Nguyên nhân rất đơn giản, Mộ Dung Triệt là một thiên tài võ học, hậu duệ của một thế gia cổ võ cỡ trung, vũ lực cường hãn vô song, gần đây mới kết bạn với bọn hắn.

Trong những người Hoàng Bân nhận biết, chỉ Mộ Dung mới có thể thu phục nữ bạo long Hoa Gian Hội Lý Hương này.

Chờ bọn hắn đuổi tới, liền tiến vào khách sạn hỏi thăm một phen, với thân phận bọn họ, rất dễ dàng hỏi ra từ miệng tiếp tân Hoa Gian Hội Lý Hương ở trong căn phòng nào.

Không chỉ như thế, bọn họ còn biết người đưa Hoa Gian Hội Lý Hương đi thuê phòng là một thanh niên trẻ tuổi tên Lý Phong.

"Răng rắc "

Đúng lúc này, cửa mở ra, khuôn mặt tuyệt mỹ của Hoa Gian Hội Lý Hương xuất hiện trong tầm mắt ba người.

Vệ Dương: "Ta. . .XXX!"

Mộ Dung triệt: "Tê!"

Hai người trực tiếp phát ngốc!

Hoàng Bân không nói sai chút nào, nữ nhân này quả nhiên là một mỹ nữ cực phẩm ngang hàng với Ngụy Băng Khanh!

Thấy thế, Hoàng Bân càng thêm đắc ý: "Thế nào, ta không lừa các ngươi a?"

"Không, nhất định không rồi, ta thua! Phí dụng tháng này của ngươi ta bao!" Vệ Dương nhìn chằm chằm Hoa Gian Hội Lý Hương nói.

"Lại là ngươi!"

Sắc mặt Hoa Gian Hội Lý Hương nhất thời lạnh lẽo, trong lòng có sát khí tụ tập.

"Mỹ nữ, chúng ta lại gặp mặt." Hoàng Bân đưa mắt nhìn vào trong phòng, nói tiếp: "Nam nhân mang ngươi đến thuê phòng đâu, gọi hắn ra cho ta."

Hắn ngược lại rất muốn nhìn xem Lý Phong này là thần thánh phương nào, có phải Lý Phong từng nhiều lần làm bọn hắn mất mặt hay không!

"Các ngươi còn chưa có tư cách gặp chủ nhân của ta, lập tức biến mất khỏi đây, nếu không ta sẽ giết các ngươi!"

Hoa Gian Hội Lý Hương có một loại địch ý nồng đậm đối với hầu hết mọi người, duy chỉ ngoại trừ Lý Phong, cái này khá liên quan với tính cách của nàng, bất quá chủ yếu vẫn là do bị nô ấn ảnh hưởng.

Trong nội tâm Hoa Gian Hội Lý Hương, hết thảy của nàng đều thuộc về Lý Phong, người khác. . . Không khác gì đá vụn ven

đường.

"Chủ nhân?"

Ba người Hoàng Bân đưa mắt nhìn nhau, tiếp theo cười vang không thôi.

Mộ Dung Triệt lắc đầu liên tục, than thở nói: "Thú vị, thật sự là quá thú vị!"

Vệ Dương cười ha ha một tiếng: "Mỹ nữ, ngươi nói thẳng Lý Phong cho ngươi bao nhiêu tiền, ta trả gấp đôi, ta cũng không cần ngươi gọi ta là chủ nhân, ngươi chỉ cần gọi ta một tiếng baba là được, thế nào?"

"Các ngươi muốn chết!"

Trong mắt Hoa Gian Hội Lý Hương nổi lên lửa giận, đưa tay muốn đánh chết ba người này.

Mộ Dung Triệt tiến lên trước một bước, bảo hộ Vệ Dương, Hoàng Bân ở sau lưng, chân khí hộ thể được hắn điều động, muốn thử sâu cạn của Hoa Gian Hội Lý Hương.

Ngay tại thời điểm thế cục hết sức căng thẳng, một tiếng nói lạnh lùng từ trong phòng truyền đến: "Hoa Gian, giao cho ta."

Chương 289. Đều là sói, làm gì trang dê

Chương 252: Đều là sói, làm gì trang dê

"Cái thanh âm này. . ."

Hoàng Bân hơi biến sắc, thanh âm này hắn quá quen thuộc, lúc trước khi bị Lý Phong đánh mặt, chính là thanh âm này không ngừng trào phúng hắn!

"Quả nhiên là Lý Phong!" Vệ Dương đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lộ ra nụ cười quái dị.

Với gia thế của hắn, dù không thể nói là đi ngang Minh Châu, nhưng chí ít ở Minh Châu không người nào dám trái ý hắn.

Nhưng Lý Phong lại hai lần đánh hắn mặt, Vệ Dương trước giờ luôn muốn tìm cơ hội trả thù, hôm nay gặp phải, vậy thù mới hận cũ cùng tính một lượt!

"Há, các ngươi biết hắn?"

Mộ Dung Triệt lộ vẻ mặt kinh ngạc, làm cho Vệ Dương, Hoàng Bân cùng nhau biến sắc, chắc hẳn địa vị cũng không nhỏ a.

"Người này các ngươi khẳng định cũng đã từng nghe nói."

Hoàng Bân cười cười, nói.

"Ồ?" Lông mày Mộ Dung Triệt nhướng lên một cái, nghi hoặc càng sâu.

"Hắn chính là lão bản sau màn của Osvili, Đồng nhan thủy là do mẹ hắn nghiên cứu ra."

Vệ Dương giống như cười mà không phải cười giới thiệu.

"Thì ra là thế!" Hai mắt Mộ Dung Triệt sáng lên: "Vậy tối nay ta tới đúng nơi rồi."

Đồng nhan thủy hiện tại là vật phẩm rất hot, một tuần chỉ đấu giá một bình, lại có vô số quan to quyền quý muốn mua, mẫu thân của Mộ Dung Triệt cũng nằm trong số đó.

Mộ Dung Triệt đã hạ quyết tâm, đợi chút nữa dùng hết thủ đoạn cũng phải lấy được mấy bình Đồng nhan thủy từ trên người Lý Phong!

"Hoàng Bân, Vệ Dương, Phùng Tuấn vừa đi gặp Diêm Vương các ngươi đã tầm hoan tác nhạc, tình cảm giữa tam tiện khách không đáng một đồng như vậy sao?"

Lý Phong đi đến bên cạnh Hoa Gian Hội Lý Hương, đùa cợt nói.

"Chủ nhân!"

Hoa Gian Hội Lý Hương tản đi sát khí, nhu thuận dựa vào bên cạnh Lý Phong, tựa như nha hoàn thời cổ đại.

Nhìn thấy một màn này, khóe miệng đám người Hoàng Bân nhịn không được co quắp.

Hoa Gian Hội Lý Hương đối xử với bọn hắn tựa như thù địch sinh tử, nhưng lại cung kính với Lý Phong như người hầu nhìn thấy chủ nhân, cố ý làm bọn hắn buồn nôn sao?

"Đó là trước kia, sau khi chúng ta biết được Phùng Tuấn có hành động phạm pháp, chúng ta và hắn đã ân đoạn nghĩa tuyệt."

Vệ Dương mặt không đỏ tim không gấp nói.

"Đúng, hành vi của hắn không chỉ không có đạo đức, còn phạm pháp, bị cảnh sát đánh chết cũng coi như trừng phạt đúng tội."

Hoàng Bân phụ họa nói.

"Quả nhiên là người đi trà lạnh, các ngươi nói như vậy không sợ Phùng Tuấn chết không nhắm mắt mò về trả thù sao?"

Lý Phong cười trào phúng nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt đám người Vệ Dương Hoàng Bân hơi biến sắc.

Đang hảo hảo nói chuyện, tự nhiên đề cập chuyện dọa người như vậy làm gì!

"Đừng có nói kháy chúng ta, ngươi thì tốt hơn bao nhiêu?" Vệ Dương hừ lạnh một tiếng, đầy vẻ chính khí nói: "Ngươi rõ ràng có quan hệ với Ngụy Băng Khanh, lại còn ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, loại hành vi này thật sự là làm cho người ta khinh thường!"

"Được rồi, chúng ta đều là sói, cố giả vờ là dê làm cái gì, mục đích các ngươi tới đây ta rất rõ ràng, ta cũng trực tiếp nói cho các ngươi biết, người nào cũng đừng hòng đánh chủ ý lên người Hoa Gian, nếu không. . . Tự gánh lấy hậu quả!"

Nói đến cuối cùng, Lý Phong tăng thêm ngữ khí, sát khí ẩn hiện!

Ba người Hoàng Bân đưa mắt nhìn nhau, tiếp theo cùng cười ha hả, tiếng cười đầy vẻ đùa cợt.

"Ngươi có biết nàng mới đả thương hai bảo tiêu của ta không? Hiện tại bọn hắn đã được đưa đi bệnh viện chứng nghiệm vết thương, rất nhanh sẽ có kết quả."

"Cô nàng này ra tay rất nặng, A Bưu A Mãnh ít nhất cũng bị thương tật 15%, 15% a Lý Phong, ngươi hẳn phải biết ở mức độ này sẽ bị phán bao nhiêu năm tù chứ?"

Hoàng Bân ra vẻ ăn chắc Lý Phong nói.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, giống như cười mà không phải cười hỏi: "Cho nên?"

Hoàng Bân ngửa mặt lên trời cười một tiếng, nói : "Ngươi chắc chắn không muốn nhìn thấy nàng bị bắt vào tù chịu tội đúng không ? Ta thấy nàng vô cùng nghe lời ngươi nói, chỉ cần ngươi để cho nàng đi theo chúng ta chơi đùa mấy ngày, sự kiện này ta có thể coi như chưa từng xảy ra."

"Nếu không thì, ta sẽ. . ."

"Phanh "

Không chờ Hoàng Bân nói xong lời uy hiếp, Lý Phong đã nhấc chân đá tới bụng dưới của hắn.

Một cước này Lý Phong vẫn còn giữ lực, nhưng vẫn đủ sức đá bay Hoàng Bân ra sau, đụng vào cửa phòng đối diện, tạo nên một tiếng trầm đục "đông" thật lớn, tiếp theo rơi xuống đất.

Vệ Dương: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Động thủ trực tiếp như vậy? Cũng quá vô pháp vô thiên rồi a!

Mộ Dung Triệt âm thầm giật mình, sắc mặt bắt đầu lộ vẻ nghiêm túc, tốc độ Lý Phong xuất thủ rất nhanh chóng, vậy mà làm hắn không kịp làm ra phản ứng, thực lực không thấp a.

Bất quá Mộ Dung Triệt cũng không quá lo lắng, vừa rồi hắn chỉ là không đoán trước mà thôi, chỉ cần hắn có đề phòng, Lý Phong tuyệt đối sẽ không đắc thủ được lần thứ hai!

"Oa, chủ nhân thật đẹp trai!"

Hoa Gian Hội Lý Hương vốn đang lo lắng Lý Phong sẽ giao nàng cho ba gã bỉ ổi kia, kết quả là thấy cảnh này, nhất thời hai mắt tràn ngập những ngôi sao nhỏ.

"Con mẹ nó người nào nện cửa phòng lão tử?"

Mọi người ở đây còn đang chấn kinh, một nam tử trung niên lấy khăn tắm bọc nửa người dưới nổi giận đùng đùng mở cửa phòng bước ra.

Đợi hắn thấy rõ ràng tình huống xung quanh, nhất thời sững sờ ngay tại chỗ: "Vệ thiếu? Hoàng thiếu? Các ngươi đây là. . ."

Người này tên là Thành Dũng, là một tiểu lão bản thành phố Minh Châu, tư sản chừng 2 tỷ.

Hắn nhận biết Vệ Dương, Hoàng Bân, Vệ Dương lại không biết hắn.

Ngay sau đó Vệ Dương liền nhíu mày, khiển trách: "Chuyện không liên quan gì đến ngươi, trở về cho ta!"

"Vâng vâng vâng, ta lập tức trở về, lập tức trở về."

Thành Dũng vội vàng đóng cửa lại, khóa trái, tựa như con thỏ chấn kinh vậy.

"Lý Phong, ngươi dám ra tay đả thương người khác, tưởng giá trị võ lực của mình cường hãn, cho nên không thèm sợ ai đúng không? Vậy thì ngươi sai hoàn toàn rồi!"

"Mộ Dung đại thiếu, phiền ngươi hạ gục tên côn đồ này giúp ta, về sau ta sẽ giúp ngươi xin về danh xưng Hiệp sĩ thành phố Minh Châu, dùng phần thưởng này để biểu thị lòng biết ơn với hành động thấy việc nghĩa hăng hái mà làm của Mộ Dung đại thiếu."

Vệ Dương lui lại nửa bước, tránh ở sau lưng Mộ Dung Triệt nói một tràng.

"Mộ Dung đại thiếu, ngươi nhất định phải báo thù cho ta a!"

Hoàng Bân ôm lấy bụng dưới đứng lên, phẫn hận không thôi nói.

"Yên tâm đi, chỉ là một con tôm tép nhãi nhép mà thôi, ta muốn trừng trị hắn chỉ cần vài phút."

Mộ Dung Triệt cười ngạo nghễ, tiếp theo. . .

"Ông "

Một cỗ khí tức thuộc về Tông Sư sơ kỳ từ trên người hắn phóng xuất ra!

Mộ Dung Triệt xuất thân từ cổ võ thế gia Mộ Dung gia, có thiên phú võ đạo rất mạnh, hiện tại gần 26 tuổi đã bước vào cảnh giới Tông Sư sơ kỳ.

Có thể nói, ngoại trừ một số thiên tài là con cháu cổ võ thế gia đỉnh cấp ra, có rất ít người cùng tuổi mạnh hơn hắn!

Cảm nhận được cỗ áp lực gần như ngưng tụ thành thực chất này, Vệ Dương bất đắc dĩ phải lui về sau, một mực thối lui đến ngoài ba mét mới cảm thấy dễ chịu hơn một ít.

Đồng thời, trong mắt Vệ Dương hiện ra ánh sáng nóng rực, hâm mộ không gì sánh được!

Từ khi nhận biết Mộ Dung Triệt, Phùng Tuấn mới hiểu được cái gì gọi là cường giả chân chính, quyền thế, tài phú hắn luôn lấy làm kiêu ngạo, ở trước mặt sức mạnh này không bằng cái rắm!

Phía đối diện, Hoàng Bân càn rỡ cười ha hả: "Ha ha, cảm thấy chưa, đây mới thực sự là cao thủ, so với Mộ Dung đại thiếu, ngươi chỉ là một tên rác rưởi. . ."

"Ông!"

Một hồi âm thanh ong ong vang lên, tiếp theo. . .

"Phanh "

Thân thể Mộ Dung Triệt đột nhiên bay ra ngoài, đụng vào cửa phòng đối diện, trực tiếp đánh vỡ nát cửa phòng gỗ cực dày, bay tiếp vào trong phòng.

Thành Dũng đang ở trên giường lớn làm sự tình xấu hổ với một người mẫu xe hơi: "? ? ?"

Hoàng Bân: ". . . Chuyện gì xảy ra?"

Vệ Dương cách xa ba mét: "? ? ?"

Chương 290. Gió thổi báo giông bão sắp đến

Chương 253: Gió thổi báo giông bão sắp đến

Vệ Dương, Hoàng Bân cùng nhau sững sờ!

Bọn họ vừa rồi còn đang thổi phồng Mộ Dung Triệt giỏi đánh đấm thế nào, kết quả một giây đồng hồ sau Mộ Dung Triệt đã bị Lý Phong đánh bay ra ngoài, con mẹ nó còn phá nát cả cửa!

Đại huynh đệ, con mẹ nó các ngươi thông đồng diễn xuất đúng không? !

Coi như sự thật bày ở trước mắt, Vệ Dương cùng Hoàng Bân cũng có chút không muốn tin tưởng đây là thật.

Bọn họ cảm thấy Mộ Dung Triệt nhất định sẽ chậm rãi đi ra từ trong phòng, sau đó phủi xuống bụi đất trên thân, cho bọn hắn một lời giải thích hợp lý.

Nói thí dụ như. . . Hắn chỉ là muốn biểu diễn cách mà cao thủ tránh né địch nhân công kích?

"Oa, chủ nhân thật đẹp trai!"

Hoa Gian Hội Lý Hương lớn tiếng khen hay.

Trong lòng nàng, thiên tài Mộ Dung gia là cái rắm, cường giả Tông Sư sơ kỳ là cục cứt, ở trước mặt chủ nhân đều là tôm tép nhãi nhép, chủ nhân dùng một chân là có thể dẫm bẹp dí.

Mà sự thật chứng minh nàng đoán không sai, chủ nhân quả nhiên dễ dàng chiến thắng!

Trong phòng, Thành Dũng khóc không ra nước mắt.

Vừa rồi đập vang cửa phòng cũng thôi đi, bây giờ lại trực tiếp

phá cửa, làm hắn hoảng sợ muốn đái ra máu.

Cái này rất dễ dàng lưu lại bóng ma tâm lý a, về sau lão tử bất lực thì các ngươi có chịu trách nhiệm được không? !

Chỉ là Thành Dũng dù rằng phẫn nộ, nhưng cũng không dám nói cái gì, gia sản của hắn căn bản không được đám người Vệ Dương để vào mắt.

Một khi trở mặt với Vệ Dương, hắn về sau đừng hòng lăn lộn ở thành phố Minh Châu!

Dưới thân Thành Dũng, nữ tử kia đã bị dọa đến mức run lẩy bẩy: "Thành lão bản, ta sợ quá."

"Ngươi câm miệng cho lão tử, sự tình hôm nay ngươi cứ làm như không nhìn thấy là được, nếu không sau này ngươi chết yểu đầu phố thì cũng đừng trách ta không nhắc nhở sớm!"

Thành Dũng thấp giọng nói một câu, sau đó nằm sấp ở trên người nàng bắt đầu giả chết.

Thật tình hắn không biết, cảm giác chấn kinh trong lòng Mộ Dung Triệt còn mãnh liệt hơn bọn hắn!

Vừa rồi hắn cũng không thấy Lý Phong xuất thủ như thế nào, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng rất mạnh mẽ đánh tới, thân bất do kỷ bay ra ngoài.

Tốc độ, lực lượng của Lý Phong đều vượt xa hắn, cảnh giới của Lý Phong ít nhất là Tông Sư trung kỳ!

Chỉ là cái này sao có thể, Lý Phong chỉ là một tiểu lão bản trong thế tục mà thôi, hắn làm sao lại mạnh như vậy?

"Còn muốn đánh nữa không, không đánh nữa thì tiểu gia trả phòng."

Lý Phong vặn vẹo cổ chân, đùa cợt không thôi.

Thời gian của hắn quý giá cỡ nào, làm sao có thời giờ nghe đám người Vệ Dương nói nhảm?

Mộ Dung Triệt bảo trì tư thế nằm xuống đất không dám động đậy.

Đánh? Đánh cái rắm a, con mẹ nó đánh nữa sẽ chết người, lão tử giả chết trước, cái khác nói sau!

"Mới vậy đã sợ? Không thú vị." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, tiếp theo liếc mắt đảo qua đám người Vệ Dương một lượt, đùa cợt nói: "Trước khi đi ta tặng các ngươi một câu, nhân vật phản diện chết bởi nói nhiều. Lần sau nếu tìm ta gây phiền phức thì nhớ bớt nói nhảm lại!"

Nói xong, Lý Phong liền nắm tay Hoa Gian Hội Lý Hương đi vào thang máy, rời khỏi nơi đây.

Hắn cũng không phải bởi vì sợ đám người Vệ Dương mới rời khỏi khách sạn, mà là do tiếp tân khách sạn này tùy ý lộ ra thông tin khách hàng, điều này làm cho hắn rất khó chịu!

Vừa rồi dùng một chân đá Mộ Dung Triệt phá vỡ cửa phòng chỉ là một cách thức phát tiết bất mãn của hắn.

Sau khi Lý Phong đi, Mộ Dung Triệt mới bò nhổm dậy.

Chỉ là hắn vốn đã thụ thương, đột nhiên vận động mạnh nhất thời làm một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng, sắc mặt đỏ lên không thôi!

Mộ Dung Triệt cũng là một tên hung ác, chỉ thấy hai tay hắn nâng lên sau đó chậm rãi đè ép xuống, trong miệng quát nói: "A.... . . Hô!"

Cứ thế mà nuốt ngược ngụm máu tươi này vào bụng!

Phải biết sau khi người ta chịu nội thương, phun máu là phản ứng tự nhiên, nếu như cứ thế nín ngược về, ngược lại sẽ tăng thêm thương thế.

Thế nhưng Mộ Dung Triệt không muốn mất mặt với mấy người Vệ Dương, Hoàng Bân, chỉ có thể sử dụng hạ sách này.

"Khụ khụ, vừa rồi ta vốn định biểu diễn cho các ngươi xem cách

cao thủ tránh né địch nhân công kích, không nghĩ tới diễn quá đà, ngược lại làm mặt chính mình đầy tro bụi, xúi quẩy, ai!"

Mộ Dung Triệt đưa tay phủi phủi tro bụi trên người, long hành hổ bộ đi ra khỏi phòng, lộ vẻ mặt đầy nghiêm túc nói.

Vệ Dương: ". . ."

Hoàng Bân: ". . ."

Chúng ta tin ngươi thì đúng là gặp quỷ!

Nếu Lý Phong còn chưa đi mà Mộ Dung Triệt nói một câu như vậy, tám thành là bọn họ sẽ tin.

Con mẹ nó nhưng Lý Phong đã biến mất không còn bóng dáng, Mộ Dung Triệt lại giải thích như vậy. . .

Tin con mẹ ngươi a!

"Người không có việc gì là tốt rồi."

Căn cứ theo nguyên tắc không bêu rếu khuyết điểm người khác, Vệ Dương gượng cười nói.

"Làm sao bây giờ, hay là chúng ta báo cảnh sát?"

Hoàng Bân ôm lấy bụng dưới, lộ vẻ mặt không cam tâm.

Hắn lớn như vậy còn chưa từng bị người nào đánh, một cước này của Lý Phong tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy!

"Báo cảnh sát? Chỉ sợ không thích hợp."

Mộ Dung Triệt lắc đầu, lộ sắc mặt ngưng trọng nói: "Thông qua lần giao thủ vừa rồi, ta có thể kết luận thực lực của Lý Phong tương đương với ta, cường giả như vậy cảnh sát bình thường không thể đối phó được."

Mặc dù biết Mộ Dung Triệt là đang trang bức, nhưng Vệ Dương vẫn phối hợp gật gật đầu, chí ít nửa câu nói sau của người này là chính xác.

Hắn từng thấy Mộ Dung Triệt triển lãm khả năng chống đạn, đây là bản lĩnh thật sự, loại người này không phải dựa vào cảnh sát bình thường là có thể đối phó.

"Nhưng không thể bỏ qua như vậy a, dù sao ta cũng nuốt không trôi cục tức này!"

Hai mắt Hoàng Bân phun trào lửa giận, giọng căm hận nói.

Vệ Dương gật gật đầu, tính cả hôm nay, hắn đã bị Lý Phong đánh mặt ba lần, người làm bằng bùn cũng phải tức điên, huống chi là hắn?

"Đương nhiên không thể bỏ qua như vậy."

Hai mắt Mộ Dung Triệt sáng lên, ngoắc ngoắc ngón tay với hai người, sau đó nói nhỏ: "Ta có hai người ca ca là cường giả Tông Sư trung kỳ, đợi chút nữa ta sẽ gọi điện thoại cho bọn hắn, để bọn hắn tới Minh Châu giúp đỡ."

"Các ngươi chỉ cần tìm được Lý Phong ở đâu, chúng ta liền cùng nhau tìm tới cửa, cam đoan có thể làm hắn phải quỳ xuống cầu xin tha thứ!"

Hai mắt Vệ Dương, Hoàng Bân sáng lên, liếc nhau sau đó cùng kêu lên: "Tốt, cứ làm như thế!"

Nửa giờ sau, Lý Phong dẫn Hoa Gian Hội Lý Hương vào khách sạn Crowne Plaza.

Bởi vì bị ba người Hoàng Bân quấy rầy, Lý Phong không còn tâm tư muốn làm gì khác, thu xếp cho Hoa Gian Hội Lý Hương xong liền rời khỏi khách sạn.

Trên đường, Lý Phong thử để hệ thống tra tìm xem trước đó Hoa Gian Hội Lý Hương ở khách sạn nào, sau khi tiêu phí 100 điểm tích lũy, Lý Phong lấy được tin tức cần tìm.

"Hóa ra nàng ở ngay khách sạn đối diện tiểu khu Tinh Huy, khó trách nắm rõ hành tung của ta trong lòng bàn tay. . ."

Lý Phong âm thầm cảm thán một câu, sau đó rẽ một cái, ẩn thân

tiến vào khách sạn kia, thu hết đồ vật của Hoa Gian Hội Lý Hương vào ba lô hệ thống, rồi mới đi về phía nhà Ngụy gia.

Mấy ngày kế tiếp, xã hội thượng lưu Minh Châu tựa như sự yên tĩnh trước cơn bão táp, một số tập đoàn lớn, đại gia tộc đều đang đợi tới ngày thứ 7 đám người Ngụy Trường Nghiệp chết đi.

Vệ Dương, Hoàng Bân cũng đang đợi, căn cứ theo tin tức đáng tin, mấy ngày nay Lý Phong một mực ở Ngụy gia giúp đỡ xử lý hậu sự.

Một khi cái chết của đám người Ngụy Trường Nghiệp tròn bảy ngày, rất nhiều đại nhân vật Minh Châu đều sẽ đến phúng viếng, ở trong trường hợp này thu thập Lý Phong không phải là rất thoải mái sao?

Khi cái chết của đám người Ngụy Trường Nghiệp tròn bảy ngày, sáng sớm hôm đó, Ngụy Phó mặc một thân đồ đen nhìn lên sắc trời u ám, âm thầm nói một câu: "Xem ra giông bão sắp đến a. . ."

Ngụy Phó biết, số khách mời đến hôm nay có một bộ phận rất lớn là mang tâm tình xem náo nhiệt, thậm chí còn có thể có người không có hảo ý muốn quấy rối.

Nếu như tùy ý để những người này giương oai, uy thế của Ngụy gia sẽ sụp đổ, tiếp tục bảo trì địa vị ở thành phố Minh Châu cũng biến thành chuyện viển vông!

"Chỉ có thể đặt hi vọng lên người Lý Phong. . ."

Ngụy Phó đưa mắt nhìn Băng Khanh cùng Lý Phong đang ngồi trên ghế ở phòng khách, nội tâm hơi bình tĩnh lại.

Chương 291. Đều ném ra!

Chương 254: Đều ném ra!

Trong lầu một phòng khách, đồ dùng xa hoa đều đã bị chuyển hết đi, thay vào đó là bảy cái quan tài.

Trước quan tài có một cái chậu than đốt giấy tiền vàng mã.

Ngụy Băng Khanh là vãn bối, nàng đốt giấy mặc đồ tang, quỳ gối trước chậu than, cúi đầu nức nở.

Cách đó không xa, Lý Phong bởi vì vấn đề thân phận nên không thể tới quỳ cùng, chỉ có thể dùng ánh mắt phức tạp nhìn sang, trong lòng có chút khó chịu.

Bên ngoài phòng khách, người bên dịch vụ linh cữu và mai táng đang làm chuẩn bị trước khi đưa tang.

Chừng 7 giờ đã có khách mời lục tục đến đây phúng viếng, mỗi khi có người tới, Ngụy Băng Khanh sẽ dựa theo tập tục cúi đầu gửi lời cảm ơn tới những người này.

Trong những khách mời đó, có phú hào nổi danh Minh Châu, cũng có lão bản làm ăn buôn bán với tập đoàn Vị Lai, có nhân viên công tác, nhân số đông đảo.

Đại bộ phận khách mời sau khi phúng viếng liền vội vàng rời đi, một số người có quan hệ tốt với Ngụy gia thì lưu lại, tiến lên lầu hai đi bái kiến Ngụy Phó.

Ngoài ra, còn có một số khách mời sau khi phúng viếng xong, liền đi đến sân trong biệt thự, tốp năm tốp ba hút thuốc nói chuyện, đàm tiếu với nhau.

Ngụy Băng Khanh vẫn ngồi tại chỗ đáp tạ khách mời, không nhìn thấy sắc mặt những người bên ngoài, nếu không nhất định sẽ tức giận không thôi, nhưng lại không thể làm gì.

Lý Phong thấy được nhất thời giận dữ, bước nhanh đến trước mặt Trương Nhiên, Trần Vũ nói: "Các ngươi dẫn người tới, bắt bọn hắn nghiêm túc một chút cho lão tử! Không phục thì trực tiếp ném ra, khỏi cần nể mặt bọn hắn."

Chủ nhà làm tang sự, những người này lại ở bên ngoài vừa nói vừa cười, bọn họ không tôn trọng Băng Khanh trước, vậy đừng trách Lý Phong không thèm quan tâm mặt mũi bọn họ.

"Vâng, Lý thiếu!"

Trương Nhiên, Trần Vũ là thành viên trong Thập Tam Thái Bảo, lời nói của Lý Phong đối với bọn hắn chính là thánh chỉ.

"Mấy vị tiên sinh này, ngày hôm nay rất đặc thù, các ngươi có thể nghiêm túc một chút không?"

Hai người dẫn mấy tên thủ hạ đi đến trước mặt những khách mời đang nói chuyện kia.

Tiên lễ hậu binh, nếu như bọn họ thuyết phục hữu dụng, vậy tự nhiên không phải động thủ.

"Khóc hay cười là quyền tự do của chúng ta, các ngươi quản quá rộng rồi a."

"Đúng vậy, người chết cũng không phải thân nhân của chúng ta, chúng ta muốn cười thì cười, ngươi quản được sao?"

Những khách mời này đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười ra tiếng.

Bọn họ tới đây chính là để xem náo nhiệt, không cười sao có thể gọi là xem náo nhiệt?

"Không chịu cho mặt mũi sao?"

Trương Nhiên rất bất đắc dĩ, hắn rất muốn học theo Lý thiếu giảng đạo lý với người khác.

"Nể mặt ngươi? Ngươi thì tính là cái gì!"

Tuy đám người Trương Nhiên cũng ăn mặc chỉnh tề, nhưng không có chút khí chất nhân vật thượng lưu, hắn chỉ là tiểu đệ hoặc người làm công.

Khách mời tới đây ít nhất cũng có gia sản 1 tỷ trở lên, bọn họ căn bản không để đám người Trương Nhiên vào mắt.

"Ta nói thêm một câu nữa, hôm nay rất đặc thù, các vị xin hãy bảo trì nghiêm túc, nếu như người nào còn cười, lão tử liền ném hắn ra ngoài!"

Trương Nhiên thầm giận dữ, trực tiếp tăng thêm ngữ khí.

Những khách mời này đầu tiên là sững sờ, tiếp theo giận tím mặt!

"Con mẹ nó các ngươi là ai, nói chuyện kiểu gì vậy?"

"Ngươi biết ta là ai không? Ta là lão bản Hàn Minh của tập đoàn Đại Thắng, tới đây đi, ngươi ném ta thử xem, ta đang chờ đây!"

Ba lần cảnh cáo vô hiệu, Trương Nhiên cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp đi đến trước mặt Hàn Minh, hai tay vác Hàn Minh lên trên vai.

Tiếp theo, Trương Nhiên sải bước đi về phía cửa biệt thự.

"Con mẹ nó ngươi mau bỏ lão tử xuống!"

Hàn Minh sợ hãi, nắm tay muốn đập lên đầu Trương Nhiên.

Trương Nhiên cười lạnh một tiếng, ngón tay khẽ chụp nách Hàn Minh, nhất thời Hàn Minh cảm thấy một cỗ điện lưu từ dưới nách dâng lên, trong nháy mắt truyền khắp toàn thân!

Từ đó, thân thể Hàn Minh giống như bị đơ ra, nắm đấm chậm chạp không cách nào vung xuống, chỉ có thể mặc cho Trương Nhiên khiêng hắn đến ngoài cửa, sau đó dùng lực quăng ra.

"Phù phù "

Hàn Minh có gia sản gần chục tỷ trực tiếp ngã thành tư thế chó

gặm bùn!

Mọi người chấn kinh!

Con mẹ nó, người anh em này cũng quá cứng rắn a, nói ném liền ném? Hắn không sợ gây ra tai hoạ?

Đúng lúc này, Trần Vũ cũng bước tới trước mặt một người vừa mở miệng răn dạy, một tay khiêng lên trên vai, bắt chước ném ra ngoài cửa lớn biệt thự!

Thập Tam Thái Bảo đều là người tu luyện 《 Long Tượng Kim Cương Quyết • phiên bản đơn giản hóa 》, bây giờ đã gần hai tháng trôi qua, thực lực bọn hắn đều có tiến bộ rất lớn.

Lý Cương, Hồng Nhạc Đào có thiên phú cao, bây giờ đã đạt tới cấp C, những người có thiên phú thấp hơn cũng cơ bản đều bước vào cấp C- .

Không nên xem thường cường giả cấp C- , bọn họ sở hữu lực lượng có thể sánh ngang vô địch cận chiến hạng cân nhẹ cấp thế giới, lại biết một số chiêu thức trong 《 Long Tượng Kim Cương Quyết • phiên bản đơn giản hóa 》 , sức chiến đấu tổng hợp còn mạnh hơn nhà vô địch giải MMA hạng cân nhẹ ba phần.

Bọn họ muốn đối phó với những lão bản an nhàn sung sướng đã quen như Hàn Minh còn không phải như chơi đùa?

Trương Nhiên, Trần Vũ vừa làm vậy, những khách mời nói giỡn trong sân trước đó rốt cuộc không cười nổi nữa.

Còn cười thế nào được? Bọn họ không mang bảo tiêu tới, tiếp tục cười bọn họ cũng sẽ bị ném ra ngoài.

Bất quá bọn hắn không cười không có nghĩa là nhận thua như vậy, ngay sau đó đã có không ít khách mời chạy vào phòng khách.

"Ngụy tổng, thủ hạ của ngươi muốn ném chúng ta ra ngoài, ngươi mau quản bọn họ đi."

"Ngụy tổng, chúng ta có hảo ý đến đây phúng viếng, thủ hạ của ngươi lại đối xử như thế với chúng ta, như vậy mà coi được à?"

Vừa vào phòng khách, những khách mời này đã kêu ca kể khổ với Ngụy Băng Khanh, chỉ thiếu chút nữa là nước mắt nước mũi tèm lem.

Ngụy Băng Khanh ngồi ở vị trí đáp tạ khách mời, nghe thấy lời ấy nhất thời sững sờ tại chỗ: "Có loại sự tình này?"

"Đúng vậy a, chính là bọn họ làm!"

Những khách mời này ào ào chỉ hướng Trương Nhiên, Trần Vũ vừa vào, trong ngôn ngữ tràn ngập lửa giận.

"Xin lỗi Lý thiếu, bọn họ quá nhiều người, chúng ta không thể ngăn cản hết."

Trương Nhiên nhìn cũng không thèm nhìn những người này một cái, lộ vẻ mặt áy náy nhìn Lý Phong giải thích.

Lý Phong khoát khoát tay, đi đến trước mặt Ngụy Băng Khanh nói: "Băng Khanh, bọn họ chỉ là chấp hành mệnh lệnh của ta mà thôi."

Ngụy Băng Khanh càng thêm mờ mịt, bất quá nàng rất tín nhiệm Lý Phong nên cũng không nhiều lời, kiên nhẫn lắng nghe.

"Tham gia tang lễ cần phải bảo trì nghiêm túc, đây là sự tôn kính cơ bản nhất ai cũng biết, nhưng các ngươi làm những gì? Tốp năm tốp ba tập hợp hút thuốc, nói chuyện linh tinh, phảng phất như đang ở hoa viên nhà mình."

"Người của ta đi tới dùng lời lẽ khuyên bảo, các ngươi lại châm chọc khiêu khích, ta ngược lại rất muốn hỏi các ngươi một câu, các ngươi làm như vậy. . . Có đúng không?"

Lý Phong lạnh nhạt đảo mắt nhìn những khách mời một lượt, đồng thời nói.

Hắn vốn định vụng trộm giải quyết sự tình, không làm Băng Khanh phiền thêm, không nghĩ tới những người này không biết điều như vậy, còn chạy đến trước mặt Băng Khanh gây sự, thật sự nghĩ hắn không dám giết người?

"Chúng ta. . ."

Những khách mời này nhất thời nghẹn lời.

Lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, cho dù Ngụy gia đột nhiên gặp đại nạn, nhưng gốc rễ vẫn còn, bọn họ ở một bên xem náo nhiệt là một chuyện, ở trước mặt bất kính với Ngụy Băng Khanh lại là một chuyện khác.

Ngụy Băng Khanh rốt cục rõ ràng nguyên do, trong lúc nhất thời trái tim giận dữ!

Lúc này, Lý Phong lạnh giọng nói: "Ta cho các ngươi một cơ hội, muốn ở lại chỗ này xem lễ thì phải bảo trì nghiêm túc, nếu ai cười đùa tí tửng, lão tử liền ném tất cả các ngươi ra ngoài!"

Lời này vừa nói ra, mọi người nhất thời yên tĩnh!

Đúng lúc này, một tiếng cười sang sảng từ bên ngoài truyền đến: "Nha a, là ai trâu bò như vậy a, dám ném hết khách mời đến đây phúng viếng ra bên ngoài? Đứng ra đây, để cho chúng ta xem thử mặt mũi coi."

Chương 292. Khi dễ Ngụy gia không người?

Chương 255: Khi dễ Ngụy gia không người?

Người chưa tới mà âm thanh đã tới trước, sắc mặt khách mời trong phòng đột biến!

Người trong xã hội thượng lưu Minh Châu đều biết Lý Phong là lão bản của Osvili, rất có thể ở trong vài năm nữa trở thành phú hào hàng đầu, mà quan hệ giữa Lý Phong cùng Ngụy Băng Khanh rất vi diệu.

Câu nói này là cứng rắn chống đối Lý Phong đồng thời cũng không thèm để Ngụy Băng Khanh vào mắt, rốt cục ai có khí phách bậc này?

"Thanh âm này là. . . Hoàng Bân? !"

Có khách mời nghe ra chất giọng này thuộc về người nào, nhất thời mọi người lộ vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

Hoàng Bân cùng Phùng Tuấn, Vệ Dương được xưng tụng là Tam Kiếm Khách Minh Châu, gia thế rất kinh người, phong cách xử sự luôn bá đạo, nói ra lời này không thể bình thường hơn được.

Mọi người ở đây đang kinh ngạc, ba nam tử trẻ tuổi đã đi vào cửa phòng khách.

Mọi người nhất thời sững sờ: "Không phải Hoàng Bân?"

"Ba người này rất lạ mắt a, bọn họ là ai?"

Ngụy Băng Khanh cũng lộ vẻ nghi hoặc, bởi vì ba người này nàng chưa từng gặp!

Chỉ có Lý Phong liếc một cái đã nhận ra người bên trái cùng chính là Mộ Dung Triệt!

Giờ phút này, ba huynh đệ Mộ Dung Triệt cũng nhìn thấy Ngụy Băng Khanh, nhất thời trong mắt bùng nổ hào quang nóng rực!

Sau lưng ba người này, Vệ Dương, Hoàng Bân sóng vai đi vào phòng khách.

"Thật đúng là Hoàng Bân, Vệ thiếu cũng tới, lần này có trò vui để xem rồi!"

"Ta đã nói mà, Hoàng Bân, Vệ Dương cùng Phùng Tuấn huynh đệ tình thâm, Phùng Tuấn bởi vì Ngụy gia mà chết, hai người bọn họ sao có thể nuốt trôi cơn tức này?"

"Cũng không biết ba người kia là ai, bọn họ có thể đi ở trước mặt Vệ thiếu, chẳng lẽ còn có địa vị lớn hơn Vệ thiếu?"

Một đám khách mời xì xào bàn tán, năm người Vệ Dương đã đi vào phòng khách, bọn họ cũng không phúng viếng, trực tiếp tới trước mặt Lý Phong.

"Ta đang tự hỏi là người nào trâu bò như vậy muốn ném khách mời ra ngoài, hóa ra là ngươi a."

Hoàng Bân đứng ở sau lưng ba huynh đệ Mộ Dung Triệt, dùng giọng điệu âm dương quái khí nói.

Sắc mặt Ngụy Băng Khanh nhất thời trở nên khó coi.

Nàng biết hôm nay sẽ có không ít người ôm tâm lí xem náo nhiệt tới nơi này, nhưng những người này tối thiểu nhất cũng sẽ làm dáng là phúng viếng, nhưng Hoàng Bân, Vệ Dương đến cả giả vờ cũng không thèm, trực tiếp mở lời khiêu khích Lý Phong, đây rõ ràng là làm nhục Ngụy gia a!

"Ta cũng đang tự hỏi tự nhiên ở đâu ra tiếng chó hoang sủa loạn, hóa ra là các ngươi."

Hai mắt Lý Phong nhíu lại, có sát ý chợt lóe trong mắt.

"Ngươi quả nhiên rất ngông cuồng!"

Hoàng Bân giận tím mặt, nhưng không dám tiến lên đối mặt trực

diện Lý Phong.

"Hoàng thiếu an tâm chớ vội." Vệ Dương mỉm cười, nhìn về phía Lý Phong nói : "Lý Phong, người tới là khách, ngươi nói khoác mà không biết ngượng, bảo rằng muốn ném hết tân khách ra ngoài, như vậy có chút không ổn a?"

"Đúng vậy, Lý Phong quá vô lễ!"

"Ta đúng là lần đầu nghe nói có người dám ném khách ra ngoài!"

"Chúng ta tràn đầy thành ý đi tới nơi này phúng viếng, kết quả lại bị đối xử như vậy, đây là cách mà Ngụy gia đãi khách?"

"Ngụy lão gia tử, ngươi mau ra đây nhìn xem, cháu gái của ngươi liên hợp ngoại nhân làm nhục khách mời, tiếp tục như vậy nữa, Ngụy gia có còn muốn đặt chân ở Minh Châu nữa không?"

Có Vệ Dương đi đầu, những khách mời trước đó bị Lý Phong chấn nhiếp lại bắt đầu to mồm.

Sắc mặt Ngụy Băng Khanh xanh lại, phẫn nộ đến mức thân thể cũng bắt đầu run nhè nhẹ.

Hôm nay là ngày đưa tang đám người tiểu thúc, những khách mời này không chỉ cười đùa tí tửng, còn cao giọng kêu la, thật sự cho rằng Ngụy gia sắp xong đời, cho nên không cần để Ngụy gia vào mắt nữa?

Khinh người quá đáng!

Lý Phong cười, ngay sau đó sắc mặt phát lạnh, đột nhiên quát lớn: "Trương Nhiên, Trần Vũ, Phùng Bưu, Đỗ Đạt, Diêu Tùng, Lâm Việt, ném hết những người gây sự ra ngoài cho ta!"

Ở trước mặt hắn làm nhục nữ nhân của hắn? Thật sự là không biết sống chết!

Sáu tên Thái Bảo cũng không do dự, nhanh chân bước đến chỗ những khách mời kia.

Trong phòng khách đầu tiên là yên tĩnh, tiếp theo càng thêm ồn

ào lớn tiếng hơn so với lúc đầu!

"Ngươi cho rằng ngươi là ai, đến cả Ngụy tổng cũng không nói gì, ngươi dựa vào cái gì mà đòi đuổi chúng ta đi?"

"Cho dù ngươi cùng Ngụy tổng là người yêu, nhưng các ngươi dù sao cũng chưa kết hôn a, ngươi có tư cách gì mà làm chủ thay Ngụy tổng?"

"Tới tới tới, chúng ta cứ đứng ở chỗ này, ngươi ném thử xem, ngươi dám ném chúng ta liền hủy bỏ hợp tác với tập đoàn Vị Lai!"

Vệ Dương, Hoàng Bân cũng đã đến Ngụy gia gây sự, những khách mời khác nhất thời cảm thấy tràn đầy lực lượng!

Bọn họ hô lên, làm cho sắc mặt Ngụy Băng Khanh càng thêm khó coi: "Lý Phong là bạn trai ta, ý tứ của hắn chính là ý tứ của ta! Ném!"

Lời này vừa nói ra, phòng khách rơi vào yên tĩnh!

Con mẹ nó, Lý Phong thật sự đã cua được đệ nhất mỹ nữ Minh Châu? Diễm phúc này quả thực nghịch thiên a!

Ba huynh đệ Mộ Dung Triệt càng là sắc mặt trầm xuống, nội tâm sinh ra cảm giác khó chịu!

Vệ Dương, Hoàng Bân, cũng lộ ra bộ dáng giống như phải ăn cứt nóng.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, mặt lộ vẻ cười cợt.

Hắn cũng không muốn làm chuyện khách lấn chủ, nhưng những người này quá mức đáng ghét, nếu như không kịp thời ném ra bọn họ ra ngoài, vậy thì về sau sẽ càng khó xử hơn.

Chỉ khi lấy khí thế lôi đình giải quyết dứt khoát, mới có thể chấn nhiếp những kẻ xấu xa này!

May mà Băng Khanh cũng là người hiểu rõ lí lẽ, nên hắn muốn làm gì cũng càng không cần kiêng kị.

Ngay sau đó. . . Khách mời ở đây càng thêm bất mãn, nhất thời, âm thanh kêu la liên tục vang lên.

Cùng lúc đó, Mộ Dung Triệt tiến lên trước một bước ngăn ở trước mặt những khách mời kia, bễ nghễ nói: "Để ta nhìn xem ai dám động đậy!"

Ngay sau khi nói xong, một cỗ khí tức thuộc về Tông Sư sơ kỳ phóng xuất ra từ trên người hắn!

Sắc mặt đám người Trương Nhiên đột biến, rõ ràng muốn đi lên phía trước, nhưng trên đùi lại giống như bị đổ xuống ngàn cân xi măng, chân không nhấc lên nổi.

Thấy thế, những khách mời kia càng thêm càn rỡ.

Đại sảnh vốn nghiêm túc nhất thời thành chợ bán thức ăn.

Phòng ngủ lầu hai, Ngụy Phó tuy không có mặt ở hiện trường, nhưng lại ẩn ẩn nghe được âm thanh ồn ào.

"Đây là khi dễ Ngụy gia ta không có người a!"

Ngụy Phó lộ vẻ mặt bi phẫn, hai bàn tay già nua siết chặt thành nắm đấm!

Bạn cũ của Ngụy Phó trải rộng mọi ngành nghề Hoa Hạ, có bộ trưởng trên trung ương, có đại quan cấp tỉnh, cũng có phú hào sở hữu tài sản ngang ngửa hắn.

Nếu như hắn mời một nửa lão hữu đến đây, hôm nay sẽ không có ai dám gây sự.

Nhưng hắn không thể làm như vậy!

Hắn đã già, kiểu gì cũng sẽ có một ngày cưỡi hạc về Tây Thiên, đến lúc đó, hắn sao có thể giúp Băng Khanh che gió che mưa được nữa?

Chỉ khi nào Băng Khanh có thể một mình đối mặt mọi chuyện, hắn mới có thể an tâm rời bỏ thế giới này. . .

"Lý Phong a Lý Phong, sự tình là ngươi làm ra, ngươi có thể cưới Băng Khanh hay không, vậy phải nhìn xem biểu hiện của ngươi hôm nay. . ."

Ngụy Phó buông ra song quyền, thấp giọng nói một câu.

Phòng khách lầu một, Mộ Dung Triệt chắp hai tay ở sau lưng, khinh thường nhìn Lý Phong nói: "Lý Phong, những tên bỏ đi này đều là người của ngươi? Quả nhiên là chủ nào tớ nấy, ta chỉ là đứng tại chỗ, mà bọn họ đã nhấc không nổi bước chân, ha ha."

"Ta thấy ngươi vẫn nên tự mình tiến lên thì hơn, miễn cho những thủ hạ bỏ đi này bị ta dùng một quyền đánh bay."

Lời này vừa nói ra, nhất thời gây nên một trận cười vang.

Sắc mặt đám người Trương Nhiên đỏ lên không thôi, xấu hổ giận dữ cho nên muốn dùng khí lực toàn thân phóng tới chỗ Mộ Dung Triệt.

"Dừng tay cho ta!" Lý Phong quát lạnh một tiếng, đi tới bên cạnh đám người Trương Nhiên, mặt không biểu tình nói: "Đến gây sự đúng không? Khi dễ Ngụy gia không có người? Cảm thấy mình tìm được hai trợ thủ liền có thể trang bức trước mặt ta?"

"Nhớ kỹ một câu, đồ bỏ đi mãi mãi là đồ bỏ đi!"

Ngay sau khi nói xong, thân thể Lý Phong lóe lên một cái xuất hiện ở trước mặt Mộ Dung Triệt, một chưởng vỗ ra: "Thiên Anh Chưởng!"

"Oanh "

Mộ Dung Triệt không kịp làm ra phản ứng đã bị Lý Phong một chưởng vỗ bay!

Mọi người chấn kinh!

Chương 293. Ta muốn cái này thiết quyền để làm gì?

Chương 256: Ta muốn cái này thiết quyền để làm gì?

Mộ Dung Triệt đang ở giữa không trung đã mở mồm phun ra một ngụm máu tươi, bay ra mười mấy mét mới té xuống đất, trực tiếp nghiêng đầu ngất đi!

Tất cả mọi người đều lộ vẻ mặt không dám tin!

Vừa rồi Mộ Dung Triệt rất trâu bò a, rất có loại khí thế một người giữ ải vạn binh mã không thể qua, vô cùng bá đạo, làm đám người Trương Nhiên hoảng sợ không dám tiến lên.

Kết quả Lý Phong nói vài câu hung ác, sau đó nhẹ nhàng đánh ra một chưởng, Mộ Dung Triệt liền bay vọt về sau?

Đang đóng hài kịch sao!

Dưới cái nhìn của bọn họ, Lý Phong chỉ là nhẹ nhàng đánh ra một chưởng, nhìn qua rất chậm lại không có lực đạo, một chưởng đó đánh vào cơ thể người căn bản không đau không ngứa.

Nhưng hết lần này tới lần khác Mộ Dung Triệt không kịp phản ứng đã bị đánh bay, hơn nữa còn nôn ra máu tươi ngất đi, tại sao có thể như vậy?

Trong những người tại đây chỉ có Mộ Dung Sơn, Mộ Dung Hải thấy rõ động tác của Lý Phong.

Cũng chính là bởi vì thấy rõ động tác của Lý Phong, hai người mới cảm thấy càng thêm sợ hãi.

Một chưởng kia nhìn như chậm chạp, kì thực cực nhanh, bởi vì một chưởng này của Lý Phong đã để lại chưởng ảnh, thứ đám người phàm phu tục tử nhìn thấy chỉ là cái bóng của nó, khi đó bàn tay của Lý Phong đã đập tới người của Mộ Dung Triệt.

Một chưởng này trực tiếp đánh xuyên qua chân khí hộ thể của Mộ Dung Triệt, đập vào miệng hắn, đánh cho tim phổi cũng bị chấn thương!

Dạng thực lực này, căn bản không giống như lời Mộ Dung Triệt nói là Tông Sư trung kỳ, mà chính là Tông Sư hậu kỳ!

23 tuổi đã là Tông Sư hậu kỳ. . . Lý Phong rốt cuộc là ai?

"Ngay cả một chưởng của ta cũng chịu không nổi, vậy mà còn dám buộc ta tự mình ra tay? Đồ bỏ đi quả nhiên là đồ bỏ đi, mãi mãi không đáng được coi trọng!"

Lý Phong nhìn về phía Mộ Dung Triệt ở chỗ xa nói bằng giọng điệu khinh miệt.

Lần trước hắn đã hạ thủ lưu tình với Mộ Dung Triệt, không nghĩ tới Mộ Dung Triệt không chỉ không tiếp nhận giáo huấn, hôm nay còn dám dẫn người đến đây gây sự, nếu như không hung ác với Mộ Dung Triệt một chút, vậy hắn chẳng phải là tự thẹn với công phu của mình?

"Lý thiếu uy vũ!"

"Lý thiếu trâu bò!"

Đám người Trương Nhiên lúc này mới phản ứng lại, luôn mồm khen hay.

"Im lặng!"

Lý Phong quay đầu hung hăng trừng mắt lườm bọn họ một cái, tiếp theo áy náy nhìn về phía Ngụy Băng Khanh.

Ngụy Băng Khanh cười khổ lắc đầu, nàng cũng muốn mọi người bảo trì vẻ nghiêm túc, chỉ là hiện tại điều đó đã là chuyện không thể nào, vậy cứ để Lý Phong tùy tiện làm theo ý mình đi.

Đánh ra uy phong, làm những người này mở to hai mắt nhìn xem, dù Ngụy gia ít người yếu sức, nhưng cũng không phải loại tôm tép nhãi nhép có thể làm nhục!

"Lý Phong, ngươi đừng quá đáng, chúng ta là người Mộ Dung gia, ngươi đả thương tam đệ của ta chính là muốn đối địch với Mộ Dung gia!"

Mộ Dung Sơn biết rõ mình không phải đối thủ của Lý Phong, giờ phút này cũng nhảy ra.

Tam huynh đệ bọn họ đi lại bên ngoài cũng sẽ đại biểu cho uy nghiêm của Mộ Dung gia, nếu như bị Lý Phong hù sợ như vậy, mặt mũi Mộ Dung gia biết để nơi nào?

"Mộ Dung gia?" Lý Phong nhíu mày, tiếp theo đùa cợt nói: "Chưa từng nghe nói a, rất lợi hại sao?"

Những khách mời khác cũng đều lộ vẻ mặt nghi hoặc, Minh Châu không có đại gia tộc nào họ Mộ Dung, chẳng lẽ là trên tỉnh hay thành phố khác?

Lúc này Vệ Dương nhảy ra nói: "Chư vị có chỗ không biết, Mộ Dung gia là thế gia cổ võ bậc trung, trong tộc có vô số cao thủ. . ."

Sau khi nghe Vệ Dương giới thiệu, mọi người mới biết hóa ra thế giới này còn tồn tại thế gia cổ võ, hơn nữa năng lực của thế gia cổ võ so với gia tộc thế tục bình thường còn cường đại hơn.

"Khó trách Mộ Dung tiên sinh có uy thế như vậy, thì ra là thế!"

"Đánh nhỏ già sẽ nhảy ra, Lý Phong lần này trêu chọc phải đại họa rồi...!"

"Nào chỉ là Lý Phong a, Ngụy gia cũng sẽ bởi vậy mà gặp nạn. . ."

Một đám khách mời bắt đầu cười trên nỗi đau của người khác xì xào bàn tán.

Một người lợi hại hơn nữa, cũng không thể là đối thủ của cả thế gia, trừ phi thực lực của Lý Phong có thể nghiền ép toàn bộ Mộ Dung gia.

Thế nhưng nghe ngữ khí của Mộ Dung Sơn, Mộ Dung Hải, thực lực của Lý Phong dù có cao nhưng cũng không phải quá khủng bố,

đã như vậy, Lý Phong còn đòi phách lối kiểu gì?

Mà Lý Phong ra mặt cho Ngụy Băng Khanh, từ đó mới làm Mộ Dung Triệt thụ thương, Mộ Dung gia tự nhiên sẽ đổ một bộ phận lửa giận lên trên người Ngụy Băng Khanh, đến lúc đó, Ngụy gia vốn đang bấp bênh sợ là sẽ phải ầm vang sụp đổ!

Khuôn mặt Ngụy Băng Khanh cũng hơi biến sắc, nàng quả thật không nghĩ tới sau lưng Mộ Dung Triệt còn có chỗ dựa như vậy.

Chỉ là sự tình đã phát sinh, nàng lo lắng cũng vô dụng, chỉ có thể gửi gắm hi vọng rằng Lý Phong có biện pháp giải trừ hậu hoạn.

Có Vệ Dương giới thiệu giúp, sắc mặt hai huynh đệ Mộ Dung Sơn, Mộ Dung Hải càng thêm ngạo nghễ.

"Hừ, hiện tại ngươi đã biết chúng ta là ai chưa? Quỳ xuống, dập đầu xin lỗi, nói không chừng chúng ta có thể tha thứ cho ngươi lần này."

"Uy nghiêm của Mộ Dung gia không phải bằng ngươi là có thể khinh nhục, muốn sống thì mau xin lỗi chúng ta!"

Hai huynh đệ Mộ Dung Sơn, Mộ Dung Hải dùng ngữ khí không thể phản bác nói.

"Rõ ràng là Mộ Dung Triệt chủ động khiêu khích, tài nghệ không bằng người bị ta dùng một chưởng vỗ bay, giờ lại muốn ta xin lỗi, thiên hạ nào có đạo lý này? Chỉ bởi vì các ngươi là con cháu thế gia cổ võ?"

Trong nội tâm của Lý Phong không có một gợn sóng nào, thậm chí còn có loại cảm giác muốn cười.

"Không sai, chỉ bởi vì chúng ta là con cháu Mộ Dung gia, mà Mộ Dung gia đối với ngươi là quái vật khổng lồ không thể trêu vào!"

Mộ Dung Sơn không có chút xấu hổ, ngược lại mặt mũi tràn đầy tự hào.

Quốc gia lạc hậu hơn sẽ bị quốc gia tiên tiến đè ép bắt nạt, giữa người và người cũng giống như thế!

Bọn họ có Mộ Dung gia làm chỗ dựa sau lưng, đối mặt với người có thế lực sau lưng không bằng mình, bọn họ có thể không kiêng nể gì cả, chính là phách lối như vậy!

"Nếu như ngươi cũng xuất thân từ thế gia cổ võ bậc trung trở lên, chúng ta đương nhiên sẽ không khiêu khích ngươi, càng không dám ép ngươi xin lỗi."

"Chỉ tiếc, thế gia cổ võ bậc trung trở lên không có họ Lý, thực lực ngươi xác thực rất mạnh, nhưng Mộ Dung gia chúng ta có người mạnh hơn ngươi!"

"Hôm nay ngươi không xin lỗi cũng được, chúng ta cũng biết bản thân không phải đối thủ của ngươi, bất quá ngươi cũng phải cẩn thận Mộ Dung gia chúng ta trả thù."

Nói xong lời cuối cùng, sắc mặt Mộ Dung Hải liền biến thành hung ác.

"Lý Phong. . ."

Ngụy Băng Khanh đi đến trước mặt Lý Phong, muốn thuyết phục hắn vài câu, nhưng lời đến khóe miệng nàng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Bắt Lý Phong xin lỗi đối phương dù hắn không làm sai cái gì? Đây là chà đạp tôn nghiêm của Lý Phong!

Lý Phong nắm bàn tay nhỏ của Ngụy Băng Khanh, ôn nhu nói: "Yên tâm, hết thảy có ta."

Nói xong hắn liền nhìn về phía Mộ Dung Sơn, Mộ Dung Hải, cười lạnh nói: "Biết ta vì sao không để các ngươi vào mắt không? Bởi vì sau lưng ta cũng có một thế lực, hơn nữa so với Mộ Dung gia các ngươi còn mạnh hơn gấp trăm lần gấp nghìn lần!"

Huynh đệ Mộ Dung đầu tiên là sững sờ, tiếp theo ngửa mặt lên trời cười ha hả.

"Cho dù là thế gia cổ võ đỉnh cấp cũng không dám nói mạnh hơn Mộ Dung gia chúng ta gấp trăm lần gấp nghìn lần!"

"Vốn ta còn có chút lo lắng, nhưng ngươi nói ra câu vừa rồi đã làm ta hết sợ."

Bọn họ cảm thấy Lý Phong đang cố ý lừa bọn họ, bọn họ cũng không phải là trẻ con ba tuổi, sao dễ dàng bị Lý Phong lừa gạt?

"Đợi chút nữa các ngươi sẽ tin."

Lý Phong lắc đầu thở dài, tiếp theo gầm nhẹ một tiếng: "Bạo tẩu!"

"Oanh "

Một cỗ uy thế đã vượt qua cường giả Tông Sư hậu kỳ phát ra từ trên người Lý Phong!

Sắc mặt hai huynh đệ Mộ Dung kịch biến, ngay sau đó muốn thoát khỏi nơi đây.

Chỉ là Lý Phong đã sớm hạ quyết tâm giúp Băng Khanh đánh ra uy phong, sao có thể mặc cho bọn hắn trốn thoát?

"Vô Ảnh Bộ!"

Lý Phong lóe thân hình lên, đi tới sau lưng Mộ Dung Sơn, một chưởng vỗ ra!

"Thiên Anh Chưởng!"

"Phanh "

Chân khí hộ thể của Mộ Dung Sơn trong nháy mắt bị phá nát, giữa lưng đau đớn, bay về phía trước.

Mộ Dung Hải giống như gặp quỷ, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt, tăng thêm tốc độ trốn chạy!

"Vô Ảnh Bộ!"

Lý Phong lại lóe lên, đuổi tới sau lưng Mộ Dung Hải, lại đánh ra một chiêu Thiên Anh Chưởng!

"Phốc "

Mộ Dung Hải cảm thấy giữa lưng kịch liệt đau nhức, miệng phun máu tươi ngã nhào xuống đất!

Từ khi Lý Phong động thủ tới khi kết thúc chỉ có ba giây đồng hồ, huynh đệ Mộ Dung trước đó phách lối cuồng ngạo đã bị hắn đánh ngã xuống đất!

"Lý Phong, ngươi. . . Ngươi vẫn dám động thủ?"

Vệ Dương lộ vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

"Lý Phong, ngươi làm vậy là muốn cùng Mộ Dung gia kết thành tử thù a, ngươi chờ chết đi!"

Hoàng Bân nhận định Lý Phong không dám giết mình, ngay sau đó lên tiếng cười như điên.

Lý Phong lạnh lùng nhìn hai người một cái, đùa cợt nói: "Ngu ngốc, vừa rồi ta cũng đã nói, thế lực sau lưng ta so với Mộ Dung gia còn cường đại hơn gấp trăm gấp lần nghìn lần, bởi vì ta là. . . thành viên của Long Hồn!"

Mọi người: "? ? ?"

Chương 294. Nhất chiến lập uy

Chương 257: Nhất chiến lập uy

Mọi người có chút sững sờ, Long Hồn là tổ chức gì, nghe qua có vẻ rất trâu bò a, thế nhưng lại chưa từng nghe nói.

Sắc mặt hai huynh đệ Mộ Dung Sơn, Mộ Dung Hải thì nhịn không được kịch biến!

Đáng chết, Lý Phong vậy mà là người Long Hồn, khó trách Lý Phong nói thế lực sau lưng hắn so với Mộ Dung gia cường hãn gấp trăm lần gấp nghìn lần, Long Hồn và Mộ Dung gia căn bản không cùng một cấp bậc.

Là tổ chức đặc công quốc gia, trong Long Hồn có vô số cường giả, mỗi thành phố ít nhất cũng có một cường giả Tông Sư tọa trấn.

Thành thị cấp ba cấp bốn là Tông Sư sơ kỳ, thành thị cấp hai là Tông Sư trung kỳ, thành thị cấp một là Tông Sư hậu kỳ.

Càng không cần đề cập tới Long đầu cùng tứ đại Long Sứ, bọn họ ở trên thế giới đều có uy danh hiển hách, tùy tiện cử tới một người cũng có thể diệt Mộ Dung gia!

Quan trọng là Long Hồn đặc biệt bao che khuyết điểm, chỉ cần là thành viên bên mình, Long Hồn sẽ bao che đến cùng, mặc kệ ngươi là cổ võ thế gia cỡ trung hay là cổ võ thế gia cỡ lớn, dù là cổ võ thế gia đỉnh cấp cũng không thèm sợ.

Lần này là bọn họ chủ động đến cửa khiêu khích, căn bản không chiếm lý, bọn họ bị Lý Phong đả thương cũng chỉ có thể nói là tự làm tự chịu!

Bởi vì một câu nói này của Lý Phong, hai huynh đệ Mộ Dung Sơn, Mộ Dung Hải lập tức từ bỏ dự định tìm hắn báo thù.

Một bên khác, sắc mặt Vệ Dương cũng thay đổi: "Ngươi. . .

Ngươi vậy mà là người Long Hồn?"

Là công tử nhà SZ, Vệ Dương tự nhiên đã từng nghe nói về Long Hồn, nguyên nhân chính là vì vậy, hắn mới khiếp sợ vô cùng khi biết thân phận Lý Phong.

Lý Phong liếc nhìn Vệ Dương một cái, giống như cười mà không phải cười nói: "Không sai, hiện tại ngươi còn muốn tìm ta gây phiền phức không?"

Khóe miệng Vệ Dương giật một cái, cười khổ nói: "Không dám, trước đó đắc tội nhiều lần, xin Lý thiếu chớ trách."

Hắn còn có thể nói cái gì? Hắn cũng rất tuyệt vọng a!

Đánh thì căn bản đánh không lại, dùng thủ đoạn khác cũng không cách nào đối phó thành viên Long Hồn, hiện tại không nhận thua thì biết làm sao?

Những khách mời khác đều sững sờ.

Con mẹ nó, Vệ Dương vậy mà chủ động nhận thua, hắn chính là công tử nhà SZ, Long Hồn đến cùng là cái gì mà có thể làm Vệ Dương kiêng kỵ như vậy?

Hoàng Bân gấp gáp hỏi: "Vệ thiếu, Long Hồn là cái gì?"

Hắn bị Lý Phong liên tiếp đánh mặt nhiều lần, không thể bỏ qua như vậy a!

"Cái này chúng ta sẽ nói riêng sau." Vệ Dương phun ra một ngụm trọc khí, ánh mắt đầy vẻ phức tạp.

Hắn cũng không muốn bỏ qua như vậy, nhưng trước mắt hắn xác thực không đủ sức giải quyết Lý Phong, chỉ có thể tạm thời né tránh, chờ sau này nhìn xem có cơ hội tìm Lý Phong báo thù không.

Nghe thấy lời ấy, Hoàng Bân cũng không hỏi nhiều, chỉ có thể đè xuống cục tức trong lồng ngực.

"A đúng rồi, quên nói cho các ngươi biết, thực ra. . . Phùng Thụy Niên cùng Phùng Tuấn đều là do ta giết."

Lý Phong liếc nhìn mọi người một lượt, chậm rãi nói.

Câu nói này tựa như một quả bom nguyên tử, trực tiếp nổ vang bên tai mọi người!

Con mẹ nó, Lý Phong giết Phùng Thụy Niên cùng Phùng Tuấn, còn không sợ pháp luật công khai nói ra? Nghịch thiên a!

Trong lúc nhất thời, một đám khách mời nhịn không được hít vào một hơi khí lạnh.

Mà Hoàng Bân càng là rùng mình một cái, cục tức trong lồng ngực tan rã, chỉ còn hoảng sợ!

Thân thể Vệ Dương cũng thể run lên, ánh mắt nhìn về phía Lý Phong đã nhiều hơn mấy phần sợ hãi.

Lý Phong đã giết Phùng Tuấn, cũng có thể giết bọn hắn, nói không chừng Lý Phong giờ phút này đã nổi sát tâm, chỉ chờ bọn hắn phạm sai lầm!

Một khi Lý Phong tức giận ra tay, bọn họ liền đầu rơi xuống đất. . . Tê!

"Từ nay về sau, phàm là địa phương nào có Lý thiếu, Vệ Dương ta sẽ nhượng bộ lui binh, từ đó biểu thị sự tôn trọng với Lý thiếu!"

"Các vị lão tổng ở đây hãy làm chứng cho ta, Vệ Dương ta. . . Nói được thì làm được!"

Vệ Dương hít một hơi thật sâu, triệt để nhận thua.

Hoàng Bân há hốc mồm, sau cùng cắn răng nói: "Lý thiếu, trước đó là ta có mắt không tròng, nhiều lần đắc tội, xin Lý thiếu tha thứ cho, đồng dạng, phàm là địa phương nào có Lý thiếu, Hoàng Bân ta cũng sẽ nhượng bộ lui binh."

"Mặt khác, từ nay về sau ta chính là minh hữu kiên định nhất của Ngụy tổng, ai dám vô lễ với Ngụy tổng, vậy kẻ đó chính là địch nhân của Hoàng Bân ta!"

"Tính cả ta nữa!" Vệ Dương tiếp lời, trịnh trọng nói lớn.

Một đám khách mời lần nữa xôn xao.

Bọn họ đương nhiên nhìn ra Vệ Dương, Hoàng Tuấn đã triệt để nhận thua.

Tam Kiếm Khách Minh Châu, ba vị đại thiếu gia đỉnh cấp, trước sau đều bại trong tay Lý Phong, từ nay về sau, Minh Châu chỉ có một Lý Phong là thiếu gia đỉnh cấp!

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, giống như cười mà không phải cười nói: "Đây chính là các ngươi nói, nếu như các ngươi về sau làm không được, vậy đừng trách ta không có lòng nhân từ."

Vệ Dương, Hoàng Bân liên tục vỗ ngực cam đoan nhất định làm được.

Tiếp theo, Lý Phong liếc nhìn mọi người, chậm rãi nói: "Hôm nay ta trực tiếp nói cho các ngươi biết, Băng Khanh là nữ nhân của ta, người nào vô lễ với nàng, thì chính là vô lễ với Lý Phong ta."

"Nếu có người nào vô lễ với ta, vậy ta sẽ không giảng đạo lý với hắn, thay vào đó là nắm đấm, nếu ai cảm thấy mạng mình cứng hơn Phùng Thụy Niên, Phùng Tuấn, vậy có thể thử một lần!"

Hai mắt Ngụy Băng Khanh sáng lên, cảm động đồng thời tâm lý lại ngọt ngào như được ăn mật.

Nữ cường nhân cũng là nữ nhân, mà nữ nhân thì sẽ luôn hi vọng có một nam nhân để dựa vào, rất rõ ràng, từ khi xuất hiện Lý Phong đã là chỗ dựa lớn nhất của nàng!

Một đám khách mời nhịn không được rụt cổ, nội tâm cảm thấy như rơi vào hầm băng.

Bọn họ vốn là muốn đến Ngụy gia xem náo nhiệt, kết quả náo nhiệt không thấy đâu, lại nhìn thấy Lý Phong một tay chống lên uy phong cho Ngụy gia!

Tuy Ngụy Phó chỉ còn một đứa cháu gái Ngụy Băng Khanh này, nhưng Ngụy Băng Khanh tìm được một người bạn trai khủng bố a, như vậy về sau ai còn dám tìm Ngụy gia gây phiền phức, muốn có

kết cục giống như Phùng Tuấn sao?

Không chỉ không thể tìm Ngụy gia gây phiền phức, bọn họ còn phải nịnh nọt Ngụy gia mới được.

Sau đó, những khách mời đến để xem náo nhiệt ào ào thay đổi sang bộ dáng nghiêm túc, ra vẻ muốn đưa tiễn đám người Ngụy Trường Nghiệp một đoạn đường sau cùng.

Còn Vệ Dương, Hoàng Bân, bọn họ đã không có mặt mũi lưu lại nơi này, lôi kéo ba huynh đệ Mộ Dung Sơn giống như chạy trốn rời khỏi nơi đây.

Ngụy gia vốn đang bấp bênh, nhất thời phòng thủ kiên cố, uy thế càng hơn trước kia!

Lý Phong, nhất chiến lập uy!

Tiếp theo, tang lễ cử hành đâu vào đấy, tất bật đến hai giờ chiều, khách mời mới rời đi hết.

Khách mời vừa đi, mấy người Trương Nhiên cũng không cần phải lưu lại nơi này nữa, Lý Phong cho bọn hắn mỗi người 10 ngàn phí khổ cực, làm cho bọn hắn cao hứng bừng bừng ra ngoài tìm thú vui.

Tại biệt thự Ngụy gia, trong phòng ngủ lầu hai.

Ngụy Phó ngồi ở trên giường, đầy vẻ an lòng nói: "Lý Phong, cám ơn hết thảy những gì ngươi làm cho Ngụy gia hôm nay, về sau Băng Khanh xin nhờ ngươi chiếu cố."

Ngụy Phó sớm đã biết rõ chuyện đã xảy ra, hoàn toàn yên tâm giao Băng Khanh cho Lý Phong chăm sóc.

Trước giường, sắc mặt Ngụy Băng Khanh đỏ lên, ngượng ngùng nói: "Gia gia, ngươi nói linh tinh cái gì vậy."

"Chẳng lẽ ngươi không muốn gả cho Lý Phong?" Ngụy Phó cười một tiếng, trêu ghẹo nói: "Ta còn muốn sớm ôm cháu ngoại đây."

Sắc mặt Ngụy Băng Khanh càng đỏ, Lý Phong thì thầm vui

mừng.

Lại cùng Ngụy Phó nói chuyện mấy câu, hai người liền cáo từ rời đi.

Trên đường trở về tiểu khu Tinh Huy, Ngụy Băng Khanh không ngừng xoa nắn bả vai, mặt hiện vẻ mệt mỏi.

"Băng Khanh, mấy ngày nay vất vả cho ngươi rồi."

Lý Phong đang lái xe lộ vẻ mặt đau lòng.

Tuy rằng có công ty linh cữu và mai táng cùng đám người Trương Nhiên giúp đỡ, nhưng đón tiễn khách mời vẫn phải có Ngụy Băng Khanh đứng ra, điều này làm Ngụy Băng Khanh mấy hôm nay thật sự tiều tụy đi rất nhiều.

"Cũng không sao, thân thể thì hơi mệt chút, bất quá tâm tình so với hai ngày trước tốt hơn nhiều."

Ngụy Băng Khanh lắc đầu cười một tiếng.

Hai ngày này một mực có một loại áp lực vô hình đè ép ở trên người nàng, nhưng hết thảy đã biến mất không còn sót lại chút gì từ khi Lý Phong lập uy.

"Không có việc gì, đợi về nhà ta sẽ xoa bóp thoa dầu cho ngươi, cam đoan ngươi không còn mỏi mệt."

Lý Phong thở phào, hắn sợ Ngụy Băng Khanh tâm tình sa sút, thấy thần sắc nàng nhẹ nhõm như vậy, hắn cũng yên lòng.

Người nói vô tâm người nghe hữu ý, nghe đến mấy chữ "Xoa bóp thoa dầu" này, Ngụy Băng Khanh liền hồi tưởng lại tình cảnh lần trước Lý Phong giúp nàng thoa dầu . . .

"Tốt, sau khi về nhà ngươi giúp ta thoa. . . Thoa dầu. . ."

Nói xong, Ngụy Băng Khanh thẹn thùng cúi đầu.

Chương 295. Đẩy toàn thân?

Chương 258: Đẩy toàn thân?

Ở biệt thự số 6 tiểu khu Tinh Huy, trong khuê phòng của Ngụy Băng Khanh.

Trong phòng tắm có tiếng nước chảy rào rào truyền ra, làm Lý Phong thấy lòng mình xôn xao không thôi.

Có một câu nói rất hay, thoa dầu thoải mái nhất thời, một mực thoa dầu một mực thoải mái.

Lần trước giúp Ngụy Băng Khanh thoa dầu, Lý Phong đã được trải nghiệm cảm giác Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên.

Lửa, tự nhiên là thị giác, xúc giác kết hợp mà tạo thành hỏa nhiệt, mà đá lạnh, lại là yêu cầu của nhiệm vụ bắt hắn không được nhân cơ hội làm chuyện xấu với Ngụy Băng Khanh, nên đành cố nhẫn nại dập lửa.

Hiện tại thì tốt rồi, không có nhiệm vụ nữa, hắn chẳng phải là có thể muốn làm gì thì làm?

Ngay tại thời điểm Lý Phong suy nghĩ lung tung, âm thanh "cùm cụp" truyền đến, cửa phòng tắm mở ra.

Lý Phong vội vàng quay đầu nhìn lại, liền thấy được Ngụy Băng Khanh quấn khăn tắm từ trong phòng tắm chậm rãi đi ra.

Không biết là do nhiệt khí trong phòng tắm bốc hơi hay là duyên cớ gì khác, khuôn mặt tuyệt mỹ kia của Ngụy Băng Khanh có chút hồng nhuận phơn phớt.

Tóc dài ướt sũng đặt trên vai, có mấy sợi tóc thừa rũ xuống xương quai xanh tinh xảo, càng thêm mấy phần mị hoặc.

Nhìn xuống dưới, khăn tắm miễn cưỡng che khuất cặp núi cao, có lẽ là do khăn tắm hơi ướt, nên đã phác họa rất rõ ràng hai tảng

thịt mềm mại thơm ngon.

Phần bụng dưới thì co vào kinh người, cho người xem một loại cảm giác mỏng như giấy A4, xuống chút nữa, khăn tắm lại đột nhiên phồng to!

Đáy thắt lưng ong cũng chỉ đến thế này mà thôi!

Đôi chân thon dài thẳng tắp có hơn phân nửa bại lộ ra bên ngoài, bóng loáng, trắng nõn, khi đứng im bất động, giữa hai chân gần như kín kẽ, khiến người ta nhìn một cái đã không nhịn được động tâm muốn làm chuyện xấu.

Một đôi bàn chân nhỏ nhắn tiến gần, giẫm lên mặt thảm để lại chút ẩm ướt, chậm rãi đến trước mặt Lý Phong.

"Đồ ngốc, ngươi nhìn chằm chằm ta như vậy làm gì, ta thẹn thùng a."

Ngụy Băng Khanh bị cái nhìn nóng rực của Lý Phong làm cho trái tim loạn nhịp, nhịn không được khẽ gắt lên.

"Lão công nhìn lão bà là chuyện thiên kinh địa nghĩa a."

(thiên kinh địa nghĩa:điều hiển nhiên)

Lý Phong không rời ánh mắt đi, ngược lại cái nhìn càng thêm không kiêng nể gì cả.

"Phi, ai là lão bà của ngươi, đồ ảo tưởng!"

Ngụy Băng Khanh ngừng lại, thẹn thùng oán trách.

"Ha ha, đến cả lão gia tử cũng đã đồng ý, ngươi dám không nhận nợ sao?"

Lý Phong đứng dậy đi đến trước mặt Ngụy Băng Khanh, một tay kéo nàng bế ngang lên không trung, quay người sải bước đến bên giường.

"A! Ngươi. . . Ngươi muốn làm gì?"

Ngụy Băng Khanh hoa dung thất sắc, hiện tại là thời điểm rất vi diệu, nàng thật sự sợ Lý Phong khống chế không nổi bản thân.

"Ôm ngươi lên giường, sau đó thoa dầu một phen, để lão bà được ngủ ngon."

Đang nói chuyện Lý Phong đã đi tới bên giường, muốn đặt Ngụy Băng Khanh xuống.

"Chờ một chút. . ." Ngụy Băng Khanh đột nhiên kêu một tiếng, ngẩng đầu hôn lên đôi môi Lý Phong.

Lý Phong: ". . ."

Tiểu gia còn chưa làm gì, tổng giám đốc băng sơn đã không chịu được chủ động dâng lên nụ hôn? Kích thích như vậy sao!

Không biết qua bao lâu hai người mới rời môi, bốn mắt nhìn nhau.

Ngụy Băng Khanh nhịn xuống thẹn thùng, khẽ mở miệng nói: "Lý Phong, cám ơn ngươi đã vì ta làm hết thảy, ta. . . Rất cảm động."

"Có phải là còn có. . . ?" Lý Phong thấy Ngụy Băng Khanh có chút muốn nói lại thôi, nhịn không được hỏi.

Ngụy Băng Khanh gật gật đầu, mặt hiện vẻ ảm đạm nói: "Bất quá mấy ngày nay là thời kì phi thường, ta không thể cùng ngươi. . . Cùng ngươi. . ."

"Ngươi không cần phải nói nữa, ta đều hiểu." Lý Phong bất đắc dĩ cười khổ.

Tuy rằng Ngụy Băng Khanh chỉ là cháu gái của đám người Ngụy Trường Nghiệp, nhưng nói cho cùng bọn họ hôm nay vừa mới được đưa tang.

Nếu như buổi tối nay hắn đã ăn sạch Ngụy Băng Khanh, truyền ra ngoài thì thật không tốt lắm, chủ yếu nhất hắn không muốn ép buộc Ngụy Băng Khanh làm điều nàng không thích.

"Thật xin lỗi, ta. . . Ta không nên làm ngươi mất hứng."

Ngụy Băng Khanh cảm thấy rất áy náy, nàng có thể nhìn ra Lý Phong đang đầy khát vọng với mình, nhưng nàng thật sự không thể làm vậy.

"Cũng không thể nói là làm ta mất hứng, ngươi đang nằm trong ngực ta, chỉ điều này cũng đã làm ta rất mãn nguyện."

"Không, không đúng, không chỉ mãn nguyện, ngươi giống như là điều quý giá nhất ta từng gặp vậy, ta nguyện ôm ngươi cả đời này."

Lý Phong nửa nghiêm túc nửa nói đùa đáp lời.

"A?" Ngụy Băng Khanh đầu tiên là sững sờ, tiếp theo dụi đầu vào ngực Lý Phong, nội tâm thổn thức, nhưng ngoài miệng khẽ gắt nói: "Cái miệng thật là ngọt, không biết đã lừa dối biết bao nhiêu cô gái rồi!"

"Có thể miệng ta ngọt thật, nhưng chỉ ngọt với cô gái ta thực lòng yêu thương."

Nói đến đây, Lý Phong càng siết chặt cái ôm của mình.

Lúc đầu bầu không khí hơi có vẻ nặng nề, nhưng sau khi Lý Phong nói ra mấy lời thâm tình, nó lần nữa trở nên mập mờ.

Trái tim Ngụy Băng Khanh khẽ run lên, ôm lấy cổ Lý Phong, nhẹ nhàng nói: "Vậy ta đổi chủ ý, tối nay ngươi có thể. . ."

"Thật sự có thể?" Lý Phong đại hỉ.

"Phi, ngươi nghĩ cái gì vậy, ta nói là thấy biểu hiện của ngươi không tệ, nên khen thưởng một lần, tối nay ngươi có thể ngủ chung một giường với ta. . ."

Nói đến đây, Ngụy Băng Khanh thẹn thùng cúi đầu.

Khóe miệng của Lý Phong giật một cái, khóc không ra nước mắt.

Không phải chứ. . . Cái này nào phải khen thưởng a, rõ ràng là trừng phạt có được không?

Tưởng tượng mà xem, ở ngay bên cạnh có đệ nhất mỹ nữ Minh Châu nằm cùng, lại không thể làm ra sự tình mọi nam nhân đều muốn, đây không phải là cố tình tra tấn ta sao? !

"Thế nào, ngươi không vui a?"

Ngụy Băng Khanh có chút nổi giận, nàng là một nữ nhân mà cũng cố lấy dũng khí nói ra điều không biết liêm sỉ như vậy, Lý Phong lại không chịu phản ứng chút nào, không để ý lòng tự tôn của nàng sao?

"Vui lòng, đương nhiên vui lòng, bất quá trước lúc đó ta phải kiếm lời một chút. . ."

Lý Phong nháy mắt ra hiệu nói.

"Kiếm lời, kiếm lời cái gì?"

Ngụy Băng Khanh nghe mà không hiểu gì cả.

"Khụ khụ, cái này. . . Tay nghề tổ truyền, tay nghề tổ truyền."

Lý Phong cười ha hả, đẩy Ngụy Băng Khanh nằm xuống giường.

"Vẫn chỉ là thoa phần lưng sao?"

Ngụy Băng Khanh nhích người, nằm úp trên giường sau đó nhỏ giọng hỏi.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, trong lòng nói thầm.

"Vẫn" "Chỉ là", hai từ ngữ này mang tới cảm giác không chắc chắn, nói rõ tổng giám đốc băng sơn có thể là đã đồng ý cho hắn làm cái khác, ví dụ như. . . Thoa dầu toàn thân?"

"Nếu thoa dầu toàn thân thì hiệu quả sẽ càng tốt hơn , thế nhưng muốn hiệu quả tốt nhất thì phải phối hợp giường mát xa chuyên nghiệp, đúng rồi, nhà ngươi có loại giường đó không?"

Lý Phong giống như một nhân viên mát xa thực thụ hồi đáp.

Cái gọi là nhân viên thực thụ, cũng là nhờ hắn xem phim JAV

nhiều, mặc kệ là nam nhân thoa dầu cho nữ nhân hay là ngược lại, có giường chuyên dụng mới là tốt nhất.

"Không có. . . Hay là. . . Mà thôi đi, chỉ thoa dầu phần lưng cũng được."

Ngụy Băng Khanh dự liệu được thoa dầu toàn thân sẽ là tình cảnh như thế nào, nhất thời trái tim nhảy loạn, khuôn mặt đỏ bừng.

"Khụ khụ, thực ra có giường chuyên dụng hay không cũng không khác biệt lắm, hơn nữa hiện tại trời đang lạnh, sử dụng nó cũng không thoải mái."

Lý Phong đã bất chấp tất cả, vì được thoa dầu toàn thân cho Ngụy Băng Khanh nên sẵn sàng nói dối không chớp mắt.

Ngụy Băng Khanh sao không đoán được tâm tư xấu xa của Lý Phong? Chỉ là nàng vừa mới làm Lý Phong mất hứng một lần, lần này cự tuyệt nữa thì có thể làm Lý Phong thương tâm không?

Sau một hồi cân nhắc tỉ mỉ, Ngụy Băng Khanh dùng âm thanh nhỏ như muỗi kêu nói: "Cái kia. . . Vậy thì cứ thoa dầu toàn thân đi."

"Dù sao những chỗ không nên nhìn cũng đã bị Lý Phong nhìn hết, để hắn nhìn thêm lần nữa. . . Cũng không có gì a?"

Ngụy Băng Khanh ở trong lòng tự an ủi mình.

Lý Phong nhất thời thấy lòng nhảy lên một cái, bụng đã có lửa dục bốc cháy!

Tổng giám đốc băng sơn đáp ứng rồi! Trời ơi, lát nữa sẽ sung sướng tới mức nào đây!

"Cái kia. . . Thoa dầu toàn thân thì phải bỏ khăn tắm xuống, mặt khác. . . Đồ lót cũng phải cởi xuống."

Lý Phong đè xuống xúc động trong lòng, khàn khàn nói.

Thân thể Ngụy Băng Khanh run lên, sau một hồi lâu mới dùng

âm thanh nhỏ đến mức với tu vi của Lý Phong cũng khó lòng nghe rõ nói : "Vậy thì. . . Vậy thì cởi ra hết đi."

Chương 296. Tối nay không ngủ

Chương 259: Tối nay không ngủ

Lý Phong thấy đầu mình liên tục kêu ông ông.

Hắn đã chuẩn bị tốt tâm lý bị Ngụy Băng Khanh cự tuyệt, kết quả Ngụy Băng Khanh vậy mà đồng ý, hắn không phải nghe nhầm chứ?

Ngay tại thời điểm Lý Phong sững sờ, Ngụy Băng Khanh bò lên, muốn giải trừ quần áo toàn thân, ai ngờ Lý Phong lại giống như phát ngốc đứng tại chỗ không có phản ứng.

Ngay sau đó khuôn mặt Ngụy Băng Khanh càng đỏ rực, nhịn không được khẽ gắt: "Đồ ngốc, ngươi còn không mau xoay người sang chỗ khác, chẳng lẽ muốn nhìn ta thoát y sao?"

Lý Phong tranh thủ thời gian gật đầu: "Tốt tốt."

". . ." Ngụy Băng Khanh đầu tiên là không còn gì để nói, tiếp theo nói: "Phi, vậy ta không cởi nữa."

"Đừng đừng đừng, ta lập tức quay đầu."

Lý Phong thành thật quay đầu đi, nội tâm lại oán thầm nói: “Trước sau gì chả nhìn, có gì khác biệt đâu."

Thực ra hắn cũng biết, nữ nhân da mặt mỏng, một ít chuyện có thể làm, nhưng miệng lại không thể nói.

Cho dù muốn làm, cũng phải ỡm ờ từ chối. . .

Rất nhanh, tiếng soạt soạt vang lên sau lưng Lý Phong, tiếp theo, thanh âm run rẩy của Ngụy Băng Khanh truyền đến: "Tốt, bắt đầu đi."

Lý Phong thấy lòng run lên, vội vàng mua sắm một bình tinh dầu Mũi tên thần tình yêu, xoay người lại.

Ngay sau đó, cảnh đẹp Ngụy Băng Khanh khỏa thân nằm úp ở trên giường đã được hắn thu hết vào mắt. . .

"Hô."

Lý Phong hít sâu một hơi, mở ra nắp bình tinh dầu, lấy tay chấm vào, sau đó xoa lên lưng của Ngụy Băng Khanh.

Tinh dầu lành lạnh làm Ngụy Băng Khanh nhịn không được run lên: "Bắt đầu rồi sao, trời ạ, thật là khẩn trương."

Mặc dù đây đã là lần thứ hai để Lý Phong thoa dầu, nhưng lần này và lần trước hoàn toàn khác biệt.

Lần trước nàng tốt xấu gì cũng dùng khăn tắm che khuất nửa người dưới, lần này lại không có gì che đậy, cứ như vậy nằm ở trên giường.

Biết rõ mình đã bị Lý Phong nhìn hết một lần, nhưng lần trước nàng là uống say a, giờ phút này nàng lại hoàn toàn thanh tỉnh.

"Sớm biết sẽ khẩn trương như vậy thì đã không đáp ứng hắn."

Ngụy Băng Khanh có chút hối hận, nhưng lời nói ra giống như nước đổ ra ngoài, bây giờ muốn đổi ý đã không kịp.

Ngay tại thời điểm Ngụy Băng Khanh đang suy nghĩ linh tinh, hai bàn tay to đặt lên sau lưng nàng.

Trong chớp nhoáng này, Ngụy Băng Khanh đột nhiên dứt bỏ tất cả tạp niệm, trái tim bình tĩnh trở lại.

"Bỏ đi, ta sớm muộn gì cũng là của hắn, hết thảy không cách nào ngăn cản, vậy thì cứ thuận tự nhiên đi. . ."

Nghĩ tới đây, hai mắt Ngụy Băng Khanh nhắm lại, bắt đầu tỉ mỉ cảm thụ.

Thủ pháp của Lý Phong rất thuần thục, dường như ẩn chứa một

loại ma lực nào đó, làm cảm giác mệt mỏi mấy ngày nay của Ngụy Băng Khanh cấp tốc được buông lỏng.

Trong quá trình thoa dầu, tay Lý Phong khó tránh khỏi sẽ đụng phải một ít bộ vị nhạy cảm, may mà mục đích của Lý Phong chỉ là thoa dầu, không định làm chuyện khác.

Ngụy Băng Khanh tuy rằng toàn thân khô nóng, nhưng cũng có thể chịu đựng.

Không biết qua bao lâu, Lý Phong phun ra một ngụm trọc khí thật dài, mát xa kết thúc.

"Tốt rồi, cảm giác như thế nào?"

Lý Phong cầm lấy khăn tắm, đắp lên phong cảnh tuyệt đẹp, sau đó ôn nhu hỏi.

"Cảm giác dễ chịu hơn nhiều. . ."

Ngụy Băng Khanh hơi thất vọng, có loại cảm giác vẫn chưa thỏa mãn.

"Ừm, tinh dầu Mũi tên thần tình yêu có thể nhanh chóng xóa tan mỏi mệt, cường gân hoạt huyết, đợi tắm rửa rồi ngủ một giấc, ngày mai liền có thể khỏe mạnh sảng khoái."

"Được rồi, ta đi rửa tay trước."

Nói xong, Lý Phong khó khăn rời ánh mắt khỏi thân thể Ngụy Băng Khanh, đi tới phòng tắm.

Ngay tại thời điểm Lý Phong rửa hai tay, Ngụy Băng Khanh cầm khăn mặt, trùm khăn tắm đi vào phòng tắm.

Bốn mắt nhìn nhau, có điện giật vô hình chớp động. . .

"Ta. . . Ta tắm rửa trước, ngươi. . . Ngươi ra ngoài trước đi."

Ngụy Băng Khanh ngại ngùng cúi đầu, cái cổ cũng có chút ửng đỏ.

Thấy thế, Lý Phong liền không nhịn được muốn đùa giỡn nàng: "Ngươi nhìn xem, thời gian cũng không còn sớm, chi bằng chúng ta cùng nhau tắm?"

"Tốt." Ngụy Băng Khanh vô ý thức gật gật đầu, tiếp theo mới phát hiện không hợp lý, nhất thời mặt đỏ rực: "Phi, đại bại hoại, ai muốn cùng ngươi tắm a, ngươi mau đi ra ngoài."

Đang nói chuyện, Ngụy Băng Khanh liền đẩy Lý Phong ra khỏi phòng tắm.

"Cho dù hiện tại không cùng nhau tắm rửa, đợi chút nữa còn không phải sẽ ôm nhau ngủ chung? Ai, nữ nhân a, vốn luôn là khẩu thị tâm phi."

Lý Phong đóng lại cửa phòng tắm, lắc đầu thở dài nói.

Hắn không cố ý hạ giọng, làm Ngụy Băng Khanh ở bên trong có thể nghe thấy.

"Phanh. "

Một tiếng vang trầm từ trong phòng tắm truyền đến, hẳn là đồ trang điểm đập vào cửa phát ra.

Quả nhiên. . . Tổng giám đốc băng sơn nghe thấy. . .

"Khụ khụ, ta không nói nữa."

Lý Phong tranh thủ thời gian chuồn đi.

Sau một lát đến lượt Lý Phong vào tắm. Tới khi xong xuôi đi ra thì hắn thấy Ngụy Băng Khanh đã nằm ở trong chăn, hai mắt nhắm nghiền, giống như ngủ rồi.

Bất quá Lý Phong không tin: "Đêm dài đằng đẵng như vậy, Băng Khanh, ngươi nói xem hiện giờ chúng ta làm gì mới tốt?"

Ngụy Băng Khanh vẫn nhắm nghiền hai mắt, bất quá cặp lông mi khẽ run lên lại bán đứng nàng.

"Ngô. . . Thật sự ngủ rồi a, vậy ta không phải là muốn làm gì thì

làm sao?"

Lý Phong cố ý cười âm hiểm "Khà khà khà khà" vài tiếng.

Lông mi của Ngụy Băng Khanh càng thêm run rẩy.

"Ồ, nhịn giỏi như vậy?" Lý Phong ở trong lòng cười thầm, bỏ xuống dép lê rồi bò lên trên giường, tiếp theo vén chăn lên nằm xuống bên cạnh Ngụy Băng Khanh.

Nhất thời, cảm giác da thịt ấm áp đánh tới. . .

Thân thể Ngụy Băng Khanh nhịn không được khẽ run, chỉ là vượt qua dự đoán của Lý Phong, nàng vẫn như cũ không có ý tứ "tỉnh lại" .

"Đây là muốn giả vờ ngủ đến cùng a?"

Lý Phong vui mừng, tổng giám đốc băng sơn hiện tại giống như đà điểu sợ hãi vậy, tưởng giả vờ ngủ là có thể làm mọi chuyện dừng lại?

Nằm mơ đi, hắc hắc!

"Vậy ta chỉ đành sử dụng tuyệt kỹ Long Trảo Thủ thôi!"

Lý Phong cười một tiếng, tay phải chậm rãi sờ tới chỗ nào đó.

"Đùng "

Một tiếng vang giòn xuất hiện, Ngụy Băng Khanh lấy tay quất lên tay của Lý Phong một cái, khẽ gắt lên: "Không được sờ loạn."

"Ngươi không phải ngủ rồi sao?" Lý Phong trêu ghẹo nói.

Ngụy Băng Khanh trực tiếp đưa lưng về phía Lý Phong, tiếp tục giữ im lặng.

"Vậy ta có thể ôm eo không?" Lý Phong ghé sát tai nàng hỏi nhỏ.

Ngụy Băng Khanh khẽ cắn môi đỏ, không trả lời.

Không trả lời cũng là ngầm thừa nhận, Lý Phong liền nghiêng

người sang ôm lấy eo của tổng giám đốc băng sơn.

Thân thể Ngụy Băng Khanh run lên, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, không đẩy tay Lý Phong ra nữa.

Mấy phút đồng hồ sau, Lý Phong không cam tâm chỉ ôm eo, bàn tay bắt đầu di chuyển.

Hô hấp của Ngụy Băng Khanh bắt đầu trở nên gấp rút, hơi thở biến thành nóng rực. . .

Rèn sắt khi còn nóng, Lý Phong chồm tới trên người Ngụy Băng Khanh, hôn tới bờ môi đỏ. . .

"Không được, chỗ đó không thể. . ."

"Ta chỉ là đang giúp ngươi xoa bóp."

"Thế nhưng mà. . ."

"Ngươi phải tin tưởng năng lực của ta."

Tổng giám đốc băng sơn dùng âm thanh nhỏ như muỗi kêu khẽ ừ một tiếng, xem như ngầm đồng ý.

"Nam nhân các ngươi giỏi nhất là được một tấc lại muốn tiến một thước!"

"Nhưng ta không phải nam nhân bình thường a."

"Ừm, ngươi so với nam nhân khác còn tham lam hơn nhiều!"

"Băng Khanh. . ."

"Hả?"

"Ta yêu ngươi."

Trầm mặc thật lâu. . .

"Lý Phong, ta cũng yêu ngươi."

Lại là một nụ hôn dài. . .

Tối nay đối với Lý Phong cùng Ngụy Băng Khanh, nhất định là một đêm không ngủ. . .

Chương 297. Phong Vũ Lâu lâu chủ là nữ nhân?

Chương 260: Phong Vũ Lâu lâu chủ là nữ nhân?

Đối với người vừa mới rơi vào tình yêu cuồng nhiệt mà nói, luôn luôn có vô số đề tài để trò chuyện.

Một đêm này, Lý Phong cùng Ngụy Băng Khanh thân mật cùng nhau, nói hết cái này sang cái khác, sau cùng đến năm sáu giờ sáng mới ôm nhau ngủ.

Ở trong quá trình này, Lý Phong bảo vệ bản tâm, không bước ra một bước cuối cùng, bất quá chỗ nào cần sờ đều đã sờ mấy lần.

Nói đến chuyện này cũng buồn cười, mới đầu Ngụy Băng Khanh còn ngượng ngùng kháng cự, sau một hồi nếm trải tư vị, ngược lại có loại ý tứ phối hợp.

Nếu không phải đang là thời điểm phi thường, có lẽ buổi tối hôm nay hai người đã hòa làm một thể. . .

Mấy ngày kế tiếp, Ngụy Băng Khanh một lần nữa tiếp quản tập đoàn Vị Lai, bỏ cũ thay mới một nhóm lớn những người quản lý điều hành.

Mà Lý Phong, ban ngày cùng Ngụy Băng Khanh làm việc tại công ty, buổi tối thì ở trong biệt thự giúp Ngụy Băng Khanh xoa bóp, sinh hoạt vui vẻ khoái hoạt.

Dù chuyện không thể tiến tới bước cuối cùng làm Lý Phong hơi phiền muộn, nhưng hắn cũng biết, muốn triệt để ăn sạch tổng giám đốc băng sơn, ít nhất phải chờ đám người Ngụy Trường Nghiệp chết được một thời gian đã.

Một ngày này, Lý Phong giống như thường lệ uống trà nghịch điện thoại trong văn phòng tổng giám đốc, đột nhiên có cuộc điện

thoại gọi tới.

"Hứa Mạn?"

Nhìn thấy tên trên màn hình, Lý Phong liền không nhịn được thấy lòng nhúc nhích.

Tính toán thời gian, hẳn Phong Vũ Lâu sắp phái người tới kiểm tra trinh tiết cho Hứa Mạn, chẳng lẽ Hứa Mạn chính là bởi vì việc này mới gọi điện thoại cho hắn?

Lý Phong tiếp nhận cuộc gọi: "Uy, Hứa Mạn, ta là Lý Phong."

"Lý Phong, hai ngày sau bọn họ sẽ tới, ta. . . Ta sợ hãi."

Thanh âm của Hứa Mạn hơi run rẩy, trong lòng rõ ràng có chút sợ hãi.

"Quả là thế." Hai mắt Lý Phong sáng lên, tiếp theo trầm giọng an ủi: "Không cần sợ, nói cho ta biết ngươi ở đâu, ta liền đi tìm ngươi, chỉ cần có ta ở đây, bọn họ không dám làm gì với ngươi đâu."

Cái này là sự tình hai người đã sớm ước định, cho nên Hứa Mạn cũng không ra vẻ rụt rè, ngay sau đó liền đọc vị trí của mình cho hắn.

"Tốt, ngày mai ta sẽ đi tới tìm ngươi."

Lý Phong lại an ủi Hứa Mạn vài câu, ước định thời gian địa điểm gặp mặt, sau đó kết thúc trò chuyện.

Đã muốn đi tìm Hứa Mạn, Lý Phong liền phải đi tìm Ngụy Băng Khanh xin phép nghỉ.

Đối với cái này, Ngụy Băng Khanh tuy rằng không muốn, nhưng cũng không ngăn cản Lý Phong, nàng thậm chí còn không hỏi Lý Phong đi làm cái gì, chỉ nói một câu "...Chờ ngươi trở về" .

Bởi vì Ngụy Băng Khanh đã biết thân phận Lý Phong rất không đơn giản, có lẽ mỗi lần Lý Phong đi ra ngoài, đều là chấp hành nhiệm vụ của tổ chức?

Nếu Lý Phong biết suy nghĩ trong lòng Ngụy Băng Khanh, nhất định sẽ cảm thấy thật may mắn vì trước kia đã lựa chọn gia nhập Long Hồn.

Rời khỏi tập đoàn Vị Lai, Lý Phong liền chạy xe BMW X6 tới Đại Thương, tìm tới Tô Đồng.

Tiễu biệt thắng tân hôn, hai người điên cuồng cả một đêm. . .

Sáng sớm hôm sau, Lý Phong lưu lại cho Tô Đồng 20 bình Đồng nhan thủy, sau đó lái xe một đường về phương nam, hơn hai giờ chiều thì tới Nhạc Thành.

Nhạc Thành và Hoa Thành cùng thuộc một tỉnh, cũng là thành thị cấp một, khi Lý Phong vẫn còn là công tử 10 tỷ, trong các kì nghỉ đông và nghỉ hè đều không ít lần cùng đám bằng hữu đến Nhạc Thành chơi đùa.

Ở một biệt thự phía nam Nhạc Thành, Lý Phong nhìn thấy Thiên Hậu Hứa Mạn.

Tuy rằng đã tiến vào tháng mười một, nhưng nhiệt độ không khí của Nhạc Thành vẫn nóng bức, Hứa Mạn đơn giản buộc tóc đuôi ngựa, trên người mặc một bộ áo thun GUCCI màu trắng, một bầu ngực căng tràn chống năm chữ GUCCI lên rất cao.

Phía dưới thì mặc quần short ngắn, cặp chân dài trắng nõn lộ ra bên ngoài, dưới ánh mặt trời tản ra ánh sáng loá mắt.

Chân nàng đeo giày cao gót màu bạc, móng tay móng chân sơn màu đỏ, cách ăn mặc rất trẻ trung, có điều khí chất đoan trang trang nhã trên người nàng vẫn không cách nào ẩn tàng.

Có thể thấy, thanh thuần cùng đoan trang cùng kết hợp với nhau, làm cho mị lực của Thiên Hậu càng tăng thêm mấy phần, cũng làm cho ánh mắt Lý Phong trở nên có chút nóng rực.

Hứa Mạn bị hắn nhìn mà khuôn mặt đỏ ửng, sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Ngươi tới rồi."

"Ừm, tới rồi." Lý Phong gật đầu đáp ứng một tiếng, che giấu vẻ nóng rực trong mắt.

Tuy rằng hắn đã lấy đi lần đầu của Hứa Mạn, nhưng khi đó hai người đều bị thuốc ảnh hưởng, không thể coi là thật, giờ dùng loại ánh mắt này nhìn Hứa Mạn có chút không quá lễ phép.

Chỉ là Lý Phong trả lời xong mà Hứa Mạn lại im lặng không đáp.

Hai người từng có tiếp xúc da thịt, dù lần trước đã nói rõ, nhưng giờ gặp mặt vẫn như cũ khó tránh khỏi xấu hổ.

"Tiến đến ngồi đi."

Không biết qua bao lâu, Hứa Mạn than nhẹ một tiếng, đánh vỡ trầm mặc.

Sau khi mời Lý Phong vào trong phòng khách, Hứa Mạn rót một ly trà xanh đưa đến trước mặt Lý Phong: "Bôn ba một đường mệt mỏi rồi, trước tiên ngươi hãy uống ngụm trà nghỉ ngơi đi."

"Cảm ơn, ta không mệt." Lý Phong tiếp nhận chén trà, uống vào một ngụm sau đó hỏi : "Bọn họ ngày mai sẽ đến sao, đến lúc nào, có mấy người?"

"Bình thường là một nam một nữ, thời gian thì ta cũng không dám chắc chắn, có thể là buổi sáng, cũng có thể là buổi chiều, buổi tối cũng có khả năng."

Nói đến đây, lông mày Hứa Mạn hơi cau lại, rõ ràng là nội tâm cảm thấy lo lắng với buổi kiểm tra ngày mai.

Nàng đã không còn là trinh nữ, một khi bị phát hiện, ngày mai tất nhiên sẽ phát sinh xung đột.

Cho dù Lý Phong thật sự có thể giết hai người kia diệt khẩu, nhưng việc này đồng nghĩa với triệt để đối đầu với Phong Vũ Lâu, từ đó nàng sẽ bị Phong Vũ Lâu liên tục truy sát.

"Ta rất hiếu kì, vì sao Phong Vũ Lâu lại có quy định như vậy, chẳng lẽ lão đại của Phong Vũ Lâu muốn độc chiếm tất cả nữ ngôi sao thành của mình?"

Lý Phong từ lần trước đã sớm muốn hỏi vấn đề này, nhưng vì chiếu cố tâm tình của Hứa Mạn nên mới không hỏi.

Hứa Mạn lắc đầu: "Khẳng định không phải."

"Há, ngươi từng gặp hắn?" Lý Phong hơi kinh ngạc.

"Không phải, lâu chủ giống như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, ta còn chưa có tư cách gặp." Hứa Mạn lộ vẻ mặt kính sợ, chậm rãi nói.

"Đến cả ngươi cũng không có tư cách gặp hắn? Vậy làm sao ngươi biết hắn không muốn độc chiếm các ngươi?" Lý Phong không khỏi líu lưỡi.

Hứa Mạn là siêu sao có thể xếp vào top 5 Hoa Hạ, hẳn phải vững vàng đứng đầu trong tất cả những nghệ sĩ mà Phong Vũ Lâu khống chế.

Một mỏ vàng hình người lớn như vậy, thế mà không có tư cách gặp lâu chủ Phong Vũ Lâu?

Hứa Mạn cười khổ lắc đầu, nói tiếp: "Bởi vì ta nghe người ta nói lâu chủ là nữ nhân."

"Nữ nhân?" Lý Phong đầu tiên là sững sờ, tiếp theo hít vào một hơi khí lạnh.

Phong Vũ Lâu lớn như vậy, thế lực cũng rất cường đại, vậy mà do một nữ nhân cầm đầu? Nữ nhân này rất không đơn giản a!

Chờ một chút. . . Hệ thống bảo tiểu gia thu phục Phong Vũ Lâu, mục đích đằng sau không phải là muốn tiểu gia thu phục lâu chủ Phong Vũ Lâu chứ?

Tưởng Vận Trúc cũng đã nói rõ, Phong Vũ Lâu vào hai mươi năm trước đã được thành lập, cho dù lâu chủ của Phong Vũ Lâu là kỳ tài hiếm có, tuổi còn trẻ đã bắt đầu đi ra ngoài xông xáo, nhưng khi thành lập thế lực như Phong Vũ Lâu ít ra cũng phải ngoài ba mươi rồi a?

Hai mươi năm sau, lâu chủ Phong Vũ Lâu không phải đã hơn năm mươi tuổi?

"Con mẹ nó chứ, hệ thống, khẩu vị của tiểu gia không mặn như

vậy được, nếu ngươi dám bắt tiểu gia đi chinh phục một bà già hơn năm mươi tuổi, tiểu gia lập tức nổ tung tại chỗ cho ngươi xem!"

Lý Phong cố nén cảm giác buồn nôn, hung dữ thầm nghĩ.

Lý Phong đột nhiên hiện vẻ hung ác, ngược lại làm cho Hứa Mạn giật mình: "Lý tiên sinh, ngươi không sao chứ?"

"Không có việc gì, chỉ là nghĩ đến một chuyện buồn nôn mà thôi."

Lý Phong phun ra một ngụm trọc khí, tiếp theo trầm giọng nói: "Hứa tiểu thư, ngươi không cần lo lắng, bất luận ngày mai là người nào đến, ta đều sẽ bảo vệ ngươi chu toàn."

Chương 298. Hứa Mạn đêm đi

Chương 261: Hứa Mạn đêm đi

Lời nói của Lý Phong giống như một liều thuốc an thần, làm tâm thần của Hứa Mạn chậm rãi bình tĩnh lại.

Tiếp theo Lý Phong lại hỏi mấy vấn đề, Hứa Mạn giải đáp từng cái, sau đó lại là một đoạn thời gian dài trầm mặc.

"Ta. . ."

"Ngươi. . ."

Hai người đồng thời mở miệng.

"Ngươi nói trước đi."

Hai người lần nữa đồng thời mở miệng, bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí lúng túng càng thêm dày đặc.

"Thời gian không còn sớm, ta. . . Ta đi làm cơm."

Hứa Mạn cuống quít, giống như chạy trốn lao vào nhà bếp.

Lý Phong: ". . ."

Không phải chứ. . . Lúc này mới không đến 4 giờ, nàng muốn làm cơm trưa hay là cơm tối?

Hắn biết Hứa Mạn đang trốn tránh cái gì, vô luận lúc đó ý thức của hai người có rõ ràng hay không, hắn cùng Hứa Mạn đều từng có tiếp xúc da thịt.

Loại sự tình này đã phát sinh, khẳng định sẽ làm cho quan hệ của hai người có chút vi diệu.

Nếu làm bằng hữu thì khi ở chung sẽ không tự chủ nhớ tới sự tình tối hôm đó, làm người yêu thì. . . Tình cảm của hai người còn

chưa tới cấp bậc này.

Những lúc thế này, cảm giác xấu hổ là không thể tránh được.

Hứa Mạn rời đi, ở trong phòng bếp hơn một giờ, đợi đến khi mang đồ ăn lên bàn đã là 5h chiều.

Cơm nước xong xuôi, hết thảy thu thập thỏa đáng, Hứa Mạn liền nói: "Ta có chút mệt mỏi, về phòng nghỉ ngơi trước, ngươi có thể ở trong phòng khách xem ti vi, mệt mỏi thì vào phòng ngủ phụ nghỉ ngơi."

Nói xong Hứa Mạn cũng không đợi Lý Phong trả lời, liền giống như chạy trốn rời khỏi nơi đây.

Tiến vào phòng ngủ, Hứa Mạn liền dựa mình vào cửa phòng thở hổn hển.

Vừa rồi ở cùng Lý Phong ba giờ, đối với Hứa Mạn mà nói tựa như một năm dài đằng đẵng, đây cũng không phải là Hứa Mạn không muốn nhìn thấy Lý Phong, mà chỉ là nàng không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt Lý Phong mà thôi.

"Rõ ràng đã chuẩn bị tốt tâm lý đối mặt một cách bình thường với hắn, vì sao ta làm không được?"

"Ta đột nhiên về phòng ngủ, có thể làm Lý Phong hiểu lầm ta không muốn nhìn thấy hắn không?"

Hứa Mạn có chút xoắn xuýt.

"Bỏ đi, đã không biết nên dùng thái độ gì đối mặt hắn, vậy thì cứ hảo hảo ngủ một giấc. . ."

Hứa Mạn lắc đầu, trục xuất những tạp niệm này ra khỏi bộ não, tiến tới tủ quần áo chuẩn bị thay váy ngủ.

Khi Hứa Mạn cởi y phục xuống, trước gương tủ quần áo liền xuất hiện một thân thể hoàn mỹ, đây là một thân thể làm cho nữ nhân nhìn thấy cũng phải tim đập thình thịch.

Tuy rằng Hứa Mạn đã 35 tuổi, nhưng nàng bình thường vốn đã

chú trọng bảo dưỡng, vì giúp thân thể đẹp đẽ, chỉ cần có thời gian liền đến phòng tập gym rèn luyện.

Lại thêm Đồng nhan thủy giúp cho da thịt nàng giảm xuống còn hai mươi tuổi, chỉ nhìn bề ngoài không để ý khí chất, nói nàng là cô gái mười bảy mười tám tuổi cũng có người tin.

Trong gương, bụng Hứa Mạn không có một tia mỡ thừa, dáng người cân đối, càng là ngực nở mông cong.

Mà khi Hứa Mạn soi gương, trong mắt nàng hiện ra vẻ mê ly, đồng thời hai tay nhẹ nhàng sờ bản thân.

Rất rõ ràng, Hứa Mạn cũng rất mê luyến thân thể của mình.

(=_=) ???

"Có lẽ ngày mai ta sẽ chết, thân thể này cũng hóa thành một nắm cát vàng. . ."

Nghĩ tới đây, tinh thần Hứa Mạn chán nản.

Nữ nhân nào không muốn tìm một nam nhân sống hạnh phúc một đời? Bởi vì Phong Vũ Lâu, Hứa Mạn một mực bảo vệ bản tâm, không dám có ấn tượng tốt với bất kỳ người đàn ông nào.

Cho nên nàng mặt ngoài lạnh lùng, lúc đêm khuya vắng người lại thường xuyên cô đơn khó nhịn, không cách nào ngủ.

Mà lúc này, trong đầu Hứa Mạn liền hiện ra một số hình ảnh mơ hồ. . .

"Lý Phong. . ."

Sắc mặt Hứa Mạn đột nhiên ửng hồng, nhẹ nhàng hô hoán cái tên Lý Phong.

Tiếp theo nàng giật mình tỉnh lại, vội vàng thay váy ngủ tơ tằm, che khuất thân thể làm nam nhân phát cuồng nữ nhân hâm mộ này đi, sau cùng nhìn vào trong gương một chút, bước chân chuyển động.

Váy ngủ rung động, thân thể hoàn mỹ như ẩn như hiện. . .

Trong phòng khách, Lý Phong buồn bực lấy điện thoại di động ra chơi Vương giả vinh diệu.

(Liên quân là phiên bản quốc tế của Vương giả vinh diệu)

Chơi đến 8 giờ tối, Lý Phong duỗi người một cái sau đó đến phòng ngủ phụ trên lầu hai, đơn giản rửa mặt rồi nằm lên giường.

Ngay tại thời điểm Lý Phong đang ngủ say, một tiếng thét tràn ngập hoảng sợ từ sát vách truyền đến.

Lý Phong vụt một cái đứng dậy, mở ra Thấu thị nhãn nhìn tới phòng ngủ bên cạnh, nhất thời, khuôn mặt Hứa Mạn xuất hiện ở trong tầm mắt Lý Phong.

Chỉ thấy ánh đèn phòng ngủ đang mở, Hứa Mạn ngồi đưa hai tay ôm đầu gối, khuôn mặt tuyệt mỹ có chút tái nhợt, miệng thì thở hổn hển.

"Đây là. . . Gặp ác mộng?"

Hắn còn tưởng rằng có người tiến vào muốn gây bất lợi cho Hứa Mạn, thấy rõ tình huống Lý Phong nhất thời thở phào một hơi.

Lý Phong lại dùng Thấu thị nhãn quan sát một hồi, thấy Hứa Mạn chỉ là ngồi ở đó, không có dị động khác, liền muốn kết thúc Thấu thị nhãn.

Nhưng vào lúc này, Hứa Mạn đột nhiên vén chăn lên, đi xuống giường.

"A, nàng đang muốn làm gì?" Lý Phong đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lộ sắc mặt quái dị nói: "Hẳn là muốn vào nhà vệ sinh . . ."

Siêu sao cấp Thiên Hậu thì cũng là phàm nhân, là người thì có ba gấp, buổi tối đi tiểu đêm là chuyện không thể bình thường hơn được.

"Phi lễ chớ nhìn phi lễ chớ nhìn."

Lý Phong nói thầm vài câu, sau đó kết thúc Thấu thị nhãn.

Đây là nhân phẩm của Lý Phong khá tốt, đổi thành nam nhân khác khẳng định sẽ nhìn chằm chằm Hứa Mạn đi vệ sinh xong mới kết thúc Thấu thị nhãn, dù sao thân thể của Hứa Mạn vẫn rất có sức hấp dẫn. . .

Ngay tại thời điểm Lý Phong một lần nữa nằm xuống, tiếp tục luận đạo cùng Chu công, một tràng tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

(luận đạo cùng Chu công:chỉ chuyện ngủ)

"Hả?"

Lý Phong lập tức bật dậy, vẻ mặt kinh ngạc.

Biệt thự này chỉ có hắn cùng Hứa Mạn, giờ phút này ngoài cửa nhất định là Hứa Mạn không thể nghi ngờ!

Đêm hôm khuya khoắt Hứa Mạn đến gõ cửa phòng hắn? Có gì đó quái lạ!

Lý Phong dùng tốc độ nhanh nhất bước tới mở cửa ra, liền thấy khuôn mặt tiều tụy của Hứa Mạn ở cửa ra vào.

Không chờ Lý Phong lên tiếng hỏi thăm, Hứa Mạn đã nói: "Lý tiên sinh, ta. . . Ta ngủ không yên, có thể tìm ngươi tâm sự không?"

"Đương nhiên có thể, cần tới phòng khách không?"

Lý Phong mặt ngoài bình tĩnh, kì thực trong lòng cực kì nghi ngờ.

Ban ngày Hứa Mạn vẫn còn là bộ dáng không biết nên mở miệng như thế nào, đến tối liền muốn cùng hắn tâm sự? Cổ quái!

"Không cần, cứ ở trong phòng ngươi đi."

Hứa Mạn đỏ bừng mặt, cúi đầu nói.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, vẻ quái dị càng đậm, có

điều hắn cũng không nhiều lời, tránh ra mời Hứa Mạn vào trong phòng.

Căn phòng ngủ này không có ghế sô pha, hai người chỉ có thể ngồi xuống đất, khoảng trống với nhau đại khái xa nửa mét.

"Trong khoảng thời gian này ta luôn gặp ác mộng, sau đó liền bừng tỉnh, sau đó thật lâu không cách nào ngủ tiếp."

Hứa Mạn chậm rãi nói, xem như giải thích cho việc nửa đêm gõ cửa phòng.

Lý Phong nhíu mày, thở dài nói: "Là bởi vì sự tình đêm hôm đó sao?"

"Ừm." Hai tay Hứa Mạn nắm chặt, gật gật đầu.

"Thật xin lỗi, ta. . . Ta chỉ là muốn cứu ngươi, không nghĩ tới chuyện đó sẽ lưu lại cho ngươi ám ảnh tâm lý lớn như vậy."

Lý Phong rất áy náy.

Bất kỳ một nữ nhân nào đều cũng sẽ rất coi trọng với lần thứ nhất của mình, điểm xuất phát của hắn mặc dù là vì cứu Hứa Mạn, cũng là vì cứu chính mình, nhưng sự kiện kia làm chính là làm, hắn không thể chống chế.

Hứa Mạn mờ mịt quay đầu nhìn Lý Phong một cái, tiếp theo sắc mặt đỏ bừng nói: "Không phải, ta không phải là bởi vì ngươi mới gặp ác mộng, là bởi vì Galio."

Trong khoảng thời gian này dã thú Galio kia luôn luôn đột nhiên xuất hiện trong mộng cảnh của nàng, từ đó khiến nàng gặp ác mộng.

Thân ảnh Lý Phong cũng thường xuyên xuất hiện trong mộng của nàng, bất quá không phải ác mộng, mà chính là. . . Xuân mộng!

(xuân dược:thuốc kích dục, xuân mộng: chắc các bác cũng đoán được nhỉ)

Chương 299. Ta, toàn đều muốn!

Chương 262: Ta, toàn đều muốn!

Trước đó cũng đã nói, bởi vì 35 tuổi mà chưa từng yêu đương, lúc đêm khuya vắng người Hứa Mạn thường xuyên cô đơn khó chịu, không thể ngủ được.

Nàng không giống Lý Phong được đông đảo các nữ giáo viên Nhật Bản dạy bảo, trong chuyện nam nữ hoàn toàn là một tờ giấy trắng, trong người có lửa cũng không biết nên phóng thích thế nào.

Sau đêm đó, trong đầu Hứa Mạn thỉnh thoảng sẽ hiện lên một số hình ảnh thiếu nhi không nên xem, tuy rằng mơ hồ, những lại rất chân thật.

Bởi vì cái này vốn chính là sự thật từng phát sinh, chỉ bất quá khi đó nàng mất đi ý thức mà thôi.

Không sai, những hình ảnh đó chính là khi nàng cùng Lý Phong điên cuồng cả đêm. . .

Mỗi khi trong đầu hiện ra những hình ảnh này, Hứa Mạn liền hô hấp dồn dập, sắc mặt ửng hồng, tựa như lúc nàng soi gương trước tủ quần áo vậy.

Lúc thanh tỉnh, những hình ảnh này vô cùng mơ hồ, chìm vào giấc ngủ, những hình ảnh đó lại biến thành vô cùng rõ ràng, Hứa Mạn thậm chí có thể "nhìn" thấy lông tóc trên người Lý Phong!

Mỗi khi nàng mơ thấy những hình ảnh đó, sau khi tỉnh lại sẽ phát hiện toàn thân đổ mồ hôi đầm đìa, trên giường cũng thấm ướt một mảng lớn. . .

"Hô, không phải vì ta thì tốt rồi. . ."

Lý Phong thở phào, tiếp theo mới phát hiện nói như vậy có chút

không tử tế, vội vàng sửa lời: "Ý ta là. . ."

"Được rồi, ta biết ngươi áy náy, nhưng ta thật sự không trách ngươi, cho nên. . . Ngươi về sau không cần áy náy nữa."

Hứa Mạn quay đầu lại, nhỏ giọng nói.

"Ừm, đây là ý gì?"

Lý Phong có chút nhìn không thấu suy nghĩ trong lòng Hứa Mạn.

"Nếu như sinh mệnh của ngươi chỉ còn một ngày, ngươi sẽ làm cái gì?"

Hứa Mạn sợ Lý Phong suy nghĩ nhiều, vội vàng nói sang chuyện khác.

"Vấn đề này rất khó trả lời a."

Lý Phong nhíu mày, sau một lúc lâu cười khổ nói.

"Không khó như vậy đâu, luôn có những chuyện ngươi đặc biệt muốn làm."

Hứa Mạn có chút không hiểu ra sao.

"Đúng, chính là bởi vì ta muốn làm quá nhiều chuyện, cho nên mới rất khó trả lời."

Lý Phong gật đầu phụ họa.

"Có thể lựa chọn mấy cái quan trọng nhất, dù sao chỉ còn một ngày thôi."

Hứa Mạn bật thốt lên.

"Chỉ trẻ con mới lựa chọn." Lý Phong lắc đầu, ánh mắt đột nhiên biến thành xa xăm mà lại thâm thúy: "Mà ta, muốn tất cả! Cho nên dù thật sự chỉ còn một ngày, ta cũng sẽ đòi ông trời thêm 50 năm!"

Giờ khắc này, trên người Lý Phong bộc phát ra khí tức bá đạo vô cùng, dường như không phải là đang nói suông, mà là đang trình bày một sự thật.

Hứa Mạn ở trong lòng giật mình, một đôi mắt đẹp nổi lên dị sắc: "Chỉ trẻ con mới lựa chọn . . ."

"Khụ khụ, nếu như là ngươi, ngươi sẽ làm cái gì?" Lý Phong tán đi khí tức bá đạo, vội ho một tiếng nói.

Vừa rồi hắn có chút cố ý trang bức, không có cách nào, đại bộ phận nam nhân ở trước mặt mỹ nữ đều sẽ có suy nghĩ muốn khoe khoang, cái này là bản năng của nhân loại vì sự sinh sôi đời sau mà hình thành từ xa xưa, Lý Phong cũng vô pháp ngoại lệ.

"Ta từ nhỏ đã là cô nhi, lại không có mấy bằng hữu thực sự, cho nên sự tình ta muốn làm cũng không nhiều."

Hứa Mạn đầu tiên là lắc đầu thở dài, tiếp theo nhìn về phía Lý Phong nói: "Nhưng bây giờ ta xác thực muốn làm một việc. . ."

Nói đến đây, khuôn mặt Hứa Mạn liền đỏ rực lên, giống như một mặt trời nhỏ.

Lý Phong thấy lòng hơi động, một cái ý nghĩ lớn mật xuất hiện trong đầu.

Hứa Mạn không phải là muốn làm giống như Ngụy Băng Khanh, để hắn ôm ngủ chứ?

"Ta. . . Ta. . . Ta "

Hứa Mạn chỉ nói ba chữ "Ta", lại chậm chạp không chịu nói tiếp.

Nội tâm Lý Phong ngứa ngáy vô cùng, nhưng lại nhất định phải làm ra bộ dáng nghiêng tai lắng nghe, nín đến mức muốn sụp đổ.

"Bỏ đi, ta. . . Ta không nói ra được."

Nói xong Hứa Mạn đứng dậy muốn đi ra ngoài.

"Chờ một chút."

Lý Phong liền vội vàng đứng lên, một tay giữ chặt Hứa Mạn.

Nào ngờ lòng hắn gấp gáp nên không thể khống chế tốt lực đạo,

dùng sức quá mạnh, trực tiếp kéo Hứa Mạn vào trong ngực.

Nhất thời, cảm giác mềm mại và mùi thơm nức mũi đánh tới! Lý Phong lập tức đỏ hết mặt mũi!

Hắn vốn chỉ là muốn để Hứa Mạn nói hết lời rồi mới đi, kết quả kéo một cái liền thành cố ý chiếm tiện nghi của Hứa Mạn!

Con mẹ nó, lần này nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội a!

"Cái kia, ta không phải cố ý, ta chỉ rất là hiếu kỳ ngươi muốn nói cái gì, cho nên mới. . . Nhất thời xúc động, ngươi tuyệt đối đừng hiểu lầm."

Lý Phong vội vàng giải thích, đồng thời muốn đẩy Hứa Mạn ra.

Ai ngờ hắn lại không đẩy Hứa Mạn ra được, ngược lại làm cho Hứa Mạn ôm hắn càng chặt!

"Đừng đẩy ta ra, ta. . . Ta không muốn lưu lại tiếc nuối."

Hứa Mạn ôm chặt eo của Lý Phong, dùng hết lực khí toàn thân nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Không muốn lưu lại tiếc nuối, đây là ý gì?

"Lý Phong, ngày mai ta có khả năng sẽ chết, ta đã 35 tuổi, trải nghiệm hết nhân gian ấm lạnh, cũng đã hưởng thụ vinh hoa phú quý, nhưng quả thật ta chưa từng trải nghiệm niềm vui nam nữ sum vầy."

Hứa Mạn tựa đầu vào ngực Lý Phong, nói bằng giọng run run.

Lý Phong thấy lòng run lên, nội tâm càng thêm lớn gan.

"Tối nay, ta muốn cảm nhận một lần, ngươi. . . Ngươi có thể thỏa mãn nguyện vọng này của ta không?"

Nói đến đây, Hứa Mạn ngẩng đầu nhìn về phía Lý Phong, trong

đôi mắt đẹp đã trở nên ngập nước.

Ngày mai họa phúc khó liệu, vạn nhất có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, Hứa Mạn muốn trước khi rời khỏi cái thế giới này có thể tận lực làm đời mình viên mãn.

Mà Lý Phong lại là nam nhân duy nhất bước vào được trong nội tâm nàng!

Chỉ là loại lời này phát ra từ miệng của nữ nhân, chung quy vẫn là chuyện vô cùng xấu hổ, cho nên Hứa Mạn vừa nãy mất bao công sức cũng không dám nói ra ngoài miệng.

Nhưng Lý Phong vô tình ôm nàng vào lòng, lại làm cho Hứa Mạn vứt xuống tất cả phòng bị.

Lý Phong có chút không dám tin tưởng lỗ tai mình, đây chính là Thiên Hậu Hứa Mạn đoan trang trang nhã sao, vậy mà chủ động cầu hắn sủng hạnh?

Khó có thể tin nổi!

"Thật xin lỗi, ta quên ngươi đã có bạn gái, cứ coi như ta chưa từng nói gì đi."

Thấy Lý Phong không nói lời nào, Hứa Mạn bỗng nhiên chịu đả kích.

Bất quá suy nghĩ một chút cũng hiểu được, nếu như Lý Phong đáp ứng nàng, chẳng phải là phản bội Tô Đồng?

Mang tâm tình thất vọng mất mát, Hứa Mạn muốn rời khỏi cái ôm của Lý Phong.

Ai ngờ Lý Phong lại đột nhiên ôm lấy vòng eo nàng, trầm giọng nói: "Còn nhớ rõ trước đó ta từng nói một chuyện không?"

"A?" Hứa Mạn run lên, mặt hiện vẻ mờ mịt.

"Chỉ trẻ con mới lựa chọn, mà ta. . . Muốn hết!"

Sau khi nói xong, Lý Phong cúi đầu hôn lên bờ môi đỏ kiều diễm

của Hứa Mạn.

"Ngô. . ."

Hứa Mạn kêu lên một tiếng, trong đầu nổ ầm vang, máu huyết toàn thân gia tốc lưu động, trái tim không ngừng nhảy loạn.

Ngay sau đó, Lý Phong trực tiếp bế ngang Hứa Mạn lên, nhẹ nhàng đặt lên trên giường.

Sau đó, Lý Phong đứng ở cạnh giường bắt đầu đánh giá tỉ mỉ.

Trong váy ngủ tơ tằm, thân thể hoàn mỹ của Hứa Mạn như ẩn như hiện, khuôn mặt tuyệt mỹ đã bị màu đỏ rực phủ đầy.

Hứa Mạn luôn trang nhã, giờ phút này lại mặt mày xấu hổ, nhưng càng làm cho nàng tăng thêm mấy phần mị hoặc.

Đây là Hứa Mạn, Thiên Hậu được mấy chục triệu thậm chí hơn trăm triệu nam nhân coi là tình nhân trong mộng, giờ phút này nàng yên tĩnh nằm ở trên giường, tùy thời có thể bị hắn ăn sạch không nhả xương!

Nếu như không hảo hảo hưởng thụ thì sao hắn có thể cam lòng?

Cho nên Lý Phong phải cẩn thận nhìn, cẩn thận cảm thụ, hắn muốn khắc hình ảnh này vào trong đầu mãi mãi!

"Ngươi. . . Ngươi đã xem đủ chưa?"

Hứa Mạn bị cái nhìn nóng cháy của Lý Phong làm cho toàn thân nóng hổi, cả người như bị lửa đốt.

"Không đủ, mãi mãi cũng không đủ."

Lý Phong phun ra một ngụm nhiệt khí, lắc đầu nói.

"Vậy ngươi xem a, ta. . . Ta ngủ."

Nói xong Hứa Mạn xoay người sang chỗ khác, làm bộ muốn ngủ.

Đúng lúc này, Hứa Mạn phát hiện chăn nệm chìm xuống, quay đầu nhìn lại đã thấy Lý Phong nhảy lên giường.

"Ngươi không phải muốn nhìn tiếp sao, lên đây làm gì?"

Hứa Mạn cảm thấy từng tế bào trên thân đều đang run rẩy, thanh âm cũng không thể bình tĩnh được.

"Khoảng cách gần quan sát sẽ càng đẹp hơn."

Lý Phong cười cười, tiếp theo không nói chuyện với Hứa Mạn nữa, hắn bắt đầu. . .

Sau một tiếng rên rỉ khe khẽ của Hứa Mạn, bên trong gian phòng đã bị cảnh xuân lấp đầy. . .

Chương 300. Chương 263: Lầu. . . Tiểu thư?

Không biết qua bao lâu, trong phòng ngủ gió ngừng mưa nghỉ, chỉ còn lại tiếng thở dốc ồ ồ.

Hứa Mạn đặt tay lên ngực Lý Phong vẽ vòng tròn, khóe mắt hơi mê ly, trên mặt còn lưu lại thần sắc thỏa mãn sau chuyện đó.

Khác với lần trước, lần này Hứa Mạn cảm nhận được rõ ràng tư vị trong đó, lâng lâng như bước trên mây, sung sướng đê mê.

Ăn tủy mới biết vị ngon, càng là có một loại cảm giác không muốn ngừng lại.

Mà Lý Phong. . . Nhìn biểu hiện trên mặt hắn lúc này là biết hắn đang đắc ý cỡ nào.

Phải biết đây chính là Hứa Mạn cao quý, còn có vầng sáng của Thiên Hậu tỏa ra, biết bao nhiêu nam nhân nằm mộng cũng muốn có được nàng, tư vị không cần nói cũng biết được.

"Lý Phong, ngươi có cảm thấy ta là một nữ nhân vô liêm sỉ không?"

Hứa Mạn đột nhiên ôm chặt Lý Phong, trong giọng nói có chút lo được lo mất.

"Làm sao lại vậy được, trong lòng ta ngươi thuần khiết không một vết bẩn tựa như hoa tuyết liên trên băng sơn vậy."

Lý Phong khẽ vuốt lưng Hứa Mạn, ôn nhu trấn an.

Nghe thấy lời ấy, Hứa Mạn yên tâm hơn một chút: "Thực ra ta cũng không nghĩ tới mình sẽ làm ra loại chuyện này, ta. . . Ta. . ."

Lý Phong: ". . ."

Hứa Mạn nói vậy là ý gì, không phải là muốn mặc quần xong liền bước đi vô tình chứ? !

Đây chính là điểm khác nhau giữa nam nhân cùng nữ nhân, nếu như đổi thành Lý Phong làm vậy, tuyệt đối sẽ bị Hứa Mạn coi là đồ đàn ông bội bạc.

Nhưng Hứa Mạn nói như vậy, Lý Phong chỉ có thể ôn nhu an ủi: "Ta hiểu, ngươi chỉ là không muốn lưu lại tiếc nuối."

"Vậy sau tối nay, chúng ta có thể quên hết những chuyện đã xảy ra được không?"

Hứa Mạn chớp chớp mắt to, lộ vẻ mặt chờ đợi hỏi.

Lý Phong: ". . ."

Xong rồi, Hứa Mạn thật đúng là muốn mặc quần xong bước đi vô tình!

Chỉ là loại chuyện này làm sao có thể quên được, cả một đời hắn cũng khó có khả năng quên a?

"Ta nói sai rồi." Hứa Mạn lúc này mới phát hiện chuyện này quá khó, lập tức sửa lời: "Đã không cách nào quên mất, vậy chúng ta cứ xem như hết thảy chưa từng xảy ra, được không?"

"Tại sao phải xem như chưa từng xảy ra? Phát sinh thì đã phát sinh rồi, không có khả năng đó."

"Hứa Mạn, ngươi chỉ có thể là của ta!"

Sau khi nói xong, Lý Phong cúi đầu hôn lên bờ môi đỏ của Hứa Mạn.

Không biết qua bao lâu, Hứa Mạn khép hờ mắt bắt đầu rên rỉ, một vòng chinh phạt mới. . . Bắt đầu!

Sáng sớm hôm sau, Hứa Mạn xoay người, vô ý thức sờ soạng bên cạnh, thế nhưng không thấy người nào.

Ngay sau đó nội tâm nàng giật mình, vội vàng mở hai mắt ra, đã

thấy bên cạnh sớm đã không còn Lý Phong.

"Lý Phong?"

Hứa Mạn hô một tiếng, muốn xuống giường tìm Lý Phong, chỉ là nàng vừa muốn đứng dậy, cảm giác đau nhức đã lan khắp toàn thân, từng đợt suy yếu đánh tới, cho nên ngay cả đứng dậy xuống giường cũng không làm nổi.

"Trời ạ, tối hôm qua. . ."

Hứa Mạn lấy tay nâng trán, lúc này mới nhớ ra tối hôm qua nàng cùng Lý Phong chiến đấu anh dũng đến tận rạng sáng.

Bởi vì tình hình chiến đấu quá mức kịch liệt, sau cùng linh hồn nhỏ bé của nàng đã bay tới ngoài vũ trụ, ngủ lúc nào cũng không rõ.

Đúng lúc này, Lý Phong đẩy cửa đi vào: "Ngươi tỉnh rồi? Bữa sáng đã làm xong, tùy thời có thể ăn cơm."

Hứa Mạn thấy Lý Phong không bỏ mình đi, nhất thời thở phào, tiếp theo lại đỏ mặt nói: "Ta. . . Ta dậy không nổi."

"Suýt thì quên chuyện này." Lý Phong vỗ trán một cái, vội vàng đi tới giao một viên Tinh Lực Hoàn cho Hứa Mạn.

Bởi vì vì lần trước đã ăn một lần, cho nên Hứa Mạn cũng không hỏi nhiều liền nuốt vào bụng, đợi đến khi tinh lực khôi phục nàng mới hỏi: "Cái này có tác dụng phụ hay không, ăn nhiều không vấn đề gì chứ?"

"Ta còn có thể hại ngươi được sao? Yên tâm đi, thuốc này là hệ. . . Bí phương tổ truyền, tuyệt đối không có tác dụng phụ." Lý Phong thiếu chút nữa nói thành hệ thống xuất ra, may mà kịp thời đổi giọng.

"Ta không phải lo lắng cho mình, mà chỉ là lo lắng cho ngươi. . ." Khuôn mặt Hứa Mạn lại đỏ thêm ba phần, tiếng nhỏ như muỗi kêu nói: "Ngươi tiêu hao nhiều như vậy, nếu như luôn dựa vào dược vật khôi phục tinh lực sợ rằng sẽ có hại với thân thể."

Có câu nói rất hay, chỉ có trâu mệt chết, không có ruộng bị cày hư, loại chuyện này nam nhân vẫn luôn thua lỗ nhiều hơn một chút. . .

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, có chút câm nín.

Con mẹ nó hóa ra Hứa Mạn là sợ hắn dựa vào cắn thuốc mà duy trì sinh hoạt a. . . Tuy rằng Hứa Mạn mang ý tốt, nhưng phương diện kia bị Hứa Mạn xem nhẹ, vẫn làm cho Lý Phong có chút buồn bực.

"Yên tâm đi, ta làm việc xưa nay không dựa vào cắn thuốc, không tin thì ngươi có thể thử một chút."

Đang nói chuyện, Lý Phong liền liếc mắt nhìn xuống chỗ nào đó của Hứa Mạn một cái.

Hứa Mạn cúi gằm mặt xuống, âm thanh đầy ủy khuất: "Đã nói là xem như không phát sinh rồi, vậy mà ngươi lại nhắc tới."

"Ta căn bản không có đáp ứng, ngươi đã nằm cùng giường với ta, vậy cả một đời đều là người của ta, muốn chạy? Không có cửa đâu."

Lý Phong cố ý cười lạnh một tiếng, bước nhanh đến trước giường, không để ý Hứa Mạn phản ứng thế nào đã trực tiếp ôm lấy nàng, nhanh chân đi ra ngoài.

"Bỏ đi, không biết hôm nay sẽ phát sinh cái gì, trước hết cứ tùy theo hắn đi."

Hứa Mạn thầm than một tiếng, để đầu tựa vào ngực Lý Phong, không kháng cự nữa.

Ăn hết điểm tâm, Hứa Mạn cố ý trang điểm một phen, một là vì phụ nữ lúc nào chả muốn làm đẹp, hai chính là vì nghênh đón người Phong Vũ Lâu đến.

Hai người một mực chờ đến hơn ba giờ chiều, rốt cục nghe thấy một hồi tiếng chuông cửa vang lên.

Đang ở phòng khách dựa người vào nhau xem phim, hai người

nhất thời sắc mặt biến đổi, sau đó Hứa Mạn mau chóng rời khỏi cái ôm của Lý Phong.

"Ta đi mở cửa."

Nói xong Hứa Mạn muốn ra cửa nghênh đón.

"Không, ta đi với ngươi."

Lý Phong nắm chặt bàn tay mềm mại của Hứa Mạn, không để ý nàng phản đối đi ra ngoài.

Từ xa xa Lý Phong đã thấy bên ngoài biệt thự có hai nữ tử, một người nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, ăn mặc khá hợp thời, khí chất vẫn còn.

Một người khác thoạt nhìn là thiếu phụ ba mươi tuổi, tướng mạo bình thường, nhưng dáng người rất tốt, mặc dù không nở nang bằng Hứa Mạn, Tống Uyển Quân, nhưng mà cũng là ngực nở mông cong, rất hấp dẫn ánh mắt người khác.

Cùng lúc đó, hai người kia cũng nhìn thấy Lý Phong, Hứa Mạn, nhất thời, hai người đang nói giỡn nhất thời sắc mặt thay đổi!

"Lâu. . . Tiểu thư, chúng ta làm thế nào bây giờ?"

Phụ nữ trung niên liếc nhìn thiếu phụ bên cạnh một cái, nhỏ giọng hỏi.

“Nhìn tình huống rồi nói sau."

Thiếu phụ mặt không biểu tình nói.

"Hứa Mạn, hai người kia ngươi đã gặp bao giờ chưa?" Lý Phong dò xét hai người, nhỏ giọng hỏi.

"Trung niên đại tỷ kia tên là Cao Khiết, từng đến kiểm tra cho ta mấy lần, người còn lại . . . Chưa bao giờ thấy."

Hứa Mạn hiện tại đã khẩn trương đến mức hô hấp dồn dập, nếu không phải được Lý Phong nắm tay, nàng sợ là đến cả khí lực đi đường cũng không có.

"Không có việc gì, hết thảy để ta lo liệu."

Lý Phong biết mặc dù hắn an ủi ra sao, Hứa Mạn đều khó tránh khỏi khẩn trương, ngay sau đó liền mở cửa ra, hỏi thẳng mặt: "Các ngươi là người Phong Vũ Lâu?"

"Ừm?" Người phụ nữ trung niên đầu tiên là giật mình, tiếp theo lạnh nhạt nhìn về phía Hứa Mạn: "Hứa Mạn, ngươi ngay cả mình là ai cũng nói cho hắn biết?"

"Cao tỷ, ta. . ."

Hứa Mạn vừa muốn nói chuyện, liền bị Lý Phong kéo ra phía sau.

"Không sai, Hứa Mạn đã nói với ta mọi chuyện, bởi vì. . . Nàng đã thành nữ nhân của ta."

Lý Phong chậm rãi nói.

"Cái gì? !"

Dù sớm có đoán trước, nhưng lời nói của Lý Phong vẫn làm cho sắc mặt hai người Cao tỷ kịch biến.

"Hứa Mạn, ngươi dám không để ý quy củ của Phong Vũ Lâu, tìm nam nhân ở bên ngoài, chẳng lẽ là muốn chết? !"

Đang nói chuyện, trên thân Cao Khiết liền bộc phát ra uy thế cường đại thuộc về cường giả Tông Sư hậu kỳ!Lâu. . . Tiểu thư?

Chương 301. Tiêu Lăng Phi

Chương 264: Tiêu Lăng Phi

Khí chất Cao Khiết ngưng tụ thành thực chất, nhất thời ép cho Hứa Mạn có chút không thở nổi!

"Làm càn!"

Lý Phong tiến lên trước một bước, cũng phóng khí tức ra ngoài, chống đỡ lại khí tức của Cao Khiết.

Hứa Mạn chỉ cảm thấy người mình nhẹ đi, vội vàng mở lớn miệng thở hổn hển.

Cao Khiết hơi biến sắc, nhịn không được hoảng sợ nói: "Ngươi vậy mà cũng là Tông Sư hậu kỳ, chuyện này sao có thể? !"

"Còn trẻ như vậy đã là cường giả Tông Sư hậu kỳ? Có chút ý tứ." Trong mắt thiếu phụ lóe lên ánh sáng kì lạ, âm thầm nỉ non.

Tông Sư hậu kỳ cũng không hiếm lạ, điều làm cho hai người kinh ngạc là tuổi tác của Lý Phong.

Theo lẽ thường mà nói, có thể ở trước 23 tuổi bước vào Tông Sư cảnh đã được xưng tụng là thiên tài, mà tuổi tác Lý Phong mới chỉ ngoài 20, vậy mà cũng là Tông Sư hậu kỳ.

Cho dù là ở bên trong cổ võ thế gia đỉnh cấp cũng rất ít thấy thiên tài bậc này.

"Ha ha, vì sao ta không thể là Tông Sư hậu kỳ?"

Lý Phong chỉ mới phóng khí tức ra ngoài, chứ chưa trực tiếp động thủ với hai người này.

Phong Vũ Lâu là một tổ chức siêu mạnh, đến cả Long Hồn cũng cảm thấy hơi khó nhằn, trước khi hắn có được thực lực đầy đủ, nếu như có thể giải quyết mâu thuẫn với Phong Vũ Lâu trong hòa

bình, vậy tự nhiên là không còn gì tốt hơn.

"Ngươi quá phách lối, quy củ của Phong Vũ Lâu không thể phá hỏng, cho dù ngươi là Tông Sư hậu kỳ, cũng không thể nào bảo vệ Hứa Mạn được."

Cao Khiết bị lời nói của Lý Phong kích động thành nổi giận, ngay sau đó liền muốn thử chiến lực thực tế của Lý Phong.

"Cao tỷ, tạm thời đừng xúc động." Thiếu phụ lên tiếng ngăn cản, tiếp theo nhìn Lý Phong từ trên xuống dưới nói: "Ngươi tên là gì, là con cháu nhà ai?"

"Ngươi là ai?" Lý Phong nhíu mày.

Thiếu phụ này tuy rằng tướng mạo phổ thông, nhưng khí chất trên người lại có chút siêu nhiên, hơn nữa nhìn qua thì hình như Cao Khiết chỉ là người hầu của nàng, xem ra thiếu phụ có địa vị không thấp ở Phong Vũ Lâu.

"Ta họ Tiêu, thủ hạ của Cao tỷ." Thiếu phụ yêu kiều cười nói.

Cùng lúc đó, Cao Khiết cố ý đứng thẳng thân thể, làm ra một biểu lộ ngồi ở vị trí cao.

"Ngươi nói láo." Lý Phong lắc đầu cười lạnh: "Tuy rằng các ngươi không nói gì, nhưng nhất cử nhất động của Cao Khiết đều lộ ra sự tôn kính đối với ngươi, Cao Khiết hẳn là thủ hạ của ngươi mới đúng."

Thiếu phụ hơi biến sắc, tiếp theo bất đắc dĩ lắc đầu: "Quả nhiên không thể gạt được người ta, Cao Khiết, kỹ năng diễn xuất của ngươi quá kém."

Cao Khiết biến sắc, tiếp theo mặt lộ vẻ sợ hãi, chắp tay nói: "Có lỗi với tiểu thư, ta. . . Ta chỉ là từ trong đáy lòng không dám coi tiểu thư là thủ hạ, xin tiểu thư trách tội."

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, tiểu thư? Chẳng lẽ là nữ nhi của chủ nhân Phong Vũ Lâu?

Con mẹ nó, đến cả nữ nhi cũng đã ba mươi tuổi, vậy lâu chủ của

Phong Vũ Lâu lớn cỡ nào? Hệ thống, con mẹ nó nếu ngươi dám để tiểu gia chinh phục lâu chủ Phong Vũ Lâu, tiểu gia quyết không để yên cho ngươi!

Hứa Mạn thấy trong lòng giật mình, xem ra thiếu phụ này là cao tầng của Phong Vũ Lâu, nhưng nếu vậy sự tình chẳng phải là càng thêm khó lòng giải quyết?

"Thôi, cái này cũng trách không được ngươi." Thiếu phụ vẫy tay, đi đến đằng trước Cao Khiết nói: "Nói cho ta biết, ngươi là đệ tử nhà nào, nếu như ta và trường bối nhà ngươi có giao tình, vậy thì ta có thể cân nhắc tha cho ngươi một mạng."

"Chỉ sợ làm ngươi thất vọng rồi, ta họ Lý, tên chỉ có một chữ Phong, cũng không phải là con cháu thế gia nào."

Lý Phong tập trung ý chí, cảnh giác nói.

"Lý Phong?" Cặp lông mày thanh tú của thiếu phụ nhăn lại, tiếp theo kinh ngạc nói: "Ngươi không phải chính là lão bản sau màn của Osvili chứ? Hứa Mạn cũng là nhờ uống Đồng nhan thủy của ngươi, cho nên mới giúp da thịt trở nên trẻ tuổi như vậy?"

Nàng hôm nay tự mình đến đây, cũng là vì muốn nhờ Hứa Mạn giúp đỡ kiếm về một bình Đồng nhan thủy, không nghĩ tới vậy mà gặp chính chủ, có thể nói là niềm vui ngoài ý muốn.

Trong lòng Lý Phong sinh ra cảm giác quái dị.

Không phải chứ. . . Nữ nhân này chẳng lẽ đánh chủ ý lên Đồng nhan thủy?

"Không nói lời nào vậy chính là thừa nhận." Thiếu phụ nhoẻn miệng cười, tiếp theo sắc mặt lạnh lẽo: "Giao ra 100 bình Đồng nhan thủy, rời khỏi Hứa Mạn, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết."

Ngữ khí của nàng âm u giống như gió lạnh thổi ra từ 9 tầng địa ngục, đến cả Lý Phong cũng nhịn không được giật mình, Hứa Mạn càng là có loại cảm giác lạnh thấu xương, nhịn không được run rẩy cả người.

Lý Phong nhất thời tức giận không thôi!

Giao ra 100 bình Đồng nhan thủy, rời khỏi Hứa Mạn, còn tha cho hắn không chết? Người này thật ngông cuồng, Lão hổ không phát uy thì thật sự coi tiểu gia là hellokitty? !

(chế từ câu: lão hổ không phát uy, các ngươi lại tưởng là mèo bệnh à?)

"Nghĩ hay lắm, chuyện này không có khả năng."

Lý Phong chăm chú bảo hộ Hứa Mạn ở sau lưng, đồng thời mở ra chiêu thức Bạo tẩu.

Nhất thời, uy thế trên người Lý Phong tăng vọt thêm một đoạn!

"Cái này. . . Đây là nửa bước Siêu Phàm? !" Sắc mặt Cao Khiết lại biến đổi!

Đến cả thiếu phụ cũng phải nhíu mày lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc nói: "Ngươi vậy mà ẩn giấu thực lực?"

"Hừ, ta cũng không phải là trẻ con ba tuổi, làm sao có thể bày hết át chủ bài ra bên ngoài?"

"Nói thật cho các ngươi biết, ta cùng Hứa Mạn là thật tâm yêu nhau, người nào cũng không thể chia rẽ chúng ta, ông trời không thể, Phong Vũ Lâu. . . Cũng không thể!"

"Nếu như các ngươi khăng khăng phản đối, vậy thì phải hỏi nắm đấm của ta có đáp ứng hay không."

Lý Phong mặc kệ đối phương có lai lịch gì, nếu như ngay cả nữ nhân của mình cũng bảo hộ không nổi, vậy hắn có một thân thực lực này để làm gì?

Thân thể Hứa Mạn chấn động, mặt lộ vẻ cảm động.

Có câu nói rất hay, cách nhanh nhất đi vào nội tâm nữ nhân chính là trang bức hợp lý.

Con đường này Lý Phong đã đi hơn 10 ngàn lần, sớm đã xe nhẹ đường quen, mà bóng người hắn cũng đã cắm rễ sâu trong tâm linh Hứa Mạn.

Nếu như trước tối hôm qua Hứa Mạn chỉ là có hảo cảm với Lý Phong, vậy sau mấy lần điên cuồng chiến đấu đến rạng sáng, loại hảo cảm này đã chuyển hóa thành ưa thích.

Lý Phong nói lời này, càng làm cho "ưa thích" biến chất, chuyển hóa thành yêu thương!

"Ta không cần hỏi nắm đấm của ngươi, bởi vì nắm đấm của ta càng thêm đáng tin!"

Thiếu phụ đùa cợt cười một tiếng, tiếp theo. . .

"Oanh!"

Một cỗ khí tức vượt xa Lý Phong bùng nổ từ trên người nàng!

Lý Phong chỉ cảm thấy một cỗ khí lưu cường đại từ đối diện vọt tới, làm hắn không thể chống cự phải lùi lại ba bước.

Hứa Mạn càng thêm không chịu nổi, khi cỗ khí tức này ập đến, hai chân nàng đã không còn tiếp đất, thân thể bay lên, nếu không phải có Lý Phong nắm chặt bàn tay, nàng bây giờ sớm đã giống như diều đứt dây bị thổi bay ra ngoài!

"Đáng chết, nữ nhân này làm sao lại mạnh như vậy? !"

Lý Phong thầm hoảng hốt!

Chỉ là khí tức đã có thể khiến hắn khó lòng ngăn cản, nếu quả thật động thủ, hắn hoàn toàn không phải địch thủ của nàng!

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Ngay tại thời điểm Lý Phong sợ hãi, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Xem xét!" Lý Phong không dám trì hoãn, cái nhiệm vụ này có thể là bị thiếu phụ này phát động, xem hết giới thiệu nhiệm vụ trước, có lẽ sẽ tìm được cơ hội lật kèo.

"Nhiệm vụ: Đại trượng phu co được giãn được "

"Mục tiêu: Đánh đổi đủ nhiều, đạt thành giao dịch với lâu chủ Phong Vũ Lâu Tiêu Lăng Phi, biến chiến tranh thành tơ lụa."

"Khen thưởng: 300 điểm kinh nghiệm, 3000 điểm tích lũy."

"Chú thích: Nhà phát triển hệ thống đã từng nói: 'Lui một bước trời cao biển rộng, đại trượng phu co được giãn được, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, tạm thời nhượng bộ là vì về sau có thể đi càng xa hơn."

Lý Phong: ". . ."

Không phải chứ. . . Con mẹ nó đã đến nước này ngươi còn bắt tiểu gia nhượng bộ? Ta quả thật không ngờ ngươi lại là loại hệ thống hèn như vậy đấy!

Chờ chút. . . Thiếu phụ này chính là lâu chủ của Phong Vũ Lâu?

Con mẹ nó, lâu chủ Phong Vũ Lâu trẻ như vậy? !

Chương 302. Giao dịch đạt thành

Chương 265: Giao dịch đạt thành

"Hiện tại ngươi có còn cảm thấy ta không có năng lực chia rẽ các ngươi?"

Tiêu Lăng Phi nở một nụ cười lạnh lùng, tiến lên trước một bước quát: "Vẫn là điều kiện ban đầu, ta cho ngươi 10 giây cân nhắc, nếu như ngươi không đáp ứng, vậy ngươi cùng Hứa Mạn đều phải chết!"

"10, 9, 8, 7. . ."

Tiêu Lăng Phi đếm ngược, cón sắc mặt Lý Phong ngày càng khó coi.

Đừng nói để hắn rời khỏi Hứa Mạn, chỉ chuyện bắt hắn lấy ra 100 bình Đồng nhan thủy hắn đã làm không được, hiện tại tổng điểm tích lũy của hắn mới hơn 130 ngàn, một lần tiêu hao 100 ngàn? Vậy còn không bằng giết hắn cho thống khoái!

"4, 3, 2. . ."

Ngay tại thời điểm Tiêu Lăng Phi sắp hô "1" , Lý Phong lắc đầu cười lạnh nói: "Ngươi không dám giết ta."

"Không dám? Ngươi xem nhẹ khí phách của ta rồi!"

Tiêu Lăng Phi cười lạnh, muốn một chỉ giết chết Lý Phong.

Nàng là lâu chủ Phong Vũ Lâu, luôn luôn sát phạt quyết đoán, tuy nàng rất muốn có được Đồng nhan thủy, nhưng như vậy còn chưa đủ để nàng nuốt lời.

Một đoàn chân khí màu xanh ngưng tụ ở đầu ngón tay nàng, từ xa nhìn lại, đoàn chân khí này có kích cỡ tương đương trứng

ngỗng, toàn thân tản ra ánh sáng chói mắt, tựa như một mặt trời màu xanh.

Khi nó xuất hiện, mặt đất dưới chân Tiêu Lăng Phi có bụi đất chậm rãi bay lơ lửng lên không trung!

Chỉ mới trong quá trình tụ tập chân khí đã có uy thế bậc này, có thể tưởng tượng được khi đoàn chân khí bắn ra sẽ phát sinh lực phá hoại cỡ nào!

"Đừng!" Hứa Mạn tuyệt vọng hét thảm một tiếng.

Nàng thật sự rất hối hận, nếu như sớm biết Tiêu Lăng Phi cường đại như thế, nàng đã một mình đối mặt, bây giờ còn liên lụy Lý Phong.

Ngay tại thời điểm đoàn chân khí màu xanh sắp bắn ra, Lý Phong lấy ra từ trong ngực một tấm thẻ màu trắng: "Ta là thành viên Long Hồn, nếu như ngươi không muốn làm cho Phong Vũ Lâu hủy diệt, vậy cứ việc giết ta."

Tiêu Lăng Phi hơi biến sắc: "Người Long Hồn?"

Nói thì nói như vậy, còn đoàn chân khí màu xanh thì vẫn tồn tại ở đầu ngón tay của nàng, lúc nào cũng có thể bắn ra.

"Không sai, lão đại ta là Thanh Long Sứ, hắn biết ta đến Nhạc Thành gặp người Phong Vũ Lâu, nếu như ta chết, ngươi đoán xem Thanh Long Sứ sẽ làm thế nào?"

Lý Phong sợ chỉ với thân phận thành viên Long Hồn còn chưa đủ chấn trụ Tiêu Lăng Phi, vội vàng đề cập tới Thanh Long Sứ chưa bao giờ gặp mặt.

"Mạc Vấn Thiên?" Đồng tử Tiêu Lăng Phi co rụt lại, trên mặt lóe lên vẻ kiêng dè.

"Thanh Long Sứ tên là Mạc Vấn Thiên?" Lý Phong đúng là lần đầu nghe thấy cái tên "Mạc Vấn Thiên" , tiếp theo hắn cười lạnh nói: "Ngươi cũng đã nghe nói tới đại danh của Thanh Long Sứ? Vậy ngươi hẳn phải biết Thanh Long Sứ bao che khuyết điểm cỡ nào a?"

"Ngươi uy hiếp ta?" Lông mày Tiêu Lăng Phi dựng lên, xem ra có chút tức giận.

Nàng rất kiêng kị Mạc Vấn Thiên, nhưng nàng càng ghét bị người khác uy hiếp hơn!

"Không phải uy hiếp, mà chỉ là muốn cùng ngươi giao dịch một phen."

"100 bình Đồng nhan thủy quá nhiều, ngươi có giết ta ta cũng không lấy ra được, bất quá vừa vặn ta mang trên người một bình."

Lý Phong cười một tiếng, móc ra từ trong ngực một bình Đồng nhan thủy.

Đại nhân vật đều thích sĩ diện, chỉ uy hiếp còn chưa đủ để cho Tiêu Lăng Phi buông tha hắn, trừ khi chịu đánh đổi lợi ích, từ đó cho Tiêu Lăng Phi một cái bậc thang để xuống.

Mà cái này cũng phù hợp với yêu cầu của nhiệm vụ hệ thống.

Thấy thế, trong mắt Tiêu Lăng Phi lóe lên ánh sáng: "Đưa nó cho ta."

Lý Phong lại thu hồi Đồng nhan thủy, trầm giọng nói: "Cho ngươi cũng được, bất quá từ nay về sau Hứa Mạn và Phong Vũ Lâu không còn liên quan."

"Nếu như ngươi không đồng ý, vậy thì cứ giết ta cùng Hứa Mạn đi, để xem Long Hồn có thể báo thù cho ta không."

Nói đến đây, trên mặt Lý Phong lộ ra thần sắc kiên định ngọc đá cùng vỡ.

"Tiểu thư. . ." Cao Khiết muốn nói lại thôi.

Phong Vũ Lâu tuy mạnh, nhưng cũng chỉ có thể ẩn trong bóng tối, đi lại giữa hai giới hắc bạch.

Nếu không phải bọn họ ở trong bóng tối kết giao một vài đại nhân vật, hành sự lại rất có chừng mực, Long Hồn không có khả năng mở một mắt, nhắm một mắt mặc cho bọn họ phát triển.

Cho nên bọn họ không thể chọc giận Long Hồn, mà giết chết thành viên của Long Hồn tuyệt đối không phải một lựa chọn khôn ngoan!

"Một bình không đủ." Tiêu Lăng Phi lắc đầu, duỗi ra một ngón tay nói: "Ngươi đưa ta ba bình trước, về sau mỗi tháng đều phải cung cấp cho ta một bình."

Nàng xác thực không muốn vì chuyện này mà chọc giận Long Hồn, nhưng một bình Đồng nhan thủy còn chưa đủ để làm lạnh sát ý của nàng.

Lý Phong không khỏi cười lạnh: "Một bình Đồng nhan thủy có giá trị 200 triệu, ba bình là 600 triệu, một năm mười hai bình là 2,4 tỷ, nếu như là 50 năm, vậy là 120 tỷ."

"Ngươi chỉ nói mấy câu liền muốn ta bỏ ra cái giá lớn như vậy, còn không bằng giết ta cho thống khoái."

Bây giờ Đồng nhan thủy đã tiến hành đấu giá ba lượt, thấp nhất cũng được bán với giá 210 triệu, cho nên Lý Phong nói vậy không có chút khoa trương nào.

"Vậy nghĩa là ngươi không chịu đồng ý?" Lông mày Tiêu Lăng Phi nhíu lại, sát ý lẫm liệt.

"Ta muốn đồng ý, thế nhưng chính ngươi lại không có thành ý."

Lý Phong hiện tại phiền muộn muốn thổ huyết, trước đó đều là hắn giẫm người khác, lần này lại gặp phải một kẻ hung ác hơn cả bản thân.

Thảo nào lại có câu "Thiên đạo luân hồi, trời xanh không bỏ qua cho người nào" .

Bất quá cô nàng này quả thực rất mạnh, khí chất cũng rất siêu nhiên, chỉ là bộ dáng có chút bình thường.

Chờ chút. . . Ban đầu khuôn mặt Hoa Gian Hội Lý Hương cũng rất bình thường, thế nhưng đó là bởi vì nàng đeo mặt nạ da người, Tiêu Lăng Phi có khi nào cũng đeo mặt nạ da người không?

Nghĩ tới đây, Lý Phong mở ra Thấu thị nhãn quan sát.

Không xem xét thì thôi, vừa xem Lý Phong đã thiếu chút nữa kinh hô thành tiếng.

Tiêu Lăng Phi quả nhiên đeo mặt nạ da người, dưới mặt nạ là một khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành!

Trong những nữ nhân Lý Phong nhận biết, chỉ đơn thuần so sánh khuôn mặt thì Ngụy Băng Khanh xuất chúng nhất, mà dung nhan của Tiêu Lăng Phi lại còn hơn Ngụy Băng Khanh một phần!

"Khó trách nàng phải đeo mặt nạ da người ra ngoài, nếu như lấy khuôn mặt thật sự, đi tới chỗ nào chỗ đó cũng sẽ bạo động."

Tự nói thầm một câu, Lý Phong không hủy bỏ Thấu thị nhãn, ngược lại nhìn xuống.

Ngay sau đó, một cái áo ngực chất liệu ren màu trắng xuất hiện trong tầm mắt của Lý Phong, tiếp tục nhìn vào, Lý Phong thấy được thứ càng sâu xa hơn.

"Không có chút si-lic nào, thuần thiên nhiên, 36D, không tệ không tệ."

Âm thầm bình phẩm một câu, Lý Phong tiếp tục nhìn xuống. . .

"Trời ơi, vậy mà là bạch hổ?"

(bạch hổ:chỉ cái ấy của phụ nữ không có lông, còn đàn ông không lông sẽ được gọi là thanh long. Bạch hổ gặp thanh long thì mọi chuyện đại cát đại lợi)

Đồng tử của Lý Phong co rụt lại, thiếu chút kinh hô thành tiếng!

Đúng lúc này, Tiêu Lăng Phi quát lớn: "Ngươi nhìn đi đâu vậy? !"

Ánh mắt Lý Phong cho nàng một loại cảm giác trên người mình không có mảnh vải che thân, nếu không phải kiêng kị thân phận Lý Phong, chỉ bằng loại ánh mắt này, nàng đã lập tức xử lý Lý Phong!

"Mệt mỏi, hoạt động nhãn cầu một chút."

Lý Phong kết thúc Thấu thị nhãn, rời ánh mắt đi, nói.

"Hừ!" Tiêu Lăng Phi hừ lạnh một tiếng, nói: "Đưa ta ba bình Đồng nhan thủy, mỗi tháng ta sẽ lấy giá 100 triệu mua bốn bình từ ngươi, nếu như đáp ứng, ta liền bỏ qua cho ngươi cùng Hứa Mạn."

"Đưa ngươi ba bình thì được, nhưng về sau một bình 200 triệu, một tháng chỉ có thể cung cấp một bình." Lý Phong thấy lòng hơi động, trầm giọng nói.

"Ngươi thật sự cho rằng ta không dám giết ngươi?" Tiêu Lăng Phi giận dữ.

"Người chết vì tiền chim chết vì ăn, nếu ngươi muốn giết ta thì nhanh chóng ra tay, muốn ta lỗ vốn. . . Không có khả năng này!" Lý Phong không chịu nhường nửa bước.

Sắc mặt Tiêu Lăng Phi biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói: "Tốt, thành giao!"

Sau khi nói xong, đoàn chân khí màu xanh lập tức tiêu tán không thấy gì nữa.

Hứa Mạn đầu tiên là ngẩn ngơ, tiếp theo nhịn không được cuồng hỉ!

Đến cả Lý Phong cũng âm thầm thở ra một hơi dài, nữ nhân này mang tới cho hắn áp lực quá lớn, khiến hắn cảm thấy mình như vừa dạo quanh Quỷ Môn Quan một vòng.

May mà Tiêu Lăng Phi rốt cục cũng đồng ý điều kiện kia, nếu không hậu quả khó mà lường được!

Chương 303. Sự tình ra khác thường tất có yêu

Chương 266: Sự tình ra khác thường tất có yêu

"Lấy ra đi. "

Tiêu Lăng Phi vươn tay ra, đồng thời tán đi uy thế khủng bố.

Không còn bị cỗ khí tức này trùng kích, Hứa Mạn chỉ cảm thấy người mình nhẹ đi, muốn té xuống đất.

Lý Phong tay mắt lanh lẹ, lập tức bế ngang người nàng, tiếp theo nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Ngay sau đó hai người bốn mắt nhìn nhau tóe lửa tình, nếu mà có nhạc phim 《 Nhất Tiễn Mai 》 nổi lên, thì đúng là nhìn còn đẹp hơn hai diễn viên Viên Hoa cùng Thu Nhã!

"Hừ!" Tiêu Lăng Phi rất khó chịu hừ lạnh một tiếng, xen vào khung cảnh ngọt ngào của hai người.

Hứa Mạn liền vội vàng lui về phía sau một bước, xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn sang Tiêu Lăng Phi cùng Cao Khiết.

Lý Phong sờ mũi một cái, lấy ra từ trong ngực ba bình Đồng nhan thủy: "Đây là ba bình Đồng nhan thủy, sau đó ngươi ghi lại phương thức liên lạc của ta, mỗi tháng giao dịch trực tiếp tới tìm ta là được."

Ngay sau đó Lý Phong đọc số điện thoại di động.

"Ngươi không phải mới nói chỉ có một bình sao?" Lông mày Tiêu Lăng Phi nhíu lại, ngữ khí lạnh lùng.

"Lừa ngươi mà thôi." Lý Phong nhún nhún vai, nói tiếp: "Có muốn ta đưa cho ngươi một bình trước, chờ trở lại Minh Châu rồi đưa hai bình còn lại không?"

Tiêu Lăng Phi nhất thời tức giận, nếu không phải đã cùng Lý Phong đạt thành giao dịch, chỉ bằng câu nói này, nàng đã muốn diệt Lý Phong!

Làm Tiêu Lăng Phi tiếp nhận ba bình Đồng nhan thủy xong, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ liền vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 300 điểm kinh nghiệm, 3000 điểm tích lũy."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: A+

Điểm kinh nghiệm: 6200/ 8000

Điểm tích lũy: 133000

Điểm chinh phục: 79

Kỹ năng: 《 Chân Vũ 》, 《 Vô Ảnh Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Bạo Tẩu 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng, Phá hư thí luyện.

"Khốn nạn, còn cần 1800 điểm kinh nghiệm mới có thể thăng cấp!"

Lý Phong có chút nóng nảy, quan trọng là hắn không biết mình cùng Tiêu Lăng Phi có chênh lệch lớn cỡ nào, mà cái nhiệm vụ Tám phương mưa gió để ta sử dụng lại có hạn chế thời gian là một năm!

Nếu như trong một năm hắn không vượt qua Tiêu Lăng Phi rồi đánh bại nàng, vậy chẳng khác nào nhiệm vụ thất bại!

"Cao tỷ, ngươi gọi điện thoại cho Cao Phong, bảo hắn tuyên bố hủy bỏ hợp đồng với Hứa Mạn, đồng thời thu hồi tất cả tư sản cố

định của Hứa Mạn, từ nay về sau, Hứa Mạn cùng Phong Vũ Lâu không còn liên quan."

Tiêu Lăng Phi cất kỹ Đồng nhan thủy, lạnh giọng nói.

Cao Phong là lão bản của công ty Hứa Mạn làm việc, cũng là thành viên của Phong Vũ Lâu.

Hứa Mạn đã thoát ly Phong Vũ Lâu, vậy Phong Vũ Lâu đương nhiên sẽ không cung cấp cái gì cho Hứa Mạn nữa, còn phải thu hồi đại bộ phận tư sản của Hứa Mạn.

Đối với cái này Hứa Mạn không chỉ không sợ hãi, ngược lại có loại cảm giác nhẹ nhõm vì được giải thoát.

Tuy rằng mất đi công ty ủng hộ cùng đại bộ phận tư sản, nhưng nàng thu hoạch được tự do, cái này càng trọng yếu hơn cái trước!

Từ nay về sau, nàng có thể giống như người bình thường, yêu đương, kết hôn, sinh con, vừa suy nghĩ đã cảm thấy thật tốt đẹp!

"Không sao, Phong Vũ Lâu thu hồi bao nhiêu, ta liền bồi thường cho ngươi bấy nhiêu."

Lý Phong nắm lấy bàn tay của Hứa Mạn, ôn nhu an ủi.

Hắn hiện tại có 6,1 tỷ tiền mặt trong thẻ, lại thêm thu nhập của Osvili, tổng tài sản sớm đã hơn 10 tỷ, có thể gọi là nhà không có gì ngoài tiền.

"Không cần, ta sẽ tự mình kiếm về."

Hứa Mạn vội vàng cự tuyệt, có thể được ở cùng Lý Phong đã là niềm vui ngoài ý muốn, nàng sao có thể lấy tiền của Lý Phong?

"Không được, bởi vì ta nên ngươi mới mất đi những vật này, ta nhất định phải bồi thường cho ngươi."

Lý Phong dùng ngữ khí không cho phép cự tuyệt nói.

"Vậy cũng không được, ta. . ."

Hứa Mạn vừa muốn nói gì, Tiêu Lăng Phi liền khó chịu hừ lạnh.

Con mẹ nó nàng còn đang đứng đây, hai người này đã bắt đầu không kiêng nể gì cả vung thức ăn cho chó, cố ý a?

(thức ăn cho chó:cẩu lương, nghĩa bóng dùng để chỉ việc khoe ân ái với người đang ế)

Khuôn mặt Hứa Mạn đỏ lên, vội vàng ngậm miệng.

Lý Phong lại không quan tâm đến phản ứng của Tiêu Lăng Phi: "Hừ cái gì mà hừ, ta cùng Hứa Mạn là người yêu, trò chuyện như vậy thì đã sao, chẳng lẽ ngươi đang ghen tỵ chúng ta?"

"Ngươi nói cái gì, có dám lặp lại lần nữa không?" Tiêu Lăng Phi nổi giận, mày liễu dựng ngược lên.

"Ta nói ngươi ghen ghét chúng ta." Lý Phong cười lạnh một tiếng: "Ngươi tức giận như vậy, hẳn là không có bạn trai, hư hỏa quá mạnh."

"Trong thời gian rảnh rỗi thì đừng có cả ngày chém chém giết giết, chi bằng đi tìm một người bạn trai, kẻo tới lúc hoa tàn ít bướm rồi mà vẫn không có chút kỷ niệm đẹp nào, vậy thì đúng là đáng tiếc."

"Oanh "

Khí tức trên người Tiêu Lăng Phi lại lần nữa bạo phát ra, nhìn qua có vẻ nàng muốn xử lý Lý Phong.

Hứa Mạn kinh hô một tiếng, lại lần nữa cảm nhận được cảm giác muốn bay vọt về sau.

Lý Phong vội vàng giữ chặt lấy nàng, quay đầu nói: "Uy uy uy, chúng ta vừa mới đạt thành giao dịch, chẳng lẽ ngươi muốn vì tư lợi mà bội ước?"

Vừa rồi Lý Phong đã dùng Đọc tâm thuật với Tiêu Lăng Phi, biết được mục đích của nàng là muốn dùng Đồng nhan thủy đi giao hảo với giới quyền quý.

Rất nhiều quyền quý đều muốn mua nó cho mình hoặc người nhà mình, thế nhưng Osvili mỗi tuần chỉ bán một bình, mà lại còn đấu giá online trên Kinh Bảo.

Người tham gia đấu giá đều phải chứng nhận thân phận, một số người quyền quý vì nhiều lý do mà không muốn hoặc không dám tham gia đấu giá.

(chắc ý tác giả là cà khịa mấy ông quan lương gốc 5 triệu nhưng lương ngoài 50 triệu, lên đây mua sợ bị lộ mác tham ô hối lộ =_=)

Nếu như Tiêu Lăng Phi mỗi tháng đều có thể lấy được một bình Đồng nhan thủy, giao cho những người quyền quý này, vậy sẽ thu hoạch được hồi báo cỡ nào?

Lại thêm hắn là thành viên Long Hồn, có hai tầng bảo hiểm, Tiêu Lăng Phi khẳng định không dám giết hắn.

"Nhưng đó không phải lý do để ngươi được phép trêu chọc ta!" Tiêu Lăng Phi cười lạnh, khí thế lại tăng một phần.

"Tốt tốt tốt, về sau không trêu chọc ngươi nữa, bất quá ngươi cũng không được can thiệp ta cùng Hứa Mạn, thế nào?" Lý Phong dừng lại đúng lúc, nhượng bộ một lần.

"Hừ!"

Tiêu Lăng Phi hừ lạnh một tiếng, rốt cục triệt tiêu khí tức khủng bố.

Nàng muốn dùng Đồng nhan thủy đi kết giao với người quyền quý, cho nên không chỉ không thể giết Lý Phong, còn phải bảo đảm Lý Phong sống sót đến khi cung cấp đầy đủ Đồng nhan thủy cho nàng.

Đương nhiên, điểm ấy Tiêu Lăng Phi sẽ không nói ra, nàng còn muốn ra vẻ tùy thời đều có thể đổi ý, chỉ như vậy mới có thể đùa giỡn Lý Phong trong lòng bàn tay.

Tiêu Lăng Phi không biết là, vừa rồi Lý Phong đã dùng Đọc Tâm Thuật với nàng, nhìn thấu hết thảy. . .

"Ngươi đã có mưu đồ như vậy, ta liền có thể yên tâm. . ."

Hai mắt Lý Phong sáng lên, âm thầm đắc ý.

Đợi đến khi Cao Khiết nói chuyện điện thoại xong, Lý Phong liền muốn đưa hai người rời đi, ai ngờ Tiêu Lăng Phi lại nói: "Nghe nói Nhạc Sơn có rất nhiều đồ ăn ngon, vì chúc mừng chúng ta giao dịch thành công, Hứa Mạn cũng giành lấy tự do, ngươi hẳn phải mời chúng ta bữa cơm bày tỏ thành ý a?"

Lý Phong: "? ? ?"

Cô nàng này có mắc bệnh gì không, tiểu gia đang ước gì ngươi đi nhanh lên, ngươi lại còn muốn tiểu gia mời cơm?

Mà Nhạc Sơn cách đây hai ba trăm cây số, ăn bữa cơm mà phải chạy xa như vậy, không bị bệnh thì là cái gì!

Sự tình khác thường tất có chỗ cổ quái, Tiêu Lăng Phi là lâu chủ Phong Vũ Lâu, hành sự cử động khẳng định luôn có thâm ý, ngay sau đó Lý Phong lại dùng Đọc tâm thuật với Tiêu Lăng Phi.

Sau một lúc lâu, Lý Phong cười nói: "Tốt, chúng ta lập tức xuất phát."

Hứa Mạn nghe được mà không hiểu ra sao, Nhạc Thành cũng có rất nhiều đồ ăn ngon a, dù muốn ăn cơm chúc mừng cũng không cần thiết đi Nhạc Sơn a?

Tuy nghi hoặc, nhưng Hứa Mạn lại không lên tiếng hỏi thăm, nhu thuận đi theo phía sau Lý Phong tới xe BMW X6.

Một bên khác, Tiêu Lăng Phi cùng Cao Khiết ngồi lên một chiếc xe Porsche.

"Cao tỷ, tin tức đã thả ra ngoài chưa?" Tiêu Lăng Phi ngồi ở hàng ghế sau, hỏi.

"Yên tâm đi tiểu thư, hôm qua chúng ta đã truyền tin tức đến Hà gia, Hà Minh Vĩ biết Hứa Mạn muốn đi nơi đó ăn cơm, khẳng định sẽ kịp thời đuổi tới." Cao Khiết trầm giọng nói, tiếp theo khởi động xe chạy đi.

Chương 304. Một năm ước hẹn

Chương 267: Một năm ước hẹn

Trên đường cao tốc Nhạc Sơn, bên trong X6, Lý Phong nhìn về phía chiếc xe Porsche cách mình trăm mét, ôn nhu nói: "Mạn Mạn, đợi chút nữa đến Nhạc Sơn có thể sẽ gặp phải chút phiền phức, bất quá ngươi cũng không cần lo lắng, hết thảy có ta."

Lông mày Hứa Mạn nhíu lại, khẩn trương nói: "Các nàng vẫn còn muốn chia rẽ chúng ta sao?"

"Cũng không phải." Lý Phong lắc đầu, tiếp theo mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng nói: "Ngươi mới nói cái gì?"

"Ta nói. . ." Hứa Mạn há miệng muốn nói, tiếp theo kêu á một tiếng, mặt đỏ lên, vội vàng che miệng.

Tuy đã tiếp nhận Lý Phong, nhưng nàng trước đó còn một mực kiên trì muốn Lý Phong quên sự tình tối hôm qua đi, ở chung như những bằng hữu bình thường!

"Đây chính là ngươi nói, về sau ngươi và ta sẽ không rời không bỏ, ở cạnh nhau cả đời."

Lý Phong kích động nắm chặt bàn tay Hứa Mạn, hưng phấn nói.

"Ai muốn ở cạnh ngươi cả đời a, ngươi. . . Ngươi mau buông tay, đang ở trên đường cao tốc đó." Khuôn mặt Hứa Mạn ửng đỏ, vừa sợ vừa thẹn.

"Ta mặc kệ, vừa nãy ngươi chính là có ý tứ này, đừng coi ta là trẻ con ba tuổi dễ lừa gạt." Lý Phong nắm chặt bàn tay, ra vẻ ngươi không thừa nhận thì ta không buông tay.

"Tốt tốt tốt, ta không rời khỏi ngươi, mãi mãi cũng không rời bỏ ngươi, ngươi hài lòng chưa? Mau lo lái xe đi."

Hứa Mạn chịu không được Lý Phong quấy rầy đòi hỏi, đành chịu

thua thừa nhận.

Lý Phong vô cùng thỏa mãn cười cười, rốt cục buông bàn tay Hứa Mạn ra.

Hai giờ sau, được Tiêu Lăng Phi dẫn dắt, Lý Phong lái xe đến một nhà hàng có tên là Sơn Thành Thực Phủ.

Xe dừng hẳn, bốn người đi xuống xe, Hứa Mạn đã vũ trang đầy đủ kính đen, khăn che mặt.

Thân là siêu sao cấp bậc Thiên Hậu, làm cách nào để lúc ra ngoài không bị người khác nhận ra đã là một môn học vấn bắt buộc, Hứa Mạn đối với cái này sớm đã thành thói quen, cho nên tùy thân luôn mang theo kính đen, khẩu trang, khăn che mặt, mũ lưỡi trai, nói chung là các loại vật phẩm để che giấu khuôn mặt dáng người.

"Sơn Thành Thực Phủ, khách sạn ba sao, nhà hàng đứng đầu Sơn Thành, thế nào, ta chọn địa phương không tệ chứ?"

Tiêu Lăng Phi đi đến trước mặt Lý Phong, đắc ý hỏi.

"Ừm, địa phương này không tệ, chỉ sợ một hồi nữa sẽ có kẻ đui mù đến gây phiền toái a."

Lý Phong ra vẻ thâm ý sâu sắc nói.

Tiêu Lăng Phi thấy lòng hơi động, tiếp theo cười nói: "Đường đường là cường giả Tông Sư hậu kỳ, vậy mà sợ bị người khác gây phiền toái?"

"Đường đường là cường giả Tông Sư hậu kỳ thì đúng, nhưng chẳng phải vẫn bị ngươi áp xuống sát mặt đất sao?" Lý Phong nghiền ngẫm, khi nói tới chữ "áp" cố ý tăng thêm ngữ khí.

Tiêu Lăng Phi tức giận trong lòng, nhịn không được muốn nổi bão.

Nhưng ngay sau đó nàng nhoẻn miệng cười nói: "Ngươi nói không sai, ta không chỉ muốn áp ngươi nhất thời, còn muốn áp ngươi cả đời."

Lý Phong chỉ cảm thấy một ngụm máu tươi dồn lên cổ họng!

Con mẹ nó, cảnh giới cao hơn ta thì có thể muốn làm gì thì làm? Có tin một hai tháng nữa là tiểu gia có thể đè ngươi dưới thân muốn làm gì thì làm không?

"30 năm Hà Đông 30 năm Hà Tây, đừng nên xem thường kẻ yếu?" Tiêu Lăng Phi dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Lý Phong, lắc đầu đùa cợt nói: "Đọc tiểu thuyết não tàn ít thôi!"

"Hôm nay tỷ tỷ trực tiếp nói cho ngươi biết, cả cuộc đời này, cảnh giới võ đạo của ngươi mãi mãi không vượt qua được ta."

Lý Phong nổi giận!

Hắn là một đại nam nhân nhân mà lại bị một nữ nhân xem nhẹ? Lão hổ không phát uy thật sự coi tiểu gia là nam nhân yếu đuối chọt ba lần là phọt?

Có thể nhẫn nại không thể nhẫn nhục, bà ngoại có thể chịu nhưng ông ngoại không thể nhẫn!

"Ngươi đã nói như vậy, thế thì có dám đánh cược với ta không?" Lý Phong đè xuống lửa giận, hung dữ hỏi.

Ở một bên, Hứa Mạn cùng Cao Khiết hai mặt nhìn nhau.

Hai người này là tình huống như thế nào, gặp mặt liền tranh cãi, giao dịch đạt thành vẫn còn tranh cãi, đi ra ngoài ăn bữa cơm chúc mừng lại tranh cãi, rốt cục là sao, hoan hỉ oan gia a?

(thường chỉ mấy cặp đôi lúc đầu ghét nhau nhưng về sau rất yêu nhau)

"Đánh cược thế nào?" Tiêu Lăng Phi nổi lên hứng thú.

"Đánh cược trong một năm cảnh giới của ta có thể vượt qua ngươi, thế nào?" Lý Phong cười lạnh.

"Cái gì?" Tiêu Lăng Phi có chút sững sờ.

Trong vòng một năm cảnh giới vượt qua nàng? Đầu của người

anh em này không bị nước đổ vào chứ!

Nàng hiện tại đã là cường giả Siêu Phàm cảnh hậu kỳ, cũng chính là cấp S+ , mà Lý Phong là Tông Sư hậu kỳ, giữa hai người kém một đại cảnh giới.

Cái này không giống như là sự khác biệt giữa cấp D cùng cấp C, trước cấp A, tăng lên cảnh giới rất dễ dàng, chỉ cần thiên phú đầy đủ, lại có tài nguyên tiêu xài, trong vòng mấy năm liền có thể từ người bình thường tăng lên tới cấp B+ .

Nhưng từ cấp A trở lên, một năm tăng lên một cảnh giới nhỏ đã là chuyện rất khó làm được, huống chi là từ cấp A lên tới cấp S.

Hơn nữa, Lý Phong nói là vượt qua, mà không phải đuổi kịp, nói cách khác trong một năm này cho dù cảnh giới của Tiêu Lăng Phi không thay đổi, Lý Phong cũng cần phải đột phá đến Thánh cảnh, cũng chính là cấp SS- mới được.

Đó căn bản là chuyện không thể nào làm được, trong lịch sử không có sự tình này, về sau cũng sẽ không có!

"Ngươi có dám đánh cược hay không?"

Lý Phong bị ánh mắt dùng để nhìn thằng ngốc của Tiêu Lăng Phi làm cho có chút khó chịu.

"Dám, có gì mà không dám." Tiêu Lăng Phi không ngừng cười lạnh: "Tiền đánh cược là cái gì?"

"Nếu như ta thắng, ngươi phải làm tiểu đệ của ta, hết thảy đều phải nghe ta, ta chỉ Đông ngươi không thể đi hướng Tây."

"Nếu như ta thua, về sau ta tặng không cho ngươi mỗi tháng một bình Đồng nhan thủy, không cần tiền, thế nào?"

Hai mắt Lý Phong đỏ bừng, đỏ mặt tía tai, tựa như là bị người khác xem nhẹ nên xúc động phản ứng.

Đây đương nhiên là hắn cố ý giả vờ, nếu hắn giữ bộ dáng nắm chắc vậy chẳng phải là sẽ khiến Tiêu Lăng Phi cảnh giác?

"Bại bởi ta, một tháng miễn phí đưa ta bốn bình Đồng nhan thủy, không đồng ý thì không bàn nữa."

Tiêu Lăng Phi cũng là một con hồ ly tinh, ngay sau đó làm ra bộ dáng rất cẩn thận rất do dự nói.

Lý Phong hơi biến sắc, sau khi do dự một lúc lâu cắn răng nói: "Một tháng hai bình, không thể nhiều hơn."

"Rất tốt, thành giao." Tiêu Lăng Phi sảng khoái đáp ứng.

"Ây. . ." Lý Phong đầu tiên là sững sờ, tiếp theo nhìn về phía Hứa Mạn: "Mạn Mạn, ta vừa rồi có phải là quá manh động không?"

Hứa Mạn thở dài, mặc dù không nói rõ, nhưng biểu hiện trên mặt rõ ràng là đồng ý với cách nói của Lý Phong.

Thấy thế, Lý Phong lộ vẻ mặt hối tiếc, nhưng lại cố ý làm ra bộ dáng được ăn cả ngã về không, làm cho Tiêu Lăng Phi cười to không ngừng: "Ha ha, hiện tại hối hận cũng muộn rồi, chờ mỗi tháng miễn phí đưa tặng ta hai bình Đồng nhan thủy đi."

Nếu như nàng biết Lý Phong từ một người bình thường trở thành Tông Sư hậu kỳ chỉ cần có hai tháng, không biết còn cười to được như bây giờ không.

Đúng lúc này, một nam tử trẻ tuổi mặc âu phục màu trắng bước nhanh về phía bọn họ.

"Xin chào, ngươi có phải là Hứa Mạn Hứa tiểu thư không?"

Ánh mắt nam tử áo trắng sáng rực lên khi nhìn thấy Hứa Mạn, ra vẻ thân sĩ hỏi.

Người này dáng người dong dỏng cao, khuôn mặt anh tuấn, khí chất không tầm thường, bề ngoài có thể sánh ngang với những ngôi sao trẻ đang nổi.

Phía sau lưng hắn là một trung niên nam tử mặc đồ quản gia.

"Thật xin lỗi, ngươi nhận lầm người rồi."

Hứa Mạn cố ý đè thấp âm thanh hồi đáp, mà giọng nói giống như của một người hoàn toàn khác.

Theo lý thuyết Hứa Mạn làm như vậy là có thể lừa được bất cứ ai, nhưng nàng không ngờ nam tử áo trắng lại dùng ngữ khí khẳng định nói: "Không, ngươi chính là Hứa Mạn, cái thanh âm này đã từng dùng lúc ngươi tham gia chương trình 《 Âm thanh kỳ lạ 》 , trí nhớ của ta rất tốt."

Hứa Mạn thầm giật mình, không khỏi nhìn nam tử áo trắng thêm vài lần.

Đến cả Lý Phong cũng nhướng mày lên, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Người anh em này rất được a, thậm chí ngay cả loại chi tiết này cũng có thể nhớ kỹ, hẳn là fan cuồng nhiệt của Hứa Mạn không thể nghi ngờ!

Lúc này, nam tử áo trắng tiếp tục nói: "Tự giới thiệu một chút, ta tên Hà Minh Vĩ, là fan trung thành của Hứa tiểu thư."

"Ta ở Sơn Thành coi như có chút năng lượng, biết được Hứa tiểu thư muốn tới Sơn Thành dùng cơm liền bao hết nơi này, thời gian không còn sớm, mời Hứa tiểu thư theo ta đi vào, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện."

Nói xong, Hà Minh Vĩ liền muốn kéo tay Hứa Mạn.

Chương 305. Cứng rắn không đi được thì hạ dược!

Chương 268: Cứng rắn không đi được thì hạ dược!

Động tác của Hà Minh Vĩ tự nhiên như ruồi, người không biết có khi còn tưởng hắn là bạn trai của Hứa Mạn cũng nên, mà Hứa Mạn cũng hơi ngây người.

Ngay tại thời điểm Hà Minh Vĩ sắp sờ trúng Hứa Mạn, một bàn tay khác nắm lấy tay hắn.

"Hóa ra ngươi chính là Hà đại thiếu, kính đã lâu kính đã lâu."

Lý Phong nắm chặt bàn tay Hà Minh Vĩ ra sức vung vẩy, biểu hiện trên mặt rất hưng phấn.

Hứa Mạn, Tiêu Lăng Phi, Cao Khiết: "? ? ?"

Đến cả Hà Minh Vĩ cũng sững sờ!

Không phải chứ. . . Ngươ là ai, lão tử có quen biết ngươi đâu mà ngươi nhiệt tình như vậy?

Bị Lý Phong phá chuyện tốt nên tự nhiên Hà Minh Vĩ có chút không vui, bất quá mỹ nhân ở trước mặt nên hắn không tiện nổi giận, chỉ có thể đè xuống khó chịu trong lòng, trầm giọng hỏi: "Ngươi biết ta?"

Ba người Hứa Mạn cũng đều lộ vẻ mặt hiếu kỳ nhìn về phía Lý Phong.

"Không biết a." Lý Phong mờ mịt lắc đầu, tiếp theo hỏi ngược lại: "Ngươi biết ta sao?"

Mọi người: ". . ."

Ngươi vừa rồi chẳng phải chính là biểu hiện đã nghe đại danh

Hà Minh Vĩ từ lâu sao, hiện tại còn nói không biết, cố ý khiến Hà Minh Vĩ buồn nôn? !

Khóe miệng Hà Minh Vĩ giật một cái, cố nén tức giận hỏi: "Ngươi là ai, có quan hệ thế nào với Hứa tiểu thư?"

Biết được Hứa Mạn muốn tới Sơn Thành Thực Phủ dùng cơm, Hà Minh Vĩ từ thật sớm đã đứng tại cửa ra vào chờ đợi, cho nên sau khi bốn người Lý Phong xuống xe Hà Minh Vĩ đã biết được.

Căn cứ theo quan sát của Hà Minh Vĩ, Lý Phong cùng Hứa Mạn có quan hệ rất không đơn giản, cái này đã khiến hắn nổi sát tâm với Lý Phong.

Bất quá trước khi giết người cũng phải làm rõ ràng thân phận Lý Phong mới được, miễn cho đá trúng tảng đá cứng.

"Ta tên Lý Phong, là bạn trai của Mạn Mạn."

Đang nói chuyện Lý Phong liền ôm eo Hứa Mạn.

Hứa Mạn không ngốc, liếc mắt liền nhìn ra Lý Phong đang biểu thị chủ quyền, ngay sau đó nàng thuận thế ghé vào ngực Lý Phong.

Hà Minh Vĩ hơi biến sắc, sát khí bắt đầu bùng lên!

Hà gia là cổ võ thế gia cỡ trung, ở Sơn Thành có lực ảnh hưởng rất lớn, nếu không phải có Long Hồn bên trên áp chế, bọn họ thậm chí có thể một mình làm bá chủ Sơn Thành.

Mà Hà Minh Vĩ là đệ nhất thiên tài trong đời thứ ba Hà gia, ở Sơn Thành có thể nói là hô phong hoán vũ, hung hăng càn quấy.

Nhưng trên cái thế giới này luôn có những điều hắn mong mà không được, Hứa Mạn chính là một trong số đó.

Hắn điên cuồng mê luyến Hứa Mạn, đã từng thông qua thế lực Hà gia mở tiệc chiêu đãi mời Hứa Mạn đi tới.

Chỉ là Hà gia ở Sơn Thành thì rất trâu bò, nhưng đặt trong toàn bộ Hoa Hạ thì khá mờ nhạt, lại thêm sau lưng Hứa Mạn có Phong Vũ Lâu bảo hộ, hắn mấy lần thử đều giống như đá chìm đáy biển.

Hà Minh Vĩ rất phiền muộn, vì thế thả ra lời nói Hứa Mạn là nữ nhân hắn nhìn trúng, vô luận thế nào hắn cũng muốn chiếm được Hứa Mạn.

Về sau, liền có người bí mật nói cho hắn biết, Hứa Mạn là người của Phong Vũ Lâu, vẫn nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn.

Ai ngờ Hà Minh Vĩ lại chẳng thèm quan tâm Phong Vũ Lâu, đồng thời nói: "Ta mặc kệ là Phong Vũ Lâu vẫn là Lôi Điện Lâu, Hứa Mạn là của ta, Phong Vũ Lâu dám ngăn trở ta, ta liền dùng một mồi lửa thiêu sạch nó!"

Những lời này Hà Minh Vĩ đã nói khi say rượu, lúc tỉnh rượu hắn có chút hối hận, bất quá cũng không quá để ở trong lòng.

Tên tuổi của Phong Vũ Lâu rất lớn, nhưng Hà Minh Vĩ chưa từng nghe nói Phong Vũ Lâu dám động thủ với cổ võ thế gia bậc trung nào.

Thế nhưng câu nói này rất nhanh liền truyền đến tai Tiêu Lăng Phi, đối với cái này nàng chỉ cười lạnh một hồi, tiếp theo nghĩ ra một kế.

Hà Minh Vĩ đã mê luyến Hứa Mạn đến thế, vậy cứ dùng Hứa Mạn làm mồi nhử dẫn Hà Minh Vĩ ra ngoài trừ khử, nhưng nàng không nghĩ tới Hứa Mạn vậy mà phản bội Phong Vũ Lâu, tìm nam nhân ở bên ngoài.

May mà Lý Phong đáp ứng cùng nhau đi ăn cơm, nếu không cái kế hoạch này thật sự đã bị mắc cạn.

Hà Minh Vĩ lắc đầu, mặt hiện vẻ thất vọng nói: "Trong lòng ta, Hứa tiểu thư tựa như tiên nữ trên chín tầng trời, thế giới này không có bao nhiêu nam nhân đủ tư cách làm bạn trai nàng, chí ít Lý Phong ngươi. . . Không xứng!"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, vừa muốn phản kích một câu, Tiêu Lăng Phi lại đoạt lời trước nói: "Ta đồng ý với cách nói của ngươi."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, hận không thể treo ngược nữ nhân này lên hung hăng đánh mông!

Con mẹ nó, ngươi dựa vào cái gì mà nói tiểu gia không xứng với Hứa Mạn, không biết thì dựa cột mà nghe, ngươi có biết tiểu gia đối xử với Hứa Mạn như thế nào không? Ngươi có biết hỏa lực của tiểu gia mạnh mẽ cỡ nào không?

"Đừng để tiểu gia tìm được cơ hội, nếu không tiểu gia nhất định sẽ làm ngươi xuống không nổi giường!"

Lý Phong ở trong lòng thầm chịch Tiêu Lăng Phi một trăm một nghìn lần!

Hai mắt Hà Minh Vĩ sáng lên, mặt lộ vẻ kinh ngạc, nữ nhân này rõ ràng là đi cùng Lý Phong, vậy mà lại cố ý châm chọc Lý Phong, có chút ý tứ.

"Nghe thấy chưa, đến cả bằng hữu ngươi cũng nói ngươi không xứng với, nếu ta là ngươi thì đã sớm tự rời khỏi Hứa Mạn, miễn cho chuốc lấy nhục nhã."

Hà Minh Vĩ gật đầu với Tiêu Lăng Phi, tiếp theo đùa cợt nói.

"Ta không có loại bằng hữu này."

Lý Phong cùng Tiêu Lăng Phi trăm miệng một lời, nói xong hai người hung ác trừng mắt lẫn nhau một cái, cuối cùng đồng thời nghiêng đầu đi.

Hứa Mạn: ". . ."

Cao Khiết: ". . ."

Hà Minh Vĩ: ". . ."

Hai người này là tình huống gì, đồng bộ động tác a! Làm ta tưởng hai ngươi mới là người yêu ấy chứ!

Hà Minh Vĩ lười nghĩ thêm, đưa tay muốn đẩy Lý Phong ra, đồng thời mở miệng nói: "Hứa tiểu thư, thời gian đã không còn sớm, chúng ta vào dùng cơm đi."

Hứa Mạn giật mình, muốn mở miệng quát bảo ngưng lại, nhưng ai biết Lý Phong đưa tay vỗ lên bàn tay của Hà Minh Vĩ một cái.

"Chát "

Một tiếng vang giòn, Hà Minh Vĩ chỉ cảm thấy một cỗ cảm giác kịch liệt đau nhức từ mu bàn tay truyền đến, tiếp theo tựa như bị giật điện rút tay về.

"Ngươi dám đánh ta?" Hà Minh Vĩ nổi giận, nhưng ngay sau đó hắn mới thấy không đúng: "Ngươi cũng là cường giả võ đạo?"

Vừa rồi hắn mặc dù không điều động chân khí, nhưng hắn thân là cường giả Tông Sư trung kì, thân thể sớm đã vượt xa người thường, bị người bình thường vỗ một cái căn bản sẽ không sinh ra cảm giác đau đớn!

Vậy chỉ còn một cách giải thích, Lý Phong cũng là cường giả võ đạo, hơn nữa cảnh giới còn không thấp!

"Thừa dịp tiểu gia ta tâm tình không tệ, ngươi tốt nhất là lập tức biến mất khỏi đây, nếu không. . . Chết!"

Lý Phong mặt không biểu tình nhìn Hà Minh Vĩ, tựa như nhìn thấy một đống rác rưởi.

Trước đó, hắn đã dùng Đọc Tâm Thuật biết được dự định của Tiêu Lăng Phi, nàng muốn mượn tay hắn trừ khử Hà Minh Vĩ.

Cho nên nhìn thấy Hà Minh Vĩ rồi Lý Phong mới có thể châm chọc cười cợt mà không lập tức động thủ, lý do chính vì không muốn bị Tiêu Lăng Phi lợi dụng.

Thế nhưng Lý Phong đánh giá thấp trình độ bá đạo của Hà Minh Vĩ, tiếp tục như vậy nữa, Lý Phong sợ chính mình sẽ nhịn không được giết chết Hà Minh Vĩ.

Hà Minh Vĩ giận dữ, đưa tay ra định động thủ với Lý Phong.

"Tiểu thiếu gia, đừng xúc động."

Đúng lúc này, trung niên nam tử một mực giữ yên lặng sau lưng Hà Minh Vĩ đột nhiên tiến lên trước một bước, vỗ vỗ bả vai Hà Minh Vĩ.

Tiếp theo người này nói: "Xin lỗi, nếu Lý tiên sinh cũng là cường giả võ đạo, vậy tự nhiên xứng với Hứa tiểu thư, đã quấy rầy rồi, xin Lý tiên sinh chớ trách."

Nói xong hắn cũng không đợi Lý Phong đáp lời, lôi kéo Hà Minh Vĩ rời khỏi nơi đây.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, ra vẻ thâm ý nhìn về phía Tiêu Lăng Phi một cái, tiếp theo lôi kéo Hứa Mạn đi vào Sơn Thành Thực Phủ.

Hai mắt Tiêu Lăng Phi sáng lên, như có điều suy nghĩ nói: "Hà Minh Vĩ tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ đơn giản như vậy, kế tiếp còn có trò vui để xem."

Một bên khác, Hà Minh Vĩ đi qua chỗ ngoặt lập tức bất mãn nói: "Đạt thúc, ngươi tốt nhất là cho ta một lời giải thích."

Hắn ở Sơn Thành hoành hành bá đạo đã quen, chưa từng sợ ai, không nghĩ tới hôm nay bị quản gia Chương Đạt kéo đi, chuyện này khiến hắn rất phiền muộn!

"Thực lực đối phương không yếu, ở trên đường cái động thủ thì động tĩnh quá lớn."

Chương Đạt mỉm cười, nói.

Tuy rằng Sơn Thành Thực Phủ đã bị Hà Minh Vĩ bao hết, nhưng trước cửa có quá nhiều người lui tới, dù Hà gia là đệ nhất gia tộc Sơn Thành, cũng không dám ở trước mặt quần chúng giết người như vậy.

"Hừ, vậy ngươi nói làm sao bây giờ."

Hà Minh Vĩ đương nhiên biết điểm ấy, nhưng hắn thật sự rất muốn giết Lý Phong, một khắc cũng không chờ được!

Chương Đạt mỉm cười, lấy ra từ túi áo một cái bình sứ: "Rất đơn giản, hạ dược."

Hà Minh Vĩ đầu tiên là sững sờ, tiếp theo càn rỡ cười to nói: "Tốt tốt tốt, có Thiên hương tán ở đây, cho dù Lý Phong là cường giả

Tông Sư cũng phải đưa cổ ra cho chúng ta chém!"

Chương 306. Đều là hí tinh

Chương 269: Đều là hí tinh

"Xin lỗi tiên sinh, bản điếm hôm nay đã bị người khác bao hết, mời ngày khác trở lại."

Lý Phong vừa đi vào Sơn Thành Thực Phủ, liền bị quản lý cản lại.

"Ta biết, Hà Minh Vĩ là bằng hữu của ta, hắn bao hết nơi này chính là vì mở tiệc chiêu đãi ta, không tin ngươi có thể gọi điện thoại cho hắn hỏi xem."

Lý Phong mặt không đỏ tim không gấp nói.

Một bên khác, khóe miệng Tiêu Lăng Phi nhịn không được giật một cái, nội tâm mắng to Lý Phong vô sỉ.

Ngươi là bằng hữu của Hà Minh Vĩ? Nghĩ chúng ta mắt mù a! Hà Minh Vĩ vừa rồi rõ ràng hận không thể giết ngươi có được không?

Nói lời bịa đặt không chớp mắt, xem ra câu này chính là nói loại người như Lý Phong!

Dù là Hứa Mạn cũng không dự liệu được Lý Phong sẽ nói ra những lời này, trong lúc nhất thời có chút dở khóc dở cười.

"A, là như vậy sao?" Quản lý đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cung kính nói: "Tốt, xin ngài chờ một chút, ta đi xác nhận trước."

Quản lý này rất giỏi giao tiếp, ăn nói không kiêu ngạo không siểm nịnh, không giống một số nhân vật phản diện trên mạng, nhìn thấy nhân vật chính liền không phân tốt xấu hung hăng khinh bỉ một trận.

Quản lý vừa đi, Hứa Mạn liền không nhịn được lo lắng hỏi: "Lý Phong, như vậy sẽ lộ tẩy mất."

"Yên tâm, Hà Minh Vĩ ước gì chúng ta ở lại dùng cơm ấy chứ." Nói xong Lý Phong quay đầu nhìn Tiêu Lăng Phi một cái.

Tiêu Lăng Phi gật gật đầu: "Không sai, hắn vẫn còn mang ý đồ xấu với ngươi, đợi chút nữa khẳng định sẽ tới gây phiền toái."

"A?" Hứa Mạn thầm giật mình: "Vậy chúng ta chuyển sang nơi khác ăn cơm không tốt hơn sao?"

"Trừ phi lập tức rời khỏi Sơn Thành, nếu không phải thì chỗ nào cũng như nhau." Lý Phong lắc đầu, tiếp theo cười nói: "Yên tâm đi, có ta ở đây, ngươi chỉ cần thoải mái như thường là được."

Sơn Thành là địa bàn của Hà gia, chỉ cần bọn họ vẫn còn trong phạm vi Sơn Thành, vậy nghĩa là không thoát được tai mắt của Hà gia, vậy chi bằng đường đường chính chính lưu lại nơi này, lấy bất biến ứng vạn biến!

Hứa Mạn thấy nội tâm ngọt ngào như được rót mật, nhịn không được để đầu tựa lên bờ vai Lý Phong.

Loại cảm giác được người mình thương bảo vệ này. . . Thật tốt!

Một bên khác, hai mắt Tiêu Lăng Phi sáng lên, không biết suy nghĩ cái gì.

Rất nhanh, quản lý kết thúc cuộc gọi với Hà Minh Vĩ, bước nhanh tới nói: "Ngươi chính là Lý tiên sinh a? Hà thiếu ở trong điện thoại đã phân phó ta nhất định phải chiêu đãi tốt chư vị, xin mời đi theo ta."

Nói xong hắn dẫn Lý Phong lên phòng khách quý ở lầu hai.

Bốn người ngồi xuống, Lý Phong giao menu cho Hứa Mạn, Hứa Mạn chọn hai loại đồ ăn rồi giao cho Tiêu Lăng Phi.

Tiêu Lăng Phi đến đây cũng không phải vì ăn cơm, tùy tiện chọn mấy thứ rồi căn dặn quản lý mau chóng mang thức ăn lên.

"Lý Phong, ngươi có phải là đã biết cái gì?"

Quản lý vừa đi, Tiêu Lăng Phi liền dùng ánh mắt sáng rực nhìn

Lý Phong hỏi.

Lý Phong đối mặt với Hà Minh Vĩ có chút quá nhường nhịn, cái này khiến Tiêu Lăng Phi hoài nghi.

"Biết cái gì?" Lý Phong lộ vẻ mặt mờ mịt.

"Hừ!" Tiêu Lăng Phi hừ lạnh một tiếng, không nói thêm nữa.

Nàng chưa hiểu rõ Lý Phong, một lần dò xét không thành công nên chỉ có thể đè xuống nghi ngờ trong lòng, yên lặng theo dõi kỳ biến.

"Nữ nhân a, đúng là luôn khó hiểu như vậy." Lý Phong lắc đầu, tiếp theo quay đầu thì thầm với Hứa Mạn.

Với công phu miệng lưỡi của mình, Lý Phong chọc cho Hứa Mạn không ngừng yêu kiều cười, làm Tiêu Lăng Phi ở phía đối diện cảm thấy rất khó chịu.

Độc thân cẩu ở bên ngoài ăn cơm sợ nhất là ngồi đối diện mấy cặp yêu nhau. . .

(độc thân cẩu: cách gọi người độc thân một cách khinh bỉ, ứng với cẩu lương :v)

Rất nhanh, thịt rượu mang lên đầy đủ.

Đồng thời, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái: "Xem xét."

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Hứa Mạn "

"Mục tiêu: Trong thức ăn đã bị Hà Minh Vĩ trộn lẫn Thiên Hương Tán, kí chủ cần phải giúp nữ thần Hứa Mạn tránh bị trúng độc, hoặc là sau khi nữ thần Hứa Mạn trúng độc giúp nàng giải độc, đồng thời giết chết Hà Minh Vĩ, Chương Đạt, nếu như nhiệm vụ thất bại thì khấu trừ 10000 điểm tích lũy của kí chủ để trừng phạt."

"Khen thưởng: 2000 điểm kinh nghiệm, 20000 điểm tích lũy."

"Ghi chú 1: Thiên Hương Tán, mê dược mãnh liệt, hữu hiệu với cường giả dưới cấp S, trúng độc này toàn thân sẽ mềm yếu vô lực, trong vòng 1 giờ không cách nào điều động chân khí."

"Ghi chú 2: Bách Thảo Đan có thể giải loại độc này."

Trong mắt Lý Phong lóe lên một đạo ánh sáng lạnh lẽo, âm thầm nói một câu: "Hà Minh Vĩ quả nhiên còn chưa chịu từ bỏ ý đồ!"

Hắn không muốn bị Tiêu Lăng Phi lợi dụng, cho nên mới không dùng thủ đoạn lôi đình chấn nhiếp Hà Minh Vĩ, hiện tại xem ra, hắn nhất định phải làm lưỡi dao trong tay Tiêu Lăng Phi một lần.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, nhiệm vụ hoàn thành hắn chẳng phải là có thể lên tới cấp S- ? Thật đúng là rất khiến người ta chờ mong!

Ngay tại thời điểm Lý Phong âm thầm trầm ngâm, Tiêu Lăng Phi cầm đũa gắp tôm, nhẹ nhàng linh hoạt bóc vỏ sau đó chấm gia vị, cuối cùng bỏ vào trong miệng.

"Ngô, mùi vị không tệ."

Hai mắt Tiêu Lăng Phi sáng lên, tán dương một câu.

Tiêu Lăng Phi động đũa rồi, Cao Khiết mới dám cầm đũa, nhưng vào lúc này, ở dưới gầm bàn, Tiêu Lăng Phi vụng trộm lấy chân đá nàng một cái, đồng thời nháy mắt.

Cao Khiết hơi biến sắc, sau đó nói: "Gần đây dạ dày không tốt, chắc ta không nên ăn thì hơn."

Nói xong, nàng để đũa xuống.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, coi trọng Tiêu Lăng Phi thêm mấy phần.

Nữ nhân này rất được a, nếm đồ ăn là có thể biết được trong thức ăn bị trộn độc dược, bất quá cảnh giới nàng trâu bò, rất ít loại độc dược có thể ảnh hưởng tới nàng. . .

"Các ngươi nhìn làm gì, nhân lúc còn nóng mau ăn đi."

Tiêu Lăng Phi nói với Hứa Mạn, Lý Phong.

Lý Phong cười một tiếng, bóc vỏ tôm, chấm gia vị sau đó đặt vào trong bát ở trước mặt Hứa Mạn: "Ngươi cũng nếm thử đi."

Sắc mặt Hứa Mạn hơi đỏ lên, dùng đũa gắp tôm sau đó bắt đầu dùng tư thế ưu nhã ăn vào.

Tiêu Lăng Phi ở trong lòng cười lạnh: "Tên ngu ngốc này rõ ràng là đang đẩy nữ nhân của chính mình vào mồm Hà Minh Vĩ a, bất quá như vậy mới có thể kích thích hắn nổi lên sát tâm với Hà Minh Vĩ."

"Không đúng, thuốc này là Thiên Hương Tán, Lý Phong ăn cũng sẽ trúng độc, đến lúc đó còn không phải tự ta động thủ? Không được không được, không thể để Lý Phong ăn."

Ngay tại thời điểm Tiêu Lăng Phi suy nghĩ, Lý Phong gắp một miếng cá, định đưa vào trong miệng.

"Chờ một chút!" Tiêu Lăng Phi vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Chỉ là Lý Phong sao có thể nghe nàng? Miếng cá đã tiến vào trong mồm, nhấm nuốt xong, Lý Phong mới hỏi: "Mùi vị quả thật không tệ. . . Chờ cái gì?"

". . ." Tiêu Lăng Phi hít sâu một hơi, nhịn không được mắng: "Ăn đi, ăn chết luôn đi!"

Lý Phong âm thầm buồn cười, cũng không thèm nhìn nàng, tiếp tục dùng bữa không kiêng nể gì cả, bộ dáng giống như kẻ tham ăn tục uống.

Đã đến nước này, Tiêu Lăng Phi cũng không có cách nào, chỉ có thể âm thầm khó chịu, tưởng tượng món ngon thành Lý Phong, hung hăng cắn xé.

Hứa Mạn không hiểu vì sao Tiêu Lăng Phi lại đột nhiên tức giận, nhất thời có chút lo lắng.

"Không cần phải để ý đến nàng, có khả năng là bị bà dì ghé thăm."

Lý Phong cười nói, tiếp tục gắp đồ ăn cho Hứa Mạn.

Tiêu Lăng Phi tức giận vô cùng, hận không thể hành hung Lý Phong một trận, nhưng ngay sau đó nàng âm thầm cười lạnh nói: "Ngươi cứ đắc ý đi, đợi chút nữa nhìn xem ngươi cầu ta như nào, hừ!"

Sau 3 phút, Hứa Mạn đột nhiên thấy toàn thân vô lực, bộ não choáng váng: "Lý Phong, ta. . ."

Lời còn chưa dứt, nàng đã gục xuống bàn, té xỉu mất.

Sắc mặt Lý Phong kịch biến: "Trong thức ăn có độc!"

Đúng lúc này, Hà Minh Vĩ đẩy cửa đi vào, thấy rõ tình hình bên trong bèn cười to nói: "Ha ha ha ha, Lý Phong, không nghĩ tới ta sẽ hạ độc trong thức ăn đúng không? Ngươi bây giờ có phải là đang cảm thấy toàn thân vô lực, chân khí cũng không thể điều động? Ngươi phách lối tiếp cho ta xem, chờ ở trước mặt ngươi cưỡng hiếp Hứa Mạn xong, lão tử sẽ ném ngươi xuống hồ cho rùa ăn!"

Chương 307. Một quyền đánh nổ!

Chương 270: Một quyền đánh nổ!

Hà Minh Vĩ tiến đến rất đột nhiên, nói chuyện càng là phách lối buông thả, thế nhưng Lý Phong cũng tốt, Tiêu Lăng Phi, Cao Khiết cũng được, trên mặt đều không lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Đúng là có loại cảm giác này a."

Lý Phong cẩn thận cảm thụ rồi gật đầu nói, tiếp theo hắn chỉ vào Tiêu Lăng Phi, Cao Khiết ở phía đối diện, nghi ngờ nói: "Các nàng vì sao không có việc gì?"

Chỉ thấy Tiêu Lăng Phi, Cao Khiết ngồi ngay ngắn ở trên ghế, không có chút dấu hiệu trúng độc.

"Ai? Ta đau đầu quá."

Tiêu Lăng Phi đột nhiên che đầu, tiếp theo thuận thế nằm sấp trên bàn, hai mắt nhắm lại.

Lý Phong: ". . ."

Kỹ năng diễn xuất của ngươi còn có thể xốc nổi hơn không? Ngươi ít nhất là cường giả cấp S a, Thiên Hương Tán căn bản không có hiệu quả có được không!

"Đồ khốn, ngươi dám hạ độc vào thức ăn? !"

Cao Khiết vỗ bàn một cái, toàn thân nổi lên sát khí đứng dậy, xem ra muốn liều mạng với Hà Minh Vĩ.

Lý Phong vui mừng gật gật đầu, Cao Khiết đủ ngay thẳng, không giống như Tiêu Lăng Phi.

Sắc mặt Hà Minh Vĩ kịch biến!

Đáng chết, vì sao Thiên Hương Tán không có hiệu quả với nữ nhân trung niên này, chẳng lẽ nàng là cường giả Siêu Phàm cảnh?

Sau lưng hắn, sắc mặt Chương Đạt cũng thay đổi, trong lúc cấp thiết muốn lôi kéo bàn Hà Minh Vĩ thoát khỏi nơi đây.

Tiêu Lăng Phi giả vờ ngất thì khẩn trương trong lòng.

Vừa rồi nàng đã ám chỉ rõ ràng như vậy, vì sao Cao tỷ còn muốn đứng ra?

Mọi người ở đây đều đang mang tâm tư riêng, thân thể Cao Khiết đột nhiên lay động, tiếp theo hai tay ôm đầu: "Đáng chết, ngươi hạ thuốc gì, muốn chết s. . ."

Nói còn chưa dứt lời, Cao Khiết đã ngửa mặt ngất đi!

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, cái trán đen như đít nồi!

Con mẹ nó! Hắn nghĩ là kỹ năng diễn xuất của Tiêu Lăng Phi đã đủ xốc nổi, không nghĩ tới Cao Khiết còn hơn Tiêu Lăng Phi ba phần!

Suy nghĩ một chút lại thấy bình thường, Tiêu Lăng Phi là một nữ nhân gian trá, làm thủ hạ của nàng, sao Cao Khiết có thể ngay thẳng được? Có câu nói rất hay, thượng bất chính hạ tất loạn!

Tiêu Lăng Phi âm thầm gật đầu, không hổ là thủ hạ tâm phúc của nàng, kỹ năng diễn xuất so với nàng cũng không thua bao nhiêu!

Hà Minh Vĩ cùng Chương Đạt đầu tiên là sững sờ, tiếp theo thở phào một hơi: "Ha ha, hóa ra là do Thiên Hương Tán còn chưa có hiệu quả, hù ta sợ một hồi."

Vừa rồi bọn họ thật sự cho rằng Cao Khiết là cường giả cấp S, suýt thì đái ra quần, còn may, chỉ là sợ bóng sợ gió mà thôi.

"Cao tỷ, sao có thể như vậy, ngươi là cường giả Tông Sư hậu kỳ, ta còn không choáng váng thì ngươi sao có thể choáng váng được?"

"Hơn nữa ngươi cũng không ăn một miếng nào a, sao có thể

trúng độc? Mau dậy a, đừng giả vờ nữa."

Lý Phong lộ vẻ mặt bất mãn nói.

Hà Minh Vĩ hơi biến sắc, nhịn không được lui lại một bước.

Chương Đạt thì lộ vẻ mặt cảnh giác nhìn Cao Khiết, khí tức toàn thân phóng xuất ra ngoài, rõ ràng là cường giả Tông Sư hậu kỳ!

Chỉ là Cao Khiết vẫn như cũ nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích, cái này khiến Hà Minh Vĩ, Chương Đạt hơi nghi hoặc một chút, Lý Phong đến cùng có phải đang lừa bọn hắn không.

"Trời ơi. . . Cao tỷ, ngươi định giả bộ đến cùng thật sao, vậy thì chúng ta không cách nào làm bằng hữu a!"

Lý Phong lắc đầu thở dài, tiếp theo nhìn về phía Tiêu Lăng Phi: "Ta nói này Tiêu đại tỷ, ngươi chí ít cũng là cường giả cấp S, thuốc này rõ ràng không có hiệu quả với ngươi a?"

Sắc mặt Hà Minh Vĩ, Chương Đạt lại biến đổi!

Cường giả cấp S? Nữ nhân có diện mạo xấu xí này? Không thể nào!

Đúng lúc này, Tiêu Lăng Phi mở hai mắt ra, ngẩng đầu nói: "Cái gì mà cường giả cấp S? Đầu ta còn đang choáng váng, toàn thân vô lực đây này, ai. . . Không được, ta lại phải nằm rồi."

Bộ dáng này nào giống cường giả cấp S? Hoàn toàn là trúng độc trở thành mềm yếu vô lực a!

Thấy thế, Hà Minh Vĩ nhịn không được cười ha hả: "Ha ha, Lý Phong, ngươi không cần uổng phí tâm cơ nữa, các nàng đều là người bình thường, chỉ có ngươi mới là cường giả võ đạo!"

"Khi ngươi nói mình là nam nhân của Hứa Mạn thì ngươi đã là một người chết, hiện tại trợn to mắt chó nhìn ta đùa bỡn Hứa Mạn đi!"

Nếu như Tiêu Lăng Phi thật sự là cường giả cấp S, vậy đã sớm xuất thủ diệt sát bọn hắn, cần gì phải diễn xuất như vậy?

Sau khi nói xong, Hà Minh Vĩ liền nhấc chân đi về phía Hứa Mạn.

"Tiêu Lăng Phi, ngươi nhất định phải làm cho ta mở miệng cầu ngươi sao?"

Lúc này, Lý Phong hít một hơi thật sâu hỏi.

Tiêu Lăng Phi vẫn như cũ nhắm hai mắt lại, nội tâm sớm đã cực kỳ đắc ý.

Trước đó nàng vốn định mượn tay Lý Phong giết Hà Minh Vĩ, ai ngờ tên ngu ngốc Lý Phong này vậy mà ăn vào Thiên Hương Tán, trong vòng 1 giờ võ lực mất hết, một cây đao mà lại không có lưỡi bén, làm cho nàng rất khó chịu.

Có điều nàng sẽ không trơ mắt nhìn Hứa Mạn bị Hà Minh Vĩ khinh nhờn, dù nói thế nào Hứa Mạn cũng đã từng là người của Phong Vũ Lâu.

Huống hồ nếu nàng thật sự khoanh tay đứng nhìn, nàng cùng Lý Phong khẳng định không cách nào tiếp tục giao dịch.

Nhưng nàng cũng sẽ không dễ dàng xuất thủ tương trợ, nhất định phải thừa cơ gõ Lý Phong một cái, thu về một ít chỗ tốt, nàng mới có thể miễn cưỡng xuất thủ tương trợ.

Ngay tại thời điểm Tiêu Lăng Phi âm thầm đắc ý, Lý Phong đột nhiên đùa cợt nói: "Ta không cầu ngươi đấy thì sao nào? Cho ngươi tức chết, cho ngươi tức chết."

Tiêu Lăng Phi chỉ cảm thấy một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng, thiếu chút nữa muốn ngồi dậy vỗ bàn!

Con mẹ nó, ngữ khí tên khốn này làm sao hèn như vậy a, thật muốn treo ngược hắn lên hành hung một trận!

Chỉ là Lý Phong lấy đâu ra lực lượng mà không mở miệng nhờ vả, chẳng lẽ hắn sẽ trơ mắt nhìn Hứa Mạn bị lăng nhục?

Hà Minh Vĩ: "? ? ?"

Chương Đạt: "? ? ?"

Người này bị ngu bẩm sinh hay có luyện tập, đã đến lúc nào rồi còn bình tĩnh như vậy?

Cao Khiết đang giả bộ bất tỉnh cũng giật giật khóe miệng một cái, trong lòng cảm thấy quái dị không gì sánh được.

Nàng chưa bao giờ thấy có người dám đùa giỡn lâu chủ như thế, Lý Phong là người thứ nhất, đoán chừng cũng là người cuối cùng!

"Hà Minh Vĩ, vốn ta muốn tha cho ngươi một mạng, nhưng ngươi nhất quyết phải chọc vào tiểu gia, vậy thì không trách tiểu gia được."

Sau khi nói xong, một cỗ khí tức cuồng mãnh từ trên người Lý Phong bắn ra!

"Đáng chết! Ngươi không trúng độc? !"

Sắc mặt Hà Minh Vĩ, Chương Đạt kịch biến!

Tiêu Lăng Phi giả vờ ngất cũng hơi ngẩng đầu lên, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Không có khả năng a, Lý Phong rõ ràng ăn rất nhiều đồ ăn, làm sao lại không trúng độc?

"Hừ, tiểu gia có thể chất bách độc bất xâm, chỉ là Thiên Hương Tán mà thôi, còn chưa đủ để hạ gục tiểu gia!"

Sau khi nói xong, Lý Phong mở ra Bạo tẩu, Vô Ảnh Bộ lóe lên, đến trước mặt Hà Minh Vĩ.

"Thiên Anh Chưởng!"

Một chưởng vỗ ra, chân khí hộ thể Hà Minh Vĩ vừa mới điều động đã bị đập nát.

Tiếp theo, Lý Phong không cho Hà Minh Vĩ thời gian phản ứng, lại đánh ra một quyền: "Thiên Thương Quyền!"

"Oanh" "Oanh" "Oanh" "Oanh" . . .

Thất quyền xuất liên tục, thân thể Hà Minh Vĩ cấp tốc sưng lên, tiếp theo "Phanh" một tiếng, nổ tung tại chỗ!

Huyết nhục bay tứ tán!

"Tiểu thiếu gia!"

Con ngươi của Chương Đạt muốn nứt ra, tiếp theo quay đầu bỏ chạy.

Hai chiêu đã xử lý xong Hà Minh Vĩ, chiến lực của người này rất kinh khủng, hắn căn bản không phải đối thủ, chỉ có thể trốn về Hà gia bẩm báo gia chủ, để gia chủ tự mình báo thù!

Chỉ là tốc độ của hắn mặc dù nhanh, Lý Phong lại càng nhanh hơn!

"Vô Ảnh Bộ!"

Lắc mình một cái Lý Phong đã đuổi tới sau lưng Chương Đạt, đồng thời một chưởng vỗ ra.

Chương Đạt không hổ là cường giả Tông Sư hậu kỳ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nghe thấy sau lưng có kình phong truyền liền khẽ cắn răng, quay người đánh trả một quyền!

Thế nhưng một quyền này đánh ra, bóng người Lý Phong lại đột nhiên biến mất trước mắt hắn.

"Không tốt!" Chương Đạt thầm sợ hãi, muốn lao về phía trước.

Chỉ là còn chưa chờ hắn làm ra phản ứng, một cỗ lực lượng rất lớn đã đánh tới sau lưng hắn!

"Phanh "

Chân khí hộ thân chấn động một cái, tiếp theo vỡ vụn thành từng mảnh!

Cùng lúc đó, Chương Đạt rốt cục bắn tới phía trước!

"Muốn trốn?"

Lý Phong cười lạnh một tiếng, bàn chân dẫm đất lấy đà, lập tức xuất hiện ở trước mặt Chương Đạt, lại đánh ra một quyền!

"Thiên Thương Quyền!"

"Oanh" "Oanh" "Oanh" "Oanh" . . .

Liên tục bảy quyền ở trong một giây đồng hồ đánh vào trái tim của Chương Đạt!

"Phanh "

Giống như Hà Minh Vĩ, thân thể của Chương Đạt bành trướng sau đó nổ tung!

Cường giả Tông Sư hậu kỳ, Chương Đạt, chết!

Chương 308. Đột phá, siêu phàm!

Chương 271: Đột phá, siêu phàm!

Tiêu Lăng Phi chấn kinh!

Trời ơi, tên khốn này thật mạnh mẽ, lấy cảnh giới nửa bước Siêu Phàm độc chiến hai đại Tông Sư, kết quả không cần 5 giây đã đánh cho hai người tan xác, trong đó còn có một Tông Sư hậu kỳ.

Nếu không phải cảm nhận được rõ ràng khí tức trên thân thể Lý Phong, Tiêu Lăng Phi có khi đã nghĩ Lý Phong là Siêu Phàm cảnh!

Cao Khiết càng là sững sờ không thôi!

Trời ạ, may mắn lúc đó không động thủ với Lý Phong, nếu không với tốc độ cùng sức mạnh bùng nổ của Lý Phong, nàng còn chưa kịp chờ lâu chủ giúp đỡ đã bị Lý Phong giết chết!

"Được rồi, các ngươi đừng giả vờ ngất nữa."

Lý Phong lắc cổ tay, bĩu môi nói.

"Lợi hại lợi hại, không hổ là thành viên của Long Hồn."

Tiêu Lăng Phi đứng dậy liền vỗ nhẹ bàn tay, vẻ mặt đầy tán thưởng.

"Hừ, ta thấy ngươi mới đúng là lợi hại a."

Lý Phong cười lạnh một tiếng, đi trở về bên cạnh Hứa Mạn, nói: "Ngươi đã sớm biết Hà Minh Vĩ ngấp nghé sắc đẹp của Hứa Mạn, nên cố ý mang bọn ta tới nơi này, chính là vì muốn mượn tay ta diệt trừ Hà Minh Vĩ, Tiêu đại tỷ đúng là rất có tâm cơ!"

"Ngươi nói cái gì vậy?" Lông mày Tiêu Lăng Phi nhíu lại, mặt lộ vẻ bi thống nói: "Chẳng lẽ ta ở trong lòng ngươi chính là loại nữ

nhân này? Ngươi quá làm cho ta thất vọng!"

Nàng biết Lý Phong có thể đoán được điểm ấy, bất quá vậy thì đã sao, làm cũng đã làm, Lý Phong cũng không thể khiến Hà Minh Vĩ, Chương Đạt khởi tử hồi sinh a?

Lý Phong: "? ? ?"

Con mẹ nó loại nữ nhân này là loại nữ nhân nào? Thất vọng cái con mẹ ngươi a!

Tiểu gia có quan hệ cọng lông gì với ngươi? Cùng lắm chỉ là kẻ dơ bẩn ép ta giao dịch một lần mà thôi!

"Tiểu thư, nam nhân đều là như vậy."

Lúc này Cao Khiết ở bên cạnh đâm một đao.

"Trước kia ta còn không tin, hiện tại ta tin rồi." Nói xong Tiêu Lăng Phi dùng ánh mắt xem thường liếc nhìn Lý Phong một cái.

Lý Phong chỉ cảm thấy một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng!

Con mẹ nó, biết tiểu gia đánh không lại ngươi cho nên ngươi dám không kiêng nể gì bố trí tiểu gia?

Tốt, ngươi chờ đó cho ta, một ngày nào đó tiểu gia sẽ bắt ngươi quỳ xuống thổi kèn!

Ở xung quanh nhiều huyết nhục như vậy, cơm khẳng định là không cách nào ăn tiếp, may mà khi Lý Phong động thủ đã khống chế góc độ, nên trên người Hứa Mạn mới không dính vết máu.

Sau khi ôm Hứa Mạn đến một gian phòng khác, Lý Phong giúp nàng ăn vào Bách Thảo Đan, rất nhanh Hứa Mạn tỉnh lại.

Hai mắt Tiêu Lăng Phi sáng lên: "Thì ra có giải dược nên ngươi dám ăn mà không sợ trúng Thiên Hương Tán."

"Ngươi biết quá nhiều rồi." Lý Phong trợn mắt lườm nàng một cái.

Hứa Mạn xoa trán, lộ vẻ mặt mờ mịt hỏi: "Vừa rồi phát sinh cái gì?"

Ý thức của nàng còn chưa đủ thanh tỉnh, cho nên không thể nghe rõ Tiêu Lăng Phi nói gì.

"Không có gì, vừa rồi trong phòng có hai con ruồi tiến vào, rơi xuống trong bát canh, chúng ta cảm thấy buồn nôn nên đổi sang nơi đây." Lý Phong mặt không đỏ tim không gấp nói.

Hắn thật sự không phải cố ý lừa gạt Hứa Mạn, mà do tình cảnh ở chỗ kia quá đáng sợ, Hứa Mạn biết chân tướng có khi sẽ bị lưu lại bóng ma tâm lý.

"Vậy vì sao ta đột nhiên ngất đi?"

Hứa Mạn không tin lời nói của Lý Phong, ngay sau đó truy vấn.

"Ây. . . Cái này sao. . ."

Lý Phong nhất thời không biết nên đáp lại như thế nào.

Đúng lúc này, Tiêu Lăng Phi nói: "Khi hắn đập con ruồi không cẩn thận đánh trúng ngươi, khiến ngươi ngất đi."

Lý Phong: ". . ."

Cao Khiết: ". . ."

Hứa Mạn: ". . ."

"Xem ra sau khi ta ngất đi đã phát sinh rất nhiều chuyện a."

Hứa Mạn không ngốc, Lý Phong cùng Tiêu Lăng Phi nói như vậy rõ ràng là muốn che giấu cái gì đó.

Nhưng nàng cũng không tiếp tục truy vấn, Lý Phong đã cố che giấu, vậy nói rõ chuyện này nàng không biết thì tốt hơn.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 2000 điểm kinh

nghiệm, 20000 điểm tích lũy."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, đẳng cấp tăng lên, trước mắt đẳng cấp là S- ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, khu mua sắm hệ thống thăng cấp, đồ vật tương ứng đã được mở khóa."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, đẳng cấp của ba lô hệ thống đã được tăng lên."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, khu mua sắm bằng điểm chinh phục đã được thăng cấp."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: S-

Điểm kinh nghiệm: 200/ 20000

Điểm tích lũy: 151000

Điểm chinh phục : 79

Kỹ năng: 《 Chân Vũ 》, 《 Vô Ảnh Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Bạo Tẩu 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng, Phá hư thí luyện

"Rốt cục thăng cấp rồi!"

Lý Phong cảm thụ được lực lượng trong cơ thể tăng gấp mười mấy lần lúc trước, tâm tình không bình tĩnh được!

Ở bên trên Tông Sư cảnh chính là Siêu Phàm cảnh, dựa theo cấp bậc phân chia giữa cường giả thế giới, Siêu Phàm cảnh của Hoa Hạ chính là cấp S.

Hắn từng nghe Tưởng Vận Trúc giới thiệu một lần, cường giả cấp S có thể biến hóa chân khí, cường giả cấp A đã có thể phóng chân khí ra ngoài, mà cấp S thì chân khí sẽ càng thêm cường đại

hơn.

Nói ví dụ như, ngươi có thể dựa theo mong muốn biến chân khí thành hình dạng đao, kiếm, thương, roi hay thậm chí là búa lớn, nói chung là dùng chân khí biến hóa thành vũ khí giao chiến với địch nhân.

Loại vũ khí này lại càng dễ dàng phá vỡ chân khí hộ thể của đối phương, so với binh khí chế tạo bằng sắt thép bình thường còn sắc bén gấp trăm lần gấp nghìn lần, cũng cứng cỏi gấp trăm lần gấp nghìn lần.

Không chỉ như thế, nếu chân khí trong cơ thể ngươi đủ sung túc, còn có thể biến hóa vũ khí ném mạnh ra ngoài, còn ném mạnh bao xa, uy lực như thế nào, vậy phải nhìn xem ngươi tu luyện loại công pháp, võ kỹ gì.

Trừ chân khí biến hóa ra, cường độ mạnh mẽ của thân thể, lực lượng, tốc độ, nói chung là các phương diện còn lại, cấp S cũng đều dễ dàng nghiền ép cấp A.

Nếu như Lý Phong dùng trạng thái bây giờ đối chiến lại lần nữa với Hà Minh Vĩ, Chương Đạt, hắn thậm chí không cần vận dụng Bạo tẩu, Thiên Cương Tam Thập Lục thức, mà vẫn có thể ở trong vòng ba giây giết chết hai người này!

"Xem ra lát nữa phải lựa chọn thêm công pháp cùng võ kỹ. . ."

Lý Phong âm thầm nói một câu, tắt hệ thống đi.

Hứa Mạn, Tiêu Lăng Phi đang ở ngay bên cạnh, hắn không thể để tâm chọn lựa ngay được, đợi lát nữa về khách sạn rồi nói sau.

"Hay là chúng ta chuyển sang nơi khác tiếp tục ăn?"

Lời nói của Tiêu Lăng Phi đánh vỡ sự trầm mặc trong phòng.

Cái chết của Hà Minh Vĩ chẳng mấy chốc sẽ bị Hà gia biết được, gia chủ Hà gia lại là một cường giả Siêu Phàm cảnh hậu kỳ.

Nàng tự nhiên không cần phải sợ hãi gì, nhưng tên kia muốn giết Lý Phong thì lại quá đơn giản, vẫn nên rời khỏi nơi này trước

thì tốt hơn.

"Muốn đổi thì các ngươi đổi đi, ta muốn cùng Mạn Mạn trở về Nhạc Thành."

Lý Phong không muốn tiếp tục đi chung với mấy người Tiêu Lăng Phi nữa, hắn không thể không liên tục sử dụng Đọc Tâm Thuật với Tiêu Lăng Phi, bởi vì hơi sơ sảy lập tức sẽ bị Tiêu Lăng Phi bán.

Bất quá trước khi tách ra hắn phải gọi một cuộc điện thoại cho Tưởng Vận Trúc hồi báo tình huống trước, Hà gia dù sao cũng là một cổ võ thế gia bậc trung, thực lực cường đại, dù hắn đã đột phá đến cấp S- cũng vô pháp cứng rắn chống đối, vẫn nên để Long Hồn ra mặt giải quyết thì tốt hơn.

"Vậy thì về Nhạc Thành rồi ăn sau."

Tiêu Lăng Phi không kiên trì nữa.

Lý Phong: ". . ."

Không phải chứ. . . Ngươi nói vậy là có ý tứ gì, thật sự muốn đi theo tiểu gia sao? Buổi tối có làm ấm giường cho tiểu gia được không mà đòi theo?

"Bỏ đi, ta gọi một cuộc điện thoại đã."

Lý Phong thở dài, đi ra khỏi phòng bấm số của Tưởng Vận Trúc, kể lại sự tình nơi này một lần.

Nghe xong Lý Phong giảng thuật, Tưởng Vận Trúc rất câm lặng.

Lý Phong mới gia nhập Long Hồn được bao lâu a, vậy mà đã giết cả đám người!

Giết người bình thường thì cũng thôi đi, nhưng hắn lại luôn luôn ra tay với người của cổ võ thế gia, đầu hắn có bị làm sao không vậy?

Chương 309. Sát phạt quyết đoán

Chương 272: Sát phạt quyết đoán

"Ta sẽ gọi cho phân bộ Long Hồn ở Sơn Thành trước, để bọn hắn đi xử lý hiện trường, ngươi lưu lại đó không được chạy loạn, chờ ta hỏi ý kiến của Thanh Long Sứ đại nhân."

Tưởng Vận Trúc xoa trán, cúp điện thoại.

Lý Phong nghe ra vẻ bất đắc dĩ trong giọng nói của Tưởng Vận Trúc, không khỏi bĩu môi.

Hắn cũng không muốn giết người, nhưng cứ liên tục có người chán sống thì hắn biết làm sao a?

Đành phải chờ xem Long Hồn có thể giúp hắn chấm dứt việc này không, nếu như không được, hắn chỉ có thể nghĩ biện pháp kéo Tiêu Lăng Phi xuống nước. . .

Kinh Thành, ở nơi nào đó, trong một gian thư phòng phong cách cổ kính.

Thanh Long Sứ Mạc Vấn Thiên nghe xong lời tự thuật của Tưởng Vận Trúc, nhịn không được khóe miệng co giật!

Lý Phong đúng là quá giỏi gây chuyện, mới gia nhập Long Hồn hơn một tháng, thế mà trước diệt Tô gia, sau diệt Dương gia, tiếp theo lại đả thương ba đứa con cháu thiên tài võ đạo của Mộ Dung gia, hiện tại lại còn giết chết con trai của gia chủ Hà Gia Hà Minh Vĩ cùng quản gia Chương Đạt.

Tuy rằng đều là đối phương chủ động trêu chọc, Lý Phong chiếm lý, nhưng mà Lý Phong cũng làm quá nhiều lần rồi!

Hắn nào phải chiêu mộ một quân cờ, mà rõ ràng là chiêu về một đống phiền phức a!

Nếu như không phải Lý Phong còn có tác dụng lớn, Mạc Vấn Thiên thật sự đã nghĩ tới chuyện trục xuất Lý Phong khỏi Long Hồn!

"Hô, nói cho Lý Phong biết, hắn mau rời khỏi Sơn Thành, chuyện này ta sẽ xử lý."

Mạc Vấn Thiên phun ra một ngụm trọc khí, trầm giọng nói.

Kết thúc trò chuyện cùng với Tưởng Vận Trúc, Mạc Vấn Thiên lại bấm một số điện thoại: "Uy, Trầm Anh, ngươi đang ở Sơn Thành đúng không. . . Ân, ngươi đi một chuyến tới Sơn Thành Thực Phủ, giúp ta cảnh cáo Hà Kính một chút. . ."

Còn nửa tháng nữa Vương thành sẽ tham gia thí luyện, Lý Phong nhất định phải đúng lúc xuất hiện tại Vương gia, phá hư Vương Thành thí luyện mới được, nên hiện giờ dù Lý Phong làm bất cứ chuyện gì hắn cũng sẽ không trách tội!

Bất quá Mạc Vấn Thiên sẽ không một mực che chở Lý Phong, đợi việc này xong xuôi, nếu Lý Phong còn tiếp tục gây chuyện khắp nơi, hắn liền trục xuất Lý Phong khỏi Long Hồn, để Lý Phong tự sinh tự diệt!

Lý Phong có thiên tài đến đâu, giờ phút này cũng mới chỉ là Tông Sư mà thôi, thêm hắn không nhiều, thiếu hắn không ít.

Rất nhanh, Tưởng Vận Trúc gọi điện thoại tới.

"Uy, Thanh Long Sứ nói ngươi mau rời khỏi Sơn Thành, còn lại hắn sẽ xử lý."

Tưởng Vận Trúc nói.

"Tốt, ta biết."

Kết thúc trò chuyện, Lý Phong thản nhiên đi trở về phòng.

"Nói chuyện điện thoại xong rồi chứ, đi được chưa?"

Tiêu Lăng Phi buồn bực ngáp một cái, hỏi.

Lý Phong trợn mắt nhìn nàng, rồi đi thẳng tới trước mặt Hứa Mạn: "Chúng ta về Nhạc Thành thôi."

"Ừm, tốt." Hứa Mạn hiện tại rất có loại ý tứ phu xướng phụ tùy, nhu thuận đứng dậy đi sau lưng Lý Phong ra khỏi phòng.

(phu xướng phụ tùy: kiểu chồng nói gì vợ làm theo)

"Lâu . . . Tiểu thư, ta cảm thấy Hứa Mạn tiểu thư đã tìm được hạnh phúc của mình."

Nhìn theo bóng lưng dần xa của hai người, Cao Khiết dùng ánh mắt phức tạp nhỏ giọng nói.

"Hi vọng là như thế."

Con mắt Tiêu Lăng Phi lấp lóe ánh sáng, cất bước theo sau.

Khi quản lý nhìn thấy bốn người Lý Phong đi xuống, sắc mặt nhất thời trở nên có chút khó coi.

Hắn dựa theo ý tứ của Hà Minh Vĩ hạ dược trong thức ăn, mà lầu hai truyền ra mấy tiếng vang trầm đục cũng nói lên rằng Lý Phong cùng Hà Minh Vĩ đã phát sinh xung đột.

Hắn vốn cho rằng Hà Minh Vĩ khống chế được cục diện, kết quả là bốn người Lý Phong đi xuống, Hà Minh Vĩ ngược lại không thấy bóng dáng, rốt cục là chuyện gì xảy ra?

"Chuyện hạ dược trong thức ăn ngươi cũng có phần a?"

Lý Phong đi đến trước mặt quản lý, mở ra Đọc Tâm Thuật hỏi.

Tâm thần quản lý kịch chấn, sắc mặt hơi tái đi nói: "Lý tiên sinh, ta không hiểu ngài đang nói cái gì."

"Không sao, ta đã biết hết."

Lý Phong nhếch miệng cười lạnh lùng một cái, vỗ vỗ bả vai của quản lý.

Quản lý chỉ cảm thấy một cỗ điện lưu truyền khắp toàn thân,

tiếp theo thì mất đi ý thức té ngã trên đất.

Lý Phong vẫn chưa giết hắn, chỉ là dùng chân khí cắt đứt kinh mạch ở chân hắn, làm hắn nửa đời sau phải sống trên xe lăn.

Kẻ nối giáo cho giặc, Lý Phong xưa nay chưa bao giờ nhân từ.

"A!"

Những nhân viên đang có mặt của nhà hàng phát ra một tiếng thét lớn, tiếp theo bỏ chạy tứ tán.

"Lý Phong?" Hứa Mạn không hiểu gì cả.

"Ngô. . . Đợi chút nữa sẽ giải thích với ngươi sau."

Nói xong Lý Phong lôi kéo Hứa Mạn ra khỏi nhà hàng, lên xe BMW X6 mau chóng rời đi.

"Sát phạt quyết đoán, tuổi nhỏ đã là Tông Sư, kẻ này tương lai bất khả hạn lượng."

Cao Khiết nhịn không được cảm thán.

Nếu để cho Cao Khiết biết Lý Phong giờ phút này đã tiến vào Siêu Phàm cảnh, vậy không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

"Chuyện này cũng phải nhìn xem hắn có thể sống sót bao lâu, cây cao đón gió lớn a."

Tiêu Lăng Phi cảm thán một câu, mang theo Cao Khiết ngồi lên Porsche, đuổi theo Lý Phong.

Lý Phong đi không được bao lâu, Hà Kính đã thu được tin tức Hà Minh Vĩ bỏ mình.

Khi Hà Kính mang theo người Hà gia đằng đằng sát khí đuổi tới Sơn Thành Thực Phủ, liền đúng lúc gặp phải thành viên phân bộ Long Hồn ở Sơn Thành đến đây để dọn dẹp hiện trường.

Ngay sau đó Hà Kính chấn động trong lòng, con ngươi muốn nứt ra, hỏi: "Ngụy Cửu, đừng nói với ta hung thủ chính là người của

Long Hồn nhé!"

Vừa nói xong, khí tức trên người Hà Kính không bị khống chế bắn ra bốn phía.

Cỗ khí tức này ngưng tụ thành thực chất, làm cho bàn ghế xung quanh vang lên âm thanh kẽo kẹt, nhiều đồ dùng càng là trực tiếp bị thổi bay lên, đụng vào vách tường bốn phía rồi vỡ vụn thành từng mảnh!

Ngụy Cửu, người phụ trách của phân bộ Long Hồn ở Sơn Thành, cường giả Tông Sư trung kỳ, gặp phải cỗ khí tức này liền có một loại cảm giác không thở nổi.

Về phần thuộc hạ của hắn thì khỏi phải nói, do thực lực thấp hơn nên cảm giác áp chế càng mãnh liệt hơn, chỉ có thể hết sức chống đỡ.

"Hà gia chủ không nên kích động, chuyện này đúng là do người Long Hồn chúng ta làm, nhưng bên sai lại là đứa cháu Hà Minh Vĩ của ngươi."

"Nếu như Hà gia chủ khăng khăng muốn trả thù Long Hồn, ta sẽ lập tức bẩm báo với Bạch Long Sứ, để Bạch Long Sứ tự mình nói chuyện với Hà gia chủ!"

Ngụy Cửu dùng hết lực khí toàn thân quát lớn.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Hà Kính đột biến: "Ngụy Cửu, ngươi muốn mang Bạch Long Sứ ra dọa ta à, ta không sợ đâu!"

Miệng nói không sợ, thế nhưng Hà Kính vẫn lặng lẽ thu hồi khí tức, nhất thời, trong nhà ăn rơi vào yên tĩnh.

Hắn chẳng qua là Siêu Phàm hậu kỳ, Bạch Long Sứ lại là đại cao thủ đã vào Thánh cấp, giết hắn đơn giản như giết một con gà vậy.

Huống chi Long Hồn có tứ đại Long Sứ, phía trên còn có một vị Long đầu càng thêm cường đại, cho Hà Kính một trăm cái lá gan cũng không dám cứng rắn chống lại Long Hồn.

Bất quá Hà Kính cũng không có khả năng không nói một câu liền

xám xịt rời đi, mối thù giết cháu không đội trời chung, hắn ngược lại muốn nhìn xem là ai to gan như vậy dám giết cháu hắn!

"Hà gia chủ đúng là rất có uy phong a."

Đúng lúc này, một tiếng trào phúng từ ngoài cửa truyền đến.

Mọi người quay đầu nhìn lại, liền thấy một vị trung niên nam tử đi tới.

"Ngươi là. . . Trầm Anh của Trầm gia?" Hà Kính nhận biết đối phương, đồng tử không khỏi co rụt lại, nội tâm sinh ra cảm giác kiêng kỵ.

Trầm gia, cổ võ thế gia loại lớn, thực lực tổng hợp đã vượt xa Hà gia.

Mà Trầm Anh lại là thiên tài trong đám con cháu đời hai của Trầm gia, 40 tuổi đã bước vào cảnh giới Siêu Phàm hậu kỳ.

"Xin chào Trầm tiên sinh." Ngụy Cửu cùng đám thành viên Long Hồn vội vàng ôm quyền chào Trầm Anh.

"Thanh Long Sứ đã nói chuyện này sai ở Hà Minh Vĩ, nếu như Hà gia khăng khăng trả thù, vậy cũng đừng trách Long Hồn vô tình."

Trầm Anh gật đầu với Ngụy Cửu một cái, tiếp theo lạnh giọng nói.

Hai đại Long Sứ liên thủ áp chế, Hà Kính cho dù sát ý ngập trời cũng chỉ có thể tạm thời nhẫn nại!

"Đa tạ Trầm tiên sinh nhắc nhở, ta biết nên làm như thế nào."

Nói xong, Hà Kính mang theo đám người Hà gia rời khỏi Sơn Thành Thực Phủ.

Chương 310. Mộng bức Tiêu Lăng Phi

Chương 273: Mộng bức Tiêu Lăng Phi

"Cha, ngươi dự định bỏ qua như vậy thật sao? Minh Vĩ là cháu trai ruột của ngươi a!"

Đi ra khỏi Sơn Thành Thực Phủ, cha của Hà Minh Vĩ- Hà Trùng lập tức mở miệng chất vấn.

"Đại ca, ngươi làm sao lại nói chuyện với cha như vậy, còn không mau xin lỗi?"

Lão nhị Hà Quế vội vàng giữ chặt Hà Trùng, gấp giọng nói.

Những thành viên Hà gia khác cũng đều lộ vẻ mặt vội vàng nhìn Hà Trùng, sợ hắn xúc động chọc giận Hà Kính tiếp.

Tại Hà gia, Hà Kính chính là trời, không người nào được quyền nghi vấn quyết định của hắn, con trai ruột cũng không được!

"Ta không xin lỗi, ta muốn một lời giải thích."

Đau khổ do mất con làm Hà Trùng như điên cuồng, nào còn tâm tư để ý cái khác?

Hà Kính lạnh lùng nhìn chằm chằm Hà Trùng một cái, sau cùng hừ lạnh nói: "Ngươi cho rằng ta không muốn báo thù cho Minh Vĩ? Ta so với bất cứ người nào đều muốn hơn!"

"Nhưng vừa nãy ngươi cũng đã nghe được, sai ở Minh Vĩ, đối phương lại là thành viên Long Hồn, nếu đổi thành ngươi, ngươi sẽ làm thế nào?"

"Vụng trộm xử lý tên kia!" Hà Trùng cứng cổ nói.

Đồng tử Hà Kính co rụt lại, phun ra một ngụm trọc khí nói: "Hà

Trùng vi phạm gia pháp Hà gia, ta thân là gia chủ Hà gia, hiện giờ tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ cha con với Hà Trùng, trục xuất Hà Trùng khỏi Hà gia!"

"Sau ngày hôm nay, Hà Trùng làm bất cứ chuyện gì, đều không liên quan đến Hà gia!"

"Lão nhị, ngươi bây giờ hãy về Sơn Thành Thực Phủ, nói quyết định này cho Ngụy Cửu biết, nhanh lên!"

Hà Quế đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cắn răng quay đầu đi về phía Sơn Thành Thực Phủ.

Sắc mặt Hà Trùng biến ảo mấy lần, sau cùng hỏi: "Cha, nhất định phải làm thế sao?"

Hà Kính bi thương nhắm hai mắt lại, sau khi mở ra đã lộ rõ vẻ kiên định: "Nhất định phải làm như vậy."

Hắn có ba đứa con trai hai đứa con gái, con cháu càng là nhiều tới mười sáu người, Hà Minh Vĩ chỉ là đứa xuất sắc nhất trong đám con cháu đời thứ ba.

Hà Minh Vĩ bị giết, Hà Kính tuy rằng đau lòng, nhưng sẽ không vì báo thù cho Hà Minh Vĩ mà làm cả Hà gia đều bị diệt.

Thù này hắn vẫn muốn báo, nhưng cũng chỉ có thể là mặt ngoài đoạn tuyệt quan hệ cha con với Hà Trùng, để cho Hà Trùng ở trong bóng tối xử lý địch nhân.

Sau khi mọi chuyện thành công, nếu như Long Hồn không tìm được chứng cứ, hắn lại mượn cớ nào đó phục hồi quan hệ cha con với Hà Trùng, nếu như sự việc đã bại lộ. . .

"Ta cũng chỉ có thể mang mặt mo đi cầu những lão bằng hữu kia, ít nhất cũng phải bảo vệ tính mạng của Trùng nhi!"

Nghĩ tới đây, thần sắc kiên định trên mặt Hà Kính càng thêm nồng đậm.

"Trùng nhi, ngươi. . . Tự giải quyết cho tốt."

Sau cùng Hà Kính nhìn Hà Trùng một chút, mang theo đám người Hà gia rời khỏi nơi đây.

Nhìn theo bóng lưng dần xa của Hà Kính, Hà Trùng quỳ rạp xuống đất "Phanh phanh phanh" dập đầu ba cái, sau khi đứng dậy, khí thế trên người Hà Trùng lập tức bắn ra bốn phía!

Vậy mà là cường giả Siêu Phàm trung kỳ!

"Chẳng cần biết ngươi là ai, ta đều muốn nghiền xương ngươi thành tro, giúp Minh Vĩ báo thù!"

Tự nói xong, Hà Trùng mang theo khí thế thẳng tiến không lùi quay người rời khỏi nơi đây.

Hai giờ sau, tại cửa Four Seasons Hotel ở Nhạc Thành, BMW X6 cùng Porsche Panamera lần lượt dừng lại.

"Ta nói này. . . Ngươi thật sự muốn đi theo chúng ta sao?"

Lý Phong xuống xe liền nhìn về phía Tiêu Lăng Phi hỏi.

Tiêu Lăng Phi mũi vểnh lên trời khinh thường "Hứ" một tiếng: "Ai mà thèm theo ngươi, ta mệt mỏi muốn về khách sạn nghỉ ngơi không được sao?"

"Biệt thự Mạn Mạn không phải đã bị các ngươi thu về rồi sao? Các ngươi ở biệt thự a, đến khách sạn làm gì!" Lý Phong cười lạnh nói.

"Ta có tiền, ta muốn phung phí, thế nào?" Tiêu Lăng Phi hai tay chống nạnh, toàn thân trên dưới đều bắn ra khí tức hung hăng.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, thua trận.

Hắn rất ít khi ăn thiệt thòi khi đấu miệng lưỡi, nhưng đối mặt với Tiêu Lăng Phi hắn lại luôn ăn thiệt thòi.

Quan trọng là dù hắn đã đột phá đến Siêu Phàm sơ kỳ, nhưng vẫn không có lòng tin đánh bại Tiêu Lăng Phi, võ lực, miệng lưỡi đều không phải là đối thủ của Tiêu Lăng Phi, loại cảm giác này thật sự rất khó chịu a!

Hứa Mạn ở một bên nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, chẳng biết tại sao, nàng đột nhiên có loại cảm giác cấp bách, dường như Lý Phong cùng Tiêu Lăng Phi mới là một đôi thật sự.

Nhưng ngay sau đó nàng lắc đầu cười một tiếng, nói thầm một câu: "Khi yêu đương nữ nhân đều lo được lo mất giống như ta sao?"

Đã không cách nào ngăn cản Tiêu Lăng Phi thuê phòng ở đây, Lý Phong cũng lười quan tâm nàng, khóa kỹ xe liền mang theo Hứa Mạn đi vào khách sạn, thuê một căn phòng VIP.

Tuy rằng Hứa Mạn không ngăn cản Lý Phong chỉ thuê một gian phòng, nhưng vào phòng rồi, Hứa Mạn vẫn có chút ngại ngùng.

Đúng lúc này, Lý Phong từ phía sau ôm chặt eo Hứa Mạn, mặt kề mặt nói: "Đêm dài đằng đẵng buồn vô cớ, Mạn Mạn, ngươi nói xem chúng ta có nên làm một chút sự tình thú vị không?"

Khuôn mặt Hứa Mạn ửng đỏ, khẽ gắt lên: "Ai muốn làm sự tình thú vị với ngươi."

Nhưng lời nói của nàng càng giống như đổ xăng vào lửa, ngay khi nàng nói xong, bàn tay của Lý Phong đã bắt đầu không thành thật.

"Ưm. . ."

Hai mắt Hứa Mạn dần trở nên mê ly, hô hấp dồn dập, quay đầu chủ động hôn lên bờ môi Lý Phong.

Ngay tại thời điểm Lý Phong chuẩn bị tiến hành bước kế tiếp, một hồi tiếng gõ cửa vang lên.

Thân thể Hứa Mạn run lên, vội vàng đẩy Lý Phong ra: "Ngươi ra ngoài xem là ai gõ cửa, ta. . . Ta đi tắm."

Nói xong nàng giống như chạy trốn lao vào phòng tắm.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, tiếp theo mặt lộ vẻ rất khó chịu đi tới cửa, thông qua lỗ hổng chuyên dụng nhìn ra ngoài.

"Tiêu Lăng Phi?"

Nhìn rõ người đang đứng ở bên ngoài, cảm giác khó chịu trong lòng Lý Phong càng tăng lên, mở cửa ra hỏi: "Đêm hôm khuya khoắt gõ cửa làm gì, không biết chúng ta cần phải nghỉ ngơi sao?"

"Đêm dài đằng đẵng buồn vô cớ, Lý Phong, chúng ta cùng nhau làm chút sự tình thú vị đi."

Tiêu Lăng Phi cười nói tự nhiên.

Nếu như Tiêu Lăng Phi không đeo mặt nạ da người, nụ cười này của nàng nhất định sẽ cho người ta một loại cảm giác muôn hoa cùng nở, chỉ tiếc khuôn mặt hiện tại của nàng quá bình thường. . .

Khóe miệng Lý Phong lại co giật!

Không phải chứ. . . Câu nói này có chút quen tai a, không phải chính là những lời hắn vừa nói với Hứa Mạn sao?

Bà cô này rõ ràng đang trêu đùa ta a!

"Ta là nam nhân đã có gia đình, ngươi vẫn nên sớm hết hy vọng với ta thì hơn."

Lý Phong nhíu mày, mặt lộ vẻ đề phòng nhìn Tiêu Lăng Phi nói.

"Cái gì?" Trán của Tiêu Lăng Phi đã trở nên đen như đít nồi!

Con mẹ nó. . . Khuôn mặt cảnh giác của tên khốn này là ý tứ gì? !

"Nếu như ngươi còn ngấp nghé nam sắc của ta, muốn chiếm hữu ta, thì ta thề sống chết cũng không thể đánh mất phẩm giá."

Lý Phong thầm vui mừng, trên mặt lại giả vờ thành biểu lộ hiên ngang lẫm liệt.

Tiêu Lăng Phi chỉ cảm thấy một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng!

Con mẹ nó. . . Ta mà thèm ngấp nghé nam sắc của ngươi? Ngươi

bị ngu bẩm sinh hay có luyện tập vậy!

Bà đây là nhân vật nào, vì không gây nên rối loạn nên mỗi lần đi ra ngoài đều phải đeo mặt nạ da người, ngươi có điểm nào đáng giá để bà đây ngấp nghé?

Đúng rồi, mình hiện tại vẫn đang đeo mặt nạ da người, mà lại còn nửa đêm gõ cửa, lời nói cử động cũng xác thực dễ dàng khiến người ta hiểu sai, chẳng lẽ Lý Phong thật sự sợ mình câu dẫn hắn?

Tròng mắt Tiêu Lăng Phi chuyển động, nảy ra ý hay: "Vậy mà cũng bị ngươi đoán được, được rồi, ta không giả vờ nữa, ta chính là ngấp nghé nam sắc của ngươi, ta ngả bài."

"Hiện tại ngươi chủ động nằm trên giường, hay là muốn bà đây hạ gục rồi trói tay chân trên giường, sau đó hung hăng quất roi?"

Đang nói chuyện, mặt Tiêu Lăng Phi lộ ra nụ cười mị hoặc, đưa tay sờ tới ngực Lý Phong.

Trong dự liệu của nàng, Lý Phong hẳn phải kinh hoảng tránh né mới đúng, nhưng ai biết Lý Phong không chỉ không tránh, ngược lại chủ động nắm chặt bàn tay ngọc của nàng!

"Hứa Mạn đang tắm rửa, nếu ngươi muốn chiếm hữu ta. . . Thì động tác phải nhanh lên một chút."

Mặt Lý Phong lộ vẻ ngượng ngùng, lôi kéo Tiêu Lăng Phi đi vào trong phòng.

Tiêu Lăng Phi: "? ? ?"

Chương 311. Vô địch vầng sáng

Chương 274: Vô địch vầng sáng

Tiêu Lăng Phi vô cùng sững sờ!

Mới vừa rồi Lý Phong còn lộ vẻ mặt phòng bị nhìn nàng, tựa như nhìn thấy nữ ác ma háo sắc, làm sao đột nhiên lại chuyển biến?

Trong chớp mất ngây người này, nàng đã bị Lý Phong kéo vào trong phòng.

Đợi đến khi cửa đóng rồi, Tiêu Lăng Phi mới thanh tỉnh lại, vội vàng hất ra tay nhỏ, lộ vẻ mặt đề phòng nhìn Lý Phong nói : "Ngươi. . . Ngươi muốn làm gì?"

Đừng nhìn lời nói lúc nãy của nàng như nữ lưu manh, trên thực tế đến cả nắm tay nam nhân khác nàng cũng chưa từng làm, Lý Phong đúng là nam nhân đầu tiên nắm tay nàng!

Nếu không phải vừa rồi nàng chủ động đòi sờ Lý Phong, chỉ bằng việc này Tiêu Lăng Phi đã phải đánh cho Lý Phong phọt cứt!

"Cái gì mà ta muốn làm gì? Rõ ràng là ngươi muốn làm chuyện xấu với ta có được không?"

Lý Phong mặt ngoài vô tội, trong nội tâm lại vui vẻ muốn nở hoa.

Nói thật, tay của Tiêu Lăng Phi vừa ấm vừa mịn, còn có cảm giác mềm mại không xương, xúc cảm. . . Quả tuyệt vời!

"Ta. . ."

Tiêu Lăng Phi hiện tại hơi hoảng hốt, nàng vốn chỉ là muốn dọa Lý Phong một chút, kết quả Lý Phong kéo nàng vào đây, giờ nàng thật sự không biết nên làm thế nào cho phải.

"Ngươi rốt cục có làm hay không, Hứa Mạn sắp đi ra rồi, chẳng lẽ ngươi muốn để Hứa Mạn đứng ở một bên nhìn?"

Lý Phong lộ vẻ cảnh giác nói.

Hai mắt Tiêu Lăng Phi sáng lên: "Để ngươi đoán trúng rồi, ta chính là có loại yêu thích để người thứ ba ở một bên quan sát, thế nào, sợ a?"

"Cái này. . . Không ác như vậy chứ?"

Mặt Lý Phong lộ vẻ sợ hãi, nhưng trong lòng cười lạnh không thôi: "Muốn đấu với tiểu gia? Ngươi còn non và xanh lắm!"

"Chính là ác như vậy đấy, sợ chưa? Sợ thì mau cầu ta, nếu như ngươi đầy đủ thành ý, nói không chừng ta có thể buông tha ngươi."

Tiêu Lăng Phi cố ý liếm láp khóe miệng, âm hiểm cười nói.

"Cầu ngươi là chuyện không thể nào, cả đời này đều khó có khả năng cầu ngươi, cùng lắm ta nằm uỵch xuống giường, nhắm mắt sống qua lần này, lúc khác giải thích với Mạn Mạn sau."

Nói xong Lý Phong liền đi tới bên giường, làm bộ muốn cởi quần áo.

"Ngươi. . . Ngươi muốn làm gì?"

Tiêu Lăng Phi hoảng sợ đến mức hoa dung thất sắc.

"Kêu cái gì mà kêu a, loại sự tình này không cởi quần áo thì sao làm được?"

Đang nói chuyện Lý Phong cởi xuống áo ngoài, lộ ra nửa người trên cường tráng.

"Móa, bà dì đột nhiên ghé thăm, hôm khác ta tới thu thập ngươi sau!"

Sau khi nói xong, Tiêu Lăng Phi dậm chân một cái, giống như chạy trốn quay người rời khỏi nơi đây.

Nhìn theo bóng lưng dần xa của Tiêu Lăng Phi, Lý Phong nhếch miệng lên cười lạnh: "Hừ, xem lần sau ngươi còn dám càn rỡ trước mặt ta không!"

Thực ra hắn đã đoán được đại khái dụng ý của Tiêu Lăng Phi khi tới đây, hắn là lo lắng người nhà họ Hà trả thù, cho nên cố ý tới bảo hộ đối tượng giao dịch là hắn.

Từ một điểm này, nhân phẩm của Tiêu Lăng Phi đúng là không tệ. . .

Một bên khác, Tiêu Lăng Phi trở lại gian phòng của mình, càng nghĩ càng thấy không đúng.

Lý Phong làm sao lại trước mâu thuẫn với sau, đột nhiên biến đổi như vậy?

"Con mẹ nó, ta bị hắn đùa nghịch!"

Tiêu Lăng Phi vỗ bàn một cái, liền muốn đứng dậy đi tìm Lý Phong báo thù.

Rất rõ ràng, Lý Phong căn bản không sợ nàng làm loại sự tình này, tuy rằng hiện tại tướng mạo nàng hơi phổ thông, nhưng dáng người vẫn rất hấp dẫn.

Với cả dựa theo suy nghĩ của người Hoa, làm loại chuyện này luôn luôn là nữ nhân thiệt thòi, Lý Phong có lý do gì phải sợ hãi?

Cho nên từ khi bắt đầu Lý Phong đã sớm biết nàng không dám thật sự làm như vậy, toàn bộ là cố ý diễn trò!

Nàng bị Lý Phong đùa nghịch!

Chỉ là Tiêu Lăng Phi vừa mới lộ ra khí thế hung hăng định đi ra ngoài cửa, thì lại đứng ở nguyên chỗ.

Đi tìm Lý Phong, sau đó thì sao? Hành hung hắn một trận?

Không có lý do a!

Tiếp tục làm bộ muốn chiếm hữu hắn? Vạn nhất Lý Phong thật

sự làm gì nàng thì sao, người ăn thiệt thòi vẫn là nàng a!

"Móa, không nghĩ tới bà cô đây cũng có ngày phải ăn quả đắng!"

Tiêu Lăng Phi hận đến ngứa răng, lại có chút không biết nên làm gì.

Nàng là cường giả Siêu Phàm hậu kỳ, nàng là lâu chủ sát phạt quyết đoán của Phong Vũ Lâu, nhưng nàng càng là nữ nhân, trong chuyện nam nữ bẩm sinh đã rơi vào thế yếu.

Sau khi xoắn xuýt một thời gian rất lâu, Tiêu Lăng Phi vẫn quyết định đi tìm Lý Phong.

Tựa như Lý Phong suy đoán, Tiêu Lăng Phi muốn bảo hộ đối tượng giao dịch này, song khi nàng một lần nữa trở lại cửa phòng Lý Phong, lại nghe được một hồi âm thanh vô cùng có tiết tấu "Bạch bạch bạch" từ bên trong truyền ra.

"Đây là. . . ?"

Tiêu Lăng Phi lộ vẻ mặt mờ mịt.

Không phải chứ, đêm hôm khuya khoắt đập tay làm gì a, mở ca nhạc hội sao?

Chế độ cách âm của Four Seasons Hotel tự nhiên là rất tốt, nếu là người bình thường đứng ở chỗ này, khẳng định nghe không ra động tĩnh trong phòng.

Nhưng Tiêu Lăng Phi là cường giả Siêu Phàm hậu kỳ, thính lực vượt xa người thường, mà lực trùng kích của Lý Phong lại rất bá đạo, bị nàng nghe được cũng chẳng có gì lạ.

Chỉ là sau một khắc, âm thanh “ưm” “a” rên rỉ mê li của Hứa Mạn truyền đến, khuôn mặt Tiêu Lăng Phi lập tức đỏ rực!

"Tên khốn nạn này, sắp chết đến nơi rồi mà vẫn còn tâm tình chơi gái, đã vậy bà cô đây mặc cho ngươi chết!"

Tiêu Lăng Phi thầm giận dữ, quay đầu bước đi.

Trong phòng. . .

Không biết qua bao lâu, sau khi hai người cùng thấp giọng hô một tiếng, gió ngừng mưa nghỉ. . .

Mấy phút đồng hồ sau, hai người mới lưu luyến không rời tách ra, Hứa Mạn để đầu tựa ở ngực Lý Phong, vẻ mặt đầy thỏa mãn.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được toàn bộ yêu thương của nữ thần Hứa Mạn, thu về 30 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Hứa Mạn tăng lên 31%, trước mắt tiến độ chinh phục là 100% "

Nghe thấy hai âm thanh nhắc nhở từ hệ thống, Lý Phong nhất thời vui vẻ: "Hứa Mạn quả nhiên đã triệt để tiếp nhận ta!"

Trước đó hắn lo lắng Hứa Mạn sẽ lần nữa bảo hắn quên đi những gì đã xảy ra đêm đó, hiện tại thì tốt rồi, hệ thống phán định Hứa Mạn bị hắn triệt để chinh phục, vậy Hứa Mạn đã hoàn toàn thuộc về hắn!

"Thừa dịp này nhìn xem sau khi thăng cấp có gì cải biến."

Lý Phong tiến vào hệ thống, đầu tiên là nhìn lướt qua khu mua sắm của hệ thống, phát hiện một số hàng hóa trước đó có màu xám đã có thể mua được.

Tiếp theo hắn lại nhìn vào ba lô hệ thống, phát hiện từ 36 ô vuông 5 m^2, bây giờ đã thăng cấp thành 52 ô vuông, mỗi ô vuông biến thành 10 m^2.

Sau đó là khu mua sắm bằng điểm chinh phục.

Ẩn thân, xuyên tường, thấu thị, độn địa, đọc tâm, ngũ đại kỹ năng đều đã thăng cấp đến cao cấp, đồng thời số điểm chinh phục cần thiết để mua cũng từ 20 điểm tăng lên 30 điểm.

Nếu như mua lại toàn bộ những kĩ năng này, vậy cần 150 điểm chinh phục !

《 Không gian truyền tống thuật 》 không có gì thay đổi, trừ cái

đó ra còn xuất hiện thêm hai bản kỹ năng, 《 Nô Ấn 》 cùng 《 Vầng sáng vô địch 》!

"Con mẹ nó, vầng sáng vô địch? Nghe qua có vẻ rất trâu bò a!"

Nhìn thấy bản 《 Vầng sáng vô địch 》, Lý Phong liền cảm thấy hưng phấn.

Người chơi Dota trên thế giới đều biết, kỹ năng Thánh Thuẫn Thuật của Thánh Kỵ Sĩ trâu bò cỡ nào, miễn dịch tất cả sát thương vật lý, ma pháp, duy trì liên tục 12 giây!

Sử dụng Thánh Thuẫn Thuật, liền tiến có thể trắng trợn tấn công mà không sợ gì cả, quả thực mạnh vô cùng!

Chiêu 《 Vầng sáng vô địch 》 này có cường đại như vậy không?

"50 điểm chinh phục, nhiều như vậy sao?"

Trong hưng phấn, Lý Phong mắt nhìn giá bán của 《 Vầng sáng vô địch 》. nhất thời líu lưỡi không thôi.

Lý Phong không biết là, khi hắn dự định mua về 《 Vầng sáng vô địch 》, một trung niên nam tử mặt không biểu tình đã đi vào đại sảnh khách sạn.

"Tiên sinh, xin hỏi ta có thể giúp ngài chuyện gì?"

Đêm đã khuya, mỹ nữ tiếp tân lên dây cót tinh thần hỏi.

"Nói cho ta biết Lý Phong ở trong gian phòng nào, nếu không nói. . . Chết!"

Vừa mới nói xong, trung niên nam tử đã đưa tay bóp cổ mỹ nữ tiếp tân!

Chương 312. Súng hơi đổi pháo

Chương 275: Súng hơi đổi pháo

"Vầng sáng vô địch: Sử dụng thuật này là có thể tiến vào trạng thái vô địch, không để ý hết thảy công kích, duy trì liên tục 10 giây."

"Ghi chú 1: Mỗi lần sử dụng tiêu hao 1000 điểm tích lũy."

"Ghi chú 2: Kỹ năng này mỗi ngày chỉ được sử dụng một lần, thời gian hồi chiêu là 24 giờ."

Lý Phong tiêu hao 50 điểm chinh phục mua lại 《 Vầng sáng vô địch 》 , liền thấy giới thiệu này.

Cái gọi là chữ càng ít sự tình càng lớn, giới thiệu về kỹ năng 《 Vầng sáng vô địch 》 mặc dù ngắn, nhưng lại thể hiện ra đầy đủ sự cường đại của nó!

"Kỹ năng này phải nói là trâu bò đến rối tinh rối mù!"

Lý Phong cuồng loạn trong lòng, thiếu chút nhịn không được cười to thành tiếng.

Sử dụng kỹ năng này là hắn có thể nắm giữ 10 giây vô địch.

Không nên xem thường 10 giây này, đối với người bình thường mà nói, 10 giây có khả năng chỉ chạy được tám mươi, chín mươi mét, nhưng đối với cường giả Siêu Phàm cảnh, 10 giây có thể làm rất nhiều sự tình!

Trong đoạn thời gian này, hắn có thể không để ý bất luận loại công kích gì, tiến có thể công, lui có thể thủ, dù là đối mặt địch nhân có cảnh giới cao hơn, hắn cũng có cơ hội thông qua sự bộc phát mạnh mẽ của mình giết đối phương!

Nhưng cơ chế sử dụng một ngày một lần lại làm hắn có chút nhức cả trứng.

Còn mỗi lần sử dụng tiêu hao 1000 điểm tích lũy. . . Cái này vẫn có thể tiếp nhận, muốn trở nên mạnh hơn thì phải nạp tiền, không nạp tiền thì đòi hỏi cọng lông a?

"《 Nô Ấn 》 cũng cần tiêu hao 50 điểm chinh phục, con mẹ nó, nhà phát triển làm vậy là đang buộc tiểu gia phải chinh phục nhiều nữ thần hơn a!"

Mua xong 《 Vầng sáng vô địch 》 rồi, Lý Phong chỉ còn lại 59 điểm chinh phục, muốn mua về toàn bộ kỹ năng trong khu mua sắm bằng điểm chinh phục căn bản không có khả năng.

Cho dù hắn chinh phục toàn bộ đám người Tưởng Mộng Dao, Tưởng Vận Trúc, Liễu Thi Hàm, Tiêu Lăng Phi, thì vẫn còn thiếu.

A đúng rồi, còn có Ngụy Băng Khanh. . .

Hệ thống cứu vãn nữ thần thật đúng là "người" giống như tên!

"Bỏ đi, kỹ năng 《 Nô Ấn 》 này tuy tốt, nhưng trước mắt ta cũng không cần nó lắm, đợi điểm chinh phục sung túc rồi nói sau."

Lý Phong thầm than một tiếng tắt đi khu mua sắm bằng điểm chinh phục, sau đó nói: "Hệ thống, sàng lọc ra công pháp, võ kỹ phù hợp với cảnh giới hiện tại của ta đi."

"Đã dựa theo kí chủ yêu cầu sàng lọc ra đồ vật tương ứng."

Sau khi thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ vang lên, cảnh tượng trước mắt Lý Phong phát sinh biến hóa, bốn bản kỹ năng xuất hiện ở trước mặt Lý Phong.

"《 Chân Nguyên Công 》: Công pháp này là phiên bản thăng cấp của 《 Chân khí nhập môn 》 , sau khi tu luyện công pháp này, có thể ngưng luyện chân khí trong cơ thể đặc gấp mười lần, lúc biến hóa chân khí có thể phát huy ra uy lực càng thêm cường đại."

"Chú thích: Công pháp này có giá bán 5000 điểm tích lũy, nếu như kí chủ đã học được 《 Chân khí nhập môn 》, lúc mua sắm có thể giảm giá 2000 điểm tích lũy "

"《 Thám Vân Thủ 》: Võ kỹ này do nhà phát triển hệ thống

tham khảo 《 Trảo Nữ Nhũ Long Trảo Thủ 》sau đó cải tiến tinh tế mà thành, tu luyện võ kỹ này là có thể hóa chân khí thành long trảo, cầm đồ vật ngoài trăm thước, bắt, nắm, vò, vê, tùy tâm ý mà động."

"Chú thích: Công pháp này có giá bán 3000 điểm tích lũy."

(Trảo nữ nhũ long trảo thủ:bóp vú gái long trảo thủ @@)

"《 Tiên Tung Bộ 》: Thân pháp này là phiên bản thăng cấp của 《 Vô Ảnh Bộ 》 , sau khi tu luyện thân pháp này, tốc độ bùng nổ lớn nhất có thể gấp ba lần tốc độ âm thanh, nhiều nhất có thể để lại mười tám tàn ảnh, mỗi tàn ảnh có thể ở tại chỗ ba giây đồng hồ, giả mà như thật, làm cho địch nhân không thể nào phán đoán."

"Chú thích: Thân pháp này có giá bán 5000 điểm tích lũy, nếu như kí chủ đã học được 《 Vô Ảnh Bộ 》, lúc mua sắm có thể giảm giá 3000 điểm tích lũy."

"《 Cuồng Bạo 》: Võ kỹ này là phiên bản thăng cấp của 《 Bạo Tẩu 》 , sử dụng là có thể tiến vào trạng thái cuồng bạo, thời gian duy trì liên tục là 30 giây."

"Ghi chú 1: Võ kỹ này không cách nào vượt qua cảnh giới, tỷ như trước mắt đẳng cấp kí chủ là S- , sử dụng cuồng bạo là có thể thu hoạch được 30 giây chiến lực cấp S, nếu cảnh giới kí chủ đạt tới S+, sau khi sử dụng chỉ có thể thu được chiến lực tương ứng, không cách nào làm cho kí chủ tiến vào cấp SS- ."

"Ghi chú 2: Võ kỹ này có giá bán là 6000 điểm tích lũy, nếu như kí chủ đã học được 《 Bạo Tẩu 》, lúc mua sắm lúc có thể giảm giá 3000 điểm tích lũy."

“Ghi chú 3: Kỹ năng này có thể cùng sử dụng với Bạo tẩu, sau khi sử dụng hiệu quả chồng chất lên nhau, tất nhiên lượng chân khí tiêu hao cũng sẽ tăng lên gấp bội."

Xem hết giới thiệu của bốn bản kỹ năng, nội tâm Lý Phong lại bị khuấy động thành sóng gió ngập trời!

Con em vợ nó chứ, không hổ là đồ vật xuất ra từ hệ thống, những võ kỹ này quả thật quá trâu bò!

Quan trọng là khi mua sắm còn được ưu đãi, hệ thống hiếm được một lần có lương tâm thế này a!

Sau khi kích động qua đi, Lý Phong tiêu hao 11000 điểm tích lũy, mua lại toàn bộ bốn bản võ kỹ này, tiếp theo bấm sử dụng từng cái một.

Nhất thời, bốn đạo bạch quang bùng sáng trong đầu Lý Phong, trong một cái hô hấp, Lý Phong đã triệt để nắm giữ bốn bản kỹ năng này!

Lúc này Lý Phong liền phát hiện chân khí trong cơ thể phát sinh biến hóa, chân khí tràn ngập ở trong kinh mạch vốn tựa như sương mù dày đặc, giờ phút này đã ngưng luyện thành thể dịch, giống như sông nhỏ chảy xuôi trong kinh mạch.

Tuy rằng tổng số lượng chân khí không có biến hóa, nhưng lại biến đổi về chất!

"Cảm giác này giống như từ súng lục đổi sang pháo lớn a. . ."

Lý Phong xoa bóp nắm đấm, âm thầm cảm thán.

"Đang suy nghĩ cái gì vậy?"

Thấy Lý Phong thật lâu không lên tiếng, Hứa Mạn nhịn không được hỏi.

"Đang nhớ ngươi."

Lý Phong tắt đi hệ thống, trực tiếp cho Hứa Mạn một đợt bạo kích ngọt ngào.

Hứa Mạn thấy nội tâm ngọt như được rót mật: "Phi, nói dối, ta còn lâu mới tin."

"Vì sao không tin?" Lý Phong lộ vẻ mặt vô tội.

"Ta ở ngay bên cạnh ngươi, làm sao ngươi có thể nhớ ta? Khẳng định đang nhớ nữ nhân khác."

Nói đến đây, sắc mặt Hứa Mạn nhất thời ảm đạm.

Nàng sẽ không quên Lý Phong còn có một người bạn gái chính quy, chỉ là nàng ép buộc chính mình không nghĩ tới mà thôi.

"Mạn Mạn, ta biết ngươi đang suy nghĩ gì, thực ra ta không chỉ có Tô Đồng. . ."

Lý Phong vừa muốn nói về Tống Uyển Quân, Ngụy Băng Khanh cho Hứa Mạn biết, nhưng đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, mặc niệm nói: "Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Đêm tối sát cơ "

"Mục tiêu: Cường giả cấp S Hà Trùng đột kích, xin kí chủ làm tốt chuẩn bị ngăn địch, bảo vệ tốt nữ thần Hứa Mạn, đánh lui hoặc giết chết Hà Trùng là nhiệm vụ thành công."

"Khen thưởng: 3000 điểm kinh nghiệm, 60000 điểm tích lũy."

"Cường giả cấp S Hà Trùng? Người nhà của Hà Minh Vĩ sao?"

Lý Phong hơi biến sắc.

"Tại sao ngươi không nói chuyện, ta đang nghe đây."

Hứa Mạn có chút nóng nảy, Lý Phong vừa rồi có ý tứ gì, không chỉ có Tô Đồng, còn có nữ nhân khác?

Trời ạ, gia hỏa này làm sao lại lăng nhăng như thế!

"Đợi chút nữa sẽ giải thích với ngươi sau, nằm im ở đây nhé."

Đang nói chuyện Lý Phong liền đè Hứa Mạn xuống giường.

Hứa Mạn tưởng Lý Phong lại nổi lên sắc tâm, muốn làm sự tình xấu hổ, nhịn không được kêu một tiếng.

Nhưng vào lúc này, một âm thanh thật lớn truyền tới!

"Phanh "

Cửa phòng bị người từ bên ngoài dùng một chân đá nát!

"Ngươi chính là Lý Phong?"

Hà Trùng đứng tại cửa ra vào, nhìn Lý Phong đang ở trên giường, sát ý lẫm liệt hỏi.

"Ngươi chính là Hà Trùng?"

Lý Phong bảo hộ Hứa Mạn tại sau lưng, lạnh giọng nói.

Hà Trùng nhất thời sắc mặt kịch biến!

Vì không bại lộ hành tung, hắn cố ý đeo một tấm mặt nạ da người, dù là người quen ở trước mặt cũng không thể liếc một cái đã nhận ra, huống chi là Lý Phong chưa bao giờ gặp mặt?

"Hà Trùng là ai? Ta là sát thủ Phong Vũ Lâu, chuyên tới để lấy mạng chó của ngươi!"

Hà Trùng lắc đầu phủ nhận, tiếp theo muốn xông tới đánh chết Lý Phong.

Nhưng vào lúc này, một âm thanh đùa cợt vang lên phía sau hắn: "Nói nhảm cái gì vậy? Ngươi là sát thủ Phong Vũ Lâu thì sao ta lại không biết?"

Thân thể Hà Trùng chấn động, giống như giật điện xông về phía trước hai, ba mét, tiếp theo quay đầu nhìn lại, sau đó liền thấy được một thiếu phụ 30 tuổi, diện mạo xấu xí đang lộ vẻ mặt trêu tức nhìn mình.

Ở phía sau thiếu phụ còn có một người phụ nữ trung niên.

Chính là Tiêu Lăng Phi cùng Cao Khiết!

"Hừ, ngươi là đồng bọn của Lý Phong? Rất tốt, vậy thì ta không cần ta đi thêm một chuyến nữa."

Hà Trùng vì tìm kiếm nơi Lý Phong ở đã cố ý tới bệnh viện tìm

quản lý Sơn Thành Thực Phủ hỏi thăm, còn thông qua quan hệ của chính mình xem video giám sát trên đường.

Trong video, Hà Trùng từng thấy nữ tử này, cho nên liếc mắt một cái đã nhận ra nàng.

Lý Phong còn có ba nữ nhân này, đều phải chết!

Chương 313. Thám Vân Thủ hiển uy!

Chương 276: Thám Vân Thủ hiển uy!

"Uy, làm sao ngươi biết hắn là Hà Trùng, ngươi từng gặp hắn?"

Tiêu Lăng Phi không nhìn thẳng Hà Trùng mà liếc sang Lý Phong hỏi.

Trên tay nàng có tư liệu của thành viên Hà gia, tự nhiên biết Hà Trùng dáng dấp thế nào, nhưng nam nhân trung niên trước mắt hoàn toàn khác xa Hà Trùng a.

Cho nên nàng rất ngạc nhiên, vì sao Lý Phong dám chắc chắn đối phương là Hà Trùng.

"Trực giác, nói một cách chuyên nghiệp thì đó là giác quan thứ sáu."

Lý Phong trả lời rất đơn giản, cũng rất không có sức thuyết phục.

"A, giác quan thứ sáu? Ngươi sao không đi đóng phim đi!"

Tiêu Lăng Phi trợn mắt một cái, ngữ khí đùa cợt.

Lý Phong: ". . ."

Con mụ Tiêu Lăng Phi này cậy tu vi cao hơn liền có thể trào phúng hắn bất cứ lúc nào à? Ngươi cứ đợi đó cho ta!

Hà Trùng có chút sững sờ.

Vì sao mấy người này không có chút sợ hãi nào, còn có thể bình tĩnh nói chuyện, là do tư thế xuất hiện của hắn không đúng, hay là sát khí trên thân hắn không đủ khủng bố?

"Uy, làm sao ngươi tìm được nơi này? Xem camera giám sát?"

Tiêu Lăng Phi nhìn về phía Hà Trùng, như có điều suy nghĩ hỏi.

"Ngươi không nên hỏi như vậy, cần phải hỏi hắn vì sao dám tìm tới, Long Hồn hắn đã cảnh cáo các ngươi a, ngươi làm như vậy không sợ mang đến tai họa cho Hà gia?"

Lý Phong đi xuống giường, lạnh giọng hỏi.

"Hừ, ta không hiểu các ngươi đang nói cái gì, ta là sát thủ của Phong Vũ Lâu, đến đây với nhiệm vụ tới lấy mạng chó của các ngươi."

Hà Trùng đương nhiên sẽ không thừa nhận mình là người Hà gia, chí ít không thể công khai thừa nhận.

Bất quá Tiêu Lăng Phi có thể đoán được sao hắn tìm được nơi đây, nữ nhân này không đơn giản a.

"Ồ?" Hai mắt Tiêu Lăng Phi sáng lên, trầm ngâm nói: "Gió giục mây vần bá tứ phương."

Hà Trùng lộ vẻ mặt mờ mịt.

"Ta đã nói mà, sao Phong Vũ Lâu lại có thủ hạ ngu ngốc như ngươi được." Tiêu Lăng Phi lắc đầu, giọng mang vẻ khinh miệt.

Nàng vừa mới đọc ám hiệu giữa các thành viên Phong Vũ Lâu, nếu như Hà Trùng là sát thủ của Phong Vũ Lâu, vậy tuyệt đối không có khả năng hỏi lại.

"Hừ, ta nói ta là sát thủ của Phong Vũ Lâu, chuyện này không cần hoài nghi."

"Được rồi, các ngươi đã sống đủ lâu, nên tới gặp Diêm Vương gia rồi."

Hà Trùng cười lạnh một tiếng, lách mình phóng tới chỗ Lý Phong.

"Uy, ngươi có được không a? Không được thì van cầu một tiếng,

tỷ tỷ giúp ngươi xử lý hắn."

Tiêu Lăng Phi có chút sốt ruột.

Khí thế trên thân Hà Trùng là Siêu Phàm trung kỳ, chiến lực của Lý Phong có khoa trương hơn nữa cũng chỉ là nửa bước Siêu Phàm cảnh, thật sự đánh hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của Hà Trùng.

Nếu như Hứa Mạn không có mặt ở đây, Lý Phong ngược lại có thể sử dụng thân pháp không thể phỏng đoán kia liều mạng với Hà Trùng một phen, thế nhưng Hứa Mạn ngồi ở kia đã định trước Lý Phong không cách nào trốn tránh, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

Mà kết quả của cứng rắn chống đỡ chỉ có một, đó chính là. . . Chết!

Lý Phong đáp lại nàng bằng một cái liếc mắt cộng thêm một tiếng "im miệng."

Nam nhân có thể nói mình không được sao? Không được cũng phải được a! Hơn nữa thực lực của hắn vừa được tăng lên toàn diện, một cường giả cấp S mà thôi, hắn nhất định có thể xử lý được!

Tiêu Lăng Phi âm thầm giận dữ, nàng rất muốn trơ mắt nhìn Lý Phong bị Hà Trùng xử lý, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo Tiêu Lăng Phi lại quyết định giúp Lý Phong ngăn lại Hà Trùng.

Tâm niệm vừa động, chân Tiêu Lăng Phi đã đạp xuống đất, lao về phía Hà Trùng.

Nhưng vào lúc này. . .

"Cuồng bạo!"

"Bạo tẩu!"

Lý Phong liên tiếp phát ra hai tiếng gầm nhẹ, nhất thời một cỗ khí tức cuồng bạo không gì sánh được từ trên người hắn phóng ra!

Ngay khi cỗ khí tức này xuất hiện, Tiêu Lăng Phi dừng bước lại,

ngạc nhiên kêu lớn: "Con mẹ nó chuyện gì xảy ra? Siêu Phàm trung kỳ? Sao có thể!"

Đến cả thân hình Hà Trùng cũng ngưng lại trong nháy mắt!

Đáng chết, Lý Phong vậy mà là Siêu Phàm trung kỳ? Trẻ tuổi như vậy đã là Siêu Phàm trung kỳ? Làm sao có thể!

Đồng thời mở ra Cuồng bạo cùng Bạo tẩu, Lý Phong phát hiện chân khí trong cơ thể đã mất đi một nửa, mà số lượng chân khí còn thừa cũng đang nhanh chóng giảm bớt.

Cứ tiếp tục như vậy, nhiều nhất là sau ba mươi giây nữa chân khí của hắn sẽ tiêu hao sạch sẽ, nhất định phải tốc chiến tốc thắng!

"Thám Vân Thủ!"

Tay phải Lý Phong xòe ra phía trước, một cái Thanh Long trảo to lớn đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, rồi phi tốc chộp tới Hà Trùng.

Sau khi long trảo bắn ra, mọi người mới phát hiện một đám chân khí màu xanh đã bao vây bàn tay Lý Phong, mà Long trảo, cũng là do đoàn chân khí màu xanh này kéo dài ra ngưng tụ mà thành.

"Đáng chết, đây là võ kỹ gì? !"

Hà Trùng mặc dù cảm thấy kinh hãi, nhưng phản ứng cũng rất cấp tốc, thân hình lướt sang một bên, tránh thoát khỏi long trảo, tiếp theo mũi chân điểm đất, thân thể giống như mũi tên nhọn vọt tới trước mặt Lý Phong.

"Hừ, chiêu này nhìn qua thì có vẻ rất lợi hại, nhưng mà tốc độ quá chậm!"

Nhe răng cười lạnh một cái, tay phải Hà Trùng khẽ vẫy, một thanh trường kiếm do chân khí hóa thành được hắn nắm trong tay, chém về phía Lý Phong!

"Tưởng vậy là xong?" Lý Phong cười một tiếng: "Nhìn xem phía

sau ngươi là cái gì?"

Hà Trùng thấy lòng hơi động, vô ý thức nghĩ Lý Phong đang lừa hắn, thế nhưng ngay lập tức hắn đã biết là mình sai!

"Oanh!"

Khi Hà Trùng sắp chém xuống một kiếm kia, Thanh Long trảo đột nhiên quay ngược lại phía sau hắn, bàn tay xòe ra bóp hắn ở bên trong!

"Thám Vân Thủ không chỉ là bộ dáng rất lợi hại, nó thật sự rất lợi hại."

Lý Phong cười một tiếng, tiếp theo tay phải siết lại.

Thanh Long trảo cũng đồng bộ động tác với hắn, hung hăng bóp!

"Kèn kẹt "

Thanh trường kiếm do chân khí hóa thành kia bị lực lượng khủng bố của Long trảo ép xuống, nhất thời giống như băng tuyết gặp phải nắng nóng, nhanh chóng tan rã!

Đến cả chân khí biến hóa cũng không thể chống cự cỗ lực lượng mạnh mẽ này, huống chi là thân thể máu thịt của Hà Trùng?

Hà Trùng chỉ cảm thấy mình tựa như lọt vào máy ép thủy lực, lực lượng khủng bố từ bốn phương tám hướng truyền đến, làm cho huyết nhục, xương cốt của hắn bị hung hăng ép vào.

"A! Đau a!" Hà Trùng hét thảm một tiếng, tiếp theo lớn tiếng cầu xin tha thứ: "Ta sai rồi, xin đừng giết ta, đừng giết ta a!"

"Hiện tại mới cầu xin tha thứ? Muộn rồi!"

Sau khi nói xong, bàn tay của Lý Phong trực tiếp bóp chặt!

"Phanh "

Một tiếng vang trầm truyền đến, Hà Trùng bị Long trảo to lớn siết thành một đám huyết nhục mơ hồ!

Tiếp theo Lý Phong nhẹ nhàng vân vê, đoàn huyết nhục hóa thành tro bụi, rơi lả tả trên đất!

Yên lặng!

Yên lặng đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe được!

Hứa Mạn, Cao Khiết thậm chí là Tiêu Lăng Phi, đều dùng một loại ánh mắt khiếp sợ không gì sánh nổi nhìn Lý Phong.

Hứa Mạn đã từng nhìn thấy Lý Phong xuất thủ, nhưng khi đó Lý Phong còn kém xa bây giờ, vừa rồi thủ đoạn Lý Phong bày ra, quả thực tựa như Tiên nhân trong các câu chuyện thần thoại, không có địch thủ!

Cao Khiết nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt, một tên cường giả Siêu Phàm cảnh cứ như vậy đã bị Lý Phong xử lý? Trước sau không tới 10 giây! Lý Phong đến cùng là cảnh giới gì? !

Tiêu Lăng Phi đột nhiên có chút hối hận đã đánh cược với Lý Phong, con mẹ nó, lúc ăn cơm tối Lý Phong bày ra thực lực vẫn chỉ là nửa bước Siêu Phàm cảnh, mới mấy canh giờ đã có thể gọn gàng giết chết một tên cường giả Siêu Phàm trung kỳ?

Nếu lại cho Lý Phong thời gian một năm, hắn sẽ trưởng thành đến cảnh giới gì?

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 3000 điểm kinh nghiệm, 60000 điểm tích lũy."

Mọi người ở đây còn đang chấn kinh, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: S-

Điểm kinh nghiệm: 3200/ 20000

ĐIểm tích lũy: 200000

Điểm chinh phục: 59

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng, Phá hư thí luyện

Ngay tại thời điểm Lý Phong xem xét thuộc tính cá nhân, Tiêu Lăng Phi bất chợt nói: "Lý Phong, ta hiện giờ đang tự hỏi có nên lập tức xử lý ngươi không, hiện tại ngươi cần cho ta một lý do để ta không giết ngươi"

Chương 314. Mở X6 quỷ nghèo?

Chương 277: Mở X6 quỷ nghèo?

Lời nói của Tiêu Lăng Phi làm sắc mặt Hứa Mạn kịch biến.

Ngay sau đó nàng cũng không kịp lo được lo mất, tay giữ khăn tắm trên người nhảy xuống giường, che ở trước mặt Lý Phong: "Ngươi không thể giết hắn, giữa các ngươi đã có ước định!"

Cặp lông mày của Tiêu Lăng Phi nhíu lại, nhìn Hứa Mạn từ trên xuống dưới nói: "Ngô. . . Nếu như ta nhớ không lầm ngươi đã 35 tuổi rồi a? Dáng người vẫn còn như thiếu nữ, khó trách làm cho Lý Phong mê luyến đến mức đêm nào cũng cày sâu cuốc bẫm."

Bởi vì Hứa Mạn xuống vội vàng, khăn tắm chưa quấn chặt, cho nên một số bộ phận mấu chốt không thể che đậy tốt.

Loại tình cảnh này cũng không thấy nhiều, dù Tiêu Lăng Phi cũng là nữ nhân, nhưng cũng nhịn không được nhìn nhiều hơn một chút.

Sắc mặt Hứa Mạn đỏ lên, vội vàng sửa sang lại khăn tắm, che khuất xuân quang lộ ra ngoài.

Lý Phong vỗ vỗ bả vai Hứa Mạn, tiến lên che nàng ở phía sau, đối mặt trực tiếp Tiêu Lăng Phi nói: "Ngươi sợ?"

Hai mắt Tiêu Lăng Phi sáng lên, cười lạnh nói: "Sợ? Ta làm sao lại sợ ngươi, ta muốn giết ngươi rất đơn giản."

"Không, ngươi chính là sợ, ngươi sợ một năm sau ta sẽ vượt qua ngươi, cho nên hiện tại muốn giết ta, diệt tuyệt hậu hoạn."

Lý Phong nhìn thẳng vào hai mắt Tiêu Lăng Phi, giọng điệu đùa cợt.

"Ngươi thật sự nghĩ ta không dám giết ngươi sao?"

Tiêu Lăng Phi tiến lên trước một bước, khí tức trên thân thể bắt đầu bùng nổ.

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng: "Ngươi đương nhiên dám giết ta, bất quá ngươi giết ta không có bất kỳ ý nghĩa gì, ngược lại sẽ mang tới cho chính mình tai hoạ ngập đầu."

"Ngược lại, chỉ khi ta sống, ngươi mới có thể kiếm về thật nhiều chỗ tốt, mà ngươi dám khẳng định trong một năm cảnh giới của ta sẽ vượt qua ngươi?"

"Cho dù ta thật sự vượt qua ngươi, đến lúc đó cũng có thể bội ước, chẳng lẽ ngươi cho rằng hiện tại giết ta không coi là bội ước?"

"Ngươi nói có chút đạo lý." Tiêu Lăng Phi trầm mặc rất lâu, rốt cục triệt tiêu khí tức toàn thân, rồi quay người nói: "Thời gian không còn sớm, tàn cục nơi này chính ngươi thu thập đi."

Nói xong, nàng liền xoay người rời đi.

Cao Khiết nhìn Lý Phong một cái thật sâu, quay người đuổi theo Tiêu Lăng Phi, hỏi nhỏ vào tai nàng: "Tiểu thư, thật sự muốn buông tha hắn sao?"

"Hừ, ngươi không có lòng tin với ta sao?" Khuôn mặt Tiêu Lăng Phi trầm xuống, lạnh giọng hỏi.

Thân thể Cao Khiết run lên, cúi đầu nói : "Thuộc hạ không dám!"

"Không nên quên, ta cũng là thiên tài võ đạo, trong một năm ta tất đột phá, bước vào Thánh cảnh!"

Giờ khắc này, bá khí Tiêu Lăng Phi ầm ầm lộ ra!

Hai người vừa đi, Lý Phong rốt cục thở phào.

Bà cô Tiêu Lăng Phi này sát khí quá nặng, may mà thuyết phục được nàng, nếu không hậu quả khó mà lường được.

"Chúng ta đổi gian phòng trước."

Lý Phong nhìn cửa lớn bị đạp thành phấn vụn, lộ vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

May mà hắn cùng Hứa Mạn đã kết thúc chiến đấu, nếu không khi Hà Trùng giết đến, hắn còn đang chiến đấu anh dũng, vậy thì chẳng phải là xấu hổ vô cùng, đấy là còn chưa nói tới lỡ như bị lưu lại bóng ma tâm lý, không cương được nữa thì làm sao bây giờ?

Rất nhanh, hai người mặc quần áo tử tế đi xuống lầu một gặp tiếp tân, sau đó liền thấy mấy người cảnh sát vừa đúng lúc mở cửa vào.

"Người một nhà."

Lý Phong cũng không nói nhảm, móc ra thẻ chứng nhận cục quốc an trước, nói: "Vừa rồi có tên lưu manh xông vào phòng ngủ muốn ám sát ta."

Đối phương tiếp nhận thẻ chứng nhận cẩn thận kiểm tra một phen, xác định là thật liền cúi chào Lý Phong nói: "Vậy xin hỏi Lý cảnh quan, lưu manh đi đâu rồi?"

"Chạy rồi, nhảy khỏi cửa sổ, người này cục quốc an chúng ta sẽ phụ trách đuổi bắt, ngược lại làm phiền các ngươi đi một chuyến không công, vất vả cho các vị đồng nghiệp rồi."

Lý Phong nhún nhún vai, lập lờ nước đôi nói.

Đối phương hai mặt nhìn nhau một hồi, chẳng lẽ tên lưu manh kia là gián điệp nước khác? Nếu đây là thật thì có đuổi theo những cảnh sát bình thường như bọn hắn cũng không thể đối phó a.

Sau một phen hàn huyên, mấy người cảnh sát liền rời khỏi nơi đây.

Lúc này mỹ nữ tiếp tân lộ vẻ mặt nghĩ mà sợ nói: "Lý cảnh quan, là lưu manh ép ta nói ra ngươi ở gian phòng nào, nếu ta không nói chuyện, hắn sẽ giết ta, ô ô."

Nói đến cuối cùng, mỹ nữ tiếp tân liền khóc ồ lên.

Hà Trùng buộc nàng nói ra Lý Phong ở gian phòng nào, sau đó đánh nàng ngất đi, nàng tỉnh lại liền gọi điện thoại báo cảnh sát.

"Ừm, ta biết rồi, không có việc gì nữa đâu, ngươi đừng có áp lực tâm lý."

Lý Phong ôn nhu an ủi vài câu, đợi mỹ nữ tiếp tân khôi phục lại bình tĩnh, hắn đưa ra yêu cầu đổi phòng.

Đối với cái này, mỹ nữ tiếp tân tự nhiên không dám thất lễ, vội vàng giúp Lý Phong làm thủ tục đổi phòng.

Sau khi Lý Phong tiến vào phòng khác, thời gian đã xấp xỉ 3 giờ sáng.

"Lý Phong, ta có một nghi vấn. Nếu ngươi đã biết rõ Tiêu tiểu thư sẽ đổi ý, vì sao còn đánh cược với nàng?"

Trên giường, Hứa Mạn ghé vào ngực Lý Phong, không hiểu ra sao hỏi.

"Rất đơn giản, bởi vì ta ăn chắc nàng." Hai mắt Lý Phong lóe lên một đạo ánh sáng, đầy tự tin nói.

Ngay từ đầu khi hắn lập ước hẹn với Tiêu Lăng Phi, thì đó chỉ là ước hẹn.

Hiện tại nha. . . Ở trong khu mua sắm bằng điểm chinh phục đã có 《 Nô Ấn 》, đến lúc đó Tiêu Lăng Phi mà dám đổi ý, hắn liền biến Tiêu Lăng Phi thành nữ nô của mình, hừ hừ!

Sáng sớm hôm sau, Lý Phong muốn mang Hứa Mạn về Minh Châu, nhưng khi hắn đi vào bãi đỗ xe mới phát hiện chiếc xe Porsche của Tiêu Lăng Phi đã không thấy đâu nữa.

"Đi không từ giã sao? Có chút ý tứ."

Lý Phong cười cười, lái X6 chở Hứa Mạn về Minh Châu.

Từ tối hôm qua, tin tức Hứa Mạn hủy bỏ hợp đồng cùng quản lý

công ty đã truyền khắp internet.

Tin tức này vừa xuất hiện, lập tức leo lên top 1 tìm kiếm trên Micro Blog, đối với việc này, vô số cư dân mạng cũng ào ào suy đoán.

Có người nói Hứa Mạn đã quá tuổi, tiềm lực không còn nhiều, cho nên bị quản lý công ty vứt bỏ.

Cũng có người nói Hứa Mạn bị người ta nắm giữ clip sex, quản lý công ty vội vàng từ bỏ.

Còn có người nói Hứa Mạn bị một siêu cấp phú hào bao nuôi, nên muốn lui khỏi làng giải trí.

Mỗi người nói một kiểu, rất náo nhiệt.

Đối với cái này Hứa Mạn lại không để ý lắm, nàng hiện tại mới khôi phục tự do, từ lâu đã chịu đủ sự ngột ngạt, vừa vặn nhân cơ hội này hảo hảo tự thưởng cho mình một kì nghỉ dài hạn, đợi nghỉ ngơi đầy đủ rồi mới quyết định có tái xuất hay không.

Đối với quyết định của Hứa Mạn, Lý Phong tự nhiên là giơ hai tay đồng ý.

Trên đường trở về, hắn đã cùng Hứa Mạn thương lượng một chút, chuẩn bị mua lại một biệt thự ở Minh Châu làm "sào huyệt" ân ái cho hai người.

Giờ phút này, Lý Phong lái X6 đi vào phía nam Minh Châu, tiến tới văn phòng bán cao ốc Nhất Phẩm Giang Nam.

Sau khi đậu xe xong, Lý Phong nắm tay Hứa Mạn đã ngụy trang đầy đủ đi vào chỗ bán cao ốc, nhưng vượt qua dự đoán của hắn là, cả văn phòng bán cao ốc to như vậy mà không có mấy khách hàng, mấy người cố vấn bất động sản đều đang tốp năm tốp ba tụ tập nói chuyện riêng, mà không một người nào tới chiêu đãi hắn.

"Hừ, lái X6 cũng dám đến Nhất Phẩm Giang Nam xem phòng? Thật khôi hài."

"Một căn nhà ở đây cũng đã đủ mua mấy chiếc X6, người anh

em này không phải là không biết giá phòng chứ?"

Đám cố vấn bất động sản ở đây đều là cáo thành tinh, sớm đã thấy Lý Phong đi xe gì.

Căn rẻ nhất trong Nhất Phẩm Giang Nam cũng phải 200 triệu trở lên, khách hàng chân chính muốn mua không lái siêu xe thì cũng là Bentley, Rolls-Royce.

Lái X6? Bọn họ lười chiêu đãi.

Đúng lúc này, một nữ nhân viên bán hàng chừng hai mươi tuổi thấy vậy, ngay sau đó liền muốn tới chiêu đãi Lý Phong.

"Uy, Tôn Hiểu, ngươi không có bệnh chứ, tâm sự với chúng ta tốt bao nhiêu, tại sao phải đi bắt chuyện với một tên quỷ nghèo a?"

"Đúng vậy, chiêu đãi loại khách hàng này chỉ là lãng phí thời gian, để hắn ở đó tự xem đi."

Hai cố vấn có quan hệ không tệ với nàng mở miệng khuyên.

Tôn Hiểu lắc đầu, cười nói: "Vào cửa là khách, cho dù hắn mua không nổi, ta tự luyện khả năng ăn nói cũng đã không tệ."

Nói xong nàng không để ý tới ánh mắt của đồng nghiệp, đi về phía Lý Phong.

Tôn Hiểu không biết là, tuy các nàng cố ý hạ giọng, nhưng vẫn bị Lý Phong nghe thấy không trượt chữ nào.

Chương 315. Biệt thự này, lão tử nhìn lên!

Chương 278: Biệt thự này, lão tử nhìn lên!

"Tiên sinh, xin hỏi ngài muốn xem phòng sao?"

Tôn Hiểu đi đến trước mặt Lý Phong, mỉm cười hỏi.

"Đúng, căn biệt thự đắt nhất chỗ này bao nhiêu tiền?"

Lý Phong rời ánh mắt khỏi mô hình trên bàn, nhìn về phía Tôn Hiểu hỏi.

"A?" Tôn Hiểu có chút sững sờ.

Vừa tới liền trực tiếp hỏi biệt thự đắt nhất bao nhiêu tiền, chẳng lẽ hắn là đồng nghiệp ở khu khác được phái tới điều tra tình hình?

Không đúng, giá cả của Nhất Phẩm Giang Nam đều là công khai, căn bản không cần đặc biệt tới điều tra, chẳng lẽ hắn thật sự muốn mua biệt thự?

"Ừm? Cảm thấy ta mua không nổi?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, giống như cười mà không phải cười hỏi.

"Không phải không phải." Tôn Hiểu vội vàng phủ nhận: "Căn đắt nhất ở chỗ chúng ta là một biệt thự có diện tích là 1200 mét vuông, đơn giá là 250 ngàn mỗi mét vuông, tổng giá trị hơn 300 triệu Hoa Hạ tệ."

"Biệt thự này nằm ở trung tâm, vị trí địa lý rất ưu việt, trong đó có một hồ bơi, hai gara để xe, một rạp chiếu phim gia đình, một phòng tập thể hình, một phòng giải trí, tám căn phòng ngủ, sáu gian nhà vệ sinh. . ."

"Ngô, nghe không tệ chút nào, có mô hình không?"

Nghe xong Tôn Hiểu giới thiệu, Lý Phong cũng có chút động tâm.

Tuy biệt thự này là chỗ hắn cùng Hứa Mạn dùng để ân ái, nhưng về sau cũng có thể mang Tô Đồng, Tống Uyển Quân, Ngụy Băng Khanh tới ở chung, thiếu phòng ngủ thì không hay.

Đương nhiên, một ngày nào đó hắn rất muốn mọi người có thể cùng ngủ chung một giường, bất quá đó là chuyện về sau.

Cho nên yêu cầu của hắn khi mua phòng ốc chính là lớn, giá cả không quan trọng.

Không có cách nào, nhiều tiền chính là tùy hứng như thế!

"Có có." Tôn Hiểu liền vội vàng lấy ra mô hình, nghiêm túc giảng giải cho Lý Phong nghe.

Lúc này, đám cố vấn bất động sản khác cũng nhịn không được tiến tới đứng ở một bên, dùng sắc mặt cổ quái nhìn Tôn Hiểu giúp Lý Phong giảng giải mô hình.

“Lớn lên bộ dáng thật đẹp trai, lái xe BMW X6 cũng coi như kẻ có tiền, đáng tiếc nhà nơi này không phải kẻ có tiền bình thường có thể mua được."

"Đúng vậy a, tới nơi này mua phòng ốc đều là phú hào gia sản trên 10 tỷ thậm chí mấy chục tỷ, người trẻ tuổi này lái xe mang biển số Minh Châu, lại còn rất lạ mắt, rõ ràng không phải đám công tử nhà giàu Minh Châu kia."

"Xác thực là lạ mắt, còn nữ nhân bên cạnh hắn che kín bản thân như thế, chẳng lẽ là ngôi sao?"

"Dù là như ngôi sao đoán chừng cũng phải hạng ba trở xuống a? Nam nhân bên cạnh nữ ngôi sao hạng ba thì cũng chưa chắc là phú hào siêu giàu a."

"Tôn Hiểu thật sự là quá ngây thơ, biết rõ người này mua không nổi biệt thự, vậy mà còn tốn sức giảng giải, nàng định làm gì?"

"Chắc là coi như luyện tập thôi, nàng nhận chức hai tháng mà còn chưa bán được một căn biệt thự nào, có thể không nóng nảy sao?"

Những cố vấn bất động sản này tụ tập cùng một chỗ xì xào bàn tán, trong ngôn ngữ đều là khinh thị Lý Phong cùng chế giễu Tôn Hiểu.

Bất quá bọn hắn cũng không dám nói quá lớn tiếng, dù sao bọn họ cũng là người bán hàng cao cấp, không có khả năng giống như mấy bà chợ búa trên mạng, chỉ bởi vì cảm thấy đối phương mua không nổi liền chửi bới.

Nếu bọn họ thật sự làm như thế, mặc kệ đối phương có phải thật sự mua không nổi hay không, chỉ cần khiếu nại đến tai lãnh đạo, nhẹ thì khấu trừ lương, nặng thì trực tiếp khai trừ, bọn họ không ngu như vậy.

Ngay tại thời điểm những cố vấn bất động sản này chờ xem Lý Phong thành trò cười, một hồi tiếng động cơ từ bên ngoài truyền đến.

Bọn họ quay đầu nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy một chiếc Lamborghini đầy phong cách vững vàng dừng ở cửa văn phòng bán cao ốc, trong cái nhìn đầy hâm mộ của những cố vấn bất động sản, một đôi nam nữ trẻ tuổi đi ra khỏi xe.

"Đây là lần thứ tư Tề thiếu tới nơi này xem phòng a?"

"Ừm, hắn chọn trúng biệt thự số 1 thật lâu, một mực không quyết định mua, lần này tới hắn là đã quyết định a? Quách tỷ, ngươi sắp phát tài rồi."

Biệt thự số 1 trong miệng bọn họ chính là căn biệt thự mà Tôn Hiểu đang giảng giải cho Lý Phong nghe, mà Quách tỷ trong miệng bọn họ, chính là nữ nhân trước đó chê Lý Phong là quỷ nghèo.

Quách Ngọc cười đắc ý, lắc lắc vòng eo nghênh đón: "Tề thiếu, Lưu tiểu thư, hai vị lại đến xem phòng sao? Mời vào mời vào."

Tề Hữu Phi ngạo nghễ gật gật đầu, tiếp theo không để lại dấu vết đảo mắt nhìn bộ ngực đầy đặn của Quách Ngọc một cái: "Biệt

thự số 1 đã bán đi chưa?"

Tướng mạo của Quách Ngọc chỉ là trung thượng, nhưng dáng người lại nóng bỏng, ngực ít nhất cũng phải 36D, xúc cảm rất không tệ.

Tề Hữu Phi trước đó đến xem phòng ba lần, cũng thuê nhà nghỉ với Quách Ngọc ba lần, đối với chuyện đánh giá Quách Ngọc, Tề Hữu Phi tự nhiên có quyền lên tiếng.

"Không có không có, Tề thiếu quyết định mua rồi sao?" Quách Ngọc đè nén hưng phấn trong lòng, hỏi.

"Đương nhiên, không thì ta tới làm gì?" Tề Hữu Phi cười ngạo nghễ, nói.

"Hữu Phi nhà ta vừa mới buôn bán kiếm lời 50 triệu, tăng thêm tiền vốn trước đó, mua lại biệt thự số 1 kia đã là dư xài." Lưu Minh Tuệ kéo cánh tay Tề Hữu Phi, mũi vểnh lên trời nói .

"Quá tốt rồi!" Quách Ngọc hưng phấn đến mức thiếu chút nữa nhảy lên tại chỗ, tiếp theo nàng mới phát hiện mình quá kích động, vội vàng nói: "Xin lỗi Tề thiếu, ta chỉ là cảm thấy quá vui vẻ mà thôi, cái kia. . . Chúng ta hiện tại đi ký hợp đồng nhé?"

Biệt thự số 1 có giá bán 300 triệu, nếu thành giao nàng có thể cầm về 300 ngàn tiền trích phần trăm, một món thu nhập lớn như vậy sắp tới tay, Quách Ngọc làm sao có thể không hưng phấn?

Tề Hữu Phi cười ngạo nghễ, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên liền nghe nơi xa truyền đến một tiếng hưng phấn: "Thật sao? Ngài. . . Ngài hiện tại liền quét thẻ?"

Văn phòng bất động sản nhất thời yên tĩnh!

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại, liền thấy Tôn Hiểu lộ vẻ mặt không dám tin che miệng, khuôn mặt bởi vì quá mức hưng phấn mà đỏ như quả táo chín.

"Tôn Hiểu có ý tứ gì, người kia muốn quét thẻ mua lại biệt thự số 1?"

"Không thể nào? Biệt thự số 1 có giá bán 300 triệu a, chưa xem xét được mấy phút đã trực tiếp quét thẻ, cũng quá đơn giản rồi a?"

"Ta cảm thấy không có khả năng, Tôn Hiểu khẳng định là bị đùa nghịch."

Những cố vấn bất động sản khác thì chỉ cảm thấy chấn kinh, không tin, còn hồn Quách Ngọc đã hoảng sợ muốn bay mất!

"Thế nào, người kia cũng muốn mua biệt thự số 1?"

Tề Hữu Phi nhìn ra sự lo lắng của Quách Ngọc, không khỏi nghi hoặc hỏi.

"Là. . . Không phải, hắn. . ."

Quách Ngọc khẩn trương đến mức có chút nói năng lộn xộn.

"Nói thẳng đi."

Tề Hữu Phi lạnh giọng nói.

"Đúng vậy, người kia vừa rồi xác thực nghe ngóng tin tức về biệt thự số 1, nhưng hắn không có tài lực mua về đâu."

Quách Ngọc ngay sau đó liền giảng thuật phân tích của mình một lần.

"Đi X6, mua biệt thự giá 300 triệu?" Tề Hữu Phi đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười to nói: "Các ngươi không sợ gặp phải tên lừa đảo à?"

"Ta cũng cho rằng như vậy." Quách Ngọc lắc đầu cười một tiếng, tỉnh táo hơn không ít: "Bỏ đi, chúng ta mặc kệ hắn, dù sao Tề tiên sinh cứ đi theo ta, chúng ta lập tức ký hợp đồng."

Nói xong nàng muốn mang theo Tề Hữu Phi đi quét thẻ ký hợp đồng.

Đúng lúc này, Tôn Hiểu cũng mang theo Lý Phong, Hứa Mạn tiến đến phòng tài vụ, rất nhanh, hai đám người vừa vặn chạm mặt.

"Quách tỷ, Lý tiên sinh muốn mua lại biệt thự số 1 rồi."

Nhìn thấy Quách Ngọc, Tôn Hiểu hưng phấn hô lên, nhưng khi nàng nhìn thấy sau lưng Quách Ngọc là Tề Hữu Phi, nụ cười hưng phấn nhất thời cứng lại trên mặt.

Nàng cũng biết Tề Hữu Phi đã sớm thích biệt thự số 1, nói cách khác. . . Quách tỷ cũng đang nói chuyện buôn bán với Tề Hữu Phi?

Sắc mặt Quách Ngọc trầm xuống: "Tôn Hiểu, ngươi hẳn phải biết Tề tiên sinh đã sớm thích biệt thự số 1, hiện tại hắn muốn quét thẻ ký hợp đồng, các ngươi nhường một chút đi."

Sắc mặt Tôn Hiểu đỏ lên, trái tim trực tiếp chìm xuống đáy cốc.

Nhưng như vậy vẫn chưa xong, Tề Hữu Phi tiến lên trước một bước, nhìn Lý Phong nói: "Tiểu tử, ta mặc kệ ngươi là thật sự mua hay là giả vờ mua, biệt thự số 1 này lão tử đã nhìn trúng, ngươi vẫn nên xem biệt thự khác đi."

Chương 316. Ngươi bựa như vậy, mụ mụ ngươi biết không?

Chương 279: Ngươi bựa như vậy, mụ mụ ngươi biết không?

Một đám cố vấn bất động sản đi theo sau đầu tiên là hai mặt nhìn nhau, tiếp theo khuôn mặt đều biến thành hưng phấn.

Trời ơi, đây là muốn tranh đoạt nhà a, hôm nay có trò vui để xem rồi!

Lý Phong dò xét trên dưới Tề Hữu Phi một lượt, khẽ nhíu mày nói: "Ngươi bựa như vậy, mẹ ngươi có biết không?"

Tề Hữu Phi vui mừng: "Ta XXX, hiện tại mấy tên lái X6 đều phách lối như vậy sao?"

Trước khi vào cửa hắn đã nhìn thấy chiếc X6 kia, biển số là của Minh Châu, nói rõ Lý Phong là người địa phương Minh Châu.

Mà Lý Phong lại rất lạ mắt, chí ít trong những thiếu gia Tề Hữu Phi nhận biết không có Lý Phong, Lý Phong nhiều lắm chỉ là một tên nhà giàu mới nổi, căn bản chẳng ai biết đến, nếu không sao hắn có thể không biết?

Mà Tề Hữu Phi là ai? Nhị công tử Tề gia Minh Châu, Tề gia có tư sản hơn 10 tỷ, tuy rằng không sánh bằng mấy đại thiếu gia đỉnh cấp Phùng Tuấn, Vệ Dương, Hoàng Bân, nhưng cũng không phải bằng một tên nhà giàu mới nổi đã có thể so sánh.

"Đi X6 thì làm sao?"

Lý Phong cũng vui vẻ, một vị lão tổng nào đó thu mua hai đại công ty ô tô nước ngoài, vậy mà vẫn còn đang đi xe hơi cũ, nhưng chuyện này có thể chứng minh hắn nghèo sao? Người ta có gia sản hơn trăm tỷ a!

(có thể đang nói tới Jack Ma)

Còn có Zuckerberg, gia sản hơn 200 tỷ Hoa Hạ tệ, vậy mà lại đi một chiếc Honda Fit, giá bán không đến 100 ngàn!

Ví dụ tương tự còn có rất nhiều, người chân chính có tiền, xưa nay đều không dựa vào ngoại vật phụ trợ thân phận mình, bởi vì bản thân bọn hắn đã là một cái danh thiếp sống sờ sờ!

"Lão tử là lái Lamborghini! Chừng nào đám người các ngươi đi được siêu xe cùng cấp bậc thì hẵng đến nói chuyện với lão tử!"

Tề Hữu Phi rõ ràng không có giác ngộ này, ngạo nghễ nói.

"Được rồi Hữu Phi, ngươi nói mấy lời vô dụng với tên lái X6 này làm gì a? Tự hạ thân phận!" Lưu Minh Tuệ lộ vẻ mặt khinh thường nói.

Lưu Minh Tuệ cũng là một phú nhị đại, bất quá tư sản Lưu gia chỉ có vài tỷ, còn kém Tề gia nhiều, nhưng mặc dù như thế, nàng vẫn chướng mắt một nam nhân đi xe X6. . .

"Nói cũng đúng." Tề Hữu Phi tự giễu cười một tiếng, cũng cảm thấy mình nói nhảm với Lý Phong có chút tự hạ thân phận, ngay sau đó liền nói: "Hiện tại lão tử muốn quét thẻ mua nhà, thức thời thì lập tức tránh ra cho lão tử!"

Nói xong Tề Hữu Phi muốn động thủ đẩy Lý Phong sang một bên.

Ánh mắt Lý Phong lạnh lẽo, một bàn tay vung tới!

"Chát "

Một tiếng giòn giã vang lên, Tề Hữu Phi chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng rất lớn đánh tới, cánh tay không tự kìm hãm bay về sau, tiếp theo cảm giác kịch liệt đau nhức truyền đến: "A! Đau chết ta rồi!"

Tình cảnh này làm mọi người ở đây đều biến sắc!

Ta XXX, người anh em này quá mạnh a, một lời không hợp liền động thủ!

Hắn biết Tề Hữu Phi là ai không, người nào cho hắn dũng khí?

Lương Tĩnh Như sao?

(Lương Tĩnh Như: ca sĩ bên TQ)

"Ngươi dám đánh Hữu Phi? Ngươi biết Hữu Phi là ai không?" Lưu Minh Tuệ tức điên, chỉ vào mặt Lý Phong mắng: "Ta nói cho ngươi biết, ngươi chết chắc rồi!"

Nói xong nàng liền lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi người tới đánh Lý Phong.

Một bên khác, Tề Hữu Phi vừa thẹn vừa giận!

Hắn đường đường là nhị thiếu Tề gia, vậy mà để một tên nhà giàu mới nổi đánh, chuyện này truyền ra ngoài mặt mũi hắn biết để nơi nào? Sao hắn còn lăn lộn ở Minh Châu được? !

"Tốt, ngươi ngon lắm! Ta ngược lại muốn nhìn xem chút nữa ngươi còn dám phách lối hay không! Minh Tuệ, gọi hết bảo tiêu của lão tử đến đây!"

Tề Hữu Phi vung tay lên, nổi giận không thôi mắng.

Một bên khác, Quách Ngọc quay đầu kêu gọi bảo an: "Ngươi. . . Sao ngươi lại đánh người? Bảo an, bảo an, nhanh chóng đuổi người này ra ngoài!"

"Ngươi muốn đuổi ta đi?" Lý Phong không nhìn thẳng Tề Hữu Phi, Lưu Minh Tuệ, mà nhìn về phía Quách Ngọc hỏi.

"Ngươi đánh khách hàng của ta, ta đương nhiên muốn đuổi ngươi đi." Quách Ngọc nhìn thấy bảo an đã chạy đến, nhất thời trong lòng yên tâm, dương dương đắc ý nói.

Nàng vừa rồi còn đang nghĩ nên dùng cớ gì đuổi Lý Phong đi, hiện tại tốt rồi, Lý Phong trực tiếp cho nàng lý do.

"Là hắn động thủ trước, chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy?" Lý Phong nhíu mày.

"Vậy ngươi cũng không nên đánh người a, đánh người là không đúng." Quách Ngọc mặc kệ những thứ này, Tề Hữu Phi là thần tài

của nàng, vô luận đúng sai, nàng đều sẽ đứng về bên Tề Hữu Phi.

"Đúng a, chúng ta đều nhìn thấy ngươi đánh người."

"Tề thiếu chỉ là muốn đẩy ngươi ra, không có ác ý, ngươi lại trực tiếp động thủ đánh người, loại hành vi này quá ác liệt!"

Những cố vấn bất động sản khác cũng phụ họa.

Rất nhiều người đều ưa thích phụ thuộc, nịnh nọt người mạnh, theo cái nhìn của những cố vấn này, Tề Hữu Phi rõ ràng có thế lực hơn Lý Phong, bọn họ dùng ngón chân để nghĩ cũng biết bản thân nên lựa chọn thế nào.

Lý Phong giống như cười mà không phải cười quét mắt nhìn đám người này một lượt, đùa cợt nói: "Vậy theo ý tứ của các ngươi, ta nhất định phải chờ hắn đẩy ta xong mới có thể động thủ?"

"Cái này . . ."

Một đám cố vấn nhất thời nghẹn lời.

"Hừ, mặc kệ ngươi." Quách Ngọc hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Tôn Hiểu nói: "Tôn Hiểu, trước đó ta đã nói với ngươi rồi, kẻ nghèo như hắn không thể nào mua được nhà ở Nhất Phẩm Giang Nam, hiện tại ngươi tin chưa? Hắn chính là cố ý tới gây sự!"

"Quách tỷ, Lý tiên sinh không phải cố ý, mà hắn thật sự rất có thành ý. . ."

Tôn Hiểu cũng không nghĩ tới Lý Phong sẽ động thủ, nhất thời sắc mặt có chút khó coi, nhưngg Lý Phong dù sao cũng là khách hàng của nàng, lúc này nàng nhất định phải nói đỡ cho Lý Phong mấy câu mới được.

"Ai, Tôn Hiểu a Tôn Hiểu, ngươi muốn tỷ tỷ nói thế nào mới chịu hiểu ra đây!" Quách Ngọc lộ ra bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Nhìn nhận một con người, không thể chỉ nghe hắn nói cái gì, còn phải xem hắn mặc gì, tiếp theo nữa là khí chất, hành động."

"Tóm lại theo tỷ tỷ thấy, hắn không có thực lực mua nhà ở Nhất Phẩm Giang Nam, ngươi khỏi cần uổng phí công sức làm gì."

Đúng lúc này, bảo an nghe tin chạy đến, được Quách Ngọc chỉ dẫn liền muốn đuổi Lý Phong ra khỏi văn phòng.

"Đừng đuổi hắn đi, để hắn ở lại chỗ này."

Lúc này Lưu Minh Tuệ nói chuyện điện thoại xong, hét rầm lên.

"Đúng, để hắn ở đây, đánh ta liền muốn chạy? Không có cửa đâu!"

Tề Hữu Phi tránh sau lưng bảo an, ngoài mạnh trong yếu quát lớn.

Lý Phong cao lớn mạnh mẽ, Tề Hữu Phi tự nhận không phải là đối thủ, nhưng hắn không thể trơ mắt nhìn Lý Phong chạy trốn, đầu tiên để những người bảo an này chặn Lý Phong lại, chờ bảo tiêu của hắn đuổi tới lại hung hăng hành hung Lý Phong một trận cho hả giận!

Đối với yêu cầu của Tề Hữu Phi, Quách Ngọc tự nhiên là muốn hết sức thỏa mãn, một đám cố vấn bất động sản đều cảm thấy lần này Lý Phong chết chắc, kết cục khẳng định sẽ mười phần thê thảm!

Nhưng vào lúc này, lầu hai truyền đến một tiếng hỏi: "Phía dưới phát sinh cái gì, làm sao loạn như vậy?"

Mọi người theo tiếng nhìn lại, liền thấy một vị trung niên nam tử mang theo một công tử ăn mặc cao quý chậm rãi xuống lầu.

"A, là lão bản cùng Hoàng thiếu!"

"Lão bản đã tới, lần này có trò vui để xem rồi!"

Người nói chuyện chính là lão bản của Nhất Phẩm Giang Nam-Binh Đàm, mà công tử ăn mặc cao quý sau lưng hắn chính là đại thiếu gia đỉnh cấp Minh Châu- Hoàng Bân.

"Hoàng thiếu?"

Tề Hữu Phi nhận ra Hoàng Bân, nhất thời nhanh chóng bước đến nghênh đón.

"Tề Hữu Phi? Làm sao, ngươi cũng tới nơi này mua nhà?"

Hoàng Bân đi xuống lầu, ngạo nghễ đứng tại chỗ, chờ Tề Hữu Phi chạy đến trước mặt mình mới hỏi.

"Đúng đúng đúng, ta nhìn trúng biệt thự số 1 nơi này, đang định quét thẻ trả tiền."

"Hoàng thiếu, ngài cũng muốn mua nhà ở đây? Vậy chúng ta về sau chính là hàng xóm."

Tề Hữu Phi nịnh nọt nói.

Hắn nhiều lắm chỉ là đại thiếu hạng hai Minh Châu, bình thường căn bản không có tư cách nhìn thấy Hoàng Bân.

"Biệt thự số 1?" Sắc mặt của Hoàng Bân nhất thời trở nên quái dị: "Hữu Phi a, biệt thự số 1 ta đã nhìn trúng, ngươi đổi sang cái khác đi."

Vừa rồi ở trên lầu hai hắn mới bàn luận với Binh Đàm về biệt thự số 1, sau một phen nói lời khách sáo, hắn đã thành công dùng giá 280 triệu mua lại.

Khi hắn đang muốn xuống quét thẻ giao tiền, liền thấy Tề Hữu Phi.

"A?"

Tề Hữu Phi trong nháy mắt cảm thấy sững sờ!

Đám cố vấn bất động sản Quách Ngọc cũng sững sờ tập thể!

Mọi người ở đây đang sững sờ, một âm thanh lười biếng vang lên: "Hoàng Bân a, biệt thự số 1 ta đã nhìn trúng, ngươi đổi sang cái khác đi."

Mọi người theo tiếng nhìn lại, liền phát hiện người nói chuyện chính là Lý Phong!

Chương 317. Tranh nhau qùy liếm

Chương 280: Tranh nhau qùy liếm

Con mẹ nó! Không ngờ người anh em này dám nói chuyện với Hoàng thiếu như vậy, hắn không biết chữ "chết" viết thế nào sao?

Hoàng Bân là đại thiếu gia đỉnh cấp Minh Châu, cùng với Phùng Tuấn, Vệ Dương được xưng Minh Châu Tam Kiếm Khách, hắn đến mua căn nhà, lão bản của Nhất Phẩm Giang Nam phải tự mình tiếp đãi! Dạng đãi ngộ này cho dù là Tề Hữu Phi cũng không dám vọng tưởng.

Lý Phong có tư cách gì mà đòi Hoàng Bân nhường biệt thự số 1 cho hắn, cái này khác gì tự sát a!

Bao gồm cả Quách Ngọc, đám người cố vấn bất động sản đều cười trên nỗi đau của người khác.

"Lý tiên sinh, hắn. . . Hắn là đại thiếu gia Hoàng Bân, ngươi. . . Ngươi. . ."

Tôn Hiểu đã cuống cuồng đến phát khóc, sớm biết sẽ phát sinh sự tình này thì nàng đã không tới chiêu đãi Lý Phong.

Nhưng hối hận cũng đã muộn, nàng chỉ là một nhân viên bán hàng mà thôi, căn bản không có tư cách ngăn cản Hoàng Bân trả thù Lý Phong.

"Làm sao lại nói chuyện như vậy với Hoàng thiếu ? Con mẹ nó ngươi chán sống à!"

Tề Hữu Phi miệng thì chửi ầm lên, nội tâm lại vui vẻ muốn nở hoa.

"Phách lối với chúng ta cũng thôi đi, còn dám phách lối trước mặt Hoàng thiếu, thật sự là không biết chữ "chết" viết thế nào!"

Lưu Minh Tuệ cười trên nỗi đau của người khác nói.

Thằng ngu này gây sự với người nào chẳng được, cứ nhất quyết phải gây sự với Hoàng thiếu, Hoàng thiếu ở Minh Châu nổi danh là thủ đoạn độc ác, có thù tất báo, người khác chọc vào hắn đều không có kết cục tốt.

Nghe nói Hoàng Bân vào ba năm trước đây nhìn trúng một hoa khôi đại học Minh Châu, khởi xướng theo đuổi điên cuồng.

Quá trình không cần nhiều lời, kết quả chính là Hoàng Bân cua về hoa khôi kia, nhưng vấn đề là hoa khôi này lúc đó đã có bạn trai.

Bạn trai nàng cũng là người Minh Châu, trong nhà cũng coi như có chút thế lực, tư sản mấy trăm triệu, bởi vì bạn gái bị Hoàng Bân cướp đi, nam nhân này nổi giận tát mặt Hoàng Bân một cái.

Bởi vì một cái tát này, nam nhân đó bị người ta cắt đứt tứ chi, quãng đời còn lại chỉ có thể sống ở trên xe lăn, trong nhà bị đối thủ cạnh tranh chèn ép, sau cùng phá sản.

Thật sự là thê thảm vô cùng!

Lý Phong dám nhục nhã Hoàng Bân như vậy, kết cục không thể tốt hơn nam nhân kia bao nhiêu!

Mọi người ở đây đang nghĩ tiếp theo Hoàng Bân sẽ hung hăng sửa trị Lý Phong một trận, thì Hoàng Bân đột nhiên tát mặt Tề Hữu Phi một cái: "Con mẹ nó làm sao ngươi dám nói chuyện với Lý thiếu bằng giọng điệu đó!"

Hoàng Bân hiện tại sắp khóc, vì sao lại tới đây mua phòng? Một là bên này hoàn cảnh tốt, hai là cảm thấy có thể cách xa tên sát tinh Lý Phong này.

Kết quả là hắn lại gặp phải Lý Phong!

Khốn nạn nhất là thằng ngu Tề Hữu Phi này còn vì bảo vệ cho hắn mà mắng Lý Phong, Tề Hữu Phi muốn đẩy hắn vào chỗ chết sao?

Trong lúc nhất thời, Hoàng Bân hận không thể xé xác Tề Hữu Phi thành tám mảnh!

Mọi người có chút sững sờ.

Không phải chứ. . . Hoàng thiếu vì Lý Phong mà đánh Tề Hữu Phi, còn gọi Lý Phong là Lý thiếu?

Con mẹ nó, chẳng lẽ Lý Phong so với Hoàng thiếu còn trâu bò hơn?

Nghĩ đến cái khả năng này, trên mặt mọi người đều lộ ra thần sắc chấn kinh.

"Hoàng. . . Hoàng thiếu, ngài. . . Ngài đừng dọa ta a, Lý thiếu?"

Tề Hữu Phi lộ vẻ mặt khủng hoảng hỏi.

"Đúng a Hoàng thiếu, tên họ Lý này chỉ lái một chiếc X6 mà thôi, nhiều lắm là tên nhà giàu mới nổi. . ."

Lưu Minh Tuệ nói còn chưa dứt lời, Hoàng Bân đã tát mặt nàng một cái đau điếng.

"Đùng "

Một tiếng vang giòn, khuôn mặt Lưu Minh Tuệ sưng đỏ hết lên!

Bạn gái bị đánh, con ngươi Tề Hữu Phi muốn nứt ra, nhưng không dám nổi giận càng không dám nói cái gì.

Hắn ở trước mặt Hoàng Bân chỉ là tiểu nhân vật, nếu hắn dám ra mặt cho Lưu Minh Tuệ, có khả năng mấy tháng sau Tề gia sẽ bị xóa tên ở Minh Châu!

Lưu Minh Tuệ tuy rằng chanh chua, nhưng cũng biết Hoàng Bân không phải người nàng có thể đắc tội, ngay sau đó làm nũng nói: "Hoàng thiếu, tại sao ngươi đánh người ta nha, người ta có nói sai cái gì đâu?"

Đang nói chuyện nàng liền muốn đi ôm cánh tay Hoàng Tuấn.

"Ngươi chết đi cho lão tử!"

Hoàng Bân dùng một chân đá Lưu Minh Tuệ văng ra, tiếp theo bước nhanh đến trước mặt Lý Phong, cung kính nói: "Xin lỗi Lý thiếu, ngài đã nhìn trúng biệt thự số 1, ta tự nhiên không dám tranh đoạt cùng ngài!"

"Còn hai tên ngu ngốc có mắt không tròng này thì ta căn bản không quen biết, ngài muốn xử lý bọn họ thế nào đều được!"

Hắn biết Lý Phong khủng bố cỡ nào, tự nhiên không dám tranh đoạt với Lý Phong, có điều hắn cũng sẽ không "Tự cam đọa lạc" đi nịnh nọt Lý Phong.

Ngay sau đó, lão bản Nhất Phẩm Giang Nam Hà Binh cũng bước nhanh đến trước mặt Lý Phong, cười rạng rỡ nói: "Lý thiếu ngài khỏe chứ, ta là lão bản Nhất Phẩm Giang Nam Hà Binh, ta từng gặp ngài ở biệt thự Ngụy gia một lần."

"Lý thiếu, ngài nhìn trúng căn nào đều là vinh hạnh của Nhất Phẩm Giang Nam ta, giá gốc biệt thự số 1 là 300 triệu, ta nguyện ý giảm giá 50% bán cho Lý thiếu, xin Lý thiếu đừng ghét bỏ."

Hà Binh là một trong những người tham gia tang lễ đám người Ngụy Trường Nghiệp, biểu hiện mạnh mẽ như Thần Ma của Lý Phong đã khắc thật sâu ở trong đầu hắn.

Đến cả Hoàng Bân, Vệ Dương còn phải nhượng bộ lui binh, hắn tự nhiên phải nắm lấy cơ hội kết giao mới được.

Hoàng Bân: "? ? ?"

Lão tử vừa rồi kì kèo với ngươi lâu như vậy, ngươi mới chỉ giảm cho lão tử 20 triệu, Lý Phong còn chưa nói lời nào, ngươi liền trực tiếp giảm cho Lý Phong 150 triệu.

Ở trong lòng ngươi lão tử chênh lệch với Lý Phong lớn như vậy sao? Đây không phải là khi dễ ta à!

Đám người Quách Ngọc: "? ? ?"

Con mẹ nó, lão bản điên rồi sao, trực tiếp giảm 50%, cũng chính

là 150 triệu, còn hi vọng Lý Phong không ghét bỏ?

Tuy rằng Lý Phong còn cần lấy ra 150 triệu đi mua biệt thự, nhưng nếu như hắn mua sau đó trực tiếp bán, vậy là đảo mắt có thể kiếm lời 150 triệu a.

Cái này tương đương với lão bản tặng không cho Lý Phong 150 triệu, còn sợ Lý Phong không thèm thu.

Có nhất thiết phải khoa trương như vậy không? !

Còn Tề Hữu Phi cùng Lưu Minh Tuệ, sớm đã bị thái độ của Hoàng Bân cùng Hà Binh dọa cho phát ngốc.

Hoàng Bân là ai thì không cần nhiều lời, mà Hà Binh thân là lão bản Nhất Phẩm Giang Nam, gia sản ít nhất cũng chừng 50 tỷ, hai người này đều là tồn tại bọn họ cần quỳ liếm.

Kết quả khi bọn họ đối mặt với người bị bọn họ coi là nhà giàu mới nổi, là tiểu nhân vật, kẻ sau lại cung kính hơn kẻ trước.

Hoàng Bân không dám tranh đoạt biệt thự số 1 cùng với Lý Phong, Hà Binh thì nửa bán nửa tặng cho Lý Phong biệt thự số 1, nói bọn họ đang quỳ liếm Lý Phong cũng không khoa trương chút nào!

Lý Phong rốt cuộc là ai, Hoàng Bân cùng Hà Binh tại sao phải nịnh nọt hắn như vậy? !

Tôn Hiểu che cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt đầy chấn kinh thất thần.

Trời ạ, Lý tiên sinh vậy mà làm lão bản đối đãi như thế, thật là lợi hại!

May mắn nàng không giống như Quách Ngọc nhìn người qua khe cửa, nếu không chẳng phải là đã bỏ lỡ kì ngộ hôm nay?

Hứa Mạn cũng lộ vẻ mặt kinh ngạc, nàng vốn cho rằng mình đã rất hiểu Lý Phong, hiện tại xem ra, nàng vẫn chỉ là hiểu một phần nhỏ về Lý Phong. . .

"50%? Hà lão bản đúng là đủ khí phách a."

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, không lập tức tiếp nhận, tự nhiên cũng sẽ không ngốc đến mức trực tiếp cự tuyệt.

Hắn biết Hà Binh đang lấy lòng hắn, chỉ cần hắn đồng ý, thì tương đương với tiếp nhận nhân tình của Hà Binh, về sau Hà Binh gặp chuyện muốn nhờ, hắn sẽ phải xem xét xuất thủ tương trợ.

Bất quá thân ở thế tục, muốn tránh nhân tình tới lui là không thể nào, hắn cũng vui vẻ kết giao bằng hữu nhiều hơn, dù sao quyền chủ động nằm trong tay hắn.

"Lý thiếu có thể mua nhà ở Nhất Phẩm Giang Nam đã là phúc khí của ta, xin Lý thiếu cho Hà mỗ một cơ hội."

Hà Binh đã gần như là xin Lý Phong lấy giá 50% mua lại biệt thự số 1.

Lý Phong trầm ngâm một chút, gật đầu nói: "Tốt, vậy ta xin cảm ơn hảo ý của Hà lão bản."

Hà Binh nhất thời thở phào, vui vẻ ra mặt nói: "Lý thiếu mua nhà là vinh hạnh của Hà mỗ, mời Lý thiếu theo ta, ta mang ngài đi làm thủ tục mua phòng."

Nói xong hắn muốn mang theo Lý Phong đi quét thẻ ký hợp đồng.

"Chờ một chút, ta còn có chút sự tình chưa xử lý xong."

Sau khi nói xong, Lý Phong nhìn về phía hai người Tề Hữu Phi cùng Lưu Minh Tuệ.

Chương 318. Cái chết rõ ràng

Chương 281: Cái chết rõ ràng

Bị ánh mắt của Lý Phong quét tới, Tề Hữu Phi cùng Lưu Minh Tuệ không nhịn được rùng mình, thiếu chút nữa hoảng sợ đái ra quần!

"Người của các ngươi bao giờ mới đến?"

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, nhàn nhạt hỏi.

"Ta. . . Lý thiếu, ta sai rồi."

Khóe miệng Tề Hữu Phi giật một cái, trực tiếp nhận sai.

Tuy không biết Lý Phong có thân phận gì, nhưng Hoàng Bân, Hà Binh còn phải khách khí như thế, sao hắn dám ngông cuồng tiếp được?

"Lý thiếu, là chúng ta có mắt như mù, mắt chó coi thường người khác, ngài cứ coi chúng ta là cái rắm, tha ta lần này đi."

Lưu Minh Tuệ tuy hung hăng càn quấy, nhưng cũng không phải nữ nhân ngu ngốc.

Nàng chỉ dám mạnh mẽ trước mặt người có thực lực không bằng mình, khi gặp phải người mạnh hơn thì sẽ chủ động qùy liếm, tựa như vừa rồi bị Hoàng Bân tát một cái, nàng chỉ dám nũng nịu nịnh nọt.

Nếu biết Lý Phong là nhân vật còn kinh khủng hơn Hoàng Bân, cho nàng mười lá gan cũng không dám tiếp tục khiêu khích Lý Phong a.

Thậm chí Lý Phong chỉ cần nói một câu, nàng liền nguyện ý quỳ xuống thổi kèn cho Lý Phong!

"Mới vậy đã sợ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, tiếp

theo lắc đầu cười nói: "Không thú vị."

Đôi lúc có lúc thực lực quá mạnh sẽ rất nhàm chán, hắn mới chỉ bày ra một phần thực lực, địch nhân đã lập tức nhận thua, vậy thì còn trang bức thế nào được?

Nếu như để người khác biết suy nghĩ trong lòng Lý Phong, khẳng định sẽ thổ huyết không thôi!

Con mẹ nó, chưa từng nghe câu vô hình trang bức mới là mạnh nhất sao? Ngươi đã đạt tới cảnh giới tối cao trong trang bức còn không chịu thỏa mãn?

Tề Hữu Phi cùng Lưu Minh Tuệ cười rạng rỡ, không dám nói thêm một câu nào.

"Về sau ta không muốn nhìn thấy các ngươi ở Minh Châu nữa, nếu như các ngươi cảm thấy lời ta nói không có trọng lượng, vậy có thể hỏi ý kiến của Hà lão bản một chút." Lý Phong lạnh giọng nói.

Tuy Tề Hữu Phi cùng Lưu Minh Tuệ đã nhận thua, nhưng không có nghĩa là Lý Phong sẽ tha thứ đơn giản như vậy, phạm sai lầm thì phải trả giá đắt.

Nếu không gặp phải sự tình tương tự, người ta nói một câu xin lỗi là xong, vậy một thân võ lực của hắn còn có tác dụng gì?

Lời này vừa nói ra, trong văn phòng lâm vào yên tĩnh.

Không muốn nhìn thấy bọn họ ở Minh Châu nữa, vậy không phải chính là muốn đuổi Tề Hữu Phi cùng Lưu Minh Tuệ khỏi Minh Châu? Cũng quá bá đạo rồi a!

Tề Hữu Phi lộ ra thần sắc khẩn cầu nhìn về phía Hà Binh.

Thân là người trong giai cấp thượng tầng, Tề Hữu Phi biết rõ thế giới này tàn khốc cỡ nào, một vài đại nhân vật muốn một ít người biến mất là chuyện rất đơn giản, cho nên hắn không cảm thấy Lý Phong chỉ là chém gió thể hiện cái tôi.

Nhưng hắn đã sinh hoạt ở Minh Châu hai mươi mấy năm, chỉ

cần có một khả năng nhỏ nhoi, hắn đều không muốn rời bỏ Minh Châu a.

Hà Binh thở dài, cười khổ nói: "Ai, Hữu Phi, ta và cha ngươi cũng coi như lão bằng hữu, vì tốt cho ngươi cùng Minh Tuệ, các ngươi vẫn nên mau chóng rời khỏi Minh Châu đi."

Thân thể Tề Hữu Phi chấn động, lộ sắc mặt trắng bệch nói: "Hà lão bản, dù thế nào cũng để ta được rõ ràng trước khi rời đi, có được không?"

Lưu Minh Tuệ, Quách Ngọc, Tôn Hiểu còn có những cố vấn bất động sản khác đều dùng vẻ mặt hiếu kỳ nhìn Hà Binh, bọn họ thật sự là quá hiếu kỳ về thân phận của Lý Phong!

Hà Binh đưa mắt nhìn Lý Phong, thấy Lý Phong gật đầu đồng ý, hắn mới trầm giọng nói: "Các ngươi đều biết Osvili a?"

Mọi người liên tục gật đầu, Đồng nhan thủy cùng Osvili đã nổi tiếng toàn thế giới, trừ những khu vực bị lạc hậu tin tức, gần như không có người nào không biết.

Chờ chút. . . Lão bản của Osvili cũng họ Lý, chẳng lẽ. . . ? !

"Không sai, Lý tiên sinh chính là lão bản của Osvili."

Hà Binh không thể ức chế vẻ hâm mộ nói.

Cũng là làm ăn, hắn khổ khổ sở sở vay vốn, mua đất, xây nhà, hao tổn tốn thời gian tinh lực đả thông các loại quan hệ, sau đó một căn biệt thự bán được giá hai ba trăm triệu.

Còn người ta thì sao? Chỉ bằng cách điều chế thuốc độc nhất vô nhị, một tuần đấu giá một bình Đồng nhan thủy, cũng đã kiếm về hơn hai trăm triệu.

Người so với người như trời với vực, câu này hắn cũng chính là nói tới chênh lệch giữa hắn cùng Lý Phong.

Hoàng Bân cũng lộ vẻ mặt hâm mộ ghen ghét, nhà hắn có mấy cái mỏ khoáng sản lớn, nhờ đó mới có thể kiếm về hơn 100 tỷ, nhưng mỏ lớn hơn nữa cũng có thời điểm khai thác hết.

Lý Phong thì khác, cách điều chế Đồng nhan thủy vẫn còn, thì vẫn có thể đời đời truyền lại, chiếm được vô số tài phú.

"A, hóa ra Lý Phong chính là hắn a."

"Trời ạ, đây là nam nhân có cơ hội trở thành người giàu nhất Hoa Hạ tương lai, khó trách giàu có như thế."

Đám cố vấn bất động sản mới đầu cảm thấy Lý Phong là quỷ nghèo rất muốn đào một cái khe nứt chui xuống!

Chỉ là sau khi kinh ngạc mọi người lại cảm thấy không thích hợp, Osvili đúng là rất hot, tương lai của Lý Phong cũng bất khả hạn lượng, nhưng chỉ dựa vào điểm ấy sợ là còn chưa đủ để Tề Hữu Phi biến mất khỏi Minh Châu a?

"Đương nhiên, cái này chỉ là một trong rất nhiều thân phận của Lý thiếu."

"Mấy ngày trước Phùng Thụy Niên cùng Phùng Tuấn chống đối người thi hành công vụ nên bị giết, sự tình này các ngươi đều đã nghe nói đúng không?"

Hà Binh nhìn ra sự nghi hoặc của mọi người, lắc đầu thở dài hỏi.

Đám người này a, suy nghĩ còn quá đơn giản!

Sắc mặt đám người Tề Hữu Phi lại biến đổi!

Hai ông cháu Phùng Thụy Niên chống đối người thi hành công vụ bị giết chính là một trong những tin tức lớn nhất thành phố Minh Châu gần đây, nhưng cái này có quan hệ gì với Lý Phong?

"Không cần đoán, bọn họ chính là bị Lý thiếu giết chết, bởi vì. . . Lý thiếu là người trong cục quốc an!"

Nói đến đây, Hà Binh lại nhịn không được thở dài.

Nếu như Lý Phong không có thân phận như vậy, hắn sao lại giảm 50% giá bán biệt thự cho Lý Phong?

Mọi người chấn kinh đến mức không thể thở nổi!

Thành viên cục quốc an, vừa có tiền lại có quyền, khó trách cứng như vậy!

"Đa tạ Hà lão bản chỉ điểm!"

Tề Hữu Phi triệt để minh bạch, khó trách Hoàng Bân, Hà Binh lại quỳ liếm Lý Phong, khó trách Lý Phong há miệng liền muốn hắn rời khỏi Minh Châu, thì ra là thế!

"Lý thiếu, chúng ta thu thập một chút rồi sẽ lập tức rời Minh Châu, xin Lý thiếu đừng giận chó đánh mèo với người nhà của ta!"

Tề Hữu Phi ôm quyền cúi đầu với Lý Phong một cái thật sâu.

Lý Phong "Ừ" nhẹ một tiếng, xem như đáp ứng lời thỉnh cầu này.

Sau khi đứng dậy, Tề Hữu Phi hối hận không gì sánh được, chỉ là thời gian không cách nào nghịch chuyển, bọn họ đã đắc tội Lý Phong, nếu như không muốn chết thảm giống Phùng Tuấn, vậy chỉ có thể rời khỏi Minh Châu.

Trong những ánh nhìn phức tạp của mọi người, Tề Hữu Phi cùng Lưu Minh Tuệ giống như chó mất chủ rời khỏi nơi đây, không còn khí thế như trước.

Tiếp theo, Hoàng Bân cũng mượn cớ vội vàng rời đi.

Quách Ngọc trước đó còn muốn bảo an đuổi Lý Phong đi thì đã hoảng sợ mất hồn mất vía, rốt cục nhịn không được xin lỗi Lý Phong, cầu tha thứ.

Lý Phong chỉ là cười lạnh không nói gì, Quách Ngọc không giống Tề Hữu Phi, Lưu Minh Tuệ, không đáng để hắn cố ý nhằm vào.

"Dám vô lễ với Lý thiếu? Đi tới phòng tài vụ kết toán tiền lương tháng này, sau đó cuốn gói cút ngay!"

Hà Binh hoảng sợ đến mức hồn bay lên trời, vội vàng mở miệng sa thải Quách Ngọc.

Đối với kết quả này, đám cố vấn bất động sản còn lại không dám giận càng không dám nói gì, ai bảo Quách Ngọc chọc phải người mình không nên đắc tội, chỉ có thể nói Quách Ngọc thật xui xẻo.

Trong sự tiếp đãi của Hà Binh, Lý Phong quét thẻ, đồng thời để Hứa Mạn kí tên trên hợp đồng, mua lại biệt thự số 1.

Đến tận đây, Hà Binh rốt cuộc biết nữ nhân đã ngụy trang bản thân cực kỳ kín kẽ này là người nào, trong lúc nhất thời càng thêm bội phục Lý Phong.

Sau khi nhã nhặn từ chối lời mời ăn cơm của Hà Binh, Lý Phong lái xe chở Hứa Mạn đi vào biệt thự số 1.

Biệt thự rất xa hoa, đồ dùng trong nhà sớm đã mua đầy đủ tươm tất, cũng đều là hàng xịn.

Đương nhiên, nếu như hắn cảm thấy không hài lòng, cũng có thể hủy đi mua lại, bất quá Lý Phong muốn trực tiếp vào ở, hơn nữa nơi này rất khá, Hứa Mạn rất ưa thích phong cách của nó, nên giữ như cũ là được rồi.

"Từ hôm nay trở đi, nơi này chính là sào huyệt ân ái của chúng ta."

Lý Phong ngồi ở trên ghế sa lon mới tinh, vừa lòng thỏa ý nói.

"Cái gì mà sào huyệt ân ái a, ăn nói linh tinh."

Khuôn mặt Hứa Mạn đỏ lên, nói.

"Không biết cái gì gọi là sào huyệt ân ái? Vậy ta liền dùng hành động để giải thích cho ngươi biết."

Sau khi nói xong, Lý Phong ôm chặt lấy Hứa Mạn, bế lên phòng ngủ lầu hai. . .

Chương 319. Bách biến mặt nạ

Chương 282: Bách biến mặt nạ

Mấy ngày kế tiếp, Lý Phong một mực ở cùng Hứa Mạn, ban ngày du ngoạn vui đùa, buổi tối thì chơi trò cởi truồng đánh nhau bằng 69 thế, vô cùng sung sướng.

Trừ những cái đó ra, Lý Phong còn mua sắm một chiếc Ferrari F12, giá 6,3 triệu.

Hắn mua xe này một là vì ưa thích, hai là muốn giảm bớt chút phiền phức, miễn cho về sau lại phát sinh sự tình chủ tịch lái xe đểu bị khinh thường và cái kết.

Buổi tối, sau một phen chinh chiến, khi Hứa Mạn đã không còn khí lực, Lý Phong liền nhân cơ hội thẳng thắn nói cho nàng biết về Tô Đồng, Tống Uyển Quân, Ngụy Băng Khanh.

Đối với cái này Hứa Mạn sớm có đoán trước, cho nên chỉ là cảm thấy có chút thương tâm, nhưng không biểu thị vẻ bất mãn.

Dù sao nàng cũng là kẻ đến sau. . .

"Mạn Mạn, ngươi yên tâm, một ngày nào đó ta sẽ cưới hỏi đàng hoàng tất cả các ngươi về nhà, ngươi nhất định phải tin tưởng ta!"

Lý Phong nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Hứa Mạn, kiên định nói.

"A? Cái này. . . Điều đó không có khả năng a?"

Hứa Mạn có chút không tin, Hoa Hạ là quốc gia theo chế độ một vợ một chồng, chẳng lẽ Lý Phong muốn từ bỏ quốc tịch Hoa Hạ, gia nhập quốc gia cho phép một chồng nhiều vợ?

"Quy tắc, pháp luật đều là dùng để chế tài người bình thường, ta hiện tại đã có thể đánh vỡ những quy tắc này, nhưng như thế vẫn chưa đủ."

"Ta không chỉ muốn đánh vỡ quy tắc, ta còn muốn khi tuyên bố kết hôn với các ngươi, có thể được toàn thế giới chúc phúc!"

"Chờ đi, ngày đó sẽ tới sớm thôi!"

Với danh tiếng, địa vị hiện tại của hắn, bí mật có mấy nữ nhân sẽ không người nào nói cái gì, nhưng khi nào công khai với bên ngoài, tất nhiên sẽ dẫn tới chỉ trích ồn ào.

Hắn tự nhiên không quan tâm người khác nói gì, nhưng hắn nhất định phải cân nhắc cho đám người Hứa Mạn, Ngụy Băng Khanh.

Khi hắn sừng sững đứng ở trên đỉnh thế giới, một lời nói cũng đủ sức đè ép thiên hạ, thì hắn kết hôn với các nàng sẽ không chỉ không bị người ta đả kích, ngược lại sẽ được tất cả mọi người hâm mộ, chúc phúc!

Cái này, mới là điều Lý Phong muốn, mà hắn cũng coi đều này là mục tiêu để không ngừng nỗ lực phấn đấu!

"Tốt, ta rất mong chờ ngày đó."

Tâm thần Hứa Mạn bị khuấy động, xoay người ngồi ở trên đùi Lý Phong, hai mắt mê ly nói: "Ta. . . Ta còn muốn. . ."

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch: "Không sợ ngươi muốn thêm, chỉ sợ ngươi không muốn."

Sau khi nói xong, Hứa Mạn phát ra một tiếng rên rỉ, gian phòng lần nữa bị cảnh xuân lấp đầy. . .

Sáng sớm hôm sau, Lý Phong lái F12 rời khỏi khu nhà của Nhất Phẩm Giang Nam, đầu tiên là tới Crowne Plaza tìm Hoa Gian Hội Lý Hương.

Cửa mở ra, Lý Phong còn chưa kịp thấy rõ Hoa Gian Hội Lý Hương, một mùi hương thơm ngát đã nhào tới trước mặt, trực tiếp bị Hoa Gian Hội Lý Hương ôm lấy.

"A, chủ nhân, ngươi rốt cục nhớ tới Hoa Gian rồi!"

Hoa Gian Hội Lý Hương giống như con lười bám ở trên thân Lý Phong, một nửa là ủy khuất một nửa là hưng phấn nói.

Lý Phong chỉ cảm thấy mềm mại thơm tho, vô ý thức dùng hai tay nâng lên bờ mông của Hoa Gian Hội Lý Hương, sau đó. . .

"Ngươi không mặc nội y?" Lý Phong lập tức phát hiện xúc cảm không đúng, nhịn không được lên tiếng kinh hô.

"Đúng a, một mình ta ở khách sạn thì sao mà chẳng được, chủ nhân, ngươi không thích Hoa Gian thả rông sao?" Cái miệng nhỏ nhắn của Hoa Gian Hội Lý Hương nhếch lên, có chút ủy khuất.

Nàng chỉ mặt bộ váy ngủ mỏng tang, lại còn rất ngắn, miễn cưỡng mới che khuất tới mông.

Tư thế hiện tại của nàng lại là hai chân kẹp lấy eo Lý Phong, cả người bám lấy hắn, váy ngủ lại xốc lên mấy cm.

Lý Phong vừa đặt tay lên mông nàng, liền xảy ra vấn đề. . .

"Không phải không ưa thích, mà là. . ."

Lý Phong mất nửa ngày cũng không nói ra nguyên cớ, cũng không thể nói là hắn sẽ bị nứng a?

"Bỏ đi, vào nhà rồi nói sau."

Lý Phong đưa mắt nhìn hành lang, xác định không có người nào liền thở phào, vội vàng ôm Hoa Gian Hội Lý Hương vào trong phòng.

Đóng cửa lại rồi, Lý Phong mới lưu luyến không rời để Hoa Gian Hội Lý Hương xuống.

Nếu không phải mấy ngày nay đêm nào cũng ân ái với Hứa Mạn, chỉ bằng cái ôm vừa nãy, hắn đoán chừng đã nhịn không được đè cô nàng này xuống nhấp như điên.

"Chủ nhân, mấy ngày nay ngươi đi nơi nào, Hoa Gian rất nhớ ngươi a."

Đang nói chuyện, Hoa Gian Hội Lý Hương ôm cánh tay Lý Phong, ngực lại cố tình chà xát tay Lý Phong, tựa như một con mèo nhỏ muốn được chủ nhân vuốt ve.

"Ngô, ta có chút việc, nên phải đi xử lý một chút."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, kiềm chế ham muốn đè Hoa Gian Hội Lý Hương xuống đất, nói.

"Vậy lần sau chủ nhân ra ngoài có thể mang theo Hoa Gian không, một mình Hoa Gian ở chỗ này rất nhàm chán."

Hoa Gian Hội Lý Hương lộ vẻ mặt ủy khuất nói.

Sau khi bị đánh vào Nô ấn, Hoa Gian Hội Lý Hương tồn tại chính là vì phục vụ Lý Phong, những ngày Lý Phong không có mặt, nàng thật sự là làm cái gì cũng không có hứng thú.

"Ừm. . . Ta chuẩn bị giao cho ngươi một nhiệm vụ, ngươi có thể hoàn thành không?"

Trên đường đi Lý Phong đã chuẩn bị tốt kế hoạch, một tuần nữa Vương Thành sẽ tiếp nhận thí luyện từ Vương Tôn gia, ít nhất là trước đó hai ngày Lý Phong phải khởi hành tiến về Giang Nam.

Tập đoàn Tam Khẩu vì nhằm vào tập đoàn Vị Lai mà từng ra tay hai lần, hơn nữa mỗi lần đều dùng thủ đoạn xảo trá độc ác, vì sao lại không thể có lần thứ ba?

Cho nên trong khoảng thời gian hắn đi tới Giang Nam, hắn sẽ để cho Hoa Gian Hội Lý Hương tọa trấn ở Minh Châu, thay hắn bảo hộ Ngụy Băng Khanh.

"Chỉ cần là yêu cầu của chủ nhân, Hoa Gian dù có chết cũng phải hoàn thành!"

Hoa Gian Hội Lý Hương lộ ra sắc mặt vô cùng nghiêm túc, thân thể trở nên thẳng tắp, nói.

Lý Phong không khỏi mỉm cười: "Tốt, bất quá trước lúc đó ngươi cần phải ngụy trang một chút."

Bề ngoài của Hoa Gian Hội Lý Hương quá mức làm người khác chú ý, dùng khuôn mặt thật sự ở lại bên cạnh Ngụy Băng Khanh khẳng định không được.

Hơn nữa Hoa Gian Hội Lý Hương có khả năng chính là người của tập đoàn Tam Khẩu, vì để nàng che giấu tung tích, nhất định phải làm một phen ngụy trang mới được.

"Hệ thống, sàng lọc những đồ vật là mặt nạ da người cho ta."

"Đinh, đã giúp kí chủ sàng lọc xong đồ vật cần thiết."

Lý Phong thấy trước mắt lóe lên, mấy loại đồ vật lập tức xuất hiện ở trước mắt hắn.

Quét mắt nhìn một lượt, Lý Phong liền phát hiện những cái mặt nạ này được phân thành ba đẳng cấp, kém nhất được bán với giá 10 điểm tích lũy, sau khi đeo lên biểu lộ sẽ bị cứng ngắc.

Mặt nạ da người với giá 100 điểm tích lũy thì không có loại vấn đề này, sau khi đeo lên có thể biến hóa theo biểu lộ người dùng, tựa như một khuôn mặt thật sự, Hoa Gian Hội Lý Hương cùng Tiêu Lăng Phi hẳn là dùng mặt nạ da người loại này.

Còn loại mặt nạ tốt nhất được gọi là Bách biến, giá bán 1000 điểm tích lũy.

"Cái mặt nạ này rất lợi hại a."

Lý Phong nhìn giới thiệu của hệ thống về mặt nạ Bách biến, nhịn không được hứng thú tăng nhiều.

"Bách biến: Mặt nạ này do nhà phát triển hệ thống dùng kim loại đặc biệt chế tạo, đeo lên là có thể tùy tâm ý cải biến khuôn mặt."

"Tạm thời không cần đến, bất quá về sau có thể mua một cái để chơi đùa."

Lý Phong cười một tiếng, hao phí 100 điểm tích lũy mua về mặt nạ da người hạng hai, tiếp theo lấy ví tiền, quần áo, cùng túi xách của Hoa Gian Hội Lý Hương từ trong ba lô ra: "Đây là đồ vật của ngươi."

"Bỗng dưng lấy ra đồ vật, đây là Tiên pháp sao? Chủ nhân thật lợi hại!"

Hoa Gian Hội Lý Hương bị chiêu này của Lý Phong làm cho giật nảy mình, nhịn không được kinh hô thành tiếng.

"Khụ khụ, chỉ là chút tài vặt mà thôi."

Lý Phong mặt ngoài rụt rè, trong lòng lại rất đắc ý.

Đợi Hoa Gian Hội Lý Hương thay xong y phục, đeo lên mặt nạ da người, nàng đã hoàn toàn biến thành người khác, từ nữ thần biến thành người bình thường.

Lý Phong thầm gật đầu, lúc này mới mang nàng ra khỏi khách sạn, lái xe về phía cao ốc trụ sở tập đoàn Vị Lai.

Chương 320. Đến Giang Nam

Chương 283: Đến Giang Nam

Ở cao ốc tập đoàn Vị Lai, trong văn phòng tổng giám đốc.

Ngụy Băng Khanh đứng tại cửa sổ, nhìn về phương xa, suy nghĩ lung tung, cuối cùng suy nghĩ trôi về mấy đêm ở cùng một chỗ với Lý Phong.

Vừa nghĩ tới tình cảnh thân mật với Lý Phong, Ngụy Băng Khanh liền không nhịn được mặt đỏ tim run.

"Gia hỏa này, đi lâu như vậy cũng không thèm gọi một cuộc điện thoại, hắn không phải là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?"

"A phi phi phi, sao có thể nghĩ chuyện xui xẻo như vậy, Lý Phong không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn người hiền tự có phúc báo, nhất định sẽ bình an trở về."

Ngay tại thời điểm Ngụy Băng Khanh lo được lo mất, một hồi tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

Tổng giám đốc băng sơn vội vàng thu lại suy nghĩ, quay người ngồi trở lại vị trí lão bản, lúc này mới lạnh giọng nói: "Vào đi."

Một tiếng "Cùm cụp" vang lên, cửa mở ra, hình dáng Lý Phong liền chiếm cứ toàn bộ tầm mắt của tổng giám đốc băng sơn.

"Lý Phong. . ." Đôi mắt đẹp của Ngụy Băng Khanh sáng lên, kinh hỉ muốn vọt tới trước mặt Lý Phong.

Nhưng vào lúc này, một cái đầu lộ ra sau lưng Lý Phong: "Nàng chính là Ngụy Băng Khanh sao, quả nhiên là đại mỹ nhân, khó trách làm cho chủ. . . Tiên sinh nhớ thương như thế."

Trên đường tới nơi này, Lý Phong đã dặn dò Hoa Gian Hội Lý Hương, bí mật có thể gọi hắn là chủ nhân, nhưng khi có người khác thì gọi hắn là Lý tiên sinh, còn phải cùng hắn bảo trì khoảng

cách nhất định.

Bất quá Hoa Gian Hội Lý Hương đã gọi quen chủ nhân, nhất thời không nhịn được, thiếu chút nói lỡ miệng.

"Lý Phong, nàng là ai?"

Ngụy Băng Khanh dừng bước lại, kinh nghi bất định hỏi.

"Ừm. . . Đồng nghiệp của ta, sau này khi ta không có mặt ở đây nàng sẽ bảo hộ ngươi."

Lý Phong đi đến trước mặt Ngụy Băng Khanh, nắm tay tổng giám đốc băng sơn chậm rãi nói.

Trên đường đi hắn đã giúp Hoa Gian Hội Lý Hương chế tạo một cái thân phận, thành viên Long Hồn, Lý Hương, phụ trách bảo hộ Ngụy Băng Khanh.

Lý Phong cũng biết cái thân phận này có rất nhiều lỗ thủng, nhưng với sự tín nhiệm của Ngụy Băng Khanh đối với hắn, hẳn là sẽ không cố ý điều tra, hơn nữa điểm xuất phát của hắn là vì bảo vệ Ngụy Băng Khanh, cho dù về sau lộ tẩy cũng dễ giải thích.

"Hô."

Ngụy Băng Khanh không khỏi thầm thả lỏng một hơi, lúc này mới tỉ mỉ quan sát Hoa Gian Hội Lý Hương.

"Dáng người cũng không tệ, chỉ là tướng mạo hơi có vẻ phổ thông. . ."

Thấy rõ khuôn mặt của Hoa Gian Hội Lý Hương, Ngụy Băng Khanh càng thêm trấn định.

Nàng đúng là đang sợ Lý Phong đi ra ngoài một chuyến liền cua về mỹ nữ, còn may chỉ là đồng sự, nhất là nữ nhân này tướng mạo rất bình thường. . .

Nếu như để người khác biết suy nghĩ trong nội tâm Ngụy Băng Khanh, khẳng định sẽ không biết nên khóc hay cười.

Ngươi dù sao cũng là đệ nhất mỹ nữ Minh Châu, tại sao lại không có tự tin đến vậy a?

"Xin chào, ta tên Lý Hương, đồng nghiệp của Lý tiên sinh, rất hân hạnh được gặp ngươi."

Hoa Gian Hội Lý Hương chủ động bắt tay Ngụy Băng Khanh.

"Xin chào, ta là Ngụy Băng Khanh."

Hai người nhận biết một chút, hàn huyên lẫn nhau, Lý Phong liền để Hoa Gian Hội Lý Hương về khách sạn, lưu lại cho hắn cùng Ngụy Băng Khanh một khoảng không gian riêng.

Hoa Gian Hội Lý Hương vừa khép cửa lại, Lý Phong liền ôm Ngụy Băng Khanh vào trong ngực: "Băng Khanh, ta rất nhớ ngươi, ngươi có nhớ ta không?"

"Thôi đi, người nào thèm nhớ đồ lăng nhăng như ngươi a." Ngụy Băng Khanh miệng nói không nhớ, thân thể lại rất thành thật ôm chặt Lý Phong.

Lý Phong: ". . ."

Chẳng lẽ nữ nhân đều khẩu thị tâm phi như vậy sao?

Buổi tối hôm đó, Lý Phong cùng với Ngụy Băng Khanh dùng bữa tối ở bên ngoài sau đó trở lại biệt thự số 6 tiểu khu Tinh Huy.

Giống như mấy đêm trước đó, Lý Phong tắm rửa qua loa sau đó tiến vào trong chăn của Ngụy Băng Khanh.

"Khụ khụ, hiện tại thời gian đã chín muồi, chúng ta cũng nên làm gì đó rồi a?"

Hai tay Lý Phong không chịu thành thật đi tới đi lui trên thân tổng giám đốc băng sơn, cười xấu xa nói.

Ngụy Băng Khanh có lòng muốn đẩy ra bàn tay của Lý Phong, nhưng toàn thân lại mềm yếu vô lực, chỉ có thể mím chặt môi đỏ tùy ý cho Lý Phong khinh bạc.

"Không nói lời nào vậy chính là ngầm thừa nhận a."

Lý Phong thấy trong lòng nóng như lửa đốt, đưa tay thám hiểm vực sâu, sau đó. . .

"Không phải chứ. . . Đây là. . . Băng vệ sinh?"

Lý Phong sững sờ tại chỗ!

Thân là một lão tài xế, không cần dùng mắt nhìn, chỉ dựa vào xúc cảm Lý Phong đã có thể phán đoán ra mình sờ trúng cái gì.

"Ừm, buổi sáng hôm nay mới tới."

Khuôn mặt Ngụy Băng Khanh đỏ bừng, hận không thể cầm chăn che mặt.

Trời ạ, tốc độ của tên bại hoại này nhanh như chớp giật, nàng chưa kịp làm ra phản ứng, thì hắn đã thò tay xuống tận đó, mắc cỡ chết người a!

"Không phải chứ. . ."

Lý Phong khóc không ra nước mắt, hắn tưởng tối nay là có thể chiếm tổng giám đốc băng sơn làm của riêng, kết quả lại gặp sự tình này.

Nghiệp chướng a!

"Ừm, chính là như vậy, cho nên ngươi. . . Không thể làm chuyện xấu."

Ngụy Băng Khanh đẩy ra bàn tay xấu xa của Lý Phong, đột nhiên có chút vui vẻ nói.

"Ngươi đang xem nhẹ ta sao? Muốn làm chuyện xấu thì không chỉ có một con đường a. . ."

Lý Phong cười xấu xa một tiếng, lấy hai tay ép ngực Băng Khanh.

Ngụy Băng Khanh giật mình, đột nhiên có một loại dự cảm

không tốt: "Ngươi. . . Ngươi muốn làm gì?"

"Ngươi chưa từng nghe qua skill ngực kẹp chuối sao?" Lý Phong nháy mắt mấy cái, nụ cười xấu xa trên mặt càng đậm hơn.

"Ngực. . . Ngực kẹp chuối?"

Ngay tại thời điểm Ngụy Băng Khanh vẫn còn mờ mịt, Lý Phong đã có động tác.

Nhất thời, mặt Ngụy Băng Khanh đỏ như rặng mây hồng. . .

Năm ngày sau, Lý Phong đang ở biệt thự số 1 nói chuyện với Hứa Mạn, đột nhiên tiếp nhận được cuộc gọi của Tưởng Vận Trúc.

"Cái gì, ngươi muốn cùng ta đi một chuyến tới Giang Nam? . . . Tốt a, ta muốn khởi hành ngày mai, chúng ta gặp ở đâu. . . OK, không gặp không về."

Sau khi cúp điện thoại, Lý Phong rơi vào trầm tư.

Tưởng Vận Trúc vậy mà muốn cùng hắn đi tới Giang Nam, đây là chủ ý của nàng, hay là Mạc Vấn Thiên bày mưu đặt kế?

"Hẳn là Mạc Vấn Thiên, xem ra đấu tranh nội bộ trong Long Hồn rất kịch liệt a. . ."

Lý Phong sờ cằm, rơi vào trầm tư.

"Thế nào, lại có nhiệm vụ?"

Nơi xa Hứa Mạn nhìn thấy Lý Phong cúp điện thoại rồi ngẩn người, liền đi tới ôm hắn từ phía sau lưng.

"Ừm, cần phải đi ra ngoài mấy ngày."

Lý Phong quay người kéo Hứa Mạn vào trong ngực, ôn nhu nói.

"Nhiệm vụ nguy hiểm không?"

Hứa Mạn lo lắng hỏi.

"Không nguy hiểm, chút chuyện nhỏ mà thôi."

Trong mắt Lý Phong khẽ lóe lên hàn quang, miệng lại ôn nhu nói.

"Vậy là tốt rồi. . ." Hứa Mạn thở phào, tiếp theo lộ ra ánh mắt mê ly nói: "Trước khi đi, ta muốn chiều ngươi thêm mấy lần. . ."

Lý Phong sờ eo, cảm thụ lực lượng dồi dào, hào khí bừng bừng nói: "Đây chính là ngươi nói, lát nữa không cho phép cầu xin tha thứ."

"Không cầu xin, lần này ta muốn ở phía trên. . ."

Nói xong, Hứa Mạn đè Lý Phong xuống ghế sa lon, chậm rãi cởi xuống quần áo toàn thân. . .

Sáng sớm hôm sau, một chiếc xe Ferrari F12 màu đỏ ngừng ở cửa Four Seasons Hotel, rất nhanh, Tưởng Vận Trúc mặc một thân trang phục nghề nghiệp, tất chân dài, đeo túi xách ra khỏi cửa, tiếp theo nhìn quanh trái phải.

Lý Phong bấm còi, hạ xuống cửa sổ xe nói: "Ở chỗ này."

Tưởng Vận Trúc đầu tiên là sững sờ, tiếp theo bước nhanh đi tới nói: "Nha, đổi xe rồi?"

"Có gì đâu.” Lý Phong cười đắc ý, đợi Tưởng Vận Trúc ngồi vững vàng liền mở máy chạy nhanh lên đường cao tốc.

Bốn giờ sau, khi xe Ferrari F12 sắp chạy đến trạm thu phí Giang Nam, ba chiếc siêu xe vượt qua bên phải, gió thổi gào thét.

Ferrari Rafa, Bugatti Veyron, Koenigsegg A Ger a, đều là siêu xe cỡ 30, 40 triệu!

Lý Phong vốn cũng không coi là chuyện to tát, nhưng mà không ngờ sau đó ba chiếc siêu xe kia giảm chậm tốc độ, tựa như là chờ hắn đuổi theo.

Khi Lý Phong đuổi kịp ba chiếc siêu xe, bọn chúng lại đột nhiên gia tốc, nhanh như chớp chạy mất tăm.

Lý Phong hơi nhíu mày, nhưng cũng không để ở trong lòng, có

điều sau khi hắn lái xe tới trạm thu phí Giang Nam mới phát hiện ba chiếc siêu xe đã ngừng ở phía trước chờ sẵn.

"Xem ra lại gặp phải phiền phức. . ."

Khi ba chiếc siêu xe vây quanh xe F12 của Lý Phong F12, hắn biết phiền phức tới rồi.

Chương 321. Giang Nam tam đại gia tộc

Chương 284: Giang Nam tam đại gia tộc

"Ngươi đoán xem bọn họ là người nào?"

Lý Phong đỗ F12 sang một bên, nhìn ba chiếc siêu xe vây quanh trước sau, mở miệng hỏi.

"Không biết."

Đôi mi thanh tú của Tưởng Vận Trúc hơi nhíu lại, xem ra có chút không vui.

"Ta đoán bọn họ đến là vì ngươi, vừa rồi bọn họ cố ý giảm chậm tốc độ, chính là muốn nhìn xem ngươi dáng dấp ra sao."

Hai mắt Lý Phong sáng lên, vẻ nghiền ngẫm càng đậm.

Vừa rồi khi đi ngang qua đối phương, Lý Phong đã thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy biểu lộ của đối phương, khuôn mặt nam nhân kia rõ ràng là vẻ kinh diễm sau khi nhìn thấy con mồi xen lẫn với tham lam.

(kinh diễm:kinh ngạc vì vẻ đẹp)

Ba nam nhân đều có biểu lộ như vậy, ngoại trừ muốn bắt chuyện với Tưởng Vận Trúc ra, Lý Phong nghĩ không ra khả năng khác.

"Hừ, bọn họ tốt nhất là đừng có loại suy nghĩ này."

Khuôn mặt Tưởng Vận Trúc trở nên lạnh như băng.

Đối với nữ nhân mà nói, mỹ mạo mang đến cho bản thân chỗ tốt, đồng thời cũng mang đến rất nhiều phiền phức, nói ví dụ như. . . Làm ong bướm ngấp nghé.

Nếu một nữ nhân chỉ có bề ngoài mỹ mạo, lại không có đủ năng lực, vậy rất dễ dàng bị một số kẻ có quyền có thế ăn xong chùi mép.

May mà Tưởng Vận Trúc không chỉ là cực phẩm mỹ nữ, bối cảnh cũng rất cường đại, muốn trêu chọc nàng? Làm tốt chuẩn bị trứng nát trước đi!

"Cũng đúng." Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, cười nói: "Xem ra mấy người bọn hắn sắp tự chuốc nhục nhã."

Ngay tại thời điểm hai người nói chuyện, ba nam ba nữ đi ra từ ba chiếc siêu xe.

Sáu người này xem ra đều chừng hai mươi tuổi, nam đẹp trai nữ thanh tú, một thân quần áo xa xỉ.

Nếu như có người địa phương Giang Nam ở đây, thì nhất định sẽ nhận ra ba tên nam tử trẻ tuổi này đều là đại thiếu gia đỉnh cấp Giang Nam.

Giang Nam có tam đại gia tộc, theo thứ tự là Vương gia, Lục gia, Trình gia, ba nhà này lấy Vương gia cầm đầu, quan hệ lẫn nhau là thông gia.

Giống như mẹ Vương Thành -Lục Xảo Lan, chính là con cháu Lục gia, mà bà của Vương Thành- Trình Nhã Thục, lại là con cháu Trình gia.

Ba nhà này giao thoa với nhau, khống chế gần gần như 70% ngành nghề ở Giang Nam, từ bất động sản, tài chính, điện tử, IT, vận chuyển, đồ ăn, trang phục, chữa bệnh, cho tới chế tạo máy móc, đều có bóng dáng của ba nhà này.

Bản địa Giang Nam lưu truyền một câu, người Giang Nam từ khi sinh ra đến khi tử vong, đều không thể thoát khỏi quan hệ với ba nhà Vương Lục Trình, chỉ cần ba nhà hắt xì hơi một cái, toàn bộ Giang Nam sẽ phải chấn động.

Người lái Bugatti Veyron tên là Vương Khiếu, thành viên đời thứ ba Vương gia Giang Nam, em họ của Vương Thành.

Người lái Koenigsegg Agera tên là Lục Siêu, thành viên đời thứ ba Lục gia, Lục Xảo Lan là cô cô của hắn.

Người lái Ferrari Raphael tên là Trình Phi Long, thành viên đời thứ ba của Trình gia, Trình Nhã Thục là tam nãi nãi của hắn, Trình Hạ Lợi là tam gia gia của hắn.

(chắc tam nãi nãi là bà ba)

Ba nữ tử kia cũng không phải là bạn gái chính quy của ba người Vương Khiếu, mà chỉ là hoa hậu các khoa trường đại học Giang Bắc bọn họ mới cua được mấy hôm nay.

Về phần vì sao bọn hắn bỏ gần tìm xa chạy đến đại học Giang Bắc tán gái, nguyên nhân cũng rất đơn giản, bởi vì hoa khôi đại học Giang Nam đều đã bị bọn họ cua sạch. . .

Sau khi ba người Vương Khiếu xuống xe, liền ôm bạn gái của mình đi đến trước xe F12, thông qua mặt kính trước quan sát Tưởng Vận Trúc.

"Tướng mạo ta đánh giá 95 điểm, ngực thì 90 điểm, cũng không biết cái mông của nàng có vểnh không, eo cùng chân có thon dài không."

"Nếu như nàng có eo nhỏ cộng thêm một đôi chân dài, vậy thì đúng là tuyệt phẩm!"

"Cho dù nàng không có eo nhỏ cùng đôi chân dài, chỉ bằng khuôn mặt cùng cặp ngực kia, ta đã nguyện ý bao nuôi nàng."

Ba người Vương Khiếu không kiêng nể gì cả bình phẩm Tưởng Vận Trúc từ đầu đến chân.

Trong xe, Tưởng Vận Trúc tức giận đến mức khuôn mặt trắng bệch: "Vô sỉ, trên thế giới này tại sao lại có loại người vô sỉ như vậy!"

"Hơn nữa còn là một lần xuất hiện ba kẻ." Lý Phong lắc đầu, giọng mang vẻ đùa cợt.

Đúng lúc này, Vương Khiếu gõ gõ vỏ xe F12, ra hiệu Lý Phong

hạ xuống cửa kính.

"Làm sao bây giờ, trực tiếp theo trình tự hay là nghe bọn hắn nói nhảm vài câu?"

Lý Phong quay đầu nhìn về phía Tưởng Vận Trúc.

"Theo trình tự?" Tưởng Vận Trúc lộ vẻ mặt mờ mịt.

"Chính là lập tức bắt bọn hắn cút, nếu không thức thời thì hung hăng đá nát mông bọn hắn."

Lý Phong nhún nhún vai, cười nói.

Tưởng Vận Trúc: ". . ."

Xem ra ngươi đánh người đến mức rút ra kinh nghiệm a!

Cũng đúng, từ khi biết Lý Phong đến bây giờ, Lý Phong đã không ít lần giẫm mặt các đại thiếu gia, từ Dương Húc, Phùng Tuấn, Vệ Dương, Hoàng Bân, tới Mộ Dung Triệt. . . Có chút kinh nghiệm cũng rất bình thường.

"Bỏ đi, cảnh cáo bọn họ một chút là được."

Tưởng Vận Trúc lắc đầu, nàng đi theo Lý Phong đến Giang Nam vì có chính sự cần làm, không phức tạp thì tốt hơn.

"Ok."

Lý Phong không nghĩ nhiều, dù sao lâu lâu mới có dịp ghé chơi Giang Nam, trước tiên vui đùa với đám tiểu tử này cũng tốt.

"Người anh em, ngươi rất được a, lái Ferrari F12 mà có thể chở bạn gái xinh đẹp như thế, nhân sinh tốt đẹp a."

Lý Phong hạ xuống cửa sổ xe, Vương Khiếu liền vuốt mông ngựa một cái.

(vuốt mông ngựa:nịnh nọt)

Lý Phong: "? ? ?"

Là phương thức hạ cửa sổ xe của ta không đúng, hay là đang gặp ảo giác? Màn dạo đầu này quá bất thường rồi!

Tưởng Vận Trúc cảm thấy quái dị, nàng là bạn gái Lý Phong? Những người này thật đúng là giỏi đoán mò!

"Các ngươi là người Minh Châu đến Giang Nam để du ngoạn?"

Vương Khiếu hỏi tiếp.

"Nghe ngóng địa chỉ? Có lời mau nói, có rắm mau thả, tiểu gia không có nhiều thời gian."

Lý Phong chẳng thèm nói nhảm.

"Được lắm, người anh em này đủ cuồng!"

Vương Khiếu đầu tiên là sững sờ, tiếp theo ngẩng đầu liếc nhìn Lục Siêu, Trình Phi Long, sau đó ba người cùng nhau cười to.

Hắn vốn còn muốn hỏi thăm Lý Phong một phen, tra ra nội tình của Lý Phong, sau đó mới đào góc tường của Lý Phong, không nghĩ tới Lý Phong lớn lối như thế!

Rất tốt, bọn họ đã thật lâu không gặp phải người thú vị như vậy, không biết Lý Phong chịu đòn được bao lâu.

"Ngời anh em, ngươi trâu bò như vậy mẹ ngươi có biết không?"

Vương Khiếu móc ra một điếu xì gà, sau khi đốt lên liền nhả khói vào mặt Lý Phong một cái.

Hắn vốn định dùng loại phương thức này làm nhục Lý Phong, ai ngờ Lý Phong nhẹ nhàng phất tay, gió liền nổi lên!

Đám khói đột nhiên quay đầu phun thẳng mặt Vương Khiếu!

"Con mẹ nó clgt? !"

Vương Khiếu sững sờ!

Lục Siêu cùng Trình Phi Long cũng sững sờ!

Phất tay liền có thể tạo ra một cơn gió mạnh, người anh em này là yasuo bước ra đời thật a? !

(yasuo:nhân vật trong game Liên minh huyền thoại)

"Người luyện võ?"

Vương Khiếu dùng sắc mặt nghiêm túc hỏi.

Lý Phong mặt ngoài mờ mịt, nhưng trong lòng âm thầm buồn cười.

"Xem ra không phải."

Thấy biểu lộ của Lý Phong, Vương Khiếu hơi bình tĩnh lại.

Suy nghĩ một chút cũng hợp lý, khói bụi vốn là nhẹ nhõm như không, lấy tay thổi bay căn bản chẳng có gì lạ, còn cơn gió kia. . . Hắn là trùng hợp!

"Ta tên Vương Khiếu, người của Vương gia Giang Nam, nói thật cho ngươi biết, lão tử coi trọng bạn gái của ngươi, ra cái giá đi."

Vương Khiếu lười nói nhảm với Lý Phong, trực tiếp nói thẳng ra.

"Vương gia Giang Nam?"

Hai mắt Lý Phong trở nên lạnh buốt, thanh âm cũng biến thành âm trầm.

Vương Khiếu còn tưởng rằng Lý Phong đang kiêng kị thân phận của hắn, ngay sau đó đắc ý nói: "Không sai, chính là Vương gia Giang Nam, nếu ngươi đã biết ta là ai rồi thì mau nhường lại bạn gái của ngươi, miễn cho tự mình chuốc lấy đau khổ."

Hai nắm đấm của Lý Phong siết chặt vang lên âm thanh kèn kẹt, hai mắt đỏ như máu, trên thân xuất hiện sát khí!

Vậ mà là người Vương gia, khó trách đáng ghét như vậy!

Hiện tại vấn đề chính là, hắn có nên lập tức xử lý Vương Khiếu

không? Ý nghĩ này thật đúng là rất có sức dụ dỗ . . .

Chương 322. Cùng hắn đánh bạc!

Chương 285: Cùng hắn đánh bạc!

Ngoài xe, Vương Khiếu đột nhiên cảm thấy không khí có chút lạnh, nhịn không được rụt cổ.

Nhưng ngay sau đó hắn cảm thấy động tác này có chút mất mặt, liền ưỡn ngực ngẩng đầu, cố ý làm ra bộ dáng cứng cỏi hiên ngang.

Thật tình hắn không biết biểu hiện của mình ở trong mắt Tưởng Vận Trúc chẳng khác gì muốn chết.

Lý Phong đã nảy sinh sát ý, hắn còn cố ý ưỡn ngực ngẩng đầu, đây khác gì tự đưa cổ tới cho Lý Phong chém a!

"Lý Phong, đừng xúc động."

Tưởng Vận Trúc vỗ vỗ bả vai Lý Phong, lắc đầu nói.

Lý Phong quay đầu nhìn Tưởng Vận Trúc một cái, cái liếc này lập tức làm Tưởng Vận Trúc thấy trong lòng cuồng loạn, lông tơ toàn thân đều dựng ngược!

Đây là loại ánh mắt gì a, lãnh khốc, vô tình, dường như là mắt của tử thần dưới chín tầng địa ngục!

"Được."

Ngay tại thời điểm Tưởng Vận Trúc hoảng sợ muốn nhảy ra ngoài xe, huyết sắc trong mắt Lý Phong biến mất.

"Hô!"

Tưởng Vận Trúc phun ra một ngụm trọc khí, lúc này mới phát hiện phía sau lưng mình đã ướt đẫm một tầng mồ hôi lạnh, sợ hãi

không thôi thầm nghĩ: "Thanh Long Sứ đại nhân bảo ta đi theo hắn quả không sai. . ."

Mạc Vấn Thiên chính là sợ Lý Phong nhìn thấy người nhà Vương gia sẽ nhịn không được đại khai sát giới, cho nên mới yêu cầu Tưởng Vận Trúc đi theo.

Tưởng Vận Trúc có lý do tin tưởng, nếu không phải vừa rồi nàng kịp thời mở miệng khuyên can, Vương Khiếu tất nhiên sẽ đầu một nơi thân một nẻo!

"Các ngươi lầm rồi, ta không phải bạn gái hắn."

Sau đó, Tưởng Vận Trúc hít một hơi lấy lại bình tĩnh, nhìn về phía Vương Khiếu nói.

Ba người Vương Khiếu đều sững sờ!

Không phải bạn gái của Lý Phong, Tưởng Vận Trúc không phải là sau khi nghe thấy thân phận của Vương Khiếu liền lập tức đá Lý Phong chứ? Nữ nhân này có chút ý tứ!

"Nếu ngươi không phải bạn gái hắn, vậy thì càng dễ xử lí, đến đây nào mỹ nữ, ngồi lên xe ta, ta mang ngươi tới những chỗ tốt nhất ăn uống chơi đùa."

Vương Khiếu cười vui vẻ, hắn rất ưa thích những nữ nhân dễ xiêu lòng kiểu này, chơi không có áp lực!

Xã hội này tiết tấu nhanh như vậy, quá nhiều sự tình phải làm, hắn đúng là không có tinh lực đi nói chuyện tình cảm!

"Vương thiếu, vậy người ta làm sao bây giờ?"

Bạn gái Vương Khiếu cong miệng nói.

"Ngươi đương nhiên là ngồi xe hắn a, ngoan, giúp ta chiêu đãi tốt người anh em này, sau khi xong tất nhiên không thiếu chỗ tốt cho ngươi."

Vương Khiếu vỗ lên mông của cô gái một cái thật vang, dăm ba câu liền đưa nàng cho Lý Phong.

Trong vòng tròn quan hệ của bọn họ, đổi bạn gái cho nhau là thao tác bình thường, không có gì hiếm lạ, thậm chí chơi tập thể hay là đụ lén người yêu của bạn cũng là thường xuyên làm.

Có tiền có thế, không tìm kiếm chút kích thích thì chẳng phải là có lỗi với lần đầu thai tốt này a!

Bạn gái của Vương Khiếu tuy không vui, nhưng cũng không dám chống lại ý tứ của Vương Khiếu.

Lý Phong nhíu mày nhìn Tưởng Vận Trúc một cái, chẳng lẽ Tưởng Vận Trúc nhìn trúng Vương Khiếu?

"Chờ đã, tuy ta không phải bạn gái hắn, nhưng ta cũng không có ý tứ đi theo ngươi."

Tưởng Vận Trúc cười lạnh không thôi.

Vương Khiếu lại sững sờ: "Có ý tứ gì?"

"Ý tứ chính là, nam nhân ưu tú giống như Lý tiên sinh còn không thể chinh phục ta, huống chi là loại phú nhị đại chỉ biết ăn chơi trác táng như ngươi?"

"Thừa dịp ta còn chưa nổi bão, ngươi tốt nhất là mau biến mất khỏi mắt ta, bằng không hậu quả tự chịu!"

Tưởng Vận Trúc dù sao cũng là con cháu cổ võ thế gia cỡ lớn, thành viên hạch tâm của Long Hồn, một phú nhị đại Vương gia Giang Nam mà thôi, căn bản nàng không thèm để vào mắt!

Lý Phong cười, Tưởng Vận Trúc không hổ là dì nhỏ của cô nàng bạo lực Tưởng Mộng Dao, cái tính khí này có thể nói là di truyền a!

Bất quá nói đi cũng phải nói lại. . . Tiểu gia ở trong nội tâm Tưởng Vận Trúc cũng có chỗ đứng rất cao nha, vậy mà đánh giá tiểu gia là "nam nhân ưu tú".

Vương Khiếu trực tiếp nổi giận!

Cô nàng này dám nói hắn là phú nhị đại chỉ biết ăn chơi trác

táng? Mẹ nó, thèm ăn đòn à!

"Vương thiếu, cái này không thể nhịn a!"

"Đúng vậy a Vương thiếu, cô nàng này cố ý làm nhục ngươi a, nhất định phải dạy nàng một bài học!"

Lục Siêu, Trình Phi Long cũng nổi giận, ba người bọn hắn có tuổi tác tương tự, đều là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, quan hệ lại thân thích với nhau, có thể nói có vinh cùng vinh có nhục cùng nhục.

Lời nói của Tưởng Vận Trúc làm nhục Vương Khiếu đồng thời cũng tương đương với làm nhục bọn họ!

"Mỹ nữ, chúng ta mới chỉ là lần thứ nhất gặp mặt, ngươi dựa vào cái gì mà nói ta như vậy?"

"Nói thật cho ngươi biết a, ta tuy rằng là thiếu gia ăn chơi, nhưng cũng có chân tài thực học, cái khác không nói, chỉ riêng kỹ thuật đua xe, tên họ Lý này tuyệt đối không phải đối thủ của ta."

Vương Khiếu lộ ra sắc mặt ngạo nghễ phản bác.

Có câu nói rất hay, không sợ người nghèo có lý tưởng, chỉ sợ người giàu thích làm chuyện bình thường, kẻ có tiền bỏ công nghiên cứu một chuyện nào đó sẽ rất đáng sợ.

Tựa như Vương Khiếu, hắn có hai yêu thích lớn, một là tán gái, hai là đua xe.

Tán gái thì dù không có tiền cũng có thể làm được, nhưng đua xe không có tiền thì chịu chết, không chỉ cần phải định kỳ bảo dưỡng thay đồ nghề giá trị hơn mấy ngàn vạn cho xe, còn phải bỏ phí huấn luyện, phí sân bãi, phí tổn hao, đối với người bình thường mà nói đây là gánh nặng không thể chịu đựng nổi.

Vương Khiếu từ nhỏ đến lớn đã đâm hủy mười mấy chiếc xe đua, kỹ thuật lái xe cũng ma luyện thành rất trâu bò, có thể xưng là tay đua bán chuyên nghiệp.

"Nói chuyện không nên quá tự tin, kẻo có ngày gió lớn cắt đứt

đầu lưỡi." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, ngữ khí đùa cợt.

"Không tin đúng không? Vậy ngươi có dám so tài với ta hay không? Chúng ta không cần đi tới đường đua chuyên nghiệp, chỉ cần so sánh người nào đến đại khách sạn Giang Nam trước, thế nào?"

Vương Khiếu giận dữ, tên khốn nạn này dám xem nhẹ kỹ thuật đua xe của hắn? Muốn chết!

"So thì so, ai sợ ai? Bất quá giao đấu dù sao cũng phải có chút tặng thưởng a, ta không có thời gian nhàn rỗi hao phí vì ngươi."

Hai mắt Lý Phong híp lại, giống như cười mà không phải cười nói.

"Muốn tặng thưởng? Có thể a." Vương Khiếu hơi trầm ngâm, tiếp lấy ánh mắt sáng lên nói: "Ngươi mà thắng, ta tặng chiếc Bugatti Veyron này cho ngươi, nếu ngươi thua, nữ nhân này sẽ là của ta, thế nào?"

"Lỗ tai ngươi điếc sao? Nàng không phải bạn gái của ta. Mà cho dù nàng là bạn gái của ta, ta cũng không có khả năng dùng nàng làm vật tặng thưởng."

Lý Phong nhíu mày, sát ý vừa mới đè xuống lại có dấu hiệu muốn sôi trào.

"Đáp ứng hắn."

Đúng lúc này, Tưởng Vận Trúc nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Tưởng Vận Trúc có ý tứ gì, vậy mà thật sự đồng ý lấy bản thân làm vật tặng thưởng, đầu nàng bị nước vào sao?

"Ta tin tưởng ngươi."

Tưởng Vận Trúc nhìn thẳng vào mắt Lý Phong, cười nói.

Lý Phong có chút câm nín: "Thực không dám giấu giếm, ta chưa

từng luyện đua xe."

"Vậy thì ta cũng tin tưởng ngươi, ngươi không có khả năng thua một tên công tử bột."

Tưởng Vận Trúc thật sự rất có lòng tin với Lý Phong.

Lý Phong thấy Tưởng Vận Trúc không giống nói đùa liền khẽ nhíu mày, sau đó gật đầu, trầm giọng nói: "Tốt, ngươi đã dám tín nhiệm ta như thế, lần tỷ đấu này ta nhất định sẽ thắng."

Không phải cố gắng hết sức, mà chính là nhất định sẽ thắng, tự tin vô cùng!

"Ha ha, được lắm, các ngươi về sau không được phép đổi ý, đổi ý thì hậu quả rất nghiêm trọng."

Vương Khiếu ở trong lòng cuồng hỉ, trận đấu này hắn thắng chắc, nữ nhân này cũng chắc chắn thành đồ chơi dưới thân hắn!

"Chờ một chút, tặng thưởng của ngươi cần đổi lại, nếu như ta thắng, siêu xe của ba người các ngươi đều thuộc về ta, bởi vì giá trị của một mình Tưởng tiểu thư đã quý giá hơn siêu xe của các ngươi vô số lần."

Lời nói của Lý Phong tựa như một quả bom, nổ vang bên tai Tưởng Vận Trúc.

"Hóa ra ở trong nội tâm Lý Phong ta lại trọng yếu như vậy . . ."

Nghĩ như vậy, trong đôi mắt Tưởng Vận Trúc lộ ra thần sắc kì lạ.

Vương Khiếu có chút chần chờ.

Đúng lúc này, Lục Siêu cùng Trình Phi Long nói: "Móa, không phải chỉ là một chiếc xe thể thao sao, có gì hiếm lạ."

"Đúng đấy, cảm tình giữa ba người chúng ta căn bản không phải một chiếc xe là có thể cân nhắc, huống chi theo chúng ta thấy ngươi căn bản không có khả năng thua!"

Nghe thấy lời ấy, Vương Khiếu cười to: "Tốt, lão tử đánh cược với ngươi!"

Chương 323. Tưởng Vận Trúc khen thưởng

Chương 286: Tưởng Vận Trúc khen thưởng

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch "Xem xét "

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tưởng Vận Trúc."

"Mục tiêu: Thắng cược đua xe với Vương Khiếu, ngăn cản Vương Khiếu thông qua thủ đoạn không đứng đắn chiếm được nữ thần Tưởng Vận Trúc, nếu như kí chủ thua cược thì nhiệm vụ thất bại, khấu trừ 20000 điểm tích lũy."

"Khen thưởng: 1000 điểm kinh nghiệm, 20000 điểm tích lũy, 5 điểm chinh phục."

"Rất khó lấy được tín nhiệm của nữ thần, cô phụ tín nhiệm của nữ thần càng là không thể tha thứ, nỗ lực chứng minh bản thân mình đi, để nữ thần càng thêm tín nhiệm ngươi, số lần càng nhiều, ngươi sẽ càng gần với chinh phục nữ thần, trích 36 kế tán gái."

"Không hổ là Hệ thống cứu vãn nữ thần, mức độ cợt nhả đã tiến bộ một bậc."

Lý Phong cười một tiếng, nói tiếp "Hệ thống, giúp ta sàng lọc ra tất cả vật phẩm có quan hệ với kỹ thuật đua xe, tiểu gia muốn làm xe thần một lần. "

"Đinh, đã dựa theo kí chủ yêu cầu sàng lọc ra đồ vật tương ứng."

Cảnh vật trước mặt Lý Phong biến đổi, sáu loại đồ vật xuất hiện bên trong khu mua sắm hệ thống.

Mũ bảo hiểm xe thần, bao tay xe thần, quần áo xe thần, giày xe thần, đồ lót xe thần, kỹ xảo đua xe chung cực.

Lý Phong vốn cho rằng những đồ vật này có thuộc tính kèm thêm, tỉ như nhanh nhẹn+ n, kỹ xảo bẻ cua+ n giống như trong game, nên rất hưng phấn.

Kết quả nhìn xong giới thiệu, tâm liền lạnh đi một nửa.

Con mẹ nó, những trang bị này là đồ của một vị xe thần nào đó đã từng mặc, bao quát cả đồ lót, còn nguyên cả bộ.

Nhìn đến đây mặt Lý Phong liền đen như đít nồi, nghĩ cùng đừng nghĩ, cho dù có thuộc tính kèm thêm cũng kiên quyết không mặc.

Thực ra trang phục đua xe ở trong trận đấu có tác dụng không nhỏ, có câu nói rất hay, mua được Armani, không nhất định mua được trang phục của tay đua chuyên nghiệp.

Trong trận đấu F1, mỗi bộ trang phục đua xe đều là làm riêng cho tay đua, một bộ phải 20000 euro trở lên, mà mỗi năm đội xe phải làm 45 bộ trang phục cho một tay đua.

F1 thật sự là giải đấu đốt tiền nhất nhì hành tinh.

"Kỹ xảo đua xe chung cực này đã dung hợp tất cả kỹ năng của các tay đua từng chiếm được giải quán quân F1, RC, là thứ tuyệt vời nhất dành cho những người thích đua xe."

"Ghi chú: Kỹ năng này có giá bán 1000 điểm tích lũy."

Nhìn đến đây, Lý Phong hoàn toàn yên tâm, ngay sau đó bỏ ra 1000 điểm tích lũy, kích chọn học tập.

Trong đầu một lóe lên một đạo bạch quang, sau đó Lý Phong liền biết được các kỹ xảo đua xe, bắp thịt cả người cũng giống như đã trải qua vô số lần đua xe, tâm niệm hơi động là có thể làm ra các động tác chuẩn xác nhất trong mọi tình huống.

"Ngươi sợ à? "

Thấy Lý Phong không có động tĩnh trong thời gian dài, Tưởng

Vận Trúc nhịn không được nhíu mày hỏi.

" “Sợ” không nằm trong từ điển của ta." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng "Ta chỉ là đang suy nghĩ chút nữa nên dùng tư thế gì để tiếp nhận sự quỳ bái của bọn họ."

" "

Tưởng Vận Trúc có chút câm nín, vốn nàng đang rất tín nhiệm Lý Phong, nhưng nghe Lý Phong nói lời này, nàng lại đột nhiên có chút không dám chắc chắn.

"Không nên khinh địch, đợi chút nữa ngươi mà thua, ta sẽ ... ta sẽ... "

Tưởng Vận Trúc vốn muốn nói mấy lời hung ác để làm Lý Phong tỉnh táo, nhưng lời đến khóe miệng nàng mới phát hiện, mình thật sự không có gì để uy hiếp Lý Phong, nhất thời cảm thấy tức giận.

"Không có khả năng thua." Lý Phong bĩu môi, sau đó cười nói "Nếu như ta thắng, ngươi dự định thưởng ta cái gì?"

"A" Tưởng Vận Trúc có chút sững sờ.

"Ngươi cũng thấy đấy, thứ nhất, vốn ta không muốn cùng hắn đánh cược, nhưng ngươi nhất định phải tham gia vào."

"Thứ hai, nếu như ta thua, ngươi liền phải đưa thân cho Vương Khiếu, ngươi có thể đổi ý, nhưng làm như vậy sẽ tổn hại danh tiếng của ngươi."

"Chỉ cần ta thắng, ta liền bảo toàn cả người cùng danh tiếng của ngươi, dù thế nào ngươi cũng phải cho ta chút khen thưởng a. "

Lý Phong nháy mắt mấy cái, hướng dẫn từng bước nói.

Tưởng Vận Trúc tỉ mỉ nghĩ lại, phát hiện lời nói của Lý Phong rất có đạo lý, nàng vô lực phản bác.

"Ngươi muốn khen thưởng gì ?"

Tưởng Vận Trúc khẽ cắn môi đỏ, xoắn xuýt hỏi.

"Ngô "

Lý Phong lộ vẻ mặt do dự, quét mắt nhìn cặp chân dài của Tưởng Vận Trúc một cái.

Có lẽ là nhờ luyện võ nên bắp đùi Tưởng Vận Trúc tròn trịa căng đầy, cơ bắp tinh tế, vô cùng đẹp đẽ, lại còn nằm dưới lớp vớ đen, nên càng tăng thêm ba phần dụ hoặc.

Nếu có thể sờ một chút...

"Nghĩ cùng đừng nghĩ. "

Tưởng Vận Trúc đoán được suy nghĩ tà ác trong lòng Lý Phong, ngay sau đó hai chân khép lại, lạnh giọng nói.

" "

Lý Phong không còn gì để nói, hắn cũng chỉ là đột nhiên suy nghĩ như vậy mà thôi, cũng không phải là thật sự muốn sờ, Tưởng Vận Trúc cũng quá coi thường hắn rồi.

"Thế này đi, nếu như ta thắng, ngươi phải thay ta đánh mông Tưởng Mộng Dao ba lần, không được hạ thủ lưu tình, nhất định phải hung hăng đánh, phát ra thanh âm thật to mới được."

"Khi đánh phải quay phim lại, ta muốn kiểm tra."

Hai mắt Lý Phong sáng lên, nói.

"A "

Tưởng Vận Trúc càng thêm sững sờ

Vậy mà muốn nàng đánh mông Mộng Dao? Chuyện này có quan hệ gì với Mộng Dao?

"Yêu cầu này không khó a. "

Lý Phong càng nghĩ càng đắc ý.

Mỗi lần gặp phải cô nàng bạo lực Tưởng Mộng Dao, hai người đều ghét nhau như chó với mèo, Lý Phong đã nhẫn nhịn nàng ta

thật lâu.

Nhưng hắn là một đại nam nhân, dù thế nào cũng không thể thật sự động thủ hành hung Tưởng Mộng Dao một trận a, để Tưởng Vận Trúc xuất thủ giúp không còn gì thích hợp bằng.

"Có thể đổi sang cái khác không? "

Tưởng Vận Trúc cảm thấy xoắn xuýt, nàng rất thương yêu Mộng Dao, đừng nói là đánh mông, đến mắng cũng chưa từng mắng Mộng Dao bao giờ.

"Vậy đổi thành cái vừa nãy đi."

Lý Phong đang nói chuyện lại liếc nhìn cặp chân của Tưởng Vận Trúc một cái.

Dù sao hắn cũng không nói gì cả, tất cả đều do Tưởng Vận Trúc tự tưởng tượng.

"Tốt a, nếu ngươi thắng ta sẽ đánh mông Mộng Dao ba lần."

Tưởng Vận Trúc khẽ cắn môi đỏ, rốt cục đáp ứng điều kiện của Lý Phong,

Ngay tại thời điểm hai người nói chuyện, Trình Phi Long, Lục Siêu đã chạy xe sang một bên, mở ra con đường, Vương Khiếu thì chạy xe đến bên cạnh F12.

Ngay sau đó, bạn gái của Trình Phi Long đi đến chỗ giữa hai xe, không có cờ tín hiệu, nàng rất hào phóng kéo xuống áo lót của mình, áo lót được nàng cầm trong tay, rất thu hút cái nhìn của người khác.

"Hừ, không biết xấu hổ "

Tưởng Vận Trúc nghiêng đầu đi, hừ lạnh nói.

Lý Phong lắc đầu, mắt lộ ra vẻ thương hại.

"Oanh" "Rầm rầm rầm "

Bugatti Veyron khởi động, Vương Khiếu nhấn chân ga, khiêu khích giơ ngón tay giữa lên với Lý Phong

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, khởi động F12, đóng lại E S, chân trái bóp phanh, đẩy cần số, chân phải dẫm mạnh chân ga, tiếng động cơ vang lên.

Bánh sau quay tròn, lốp xe cùng mặt đất nhanh chóng ma sát, khói bụi nồng đậm bốc lên.

"Ngươi sẽ thất bại sớm thôi."

Vương Khiếu khinh miệt lắc đầu, kéo cửa xe lên, cấp tốc tiến vào trạng thái sẵn sàng.

Sau khi cô gái kia vung xuống áo lót, Bugatti Veyron cùng Ferrari F12 giống như mũi tên ra khỏi cung cùng nhau xông lên, rất nhanh biến mất trong tầm mắt của đám người Trình Phi Long.

Trình Phi Long cười ha ha một tiếng, đi đến bên cạnh cô gái kia, ôm nàng vào trong lòng, tay phải xuyên xỏ qua quần áo, tùy ý nắn bóp.

"Ha ha, Trình thiếu, Vương thiếu đánh cược lớn, hai người chúng ta đánh cược nhỏ, thế nào?"

Lúc này Lục Siêu cũng ôm bạn gái đi tới, cười nói.

"Tốt, đánh cược như thế nào? "

Trình Phi Long nổi lên hứng thú.

Lục Siêu hơi trầm ngâm liền nói "Cược Vương thiếu dẫn trước họ Lý bao lâu sẽ đến mục đích, ta cược 20 phút, 10 triệu."

"20 phút không đủ a, ta cược Vương thiếu dẫn trước nửa giờ, 10 triệu. "

Trình Phi Long cẩn thận tính toán, dựa theo tốc độ bình thường, từ điểm này đến đại khách sạn Giang Nam cần 1 tiếng rưỡi.

Nhưng với kỹ thuật của Vương Khiếu, 30 phút đã là đủ rồi, tên

họ Lý kia chưa quen đường xá nơi đây, kỹ thuật cũng khẳng định không bằng Vương Khiếu, một giờ có thể tới nơi đã là không tệ.

"Tốt, vậy cùng chờ xem ai trong chúng ta chiến thắng."

Sau khi nói xong, hai người ngồi lên siêu xe của mình, cùng nhau lao vút về phía đại khách sạn Giang Nam.

Chương 324. Xông ra cao khung!

Chương 287: Xông ra cao khung!

Trên đường đi, Bugatti Veyron ở đằng trước, Ferrari F12 ở đằng sau, hai xe đều lấy tốc độ hơn 120 km/h phi nhanh về trước.

Bugatti Veyron có phân khối 8. 0T, động cơ W16, thân xe chỉ có trọng lượng 1888 kg, đạt tới vận tốc 100km/h chỉ trong 2.5 giây.

Mà Ferrari F12 là động cơ là 6. 3l, V12, trọng lượng tuy nhẹ hơn Bugatti Veyron 363 kg, nhưng đạt vận tốc 100km/h lại cần 3.1 giây.

Nếu như đua đường thẳng, trừ khi Bugatti Veyron phát sinh trục trặc, nếu không Ferrari F12 tuyệt đối không phải đối thủ.

Có điều Vương Khiếu cùng Lý Phong đang đua ở thành thị, kỹ thuật lái xe mới là nhân tố trọng yếu nhất quyết định kết quả.

"Oa, Vương thiếu, ngươi thật lợi hại, vậy mà đã bỏ hắn lại hơn 100 mét rồi."

Lưu Viện Viện thông qua kính chiếu hậu quan sát một phen, hưng phấn nói.

"Hừ, hiện tại vừa mới bắt đầu mà thôi, rất nhanh đến cả cái bóng của Bugatti Veyron hắn cũng không nhìn thấy được!"

Vương Khiếu cười lạnh một tiếng, giẫm mạnh chân chân ga, khi sắp đụng vào xe ở phía trước liền bẻ lái, Bugatti Veyron nhẹ nhõm tránh thoát, tiếp theo Vương Khiếu bẻ tay lái lại như cũ, Bugatti Veyron quay lại làn đường trước đó.

Động tác nhanh, chuẩn, vững vàng, Vương Khiếu không hổ danh là có tài nghệ của tay đua bán chuyên nghiệp!

Trong Ferrari F12, Tưởng Vận Trúc nhìn về phía Bugatti Veyron ngày càng xa phía trước, tâm tình dần dần có chút xao động.

"Đừng hốt hoảng, trận đấu vừa mới bắt đầu mà thôi, ngươi chỉ cần chuyên tâm chỉ đường cho ta là được."

Lý Phong tay trái sờ cằm, cùi chỏ đè vào cửa sổ, tay phải nắm vô lăng, bộ dáng nhẹ nhàng thoải mái.

Trong nhân sinh 23 năm qua, hắn mới chỉ ghé Giang Nam một lần, hoàn toàn không rõ đường xá nơi đây.

Bất quá không vấn đề gì, hắn có hoa tiêu, giờ phút này Tưởng Vận Trúc đang nhìn bản đồ GPS trên điện thoại di động để hướng dẫn hắn đi đường . . .

Tưởng Vận Trúc: ". . ."

Lý Phong như vậy là sao a? Tùy ý đến mức quá đáng rồi đó!

"Đến lúc nào rồi còn trang. . . bức."

Tưởng Vận Trúc nhịn không được ở trong lòng gắt lên một câu, nàng rất ít khi nói từ "trang bức" , nhưng hành động của Lý Phong bây giờ chỉ có hai chữ này mới hình dung được.

"Sau 200m rẽ sang phải. . . Chú ý, 2 cây số nữa là tới đoạn đường tắc nghẽn, chúng ta nên đổi đường khác."

Đè xuống khó chịu trong lòng, Tưởng Vận Trúc tiếp tục làm hoa tiêu.

"Có làn đường xe buýt hoặc là làn đường cơ động không?"

Lý Phong hỏi.

Tưởng Vận Trúc phóng đại bản đồ ảo trên điện thoại, gật đầu nói: "Có, ngươi muốn làm gì?"

"Làm gì? Đương nhiên là vi phạm luật lệ rồi." Lý Phong trợn mắt một cái.

Đây là đua xe trong thành thị a, không vi phạm luật lệ mà muốn thắng? Xe thần F1 đến đây cũng khó có khả năng!

Cho nên sợ gì kẹt xe? Đi làn đường xe buýt là được rồi a.

Đèn đỏ sợ cái gì? Xác nhận an toàn trực tiếp xông qua!

Đương nhiên, đây không phải là cổ vũ mọi người vi phạm luật lệ, dù sao Lý Phong cũng là thành viên của tổ chức đặc công quốc gia, dù có vi phạm luật lệ 100 lần, hắn cũng có biện pháp không bị xử phạt.

Nhưng nếu đổi thành người bình thường. . . Ha ha, làm như vậy mười cái bằng lái cũng không đủ cho cánh sát giao thông tịch thu, nói không chừng còn bắt lại với tội danh gây rối an toàn nơi công cộng.

Sau khi nói xong, Lý Phong rốt cục nghiêm túc, hai tay khống chế tay lái, hung hăng đạp xuống chân ga, tốc độ bùng nổ!

Ferrari F12 gào thét xông vào làn đường xe buýt, rồi nhanh chóng biến mất trong ánh mắt giật mình phẫn nộ của đám tài xế kia.

"Vương thiếu, hắn đuổi theo rồi."

Lưu Viện Viện thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy F12 của Lý Phong, nhịn không được kinh hô.

"Hừ, hắn đuổi không kịp."

Vương Khiếu đã sớm đoán được Lý Phong sẽ giống như hắn lựa chọn đi vào làn đường xe buýt.

Bất quá vậy thì đã sao? Hắn đang dẫn trước, đường phía bên phải thì kẹt xe, mà làn đường xe buýt chỉ đủ cho một người đi, trừ phi Lý Phong bay qua đỉnh đầu hắn, nếu không thì chỉ có thể vượt qua trong giấc mơ.

Huống chi. . . Hắn còn chưa dùng toàn lực!

Say khi nói xong, Vương Khiếu đạp mạnh chân chân ga, vận tốc

của xe nhanh chóng chạm mốc 200 km/h.

Tốc độ ở thành thị bị giới hạn trong 60 km/h, vậy mà hắn dám lái đến 200km/h, không thể không nói Vương Khiếu đúng là kẻ tài cao gan cũng lớn.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, cũng đạp mạnh chân ga, đẩy tốc độ xe lên 200 km/h, hai xe một trước một sau, lao đi như bão táp.

Sau 15 phút, hai xe đi vào một đoạn cầu vượt hình xoắn ốc, sau khi qua khỏi cây cầu vượt này, tiếp tục đi về phía nam 5 cây số chính là khách sạn lớn Giang Nam.

Nếu như Lý Phong không cách nào vượt qua Vương Mãnh ở đoạn này, vậy chẳng khác nào hắn đã thất bại.

"Dù sao cũng là đường thành thị, không cách nào hoàn toàn phát huy ra kỹ thuật lái xe. . . May mà ta đã sớm chuẩn bị."

Hai mắt Lý Phong híp lại, hạ xuống cửa sổ xe bên trái.

Trên đường đua, hắn có thể lợi dụng đường rẽ vượt qua đối phương, đoạt lại ưu thế dẫn trước, nhưng ở thành thị thì đường xá phức tạp, không có cơ hội tốt để vượt.

Nếu như hắn cưỡng ép vượt qua, sợ là sẽ gây nên tai nạn xe cộ liên hoàn, hắn không muốn nhìn thấy kết quả này.

"Lý Phong, ngươi có vượt qua được Vương Khiếu không a?"

Sắc mặt Tưởng Vận Trúc càng thêm khó coi, đua xe thua thì Lý Phong không tổn thất cái gì, nhưng nàng thì có a!

"Ha ha, tất nhiên là được, ngươi xem ta thể hiện đây."

Vừa nói xong, Lý Phong chăm chú nhìn Bugatti Veyron phía trước.

Sau khi Bugatti Veyron bẻ lái vào khúc cua, biến mất khỏi tầm mắt Lý Phong, Lý Phong gầm nhẹ một câu: "Thám Vân Thủ!"

"Oanh "

Một cái long trảo đột nhiên từ trong bàn tay hắn bay ra ngoài, bám vào rào chắn!

"Cái này. . . Cái này là chân khí biến hóa? !"

Tưởng Vận Trúc chấn kinh!

Nàng rất rõ ràng chân khí biến hóa có nghĩa là gì, chỉ cường giả Siêu Phàm cảnh mới có thể làm được.

Sao lại có thể như thế? Hai tháng trước Lý Phong vẫn chỉ là Tông Sư sơ kỳ, ngắn ngủi hai tháng đã trực tiếp đột phá một đại cảnh giới, trở thành cường giả Siêu Phàm cảnh?

Không thể tin nổi!

Ngay tại thời điểm Tưởng Vận Trúc chấn kinh, Lý Phong nhẹ giọng nói một câu: "Hệ thống can thiệp, mở ra!"

Sự tình hắn sắp làm có thể nói là ai nghe cũng kinh sợ, nếu bị người khác quay video truyền lên internet thì khẳng định sẽ gây nên sóng to gió lớn, nhất định phải để hệ thống tiến hành can thiệp trước mới được.

Tiếp theo, tay trái của Lý Phong kéo một cái, được Thám Vân Thủ chống đỡ, Ferrari F12 phóng qua hàng rào, bay xuống mặt đất ở dưới mười mấy mét.

"Con mẹ nó, người anh em này bị mất tay lái sao!"

"Ta vừa thấy cái gì, chiếc siêu xe kia bay lên? !"

"Kỹ năng đặc biệt sao? Kỹ năng này quá trâu bò rồi!"

Những chủ xe khác trên cầu vượt nhìn thấy một màn này liền nhịn không được lên tiếng kinh hô, có mấy người thất thần, còn tông vào đuôi xe đằng trước.

Trong xe F12 , Tưởng Vận Trúc lại càng thêm chấn chấn động, dùng chân khí biến hóa làm điểm tựa, kéo bay cả chiếc xe nặng

tận 1,5 tấn, sau đó an toàn rơi xuống mặt đất mười mấy mét bên dưới?

Cái này cần ngưng luyện chân khí dày đặc cỡ nào mới có thể làm được? Cảnh giới của Lý Phong đến cùng là gì?

Ngay tại thời điểm Tưởng Vận Trúc chấn kinh, long trảo của Lý Phong đã đánh xuống mặt đất, cứng rắn nâng xe F12 lên độ cao hai mét trên không, mà khoảng cách với chỗ ban đầu trên cầu vượt đã là 100 m!

Đúng lúc này, Vương Khiếu lái Bugatti Veyron chạy nhanh đến lối ra!

"Phanh "

Lý Phong lập tức thu hồi Thám Vân Thủ, trong nháy mắt chân khí tiêu tán, Ferrari F12 hung hăng nện xuống đất.

Ở trong quá trình này, Lý Phong một mực giẫm chân ga, lốp xe cũng đang xoay tròn cao tốc.

Ngay khi rơi xuống đất, lực ma sát sinh ra, F12 giống như mũi tên rời cung vọt lên phía trước, nhanh chóng lao đi!

Bên trong Bugatti Veyron, khuôn mặt Vương Khiếu vô cùng sững sờ!

Chương 325. Lật tay thành mây trở tay thành mưa

Chương 288: Lật tay thành mây trở tay thành mưa

"Viện Viện, con mẹ nó có phải ta hoa mắt hay không, vậy mà nhìn thấy tiểu tử họ Lý kia lái xe từ trên trời giáng xuống? !"

Vương Khiếu lập tức hỏi.

"Ta. . . Ta cũng nhìn thấy."

Lưu Viện Viện cũng đầy sững sờ.

Bởi vì Lý Phong kịp thời thu hồi Thám Vân Thủ, cho nên Vương Khiếu cùng Lưu Viện Viện không thấy luồng chân khí màu xanh của Lý Phong.

Trong tiềm thức của hai người, Lý Phong hẳn là lái F12 xông ra khỏi cầu vượt, hung hăng nện xuống đất.

Chỉ là bọn hắn nghĩ mãi mà không rõ, Lý Phong đang lái siêu xe, không phải SUV kích thước lớn, sao hắn có thể xông ra khỏi hàng rào cầu vượt?

Nhất là vận khí lại nghịch thiên như thế, không xuất hiện thảm cảnh xe nát người chết?

Bởi vì Vương Khiếu ngây người chốc lát, nên F12 đã không còn bóng dáng.

Mấy phút đồng hồ sau, F12 đi tới cửa lớn đại khách sạn Giang Nam rồi dừng lại.

Cùng lúc đó, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 1000 điểm kinh nghiệm, 20000 điểm tích lũy, 5 điểm chinh phục."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: S-

Điểm kinh nghiệm: 4200/ 20000

Điểm tích lũy: 218900

Điểm chinh phục: 64

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng, Phá hư thí luyện.

"Xem ra hệ thống là thông qua người nào đến điểm cuối trước để làm ra phán định. . ."

Lý Phong âm thầm nói một câu, tắt đi hệ thống rồi cũng tắt động cơ xe.

Lúc này Tưởng Vận Trúc nhịn không được hỏi: "Khi ngươi chiến đấu với cường giả cấp A Nhật Bản, có phải là còn ẩn giấu thực lực không?"

Lý Phong nhất thời đoán được suy nghĩ trong lòng Tưởng Vận Trúc, ngay sau đó cười nói: "Cho dù ta nói không ẩn giấu thực lực, ngươi khẳng định cũng sẽ không tin tưởng a?"

Tưởng Vận Trúc nhất thời nghẹn lời.

Đúng vậy, trong hai tháng từ Tông Sư sơ kỳ đột phá đến Siêu Phàm cảnh, cái này căn bản là chưa từng nghe thấy bao giờ.

Nếu thật là như vậy, thiên phú võ đạo của Lý Phong tuyệt đối là đệ nhất trong năm trăm năm qua, chỉ có một vị yêu nghiệt trong truyền thuyết 500 năm trước mới có thể sánh vai cùng hắn.

"Không đúng. . ."

Tưởng Vận Trúc phát hiện mình xem nhẹ một điều, đó chính là tuổi tác của Lý Phong!

Cường giả Siêu Phàm cảnh 23 tuổi, thiên phú này đáng sợ đến rợn người, chỉ có con cháu yêu nghiệt trong truyền thuyết của thế gia cổ võ đỉnh cấp, mới có thể so sánh với Lý Phong.

"Ta nhất định phải nhanh chóng nói tin tức này cho Thanh Long Sứ đại nhân biết."

Tưởng Vận Trúc đè xuống chấn kinh trong lòng, âm thầm nói một câu.

"Đánh cược giữa chúng ta ngươi không được quên a."

Lý Phong cố ý nói tránh đi.

"Đánh cược?" Tưởng Vận Trúc đầu tiên là sững sờ, lúc này mới nhớ tới trước đó nàng đã đáp ứng Lý Phong, nếu như Lý Phong thắng, nàng sẽ phải đánh mông Mộng Dao ba lần, còn phải quay video làm bằng chứng.

"Yên tâm đi, ta đã đáp ứng ngươi thì nhất định làm được."

Vừa nói xong, Tưởng Vận Trúc ở trong lòng thầm thở dài nói: "Mộng Dao, không thể trách dì nhỏ, dì nhỏ cũng là thân bất do kỷ. . ."

Minh Châu, Tưởng Mộng Dao đang ngồi trực đột nhiên hắt xì hơi một cái.

"Móa, lại có tên hỗn đản nào nhớ thương sắc đẹp của bản cô nương a?"

Tưởng Mộng Dao xoa xoa cái mũi, hoàn toàn không biết nàng sắp bị tai bay vạ gió. . .

"Được rồi, trong xe hơi khó chịu, ta đi ra bên ngoài hít thở không khí một chút."

Lý Phong cười một tiếng, xuống xe móc ra một điếu thuốc, đốt lửa chờ đợi.

Khi Vương Khiếu lái xe tới cửa đại khách sạn Giang Nam, liền nhìn thấy Lý Phong đang tựa lưng cạnh Ferrari F12 hút thuốc lá.

Đợi Vương Khiếu dừng hẳn xe, Lý Phong nhìn về phía hắn giơ ngón tay cái lên, tiếp theo chậm rãi móc ngược xuống.

"Cái đcm !"

Vương Khiếu lộ vẻ mặt nhăn nhó, hung hăng đập tay lái cho bớt tức giận.

Hắn vậy mà bại bởi tên họ Lý kia, lại còn ở lĩnh vực mình đắc ý nhất. Đáng chết, đáng chết đáng chết!

"Uy, muốn trút giận thì đi ra ven đường tìm một cây đại thụ mà đạp, đừng phá xe ta."

Lý Phong đi tới gõ cửa sổ xe, ngữ khí đùa cợt.

"Cái gì mà xe của ngươi, con mẹ nó đây là . . ."

Vương Khiếu kéo cửa kính xuống một chút, đang định nói là xe hắn thì đột nhiên ngậm miệng lại.

Dựa theo đánh cược, hắn thua thì chiếc xe Bugatti Veyron này sẽ thuộc về Lý Phong, không chỉ như thế, Koenigsegg của Lục Siêu cùng Ferrari Rafa của Trình Phi Long, cũng đều thuộc về Lý Phong.

Chỉ bất quá. . .

"Ngươi gian lận, ngươi thắng không anh hùng, lần đánh cược này không tính, chúng ta đua lại lần nữa!"

Vương Khiếu phun ra một ngụm trọc khí, gằn giọng nói.

Hắn thua thì thế nào? Nơi này là Giang Nam, là địa bàn của hắn!

Tại Giang Nam, hắn giống như trời, trắng có thể nói thành đen, chết có thể nói thành sống, lật tay thành mây trở tay thành mưa!

Một hồi đánh cược mà thôi, lại không có nhân chứng, còn không phải hắn muốn nói thế nào thì nói thế ấy?

"Ồ?" Lý Phong phủi phủi khói bụi, nhếch miệng lên đùa cợt cười: "Nói như vậy, ngươi đang định quỵt nợ?"

Vương Khiếu nhịn không được cười ra tiếng: "Cái gì mà quỵt nợ? Rõ ràng là ngươi gian lận, ta không tính sổ với ngươi đã là tốt lắm rồi."

"Vậy nghĩa là không còn gì để nói rồi?" Hai mắt Lý Phong phát lạnh, dùng Đọc Tâm Thuật với Vương Khiếu.

"Đúng, không còn gì để nói, hoặc là ngươi giao cô nàng kia ra, hoặc là cùng ta đấu lại lần nữa, nếu không lão tử khiến ngươi không thể đi ra khỏi Giang Nam." Vương Khiếu đùa cợt nói.

Hắn gọi một cuộc điện thoại là có thể gọi tới một đám người liều mạng, đánh Lý Phong gần chết, sau đó mọi phiền phức liền biến mất.

Nếu như tên họ Lý này thật sự không thức thời, vậy đừng trách hắn thủ đoạn độc ác!

"Thì ra là thế."

Lý Phong thu hồi Đọc Tâm Thuật, giống như cười mà không phải cười nói "Ta chờ ngươi làm cho ta không đi ra khỏi Giang Nam", sau đó quay người tiến vào F12.

"Viện Viện, hắn nói vậy là ý gì?"

Sắc mặt Vương Khiếu biến ảo không ngừng, hỏi.

"Hắn là...Chờ ngươi ra tay?"

Lưu Viện Viện không xác định nói.

"Ha ha, ha ha ha, tên đần này đúng là đủ cuồng, dám cứng đối cứng với ta ngay tại Giang Nam!"

Vương Khiếu từng gặp rất nhiều đại thiếu gia nơi khác, những

người kia cũng đều cuồng trước mặt hắn, bất quá kết cục đều rất thê thảm.

Họ Lý này có lẽ là đại thiếu gia tới từ thành thị nào gần đây, nhưng ở Giang Nam này, gặp hắn thì rồng phải cuộn lại, hổ phải nằm sấp xuống, đấu với hắn, vậy chỉ có một con đường chết!

Sau khi nói xong, Vương Khiếu móc ra điện thoại bắt đầu gọi người.

Bên trong F12, Tưởng Vận Trúc nhíu mày: "Thế nào, hắn muốn trốn nợ?"

"Đúng vậy, hắn còn muốn tìm người đến đánh ta một trận cơ."

Lý Phong cười lạnh nói.

Vừa rồi hắn dùng Đọc Tâm Thuật nên đã biết được suy nghĩ trong lòng Vương Khiếu, biết Vương Khiếu muốn gọi điện thoại tìm người tới đánh hắn, mà với cái này Lý Phong chỉ thấy rất chờ mong.

Lý Phong đến Giang Nam vì chuyện khác, nhưng nếu Vương Khiếu muốn chơi, vậy cứ chơi đùa một phen, chỉ sợ Vương Khiếu không gọi đủ người cho hắn đánh. . .

"Hừ, người Vương gia vậy mà dám ngông cuồng như thế, trong mắt bọn họ còn có vương pháp không? Ta đi giáo huấn hắn một phen mới được."

Nói xong Tưởng Vận Trúc liền muốn xuống xe đi giáo huấn Vương Khiếu.

Là thành viên của Long Hồn, nàng có quyền xuất thủ trừng trị loại hành vi ức hiếp người khác này của Vương Khiếu.

"Đừng nóng vội a, nếu ngươi lấy ra thân phận thành viên Long Hồn thì chẳng phải là chơi mất vui sao."

Lý Phong liền vội vàng kéo lại bàn tay Tưởng Vận Trúc, ngăn cản nói.

Thân thể Tưởng Vận Trúc run lên, giống như giật điện rút tay về, khuôn mặt có chút đỏ bừng: "Ngươi. . . Ngươi muốn làm gì?"

Nàng đúng là lần đầu tiên bị nam nhân khác nắm tay, tuy biết rõ Lý Phong là vô thức, nhưng loại xúc giác này vẫn làm đáy lòng nàng nhịn không được sinh ra gợn sóng.

Lý Phong nào biết được cử động vô thức của hắn sẽ dẫn tới chuyện này?

Chỉ thấy hai mắt Lý Phong hơi nheo lại, lộ rõ hàn quang nói: "Binh đến tướng chắn, nước đến đất ngăn, nếu đã muốn ồn ào, thì náo lớn một chút, dùng cái này để tuyên cáo, Lý Phong ta. . . Tìm đến Vương gia đòi nợ!"

Chương 326. Không đủ đánh a

Chương 289: Không đủ đánh a

Nửa giờ sau, Trình Phi Long, Lục Siêu rốt cục đuổi tới.

Hai người vừa xuống xe thì hứng thú bừng bừng hỏi: "Vương thiếu, người nào thắng?"

Vương Khiếu sầm mặt lại, không nói gì.

Trình Phi Long cùng Lục Siêu nhất thời hai mặt nhìn nhau.

Xem bộ dáng của Vương Khiếu, hẳn là thua rồi?

Con mẹ nó, không thể nào a, kỹ năng lái xe của Vương Khiếu trâu bò như vậy, làm sao lại thua được?

"Vương thiếu, vậy Raphael của ta chẳng phải là chắp tay đưa tặng người khác?" Trình Phi Long lộ vẻ mặt đau khổ nói.

"Còn có Koenigsegg Agera của ta nữa. . ." Khóe miệng của Lục Siêu cũng co giật nói.

Siêu xe mấy chục triệu không tính là cái gì, đưa tặng cũng không sao, còn chưa đủ làm bọn hắn thấy đau nhức, nhưng quan trọng là bọn họ không chịu được cục tức này a!

"Không cần, hắn gian lận nên mới thắng được."

Ngay sau đó Vương Khiếu liền giảng thuật sự tình trước đó một lượt.

"Ta XXX, bay từ cầu vượt cao mười mấy mét xuống, nhờ đó đoạt lại ưu thế dẫn trước? Mạnh như vậy?"

Lục Siêu cùng Trình Phi Long đột nhiên có chút bội phục Lý Phong.

Không nói cái khác, chỉ bằng chuyện lao ra khỏi cầu vượt, trên thế giới đã không có nhiều người dám làm.

Mà trận đấu của hắn cùng Vương Khiế cũng không có quy tắc rõ ràng, Lý Phong làm như vậy cũng không tính là gian lận, thế nhưng. . .

"Cái này rất rõ ràng là gian lận a!"

"Nói đi Vương thiếu, ngươi định làm gì?"

Lục Siêu cùng Trình Phi Long lộ ra bộ dáng cùng chung mối thù, hung dữ nói.

"Hừ, ta đã gọi điện thoại cho Đường lão đại, rất nhanh hắn sẽ dẫn người tới, trước tiên hành hung tên họ Lý này một trận, sau đó bắt cô nàng kia tới khách sạn thoải mái mấy ngày!"

Vừa nói xong, Vương Khiếu đưa tay xuyên qua lớp quần áo của Lưu Viện Viện hung hăng nắn bóp, trong mắt nổi lên tà quang.

Lưu Viện Viện nhẹ nhàng "A" một tiếng, mặt ngoài nghênh đón, nhưng trong lòng dị thường khuất nhục.

Lục Siêu cùng Trình Phi Long cũng lộ vẻ mặt dâm tà, trong đầu đã hiện ra hình ảnh được cưỡi Tưởng Vận Trúc . . .

Rất nhanh, một chiếc xe Land Rover Range Rover và mười mấy chiếc xe tải chạy đến trước cửa đại khách sạn Giang Nam.

"Soạt "

Mười mấy tên lưu manh tay cầm thiết côn, dao bầu xông ra khỏi xe, đi theo một nam nhân trung niên vừa xuống khỏi xe Land Rover Range Rover, tới trước mặt Vương Khiếu.

"Vương thiếu, Lục thiếu, Trình thiếu, Tiểu Đường đã dựa theo ba vị đại thiếu phân phó dẫn người tới, tiếp theo cần làm thế nào còn xin ba vị đại thiếu chỉ thị!"

Đường Kiến Thụ ôm quyền hành lễ, cung kính hỏi.

Cũng như Ngô Chinh Long ở Giang Bắc, Đường Kiến Thụ là lão đại thế giới ngầm Giang Nam.

Đường Kiến Thụ là một tên cường giả B+ , không chỉ có vũ lực cường đại, cách đối nhân xử thế cũng mười phần cao siêu, nói đơn giản là hắn biết kẻ nào mình có thể giẫm, kẻ nào mình phải cung kính giống như tổ tông.

Thành viên của ba nhà Vương, Lục, Trình, đều là người hắn cần cung kính như tổ tông của mình!

"Nhìn thấy chiếc F12 kia không? Kéo nam nhân bên trong ra ngoài đánh cho gần chết, nhưng không được làm bị thương nữ nhân còn lại, ta muốn chơi nàng."

Vương Khiếu chỉ vào F12 của Lý Phong, lạnh giọng nói.

"Đã hiểu, ngài cứ đứng nhìn là được a!"

Đường Kiến Thụ xoay người lại, trên thân khôi phục khí thế của lão đại thế giới ngầm: "Các ngươi lái xe vây quanh chiếc F12 kia, đừng để hắn chạy!"

Sau khi hắn nói xong, mười tên tiểu đệ liền chạy lên xe, lái mấy cái xe tải vây F12 vào giữa.

Sau khi làm xong, Đường Kiến Thụ mới dữ tợn cười một tiếng, dẫn người đi về phía F12.

"Đi, chúng ta đi qua nhìn một chút."

Vương Khiếu móc ra xì gà đốt lên, ôm eo Lưu Viện Viện đi tới.

Trong F12, Tưởng Vận Trúc nhìn đám tiểu lưu manh đang tới gần, đôi mi thanh tú cau lại nói: "Tuy ta cũng rất chán ghét những người này, nhưng ngươi ra tay cũng phải chú ý phân tấc, đừng giết người."

Cường giả Siêu Phàm cảnh giơ tay nhấc chân cũng tạo nên uy thế lớn lao, người bình thường tới bao nhiêu chết bấy nhiêu, nàng thật sự là sợ Lý Phong sẽ đại khai sát giới ở chỗ này.

"Yên tâm đi, ta nhiều lắm chỉ là đánh bọn hắn gần chết mà thôi." Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, đẩy cửa xuống xe.

"Chính là ngươi gây sự với Vương thiếu? Chán mùi cơm thèm mùi đất sao!"

Đường Kiến Thụ chỉ mặt Lý Phong, nổi giận mắng.

"Vương Khiếu, ngươi gọi ít người như vậy, quả thật không đủ cho ta đánh a."

Lý Phong đảo mắt nhìn đám người Đường Kiến Thụ một lượt, ngữ khí đùa cợt.

Vương Khiếu: "? ? ?"

Con mẹ nó? Tiểu tử này quả nhiên rất ngông cuồng, sắp chết đến nơi còn dám phát ngôn bừa bãi!

"Tiểu tử, ngươi biết ta là ai không, dám nói chuyện với ta như vậy?"

Đường Kiến Thụ nổi giận, hắn là lão đại thế giới ngầm Giang Nam, ngoại trừ quyền quý đỉnh cấp Giang Nam, không ai dám nói chuyện với hắn như thế.

Một phú nhị đại từ nơi khác đến mà thôi, dám xem nhẹ hắn, thật sự là không biết sống chết!

"Để ta đoán nhé. . . Ngươi có phải cũng giống như Ngô Chinh Long Giang Bắc, là lão đại thế giới ngầm Giang Nam?"

Lý Phong nhìn lại, giống như cười mà không phải cười hỏi.

"Ừm?"

Đường Kiến Thụ đầu tiên là sững sờ, vô ý thức hỏi: "Ngươi biết Ngô Chinh Long?"

Đám người Vương Khiếu cũng sững sờ, chẳng lẽ Lý Phong là người Giang Bắc?

"Ừm, có nhận biết, trước khi Ngô Chinh Long chết đã từng gặp ta."

Lý Phong lộ vẻ thâm ý sâu sắc nói.

Đường Kiến Thụ thấy lòng hơi động: "Có ý tứ gì?"

"Còn phải hỏi sao, hắn khẳng định là muốn nói mình có quan hệ rất gần với cái chết của Ngô Chinh Long!" Trình Phi Long cả giận nói.

"Ngô Chinh Long thì nhằm nhò gì, đừng nói là hắn đã chết, cho dù hắn không chết, nhìn thấy ba người chúng ta cũng phải cụp đuôi chó vào!" Lục Siêu khinh miệt nói.

"Đường lão đại, chớ nói nhảm với hắn, ta đang thèm đôi chân dài của cô nàng kia muốn chết rồi." Vương Khiếu liếm liếm khóe miệng, âm tà nói.

Đường Kiến Thụ luôn cảm thấy lời nói của Lý Phong không đơn giản như vậy, nhưng Vương Khiếu đã lên tiếng, hắn không dám không nghe.

"Động thủ!"

Đường Kiến Thụ ra lệnh một tiếng, mười mấy tên tiểu đệ liền xông về phía Lý Phong.

"Hừ, ta đoán không tới ba mươi giây nữa hắn sẽ phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!"

Trình Phi Long sờ chóp mũi một cái, cười lạnh nói.

"Ba mươi giây? Ngươi quá đề cao hắn, ta đoán nhiều lắm là chống đỡ được mười lăm giây!"

Lục Siêu lấy một tay xoa nắn bờ mông nở nang của bạn gái, đồng thời khinh miệt nói.

"Ta đoán hắn sống không qua mười giây, đánh cược a, vẫn như trước kia, 10 triệu."

Vương Khiếu một mực đặt tay trong quần áo của Lưu Viện Viện không ngừng nhào nặn, sảng khoái nói.

Dưới cái nhìn của bọn họ, mặc kệ Lý Phong có thể chống được bao lâu, kết cục đều sẽ là bị đánh cho đầu rơi máu chảy, sau đó khóc lóc quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!

Đám người Lưu Viện Viện nghe được mà líu lưỡi không thôi, đối với các nàng 10 triệu là con số trên trời, nhưng trong miệng đám người Vương Khiếu lại tựa như tiền tiêu vặt, loại cảm giác này khiến người ta cuồng nhiệt mà tuyệt vọng!

Đúng lúc này, thủ hạ của Đường Kiến Thụ đã vọt tới trước mặt Lý Phong, giơ lên thiết côn, dao bầu chém tới người Lý Phong.

"Không thú vị."

Lý Phong lắc đầu, tùy ý khoát tay liền bắt được tên lưu manh gần nhất, tiếp theo tên lưu manh này liền bị hắn vung vẩy giống như trường côn!

"Phanh" "Phanh" "Phanh" . . .

"Trường côn" nện trúng đám lưu manh còn lại, phát ra từng tiếng trầm đục, kẻ nào dính dòn đều bay ra sau, không ai đỡ nổi một hiệp!

Đợi đến khi tất cả lưu manh đều bị đánh ngã trên mặt đất, Lý Phong mới để "trường côn" xuống.

"Oẹ ọe. . ."

Tên lưu manh kia chỉ cảm thấy trong đầu choáng váng không gì sánh được, lồng ngực như biển sâu sóng trào, nằm rạp trên mặt đất bắt đầu nôn mửa từng bãi.

Đây là do Lý Phong đã sử dụng một bộ phận chân khí bao bọc thân thể hắn, nếu không chỉ dựa vào những pha kịch liệt va chạm vừa nãy, xương cốt tên lưu manh này đã sớm vỡ vụn toàn bộ!

"Xong rồi, gặp phải kẻ khó chơi!" Đường Kiến Thụ thấy trong lòng nặng nề, như rơi vào hầm băng!

Ba người Vương Khiếu vốn đang chuyện trò vui vẻ, giờ phút này cũng đều há hốc mồm, khuôn mặt sững sờ!

Tên Lý Phong này. . . Thật mạnh!

Chương 327. Ngoan nhân đường ca

Chương 290: Ngoan nhân đường ca

Mấy chục tên lưu manh tay cầm vũ khí, vậy mà vừa lên đã bị Lý Phong đánh gục hết xuống đất, lực trùng kích thị giác trực tiếp làm đám người Vương Khiếu thất thần tại chỗ.

"Vương. . . Vương thiếu, chúng ta tranh thủ thời gian rút lui đi."

Lục Siêu sợ đợi tiếp nữa sẽ bị Lý Phong đánh phọt ra cứt.

Trình Phi Long vội vàng gật đầu, bọn họ không biết võ công, cứng rắn ở lại chỗ này chỉ có kết quả là bị Lý Phong đánh tơi bời!

"Ừng ực "

Vương Khiếu nuốt ngụm nước bọt, sắc mặt tái nhợt nói: "Chúng ta chỉ là rút lui vì đại cục, không phải sợ tên họ Lý kia, đúng không?"

"Đúng đúng đúng, rút lui vì đại cục."

Lục Siêu, Trình Phi Long liên tục gật đầu phụ họa.

Ba nữ nhân Lưu Viện Viện sau khi nghe xong nhịn không được sinh lòng coi thường, chạy trốn thì nói chạy trốn, lại còn rút lui vì đại cục, thật là dối trá.

Giờ phút này, trên thân ba người Vương Khiếu không còn khí chất công tử, lén lút muốn lên xe rời khỏi nơi đây.

"Muốn chạy sao?"

Lý Phong cười lạnh một tiếng, định tiến lên lưu lại ba người Vương Khiếu.

"Vương thiếu, ta ngăn chặn hắn, các ngươi chạy mau!"

Đường Kiến Thụ khẽ cắn răng, phóng tới chỗ Lý Phong.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu như hắn có thể kéo lại Lý Phong, sáng tạo cơ hội thoát đi cho ba người Vương Khiếu, mấy nhà Vương, Lục, Trình Tam tất nhiên sẽ đền bù rất nhiều chỗ tốt cho hắn.

Vì thế, hắn chấp nhận mạo hiểm có thể sẽ bị Lý Phong đánh gần chết!

"Ngu ngốc!"

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, bay lên đánh tới bụng dưới của Đường Kiến Thụ một cái!

"Phanh "

Đường Kiến Thụ chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khủng bố ập tới, thân thể không chịu khống chế rớt ra ngoài, bay thẳng về sau hơn mười mét mới té xuống đất.

Lực quán tính cường đại khiến Đường Kiến Thụ lăn trên mặt đất mấy vòng mới dừng lại, nghiêng đầu ngất đi!

Cùng lúc đó, Lý Phong đột nhiên xuất hiện trước mặt đám người Vương Khiếu, bắt lấy cổ áo Vương Khiếu đơn giản như xách lên một con gà, sau đó ném một cái.

"Sưu "

Vương Khiếu tuy không học võ, nhưng lần này lại biết được cảm giác tung bay trên không, thân thể không bị khống chế vọt 1 đoạn dài, tiếp theo cái mông hung hăng chạm đất.

Thân thể Lý Phong lại lóe lên.

"Sưu" "Sưu "

Trình Phi Long cùng Lục Siêu cũng bị hắn ném bay ra ngoài, nằm rạp xuống bên cạnh Vương Khiếu.

"A!"

Ba nữ nhân Lưu Viện Viện rít lên một tiếng, quay người bỏ chạy.

"Hừ, chạy cũng tốt, miễn cho bị mấy tên khốn này tiếp tục gây tai họa."

Lý Phong lắc đầu, đi đến trước mặt ba người Vương Khiếu, cười lạnh nói: "Các ngươi có nhận thua hay không?"

"Họ Lý kia, ta là người Vương gia, ngươi biết làm như vậy có hậu quả gì không ?" Vương Khiếu ngẩng đầu hung hăng nhìn Lý Phong, ngoài mạnh trong yếu quát.

"Chát "

Lý Phong đưa tay tát mặt Vương Khiếu một cái: "Hậu quả gì, để cho ta không đi ra khỏi Giang Nam? Câu này ngươi vừa mới nói lúc nãy rồi."

"Vương thiếu!" Trình Phi Long cùng Lục Siêu lên tiếng kinh hô.

Vương Khiếu vậy mà bị người khác bạt tai, lại còn là ở Giang Nam?

Tên họ Lý này chết chắc, không có kết quả khác!

"Ba ba "

Lý Phong lại tát mặt hai người Trình Phi Long, Lục Siêu một cái, đùa cợt nói: "Vương thiếu cái rắm gì, ở trong mắt ta các ngươi chỉ là tiểu nhân vật bất nhập lưu!"

"Ha ha, ha ha ha ha ha."

Vương Khiếu tựa như đột nhiên lên cơn thần kinh ngửa mặt lên trời cười ha hả, giọng cười vô cùng càn rỡ.

Từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng bị người nào đánh, chưa từng có!

Nhưng hôm nay hắn lại bị một người bên ngoài đánh, còn là tát

mặt, loại cảm giác này làm hắn như muốn điên cuồng!

"Ngươi cười cái gì?"

Lý Phong nhướng mày, người anh em này không phải là bị đánh thành ngu ngốc chứ, đã là lúc nào còn cười được?

"Ta cười ngươi ngu ngốc!" Vương Khiếu đưa tay lau máu tươi khóe miệng, hai mắt đỏ như máu nói: "Có lẽ ta thật sự là tiểu nhân vật, nhưng ta có một đường ca là nhân vật hung ác."

(đường ca:anh họ)

"Ở trước mặt đường ca ta, ngươi chỉ là đống rác. . ."

"Chát "

Lý Phong lại tát mặt Vương Khiếu một cái.

Nhất thời, má trái vốn sưng đỏ của Vương Khiếu phồng lớn lên, từ xa nhìn lại tựa như một cái bánh bao, khóe miệng có máu tươi không ngừng chảy ra, rơi xuống đất.

"Ăn nói sạch sẽ vào, nếu không ta sẽ đánh ngươi tiếp!"

Lý Phong cầm áo Vương Khiếu lau vết máu trên tay, lạnh lùng nói.

Con ngươi Vương Khiếu muốn nứt ra, hận không thể lột da uống máu Lý Phong , băm thịt để nuôi chó!

Lục Siêu cùng Trình Phi Long đã triệt để sợ hãi.

Tên họ Lý này quá mạnh, tính cách còn rất táo bạo, tiếp tục như vậy ba người bọn hắn có khi sẽ chết ở chỗ này a?

"Lý thiếu, ta có chuyện muốn nói." Lục Siêu khẽ cắn răng, nói.

"Ừm?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, giống như cười mà không phải cười nhìn về phía Lục Siêu: "Nói đi."

"Vương. . . Khiếu có đường ca là thành viên Long Hồn, còn là cường giả Tông Sư hậu kỳ, nếu như hắn biết rõ những chuyện ở

đây, nhất định sẽ giết ngươi!"

"Không bằng ngươi thả ba người chúng ta rời đi, ba chiếc siêu xe chúng ta không cần nữa, tặng hết cho Lý thiếu, ân oán giữa chúng ta xóa bỏ, như thế nào?"

Lục Siêu tràn ngập chờ mong nói.

Sắc mặt Vương Khiếu kịch biến: "Lục Siêu, ngươi đang cầu xin hắn tha thứ sao?"

"Vương Khiếu, đừng kích động, chúng ta cùng Lý thiếu chỉ là hiểu lầm mà thôi, cần gì phải đánh nhau ngươi chết ta sống?"

Lục Siêu hít một hơi thật sâu, cân nhắc từ ngữ nói.

"Lục Siêu, họ Lý đánh lão tử hai cái bạt tai, ngươi lại muốn lão tử bỏ qua như vậy, con mẹ nó như vậy mà xứng với hai chữ huynh đệ à!"

Vương Khiếu giận tím mặt, đứng dậy muốn đi đánh Lục Siêu.

"Vương Khiếu Vương Khiếu, đừng kích động, Lục Siêu cũng là vì muốn tốt cho ngươi."

Trình Phi Long ôm chặt lấy Vương Khiếu, khuyên bảo.

"Phi Long, ngươi cũng nghĩ như vậy? Ta thật sự làm sai rồi?" Vương Khiếu vô cùng ngạc nhiên nhìn về phía Trình Phi Long, hỏi.

"Oan gia nên giải không nên kết a." Trình Phi Long thở dài.

Thân thể Vương Khiếu run lên, sau một lúc lâu sắc mặt tái đi, toàn thân tựa như bị rút sạch tinh khí thần, hai mắt vô thần nói: "Đúng vậy a, các ngươi nói đúng, sự kiện này vốn là việc nhỏ, là hiểu lầm, oan gia nên giải không nên kết, ta không nên tiếp tục cố chấp."

Nói đến đây, Vương Khiếu nhìn về phía Lý Phong: "Lý thiếu, vừa rồi là ta làm sai, ta nhận thua, ba chiếc siêu xe thuộc về ngươi."

Nói xong hắn móc ra chìa khóa xe, cung kính đưa tới trước mặt

Lý Phong .

Trình Phi Long, Lục Siêu cũng đưa ra chìa khóa xe của mình, hai tay đưa tới trước mặt Lý Phong, đầu có chút cúi, tựa như đã thần phục Lý Phong vậy.

Lý Phong đảo mắt nhìn ba người một lượt, sau một lúc lâu đùa cợt nói: "Kỹ năng diễn xuất không tệ."

Dù hắn không sử dụng Đọc Tâm Thuật, cũng có thể đoán được ba người Vương Khiếu đang có ý đồ gì, đơn giản là trước tiên giả vờ nhận thua, chờ rời đi nơi này lại gọi Vương Thành tới thu thập hắn.

"Kỹ năng diễn xuất? Nào có a?"

Lục Siêu thấy trong lòng căng thẳng, ra vẻ mờ mịt nói.

Lý Phong đoán đúng, ba người bọn hắn là huynh đệ lớn lên cùng nhau, một ánh mắt một động tác là có thể biết người kia muốn làm gì.

Vừa rồi Vương Khiếu cố ý nổi giận, chính là vì giảm xuống lòng cảnh giác của Lý Phong!

"A." Lý Phong lắc đầu, chẳng thèm đề cập thêm vấn đề này: "Vương Khiếu, ta cho ngươi một cơ hội, ngươi tìm đến tên đường ca hung hãn của ngươi, để xem hắn có thể cứu các ngươi khỏi tay ta không, thế nào?"

Ba người Vương Khiếu đầu tiên là sững sờ, tiếp theo nội tâm cuồng hỉ!

Họ Lý này muốn gặp Vương Thành? Hắn đang tìm cái chết a!

"Ngươi chắc chắn?" Vương Khiếu đè xuống cuồng hỉ trong lòng, nhíu mày hỏi.

"Đương nhiên, ta cho ngươi nửa giờ, nửa giờ sau không gặp được đường ca của ngươi, ta sẽ trói các ngươi lại ném vào Uy Giang cho rùa ăn!"

Nói xong, Lý Phong lui đến một bên rút ra điếu thuốc lá, bắt đầu châm lửa.

Phun ra một ngụm khói, Lý Phong âm thầm nói một câu: "Vương Thành a Vương Thành, chúng ta rốt cục sắp gặp mặt!"

Chương 328. Giết hắn như giết chó!

Chương 291: Giết hắn như giết chó!

Giang Nam, ngoại ô phía tây, có một tòa trang viên chiếm diện tích rất lớn, ba phương giáp núi, một phương giáp sông, hoàn cảnh cực ưu mỹ.

Từng có một vị phú hào đỉnh cấp Hồng Kông nhìn trúng tòa trang viên này, ra giá 1 tỷ cầu mua, lại bị chủ nhân tòa trang viên này trực tiếp cự tuyệt.

Bởi vì đây là trang viên Vương gia, mà Vương gia lại không thiếu tiền!

Giờ phút này, Vương Bác Nam đang ngồi trên ghế bành, nói chuyện với đứa cháu trai Vương Thành hắn thương yêu nhất.

Trình Nhã Thục cùng Lục Xảo Lan với tư cách mẹ chồng nàng dâu, mỉm cười ngồi ở một bên, thỉnh thoảng rót thêm trà cho hai ông cháu Vương Bác Nam.

"Ngày mai thí luyện ngươi có lòng tin hay không?"

Vương Bác Nam nhấp một hớp trà, rồi đặt chén xuống hỏi.

Vương Thành bất đắc dĩ cười một tiếng: "Gia gia, đây là lần thứ mấy ngài hỏi ta rồi?"

Hôm qua hắn từ Kinh Thành chạy về Giang Nam, ở trong điện thoại Vương Bác Nam đã sớm hỏi hắn vấn đề này, gặp mặt lại hỏi một lần, mà đây đã là lần thứ ba trong hai ngày.

Vương Bác Nam cười ha hả: "Ha ha, già rồi, nên mắc bệnh hay quên."

Trình Nhã Thục cùng Lục Xảo Lan cười liếc nhau, các nàng đều

biết, Vương Bác Nam không phải mắc bệnh hay quên, chỉ là hắn quá để ý thí luyện ngày mai mà thôi.

"Đứa nhỏ này, gia gia hỏi ngươi cái gì thì đáp cái đó, không cho phép mạnh miệng!"

Lục Xảo Lan mặt ngoài răn dạy, kì thực yêu chiều nói.

Khóe miệng Vương Thành giật một cái, muốn một lần nữa trả lời, ai ngờ Vương Bác Nam khoát tay nói: "Được rồi, không cần nói Thành nhi như vậy, là ta hỏi quá nhiều lần."

"Ai, thí luyện ngày mai quá trọng yếu, không thể sai sót, Thành nhi, gia gia ta có thể quay về Vương Tôn gia hay không phải trông chờ vào biểu hiện của ngươi a."

Vương Thành mỉm cười, ngạo nghễ nói: "Yên tâm đi gia gia, ta có trăm phần trăm nắm chắc hoàn thành thí luyện!"

Ngày mai Vương Tôn gia sẽ phái ra mấy thành viên hạch tâm tới đây, tiến hành thí luyện nhận tổ quy tông với Vương Thành.

Nội dung thí luyện rất đơn giản, phái ra một cường giả Tông Sư hậu kỳ đánh với Vương Thành, thắng, thì thí luyện thành công, thua, thì thí luyện thất bại.

Mà Vương Thành có lòng tin vô địch trong Tông Sư cảnh!

Vương Bác Nam tuổi già an lòng, vừa muốn động viên Vương Thành vài câu, đột nhiên một hồi tiếng chuông điện thoại gấp rút vang lên.

"Khiếu nhi?"

Vương Bác Nam cầm điện thoại di động lên nhìn vào màn hình, nói thầm một câu "Tiểu tử này lại gây phiền toái gì?" Sau đó tiếp nhận điện thoại.

"Uy, gia gia, ta bị một tên họ Lý đánh ở cửa đại khách sạn Giang Nam, họ Lý này là cao thủ, đến cả Đường lão đại cũng không phải đối thủ của hắn, gia gia, ngươi nhanh gọi Thành ca tới cứu ta a."

Không chờ Vương Bác Nam nói chuyện, thanh âm thê thảm của Vương Khiếu đã truyền tới từ trong điện thoại.

Vương Thành là lão đại trong nhà, rất nghiêm khắc với các đứa em họ như Vương Khiếu, cho nên Vương Khiếu không dám trực tiếp gọi cho Vương Thành, chỉ có thể đi đường vòng gọi Vương Bác Nam.

"Họ Lý? !"

Vương Bác Nam nghĩ đến một loại khả năng nào đó, đứng vụt dậy!

Trình Nhã Thục, Lục Xảo Lan cùng nhau biến sắc, trong ấn tượng của các nàng, cho dù núi Thái Sơn sụp đổ Vương Bác Nam cũng có thể mặt không đổi sắc, Vương Khiếu đến cùng là nói gì trong điện thoại, vậy mà làm Vương Bác Nam phản ứng mạnh như thế?

"Hắn tuổi tác thế nào, hình dạng ra sao, bên cạnh có người khác không?"

Vương Bác Nam lộ sắc mặt nghiêm túc hỏi.

Vương Khiếu tuy không hiểu vì sao gia gia hỏi vậy, nhưng vẫn chi tiết miêu tả một phen.

"Thật sự là hắn?"

Nghe xong Vương Khiếu giảng thuật, Vương Bác Nam càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng.

Lần trước Lý Phong đại náo Giang Bắc, Vương Bác Nam đã nói Trình Hạ Lợi miêu tả kỹ càng tướng mạo Lý Phong, mà giờ thông tin lại ăn khớp rất nhiều với lời nói của Vương Khiếu.

"Ngươi thành thành thật thật đợi ở nơi đó, tuyệt đối không được chọc giận hắn, ta sẽ bảo Thành ca của ngươi tới."

Vương Bác Nam cúp điện thoại, đưa mắt nhìn Trình Nhã Thục, Lục Xảo Lan, sau cùng mới nhìn sang Vương Thành.

"Gia gia, tiểu tử Vương Khiếu lại gây chuyện ở bên ngoài sao?"

Vương Thành không biết nên khóc hay cười hỏi.

"Ừm, đường đệ của ngươi lần này đá trúng thiết bản a. . ."

(thiết bản:tấm sắt)

Hai mắt Vương Bác Nam lấp lóe, thầm suy nghĩ có nên nói ra suy đoán của mình không.

"Thiết bản?" Vương Thành lắc đầu cười một tiếng, ngạo nghễ nói: "Dù là tường sắt lấp kín ta cũng có thể dùng một quyền đánh xuyên qua, tại Giang Nam này, kẻ nào cũng không thể làm nhục người Vương gia chúng ta!"

"Gia gia, nói cho ta biết Vương Khiếu hiện tại ở đâu, ta tự mình đi một chuyến."

"Chờ một chút, đường đệ ngươi có khả năng chọc tới. .. . . Ai!"

Vương Bác Nam thở dài, muốn nói lại thôi.

Ba người Vương Thành nghe mà không hiểu ra sao.

Lão gia tử bình thường sát phạt quyết đoán, làm sao đột nhiên do dự, chẳng lẽ người kia có thân phận rất khủng bố, đến cả Vương gia cũng không thể trêu vào?

Trình Nhã Thục thấy trong lòng giật mình, nghĩ đến một loại khả năng nào đó, bật thốt lên: "Lão đầu tử, người kia sẽ không phải là. . ."

Vương Bác Nam gật gật đầu: "Đúng, hẳn là hắn."

Lục Xảo Lan cùng Vương Thành đều sững sờ!

Nếu không phải bọn họ biết lão gia tử từ trước tới giờ không nói đùa, bọn họ đã coi là lão gia tử liên hợp với Vương Khiếu đùa nghịch bọn họ!

"Lão gia tử, ngươi đừng làm trò bí hiểm, mau nói a, gấp chết ta

rồi."

Lục Xảo Lan vẫn còn chưa rõ, nhịn không được thúc giục.

Vương Thành cũng không nhịn được liên tục gật đầu, loại cảm giác nghe người ta nói một nửa này. . . Quá khó chịu!

Vương Bác Nam há mồm muốn nói, nhưng mặt lại lộ vẻ chần chờ.

"Lão đầu tử, loại chuyện này không gạt được, ngươi cứ nói cho bọn hắn biết đi."

Trình Nhã Thục ở một bên khuyên.

"Ai!" Vương Bác Nam sâu thẳm thở dài, rồi mới lên tiếng: "Người đường đệ ngươi chọc tới rất có thể là Lý Phong."

"Cái gì? !"

Sắc mặt mẹ con Lục Xảo Lan kịch biến!

Ngay sau đó, Vương Thành quay người đi ra ngoài: "Ta đi giết hắn!"

"Chờ một chút!" Vương Bác Nam vội vàng gọi hắn lại: "Lý Phong cũng là thành viên Long Hồn, ngươi giết hắn sẽ có đại phiền toái!"

Thành viên Long Hồn không thể tự giết lẫn nhau, đây là luật thép, Vương Thành đã từng nói cho Vương Bác Nam biết, mà người nào dám phạm vào, thì sẽ phải tiếp nhận Long Hồn chế tài, nhẹ thì trục xuất khỏi Long Hồn, nặng thì phế bỏ đan điền.

Ngày mai Vương Thành sẽ nghênh đón thí luyện của Vương Tôn gia, Vương Bác Nam sao có thể để hắn gánh chịu mạo hiểm này?

"Tuy thành viên Long Hồn không thể tự giết lẫn nhau, nhưng lại có thể khởi xướng quyết đấu, chỉ cần Lý Phong tiếp nhận khiêu chiến, ta giết hắn cũng không có bất cứ phiền phức gì."

"Mà ta có lòng tin làm Lý Phong tiếp nhận khiêu chiến. . . Gia gia, ngươi không phải là không nỡ để ta giết hắn chứ?"

Nói đến đây, ngữ khí Vương Thành có chút băng lãnh.

Thân thể Vương Bác Nam run lên, thống khổ nhắm hai mắt lại.

"Lão gia tử, tên nghiệt chủng Lý Phong kia sớm đã đáng chết ngàn lần, ngươi chẳng lẽ muốn trơ mắt nhìn hắn phá hư thí luyện của Thành nhi sao?"

Lục Xảo Lan gần như thét chói tai.

Kể từ khi biết Lý Phong diệt Tô gia, Lục Xảo Lan đã thật lâu không được ngủ an giấc một lần, liên tục bị ác mộng làm bừng tỉnh, nên nàng hi vọng Lý Phong sớm chết hơn bất cứ người nào!

"Ngươi nắm chắc được bao nhiêu phần sẽ đánh bại hắn?"

Vương Bác Nam mở hai mắt ra, trầm giọng hỏi.

Vương Thành lộ ra sắc mặt ngạo nghễ, nói năm chữ: "Giết hắn như giết chó."

"Tốt, ngươi đi đi, chú ý an toàn."

Nói xong câu đó, Vương Bác Nam dường như bị rút sạch lực khí toàn thân, ngồi bịch xuống ghế bành.

Trình Nhã Thục thở dài, tới bóp vai cho hắn.

Vương Thành gật gật đầu, quay người đi ra khỏi cửa.

Ở sau lưng hắn, Lục Xảo Lan hô lớn: "Thành nhi, giết tên nghiệt chủng kia, ta ở nhà chờ ngươi khải hoàn trở về!"

Vương Thành cũng không quay đầu lại, giơ tay làm dấu OK.

Lý Phong hôm nay, chết chắc rồi!

Chương 329. Vô tình gia quy

Chương 292: Vô tình gia quy

Rời khỏi trang viên Vương gia, Vương Thành đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

"Thành viên Long Hồn quyết đấu cần phải có bên thứ ba làm chứng, mà bên thứ ba còn nhất định phải là thành viên hạch tâm Long Hồn. . . Vậy thì tìm Tần Khải đi."

Vương Thành âm thầm nói một câu, cầm điện thoại di động lên bấm một cuộc gọi.

Tần Khải là người phụ trách Long Hồn ở phân bộ Giang Nam, cường giả Tông Sư hậu kỳ, cùng với Vương Thành là thuộc hạ dưới trướng Hắc Long Sứ Nhậm Thương Sinh.

Bởi vì có quan hệ với Vương Thành, nên Tần Khải cũng đi lại rất gần với Vương gia, trước đó Vương Khiếu gây ra chuyện, không ít phiền phức đều là do Tần Khải giúp dỡ giải quyết.

Ở cửa đại khách sạn Giang Nam, bên trong Ferrari F12.

"Ngươi không nên để Vương Thành tới, dựa theo kế hoạch ngươi hẳn là ngày mai sẽ gặp mặt hắn."

Tưởng Vận Trúc nhìn ba người Vương Khiếu ngồi xổm nơi xa, nhíu mày nói.

"Ngươi sợ ta nhịn không được giết hắn?" Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, cười cười nói :"Yên tâm đi, ta có chừng mực, hôm nay ta chỉ là muốn xem đệ đệ cùng cha khác mẹ của mình dáng dấp ra sao."

"Bất quá ta rất hiếu kì, vì sao Thanh Long Sứ nhất định muốn ta khiêu chiến Vương Thành trong thí luyện ngày mai, có ý tứ gì sao?"

Tưởng Vận Trúc quay đầu nhìn Lý Phong một cái, đôi mi thanh tú cau lại nói: "Ta cũng chỉ là nghe lệnh hành sự mà thôi."

"Thật sự?" Lý Phong híp mắt nhìn chằm chằm Tưởng Vận Trúc.

Tưởng Vận Trúc lúc mới đầu còn có thể đối mặt Lý Phong, nhưng rất nhanh tim nàng đập nhanh hơn, nhịn không được chuyển rời ánh mắt.

Thấy thế, Lý Phong cười nói: "Ta tin tưởng ngươi."

Tưởng Vận Trúc chấn động trong lòng, kinh ngạc nhìn Lý Phong một cái, biểu lộ có chút đáng yêu kì lạ.

Phải biết giữa người và người rất khó thành lập tín nhiệm, phá hư thì lại rất nhanh, nàng tự thấy mình và Lý Phong không có bao nhiêu giao tình, Lý Phong lại thẳng thắn lựa chọn tín nhiệm nàng như thế, cái này khiến nàng có chút cảm động.

Sau một lúc lâu, Tưởng Vận Trúc nhẹ nhàng vén tóc: "Cám ơn ngươi tin tưởng ta, tuy ta không biết Thanh Long Sứ dự định làm gì, nhưng ta khá hiểu về thí luyện của Vương Tôn gia, ngươi có muốn nghe hay không?"

"Ồ? Vậy ngươi nói đi." Lý Phong ngồi nghiêm chỉnh lại, làm ra tư thế rửa tai lắng nghe.

Tưởng Vận Trúc sửa sang lại suy nghĩ, chậm rãi nói: "Ngươi biết vì sao Vương Tôn gia có thể truyền thừa gần ngàn năm, lại một mực sừng sững đứng ở đỉnh phong giới cổ võ Hoa Hạ không?"

Lý Phong lắc đầu, nếu không phải Tưởng Vận Trúc nói cho hắn biết, hắn cũng không biết Vương Bác Nam từng bị Vương Tôn gia trục xuất, tự nhiên không biết gì về Vương Tôn gia.

Tưởng Vận Trúc hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Chính là bởi vì gia quy của Vương Tôn gia hà khắc đến mức gần như vô tình."

"Vô luận dòng chính hay dòng thứ, phàm là người không có thiên phú võ đạo, sau khi trưởng thành đều sẽ bị trục xuất khỏi Vương Tôn gia, sửa thành họ Vương."

"Có thiên phú võ đạo, thì cần ở trước 20 tuổi bước vào Tông Sư cảnh, trước 30 tuổi bước vào Siêu Phàm cảnh, nếu như tuổi tác đã đến mà cảnh giới không theo kịp, vẫn như cũ sẽ bị trục xuất khỏi Vương Tôn gia."

Hai mắt Lý Phong phát lạnh, đồng ý nói: "Quả nhiên hà khắc đến mức gần như vô tình."

Tưởng Vận Trúc lắc đầu cười một tiếng, nói tiếp: "Những người con cháu bị trục xuất khỏi Vương Tôn gia, nếu trong trực hệ đời sau xuất hiện thiên tài võ đạo, tỉ như trước 23 bước vào Tông Sư hậu kỳ, trước 28 tuổi bước vào Siêu Phàm cảnh."

"Vương Tôn gia sẽ phái ra chuyên viên tới tiến hành thí luyện, thông qua thí luyện là có thể quay về gia phả Vương Tôn gia."

"Mà có một điểm cần chú ý, loại thí luyện này chỉ nhằm vào người trực hệ đời sau ưu tú nhất."

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái: "Có ý tứ gì?"

Tưởng Vận Trúc nói: "Ví dụ như, trong đời thứ ba của Vương Gia Giang Nam xuất hiện hai thiên tài võ đạo là ngươi cùng Vương Thành."

Lý Phong liền vội vàng ngắt lời, nhíu mày nói: "Ngừng, ta cùng Vương gia không có bất cứ quan hệ nào."

"Ây. . ." Ngữ khí của Tưởng Vận Trúc cứng lại, mặt lộ vẻ xin lỗi nói: "Xin lỗi, vậy ta đổi cách nói khác."

Nàng biết Lý Phong hận Vương gia, vừa rồi đưa Lý Phong ra so sánh quả thật có chút không ổn.

"Bỏ đi, dù sao cũng chỉ là so sánh mà thôi." Lý Phong thở dài, cảm thấy mình có chút quá mẫn cảm, ngay sau đó cười khổ nói: "Tiếp tục đi."

Tưởng Vận Trúc nhìn Lý Phong một hồi, xác định hắn thật sự không thèm để ý mới lên tiếng: "Nếu như ngươi có thể chứng minh ngươi ưu tú hơn Vương Thành, vậy Vương Tôn gia sẽ hủy bỏ thí luyện với Vương Thành, chuyển qua tiến hành thí luyện ngươi."

Nghe đến đó Lý Phong nhịn không được cười lạnh: "Hừ, ta tự nhiên càng thêm ưu tú hơn Vương Thành, nhưng ta cũng sẽ không tiếp nhận thí luyện của Vương Tôn gia."

"Chờ chút. . . Thanh Long Sứ không phải là muốn ta tiếp nhận thí luyện của Vương Tôn gia chứ? Nghĩ cùng đừng nghĩ!"

Chưa gặp mặt đã tính kế sắp đặt hắn? Lão già Thanh Long Sứ chết tiệt này rất xấu a!

Tưởng Vận Trúc nhếch môi đỏ, nhất thời có chút trầm mặc.

Thực ra nàng cũng nghĩ như vậy, nhưng loại chuyện này không thể nói lung tung, chỉ có thể nhỏ giọng giải thích: "Ngươi không nên suy nghĩ nhiều, ta chỉ là nói cho ngươi biết suy đoán của ta mà thôi, còn Thanh Long Sứ đại nhân có tính toán gì, ta thật sự không rõ ràng."

"Ta hiểu, cám ơn ngươi nói cho ta biết những chuyện này." Lý Phong cười cười, không nói thêm nữa.

Tưởng Vận Trúc gật gật đầu, tiếp theo mặt lộ vẻ kính nể nói: "Cho nên từ nhỏ con cháu Vương Tôn gia đã lớn lên trong áp lực khủng bố, không ai dám lười biếng chút nào, nhờ vậy mới tạo nên uy danh hiển hách kéo dài gần ngàn năm của Vương Tôn gia."

Hoa Hạ bây giờ có tứ đại cổ võ thế gia đỉnh cấp, chỉ có Vương Tôn gia là truyền thừa gần ngàn năm, ba nhà khác nhiều nhất cũng chỉ chừng 500 năm.

Gia tộc lâu đời như vậy mà không suy vi đã là một truyền kỳ!

Lý Phong gật đầu biểu thị vẻ đồng ý.

Trong lịch sử, nhân vật quyền thế nào từng đánh ra một phen sự nghiệp mà không hung ác với địch nhân? Thậm chí họ còn hung ác với chính mình hơn.

Vương Tôn gia thành lập gia quy không có nhân tình như vậy, kéo dài được ngàn năm rực rỡ cũng thành chuyện hợp tình hợp lí.

Bất quá từ trong đáy lòng Lý Phong không thích gia tộc kiểu này,

nó quá vô tình.

Đã nói hết chuyện, hai người đều có chút trầm mặc, bầu không khí nhất thời hơi xấu hổ.

Đúng lúc này, một chiếc xe Hummer H2 từ đằng xa chạy nhanh đến, tiếp theo là một hồi âm thanh phanh xe chói tai, Hummer H2 vững vàng dừng lại, một thanh niên đẹp trai mặc một thân đồ âu phục màu trắng đi xuống.

"Hắn chính là Vương Thành."

Tưởng Vận Trúc lộ ra sắc mặt hơi ngưng trọng.

"Ngô. . . Không hổ là đệ đệ cùng cha khác mẹ của ta, giá trị nhan sắc rất được, bất quá vẫn kém hơn ta một chút."

Lý Phong bình phẩm từ đầu đến chân nói.

Tưởng Vận Trúc: ". . ."

Không phải chứ. . . Ngươi có nhất thiết phải tự luyến đến mức này không?

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, giá trị nhan sắc của Lý Phong xác thực rất xuất chúng, dáng người cũng tốt, thiên phú lại rất yêu nghiệt, nếu như. . .

Bỏ đi, Lý Phong đã có bạn gái, không thể xuất hiện nếu như...

Tưởng Vận Trúc lắc đầu, loại bỏ những tạp niệm này ra khỏi bộ não.

"A, có thêm một người nữa, đó cũng là người Vương gia sao?"

Lý Phong chỉ vào trung niên nam tử áo đen mới đi ra khỏi Hummer H2, hỏi.

Tưởng Vận Trúc tập trung nhìn vào, sắc mặt nhất thời quái dị: "Hắn tên là Tần Khải, là người phụ trách phân bộ Long Hồn ở Giang Nam."

"Ồ?" Hai mắt Lý Phong sáng lên, gật đầu không nói thêm nữa.

"Ca, ngươi rốt cục đến rồi!"

Vương Khiếu nhìn thấy Vương Thành, lập tức giống như đứa nhỏ bị bắt nạt ở bên ngoài nhìn thấy người lớn, tâm tình ủy khuất phun trào, hốc mắt đỏ lên muốn khóc thành tiếng.

"Nuốt ngược nước mắt vào cho ta!"

Vương Thành trực tiếp mở miệng răn dạy.

Vương Khiếu vội vàng hít sâu một hơi, đình chỉ dòng nước mắt muốn rớt xuống hai má, rồi mới lên tiếng: "Ca, tên họ Lý đó nói muốn diệt Vương gia chúng ta, quả thực là cuồng đến mức không còn biên giới, hắn đang ở bên trong chiếc F12 kia, ngươi nhất định phải giết hắn a!"

"Thật sao?" Hai mắt Vương Thành phát lạnh, sát ý bắn ra ngoài, nhìn về phía Ferrari F12, quát lớn: "Lý Phong, đi ra nhận lấy cái chết!"

Chương 330. Tiếp nhận khiêu chiến

Chương 293: Tiếp nhận khiêu chiến

Thanh âm của Vương Thành giống như một tia sấm sét, xông thẳng lên trời, chấn động không gian!

Vương Khiếu, Lục Siêu, Trình Phi Long chỉ cảm thấy bên tai ông ông không ngừng, tâm thần chấn động!

Lý Phong? Tên họ Lý này chính là Lý Phong?

Hắn đến Giang Nam?

"Thành ca, hắn thật sự là Lý Phong?"

Vương Khiếu có chút không dám tin tưởng.

Một tháng trước, sự tình Lý Phong đại náo Giang Bắc bọn họ đều đã nghe thấy, Tông Sư võ đạo, thành viên Long Hồn, vô luận thân phận nào cũng đủ để bọn hắn kiêng kị, huống chi Lý Phong đồng thời nắm giữ hai thân phận này.

Vương Thành không nói chuyện, dùng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm chiếc F12, chờ Lý Phong đi ra.

Thấy thế, Vương Khiếu cũng chỉ có thể đè nghi hoặc xuống đáy lòng, an tĩnh chờ đợi.

Khi bọn hắn sắp không kiên nhẫn được nữa, cửa bên phải F12 mở ra, một đôi chân dài được tất đen bao bọc bước xuống.

"Ừng ực "

Trình Phi Long nhịn không được nuốt vài ngụm nước miếng.

"Con mẹ nó, chân thật đẹp a, ta có thể chơi một năm!"

Lục Siêu nhịn không được cảm thán nói.

Vương Khiếu gật gật đầu biểu thị đồng ý.

Trước đó bọn họ còn đang thảo luận chân Tưởng Vận Trúc có đẹp hay không, bây giờ xem xét, quả thực đẹp đến mức làm người ta khó thở a!

Dù là Vương Thành, trong mắt hắn cũng lóe lên một vệt kinh diễm, rõ ràng là thèm nhỏ dãi cặp đùi này.

Ngay sau đó, Tưởng Vận Trúc đi xuống xe, toàn bộ thân thể đều bại lộ trong tầm mắt đám người Vương Thành.

Lục Siêu chảy nước miếng ra nói: "Cô nàng này. . . Dáng người tuyệt quá!"

Trình Phi Long lấy hai tay che ngực: "Thôi xong, ta có loại cảm giác yêu từ cái nhìn đầu tiên!"

Vương Khiếu đưa hai tay ngăn ở phía trước hai người, mắt lộ ra vẻ tham lam: "Nữ nhân này là của ta, ai cũng đừng tranh đoạt, người nào dám tranh thì đừng trách ta không coi hắn là huynh đệ!"

Lục Siêu cùng Trình Phi Long đều lộ vẻ mặt bất mãn: "Con mẹ nó, sao trước kia đều nói là hảo huynh đệ như tay chân, nữ nhân như y phục?"

Một bên khác, Vương Khiếu hơi biến sắc, âm thầm nói một câu: "Không ngờ nàng cũng tới Giang Nam, là do Mạc Vấn Thiên sai sử sao. . ."

Ở tổng bộ Long Hồn hắn từng gặp mặt Tưởng Vận Trúc một lần, lúc đó hắn đã bị dung mạo của Tưởng Vận Trúc làm cho kinh diễm, đồng thời khắc thật sâu vào đáy lòng, cho nên mới liếc một cái đã nhận ra Tưởng Vận Trúc.

Đôi mi thanh tú của Tưởng Vận Trúc nhíu chặt, trên mặt ẩn hiện sát ý.

Những tên đại thiếu này đang xem nàng như món đồ thích là chơi đùa được? Muốn chết sao!

"Tất cả im miệng cho ta! Vị này là Tưởng tiểu thư, thành viên cấp B Long Hồn, còn không mau chóng xin lỗi Tưởng tiểu thư!"

Vương Thành nghiêm mặt, mở miệng răn dạy, vẻ kinh diễm trong mắt lại không che giấu chút nào.

Hai mắt Tần Khải sáng lên, giờ mới biết thân phận của Hiểu Tưởng Vận Trúc, ôm quyền nói: " Tần Khải phụ trách phân bộ Long Hồn ở Giang Nam, xin chào Tưởng tiểu thư."

"Tưởng Vận Trúc thuộc hạ của Thanh Long Sứ, xin chào Tần kỳ sứ, xin chào Vương tiên sinh."

Tưởng Vận Trúc ôm quyền đáp lễ.

Nội bộ Long Hồn chỉ có bốn loại cấp bậc, Long đầu, Long Sứ, kỳ sứ, thành viên bình thường.

Mỗi người phụ trách của Long Hồn ở mỗi tòa thành thị đều là kỳ sứ, mà thành viên bình thường thì đều dùng cảnh giới phân chia.

Tỉ như Tưởng Vận Trúc là cường giả cấp B, vậy chính là thành viên cấp B của Long Hồn, Vương Thành là cấp A, cũng là thành viên cấp A Long Hồn, chức vị lại không phân chia cao thấp.

Đương nhiên, cảnh giới thấp khi đối mặt cảnh giới cao, tư thái khẳng định phải hạ thấp một chút.

Một bên khác, ba người Vương Khiếu đều cảm thấy khó chịu tựa như ăn phải con ruồi.

Nữ nhân đẹp tuyệt trần này vậy mà là thành viên Long Hồn, chỉ có thể nhìn không thể ăn? Nhịn chết ta a!

"Ta bảo các ngươi xin lỗi!" Vương Thành nâng cao âm lượng, lần nữa quát lớn lên.

Ba người Vương Thành co đầu rụt cổ, trong lòng vẫn còn không cam tâm tình nguyện nói: "Tưởng tiểu thư, thật xin lỗi."

Bọn họ không sợ trưởng bối trong nhà, duy chỉ sợ Vương Thành, bởi vì Vương Thành được trưởng bối yêu thương, lại dám động

thủ đánh bọn hắn. . .

"Ta không tiếp nhận lời xin lỗi của các ngươi." Tưởng Vận Trúc hừ lạnh một tiếng, tiếp theo nhìn về phía Vương Thành: "Ta xuống đây là để nói cho Vương tiên sinh biết, ba người Vương Khiếu trước là vô lễ với ta, sau là đánh cược với Lý Phong, kết quả thua trận không chỉ không nhận nợ, còn gọi người đến gây phiền phức cho Lý Phong."

"Ta muốn hỏi Tần kỳ sứ, Vương tiên sinh một câu, bọn họ làm như vậy là đúng hay sai?"

Tần Khải mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, trầm mặc không nói.

"Quả nhiên là Lý Phong!" Hai mắt Vương Thành phát lạnh, tiếp theo cười nói: "Ba vị đệ đệ này của ta ở Giang Nam hung hăng càn quấy đã quen, chờ ta trở về nhất định sẽ hảo hảo thu thập bọn họ một trận, cho Tưởng tiểu thư một cái công đạo!"

Miệng thì nói thu thập ba người Vương Khiếu, trên thực tế lại là bao che, bằng không hắn phải trực tiếp giao ba người Vương Khiếu cho Tưởng Vận Trúc xử lý mới phải.

Ngay sau đó Vương Thành xoay chuyển giọng nói: "Bất quá sự tình tiếp theo là ân oán riêng giữa ta cùng Lý Phong, xin Tưởng tiểu thư không nhúng tay."

Lông mày Tưởng Vận Trúc nhíu lại, vừa muốn nói chuyện, Vương Thành liền quát lên: "Lý Phong, ngươi để một nữ nhân đi ra giải quyết sự tình giúp ngươi, bản thân lại chỉ dám tránh trong xe, ngươi còn tính là nam nhân sao?"

Lời này vừa nói ra, Tưởng Vận Trúc liền thầm kêu một tiếng hỏng bét!

Vừa rồi nàng hao hết miệng lưỡi mới khuyên nhủ được Lý Phong đừng xuống xe, để nàng ra mặt ứng đối, Vương Thành kích đểu câu này, sợ là sẽ khiến khổ tâm của nàng bị uổng phí!

Đợi nàng quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Lý Phong đẩy cửa đi xuống xe.

"Lý Phong. . ."

Tưởng Vận Trúc rất muốn bảo Lý Phong ngồi về trong xe, nhưng lời đến khóe miệng lại như thế nào cũng không thể nói ra.

"Vương Thành, ngươi mới nói muốn giết ta, tựa như mười năm trước?"

Lý Phong đứng tại chỗ, nhìn thẳng vào mắt Vương Thành, điểm va chạm tựa như có tia lửa vô hình lập loè.

Mười năm trước, ở cửa chính Vương gia hắn từng gặp Vương Thành một lần, khi đó hắn 13 tuổi, Vương Thành 12 tuổi.

Vương Thành nắm tay Lục Xảo Lan, dùng ánh mắt khinh miệt mà chán ghét nhìn mẹ con Lý Viện, trong thân thể nhỏ bé dường như chứa đầy sự kiêu ngạo bề trên.

Khi đó Lý Phong còn coi Vương Thành là đệ đệ, cho nên hắn nghĩ mãi mà không rõ, vì sao Vương Thành lại dùng loại ánh mắt này nhìn mình, tận đến khi Vương Thành mở miệng nói ra một câu. . .

"Ngươi chính là nghiệt chủng do papa và nữ nhân thối này sinh ra? Chờ đi, một ngày nào đó ta sẽ giết mẹ con các ngươi!"

Lời nói của Vương Thành làm Lục Xảo Lan cùng một đám người Vương gia cười ha ha, ào ào tán dương Vương Thành nhu thuận hiểu chuyện.

Bắt đầu từ lúc đó, Lý Phong liền biết, một ngày nào đó hắn cùng Vương Thành sẽ phân ra sinh tử!

"Đúng, ta muốn giết ngươi, ngươi có dám ứng chiến không?"

Tay phải Vương Thành vắt chéo sau lưng, khí thế Tông Sư hậu kỳ toàn bộ bạo phát, uy thế kinh người!

10 năm, hắn chờ 10 năm, cũng nhẫn nhịn 10 năm, hôm nay rốt cục có thể xử lý tên nghiệt chủng Lý Phong này, rửa sạch sỉ nhục Vương gia!

Lý Phong tiến lên trước một bước: "Ngươi cho rằng ta không dám?"

Tưởng Vận Trúc vội vàng che ở trước mặt Lý Phong: "Không được ứng chiến!"

"Mời ngươi tránh ra, đây là sự tình riêng tư của ta cùng Vương Thành, không có quan hệ gì với Long Hồn." Lý Phong nhẹ nhàng đẩy Tưởng Vận Trúc sang một bên.

"Ha ha, vậy mới giống một người nam nhân chứ." Vương Thành ngửa mặt lên trời cười ha hả, sau đó lạnh giọng nói: "Tới đi, trong sự chứng kiến của Tần kỳ sứ cùng Tưởng tiểu thư, ngươi và ta quyết đấu một trận, phân ra sinh tử!"

"Thành ca cố lên, giết tên tạp chủng này, báo thù cho chúng ta!"

"Thành ca giết hắn a!"

"Giết hắn, băm xác hắn nuôi chó!"

Ba người Vương Khiếu trong nháy mắt sung sướng!

Bọn họ vô cùng hận Lý Phong, nếu như có thể tận mắt thấy Vương Thành đánh giết Lý Phong, quả thực so với được cưỡi Tưởng Vận Trúc còn thoải mái hơn!

"Rất tốt." Hai mắt Lý Phong phát lạnh, đảo mắt nhìn đám người Vương Khiếu một lượt, sau cùng ánh mắt dừng lại trên thân Vương Thành: "Ta có thể tiếp nhận khiêu chiến, bất quá thời gian quyết đấu nhất định phải định vào ngày mai, địa điểm là ở Vương gia, ngươi. . . Có dám đáp ứng hay không?"

Chương 331. Tẩu hỏa nhập ma

Chương 294: Tẩu hỏa nhập ma

Sắc mặt ba người Vương Khiếu trì trệ, quay mặt nhìn nhau.

Ngày mai ở Vương gia quyết đấu với Vương Thành? Lý Phong thật sự muốn làm như vậy?

Đồng tử Vương Thành co rụt lại, tiếp theo bật cười lớn nói: "Ngươi muốn đánh bại ta ở trước mặt khách mời xem lễ?"

Ngày mai là lễ lớn của Vương gia, Vương Bác Nam đã phát thiếp mời rộng mãi, một đám thân bằng hảo hữu đếu sẽ đến quan sát Vương Thành hoàn thành thí luyện.

Đợi Vương Thành thông qua thí luyện, Vương Bác Nam còn tổ chức đại tiệc ăn mừng.

Từ ba ngày trước đã bắt đầu có thật nhiều thân bằng hảo hữu nơi khác lần lượt đi tới Giang Nam, những người đó gần như đã chiếm sạch chỗ tất cả khách sạn 5 sao ở Giang Nam.

"Không sai, ở Vương gia, trước mặt tất cả khách mời đánh bại ngươi, vừa suy nghĩ đã cảm thấy rất thú vị."

Lý Phong giống như cười mà không phải cười nói.

Vương Khiếu rống to: "Cuồng vọng!"

Lục Siêu quát lớn: : "Phách lối!"

Trình Phi Long suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nói một câu "Mẹ nó!"

Trong đám con cháu ba nhà Vương, Lục, Trình, Vương Thành là tồn tại độc nhất, trong lòng đám người Vương Khiếu, Vương Thành là thần tượng, là tồn tại không gì không làm được.

Lý Phong dám xem nhẹ Vương Thành, không thể tha thứ!

"Ồn ào!"

Hai mắt Lý Phong như điện nhìn về phía đám người Vương Khiếu: "Tội của các ngươi ngày mai ta tính toán sau, ai cũng trốn không thoát được!"

Bị Lý Phong hung hăng trừng mắt một cái, ba người Vương Khiếu nhịn không được cùng rùng mình, khí thế nhất thời uể oải.

"Hừ, tốt lắm, ngươi đã muốn ngày mai đánh, vậy ta giết ngươi chậm một ngày thì có làm sao? Ngươi chung quy vẫn sẽ chết trong tay ta!"

Vương Thành lạnh lùng nhìn Lý Phong, tựa như nhìn một người chết.

Tiếp theo, Vương Thành nhìn về phía Tưởng Vận Trúc: "Tưởng tiểu thư, ngươi tốt nhất là sớm giúp Lý Phong chuẩn bị quan tài đi, miễn cho ngày mai phải phơi thây nơi hoang dã! Chúng ta đi!"

Sau khi nói xong, Vương Thành dẫn đám người Vương Khiếu lái xe rời đi.

"Hô, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ nhịn không được động thủ với Vương Thành."

Vương Thành vừa đi, Tưởng Vận Trúc liền thở phào.

"Giết hắn rất đơn giản, nhưng giết ở chỗ này không có nhiều ý nghĩa, chỉ khi giết hắn ở trước mặt đám người Vương Bác Nam, Lục Xảo Lan, thì mới có thể làm Vương gia đau lòng nhất."

Hai mắt Lý Phong phát lạnh, lạnh lùng nói.

Sau đó, hai người dùng bữa tối ở đại khách sạn Giang Nam, rồi lên đường tìm khách sạn ở vì nơi này đã bị thuê hết phòng.

Chỉ là hai người móc điện thoại di động ra tìm tòi, mới phát hiện khách sạn bốn sao trong phụ cận 10km đều đã kín chỗ.

Lý Phong thì có thể tiếp nhận vào khách sạn ba sao trở xuống, khi hắn thất bại, quán trọ nhỏ 30 khối tiền một đêm cũng từng ở

rồi.

Nhưng Tưởng Vận Trúc thì không a, nàng có bệnh nhỏ thích sạch sẽ, luôn luôn cảm thấy vệ sinh khách sạn cấp thấp không đạt tiêu chuẩn. . .

Rơi vào đường cùng, hai người chỉ đành lái xe vào một khách sạn hỏi.

Không phải tất cả khách sạn đều mở chế độ thuê phòng trên Internet, nếu may mắn bọn họ vẫn có thể vào ở khách sạn năm sao.

Kết quả hai người tìm hai khách sạn, thì cả hai đều đầy khách.

"Không hổ là Vương gia Giang Nam, nhân mạch thật rộng rãi!"

Lý Phong dùng đầu ngón chân để đoán cũng có thể biết được vì sao khách sạn đều kín chỗ, khẳng định là vì người Vương gia mời đến xem lễ quá nhiều.

"Lại đi tìm thử xem."

Tưởng Vận Trúc cũng không nghĩ tới sẽ gặp tình huống này, nhất thời có chút bất đắc dĩ.

8 giờ tối, hai người tới khách sạn thứ ba.

"Còn phòng ở không?" Lý Phong đi vào quầy tiếp tân, tràn đầy chờ mong hỏi.

"Có." Hai mắt tiếp tân khách sạn sáng lên, ngọt ngào cười nói.

"Nam nhân này rất đẹp trai, lại còn lái siêu xe, đẹp trai, tiền nhiều, vóc người lại cao lớn, nếu như là bạn trai ta thì thật tốt. . ."

Đối mặt với Lý Phong, tiếp tân khách sạn liền mê như điếu đổ.

Lý Phong thở phào, móc ra CMND nói: "Phiền phức thuê cho ta hai gian phòng."

"Ây. . ." Tiếp tân đưa mắt nhìn Tưởng Vận Trúc, tiếp theo lộ sắc

mặt quái dị nói: "Tiên sinh, bản điếm chỉ còn một gian phòng trống. . ."

"Một gian phòng?"

Lý Phong cùng Tưởng Vận Trúc đồng thời lên tiếng kinh hô.

"Đúng a, hai vị không phải người yêu sao?" Sắc mặt tiếp tân càng thêm quái dị.

Nam đẹp trai nữ xinh gái, lại còn ngồi chung một chiếc xe đến đây, vậy mà không phải người yêu, chuyện gì xảy ra?

"Thật sự không phải." Lý Phong cười khổ lắc đầu, tiếp theo nhìn về phía Tưởng Vận Trúc: "Làm sao bây giờ, tiếp tục tìm cái thứ tư?"

"Cái này. . ."

Tưởng Vận Trúc đang do dự lấy điện thoại di động ra, xem xét ứng dụng, rồi phát hiện trong phạm vi phụ cận 10 cây số tất cả khách sạn bốn sao đều đã đầy khách.

"Hay là đi khách sạn ba sao?"

Tưởng Vận Trúc mặt ngoài là đang hỏi Lý Phong, kì thực là tự mình đấu tranh tư tưởng.

"Thực ra hai vị không phải người yêu, cũng có thể chỉ thuê một gian phòng a? Phòng còn lại này là phòng VIP, bên trong có phòng tiếp khách, mà ghế sô pha rất rộng nha."

Mỹ nữ tiếp tân nói tiếp.

Lý Phong ở trong lòng thầm giơ ngón tay cái lên với nàng, cô em này không tệ, biết lúc nào nên nói cái gì!

Thật ra hắn không có ý tứ muốn chiếm tiện nghi của Tưởng Vận Trúc, chỉ là lười nhác đi hỏi tiếp mà thôi.

"Tưởng tiểu thư, nếu như ngươi đồng ý, ta ngủ ghế sô pha, ngươi ngủ giường."

Lý Phong vội ho một tiếng, nói.

Tưởng Vận Trúc có chút động tâm, chỉ là để Lý Phong ngủ ghế sô pha không tốt lắm a, ngày mai hắn sẽ phải cùng Vương Thành quyết đấu. . .

"Hay là lại tìm tiếp đi. . ."

Lý Phong thở dài, nhấc chân đi ra ngoài.

"Chờ một chút!"

Tưởng Vận Trúc vội vàng lên tiếng gọi Lý Phong lại, cắn răng nói: "Bỏ đi, thời gian không còn sớm, cứ ở chỗ này đi!"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, nhìn Tưởng Vận Trúc một lát sau cùng cười nói: "Được."

Mấy phút đồng hồ sau, hai người vào gian phòng VIP.

"Ngươi muốn đi tắm rửa không?"

Tưởng Vận Trúc đặt hành lý xuống, đồng thời hỏi.

"Ừm, muốn, ngươi hắn cũng muốn tắm a?"

Lý Phong hỏi ngược lại.

"Ừm. . ." Khuôn mặt Tưởng Vận Trúc ửng đỏ, cúi đầu nói: "Vậy ngươi tắm trước đi, ta. . . Ta vào phòng ngủ nghỉ ngơi một chút."

Nói xong, Tưởng Vận Trúc lắc lắc eo đi vào phòng ngủ.

Đợi Lý Phong tắm rửa xong rồi đi ra, Tưởng Vận Trúc mới rời khỏi phòng ngủ.

Đang ngồi ở trên ghế sa lon xem tivi, Lý Phong quay đầu nhìn lại, liền thấy Tưởng Vận Trúc mặc bộ váy ngủ màu trắng.

Váy ngủ rất mỏng, hắn là làm bằng tơ tằm, ẩn ẩn có chút xuyên thấu, Lý Phong không dùng Thấu thị nhãn cũng có thể thấy hai hột đào nổi lên.

Con mẹ nó chứ, Tưởng Vận Trúc không mặc nội y!

Váy rất ngắn, miễn cưỡng che khuất cái mông, dưới làn váy, cặp đùi đẹp trắng như ngọc bại lộ trong không khí, dưới ánh đèn chiếu rọi tản ra hào quang mê người.

"Không phải chứ, cô nàng này chẳng lẽ đang cố ý câu dẫn tiểu gia?"

Lý Phong thấy bụng dưới hơi nóng, âm thầm nói một câu.

Tưởng Vận Trúc phát giác được ánh mắt của Lý Phong, ngay sau đó khuôn mặt đỏ lên, cúi đầu đi vào phòng tắm.

Cửa đóng lại, Tưởng Vận Trúc mới phun ra một ngụm trọc khí thật dài.

Nàng cũng biết bộ váy ngủ này rất dụ hoặc, nhưng nàng chỉ đem theo một mình nó a.

"Hi vọng hắn không hiểu lầm cái gì. . ."

Tưởng Vận Trúc lắc đầu, chậm rãi cởi xuống váy ngủ.

Nhất thời, trong gương phòng tắm xuất hiện một thân thể trắng tinh không tì vết. . .

Trong phòng ngủ, Lý Phong xem tivi, lỗ tai lại đều là tiếng nước chảy "Ào ào ào" .

Đúng lúc này, một tiếng kêu từ trong phòng tắm truyền ra, và cả âm thanh vật nặng ngã xuống đất.

Lý Phong thấy trong lòng giật mình, muốn đi thăm dò tình huống, đột nhiên thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tưởng Vận Trúc "

"Mục tiêu: Nữ thần Tưởng Vận Trúc tu luyện tẩu hỏa nhập ma,

mời kí chủ dùng Cửu Chuyển Thần Châm giúp nữ thần Tưởng Vận Trúc điều hòa chân khí hỗn loạn trong kinh mạch, nếu như nhiệm vụ thất bại, tiểu đệ kí chủ sẽ rút ngắn 1 cm."

"Khen thưởng: 1000 điểm kinh nghiệm, 20000 điểm tích lũy."

Lý Phong: "? ? ?"

Tắm rửa mà thôi, làm sao lại tẩu hỏa nhập ma? !

Chương 332. Đều xem sạch

Chương 295: Đều xem sạch

Nếu không phải hệ thống tuyên bố nhiệm vụ, Lý Phong lập tức sẽ cho rằng đây là tin tức giả!

"Tưởng tiểu thư, ngươi không sao chứ?"

Lý Phong vội vàng đi đến bên ngoài phòng tắm, gõ cửa hỏi.

"Ta. . . Ta. . . hình như là ... tẩu hỏa nhập. . . ma."

Thanh âm yếu ớt của Tưởng Vận Trúc từ trong phòng tắm truyền đến.

Lý Phong thấy trong lòng nặng nề, ngay sau đó liền muốn đẩy cửa đi vào.

"A, ngươi. . . Ngươi đừng. . . tiến vào."

Trong phòng tắm, Tưởng Vận Trúc nghe thấy tiếng cửa phòng liền cuống quít hô to.

Nàng hiện tại không mảnh vải che thân nằm trên mặt đất, Lý Phong nếu tiến vào vậy chẳng phải là sẽ thấy toàn thân nàng? Xấu hổ chết người a!

"Vậy tự ngươi có thể cử động không?"

Lý Phong không dám vọng động, lo lắng hỏi.

"Ta. . . Ta. . . Sợ là không được."

Tưởng Vận Trúc khóc không ra nước mắt.

Nàng bước vào cảnh giới Đại Sư hậu kỳ hơn một năm, gần đây tu luyện gặp phải bình cảnh, chỉ cần đột phá tầng bình cảnh này liền có thể bước vào Tông Sư cảnh, cho nên Tưởng Vận Trúc hễ có

thời gian thì sẽ tu luyện ngay.

Hôm nay biết được Lý Phong đã bước vào Siêu Phàm cảnh, loại cảm giác cấp bách càng mãnh liệt, cho nên khi tắm gội, Tưởng Vận Trúc còn lợi dụng thời gian điều động chân khí trùng kích bình cảnh.

Cổ võ giả tu luyện không cần tĩnh tọa giống như trong các tiểu thuyết võ hiệp hoặc huyền huyễn, mà tùy thời đều có thể tu luyện, chỉ cần chuyên tâm là được rồi.

Chỉ là Tưởng Vận Trúc không nghĩ tới, nàng vừa tu luyện lại đụng chạm đến bình cảnh của Tông Sư cảnh, vì vậy nàng mừng rỡ điều động toàn bộ chân khí trùng kích, muốn một bước thành công.

Vốn hết thảy cũng rất thuận lợi, nhưng đột nhiên nàng cảm giác được một luồng khí lạnh xông vào cơ thể, làm tâm thần nàng bị thất thủ, chân khí hỗn loạn, do đó tẩu hỏa nhập ma.

Cổ võ giả một khi tẩu hỏa nhập ma, nếu như không mau chóng điều hòa chân khí hỗn loạn, nhẹ thì kinh mạch vỡ vụn trở thành phế nhân, nặng thì bỏ mình!

"Ngươi không được thì để cho ta tới, ta có thể giúp ngươi điều hòa chân khí."

Sau khi nói xong, Lý Phong cũng mặc kệ Tưởng Vận Trúc cự tuyệt hay đồng ý, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Vừa mới tiến vào phòng tắm, Lý Phong liền thấy một thân thể trắng nõn nà không tì vết nằm trên mặt đất, vòi nước vẫn đang tưới lên thân thể này không ngừng cọ rửa, bắn lên từng mảng bọt nước.

"A!" Tưởng Vận Trúc phát ra một tiếng kêu lớn, vội vàng muốn che vị trí then chốt.

Chỉ là nàng đã tẩu hỏa nhập ma, hơi động một cái liền cảm thấy trong cơ thể như có ngàn vạn cây ngân châm chọc vào, đau đớn khó nhịn, không chỉ không thể thành công, ngược lại còn đau đớn kêu thành tiếng.

"Yên tâm đi, ta sẽ không nhìn loạn."

Lý Phong đè xuống cảm xúc dị dạng trong lòng, tiến lên trước một bước ngắt vòi phun nước, tiếp theo cúi người bế ngang Tưởng Vận Trúc lên.

Ấm áp mềm mại vô cùng, Lý Phong thầm rung động tâm thần, bụng dưới dâng lên một cỗ nhiệt khí.

"Ngươi. . . Ngươi muốn làm. . . Cái gì. . ."

Tưởng Vận Trúc đã xấu hổ muốn ngất đi, nàng không chỉ bị Lý Phong nhìn hết thân thể, còn bị Lý Phong ôm vào trong ngực?

Trời ạ, vì sao mọi chuyện lại biến thành thế này!

"Ôm ngươi đi vào phòng ngủ, giúp ngươi điều hòa chân khí."

Lý Phong cắn đầu lưỡi một cái, đè xuống nhiệt khí, quay người đi ra khỏi phòng tắm.

Tưởng Vận Trúc hiện tại không cách nào động đậy, chỉ có thể mặc cho Lý Phong ôm lấy, điều duy nhất nàng có thể làm là nhắm hai mắt lại. . .

"Ta sẽ lập tức dùng ngân châm giúp ngươi điều hòa chân khí, đừng động đậy lung tung nữa."

Lý Phong đặt Tưởng Vận Trúc lên trên giường, móc ra ngân châm nói.

Tưởng Vận Trúc còn có thể nói cái gì? Nàng hiện tại ngay cả nói chuyện cũng khó khăn, không động đậy được, chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, tùy ý cho Lý Phong muốn làm gì thì làm.

Lý Phong không dám nói thêm, miễn cho kích thích Tưởng Vận Trúc, trầm mặc móc ngân châm đâm vào những huyệt đạo chủ yếu trong kì kinh bát mạch của Tưởng Vận Trúc.

Cái gọi là kỳ kinh bát mạch, đó là Nhâm mạch, Đốc mạch, Trùng mạch, Đái mạch, Âm Khiêu mạch, Dương Khiêu mạch, Âm Duy mạch, Dương Duy mạch.

Chỉ cần điều hòa chân khí trong kì kinh bát mạch xong, Tưởng Vận Trúc liền có thể được cứu.

Huyệt đạo khác thì không sao, tỉ như huyệt Bách Hội, huyệt Thiên Đột, huyệt Trung Cực, chạm vào cũng không tính xấu hổ, duy chỉ có huyệt Hội Nhân. . .

(hình như tác nhầm, phải là huyệt hội âm mới phải, nó nằm giữa bộ phận sinh dục và lỗ ass @@)

"Cứu người quan trọng!"

Lý Phong hơi chút xoắn xuýt, liền quyết định thi châm.

Chỉ bất quá vị trí của huyệt Hội Nhân thật sự quá xấu hổ, muốn đâm xuống châm này, thì phải thay đổi tư thế của Tưởng Vận Trúc, mà hắn ít nhất cũng phải báo trước cho Tưởng Vận Trúc một tiếng mới được.

Nghĩ tới đây, Lý Phong nói: "Tưởng tiểu thư, tiếp theo ta muốn cắm ngân châm vào huyệt Hội Nhân, nếu như có chỗ thất lễ, xin Tưởng tiểu thư đừng trách."

"Cái gì. . . Huyệt Hội Nhân , vậy chẳng phải. . . Chẳng phải chính là. . . Vị trí kia?"

Tưởng Vận Trúc tự nhiên biết huyệt Hội Nhân ở đâu, nhất thời sững sờ!

"Trời ạ, ta nhất định phải ngăn cản hắn!"

Tưởng Vận Trúc không kịp lo được mất, liền muốn mở miệng ngăn cản Lý Phong.

Thế nhưng Lý Phong căn bản không cho nàng cơ hội mở miệng, một tay nắm lấy hai cái mắt cá chân của nàng, dùng sức nhấc lên.

Cứ như vậy, hai chân của Tưởng Vận Trúc dựng đứng so với mặt đất, Lý Phong nhìn chính xác vị trí liền nắm ngân châm đâm vào huyệt Hội Nhân!

"Trời ơi. . ."

Cảm giác xấu hổ muốn chết dâng lên trong lòng Tưởng Vận Trúc, trực tiếp làm nàng gấp đến mức ngất đi.

Sau khi Tưởng Vận Trúc ngất đi, chân khí hỗn loạn trong cơ thể nàng liền được Lý Phong khai thông điều hòa, trở nên có thứ tự.

Mấy phút đồng hồ sau, Lý Phong dùng Y Thần chi nhãn kiểm tra Tưởng Vận Trúc một phen, phát hiện chân khí trong cơ thể Tưởng Vận Trúc đã hoàn toàn khôi phục bình thường, rồi mới hoàn toàn yên lòng.

Đợi đến khi Lý Phong rút ra tất cả ngân châm cắm trên người Tưởng Vận Trúc ra, hắn mới phun ra một ngụm trọc khí thật dài, tiếp theo cười khổ nói: "Được rồi, cái không nên nhìn đều đã nhìn thấy, cũng không biết Tưởng Vận Trúc tỉnh lại sẽ trả thù ta thế nào. . ."

Sau khi thở dài, Lý Phong dùng chăn lông che lại thân thể Tưởng Vận Trúc, bước nhanh đi ra khỏi phòng ngủ.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 1000 điểm kinh nghiệm, 20000 điểm tích lũy."

Vừa trở lại phòng khách, Lý Phong liền nghe thấy thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: S-

Điểm kinh nghiệm: 5200/ 20000

Điểm tích lũy: 238900

Điểm chinh phục: 64

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng, Phá hư thí luyện

"Hiện tại thăng một cấp cũng thật là khó."

Lý Phong đưa mắt nhìn thuộc tính cá nhân rồi tắt hệ thống, sau đó an vị ở trên ghế sa lon xem phim truyền hình.

Chỉ là ánh mắt của hắn tuy vẫn nhìn màn hình TV, nhưng trong đầu lại hiện lên toàn những hình ảnh lúc giúp Tưởng Vận Trúc châm cứu.

Nhất là thời điểm châm cứu huyệt Hội Nhân, càng là không ngừng chiếu đi chiếu lại. . .

Nửa đêm, Tưởng Vận Trúc từ trong hôn mê hồi tỉnh lại.

"Ta đang ở đâu. . ."

Tưởng Vận Trúc mới đầu còn có chút mơ hồ, khi nàng nhớ tới những gì mới phát sinh, cảm giác xấu hổ lại lần nữa đánh tới.

"Thân thể đều đã bị Lý Phong nhìn hết, cái này. . . Về sau ta biết đối mặt hắn kiểu gì đây. . ."

Tưởng Vận Trúc rất ủy khuất, rất muốn khóc.

Nàng là một hoàng hoa khuê nữ, chưa từng yêu đương bao giờ, vậy mà hôm nay bị một nam nhân nhìn sạch, chuyện này truyền đi nàng biết sống thế nào?

Quan trọng là ngày mai nàng còn phải đi cùng Lý Phong tới Vương gia, vừa nghĩ đến điểm này, Tưởng Vận Trúc liền hận không thể đập đầu tự sát.

Ngay tại thời điểm Tưởng Vận Trúc không biết nên làm thế nào cho phải, nàng đột nhiên phát giác được chân khí trong cơ thể khác biệt với trước kia.

"Cái này. . . Đây là. . . Tông Sư cảnh? Ta đột phá rồi? !"

Cảm thụ số lượng chân khí dồi dào hơn trước mười mấy lần,

Tưởng Vận Trúc mới phát hiện mình đã đột phá đến Tông Sư sơ kỳ!

Niềm vui ngoài ý muốn!

Chương 333. Đến Vương gia

Chương 296: Đến Vương gia

Đợi đến khi Tưởng Vận Trúc khôi phục lại bình tĩnh, nàng tự xâu chuỗi chân tướng một lần.

"Nếu như Lý Phong không làm như vậy, ta ít nhất cũng phải bị chân khí hỗn loạn trùng kích thành phế nhân."

"Hiện tại ta được cứu, còn nhân họa đắc phúc đột phá đến Tông Sư cảnh, cho nên ta không chỉ không thể trách Lý Phong nhìn sạch thân thể mình, còn phải cảm tạ hắn."

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Tưởng Vận Trúc liền biến thành thản nhiên.

"Phải cảm ơn Lý Phong một tiếng mới được. . ."

Tưởng Vận Trúc âm thầm nói một câu, mặc xong quần áo đi ra khỏi phòng ngủ, lúc này mới phát hiện Lý Phong đã nằm ngủ trên ghế sa lon.

Nhìn chằm chằm khuôn mặt đẹp trai của Lý Phong, trong đầu hồi tưởng lại một màn hắn giúp mình điều hòa chân khí, Tưởng Vận Trúc nhất thời có chút thất thần.

"Cám ơn ngươi, Lý Phong. . ."

Tưởng Vận Trúc nhỏ giọng nói một câu, sau đó từ trong phòng tắm lấy ra y phục đã để sẵn từ trước khi bị ngất để thay, đi trở về phòng ngủ.

Tưởng Vận Trúc không biết là, sau khi nàng đi vào phòng ngủ, Lý Phong đang "ngủ say" liền mở hai mắt ra.

"Tưởng Vận Trúc vẫn có chút lương tâm nha, không uổng công ta cứu nàng một lần."

Lý Phong một mực chú ý đến động tĩnh trong phòng ngủ, biết Tưởng Vận Trúc muốn đi ra, liền lập tức nằm xuống giả bộ ngủ.

Hắn vốn cho rằng Tưởng Vận Trúc sẽ tìm hắn tính sổ, không ngờ Tưởng Vận Trúc lại nói tiếng cảm ơn, cái này khiến trái tim một mực treo cao giữa không trung của hắn được hạ xuống.

"Bất quá nói đi cũng phải nói lại, dáng người của Tưởng Vận Trúc thật đúng là rất nóng bỏng a!"

Trong đầu Lý Phong hiện lên thân thể ngon từ thịt ngọt từ xương của Tưởng Vận Trúc, nhất thời tâm thần khuấy động. . .

Sáng sớm hôm sau, Tưởng Vận Trúc nghe thấy trong phòng khách truyền đến tiếng bước chân, mới mặc quần áo rời giường, lấy hết dũng khí đi ra khỏi phòng ngủ.

Lý Phong vừa rót chén nước chuẩn bị ngồi trở lại trên ghế sa lon liền quay đầu nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy dáng người thanh tú của Tưởng Vận Trúc lấp ló đằng sau bộ váy màu đen đứng tại cửa ra vào.

Bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí đột nhiên có chút xấu hổ. . .

"Chào buổi sáng." Khuôn mặt Tưởng Vận Trúc ửng đỏ, lên tiếng chào hỏi.

"Ừm." Lý Phong mỉm cười gật đầu, sau đó chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

Hắn sợ tiếp tục nhìn thì trong đầu lại hiện ra hình ảnh trần truồng của nàng.

Hiện tại đang là buổi sáng, thời điểm dễ dàng chống lên lều vải nhất, vạn nhất thật sự xảy ra chuyện này trước mặt Tưởng Vận Trúc, vậy thì đôi bên còn xấu hổ đến mức nào. . .

Lý Phong không biết là, Tưởng Vận Trúc so với hắn còn khẩn trương hơn.

Tuy ánh mắt của Lý Phong rất thanh tịnh, nhưng Tưởng Vận Trúc luôn cảm giác mình ở trước mặt hắn tựa như không mặc

quần áo, nội tâm nhảy loạn như hươu con. . .

"Tối hôm qua. . . Cám ơn ngươi."

Tưởng Vận Trúc hít sâu một hơi, đi đến trước mặt Lý Phong nói.

"Không cần khách khí, tiện tay mà thôi." Lý Phong không thèm để ý phất phất tay, sau đó quan tâm hỏi: "Hiện tại cảm giác như thế nào, không lưu lại di chứng về sau chứ?"

Tưởng Vận Trúc lắc đầu: "Không có, may mà Lý tiên sinh xuất thủ tương trợ, ta mới chuyển nguy thành an, còn nhân họa đắc phúc đột phá đến Tông Sư sơ kỳ."

"Hả, thật vậy sao? Thế thì chúc mừng ngươi." Hai mắt Lý Phong sáng lên, mở miệng chúc mừng, sau đó hỏi: "Đúng rồi, làm sao ngươi lại đột nhiên tẩu hỏa nhập ma?"

Đây là điểm Lý Phong không thể nào hiểu được, tắm rửa mà lại tẩu hỏa nhập ma, Tưởng Vận Trúc không phải là có yêu thích tự sướng khi đang tắm chứ?

Tưởng Vận Trúc nào biết được ý nghĩ xấu xa trong đầu Lý Phong, đôi mi thanh tú của nàng hơi nhíu lại, nói: "Lúc đó ta đang dẫn chân khí trùng kích bình cảnh, đột nhiên cảm giác được có một luồng gió lạnh bên ngoài ảnh hưởng tới, sau đó liền tẩu hỏa nhập ma."

Nhớ lại tình cảnh tối hôm qua, Tưởng Vận Trúc vẫn còn cảm giác nghĩ mà sợ trả lời .

"Gió lạnh?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, một ý nghĩ lớn mật xuất hiện trong đầu hắn.

Chỉ cần hắn ở cùng phòng với một nữ nhân nào đó, thì sẽ phát sinh các loại chuyện ngoài ý muốn, tỉ như Tô Đồng bị trật chân, Ngụy Băng Khanh cũng bị trật chân, Liễu Thi Hàm thì đột nhiên bị bà dì ghé thăm, lại thêm lần này Tưởng Vận Trúc đột nhiên tẩu hỏa nhập ma.

Nếu như nói lần một lần hai còn có thể quy kết là trùng hợp, thì nhiều lần như vậy rất khó dùng chuyện trùng hợp để giải thích.

Có phải là do hệ thống giở trò quỷ, từ đó sáng tạo cơ hội thu hoạch được hảo cảm nữ thần cho hắn?

"Đúng a, tựa như một luồng khí lạnh đột nhiên xông vào trong thân thể. . . Có lẽ là ảo giác thôi."

Tưởng Vận Trúc lắc đầu, rõ ràng không nghĩ ra tại sao lại có loại chuyện này phát sinh.

Nghe đến đó, Lý Phong càng thêm kiên định với suy đoán trước đó.

Trong phòng tắm bịt kín bốn phía, gió thổi vào kiểu gì, hàn khí từ đâu chui ra? Khẳng định là hệ thống giở trò quỷ không thể nghi ngờ!

"Ngàn vạn lần không thể để Tưởng Vận Trúc biết, nếu không thì thanh danh của tiểu gia sẽ bị hủy hoại trong chốc lát!"

Lý Phong âm thầm nhắc nhở chính mình.

Tiếp theo, hai người đơn giản rửa mặt một phen, dùng bữa sáng ở khách sạn, cuối cùng lái xe chạy tới Vương gia.

Trên đường đi, Lý Phong nhìn thấy rất nhiều loại xe sang trọng có biển số tới từ nơi khác, Rolls-Royce Phantom, Bentley Continental, Maybach, đều là siêu xe hiếm thấy hoặc là phiên bản giới hạn. . .

Người không biết còn tưởng rằng Giang Nam đã phát triển tới tình trạng này ấy chứ!

Nửa giờ sau, Ferrari F12 đi vào cửa chính Vương gia.

Giờ phút này, trước cửa Vương gia giăng đèn kết hoa, đông nghịt người, hai trung niên nam tử bộ dáng uy nghiêm đang đứng ở cửa ra vào nghênh đón khách mời đến đây xem lễ.

"Bên trái là nhị thúc của Vương Thành Vương Hiền, trước mắt là

đại quan của tỉnh Giang Nguyên."

"Bên phải là tam thúc Vương Thành Vương Tu, tổng giám đốc tập đoàn Vương thị."

Trong xe, Tưởng Vận Trúc giới thiệu cho Lý Phong biết thân phận hai người kia.

"Không cần giới thiệu, hai người này ta đều biết."

Trong mắt Lý Phong lộ ra hàn quang, suy nghĩ lại trở về mười năm trước.

Lúc đó Vương Xuyên được đưa tang, hắn cùng mẹ mình là Lý Viện đi vào cửa Vương gia, cũng là bị Vương Hiền, Vương Tu cản lại.

Bọn họ ở trước mặt một đám khách mời, nói Lý Viện là hồ ly tinh, không biết xấu hổ, mắng Lý Phong là nghiệt chủng.

Hồi tưởng lại ngày đó, Lý Phong liền cảm thấy tức giận vô cùng!

"Đi, chúng ta đi vào."

Lý Phong thu hồi suy nghĩ, cùng Tưởng Vận Trúc xuống xe, bước vào cửa Vương gia.

"Lão tam, ngươi nhìn xem người kia có phải Lý Phong hay không?"

Vương Hiền đang đứng ở cửa ra vào phát hiện Lý Phong đi tới, ngay sau đó hai mắt híp lại, trầm giọng hỏi.

Vương Tu liếc mắt một cái, sắc mặt nhất thời biến thành ngưng trọng: "Hắn là hắn, hắn thật đúng là dám tới?"

Hôm qua Vương Khiếu trở về, liền kể lại xung đột giữa hắn cùng Lý Phong cho mọi người Vương gia biết, mà chuyện Lý Phong cùng Vương Thành hôm nay quyết đấu cũng không còn là bí mật gì.

Cho nên hai huynh đệ Vương Hiền đã sớm làm tốt chuẩn bị đối mặt Lý Phong.

"Hừ, đúng là một tên nghiệt chủng chẳng biết xấu hổ!" Vương Hiền dùng giọng căm hận mắng.

Rất nhanh, Lý Phong cùng Tưởng Vận Trúc sóng vai đi vào trước cửa, nhìn cũng không thèm nhìn hai người Vương Hiền, muốn cất bước đi vào cửa lớn.

"Ngươi là ai, có thiếp mời hay không?"

Vương Hiền ngăn ở trước mặt Lý Phong, lạnh giọng hỏi.

"Thiếp mời thì không có, thiếp Diêm Vương thì ngược lại có mấy tấm, Vương Hiền lão cẩu, ngươi muốn lấy hay không?"

Lý Phong lạnh lùng nhìn về phía Vương Hiền, đùa cợt nói.

Lời này vừa nói ra, tất cả khách mời sau lưng Lý Phong đều chấn kinh ngay tại chỗ!

"Người kia là ai, vậy mà dám đến trước cửa Vương gia gây sự, chán sống a?"

"Không biết a, rất lạ mắt, hẳn là con cháu của đại gia tộc nào đó?"

"Mặc kệ thân phận hắn thế nào, hôm nay là lễ lớn của Vương gia, Vương Tôn gia cũng sẽ phái người tới, kẻ này dám gây sự, vậy chỉ còn một con đường chết!"

Trong lúc nhất thời, ở trước cửa Vương gia không ngừng vang lên những tiếng kinh hô!

Chương 334. Vương Thành, đi ra nhận lấy cái chết!

Chương 297: Vương Thành, đi ra nhận lấy cái chết!

Vương Hiền nổi giận đùng đùng!

Hắn là quan lớn một tỉnh, không dám nói quyền thế ngập trời, nhưng ít nhất ở tỉnh Giang Nguyên cũng là nhân vật được người người kính nể.

Người trẻ tuổi này lại dám ở ngay trước mặt mắng hắn là lão cẩu, khẳng định là Lý Phong không thể nghi ngờ!

Xác định được thân phận đối phương, Vương Hiền liền muốn chửi ầm lên.

"Nhị ca, giao cho ta." Vương Tu kéo tay hắn lại, sau đó hỏi: "Ngươi là Lý Phong a?"

"Lý Phong?"

Một đám khách mời nghe được cái tên này đầu tiên là sững sờ, tiếp theo đều lộ vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

Bọn họ đều là thân bằng hảo hữu của Vương Bác Nam, tự nhiên biết được ân oán giữa mẹ con Lý Viện cùng Vương gia, gần đây Osvili danh tiếng đại chấn, tên tuổi của Lý Phong không ai không biết không người nào không hay.

Kể từ đó, bọn họ đã đoán được cuối cùng sẽ có một ngày Lý Phong trở lại Vương gia!

Hiện tại xem ra bọn họ đoán đúng, Lý Phong không chỉ đến, còn chuẩn bị đại náo một phen ra trò!

Chỉ là Lý Phong có năng lực gì mà đòi gây sự ở Vương gia? Hắn so với Vương gia, tựa như con kiến cùng con voi, cứng rắn chống

lại Vương gia khác nào lấy trứng chọi đá, căn bản không có phần thắng!

"Không sai, ta là Lý Phong, hiện tại ta có thể vào chưa?"

Lý Phong mặt không đổi sắc nói.

"Thật đúng là Lý Phong?"

Một đám khách mời đầu tiên là hai mặt nhìn nhau, tiếp theo liền có người nhảy ra răn dạy Lý Phong: "Lý Phong, nơi này là Giang Nam, ngươi đừng quá càn rỡ!"

"Hừ, chúng ta đều là khách mời đến xem lễ Vương gia, ngươi tới đây nháo sự, cũng là đối địch với chúng ta, ngươi có rõ ràng hậu quả của việc này?"

"Thức thời thì mau chóng rời khỏi cái này, miễn cho chút nữa không xuống đài được!"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, quay đầu lạnh lùng liếc nhìn mọi người: "Ồn ào!"

Hắn đã sớm dự liệu được những khách mời này sẽ nói chuyện giúp hai huynh đệ Vương Hiền, dù sao bọn họ đều là thân bằng hảo hữu của Vương gia, mà trong lòng bọn họ, thực lực của hắn còn kém xa Vương gia.

Bất quá không vấn đề gì, rất nhanh hắn sẽ làm đám khách mời này biết, hành động vừa rồi của bản thân ngu xuẩn tới cỡ nào!

Tiếng hét này Lý Phong đã dùng tới chân khí, giống như sấm sét giữa trời quang, chấn động đến mức làm lòng người rung động, bên tai ông ông lùng bùng.

Mọi người bị khí thế của Lý Phong chấn nhiếp, nhất thời không dám nói gì nữa.

Cùng lúc đó, một chiếc xe màu đỏ L5 mang biển số Kinh Thành từ đằng xa chậm rãi lái tới.

Có câu nói rất hay, mua được Rolls-Royce Phantom không nhất

định mua được L5, đây là bởi vì muốn mua L5 thì cần thẩm tra.

Người không có địa vị xã hội nhất định, có tiền cũng không cách nào mua được L5!

Giờ phút này, bên trong L5 có ba nam một nữ đang ngồi, lái xe là một vị nam tử trẻ trung chừng hai mươi tuổi, hắn mặc một bộ tây trang màu đen, khuôn mặt tuấn dật, thân hình cao lớn.

Tay lái phụ có một cô gái xinh đẹp đang ngồi, nàng khoảng chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, mắt phượng mày liễu, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, khuôn mặt tuyệt mỹ.

Nếu như Lý Phong ở trong này, thì sẽ phát hiện nữ tử này có khuôn mặt tương tự với Tiêu Lăng Phi năm sáu phần.

Vóc dáng của nữ tử này cũng rất nóng bỏng, dưới váy dài màu trắng là mông nở eo thon, một đôi chân trắng nõn trơn bóng.

Vị trí ngồi đằng sau là hai người đàn ông trung niên, bọn họ xem ra đều chừng hơn bốn mươi tuổi, đang thấp giọng trò chuyện với nhau cái gì đó.

Đúng lúc này, thanh âm rống to của Lý Phong truyền vào bên trong xe L5.

"A?" Trung niên nam tử ngồi ở bên phải hàng ghế sau nhíu mày, nói: "Tiểu Vũ, kéo cửa kính xe xuống."

"Vang, Tam thúc." Thanh niên lái xe Vương Tôn Vũ lập tức bấm nút mở cửa kính xe xuống.

Ở cửa Vương gia, Lý Phong đối mặt với một đám khách mời, lạnh giọng nói: "24 năm trước, Vương gia dùng thủ đoạn hèn hạ đuổi mẹ ta ra khỏi Giang Nam, để cho nàng dù đang có thai cũng phải một mình lang bạt tại Hoa Thành."

"10 năm trước, Vương Xuyên qua đời, ta cùng mẹ mình đến Vương gia phúng viếng, cô nhi quả mẫu lại bị đám người Vương gia cùng một đám khách mời hung hăng nhục nhã."

"3 năm trước, Osvili phá sản, Tô Kiếm Nam được mụ la sát Lục

Xảo Lan sai bảo, an bài sát thủ lái xe đâm chết mẹ ta."

"Những sự tình này từng chuyện một, cái nào cũng tựa như một lưỡi dao sắc bén, không ngừng cắm vào trái tim ta, làm cho ta bi thương, phẫn nộ khó nhịn!"

"Ta nhẫn nhịn mười mấy năm, thống khổ mười mấy năm, vì thế mà ta thiếu chút nữa đã biến thành một người điên!"

"Hiện tại tốt rồi, ta không cần nhẫn nhịn nữa, hôm nay tại chính Vương gia, ta nhất định phải trả thù lại gấp mười gấp trăm lần nhục nhã mẹ con ta từng phải gánh chịu!"

"Vương Thành, Lục Xảo Lan, đi ra nhận lấy cái chết! ! !"

Những lời này Lý Phong cũng dùng tới chân khí, âm thanh chấn động khắp nơi, truyền ra bán kính mấy dặm!

Một đám khách mời ở cửa Vương gia nghe được, người bên trong L5 cũng nghe được, mà khách mời đã đi vào Vương gia cũng nghe được!

Ở trong nhà, Vương Bác Nam đang cùng đám khách mời vui cười nói chuyện cũng nghe được!

"Tên nghiệt tử này!"

Sắc mặt Vương Bác Nam tái đi, trên tay đã nổi gân xanh!

"A! Đồ tạp chủng! Ta muốn giết hắn, giết hắn! A!"

Trong một căn phòng ngủ, Lục Xảo Lan đang chọn lựa quần áo để mặc hôm nay, nghe thấy lời nói của Lý Phong nhất thời nổi giận cầm tất cả y phục trong tay ném xuống đất, nhảy tới hung hăng giẫm đạp.

"Đồ ngu ngốc, vậy mà thật sự dám đến Vương gia?"

Vương Khiếu đang cùng đám bạn Lục Siêu, Trình Phi Long uống rượu vui đùa, nghe thấy tiếng Lý Phong liền chửi ầm lên, tiếp theo cùng nhau tiến ra cửa.

Hậu viện, trong một căn phòng ngủ, Vương Thành đang chuẩn bị các bước sau cùng trước thí luyện.

Nghe thấy lời nói của Lý Phong, Vương Thành lập tức đứng lên, sắc mặt tái xanh nói: "Không biết sống chết! Ta hiện tại lập tức đi giết ngươi!"

Vừa nói xong, Vương Thành xông ra khỏi phòng ngủ, mang theo sát khí cuồn cuộn lao tới cửa chính.

Ngồi ở ghế phải đằng sau của L5, lông mày Vương Tôn Trọng nhướng lên một cái: "Là đứa con hoang kia?"

"Tam thúc, ngươi biết Lý Phong?" Lái xe Vương Tôn Vũ có chút hiếu kỳ.

"Việc này nói ra rất dài dòng a. . ." Vương Tôn cười "Hắc hắc" một tiếng, giảng thuật những gì mình biết về Lý Phong một lần.

Nghe xong hắn giảng thuật, trong xe lâm vào trầm mặc ngắn ngủi.

Sau một lúc lâu, Tiêu Lăng Nhã ngồi ở tay lái phụ L5 nghiền ngẫm nói: "Vốn cho rằng đây chỉ là một lữ trình nhàm chán, không nghĩ tới gặp được sự tình thú vị bậc này. . ."

"Thú vị sao?" Vương Tôn Vũ cười khẩy, ngạo nghễ nói: "Chỉ là mấy tên trẻ tuổi chưa trải sự đời tiểu đả tiểu nháo mà thôi."

"Vũ nhi, làm người nhất định phải có ngạo cốt, nhưng không thể có ngạo khí, ngươi tự kiểm điểm bản thân đi."

Vương Tôn Trọng khiển trách.

"Vâng, Vũ nhi sai rồi!"

Vương Tôn Vũ miệng nói sai, nội tâm lại không đồng ý.

Là con cháu thiên tài của thế gia cổ võ đỉnh cấp Vương Tôn gia, Vương Tôn Vũ nói Vương Thành cùng Lý Phong tuổi trẻ chưa trải sự đời thì sai chỗ nào?

So sánh với hắn, Vương Thành cùng Lý Phong chỉ là mấy tên nhà quê, không đáng nhắc tới!

Thấy Vương Tôn Vũ ăn quả đắng, Tiêu Lăng Nhã lập tức che miệng cười rộ lên.

Nụ cười này của nàng giống như trăm hoa đua nở, làm cho diễm quang trong xe bắn ra bốn phía.

"Lăng Nhã, chú ý bộ dáng."

Lúc này, trung niên nam tử ngồi ở ghế bên trái hàng sau lên tiếng nhắc nhở.

Tiêu Lăng Nhã hơi bĩu môi, sau đó sắc mặt nghiêm lại, đáp lời: "Biết rồi, Nhị thúc."

Người đàn ông trung niên này là người của thế gia cổ võ đỉnh cấp- Tiêu gia, tên hắn là Tiêu Chấn!

Vương Tôn Trọng bật cười lắc đầu, sau đó nói: "Vũ nhi, lái nhanh một chút, đừng bỏ qua trò vui."

"Vâng, Tam thúc." Vương Tôn Vũ đạp nhẹ chân ga. L5 gia tốc chạy tới cửa Vương gia.

Chương 335. Cung nghênh Vương Tôn gia sứ giả!

Chương 298: Cung nghênh Vương Tôn gia sứ giả!

Ở cửa Vương gia , một đám khách mời bị Lý Phong chấn nhiếp ào ào lấy lại tinh thần, mặt lộ vẻ quái dị.

Những chuyện Lý Phong nói bọn họ hiểu được gần hết, nhưng cái này dù sao cũng là chuyện xấu của Vương gia, cho nên không ai dám công khai đàm luận.

Bây giờ Lý Phong ở trước mặt mọi người làm rõ chuyện này, có thể nói là tương đương với ở trước mặt mọi người tát Vương gia một bạt tai vang dội.

Vương gia sẽ đáp trả thế nào?

Đúng như mọi người suy đoán, Vương Hiền hiện tại có một loại cảm giác như bị Lý Phong đánh mặt công khai, hắn nổi giận: "Lý Phong, ngươi. . . Ngươi ngậm máu phun người! Rõ ràng là Lý Viện không biết liêm sỉ, câu dẫn đại ca ta, mới sinh ra đồ nghiệt. . ."

"Chát "

Chữ chủng còn chưa nói ra, Lý Phong đã đưa tay tát mặt Vương Hiền một cái!

Sau một tiếng vang giòn, má trái của Vương Hiền biến hình nghiêm trọng, Tử Hoành bay về sau năm, sáu mét, mới trùng điệp té xuống đất!

Ở giữa không trung, Vương Hiền đã phun ra một ngụm máu tươi, bốn cái răng rơi xuống đất, sau khi hạ xuống, Vương Hiền chỉ kịp hét thảm một tiếng, sau đó liền nghiêng đầu một cái ngất đi.

Không gian lâm vào yên tĩnh!

Con mẹ nó, người anh em này quá mạnh, một lời không hợp liền động thủ, lại còn đánh quan lớn một tỉnh! Hắn rõ ràng đang điên cuồng tìm đường chết a!

"Nhị ca!"

Vương Tu kinh hô một tiếng, chạy như bay đến bên cạnh Vương Hiền cúi đầu xem xét, xác định Vương Hiền vẫn còn thở, Vương Tu thở phào.

Tiếp theo Vương Tu như con sư tử nổi giận chỉ mặt Lý Phong mắng: "Lý Phong, ngươi vậy mà dám ra tay đả thương quan tỉnh Giang Nguyên, ngươi làm vậy là đang đối địch với quốc gia!"

Một đám khách mời ào ào gật đầu phụ họa, Vương Hiền ở đây, dù chủ tịch Giang Nam có mặt, cũng phải nể mặt Vương Hiền ba phần, càng không thể tát bay Vương Hiền ra ngoài.

Lý Phong làm như vậy chính là khiêu khích pháp luật, khiêu khích bộ máy nhà nước, nhất định phải nghiêm trị!

"Thật sao?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, đùa cợt nói: "Vậy ngươi có biết hậu quả của việc làm nhục thành viên Long Hồn là gì không?"

Vương Tu cùng một đám khách mời đều lộ ra vẻ mặt mờ mịt, đa số người trong bọn họ nào biết Long Hồn là tổ chức gì a.

Nói chung, bọn họ đều không rõ ràng làm nhục thành viên Long Hồn có hậu quả gì.

Lúc này Tưởng Vận Trúc tiến lên trước một bước nói: "Thành viên Long Hồn không cho phép kẻ nào làm nhục, kẻ nào dám thì đều có thể đánh một trận! Đây không phải pháp luật, mà là quy củ của Long Hồn, nếu Vương gia không phục, vậy cứ trực tiếp tìm Long đầu của chúng ta lý luận."

Quy củ này là do Long đầu định ra, nghe rất bá đạo phách lối, nhưng chỉ cần tỉ mỉ nghĩ lại thì sẽ phát hiện quy củ này rất có đạo lý.

Rất nhiều thành viên Long Hồn đều vì quốc gia mà vào sinh ra

tử, nói bọn họ là người bảo vệ cho nền hòa bình tiếp diễn cũng không đủ.

Mọi người có thể không biết, không tôn kính bọn họ, nhưng tuyệt đối không thể mở miệng nhục nhã bọn họ.

Cho nên thành viên Long Hồn không thể làm nhục, kẻ nào vi phạm đều có thể đánh, chỉ cần không chết người, xuất hiện bất kỳ hậu quả gì Long đầu đều gánh hết, chính là bá đạo như vậy!

Khóe miệng Vương Tu giật một cái, lập tức ngậm miệng lại.

Hắn từng nghe Vương Thành nói về sự khủng bố của Long đầu, cho hắn một trăm cái lá gan cũng không dám tìm Long đầu lý luận!

Những tân khách không biết chuyện ở đây cũng nhịn không được hít sâu một hơi!

Con mẹ nó, Vương Tu đang sợ hãi?

Vốn bọn họ còn nghĩ Lý Phong đến Vương gia gây sự là lấy trứng chọi đá, hiện tại xem ra bọn họ còn chưa hiểu rõ tình hình!

"Lý Phong! ! !"

Đúng lúc này, một tiếng gầm lên giận dữ từ trong cửa lớn truyền đến, tiếng rống xông thẳng lên trời, dư âm vang vọng bên tai mọi người thật lâu!

Trong nháy mắt dư âm biến mất, một bóng người lao ra, tiếp theo giống như cây đinh đóng chặt tại chỗ.

Chính là Vương Thành!

Khi ra như mũi tên, lúc ngừng như cây tùng tuyết trăm năm, chỉ bằng động tác này, Vương Thành đã khiến một đám khách mời rung động không thôi!

"Thành nhi, Lý Phong lấn ép Vương gia ta không người, đánh ngất xỉu nhị thúc của ngươi, ngươi nhất định phải thay Nhị thúc báo thù a!"

Vương Tu tựa như nhìn thấy cứu tinh, giữ chặt bàn tay Vương Thành kể lể.

Cùng lúc đó, chiếc xe L5 chậm rãi ngừng ở cửa ra vào cách đó không xa, Vương Tôn Trọng, Tiêu Chấn, Tiêu Lăng Nhã, Vương Tôn Vũ cùng đi xuống xe, vừa vặn nghe thấy âm thanh kể lể của Vương Tu.

"Đó chính là Vương Thành? Quả nhiên là nhân tài một phương."

Tiêu Lăng Nhã dùng ánh mắt sáng rực nhìn Vương Thành đang đứng vững vàng ở cửa ra vào, lên tiếng cảm thán.

"Không phải đâu Lăng Nhã tỷ, ta thấy hắn cũng bình thường thôi."

Vương Tôn Vũ bĩu môi, khinh thường nói.

"Vậy phải xem là so sánh với ai, nếu là so với Tiểu Vũ đệ đệ, vậy Vương Thành chỉ là người bình thường."

Tiêu Lăng Nhã kiều mị liếc Vương Tôn Vũ một cái, cười nói.

Cái liếc này gần như đã làm trái tim của Vương Tôn Vũ muốn nổ tung, trên mặt bắt đầu lộ ra thần sắc ngẩn ngơ.

Nụ cười trên mặt Tiêu Lăng Nhã càng thêm quyến rũ, trong mắt lại có vẻ khinh thường chợt lóe lên.

"Khụ khụ!"

Vương Tôn Trọng trùng điệp ho khan một tiếng, làm Vương Tôn Vũ bừng tỉnh, sau đó hắn nói tiếp: "Thời gian không còn sớm, chúng ta vào trong đi."

Sau khi nói xong, hắn liền bước về phía Vương gia.

Vương Tôn Vũ mờ mịt gật gật đầu, muốn đi theo, chỉ là hắn vừa mới động liền phát hiện, trong vài giây đồng hồ ngắn ngủi vừa nãy, hắn đã ra mồ hôi, gió thổi qua liền cảm thấy lành lạnh.

"Mỹ nhân là mồ chôn của anh hùng. Xưa nay ta là người kiêu

ngạo không để ai vào mắt, vậy mà vừa gặp mỹ nhân đã hụt hơi. Cổ nhân đúng là không lừa ta! Có điều. . ."

"Vì Tiêu Lăng Nhã, cho dù bắt ta giảm thọ 10 năm cũng đáng!"

Âm thầm cảm thán một tiếng, Vương Tôn Vũ đuổi theo.

Ở cửa Vương gia, Vương Thành nghe xong lời nói của Vương Tu, nộ khí lại lần nữa tăng vọt một bậc!

"Lý Phong, ngươi muốn chết!"

Vương Thành tiến lên trước một bước, muốn xuất thủ xử lý Lý Phong.

Nhưng vào lúc này, một tiếng hô to làm hắn quay đầu lại : "Thành nhi, không nên vọng động! Lý Phong đang muốn làm tiêu hao thể lực của ngươi, khiến ngươi thí luyện thất bại, ngươi tuyệt đối không được mắc lừa!"

Mọi người theo tiếng nhìn lại, liền thấy Vương Bác Nam dẫn một đoàn khách mời chạy tới.

Vương Thành ngạo nghễ nói: "Xin gia gia không cần phải lo lắng, ta có lòng tin giết chết Lý Phong rồi vẫn có thể hoàn thành thí luyện!"

Chuyện này đến cả Vương Bác Nam cũng có thể đoán được, Vương Thành sao lại không đoán được? Chỉ bất quá hắn tin tưởng mình có thể mặt không đỏ hơi thở không gấp giết chết Lý Phong!

Vương Bác Nam còn đang muốn thuyết phục Vương Thành vài câu, đột nhiên một tiếng đùa cợt âm từ đằng xa truyền đến: "Ồ? Ngươi có tự tin với bản thân như vậy? Sao ta cảm thấy dù không tiêu hao thể lực, ngươi cũng không phải là đối thủ của ta?"

Vương Thành thấy trong lòng giận dữ, quay đầu nhìn lại, vừa vặn thấy đám người Vương Tôn Trọng sóng vai mà đến, trong đó có một nam tử trẻ tuổi đang lộ vẻ đùa cợt nhìn hắn.

"Bốn người này xem ra đều sống ở vị trí cao đã lâu, khí chất phi phàm, chẳng lẽ là người của Vương Tôn gia?"

"Khẳng định là như vậy, người nói chuyện hẳn là đối tượng thí luyện của Vương Thành hôm nay."

"Tê, đây chính là Vương Tôn gia a, chút nữa nhất định phải hảo hảo kết giao một phen!"

Một đám khách mời cũng phát hiện bốn người Vương Tôn Trọng tiến đến, nhất thời xì xào bàn tán.

"Vương Tôn Trọng phụng mệnh gia chủ đến đây tiến hành thí luyện với Vương Thành, Vương Bác Nam, ngươi còn không mau ra nghênh tiếp!"

Trong cái nhìn của mọi người, Vương Tôn Trọng dừng lại, cao giọng hô.

Mọi người lại yên tĩnh!

Tiếp theo. . .

"Vương Bác Nam, dẫn theo một đám già trẻ Vương gia Giang Nam, cung nghênh sứ giả Vương Tôn gia!"

Vương Bác Nam hai tay ôm quyền, lưng hơi cong ra khỏi cửa lớn, đi tới nơi cách Vương Tôn Trọng ba mét rồi phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất!

Ở sau hắn, Vương Tu, Vương Khiếu, Trình Nhã Thục, các thành viên của Vương gia, tất cả đều quỳ rạp xuống đất!

Duy chỉ có Vương Thành, vẫn như cũ đứng ngạo nghễ!

Chương 336. Giết Vương Thành!

Chương 299: Giết Vương Thành!

"Ừm?"

Hai mắt Vương Tôn Trọng như điện, nhìn về phía Vương Thành đang ngạo nghễ đứng thẳng, mặt lộ vẻ không vui.

Vương Bác Nam nhìn lại, nhất thời sắc mặt kịch biến: "Thành nhi, nhanh quỳ xuống a!"

Vương Tôn Trọng là sứ giả do Vương Tôn gia phái ra, cái này giống như khâm sai đại thần thời cổ đại vậy, gặp Vương Tôn Trọng như gặp gia chủ Vương Tôn gia.

Người khác có thể không cần quỳ bái, nhưng người Vương gia nhất định phải quỳ!

Vương Thành ngạo nghễ lắc đầu: "Ta là đời sau của Vương Tôn gia, cả đời này chỉ lạy trời đất cha mẹ."

Những khách mời khác nhịn không được giơ ngón tay cái với Vương Thành.

Nam tử hán đỉnh thiên lập địa, cả đời chỉ lạy trời đất phụ mẫu, thế mà quá nhiều người vì lợi ích lựa chọn khúm núm, người thật sự có thể làm được điều này ít càng thêm ít.

Vương Thành có thể cứng cỏi như thế, đáng để mọi người kính nể!

"Ha ha, ta không nghe lầm chứ?" Vương Tôn Vũ cười, cười rất khinh miệt: "Ngươi chỉ là đời sau của Vương gia, muốn quay về gia phả Vương Tôn gia phải qua cửa ải của ta trước, cho nên đừng thiếp vàng trên mặt mình có được không? Miễn cho làm người khác chê cười."

Tiêu Chấn, Tiêu Lăng Nhã gật đầu biểu thị đồng ý.

Vương Tôn Vũ chính là đối thủ của Vương Thành trong lần thí luyện này, chỉ khi Vương Thành đánh bại hắn mới tính là hoàn thành thí luyện.

Vương Thành chưa hoàn thành thí luyện, liền nói mình là đời sau của Vương Tôn gia, quả thật có chút thiếp vàng lên mặt mình.

Đám người Vương Bác Nam chỉ cảm thấy trên mặt nóng hổi như lửa đốt, Vương Tôn Vũ làm nhục Vương Thành chẳng khác gì làm nhục Vương gia, cái này khiến đám người Vương gia luôn cao cao tại thượng cảm thấy rất khó chịu.

Chỉ là đám người Vương Bác Nam không chỉ không dám biểu hiện khó chịu, còn phải mỉm cười, gật đầu phụ họa.

Vương Thành lại cười: "Ngươi không phải đối thủ của ta."

Bảy chữ này nghe thì nhẹ nhàng, nhưng lại thể hiện đầy đủ sự tự tin của Vương Thành, cùng với sự xem thường Vương Tôn Vũ.

Vương Tôn Trọng âm thầm hài lòng gật gật đầu, kẻ này không tệ, có ngạo cốt, có tự tin, nếu như thông qua thí luyện, nhất định là một kì tài trong đời kế tiếp của Vương Tôn gia!

Vương Tôn Vũ nổi giận, hắn vốn cho rằng mình đã đủ kiêu ngạo, không nghĩ tới Vương Thành còn kiêu ngạo hơn hắn.

Bất quá thế cũng tốt, đánh cho một kẻ kiêu ngạo phải khuất phục mới càng có cảm giác thành tựu!

Nghĩ tới đây, Vương Tôn Vũ cười lạnh nói: "Ngươi đã tự tin như vậy, vậy chúng ta liền bắt đầu thí luyện đi."

"Ta đang có ý đó đây." Vương Thành mỉm cười, chậm rãi đi đến trước mặt Vương Tôn Vũ.

Đám người Vương Bác Nam lộ ra thần sắc chấn động, đứng dậy lui sang một bên, dùng ánh mắt nóng rực nhìn Vương Thành: "Thành nhi cố lên a, vinh diệu của Vương gia gắn liền với thân ngươi, ngươi nhất định không thể làm cho chúng ta thất vọng!"

Vương Thành lạnh nhạt gật gật đầu: "Yên tâm đi, một trận chiến này ta tất thắng!"

"Tốt, vậy mới là cháu trai ta chứ!" Vương Bác Nam cảm thấy tuổi già an lòng.

Đám người Vương Tu, Lục Xảo Lan thì lệ nóng tràn đầy!

Một đám khách mời cũng bị tâm tình của đám người Vương Bác Nam lây nhiễm, nhịn không được siết chặt song quyền.

Vương Tôn Trọng, Tiêu Chấn, Tiêu Lăng Nhã cũng đều lui sang một bên, làm tốt chuẩn bị xem lễ.

Lý Phong: "? ? ?"

Tình huống như thế nào, tiểu gia mới là nhân vật chính có được không, các ngươi thật sự không thèm nhìn tiểu gia sao?

"Lý Phong. . ." Tưởng Vận Trúc có chút sốt ruột, nhiệm vụ của bọn họ là phá hư thí luyện của Vương Thành, không thể tùy ý cho Vương Thành khai chiến với Vương Tôn Vũ a!

"Ừm, giao cho ta."

Lý Phong tiến lên trước một bước nói: "Ta phản đối! Trước khi ta quyết đấu với Vương Thành, các ngươi không thể bắt đầu thí luyện!"

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh!

Lý Phong đúng là đủ mãnh liệt, thời điểm này còn dám đứng ra, không sợ làm cho Vương Tôn Trọng bất mãn sao?

"Lý Phong, ngươi không có tư cách phản đối!" Vương Bác Nam giận tím mặt, tiếp theo quay đầu nói: "Vương Tôn đặc sứ, người này đang cố ý phá hư thí luyện của Thành nhi, xin ngài xuất thủ trục xuất hắn khỏi nơi đây!"

Toàn bộ Vương gia chỉ Vương Thành có năng lực hạ gục Lý Phong, nhưng Vương Thành hiện tại sắp tham gia thí luyện, Vương Bác chỉ có thể cầu trợ Vương Tôn Trọng.

Tin tưởng Vương Tôn Trọng cũng không hy vọng có người phá hư thí luyện, Lý Phong cố tình cản trở, khẳng định sẽ làm cho Vương Tôn Trọng bất mãn!

Đám người Vương Tu, Lục Xảo Lan cùng nhau hô to: "Xin Vương Tôn đặc sứ xuất thủ!"

Một đám khách mời cũng học theo, ôm quyền nhìn về phía Vương Tôn Trọng hô lên: "Xin Vương Tôn đặc sứ xuất thủ!"

Trong cái nhìn chăm chú của mấy trăm người, Vương Tôn Trọng bật cười lớn nói: "Ta sẽ không xuất thủ."

Mọi người trực tiếp sững sờ!

Không phải chứ. . . Vì sao lại như vậy, Lý Phong đang phá hư thí luyện của Vương Tôn gia a, nói nghiêm trọng một chút thì chính là khiêu chiến uy nghiêm của Vương Tôn gia!

Vương Tôn Trọng không chỉ không tức giận, còn gạt đi thỉnh cầu của Vương Bác Nam, đầu hắn bị nước đổ vào sao?

"Vương Tôn đặc sứ, cái này. . . Cái này là sao a?" Vương Bác Nam lộ vẻ mặt không dám tin hỏi.

Tất cả người Vương gia đều lộ vẻ bất mãn, Vương Tôn Trọng có ý tứ gì, cố ý không muốn Vương Thành thông qua thí luyện?

Nếu thật sự như vậy, bọn họ dù phải liều mạng đối đầu Vương Tôn Trọng, cũng phải nói việc này lại cho gia chủ Vương Tôn gia!

"Nếu như ta không nghe lầm, trên người Lý Phong cũng chảy xuôi huyết mạch Vương Tôn gia, nếu như Vương Thành không thể chứng minh hắn càng ưu tú hơn Lý Phong, vậy hắn không có tư cách thí luyện."

"Cho nên. . . Vương Thành, ngươi cùng Lý Phong quyết đấu trước, người thắng lợi mới có thể thí luyện."

Vương Tôn Trọng giống như cười mà không phải cười nói.

Một đám khách mời lộ vẻ bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra Vương Tôn

gia còn có quy củ này, khó trách khó trách.

Đám người Vương Bác Nam chỉ cảm thấy một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng, nín đến mức phổi muốn phát nổ!

"Thành nhi, đợi chút nữa không cần lưu thủ, cho dù ngươi giết Lý Phong, ta cũng sẽ không trách ngươi! Hết thảy lấy thí luyện làm trọng!"

Vương Bác Nam hít sâu một hơi, hung ác nói.

Nếu quyết đấu không cách nào tránh khỏi, vậy hắn hi vọng Vương Thành dùng thủ đoạn lôi đình lập tức giết Lý Phong, bảo trì thể lực ở mức độ cao nhất!

"Nghe thấy chưa? Gia gia ngươi đồng ý cho ngươi giết Lý Phong! Ngươi tuyệt đối không được buông tha hắn a!"

Lục Xảo Lan hưng phấn dị thường!

"Thành nhi, giết hắn, giúp nhị thúc ngươi báo thù!"

"Đúng, Thành ca, giết hắn!"

Đám người Vương gia hưng phấn như chơi ma túy đá, hai mắt đỏ bừng, đều ngóng trông Vương Thành giết Lý Phong.

Đối với cái này Vương Thành chỉ là nhàn nhạt nói một câu: "Yên tâm, ta giết hắn như giết chó!"

Ngữ khí lạnh lẽo, bá khí bắn ra bốn phương tám hướng!

"Còn tưởng rằng lập tức được hành hung Vương Thành một trận, thật sự là không thú vị."

Vương Tôn Vũ thối lui đến bên cạnh Tiêu Lăng Nhã, lắc đầu nói.

"Xem trò vui trước cũng không tệ."

Tiêu Lăng Nhã hiếu kỳ đánh giá Lý Phong, giống như cười mà không phải cười nói.

Thấy thế, Vương Tôn Vũ không khỏi cười lạnh nói: "Lăng Nhã

tỷ, ngươi đừng nhìn làm gì, dù sao đợi chút nữa hắn cũng sẽ biến thành một cỗ thi thể."

Tuy hắn ngoài miệng xem thường Vương Thành, trong lòng vẫn hơi kiêng kị, 22 tuổi đã là Tông Sư hậu kỳ, dù đặt trong Vương Tôn gia cũng có thể xưng là thiên tài.

Đương nhiên, so với siêu cấp thiên tài 21 tuổi đã bước vào Tông Sư hậu kỳ như hắn, Vương Thành còn kém một bậc.

"Nói cũng đúng." Tiêu Lăng Nhã lắc đầu cười một tiếng, rời ánh mắt khỏi Lý Phong.

Trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, Vương Thành nhìn về phía Lý Phong: "Tốt, ngươi đã muốn tìm cái chết, vậy ta liền thỏa mãn nguyện vọng của ngươi!"

Sau khi nói xong, một cỗ uy thế thuộc về cường giả Tông Sư hậu kỳ bùng nổ trên người Vương Thành!

Cỗ khí thế này vừa xuất hiện, trên mặt đám người Vương Khiếu liền hiện ra vẻ cuồng nhiệt!

Đây chính là Vương Thành, con cưng của Vương gia! Lần này Lý Phong chết chắc!

Nơi xa, Vương Tôn Trọng tán dương: "22 tuổi đã bước vào Tông Sư hậu kỳ, kẻ này không tệ, chỉ là không biết Lý Phong đang ở cảnh giới nào."

Hai mắt Tiêu Chấn sáng lên, cười nói: "Hắn cũng là Tông Sư hậu kỳ, không thì sao hắn dám tiếp nhận quyết đấu với Vương Thành."

Vương Tôn Trọng đồng ý gật gật đầu.

Đúng lúc này, Lý Phong lắc đầu bật cười: "Chỉ như vậy? Quá yếu đuối."

Mọi người có chút câm lặng.

Đã tới lúc này rồi, Lý Phong còn nói chuyện cuồng ngạo như vậy, muốn trang bức tới cùng sao?

Vương Tôn Vũ càng là nhịn không được cười nhạo nói: "Thật sự là không biết trời cao đất. . ."

"Oanh!"

Đột nhiên, một cỗ khí thế thuộc về Siêu Phàm sơ kỳ bùng nổ trên người Lý Phong!

". . . Dày? !" Vương Tôn Vũ trợn mắt há hốc mồm!

Vương Tôn Trọng, Tiêu Chấn, Tiêu Lăng Nhã cũng kinh hãi thất thần tại chỗ!

Vương Thành càng là hoảng sợ tới mức khuôn mặt tái nhợt!

"Đáng chết, làm sao ngươi có thể là cường giả Siêu Phàm cảnh?"

Vương Thành rít lên một tiếng, tiếp theo xoay người chạy!

Hắn nghĩ Lý Phong nhiều nhất là Tông Sư trung kỳ, cho nên mới cảm thấy mình giết Lý Phong như giết chó, nhưng không ngờ Lý Phong lại là cường giả Siêu Phàm cảnh!

Siêu Phàm cảnh a, giết hắn không phải như giết chó, mà là đơn giản như bóp chết một con kiến!

Hắn hiện tại chỉ có một cái ý niệm trong đầu, đó là trốn, trốn càng xa càng tốt!

Cái gì mà thí luyện, cái gì mà quay về gia phả Vương Tôn gia, đều không trọng yếu bằng giữ mạng!

"Muốn chạy? Ngươi chạy nổi sao!"

Lý Phong cười lạnh một tiếng, đánh ra một trảo!

"Rống!"

Một luồng chân khí màu xanh hóa thành long trảo to lớn, nhanh như tia chớp phóng tới Vương Thành, trong chớp mắt đã bóp Vương Thành trong lòng bàn tay!

Tiếp theo Lý Phong hung hăng siết một cái!

"Phanh "

Trong long trảo bắn ra một làn sương máu!

Vương Thành. . . Bỏ mình!

Mọi người lâm vào yên tĩnh!

Chương 337. Vượt mức hoàn thành nhiệm vụ!

Chương 300: Vượt mức hoàn thành nhiệm vụ!

Con cưng của Vương gia Giang Nam, thiên tài võ đạo 22 tuổi đã bước vào Tông Sư hậu kỳ, thông qua thí luyện liền có thể quay về gia phả Vương Tôn gia, tương lai rộng mở, tiền đồ sáng lạn, thế mà bây giờ Vương Thành tựa như là một con sâu nhỏ, bị Lý Phong nhẹ nhàng bóp chết?

Quan trọng là cách thức Lý Phong bóp chết Vương Thành quá mức không thể tưởng tượng nổi!

Cách xa mười mấy mét, một cái vuốt rồng màu xanh từ trong tay hắn bay ra, bắt lấy Vương Thành . . . Cảnh tượng như thế chỉ có thể nhìn thấy trong các bộ phim điện ảnh!

Tất cả mọi người đều cảm thấy là mình hoa mắt, hết thảy đều là ảo giác, đám sương máu kia cũng khẳng định không phải Vương Thành!

Phần lớn người ở đây đều không phải là cường giả võ đạo, thậm chí rất nhiều người trước đó còn chưa thấy chiến đấu giữa cường giả võ đạo, nên có loại suy nghĩ này cũng hợp tình hợp lý.

Chỉ có Vương Tôn Trọng, Tiêu Chấn, Tần Khải, Tưởng Vận Trúc mới minh bạch, Vương Thành quả thật đã chết, còn chết đến mức không thể chết lại!

"Đây không phải sự thật, cái này tuyệt đối không phải sự thật, Thành nhi của ta là thiên tài võ đạo, nam nhân nhất định sẽ đứng sừng sững ở trên đỉnh thế giới, hắn không bao giờ thất bại, tuyệt đối sẽ không thất bại!"

Lục Xảo Lan mới đầu còn tự lẩm bẩm, đến lúc sau tốc độ nói càng ngày càng nhanh, thanh âm càng lúc càng lớn, tựa như là

đang thôi miên chính mình.

Đám người Vương Bác Nam, Vương Tu, Vương Khiếu thì thần sắc chấn động, trên mặt một lần nữa lộ ra vẻ chờ mong.

Đúng vậy a, đây chính là Vương Thành, thiên tài của Vương gia, nam nhân nhất định sẽ đánh ra một phen sự nghiệp lẫy lừng, làm sao lại dễ dàng chết ở chỗ này như thế?

"Vẫn còn ôm lấy tưởng tượng không thực tế a. . ."

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, tiện tay triệt tiêu Thám Vân Thủ.

Long trảo màu xanh biến mất, một vũng máu thịt rớt xuống đất!

"Tê!"

Đám khách mời xung quanh nhịn không được hít sâu một hơi, tiếp theo. . .

"Oẹ "

Rất nhiều khách mời đều không để ý hình tượng ôm bụng dưới nôn mửa từng bãi!

Con mẹ nó tình cảnh này cũng quá tàn bạo quá huyết tinh rồi, một nam nhân đẹp trai cao lớn, vậy mà bị Lý Phong bóp nát thành một vũng máu thịt. . .

Lục Xảo Lan sững sờ, đám người Vương Bác Nam, Vương Tu cũng sững sờ!

Chết, Vương Thành vậy mà chết thật!

Sấm sét giữa trời quang! Ngũ lôi oanh đỉnh! Đám người Vương gia đều là mặt không còn chút máu!

"Thành nhi!"

Không biết qua bao lâu, Lục Xảo Lan như phát điên vọt tới trước đám huyết nhục kia, quỳ xuống đất khóc rống.

"Thành nhi. . ."

Vương Bác Nam phát ra một tiếng kêu thảm, tiếp theo mí mắt gập lại, trực tiếp té xỉu.

"Lão gia tử, lão gia tử ngươi đừng làm chúng ta sợ a!"

Đám người Vương Tu vội vàng ôm lấy Vương Bác Nam, ấn huyệt nhân trung, tìm cách cứu tỉnh hắn.

Trong lúc nhất thời, đám người Vương gia giống như những con kiến chạy vội trên chảo dầu!

"Nhìn nhầm a."

Nơi xa, Tiêu Chấn phun ra một ngụm trọc khí, dùng ánh mắt lấp lóe ánh sáng nhìn Lý Phong đang đứng thẳng ngạo nghễ, cảm thán từ đáy lòng nói: "Vương Tôn gia các ngươi lại xuất hiện một kì tài a!"

Dù là ở trong cổ võ thế gia đỉnh cấp Hoa Hạ, người 23 tuổi đã bước vào Siêu Phàm cảnh cũng không nhiều, thiên phú võ đạo của Lý Phong, đặt trong thế hệ trẻ của bốn nhà đã có thể đứng trong top 5 thậm chí top 3!

Chỉ cần Lý Phong thông qua thí luyện, liền có thể quay về gia phả Vương Tôn gia, thế hệ trẻ của Vương Tôn gia lại nhiều thêm một thiên tài yêu nghiệt, cái này khiến Tiêu Chấn rất hâm mộ.

Một bên khác, Vương Tôn Trọng cũng nghĩ đến điểm này, ánh mắt không khỏi tinh quang đại phóng, nói: "Tốt, 23 tuổi đã là Siêu Phàm sơ kỳ, kẻ này rất tốt!"

"Khụ khụ, Vương Tôn huynh, Lăng Nhã cũng đã đến tuổi kết hôn, ngươi thấy nàng cùng Lý Phong có hợp hay không a?" Tiêu Chấn mặt mo hơi đỏ, nhưng vẫn nghiêm túc nói.

Lý Phong đã không phải người Tiêu gia, vậy hắn liền nghĩ biện pháp biến Lý Phong thành một nửa người Tiêu gia!

"Cái này a. . ." Vương Tôn Trọng cũng có chút động tâm.

Cũng như ba nhà Vương Lục Trình ở Giang Nam, tứ đại gia tộc cổ võ đỉnh cấp cũng tồn tại rất nhiều quan hệ thông gia, nha đầu Tiêu Lăng Nhã này xác thực rất không tệ, nếu để nàng gả cho Lý Phong, ngược lại là một lựa chọn không thể tốt hơn.

Chỉ là chuyện này không phải hắn có thể làm chủ, nhất định phải bẩm báo gia chủ mới được, mà đứa nhỏ Tiểu Vũ cũng thật sự rất thích Lăng Nhã. . .

"Nhị thúc, ngươi nói cái gì đó ~ "

Một bên khác, khuôn mặt Tiêu Lăng Nhã ửng đỏ, vô cùng thẹn thùng, nhưng lại không có chút ý tứ phản đối nào, thậm chí còn ẩn ẩn lộ ra mấy phần chờ mong.

Thấy thế, Vương Tôn Vũ liền cảm thấy trong lòng nặng nề, bắt đầu thù hận Lý Phong!

Tiêu Chấn cười ha ha một tiếng: "Tốt tốt tốt, ta không nói nữa, sự tình giữa người trẻ tuổi thì cứ để các ngươi tự mình xử lý, ta làm trưởng bối không nhúng tay vào."

"Vậy mới đúng chứ, hiện tại đều là tự do yêu đương, làm gì còn chuyện ép duyên."

Tiêu Lăng Nhã ngượng ngùng cười một tiếng, nhìn về Lý Phong đằng xa, trong đôi mắt phóng ra thần sắc kì lạ.

Tướng mạo còn đẹp trai hơn Vương Thành, Vương Tôn Vũ ba phần, dáng người cao lớn, cái mông cũng vểnh cao.

Ừm, rất nhiều nữ nhân đều thích nam nhân mông to. . .

"Có thể thử làm quen với hắn một phen. . ."

Tiêu Lăng Nhã âm thầm nói một câu.

Nhìn đám người Lục Xảo Lan khóc lóc kêu trời, Lý Phong chỉ cảm thấy lửa giận góp nhặt bao nhiêu năm tiêu tán không ít.

Bất quá bây giờ hắn đối mặt với một vấn đề rất nghiêm trọng, nhiệm vụ yêu cầu hắn phế đan điền Vương Thành, thực tế hắn lại

trực tiếp bóp chết Vương Thành, hệ thống có thể phán định nhiệm vụ thất bại không?

"Thôi, thất bại thì thất bại a, Vương Thành luôn mồm nói giết ta như giết chó, nếu ta không bóp chết hắn, vậy thật là có lỗi với thân nam nhi mà mẹ ban cho!"

Lý Phong lắc đầu, đuổi tia lo lắng này ra khỏi bộ não.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, hoàn thành nhiệm vụ vượt mức, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 4000 điểm kinh nghiệm, 80000 điểm tích lũy."

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

Lý Phong: "? ? ?"

Hoàn thành nhiệm vụ vượt mức, đây là tình huống gì, trước kia chưa bao giờ gặp phải a!

"Nhiệm vụ yêu cầu kí chủ phế bỏ đan điền Vương Thành, nhưng kí chủ còn hung ác hơn yêu cầu của hệ thống, trực tiếp bóp Vương Thành thành một đám huyết nhục, bởi vậy kí chủ hoàn thành nhiệm vụ vượt mức, khen thưởng gấp bội."

"Con mẹ nó? Còn có loại thao tác này sao?"

Sắc mặt Lý Phong nhất thời quái dị.

Hắn đã làm tốt chuẩn bị tiểu đệ rút ngắn 1 cm, kết quả hệ thống vậy mà phán định hắn hoàn thành nhiệm vụ vượt mức?

Tính tình của hệ thống. . . Quả nhiên rất hợp với hắn!

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: S-

Điểm kinh nghiệm: 9200/ 20000

Điểm tích lũy: 3 18900

Điểm chinh phục: 64

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng, Phá hư thí luyện

"Hô, còn thiếu hơn 10 ngàn điểm kinh nghiệm là có thể lên tới cấp S, lại gần thêm một bước với mục tiêu vượt qua Tiêu Lăng Phi."

Lý Phong cảm thán một câu, tắt hệ thống đi.

Đúng lúc này, Lục Xảo Lan đột nhiên đứng lên, giống như điên cuồng vọt tới chỗ Lý Phong: "Lý Phong, ngươi trả mạng Thành nhi cho ta!"

"Tẩu tử, đừng đi qua!"

Vương Tu vội vàng lên tiếng ngăn cản, chỉ là Lục Xảo Lan đã sớm bị đau đớn do mất con trùng kích thành điên cuồng, nàng hiện tại chỉ có một ý niệm trong đầu, đó là giết Lý Phong, giúp nhi tử báo thù!

"Đùng "

Trong nháy mắt Lục Xảo Lan vọt tới trước mặt Lý Phong, Lý Phong đưa tay tát tới, trực tiếp đánh Lục Xảo Lan ngã xuống đất.

Nhất thời, trên mặt Lục Xảo Lan xuất hiện một cái dấu tay to, khuôn mặt sưng đỏ không thôi!

Rất nhiều người ở đây đều lộ ra vẻ không đành lòng.

Lý Phong giết con trai Lục Xảo Lan, hiện tại lại đánh Lục Xảo Lan, cái này. . . Cái này có chút quá mức a?

Đúng lúc này, Tần Khải đứng ra nói: "Lý Phong, dừng tay!"

Chương 338. Nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng!

Chương 301: Nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng!

"Ngươi muốn ngăn cản ta?"

Lý Phong quay đầu nhìn về phía Tần Khải, nở nụ cười nghiền ngẫm.

Căn cứ theo Tưởng Vận Trúc giới thiệu, Tần Khải là một cường giả Tông Sư hậu kỳ, cho nên hắn rất ngạc nhiên, Tần Khải lấy đâu ra dũng khí ngăn cản hắn giết người.

"Không phải ngăn cản, là khuyến cáo."

"Ngươi cùng Vương Thành là quyết đấu bình thường, ngươi giết Vương Thành sẽ không người nào nói gì."

"Nhưng Lục Xảo Lan thì khác, nàng là mẫu thân Vương Thành, nàng vô tội, ngươi không thể giết nàng, ngươi giết nàng, vậy chính là đối địch toàn bộ Long Hồn."

Tần Khải không có chút sợ hãi, giọng điệu cũng đầy tính logic.

Hắn cùng Vương Thành đều ở dưới trướng Hắc Long Sứ, nhất định phải ngăn cản Lý Phong giết chết Lục Xảo Lan, nếu không hắn không cách nào bàn giao với Hắc Long Sứ!

"Tần kỳ sứ nói không sai, Lục Xảo Lan là thân nhân của thành viên Long Hồn, giết Lục Xảo Lan chẳng khác nào đối địch toàn bộ Long Hồn."

Lúc này Tưởng Vận Trúc cũng đứng ra nói.

Thành viên Long Hồn không thể làm nhục, thân nhân thành viên Long Hồn cũng vậy.

Thành viên Long Hồn ở bên ngoài chinh chiến, tự nhiên sẽ lo lắng cho người nhà, vì giải trừ nỗi lo về sau cho bọn họ, Long đầu đã định ra quy củ này.

Bất quá có một loại tình huống ngoại lệ, nhưng phải xem Lý Phong có biết nắm bắt không. . .

Đồng tử Lý Phong co rụt lại, trầm mặc không nói.

Đám người Vương Tu sợ Lý Phong trong cơn nóng giận giết Lục Xảo Lan, lúc này cũng thầm thở phào.

Nhưng Lục Xảo Lan lại càn rỡ cười ha hả: "Ha ha, đến a, tới giết ta a, ta để ngươi giết, chỉ sợ ngươi không dám!"

Lý Phong quay đầu nhìn về phía Lục Xảo Lan, đùa cợt nói: "Chậc chậc, nhi tử chết ngươi còn cười ra tiếng được, quả thực là không có lương tâm."

"A!" Vừa nghe thấy mấy từ "Nhi tử chết", Lục Xảo Lan lại lần nữa rơi vào điên cuồng: "Ngươi là đồ đáng chém ngàn đao, ta muốn giết ngươi!"

Sau đó Lục Xảo Lan liền muốn đứng dậy liều mạng với Lý Phong.

Tần Khải tay mắt lanh lẹ ôm lấy nàng, trầm giọng nói: "Tẩu tử, người chết không thể sống lại, xin ngươi nén bi thương!"

"Ngươi thả ta ra, ta muốn giết hắn!" Lục Xảo Lan ra sức giãy dụa, nhưng nàng vốn là một nữ tử yếu đuối, sao có thể tránh thoát khỏi một cường giả Tông Sư hậu kỳ?

"A." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, tiếp tục đùa cợt nói: "Mất đi nhi tử rất đau lòng a, muốn giết ta để báo thù không?"

Tần Khải nhíu mày: "Lý Phong, ngươi bớt nói đi."

"Ngươi là đồ cẩu tạp chủng, ta thật sự là hối hận vì lúc đó không để Tô Kiếm Nam đâm chết ngươi luôn đi!"

"Đều do lão bất tử Vương Bác Nam còn thương cảm thân tình

với huyết thống, ta hận a!"

"Vương Bác Nam, lão bất tử kia, Lý Phong giết Thành nhi rồi, ngươi có hối hận không? Ha ha ha ha!"

Khí chất quý phụ trên thân Lục Xảo Lan hoàn toàn bốc hơi, hiển nhiên chỉ còn là một con mụ đàn bà chanh chua.

Vương Bác Nam vừa được cứu tỉnh chưa được bao lâu đã bị Lục Xảo Lan làm cho tức giận hôn mê lần nữa.

Một đám người Vương gia câm nín, thậm chí có chút tán đồng với cách nói của Lục Xảo Lan.

Nếu không phải Vương Bác Nam mềm lòng, Lý Phong đã sớm chết vào mười năm trước, vậy thì sao có thể phát sinh sự tình hôm nay?

Hai mắt Lý Phong phát lạnh: "Ngươi thừa nhận mình sai bảo Tô Kiếm Nam phái người đâm chết mẹ ta?"

Tần Khải hơi biến sắc, liền muốn che miệng Lục Xảo Lan.

Ai ngờ Lý Phong đã sớm chuẩn bị, đưa tay chặn cổ tay Tần Khải!

"Đúng, chính là ta bảo Tô Kiếm Nam đâm chết nữ tiện nhân Lý Viện kia, nàng không biết xấu hổ, câu dẫn Vương Xuyên, còn sinh ra đồ nghiệt chủng nhà ngươi, nàng chưa chết thì ta còn chưa được an lòng!"

"Ta đã xem ảnh chụp Lý Viện sau khi chết, đầu đã nát bét, não chảy ra ngoài, nhìn thấy tấm hình đó ta vui vẻ vô cùng, ha ha, ha ha ha ha!"

Lục Xảo Lan giờ phút này đã không còn để ý cái gì khác, nàng chỉ muốn dùng lời nói ác độc để khiến Lý Phong thống khổ!

Mọi người ở đây đều biến sắc!

Lục Xảo Lan vậy mà thật sự cho người đâm chết Lý Viện? Nàng rõ ràng là phạm tội giết người, quá ác độc!

Đừng nói Lý Phong chỉ là tát mặt Lục Xảo Lan một cái, cho dù giết nàng cũng không đủ!

Sắc mặt Tần Khải cũng kịch biến!

Đáng chết, trong đầu Lục Xảo Lan chứa toàn bã đậu sao, sao nàng dám thừa nhận công khai như vậy!

"Tần kỳ sứ, ngươi cũng nghe được a?"

Lý Phong buông Tần Khải ra, lạnh giọng hỏi.

Tần Khải khẽ cắn môi: "Nàng điên rồi, lời nói không thể tin."

"Hay cho câu nàng bị điên." Hai mắt Lý Phong híp lại, trong mắt có sát khí bắn ra: "Nhưng ta cảm thấy nàng không điên, Lục Xảo Lan, ngươi nói xem ngươi có điên không?"

"Ta nhổ vào! Chính là ta để Tô Kiếm Nam giết Lý Viện, đến a, có gan ngươi giết ta giúp tiện nữ Lý Viện báo thù đi!"

"Đến cả mối thù giết mẹ cũng không dám báo, vậy sống sót còn có ý nghĩa gì, ta thấy ngươi nên mổ bụng tự sát thì hơn! Ha ha, ha ha ha ha!"

Lục Xảo Lan ngược lại hi vọng Lý Phong giết nàng, sau đó trở thành địch nhân của Long Hồn, bị Long Hồn vây giết, như vậy nàng mới có thể báo thù cho Thành nhi!

"Nàng xác thực không điên." Tưởng Vận Trúc lắc đầu, lạnh giọng nói: "Loại tình huống của Lục Xảo Lan, dựa theo quy củ của Long Hồn thì ngươi có thể giết nàng."

Tần Khải thầm than một tiếng, buông Lục Xảo Lan ra.

Nếu như thân nhân thành viên A mưu hại thân nhân thành viên B, vậy thành viên B có quyền lợi giết hung thủ, đây chính là tình huống ngoại lệ!

Loại thời điểm này, Tần Khải đã không còn lý do ngăn cản Lý Phong giết Lục Xảo Lan, tiếp tục ngăn cản thì hắn sợ Lý Phong dưới cơn nóng giận sẽ giết luôn cả hắn!

"Cái gì? !" Tiếng cười của Lục Xảo Lan im bặt!

Sắc mặt mấy người Vương Tu cũng kịch biến!

"Rất tốt!" Lý Phong nhếch miệng lên cười lạnh lùng: "Lục Xảo Lan, mẹ ta cùng Vương Xuyên là tự do yêu đương, ngược lại là ngươi, một mực thầm mến Vương Xuyên, dùng thủ đoạn hèn hạ ép mẹ ta rời đi, sau đó ngươi không kịp chờ đợi gả cho Vương Xuyên."

"Ngươi mới là tiện nữ không biết liêm sỉ, hôm nay, ta sẽ giết ngươi để tế mẹ ta!"

Sau khi nói xong, Lý Phong đưa tay bắn một chỉ vào đầu Lục Xảo Lan.

"Sưu "

Một luồng chân khí màu xanh từ đầu ngón tay Lý Phong bắn ra, xuyên qua trán Lục Xảo Lan, để lại cái lỗ máu!

Đồng tử Lục Xảo La mở rộng, không dám tin nhìn về phía Lý Phong.

Vì sao Long Hồn có những quy củ này, vì sao cho nàng hi vọng sau đó lại làm cho nàng tuyệt vọng, lão tặc thiên, ngươi thật bất công với ta! ! !

Lục Xảo Lan khí tuyệt ngã xuống đất, chết không nhắm mắt!

"Tẩu tử!"

Vương Hiền chẳng biết đã tỉnh lại từ lúc nào, bi thống kêu một tiếng rồi vọt tới bên cạnh Lục Xảo Lan, hai đầu gối quỳ xuống đất!

"Tẩu tử!" "Đại thẩm!" "Xảo Lan!"

Đám người Vương gia cực kỳ bi thương, Trình Nhã Thục càng là mí mắt sụp xuống, ngất đi!

Đám khách mời đứng tại chỗ không khỏi xôn xao.

Hôm nay vốn là ngày vui của Vương gia, kết quả lại bị Lý Phong giết liền hai người, việc vui biến tang sự, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, Vương gia. . . Quá thảm a!

Vương Bác Nam lại hồi tỉnh, nhìn thấy Lục Xảo Lan ngã xuống đất bỏ mình mà hai mắt đỏ bừng, khuôn mặt bi thương, chỉ Lý Phong hô lên: "Lý Phong, ngươi. . . Ngươi làm sao lại ác độc như vậy?"

"Ác độc?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, cười lạnh không thôi: "Lúc trước ngươi đuổi mẹ ta ra khỏi Giang Nam thì chẳng lẽ không ác độc? Mười năm trước ta cùng mẹ tới phúng viếng Vương Xuyên, các ngươi mở miệng làm nhục cô nhi quả phụ chúng ta, có tính là ác độc không?"

"Các ngươi năm đó gieo nhân, mới thu về quả hôm nay, nhân quả tuần hoàn báo ứng xác đáng, muốn trách, thì phải trách các ngươi lúc trước quá ác độc!"

Thân thể Vương Bác Nam chấn động, sắc mặt kịch liệt đỏ lên, tiếp theo há mồm phun ra một ngụm máu tươi, nghiêng đầu ngất đi!

Chương 339. Nam nhân này rất cứng!

Chương 302: Nam nhân này rất cứng!

"Cha!"

"Lão gia tử!"

Đám người Vương Tu để Lục Xảo Lan xuống, vọt tới chỗ Vương Bác Nam, lần nữa kêu gào đau đớn.

Một số khách mời nhắm hai mắt lại, không đành lòng nhìn tiếp.

Còn có một bộ phận khách mời hai mắt lấp lóe, có chút cười trên nỗi đau của người khác.

Vương gia đã đứng trên đỉnh cao quá lâu, cũng nên ăn chút đau khổ. . .

Tưởng Vận Trúc thở dài một tiếng, đi đến trước mặt Lý Phong hỏi: "Chúc mừng ngươi báo được đại thù."

Nàng không cách nào cảm động lây, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra được trong những năm qua Lý Phong phải chịu đựng thống khổ cỡ nào.

Bây giờ đại thù đã báo, Lý Phong hẳn là được giải thoát rồi a?

"Vẫn chưa xong." Lý Phong lắc đầu, đùa cợt nói: "Tuy Vương Bác Nam không cách nào quay về gia phả Vương Tôn gia, nhưng Vương gia vẫn như cũ là đại gia tộc hàng đầu Giang Nam, ta làm sao có thể để bọn hắn tiếp tục hưởng thụ vinh hoa phú quý?"

Tưởng Vận Trúc: "? ? ?"

Lý Phong nói lời này là có ý gì, đánh rớt Vương gia xuống vực? Không thể nào!

Vương gia là đại gia tộc, những năm này đã để dành được vô cùng nhiều tài phú, cho dù bây giờ Vương gia không kiếm tiền nữa, bọn họ cũng có thể tiêu xài mấy đời.

"Vậy mà đã xong?" Nhìn Lý Phong ngạo nghễ đứng thẳng nơi xa, Tiêu Lăng Nhã thất vọng lắc đầu nói: "Thủ đoạn không đủ hung ác a."

Vương Tôn Vũ gật đầu đồng ý: "Nhổ cỏ không trừ tận gốc, gió xuân thổi lại tái sinh, giết người không diệt khẩu, kẻ thù sẽ xuất hiện lần nữa."

"Tuy rằng chiến lực mạnh nhất của Vương gia là Vương Thành đã chết, nhưng người nào có thể bảo chứng sau này Vương gia không xuất hiện Vương Thành thứ hai? Huống chi Vương gia ăn cả hai giới quan trường và buôn bán, thế lực to lớn, muốn trả thù Lý Phong có rất nhiều biện pháp."

"Chỉ khi diệt sạch người Vương gia, mới có thể trừ sạch hậu hoạn!"

"Ây. . ." Tiêu Lăng Nhã nháy mắt mấy cái, nói: "Hình như rất có đạo lý a."

Vương Tôn Vũ cười đắc ý: "Nếu như đổi thành ta, thì sẽ làm như vậy."

Tiêu Lăng Nhã mặt ngoài gật đầu phụ họa, nội tâm lại thầm nghĩ: "Vương Tôn Vũ quá máu lạnh, về sau vẫn nên cách hắn xa một chút thì tốt hơn."

Dù nói thế nào người Vương gia cũng chảy xuôi huyết mạch Vương Tôn gia, Vương Tôn Vũ vậy mà nói chuyện giết sạch bọn họ một cách đơn giản thoải mái như vậy, quả thực máu lạnh vô tình tới cực điểm!

Nếu như Vương Tôn Vũ biết mấy câu nói của hắn không chỉ không chiếm được hảo cảm của Tiêu Lăng Nhã, ngược lại còn dọa Tiêu Lăng Nhã lùi xa, không biết có thể phiền muộn đến thổ huyết không. . .

Không biết qua bao lâu, Vương Bác Nam tỉnh dậy, hắn đầu tiên

là hai mắt vô thần quét mắt nhìn đám người Vương Tu một lượt, tiếp theo nhìn về phía Lý Phong, con ngươi muốn nứt ra nói: "Lý Phong, ngươi đã đạt được mục đích, còn ở lại chỗ này làm gì? Cút nhanh lên, chúng ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa!"

Hắn biết mình không làm gì được Lý Phong, nhưng Lý Phong cũng không dám tiếp tục giết người, cho nên hắn chỉ có thể mắng Lý Phong rời đi, để Lý Phong biến mất khỏi đây.

Lý Phong cười: "Ta còn chưa được nhìn thấy Vương gia triệt để xuống dốc, sao có thể đi được?"

Đồng tử Vương Bác Nam co rụt lại: "Ngươi. . . Ngươi còn muốn làm gì, chẳng lẽ muốn giết sạch chúng ta? Tốt, tới giết a, giết ta, đến a, ngươi dám không?"

"Cha, ngươi bớt giận." Vương Tu vội vàng đè xuống Vương Bác Nam, tiếp theo quay đầu nhìn về phía Lý Phong quát: "Vương gia chúng ta gia sản to lớn, nhân khẩu rất nhiều, ngươi muốn nhìn Vương gia chúng ta xuống dốc? Nằm mơ!"

Vương Hiền cũng đứng dậy quát: "Ta là quan lớn một tỉnh, sắp tới còn có cơ hội tiến thêm mấy bước, Vương gia chúng ta không chỉ không xuống dốc, mà còn ngày càng cường thịnh!"

Khách mời ở đây không khỏi gật đầu phụ họa.

Vương gia chỉ là mất đi chiến lực mạnh nhất là Vương Thành, mất đi cơ hội quay về gia phả Vương Tôn gia mà thôi, tuy tổn thất rất lớn, nhưng Lý Phong muốn nhìn Vương gia xuống dốc chỉ bằng việc giết Vương Thành thì vẫn còn chưa đủ.

Trừ phi Lý Phong giết sạch người Vương gia!

Chỉ là hắn dám sao? Đám người Vương Bác Nam không có mưu đồ giết hại Lý Viện, nếu hắn thật sự giết đám người Vương Bác Nam thì quả thật là coi trời bằng vung!

Đúng lúc này, Vương Tôn Trọng đi đến trước mặt Vương Bác Nam nói: "Vương gia chủ không nên kích động, dù nói thế nào Lý Phong cũng là cháu trai ruột của ngươi, với thiên phú võ đạo của hắn, đã không cần phải tiến hành thí luyện nữa."

Vương Bác Nam lộ vẻ mặt sợ hãi lẫn vui mừng: "Vương Tôn đặc sứ, ngài muốn nói. . ."

"Đúng, Lý Phong đã thông qua thí luyện của Vương Tôn gia, chỉ cần hắn gật đầu, hắn liền có thể trở về gia phả của Vương Tôn gia."

"Mà ngươi. . . Có công bồi dưỡng Lý Phong, dựa theo gia quy, ngươi có thể cùng hắn trở về Vương Tôn gia!"

Vương Tôn Trọng vừa cười vừa nói.

Vương Bác Nam, Trình Nhã Thục, Vương Tu, Vương Hiền, cho đến đám tiểu bối Vương Khiếu đều sững sờ!

Một đám khách mời càng là miệng mở lớn, vẻ mặt ngây dại!

Không phải chứ. . . Vương Tôn Trọng không chỉ không trách cứ Lý Phong giết Vương Thành, còn muốn Lý Phong quay về gia phả Vương Tôn gia?

Cua khét quá vậy, chúng ta còn chưa kịp đội mũ bảo hiểm a!

Đồng tử Tần Khải co rụt lại, lộ sắc mặt ngưng trọng nói nhỏ: "Lý Phong đã yêu nghiệt như thế, nếu trở thành con cháu của Vương Tôn gia, tất sẽ thành một cánh tay đắc lực của Mạc Vấn Thiên! Không được. . . Ta nhất định phải báo việc này lại cho Hắc Long Sứ!"

Tự nói xong, Tần Khải đi đến nơi xa bấm số điện thoại của Hắc Long Sứ.

Tưởng Vận Trúc một mực chú ý cử động của Tần Khải, thấy thế hai mắt híp lại, âm thầm trầm ngâm nói: "Mật báo cho Nhậm Thương Sinh a. . . Xem ra ta cũng phải nhanh chóng báo việc này cho Thanh Long Sứ đại nhân mới được."

Nghĩ tới đây, Tưởng Vận Trúc lặng lẽ đi đến nơi xa, bấm số điện thoại của Mạc Vấn Thiên.

"Quả nhiên ở đâu có người chỗ đó có giang hồ a. . ."

Lý Phong nhìn hai người đi tới nơi xa gọi điện thoại, âm thầm nói một câu.

Tiếp theo, Lý Phong nhìn về phía Vương Bác Nam, hắn ngược lại muốn nhìn xem Vương Bác Nam sẽ lựa chọn thế nào trước dụ hoặc được trở về gia phả Vương Tôn gia!

"Cái này. . . Cái này. . . Ta. . . Lý Phong hắn. . ."

Vương Bác Nam hưng phấn đến mức nói năng lộn xộn.

Hắn vốn cho rằng Vương Thành vừa chết, đời này hắn liền không còn khả năng quay về Vương Tôn gia, ai ngờ sơn cùng thủy tận nghi không đường, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn!

"Lý Phong, quay về gia phả Vương Tôn gia là vinh diệu lớn lao, ngươi còn không tranh thủ thời gian cám ơn Vương Tôn đặc sứ!"

Vương Bác Nam hít sâu một hơi, nhìn Lý Phong nói.

"Bá "

Tất cả mọi người đều nhìn sang Lý Phong.

"Các ngươi nói xem Lý Phong sẽ làm thế nào?"

"Cái này còn phải hỏi? Khẳng định là đồng ý a, ngu ngốc mới cự tuyệt!"

"Đúng đấy, Vương Tôn gia mạnh hơn Vương Gia gấp mười gấp trăm lần, gia nhập Vương Tôn gia cũng là một bước lên mây, người bình thường đều biết làm như thế nào."

"Khó mà nói a. . . Lý Phong tới đây chính là vì làm người Vương gia hối hận, nếu hắn đồng ý, chẳng phải là hoàn thành tâm nguyện của Vương Bác Nam?"

Mọi người xì xào bàn tán, suy đoán xôn xao.

"Hừ, một đám ngu ngốc!" Vương Tôn Vũ khinh thường cười lạnh: "Bọn họ căn bản không biết gia nhập Vương Tôn gia có ý nghĩa như thế nào, cho nên Lý Phong nhất định sẽ đồng ý."

"Há, thật sao?" Hai mắt Tiêu Lăng Nhã sáng lên, nhưng trong lòng có suy nghĩ khác biệt.

Trực giác nói cho nàng biết, nam nhân tên Lý Phong này rất cứng a. . .

Trong cái nhìn của mọi người, Lý Phong đột nhiên cười thành tiếng, hắn không nghĩ tới bây giờ Vương Bác Nam còn dám dùng loại giọng điệu này nói chuyện với hắn.

"Vương Bác Nam, ngươi thật giống như hiểu lầm cái gì, ta họ Lý, là con trai của Lý Viện, không có chút quan hệ gì với Vương gia các ngươi, cho nên ta sẽ không gia nhập Vương Tôn gia, ngươi sớm chết cái tâm này đi!"

Lý Phong lộ ra sắc mặt nghiêm túc, lạnh giọng nói.

Mọi người xôn xao!

Chương 340. Ta chính là hào môn!

Chương 303: Ta chính là hào môn!

Lời nói của Lý Phong giống như sấm sét giữa trời quang, làm cho trong đầu Vương Bác Nam ầm vang không ngừng.

Lý Phong vậy mà cự tuyệt? Hắn có biết gia nhập Vương Tôn gia mang ý nghĩa thế nào không, hắn có biết trở thành thành viên Vương Tôn gia là vinh diệu cỡ nào?

"Ta hiện tại ngày càng bội phục Lý Phong, có cốt khí, đủ cứng!"

"Chính xác, Lý Phong là một hán tử đầu đội trời chân đạp đất, đáng để chúng ta bội phục!"

Một đám khách mời ào ào gật đầu tán thưởng.

Đương nhiên, cũng có một bộ phận khách mời ở trong lòng thầm mắng Lý Phong ngốc, không biết thời thế, cứ như vậy buông tha cơ hội được một bước lên mây.

Vương Tôn Trọng nhíu mày, trong lòng có chút không vui.

Lý Phong cự tuyệt gia nhập Vương Tôn gia không chỉ là đánh mặt Vương Bác Nam, cũng là đánh mặt Vương Tôn gia!

Nếu không phải thiên phú của Lý Phong xác thực yêu nghiệt, chỉ bằng lời vừa rồi của Lý Phong, Vương Tôn Trọng đã muốn hung hăng giáo huấn hắn một trận!

Hai mắt Tiêu Lăng Nhã sáng lên: "Quả là thế!"

Đồng tử Vương Tôn Vũ co rụt lại, có một loại cảm giác bị Lý Phong làm nhục, ngay sau đó liền muốn mở miệng răn dạy Lý Phong, lại bị Vương Tôn Trọng dùng ánh mắt ngăn lại.

Vương Bác Nam cười khổ một tiếng, dùng thanh âm khàn khàn nói: "Lý Phong, ngươi nhất định là đang hờn dỗi gia gia đúng không? Gia gia biết. . ."

"Im miệng, ngươi không phải gia gia ta!" Sắc mặt Lý Phong trầm xuống, cười lạnh nói: "Ta đã nói ta không có chút quan hệ gì với Vương gia, trước kia không có, về sau cũng sẽ không có."

Trước đó nói hắn là nghiệt chủng, vì không ảnh hưởng thí luyện của Vương Thành còn ở trước mặt mọi người nói Vương Thành có thể giết hắn, hiện tại lại mang máu mủ ra tranh thủ tình cảm?

Ngủ mơ chưa tỉnh à!

Sắc mặt Vương Bác Nam cứng lại, cắn răng nói: "Tốt, cho dù ngươi không có quan hệ với ta, nhưng trên người ngươi rốt cục vẫn chảy xuôi huyết dịch Vương Tôn gia, đây là sự thật ngươi vĩnh viễn không cách nào phủ nhận."

"Hài tử, đừng hờn dỗi nữa, một lần nữa trở lại Vương Tôn gia, chỉ cần ngươi trở lại Vương Tôn gia, ngươi sẽ có được nhiều tài nguyên võ đạo hơn hiện tại vô số lần, đồng thời còn có rất nhiều quan hệ nhân mạch."

Vương Tôn Trọng cũng khuyên: "Lý Phong, Vương Tôn gia là hào môn đỉnh phong Hoa Hạ, chỉ cần ngươi trở về, ngươi chính là con cháu nhà giàu."

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, cười nói: "Đa tạ hảo ý của Vương Tôn tiên sinh, bất quá ta thật sự không có suy nghĩ gia nhập Vương Tôn gia, bởi vì bản thân ta. . . Chính là hào môn!"

Mọi người nhịn không được hít sâu một hơi!

Không gia nhập hào môn, bản thân chính là hào môn!

Cần tự tin cỡ nào mới có thể nói năng hùng hồn như vậy!

"Lý Phong, ngươi quá càn rỡ!"

Vương Tôn Vũ cũng nhịn không được lộ vẻ bất mãn với Lý Phong, mở miệng nói.

Lý Phong trợn mắt, đùa cợt nói: "Người lớn nói chuyện, tiểu hài tử đi sang chỗ khác chơi."

"Ngươi nói cái gì? Ngươi có tin . . ."

Vương Tôn Vũ có chút không dám tin tưởng lỗ tai mình, hắn là thiên tài Vương Tôn gia, đi tới chỗ nào cũng là đối tượng người khác xu nịnh, Lý Phong lại dám nói hắn là tiểu hài tử? Đây là đang nhục nhã hắn!

Lý Phong trực tiếp ngắt ngang lời hắn: "Ngươi cái gì mà ngươi, khi nào ngươi có thể đánh thắng được ta thì hẵng bước ra nói chuyện."

"Tiểu Vũ, chú ý giọng điệu, Lý Phong là đường ca của ngươi." Vương Tôn Trọng cũng nhíu mày nói.

Chỉ cần Lý Phong còn có một tia khả năng gia nhập Vương Tôn gia, bọn họ không thể kết thù với Lý Phong.

Vương Tôn Vũ chỉ cảm thấy một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng!

Lời nói của Lý Phong đã khiến hắn khó chịu đủ rồi, không nghĩ tới tam thúc lại còn đâm thêm một đao!

Biệt khuất!

"Phốc phốc "

Tiêu Lăng Nhã bị chọc cho che miệng cười rộ lên.

Nụ cười này của nàng, làm cho không ít khách nam ở đây phải liếc nhìn.

Hai mắt Lý Phong cũng sáng lên, âm thầm nghi ngờ nói: "Cô nàng này có bộ dáng rất giống Tiêu Lăng Phi a. . ."

Đúng lúc này, Tưởng Vận Trúc đột nhiên bước nhanh đến trước mặt Vương Tôn Trọng: "Vương Tôn tiên sinh, ta là thủ hạ dưới trướng Thanh Long Sứ, tên ta là Tưởng Vận Trúc, Thanh Long Sứ đại nhân muốn trò chuyện với ngươi."

"Mạc Vấn Thiên?" Vương Tôn Trọng hơi biến sắc, đưa mắt nhìn Tưởng Vận Trúc một cái thật sâu, sau đó nhận lấy điện thoại: "Xin chào Thanh Long Sứ, ta là Vương Tôn Trọng."

Dù là đối mặt với Mạc Vấn Thiên, Vương Tôn Trọng vẫn như cũ không kiêu ngạo không tự ti, đây chính là lực lượng của cổ võ thế gia đỉnh cấp!

Lý Phong hơi biến sắc, bây giờ Mạc Vấn Thiên đột nhiên muốn trò chuyện với Vương Tôn Trọng, chẳng lẽ là để thương nghị chuyện hắn gia nhập Vương Tôn gia?

Ngay tại thời điểm Lý Phong muốn để tâm nghe Vương Tôn Trọng nói cái gì, Vương Tôn Trọng đột nhiên vung tay lên, thanh âm của hắn trực tiếp biến mất.

"Đây là chiêu thức gì, vậy mà có thể ngăn cách thanh âm?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, lên tiếng kinh hô.

"Cường giả Siêu Phàm cảnh có thể bố trí lớp ngăn bằng chân khí ở xung quanh mình, từ đó ngăn cách thanh âm nói chuyện."

Đúng lúc này, một thanh âm dễ nghe vang lên từ một điểm cách hắn không xa.

Lý Phong quay đầu nhìn lại, liền thấy Tiêu Lăng Nhã đang nhẹ nhàng bước tới, ngay sau đó mặt hắn lộ vẻ nghiêm túc, ôm quyền nói: "Đa tạ chỉ điểm, xin hỏi danh tính cô nương là gì?"

"Ta tên Tiêu Lăng Nhã, năm nay 23 tuổi, rất hân hạnh được biết ngươi."

Tiêu Lăng Nhã đi đến trước mặt Lý Phong, hào phóng vươn tay ra.

Lý Phong: "? ? ?"

Cái tên chỉ khác Tiêu Lăng Phi một chữ, vóc người còn giống nhau tới bốn năm phần, các nàng không phải là tỷ muội chứ?

"Thế nào, Lý đại ca khinh thường bắt tay ta sao?" Lông mày tinh

xảo của Tiêu Lăng Nhã hơi nhíu, hờn dỗi nói.

"Không phải không phải. . ." Lý Phong liền vội bắt tay Tiêu Lăng Nhã, tiếp theo mờ mịt nói: "Ngươi gọi ta là cái gì, đại ca?"

"Đúng a, Tiêu gia cùng Vương Tôn gia là thế giao lâu năm,, ngươi lại hẳn là lớn hơn ta, ta gọi ngươi một tiếng đại ca có vấn đề gì sao?"

Tiêu Lăng Nhã cười nói tự nhiên hỏi.

Lý Phong suy nghĩ một chút liền nói: "Có vấn đề, ta không phải người của Vương Tôn gia."

"Hình như lời ngươi nói có chút đạo lý a, bất quá ta thích gọi ngươi là đại ca, ngươi sẽ không để tâm chứ?"

Tròng mắt Tiêu Lăng Nhã xoay động, nói.

Lý Phong: ". . . Không ngại."

Người ta là một nữ nhân cũng đã nói như vậy, hắn còn có thể làm sao?

"Ừm, vậy thì Lý đại ca. . . Ngươi có thể buông tay tiểu muội ra không. . ."

Nói đến đây, khuôn mặt Tiêu Lăng Nhã ửng đỏ, e thẹn cúi đầu.

Lý Phong lúc này mới nhớ tới hắn vẫn còn đang nắm tay Tiêu Lăng Nhã, ngay sau đó mặt mo đỏ ửng vội vàng buông ra.

Nơi xa, Vương Tôn Vũ nhìn thấy cảnh này mà hai mắt như muốn phun lửa!

Đúng lúc này, Vương Tôn Trọng trả lại điện thoại di động cho Tưởng Vận Trúc, hơi chút trầm ngâm rồi nói: "Lý Phong, nếu ngươi hiện tại không đồng ý, vậy ta cũng không khuyên nữa, chừng nào nghĩ thông suốt thì cứ liên lạc với ta, Vương Tôn gia chúng ta tùy thời hoan nghênh ngươi trở về!"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, Mạc Vấn Thiên đến

cùng là nói gì trong điện thoại, vậy mà để Vương Tôn Trọng từ bỏ thuyết phục hắn?

Tiếp theo Vương Tôn Trọng nhìn về phía Vương Bác Nam: "Vương gia chủ, ta thu hồi lời nói trước đó, ngươi tạm thời không có tư cách quay về gia phả Vương Tôn gia, cáo từ!"

Sau khi nói xong, Vương Tôn Trọng xoay người rời đi.

Thân thể Vương Bác Nam chấn động, sắc mặt nhất thời trắng bệch như tuyết!

Mấy người Trình Nhã Thục, Vương Tu, Vương Khiếu cũng đều như bị sét đánh, sững sờ tại chỗ.

"Lý đại ca, ta muốn về Kinh Thành a, đây là danh thiếp của ta, hoan nghênh ngươi đến Kinh Thành tìm ta chơi nha."

Tiêu Lăng Nhã lấy ra một tấm danh thiếp đưa tới trước mặt Lý Phong, nhìn Lý Phong nháy mắt mấy cái sau đó quay người chạy như bay.

Nhìn danh thiếp trong tay, Lý Phong lộ ra thần sắc quái dị.

Tiêu Lăng Nhã. . . Nàng và Tiêu Lăng Phi đến cùng là có quan hệ như thế nào?

"Ai, không đành lòng nhìn."

"Việc vui biến thành bi kịch, Vương gia. . . Thảm a!"

"Bỏ đi, chào hỏi với Vương gia chủ một tiếng, chúng ta cũng nên trở về rồi."

Một đám khách mời tuy cười trên nỗi đau của người khác, nhưng gốc rễ Vương gia vẫn còn đó, bọn họ cũng không dám không chào mà đi.

Nhưng vào lúc này, lại có sáu chiếc xe từ đằng xa đi tới.

"A, cái này tựa như là xe của ban kiểm tra kỷ luật tỉnh a."

"Đằng sau là xe ban thuế vụ."

"Xe công an tỉnh cũng tới? !"

"Mấy người bọn họ tới để làm gì, chúc mừng Vương gia?"

Trong lúc nhất thời, một đám khách mời đều nổi lên hứng thú, tự nhiên không còn ý nghĩ rời đi.

Còn hai huynh đệ Vương Hiền, Vương Tu, sau khi nhìn thấy sáu chiếc xe này, chẳng biết tại sao đáy lòng dâng lên một loại cảm giác không ổn!

Một bên khác, hai mắt Lý Phong sáng lên, âm thầm nói một câu: "Ngô. . . Rốt cục tới rồi sao, Uyển Quân quả nhiên không khiến ta thất vọng!"

Chương 341. Hối hận không?

Chương 304: Hối hận không?

Trong cái nhìn nghi hoặc của mọi người, sáu chiếc xe chạy đến trước cửa Vương gia, tiếp theo, hơn mười người mặc các loại trang phục quan viên đi xuống xe.

Hai huynh đệ Vương Hiền, Vương Tu lên tinh thần nghênh đón: "Trần chủ nhiệm, Phùng chủ nhiệm, Trương đội trưởng, hoan nghênh hoan nghênh a."

Theo lý thuyết Vương Hiền thân là quan lớn một tỉnh, chủ động tiến lên nghênh đón, ba người Trần chủ nhiệm cần phải cười đáp lại mới phải, thế nhưng ba người bọn hắn đều nghiêm mặt, thậm chí còn không thèm mỉm cười một cái.

Thấy thế, mọi người ở đây liền biết tình huống không thích hợp.

"Vương Hiền, có người tố cáo ngươi ăn hối lộ trái pháp luật, bên trên đưa xuống quyết định bế ngươi đi, mau theo chúng ta tiếp thu thẩm tra."

Trần chủ nhiệm dừng bước lại, lạnh giọng nói.

"Cái gì? !"

Sắc mặt Vương Hiền nhất thời trắng bệch!

Mọi người Vương gia cũng đều như bị sét đánh!

Thế nhưng đó mới chỉ là bắt đầu. . .

"Vương Tu, có người tố cáo ngươi trốn thuế, làm nhà nước thất thoát to lớn, mau phối hợp điều tra"

Phùng chủ nhiệm bên thuế vụ nói tiếp.

"Vương Tu, có người tố cáo ngươi hối lộ nhân viên công vụ,

ngầm chiếm tư sản thuộc về nhà nước, đây là văn kiện đã được đóng dấu."

Trương đội trưởng lấy ra một tấm văn kiện bắt người cho Vương Tu nhìn, tiếp theo vung tay lên: "Người tới, còng tay hắn lại!"

Sau khi nói xong, mấy tên cảnh sát liền đi tới trước mặt Vương Tu còng tay hắn lại.

Ba người Trần chủ nhiệm mỗi người một câu, mà mỗi câu đều giống như sấm sét ngang tai, chấn động đến mức làm sắc mặt mọi người kịch biến!

Thế nhưng như vậy vẫn còn chưa phải kết thúc, Trương đội trưởng lại lấy ra một phần văn kiện: "Căn cứ theo cấp trên chỉ thị, tài sản của Vương gia lập tức bị đóng băng, trước khi tra rõ ràng, tất cả người Vương gia không được rời Giang Nam."

Câu nói này tựa như giọt nước tràn ly, cặp vợ chồng Vương Bác Nam, Trình Nhã Thục đều ngồi bịch xuống đất, hai mắt vô thần.

Đám tiểu bối Vương Khiếu cũng hoảng sợ không thôi, toàn thân phát run!

Loại cảm giác sợ hãi này so với thời điểm Vương Thành chết còn mãnh liệt hơn, bởi vì bọn hắn biết, một khi tội danh của ba người Trần chủ nhiệm được chứng thực, vậy Vương gia sẽ triệt để xong đời.

Bọn họ sẽ rơi từ mây cao xuống vực thẳm, không cách nào hưởng thụ vinh hoa phú quý, cơm ngon áo đẹp nữa!

Cái này khiến bọn hắn tuyệt vọng hơn cả cái chết!

Một đám khách mời cũng đoán được kết cục của Vương gia, nhất thời chấn động vô cùng.

Chỉ là bọn hắn không hiểu, vì sao mấy người này lại hành động như vậy, với quan hệ của Vương gia tại tỉnh Giang Nguyên, không nên phát sinh sự tình này mới đúng a!

"Chờ một chút, các ngươi có nhớ trước đó Lý Phong từng nói một câu?"

"Ngươi nói là. . . Mấy người này đều do Lý Phong tìm đến? Không thể nào!"

"Ta cảm thấy vô cùng có khả năng, đây là kế tuyệt hậu không chừa đường sống a, Lý Phong quá ác! Nhưng ta nghĩ mãi mà không rõ, Lý Phong lấy đâu ra năng lượng lớn như vậy?"

Không chỉ hắn nghĩ mãi mà không rõ, tại chỗ này, ngoại trừ Lý Phong ra chẳng ai biết được chân tướng.

Đúng lúc này, Trương đội trưởng nhìn thấy Lục Xảo Lan ngã trong vũng máu, ngay sau đó sắc mặt kịch biến: "Nơi này tại sao có thể phát sinh án mạng?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ai dám mở miệng trả lời.

"Là Lý Phong, Lý Phong giết đại thẩm, còn giết Thành ca của ta, các ngươi mau bắt hắn lại xử bắn!"

Vương Khiếu vô cùng hận thù Lý Phong, rống to lên, thần thái gần như điên cuồng.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, muốn làm rõ thân phận, ai ngờ có người còn nhanh hơn hắn một bước!

"Người một nhà." Tưởng Vận Trúc móc ra thẻ chứng nhận đi đến trước mặt Trương đội trưởng nói.

Lý Phong: ". . ."

Không phải chứ, ngươi làm vậy là cướp lời kịch của ta có được không!

"Ta cùng Lý Phong đều là người Long Hồn, Lý Phong giết người là vì chấp hành nhiệm vụ, việc này Tần kỳ sứ có thể làm chứng."

"Đúng không, Tần kỳ sứ?"

Nói đến đây, Tưởng Vận Trúc quay đầu nhìn về phía Tần Khải.

Tần Khải thở dài, chủ động đi đến trước mặt Trương nói: "Trương đội trưởng, đây là chuyện nội bộ trong Long hồn chúng ta, quý đơn vị không nên nhúng tay."

Tuy hắn cùng Lý Phong, Tưởng Vận Trúc phục vụ lãnh đạo khác nhau, nhưng trên danh nghĩa bọn họ đều là thành viên Long Hồn, trong thời điểm này nhất định phải đoàn kết đối ngoại, nếu không sẽ bị miệng lưỡi bên ngoài công kích.

Trương đội trưởng không biết Tưởng Vận Trúc, nhưng lại nhận biết Tần Khải, nghe thấy lời ấy liền thở phào, quả nhiên không truy cứu chuyện này nữa.

Vương Khiếu tức giận đến mức muốn nổ phổi, có loại cảm giác bị khi dễ nhưng lại không thể làm gì, quá khó chịu!

Rất nhanh, đám người Trương đội trưởng mang hai huynh đệ Vương Hiền, Vương Tu đi điều tra, những người khác trong Vương gia giống như mất hồn lạc phách ngồi liệt trên mặt đất, không còn vênh váo tự đắc như ban đầu.

"Hiện tại các ngươi tin tưởng lời ta nói chưa?"

Lý Phong chậm rãi đi đến trước mặt đám người Vương Khiếu, giống như cười mà không phải cười hỏi.

Thân thể đám người Vương Khiếu chấn động, nhưng không ai nói chuyện.

Bọn họ còn có thể nói cái gì, xin lỗi nhận sai với Lý Phong? Nếu như xin lỗi hữu dụng thì bắt bọn hắn dập đầu với Lý Phong cũng được!

Nhưng bọn họ cũng biết, Lý Phong không có khả năng tha thứ bọn họ, khi bọn họ đuổi Lý Viện ra khỏi Giang Nam, bọn họ cùng Lý Phong đã kết thành thù hận không cách nào xóa bỏ.

Bọn họ bây giờ nói cái gì cũng chỉ là tự rước lấy nhục!

"Không nói lời nào?" Lý Phong nhếch miệng lên cười trào phúng, đi đến trước mặt Vương Bác Nam.

Vương Bác Nam mờ mịt ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lý Phong tới sát nhất thời hoảng sợ nói: "Lý Phong, ngươi. . . Ngươi muốn làm gì? !"

"Không làm cái gì, ta chỉ là muốn hỏi xem ngươi hối hận không."

Lý Phong duy trì tư thế nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, nhàn nhạt hỏi.

Sắc mặt Vương Bác Nam đỏ lên, cắn chặt hàm răng giữ yên lặng.

"Là ta sưu tập chứng cớ phạm tội của Vương Hiền, Vương Tu, phái người tố cáo bọn hắn."

"Hiện tại Lục Xảo Lan chết, Vương Thành chết, ngươi không còn hi vọng quay về Vương Tôn gia, Vương Hiền, Vương Tu đều bị mang đi điều tra, chờ đợi bọn hắn chính là lao ngục nhiều năm, đại bộ phận gia sản của Vương gia cũng sẽ bị giao nộp lên quốc gia làm tiền phạt."

"Nếu như ngươi khi đó không chia rẽ Vương Xuyên cùng mẹ ta, ta chính là người Vương gia, ngươi liền có thể thực hiện mộng tưởng quay về Vương Tôn gia, Vương Hiền, Vương Tu cũng sẽ không bị bắt."

"Cho nên ta hỏi ngươi. . . Ngươi có hối hận vì lúc trước đuổi mẹ ta ra khỏi Giang Nam không?"

Lý Phong nói bằng giọng điệu rất chậm, tựa như bạn bè nói giỡn với nhau.

Thế nhưng đối với Vương Bác Nam mà nói, lời nói của Lý Phong lại từng từ từng chữ đâm thẳng vào tim gan hắn!

Giờ khắc này, cảm giác hối hận ập đến cắn nuốt Vương Bác Nam, dù là đám người Vương Khiếu cũng bị hối hận bao trùm!

Đúng vậy a, nếu như lúc trước bọn họ không đuổi Lý Viện, vậy Lý Phong chính là con cháu Vương gia, Lý Phong cũng sẽ thành vinh diệu của Vương gia!

Mà Vương gia, cũng sẽ không có kiếp nạn này!

"A, chỉ là các ngươi hiện tại hối hận cũng vô dụng, Vương gia xong đời rồi, thời gian còn lại, các ngươi cứ sinh hoạt bên trong thống khổ hối hận đi!"

Sau khi nói xong, Lý Phong đứng dậy đi về phía xe F12.

Tưởng Vận Trúc thở dài, vội vàng đuổi theo.

Ngay tại thời điểm Lý Phong sắp ngồi vào F12, hắn đột nhiên dừng lại nói: "Lục Siêu, Trình Phi Long, ta cho các ngươi một canh giờ để đưa siêu xe của mình đến cửa của khách sạn Four Seasons Hotel, chậm một giây thì tự gánh lấy hậu quả!"

Còn Bugatti Veyron của Vương Khiếu. . . Bây giờ đã thành tài sản bị đóng băng, Lý Phong cũng lười lấy.

Trong đám người, Lục Siêu, Trình Phi Long rùng mình một cái, tiếp theo dùng hết sức hét lên: "Vâng, Lý thiếu!"

Sau khi F12 rời đi, khách mời xung quanh cũng đều mang theo sắc mặt phức tạp rời khỏi nơi đây, từ đầu tới đuôi không có người nào tới chào hỏi Vương Bác Nam.

Trong lúc nhất thời, Vương gia từ đông nghịt biến thành hết sức yên tĩnh, Vương gia xa hoa. . . Từ giờ trở đi đã xuống dốc không phanh!

Chương 342. Nữ thần cũng xem mắt

Chương 305: Nữ thần cũng xem mắt

"Ta rất hiếu kì, ngươi làm sao tìm được chứng cớ phạm tội của Vương Hiền, Vương Tu, làm sao xác định ngươi người có thể tố cáo thành công?"

Bên trong F12, Tưởng Vận Trúc lộ vẻ mặt hiếu kỳ hỏi.

Với năng lượng của Vương gia tại tỉnh Giang Nguyên, bất kỳ một tia gió lay cỏ động nào cũng không thể trốn khỏi tai mắt của bọn họ.

Kết quả là tận đến khi đám người Trần chủ nhiệm tới đây, Vương gia mới biết mình bị Lý Phong chơi một vố, cái này quá kỳ quái.

"Cái này sao. . ."

Lý Phong cười một tiếng, nói: "Bởi vì trên tay ta không chỉ có tài liệu đen về Vương gia, còn có tài liệu đen của rất nhiều người khác."

Trước khi đến Giang Nam, Lý Phong đã yêu cầu hệ thống lấy ra tài liệu đen của Vương Hiền, Vương Tu, không chỉ như thế, trong những cuộc giao dịch mờ ám của Vương Hiền, Vương Tu, còn liên lụy đến thật nhiều đại nhân vật tỉnh Giang Nguyên.

Có câu nói rất hay, chết đạo hữu không chết bần đạo, Lý Phong sử dụng loại tâm lý này, đầu tiên là để Tống Uyển Quân an bài nhân thủ vụng trộm mang đống tài liệu đen đó đến cho mấy vị nhân vật tai to mặt lớn ở Giang Nguyên xem.

Sau đó chỉnh lí lại tài liệu đen, tố cáo với ban kỷ luật tỉnh Giang Nguyên.

Kể từ đó, một số người vì để bản thân không bị liên lụy, chỉ có thể phong tỏa tin tức với bên ngoài, đồng thời liên thủ đối phó Vương gia.

Lông mày Tưởng Vận Trúc nhíu lại, nhất thời minh bạch điểm quan trọng nhất, sau đó nàng liền mê man.

Lý Phong bề ngoài đẹp trai cũng thôi đi, thiên phú võ đạo còn gần như yêu nghiệt, tâm cơ thủ đoạn cũng vượt qua người thường, dù rằng còn chưa đấu được với những lão hồ li thực sự, nhưng hắn còn rất trẻ a, mà quan trọng là còn rất có đầu óc buôn bán.

Đúng rồi, Lý Phong còn rất giỏi đua xe, y thuật cũng rất mạnh.

Vì sao ông trời lại tập trung nhiều ưu điểm như vậy ở cùng một người, chuyện này quá không công bằng với người khác!

"Đúng rồi, ta cũng rất tò mò Thanh Long Sứ ở trong điện thoại nói gì với Vương Tôn Trọng, ngươi biết không?"

Lý Phong hiếu kỳ hỏi.

"Ta không biết." Tưởng Vận Trúc lắc đầu.

"Thật?" Lý Phong vừa nói, vừa dùng Đọc tâm thuật với Tưởng Vận Trúc.

"Ta thật sự không biết." Tưởng Vận Trúc cười khổ.

Nàng cũng rất tò mò Thanh Long Sứ cùng Vương Tôn Trọng nói cái gì, lại để Vương Tôn Trọng từ bỏ tiếp tục thuyết phục Lý Phong.

"Tốt a."

Lý Phong xác định Tưởng Vận Trúc không nói láo liền kết thúc Đọc Tâm Thuật.

Đợi đến khi hai người trở lại Four Seasons Hotel, vừa vặn nhìn thấy Lục Siêu cùng Trình Phi Long đã mang siêu xe của mình đến đây.

"Lý thiếu, xe ta ở chỗ này, đây là chìa khóa xe cùng giấy phép lái xe, ngài xem lúc nào chúng ta đi làm thủ tục sang tên được?"

Hai người xuống xe liền hấp tấp chạy tới, cúi đầu khom lưng nói.

Tưởng Vận Trúc lộ ra sắc mặt quái dị nhìn hai người, tâm tình rất phức tạp.

Hôm qua Lục Siêu, Trình Phi Long còn nói Lý Phong phách lối, muốn làm Lý Phong đẹp mặt, kết quả hôm nay lại biến thành chó ngoan, câu nói nắm đấm lớn chính là đạo lí thật sự là không sai chút nào.

"A đúng rồi, còn phải làm thủ tục sang tên. . ." Lý Phong híp mắt cười nói: "Vậy các ngươi ở lại đây chờ ta, ta gọi người tới nói chuyện với các ngươi."

Lục Siêu, Trình Phi Long nào dám nói không? Vừa cung kính đáp ứng, vừa đưa mắt nhìn Lý Phong, Tưởng Vận Trúc đi vào khách sạn.

"Sự tình nơi này xem như đã kết thúc, tiếp theo ngươi có tính toán gì không?"

Tưởng Vận Trúc thu thập xong hành lý, chậm rãi hỏi.

Lý Phong trả lời rất đơn giản, chỉ có một chữ: "Chơi."

"A?" Tưởng Vận Trúc có chút sững sờ, ngay sau đó thì có mấy phần hiểu ra.

Lý Phong bây giờ đã báo được đại thù, tâm tình khẳng định mười phần buông lỏng, hắn lại không có sức ép phải kiếm tiền, đại khái có thể thỏa thích vui đùa mấy bữa.

Tưởng Vận Trúc khẽ vén sợi tóc lộn xộn trên trán, nhẹ giọng nói: "Ta thật hâm mộ ngươi, không ràng buộc, không buồn không lo, hành sự đều theo bản tâm, không giống ta. . ."

"Ngươi làm sao?" Lý Phong có chút không hiểu được.

"Ta. . ." Cái miệng nhỏ của Tưởng Vận Trúc khẽ nhếch lên, sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Lúc nào cũng có những chuyện thân bất do kỷ."

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

Lý Phong: ". . ."

Dùng đầu ngón chân để đoán cũng có thể biết được nhiệm vụ có quan hệ với Tưởng Vận Trúc a!

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tưởng Vận Trúc "

"Mục tiêu: Trợ giúp Tưởng Vận Trúc thoát khỏi an bài xem mắt của người nhà, nếu như nhiệm vụ thất bại, thì khấu trừ 30000 điểm tích lũy của kí chủ làm trừng phạt."

"Khen thưởng: 2000 điểm kinh nghiệm, 80000 điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục."

"Chú thích: Nữ thần cũng không thể trốn thoát việc bị người nhà an bài xem mắt, nếu người nào có thể giúp nữ thần giải trừ ưu sầu này vĩnh viễn, tất nhiên sẽ tăng lên cực nhiều hảo cảm của nữ thần —— Trích 36 kế tán gái."

"Con lợn gợi tình?" Lý Phong có chút sững sờ, không phải chứ, nữ nhân ưu tú như Tưởng Vận Trúc vậy mà cũng phải xem mắt, những gia trưởng này có nhất thiết phải phát rồ như thế không? !

"Làm sao?"

Thấy sắc mặt Lý Phong không ngừng biến hóa, Tưởng Vận Trúc không khỏi nghi hoặc hỏi lại.

"Không có gì, chỉ là rất hiếu kỳ ngươi có sự tình gì thân bất do kỷ mà thôi, chẳng lẽ là. . . Phương diện tình cảm?"

Lý Phong làm bộ hiếu kỳ hỏi.

"A! Ngươi. . . Ngươi ngươi ngươi đoán được?"

Khuôn mặt Tưởng Vận Trúc ửng đỏ, khẩn trương đến mức đầu lưỡi cũng muốn thắt nút lại.

"Khụ khụ, ta chỉ là thuận miệng nói một câu mà thôi, không nghĩ tới thật sự đoán đúng."

Lý Phong vội ho một tiếng, tiếp theo thăm dò nói: "Dù sao hiện tại không có việc gì, không bằng ngươi nói xem ngươi gặp phải vấn đề nan giải gì trong chuyện tình cảm, nói không chừng ta có thể giúp ngươi thì sao, ngươi nói xem có đúng không?"

"Cái này. . ." Sắc mặt Tưởng Vận Trúc biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói: "Tốt, bất quá những chuyện này ngươi tuyệt đối không thể nói cho người khác biết. . ."

Lý Phong cười nói: "Yên tâm, ta xưa nay rất kín miệng."

"Thực ra cũng không có gì, chỉ là cha mẹ ta cảm thấy tuổi tác ta đã không còn nhỏ, một mực thúc giục ta kết hôn, nhưng mãi mà ta không gặp phải đối tượng phù hợp. . ."

Nói đến đây, Tưởng Vận Trúc đột nhiên nghĩ đến Lý Phong rất phù hợp, chí ít làm cho nàng có hảo cảm, chỉ tiếc. . .

"Sau đó trong nhà liền an bài cho ta một đối tượng gặp mặt, cũng là con cháu thiên tài của cổ võ thế gia loại lớn, thế nhưng ta không muốn đi gặp hắn, vẫn luôn nói mình bận rộn công việc. . ."

"Có điều trong nhà đã hạ mệnh lệnh bắt buộc với ta, hai tuần lễ sau, vô luận như thế nào cũng phải về Sa Thành gặp mặt người kia một lần."

Tưởng Vận Trúc buồn khổ không thôi nói.

"Như vậy a. . ." Lý Phong ra vẻ trầm ngâm, nói tiếp: "Ngươi thấy ta như thế nào?"

"A?" Tưởng Vận Trúc âm thầm giật mình, Lý Phong nói lời này

có ý tứ gì, muốn làm bạn trai nàng? Thế nhưng Lý Phong đã có bạn gái a. . .

Trong lúc nhất thời, Tưởng Vận Trúc có chút khẩn trương, lại có chút chờ mong.

"Ý ta là muốn nói, nếu như ngươi thật sự không muốn tiếp nhận trong nhà an bài xem mắt, ta có thể giúp ngươi vĩnh viễn diệt trừ hậu hoạn, ví dụ như giả vờ làm bạn trai ngươi chẳng hạn. . ."

Lý Phong cũng cảm thấy nói ra những lời này có chút xấu hổ, nhưng không có cách nào a, ai bảo đây là nhiệm vụ hệ thống yêu cầu?

Tưởng Vận Trúc: ". . ."

Chẳng biết tại sao, trong nội tâm nàng có chút thất vọng, nhưng ngay sau đó nàng lại cảm thấy biện pháp này cũng rất tốt.

Với thiên phú yêu nghiệt của Lý Phong, cộng với bề ngoài đẹp trai cao to, trưởng bối trong nhà khẳng định sẽ rất hài lòng, cứ như vậy, bọn họ hẳn sẽ không thúc giục nàng đi xem mắt nữa a?

Nghĩ tới đây, Tưởng Vận Trúc cười nói: "Tốt, ta cũng xác thực đã chịu đủ phiền phức rồi, vậy thì xin nhờ Lý tiên sinh!"

Tiếp theo, hai người kỹ càng thảo luận "Phương án tác chiến" một phen, biết được Lý Phong còn muốn lưu lại Giang Nam du ngoạn vài ngày, Tưởng Vận Trúc liền một thân một mình rời khỏi khách sạn, đón xe tới sân bay.

Tưởng Vận Trúc đi không được bao lâu, Lý Phong liền tiếp nhận cuộc gọi của Tống Uyển Quân: "Đến Giang Nam sao? Tốt, ta ở Four Seasons Hotel...Chờ ngươi."

Sau khi cúp điện thoại, Lý Phong âm thầm nói một câu: "Thế giới ngầm Minh Châu, Giang Bắc đều đã bị Uyển Quân bỏ vào trong túi, bây giờ cũng nên tính tới chuyện nắm giữ Giang Nam. . ."

Chương 343. Truy mỹ Đế bên trong Đế

Chương 306: Truy mỹ Đế bên trong Đế

"Trình thiếu, ngươi nói xem Lý Phong đứng ở cửa ra vào để chờ ai?"

Trước bãi đỗ xe của Four Seasons Hotel, Lục Siêu, Trình Phi Long ngồi xổm ở bên cạnh Ferrari Rafa vừa nuốt mây nhả khói vừa nói.

"Ngươi phải hỏi như thế này. . . Là vị lão đại nào, vậy mà đáng để Lý thiếu đứng ở cửa ra vào chờ đợi."

Trình Phi Long lộ vẻ mặt đầy sùng bái nhìn Lý Phong đứng trước cửa khách sạn, nói.

". . ."

Khóe miệng Lục Siêu giật một cái: "Trình thiếu, ngươi như vậy là phản bội tình hữu nghị cách mạng giữa mình cùng Vương thiếu a!"

"Phản bội cái rắm, lão tử gọi là thức thời!" Trình Phi Long phun ra một ngụm khói thuốc, khinh thường nói: "Ngươi cảm thấy Vương Khiếu về sau còn có thể đánh đồng với chúng ta sao? Hắn hiện tại là người đã sa cơ thất thế!"

"Ngươi lại nhìn Lý thiếu xem, dáng vẻ đường đường, tư thế hiên ngang, một quyền núi đổ một cước đất nát, giơ tay nhấc chân cũng diệt được Vương gia, đây mới là nhân vật đáng để chúng ta đi theo!"

Nói đến đây, trên mặt Trình Phi Long lộ ra một loại thần sắc hướng tới.

"Ngươi nói có chút đạo lý. . ." Lục Siêu sờ cằm, như có điều suy

nghĩ nói: "Vậy chúng ta về sau chỉ nghe lệnh Lý thiếu? Trưởng bối trong nhà có khi nào sẽ mắng chúng ta không có cốt khí không?"

Dù nói thế nào ba nhà Vương Lục Trình Tam cũng có quan hệ thông gia, Lý Phong còn giết cô cô Lục Xảo Lan của hắn, hắn làm như vậy khẳng định sẽ bị người bên ngoài mắng chửi!

"Mắng cái rắm, khen ngươi còn không kịp ấy chứ!"

Trình Phi Long cười cười một tiếng, hỏi: "Lúc chúng ta đưa xe đến cho Lý thiếu, ngươi có nhìn thấy ánh mắt của những trưởng bối kia khi nhìn chúng ta không? Có khen ngợi có cổ vũ, mà tuyệt đối không có tức giận."

Lục Siêu hồi tưởng một chút, phát hiện Trình Phi Long nói rất đúng: "Cho nên?"

"Bọn họ toàn là lão hồ ly, chắc chắn còn ước gì chúng ta kết giao với Lý thiếu." Trình Phi Long đùa cợt cười một tiếng, hung hăng bóp tắt thuốc lá trong tay nói: "Lục thiếu, ngươi phải nhớ kỹ một câu, trên thế giới này không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn!"

Hai mắt Lục Siêu sáng lên, cắn răng nói: "Ta minh bạch rồi, từ nay về sau, chúng ta chỉ nghe lệnh Lý thiếu!"

Ngay tại thời điểm hai người nói chuyện, một chiếc xe Lamborghini Aventador mang biển số xe Giang Bắc từ đằng xa lao nhanh tới, sau một pha drift đẹp mắt liền ngừng tại cửa ra vào.

(drift:skill trượt bánh sau trong đua xe)

"Ồ, xe Giang Bắc?"

Ngay tại thời điểm Trình Phi Long cùng Lục Siêu thầm tự suy đoán người ngồi trên xe là đại thiếu gia nào của Giang Bắc, thì cửa xe mở ra, một cặp đùi đẹp được bao quanh bởi vớ da bước xuống.

"Ta XXX, cặp chân này đúng là cực phẩm a!"

Hai vị thiếu gia ăn chơi trác táng nhịn không được lên tiếng kinh hô.

Ngay sau đó, một thân thể mềm mại được bao vây bởi áo khoác dài hoàn toàn xuống xe.

"Con mẹ nó con mẹ nó, không chỉ chân cực phẩm, cặp mông này cái eo này cũng là cực phẩm, không biết khuôn mặt thì như thế nào!"

Lục Siêu cùng Trình Phi Long hưng phấn không thôi.

Có lẽ nghe thấy tiếng hai người nói chuyện, nên nữ tử mặc áo khoác kia quay đầu nhìn tới bọn họ.

Một khuôn mặt tuyệt mỹ xuất hiện trong tầm mắt hai người, nhất thời, Lục Siêu lộ ra thần sắc mê đắm: "Thật đẹp, đẹp đến mức làm cho người ta ngạt thở, nếu có thể cùng nàng. . ."

Trình Phi Long tranh thủ thời gian che miệng Lục Siêu: "Con mẹ nó ngươi không muốn sống nữa à, nữ nhân này rất rõ ràng là tìm đến Lý thiếu!"

"A?" Lục Siêu lộ vẻ mặt mờ mịt.

Đúng lúc này, Lý Phong đi đến trước mặt mỹ nữ kia: "Uyển Quân, một đường bôn ba, vất vả cho ngươi rồi."

Mỹ nữ nà chính là Tống Uyển Quân!

Tống Uyển Quân kiều mị cười một tiếng: "Vì nhìn thấy tiểu tình lang ngày nhớ đêm mong, cực khổ hơn nữa cũng đáng."

Lý Phong rất cảm động, một tay kéo Tống Uyển Quân vào trong ngực, ôn nhu nói: "Uyển Quân, ta cũng nhớ ngươi, rất nhớ rất nhớ."

"Lý Phong. . ." Hai mắt Tống Uyển Quân mê ly, muốn dâng lên bờ môi đỏ.

"Chờ một chút." Lý Phong dùng ngón tay ngăn trở môi Tống Uyển Quân, bất đắc dĩ nói: "Có hai tiểu gia hỏa đang ở một bên nhìn lén."

Tống Uyển Quân khẽ mút ngón tay của Lý Phong, sau đó nhẹ

nhàng nhả ra, kiều mị nói: "Ta còn không sợ, ngươi sợ cái gì?"

Cái hành động trêu chọc này làm Lý Phong thiếu chút nữa nổ tung!

Nơi xa, Lục Siêu cùng Trình Phi Long càng là sùng bái không thôi!

"Con mẹ nó, Lý thiếu quá trâu bò!"

"Không sai, trong chuyện tán gái, Lý thiếu tuyệt đối là thần đế trong thần đế!"

Đầu tiên là Tưởng Vận Trúc, sau là Tống Uyển Quân, trước sau bên cạnh Lý Phong đã xuất hiện hai mỹ nữ cực phẩm, lại còn có Tiêu Lăng Nhã chủ động tìm Lý Phong bắt chuyện. . .

Trình độ tán gái của Lý Phong thậm chí còn cao hơn cả võ công của hắn!

"Các ngươi muốn theo ta lăn lộn?"

Lý Phong hít sâu một hơi, đè xuống xúc động muốn lập tức ăn sống tiểu yêu tinh Tống Uyển Quân, quay đầu hô lên với Lục Siêu, Trình Phi Long.

Tuy thanh âm hai người nói chuyện không lớn, cũng cách nhau rất xa, nhưng với thính lực hiện tại, Lý Phong vẫn nghe thấy không trượt một từ nào.

"A?"

Lục Siêu cùng Trình Phi Long đều có chút sững sờ, tiếp theo một đường chạy đến trước mặt Lý Phong, cúi đầu khom lưng nói: "Vâng Lý thiếu, chúng ta muốn theo ngươi lăn lộn."

"Cũng được, bất quá các ngươi cần phải lập công trước a." Lý Phong giống như cười mà không phải cười nói.

Tranh giành thiên hạ dễ dàng, giữ vững giang sơn mới khó, Giang Nam nằm trong tỉnh Giang Nguyên, các loại thế lực giao thoa lẫn nhau, dựa vào vũ lực chấn nhiếp còn chưa thể hoàn toàn

khống chế thế giới ngầm Giang Nam được.

Nếu có hai thiếu gia Lục Siêu, Trình Phi Long ở bên cạnh tương trợ, hắn có thể tiết kiệm không ít khí lực.

Lục Siêu cùng Trình Phi Long liếc nhau, cùng nhau ôm quyền nói: "Lý thiếu, ngài muốn chúng ta lập công gì?"

Hai mắt Lý Phong phát lạnh: "Rất đơn giản, mang ta đi tìm Đường Kiến Thụ, ta muốn nắm giữ thế giới ngầm Giang Nam."

Một bên khác, Tống Uyển Quân hơi biến sắc.

Lúc này mới ăn xong Giang Bắc một tháng, Lý Phong đã muốn nuốt luôn Giang Nam, bước chân có chút lớn a?

Mặc dù có chút lo lắng, nhưng nàng là nữ nhân của Lý Phong, Lý Phong nói thế nào, nàng liền làm như vậy!

Lục Siêu cùng Trình Phi Long nhất thời thở phào, hai người còn lo lắng Lý Phong muốn bọn họ đi giết người, hóa ra chỉ là dẫn đường, cái này đơn giản!

"Uyển Quân, Hà Cừu và Lý Cương bao giờ mới đến?"

Lý Phong không lập tức xuất phát, mà lại hỏi.

"Bọn họ. . ." Khuôn mặt Tống Uyển Quân ửng đỏ, nhỏ giọng nói: "Ta bảo bọn hắn xuất phát muộn hai giờ. . ."

Nghe xong lời này Lý Phong liền minh bạch, Tống Uyển Quân muốn tới trước Giang Nam thân mật một phen với hắn đã. . .

"Đợi giải quyết Đường Kiến Thụ xong, buổi tối ta sẽ hảo hảo đền bù cho ngươi."

Lý Phong nhẹ nhàng nắm lấ bàn tay của Tống Uyển Quân, cười nói.

Tống Uyển Quân chỉ cảm thấy thân thể phát nhiệt, mặt đỏ đến mang tai.

Lục Siêu cùng Trình Phi Long vội vàng nghiêng đầu qua một bên, ở trong nội tâm lại giơ ngón tay cái với Lý Phong.

Sau khi nói xong, Lý Phong dắt tay Tống Uyển Quân ngồi lên Lamborghini Aventador, đi theo siêu xe của Lục Siêu, Trình Phi Long chạy tới thành tây Giang Nam.

Giờ phút này, trong một biệt thự ở thành Tây, Đường Kiến Thụ ốm yếu nằm trên ghế sa lon, bên cạnh có hai mỹ nhân đang đấm bóp cho hắn.

Đối diện, một vị lão giả áo xám đã hơn 60 đang uống trà, sau lưng cũng có hai mỹ nữ xoa bóp bả vai cho hắn.

"Đường sư điệt, sư thúc ta rất hâm mộ ngươi a."

Lão giả áo xám đặt chén trà xuống, nhẹ nhàng kéo hai cái tay ở sau lưng một phát, tiếp theo, hai vị mỹ nữ liền ngồi ở trên hai đùi của hắn.

"Hồng sư thúc, ngài hâm mộ ta làm gì a, thế giới ngầm không dễ lăn lộn, ngươi nhìn ta đây này, mới bị người ta đánh, thiếu chút nữa là đi tong cả mạng nhỏ."

Trong mắt Đường Kiến Thụ lóe lên một vệt đề phòng, cười khổ nói.

"Ngươi cả ngày cơm ngon áo đẹp, còn có một đám mỹ nữ hầu hạ hai bên, sư thúc ta lại phải ra nước ngoài mười mấy năm, mỗi ngày đều vì kiếm sống mà phát sầu, ai."

Nói đến đây, lão giả áo xám đưa tay thăm dò vào trong quần áo của hai mỹ nữ, hung hăng nắn bóp.

"Mỗi bên đều có cái khổ của mình." Đường Kiến Thụ lắc đầu thở dài, tiếp theo ra vẻ lơ đãng hỏi: "Sư thúc lần này trở về dự định ở bao lâu a?"

"Không đi nữa, chuyện cũ đã qua, ta còn phẫu thuật lại khuôn mặt, bọn họ không tìm ra ta được."

Lão giả áo xám cười đắc ý, sau đó dùng ánh mắt sáng rực nhìn

Đường Kiến Thụ nói” "Chi bằng sư thúc giúp ngươi giết tên Lý Phong kia, ở lại đây giúp ngươi chống đỡ thế giới ngầm, thế nào?"

Đường Kiến Thụ chấn động trong lòng, đột ngột sinh ra cảm giác không ổn!

Chương 344. Không tầm thường. . . Cái rắm!

Chương 307: Không tầm thường. . . Cái rắm!

Lão giả áo xám họ Hồng, tên Mãn Giang, cùng với Đường Kiến Thụ đều là thành viên của Ngũ Quỷ Môn.

Ngũ Quỷ Môn là một môn phái cổ võ loại nhỏ, từ chưởng môn xuống thành viên bình thường đều có phong cách hành sự tàn nhẫn, làm không ít chuyện ác.

Sau khi Long Hồn thành lập, họ triển khai một đợt càn quét giới cổ võ, mười tám năm trước Ngũ Quỷ Môn đã bị Long Hồn vây quét mà diệt môn, Hồng Mãn Giang cùng Đường Kiến Thụ là hai con cá lọt lưới.

Về sau, Hồng Mãn Giang đi ra nước ngoài, tung tích không rõ.

Mà Đường Kiến Thụ vốn tên gọi là Đường Ngũ, chỉ là tiểu nhân vật trong Ngũ Quỷ Môn, sau khi đi vào Giang Nam thì đổi tên thành Đường Kiến Thụ, bằng công phu học được ở Ngũ Quỷ Môn, từng bước một trở thành lão đại thế giới ngầm Giang Nam.

Hôm qua Đường Kiến Thụ bị Lý Phong đả thương, liền tìm đến một vị thầy thuốc Đông y giúp hắn trị thương, nhưng Lý Phong ra tay quá nặng, vị thầy thuốc Đông y này bất lực.

Ngay tại thời điểm Đường Kiến Thụ tuyệt vọng, vị thầy thuốc Đông y kia nói hắn nhận biết một cao nhân, mà người đó có thể trị khỏi thương thế cho Đường Kiến Thụ.

Sau đó Đường Kiến Thụ liền phái người suốt đêm đón vị cao nhân kia tới từ thành phố Tây Giang, kết quả buổi sáng hôm nay vị cao nhân kia lại gọi Đường Kiến Thụ một tiếng "Đường Ngũ" .

Về sau hai người nhận nhau, Hồng Mãn Giang giúp Đường Kiến

Thụ trị thương, biết được một người trẻ tuổi tên Lý Phong đã đả thương Đường Kiến Thụ, từ đó mới sinh ra những câu đối thoại vừa rồi.

"Hồng sư thúc, Lý Phong có thực lực thâm bất khả trắc, ta sợ ngài không phải là đối thủ của hắn a."

Đường Kiến Thụ nhìn ra Hồng Mãn Giang muốn ở lại chỗ này không đi nữa, liền chuẩn bị dùng Lý Phong để dọa Hồng Mãn Giang hoảng sợ phải chạy mất.

"Hừ, ta là cường giả nửa bước Siêu Phàm cảnh, một thằng nhóc con hai mươi tuổi mà thôi, cũng không phải đối thủ của ta."

Hồng Mãn Giang cười một tiếng, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

"Thế nhưng mà. . ."

Đường Kiến Thụ còn muốn nói tiếp cái gì, lại bị Hồng Mãn Giang ngắt lời: "Đừng nói nữa, ta là sư thúc của ngươi, ngươi bị người ngoài đả thương ta lại không giúp ngươi báo thù, truyền đi thì ta biết để tấm mặt mo này ở nơi nào? Cứ như vậy đi!"

"Mẹ nó, lão bất tử này thật đúng là dự định ở lại đây a, vậy ta chẳng phải là từ lão đại biến thành tiểu đệ?"

Đường Kiến Thụ thấy lòng phiền muộn, khóe miệng giật giật.

Đừng nói hắn hiện tại có thương tích trong người, cho dù là trạng thái toàn thịnh cũng tuyệt đối không phải đối thủ của lão già Hồng Mãn Giang này, về sau Hồng Mãn Giang muốn làm gì thì sao hắn dám trái lời?

Trái lời chẳng phải là thành tâm tìm đường chết!

"Lão đại, không tốt, Lý Phong tìm tới cửa!"

Đúng lúc này, một tên tiểu đệ đột nhiên vội vội vàng vàng chạy đến cửa phòng khách thông báo.

"Cái gì? !"

Đường Kiến Thụ đầu tiên là giật mình, tiếp theo cảm thấy không thích hợp.

Hắn đã nghe nói hôm nay Lý Phong muốn đi tới Vương gia gặp Vương Thành để quyết đấu, chẳng lẽ Vương Thành bại rồi?

Nghĩ đến đây, Đường Kiến Thụ càng thêm sợ hãi, ngay sau đó liền muốn bò người lên, ai ngờ hắn vừa động đã chạm tới thương thế, cơn đau ập đến làm hắn lần nữa nằm sấp xuống trên ghế sa lon.

"Sư điệt đừng hoảng hốt, có ta ở đây ngươi sợ cái gì?"

Hồng Mãn Giang ngồi ngay ngắn ở trên ghế sa lon, hai tay vẫn còn du ngoạn trong quần áo của hai vị mỹ nữ.

Hai mỹ nữ bị hắn sờ nắn đến mức gương mặt đỏ bừng, thở hồng hộc, trong mắt đã ngập nước.

Sắc mặt Đường Kiến Thụ biến ảo mấy lần, sau cùng cười to nói: "Sư thúc nói đúng, có lão nhân gia ngài ở đây, ta căn bản không cần sợ hãi."

Nếu Lý Phong thật sự tìm tới cửa, vậy liền để lão già Hồng Mãn Giang này đánh với hắn một trận, nói không chừng hai người lưỡng bại câu thương thì sao, hắn chẳng phải là thành ngư ông đắc lợi?

"Đương nhiên rồi, cứ tin ở ta."

Hồng Mãn Giang ngửa mặt lên trời cười một tiếng, tiếp theo nói với tên tiểu đệ kia: "Còn thất thần ở chỗ này làm gì? Mau bảo tên họ Lý kia lăn tới đây!"

"Ở đâu chui ra con chó già sủa bậy vậy, dám nói như vậy với Lý thiếu, chán mùi cơm thèm mùi đất à!"

Đúng lúc này, một tiếng giận dữ mắng mỏ từ bên ngoài truyền đến.

Sắc mặt Đường Kiến Thụ kịch biến!

Con mẹ nó đây không phải thanh âm của Trình Phi Long sao, hắn làm sao cũng tới?

"Đường Kiến Thụ, còn không mau chạy ra đây cung nghênh Lý thiếu?"

Đúng lúc này, lại một thanh âm phách lối truyền đến.

"Lục Siêu cũng tới?" Đường Kiến Thụ mê man.

Hôm qua bọn họ còn giữ bộ dáng không chết không thôi với Lý Phong, hôm nay lại gọi Lý Phong là Lý thiếu? Uống nhầm thuốc sao!

"Từ đâu ra tiểu tử cuồng vọng như vậy, dám kêu gào ngay trong địa bàn của lão tử, lăn vào đây cho ta xem mặt!"

Hồng Mãn Giang ngồi bất động, gầm lên giận dữ một tiếng.

Đường Kiến Thụ: "? ? ?"

Sao lại thành địa bàn của ngươi, con mẹ nó vậy lão tử thì làm sao bây giờ?

Bên ngoài cũng yên tĩnh, rõ ràng là bị thanh âm của Hồng Mãn Giang làm cho sững sờ.

"Sư điệt a, ngươi thấy chưa? Sư thúc ta rống một tiếng, liền chấn trụ tên họ Lý kia, cái này chính là uy nghiêm của cường giả!"

Hồng Mãn Giang rất đắc ý, hắn rõ ràng đang nghĩ rằng tiếng rống của mình đã chấn nhiếp Lý Phong.

Chỉ là hắn vừa nói xong, một tiếng đùa cợt âm truyền vào: "Ta còn tưởng là đi sai chỗ, hóa ra là Đường Kiến Thụ tìm được người giúp đỡ, thú vị."

Hồng Mãn Giang hơi biến sắc, vừa muốn xuất khẩu răn dạy, Lý Phong cùng Tống Uyển Quân đã tay trong tay bước vào phòng khách biệt thự.

Nhìn thấy Tống Uyển Quân, trong nháy mắt đó, Hồng Mãn Giang

lập tức cảm thấy kinh diễm!

Tiếp theo, kinh diễm hóa thành tham lam!

"Ta biết Giang Nam có rất nhiều mỹ nữ, nhưng không nghĩ tới sẽ có nữ nhân quyến rũ như vậy, mỹ nữ, ta là lão đại thế giới ngầm Giang Nam- Hồng Mãn Giang, chỉ cần ngươi đi theo ta, ta bảo vệ ngươi, cho ngươi vinh hoa phú quý, thế nào?"

Hồng Mãn Giang phun ra một ngụm trọc khí, dùng ngữ khí âm tà nói.

Vốn là Đường Kiến Thụ cũng đang đắm đuối đánh giá Tống Uyển Quân, nghe được câu này liền thiếu chút nữa tức đến phun máu!

Con mẹ nó chứ, tên khốn Hồng Mãn Giang này, ngươi thật sự không biết xấu hổ như vậy sao? Lão tử mới là lão đại thế giới ngầm Giang Nam!

Ngay sau đó Đường Kiến Thụ âm thầm nảy sinh suy nghĩ ác độc nói: "Lão tạp mao, cuồng đi, càng cuồng càng tốt,...Chờ ngươi cùng Lý Phong lưỡng bại câu thương, lão tử liền lột da ngươi ra, nhìn xem ngươi còn cuồng kiểu gì được!"

Tống Uyển Quân nhất thời che miệng cười duyên nói: "Ngươi chưa từng nghe qua một câu thành ngữ sao?"

Nụ cười này của nàng làm trong phòng khách tựa như trăm hoa đua nở, Hồng Mãn Giang chỉ cảm thấy nhiệt khí bụng dưới bốc lên, hận không thể lập tức đè nàng dưới thân hung hăng chinh phạt: "Câu thành ngữ gì?"

"Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, ngươi vừa già vừa xấu, lại không lợi hại bằng nam nhân của ta, dựa vào cái gì mà ta phải theo ngươi?"

Tống Uyển Quân ngưng cười, khinh miệt cười lạnh.

"!" Hồng Mãn Giang vỗ ghế sô pha đứng dậy, muốn giáo huấn Tống Uyển Quân.

Nhưng ngay sau đó, tròng mắt Hồng Mãn Giang xoay động, chỉ vào Lý Phong âm hiểm cười nói: "Hắn là nam nhân của ngươi? Cũng tốt, vậy ta liền ở trước mặt ngươi giết chết hắn, để ngươi không còn lo lắng khác, ngoan ngoãn làm nữ nhân của ta!"

"Ừm?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, giống như cười mà không phải cười nói: "Ngươi rất có tự tin với thực lực của mình?"

"Hừ!" Hồng Mãn Giang chắp hai tay ở sau lưng, làm ra bộ dáng tiền bối cao nhân, nói: "Lão phu chính là truyền nhân của môn phái cổ võ, cường giả nửa bước Siêu Phàm cảnh, giết tiểu tử ngươi đơn giản như nghiền chết một con kiến."

"Nếu như ngươi thức thời thì mau ngoan ngoãn dập đầu cầu xin tha thứ, nói không chừng ta có thể lưu cho ngươi được toàn thây, nếu không thì. . . Hừ hừ!"

Lời này vừa nói ra, trong phòng khách liền lâm vào yên tĩnh!

Hồng Mãn Giang tưởng rằng lời nói của mình đã làm đám người Lý Phong hoảng sợ, trong lòng đắc ý không gì sánh được, nhưng vì bảo trì phong phạm cao nhân, hắn nhất định phải làm ra biểu lộ phong khinh vân đạm, nhịn đến mức rất vất vả.

Chỉ là. . .

"Nửa bước Siêu Phàm cảnh rất không tầm thường sao?"

"A, không tầm thường. . . Cái rắm! Nửa bước Siêu Phàm cảnh đã dám phách lối ở trước mặt Lý thiếu, có khi nào tên này bị thiểu năng trí tuệ không?"

Lục Siêu cùng Trình Phi Long dùng ánh mắt để xem kẻ ngu nhìn về phía Hồng Mãn Giang, đồng thời dùng giọng điệu trào phúng nói.

Hồng Mãn Giang: "? ? ?"

Chương 345. Làm người vẫn là thẳng thắn một chút tốt

Chương 308: Làm người vẫn là thẳng thắn một chút tốt

Con mẹ nó. . .

Hồng Mãn Giang chỉ cảm thấy một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng!

Lão tử đang trang bức a, các ngươi có thể phối hợp một chút không, nói như vậy rất không tôn trọng ta có được không?

Khóe miệng Đường Kiến Thụ giật một cái, rất muốn hỏi một câu vì sao.

Xin nhờ, hai vị là đại thiếu đỉnh cấp Giang Nam a, sao phải khúm núm vuốt mông ngựa Lý Phong như thế?

Lông mày Tống Uyển Quân nhíu lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Trong trí nhớ của nàng, Lý Phong chỉ là Tông Sư hậu kỳ a, đối mặt với một vị cường giả nửa bước Siêu Phàm cảnh, hai tiểu đệ này làm sao có tự tin với Lý Phong như thế?

"A, ha ha ha, quả nhiên là tuổi trẻ khí thịnh."

Hồng Mãn Giang cười ha hả , nộ ý bắn ra: "Không biết đợi chút nữa khi các ngươi bị ta đánh chết, còn có thể mạnh miệng như vậy nữa không!"

"Đánh chết? Không bao giờ." Lục Siêu cười nhạo lắc đầu.

"Chỉ bằng ngươi? Lý thiếu dùng một ngón tay là có thể nghiền chết ngươi, còn đòi trang bức ở đây? Ngươi ngủ mơ chưa tỉnh à!" Ngôn ngữ Trình Phi Long càng thêm độc ác.

Lý Phong là cường giả Siêu Phàm cảnh, giết Vương Thành đơn

giản như giết con gà, Hồng Mãn Giang này mới chỉ là nửa bước Siêu Phàm cảnh, tuổi gì mà đòi solo Lý thiếu?

Lý Phong rốt cuộc minh bạch vì sao một số lão đại đều ưa thích mang theo tiểu đệ ra ngoài, tranh cãi trước khi đấm nhau có tiểu đệ làm thay, mình chỉ cần động thủ trang bức, đơn giản mà lại có nội hàm!

"Con mẹ nó ta giết các ngươi!"

Hồng Mãn Giang bùng nổ khí thế, ngay sau đó liền muốn giết hai người này.

"Đợi đã." Lý Phong đột nhiên ngăn ở trước mặt Hồng Mãn Giang, đùa cợt nói: "Ngươi chẳng lẽ không muốn biết vì sao bọn họ nói ngươi là ngu ngốc?"

"Vì sao?" Hồng Mãn Giang hỏi xong mới cảm thấy mình thật sự có chút ngu ngốc, loại thời điểm này còn hỏi cái trứng a, không bằng trực tiếp giết bọn hắn cho thống khoái!

Lý Phong đùa cợt nói: "Bởi vì ta là Siêu Phàm cảnh."

"Hửm?" Hồng Mãn Giang đầu tiên là sững sờ, tiếp theo ngửa mặt lên trời cười như điên: "Ha ha, ha ha ha, hai mươi tuổi đã là Siêu Phàm cảnh? Ngươi cho rằng ta là kẻ ng. . ."

"Oanh "

Một cỗ khí thế bá đạo vô cùng bắn ra bốn phía từ trên người Lý Phong!

". . . Ngu ngốc? !" Hồng Mãn Giang lộ ra thần sắc kinh hãi như gặp quỷ giữa ban ngày, điên cuồng hô lên: "Không có khả năng, ngươi còn trẻ như vậy làm sao có thể là Siêu Phàm cảnh? Đường Ngũ, con mẹ nó ngươi bẫy ta!"

Sau đó Hồng Mãn Giang liền muốn quay người chạy trốn.

Mẹ nó, thật đáng sợ, quá kinh khủng, hai mươi tuổi đã là Siêu Phàm cảnh a, quá mức nghịch thiên!

"Thám Vân Thủ!"

Lý Phong vung tay lên, một cái vuốt rồng màu xanh bỗng nhiên bắn ra, trong giây lát liền bắt lấy Hồng Mãn Giang.

"A, đừng giết ta, là Đường Ngũ bảo ta đối phó ngươi, đừng giết ta!"

Hồng Mãn Giang hoảng sợ muốn đái ra máu, kêu khóc cầu xin tha thứ.

Lý Phong nhịn không được cười lạnh: "Ngươi không nên sinh lòng mơ ước với Uyển Quân, lại càng không nên ăn nói ngông cuồng trước mặt ta, chết đi!"

Sau khi nói xong, tay phải Lý Phong hung hăng nắm lại!

"Phanh "

Một đoàn sương máu văng tung tóe, Hồng Mãn Giang. . . Bỏ mình!

Đường Kiến Thụ run rẩy, thiếu chút nữa ỉa ra quần!

Con mẹ nó, Lý Phong làm sao lại mãnh liệt đến loại trình độ này, cái này. . . Cái chiến lực cùng thậm chí có thể liều mạng với chưởng môn Ngũ Quỷ Môn trước kia a!

Trong chớp nhoáng này, Đường Kiến Thụ rốt cục nghĩ rõ ràng vì sao Lục Siêu, Trình Phi Long nịnh bợ Lý Phong như hắn, nếu đổi lại thành hắn, ở trước mặt cường giả như vậy cũng phải qùy liếm, hơn nữa còn quá phận hơn cả Lục Siêu, Trình Phi Long!

Trong mắt Tống Uyển Quân bắn ra thần thái kinh hỉ.

Mới một tháng ngắn ngủi, Lý Phong đã trưởng thành đến độ cao như thế, không hổ là nam nhân của nàng!

"A!"

Bốn mỹ nữ ăn mặc hở hang rít lên một tiếng, muốn bỏ chạy tứ tán.

"Đều dừng lại cho lão tử!"

Trình Phi Long cùng Lục Siêu vội vàng xông ra, mỗi tay lại bắt lấy một mỹ nữ, tiếp theo quay đầu hỏi: "Lý thiếu, xử trí các nàng như thế nào?"

"Ngươi cho rằng ta sẽ sợ các nàng nói linh tinh bên ngoài? Thả đi."

Lý Phong phất phất tay, ngữ khí rất tùy ý.

Hắn là thành viên Long Hồn, giết một người trong thế giới ngầm mà thôi, người nào cũng không thể làm gì hắn.

"Đa tạ Lý thiếu không giết!"

Bốn mỹ nữ thật lòng cảm tạ Lý Phong, thấy Lý Phong xác thực không có ý định làm khó các nàng liền từng bước một rời khỏi phòng khách.

"Trợ thủ ngươi mời đến không chịu nổi một kích a."

Lý Phong quay đầu nhìn về phía Đường Kiến Thụ, giọng nói đầy vẻ đùa cợt.

"Lý. . . Lý thiếu, lão già Hồng Mãn Giang này mặc dù là sư thúc ta, nhưng hắn thật sự không phải do ta mời đến."

Đường Kiến Thụ khóc không ra nước mắt, ngay sau đó liền kể lại một lần chuyện Hồng Mãn Giang muốn làm tu hú chiếm tổ chim khách.

"Ồ?" Lý Phong lộ vẻ mặt quái dị: "Đây chẳng phải là nói ta trong lúc vô tình đã giúp ngươi giải quyết một mầm họa lớn?"

Đường Kiến Thụ ra sức gật đầu: "Đúng vậy a, chính là như vậy, cho nên ta phải cảm tạ Lý thiếu a!"

Hắn trên miệng nói phải cảm tạ Lý Phong, nội tâm lại sợ Lý Phong dùng công phu sư tử ngoạm.

Lý Phong cười: "Không, ngươi không cần cảm tạ ta, ngươi vốn

ngóng trông ta cùng Hồng Mãn Giang lưỡng bại câu thương, còn mình làm ngư ông đắc lợi, đúng không?"

Đường Kiến Thụ thầm giật mình trong lòng, ngoài mặt gượng cười nói: "Lý thiếu, ngài nói kiểu gì vậy, ta làm sao dám suy nghĩ như thế?"

"Không, ngươi có, nếu như ngươi muốn chứng minh mình không có loại suy nghĩ này, vậy thì nhường vị trí lại cho Uyển Quân, sau đó cút khỏi Giang Nam, ngươi đồng ý không?"

Hai mắt Lý Phong phát lạnh, lạnh lùng nói.

Thân thể Đường Kiến Thụ chấn động, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi.

Hắn sống như bước trên tầng băng mỏng, liếm máu mũi đao, khổ khổ sở sở mười mấy năm mới dốc sức làm ra cơ nghiệp hiện tại, Lý Phong nhẹ nhàng nói một câu liền muốn hắn từ bỏ?

Nghĩ hay lắm!

Chỉ là hắn không dám cự tuyệt, đối mặt với cường giả như Lý Phong , cự tuyệt nhất định phải chết!

"Lui một bước trời cao biển rộng, trước tiên giả vờ đáp ứng, về sau lại nghĩ biện pháp đoạt về!"

Nghĩ tới đây, Đường Kiến Thụ liền ôm quyền nói: "Ta đồng ý!"

"Được." Lý Phong gật đầu cười một tiếng, đưa tay chỉ về phía Đường Kiến Thụ : "Vậy ngươi đi chết đi."

"Sưu "

Một luồng chân khí màu xanh từ đầu ngón tay hắn bắn ra, xuyên thấu đỉnh đầu Đường Kiến Thụ, để lại cái lỗ lớn.

Tống Uyển Quân: "? ? ?"

Trình Phi Long: "? ? ?"

Lục Siêu: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Đường Kiến Thụ đã đồng ý, Lý Phong vì sao còn muốn giết hắn, cũng quá không theo lẽ thường ra bài a?

"Vì cái gì?"

Đường Kiến Thụ cũng nghĩ không thông, dù là ý thức đang nhanh chóng biến mất, hắn vẫn dùng hết khí lực sau cùng để hỏi.

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, đùa cợt nói: "Bởi vì ngươi không cam tâm, giết ngươi mới có thể diệt trừ hậu hoạn, an tâm lên đường đi!"

Có Đọc Tâm Thuật, nội tâm của Đường Kiến Thụ căn bản không chỗ ẩn núp, không giết Đường Kiến Thụ, nhất định hậu hoạn vô cùng!

"Ngươi. . ."

Đường Kiến Thụ phun ra một chữ sau cùng, rồi triệt để tắt thở, chết không nhắm mắt!

"Làm người, vẫn nên thẳng thắn một chút thì tốt hơn, không phải thì chết cũng không biết mình chết như thế nào, các ngươi nói xem có đúng không?"

Lý Phong quay đầu nhìn về phía Lục Siêu, Trình Phi Long, nghiền ngẫm hỏi.

"Ừng ực "

Lục Siêu, Trình Phi Long nuốt vài ngụm nước miếng, cố nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, liên tục gật đầu xưng phải.

Con mẹ nó. . . Lý thiếu quá tàn bạo, về sau vẫn là bớt tính toán trước mặt hắn thì hơn!

"Tốt, các ngươi có thể đi trở về rồi, à. . . Hai chiếc xe thể thao kia ta không lấy nữa, làm đại ca sao lại bóc lột tiểu đệ như vậy được."

Lý Phong nhìn về phía hai người phất phất tay.

Lục Siêu cùng Trình Phi Long không dám nói nhảm, vội vàng cáo từ rời đi.

Chờ bọn hắn đi rồi, Lý Phong kéo bàn tay Tống Uyển Quân, ôn nhu cười nói: "Uyển Quân, từ hôm nay trở đi, thế giới ngầm của Giang Nam cũng trở thành của ngươi."

Chương 346. Thứ bảy đại lục

Chương 309: Thứ bảy đại lục

"Khách hàng tôn kính ngài khỏe chứ, tài khoản tiết kiệm số đuôi 9527 của ngài thu về số tiền chuyển khoản 6100000000 nguyên, trước mắt số dư là 12100910000 nguyên. "

Trên đường về khách sạn, Lý Phong nhận được tin nhắn này.

Xử lý Hồng Mãn Giang cùng Đường Kiến Thụ xong, Lý Phong liền triệu tập đám tiểu đệ Đường Kiến Thụ tới, tuyên bố tiếp thu thế giới ngầm Giang Nam.

Ngay cả lão đại cũng đã chết, bọn họ nào dám phản đối?

Hơn nữa, dù là Trình thiếu, Lục thiếu cũng thành tiểu đệ của Lý Phong, bọn họ chẳng lẽ còn cứng hơn hai vị đại thiếu này?

Đợi đám người Hà Cừu đến nơi, Lý Phong để bọn hắn mang theo đám tiểu đệ ra ngoài để "tăng tiến tình đồng chí", hắn cùng Tống Uyển Quân thì kiểm kê chiến lợi phẩm sau đó lái xe về Four Seasons Hotel.

Cũng như lần trước tiếp nhận địa bàn của Ngô Chinh Long, Lý Phong trực tiếp dùng hệ thống thu tài sản của Đường Kiến Thụ về, kiếm lời 6,1 tỷ Hoa Hạ tệ, từ đó, tài khoản ngân hàng của Lý Phong có 12,1 tỷ tiền mặt.

"Ta còn tưởng rằng khi đó ngươi nói để ta làm nữ vương thế giới ngầm chỉ là một câu nói đùa, không nghĩ tới nhanh như vậy mà Minh Châu, Giang Bắc, Giang Nam đều đã bị ngươi thâu tóm, hết thảy tựa như nằm mơ vậy."

Tống Uyển Quân nhìn khuôn mặt đẹp trai của Lý Phong, cảm thán.

Lý Phong lộ ra ánh mắt thâm thúy: "Ta cũng cảm thấy hết thảy giống như đang nằm mơ."

"Vì sao?" Lông mày Tống Uyển Quân nhíu lại, có chút không hiểu.

"Bởi vì ta nằm mơ cũng không dám nghĩ có thể sở hữu ngươi." Lý Phong quay đầu nhìn về phía Tống Uyển Quân, ánh mắt đầy nóng bỏng.

Tống Uyển Quân chỉ cảm thấy cơ thể khô nóng, liếm khóe miệng nói: "Thật sao? Vậy tối nay tỷ tỷ liền để ngươi được ăn no ~ "

Lý Phong thấy trong lòng rung động, giẫm mạnh chân chân ga, Lamborghini Aventador gia tốc lao tới Four Seasons Hotel. . .

Kinh Thành, nơi nào đó, trong một gian thư phòng cổ kính.

Thanh Long Sứ Mạc Vấn Thiên cầm lấy chén trà rót cho lão giả đối diện, cười nói: "Vương Tôn gia chủ, nếm thử Đại hồng bào do ta pha đi."

Lão giả mặc cẩm y này chính là gia chủ hiện tại của Vương Tôn gia, cũng là đại ca ruột thịt của Vương Bác Nam —— Vương Tôn Hoành!

Vương Tôn Hoành nâng chung trà lên đặt ở chóp mũi nhẹ nhàng ngửi, sau đó chậm rãi uống vào, hai mắt nhắm lại tỉ mỉ cảm thụ.

Sau một lúc lâu Vương Tôn Hoành mở hai mắt ra, tinh quang bắn ra bốn phía: "Đây là. . . Loại trà Mẫu Thụ đại hồng bào? !"

Mạc Vấn Thiên mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy."

Hai mắt Vương Tôn Hoành sáng lên, như cười mà không phải cười nói: "Thanh Long Sứ vậy mà cam lòng dùng Mẫu Thụ đại hồng bào để chiêu đãi ta, xem ra tiếp theo Thanh Long Sứ sắp nói một chuyện rất quan trọng a."

Mẫu Thụ đại hồng bào hết thảy có sáu cây, hàng năm sinh chỉ sản xuất được 500g lá trà, ở năm 2005 20g Mẫu Thụ đại hồng bào đã từng được bán với giá trên trời- 200 ngàn nguyên, so với vàng thỏi còn quý giá gấp mấy chục lần!

Bây giờ càng là có tiền mà không mua được!

Với địa vị của Vương Tôn Hoành, trong nhà cũng có rất ít lá trà Mẫu Thụ đại hồng bào, một năm hắn cũng không nỡ uống mấy lần.

"Vương Tôn gia chủ nói quá lời, ta chỉ là muốn cùng Vương Tôn gia chủ thương nghị một chút vấn đề về Lý Phong, chỉ thế thôi." Mạc Vấn Thiên lắc đầu cười một tiếng, chậm rãi nói.

"Ồ?" Lông mày Vương Tôn Hoành nhướng lên một cái, đặt chén trà xuống hỏi: "Không biết Thanh Long Sứ có an bài thế nào với đứa cháu trai của ta?"

"Trước lúc đó ta muốn hỏi Vương Tôn gia chủ trước. . . Ngươi vì sao tới tìm ta?" Mạc Vấn Thiên cũng đặt chén trà xuống, thần sắc nghiêm lại nói.

"Tự nhiên là muốn hỏi ngươi, vì sao không đồng ý cho Lý Phong quay về gia phả Vương Tôn gia ta." Vương Tôn Hoành hừ lạnh một tiếng, tăng thêm ngữ khí.

Trước đó Mạc Vấn Thiên ở trong điện thoại đã nói với Vương Tôn Trọng, bảo hắn tạm thời không đồng ý cho Lý Phong quay về Vương Tôn gia.

Về sau, Vương Tôn Hoành tiếp nhận cuộc gọi của Vương Tôn Trọng, biết được việc này mới tìm tới cửa.

Mạc Vấn Thiên trâu bò, thế nhưng không có quyền lợi ngăn cản người khác nhận tổ quy tông a? Sự kiện này Mạc Vấn Thiên mà không cho ra một lời giải thích hợp lý, thì Vương Tôn gia sẽ không bỏ qua cho Mạc Vấn Thiên.

"Ta muốn nói chính là việc này."

Mạc Vấn Thiên cười ha ha một tiếng, giúp Vương Tôn Hoành rót đầy nước trà rồi mới tiếp tục nói: "Một năm rưỡi sau, đại lục thứ bảy sẽ mở ra lần nữa, Lý Phong đến lúc đó vừa vặn phù hợp tư cách sơ tuyển, nếu để cho hắn hiện tại trở về Vương Tôn gia, ngươi chuẩn bị phái người nào tham gia sơ tuyển?"

"Ừm?" Vương Tôn Hoành thấy lòng hơi động, mơ hồ đoán được dụng ý của Mạc Vấn Thiên: "Ngươi nói là. . . Ngươi muốn phái Lý

Phong tham gia sơ tuyển?"

Mạc Vấn Thiên gật đầu cười nói: "Đúng vậy."

Vương Tôn Hoành ngạc nhiên không gì sánh được!

Đại lục thứ bảy là một nơi vô cùng thần bí, do một nhóm các nhà khoa học được Liên Hợp Quốc tập hợp lại tìm ra vào năm 1970 tại khu vực Tam Giác Quỷ Bermuda.

Lúc đó đội khảo sát khoa học tiến vào một không gian lạ lẫm, chỗ này là một lục địa to lớn, trên bầu trời cũng treo một vầng mặt trời, thành phần không khí so với Địa Cầu không có gì khác biệt, nhân loại cũng có thể tự do hô hấp.

Không chỉ như thế, trong không gian này còn mọc đầy kỳ hoa dị quả, về sau thí nghiệm chứng minh, bên trong một ít kỳ hoa dị quả này có hiệu quả kéo dài tuổi thọ, tăng cường thể chất, tăng lên cảnh giới võ đạo, rất là thần kỳ.

Chỉ là kỳ ngộ tồn tại với nguy hiểm, tuy khối đại lục kia không có văn minh nhân loại, nhưng lại có dị thú hung mãnh mà Địa Cầu chưa từng phát hiện.

Những dị thú hung mãnh này có địch ý bản năng với nhân loại, lại có thực lực cường đại, một ít con thậm chí có thể đối kháng cường giả Tông Sư cảnh thậm chí là Siêu Phàm cảnh.

Đội khảo sát khoa học thứ nhất tiến vào đại lục thứ bảy kia tuy có quân đội bảo hộ, nhưng vẫn thương vong thảm trọng, đi vào gần 200 người, sống sót đi ra chỉ có 15 người.

Tin tức này truyền ra, lập tức làm cao tầng các quốc gia chấn động, các đại quốc gia ào ào phái ra đội khảo sát khoa học tiến về Tam Giác Quỷ Bermuda tiến hành thăm dò.

Qua nhiều năm thăm dò, mọi người phát hiện đại lục này cách mỗi 5 năm lại mở ra một lần, mỗi lần mở ra nhiều nhất cho 200 người tiến vào, hơn nữa nhất định phải là người chưa từng tiến vào đại lục thứ bảy, tuổi tác còn không thể vượt qua 30, phương diện khác thì không còn hạn chế.

Một khi không phù hợp những cái này, khi đi thông qua cửa vào sẽ bị một cỗ lực lượng thần bí nghiền ép thành phấn vụn.

Lúc trước trong đội khảo sát khoa học, có không ít thành viên bởi vì không phù hợp những yêu cầu này mà chết ở lối vào.

Không chỉ như thế, mỗi lần tiến vào đại lục thứ bảy chỉ có thể ở ba ngày, sau ba ngày sẽ bị một cỗ lực lượng thần bí tùy cơ đưa đến các nơi trên thế giới.

Loại đất hoang chưa khai thác như vậy tự nhiên không thể do một quốc gia riêng biệt nắm trong tay, về sau trải qua nhiều lần cãi cọ, đàm phán, các quốc gia đã đạt thành một hiệp nghị.

Trước mỗi lần đại lục mở ra, các quốc gia sẽ dựa theo danh ngạch phân phối, phái ra thành viên phù hợp điều kiện tham gia sơ tuyển, 200 người thông qua sơ tuyển sẽ được tiến vào đại lục thứ bảy để thăm dò.

Cái hiệp nghị này được thành lập vào 20 năm trước, mà Hoa Hạ cũng đặc biệt vì chuyện này mà tạo ra Long Hồn.

Sau khi hiệp nghị bắt đầu có tác dụng, các quốc gia đã khởi xướng ba lần thăm dò đại lục thứ bảy, mỗi lần thăm dò đều sẽ có một ít võ giả bởi vì kỳ ngộ mà cảnh giới tăng vọt.

Long đầu, tứ đại Long Sứ, cũng là vào lần thứ nhất thăm dò đạt được chỗ tốt to lớn, dùng tư thái không thể ngăn cản, nhanh chóng trèo lên top 20 cường giả thế giới trong Thiên Thê bảng.

Bởi vậy có thể thấy được, cơ hội thăm dò đại lục thứ bảy là khó kiếm cỡ nào, là quý giá cỡ nào!

Nhưng danh ngạch sơ tuyển quá thưa thớt, Hoa Hạ chỉ có chín cái, Long Hồn độc chiếm năm cái, tứ đại cổ võ thế gia đỉnh cấp mỗi nhà một cái.

Nếu Mạc Vấn Thiên thật sự nguyện ý giao danh ngạch sơ tuyển cho Lý Phong, vậy đối với Lý Phong mà nói chính là một lần kỳ ngộ lớn lao!

Nghĩ tới đây, Vương Tôn Hoành ôm quyền nói: "Tốt, vậy ta sẽ

thay Lý Phong cám ơn Thanh Long Sứ!"

Chương 347. Gấu thân thích

Chương 310: Gấu thân thích

Giang Nam, trong một gian phòng vip ở Four Seasons Hotel, trên giường lớn màu trắng , cảnh xuân tràn ngập. . .

Sau khi Lý Phong gầm nhẹ một tiếng, cảnh xuân biến mất dần, hai cỗ thân thể chậm rãi tách ra.

Toàn thân Tống Uyển Quân đổ mồ hôi đầm đìa, không ngừng thở hổn hển, vẻ mặt thỏa mãn.

"Uyển Quân, ngươi bây giờ là cảnh giới gì?"

Lý Phong để một tay đùa nghịch xoa nắn bầu ngực Tống Uyển Quân, đồng thời ôn nhu hỏi.

Vừa rồi khi chiến đấu, hắn phát hiện sức chiến đấu của Tống Uyển Quân tăng lên rất nhiều, cho nên mới hỏi như thế.

Tống Uyển Quân ngẩng đầu nhìn Lý Phong một cái: "Đại sư sơ kỳ a, làm sao?"

"Đại sư sơ kỳ?" Lý Phong lộ vẻ mặt kinh ngạc: "Xem ra ngươi rất có thiên phú võ đạo a."

Công pháp Chân Vũ của hệ thống, có thể giúp người sở hữu thiên phú bình thường ở trong vòng một năm trở thành cường giả Đại sư cảnh, Tống Uyển Quân chỉ dùng hơn hai tháng đã bước vào Đại sư cảnh, đủ để chứng minh thiên phú của nàng rất ưu tú.

"Cũng bình thường, so với ngươi còn kém xa."

Tống Uyển Quân không cảm thấy thiên phú võ đạo của mình ưu tú, đặc biệt là khi so sánh với tên yêu nghiệt Lý Phong này.

Lý Phong không khỏi mỉm cười, đưa tay đánh mông Tống Uyển Quân một cái.

“Chát.”

Một tiếng vang giòn, bờ mông rung lên.

"A, ngươi đánh ta làm gì?"

Tống Uyển Quân thấy thân thể run lên, xuân ý mới lui lại có xu thế muốn ra nước.

"Vừa rồi còn đánh ít sao?"

Lý Phong cười hắc hắc, nói tiếp: "Về sau địa bàn của chúng ta sẽ càng ngày càng nhiều, nhất định phải nhanh chóng chọn lựa nhân tài đáng tin trong đám tiểu đệ, để bọn hắn cũng tu luyện 《 Long Tượng Kim Cương Quyết • phiên bản đơn giản hóa 》."

"Ta gần đây cũng đang suy nghĩ vấn đề này." Tống Uyển Quân gật đầu, biểu thị đồng ý.

Thực ra nàng sớm đã có suy nghĩ này, trong đám thủ hạ chỉ có Thập Tam Thái Bảo làm được việc, mà nếu chiếm đoạt thêm địa bàn, dựa vào Thập Tam Thái Bảo khẳng định không đủ, nhất định phải khai quật thêm nhân tài mới được.

Chỉ là 《 Long Tượng Kim Cương Quyết • phiên bản đơn giản hóa 》 là vật của Lý Phong, không được Lý Phong cho phép, nàng cũng không dám tự chủ trương truyền thụ cho người khác.

Hai người lại thảo luận kế hoạch phát triển tương lai một phen, sau đó Lý Phong trở mình lên ngựa, bắt đầu một lượt chinh phạt mới. . .

Ba ngày sau, Lý Phong lái F12 đi vào cửa chính công ty Osvili.

Bảo an nhìn thấy biển số lạ lẫm, lập tức tiến lên hỏi thăm.

Lý Phong hạ xuống cửa sổ xe, tháo kính râm xuống nói: "Ta là Lý Phong."

Bảo an trẻ tuổi nhất thời sững sờ: "Lý Phong? Trùng tên với lão bản chúng ta?"

Vốn công việc bảo an Osvili do Lý Cương cùng Hồng Nhạc Đào phụ trách, về sau Osvili đi vào quỹ đạo, Lý Phong để bọn hắn trở lại làm việc bên cạnh Tống Uyển Quân.

Công tác bảo an giờ đã giao cho công ty chuyên nghiệp, cho người bảo an này là lần đầu tiên nhìn thấy Lý Phong.

Lý Phong cười: "Không phải trùng tên, ta chính là lão bản của Osvili."

"Ngươi làm thế nào để chứng minh mình là lão bản của chúng ta?" Bảo an trẻ tuổi lộ vẻ mặt cảnh giác đánh giá Lý Phong, rõ ràng đang hoài nghi Lý Phong nói dối.

Lý Phong không chỉ không tức giận, ngược lại còn có chút cao hứng.

Công việc bảo an chủ yếu là ngăn cản người không có phận sự tiến vào khu xưởng, nếu hắn nói một câu liền được bảo an cho vào, thì chỉ có thể nói rõ bảo an này làm việc không nghiêm cẩn.

"Ta sẽ trực tiếp gọi cho Lương Nhân Trung."

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, bấm số của Lương Nhân Trung.

Rất nhanh, bảo an tiếp nhận thông báo của Lương Nhân Trung, lúc đó mặt hắn hoảng sợ tái nhợt!

Hắn vậy mà cản lão bản ở ngoài cửa, còn nghi vấn hắn là thật hay giả? Con mẹ nó, xem ra công tác khó giữ được a!

Lý Phong nhìn ra hắn đang lo lắng, ngay sau đó vỗ bả vai hắn nói: "Ngươi làm rất tốt, tháng này tiền thưởng gấp đôi."

Bảo an trẻ tuổi đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cuồng hỉ nói: "Cám ơn lão bản!"

Lý Phong gật gật đầu, sau đó lái xe đi vào tìm Tô Đồng, đột nhiên hắn dừng lại hỏi: "Đúng rồi, trong khoảng thời gian này không có người kì quái nào tới công ty chứ?"

Tuy hắn đã dùng thủ đoạn lôi đình cảnh cáo những công ty đánh chủ ý lên Đồng nhan thủy, nhưng không thể bài trừ khả năng còn có kẻ mang ý đồ quấy rối.

"Không có. . ." Bảo an vừa muốn lắc đầu phủ nhận, đột nhiên nghĩ đến cái gì, muốn nói lại thôi: "Cái kia. . . Lão bản, mấy người thân thích của Tô tổng tới công ty vài ngày."

Lý Phong sững sờ, việc này Tô Đồng không nói cho hắn biết a, bất quá nói đi cũng phải nói lại. . . Thân thích của Tô Đồng thì sao có thể là người kì quái a?

Hắn biết sự kiện này không đơn giản như vậy, ngay sau đó dùng âm thanh lạnh lùng nói: "Nói hết đi, đừng úp mở."

"Vâng, lão bản!" Bảo an lộ sắc mặt nghiêm nói: "Ta nghe người ta nói, bọn họ tới nơi này tìm việc làm, Tô tổng một mực không đồng ý, sau đó bọn họ ở lì không đi. . ."

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, khó trách vừa rồi ở trong điện thoại Lương Nhân Trung ấp a ấp úng, xem ra thân thích của Tô Đồng tới không mang theo thiện chí a!

Giờ phút này, trong văn phòng tổng giám đốc, Tô Đồng xoa huyệt thái dương, lộ sắc mặt khó coi nhìn sáu người nam nữ ngồi trên ghế sô pha đối diện.

Sáu người này không coi ai ra gì cắn hạt dưa, vứt vỏ hạt đầy đất, tùy ý như là nhà mình.

Nếu đổi lại người khác, Tô Đồng đã sớm gọi bảo an đuổi ra, nhưng sáu người này đều là thân thích của nàng, nàng không thể làm vậy!

"Tô Đồng, ta chính là nhị thúc ruột của ngươi, muốn ngươi an bài chức vụ quản lý thì quá phận chỗ nào?"

Lúc này, một trung niên nam tử mặc áo xám nói, hắn tên là Tô An Chí.

"Đúng đấy, ngươi là tổng giám đốc của Osvili a, lão bản còn là nam nhân của ngươi, chỉ là chức quản lý mà thôi, còn không phải

dựa vào một câu của ngươi?"

Lão bà của Tô An Chí là Lưu Hồng Mai dùng giọng âm dương quái khí nói

"Cha, mẹ, Tô Đồng tỷ hiện tại là phú hào rồi, không thèm để đám họ hàng nghèo chúng ta vào mắt cũng là chuyện bình thường."

Hai người nữ nhi Tô Phỉ nửa là ghen ghét nửa là chế nhạo nói.

"Nhị ca, ta còn là cô của Tô Đồng đây, muốn lăn lộn chức tổ trưởng nàng còn không đồng ý, ngươi muốn ta đi đâu nói lí lẽ đây?"

Tiểu cô của Tô Đồng là Tô An Kỳ phẫn uất không thôi nói.

"An Kỳ, là lão công ta vô dụng, không có cách nào để ngươi có cuộc sống tốt, còn phải chịu đựng cái nhìn khinh thường từ vãn bối, ta vô dụng a, ai!"

Lão công Tô An Kỳ- Lý Văn Đào lộ vẻ mặt áy náy, lắc đầu than thở.

"Cha, mẹ, các ngươi không cần khổ sở, đợi nhi tử về sau có tiền đồ, cũng sẽ mở công ty lớn, để tự hai ngươi làm phó và tổng giám đốc, không bị người ta đối xử lạnh nhạt như vậy nữa!"

Lý Minh nắm chặt song quyền, vẻ mặt phẫn hận.

Tô Đồng chỉ cảm thấy trong lòng có một đám lửa thiêu đốt!

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc đột nhiên bị người từ bên ngoài đẩy ra, một bó hoa hồng xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Ngay sau đó. . .

"Surprise~ "

Sau âm thanh này, một khuôn mặt đẹp trai lộ ra đằng sau bó hoa hồng.

Chính là Lý Phong!

"Lý Phong!"

Tô Đồng che cái miệng nhỏ nhắn, đám lửa trong lòng cực tốc dập tắt, thay vào đó là tràn đầy kinh hỉ!

"?"

Lý Phong vừa muốn đi tới đưa hoa tươi cho Tô Đồng, lúc này mới làm bộ phát hiện trong phòng còn có người khác, nhất thời lộ vẻ kinh ngạc.

Miệng đám người Tô An Chí mở lớn, vẻ mặt sững sờ!

Nam nhân này chính là lão bản sau màn của Osvili- Lý Phong? Quả nhiên là nhân tài một phương a!

"Tô Đồng, mấy vị này là. . . ?"

Lý Phong đi qua đưa hoa hồng cho Tô Đồng, lúc này mới hỏi.

Thực ra hắn đã đứng bên ngoài một lát, những lời nói của Tô An Chí hắn đều nghe không trượt chữ nào.

"Bọn họ là. . ."

Tô Đồng khẽ cắn môi đỏ, nhất thời không biết nên đáp lại như thế nào.

"Cháu rể, ta là nhị thúc của Tô Đồng, ngươi gọi ta Nhị thúc là được, ta tới nơi này, là muốn làm chức quản lý. Ngươi có thể cưới Tô Đồng nhà chúng ta không thì phải nhìn xem biểu hiện của ngươi a."

Tô An Chí duy trì tư thế chân bắt chéo, tùy tiện nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Tô Đồng: "? ? ?"

Chương 348. Công phu sư tử ngoạm

Chương 311: Công phu sư tử ngoạm

Lý Phong thật sự rất sững sờ!

Tiểu gia có thể cưới Tô Đồng hay không thì có quan hệ cọng lông gì với ngươi? Cha Tô Đồng nói lời này còn tạm được!

Tô Đồng bị Tô An Chí làm cho tức giận đến mức thiếu chút nữa cười ra tiếng!

Nàng muốn gả cho ai là sự tình của nàng, đừng nói là Nhị thúc, dù là cha mẹ cũng không có quyền can thiệp tự do hôn nhân của nàng!

"Nhị thúc, ngươi. . ."

Tô Đồng ngay sau đó muốn lên tiếng bác bỏ, lại bị Lý Phong đưa tay ngăn cản.

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, đoán được nhiệm vụ này có quan hệ với đám người Tô An Chí, ngay sau đó mặc niệm: "Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tô Đồng "

"Mục tiêu: Giúp Tô Đồng giải quyết nguy cơ, trong tình huống không thương tổn lòng tự tôn của Tô Đồng, đuổi đám người Tô An Chí đi thì nhiệm vụ hoàn thành, nhiệm vụ thất bại thì khấu trừ 5000 điểm tích lũy để trừng phạt."

"Khen thưởng: 300 điểm kinh nghiệm, 10000 điểm tích lũy."

"Quả là thế. . ." Hai mắt Lý Phong sáng lên, tắt hệ thống sau đó ôm quyền với Tô An Chí: "Hóa ra là Tô Nhị thúc, kính ngưỡng đã lâu kính ngưỡng đã lâu."

"Ây. . ."

Tô An Chí có chút sững sờ.

Lần thứ nhất gặp mặt không phải cần bắt tay sao, hắn ôm quyền là có ý gì, xem quá nhiều phim võ hiệp nên bị nhiễm a?

Sau đó, Tô An Chí bày ra dáng vẻ trưởng bối, cũng nhìn Lý Phong chắp tay một cái.

"Cháu rể, ta là nhị thẩm của ngươi."

"Ta là tiểu cô của Tô Đồng . . ."

Ngay sau đó, người khác cũng bắt đầu nhìn Lý Phong tự giới thiệu mình.

Đợi đến khi bọn họ tự giới thiệu hoàn tất, Lý Phong mới hỏi: "Tô nhị thúc mới nói muốn làm quản lý, không biết Tô nhị thúc có yêu cầu gì với tiền lương?"

"Tiền lương thì tùy ngươi định đoạt, bất quá không thể thấp hơn con số này." Tô An Chí vội ho một tiếng, sau đó duỗi ra một ngón tay.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, lộ sắc mặt quái dị nói: "1 triệu 1 năm ?"

Tô An Chí nghe xong con số này trực tiếp xù lông: "1 triệu? Cháu rể, ngươi đang nhục nhã ta à! Ta nói là 10 triệu!"

Lý Phong: ". . ."

Không phải chứ. . . Hắn cho rằng mình nói 1 triệu 1 năm đã đủ nhiều, kết quả Tô An Chí vừa mở miệng đã đòi 10 triệu 1 năm.

Tô An Chí biết người lương 10 triệu 1 năm là ai không? Dựa theo một bảng danh sách 16 năm gần đây, lương 10 triệu 1 năm có

thể đứng vào top 10 CE0 của công ty đã lên sàn chứng khoán Hoa Hạ!

Đương nhiên, đối với những CEO này mà nói, lương bổng chỉ chiếm một phần nhỏ tổng thu nhập, hoa hồng cổ phần mới là cái chính.

Hiện tại phần danh sách này cho dù có biến hóa, cũng không có khả năng phát sinh tăng trưởng mang tính bùng nổ.

Tô An Chí cho rằng năng lực của hắn có thể đánh đồng với các CEO đầu đầy sạn kia?

"Lý Phong, ngươi. . ." Tô Đồng cuống đến phát khóc, nàng thật không nghĩ tới Nhị thúc sẽ dùng công phu sư tử ngoạm đến loại trình độ này!

Nếu như Lý Phong tưởng rằng nàng bày mưu đặt kế để nhị thúc nói vậy thì làm sao bây giờ? Ấn tượng về nàng trong nội tâm Lý Phong khẳng định sẽ rớt xuống ngàn trượng!

"Tô Đồng, ngươi đừng vội." Lý Phong lần nữa ngắt lời Tô Đồng, nhìn Tô An Chí nói : "Vậy không biết Tô nhị thúc có bằng cấp gì, đã có kinh nghiệm quản lý xí nghiệp chưa?"

"Cái này. . ." Tô An Chí mặt mo đỏ ửng, ngượng ngùng nói: "Bằng cấp không đề cập tới cũng được, kinh nghiệm quản lý nha. . . Ta từng làm chủ thầu, cái này cần phải có kinh nghiệm quản lý a?"

Hắn tốt nghiệp trung học phổ thông rồi không học đại học, theo người lớn lên trên trấn làm thuê, sau đó tự mình tổ đội công nhân phu hồ, trước kia cũng kiếm lời không ít tiền.

Nhưng về sau kinh tế bất động sản đình trệ, lại thêm ngành nghề xây dựng cạnh tranh quá khốc liệt, nên hắn có dự định đổi nghề.

Vừa vặn hắn nghe nói Tô Đồng lên làm tổng giám đốc Osvili, hắn cùng Lưu Hồng Mai thương lượng, liền quyết định tới nơi này tìm công việc nhàn hạ lương cao.

Trùng hợp là, Tô An Kỳ cũng tới tìm hắn thương lượng việc này, hai nhà ăn nhịp với nhau, liền đi tới thành phố Đại Thương.

Lý Phong cười gật gật đầu.

Thấy thế, Tô An Chí phấn chấn tâm thần, cảm thấy việc này xem như đã thành công!

Lưu Hồng Mai cũng vui mừng, nhưng ngay sau đó nàng có chút hối hận, vừa rồi lão Tô mở miệng 10 triệu 1 năm, Lý Phong không hề biến sắc, vậy chẳng phải là lão Tô đòi ít quá?

Suy nghĩ một chút cũng đúng, Lý Phong bây giờ là đại gia trong các đại gia, một bình nước thuốc đã đấu giá hơn hai trăm triệu, 10 triệu đối với Lý Phong quả thực là chín trâu mất một sợi lông.

"Không được, về sau phải bảo lão Tô yêu cầu tăng lương!" Lưu Hồng Mai âm thầm tính toán.

"Tỷ phu, còn có ta còn có ta, ta muốn làm thư ký cho ngươi, lương một năm bằng cha ta là được."

Tô Phỉ nhảy cẫng lên nói, lúc nói chuyện nàng còn vụng trộm nháy mắt với Lý Phong.

Làm thuê mệt mỏi a, vẫn là làm phu nhân tốt hơn, nàng không ngại đào góc tường của chị họ. . .

"Dễ nói dễ nói."

Lý Phong cười tủm tỉm gật gật đầu, tiếp theo nhìn về phía người khác: "Các ngươi có yêu cầu gì, nói hết ra đi."

"Ta muốn làm quản lý tài vụ." Lưu Hồng Mai nhấc tay nói: "Lương một năm ít một chút cũng không sao, 8 triệu là được."

Theo Lưu Hồng Mai, quản lý tài vụ là chức vị béo bở, mỗi ngày doanh thu nhiều tiền như vậy, nàng thoáng chuyển vào trong thẻ mình một chút, hẳn là không bị phát hiện a?

Cho dù bị Lý Phong phát hiện, còn có thể làm gì trưởng bối như nàng? Hắn còn giết nàng được sao!

"Ngô. . ." Hai mắt Lý Phong sáng lên, bà cô này muốn chưởng khống tài chính công ty a, có chút tham lam.

"Tiểu Lý, ta trước kia đã bươn chải nhiều ngành nghề, kinh nghiệm quản lý phong phú, ngươi xem để ta làm phó tổng giám đốc thì thế nào? Lương một năm dễ thương lượng, 10 triệu trở lên là được."

Lý Văn Đào xoa xoa tay, khuôn mặt hưng phấn.

"Vậy mà là 10 triệu trở lên cơ à."Nụ cười của Lý Phong càng nồng đậm.

"Tỷ phu, ta vừa tốt nghiệp đại học, không có kinh nghiệm gì, cho ta làm tiểu quản lý đi, ta không tham lam, lương một năm bằng nhị cữu là được."

Lý Minh mặt ngoài rụt rè, kì thực nội tâm rất nóng bỏng.

Hắn đi học trường đại học hạng ba, sinh viên khác tốt nghiệp ra trường kiếm được công việc lương 6000 là tốt rồi.

Nhưng hắn lại khác, vừa ra trường đã làm quản lý, lương một năm 10 triệu, cái này mà nói ra đám bạn cùng lớp còn không phải hâm mộ muốn chết?

"Hừ, nếu Trầm hoa khôi biết rõ, khẳng định sẽ chủ động bám lấy ta, đến lúc đó. . . Hừ hừ!"

Lý Minh đã bắt đầu tưởng tượng chuyện được đè hoa khôi dưới thân hung hăng chà đạp. . .

"Khụ khụ, dễ nói dễ nói."

Lý Phong gật gật đầu, nhìn về phía Tô An Kỳ: "Tiểu cô thì làm sao a?"

"Ta. . ." Tô An Kỳ vừa rồi một mực cân nhắc điều kiện, do dự nửa ngày rốt cục cắn răng nói: "Bỏ đi, bọn họ đều làm rồi, ta ở nhà nghỉ ngơi đi."

Lý Phong nhất thời sững sờ, tiếp theo vui vẻ.

Không dễ dàng a, rốt cục xuất hiện một người có lương tâm.

"Bất quá cháu rể, ta tuy rằng không đi làm, nhưng tiền lương ngươi cứ phát như bình thường a, cũng là 10 triệu 1 năm đi, tốt nhất có thể sớm đưa, ta muốn mua biệt thự từ lâu rồi."

Tô An Kỳ nói tiếp.

Lý Phong: "? ? ?"

Không tới làm việc, lại muốn tiểu gia phát tiền lương, ngươi còn có thể càng vô sỉ hơn một chút không?

Con mẹ nó đây đều là một đám người gì a, nếu không phải nể mặt bọn họ là họ hàng của Tô Đồng, Lý Phong đã dùng một quyền xử lý toàn bộ!

Chương 349. Ném ra!

Chương 312: Ném ra!

Tô Đồng đã triệt để im lặng.

Sớm biết đám người Nhị thúc sẽ yêu cầu như vậy, nàng đã không nhớ thân tình tùy ý cho bọn họ ở chỗ này, mà đã trực tiếp gọi người đuổi ra ngoài!

"Không được, vô luận như thế nào ta cũng phải nói Lý Phong cự tuyệt yêu cầu vô lý của họ!"

Tô Đồng quyết định, muốn giúp Lý Phong mở miệng cự tuyệt.

Ai ngờ Lý Phong lại một lần nữa đưa tay ngăn cản.

"Ta có thể hỏi các ngươi một chuyện không?"

Lý Phong phun ra một ngụm trọc khí, chậm rãi nói.

Tô An Chí duỗi duỗi tay, ra hiệu Lý Phong có thể hỏi, ngay cả mở miệng nói một lời cũng không thèm, đúng là rất ra dáng trưởng bối.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, giống như cười mà không phải cười hỏi: "Các ngươi dựa vào cái gì mà cho là ta sẽ đáp ứng các ngươi?"

Đám người Tô An Chí sững sờ một hồi, sau một lúc lâu mới nói: "Ngươi không phải là bạn trai Tô Đồng sao? Nếu như ngươi muốn lấy nàng, thì phải an bài công tác tốt cho chúng ta, đây là vấn đề thành ý."

"Nếu như chút chuyện nhỏ này cũng làm không được, chúng ta làm sao tin tưởng ngươi có thể mang tới hạnh phúc cho Tô Đồng?"

"Nhưng các ngươi không cảm thấy yêu cầu của mình có chút quá phận sao?" Lý Phong bình tĩnh hỏi ngược lại.

"Quá phận sao?" Tô An Chí lộ vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía đám người Lưu Hồng Mai.

Đám người Lưu Hồng Mai cũng mờ mịt lắc đầu: "Không quá phận a."

"Lương 10 triệu 1 năm, cái này mà không quá phận?" Lý Phong nhíu mày.

"Ta còn tưởng là chuyện gì."

Tô An Chí cười, mấy người Lưu Hồng Mai cũng cười.

"Các ngươi cười cái gì?" Lông mày Lý Phong càng nhíu chặt.

"Nhị thúc ta hỏi ngươi một vấn đề." Tô An Chí hắng giọng: "Ngươi hiện tại một tháng có thể kiếm lời bao nhiêu?"

Lời này vừa nói ra, đám người Lưu Hồng Mai dùng ánh mắt sáng rực nhìn về phía Lý Phong.

Dựa theo bọn họ tính toán, Lý Phong một tháng dù thế nào cũng phải kiếm lời 500~600 triệu a?

Lý Phong hơi trầm ngâm, chậm rãi nói: "Mấy tỷ a, làm sao?"

Hôm qua hắn kiếm lời 6,1 tỷ, nói một tháng kiếm mấy tỷ không sai chỗ nào.

Gian phòng nhất thời yên tĩnh!

Tiếp theo đám người Tô An Chí cùng nhau hít sâu một hơi!

Con mẹ nó! Một tháng kiếm lời mấy tỷ, hắn nói không phải là Zimbabwe tệ chứ? !

(tiền zimbabwe bị mất giá, mang cả tệp siêu dày mới mua được cái bánh mì)

Con mẹ nó cũng quá khoa trương rồi, so với người giàu nhất Hoa Hạ còn kiếm tiền nhanh hơn!

"Thất sách, thất sách a!"

Sau một lúc lâu, Tô An Chí hối hận không thôi mãnh liệt bóp bắp đùi mình.

Mấy người Lưu Hồng Mai, Tô An Kỳ cũng lộ ra thần sắc hối hận, ào ào tính toán làm sao để mở miệng đề cập với Lý Phong chuyện tăng lương.

Thở dài thở ngắn một lát , Tô An Chí nói: "Ngươi thấy đấy, coi cho mỗi người chúng ta được 10 triệu 1 năm, một năm cũng chỉ mất 60 triệu tiền lương, đối với ngươi mà nói chỉ là chín trâu mất một sợi lông, đúng không?"

Lý Phong gật gật đầu: "Đúng, rồi sao nữa?"

"Không có sau đó a." Tô An Chí ra vẻ đương nhiên nói: "Ngươi chỉ cần nỗ lực một chút xíu, liền có thể chứng minh tình cảm ngươi dành cho Tô Đồng, cái này ngươi rất có lời a!"

Tô Phỉ cũng gật đầu nói: "Đúng vậy a, giống như ngươi có 10 ngàn khối tiền, ngươi chỉ cần lấy ra một khối tiền, liền có thể chứng minh ngươi yêu đường tỷ của ta, chẳng lẽ không đáng để ngươi làm sao? Hay là nói. . . Ngươi thực ra cũng không thích đường tỷ?"

Tô An Kỳ, Lưu Hồng Mai đều gật đầu phụ họa.

Theo cái nhìn của bọn họ, Lý Phong có tiền như vậy, lấy ra một chút xíu giúp đỡ gia đình Tô Đồng là đương nhiên, nếu như hắn không giúp, chính là không thích Tô Đồng.

Lý Phong: "? ? ?"

Mua bán con mẹ ngươi a? Chứng minh cọng lông a!

Tiểu gia yêu Tô Đồng hay không còn cần chứng minh? Dù cần chứng minh, thì có quan hệ chó gì với đám người các ngươi?

Lý Phong không thể không thừa nhận hắn đánh giá thấp trình độ vô sỉ của một số người!

"Các ngươi quá đáng lắm rồi!"

"Ta biết Lý Phong yêu ta, ta không cần hắn vì chứng minh mà phải nịnh nọt các ngươi."

"Hắn yêu ta, mà ta càng yêu hắn, cho nên ta sẽ không để cho hắn chịu ủy khuất, các ngươi biến hết khỏi đây đi!"

Giờ khắc này, Tô Đồng không để ý tới Lý Phong ngăn cản, triệt để bùng nổ!

Sắc mặt đám người Tô An Chí kịch biến!

"Tô Đồng, ngươi biết mình đang nói cái gì không? Ta là nhị thúc ngươi, ngươi vậy mà bảo ta biến? Quả thực là vô pháp vô thiên!"

"Chúng ta nhìn ngươi lớn lên từng ngày, hiện tại cánh cứng rồi, nên không thèm để trưởng bối vào mắt? Tô Đồng a Tô Đồng, ngươi không có lương tâm a!"

"Đường tỷ, trước kia ngươi không phải như vậy, bây giờ lại. . . Ai, thật sự là câu nói kia rất đúng, người vừa có tiền liền trở nên xấu xa!"

"Tô Đồng, trong mắt ngươi còn có thân tình không?"

Đám người Tô An Chí ào ào mở miệng trách cứ, câu sau khó nghe hơn câu trước.

Tô Đồng cười, cười trong nước mắt: "Tốt, các ngươi cùng ta nói thân tình đúng không? Vậy ta hỏi các ngươi, trước đó gia gia tê liệt ở giường, là ai hầu hạ? Tiền chữa bệnh, phí dinh dưỡng là ai trả?"

Sắc mặt đám người Tô An Chí trì trệ, ngượng ngùng không nói gì.

"Đều là cha mẹ ta!" Tô Đồng lau nước mắt, nói tiếp: "Nhà các ngươi đều có điều kiện tốt hơn chúng ta, nhưng sau khi gia gia tê liệt các ngươi liền nói cha ta là con trai trưởng, cần phải để hắn tận hiếu."

"Cha mẹ ta làm người có trước có sau, không nghĩ nhiều như vậy, cảm thấy hầu hạ cha mẹ là chuyện đương nhiên, nên một mình gánh chịu."

"Đoạn thời gian đó, cha mẹ ta gánh chịu tiền thuốc men, phí dinh dưỡng của gia gia, còn gánh chịu chi phí học hành của tỷ đệ chúng ta, mỗi ngày đều là ăn mì tôm và rau xanh!"

"Về sau cha mẹ ta nhịn không được, đi tìm các ngươi vay tiền, các ngươi nói cái gì?"

"Không có tiền, một đồng tiền cũng không có! Cuối cùng hàng xóm láng giềng không chịu được, cho cha mẹ ta mượn 20 ngàn khối tiền, giúp chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn."

"Ta muốn hỏi các ngươi một câu, các ngươi có lương tâm không? !"

Những chuyện này đúng là lần đầu Tô Đồng nhắc tới trước mặt Lý Phong, trong lúc nhất thời, Lý Phong rất chấn động!

"Cha ngươi là con trai trưởng, những chuyện này hắn phải làm. . ."

"Đúng vậy a, mà lúc đó nhà chúng ta cũng không có điều kiện. Bất quá không vấn đề gì, chờ chúng ta đến Osvili đi làm, phí dinh dưỡng của lão gia tử chúng ta trả hết, như vậy được chưa?"

"Nhị thẩm, ngươi chớ tranh đoạt với ta, về sau dinh dưỡng cha vợ ta trả! Đương nhiên. . . Điều kiện tiên quyết là Lý Phong có thể để ta tới Osvili đi làm."

Đám người Tô An Chí lộ ra sắc mặt xấu hổ, nhưng cũng không có áy náy, ngữ khí thậm chí còn có chút không thèm quan tâm.

"Không có khả năng!" Tô Đồng cười lạnh: "Chỉ cần ta còn ở Osvili một ngày, các ngươi đừng nghĩ tới chuyện đi làm ở đây!"

"Tô Đồng, ngươi. . . Ngươi sao có thể nói ra những lời này?"

"Tô Đồng, ngươi không tôn trọng trưởng bối, mặc kệ thân tình, truyền ra ngoài sẽ bị người ta cười chê!"

"Tô Đồng, . . ."

Đám người Tô An Chí nhất thời xù lông, chỉ vào mặt Tô Đồng

thuyết giáo.

"Đủ rồi!"

Đột nhiên, Lý Phong phát ra một tiếng rống, chấn động đến mức làm đám người Tô An Chí đều ngậm miệng lại.

"Ta nói cho các ngươi biết, thân tình cần phải có qua có lại, các ngươi không coi Tô Đồng ra gì, thì đừng hy vọng Tô Đồng có thân tình với mình!"

"Hiện tại các ngươi đều cút cho ta, không thì đừng trách tiểu gia không khách khí!"

Lý Phong liếc nhìn đám người Tô An Chí, lạnh giọng nói.

Đám người Tô An Chí sững sờ, sau một lúc lâu, Lưu Hồng Mai mới nằm xuống đất: "Các ngươi là đồ không có lương tâm, đến a, đến ném ta ra a, ta xem các ngươi có dám hay không!"

Tròng mắt Tô An Kỳ xoay động, học tập theo nằm xuống mặt đất: "Bị hai vãn bối răn dạy, ta không còn mặt mũi gặp người khác, ta không muốn sống a, để cho ta chết đi còn hơn!"

Mấy người Tô An Chí cũng không đi khuyên can, ở một bên đứng nhìn.

Bọn họ trước khi tới đã thương lượng xong, Tô Đồng luôn luôn mềm lòng, chỉ cần bọn họ một khóc hai náo loạn ba treo cổ, kiểu gì Tô Đồng cũng phải thỏa hiệp!

"Ngươi. . . Các ngươi. . ." Tô Đồng vừa tức vừa gấp, cầm tay chỉ vào hai người lăn lộn trên mặt đất, không biết nên dùng lời nói gì để diễn tả tâm tình của mình.

Lý Phong giận dữ: "Muốn chết, vậy ta liền thành toàn cho các ngươi!"

"Sưu "

Một cái long trảo đột nhiên xuất hiện, trong nháy mắt bắt lấy Lưu Hồng Mai, tiếp theo Lý Phong đẩy bàn tay ra, long trảo nắm

lấy Lưu Hồng Mai lao ra khỏi cửa sổ.

"Phanh "

Cửa sổ bị phá nát, long trảo đưa Lưu Hồng Mai bay thẳng ra ngoài, tiếp theo âm thanh trầm đục do vật nặng rơi xuống đất truyền đến.

Mọi người yên tĩnh!

Chương 350. Biết ta là làm gì sao?

Chương 313: Biết ta là làm gì sao?

Đám người Tô An Chí như bị sét đánh, hoảng sợ không thôi!

Bọn họ vừa mới thấy cái gì, một cái long trảo ném Lưu Hồng Mai ra ngoài cửa sổ? Con mẹ nó đây là kỹ xảo điện ảnh sao!

Mà nơi này là lầu ba, cao hơn mười mét, quẳng xuống còn có thể sống sao?

"A, quỷ, quỷ a!"

"Giết người, giết người!"

"Cứu mạng a, ta không muốn chết ở chỗ này!"

Đám người Tô An Chí xoay người chạy, nhưng bọn họ đã bị dọa đến run chân, vừa cất bước thì thiếu chút nữa té ngã trên đất.

Tô An Kỳ đang lăn lộn trên đất nhảy bật lên, cũng muốn chạy ra ngoài cửa.

"Chạy cái gì, ngươi không phải muốn chết sao? Ta thành toàn cho ngươi a."

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, đánh ra một trảo tới Tô An Kỳ.

"Sưu "

Thanh sắc long trảo lại lần nữa xuất hiện, nắm lấy Tô An Kỳ rồi phóng ra ngoài cửa sổ.

"Phanh "

Vài giây đồng hồ sau, lại một tiếng vật nặng chạm đất truyền

đến.

"Bá "

Thân thể Lý Phong lóe lên, lao tới chặn cửa ở trước mặt đám người Tô An Chí, tiếp theo quay người cười nói: "Chức vị, tiền lương còn chưa đàm phán xong, sao các ngươi lại chạy?"

"A!"

Tô An Chí chạy đầu tiên rít lên một tiếng, tiếp theo liền muốn quay người về sau.

Cha con Lý Văn Đào ngay phía sau trực tiếp đụng vào ngực hắn, mà Tô Phỉ cũng không kịp phanh lại đụng vào.

Nhất thời, bốn người cùng nhau té ngã trên đất!

Một bên khác, Tô Đồng thấy trong đầu toàn tiếng kêu ong ong.

Lý Phong thật sự giết nhị thẩm, tiểu cô của nàng? Trời ạ, chuyện gì xảy ra!

Tuy nàng cũng rất chán ghét hai người này, nhưng hai người này dù sao cũng là họ hàng, Lý Phong giết các nàng, giờ đây nàng biết làm thế nào?

"Cháu. . . Cháu rể, chúng ta sai rồi, chúng ta không nên nổi lòng tham, ngươi thả chúng ta về nhà đi."

"Lý lão bản, sự tình hôm nay chúng ta tuyệt đối không nói ra với ai, xin ngươi đừng giết chúng ta diệt khẩu a!"

Đám người Tô An Chí ngồi liệt trên mặt đất, lộ vẻ mặt kinh khủng cầu xin tha thứ.

"Hiện tại mới biết mình tham lam? Vừa rồi các ngươi líu lo không ngừng, còn dùng thân tình uy hiếp ta cùng Tô Đồng, cảm thấy ta nhiều tiền nhưng ngu ngốc à?"

Lý Phong đứng ở trước mặt đám người Tô An Chí, dùng tư thế trên cao nhìn xuống đùa cợt nói.

Đám người Tô An Chí không nói chuyện.

Bọn họ đương nhiên sẽ không cảm thấy Lý Phong nhiều tiền nhưng ngu ngốc, có thể trở thành phú hào ức vạn thì chẳng kẻ nào ngu cả.

Bọn họ chẳng qua là cảm thấy người Hoa đều thích sĩ diện, nhất là những người có tiền, chỉ cần bọn họ mang tình cảm ra nói chuyện, Lý Phong dù nội tâm không thoải mái cũng sẽ đáp ứng yêu cầu của bọn họ.

Dù sao bọn họ cũng không đòi nhiều!

Nhưng chưa từng nghĩ Lý Phong vậy mà tàn bạo như thế, không chỉ không đáp ứng yêu cầu, còn trực tiếp ra tay giết người.

Con mẹ nó chứ!

"Một năm 60 triệu với ta mà nói không tính là gì, nếu như các ngươi thật sự có năng lực mang về giá trị tương ứng, ta sẽ nể mặt Tô Đồng cho các ngươi chức cao lương cao."

"Nhưng các ngươi chỉ muốn cầm tiền, chỉ muốn làm lãnh đạo, lại không có năng lực tương xứng, đã như vậy sao ta phải đáp ứng các ngươi?"

"Còn dám làm bừa nằm lì ở đây, các ngươi biết ta là ai không?"

Lý Phong càng nói càng tức giận, nếu không phải cân nhắc đến cảm thụ của Tô Đồng, hắn đã trực tiếp chửi những lời thô tục.

"Ngươi. . . Ngươi là lão bản của Osvili a."

Đám người Tô An Chí lộ vẻ mặt mờ mịt.

Lý Phong cười lạnh: "Không, đây chỉ là thân phận tầng ngoài, thực ra ở trong tối, ta là lão đại thế giới ngầm của Minh Châu, Giang Bắc, Giang Nam."

"Đám thủ hạ tiểu đệ của ta nhiều tới mấy ngàn, mỗi một tên đều nguyện ý bán mạng vì ta, chỉ cần ta muốn, ta có thể làm các ngươi không nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai, các ngươi có tin không?"

Trong lời nói của hắn tự nhiên có thành phần khuếch đại, bất quá nghệ thuật nói chuyện chính là như vậy, chín giả một. . . A không, là chín thật một giả mới có thể càng dọa người.

Đám người Tô An Chí lần nữa sững sờ.

Lão đại thế giới ngầm là nhân vật nào? Lãnh huyết, tàn khốc, hung ác, trên tay chắc chắn đã dính đầy máu tươi.

Lại nhìn Lý Phong, vẻ mặt chính khí, ánh mắt thư thái, khí chất thoát tục, nếu như lần đầu gặp hắn người ta sẽ coi hắn là con nhà giàu hoặc là tiểu bạch kiểm, nào giống lão đại thế giới ngầm?

(tiểu bạch kiểm:trai bao mặt trắng)

Nhưng cử động của Lý Phong vừa rồi lại vô cùng phù hợp với một vị lão đại thế giới ngầm.

"Không chỉ như thế, ta còn là thành viên của cục quốc an."

Nói đến đây Lý Phong dừng lại, tiếp theo móc ra từ trong ngực thẻ chứng nhận, cho đám người Tô An Chí nhìn rõ: "Nhìn thấy chưa? Ta là thanh tra cảnh sát cấp 1 của cục quốc an."

"Các ngươi có thể báo cảnh sát nói ta giết người, để xem ta có thể bị bắt vào không."

Nghe đến đó, đám người Tô An Chí triệt để tuyệt vọng.

Có tiền, có quyền, có thủ hạ, có vũ lực, con mẹ nó còn có thủ đoạn độc ác, đừng nói bọn họ chỉ là người bình thường, cho dù là kẻ có tiền cũng vô pháp chống lại Lý Phong a!

Thế mà bọn họ còn tưởng rằng Lý Phong là khối thịt mỡ lớn, muốn kiếm chút chỗ tốt từ Lý Phong, hiện tại xem ra Lý Phong căn bản là con mãnh thú thượng cổ, người nào đụng vào đều phải chết!

Thấy đám người Tô An Chí đều lộ thần sắc thất kinh, hoang mang lo sợ, Lý Phong biết mình đã hù sợ bọn họ.

Lúc này, Tô Đồng chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống, đã thấy Lưu

Hồng Mai cùng Tô An Kỳ nằm trên mặt đất, nhưng kỳ quái là, trên người các nàng không có vết máu.

Trong mắt Tô Đồng hiện ra thần sắc hi vọng, quay đầu hỏi: "Lý Phong, nhị thẩm, tiểu cô của ta không chết, đúng không?"

Lý Phong thở dài: "Dù nói thế nào các nàng cũng là trưởng bối của ngươi, ta không có khả năng thật sự giết các nàng."

Vừa rồi Lý Phong dùng Thám Vân Thủ đã khống chế lực lượng, đưa các nàng đến địa phương cách mặt đất một thước mới buông ra long trảo.

Làm như vậy vừa không thương tổn tính mạng hai người, vừa có thể lưu lại cho các nàng một bài học sâu sắc.

Nghe thấy lời ấy, đám người Tô An Chí lộ ra vẻ mừng như điên, ánh mắt nhìn về phía Lý Phong cũng phát sinh một chút biến hóa.

"Cám ơn ngươi, Lý Phong." Tô Đồng biết Lý Phong làm như vậy đều là vì giúp nàng, trong lúc nhất thời cảm động không thôi.

"Cám ơn cái gì, ngươi là nữ nhân của ta, ta tự nhiên phải lo lắng cho ngươi."

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, đi đến bên cửa sổ dùng Thám Vân Thủ bắt Lưu Hồng Mai, Tô An Kỳ lên, đồng thời đưa đánh tỉnh các nàng.

"A, giết người, giết người!"

"Muốn chết muốn chết muốn chết!"

Hai nàng sau khi tỉnh lại liền lúc lắc đầu như cái trống, đồng thời điên cuồng vung vẩy hai tay.

"Im miệng, các ngươi an toàn rồi."

Lý Phong rống to một tiếng.

Hai người lúc này mới phát hiện mình đã an toàn, nhất thời khóc rống không ngừng, đám người Tô An Chí không dám tiến lên

an ủi, chỉ có thể đứng ở đằng xa nhìn.

"Được rồi, đừng khóc nữa, hôm nay ta chỉ là cho các ngươi một cái cảnh cáo nho nhỏ mà thôi, hi vọng các ngươi về sau không làm loại sự tình vô sỉ bỉ ổi như vậy nữa, nếu không thì. . ."

Nói đến đây, Lý Phong cố ý dừng lại một hồi, liếc nhìn mọi người một lượt sau đó tăng thêm ngữ khí nói: "Thì dù các ngươi là họ hàng của Tô Đồng, ta cũng sẽ làm cho các ngươi hối hận vì đã sinh ra ở thế giới này!"

"Vâng vâng vâng, cháu rể giáo huấn rất phải, chúng ta về sau không dám nữa, không dám nữa."

Đám người Tô An Chí liền vội vàng gật đầu đáp ứng.

Bọn họ dám không đáp ứng sao? Lần này đã bị Lý Phong làm cho hoảng sợ gần chết, lần sau nói không chừng thực sự sẽ bị Lý Phong đánh chết.

"Ai."

Tô Đồng thở dài, ngữ khí phức tạp nói : "Nhị thúc, tiểu cô, họ hàng phải trợ giúp lẫn nhau mà không phải một mực đòi hỏi, ta hi vọng về sau chúng ta không chỉ là họ hàng trên danh nghĩa ."

"Lý Phong, ngươi trước tiên nghỉ ngơi một chút, ta đưa đám người nhị thúc trở về."

Nói xong, Tô Đồng đưa đám người Tô An Chí đi ra khỏi văn phòng.

Cửa phòng làm việc đóng lại , Lý Phong âm thầm nói một câu: "Hi vọng bọn họ thật sự có thể hiểu được nỗi khổ tâm của Tô Đồng. . ."

Chương 351. Tình địch xuất hiện

Chương 314: Tình địch xuất hiện

Minh Châu, cửa cao ốc trụ sợ tập đoàn Vị Lai, một chiếc xe Rolls-Royce Phantom chậm rãi lái tới.

Dừng hẳn lại, một lão giả người phương Tây mặc trang phục Tuxedo đi xuống từ tay lái phụ, cung kính mở ra cửa xe sau.

Tiếp theo, một nam tử tóc vàng mắt xanh mặc trang phục xanh lam đi ra khỏi xe.

Tên nam tử này mười phần anh tuấn, thân cao gần 1m9, dáng người thẳng tắp, so với người mẫu nam đỉnh cấp cũng không chút thua kém, đứng tại chỗ cũng đã là phong cảnh xinh đẹp.

Vốn chiếc xe Rolls-Royce Phantom này đã đủ thu hút ánh mắt, lại thêm thanh niên đẹp trai này, người qua đường ào ào dừng bước lại quan sát.

"Oa, tiểu ca ca ngoại quốc này thật đẹp trai ~ "

"Không chỉ đẹp trai, còn nhiều tiền, không biết hắn là công tử quốc gia nào."

"Sẽ không phải là thành viên vương tộc của đất nước nào chứ? Hắn quá mức có khí chất quý tộc!"

"Trời ạ, ta cảm giác mình yêu hắn rồi!"

"Olivier thiếu gia, ngài thành công làm cho nữ nhân Hoa Hạ ái mộ rồi."

Lão giả mặc đồ Tuxedo mỉm cười nói.

Nếu có người Y quốc ở chỗ này, thì sẽ phát hiện vị nam tử trẻ

tuổi đúng là con trai của tổng giám đốc tập đoàn Kessley- Ethan Morrison, Olivier Morrison.

"Tony, ngươi đang nhạo báng ta sao? Ngươi cũng biết rồi, ta xưa nay sẽ không vì làm một đám dong chi tục phấn ái mộ mà cảm thấy tự hào, huống chi là nữ nhân Hoa Hạ cấp thấp."

Trong mắt Olivier Morrison lóe lên vẻ khinh miệt, ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao vút trong mây, thầm nói: "Chỉ chủ nhân của tòa nhà này mới làm ta có một chút hứng thú."

Sau khi nói xong, Olivier Morrison nhấc chân đi vào.

"Tiên sinh ngài khỏe chứ, xin hỏi ngài tìm ai?"

Mỹ nữ tiếp tân nhìn thấy Olivier Morrison lập tức sững sờ trong nháy mắt, tiếp theo đứng dậy, dùng khuôn mặt đỏ bừng hỏi.

Tiểu thư mỹ lệ, thật hân hạnh được gặp ngươi, ta là Olivier Morrison, là bạn thời đại học của tổng giám đốc Ngụy Băng Khanh tiểu thư các ngươi, ngươi có thể nói cho ta biết nàng ở văn phòng nào không? Ta muốn cho nàng một cái kinh hỉ."

Olivier Morrison dùng tiếng Hoa lưu loát hỏi.

"A, ngài. . . Ngài muốn gặp tổng giám đốc? Có thể. . . Thế nhưng mà. . ."

Mỹ nữ tiếp tân có chút giật mình, nàng thật sự rất muốn trực tiếp để đối phương đi vào, nhưng cái này không phù hợp quy định công ty.

"Có vấn đề gì không, tiểu thư mỹ lệ?"

Olivier Morrison dùng giọng nói tràn ngập sức hút hỏi.

"Có. . . Có, dựa theo công ty quy định, ta cần thông báo trước, xin ngài hiểu cho."

Sau cùng, lý trí chiến thắng xúc động, mỹ nữ tiếp tân nhỏ giọng nói.

"Là như vậy a. . ."

Ánh mắt Olivier Morrison khẽ nháy, tiếp theo cười nói: "Ngươi có thể giúp ta nhìn vào cái đồng hồ quả quýt này không?"

Đang nói chuyện hắn liền móc ra một cái đồng hồ quả quýt màu vàng trong túi áo, sau đó cầm một điểm trên cái dây vung lên, đồng hồ quả quýt lắc từ trái sang phải.

Tiếp tân mỹ nữ vô ý thức nhìn vào đồng hồ quả quýt, rất nhanh hai mắt nàng đã trở nên vô thần.

"Hiện tại có thể nói cho ta biết Ngụy Băng Khanh ở văn phòng nào chưa?"

Olivier Morrison đột nhiên hỏi.

"Ngụy tổng đang ở tầng 66, văn phòng chính giữa. . ."

Thanh âm mỹ nữ tiếp tân có chút máy móc.

"Rất tốt, cám ơn ngươi nói cho ta biết nàng ở nơi nào, để khen thưởng, trước khi về nước ta có thể cho ngươi cơ hội được hầu hạ ta một lần."

Olivier Morrison âm tà quét mắt liếc nhìn bộ ngực của mỹ nữ tiếp tân, móc ra một tấm danh thiếp để lên bàn, sau đó quay người đi tới cửa thang máy.

Có thể đi làm tiếp tân ở tập đoàn Vị Lai, bất kể khuôn mặt, dáng người, khí chất đều tuyệt đối là một trăm có một, mặc dù như thế, nàng cũng chỉ có thể bị Olivier Morrison xem như đồ chơi một đêm.

Không lâu sau khi Olivier Morrison rời đi, mỹ nữ tiếp tân khôi phục ý thức, chỉ là thần sắc vẫn còn có chút mờ mịt: "Vừa mới phát sinh cái gì?"

Đang mờ mịt thì nàng nhìn thấy trên mặt bàn có một cái danh thiếp, một đoạn ký ức đột nhiên trở nên rõ ràng.

"Ta nhớ rồi, vừa rồi vị soái ca kia muốn hẹn ta ăn cơm, trời ạ, ta

không phải đang nằm mơ chứ!"

Mỹ nữ bỏ ôm danh thiếp vào ngực, mặt lộ vẻ hạnh phúc.

Nếu như người nào chứng kiến toàn bộ một màn này nhất định sẽ cảm thấy vạn phần quái dị, bởi vì từ đầu tới đuôi Olivier Morrison chưa từng nói muốn mời mỹ nữ tiếp tân ăn cơm!

Trong văn phòng trợ lý, Hoa Gian Hội Lý Hương đang nhàm chán nghịch điện thoại, đột nhiên, nàng cảm giác bên ngoài có một cỗ khí tức nguy hiểm tiếp cận, ngay sau đó liền thu hồi điện thoại, lao nhanh ra ngoài cửa.

"Ừm?"

Olivier Morrison đi tới văn phòng tổng giám đốc, vừa muốn gõ cửa, liền thấy một bóng người yểu điệu từ sát vách văn phòng đi ra.

Hai mắt Olivier Morrison sáng lên, nhìn tới khuôn mặt của Hoa Gian Hội Lý Hương, tiếp theo liền mất đi hứng thú.

Cái này cũng không thể trách Olivier Morrison có mắt không tròng, ai bảo Hoa Gian Hội Lý Hương đeo một cái mặt nạ da người rất tầm thường.

"Các ngươi là ai?"

Hoa Gian Hội Lý Hương cảnh giác đánh giá bọn họ.

Vừa rồi nàng cảm ứng được khí tức nguy hiểm, mà nguồn phát ra chính là từ trên người hai tên này, nhất là lão giả Tuxedo, cho nàng cảm giác vô cùng nguy hiểm!

"Xuỵt."

Olivier Morrison làm ra thủ thế im lặng, nhẹ nhàng gõ vang cửa phòng.

Thấy bọn họ không có dự định phá cửa mà vào, Hoa Gian Hội Lý Hương ít nhiều cũng thả lỏng một ít, tạm thời bỏ đi suy nghĩ ngăn cản bọn họ.

"Mời vào."

Lúc này, thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Ngụy Băng Khanh truyền đến.

Khóe miệng Olivier Morrison khẽ nhếch, đẩy cửa đi vào.

Trong văn phòng, Ngụy Băng Khanh đang vùi đầu trong đống văn kiện, nghe thấy cửa phòng mở cũng không ngẩng đầu, thế mà nàng chờ thật lâu cũng không nghe thấy đối phương nói ra ý đồ đến, nhất thời không vui ngẩng đầu lên.

Thấy rõ người tới là ai, Ngụy Băng Khanh hoảng sợ nói: "Olivier? !"

"Surprise~ "

Olivier Morrison đi đến trước bàn làm việc, vẫy tay một cái, một đóa hoa hồng kiều diễm xuất hiện trong tay hắn.

Đây là một trò ảo thuật đơn giản, luyện tập một chút liền có thể học được, tuy rằng đơn giản, nhưng dùng trong chuyện tán gái lại rất có hiệu quả.

Chỉ là Ngụy Băng Khanh cũng không tiếp lấy: "Cám ơn ngươi Olivier, bất quá ta không thể tiếp nhận hoa tươi của ngươi."

"Vì sao?" Olivier Morrison nhíu mày.

"Bởi vì ta có bạn trai rồi." Ngụy Băng Khanh cười nói.

Olivier Morrison ở trong lòng giận dữ, ra vẻ bi thương nói: "Oh no, Băng Khanh, ngươi nhất định là đang lừa ta."

"Không, Olivier, ta không lừa ngươi, ta thật sự có bạn trai rồi." Ngụy Băng Khanh nhún nhún vai, lộ vẻ mặt hạnh phúc nói.

Olivier Morrison nhìn chằm chằm Ngụy Băng Khanh rất lâu, sau cùng mới cười nói: "Tốt a, xem ra ta đến trễ một bước, bất quá ta rất muốn biết là ai bắt được trái tim đóa hoa đẹp nhất của trường Wharton Minh Châu năm nào, có thể giới thiệu hắn cho ta biết không?"

Ngụy Băng Khanh hơi biến sắc.

Đại Thương, trong văn phòng tổng giám đốc Osvili.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 300 điểm kinh nghiệm, 10000 điểm tích lũy."

Thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ vang lên, Lý Phong liền tiến vào hệ thống xem xét thuộc tính.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: S-

Điểm kinh nghiệm: 9500/ 20000

Điểm tích lũy: 328800

Điểm chinh phục : 64

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng, Cứu vãn nữ thần Tưởng Vận Trúc

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Lý Phong vang lên, cầm lên xem xét đúng là do Ngụy Băng Khanh gọi tới, trong lòng của hắn vui vẻ liền muốn tiếp nhận cuộc gọi điện thoại.

Nhưng mà ai biết đột nhiên thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ lại vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Lý Phong thấy trong lòng cảm giác nặng nề, mơ hồ có một tia không ổn!

Chương 352. Lòng mơ ước

Chương 315: Lòng mơ ước

Trực giác nói cho Lý Phong, thời điểm này mà có nhiệm vụ thì hẳn là liên quan tới tổng giám đốc băng sơn, chẳng lẽ Ngụy Băng Khanh gặp phải nguy hiểm?

Lý Phong vội vàng tiếp nhận cuộc gọi, lo lắng hỏi: "Băng Khanh, ngươi không sao chứ?"

"A?" Ngụy Băng Khanh rõ ràng bị ngữ khí khẩn trương của Lý Phong làm cho giật mình, tiếp theo trong lòng nàng dâng lên một dòng nước ấm.

Nàng có thể nghe ra Lý Phong đang thực tình lo lắng cho mình, loại cảm giác được người mình yêu quan tâm này. . . Thật sự rất tốt!

"Không có việc gì, ta đang ở công ty. . ."

Trong toilet tầng số 66 của cao ốc tập đoàn Vị Lai, khuôn mặt Ngụy Băng Khanh ửng đỏ, nhỏ giọng nói.

"Hô"

Lý Phong thở phào, đồng thời âm thầm nghi ngờ nói: "Chẳng lẽ nhiệm vụ vừa rồi không có quan hệ với tổng giám đốc băng sơn?"

"Là thế này, một người bạn thời đại học của ta đến Minh Châu, hắn muốn gặp ngươi một lần. . ."

Ngụy Băng Khanh chậm rãi giảng thuật.

Rất nhanh, Lý Phong đã hiểu được tổng giám đốc băng sơn gặp phải phiền toái gì.

Ngụy Băng Khanh từng đi học ở Wharton Học Viện, mà Olivier Morrison khi đó là một trong những người theo đuổi nàng, bất quá

hắn và tất cả những kẻ khác, đều bị Ngụy Băng Khanh cự tuyệt.

Hôm nay Olivier Morrison đột nhiên đến thăm, còn đưa lên hoa hồng, vì ngăn ngừa Olivie Morrison lại khởi xướng thế truy cầu với mình, Ngụy Băng Khanh liền nhắc tới Lý Phong trước mặt hắn.

Hiện tại vấn đề là, Ngụy Băng Khanh muốn làm cho Olivier Morrison triệt để hết hy vọng, nhưng Lý Phong lại không có mặt ở Minh Châu. . .

"Trước 6 giờ tối ta sẽ trở về."

Lý Phong hơi trầm ngâm liền nói.

"Có làm chậm trễ chính sự của ngươi không?" Ngụy Băng Khanh có chút bận tâm hỏi.

"Chỉ cần là chuyện liên quan tới ngươi, những thứ khác đều không còn trọng yếu."

Lý Phong mặt không đỏ tim không gấp nói.

Lời này vừa nói ra, nội tâm tổng giám đốc băng sơn ngọt ngào tựa như được rót mật.

Sau khi cúp điện thoại, Lý Phong lập tức tiến vào hệ thống tra xét.

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh "

"Mục tiêu: Đánh nát lòng mơ tưởng của Olivier Morrison đối với nữ thần Ngụy Băng Khanh, ngăn cản hắn làm ra chuyện cầm thú với Ngụy Băng Khanh, nếu như Ngụy Băng Khanh bị thương tổn thì nhiệm vụ thất bại, khấu trừ 100 ngàn điểm tích lũy làm trừng phạt."

"Khen thưởng: 3000 điểm kinh nghiệm, 120 ngàn điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục."

"Chú thích: Khi ngươi chỉ còn một bước cuối cùng nữa là triệt để chinh phục nữ thần, tuyệt đối không được sơ ý, kẻo bị người khác nhanh chân đến trước —— trích 36 kế tán gái."

"Quả nhiên là kẻ đến không thiện!"

Hai mắt Lý Phong phát lạnh, có sát ý dâng lên trong lòng.

Căn cứ theo nhiệm vụ giới thiệu, Olivier Morrison rõ ràng có mưu đồ xấu với Ngụy Băng Khanh!

Dám đánh chủ ý lên nữ nhân của tiểu gia, tên ngoại quốc này thật sự là không biết sống chết!

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, Tô Đồng rầu rĩ không vui đi tới.

Lý Phong vội vàng tắt hệ thống, sau đó dò hỏi: "Tiểu Đồng Đồng, ngươi không vui sao?"

"Ừm." Tô Đồng cúi đầu, hai tay khuấy động góc áo, thần sắc sa sút nói: "Ngươi. . . Ngươi có khi nào cảm thấy ta mang đến cho ngươi rất nhiều phiền phức không?"

Lý Phong nhịn không được cười lên: "Làm sao lại vậy được, ngươi chỉ mang tới cho ta khoái lạc."

Đang nói chuyện, Lý Phong kéo Tô Đồng vào trong ngực.

Tô Đồng vốn thiên sinh lệ chất, sau khi dùng Đồng nhan thủy, càng là diễm quang bắn ra bốn phía, hơn nữa còn có khuynh hướng lần thứ hai phát dục. . .

Lý Phong đưa tay phải ra sờ sờ nắn nắn, âm thầm cảm thán.

"Tay. . . Tay không được sờ loạn a, nơi này là văn phòng."

Khuôn mặt Tô Đồng ửng đỏ, nhẹ nhàng đẩy ma trảo của Lý Phong ra.

"Văn phòng thì làm sao, toàn bộ lầu ba chỉ có một gian phòng này, ai dám không được cho phép mà xông vào?"

Lý Phong cười xấu xa nói.

"Vậy cũng không được, ta. . . Ta thẹn thùng."

Tô Đồng xấu hổ tựa đầu vào ngực Lý Phong.

"Thẹn thùng tốt, thẹn thùng mới càng có khoái cảm."

Hai mắt Lý Phong sáng lên, một ý nghĩ lớn mật xuất hiện.

Nhớ lúc trước khi hắn cùng Lương Nhân Trung tìm đến Hoàng Ích, đạp cửa mà vào, vừa vặn nhìn thấy Hoàng Ích cùng nữ thư ký ở trên bàn làm chuyện xấu.

Chịch ở văn phòng a, vừa suy nghĩ đã cảm thấy rất kích động.

Nghĩ tới đây, Lý Phong liền đi khóa lại cửa phòng làm việc, tiếp theo lại kéo lên màn cửa, bật đèn.

Sau đó, Lý Phong cười xấu xa đi về phía Tô Đồng.

"A, ngươi. . . Ngươi muốn làm gì?"

Tô Đồng đoán được suy nghĩ trong lòng Lý Phong, nhất thời vừa thẹn vừa sợ, còn có mấy phần chờ mong. . .

Chờ một chút, chờ mong là cái quỷ gì, nàng tại sao có thể chờ mong được, nhất định là ảo giác, chuyện này quá mức xấu hổ!

"Tiểu Đồng Đồng, đợi chút nữa ngươi có thể chống hai tay lên bàn công tác, sau đó khom lưng xuống không?"

Lý Phong lấy tay nâng cằm Tô Đồng lên, hỏi nhỏ.

Tô Đồng cắn chặt môi đỏ, sau một lúc lâu gật đầu.

Trong ánh mắt chờ mong của Lý Phong, Tô Đồng quả nhiên đi đến trước bàn làm việc, hai tay vịn chặt cái bàn, khom lưng xuống.

Tô Đồng mặc váy xám bạc, vớ cao màu đen, chân đeo một đôi giày cao gót dài 10cm.

Từ mặt bên nhìn lại, tư thế của Tô Đồng hiện tại quả thực là tăng mạnh mị lực.

Nhìn đường vòng cung mỹ diệu hiện lên sau lớp váy, lại thêm thần sắc xấu hổ không gì sánh được của Tô Đồng. . . Lý Phong cảm giác đầu mình muốn phát nổ!

Trong mắt Lý Phong bắn ra một đoàn tinh quang, liền muốn tới chỗ Tô Đồng. . .

Nhưng đột nhiên hắn nhớ lại trước đó ở cửa Vương gia, Vương Tôn Trọng tiện tay bố trí vách tường chân khí, ngăn cách không cho thanh âm truyền ra ngoài.

"Có thể thử một lần."

Lý Phong thấy trong lòng hơi động, bố trí xung quanh Tô Đồng một cái vách tường chân khí có đường kính hai mét.

Sau khi thí nghiệm, Lý Phong phát hiện lớp bình phong này quả nhiên có thể ngăn cách thanh âm, ngay sau đó không còn lo lắng, đi đến phía sau Tô Đồng. . .

Sau một tiếng rên của Tô Đồng, trong văn phòng bị sắc xuân lấp đầy. . .

Năm giờ chiều, một chiếc xe Ferrari F12 lái vào bãi đỗ xe của tập đoàn Vị Lai, 10 phút sau, Lý Phong gõ vang cửa văn phòng tổng giám đốc.

"Mời vào."

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Ngụy Băng Khanh vang lên.

Lý Phong đẩy cửa đi vào, sau đó liền thấy khuôn mặt đầy giật mình và vui mừng của tổng giám đốc băng sơn.

"Lý Phong!"

Ngụy Băng Khanh vọt tới chỗ Lý Phong, ở trong ánh mắt ngạc nhiên của Lý Phong nhào vào ngực hắn.

Tiếp theo, Ngụy Băng Khanh ngẩng đầu chủ động hôn lên bờ môi của Lý Phong!

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Tổng giám đốc làm sao lại không thèm rụt rè như vậy, cái này không giống phong cách của nàng a!

Nơi xa, trên ghế sa lon, trong mắt Olivier Morrison lóe lên một vệt hàn quang, tay cầm chén rượu đã nổi gân xanh, có thể thấy được hắn dùng lực mạnh cỡ nào!

Nhưng kỳ quái là, cái ly pha lê lại không có việc gì, là do khí lực của hắn quá yếu, hay có nguyên nhân khác?

Sau một cái hôn dài . . .

Khuôn mặt Ngụy Băng Khan ửng đỏ, rời khỏi cái ôm của Lý Phong, sau đó kéo cánh tay hắn nói: "Lý Phong, ta giới thiệu cho ngươi, đây là Olivier Morrison, con trai của tổng giám đốc tập đoàn Kessley Ethan Morrison, cũng là bạn học thời đại học của ta."

"Tony Fick tiên sinh, quản gia của gia tộc Morrison."

Olivier Morrison đi tới chỗ Lý Phong : "Ha ha, ta thật sự là rất hâm mộ ngươi, phải biết rằng Băng Khanh là đóa hoa tươi nhất Wharton Minh Châu, rất nhiều người đều từng khởi xướng thế công theo đuổi nàng, nhưng không một ai thành công."

"Thế nhưng ngươi làm được, ngươi thật sự rất tuyệt, ta cảm thấy vui vẻ thay cho các ngươi!"

Đang nói chuyện, Olivier Morrison vươn tay về phía Lý Phong.

"Lý Phong, rất hân hạnh được biết ngươi."

Hai mắt Lý Phong sáng lên, cùng với Olivier Morrison nhẹ nhàng nắm tay, sau đó muốn rút về.

Nhưng vào lúc này, một cỗ lực lượng cường hãn từ bàn tay của Olivier Morrison ập tới! Sức mạnh to lớn này, tuyệt đối có thể làm cho người bình thường kêu đau thành tiếng!

Lý Phong lại chỉ nhướng mày một cái, nhếch miệng cười đùa cợt.

Muốn so sức mạnh với hắn? Lần này Olivier Morrison sợ là phải thất vọng a. . .

Chương 353. Bày ra địch lấy yếu

Chương 316: Bày ra địch lấy yếu

"Olivier tiên sinh nhất định là rất giỏi vận động a?"

Lý Phong gia tăng lực lượng, nghiền ngẫm hỏi.

"Ngươi thật có ánh mắt, ta tuy không phải vận động viên chuyên nghiệp, nhưng các môn thể thao đều rất lành nghề, có thời gian thì chúng ta có thể trao đổi một chút."

Đang nói chuyện, Olivier Morrison lại tăng thêm mấy phần khí lực.

"Tốt, ta khá thích chơi bóng rổ, ngươi thì sao?"

Sau khi Olivier Morrison gia tăng lực đạo, Lý Phong cũng gia tăng lực lượng, mỗi lần đều bảo trì mức độ mạnh hơn đối phương một tia.

"Ta thích bóng đá cùng đánh golf."

Ánh mắt Olivier Morrison lạnh đi, ngữ khí cũng có mấy phần rung động.

Một bên khác, Ngụy Băng Khanh nhìn ra điểm không thích hợp: "Olivier, ngươi mau bỏ tay Lý Phong ra, nếu không thì ta sẽ yêu cầu ngươi rời khỏi đây."

"Tốt a, Băng Khanh thân ái, ta buông tay." Olivier Morrison bất đắc dĩ cười một tiếng, muốn buông ra bàn tay.

Ai ngờ Lý Phong lại đột nhiên tăng lực, không vui nói: "Người anh em, ta không thích nam nhân khác gọi nàng là Băng Khanh thân ái, ngươi tốt nhất là chú ý ngôn từ của mình."

Olivier Morrison chỉ cảm thấy kịch liệt đau nhức, thiếu chút nữa kêu đau ra tiếng.

"Đáng chết, tên khốn kiếp này quả nhiên là cường giả võ đạo!"

Olivier Morrison thầm mắng một tiếng, tiếp theo mặt lộ vẻ thống khổ nói: "Ngươi quá nhạy cảm rồi, ở phương Tây chúng ta cách xưng hô này rất bình thường."

Đúng như hắn nói, tại phương Tây, giữa bằng hữu là có thể tăng thêm danh xưng "thân ái" , chứ không nhất thiết phải là người yêu.

"Ngươi đừng dùng lễ tiết phương Tây để lừa gạt ta, nơi này là Hoa Hạ, Ok?" Lông mày Lý Phong nhướng lên, cứng rắn nói.

Nếu Lý Phương nhớ không lầm thì phương Tây còn có lễ tiết chào hỏi bằng thơm má, tên khốn này dám làm với Ngụy Băng Khanh sao? Tiểu gia lập tức sẽ bóp nát trứng của hắn...!

Lý Phong mặc kệ đây có phải là lễ tiết, danh xưng gì đó không, Ngụy Băng Khanh là nữ nhân của hắn, hắn không cho phép nam nhân khác đi lại quá gần với nàng, chính là bá đạo như vậy!

Ngụy Băng Khanh không chỉ không tức giận, ngược lại có một loại cảm giác ngọt ngào vì được quan tâm, ngay sau đó nói: "Olivier, ta cảm thấy Lý Phong nói đúng, ngươi về sau chú ý một chút, được không?"

"Tốt a tốt a, các ngươi để ý vấn đề xưng hô như vậy, thế thì về sau ta sẽ chú ý một chút, hiện tại ngươi có thể buông tay ra chưa, ngươi làm ta đau rồi đó."

Olivier Morrison mặt ngoài nhe răng trợn mắt, nhưng trong lòng khinh thường hừ lạnh: "Hoa Hạ có câu gọi là dương đông kích tây, Lý Phong a Lý Phong, ngươi khẳng định nghĩ không ra lần này ta tới Hoa Hạ, mục tiêu chủ yếu không phải Ngụy Băng Khanh, mà chính là ngươi . . ."

"Đương nhiên." Lý Phong nhe răng cười một tiếng, buông tay sau đó vỗ bả vai của Olivier Morrison nói: "Hoan nghênh ngươi tới Hoa Hạ, Olivier."

Đồng thời Lý Phong âm thầm nói một câu: "Ngươi khẳng định cũng không đoán được ta biết Đọc Tâm Thuật a? Ngu ngốc!"

"Cảm ơn." Olivier Morrison cười khổ rồi nói: "Đi tới biệt thự của ta đi, mang theo cả Băng Khanh, chúng ta không say không về."

"Hửm? Ngươi có biệt thự ở Minh Châu?" Lý Phong sửng sốt, theo hắn biết người nước ngoài muốn mua nhà Hoa Hạ có rất nhiều hạn chế, một trong số đó là nhất định phải thường trú ở Hoa Hạ một năm trở lên.

Olivier Morrison hình như không thể thỏa mãn điều kiện này a?

"Không phải, người phụ trách Kessley chi nhánh Hoa Hạ có mua bất động sản, hắn biết ta muốn tới Hoa Hạ, liền đưa chìa khóa cho ta."

"Ngươi biết không, ta còn mang cả đầu bếp trong nhà đến, bên trong đó có một vị đầu bếp tiêu chuẩn nhà hàng năm sao tên là Millington, làm đồ ăn cực kì ngon, các ngươi nhất định phải nếm thử tay nghề của hắn."

Olivier Morrison hưng phấn nói.

Lý Phong lắc đầu: "Ta không quen ăn món nước ngoài."

Sắc mặt Olivier Morrison cứng lại, muốn lần nữa mời mọc Lý Phong.

Ai ngờ Lý Phong chuyển giọng nói: "Bất quá ta cảm thấy rất hứng thú với đầu bếp tiêu chuẩn nhà hàng năm sao tên là Millington kia, có khi hắn lại chinh phục được vị giác của ta thì sao?"

Olivier Morrison sững sờ một hai giây, quay đầu nhìn Ngụy Băng Khanh nói: " Băng Khanh, có lẽ ta đã biết ngươi vì sao lại đổ Lý Phong, hắn quá hài hước, ánh mắt của ngươi rất không tệ."

Đang nói chuyện, Olivier Morrison còn nhìn sang Ngụy Băng Khanh giơ ngón tay cái lên.

Đối với lời tán dương của Olivier Morrison , Ngụy Băng Khanh

tự nhiên là toàn bộ nhận lấy, không phải thì há chẳng phải nàng không hài lòng với Lý Phong?

Rất nhanh, bốn người liền đi ra khỏi cao ốc tập đoàn Vị Lai, lái xe về phía thành Nam.

"Tony, trong nhà đã chuẩn bị tốt chưa?"

Ở ghế sau của Rolls-Royce Phantom, Olivier Morrison hỏi.

"Đều đã chuẩn bị tốt." Tony Fick gật gật đầu, cung kính hỏi: "Olivier thiếu gia, Lý Phong quả nhiên giống như trong tình báo, là một cường giả cấp A sao?"

Hai mắt Olivier Morrison phát lạnh: "Không sai, tên ngu xuẩn Galio kia hẳn là chết trong tay Lý Phong!"

"Olivier thiếu gia, ngài làm như vậy sẽ không đánh rắn động cỏ a?" Tony Fick lo lắng hỏi.

Bản thân Olivier Morrison chính là một cường giả cấp A, hắn vừa mới ra tay thăm dò Lý Phong, rất dễ dàng làm cho Lý Phong cảnh giác.

"Yên tâm, vừa rồi đến 1% lực đạo ta cũng không dùng tới, hơn nữa ta luôn tỏ ra yếu thế, hắn không sẽ phát hiện được đâu." Olivier Morrison lắc đầu, tự tin nói.

Cùng một thời gian, bên trong Ferrari F12.

"Lý Phong, ta luôn cảm thấy Olivier tới tìm ta là có mục đích không đơn thuần."

Đi ra khỏi cao ốc tập đoàn Vị Lai, Ngụy Băng Khanh cũng có chút hoảng hốt, luôn cảm thấy tối nay sẽ phát sinh chuyện không tốt.

"Yên tâm đi, mặc kệ hắn có mục đích gì, có ta ở đây hắn đều sẽ không được như ý."

Lý Phong nắm chặt bàn tay mềm mại không xương của Ngụy Băng Khanh, ôn nhu an ủi.

"Hi vọng như thế a. . ."

Ngụy Băng Khanh thở dài, nhìn góc nghiêng khuôn mặt đẹp trai của Lý Phong, ánh mắt dần dần có chút xuất thần. . .

Nửa giờ sau, đám người Lý Phong đi vào một biệt thự ở thành Nam.

Giờ phút này, mặt trời đã lặn, trong biệt thự đèn đuốc sáng trưng, mà đám người hầu của Olivier Morrison đang bận rộn ở bên trong.

"Mời vào, bằng hữu của ta, hi vọng các ngươi sẽ có một đêm "khó quên" ở chỗ này."

Olivier Morrison dẫn đầu đi vào cửa phòng khách, quay người làm ra tư thế mời.

"Không phải là một đêm vui sướng sao?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, giống như cười mà không phải cười hỏi.

"Bởi vì vui sướng, cho nên khó quên."

Olivier Morrison ra vẻ thâm ý sâu sắc nói.

"Ngô. . . Ta đột nhiên không muốn đi vào nữa, Băng Khanh, chúng ta trở về đi."

Lý Phong quay đầu nhìn về phía Ngụy Băng Khanh, cười nói.

Ngụy Băng Khanh: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Đã tới cửa rồi, đột nhiên liền nói muốn trở về, cũng quá tùy hứng a!

Một bên khác, Olivier Morrison cùng Tony Fick đồng thời biến sắc, dùng ánh mắt giao lưu với nhau.

Ngay tại thời điểm hai người quyết định xuất thủ toàn lực tiêu diệt Lý Phong, Lý Phong cười nói: "Đùa chút mà thôi, phát triển

bầu không khí, các vị đừng coi là thật."

Ngụy Băng Khanh: ". . ."

Olivier Morrison: ". . ."

Tony Fick: ". . ."

Cái trò đùa này không có gì đáng cười a!

"Ngươi vừa rồi thật sự là thành công dọa ta."

Olivier Morrison cười khổ lắc đầu, mời hai người đi vào phòng khách sau đó nháy mắt với Tony Fick.

"Hai vị mời ngồi, ta đi vào bên trong thông báo đầu bếp một chút."

Tony Fick hơi khom người, sau đó quay người đi tới nhà bếp.

Hai mắt Lý Phong sáng lên, nhìn theo bóng dáng của Tony Fick, âm thầm nói một câu: "Lão gia hỏa này cho ta cảm giác khá nguy hiểm. . ."

Chương 354. Hai lựa chọn

Chương 317: Hai lựa chọn

Lý Phong cùng Ngụy Băng Khanh ngồi xuống, Olivier Morrison liền đi mở nắp bình rượu vang đỏ rót cho hai người.

"Hệ thống, kiểm tra xem trong rượu có hạ dược không."

Lý Phong cầm chén rượu, mặc niệm nói.

"Đinh, kiểm tra kết thúc, trong rượu không dược vật gì."

Thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ vang lên bên tai Lý Phong.

"Không hạ dược trong rượu, vậy là ở trong thức ăn sao? Hoặc là nói. . . Olivier Morrison dự định trực tiếp động thủ?"

Đọc Tâm Thuật có hạn chế thời gian cũng có hạn chế khoảng cách, cho nên Lý Phong không cách nào một mực biết được Olivier Morrison nghĩ gì, điều này làm hắn không thể nào hoàn toàn nắm giữ kế hoạch của Olivier Morrison.

May mà được hệ thống giúp đỡ, hắn có thể để tránh bị Olivier Morrison hạ độc.

"Lý Phong, ngươi biết khi ở Wharton Minh Châu ta từng truy cầu Băng Khanh không?"

Olivier Morrison giống như cười mà không phải cười hỏi.

"Olivier, đó là chuyện trước đây, xin đừng đàm luận đề tài này."

Ngụy Băng Khanh hơi biến sắc, vội vàng ngăn cản.

"Không, Băng Khanh, sự tình cũng chưa qua lâu, bởi vì ta hiện tại còn thích ngươi." Olivier Morrison nhìn về phía Ngụy Băng Khanh: "Ngươi biết không, ta rất hối hận lúc đó không đạt được ngươi, khi đó ta quá thân sĩ."

Nói đến đây, trong mắt Olivier Morrison hiện ra thần sắc âm tà.

Cùng lúc đó, Tony Fick từ trong phòng bếp đi ra, đứng phía sau Olivier Morrison.

Ngụy Băng Khanh đứng vụt lên nói: "Olivier, ngươi nói chuyện khiến ta rất không thoải mái! Lý Phong, chúng ta trở về."

Lý Phong đứng dậy nắm bàn tay Ngụy Băng Khanh, lạnh giọng nói: "Olivier, xin lỗi Băng Khanh, lập tức!"

"Xin lỗi?" Olivier Morrison nhếch miệng cười trào phúng, nói: "Ta chỉ nói ra suy nghĩ chân thật mà thôi, tại sao cần xin lỗi?"

"Lý Phong, bỏ đi, chúng ta trở về." Ngụy Băng Khanh sợ Lý Phong xúc động đả thương Olivier Morrison, vội vàng khuyên.

Tuy lời nói của Olivier Morrison làm cho nàng có chút tức giận, nhưng nàng không muốn xé rách da mặt với Olivier Morrison, dù sao cũng là bạn học bốn năm.

Có lẽ đợi Olivier Morrison tỉnh táo lại, sẽ ý thức được mình sai lầm, chủ động xin lỗi.

Olivier Morrison cười, cười vô cùng phách lối.

"Ngươi cười cái gì?" Ngụy Băng Khanh rốt cục phát giác được điểm không thích hợp, Olivier Morrison trước đó còn nho nhã lễ độ, giờ phút này tựa như biến thành người khác.

"Hắn đang cười bản thân mình ngốc." Lý Phong cười trào phúng, nói.

". . ." Ngụy Băng Khanh có chút im lặng, tới thời điểm này rồi Lý Phong còn có thể nói đùa.

Bất quá suy nghĩ một chút cũng hiểu được, nàng cùng Lý Phong đối mặt rất nhiều tình thế nguy hiểm, thế nhưng bao giờ cũng thuận lợi vượt qua, cho dù Olivier Morrison có ý nghĩ xấu với nàng, có Lý Phong ở đây nàng còn sợ cái gì?

"Hoa Hạ có câu thành ngữ gọi là miệng lưỡi bén nhọn, hẳn

chính là chỉ loại người như ngươi a?"

Olivier Morrison cũng không tức giận, nhìn Lý Phong chậm rãi nói.

Lý Phong lắc đầu, đùa cợt nói: "Đó là điển tịch đã cũ rích, bây giờ khi muốn nói một người nào đó miệng lưỡi lợi hại, thì đều dùng câu 'Miệng mạnh làm vua ', bất quá đây chỉ là một trong những ưu điểm đông đảo của ta mà thôi."

"Ồ?" Lông mày Olivier Morrison nhướng lên một cái, sau một lúc lâu cười nói: "Ngươi có phải là muốn nói mình còn rất giỏi đánh nhau?"

Lần này đến lượt lông mày Lý Phong nhướng lên một cái: "Ngươi biết được?"

"Ha ha, người Hoa Hạ các ngươi có một câu nói khác, đó là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nếu như ta không điều tra rõ ràng nội tình của ngươi, thì sao dám mời ngươi vào trong nhà?"

Olivier Morrison ngửa mặt lên trời cười như điên, tiếp theo hừ lạnh nói: "Ngươi là cường giả cấp A, Galio chính là bị ngươi xử lý, ta nói đúng không?"

Lý Phong hơi biến sắc, im lặng không nói gì.

Nghe đến đây, Ngụy Băng Khanh mới phát hiện sự tình so với nàng tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn.

Mục tiêu của Olivier Morrison thật ra không phải nàng, mà chính là Lý Phong, nói cách khác. . . Hẳn là cách điều chế Đồng nhan thủy trong tay Lý Phong!

"Trời ạ, ta phải sớm nên nghĩ đến điểm này rồi chứ!"

Ngụy Băng Khanh hối hận không thôi.

Olivier Morrison là con trai của tổng giám đốc tập đoàn Kessley - Ethan Morrison, mà Kessley đại biểu cho cái gì? Bá chủ của ngành trang điểm thế giới, đồ vật thần kỳ giống như Đồng nhan thủy, khẳng định sẽ làm cho Kessley ngấp nghé.

Chỉ là Olivier Morrison đến quá đột ngột, nàng lại vô ý thức cho rằng Olivier Morrison là tìm đến mình, cho nên mới không nghĩ lái sang Đồng nhan thủy được.

"Ha ha, ngươi cho rằng cấp A đã là rất mạnh sao? Tony, thể hiện ra khí thế của ngươi, để tên người Hoa hèn mọn này biết được cường giả thật sự là như thế nào!"

Olivier Morrison âm u cười lạnh một tiếng, nói.

Tony Fick hơi hơi khom người: "Vâng, tiểu thiếu gia."

Chờ hắn đứng thẳng thân hình, một cỗ uy thế kinh khủng từ trên người hắn phát ra, đồng thời, thân hình hắn cực tốc tăng vọt!

Vốn dĩ thân thể của Tony Fick chỉ chừng 1m 75, dáng người còn rất thon gầy, nhưng sau khi tăng vọt, vóc dáng của hắn trực tiếp đạt tới 2m! Hình thể càng là cường tráng hơn hai lần!

Nhưng kỳ quái là, y phục trên người hắn vẫn chưa bị nứt vỡ, ngược lại co giãn theo thân hình hắn.

Từ xa nhìn lại, Tony Fick tựa như một con gấu lớn cuồng mãnh, uy thế kinh người!

"Cường giả cấp S?"

Sắc mặt Lý Phong lại biến đổi!

Lão giả không đáng chú ý này vậy mà là một cường giả cấp S, khó trách Tony Fick lại cho hắn một loại cảm giác nguy hiểm!

Ngụy Băng Khanh tuy rằng không hiểu cường giả cấp S mạnh mẽ cỡ nào, nhưng từ biểu lộ nghiêm trọng trên mặt Lý Phong, nàng vẫn có thể nhìn ra địch nhân vô cùng cường đại, trong lúc nhất thời lo lắng không thôi.

"Không sai, Tony là cường giả cấp S hàng thật giá thật, giết ngươi đơn giản tựa như nghiền chết một con rệp, một con kiến hôi."

"Ta hiện tại cho ngươi một cơ hội cuối cùng, giao ra cách điều

chế của Đồng nhan thủy, nếu vậy ta có thể thả cngươi cùng Băng Khanh rời khỏi chỗ này, nếu vẫn còn cứng đầu không giao, ta liền ở trước mặt ngươi cưỡng gian Ngụy Băng Khanh, sau đó lai băm xác ngươi thành thịt nát, mang đi nuôi chó."

"Hai chọn một, hẳn là không cần ta nhắc nhở ngươi nên chọn cái nào a?"

Tiếng cười càn rỡ của Olivier Morrison vang lên, sau đó hắn lạnh giọng nói.

"Olivier, ngươi làm sao có thể nói như vậ? !"

Sắc mặt Ngụy Băng Khanh nhất thời trắng bệch không thôi.

Nàng ngàn vạn lần không nghĩ đến Olivier Morrison sẽ nói ra lời ác độc như thế!

"Thân ái, ta cũng không muốn như vậy, thế nhưng ta không có cách nào."

"Phụ thân nói, ai có thể mang về cách điều chế Đồng nhan thủy, thì người đó có thể trở thành người thừa kế hợp pháp của tập đoàn, vì vậy ta đã nhất định phải không từ thủ đoạn!"

"Huống chi ta thật sự rất muốn đạt được ngươi a Ngụy Băng Khanh, ngươi có khuôn mặt của thiên sứ mỹ lệ, thế nhưng thân thể lại nóng bỏng quyến rũ giống như là ma quỷ, không giờ khắc nào không trêu chọc ánh mắt của ta."

"Làm ra quyết định đi, Lý Phong, muốn cách điều chế Đồng nhan thủy, hay là muốn sống vui sướng cùng Ngụy Băng Khanh, làm anh hùng cứu mỹ nhân?"

Olivier Morrison che giấu thần sắc dâm tà trong mắt, lạnh giọng nói.

"Lý Phong, thật xin lỗi, là ta hại ngươi."

Trong mắt Ngụy Băng Khanh lộ ra vẻ thê lương, áy náy nói.

Nếu không phải nàng gọi điện thoại cho Lý Phong, Lý Phong đã

không bị Olivier Morrison dẫn dụ đến nơi đây, là nàng liên lụy Lý Phong.

"Nói gì vậy đồ ngốc này, thực ra ta đã sớm nhìn ra lòng lang dạ thú của hắn, tới nơi này cũng là ta cố ý."

Lý Phong nắm lấy tay ngọc của Ngụy Băng Khanh, ôn nhu nói.

Ngụy Băng Khanh vô cùng ngạc nhiên.

Olivier Morrison cùng Tony Fick cũng đều hơi biến sắc, rõ ràng là cảm thấy rất kinh ngạc với lời nói của Lý Phong.

"Chỉ là một tên cấp S cùi bắp mà thôi, quả thật không phải đối thủ của ta!"

Sau khi nói xong, Lý Phong triệt để phóng xuất ra khí tức bản thân!

"Cấp S- ? !"

Trong lúc nhất thời, sắc mặt Olivier Morrison cùng Tony Fick lại biến dổi!

Chương 355. Bởi vì ta sẽ vô địch!

Chương 318: Bởi vì ta sẽ vô địch!

Olivier Morrison có chút sững sờ.

Căn cứ theo tình báo truyền về, Lý Phong năm nay mới 23 tuổi a, 23 tuổi đã là cường giả cấp S- ? Con mẹ nó cái này có phải đang nói đùa không!

Hắn là thiên tài gia tộc Morrison, năm nay gần 26 tuổi trở thành cường giả cấp A, đây vốn là một chuyện luôn làm cho hắn kiêu ngạo, thế nhưng bây giờ thì . . . Thiên phú của hắn so với Lý Phong thì chỉ là cặn bã a!

Dù là Tony Fick cũng nhíu mày, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng hắn cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi, giữa cấp S- cùng cấp S tuy rằng chỉ kém một tiểu giai đoạn, nhưng chiến lực lại cách nhau một mảng lớn, hắn muốn giết Lý Phong. . . Không khó!

Ngụy Băng Khanh lấy tay che miệng, mừng rỡ không thôi.

Tuy nàng không hiểu phân chia đẳng cấp trong cường giả thế giới, thế nhưng thấy Lý Phong tự tin như vậy, mà Olivier Morrison lại lộ vẻ mặt rất kinh ngạc, nàng đã minh bạch thế cục phát sinh biến hóa.

"Băng Khanh, ngươi không nên cao hứng quá sớm, giữa cấp S- cùng cấp S còn có chênh lệch không nhỏ."

"Trước đó ta nghĩ Tony có thể giết Lý Phong đơn giản như bóp chết một con kiến, hiện tại mặc dù có chút biến hóa, nhưng cũng sẽ không khó hơn giết một con chó hoang."

Olivier Morrison phun ra một ngụm trọc khí, lạnh giọng cười nói.

Ngụy Băng Khanh giống như bị chậu nước lạnh dội xuống đầu, cảm giác kinh hỉ không còn sót lại chút gì, trái tim lần nữa bị treo lên thật cao.

"Phốc "

Lý Phong bật cười ra tiếng.

Người anh em này nói nhảm quá nhiều, quá tự cho mình là đúng, con mẹ nó có bản lĩnh này mà không đi đóng hài độc thoại thì thật sự quá đáng tiếc.

"Ngươi cười cái gì?"

Olivier Morrison nhíu mày, thầm hận không thôi.

Khốn nạn, nụ cười của Lý Phong cười cho Olivier Morrison một loại cảm giác, đó là hành động trang bức trước mặt mỹ nữ của hắn rất giống tên ngu ngốc.

Nếu không phải vì chiếm được cách điều chế Đồng nhan thủy, hắn đã sớm bảo Tony động thủ xử lý Lý Phong, sao lại để Lý Phong sống đến bây giờ?

"Ta cười ngươi ngu ngốc." Lý Phong nghiêm mặt lại, cười lạnh nói: "Có biết rằng Hoa Hạ chúng ta có một câu châm ngôn “Nhân vật phản diện chết bởi nói nhiều” không? Ngươi chính là nhân vật phản diện nói nhảm siêu nhiều, ở trong phim truyền hình sống không quá một tập!"

"Shut up, Tony, phế hắn!"

Olivier Morrison đã đủ khó chịu với sự trấn định tự nhiên của Lý Phong, cũng đã chịu đủ Lý Phong không ngừng đùa cợt.

Hắn muốn biến Lý Phong thành phế nhân, lại hung hăng tra tấn nhục nhã Lý Phong, làm cho Lý Phong phải thừa nhận tra tấn, giao ra cách điều chế Đồng nhan thủy, hắn còn muốn ở ngay trước mặt Lý Phong, hung hăng quất roi Ngụy Băng Khanh!

"Vâng, tiểu thiếu gia!"

Tony Fick dữ tợn cười một tiếng, hai chân đạp đất, thân thể tựa như một ngôi sao băng phóng tới chỗ Lý Phong.

Cùng lúc đó, Olivier Morrison cũng khom người bắn đi, mục tiêu chính là Ngụy Băng Khanh.

Có Tony kiềm chế Lý Phong, hắn liền có thể thừa cơ khống chế Ngụy Băng Khanh trong tay, Lý Phong vốn đã ở vào hạ phong, lại sợ ném chuột vỡ bình, chẳng mấy chốc sẽ bị Tony cho đánh thành trọng thương!

Ngụy Băng Khanh nhìn ra dự định của Olivier Morrison, trái tim nhất thời đại loạn!

"Ta không thể liên lụy Lý Phong!"

Trong giây phút điện quang hỏa thạch, Ngụy Băng Khanh làm ra quyết định, đưa tay đập cái ly thủy tinh lên bàn trà.

"Soạt "

Ly nước vỡ vụn!

Sau đó, Ngụy Băng Khanh cầm lấy mảnh vỡ đâm tới cổ trắng!

Vì ngăn ngừa bản thân liên lụy tới Lý Phong, vậy mà nàng lựa chọn kết thúc sinh mệnh của mình!

"Đáng chết!"

Olivier Morrison thầm kinh hãi, tốc độ tăng cao, mưu toan ở trước khi Ngụy Băng Khanh tự sát khống chế nàng lại.

Cùng lúc đó, Tony Fick đã vọt tới trước mặt Lý Phong, quả đấm to lớn nện thẳng về phía ngực Lý Phong!

"Nữ nhân ngốc này."

Lý Phong ở trong lòng vừa thương tiếc vừa cảm động, đồng thời còn có vô tận lửa giận cháy hừng hực!

Hai tên ngoại quốc đáng chết này, vậy mà ép tổng giám đốc

băng sơn sinh ra suy nghĩ tự sát, không thể tha thứ được!

"Vầng sáng vô địch, mở ra!"

Lý Phong gầm nhẹ một tiếng, quay người ôm Ngụy Băng Khanhvào trong ngực, đoạt lấy mảnh vỡ của cái ly trong tay tổng giám đốc.

"Oanh!" "Phanh "

Nắm đấm của Tony Fick cùng với Olivier Morris kẻ trước người sau đánh vào lưng của Lý Phong, phát ra hai tiếng vang trầm đục!

"Lý Phong! Ngươi làm sao lại ngốc như vậy? !"

Thân thể Ngụy Băng Khanh chấn động, kêu thành tiếng!

Lý Phong vậy mà không để ý sinh tử cứu lấy nàng? Hắn. . . Hắn ngốc quá đi mất!

Trong chớp nhoáng này, Ngụy Băng Khanh càng thêm yêu thương Lý Phong, áy náy tràn ngập!

"Ừm?" Olivier Morrison cũng không nghĩ tới Lý Phong sẽ làm ra lựa chọn này, ngây người trong nháy mắt.

Tiếp theo, hắn cười như điên: "Lý Phong, cám ơn ngươi thay ta cứu Băng Khanh, nhưng ngươi cũng thật sự là ngu xuẩn tới cực điểm!"

"Ngươi cho rằng hi sinh mình cứu nàng là an toàn sao? Sai! Nàng sẽ trở thành cừu non không được ai bảo vệ, mặc cho ta đùa bỡn!"

"Thừa dịp ngươi còn sống, giao ra cách điều chế Đồng nhan thủy, ta sẽ thả Băng Khanh an toàn rời đi, ta có thể thề với Quang Minh Thần!"

Lý Phong đưa lưng về phía Olivier Morrison, lộ ra nụ cười lạnh khát máu.

Giao ra cách điều chế Đồng nhan thủy, thả tổng giám đốc băng sơn rời đi? A, Olivier Morrison thật sự là một tên. . .

"Ngu ngốc!"

Lý Phong phát ra một tiếng gầm nhẹ, quay người đánh ra một quyền!

Chiêu 22 trong Thiên Cương Tam Thập Lục thức —— Thiên Sát Quyền!

"Phanh "

Một tiếng vang thật lớn xuất hiện, Olivier Morrison không kịp kêu một tiếng, đã bị một quyền này đánh bay ra ngoài!

Thân thể còn đang bay giữa không trung, Olivier Morrison đã điên cuồng phun máu tươi, tựa như cái vòi nước!

Thiên Sát Quyền có thể bộc phát ra lực lượng gấp 3 lần cảnh giới trước mắt, Lý Phong vốn cao hơn Olivier Morrison một cảnh giới, lại thêm sát chiêu cuồng mãnh bậc này, một quyền này đã đánh vỡ lục phủ ngũ tạng của Olivier Morrison!

"Tiểu thiếu gia!"

Tony Fick hét thảm một tiếng, tay phải hiện lên lực lượng huyết khí, hóa thành trường mâu đỏ như máu đâm tới ngực Lý Phong.

Giờ khắc này, Lý Phong đang ở thời điểm lực cũ đã hết lực mới chưa sinh, gần như không có bất kỳ tầng phòng bị nào, trường mâu huyết sắc nhất định sẽ xiên lủng bộ ngực hắn!

"Không được!"

Ngụy Băng Khanh rít lên một tiếng, nước mắt lập tức như lũ tràn bờ đê!

"Phanh "

Một tiếng vang trầm đục xuất hiện, huyết sắc trường mâu đâm trúng ngực của Lý Phong, nhưng lại không thể tiến thêm!

"Làm sao có thể? !"

Tony Fick vô cùng hoảng sợ!

Huyết sắc trường mâu là sát kỹ của hắn, dù là người cùng cảnh giới người cũng không dám cứng rắn đón đỡ, thế nhưng Lý Phong không chỉ chống đỡ, con mẹ nó còn lông tóc không chút thương tổn?

Cái này không khoa học!

"Bởi vì ta vô địch."

Lý Phong nhếch miệng cười một tiếng, gầm nhẹ : "Cuồng bạo! Bạo tẩu!"

"Oanh" "Oanh "

Liên tiếp hai tiếng oanh minh vang lên, khí tức trên thân thể Lý Phong liên tiếp tăng vọt hai bậc, trực tiếp từ S- tăng lên tới cấp S!

Tiếp theo. . .

"Thiên Thương Quyền!"

Tăng lên tới cấp S rồi, tốc độ ra chiêu của Thiên Thương Quyền càng nhanh hơn, không đến 0.1 giây, bảy quyền đã đánh ra, mỗi một quyền đều đánh vào cùng một điểm ở ngực Tony Fick!

Sau đó, Lý Phong dùng hết lực khí toàn thân lại lần nữa đánh nhất quyền: "Thiên Sát Quyền!"

Chiến lực gấp ba hoàn toàn bùng nổ!

"Phanh "

Một tiếng vang trầm đục xuất thiện, Tony Fick bành trướng như khí cầu bị thổi căng.

"A, hắn. . . Hắn muốn bạo tẩu."

Ngụy Băng Khanh còn tưởng rằng đây là tuyệt chiêu của Tony Fick, nhất thời bị dọa đến hoa dung thất sắc.

Thế nhưng ngay sau đó. . .

"Oanh "

Thân thể Tony Fick như quả bóng bị thổi hơi quá mức, nổ tung một cái!

Huyết nhục bay tứ tán!

Cuồng Chiến Sĩ cấp S, quản gia của gia tộc Morrison, cứ như vậy vẫn lạc!

Chương 356. Cùng xa cực dục

Chương 319: Cùng xa cực dục

Sau khi Tony Fick nổ tung xác mà chết, Olivier Morrison mới rơi xuống đất, hắn nhìn về phía Lý Phong đang đứng ngạo nghễ như một Chiến Thần, khuôn mặt đầy kinh dị hoảng sợ.

Tình báo nói Lý Phong là cường giả cấp A, kết quả lúc sắp khai chiến Lý Phong lại thể hiện ra chiến lực cấp S-.

Con mẹ nó như vậy cũng thôi đi, dù sao Tony là cấp S, vẫn như cũ có thể nghiền ép Lý Phong.

Thật sự đánh rồi mới phát hiện Lý Phong có thực lực vượt xa cấp S, hắn cùng Tony đánh vào thân thể Lý Phong mà không gây nên chút thương tổn nào.

Ngược lại Lý Phong dùng một quyền đã chấn nát ngũ tạng lục phủ của hắn, hai quyền đã đánh nổ Tony thành thịt nát.

Quả thực giống như Chiến Thần vô địch trong thần thoại Tây phương.

"Ta không cam tâm "

Olivier Morrison ngửa mặt lên trời rống to, lại lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, đầu đập xuống đất, hoàn toàn chết đi.

Hắn vốn có tiền đồ rất tốt, vô tận vinh hoa phú quý đang chờ hắn hưởng thụ, lại vì tranh đoạt tư cách người thừa kế, mà đi 10 ngàn dặm xa xôi đến Hoa Hạ.

Kết quả Đồng nhan thủy chưa đoạt được, nữ thần Ngụy Băng Khanh cũng chưa sơ múi được gì, thì đã chết bởi nắm đấm của Lý Phong.

Olivier Morrison thật sự là chết không nhắm mắt.

"Trời ơi. "

Ngụy Băng Khanh che cái miệng nhỏ nhắn, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin.

Lý Phong thắng dễ dàng như vậy? Nàng không phải đang nằm mơ chứ?

"Chát "

Ngay tại thời điểm Ngụy Băng Khanh chấn kinh thất thần, một cái bàn tay đập vào mông nàng.

"A "

Thân thể Ngụy Băng Khanh chấn động, lộ vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía Lý Phong, tiếp theo khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ nói "Ngươi, ngươi làm sao lại đánh mông ta?"

Đây là lần đầu Lý Phong đánh mông nàng, cũng là lần đầu nàng bị người khác đánh mông.

Tuy trước đó Lý Phong cũng đã sờ, nhưng sờ cùng đánh là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Cái này khiến nàng hơi kinh ngạc, ngượng ngùng, hưng phấn, lại duy chỉ không có tức giận, loại cảm giác này rất kỳ quái.

"Chát" "Chát" "Chát "

Lý Phong giơ tay đánh liên tiếp ba cái vào mông Ngụy Băng Khanh, cả giận nói "Thế nào, chẳng lẽ ta không nên đánh sao ?"

Ngụy Băng Khanh lộ vẻ mặt mờ mịt.

Nàng làm gì sai sao, Lý Phong tại sao lại tức giận, còn đánh mông nàng bốn cái?

Trời ạ, nàng ít nhất là lão bản trên danh nghĩa của hắn a.

"Không biết mình làm gì sai?" Lý Phong giận quá hóa cười "Thứ nhất, ngươi không nên hoài nghi thực lực của ta, thứ hai, ngươi

không được tự sát."

"Ngươi là nữ nhân của ta, bảo hộ ngươi là chức trách của ta, ngươi mà chết thật, thì ta về sau làm sao bây giờ, chẳng lẽ ngươi muốn cả đời còn lại ta phải sống trong thống khổ?"

Nói tới đoạn cuối, Lý Phong tăng thêm ngữ khí, giơ tay lại muốn đánh mông tổng giám đốc băng sơn.

Ngụy Băng Khanh nhất thời đỏ bừng hai mắt, hai dòng lệ từ khóe mắt nàng chảy xuống.

"Ngươi đừng khóc a, ngươi mà khóc thì ta sẽ mềm lòng."

Lý Phong lập tức luống cuống tay chân muốn giúp Ngụy Băng Khanh lau nước mắt.

"Lý Phong, ngươi nói đúng, ta không nên hoài nghi thực lực của ngươi, ta lại càng không nên làm ra sự tình ngu ngốc như thế, ta thật đáng đánh."

Ngụy Băng Khanh nào phải thương tâm mới khóc, nàng là bị cảm động.

Lắc đầu cười một tiếng, lau nước mắt, Ngụy Băng Khanh bắt lấy bàn tay của Lý Phong đánh tới mông mình.

Không có tiếng "Chát "

Lực lượng của Ngụy Băng Khanh quá nhỏ, Lý Phong cũng không nỡ thật sự đánh nàng nữa.

"Lý Phong, hôn ta đi."

Hai mắt Ngụy Băng Khanh nhắm lại, dâng lên môi đỏ.

Lý Phong không chút do dự, cúi đầu hôn lên bờ môi của tổng giám đốc băng sơn.

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành

khen thưởng."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 3000 điểm kinh nghiệm, 120 ngàn điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: S

Điểm kinh nghiệm: 12500/ 20000

Điểm tích lũy: 427700

Điểm chinh phục: 74

Kỹ năng: Chân Nguyên Công, Tiên Tung Bộ, Thiên Cương Tam Thập Lục thức, Cuồng bạo, Thám Vân Thủ.

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng, Cứu vãn nữ thần Tưởng Vận Trúc.

Trước khi rời khỏi Tô Đồng, Lý Phong để lại cho nàng 20 bình Đồng nhan thủy, cho nên hoàn thành nhiệm vụ rồi, điểm tích lũy của Lý Phong đạt tới 427700 điểm.

Nhìn thuộc tính cá nhân một chút, Lý Phong liền tắt hệ thống, tỉ mỉ nhấm nháp vị son môi của Ngụy Băng Khanh.

Sau một hồi lâu, hai người chậm rãi tách ra, bốn mắt nhìn nhau, tình yêu thương nồng đậm hiện lên.

Nếu không phải hoàn cảnh không thích hợp, giữa hai người đã không chỉ là một nụ hôn đơn giản như vậy.

"Làm sao bây giờ, báo cảnh sát? "

Ngụy Băng Khanh không dám nhìn tới đám huyết nhục dưới đất.

"Không cần báo cảnh sát, để ta xử lý là được rồi."

Lý Phong trầm ngâm một chút, quyết định gọi điện thoại cho Tưởng Vận Trúc.

Bất quá trước lúc đó, hắn muốn khống chế lại tất cả thủ hạ của Olivier Morrison .

Dùng Thấu thị nhãn xem xét, đám thủ hạ của Olivier Morrison căn bản không còn chỗ ẩn núp, rất nhanh liền bị Lý Phong bắt được hết.

Qua kiểm tra, Lý Phong biết được ở đây có 12 người, có hai nữ hầu, bốn bảo tiêu, còn lại sáu tên đều là đầu bếp, bên trong còn thật đúng là có một đầu bếp cấp bậc nhà hàng năm sao tên là Millington.

Trong phòng bếp, cũng xác thực đang chuẩn bị đồ ăn.

"Tên Olivier Morrison này đúng là loại người hoang phí."

Lý Phong nhìn những nhãn hiệu nguyên liệu hạng sang viết bằng tiếng Pháp, âm thầm cười lạnh.

Dùng đầu ngón chân để đoán cũng có thể biết được, những nguyên liệu nấu ăn đều là do máy bay tư nhân của Olivier Morrison chuyển tới.

Vì thỏa mãn dục vọng ăn uống của mình mà làm đến loại trình độ này, chỉ có thể nói nhiều tiền quả thật là muốn làm gì thì làm.

Rất nhanh, Tưởng Vận Trúc dẫn người tới đây.

Đối với chuyện cứ cách mấy ngày là lại bị Lý Phong gọi điện nhờ giải quyết tàn cuộc, Tưởng Vận Trúc có một loại cảm giác tập mãi thành thói quen, chắc hẳn tên Lý Phong này có thể chất gây phiền toái.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Lý Phong cùng Ngụy Băng Khanh nắm tay nhau là cái quỷ gì, bọn họ thật sự là người yêu?

"Gia hỏa này quá mức lăng nhăng a ."

Tưởng Vận Trúc ở trong lòng âm thầm cảm thán.

Trước đó khi nàng cùng Dương Húc chấp hành nhiệm vụ bảo hộ Ngụy Băng Khanh, nàng đã biết được Tô Đồng là bạn gái của Lý

Phong.

Điều tra tin tức về Lý Phong, nàng lại biết được Tống Uyển Quân cùng Lý Phong có quan hệ rất thân mật, hiện tại lại thấy Lý Phong cùng Ngụy Băng Khanh tay trong tay như người yêu, kết hợp mấy điểm này có thể thấy được, Lý Phong tuyệt đối không phải đàn ông tốt.

"Tưởng tiểu thư, ngươi đã hoàn thành hiệp nghị giữa chúng ta chưa? "

Lý Phong không biết mình ở trong nội tâm Tưởng Vận Trúc đã biến thành tên lăng nhăng, nắm tay Ngụy Băng Khanh tới phía trước hỏi thăm.

"Ừm, hoàn thành rồi."

Tưởng Vận Trúc lộ sắc mặt quái dị móc điện thoại di động ra, ấn mở một đoạn video.

Một bên khác, Ngụy Băng Khanh có chút mờ mịt, Lý Phong cùng Tưởng Vận Trúc có hiệp nghị gì.

Rất nhanh, Tưởng Mộng Dao xuất hiện trên màn hình điện thoại di động, chỉ thấy nàng chu môi đỏ, vẻ mặt không tình nguyện.

Tiếp theo, cái mông lớn bị quần short bao bọc của Tưởng Mộng Dao xuất hiện.

Rất căng mềm, rất đầy đặn.

Chỉ thấy một cánh tay ngọc vỗ tới cái mông kia.

"Đùng" "Đùng" "Đùng "

Ba tiếng giòn vang truyền đến.

"A, dì nhỏ, ngươi nhẹ nhàng một chút" Thanh âm hờn dỗn của Tưởng Mộng Dao truyền đến.

"Xin lỗi a Mộng Dao, ta cũng chỉ là vì thực hiện hiệp nghị." Tưởng Vận Trúc áy náy nói .

"Ta biết, Mộng Dao không trách dì nhỏ, mà phải trách tên khốn nạn Lý Phong kia "

Video đến đây thì im bặt mà dừng.

"... ."

Ngụy Băng Khanh lộ vẻ mặt mờ mịt.

Chương 357. Tối nay. . . Có hi vọng!

Chương 320: Tối nay. . . Có hi vọng!

Lý Phong cùng Tưởng Vận Trúc có hiệp nghị đánh mông Tưởng Mộng Dao ba cái?

Trời ạ, cũng quá loạn rồi a?

Ngụy Băng Khanh có chút lộn xộn.

"Ta. . . Ta như vậy là hoàn thành hiệp nghị rồi a?"

Tưởng Vận Trúc cũng có chút xấu hổ, loại hành vi này quá cợt nhả, có hại với hình tượng thục nữ của nàng.

"Ừm, cũng không tệ lắm, nếu như ngươi ghi lại đầy đủ lời nói của cô nàng bạo lực thì càng tốt hơn."

Lý Phong nhún vai, đáp lời.

Dùng đầu ngón chân để đoán hắn cũng có thể biết được cô nàng bạo lực khẳng định nói rất nhiều lời hung ác, hắn chỉ là hiếu kỳ cụ thể Tưởng Mộng Dao nói cái gì, như thế thì lần sau hắn sẽ có lý do gây phiền phức cho cô ta.

"Cô nàng bạo lực?"

Tưởng Vận Trúc cùng Ngụy Băng Khanh trăm miệng một lời, tiếp theo đều kịp phản ứng, biết đây là biệt danh Lý Phong đặt cho Tưởng Mộng Dao, trong lúc nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Nhưng ngay sau đó một loại ý nghĩ quái dị xuất hiện trong lòng hai nàng.

Quan hệ của Lý Phong cùng Tưởng Mộng Dao có chút giống hoan hỉ oan gia a. . .

Lại nói chuyện với Tưởng Vận Trúc mấy câu, Lý Phong liền mang theo Ngụy Băng Khanh rời khỏi nơi đây.

Sau một giờ, hai người nắm tay ra khỏi một tiệm cơm Tây, Lý Phong nói: "Tiếp tục đi dạo hay là đưa ngươi về nhà?"

Ánh mắt Ngụy Băng Khanh lấp lóe, nhỏ giọng nói: "Về nhà a, chân có chút mỏi."

"Đi đường quá nhiều sao?" Lý Phong nhíu mày, tiếp theo cười lớn nói: "Vậy về nhà ta sẽ giúp ngươi xoa bóp chân."

"A?" Ngụy Băng Khanh có chút sững sờ, nàng chỉ là muốn về nhà sớm, cho nên mượn cớ mà thôi, không nghĩ tới Lý Phong vậy mà coi là thật.

"Bỏ đi, toàn thân đều đã bị hắn sờ, mát xa chân có cái gì phải sợ."

Ngụy Băng Khanh ở trong lòng tự an ủi mình.

Sau một giờ, tại biệt thự số 6 tiểu khu Tinh Huy, Ngụy Băng Khanh tắm rửa xong quấn khăn tắm đi ra từ trong phòng.

"Hiện tại làm luôn sao?"

Lý Phong để điện thoại di động xuống, từ trên ghế salon đứng dậy, hỏi.

"Không vội, ngươi. . . Ngươi đi tắm trước đi."

Khuôn mặt Ngụy Băng Khanh ửng đỏ, nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Tổng giám đốc băng sơn có ý gì, trước khi xoa bóp chân còn cần tắm rửa? Hoặc là nói. . . Nàng có ý nghĩ đặc thù gì?

Nghĩ tới đây, một suy nghĩ lớn mật hiện lên trong đầu Lý Phong.

Tính toán thời gian, bà dì của tổng giám đốc hẳn cũng đi rồi, đây

chẳng phải là nói, tối nay hắn có thể há miệng nuốt sạch tổng giám đốc, còn là không nhả xương?

Trong lúc nhất thời, Lý Phong hưng phấn không thôi, đứng dậy đi tới phòng tắm: "Tốt, ta đi tắm."

Ngụy Băng Khanh lộ khuôn mặt ửng đỏ gật đầu, muốn đi vào phòng ngủ.

Nhưng đột nhiên Lý Phong dừng lại nói: "Cái kia. . . Ta không mang quần áo để thay."

Trong ba lô có quần áo để phòng hờ, nhưng hắn hai tay trống trơn tới đây, thay một thân quần áo mới ra ngoài, khẳng định giải thích không thông a.

Hay là hắn cũng trùm khăn tắm đi ra? Làm vậy có khi nào sẽ bị bại lộ ý đồ không?

Ngay tại thời điểm Lý Phong khó xử, Ngụy Băng Khanh che miệng cười duyên nói: "Không sao hết, ta có."

Nói xong, Ngụy Băng Khanh lắc vòng eo đi vào phòng ngủ, chỉ chốc lát đã cầm ra một chồng quần áo cho nam đi tới.

Lý Phong tiếp nhận xem xét, phát hiện tổng giám đốc băng sơn không chỉ giúp hắn chuẩn bị đồ ngủ, đến cả quần lót cũng có.

"Đây đều là ngươi mua cho ta?"

Lý Phong kinh ngạc hỏi.

"Ừm. . . Lúc đi vào trung tâm mua sắm mua đồ ngủ ta đã thuận tiện giúp ngươi mua mấy bộ." Ngụy Băng Khanh đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Nhanh lên, ta vào phòng ngủ...Chờ ngươi."

Nói xong nàng liền giống như chạy trốn lao vào phòng ngủ.

Nhìn theo bóng lưng của tổng giám đốc băng sơn xinh đẹp, Lý Phong thấy trong lòng nổi lên lửa nóng, trực giác nói cho hắn biết, tối nay. . . Có hi vọng!

Sau mười phút, Lý Phong thay bộ đồ ngủ đi ra từ trong phòng tắm.

"Khụ khụ, Băng Khanh, ta có thể vào không?"

Đứng tại cửa phòng ngủ, Lý Phong nhẹ giọng kêu gọi.

"Ừm, vào đi."

Thanh âm lạnh lùng trong trẻo của tổng giám đốc truyền đến.

"Dát đạt "

Lý Phong đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy Ngụy Băng Khanh đang nửa nằm nửa ngồi ở đầu giường đọc sách.

Đèn lớn trên nóc đã tắt, chỉ còn bật một chiếc đèn ngủ, lại còn bị tổng giám đốc băng sơn chuyển thành màu ấm, làm bầu không khí trong phòng rất ấm áp.

"Chân còn mỏi không?"

Lý Phong đi đến bên giường, nhẹ giọng hỏi.

Theo góc độ của hắn, có thể nhìn thấy góc nghiêng khuôn mặt tuyệt mỹ của Ngụy Băng Khanh, còn thấy rõ ràng lông mi dài nhẹ nhàng run rẩy.

Mấy sợi tóc khoác lên xương quai xanh tinh xảo, một khe rãnh nào đó như ẩn như hiện...

Xuống chút nữa, váy ngủ màu trắng ngà áp sát vào cái bụng không chút mỡ thừa của tổng giám đốc băng sơn.

Hai cái đùi đẹp trơn bóng bại lộ hơn phân nửa trong không khí, dưới ánh đèn ấm áp tản ra sắc thái mê người.

"Ừm, còn có một chút. . ."

Ngụy Băng Khanh ngẩng đầu nhìn Lý Phong một chút, tiếp theo lại cúi đầu tiếp tục xem sách.

"Vậy ta giúp ngươi xoa bóp nhé?"

Lý Phong thấy bụng dưới nóng như lửa, khàn khàn nói.

"Ừm. . . Ngươi tới giúp ta đi." Ngụy Băng Khanh gật đầu, ngữ khí hơi ngại ngùng.

"Được." Lý Phong bỏ xuống dép lê, bò lên giường sau đó ngồi xếp bằng: "Duỗi chân đến đây đi."

Ngụy Băng Khanh hơi chút do dự, cắn răng đưa chân phải đến trước mặt Lý Phong.

Lý Phong nhanh chóng đưa tay nắm lấy chân ngọc nhỏ nhắn.

Cảm xúc ôn nhuận, trơn mềm, làm hắn không khỏi rung động, cảm thán nói: "Băng Khanh, chân ngươi thật đẹp."

Ngụy Băng Khanh đỏ ửng mặt mày, cắn môi nói: "Tuy đẹp nhưng cũng chỉ là bàn chân, sẽ có mùi không dễ ngửi. . ."

Nàng nói như vậy chỉ là cố tình tự chê, tuy nàng không giống như Liễu Thi Hàm có mùi thơm cơ thể riêng, nhưng nàng cũng không mắc bệnh chân thối.

Nhất là sau khi tắm xong, bàn chân còn lưu lại mùi thơm của sữa tắm.

"Ai nói thế?"

Lý Phong nhấc chân Ngụy Băng Khanh đặt ở chóp mũi, hít một hơi thật sâu, say mê nói: "Ừm, thơm quá đi mất."

Ngụy Băng Khanh thấy lòng run lên, mặt đỏ như gấc: "Bàn chân làm sao mà thơm được, ngươi. . . Ngươi gạt ta."

"Ta thật sự không lừa ngươi, không tin ta ăn một miếng cho ngươi xem nhé?" Lý Phong lộ vẻ mặt nghiêm túc nói.

"A?" Ngụy Băng Khanh có chút sững sờ.

Không phải chứ. . . Đây là bàn chân, cũng không phải đồ ăn, sao mà ăn được?

Ngụy Băng Khanh tưởng Lý Phong chỉ là đang trêu chọc cho nàng vui vẻ, thế nhưng lập tức nàng phát hiện mình đã đoán sai. . .

"Đúng là rất thơm."

Lý Phong nhẹ nhàng cắn một cái, sau đó lộ vẻ mặt mê say bình luận.

Cái cắn này của Lý Phong nhất thời làm Ngụy Băng Khanh thấy toàn thân tê dại, ánh mắt biến thành mê ly: "Lý Phong, hôn ta. . ."

Lý Phong thấy trong lòng nóng lên, trực tiếp ôm Ngụy Băng Khanh vào trong ngực, hôn lên bờ môi đỏ kiều diễm.

Ngụy Băng Khanh ôm lấy eo Lý Phong, nhu tình mềm mại làm cho hắn cảm thấy mình như sắp tan chảy. . .

Không biết qua bao lâu, hô hấp hai người đều biến thành có chút gấp rút.

"Lý Phong, ta muốn, ta. . . Ta muốn cho ngươi."

Ngụy Băng Khanh nói xong câu đó dường như đã dùng hết lực khí toàn thân, cả người mềm nhũn dán vào thân thể Lý Phong.

"Ngươi nghĩ kỹ rồi sao?"

Lý Phong đối với cái này đã sớm có dự cảm, nhưng nghe thấy chính miệng tổng giám đốc băng sơn nói vẫn như cũ khó có thể ức chế cơ thể run rẩy, run rẩy vì quá hưng phấn!

Đây chính là đệ nhất mỹ nữ Minh Châu, nữ thần trong mộng của bao nhiêu nam nhân, vậy mà chủ động nói muốn cho hắn ăn sạch? Hắn không phải đang nằm mơ chứ?

"Ừm, nghĩ kỹ rồi, quãng đời còn lại tuy dài, nhưng ta không muốn lãng phí thời gian nữa, ta chỉ muốn cùng ngươi sống một đời hạnh phúc."

Ngụy Băng Khanh nói xong, liền chủ động cởi sạch quần áo, nằm xuống.

Từ đó, một thân thể hoàn mỹ được Lý Phong thu hết vào mắt, làm Lý Phong nhất thời thú huyết sôi trào!

"Băng Khanh, ta yêu ngươi, ta nhất định sẽ mang tới cho ngươi hạnh phúc a."

Trong phòng ngủ trở nên ấm áp như mùa xuân!

Chương 358. Thứ tư tích huyết

Chương 321: Thứ tư tích huyết

Không biết qua bao lâu, gió ngừng mưa nghỉ, trong phòng ngủ chỉ còn lại tiếng thở dốc ồ ồ.

Ngụy Băng Khanh toàn thân bủn rủn, dựa vào ngực Lý Phong, trên gương mặt tuyệt mỹ còn lưu lại đỏ ửng sau vui thích.

Trên giường, chăn mền lộn xộn, một vệt đỏ rực giống như hoa hồng nở rộ...

Lý Phong một tay ôm lấy Ngụy Băng Khanh, một tay nhẹ nhàng xoa nắn bầu ngực nàng.

Cái khác không quan trọng, trọng yếu là hắn đã ăn sạch được tổng giám đốc băng sơn, trong nháy mắt đó, Lý Phong có cảm giác như được đi đến đỉnh phong nhân sinh.

Mà ngay từ đầu là hắn nắm giữ chủ động, nhưng khi chiến tranh leo thang, lại biến thành Ngụy Băng Khanh chủ động.

Lý Phong cảm thấy mình giống như ngựa gỗ, cái gì cũng không cần làm, chỉ cần nằm xuống hưởng thụ là được.

Hóa ra tổng giám đốc bề ngoài lãnh diễm, tính tình lạnh lùng cũng có một mặt nhiệt tình như vậy. . .

"Đinh, chúc mừng kí chủ, chiếm được toàn bộ yêu thương của nữ thần Ngụy Băng Khanh, thu hoạch được 20 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, lấy được lần đầu của nữ thần Ngụy Băng Khanh - First Blood, thu hoạch được 30 điểm chinh phục ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Ngụy Băng Khanh tăng lên 30%, trước mắt tiến độ chinh phục là 100%."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, số lượng nữ thần triệt để chinh phục

đạt tới bốn người, khu mua sắm bằng điểm chinh phục mở khóa kỹ năng mới."

"Ừm?"

Nghe thấy một câu cuối cùng hai mắt Lý Phong sáng lên, vội vàng tiến vào khu mua sắm bằng điểm chinh phục xem xét một chút, quả nhiên phát hiện một bản kỹ năng mới.

Nhìn thấy tên bản kỹ năng mới, Lý Phong sững sờ: "《 Song Tu Thần Công 》? Xem ra rất tà ác a!"

Ttheo Lý Phong nhận biết, song tu mang ý nghĩa thải âm bổ dương, là võ kĩ chỉ tà ma ngoại đạo mới tu luyện.

Đồ do hệ thống xuất ra, còn mua bằng điểm chinh phục, để tên tục như vậy không ổn lắm a?

"50 điểm chinh phục liền có thể mua sắm, hay là thử một chút?"

Lý Phong có chút xoắn xuýt.

Trước khi mua về thì đồ trong khu mua sắm bằng điểm chinh phục không cho xem giới thiệu cụ thể, tên của 《 Song Tu Thần Công 》 xác thực là hơi tục, nhưng cũng đầy đủ làm Lý Phong hứng thú.

"Mua!"

Lý Phong hơi trầm ngâm, liền quyết định mua về, dù sao hắn hiện tại có 124 điểm chinh phục, mua 《 Song Tu Thần Công 》 là dư xài.

50 điểm chinh phục bị khấu trừ, 《 Song Tu Thần Công 》 tới tay.

"《 Song Tu Thần Công 》: Kỹ năng này do nhà phát triển nghiên cứu 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》, 《 Ngọc Nữ Tâm Kinh 》, cộng với cảm ngộ bản thân sáng tác ra."

"Tu luyện công pháp này, khi kí chủ XXX với nữ nhân, âm dương bổ sung cho nhau, tăng lên thực lực của cả hai người."

"Chú thích: Nếu như cảnh giới song phương chênh lệch vượt qua một đại cảnh giới, thì bên cảnh giới thấp sẽ được ích lợi nhiều, lợi ích với cảnh giới cao rất ít, hầu như có thể bỏ qua không tính."

Lý Phong: "? ? ?"

Tiểu gia vốn cho rằng tên kỹ năng đã đủ tục, không nghĩ tới nội dung càng thêm tục!

XXX liền có thể tăng thực lực lên, nhà phát triển hệ thống, tính ngươi cũng quá xấu rồi a!

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, kỹ năng này vẫn rất hay, chí ít có thể giúp nữ nhân của hắn tăng thực lực lên.

"Hệ thống, nếu như lúc XXX ta dùng 《 Song Tu Thần Công 》, người bình thường có thể đạt được bao nhiêu lợi ích?"

Lý Phong hỏi.

"Với cảnh giới trước mắt của kí chủ, sau khi XXX với nữ nhân bình thường 24 giờ, liền có thể giúp nàng đạt tới cấp A- ."

Thanh âm kiêu mị của Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

"What the fuck?"

Lông mày Lý Phong nhíu lại , cảm thấy 《 Song Tu Thần Công 》 này quả thực là quá khủng bố!

Bất quá không chỉ khủng bố, còn có chút hại thận a. . .

Một nữ nhân là 24 giờ, hắn hiện tại có bốn nữ nhân, giúp các nàng đạt tới cấp A- liền cần 96 giờ.

Dựa theo bình quân một lần một giờ của hắn mà tính toán, cũng là 96 lần.

Mẹ nó, sao cứ cảm giác mình có xu thế sẽ bị ép thành da bọc xương. . .

"Đang suy nghĩ cái gì?"

Ngụy Băng Khanh lấy tay vẽ những vòng tròn trên ngực Lý Phong.

Hóa ra đây chính là chuyện nam nữ, loại cảm giác này. . . Quá mức gây nghiện a.

"Ừm. . . Đang nghĩ cách giúp ngươi trở thành cường giả võ đạo."

Lý Phong tắt hệ thống, trả lời nàng.

"A?" Ngụy Băng Khanh đầu tiên là sững sờ, tiếp theo kinh hỉ nói: "Ta cũng có thể trở thành cường giả võ đạo sao?"

Trong khoảng thời gian vừa qua, Ngụy Băng Khanh đã minh bạch, tiền tài cùng quyền thế đều là ngoại vật, chỉ có tự thân nắm giữ lực lượng mới là căn bản.

Nếu như nàng mạnh mẽ giống Lý Phong, buổi tối hôm nay sao hai người phải chật vật như vậy?

"Đương nhiên có thể, chỉ là phải nhìn xem ngươi có muốn hay không."

Khóe miệng Lý Phong khóe miệng khẽ nhếch.

"Đương nhiên là muốn, nằm mộng cũng muốn." Ngụy Băng Khanh nắm chặt tay Lý Phong, hứng thú bừng bừng hỏi: "Nhanh dạy ta đi."

"Ngươi chắc chắn chứ?" Lý Phong lộ sắc mặt quái dị hỏi.

"Xác định a, ngươi nhanh dạy ta." Ngụy Băng Khanh lung lay cánh tay Lý Phong, như tiểu cô nương làm nũng.

Nếu có người khác ở đây, nhất định sẽ bị hành động này của Ngụy Băng Khanh làm cho kinh ngạc ngây người.

Đây chính là tổng giám đốc băng sơn a, bình thường đến cả nở nụ cười cũng khó thấy, huống chi là nũng nịu với nam nhân khác?

"Tốt, ta hiện tại liền dạy ngươi."

Sau khi nói xong, Lý Phong đè Ngụy Băng Khanh ở dưới thân.

"A!"

Ngụy Băng Khanh giật mình, tiếp theo sắc mặt đỏ bừng nói ra: "Ta muốn ngươi dạy ta học võ, không phải là làm chuyện xấu."

"Hắc hắc, ai nói làm chuyện xấu thì không thể dạy ngươi học võ?"

Lý Phong cười xấu xa một tiếng.

Vuốt ve một chút cho chỗ nào đó nước nôi lênh láng, cầm súng ngắm chuẩn mục tiêu, sau đó. . .

Ấm áp bao vây. . .

Ngụy Băng Khanh phát ra một tiếng rên nhẹ, tiếp theo phát giác có một dòng nước ấm xuất phát từ huyệt hội âm, du tẩu toàn thân.

Vốn là lần thứ nhất nếm trải sự đời, nên giờ Ngụy Băng Khanh còn đau nhức khó chịu, nhưng sau khi dòng nước ấm này du tẩu, nàng lại có một loại cảm giác mệt mỏi bị quét sạch không còn.

"Thật thoải mái. . ."

Ngụy Băng Khanh nhịn không được rên thành tiếng.

Tiếp theo, cuồng phong mưa rào đánh tới!

Ngụy Băng Khanh tựa như thuyền nhỏ trên đại dương bao la, bị cuồng phong giông bão bao phủ. . .

Một lần, hai lần, ba lần. . .

Lúc mới bắt đầu là Lý Phong tiến công, đến lúc sau Ngụy Băng Khanh chủ động đòi hỏi, suốt cả đêm hai người đều đắm chìm trong vui sướng. . .

Một mực duy trì đến sáng sớm ngày thứ hai, lần thứ n kết thúc, Ngụy Băng Khanh phát ra một tiếng rên thỏa mãn.

"Cảm giác thế nào?"

Lý Phong khẽ vuốt bờ lưng đẹp của tổng giám đốc, hỏi.

"Cảm giác. . . Toàn thân đều tràn ngập lực lượng."

Ngụy Băng Khanh siết đôi bàn tay trắng như phấn, cảm thán nói.

Bên trong quá trình, Lý Phong đã đề cập 《 Song Tu Thần Công 》 cho nàng biết, ngay từ đầu nàng còn không tin, nhưng sau khi chiến đấu một hồi nàng đã dần dần tin tưởng.

Bởi vì nàng xác thực cảm thấy có một cỗ lực lượng đột nhiên xuất hiện trong cơ thể mình, nếu như trước kia nàng là cô gái yếu đuối tay trói gà không chặt, vậy bây giờ nàng liền thành đại lực sĩ, toàn thân đều có khí lực dùng mãi không hết.

Cùng Lý Phong làm chuyện đó mà có thể gia tăng lực lượng, cũng quá thần kỳ rồi a?

"Khụ khụ, còn kém lắm, một ngày nào đó, ngươi có thể trở thành cường giả giống như ta vậy."

Lý Phong cười đắc ý, nói.

Hắn hiện tại chỉ là Siêu Phàm sơ kỳ, 24 giờ là có thể giúp Ngụy Băng Khanh tăng lên tới cấp A-, nếu như hắn đến cấp độ SS thậm chí cấp độ SSS, hiệu quả khẳng định cũng mãnh liệt hơn.

Mà Ngụy Băng Khanh cần làm, chỉ là cùng hắn làm chuyện đó!

Chính là đơn giản như vậy!

"Thời gian không còn sớm, ngươi có phải nên đi làm rồi không?"

Lý Phong sờ eo, phát hiện không đau đớn mệt mỏi, vẫn như cũ lực lượng mười phần, xem ra 《 Song Tu Thần Công 》 không thể giúp hắn tăng mạnh thực lực, nhưng vẫn giúp khôi phục tinh lực.

Nói cách khác, có quyển công pháp này, hắn liền có thể làm chuyện đó mãi mà không biết mệt?

"Chút nữa đi cũng được, ta muốn trở nên mạnh hơn!"

Ngụy Băng Khanh siết chặt đôi bàn tay trắng như phấn, ở trong ánh mắt kinh ngạc của Lý Phong trở mình lên ngựa.

Hung hăng ngồi xuống. . .

Một đợt chiến đấu mới. . . Bắt đầu!

Chương 359. Ngươi làm sao như thế hư

Chương 322: Ngươi làm sao như thế hư

Sau 10 ngày. . .

Trong 1 quán cà phê ở Minh Châu, Lý Phong cầm lấy một bình thuốc dinh dưỡng nhanh chóng uống vào, trên bàn, còn để hai thuốc dinh dưỡng khác.

Trong tiệm, cả phục vụ lẫn khách hàng đều lộ vẻ mặt sững sờ, tận đến khi Lý Phong nuốt toàn bộ ba bình thuốc dinh dưỡng vào bụng, mới khó khăn rời ánh mắt.

Con mẹ nó, quá hung tàn, hai phút đồng hồ đã xử lý ba bình thuốc dinh dưỡng, người anh em này đến cùng là yếu sinh lí đến mức nào a?

Lý Phong không biết hành động của hắn lọt vào trong mắt người khác đã biến đổi thành ý nghĩa khác. . .

"Tiên sinh ngài khỏe chứ, ngài từng nghe nói về Maca chưa?"

Lúc này một nữ khách hàng ăn mặc thời thượng đi đến ngồi trước mặt Lý Phong, mỉm cười hỏi.

Lý Phong: "? ? ?"

Hắn đương nhiên biết Maca, trên Internet tuyên truyền rất hay, nào là có thể tăng cường thể chất, rồi còn đề cao năng lực XXX của nam nhân.

Cô nàng này có ý tứ gì, nghĩ rằng tiểu gia xuất tinh sớm?

"Ngươi cảm thấy ta cần Maca sao?"

Lý Phong đậy bình, nghiêm túc hỏi.

"Ân. . . Hẳn là. . . Cần a?"

Đối phương dùng biểu lộ chúng ta hiểu nhau nói.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, nhìn chằm chằm đối phương rất lâu, tiếp theo liếc nhìn một vòng, phát hiện khách hàng trong quán cà phê đều dùng một loại ánh mắt "Ngươi rất yếu" nhìn mình.

"Con mẹ nó, nha đầu Tô Đồng hại chết tiểu gia rồi!"

Trán Lý Phong đen như đít nồi, rất phiền muộn.

Mười ngày qua, hắn vô cùng chăm chỉ cày cấy, để ở trước khi tới Sa Thành, trợ giúp Ngụy Băng Khanh, Hứa Mạn, Tống Uyển Quân, Tô Đồng bước vào cấp A- .

Bởi vì Tống Uyển Quân, Tô Đồng một mực tu luyện 《 Chân Vũ 》, có nội tình nhất định, cho nên Lý Phong không cần đến 90 giờ đã đạt thành mục tiêu.

Nếu đổi thành nam nhân khác, đừng nói 10 ngày làm 90 giờ, dù 100 ngày làm 90 giờ đoán chừng cũng mệt mỏi gần chết.

Nhưng Lý Phong vốn là cường giả cấp S- , thân thể vượt xa người bình thường, lại có 《 Song Tu Thần Công 》 phụ trợ, không chỉ không mệt mỏi, ngược lại chân khí còn càng thêm ngưng luyện.

Nhưng Tô Đồng lo lắng Lý Phong chịu không nổi, cho nên lúc Lý Phong rời Đại Thương, kín đáo đưa cho Lý Phong ba bình thuốc dinh dưỡng. . .

Vốn cái này cũng không có gì, dù sao cũng là ý tốt của Tiểu Đồng Đồng, nhưng hắn tới nơi này gặp Tưởng Vận Trúc, đợi chút nữa để Tưởng Vận Trúc nhìn thấy hắn uống ba bình thuốc dinh dưỡng, thì sẽ có ý nghĩ gì?

Sau đó Lý Phong liền muốn thừa dịp trước khi Tưởng Vận Trúc đến, xử lý ba bình thuốc dinh dưỡng này, ai ngờ lại bị hiểu sai. . .

Nếu như có người biết suy nghĩ trong lòng Lý Phong, khẳng định

sẽ khịt mũi coi thường.

Đã sợ bị người hiểu lầm, ném đi là được, cần gì phải uống hết?

Nhưng đây là đồ do Tiểu Đồng Đồng tặng, Lý Phong trực tiếp ném đi chẳng phải là uổng phí ý tốt của Tiểu Đồng Đồng?

"Tiên sinh, thuốc dinh dưỡng không hiệu quả bằng Maca đâu, nếu như ngài cảm giác tinh lực không tốt, thậm chí liệt dương, ngài nên dùng Maca càng nhanh càng tốt."

Thấy sắc mặt Lý Phong không ngừng biến hóa, nữ sĩ kia cho rằng Lý Phong bị nàng nói trúng tim đen, ngay sau đó khuyên bảo.

"Mỹ nữ, ngươi từng nghe nói về Amway chưa?"

Lý Phong hít sâu, nở một nụ cười chuyên nghiệp hỏi.

Nữ sĩ hơi biến sắc: "Hóa ra là gặp phải đồng nghiệp a. . . Quấy rầy!"

Vừa nói xong, nữ sĩ liền đứng dậy rời đi.

"Hừ, muốn chào hàng ta, ngươi còn quá non!"

Lý Phong hừ lạnh một tiếng, sau đó muốn ném ba bình thuốc dinh dưỡng trống không vào thùng rác.

Đúng lúc này, hai bóng người yểu điệu đi vào quán cafe.

Các nàng vừa xuất hiện, lập tức gây nên sự chú ý.

"Trời ơi, chị em gái sao?"

"Vóc người này, giá trị nhan sắc này, cực phẩm a!"

Lý Phong đang tới chỗ thùng rác cũng nhìn thấy hai người mỹ nữ, nhất thời sững sờ tại chỗ: "Cô nàng bạo lực làm sao lại tới?"

Người tới chính là Tưởng Vận Trúc cùng Tưởng Mộng Dao!

"Dì nhỏ, ngươi rốt cuộc muốn gặp ai a?"

Tưởng Mộng Dao biết Tưởng Vận Trúc muốn về Sa Thành xem mắt, nhất định đòi đi cùng, Tưởng Vận Trúc từ chối không được, đành mang theo cái đuôi nhỏ này.

Chỉ là Tưởng Vận Trúc còn chưa nghĩ ra cách để giải thích với Tưởng Mộng Dao về chuyện Lý Phong. . .

"Hả?"

Đúng lúc này, Tưởng Mộng Dao nhìn thấy Lý Phong nơi xa, nhất thời cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch: "Dì nhỏ, ngươi không phải là muốn gặp mặt tên cầm thú Lý Phong kia chứ?"

Mọi người: "? ? ?"

Hai người này không phải tỷ muội, mà là dì nhỏ cùng cháu gái? Không thể nào a!

Nơi xa, khóe miệng Lý Phong giật một cái, hận không thể hung hăng đánh mông Tưởng Mộng Dao một trận.

Người nào cầm thú a, ngươi mới là cầm thú, cả nhà các ngươi đều là cầm thú!

"Ừm. . . Chính là Lý Phong."

Tưởng Vận Trúc xấu hổ gật gật đầu, đồng thời có chút lo lắng, cặp hoan hỉ oan gia này có khi nào vừa chạm mặt liền đánh nhau không?

"Không phải chứ dì nhỏ, ngươi không phải về nhà xem mắt sao, gặp hắn làm gì?"

Tưởng Mộng Dao lộ vẻ mặt hoài nghi.

"Cái này. . ." Tưởng Vận Trúc biết rõ không cách nào ẩn giấu, liền đặt miệng sát tai Tưởng Mộng Dao, giảng thuật chuyện để Lý Phong giả làm bạn trai một lần.

Tưởng Mộng Dao nhất thời lên tiếng kinh hô: "Cái gì, ngươi muốn để tên cầm thú này làm . . . Ngô ngô ngô "

Tưởng Vận Trúc liền vội vàng che miệng Tưởng Mộng Dao, nhỏ giọng nói: "Mộng Dao, ngươi đừng nói Lý Phong như vậy, thật ra hắn làm người không tệ."

"Móa, cô nàng bạo lực này!"

Lý Phong giận dữ, từ khi vào cửa Tưởng Mộng Dao đã nói hắn là cầm thú hai lần, thẩm thẩm có thể chịu thúc thúc không thể nhịn, lão hổ không phát uy nàng lại tưởng tiểu gia là hellokitty!

Xử đẹp nàng!

Nghĩ tới đây, Lý Phong cấp tốc ném ba bình thuốc dinh dưỡng vào thùng rác, quay người đi tới chỗ Tưởng Mộng Dao.

Ai ngờ động tác của hắn mặc dù nhanh, lại bị Tưởng Mộng Dao nhìn thấy, nhất thời biểu lộ của cô nàng biến thành quái dị.

"Uy, cô nàng bạo lực kia, ngươi vừa nói người nào cầm thú, tin tiểu gia đánh ngươi không?"

Lý Phong đi đến trước mặt Tưởng Mộng Dao, nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Tưởng Mộng Dao khinh thường bĩu môi: "Ngươi yếu đuối như thế còn muốn đánh ta, ngươi có thực lực đó sao?"

"Ngươi nói ta yếu?" Lý Phong sững sờ.

"Ngươi vừa mới ném ba cái bình thuốc dinh dưỡng xong, giờ còn chối?"

Tưởng Mộng Dao dùng một loại biểu lộ "Sao ngươi yếu như vậy" nói.

"Không có khả năng, ngươi nói bậy, ta không có!"

Lý Phong trực tiếp phủ nhận.

"Còn dám phủ nhận?" Tưởng Mộng Dao cười lạnh một tiếng, quay đầu hỏi: "Các ngươi đều nhìn thấy hắn uống a?"

"Ân ân ân."

Khách hàng trong tiệm cùng nhau gật đầu.

"Hắn uống ba bình đúng không?"

Tưởng Mộng Dao tiếp tục mỉm cười hỏi.

Các khách hàng lần nữa gật đầu xác nhận, không có cách nào, gần như không có nam nhân nào chống cự được sắc đẹp của Tưởng Mộng Dao.

"Rất tốt, tất cả mọi người rất thành thật." Tưởng Mộng Dao hài lòng gật đầu, tiếp theo nhìn về phía Lý Phong, khiêu khích nói: "Hiện tại ngươi còn gì để nói?"

"Không thể nào, ngươi chính là nói bậy, ta căn bản không có." Lý Phong cắn răng phủ nhận.

"Nhiều người như vậy đều nói ngươi uống, ngươi còn phủ nhận, sao mặt ngươi lại dày như thế a!" Tưởng Mộng Dao hưng phấn, tựa như tướng quân vừa mới thu được thắng lợi.

Tưởng Vận Trúc lấy tay nâng trán, bất đắc dĩ nói: "Đôi oan gia này, làm sao vừa thấy mặt liền tranh cãi. . ."

Lúc này Lý Phong cười đắc ý, nói: "Ta không phủ nhận uống thuốc dinh dưỡng a, ta chỉ nói là ta không yếu mà thôi, nếu như ngươi không tin thì có thể thử một chút, cam đoan đánh ngươi tơi bời không còn mảnh giáp, ngươi dám không?"

Tưởng Mộng Dao: "? ? ?"

Chương 360. Hoan hỉ oan gia

Chương 323: Hoan hỉ oan gia

Tưởng Mộng Dao chỉ cảm thấy một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng!

Con mẹ nó. . . Thử một chút? Khôn như ngươi quê ta xích ngoài cổng hết rồi!

Ta là nữ nhân có được không!

Vậy mà dám nói mấy lời này, hạ lưu, vô sỉ, bỉ ổi, không bằng cầm thú!

Dì nhỏ đến cùng là nghĩ thế nào, vậy mà để Lý Phong giả vờ làm bạn trai!

"Hồng hộc" "Hồng hộc "

Tưởng Mộng Dao tức giận đến mức khuôn mặt đỏ bừng, há mồm thở dốc, ngực không ngừng chập trùng.

Ầm ầm sóng dậy!

Trong quán cà phê, các khách hàng nam liên tục đưa mắt nhìn theo bộ ngực lên lên xuống xuống của Tưởng Mộng Dao.

"Thế nào, không muốn thử? Vậy thì mau nói xin lỗi ta."

Lý Phong hiện tại cảm thấy rất thoải mái.

Nam nữ ganh đua chuyện này, thì phần lớn đều là nam nhân cười đến cuối cùng, Tưởng Mộng Dao dám nói tiểu gia yếu? Nhìn xem tiểu gia khóa mồm nàng thế nào!

Tưởng Mộng Dao khó thở: "Lý Phong, ngươi vô sỉ!"

"Vớ vẩn, hàm răng của ta rất khoẻ mạnh, sao lại vô sỉ được,

chớp mắt liền nói lời bịa đặt."

(vô sỉ = không răng @@)

Lý Phong há miệng chỉ hàm răng của mình, cười nói.

"Con mẹ nó. . ."

Tưởng Mộng Dao giận dữ, vén tay áo muốn đánh Lý Phong.

"Muốn đánh nhau phải không? Tốt, tiểu gia cũng đang lo không tìm được lý do thu thập ngươi đây."

Lý Phong cũng vén tay áo lên, cười lạnh.

"Đủ rồi, hai người các ngươi bớt tranh cãi đi, người ta đang nhìn đấy."

Tưởng Vận Trúc chen vào giữa hai người, đưa tay ngăn trở.

Hai người này đời trước là oan gia sao, vừa thấy mặt liền rùm beng lên, người không biết còn tưởng rằng các ngươi là một cặp yêu nhau đang hờn dỗi!

Tưởng Vận Trúc đột nhiên có chút hối hận vì mang theo Tưởng Mộng Dao. . .

"Nhìn thì làm sao, cứ để tất cả mọi người nhìn rõ ràng Lý Phong là loại đàn ông mặc váy, bắt nạt nữ nhân!"

Tưởng Mộng Dao hai tay chống nạnh, thở phì phì nói.

Nàng không ngốc, đương nhiên biết mình không phải đối thủ của Lý Phong, chơi thật thì kiểu gì mình cũng thua thiệt.

Nhưng nàng nuốt không trôi cục tức này a, đánh không lại cũng muốn Lý Phong tức chết!

"A, ngươi mà cũng là nữ nhân? Trừ giới tính là nữ ra, toàn thân ngươi có điểm nào giống nữ nhân?"

Lý Phong nhìn Tưởng Mộng Dao từ trên xuống dưới, đùa cợt nói.

Quần chúng: "? ? ?"

Người anh em, làm sao lại ăn nói trái lương tâm như vậy? Nếu ngay cả Tưởng Mộng Dao cũng không giống nữ nhân, vậy người nào mới giống nữ nhân?

Tưởng Mộng Dao mặc một thân quần áo thể thao, phong cách hơi tomboy một chút, so với người mặc váy ngắn, vớ đen cao gót như Tưởng Vận Trúc thì xác thực thiếu một chút tư vị nữ nhân!

Thế nhưng bộ ngực kia dù thế nào cũng phải 36D trở lên a? Nói không chừng còn có thể là 36E.

Eo này mông này, dùng câu đáy thắt lưng ong để hình dung cũng không quá phận a?

Lại nhìn cặp chân này, chậc chậc, thẳng tắp, thon dài, được nàng khoác lên hai vai hàng đêm thì tổn thọ 10 năm cũng đáng, ngươi vậy mà nói người ta không giống nữ nhân? Người anh em, mắt ngươi làm sao vậy?

Tưởng Mộng Dao thiếu chút nữa tức điên, chỉ mặt Lý Phong nói: "Ngươi. . . Ngươi ngươi ngươi. . ."

Lý Phong làm mặt quỷ với Tưởng Mộng Dao: "Ngươi cái gì mà ngươi, đồ bê đê."

"A a a, ta muốn giết ngươi!" Tưởng Mộng Dao giương nanh múa vuốt muốn nhào tới đánh Lý Phong.

"Đủ rồi!"

Tưởng Vận Trúc quát lớn một tiếng, quay người đẩy Tưởng Mộng Dao lại nói: "Mộng Dao, ngươi còn như vậy thì ta sẽ không mang theo ngươi về Sa Thành nữa."

"Ta. . ." Cái miệng nhỏ nhắn của Tưởng Mộng Dao nhếch lên, rất ủy khuất.

Lý Phong đắc ý: "Nghe không, dì nhỏ của ngươi cũng không nhìn được, đừng quên, ta hiện tại là dượng ngươi, dám nhe răng trừng mắt với ta? Không biết lớn nhỏ."

Quần chúng xung quanh nhất thời hít sâu một hơi!

Con mẹ nó. . . Người anh em này vậy mà là bạn trai của mỹ nữ vớ đen? !

Cua được mỹ nữ cỡ đó, một đêm không làm năm sáu lần thì sao xứng đáng với diễm phúc này? Khó trách người anh em này phải uống một lần ba bình thuốc dinh dưỡng a!

Trong lúc nhất thời, những khách nam ở trong tiệm đều nhìn về phía Lý Phong bằng ánh mắt ước ao ghen tị!

"Còn cả ngươi nữa!" Tưởng Vận Trúc quay đầu trừng mắt lườm Lý Phong một cái, bất mãn nói: "Mộng Dao là vãn bối, ngươi không thể bắt nạt nàng."

Nàng và Lý Phong là tương giao ngang hàng, Tưởng Mộng Dao dĩ nhiên là vãn bối của Lý Phong.

Tưởng Mộng Dao lại ngơ ngẩn, tuổi tác của nàng cùng Lý Phong không chênh lệch bao nhiêu, làm sao lại thành vãn bối?

Dì nhỏ, ngươi không phải là thật sự có ý tứ với Lý Phong chứ? Không thể nào a!

Vừa nghĩ tới về sau nàng phải gọi Lý Phong là dượng, Tưởng Mộng Dao liền có loại cảm giác hận không thể tự sát.

"Không được, ta tuyệt đối không thể để tên cầm thú Lý Phong này đắc thủ, đã tới thời điểm bày ra kỹ thuật chính thức!"

Tưởng Mộng Dao nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, âm thầm quyết định.

Ba người ở trong quán cà phê một hồi, sau đó liền lái xe chạy tới sân bay.

Bốn giờ sau, năm giờ chiều, ba người đi ra khỏi sân bay quốc tế Sa Thành.

Sa Thành là một thành phố nổi tiếng Hoa Hạ, cấp bậc là thành thị cấp hai, nhà Tưởng Vận Trúc ngay ở đông nam Sa Thành giữa

sườn núi Ma Sơn.

Giờ phút này trong biệt thự ở Ma Sơn, gia chủ Tưởng gia Tưởng Hạo Nguyên đang ở trong phòng khách đi qua đi lại.

"Lão đầu tử, ngươi cũng đừng đi nữa, ta hoa hết cả mắt rồi."

Phu nhân Tưởng Hạo Nguyên- Liễu Trân ở một bên cười khổ nói.

Tưởng Hạo Nguyên dừng bước lại, quay người nói: "Ngươi nói xem tứ nha đầu là thật sự có bạn trai, hay là vì không muốn xem mắt với người Hàn gia, nên cố ý lừa gạt chúng ta?"

Tưởng Hạo Nguyên có một con trai ba con gái, Tưởng Vận Trúc là con út, cho nên gọi là tứ nha đầu.

"Tứ nha đầu không phải nói hôm nay dẫn hắn về nhà sao, tính toán thời gian hẳn sắp về rồi, đến lúc đó chúng ta chẳng phải sẽ biết nàng nói thật hay nói dối?" Liễu Trân cười khổ nói.

"Hừ, nha đầu này, đột nhiên nói có bạn trai ở bên ngoài, đây là không để hai ta vào mắt a."

Tưởng Hạo Nguyên có chút tức giận nói.

"Lúc ngươi an bài xem mắt cho tứ nha đầu, không phải là cũng không nói gì à. . ."

Liễu Trân nhỏ giọng nói.

Tưởng Hạo Nguyên cười khổ nói: "A Trân, ngươi có phải là đang trách ta quá mức can thiệp vào cuộc sống của con cái không?"

Bên trong bốn đứa con của hắn, ngoại trừ Tưởng Vận Trúc ra, hôn sự của những người khác đều là do hắn một tay an bài.

Mẹ của Tưởng Vận Trúc có tên là Tưởng Vận Mai, khi đó đã có người mình yêu mến, cuối cùng lại bị Tưởng Hạo Nguyên cứng rắn chia rẽ, sau cùng Tưởng Vận Mai gả cho Trần Thủ Long, nhi tử của Trần Khán Sơn.

Lúc đó còn có một khúc nhạc đệm, Tưởng Vận Mai tự biết không lay chuyển được ý tứ của Tưởng Hạo Nguyên, liền đồng ý gả cho Trần Thủ Long, nhưng nàng có một điều kiện tiên quyết, chính là con gái của nàng nhất định phải họ Tưởng.

Nàng vốn định dùng điều kiện này để ngăn cản Trần Thủ Long, không nghĩ tới Trần Thủ Long yêu nàng vô cùng, căn bản không để ý tới lời phản đối của Trần Khán Sơn, lập tức đồng ý.

Đây cũng là lý do vì sao Tưởng Mộng Dao không theo họ cha.

Hiện tại Tưởng Vận Mai cùng Trần Thủ Long tuy rằng có cuộc sống hôn nhân hài hòa, nhưng Tưởng Vận Mai một mực giận dỗi Tưởng Hạo Nguyên, đã hơn hai mươi năm rồi mà không trở về Sa Thành.

Liễu Trân bất đắc dĩ nói: "Lão đầu tử, ta biết ngươi muốn tốt cho bọn họ, ta không trách ngươi, thế nhưng bọn nhỏ không hiểu a, ai!"

"Lúc trước ta vì ngồi lên chức vị gia chủ này, đã huyên náo rất lớn với lão nhị."

"Bây giờ nhà lão nhị nhân khẩu hưng vượng, con cháu của hắn đều có thiên phú võ đạo vượt qua con cháu nhà chúng ta, chờ ta cưỡi hạc đi Tây Thiên, chức vị gia chủ Tưởng gia tất nhiên sẽ bị bên lão nhị chiếm được."

"Nếu như ta không nhanh chóng tìm chỗ dựa cho người thân, lỡ như bên lão nhị trả thù bọn họ thì làm sao bây giờ?"

Nói đến đây, Tưởng Hạo Nguyên thu lại vẻ bất đắc dĩ, trầm giọng nói: "Cho nên hôn sự của tứ nha đầu ta nhất định phải quản, nếu như bạn trai nàng có gia thế siêu phàm thì thôi, còn nếu chỉ là một người bình thường, dù thế nào ta cũng không đồng ý cho bọn họ được ở bên nhau!"

Chương 361. Tức giận a, nhưng vẫn là phải gìn giữ mỉm cười

Chương 324: Tức giận a, nhưng vẫn là phải gìn giữ mỉm cười

6 giờ trưa, một chiếc xe taxi đi vào trạm bảo an khu biệt thự giữa núi Ma Sơn.

"Các ngươi tới tìm ai, có hẹn trước không?"

Bảo an đi đến trước taxi, cảnh giác hỏi.

Người sống ở đây không phú thì quý, hắn làm bảo an đương nhiên phải ngăn cản hết thảy người không có phận sự đi vào.

"Ta là con gái Tưởng Hạo Nguyên, tên là Tưởng Vận Trúc."

Tưởng Vận Trúc hạ xuống cửa kính xe, tháo kính râm xuống nói.

Lông mày bảo an nhướng lên một cái, hoài nghi dò xét Tưởng Vận Trúc một hồi, dường như đang suy đoán nàng nói thật hay giả.

Bởi vì vấn đề công việc, Tưởng Vận Trúc đã hơn hai năm không về nhà, bảo an này mới đến đây công tác một năm, không biết Tưởng Vận Trúc cũng là bình thường.

"Tiểu ca ca, ngươi không nhớ ta sao?"

Đúng lúc này, Tưởng Mộng Dao hạ xuống cửa kính bên tay lái phụ, chào hỏi.

"Ngài. . . Ngài là Tưởng Mộng Dao tiểu thư?"

Bảo an xoa xoa con mắt, kinh hỉ nói.

"Không tệ không tệ, vẫn còn nhớ ta."

Tưởng Mộng Dao hài lòng gật đầu, cười nói: "Ta cùng dì nhỏ tới tìm ông ngoại, ngươi mở rào chắn cho chúng ta vào đi, nơi này còn cách nhà ông ngoại rất xa, ta không muốn chờ lâu."

Tưởng Mộng Dao là đại thiểu thư Trần gia, cháu gái của gia chủ Tưởng gia, còn là về nhà ông ngoại, vậy mà dùng ngữ khí thương lượng nói chuyện với một bảo an, cái này khiến tài xế xe taxi rất kinh ngạc.

Lông mày Lý Phong cũng nhướng lên một cái, âm thầm giơ ngón tay cái với Tưởng Mộng Dao.

Nghề nghiệp không phân quý hèn, con người cũng là như vậy, bất cứ ai mưu sinh bằng sức lao động của mình đều đáng tôn kính.

Không nói cái khác, chí ít Tưởng Mộng Dao đối nhân xử thế rất không tệ, đáng để tán thưởng!

"Vâng vâng vâng, ta lập tức mở rào chắn."

Bảo an kích động chạy về trạm bảo an, mở rào chắn, tiếp theo thò đầu ra nói: "Tưởng tiểu thư, cảm ơn ngài lần trước giúp ta!"

"Việc nhỏ mà thôi~ "

Tưởng Mộng Dao khoát khoát tay, đợi taxi tiến vào khu biệt thự mới bật lên cửa kính.

"Chậc chậc, không nhìn ra a, ngươi vậy mà còn ưa thích coi giúp người khác là niềm vui?"

Lý Phong cười cười hỏi.

"Móa, tên cầm thú đáng chết nhà ngươi, vậy mà gọi ta là cô nàng bạo lực, tin bản tiểu thư cho ngươi đẹp mặt không?"

Tưởng Mộng Dao giơ đôi bàn tay trắng như phấn lên giữa không trung, quay đầu uy hiếp nói.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái: "Ta là người yêu của dì nhỏ ngươi, ngươi lại gọi ta là cầm thú, còn là cầm thú đáng chết, đúng là đồ không biết lớn nhỏ!"

"Ngươi già mà không nên nết!"

"Không biết lớn nhỏ!"

"Già mà không nên nết!"

. . .

Tài xế xe taxi đã hoàn toàn sững sờ!

Dượng cùng cháu gái không chênh lệch tuổi tác bao nhiêu thì cũng thôi đi, ở chung với nhau còn "Hài hòa gần gũi" như thế ? Quả thật chưa từng nghe thấy!

Tưởng Vận Trúc lấy tay nâng trán, mặt mũi tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Hai người này, ở trên máy bay thì cả đường đi đấu miệng lưỡi, ngồi lên xe taxi yên ổn được một hồi, hiện tại lại đấu võ mồm. . .

Oan gia a!

"Mộng Dao, ngươi trước tiên im lặng một hồi được không, kể ta nghe chuyện lúc nãy là sao trước đã."

Tưởng Vận Trúc xoa xoa huyệt thái dương đã phình to, bất đắc dĩ nói.

"Không có gì, chỉ là vào đợt lễ quốc khánh năm nay, ta có đến đây thăm ông ngoại, vừa vặn nhìn thấy người bảo an này bị một tên phú nhị đại khi dễ, ta đi lên giúp hắn giáo huấn tên phú nhị đại kia một lần, chỉ có vậy mà thôi."

Tưởng Mộng Dao lộ vẻ mặt tùy ý nói.

Tuy rằng quan hệ của Tưởng Vận Mai cùng Tưởng Hạo Nguyên không được tốt, thế nhưng Tưởng Mộng Dao cùng Tưởng Hạo Nguyên lại vô cùng thân cận, mỗi năm đều phải tới thăm hắn hai ba lần.

Đây cũng là lí do vì sao bảo an nhận biết nàng, lại không biết Tưởng Vận Trúc.

Khóe miệng của Lý Phong giật một cái: "Giáo huấn một lần. . ."

Trực giác nói cho hắn biết, giáo huấn một lần này tuyệt đối không có đơn giản như trong miệng cô nàng bạo lực. . .

Rất nhanh, xe taxi đi vào biệt thự số 6, sau khi trả tiền rồi xuống xe, Tưởng Vận Trúc dặn dò: "Mộng Dao, đợi chút nữa ngươi nhất định phải phối hợp tốt, không được để cho ông ngoại ngươi nhìn ra sơ hở, biết chưa?"

"Hừ, vậy phải xem tên Lý Phong này biểu hiện thế nào." Tưởng Mộng Dao hừ lạnh một tiếng, nhìn xéo qua Lý Phong nói.

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, tiếp theo xoay người rời đi: "Ta đột nhiên đổi chủ ý, việc này ta không giúp nữa, trừ khi bắt Tưởng Mộng Dao cầu ta."

"? ? ?"

Tưởng Mộng Dao chỉ cảm thấy một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng!

Con mẹ nó. . . Lỡ miệng a, làm sao lại quên mất việc này là dì nhỏ mời Lý Phong giúp đỡ!

Phải làm sao bây giờ, thật sự phải cầu Lý Phong?

"Lý Phong, ngươi đừng náo loạn giống Mộng Dao nữa."

Tưởng Vận Trúc dở khóc dở cười, đã đến lúc nào rồi, hai người này vẫn còn tranh cãi!

"Được, nể mặt Tưởng tiểu thư, ta nhịn lần này, bất quá sau khi đi vào, nếu như cô nàng bạo lực này còn dùng miệng lưỡi châm chọc ta, vậy thì đừng trách ta tùy ý mặc kệ."

Lý Phong giống như cười mà không phải cười nói.

Tưởng Mộng Dao hít sâu một hơi, cưỡng ép nở ra một nụ cười nói: "Yên tâm, đợi chút nữa ta cam đoan không nói kháy ngươi nữa."

Vì hạnh phúc tuổi già của dì nhỏ, nhận thua trước mặt Lý Phong một lần thì như thế nào, về sau tìm cách trả thù cũng không muộn a!

"Ừm, vậy thì đầu tiên gọi ta một tiếng dượng xem nào." Lý Phong cười nói.

"Ngươi!" Tưởng Mộng Dao trong nháy mắt đi tới sát giới hạn bùng nổ!

Sau mấy lần điên cuồng nhắc nhở bản thân, Tưởng Mộng Dao phát hiện hậu quả của việc bùng nổ rất ghê gớm. sau cùng cắn răng hô: "Dượng!"

"Ai, thật ngoan." Lý Phong đã tay sờ lên đầu nhỏ của Tưởng Mộng Dao một cái.

Nếu như lúc này Lý Phong móc ra từ trong ngực một cây kẹo que, thì hoàn toàn là bộ dáng của trưởng bối quan tâm đứa nhỏ trong nhà .

Một bên khác. Tưởng Vận Trúc lần nữa dở khóc dở cười.

Gia hỏa Lý Phong này. . . Thật sự là quá mức trêu người!

Tưởng Mộng Dao nắm chặt song quyền, mỉm cười nhìn Lý Phong, âm thầm gào rú: "Tức giận a, nhưng vẫn phải cố nở mỉm cười. . . Chờ đó tên Lý Phong kia, một ngày nào đó bản tiểu thư sẽ đánh ngươi nằm bẹp giường một trăm lần, không, một ngàn lần!"

Tưởng Vận Trúc đi vào cửa chính rồi hô lên: "Cha, mẹ, ta đã trở về."

"Hừ, tiến vào phòng khách đi." Một tiếng hừ lạnh từ trong phòng khách truyền đến, ngữ khí có chút không vui.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, quay đầu nhìn về phía camera theo dõi ở cửa, đại khái đã đoán được nguyên nhân.

Chắc là Tưởng Hạo Nguyên nhìn thấy hắn trở về cùng nàng, cho nên tức giận?

"Ông ngoại hình như đang tức giận a." Tưởng Mộng Dao co rụt đầu lại, nói.

Tưởng Vận Trúc thở dài: "Sự tình này cũng nằm trong dự liệu của ta, đợi chút nữa ngươi phải nói đỡ cho dì nhỏ, cha ta thương ngươi nhất."

"Yên tâm đi, chuyện này cứ để ta lo liệu." Tưởng Mộng Dao vỗ bộ ngực nói.

"A, ta chỉ mong nàng chút nữa đừng gây thêm phiền phức là tốt lắm rồi." Lý Phong nhún nhún vai, đùa cợt nói.

"Ngươi. . ." Tưởng Mộng Dao lại muốn nổi bão, lại bị Tưởng Vận Trúc dùng ánh mắt ngăn cản, sau khi lạnh lùng hừ một tiếng, Tưởng Mộng Dao không thèm nhìn Lý Phong nữa, đi đầu vào trong phòng khách.

"Nhị thúc, Vân Phong ca, các ngươi cũng ở đây a."

Tiến vào phòng khách rồi, Tưởng Vận Trúc mới phát hiện trừ cha mẹ nàng ra, nhị thúc của nàng Tưởng Hạo Thiên cùng con trai trưởng của hắn là Tưởng Vân Phong cũng có mặt, nhất thời có chút hoảng hốt.

"Nhị thúc nghe nói hôm nay ngươi muốn dẫn bạn trai trở về, cố ý tới xem một chút." Tưởng Hạo Thiên cười tủm tỉm nói.

Tưởng Vận Trúc gật gật đầu, kéo cánh tay Lý Phong nói: "Cha, mẹ, giới thiệu với các ngươi, hắn tên Lý Phong, là bạn trai của ta."

Tưởng Hạo Nguyên hừ lạnh một tiếng, hai mắt như điện nhìn về phía Lý Phong: "Ta hỏi ngươi, ngươi là con cháu thế gia nào, đã kết giao với Vận Trúc bao lâu?"

Tưởng Hạo Thiên, Tưởng Vân Phong, Liễu Trân, cũng đều dùng ánh mắt sáng rực nhìn về phía Lý Phong, mặt lộ vẻ tò mò.

Đối mặt ánh mắt của mọi người, Lý Phong bình thản ung dung nói: "Chào bá phụ, ta không phải con cháu thế gia, vừa kết giao với Vận Trúc hai tháng."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Tưởng Hạo Thiên kịch biến: "Chuyện của ngươi cùng Vận Trúc, ta không đồng ý!"

Chương 362. Muốn cưới Vận Trúc? Ngươi không đủ tư cách!

Chương 325: Muốn cưới Vận Trúc? Ngươi không đủ tư cách!

Ta không đồng ý!

Đơn giản, thẳng thắn, kiên quyết!

Lý Phong còn chưa tự giới thiệu xong, đã bị Tưởng Hạo Nguyên trực tiếp cự tuyệt, đủ để thấy hắn rất không hài lòng với Lý Phong!

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, trầm mặc không nói.

Hắn chỉ là giả vờ làm bạn trai Tưởng Vận Trúc, cho nên không quá phản cảm với cách xử sự này của Tưởng Hạo Nguyên.

Nếu đổi lại là phụ huynh Tô Đồng, Ngụy Băng Khanh, vậy chuyện sẽ trở nên rất khác. . .

Tưởng Vận Trúc la lên: "Cha, ngươi vì sao không đồng ý, ta cùng Lý Phong là thật tâm yêu nhau!"

"Thực tâm yêu nhau?"

Dù biết rõ Tưởng Vận Trúc nói láo, trong lòng Lý Phong vẫn nổi lên gợn sóng.

Dù là bản thân Tưởng Vận Trúc, nói ra lời này mà nội tâm cũng có một loại cảm giác kì lạ.

Chỉ là tình huống bây giờ nguy cấp, hai người không có tâm tư tỉ mỉ phân tích.

"Ta nói không đồng ý chính là không đồng ý." Tưởng Hạo Nguyên rất cường ngạnh.

Dù con gái phản đối thì hắn cũng muốn cứng rắn đến cùng, về sau con gái tự nhiên sẽ biết quyết định của hắn chính xác cỡ nào.

"Đại ca, ta cảm thấy Lý Phong là nhân tài một phương, Vận Trúc lại thực tình ưa thích hắn, ngươi cũng không cần ngăn cản a?"

Lúc này Tưởng Hạo Thiên cười mỉm nói.

"Đúng vậy đại bá, ép dầu ép mỡ ai nỡ ép duyên a."

Tưởng Vân Phong cũng ở một bên khuyên.

Lý Phong thấy lòng hơi động, âm thầm nói một câu: "Bọn họ là thật tâm hay giả dối, sao ta cứ cảm thấy bọn họ nói như vậy là có mục đích khác?"

"Nhị đệ, Vân Phong, Vận Trúc là nữ nhi của ta, cái này là chuyện nội bộ nhà chúng ta, các ngươi không nên can dự vào."

Tưởng Hạo Nguyên lạnh lùng hừ một tiếng, xem ra có chút bất mãn.

Lông mày Tưởng Hạo Thiên nhướng lên một cái, như cười mà không phải cười nói: "Đại ca, ngươi nói như vậy là không đúng rồi, ta là nhị đệ ruột của ngươi, chẳng lẽ chúng ta không phải là người một nhà?"

"Đại bá, ngươi nói như vậy làm cho Vân Phong có chút thất vọng a." Tưởng Vân Phong cũng than thở nói.

Hai mắt Lý Phong sáng lên, tâm tình quái dị trong lòng càng thêm nồng đậm.

Xem ra Tưởng gia cũng khó thoát khỏi tình tiết cẩu huyết nhà hào môn a, quả nhiên câu châm ngôn nhà nào cũng có một hũ mắm tôm thối không sai chút nào.

"Các ngươi. . ." Tưởng Hạo Nguyên muốn quát lớn, lời đến khóe miệng cuối cùng phải nuốt lại.

Lão nhị có mục đích gì, đại ca hắn vô cùng rõ ràng, không phải chính là muốn phá hư chuyện xem mắt của Vận Trúc cùng Hàn

Thánh Vũ sao?

Loại chuyện này không có cách nào kể ra ngoài, nếu không sẽ chỉ rơi vào cái bẫy của lão nhị, vẫn là không để ý tới hắn thì hơn.

Nghĩ tới đây, Tưởng Hạo Nguyên lại lần nữa hừ lạnh một tiếng, cố chấp nói: "Không quản các ngươi nói cái gì, ta chính là không đồng ý chuyện của Vận Trúc cùng Lý Phong, các ngươi sớm chết cái tâm này đi!

Tưởng Vận Trúc hơi biến sắc, quay đầu nhìn Tưởng Mộng Dao nháy mắt.

Tưởng Mộng Dao vụng trộm làm ra tư thế "OK" , đi đến sau lưng Tưởng Hạo Nguyên, bóp bả vai cho hắn nói: "Ông ngoại, ngươi làm vậy rất không ổn a, Mộng Dao sẽ tức giận."

Khóe miệng Tưởng Hạo Nguyên giật một cái, cười mắng: "Nha đầu này, ta đang nói dì ngươi, ngươi chen vào làm gì."

Hắn cảm thấy áy náy với Tưởng Vận Mai, cho nên rất thương yêu Tưởng Mộng Dao, trong những tiểu bối, chỉ có nha đầu Tưởng Mộng Dao mới dám nói chuyện với hắn như vậy.

"Ngươi đương nhiên có quyền lợi đưa ra ý kiến phản đối, nhưng ngươi dù sao cũng phải cho một lý do a?"

"Cái khác không nói, Lý Phong là nhân tài một phương, lại là thiên tài võ đạo, thành viên của Long Hồn, ta cảm thấy Lý Phong và dì nhỏ rất phù hợp."

Nói những lời này thực sự Tưởng Mộng Dao cảm thấy rất biệt khuất.

Nàng nằm mộng cũng không nghĩ tới mình sẽ khen Lý Phong như vậy, còn thổi phồng đến mức tự nhiên nhẹ nhàng, tựa như phát ra từ đáy lòng!

Mẹ nó, vì hạnh phúc của dì nhỏ, bản tiểu thư nhịn!

Một bên khác, dường như vì xác minh lời nói của Tưởng Mộng Dao, dáng đứng của Lý Phong càng thêm thẳng tắp, phát huy vẻ

khí vũ hiên ngang đến tận cùng, làm Tưởng Mộng Dao rất khó chịu.

"Thiên tài võ đạo?" Hai mắt Tưởng Hạo Nguyên sáng lên, có chút động tâm, nhưng rất nhanh tia sáng này tiêu tán vô ảnh.

Hoa Hạ không thiếu thiên tài võ đạo, nhưng được bao nhiêu người chính thức đứng sừng sững tại đỉnh Hoa Hạ?

Nói trắng ra, thiên tài võ đạo chỉ nói rõ người này có tiềm lực lớn, nhưng có thể phát huy ra toàn bộ tiềm lực không thì khó có thể đoán trước.

Cây cao chịu gió lớn, Tưởng Hạo Nguyên từng thấy quá nhiều thiên tài võ đạo chết sớm, chỉ có những thiên tài được đại thế gia chèo chống sau lưng, mới có thể từng bước quật khởi trở thành cường giả thực sự.

Mà Lý Phong không phải con cháu thế gia, đây mới là nguyên nhân Tưởng Hạo Nguyên không hài lòng!

Còn chuyện Lý Phong là thành viên Long Hồn. . . Đối với Tưởng gia thì không đáng kể chút nào, trừ phi Lý Phong là đệ tử thân truyền của Long đầu hoặc tứ đại Long Sứ!

"Ồ? Mộng Dao, ngươi nói xem Lý Phong có thiên phú thế nào đi."

Lúc này Tưởng Hạo Thiên nổi lên hứng thú hỏi.

"23 tuổi, Tông Sư võ đạo, lợi không?"

Ấn tượng của Tưởng Mộng Dao đối với Lý Phong còn dừng lại ở thời điểm hắn đánh bại cường giả cấp A Nhật Bản Đại Đảo Bằng Dã, căn bản không biết Lý Phong đã bước vào Siêu Phàm cảnh.

" Tông Sư cảnh?"

Tưởng Hạo Thiên lộ ra sắc mặt cổ quái, cùng với Tưởng Vân Phong liếc nhau, tiếp theo cười to nói: "Đúng là thiên tài võ đạo, ha ha ha."

23 tuổi Tông Sư cảnh xác thực có thể gọi là thiên tài võ đạo,

nhưng bên trong giới cổ võ Hoa Hạ, dạng thiên tài này số lượng không ít, căn bản không đáng để cha con bọn họ kiêng kị.

Lý Phong nhất thời lộ sắc mặt quái dị.

Cô nàng bạo lực nào phải đến giúp đỡ, rõ là thêm phiền phức có được không?

Tiểu gia hiện tại là Siêu Phàm cảnh, không phải Tông Sư!

Tưởng Vận Trúc cũng lộ vẻ bất đắc dĩ, bất quá cái này phải trách nàng, là nàng không báo tin Lý Phong đột phá Siêu Phàm cảnh cho Mộng Dao biết trước.

"Tông Sư. . . Hừ hừ, nếu như Lý Phong trẻ hơn năm tuổi, có lẽ ta sẽ cân nhắc hôn sự của hắn cùng Vận Trúc!"

Tưởng Hạo Nguyên mặc dù nói uyển chuyển, nhưng vẫn bị người ta nghe ra thâm ý.

"Đây là nói tiểu gia không đủ tư cách gọi là thiên tài?"

Lý Phong rốt cục cảm thấy có chút biệt khuất.

"Vậy nếu như Lý Phong là Siêu Phàm cảnh thì sao?"

Đúng lúc này, Tưởng Vận Trúc nhịn không được nói.

"23 tuổi Siêu Phàm cảnh?" Tưởng Hạo Nguyên nhíu mày, trầm ngâm một lúc lâu rồi nói: "Còn chưa đủ."

"Ngươi không đồng ý cho ta cùng Lý Phong kết giao, chỉ là bởi vì Lý Phong không phải con cháu thế gia?"

Tưởng Vận Trúc lộ ra sắc mặt khó coi, chẳng lẽ cha nàng muốn biến nàng thành công cụ thông hôn với đồng minh mạnh mẽ, từ đó tăng lên sức ảnh hưởng của gia tộc?

"Không sai, nếu như Lý Phong là con cháu của thế gia cổ võ loại lớn, ta sẽ xem xét để cho các ngươi kết giao, nếu không. . . Việc này không cần nhắc lại!"

Tưởng Hạo Nguyên cũng lười che giấu, dứt khoát nói suy nghĩ chân thật ra, để Tưởng Vận Trúc triệt để không còn hi vọng.

"Vậy nếu ta nói Lý Phong là con cháu của đỉnh cấp. . ."

Tưởng Vận Trúc nóng vội muốn nói ra quan hệ của Lý Phong cùng Vương Tôn gia.

Lý Phong liền vội vàng ngắt lời nàng: "Vận Trúc! Ta là ta, không hề có quan hệ với người khác!"

Hắn căn bản không nghĩ tới chuyện quay về Vương Tôn gia, đương nhiên sẽ không để Tưởng Vận Trúc nhắc tới Vương Tôn gia.

Sắc mặt Tưởng Vận Trúc biến ảo mấy lần, sau cùng lộ ra vẻ thất lạc gật gật đầu.

Người khác nghe mà không hiểu ra sao, Lý Phong là đỉnh cấp cái gì? Người của thế gia cổ võ đỉnh cấp?

(khụ khụ, tiếng trung viết ngược, đệ cũng chẳng biết xếp kiểu gì)

Đừng đùa nữa, Hoa Hạ căn bản không có thế gia cổ võ đỉnh cấp họ Lý a!

"Vận Trúc, ta chỉ là vì muốn tốt cho ngươi mà thôi, thiên phú võ đạo của Lý Phong có hạn, lại không có gia thế cường đại, hắn không thể cho ngươi hạnh phúc."

"Nghe ta, ngày mai ngươi đi gặp mặt Hàn Thánh Vũ một lần, sớm ngày định việc hôn nhân."

"Còn ngươi. . . Đến từ đâu thì trở về chỗ đó, về sau đừng có quấn quít lấy Vận Trúc nữa."

Tưởng Hạo Nguyên nhìn sang Lý Phong phất phất tay, mặt không biểu tình nói.

Chương 363. Ngươi nguyện ý theo ta đi sao?

Chương 326: Ngươi nguyện ý theo ta đi sao?

Liễu Trân thở dài, có lòng thuyết phục, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

Nàng biết lão đầu tử muốn tốt cho Tưởng Vận Trúc, mà hai cha con lão nhị đang ở đây, một ít lời càng không thể nói rõ.

"Ông ngoại, sao ngươi có thể như vậy, Mộng Dao không để ý tới ngươi nữa!"

Tưởng Mộng Dao hung hăng bóp mạnh bả vai Tưởng Hạo Nguyên, dậm chân trở lại sau lưng Tưởng Vận Trúc .

Tưởng Hạo Nguyên mặt không biểu tình, nhưng trong lòng liên tục cười khổ.

Hắn biết Vận Trúc, Mộng Dao không hiểu, đã sớm chuẩn bị tâm lý bị hai nàng oán trách.

"Cha, vì sao ngươi nhất định muốn ta gả cho người cổ võ thế gia, vì sao ta không thể truy cầu hạnh phúc của mình?"

Tưởng Vận Trúc đầy vẻ buồn bã, song quyền nắm chặt.

"Bởi vì ta là cha ngươi!"

Tưởng Hạo Nguyên đứng dậy quát.

Trong phòng khách nhất thời yên tĩnh!

Một bên khác, Tưởng Hạo Thiên cùng Tưởng Vân Phong mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, ra vẻ không liên quan đến mình, nhưng trong mắt bọn họ, ý cười càng lúc càng nồng nặc, gần như không cách nào che giấu.

Đúng lúc này, Lý Phong đứng ở bên cạnh Tưởng Vận Trúc nói: "Ta có thể nói một câu không?"

Tưởng Vận Trúc quay đầu nhìn lại, phát hiện ánh mắt Lý Phong thư thái, không có chút tức giận vì lời nói của Tưởng Hạo Nguyên, càng không có hoảng sợ, lùi bước.

Cái ánh mắt này nhất thời làm nội tâm Tưởng Vận Trúc yên ổn hơn không ít: "Ừm, ngươi nói đi."

"Hừ, hắn không có tư cách nói chuyện." Tưởng Hạo Nguyên cười lạnh.

"Ngươi không phải cha ta, không có quyền lợi quản ta." Lý Phong nhìn thẳng vào mắt Tưởng Hạo Nguyên, lạnh giọng nói.

Sắc mặt Tưởng Hạo Nguyên kịch biến: "Mồm còn hôi sữa, ngươi muốn chết sao? !"

Sau khi nói xong, một cỗ khí thế kinh khủng phát ra từ thân thể Tưởng Hạo Nguyên!

Cỗ khí tức này so với Tiêu Lăng Phi lúc trước còn mạnh hơn nhiều lần, rõ ràng đã vượt qua phạm trù Siêu Phàm cảnh!

"Đây chính là uy thế của cường giả Thánh cấp a. . ."

Lý Phong chỉ cảm thấy hai chân nhũn ra, có một loại cảm giác chống đỡ không nổi muốn quỳ rạp xuống đất, ngay sau đó trong lòng rung động.

Trên Siêu Phàm cảnh, chính là Thánh cảnh!

Trước khi đến Sa Thành Tưởng Vận Trúc đã nói với Lý Phong, cha nàng là một cường giả Thánh cấp trung kỳ.

Với cảnh giới hiện tại của Lý Phong, đối đầu Tưởng Hạo Nguyên chỉ có một con đường chết!

"Lấy lớn hiếp nhỏ sao?"

Lý Phong lạnh lùng hừ một tiếng, cũng thả ra khí tức.

Cỗ khí tức này so với Tưởng Hạo Nguyên kém hơn không ít, nhưng sau khi phóng xuất ra, hai cha con Tưởng Hạo Thiên đều đứng vụt dậy!

Mộng Dao vừa rồi còn nói Lý Phong là Tông Sư, làm sao trong chớp mắt liền thành Siêu Phàm cảnh?!

Vừa nghĩ tới bọn họ trước đó còn lớn cười trào phúng Lý Phong, hai người liền thấy trên mặt nóng bỏng đau rát!

Dù là Tưởng Hạo Nguyên cũng biến sắc, khí tức hơi hỗn loạn!

Đáng chết, hắn không phải Tông Sư sao, làm sao bày ra khí thế Siêu Phàm sơ kỳ? !

23 tuổi Siêu Phàm cảnh a, dù là ở trong cổ võ thế gia đỉnh cấp cũng không thấy nhiều, đủ để xưng tụng là thiên tài yêu nghiệt!

"Ngươi là Siêu Phàm cảnh?"

Sau một hồi lâu, Tưởng Hạo Nguyên phun ra một ngụm trọc khí, có chút không xác định hỏi.

Tưởng Mộng Dao: "? ? ?"

Siêu Phàm cảnh? Lý Phong rõ ràng là Tông Sư a!

Tưởng Mộng Dao có cảnh giới quá thấp, đối với nàng mà nói Tông Sư cùng Siêu Phàm không có khác biệt lớn, đều là tồn tại dùng một ngón tay liền có thể nghiền chết nàng, nàng cũng không có khả năng thông qua khí tức phán đoán cảnh giới đối phương.

Đúng lúc này, Lý Phong gật đầu thừa nhận nói: "Không sai."

Tưởng Hạo Nguyên bất mãn trừng mắt lườm Tưởng Mộng Dao một cái, nha đầu này cố ý để làm hắn xấu mặt đúng không?

Tưởng Mộng Dao: ". . ."

Nàng có thể nói cái gì? Nàng cũng rất tuyệt vọng có được không!

Chỉ là sao lại có thể như thế? Hai tháng trước hắn vẫn chỉ là

Tông Sư a! Nhất định là nơi nào đó xảy ra vấn đề!

"Xong phim, đời này bản tiểu thư căn bản không có hi vọng vượt qua hắn. . ."

Tưởng Mộng Dao vốn đang tưởng tượng có ngày cảnh giới vượt qua Lý Phong, sau đó treo Lý Phong lên đánh mông ba ngày ba đêm.

Tưởng tượng rất tốt đẹp, hiện thực lại quá tàn nhẫn!

"Hừ, ngươi là Siêu Phàm cảnh thì như thế nào, ta như muốn giết ngươi, chỉ cần động ngón tay là được!"

Nói đến đây, Tưởng Hạo Nguyên hoạt động năm ngón tay, rất có một loại ý tứ muốn đánh chết Lý Phong.

"Không được!"

Tưởng Vận Trúc vội vàng che ở trước mặt Lý Phong, lắc đầu nói: "Ngươi không thể giết hắn!"

"Vận Trúc, ngươi tránh ra, hắn không dám giết ta, đừng quên. . . Ta là thành viên Long Hồn!"

Lý Phong đè lại bả vai Tưởng Vận Trúc, nói xong lời cuối cùng, trong mắt của hắn hiện lên một vệt hàn quang.

Lời này vừa nói ra, trong phòng khách yên tĩnh.

Đúng vậy a, Lý Phong tuy không phải con cháu thế gia, nhưng hắn là thành viên Long Hồn, không có lý do chính đáng tuyệt đối không thể xuất thủ với Lý Phong, một khi động thủ, sẽ có nguy cơ tao ngộ tai họa diệt môn!

"Hừ!"

Tưởng Hạo Nguyên triệt tiêu khí tức, cười lạnh nói: "Ta xác thực không muốn giết ngươi, nhưng ngươi có thể làm cái gì? Vận Trúc là nữ nhi của ta, hôn nhân đại sự của nàng do ta sắp xếp!"

"Thật sao?" Lý Phong cười lạnh một tiếng, tiến lên trước một

bước sau đó xoay người đối mặt với Tưởng Vận Trúc, trầm giọng hỏi: "Vận Trúc, ngươi nguyện ý đi theo ta không?"

Hắn thấy, sự tình phát triển đến cấp độ này, Tưởng Vận Trúc chỉ còn hai lựa chọn.

Một là phục tùng Tưởng Hạo Nguyên, xem mắt với Hàn Thánh Vũ, kết hôn, sinh con, làm một cô gái ngoan ngoãn.

Hai là trực tiếp rời nhà trốn đi, biểu hiện ra sự cứng rắn, ép Tưởng Hạo Nguyên đồng ý cho nàng tự do yêu đương.

Dù sao hắn cũng chạy tới để diễn xuất, không phải người yêu thật sự của Tưởng Vận Trúc, thời điểm chỉ có thể giao quyền lựa chọn cho Tưởng Vận Trúc.

Nếu như Tưởng Vận Trúc quyết định lưu lại, vậy hắn cũng lực bất tòng tâm.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Tưởng Vận Trúc, không biết nàng sẽ trả lời ra sao, Tưởng Hạo Nguyên càng là khẩn trương đến mức bàn tay đổ mồ hôi!

Tưởng Vận Trúc lộ vẻ mặt giãy dụa, nàng tự nhiên cũng nghĩ ra hai con đường duy nhất cho mình, nên rất do dự.

Sau một lúc lâu nàng quay đầu nhìn Tưởng Hạo Nguyên, buồn bã nói: "Cha, ta không thể tiếp nhận sự an bài của ngươi, ta muốn cùng Lý Phong rời đi."

Sau khi nói xong, Tưởng Vận Trúc liền nắm chặt tay Lý Phong, đi ra ngoài.

Lý Phong gật đầu, đánh giá trong lòng với Tưởng Vận Trúc lại cao hơn mấy phần.

Lông mày Tưởng Hạo Thiên nhướng lên một cái, mặt lộ vẻ quái dị.

Tưởng Mộng Dao ở trong lòng vụng trộm giơ ngón tay cái lên với Tưởng Vận Trúc.

Liễu Trân há mồm muốn nói cái gì, sau cùng lại thở dài một tiếng.

Mà Tưởng Hạo Nguyên, sau chấn kinh lúc đầu lại giận tím mặt: "Tưởng Vận Trúc! Ngươi biết làm như vậy có hậu quả gì không?"

Là con gái thì gần như đều có một đặc điểm giống nhau, đó là sợ phụ mẫu hô tên đầy đủ, mỗi lần như vậy, nội tâm đều sẽ có một loại cảm giác như đại họa sắp giáng xuống đầu.

Thân thể Tưởng Mộng Trúc chấn động, dừng bước, nhưng không quay đầu lại: "Ta không biết, xin phụ thân chỉ điểm."

Không còn xưng là "Cha", mà là "Phụ thân", từ điểm này có thể thấy được thái độ chuyển biến của Tưởng Vận Trúc đối với Tưởng Hạo Nguyên.

Tưởng Hạo Nguyên tự nhiên nghe ra thâm ý bên trong, ngay sau đó thống khổ nhắm lại hai mắt.

Lúc mở ra , vẻ thống khổ bị ánh mắt kiên định thay thế: "Ngươi mà dám thực sự ra khỏi nhà, ta và ngươi sẽ đoạn tuyệt. . ."

"Lão đầu tử!" Liễu Trân đột nhiên ngắt lời, gần như gào rú nói: "Ngươi đã cùng nhị nha đầu trở mặt, chẳng lẽ cũng muốn làm tứ nha đầu mấy chục năm không về nhà sao? !"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, mặt lộ vẻ cổ quái.

Xem ra Tưởng Hạo Nguyên không phải lần đầu tiên làm loại chuyện này a. . .

Lúc này Tưởng Hạo Thiên ý vị sâu xa nói: "Đại ca, chuyện Vận Trúc cùng Hàn Thánh Vũ xem mắt đã định ra, nếu để cho Vận Trúc đi như vậy, Hàn gia bên kia khẳng định không cách nào bàn giao."

"Nếu bởi vậy mà làm cho Tưởng gia cùng Hàn gia trở mặt, vậy sẽ thương tổn tới lợi ích của toàn bộ Tưởng gia, đại ca ngươi làm gia chủ, cần phải thận trọng xử lý a."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Tưởng Hạo Nguyên lại biến đổi!

Chương 364. Kế ly gián

Chương 327: Kế ly gián

Người thế gia đỉnh cấp rất coi trọng mặt mũi, đổi lại mạch suy nghĩ, nếu như Tưởng Hạo Nguyên bị người ta cho leo cây như vậy, hắn khẳng định cũng sẽ giận tím mặt, thậm chí không tiếc khai chiến với đối phương.

Nếu Tưởng Vận Trúc thật sự không đi xem mắt với Hàn Thánh Vũ, Hàn gia khẳng định sẽ cảm thấy mình bị đùa nghịch, về sau không ai biết bọn họ làm ra chuyện gì.

"Trước đó khen ta là nhân tài một phương, cực lực tác hợp cho ta cùng Vận Trúc, hiện tại nhìn thấy Vận Trúc muốn theo ta đi, lại nhắc tới Hàn gia, kỹ năng lật tay thành mây trở tay thành mưa này đúng là đủ giỏi."

Lời nói của Tưởng Hạo Thiên làm Lý Phong nhịn không được thầm cười lạnh.

Nếu như trước đó Lý Phong vẫn chỉ là suy đoán, giờ phút này hắn đã có thể xác định, quan hệ của Tưởng Hạo Thiên cùng Tưởng Hạo Nguyên nhất định không hòa hợp.

Vì tranh đoạt chức gia chủ a. . . Có chút ý tứ!

"Vận Trúc, ngươi nghe thấy nhị thúc ngươi nói cái gì chưa?"

Tưởng Hạo Nguyên thở dài một tiếng, khuôn mặt có chút đắng chát.

Người sống một đời có quá nhiều điều thân bất do kỷ, dù hắn là gia chủ Tưởng gia cũng khó mà tránh khỏi.

Làm cha làm mẹ, người nào không hy vọng nữ nhi được hạnh phúc? Nhưng hiện thực bức bách, hắn có biện pháp gì?

"Nghe thấy rồi, ta sẽ đi xem mắt với Hàn Thánh Vũ, bất quá ta sẽ

trực tiếp nói cho hắn biết chúng ta không thể nào kết hôn."

Tưởng Vận Trúc hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

Tưởng Hạo Nguyên không nghĩ tới tứ nha đầu cứng như thế, nhất thời không biết nên đáp lại như thế nào.

"Lão đầu tử, ta cảm thấy chủ ý của nàng không tệ, ngươi. . . Ngươi cũng đừng bướng bỉnh nữa."

Lúc này Liễu Trân ở một bên khuyên.

Có câu nói gọi là "Mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng thuận mắt", Liễu Trân vô cùng hài lòng với Lý Phong, sau khi phát hiện Lý Phong là Siêu Phàm cảnh, nàng càng thêm hài lòng.

Tuy Lý Phong không phải con cháu thế gia, nhưng sau lưng hắn cũng có Long Hồn, có lẽ Vận Trúc đi theo Lý Phong không cách nào hưởng thụ vinh hoa phú quý, nhưng cả đời bình an vẫn là không có vấn đề.

"Đại ca, ta cũng cảm thấy biện pháp này không tệ, ngươi không khả năng thật sự đoạn tuyệt quan hệ với Vận Trúc a?"

Tưởng Hạo Thiên cũng ở một bên khuyên.

Hai mắt Lý Phong sáng lên, Tưởng Hạo Thiên cho hắn một loại cảm giác trước sau mâu thuẫn, làm hắn có chút không hiểu thấu.

Tưởng Hạo Nguyên nhìn Liễu Trân, lại nhìn Tưởng Hạo Thiên, sau cùng giận dữ nói: "Tốt a, đã các ngươi đã khuyên ta đến thế, vậy trước tiên cứ làm vậy đi."

Nhưng tiếp theo hắn nhìn về phía Lý Phong, nói: "Nhưng điều này cũng không có nghĩa là ta đã tiếp nhận ngươi, muốn trở thành con rể Tưởng gia, ngươi cần phải tiếp tục cố gắng, hiểu không?"

Tuy Lý Phong đủ ưu tú, nhưng còn kém khá xa tiêu chuẩn con rể trong lòng hắn, mấu chốt nhất vẫn là Lý Phong không phải con cháu thế gia, đây là tử huyệt.

Bất quá Tưởng Hạo Nguyên cũng không nói cứng, nếu như Lý

Phong tương lai có thể đạt được thành tựu lớn hơn, tỉ như đột phá Thánh cảnh, hoặc là ở trong Long Hồn chiếm được chức vị trọng yếu, hắn sẽ đồng ý gả Vận Trúc cho Lý Phong.

Trong lòng Lý Phong không có gợn sóng nào, nhưng vẫn phải làm bộ hưng phấn nói: "Ta hiểu, ta sẽ tiếp tục cố gắng."

Tưởng Vận Trúc cũng rất hưng phấn, chí ít nàng đạt được mục đích ban đầu, ngay sau đó xoay người lại kinh hỉ nói: "Cha, ngươi về sau sẽ không an bài cho ta xem mắt nữa, đúng không?"

"Ngươi đã đòi rời nhà rồi, ta còn có thể làm sao?"

Tưởng Hạo Nguyên có chút bất đắc dĩ.

Đúng như Liễu Trân nói, hắn đã cứng rắn cùng đứa con thứ hai, lại cứng rắn với đứa con thứ tư, vậy chức vị người cha này cũng quá thất bại.

"Cảm ơn papa, ta biết ngươi hiểu rõ ta nhất."

Tưởng Vận Trúc mừng rỡ như điên chạy đến bên cạnh Tưởng Hạo Nguyên, ôm cánh tay hắn nũng nịu.

Tưởng Hạo Nguyên lạnh lùng hừ một tiếng, tiếp tục nghiêm mặt.

Lúc này Tưởng Mộng Dao cũng chạy tới, ôm cánh tay còn lại của Tưởng Hạo Nguyên, làm nũng nói: "Dì nhỏ, ngươi nói câu nói này là sai, ông ngoại rõ ràng là hiểu rõ ta nhất, đúng không ông ngoại?"

Tưởng Hạo Nguyên rốt cục nhịn không được cười ra tiếng.

Bầu không khí trong phòng khách lập tức được buông lỏng!

"Đại ca đại tẩu, ta không quấy rầy nữa, cáo từ."

Sau khi nói xong, Tưởng Hạo Thiên đứng dậy mang theo Tưởng Vân Phong rời phòng khách.

Lái xe đi ra khỏi biệt thự số 6 , Tưởng Vân Phong nhịn không được hỏi: "Cha, ngươi tại sao lại khuyên đại bá đồng ý cho Tưởng

Vận Trúc đi xem mắt, như vậy Hàn gia sẽ không trở mặt với đại bá a."

Tưởng Hạo Thiên cười một tiếng, nói: "Vân Phong, ta hỏi ngươi một vấn đề, hai nhà định ra chuyện xem mắt giữa Hàn Thánh Vũ cùng Vận Trúc từ lúc nào?"

"Ba tuần lễ trước, làm sao a?" Tưởng Vân Phong không hiểu ra sao đáp.

"Vậy ta lại hỏi ngươi, Vận Trúc cùng với Lý Phong đã yêu nhau bao lâu?" Tưởng Hạo Thiên lại hỏi.

"Dựa theo lời nói của Lý Phong thì chừng hai tháng." Tưởng Vân Phong nói đến đây nhất thời hiểu ra: "Cha, ý ngươi là. . ."

"Không sai, nếu Hàn gia biết tin tức này, kiểu gì chẳng cảm thấy bọn họ bị đại bá ngươi lừa gạt?" Tưởng Vân Phong cười nói.

Tưởng Vân Phong gật gật đầu, tiếp theo chần chờ nói: "Nhưng đại bá cũng là vừa mới biết Vận Trúc có bạn trai a, như vậy cũng không tính là lừa gạt mà?"

"Sớm biết hay biết muộn còn không phải chỉ là một câu nói." Tưởng Hạo Thiên đùa cợt cười một tiếng, lạnh giọng nói: "Vân Phong, sau khi trở về ngươi gọi điện thoại cho Hàn Thánh Vũ, cứ nói đại bá ngươi đã sớm biết việc này, chỉ bất quá ngay từ đầu không hài lòng với Lý Phong."

"Hiện tại đại bá ngươi tiếp nhận Lý Phong, muốn Vận Trúc trực tiếp cự tuyệt Hàn Thánh Vũ."

Tưởng Vân Phong giơ ngón tay cái lên nói: "Cha, ngươi quá lợi hại, dù là loại biện pháp này cũng có thể nghĩ ra được, cứ như vậy, đại bá khẳng định sẽ kết thù với Hàn gia, đến thời điểm đó chúng ta liền có lý do ép hắn nhường lại chức gia chủ!"

Nghèo luyện văn giàu luyện võ, con đường này không thể thiếu các loại thuốc bổ, có một số dược liệu quý hiếm phải chừng mấy ngàn vạn thậm chí mấy trăm ngàn một gốc, gia đình bình thường căn bản không chèo chống được tiêu hao bậc này.

Cho nên mỗi một cổ võ thế gia đều nắm giữ một thậm chí nhiều công ty, dưới cờ Tưởng gia có một tập đoàn Tưởng thị tư sản mấy chục tỷ, mà chức chủ tịch, dĩ nhiên chính là gia chủ Tưởng gia.

Ai có thể ngồi lên chức gia chủ, liền có thể nắm giữ quái vật khổng lồ tập đoàn Tưởng thị, lợi ích to lớn đủ để khiến huynh đệ ruột bất hoà!

Dãy núi Ma Sơn, trong biệt thự số 6.

Không còn áp lực xem mắt, quan hệ của Tưởng Vận Trúc cùng Tưởng Hạo Nguyên hòa hoãn lại, nói chuyện hiền hòa, lại thêm Tưởng Mộng Dao ở một bên líu ríu, trong phòng khách nhất thời rất vui vẻ.

Liễu Trân sợ Lý Phong bị bỏ rơi, liền ở một bên nói chuyện linh tinh với Lý Phong.

Đợi người hầu bưng cơm tối lên bàn, bọn họ liền tới phòng khách, vừa ăn vừa nói chuyện.

Đợi ăn cơm tối xong, Tưởng Hạo Nguyên trực tiếp hạ lệnh trục khách với Lý Phong: "Thời gian không còn sớm, ngươi ra bên ngoài tìm khách sạn ở đi."

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, gật đầu sau đó muốn đứng dậy rời đi.

Tưởng Vận Trúc lại không vui: "Cha, trong nhà nhiều gian phòng như vậy, vì sao không cho hắn ở lại?"

Tưởng Hạo Nguyên cười lạnh: "Các ngươi còn chưa thành hôn, để hắn trong nhà thì còn ra thể thống gì?"

Tưởng Vận Trúc thấy cũng đúng, nhưng Lý Phong là khách nhân, đêm hôm khuya khoắt đuổi hắn ra ngoài sao coi được?

Trầm ngâm một chút, Tưởng Vận Trúc nói: "Cha, ở thành Nam không phải ngươi còn có một cái biệt thự sao? Ta cùng Lý Phong, Mộng Dao đêm nay tới đó ở."

"Các ngươi chẳng lẽ đã. . ." Nói đến đây, Tưởng Hạo Nguyên

ngậm miệng lại.

Nhưng ý tứ của hắn lại bị Tưởng Vận Trúc đoán được, ngay sau đó nàng lộ sắc mặt đỏ bừng nói: "Cha, ngươi nghĩ gì thế, chúng ta không có. . ."

Tưởng Hạo Nguyên nhìn chằm chằm Tưởng Vận Trúc rất lâu, xác định nàng không giống nói dối mới gật đầu nói: "Tốt, ta có thể cho ngươi chìa khoá, bất quá tối nay ngươi nhất định phải ngủ cùng phòng với Mộng Dao."

"Mộng Dao, trông coi dì nhỏ của ngươi giúp ta!"

Nói xong Tưởng Hạo Nguyên dùng ánh mắt đề phòng kẻ cướp liếc nhìn Lý Phong.

"Yên tâm đi ông ngoại, chuyện này để ta lo liệu!" Tưởng Mộng Dao vỗ bộ ngực nói, đồng thời cũng dùng ánh mắt đề phòng kẻ cướp liếc nhìn Lý Phong một cái.

Lý Phong: ". . ."

Chương 365. Thật là thơm cảnh cáo

Chương 328: Thật là thơm cảnh cáo

Thành Nam, cách Ma Sơn khoảng 10 km, nơi này có một khu biệt thự.

Giờ phút này, một chiếc Maybach lái tới biệt thự số 7, sau đó ba người Lý Phong xuống xe.

Chiếc xe Maybach này là của Tưởng Hạo Nguyên, trừ Maybach ra, trong gara của Tưởng Hạo Nguyên còn có rất nhiều xe sang trọng, tỉ như Rolls-Royce Phantom, Bentley Continental, Extended Lincoln,. . .

Lại thêm biệt thự trong dãy núi Ma Sơn toàn là mấy trăm triệu, từ mấy điểm này là thấy được tài lực của Tưởng gia không tầm thường.

"Dì nhỏ, chúng ta ngủ ở gian phòng nào a?"

Kéo hành lý tiến vào phòng khách, Tưởng Mộng Dao hỏi Tưởng Vận Trúc.

Biệt thự này có tám căn phòng, mỗi căn đều có phòng vệ sinh riêng, trừ diện tích cùng phong cách khác biệt, còn lại như nhau.

Tưởng Mộng Dao cùng Tưởng Vận Trúc đều từng ở biệt thự này, biết đặc điểm mỗi căn phòng.

"Để Lý tiên sinh chọn trước đi." Nói xong Tưởng Vận Trúc nhìn về phía Lý Phong: "Cần ta dẫn ngươi đi xem phòng ngủ trước không?"

Lý Phong là khách , hôm nay còn giúp nàng một đại ân, tự nhiên muốn để Lý Phong chọn trước.

"Lady first, ta ngủ chỗ nào cũng được." Lý Phong nhún nhún vai, rất không quan tâm nói.

Đến cả phòng 30 khối tiền một đêm hắn cũng từng ở, giờ làm gì còn kén cá chọn canh?

"Đúng đấy, hắn là một nam nhân, có gì mà phải chọn."

Tưởng Mộng Dao bĩu môi, tiếp theo tròng mắt xoay động nói: "Dì nhỏ, chúng ta ngủ căn thứ hai đi, ở đó đồ dùng lẫn vách tường đều là màu hồng, rất đáng yêu a ～ "

Lý Phong nhịn không được trợn mắt một cái, màu hồng là dành cho thiếu nữ, quan hệ cọng lông gì với cô nàng bạo lực như ngươi!

"Tốt, đều tùy ngươi."

Tưởng Vận Trúc cưng chiều bóp mũi Tưởng Mộng Dao một cái, sau đó nhìn Lý Phong nói: "Căn thứ ba chuyên chuẩn bị cho khách nhân , Lý tiên sinh vào đó nhé?"

"A?" Tưởng Mộng Dao nhíu mày một cái, không vui nói: "Để hắn ngủ sát vách không được tốt lắm a?"

Lý Phong tức giận cười ra tiếng: "Hừ, để ngươi ngủ sát vách ta còn sợ ngươi nửa đêm chạy tới trên giường ta ấy chứ!"

Hắn đã nhìn ra, chỉ cần hắn nói cái gì, cô nàng bạo lực đều sẽ bới lông tìm vết để gây chuyện!

Tưởng Mộng Dao trong nháy mắt bùng nổ: "Ta nhổ vào, ta dù có điên, dù có mắc bệnh thần kinh, cũng tuyệt đối không chạy lên giường ngươi!"

"Ngược lại là ngươi, hai đại mỹ nữ ngủ sát vách, ngươi có khi nào sẽ nảy sinh ý đồ xấu không?"

"Dì nhỏ, buổi tối chúng ta nhất định phải khóa chặt cửa, tuyệt đối đừng để tên cầm thú nào đó đắc thủ!"

Nói đến đây, nàng lại dùng ánh mắt đề phòng cướp nhìn Lý Phong.

Lý Phong: "? ? ?"

Tiểu gia ở trong lòng ngươi cầm thú như vậy sao? Đừng ép tiểu gia nổi bão, nếu không tiểu gia sử dụng Thấu thị nhãn rồi thì ngay cả chính tiểu gia cũng phải sợ hãi!

Thấy Lý Phong không nói lời nào, Tưởng Mộng Dao càng thêm đắc ý.

Tức chết ngươi tức chết ngươi, chỉ cần ngươi tức giận, bản tiểu thư liền rất vui vẻ, hắc hắc hắc ~

"A." Lý Phong lắc đầu cười lạnh, nhẹ nhàng nói: "Ta thừa nhận Tưởng Vận Trúc tiểu thư là mỹ nữ, còn tên đàn ông nào đó. . . Ha ha."

Tưởng Vận Trúc nhất thời khuôn mặt ửng đỏ, nội tâm ngọt ngào như được rót mật.

Hình như đây là lần đầu Lý Phong khen nàng là mỹ nữ a? Tuy biết rõ Lý Phong là cố ý chọc giận Mộng Dao, nhưng chẳng biết tại sao nàng vẫn rất sung sướng.

"Con mẹ nó, người nói cái gì, ta là nữ nhân, còn là siêu cấp đại mỹ nữ!"

Tưởng Mộng Dao lại tức giận đến mức giương nanh múa vuốt, hận không thể cắn chết Lý Phong.

"Đủ rồi, các ngươi đừng nói nữa, làm cho đầu ta muốn nổ mất."

Tưởng Vận Trúc xoa huyệt Thái Dương, lộ vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

"Thôi, ta lười tranh cãi với tên đàn ông nào đó, buồn ngủ rồi, ngủ đây."

Lý Phong cố ý ngáp một cái, bước lên lầu hai trước.

"Con mẹ nó ta đánh chết ngươi!"

Tưởng Mộng Dao nhất thời nổi giận, vén tay áo lên muốn đánh nhau với Lý Phong.

Chỉ là nàng mới lao ra hai bước đã dừng thân, quay đầu hỏi: "Dì nhỏ, vì sao ngươi không kéo ta?"

"Dì nhỏ không quản được ngươi a." Tưởng Vận Trúc vừa bực mình vừa buồn cười nói.

Tưởng Mộng Dao cười ngượng nói: "Ngươi là dì nhỏ, đương nhiên có thể quản ta rồi."

"Ta không muốn quản, ngươi đi đi, đánh mạnh vào, đừng làm Tưởng gia mất mặt."

Tưởng Vận Trúc nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, làm ra tư thế cố lên nói.

Tưởng Mộng Dao: "? ? ?"

Dì nhỏ ngươi không phải rất thương ta sao, loại thời điểm này ngươi cần phải giữ chặt ta mới phải a!

Trên bậc thang, Lý Phong khoanh tay lại, giống như cười mà không phải cười chờ Tưởng Mộng Dao tới động thủ.

Tưởng Mộng Dao nhìn Lý Phong, lại nhìn Tưởng Vận Trúc buông tay mặc kệ, sau cùng khuôn mặt nhỏ nhắn xị xuống nói: "Được rồi, ta cũng buồn ngủ, dì nhỏ, chúng ta tắm rửa rồi vào ngủ đi."

Đánh? Nàng chỉ là cấp C, đi đánh nhau với cấp S- thì khác gì tự tìm đường chết? Vẫn nên trực tiếp nhận thua thì hơn!

Tưởng Vận Trúc cười một tiếng, lấy tay dí trán Tưởng Mộng Dao, giận dữ trách: "Nha đầu này, cả ngày ưa thích nghịch ngợm!"

Sau một phen vui đùa ầm ĩ, ba người đi vào phòng ngủ của mình, vì ngăn ngừa hai cô gái suy nghĩ nhiều, Lý Phong không lựa chọn căn thứ ba, mà tiến vào gian thứ tư.

"A, bồn cầu này sao vậy, nếu buổi tối đi tiểu đêm thì biết làm sao a?"

Chuẩn bị tắm rửa rồi ngủ thì Tưởng Mộng Dao phát hiện vấn đề này, lập tức kinh hô.

Tưởng Vận Trúc đi tới xem xét, phát hiện bồn cầu nứt ra, xác thực không có cách nào sử dụng, nhất thời cau mày nói: "Vậy chúng ta đổi sang một căn phòng khác."

"Bỏ đi, cứ chọn gian này, buổi tối nếu như đi tiểu đêm thì tới gian phòng khác ." Tưởng Mộng Dao ngáp một cái, tiếp theo giữ chặt tay ngọc của Tưởng Vận Trúc nói: "Dì nhỏ, hai ta cùng tắm a, ta chà lưng cho ngươi."

"Nha đầu này, lúc nào cũng lười như vậy!" Tưởng Vận Trúc cưng chiều búng mũi Tưởng Mộng Dao một cái, sau đó cởi xuống váy ngủ.

Chỉ chốc lát, tiếng nước chảy ào ào truyền ra. . .

"A, dì nhỏ, ngươi có phải là dậy thì lần thứ hai không?"

"A?"

"Trước kia còn không lớn bằng ta, hiện tại sắp vượt qua ta rồi, nói, có phải là do có nam nhân sờ ngươi? !"

"Không biết lớn nhỏ, ngươi muốn ăn đòn à!"

"Đùng" "Đùng" "Đùng "

"Đau ~ , dì nhỏ, ở đây không có ngoại nhân, ngươi nói cho ta biết đi ~ "

"Không có!"

. . .

Hai giờ khuya, Tưởng Mộng Dao bị cảm giác mắc tiểu làm tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Ngay khi nàng muốn ngồi xổm trên bồn cầu, thì lại nhớ ra bồn cầu bị hỏng.

"A, đi gian phòng khác là được."

Tưởng Mộng Dao ngáp một cái, nửa mê nửa tỉnh đi ra ngoài, rẽ

trái sang căn thứ ba.

"Chờ chút. . . Ta nhớ hình như Lý Phong ngủ ở gian này a?"

Tưởng Mộng Dao lắc đầu, thanh tỉnh hơn một ít, sau đó đi đến gian thứ tư, mở cửa đi vào.

Nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, Lý Phong nhất thời giật mình tỉnh lại, quay đầu thấy một thân ảnh lung la lung lay đi tới.

"Con mẹ nó, cô nàng Tưởng Mộng Dao này muốn làm cái gì, sao vào trong phòng ta?"

Đã đến Siêu Phàm cảnh, ban đêm thấy rõ ràng đồ vật là chuyện quá bình thường, nên dù không mở đèn Lý Phong cũng thấy rõ người tới là ai.

Một bên khác, Tưởng Mộng Dao đã thích ứng hắc ám, nên lười đi bật đèn, một đường sờ soạng vào nhà vệ sinh.

Làm xong rồi, cơn buồn ngủ lại lần nữa đánh tới, Tưởng Mộng Dao mơ mơ màng màng ra khỏi nhà vệ sinh, đi tới giường lớn.

"A không được không được, buồn ngủ chết ta rồi, dì nhỏ, ta đến đây~ "

Đang nói chuyện, Tưởng Mộng Dao đi đến bên giường, kéo chăn chui vào, lại còn khoác chân lên lưng Lý Phong.

Lý Phong: "? ? ?"

Chương 366. Ngươi cắn? Ta đánh!

Chương 329: Ngươi cắn? Ta đánh!

Lý Phong quả thật đã sững sờ tới rối tinh rối mù.

Không phải chứ. . . Tưởng Mộng Dao làm sao lại bò lên trên giường hắn, còn gác chân lên lưng hắn?

Chờ chút. . . Tay Tưởng Mộng Dao đang làm gì, sờ đi đâu vậy? Cẩn thận tiểu gia tố cáo ngươi tội quấy rối tình dục a!

"Dì nhỏ, sao ngươi lại nằm sấp ngủ?"

Đúng lúc này, thanh âm bất mãn của Tưởng Mộng Dao vang lên.

"Nằm sấp. . . Nằm sấp ngủ?"

Trán Lý Phong nhất thời đen như đít nồi!

Mẹ nó, hắn là nam a, nếu như là một nữ nhân ngực phẳng thì đã sớm bị câu này của Tưởng Mộng Dao đả kích cho tức điên!

"Ngươi nằm ngang lại đi ～ "

Đang nói chuyện Tưởng Mộng Dao lại đẩy Lý Phong một cái, nửa người ghé vào trên thân Lý Phong.

Cặp chân dài càng là kẹp chặt vòng eo Lý Phong, không lưu lại một tia khe hở.

Tưởng Mộng Dao lúc này tựa như một đứa nhỏ chưa lớn lên vậy.

Chỉ là động tác của nàng lập tức làm Lý Phong phát hiện không hợp lý.

Tưởng Mộng Dao không mặc đồ lót? !

"A, dì nhỏ, sao bắp thịt của ngươi lớn như thế? Bả vai cũng rộng hơn rất nhiều."

"Chờ một chút, dì nhỏ, ngươi. . . Ngươi làm sao lại có lông chân? !"

Tưởng Mộng Dao rốt cục phát hiện không hợp lý, vội vàng mở hai mắt ra, trong bóng tối, bốn mắt nhìn nhau tóe lửa tình. . .

"A!"

Tưởng Mộng Dao rít lên một tiếng, thân thể như bị giật điện vọt về sau, đồng thời cầm một cái gối đầu đánh tới Lý Phong : "Ngươi là đồ cầm thú đáng chết, hạ lưu, vô sỉ, bỉ ổi! Ta đánh chết ngươi!"

Nàng lúc này mới phát hiện người mình ôm là Lý Phong, chấn kinh, xấu hổ, phẫn nộ. . . Đủ loại tâm tình bùng cháy trong lòng Tưởng Mộng Dao!

Lý Phong: "? ? ?"

Còn có thiên lý hay không, rõ ràng hắn mới là người bị hại có được không?

"Đủ rồi!"

Lý Phong nhấc tay bắt lấy gối đầu, buồn bực nói: "Người nào là cầm thú, rõ ràng là ngươi leo lên trên giường ta, còn ôm ta, sờ ta, ta chưa nói ngươi phi lễ thì thôi, ngươi gào cái gì mà gào!"

Tưởng Mộng Dao không đoạt lại gối được, nhất thời càng thêm ủy khuất: "Ta nhổ vào, đây rõ ràng là phòng ngủ của ta cùng dì nhỏ, ngươi khẳng định là vụng trộm tiến vào, chuẩn bị làm chuyện xấu với chúng ta!"

Tưởng Mộng Dao quá ủy khuất, nàng chỉ là đi tiểu đêm mà thôi, sau khi trở về liền bị Lý Phong chiếm tiện nghi.

Vừa nghĩ tới vừa mới rồi hết sờ lại cuốn lấy Lý Phong, Tưởng Mộng Dao liền hận không thể đập đầu tự t. . .

Không đúng, phải là đập đầu Lý Phong đến chết mới đúng!

Lý Phong: ". . ."

Phòng ngủ các ngươi? Lại còn là ta vụng trộm tiến vào?!

Tiểu gia nằm im ở đây, tự nhiên bị ngươi dội lên đầu một xô nước bẩn, tiểu gia biết tìm ai nói lí lẽ?

"Không nói lời nào chính là ngầm thừa nhận. Hừ, ta cắn chết ngươi!"

Tưởng Mộng Dao càng nghĩ càng giận, bổ nhào tới thân Lý Phong, tiếp theo há miệng cắn tới vai Lý Phong!

Bởi vì Lý Phong nằm ngang, Tưởng Mộng Dao bổ nhào tới liền làm đè lên người Lý Phong, tư thế vô cùng mập mờ.

Thế nhưng quan hệ hai người lại rất không xong. . .

"Tê!"

Cảm giác đau đớn truyền đến, làm Lý Phong nhịn không được hít sâu một hơi!

Lý Phong hiện tại trong lúc giơ tay nhấc chân đều có lực lượng lớn lao, nếu hơi gồng bắp thịt, nhất định có thể làm hàm răng Tưởng Mộng Dao rụng mấy cái.

Nhưng hắn không thể làm như vậy, một khi chuyện đó xảy ra, nàng còn không liều mạng với hắn? Chưa kể nàng còn có một người cha Thánh cấp, làm không tốt bên chịu thiệt nhất định là mình.

Cho nên Lý Phong không chỉ không thể gồng cứng bắp thịt, còn nhất định phải triệt để buông lỏng, để cô nàng bạo lực được cắn. . .

Biệt khuất a!

"Đủ rồi, cắn nữa tiểu gia sẽ trở mặt!"

Lý Phong nhẹ nhàng đẩy Tưởng Mộng Dao ra, lại làm Tưởng Mộng Dao càng cắn ác hơn, lập tức hắn nổi giận!

"Chát "

Một tiếng vang giòn!

Bởi vì Tưởng Mộng Dao mặc váy ngủ, động tác lại quá kịch liệt, nên váy bị nâng lên, gần như đã dâng lên phần eo.

Lại thêm Tưởng Mộng Dao đang thả rông, xúc cảm cái đánh này có thể đoán được!

"A! Ngươi. . . Ngươi dám đánh ta?"

Tưởng Mộng Dao rốt cục buông miệng, lộ vẻ mặt không dám tin nhìn Lý Phong nói.

"Ai bao ngươi cắn ta, cắn tiếp thì ta sẽ đánh tiếp."

Lý Phong nhân cơ hội này ngồi thẳng người, lắc bàn tay.

Mơ mơ hồ hồ, hắn dường như ngửi thấy trên bàn tay có mùi sữa tắm . . .

"A a a!"

Tưởng Mộng Dao lấy hai tay hung hăng bứt tóc, có chút điên cuồng.

Nàng vừa rồi chủ động sờ Lý Phong thì cũng thôi đi, hiện tại Lý Phong còn đánh nàng, cha mẹ nàng cũng chưa từng đánh nàng a!

"Ta cắn chết ngươi!"

Tưởng Mộng Dao quát một tiếng, lại lần nữa cắn lên bả vai Lý Phong.

Vốn Lý Phong nằm dưới giường, Tưởng Mộng Dao còn có thể đè nửa người lên trên người hắn, hiện tại Lý Phong đã ngồi dậy, Tưởng Mộng Dao vì cắn vai Lý Phong, chỉ có thể dùng hai đầu gối quỳ trên đùi trái của Lý Phong. Tư thế này... Khụ khụ, cũng mập

mờ không kém cái cũ.

Lý Phong triệt để giận dữ, cắn một lần chưa đủ, còn muốn cắn lần thứ hai?

Lão hổ không phát uy ngươi liền coi tiểu gia là HelloKitty? !

Chỉ thấy Lý Phong hung hăng đánh ra!

"Chát "

Lại một tiếng vang giòn!

Tưởng Mộng Dao chỉ cảm thấy toàn thân run lên, một cảm giác kì lạ xuất hiện trong lòng.

Trừ xấu hổ, phẫn nộ, dường như còn có mấy phần chờ mong?

Khoan đã, con mẹ nó chờ mong là cái quỷ gì!

Mang tâm tình phiền muộn, Tưởng Mộng Dao càng cắn mạnh hơn.

Lý Phong giận dữ, lại đưa tay vỗ ra ba chưởng.

Nhưng Tưởng Mộng Dao cũng là người bướng bỉnh, nàng không muốn chịu thua như vậy.

Ngươi đánh ta đúng không, vậy ta liền tiếp tục cắn, có bản lĩnh ngươi đánh chết ta luôn đi!

Mang theo suy nghĩ này, Tưởng Mộng Dao nhất quyết không buông lỏng, dùng hết khí lực từ hồi bú sữa mẹ.

Nếu nàng hiện tại buông miệng, thì sẽ phát hiện trên vai Lý Phong đã có một hàng vết răng, đương nhiên chỉ là vết răng thôi chứ chưa đủ tạo thành thương thế chảy máu.

"Không chịu há miệng đúng không? Tốt, vậy ta đánh tới khi ngươi nhả ra mới thôi!"

Lý Phong vốn còn thương hoa tiếc ngọc, đánh rất có chừng mực, nghe vang nhưng không tính là đau.

Hiện tại hắn không chỉ muốn đánh vang, càng là phải đánh đau!

Nhất thời, gian phòng liên tục vang lên âm thanh "Chát" "Chát" “Chát”.

Mới đầu Tưởng Mộng Dao còn có thể cắn chặt, nhưng khi Lý Phong dần tăng lực đạo, nàng liền phát hiện trạng thái của mình có điểm gì là lạ.

Dần dần, Tưởng Mộng Dao lấy hai tay bấu ở bờ vai Lý Phong, miệng không còn dùng lực cắn nữa, hô hấp thì biến thành dồn dập.

Lúc này Lý Phong cũng phát hiện không hợp lý, thân thể Tưởng Mộng Dao làm sao đột nhiên nóng như vậy, sẽ không phải là đánh nàng đến mức phát bệnh chứ?

Thừa dịp Tưởng Mộng Dao "ngây người", Lý Phong vội vàng đẩy nàng ra, tiếp theo bật đèn ngủ nói: "Ngươi nhìn xem đây là gian phòng của ai."

Tưởng Mộng Dao đang trong trạng thái huyền diệu nhất thời giật mình tỉnh lại, nàng nhìn gian phòng, khuôn mặt đỏ lên, biết mình xác thực trách oan Lý Phong.

"Vậy thì thế nào, ngươi chính là khi dễ ta, ta hận ngươi!"

Tưởng Mộng Dao quẳng lại câu nói này, sau đó giống như chạy trốn nhảy xuống giường, biến mất khỏi phòng ngủ.

"Quả nhiên không thể giảng đạo lý với nữ nhân!"

Lý Phong phiền muộn tự nói.

Tiếp theo Lý Phong hồi tưởng lại biểu hiện quái dị trước đó của Tưởng Mộng Dao, nhịn không được nói thầm một câu: "Cô nàng bạo lực kia không phải là có khuynh hướng thích bị ngược đãi đấy chứ?"

Chương 367. Hành động danh hiệu: Bảo vệ thỏ trắng nhỏ

Chương 330: Hành động danh hiệu: Bảo vệ thỏ trắng nhỏ

Cái này giống như nước sông cuồn cuộn liên miên bất tuyệt, tràn lan không thể vãn hồi.

Nguyên nhân là vì đánh mông cô nàng bạo lực vài cái?

Là thể chất của cô nàng bạo lực quá mẫn cảm, hay là. . . Thật sự có khuynh hướng thích bị ngược đãi?

"Vấn đề này đáng để nghiên cứu a. . ."

Lý Phong sờ cằm, âm thầm nghĩ.

Một bên khác, Tưởng Mộng Dao giống như chạy trốn rời khỏi phòng Lý Phong, sau đó dựa vào cửa thở phì phò.

"Ta vừa rồi bị làm sao vậy, vì sao có loại cảm giác kia?"

Tưởng Mộng Dao thấy đầu mình kêu ông ông, tâm lý hoảng loạn.

Rõ ràng là một chuyện đủ làm nàng tức giận nổ phổi, lại lại khiến nàng có một loại cảm giác ý loạn tình mê.

Lý Phong đánh nàng, trong nội tâm nàng lại có thanh âm một mực hô lên "Đừng có ngừng" ?

Trong 23 năm sinh mệnh vừa qua, nàng đúng là lần đầu gặp phải chuyện này.

"May mà vừa rồi không mở đèn, nếu không phải thì thật là bẽ mặt!"

Tưởng Mộng Dao cảm thấy may mắn vì thần sắc không bị Lý

Phong phát hiện, không nếu cảm giác xấu hổ đã bạo tăng gấp mấy lần.

Đúng lúc này, một tiếng mở cửa từ đằng xa vang lên.

Tưởng Mộng Dao giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại, liền thấy Tưởng Vận Trúc từ trong phòng ngủ đi ra.

"Mộng Dao, ngươi đang làm gì ở đây?"

Tưởng Vận Trúc lộ vẻ mặt hoài nghi.

"Ta. . . Ta đi vệ sinh."

Tưởng Mộng Dao vỗ ngực một cái, nhỏ giọng nói.

"Ta vừa rồi hình như nghe được ngươi cùng Lý Phong nói chuyện?"

Bộ dáng của Tưởng Mộng Dao rõ là có tật giật mình, điều này khiến Tưởng Vận Trúc càng nghi ngờ.

Vừa rồi nàng cũng là bị mắc tiểu nên tỉnh, muốn đi toilet, ai ngờ lại nghe thấy tiếng cãi vã của Lý Phong cùng Tưởng Mộng Dao.

Đột phá đến Tông Sư, thính lực và thị lực của Tưởng Vận Trúc đều tăng lên trên diện rộng, dù nơi này cách âm rất tốt, nhưng vẫn để nàng nghe được.

Tưởng Mộng Dao chỉ cảm thấy trái tim nhảy lên đến cuống họng, vội vàng phủ nhận: "A? Không có khả năng a, ngươi khẳng định là nghe nhầm."

"Không được không được, buồn ngủ chết ta rồi, ta về ngủ."

Tưởng Mộng Dao ngáp một cái, đi trở về phòng ngủ.

Nhìn theo bóng lưng của Tưởng Mộng Dao, Tưởng Vận Trúc rất nghi ngờ.

"Vừa rồi chỗ Vận Trúc đứng hình như là cửa gian phòng thứ tư, nếu ta nhớ không lầm. . . Lý Phong chính là ở căn phòng này."

"Nói cách khác, vừa rồi ta không nghe lầm, Mộng Dao xác thực nói chuyện với Lý Phong, bọn họ làm cái gì?"

Tưởng Vận Trúc càng nghĩ càng thấy không đúng, liền đi tới cửa phòng Lý Phong, dán lỗ tai lên cửa.

Trong phòng ngủ chỉ có tiếng hít thở bình thường.

"Chẳng lẽ ta thật sự nghe nhầm?"

Tưởng Vận Trúc lắc đầu, quay người rời khỏi nơi đây.

Trong phòng ngủ, hai mắt Lý Phong mở to, âm thầm nói: "Cô nàng bạo lực, tiểu gia vừa giúp ngươi một lần, ngươi định cảm tạ ta thế nào đây. . ."

Sáng sớm hôm sau, ba người đi ra ngoài ăn điểm tâm, sau đó đi vào trung tâm thành phố.

Thời gian xem mắt là buổi trưa, địa điểm là một tiệm cơm tây trong trung tâm thành phố, dựa theo kế hoạch tác chiến, Tưởng Mộng Dao cùng Lý Phong cũng sẽ ăn cơm ở nhà hàng đó, tùy thời ứng đối tình huống.

Vì hành động lần này, Tưởng Mộng Dao còn tạo riêng danh hiệu cho ba người: "Dì nhỏ, ngươi là nhân vật chính hôm nay, cứ kêu là Tiểu Bạch Thỏ đi."

Tưởng Vận Trúc: "? ? ?"

Tưởng Mộng Dao không nhìn Tưởng Vận Trúc nữa, quay sang Lý Phong nói: "Khụ khụ, cầm thú, ta cũng cho ngươi một cái danh hiệu, cứ kêu là. . ."

"Chờ một chút, để ta đoán nhé." Lý Phong một tay sờ cằm, suy ngẫm nói: "Có phải gọi là Ngọc thụ lâm phong Tiểu lang quân?"

(ngọc thụ lâm phong = đẹp trai)

Tưởng Mộng Dao: "? ? ?"

Ngọc thụ lâm phong cọng lông a? Tiểu lang quân em gái ngươi

a! Sao mặt ngươi dày như vậy!

Tưởng Vận Trúc lại bị cầu này của Lý Phong làm cho bật cười , gia hỏa này đúng là đồ tự luyến, có điều. . . Cái danh hiệu này quả thật rất tương xứng với hắn. . .

"Ngươi thật ra đã nói đúng một chữ." Tưởng Mộng Dao hít sâu, nói: "Danh hiệu của ngươi chính là. . . Sắc lang!"

(sắc lang:con sói háo sắc)

Tay Lý Phong run một cái, thiếu chút nữa không nắm vững tay lái, Maybach để lại trên đường một hình vẽ ngoằn ngoèo như rắn lượn, làm đám tài xế xung quanh sợ vãi cả linh hồn!

Đại ca, ngươi đang lái xe sang hơn 10 triệu a, đi cẩn thận một chút được không, ngươi làm ta lên cơn đau tim rồi đây này!

Bởi vì chuyện ngoài ý muốn này, 10m quanh Maybach không còn một chiếc xe hơi nào.

"Phốc "

Tưởng Vận Trúc nhịn không được cười lớn.

Nha đầu Mộng Dao này, thật sự là cái gì cũng dám nói! Bất quá nhìn nàng cùng Lý Phong đều biểu hiện rất bình thường, chẳng lẽ tối hôm qua thật sự là nàng nghe nhầm?

"Cái này tuyệt đối không được, đổi lại đi!"

Lý Phong hung dữ nói.

"Đổi thì đổi, hung dữ cái gì." Tưởng Mộng Dao bĩu môi, tròng mắt xoay động nói: "Vậy thì gọi sói hoang a, không cho phép đổi tiếp."

Lý Phong: ". . ."

Được, sói hoang thì sói hoang, chí ít nghe qua rất hung tàn, so với sắc lang êm tai hơn nhiều.

"Vậy còn ngươi?"

Lúc này Tưởng Vận Trúc hỏi.

"Ta a. . ." Tưởng Mộng Dao cười thần bí, lúc sau mới nói: "Hồ ly, thế nào, cái danh hiệu này có phải rất phù hợp khí chất của ta đúng không?"

Hồ ly là từ dùng để chỉ sự giảo hoạt, Tưởng Mộng Dao cảm thấy mình ở trong hành động lần này đóng vai quân sư, cho nên mới dùng danh hiệu đó.

Chỉ là một câu của Lý Phong liền làm Tưởng Mộng Dao thiếu chút nữa bùng nổ: "Ừm, hồ ly tinh, xác thực rất phù hợp với khí chất của ngươi."

"A, đồ cầm thú đáng chết, ta cắn chết ngươi!" Tưởng Mộng Dao cởi dây an toàn ra muốn leo đến phía trước cắn vai Lý Phong.

Tưởng Vận Trúc vội vàng giữ chặt, trách cứ nói: "Mộng Dao, ngươi đừng lộn xộn, Lý Phong đang lái xe."

Lý Phong bất đắc dĩ cười khổ.

"Hừ, lần này tạm tha ngươi một lần." Tưởng Mộng Dao lạnh lùng hừ một tiếng, tiếp theo cười nói: "Trừ danh hiệu chúng ta ra, ta còn có danh hiệu cho hành động lần này."

Nghe đến đó, Tưởng Vận Trúc nổi lên hứng thú: "Nói nghe một chút xem nào?"

Lý Phong cũng vểnh tai, muốn nghe xem Tưởng Mộng Dao sẽ nói ra danh hiệu quái gở thế nào.

Tưởng Mộng Dao cười thần bí: "Đó là. . . Bảo vệ Tiểu bạch thỏ!"

(khụ khụ, tiểu bạch thỏ = ngực)

Lý Phong: ". . ."

Tưởng Vận Trúc: ". . ."

11 giờ 45 phút, một nam tử trẻ tuổi mặc áo Tôn Trung Sơn màu đen, tay cầm hoa hồng đi vào nhà hàng cơm tây.

Người này khuôn mặt chữ quốc, mày rậm mắt lớn, ngũ quan coi như đoan chính, tuy không xấu, nhưng cũng không đẹp trai.

Bất quá người này to cao, tiếp cận 1,9m, bắp thịt cuồn cuộn, bước đi long hành hổ bộ, rất có uy thế.

"Tiểu bạch thỏ tiểu bạch thỏ, mục tiêu xuất hiện mục tiêu xuất hiện, hồ ly, sói hoang đã vào chỗ, tùy thời có thể hành động."

Nhìn thấy người nọ, Tưởng Mộng Dao liền lấy điện thoại di động ra gọi cho Tưởng Vận Trúc.

Bọn họ sớm nhìn thấy ảnh của Hàn Thánh Vũ, nên mới có thể liếc mắt liền nhận ra.

Ngồi ở phía đối diện, trán Lý Phong đen như đít nồi.

Vốn Lý Phong cảm thấy trừ danh hiệu nghe tự kỷ ra, những cái khác cũng bình thường, nhưng vào việc mới phát hiện. . . Con mẹ nó quá ấu trĩ!

Đồng đội kiểu này chỉ giỏi báo hại team!

Hàn Thánh Vũ liếc nhìn một lượt, chọn vị trí cạnh cửa sổ, ngồi xuống chờ đợi.

Rất nhanh, Tưởng Vận Trúc cũng đi vào nhà ăn.

Nhìn thấy Tưởng Vận Trúc, trong mắt Hàn Thánh Vũ liền bắn ra một đoàn tinh quang, đứng dậy nghênh đón.

"Chào Tưởng tiểu thư, ta là Hàn Thánh Vũ, ta rất thích ngươi, xin ngươi tiếp nhận tình cảm của ta."

Hàn Thánh Vũ đưa hoa tươi tới trước mặt Tưởng Vận Trúc, lộ vẻ mặt nghiêm túc nói.

Tưởng Vận Trúc không nghĩ tới Hàn Thánh Vũ trực tiếp như thế, trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao.

Sau một lúc lâu, Tưởng Vận Trúc mới nở nụ cười nói : "Xin lỗi Hàn tiên sinh, ta không thích ngươi."

Lông mày Hàn Thánh Vũ nhướng lên một cái, mặt không đổi sắc nói: "Là bởi vì Lý Phong sao? Không vấn đề, ta sẽ khởi xướng khiêu chiến với hắn, chứng minh ta càng xứng với ngươi hơn."

Sau đó, Hàn Thánh Vũ nhìn về phía Lý Phong, hét lớn: "Lý Phong, ngươi có dám cùng ta đánh một trận không?"

Chương 368. Ngươi đánh không lại ta

Chương 331: Ngươi đánh không lại ta

Tưởng Vận Trúc sững sờ, Lý Phong, Tưởng Mộng Dao cũng sững sờ.

Vì sao Hàn Thánh Vũ biết Lý Phong, còn liếc mắt đã nhận ra?

Khách trong nhà ăn cũng bị giật mình.

Khách hàng tới đây đều tận lực đè thấp thanh âm, tránh ảnh hưởng đến người khác, nào biết có người đột nhiên hét lớn?

Trong lúc nhất thời, đám khách hàng tức giận không thôi, có người thậm chí nhịn không được muốn quát lớn.

Chẳng qua khi những người này đứng dậy nhìn thấy Hàn Thánh Vũ to như con gấu nâu, đều không dám nói gì nữa.

Mẹ nó, người anh em này tuyệt đối là quái vật hình người, không có bản lĩnh thật sự thì tốt nhất đừng tự tìm đường chết.

"Ngươi. . . Nhận biết Lý Phong?"

Tưởng Vận Trúc lấy lại tinh thần hỏi.

"Không biết, chỉ là nghe nói có một người như thế."

Hàn Thánh Vũ lắc đầu, dùng vẻ mặt nghiêm túc nói.

Trước kia thường nghe người ta nói mặt lạnh ăn tiền, Tưởng Vận Trúc còn không rõ ràng lắm mặt lạnh ăn tiền cụ thể có ý gì, nhìn thấy Hàn Thánh Vũ nàng đã hiểu.

Mặt lạnh ăn tiền chính là chỉ Hàn Thánh Vũ, mặc kệ nói cái gì đều là mặt không biểu tình, biểu đạt yêu thương cũng như vậy, mà

khiêu chiến người khác cũng như vậy!

"Vậy sao ngươi có thể liếc mắt liền nhận ra ta?"

Lý Phong chậm rãi đi đến bên cạnh Tưởng Vận Trúc, vừa nói vừa dùng Đọc tâm thuật với Hàn Thánh Vũ.

"Không thể trả lời, hiện tại nói cho ta biết, ngươi dám tiếp nhận khiêu chiến không?"

Hàn Thánh Vũ nhìn thẳng vào mắt Lý Phong, nói.

Lý Phong nhíu mày, hắn dùng Đọc Tâm Thuật chưa lấy được tin tức hữu dụng, bởi vì giờ khắc này Hàn Thánh Vũ chỉ có một cái ý niệm trong đầu, chính là giết hắn!

"Hàn tiên sinh, chuyện này ta rất xin lỗi, là ta không nói rõ ràng với trong nhà, nên mới có hiểu lầm hôm nay."

"Tình cảm là chuyện không thể cưỡng cầu, dù ngươi có thể chứng minh mình mạnh hơn Lý Phong thì thế nào, ta không có khả năng thích ngươi."

Tưởng Vận Trúc thở dài, khuyên nhủ.

Đám khách hàng bừng tỉnh đại ngộ.

Khó trách đại hán to như con gấu này muốn rủ người khác đấm nhau, hóa ra là tranh chấp tình nhân a.

Có điều loại chuyện quyết đấu này không phải chỉ thấy trong phim sao, ngoài đời người nào lại quyết đấu để đoạt nữ nhân a, hoặc là khởi xướng truy cầu , hoặc là dùng tiền nện.

Quyết đấu? Quá ngáo rồi!

"Tình cảm có thể chậm rãi bồi dưỡng."

Hàn Thánh Vũ nhìn về phía Tưởng Vận Trúc, vẫn như cũ mặt không biểu tình nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Người anh em này đúng là mặt dày thật, loại lời này cũng có thể nói ra!

Trong ấn tượng của Lý Phong, chỉ có phụ mẫu ép duyên con cái mới nói như vậy a?

Đám khách hàng cũng cười ra tiếng, khó trách người đẹp không thích hắn, nam nhân nói ra những lời này thật đáng thương a!

"Phi, da mặt dày, dì nhỏ ta còn lâu mới thèm cùng ngươi bồi dưỡng tình cảm, ngươi vẫn nên tỉnh lại đi."

Đúng lúc này, Tưởng Mộng Dao cũng đi tới, trực tiếp hét lên với Hàn Thánh Vũ.

Các khách hàng: "? ? ?"

Đây là cháu gái cùng dì nhỏ? Chúng ta còn tưởng các ngươi là tỷ muội chứ!

Hàn Thánh Vũ quay đầu nhìn Tưởng Mộng Dao một hồi, sau một lúc lâu nói: "Ngươi là tiểu bối, ta không chấp nhặt với ngươi."

Vẫn như cũ là mặt không biểu tình, lông mày cũng không nhíu một cái!

"Con mẹ nó."

Tưởng Mộng Dao xắn tay áo muốn đi lên đánh nhau với Hàn Thánh Vũ.

Tưởng Vận Trúc vội vàng giữ chặt: "Mộng Dao, ngươi im lặng chút đi."

"Nếu như ta không đoán sai, hắn là một sát thủ không có tình cảm, sẽ không chỉ đánh cái mông ngươi giống ta đâu." Lý Phong cũng đùa cợt nói.

Lời này vừa nói ra, trong nhà ăn nháy mắt lâm vào yên tĩnh.

Tiếp theo âm thanh hít vào một ngụm khí lạnh liên tiếp vang lên.

"Ta XXX, người anh em này quá trâu bò, thu cả dì nhỏ lẫn cháu gái a!"

"Hoa thơm đánh cả cụm? Quá khoa trương rồi!"

"Người anh em này quá mức ưu tú, chúng ta phải noi theo, phải noi theo a!"

Tưởng Mộng Dao nhất thời xấu hổ, mặt đỏ tới mang tai: "Đồ cầm thú đáng chết, ngươi nói bậy bạ gì đó!"

Dù là Tưởng Vận Trúc cũng lộ vẻ ngạc nhiên nhìn Lý Phong.

"Khụ khụ, ta nói là. . . Mượn tay Vận Trúc đánh mông ngươi."

Lý Phong lúc này mới ý thức được mình lỡ miệng, vội vàng giải thích.

Nghe nói như thế, đám khách hàng chẳng biết tại sao đều thầm thở dài một hơi.

Tưởng Vận Trúc cùng Tưởng Mộng Dao đều là cực phẩm mỹ nữ, Lý Phong nếu thật sự là thu cả, bọn họ ngoại trừ hâm mộ, sẽ còn nguyền rủa Lý Phong liệt dương, chết sớm. . .

"Không, ta cũng sẽ chỉ đánh mông nàng, dù sao nàng vẫn là tiểu bối. Còn nữa. . . Ta có tình cảm, ta càng không phải sát thủ, ta chẳng qua là cảm thấy biểu đạt tình cảm là chuyện rất lãng phí tinh lực, chỉ thế thôi."

Đúng lúc này, Hàn Thánh Vũ đột nhiên nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Tưởng Mộng Dao: "? ? ?"

Người anh em này cũng quá ngay thẳng a? Hỏi cái gì liền đáp cái đó, còn không dây dưa dài dòng, có cá tính!

Chỉ Tưởng Vận Trúc như có điều suy nghĩ, khi biết mình sắp xem mắt với Hàn Thánh Vũ , nàng đã điều tra qua tư liệu của Hàn Thánh Vũ.

Hàn Thánh Vũ là con trai nhỏ nhất của gia chủ Hàn gia, cũng là một thiên tài của Hàn gia, nay 31 tuổi.

Hắn si mê luyện võ, trong mắt chỉ có võ đạo, lạnh nhạt với tình cảm, cho nên được đặt biệt hiệu là võ si.

Trước đó Tưởng Vận Trúc còn cảm thấy tư liệu có chút khoa trương, hiện tại mới phát hiện tư liệu rất chuẩn xác.

"Ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi dám tiếp nhận khiêu chiến hay không, nếu như ngươi không dám, thì biến mất không dây dưa với Tưởng tiểu thư nữa, ngươi không xứng với nàng."

Hàn Thánh Vũ nhìn thẳng Lý Phong nói.

Hắn đúng là võ si, cũng xác thực không thích biểu đạt tâm tình, nhưng hắn là nam nhân, mà còn là nam nhân bình thường.

Những năm này hắn trầm mê võ đạo, không có bất kỳ kinh nghiệm tình cảm nào, cảnh giới tăng lên nhanh như hỏa tốc, tận đến hai tháng trước, khi Hàn Thánh Vũ thử đột phá Siêu Phàm hậu kỳ, hắn phát hiện mình gặp phải bình cảnh.

Là võ si, nên về mặt võ đạo hắn có lý giải độc đáo, khác xa người thường, sau mấy lần thử nghiệm, Hàn Thánh Vũ phát hiện trong lòng của hắn có một đám hỏa diễm.

Chính là đám hỏa diễm này sinh ra quấy nhiễu, làm hắn không thể đột phá, chỉ khi dập tắt đám hỏa diễm này, hắn mới có thể thuận lợi đột phá đến Siêu Phàm hậu kỳ.

Mà đám hỏa diễm đó, cũng chính là dục hỏa!

Muốn dập tắt nó, chỉ có một biện pháp, đó là tìm nữ nhân.

Là thiên tài võ đạo của Hàn gia, Hàn Thánh Vũ tự nhiên có yêu cầu cực cao với người yêu hoặc là vợ, từ trên xuống dưới nhà họ Hàn cũng cực kỳ để bụng chuyện này, gần như đã lấy hết ảnh chụp con gái của các thế gia hào môn cho Hàn Thánh Vũ xem một lần.

Sau khi Hàn Thánh Vũ nhìn thấy ảnh chụp của Tưởng Vận Trúc,

liền sinh ra cảm giác yêu từ cái nhìn đầu tiên, thề cưới được nàng.

Vì thế, gia chủ Hàn gia liền cố ý tìm tới Tưởng Hạo Nguyên, đúng lúc Tưởng Hạo Nguyên cũng đang vì hôn sự của Tưởng Vận Trúc mà phát sầu, hai nhà ăn nhịp với nhau, định ra lần xem mắt này.

Bây giờ nhìn thấy người thật, Hàn Thánh Vũ càng thêm hài lòng với Tưởng Vận Trúc, đương nhiên sẽ không bởi vì Tưởng Vận Trúc có bạn trai mà lùi bước, hắn hiện tại chỉ có một ý niệm trong đầu. . .

Ai dám ngăn cản hắn cưới Tưởng Vận Trúc, hắn liền đánh nát kẻ đó!

"Nếu như ta chiến thắng ngươi trong quyết đấu, ngươi sẽ biến mất khỏi bên cạnh Vận Trúc?"

Lý Phong chẳng sợ hãi, trấn định tự nhiên nhìn thẳng mắt của Hàn Thánh Vũ, hỏi.

Tưởng Vận Trúc vừa muốn nói cái gì, lại bị Lý Phong dùng ra hiệu ngăn cản.

Hàn Thánh Vũ cũng đã nói đến nước này, nếu như hắn không ứng chiến, há chẳng phải nói hắn sợ đối phương?

"Ngươi đánh không lại ta."

Hàn Thánh Vũ lắc đầu, mặt không biểu tình nói.

Lý Phong cười: "Không, là ngươi đánh không lại ta mới đúng, cho nên nếu ngươi thua thì nhất định phải biến mất khỏi tầm mắt của Vận Trúc, ngươi có thể làm được không?"

Biểu lộ của Hàn Thánh Vũ rốt cục có biến hóa rất nhỏ, tựa như là đang so sánh khả năng chiến thắng của mình và Lý Phong.

Sau một lúc lâu, Hàn Thánh Vũ lại lần nữa khôi phục vẻ mặt không biểu tình, nói: "Có thể."

Chương 369. Ta. . . Tất thắng!

Chương 332: Ta. . . Tất thắng!

Đám khách hàng trong nhà ăn nổi lên hứng thú.

Solo đấm nhau a, có trò vui để xem!

"Nơi này không phải địa phương tốt, chúng ta chuyển sang nơi khác."

Lý Phong quét mắt nhìn đám khách hàng, nhíu mày nói.

Nếu hắn thật sự toàn lực đấm nhau với Hàn Thánh Vũ ở chỗ này, nhà hàng sẽ bị ủi thành bình địa, đám khách hàng càng là chết sạch, còn muốn xem náo nhiệt? Thật đúng là người không hiểu không biết sợ!

"Được, ngươi nói địa điểm đi."

Trong mắt Hàn Thánh Vũ thì chỗ nào cũng như nhau.

"Vận Trúc, ngươi tương đối quen thuộc Sa Thành, giúp chúng ta chọn một địa phương đi."

Lý Phong trực tiếp đá vấn đề sang Tưởng Vận Trúc.

"Phía nam có một tòa núi hoang, chỗ đó ít ai lui tới, các ngươi có thể quyết đấu tại đó."

Tưởng Vận Trúc hơi trầm ngâm, liền chậm rãi nói.

"Được."

Lý Phong cùng Hàn Thánh Vũ đồng thời mở miệng, tiếp theo cùng nhau quay người đi ra ngoài.

Hai cô gái liếc nhau sau đó vội vàng đuổi theo.

Đám khách hàng: "? ? ?"

Nói muốn quyết đấu mà làm sao đều chạy rồi?

"Đoán chừng là muốn ra bên ngoài đánh."

Có người suy đoán .

"Đi, đi xem một chút."

Sau đó, một khách hàng trẻ lôi kéo bạn gái đuổi theo.

Người Hoa thích xem náo nhiệt, có người đi đầu, trong nhà có hơn phân nửa khách hàng đuổi theo.

"Ta XXX, Maybach a, khó trách có thể cua được cực phẩm mỹ nữ bậc này."

Mọi người ra ngoài, vừa vặn thấy Lý Phong ngồi vào Maybach, trong lúc nhất thời kinh hô không thôi.

"Đại hán gấu đen kia cũng rất lợi hại, chạy Mercedes-Benz đại G, còn là bản Barbus cải tiến, hẳn phải 5- 6 triệu một chiếc a?"

Lúc này lại có người kinh hô.

Rất nhanh, hai chiếc xe một trước một sau rời khỏi nơi đây, đi về phía nam.

Một đám khách hàng không cách nào tận mắt thấy hai người quyết đấu, nhất thời rất thất vọng.

"Dì nhỏ, Lý Phong có được không a?"

Trong Maybach, Tưởng Mộng Dao nhỏ giọng hỏi.

Tuy nàng ghét Lý Phong, nhưng chẳng biết tại sao trong nội tâm nàng cũng rất lo lắng cho Lý Phong.

Tưởng Vận Trúc thở dài, lắc đầu nói: "Ta không biết."

Căn cứ theo tư liệu, Hàn Thánh Vũ là Siêu Phàm trung kỳ, mà còn nửa chân đạp vào Siêu Phàm hậu kỳ.

Còn Lý Phong? Siêu Phàm sơ kỳ mà thôi, kém Hàn Thánh Vũ gần hai tiểu giai đoạn, không có gì bất ngờ xảy ra thì Lý Phong hẳn sẽ bị Hàn Thánh Vũ nghiền ép.

Nhưng Lý Phong biết rõ Hàn Thánh Vũ có cảnh giới vượt qua mình, còn dám tiếp nhận khiêu chiến, nói rõ Lý Phong có lòng tin.

Như vậy vấn đề là. . . Lý Phong lấy đâu ra tự tin?

"A, đến ngươi cũng không biết, vậy lần này Lý Phong chết chắc."

Khuôn mặt Tưởng Mộng Dao xị xuống, vụng trộm nhìn tới Lý Phong.

"Phi, ăn nói linh tinh. Dám không có lòng tin với dượng như vậy, ngươi muốn ăn đòn sao!"

Lý Phong nhịn không được cười mắng, đồng thời còn nâng tay phải lên, làm động tác đánh cái mông.

Tưởng Mộng Dao nhịn không được nhúc nhích cái mông, trong đầu lại hiện ra một màn tối hôm qua bị Lý Phong đánh, trong lúc nhất thời thân thể có chút khô nóng.

"Nói thật đi, ngươi đến cùng có lòng tin chiến thắng Hàn Thánh Vũ không?"

Đôi mi thanh tú của Tưởng Vận Trúc cau lại, lo lắng hỏi.

"Ừm, có lòng tin." Lý Phong cười một tiếng nói.

Thông qua kính chiếu hậu, hai nàng nhìn thấy ánh mắt kiên định của Lý Phong, nhất thời hoàn toàn yên tâm.

Sau một giờ, Maybach cùng Mercedes G một trước một sau đi tới một ngọn núi hoang.

Nói là núi hoang, thực ra chỉ là một gò đất nhỏ cao mấy chục mét, phía trên đừng nói là cây, dù là hoa dại cũng không có mấy.

Bất quá bên này đúng là ít ai lui tới, phóng tầm mắt nhìn lại, trong bán kính mấy trăm mét chỉ có bốn người bọn họ.

"Nơi này phong cảnh không tệ, thích hợp chôn thây."

Lý Phong xuống xe, nhìn gò đất nhỏ trụi lủi, trong mắt có hàn quang chớp động.

"Ừm, đúng là địa phương tốt dùng để giết người phóng hỏa."

Tưởng Mộng Dao đi tới bên cạnh Lý Phong, ra vẻ cao thâm nói.

Thế nhưng một giây sau tư thái cao nhân của cô nàng bạo lực đã bị sụp đổ sạch sẽ: "Ta nói này. . . Ngươi không thực sự định giết người đấy chứ? Ta là cảnh sát, không thể trơ mắt nhìn ngươi đi vào con đường phạm tội."

Đúng lúc này, Hàn Thánh Vũ đột nhiên đi đến bên cạnh Tưởng Mộng Dao: "Ngươi yên tâm, ta nhiều lắm là phế hắn, sẽ không giết hắn."

Tưởng Mộng Dao: "? ? ?"

Bản tiểu thư nói chuyện với ngươi đâu, sao tự nhiên ngươi xen vào?

"Nếu như ta muốn giết người, thì về sau sẽ ở trong bóng tối vụng trộm tiến hành, cam đoan không cho ngươi biết."

Hàn Thánh Vũ quay đầu nhìn Tưởng Mộng Dao, nở một nụ cười tự cho là từ ái nói.

Tưởng Mộng Dao: "? ? ?"

Con mẹ nó ta thấy cái gì, gấu đen mà cũng biết cười? Quá đáng sợ!

"Ta hi vọng hình tượng ở trong lòng ngươi là quang minh chính đại, như vậy ngươi mới có thể ở trước mặt người ngoài kiêu ngạo giới thiệu —— ta, chính là dượng của ngươi." Hàn Thánh Vũ tiếp tục nói.

Tưởng Mộng Dao: "? ? ?"

Giới thiệu với người ngoài con mẹ ngươi a? Ngươi là dượng ta

cái trứng a a! Bản tiểu thư sắp phát điên rồi!

Lý Phong: ". . ."

Lần này dù là Lý Phong cũng nghe không nổi, người anh em này cũng quá tự tin rồi a? Trận chiến còn chưa bắt đầu mà? Cảm thấy mình thắng chắc?

Khốn nạn, tiểu gia tức giận rồi!

Đôi mi thanh tú của Tưởng Vận Trúc hơi nhíu, nàng đột nhiên cảm thấy sự ngay thẳng của Hàn Thánh Vũ chỉ là ngụy trang, kì thực nội tâm âm u nhiều mưu kế, hiểu được thượng sách công kích nội tâm.

Loại nam nhân này. . . Rất đáng sợ!

"Lý Phong, nể tình ngươi quen biết Vận Trúc đã lâu, ngươi bây giờ nhận thua rời đi còn kịp."

Hàn Thánh Vũ nhìn về phía Lý Phong, mặt không biểu tình nói.

"Trong từ điển của ta không có bốn chữ chưa chiến đã sợ." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, đùa cợt nói: "Đừng lải nhải, ta còn muốn sớm về nhà để thân mật với Vận Trúc nữa cơ."

Chơi chiến thuật công kích nội tâm với tiểu gia? Ngươi còn quá non!

Một bên khác, khuôn mặt Tưởng Vận Trúc trong nháy mắt biến thành đỏ bừng.

Gia hỏa này làm sao có thể nói như vậy, người không biết còn cho rằng hai người bọn họ thật sự có cái gì rồi!

Có điều. . . Lý Phong đã nhìn hết thân thể nàng, còn đâm vào huyệt hội âm của nàng, dù nói hai người từng tiếp xúc da thịt cũng không đủ a?

Tưởng Mộng Dao ở một bên trợ công: "Đúng đấy, ngươi nhanh chóng biến mất đi, đừng ảnh hưởng tới thế giới riêng của hai vợ chồng dì nhỏ ta."

Tưởng Mộng Dao tuy điêu ngoa tùy hứng, nhưng cũng không ngốc, làm sao nhìn không ra Lý Phong đang cố ý kích thích Hàn Thánh Vũ?

Quả nhiên, hai người hợp sức công kích ngôn ngữ, làm tâm cảnh của Hàn Thánh Vũ bị rung động.

Nhất là nhìn thấy khuôn mặt xấu hổ e thẹn của Tưởng Vận Trúc, lửa giận rốt cục không cách nào ngăn chặn, ầm ầm bùng cháy!

"Ngươi đã muốn tìm chết như vậy, ta liền thành toàn cho ngươi!" Hàn Thánh Vũ hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn Tưởng Vận Trúc nói: "Tưởng tiểu thư, ta hiện tại sẽ phế Lý Phong, sau đó mời ngươi uống cà phê, xin đợi một lát!"

Sau đó, Hàn Thánh Vũ sải bước đi về nơi xa.

"Lý Phong, ngươi. . . Cẩn thận một chút."

Tưởng Vận Trúc nhìn về phía Lý Phong, thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng chỉ gói gọn trong một câu.

"Yên tâm." Lý Phong gật đầu cười một tiếng, liền muốn đi tới ứng chiến.

Tưởng Mộng Dao đột nhiên hô một tiếng: "Uy!"

"Ừm?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, nhìn thấy Tưởng Mộng Dao muốn nói lại thôi, nhất thời nội tâm tràn đầy nghi hoặc.

"Nếu như ngươi thắng Hàn Thánh Vũ, về sau ta sẽ không gọi ngươi là cầm thú nữa, nếu như ngươi thua, ta sẽ. . . Ta sẽ. . . Cả đời còn lại ta sẽ gọi ngươi là cầm thú đáng chết!"

Nói đến cuối cùng, hốc mắt Tưởng Mộng Dao biến thành ửng đỏ.

Lý Phong nhìn chằm chằm Tưởng Mộng Dao rất lâu, mãi sau mới bật cười lớn nói: "Yên tâm, ta. . . thắng chắc!"

Chương 370. Thắng!

Chương 333: Thắng!

Dưới chân núi hoang, Lý Phong cùng Hàn Thánh Vũ đứng cách nhau mười mét.

Hình ảnh này làm Tưởng Mộng Dao nghĩ đến bức tranh "Quyết chiến Tử Cấm chi đỉnh" , nếu như hai người này đứng ở đỉnh núi thì càng chuẩn xác.

Chỉ tiếc toà núi hoang quá nhỏ, đỉnh núi chỉ có thể chứa một người. . .

"Quyền cước không có mắt, ngươi bây giờ chịu thua còn kịp."

Hàn Thánh Vũ hai tay chắp sau lưng, rất có phong thái cao nhân.

"Muốn đánh thì đánh, chớ nói nhảm làm gì."

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, hắn đã hiểu được tên Hàn Thánh Vũ này thích trang bức.

Mà đối với người dám trang bức trước mặt mình, Lý Phong chỉ có một cách hành xử, đó là hung hăng đánh mặt, đánh tới khi đối phương không dám trang bức nữa mới thôi!

"Tốt!"

Hàn Thánh Vũ phát ra một tiếng gầm nhẹ.

"Oanh "

Một cỗ khí tức thuộc về Siêu Phàm trung kỳ phát ra từ Hàn Thánh Vũ, cỗ khí tức này xông thẳng lên trời, khuấy động cát đá chung quanh, xoay tròn bay múa.

Cát bay đá chạy!

Nơi xa, thần sắc của Tưởng Vận Trúc cùng Tưởng Mộng Dao không khỏi ngưng trọng.

"Cỗ khí tức này thật mạnh, so với của ông ngoại hôm qua còn mạnh hơn."

Tưởng Mộng Dao có chút không hiểu được.

Tưởng Hạo Nguyên rõ ràng mạnh hơn Hàn Thánh Vũ, vì sao lại cho nàng cảm giác không mạnh bằng Hàn Thánh Vũ?

"Đó là bởi vì ông ngoại ngươi đã tập trung khí tức vào người Lý Phong."

Tưởng Vận Trúc ở một bên giải thích.

Ngưng tụ khí tức tập trung vào một điểm, cái này yêu cầu năng lực khống chế khí tức rất mạnh, cũng vô cùng tiêu hao tinh lực.

Tưởng Hạo Nguyên chỉ là muốn chấn nhiếp Lý Phong, cho nên không tiếc hao phí tinh lực khống chế khí tức, mà Hàn Thánh Vũ thì khác biệt, hắn muốn chiến đấu, đương nhiên sẽ không dùng tinh lực dư thừa vào chuyện vô bổ này.

"Thì ra là thế."

Tưởng Mộng Dao gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Đối mặt với khí tức mạnh mẽ của Hàn Thánh Vũ, biểu tình của Lý Phong lại không có chút biến hóa.

Hàn Thánh Vũ tuy mạnh, nhưng so với Tony Fick cũng không hơn bao nhiêu, hắn có thể xử lý Tony Fick, tự nhiên cũng có thể xử lý Hàn Thánh Vũ!

"Cuồng bạo!"

"Bạo tẩu!"

Lý Phong trực tiếp mở ra hai đại át chủ bài, một cỗ khí tức không kém gì Hàn Thánh Vũ bắn ra.

Khuôn mặt như hàn băng vạn năm không thay đổi của Hàn Thánh Vũ rốt cục lộ ra vẻ kinh sợ!

Đáng chết, Tưởng Vân Phong rõ ràng nói Lý Phong chỉ là Siêu Phàm sơ kỳ, vì sao giờ phút này Lý Phong lại bày ra khí tức của Siêu Phàm trung kỳ?

"Giết!"

Hàn Thánh Vũ không dám khinh thường, mũi chân chấm đất, tựa như mũi tên rời cung vọt tới Lý Phong.

Thân thể còn đang ở giữa không trung, Hàn Thánh Vũ đã khẽ vẫy tay phải, chân khí màu xanh cấp tốc ngưng tụ thành một thanh đại dao dài hơn một mét.

Quanh đại đao còn có lôi điện du tẩu!

"Cuồng Lôi đao pháp của Hàn gia!"

Tưởng Vận Trúc lên tiếng kinh hô.

Hàn gia có thể trở thành cổ võ thế gia loại lớn, không thể không nhắc tới công lao của Cuồng Lôi đao pháp.

Cuồng Lôi đao pháp, tiếng như lôi, nhanh như điện, luyện tới mức cao thâm càng là có thể dẫn thiên lôi xuống cho mình dùng, cách nhau vài trăm mét mà giết người như lấy đồ trong túi!

Trong truyền thuyết, hơn hai trăm năm trước, lão tổ Hàn gia vốn sinh ra ở nhà giàu sang, lại gặp kẻ địch hãm hại, cửa nát nhà tan.

Về sau lão tổ Hàn gia ngẫu nhiên được một lão thần tiên chỉ điểm, đốn ngộ 3 ngày 3 đêm, sau đó tự sáng tạo Cuồng Lôi đao pháp, cuối cùng cưỡi ngựa xách đao đi tìm địch nhân báo thù.

Đêm hôm ấy, vô số thiên lôi buông xuống trong nhà địch nhân, vô luận nam nữ, già trẻ, chủ tớ, toàn bộ 165 nhân khẩu đều táng thân trong hải lôi!

Lão tổ Hàn gia nhất chiến kinh thiên hạ!

Từ đó về sau, Hàn gia liền sừng sững không ngã trong giới cổ võ Hoa Hạ, tới tận bây giờ.

Thế nhưng truyền thuyết rốt cuộc chỉ là truyền thuyết, chí ít gần trăm năm nay không người nào nghe nói có hậu duệ Hàn gia luyện Cuồng Lôi đao pháp tới mức này.

"Chết!"

Hàn Thánh Vũ gầm nhẹ một tiếng, Lôi Đao chém xuống.

"Đôm đốp" !

Lôi Đao xẹt qua không khí, phát ra từng tiếng nổ bùm bùm, vô cùng nhanh chóng chém tới ngực Lý Phong!

Còn Lý Phong lại tựa như bị hoảng sợ đứng tại chỗ không nhúc nhích, để lôi đao chém trúng!

"Không!"

"Lý Phong!"

Tưởng Vận Trúc, Tưởng Mộng Dao cùng nhau phát ra một tiếng kinh hô, nhất thời vành mắt đỏ bừng!

Hàn Thánh Vũ cũng ngây người.

Một đao đã kết thúc? Cũng quá đơn giản rồi a?

Ngay tại thời điểm Hàn Thánh Vũ ngây người, một cỗ cảm giác nguy cơ rất lớn đột nhiên xuất hiện, ngay sau đó Hàn Thánh Vũ không chút nghĩ ngợi quay người bổ ra một đao.

"Phanh "

Tia lửa văng khắp nơi!

Lôi đao của Hàn Thánh Vũ miễn cưỡng ngăn cản lại một thanh trường kiếm hóa từ chân khí, mà người cầm kiếm cũng chính là Lý Phong!

Nơi xa, Tưởng Vận Trúc cùng Tưởng Mộng Dao đều sững sờ!

Trước sau Hàn Thánh Vũ đều có một Lý Phong? Cái này. . . Sao có thể như thế?

"Tàn ảnh? !"

Hàn Thánh Vũ hơi biến sắc, rốt cục nghĩ đến một điểm quan trọng.

Đúng lúc này, Hàn Thánh Vũ đột nhiên phát giác trên tay nhẹ đi, thầm hô không ổn!

"Bá "

Một đạo hàn quang từ bên trái đánh tới, Hàn Thánh Vũ không kịp đón đỡ, chỉ có thể nhấc chân né tránh.

"Phanh "

Trường kiếm chém qua người Hàn Thánh Vũ, đánh vào chân khí hộ thể của hắn, phát ra một tiếng vang trầm!

"A, lại thêm một Lý Phong nữa! Ba tên Lý Phong!"

Tưởng Mộng Dao che miệng kinh hô.

Chỉ thấy địa phương Hàn Thánh Vũ đứng trước đó, trước, sau, trái đều có một Lý Phong tay cầm trường kiếm chân khí, giống như pho tượng đứng trang nghiêm.

"Cái này. . . Đây là bộ pháp gì, vậy mà có thể làm tàn ảnh không bị tan biến?"

Tưởng Vận Trúc càng là không dám tin lên tiếng kinh hô.

Khi vật thể vận động vượt quá tốc độ khung hình của mắt, người chứng kiến sẽ nhìn thấy tàn ảnh, mà tàn ảnh chỉ có thể tiếp tục tồn tại từ 0.1- 0. 4 giây.

Thế nhưng tàn ảnh của Lý Phong lại tồn tại hơn hai giây, cái này không khoa học a!

"Đáng chết!"

Hàn Thánh Vũ giận dữ!

Hắn vốn cho rằng mình có thể đè ép Lý Phong, thế nhưng vừa bắt đầu kết quả đã hoàn toàn ngược lại, thành Lý Phong đè ép hắn!

Cái này khiến Hàn Thánh Vũ luôn kiêu ngạo gần như muốn điên cuồng!

"Lôi Bạo!"

Hàn Thánh Vũ phát ra một tiếng gầm nhẹ, khí tức lại lần nữa tăng vọt, ẩn ẩn bước vào Siêu Phàm hậu kỳ!

Càng thêm đáng sợ là, trên người Hàn Thánh Vũ có điện quang màu xanh du tẩu!

"Đây là bí kỹ Lôi Bạo của Hàn gia, sức sát thương cực mạnh, Lý Phong, ngươi phải cẩn thận!"

Tưởng Vận Trúc nhịn không được mở miệng nhắc nhở.

Dùng Lôi Bạo, tốc độ của Hàn Thánh Vũ tăng vọt, cũng để lại từng đạo tàn ảnh phóng tới Lý Phong.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, Tiên Tung Bộ lại lóe lên!

Bá bá bá bá bá. . .

Trong chớp mắt, xung quanh Hàn Thánh Vũ đã hiện ra mười tám tàn ảnh của Lý Phong, mỗi một cái đều sinh động như thật!

Trong mắt Tưởng Mộng Dao nổi lên ngôi sao nhỏ: "Trời ạ, Lý Phong quá đẹp trai!"

Dù là Tưởng Vận Trúc cũng lộ ra thần sắc kì lạ, mười tám đạo tàn ảnh có thể tồn tại mấy giây, bộ pháp của Lý Phong quả thực nghe cũng chưa từng nghe nói!

"Mấy trò mèo!"

Hàn Thánh Vũ hừ lạnh một tiếng sau đó hai mắt nhắm lại!

Ánh mắt có thể bị lừa gạt, tâm thì không!

Hắn muốn dùng tâm để truy tìm khí tức của Lý Phong!

"Tìm được ngươi rồi!"

Hàn Thánh Vũ nhếch miệng cười tàn nhẫn, lắc mình tới bên trái, nhắm hai mắt vung đao chém!

"Phanh "

Lôi Đao vững vàng chém vào thân Lý Phong!

"Thắng!"

Hàn Thánh Vũ dữ tợn cười một tiếng sau đó mở hai mắt ra, liền thấy Lôi Đao chỉ là chém vào ngực Lý Phong, đến cả áo Lý Phong cũng vẫn còn nguyên vẹn!

"Cái này sao có thể? !"

Hàn Thánh Vũ giật nảy mình, tiếp theo muốn lui ra ngoài.

Lý Phong sao có thể để Hàn Thánh Vũ tuỳ tiện đào thoát? Hắn đã liên tiếp vận dụng Cuồng bạo, Bạo tẩu cùng Vầng sáng vô địch, nếu như không ở trong khoảng thời gian ngắn phân ra thắng bại, kẻ thua sẽ là hắn!

"Thiên Thương Quyền!"

Trong giây lát Lý Phong liên tục đánh bảy quyền vào ngực Hàn Thánh Vũ!

"Phốc "

Hàn Thánh Vũ miệng phun máu tươi, cực tốc lui nhanh về sau!

"Tiên Tung Bộ!"

Lý Phong lắc mình đuổi tới trước mặt Hàn Thánh Vũ, lại là một quyền đánh ra: "Thiên Sát Quyền!"

"Oanh "

Một tiếng vang thật lớn xuất hiện, thân thể Hàn Thánh Vũ lúc này giống như đạn pháo ra khỏi nòng, lao vọt về sau, đụng vào đồi núi nhỏ, đánh ra một cái hố to!

Vô số đất đá lăn xuống, gần như chôn sống Hàn Thánh Vũ!

"Ngươi làm sao có thể mạnh như vậy?"

Hàn Thánh Vũ lộ vẻ mặt sợ hãi nhìn Lý Phong, tiếp theo phun ra một ngụm máu tươi, nghiêng đầu ngất đi!

Trận chiến này, Lý Phong. . . Thắng!

Chương 371. Có phục hay không?

Chương 334: Có phục hay không?

"Oa, Lý Phong ngươi thật đẹp trai. "

Tưởng Mộng Dao nhảy cẫng lên hoan hô.

Tưởng Vận Trúc cũng nhịn không được siết chặt đôi bàn tay trắng như phấn, lớn tiếng reo hò "Đẹp mắt quá. "

Dù trước đó Lý Phong lời thề son sắt nói mình thắng chắc, hai nàng vẫn không quá tin tưởng, dù sao cảnh giới của Hàn Thánh Vũ vẫn còn đó.

Nhưng sau khi chiến đấu bắt đầu, biểu hiện của Lý Phong lại làm cho hai nàng phải lau mắt mà nhìn.

Lý Phong rõ ràng là đè ép Hàn Thánh Vũ a, từ đầu tới đuôi đều không cho Hàn Thánh Vũ cơ hội hoàn thủ.

Sau cùng khi một đao của Hàn Thánh Vũ chém lên thân Lý Phong, tim hai nàng đã nhảy lên cuống họng, thiếu chút nữa hoảng sợ ngất đi.

Nhưng kết quả lại là Lý Phong không có việc gì, còn dùng hai quyền đánh bay Hàn Thánh Vũ.

Lý Phong làm sao lại mạnh như vậy, hắn là yêu nghiệt à?

Không, dùng từ yêu nghiệt cũng không cách nào hình dung sự cường đại của Lý Phong, thế nhưng trừ từ yêu nghiệt ra, hai nàng lại không tìm thấy từ nào càng tốt hơn, chỉ có thể không ngừng la to để phát tiết hưng phấn trong lòng.

Nhìn hai nàng mừng rỡ như điên, Lý Phong thật sự muốn nói một câu "Reo hò cái gì, đúng là tuổi trẻ chưa trải sự đời."

Bất quá ham muốn sống sót cường đại cuối cùng đã làm Lý Phong từ bỏ quyết định này.

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, bỏ ý nghĩ ra khỏi đầu, hỏi tiếp "Có nên giết hắn không?"

"A" Tưởng Vận Trúc đầu tiên là sững sờ, tiếp theo vội vàng nói "Không thể giết, ngươi giết hắn, Hàn gia chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ."

Hàn Thánh Vũ là thiên tài võ đạo của Hàn gia, còn là nhân tuyển tốt nhất cho chức vị gia chủ trong tương lai, một khi Lý Phong giết Hàn Thánh Vũ, từ trên xuống dưới nhà họ Hàn nhất định sẽ phát cuồng.

Hai người đã phân ra thắng bại mà vẫn cố tình hạ sát thủ, Hàn gia có lý do giết Lý Phong để báo thù cho Hàn Thánh Vũ.

Huống hồ Lý Phong là vì nàng mới cùng Hàn Thánh Vũ quyết đấu, Hàn Thánh Vũ chết, Hàn gia tất nhiên sẽ giận chó đánh mèo với Tưởng gia, thậm chí sẽ khiến hai đại gia tộc nảy sinh chiến tranh.

Lý Phong gật gật đầu "Cũng đúng."

Thực ra hắn cũng không nhất định phải giết Hàn Thánh Vũ, hai bên không oán không thù.

Đương nhiên, nếu hắn sở hữu thực lực đầy đủ, ví dụ như hắn là cường giả giống như Long đầu, giết Hàn Thánh Vũ cũng chẳng sao, ai còn dám bất mãn?

Ai bất mãn thì cùng giết một lượt là được.

"Vẫn là phải mau chóng tăng thực lực lên. "

Lý Phong siết chặt nắm đấm, âm thầm nói một câu.

Thấy Lý Phong bỏ đi suy nghĩ giết người diệt khẩu, Tưởng Vận Trúc thở phào.

Tiếp theo, Lý Phong nhấc lên đất đá đè thân Hàn Thánh Vũ, lại

dùng Cửu Chuyển Thần Châm giúp Hàn Thánh Vũ cầm máu, trị thương.

Đợi Hàn Thánh Vũ hồi tỉnh lại, hắn vô cùng ngạc nhiên nhìn Lý Phong hỏi thăm "Ngươi không giết ta ?"

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, cười nói "Ngươi và ta chỉ cần phân ra thắng bại, không cần phân ra sinh tử."

"Đúng vậy, coi như ta thắng, cũng sẽ không giết ngươi."

Hàn Thánh Vũ lắc đầu cười một tiếng, thần sắc có chút ngạo nghễ.

Câu nói này có ý tứ rất đơn giản, hắn sẽ không cảm kích Lý Phong vì Lý Phong không giết hắn.

Hắn là thiên tài võ đạo Hàn gia, là võ si, muốn hắn cảm kích thì Lý Phong chưa đủ tư cách.

Một bên khác Tưởng Mộng Dao nghe mà khó chịu, liền muốn mắng Hàn Thánh Vũ vài câu.

Lúc này Lý Phong lại lộ vẻ đùa cợt nói "A, ngươi nói vậy liền làm ta nhớ tới một câu chuyện xưa."

"Hửm?"

Hàn Thánh Vũ nhíu mày, không hiểu Lý Phong muốn nói gì.

Tưởng Vận Trúc cùng Tưởng Mộng Dao cũng lộ vẻ mặt mờ mịt, bọn họ rõ ràng đang nói chuyện rất bình thường, Lý Phong làm sao lại nhắc tới chuyện xưa, mà chuyện xưa gì?

Thấy hai nàng biểu hiện như thế, Lý Phong liền cười nói "Một vị ký giả phỏng vấn một vị lão bá, nếu như ngươi có 100 mẫu đất, ngươi nguyện ý cho thân thích một nửa không? Lão bá trả lời nguyện ý."

"Ký giả lại hỏi nếu như ngươi có hai căn nhà, ngươi nguyện ý nhường lại một cái cho thân thích ở lại không? Lão bá trả lời nguyện ý."

"Ký giả lại hỏi nếu như ngươi có hai chiếc xe hơi, ngươi nguyện ý tặng một chiếc cho thân thích không? Lão bá vẫn trả lời nguyện ý."

"Ký giả sau cùng hỏi thăm, nếu như ngươi có hai con trâu, ngươi nguyện ý tặng một con cho thân thích không? Các ngươi đoán xem lão bá trả lời thế nào. "

Tưởng Mộng Dao suy nghĩ rồi nói "Khẳng định vẫn là nguyện ý, đất, nhà, xe đều chịu tặng, không có khả năng tiếc một con trâu. "

Một bên khác, Tưởng Vận Trúc nhíu mày, nếu thật sự là như vậy, vấn đề cũng quá đơn giản, Lý Phong cũng không hỏi ba người.

"Hừ, ngươi đến cùng là muốn nói cái gì?"

Hàn Thánh Vũ cũng không đoán được đáp án, nhưng trực giác nói cho hắn biết Lý Phong đang nhằm vào hắn.

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, rồi mới nói "Lão bá trả lời là không nguyện ý, bởi vì hắn thật sự có hai con trâu."

Tưởng Mộng Dao " "

Tưởng Vận Trúc " "

Hàn Thánh Vũ " "

Không có đồ liền nói nguyện ý cho, thật sự có đồ liền không muốn cho.

Lúc này Lý Phong trào phúng nhìn về phía Hàn Thánh Vũ, nói "Cho nên a, chuyện không phát sinh ngươi nói thế nào cũng được, dù sao ai có thể phân biệt lời ngươi nói là thật hay giả? Nhưng nếu thật sự phát sinh, chỉ sợ ngươi sẽ không nghĩ như thế."

Hàn Thánh Vũ chỉ cảm thấy một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng.

Con mẹ nó trực giác quả nhiên không sai, Lý Phong đang nhằm vào hắn.

Càng làm cho Hàn Thánh Vũ phiền muộn là, lời nói của Lý Phong làm hắn không cách nào phản bác.

"Ngươi đến cùng là muốn như thế nào?"

Hàn Thánh Vũ hít sâu, đè xuống tâm tình phiền muộn, hỏi.

"Cũng không có gì to tát, chỉ là hỏi xem ngươi có phục hay không."

Lý Phong nhún nhún vai, sau đó nói.

Hàn Thánh Vũ gắt gao nhìn chằm chằm Lý Phong một hồi, sau một lúc lâu trên mặt lộ ra thần sắc dữ tợn, giận dữ nói "Ta vẫn không muốn tin tưởng đã bị ngươi đánh bại, nếu như ta không nghe lầm, ngươi năm nay mới 23 tuổi đúng không? "

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái "Không sai, làm sao?"

"23 tuổi a" Hàn Thánh Vũ lộ vẻ nhớ lại, lẩm bẩm "Khi ta 23 tuổi, ta mới chỉ là Tông Sư hậu kỳ, buồn cười ta còn tự khoe là võ si, lại thua bởi nam nhân trẻ hơn mình 8 tuổi."

"Cuối cùng ngươi phục hay là không phục?" Tưởng Mộng Dao nghe không hiểu, người này cũng quá quanh co lòng vòng rồi, ăn nói ngay thẳng trước đó đã đi đâu?

Hàn Thánh Vũ há hốc mồm, sau một lúc lâu cắn răng nói "Ta phục, tâm phục khẩu phục."

Nếu như Lý Phong cùng hắn không có chênh lệch nhiều, vậy hắn sẽ chỉ khẩu phục, không phục từ tâm, nhưng Lý Phong quá trẻ tuổi, Lý Phong có tiềm lực lớn hơn hắn nhiều.

Cao ngạo như hắn, ở trước mặt Lý Phong cũng không thể không cúi thấp cái đầu xuống.

"Ngươi phục là được rồi, nhớ kỹ ước định, từ nay về sau không được xuất hiện ở trước mặt Vận Trúc nữa, nếu không phải ta sẽ đánh nát xác ngươi."

Nói xong Lý Phong liền muốn quay người rời đi, nhưng hắn vừa

đi ra mấy bước thì đột nhiên dừng lại, quay đầu hỏi thăm "A đúng rồi, cần giúp ngươi gọi xe cứu hộ không? "

Khóe miệng Hàn Thánh Vũ giật một cái, nói "Không cần "

"Rất tốt, hi vọng ngươi không phải chết ở chỗ này." Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, mang theo hai mỹ nữ xinh đẹp đi lên xe rời khỏi nơi đây.

Nhìn theo bóng lưng dần xa của Lý Phong, trong mắt Hàn Thánh Vũ bắn ra sát ý mãnh liệt, sau một lúc lâu hắn lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc điện thoại "Uy, cha, ta bại rồi. "

Sa Thành, trong một biệt thự, phòng khách.

Cha con Tưởng Hạo Thiên dùng sắc mặt nghiêm chỉnh cung kính nói chuyện với một vị trung niên, nếu Lý Phong ở đây thì sẽ nhận ra, người đàn ông tuổi trung niên này chính là Vương Tôn Trọng.

Ba người nói vài câu, sau đó Tưởng Hạo Thiên ôm quyền nói "Vương Tôn tiên sinh, chỉ cần ngài giúp ta đoạt được vị trí gia chủ Tưởng gia, về sau Tưởng gia nhất định sẽ thần phục Vương Tôn gia, giống như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. "

Chương 372. Hoặc là giao người, hoặc là khai chiến

Chương 335: Hoặc là giao người, hoặc là khai chiến

"Ta đã đi tới nơi này, tự nhiên sẽ hết sức giúp ngươi đoạt được chức gia chủ. Bất quá ta cũng không thể làm hư quy củ, chỉ có thể làm chỗ dựa cho ngươi, không cách nào trực tiếp tạo áp lực cho Tưởng Hạo Nguyên, điểm này mong Tưởng tiên sinh thông cảm."

Vương Tôn Trọng mỉm cười, nói.

Thế gia cùng thế gia cũng tồn tại quan hệ phụ thuộc.

Đại thế gia không có khả năng chuyện gì cũng tự làm, một số chuyện nhỏ sẽ cần tiểu thế gia xử lý.

Mà tiểu thế gia muốn phát triển hoặc là tồn tại tiếp, thì cần tìm một đại thế gia để phụ thuộc, khi gặp phải nguy cơ, liền có thể mời đại thế gia xuất thủ giải quyết.

Nhưng cổ võ thế gia loại lớn rất ít khi lựa chọn phụ thuộc vào cổ võ thế gia đỉnh cấp, mà chỉ giữ gìn mối quan hệ tốt với tứ đại thế gia cổ võ đỉnh cấp, dù sao toàn bộ Hoa Hạ, số lượng cổ võ thế gia loại lớn cũng chỉ có mười mấy cái, mà ai cũng có tôn nghiêm của mình.

Tưởng Hạo Thiên vì đoạt được chức gia chủ, tiền đặt cược tự nhiên không thể nhỏ được.

"Ta hiểu, Vương Tôn tiên sinh chỉ cần nói rõ thái độ, không cần làm sự tình nào khác."

Tưởng Hạo Thiên cười ha ha một tiếng, nói.

Hắn mời Vương Tôn Trọng tới, chỉ là để tăng thêm một tầng bảo hiểm, dựa theo hắn dự tính, lần này trong trận chiến đoạt chức gia chủ, hắn nắm chắc 80% chiến thắng!

Hai người lại trò chuyện, đột nhiên một hồi tiếng chuông gấp rút vang lên.

"Xin lỗi, ta có điện thoại."

Tưởng Hạo Thiên áy náy cười, cầm điện thoại đi đến nơi xa nghe máy.

Mấy phút đồng hồ sau, Tưởng Hạo Thiên đầy vui vẻ trở về nói: "Quả nhiên đúng như ta đoán trước, Hàn Lập dẫn người tìm tới cửa."

Nghe thấy lời ấy, Tưởng Vân Phong nhất thời vui mừng: "Thật sao? Quá tốt rồi!"

Lông mày Vương Tôn Trọng nhướng lên một cái, hứng thú nồng đậm hỏi: " Tưởng tiên sinh còn mời Hàn Lập trợ trận?"

Hàn Lập là gia chủ Hàn gia, cường giả Thánh cấp trung kỳ, dù là Vương Tôn Trọng gặp cũng phải có ba phần kính ý.

"Ha ha, Vương Tôn tiên sinh đừng hiểu lầm, ta chỉ mời một mình ngươi trợ trận, còn gia chủ Hàn gia. . . Hắc hắc!"

Nói đến đây, Tưởng Hạo Thiên cố ý dừng lại.

"Đến cùng là chuyện gì xảy ra, ngươi mau nói đi."

Vương Tôn Trọng càng thêm hứng thú.

"Là như thế này, con trai Hàn Lập Hàn Thánh Vũ nhìn trúng con gái của đại ca ta- Tưởng Vận Trúc, hai nhà liền an bài một lần xem mắt."

"Kết quả nha đầu Vận Trúc đã có bạn trai khác, hôm qua còn dẫn về nhà gặp cha mẹ."

Nói đến đây, Tưởng Hạo Thiên lộ vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Hai mắt Vương Tôn Trọng sáng lên, hắn nghĩ tới một điểm.

Tưởng Vận Trúc? Bạn trai? Không phải là tên tiểu tử Lý Phong kia chứ!

"Ồ? Ta cũng đã gặp Tưởng tiểu thư, đúng là đại mỹ nhân hiếm có, không biết là công tử nhà nào hái được đóa hoa này."

Vương Tôn Trọng ra vẻ kinh ngạc hỏi.

"Vương Tôn tiên sinh, ngươi đã đoán sai, tiểu tử kia không phải là con cháu thế gia, chỉ là thành viên Long Hồn mà thôi."

Tưởng Hạo Thiên lộ vẻ trào phúng nói.

Nghe đến đó, Vương Tôn Trọng liền có sáu mươi phần trăm chắc chắn, người này chính là Lý Phong!

"Vậy hắn khẳng định có chỗ thần kỳ a?"

Vương Tôn Trọng tiếp tục thử dò xét.

"Kẻ này xác thực có chỗ thần kỳ." Tưởng Hạo Thiên hiện vẻ mặt ngưng trọng, chậm rãi nói: "Hắn năm nay mới 23 tuổi, vậy mà đã là Siêu Phàm sơ kỳ, thiên phú bậc này quả thực là kinh khủng."

"Ồ? Vậy mà có thiên tài như thế?" Vương Tôn Trọng ra vẻ rất kinh ngạc.

"Đúng vậy a, chỉ tiếc hắn không rõ cục diện, bị cuốn vào phân tranh của hai đại thế gia, sợ là kết cục sẽ rất thê thảm."

Tưởng Hạo Thiên lộ vẻ trào phúng lắc đầu nói.

Trong mắt Vương Tôn Trọng lóe lên một vệt hàn quang, thâm ý sâu sắc nói: "Ừm, dây vào thế lực mình không chọc nổi, kết cục tất nhiên sẽ vô cùng thê thảm."

Tưởng Hạo Thiên còn không biết sắp có đại họa lâm đầu: "Việc này không nên chậm trễ, mời Vương Tôn tiên sinh theo ta tiến tới biệt thự ở sườn núi Ma Sơn."

Vương Tôn Trọng gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

Giờ phút này, một chiếc Rolls-Royce Phantom dừng ở trạm bảo an bên ngoài dãy biệt thự sườn núi Ma Sơn.

"Tiên sinh, xin hỏi ngài tìm ai?"

Bảo an trước đó ngăn lại Lý Phong đi tới hỏi.

"Ta tìm Tưởng Hạo Nguyên." Tài xế lộ ra thần sắc âm lãnh nói.

Bảo an không kiêu ngạo không tự ti hỏi: "Vậy ngài có hẹn trước không?"

"Không có hẹn trước, ngươi mau mở rào chắn, nếu không chọc ta tức giận thì ngươi không đảm đương nổi hậu quả đâu!"

Tài xế có chút tức giận.

Không thấy hắn lái Rolls-Royce Phantom sao, tên bảo an quèn này còn không tranh thủ thời gian mở rào chắn còn hỏi nhảm, thật sự là quá không biết nhìn người!

"Xin lỗi tiên sinh, không có hẹn trước thì ngài không thể đi vào."

Bảo an dùng ngữ khí kiên định nói.

"Con mẹ nó?" Tài xế nổi giận, ngay sau đó liền muốn xuống xe giáo huấn bảo an một trận.

"Thánh Dũng, đừng lãng phí thời gian, trực tiếp đâm tới."

Đúng lúc này, một thanh âm hơi có vẻ già nua từ hàng ghế sau truyền đến.

"Vâng thưa cha!"

Tài xế lộ sắc mặt nghiêm túc, dữ tợn cười một tiếng sau đó dẫm mạnh chân ga!

"Các ngươi không thể làm vậy!"

Bảo an là người ngay thẳng, nhưng cũng không ngốc, nhìn thấy tài xế nhe răng cười đã biết không ổn, vội vàng tránh sang một bên.

Chỉ là động tác của hắn vẫn chậm chút, thân thể bị xe đụng trúng, té ngã trên đất, đầu đập vào bậc thang, trực tiếp hôn mê.

Biệt thự số 6, Tưởng Hạo Nguyên ở trong phòng khách đi qua đi lại.

Chẳng biết tại sao, xế chiều hôm nay hắn luôn thấy tâm thần bất an, tựa như có đại sự gì muốn phát sinh.

"Ta nói này lão đầu tử, ngươi dừng lại được không." Liễu Trân ở một bên cười khổ nói.

"Ta đi mà ngươi cũng mệt được sao?" Tưởng Hạo Nguyên tức giận nói.

Liễu Trân vừa muốn nói vài câu, đột nhiên một hồi tiếng động cơ từ đằng xa truyền đến.

"Là Vận Trúc trở về sao?" Liễu Trân vui vẻ, liền muốn đi ra ngoài xem xét.

"Không đúng, đây không phải là thanh âm của Maybach." Tưởng Hạo Nguyên hơi biến sắc, vội vàng đi đến cửa phòng khách nhìn ra ngoài, vừa vặn nhìn thấy một chiếc Rolls-Royce Phantom chạy tới.

"Xe của Hàn gia? !" Sắc mặt Tưởng Hạo Nguyên lại biến đổi, vội vàng ra ngoài nghênh đón: "Trên xe là Hàn huynh sao?"

"Hừ, ta không đảm đương được hai chữ Hàn huynh của ngươi."

Một lão giả mặc Đường trang màu nâu xuống xe, cười lạnh nói.

Chính là gia chủ Hàn gia- Hàn Lập!

(Chắc tác giả cố tình viết trùng tên Hàn Lập trong truyện Phàm nhân tu tiên :v)

Tưởng Hạo Nguyên nhìn ra Hàn Lập không có ý tốt, ngay sau đó sắc mặt nghiêm lại, hỏi: "Hàn huynh, ngươi nói vậy là ý gì?"

"Ý gì?"

Hàn Lập lần nữa cười lạnh: "Thánh Dũng, ôm tiểu đệ ngươi ra, để Tưởng gia chủ nhìn xem."

"Vâng thưa cha!"

Hàn Thánh Dũng đi đến hàng sau, ôm Hàn Thánh Vũ ra.

Nhìn thấy bộ dáng thương thế chồng chất của Hàn Thánh Vũ, Tưởng Hạo Nguyên nổi lên một loại dự cảm không ổn: "Cái này. . . Cái này là chuyện gì xảy ra, Thánh Vũ gặp phải kẻ thù?"

"Kẻ thù?" Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, tức giận nói: "Tưởng Hạo Nguyên, đã tới lúc này ngươi còn giả vờ ngây ngốc à, thật sự coi Hàn gia chúng ta dễ chọc sao?"

Lúc này Liễu Trân cũng ra ngoài, hỏi: "Hàn huynh, trong này khẳng định là có hiểu lầm, cả ngày hôm nay ta cùng lão đầu tử đều ở nhà, căn bản không biết bên ngoài phát sinh cái gì."

Tưởng Hạo Nguyên cũng lộ sắc mặt ngưng trọng nói: "Hàn huynh, có lời gì cứ nói thẳng."

"Có lời gì cứ nói thẳng đúng không? Tốt, vậy ta liền nói cho ngươi nghe!"

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, nói tiếp: "Hôm nay Thánh Vũ đi xem mắt với Tưởng Vận Trúc, lại biết được nàng đã có bạn trai, Thánh Vũ giận dữ khởi xướng khiêu chiến với bạn trai nàng, kết quả. . . Thánh Vũ bị tên kia dùng thủ đoạn hèn hạ đánh thành trọng thương."

"Hiện tại ta yêu cầu ngươi giao ra hung thủ, lại gả Tưởng Vận Trúc cho Thánh Vũ, nếu không Hàn gia cùng Tưởng gia sẽ trở thành tử thù, lập tức khai chiến!"

Chương 373. Lộ ra kế hoạch

Chương 336: Lộ ra kế hoạch

Lời nói của Hàn Lập tựa như sấm sét giữa trời quang, làm Tưởng Hạo Nguyên sững sờ ngay tại chỗ.

Giao ra hung thủ, gả Vận Trúc đi, nếu không lập tức khai chiến?

Uy hiếp, trần trụi uy hiếp!

Ngây người xong, Tưởng Hạo Nguyên nổi giận: "Hàn gia chủ, ngươi nghiêm túc sao?"

Không nói việc này có phải là lỗi do Tưởng gia không, dù Tưởng gia thật sự sai, Tưởng Hạo Nguyên cũng không thể để Hàn Lập uy hiếp như vậy!

Hàn gia cùng Tưởng gia đều là cổ võ thế gia loại lớn, tổng thể thực lực tương đương, thật sự khai chiến Tưởng gia cũng sẽ không sợ Hàn gia!

Hàn Lập cười lạnh: "Không sai, nghiêm túc, ta không muốn nhắc lại một lần nữa."

"Hàn Lập, ngươi cho rằng Tưởng Hạo Nguyên ta sợ ngươi sao? Khai chiến thì khai chiến!"

Lập tức Tưởng Hạo Nguyên phóng thích khí thế toàn thân!

Sắc mặt Liễu Trân kịch biến, muốn mở miệng khuyên bảo, nhưng nàng biết Tưởng Hạo Nguyên đang nổi nóng, vô luận nàng nói cái gì cũng nghe không lọt tai, chỉ có thể thầm than một tiếng rồi lui sang chỗ khác.

Đơn đả độc đấu thì nàng rất có lòng tin với lão đầu tử!

Hàn Thánh Dũng hơi biến sắc, ôm lấy Hàn Thánh Vũ lui ra ngoài.

Hai người bọn họ đều là Siêu Phàm trung kỳ, đối mặt với Thánh cảnh trung kỳ như Tưởng Hạo Nguyên căn bản là tìm đường chết.

Chỉ Hàn Lập là đứng tại chỗ không nhúc nhích tí nào: "Tốt, Tưởng Hạo Nguyên, đây chính là ngươi nói, bất quá trước khi khai chiến ta phải nhắc nhở ngươi một chút."

Lông mày Tưởng Hạo Nguyên nhướng lên một cái:

"Theo ta được biết, Tưởng Hạo Thiên ngấp nghé vị trí gia chủ Tưởng gia đã lâu, một khi Hàn, Tưởng hai nhà khai chiến, ngươi cảm thấy hắn sẽ giúp ngươi sao?" Hàn Lập giống như cười mà không phải cười nói.

Tưởng Hạo Nguyên giật mình, mặt lại không lộ vẻ khác thường nói: "Cái này liên quan đến vinh nhục của Tưởng gia, lão nhị là người biết đại thể, hắn sẽ không khiến ta thất vọng."

"Thật sao?" Hàn Lập lắc đầu, giễu cợt nói: "Ngươi đã là chủ một thế gia, làm sao còn ngây thơ giống như đứa trẻ ba tuổi vậy?"

"Mặc kệ ngươi nói thế nào, ta tin tưởng lão nhị sẽ làm ra lựa chọn chính xác."

Tưởng Hạo Nguyên cũng biết Hàn Lập nói đúng, nhưng loại thời điểm này hắn không thể sợ, một khi sợ khí thế liền tan tác.

Hàn Lập dùng âm thanh lạnh lùng nói: "Đã như vậy, chúng ta liền. . ."

Chữ "Khai chiến" còn chưa nói ra miệng, một hồi tiếng động cơ đột nhiên từ đằng xa truyền đến, mọi người quay đầu nhìn lại, liền thấy một chiếc Bentley Mushang chậm rãi đi tới.

"Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, lão nhị nhà ngươi tới." Hai mắt Hàn Lập sáng lên, giống như cười mà không phải cười nói: "Tưởng gia chủ, một số chuyện chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, cho nên ta khuyên ngươi suy nghĩ thật kỹ về điều kiện của ta, miễn cho chút nữa ngươi không xuống đài được."

Giờ phút này Hàn Lập không còn hùng hổ dọa người như trước, ngược lại giống như là bằng hữu suy nghĩ hết lòng cho Tưởng Hạo

Nguyên.

"Hừ, Tưởng Hạo Nguyên ta xưa nay chưa từng bị người khác uy hiếp, ngươi muốn chiến ta liền chiến!"

Tưởng Hạo Nguyên gần như cắn răng nói.

Trực giác nói cho hắn biết, lão nhị tới đây tuyệt đối không phải trùng hợp, mà là có quan hệ với Hàn Lập!

Nhưng hắn là gia chủ Tưởng gia, giờ phút này mỗi tiếng nói cử động của hắn đều đại biểu cho Tưởng gia, nếu chỉ bởi vì Hàn Lập nói vài câu uy hiếp liền nhượng bộ, vậy Tưởng gia về sau sao còn có thể đứng sừng sững trên đỉnh giới cổ võ Hoa Hạ?

Hàn Lập trào phúng cười một tiếng, lắc đầu không nói.

"Nha, Hàn gia chủ cũng tới a, thật là khéo."

Xe dừng hẳn, Tưởng Hạo Thiên đi ra, quét mắt một vòng, nhìn Hàn Lập cười nói.

"Chào Tưởng huynh." Hàn Lập ôm quyền đáp lại.

Tưởng Hạo Thiên cũng chắp tay một cái, lúc này mới nhìn về phía Tưởng Hạo Nguyên nói: "Đại ca, Hàn gia chủ tới tìm ngươi là có chuyện quan trọng muốn trao đổi sao, có cần ta tránh mặt một chút không?"

Tưởng Hạo Nguyên nhìn hắn chằm chằm, sau một lúc lâu nói: "Ngươi đến rất đúng lúc, Hàn gia chủ muốn khai chiến với chúng ta, ngươi lưu lại cùng ta ứng chiến."

"Có việc này sao?" Tưởng Hạo Thiên lộ vẻ chấn kinh, nhìn về phía Hàn Lập nói: "Hàn gia chủ, ngươi tìm tới cửa muốn khai chiến, coi Tưởng gia chúng ta không có người nào sao?"

Tưởng Hạo Nguyên thầm thở phào, chí ít xem ra lão nhị vẫn đứng ở bên hắn.

"Tưởng huynh nói lời ấy là sai rồi, ta chỉ là vì báo thù cho Thánh Vũ, cái này không thể trách ta." Hàn Lập thở dài một tiếng, tràn

đầy bất đắc dĩ nói.

"Ồ?" Tưởng Hạo Thiên không hiểu ra sao hỏi: "Đến cùng là phát sinh cái gì?"

"Hừ, hôm nay Thánh Vũ đi xem mắt với Tưởng Vận Trúc . ." Ngay sau đó Hàn Lập liền giảng thuật nhân quả một lần.

Nghe xong, Tưởng Hạo Thiên lộ vẻ do dự nói: "Cái này đúng là do đại ca làm sai, nếu như là ta, khẳng định sẽ giao người."

Tưởng Hạo Nguyên có chút không dám tin tưởng lỗ tai mình: "Lão nhị, ngươi biết mình đang nói cái gì không?"

Tưởng Hạo Thiên lắc đầu nói: "Đại ca, ngươi đừng vội nóng giận, nghe ta nói."

"Đầu tiên ngươi biết rõ Vận Trúc có bạn trai, còn để cho nàng đi xem mắt với Thánh Vũ, đây là chuyện không đúng. Thứ hai, Lý Phong đánh Thánh Vũ thành trọng thương cũng là không đúng."

"Thứ ba. . ."

Nói đến đây, Tưởng Hạo Thiên lộ ra ánh mắt lạnh lẽo nói: "Ngươi vì che chở một ngoại nhân mà trở mặt với Hàn gia chủ, sai càng thêm sai! Tưởng gia, không phải chỉ có một mình đại ca ngươi!"

Tưởng Hạo Nguyên biến sắc: "Lão nhị, ngươi muốn giúp Hàn Lập đối phó ta ?"

Lời của Tưởng Hạo Thiên có thể nói là làm tim người ta nguội lạnh, đến bây giờ Tưởng Hạo Nguyên còn không nhìn ra ý đồ của lão nhị, thì những năm này làm gia chủ của hắn đúng là uổng phí!

"Không, ta chỉ nói mấy lời công bằng mà thôi." Tưởng Hạo Thiên lắc đầu cười một tiếng, âm thanh lạnh lùng: "Đại ca, ta cảm thấy ngươi không thích hợp làm gia chủ, thoái vị đi."

Giờ khắc này, Tưởng Hạo Thiên bộc lộ âm mưu thật sự!

"Ha ha, Tưởng huynh quả nhiên là người rõ lí lẽ, mạnh hơn đại

ca ngươi, ta ủng hộ Tưởng huynh làm gia chủ Tưởng gia."

Hàn Lập cười to tán dương.

"Hàn gia chủ quá khen, thực ra ta cũng không muốn làm gia chủ, chỉ bất quá đại ca đúng là sai lầm nối tiếp những sai lầm."

"Đương nhiên, nếu đại ca nguyện ý giao ra Lý Phong, đồng thời gả Vận Trúc cho Thánh Vũ, cùng với Hàn huynh biến chiến tranh thành tơ lụa, ta vẫn ủng hộ đại ca làm gia chủ."

"Nếu như đại ca khư khư cố chấp, vì tương lai của Tưởng gia, chức vị gia chủ này ta nhất định sẽ giành giật một phen!"

Tưởng Hạo Thiên ra vẻ lấy đại cục làm trọng nói.

"Rất tốt!" Hàn Lập nhìn về phía Tưởng Hạo Thiên giơ ngón tay cái lên, tiếp theo nhìn sang Tưởng Hạo Nguyên: "Tưởng gia chủ, hiện tại ngươi có thể quyết định chưa?"

Tưởng Hạo Nguyên nhìn Hàn Lập, lại nhìn Tưởng Hạo Thiên, sau cùng chán nản cười nói: "Lão nhị, ngươi cùng Hàn Lập sớm đã có liên hệ, đúng không?"

Tưởng Hạo Thiên mặt không đổi sắc: "Đại ca chẳng lẽ là hồ đồ rồi? Ta cùng Hàn gia chủ là bạn cũ nhiều năm, tự nhiên sớm có liên hệ."

"Ngươi biết ta không có ý tứ như vậy." Tưởng Hạo Nguyên lắc đầu, tiếp theo mặt lộ vẻ chán nản nói: "Nếu như ta nhường ra chức vị gia chủ, các ngươi sẽ bỏ qua cho Lý Phong cùng Vận Trúc chứ?"

"Cái này . . ." Tưởng Hạo Thiên chần chờ nhìn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập cười nói: "Có thể."

Tưởng Hạo Thiên thở sâu: "Tốt, vậy ta. . ."

Ngay tại thời điểm hắn muốn nói từ bỏ chức vị gia chủ, một chiếc xe Maybach từ đằng xa chạy tới.

Lý Phong cùng Tưởng Vận Trúc đến nơi!

Nhất thời, sắc mặt Tưởng Hạo Thiên kịch biến!

Trong cái nhìn của mọi người, Maybach đi tới cửa dừng lại, Lý Phong xuống xe quét mắt nhìn mọi người một lượt, khi nhìn thấy Hàn Thánh Vũ được Hàn Thánh Dũng ôm lấy, nhất thời hơi biến sắc.

"Lý Phong, làm sao ngươi lại tới đây, mau trở về!" Tưởng Hạo Nguyên vội vàng nháy mắt với Lý Phong.

"Ồ?" Lông mày Hàn Lập nhướng lên một cái, nhìn Lý Phong nói: "Chính là ngươi đả thương Thánh Vũ?"

Lúc này Tưởng Vận Trúc và Tưởng Mộng Dao cùng nhau xuống xe, nghe nói như thế nhất thời khẩn trương.

"Ngươi là ai?" Lý Phong lộ vẻ cảnh giác hỏi.

"Ta là phụ thân của Thánh Vũ." Trong mắt Hàn Lập lóe lên một vệt hàn quang, tiếp theo cười lạnh nói: "Ngươi cần phải cảm tạ Tưởng gia chủ, hắn vì bảo vệ ngươi cùng Tưởng Vận Trúc, không tiếc nhường ra chức vị gia chủ, nếu không thì. . . Hừ hừ!"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của Lý Phong cùng Tưởng Vận Trúc đều kịch biến!

Chương 374. Không từ thủ đoạn

Chương 337: Không từ thủ đoạn

Sau một hồi lâu, Tưởng Vận Trúc lộ sắc mặt khó coi hỏi: "Cha, Hàn gia chủ nói thật sao?"

Lý Phong cùng Tưởng Mộng Dao đều nhìn về Tưởng Hạo Nguyên.

"Ta mệt mỏi rồi, muốn lui ra ngoài dưỡng lão. ."

Tưởng Hạo Nguyên lắc đầu cười một tiếng, ra vẻ thoải mái nói.

Thân thể Tưởng Vận Trúc chấn động, biết Hàn Lập không nói sai, cha vì nàng cùng Lý Phong mà cam tâm nhường ra chức gia chủ.

Chỉ là không có đạo lý a, nàng cùng Lý Phong không làm gì sai, sao cha phải gánh chịu trách nhiệm?

"Hàn gia chủ, ta có thể hỏi ngươi một vấn đề không?"

Lý Phong nhìn về phía Hàn Lập, hỏi.

"Ừm?" Hàn Lập nhíu mày, không vui nói: "Ngươi có tư cách gì mà đòi hỏi ta?"

Trong Bentley Mushang, Vương Tôn Trọng nhíu mày, một cỗ cảm giác tức giận dâng lên trong lòng, sau một lúc lâu hắn cười lạnh lẩm bẩm: "Hàn Lập, ngươi có tư cách gì mà xuất khẩu răn dạy người Vương Tôn gia ta?"

Vương Tôn Trọng cố ý lưu lại trong xe không ra ngoài, đối với cái này Tưởng Hạo Thiên tuy rằng không hiểu, nhưng cũng không dám nói nhiều.

Mà khi Vương Tôn Trọng nghe thấy Hàn Lập khinh thị Lý Phong, hắn liền muốn xuống xe giúp Lý Phong lấy lại danh dự.

Nhưng ngay sau đó Vương Tôn Trọng thay đổi chủ ý: "Như vậy cũng tốt, để Lý Phong trước tiên trải nghiệm hiện thực tàn khốc, sau đó ta lại ra mặt giúp hắn hả giận, qua việc này, hắn mới có thể hiểu được chỗ tốt khi trở lại Vương Tôn gia!"

Hàn Lập răn dạy làm Lý Phong giận tím mặt, ngay sau đó chế giễu nói: "Chỉ bằng việc ta tha cho Hàn Thánh Vũ một mạng!"

"Nhóc con càn rỡ!" Hàn Lập giận dữ, khí tức toàn thân phóng thích ra, muốn xuất thủ giáo huấn Lý Phong.

"Hàn Lập, ngươi cho rằng Tưởng Hạo Nguyên ta là không khí sao? !"

Tưởng Hạo Nguyên hét lớn một tiếng, lắc mình che chở trước mặt Lý Phong.

Tuy hắn còn chưa triệt để tiếp nhận Lý Phong, nhưng tứ nha đầu đã nhất quyết chọn người này, vậy hắn tuyệt đối không cho phép người khác làm thương tổn Lý Phong!

Hai mắt Hàn Lập híp lại, thu hồi khí tức nói: "Nể mặt Tưởng gia chủ, hôm nay ta tha cho ngươi một lần, nếu ngươi còn dám ở trước mặt ta ăn nói ngông cuồng, ta tất sẽ giết ngươi!"

"Ngươi giết không nổi ta, nếu như ngươi không tin, có thể thử một lần." Lý Phong cười.

Có Vầng sáng vô địch cùng Không gian truyền tống, trên thế giới này không có bao nhiêu người giết được hắn, chí ít Hàn Lập không làm được.

Thế nhưng câu nói này lại làm người khác cảm thấy quá càn rỡ.

Hàn Lập là cường giả Thánh cảnh trung kỳ, cao hơn Lý Phong một đại cảnh giới, hắn muốn giết Lý Phong rất đơn giản.

Hàn Lập lần nữa nổi giận: "Hảo tiểu tử, ngươi muốn chết!"

Tưởng Vận Trúc vội vàng đi lên trước nói: "Hàn gia chủ, Lý Phong là thành viên Long Hồn, đả thương Hàn Thánh Vũ cũng chỉ là bởi vì Hàn Thánh Vũ khởi xướng khiêu chiến trước, hai người công bình quyết đấu, Hàn Thánh Vũ thụ thương bị thua, Lý Phong làm sai chỗ nào?"

Tưởng Hạo Nguyên hơi biến sắc: "Lại có việc này?"

Hắn còn tưởng rằng Lý Phong cùng Hàn Thánh Vũ là bởi vì vấn đề tình cảm mà sinh ra xung đột, cho nên mới động thủ, không nghĩ tới Hàn Thánh Vũ khởi xướng khiêu chiến trước.

Vậy Lý Phong không làm sai chỗ nào!

"Cha, ngươi không biết?" Tưởng Vận Trúc vô cùng ngạc nhiên.

Không biết phát sinh cái gì đã nguyện ý nhường ra chức gia chủ, chỉ vì bảo vệ nàng cùng Lý Phong, tình thương của Tưởng Hạo Nguyên quá sâu nặng, làm Tưởng Vận Trúc cảm động không thôi.

Tưởng Hạo Nguyên lắc đầu, tiếp theo nhìn về phía Hàn Lập hỏi: "Hàn gia chủ, ngươi làm như vậy có chút không tốt lắm a?"

"Hừ!" Hàn Lập hơi biến sắc, tiếp theo cười lạnh nói: "Là ngươi sai trước, ngươi biết rõ Tưởng Vận Trúc có bạn trai, còn an bài nàng xem mắt với Thánh Vũ, ngươi coi chúng ta là mấy con khỉ dễ đùa nghịch sao?"

Tưởng Hạo Nguyên hơi biến sắc, vội vàng giải thích nói: "Ta trước đó cũng không biết rõ tình hình!"

"Thật sao? Nhưng tin tức ta nhận được lại không phải như vậy a." Hàn Lập cười lạnh một tiếng, nhìn Tưởng Hạo Thiên ôm quyền nói: "Tưởng huynh, mong ngươi thay huynh đệ nói lời công bằng!"

Mọi người cùng nhau nhìn về phía Tưởng Hạo Thiên.

Tưởng Hạo Thiên lộ vẻ do dự, sau một lúc lâu nói: "Đại ca, ngươi đừng giấu diếm nữa, chỉ là lúc đầu ngươi không tiếp nhận Lý Phong mà thôi, về sau bị Vận Trúc bức bách, ngươi bất đắc dĩ mới đồng ý cho hai người kết giao."

"Ta biết ngươi có nỗi khổ tâm, nhưng ngươi không nên gạt Hàn gia a!"

Thân thể Tưởng Hạo Nguyên chấn động, lộ vẻ mặt không dám tin nhìn Tưởng Hạo Thiên nói: "Lão nhị, ngươi. . . Ngươi vì có được chức gia chủ mà không từ thủ đoạn sao?"

Liễu Trân cũng đau lòng không thôi nói: "Hạo Thiên, các ngươi là huynh đệ ruột thịt a!"

"Đại ca đại tẩu, thừa nhận sai lầm khó đến vậy sao?" Tưởng Hạo Thiên cười.

Không từ thủ đoạn? Không sai, hắn chính là không từ thủ đoạn.

Vô độc bất trượng phu, nếu như mọi thứ đều cân nhắc tình nghĩa huynh đệ, vậy hắn chỉ có thể vĩnh viễn sống dưới cái bóng của Tưởng Hạo Nguyên.

Nhân sinh chỉ có trăm năm ngắn ngủi, sao hắn có thể mãi mãi làm lão nhị?

"Nghe thấy chưa, đến đệ đệ ruột cũng đi ra làm chứng, ngươi còn gì để nói?"

Hàn Lập cười lạnh nói.

Tưởng Hạo Thiên mỉm cười, nói: "Đại ca, vì tương lai Tưởng gia, nhường ra chức gia chủ đi, không thì một khi Hàn gia chủ khai chiến với Tưởng gia, ta sẽ không giúp ngươi."

Tưởng Hạo Nguyên thấy thân thể chấn động, sắc mặt khó coi không gì sánh được.

Hắn sớm biết lão nhị muốn làm gia chủ, duy chỉ không nghĩ tới lão nhị sẽ liên hợp người ngoài!

Tưởng Vận Trúc cùng Tưởng Mộng Dao đều biệt khuất vạn phần, làm con gái cháu gái, ai nguyện ý nhìn cha, ông ngoại mình bị người ta bức hiếp?

Chỉ là các nàng thực lực hữu hạn, có lòng ngăn cản lại vô lực

chống đỡ!

"Tốt, ta. . ." Tưởng Hạo Nguyên ngay sau đó liền muốn nhường ra chức gia chủ.

Đúng lúc này, Lý Phong bất chợt nói: "Tưởng thúc thúc, ngươi không cần đáp ứng bọn hắn, có ta ở đây, bọn họ không dám làm càn."

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi!

Con mẹ nó, Lý Phong cũng quá cuồng a, dù hắn là thành viên Long Hồn, thì có tư cách gì để chống lại Hàn Lập cùng Tưởng Hạo Thiên, Mạc Vấn Thiên đích thân đến còn tạm được!

Hai mắt Hàn Lập phát lạnh: "Tiểu tử, ngươi đang muốn tìm cái chết sao?"

Tưởng Hạo Thiên cười lạnh: "Mồm còn hôi sữa mà sủa hăng thật, ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi có bản lĩnh gì mà đòi nhúng tay vào chuyện riêng của Tưởng gia ta!"

"Lý Phong, ngươi lui ra!" Tưởng Hạo Nguyên thầm hận không thôi, nếu không phải Lý Phong đột nhiên xuất hiện, hắn sao có thể luân lạc tới mức độ này.

Chỉ là sự tình đã phát sinh, hắn không có khả năng giận lây sang Lý Phong, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ việc này.

"Tưởng thúc thúc, ngươi đừng vội, tuy ta không có năng lực chấn nhiếp bọn họ, nhưng có người làm được."

Lý Phong cười thần bí, nói.

Nghe thấy lời ấy, tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Có thể chấn nhiếp Hàn Lập cùng Tưởng Hạo Thiên, vậy hoặc là Long đầu cùng tứ đại Long Sứ, hoặc là nhân vật trọng yếu trong thế gia cổ võ đỉnh cấp.

Lý Phong không thể nào mới được thành viên hạch tâm của thế gia cổ võ đỉnh cấp, vậy chẳng lẽ là mời Thanh Long Sứ Mạc Vấn

Thiên đến?

Nhưng Mạc Vấn Thiên cũng không có quyền quản chuyện nội bộ giữa các thế gia a!

Mọi người ở đây còn không hiểu ra sao, Lý Phong đột nhiên quay người nhìn về chiếc Bentley Mushang nơi xa: "Vương Tôn tiên sinh, ngươi ở đó xem kịch lâu như vậy rồi, hẳn đã tới lúc tự mình xuất hiện a?"

Mọi người lần nữa kinh hãi!

Người Vương Tôn gia tới? Ở chỗ nào, không thấy được a.

Tưởng Hạo Thiên càng là sắc mặt kịch biến, Lý Phong quen biết Vương Tôn Trọng? Điều này sao có thể?

Mọi người ở đây đang kinh ngạc, Vương Tôn Trọng đẩy cửa đi xuống: "Tiểu tử, ta giấu kín như vậy, sao ngươi có thể phát hiện ra?"

"Vương Tôn Trọng?" Sắc mặt Tưởng Hạo Nguyên cùng Hàn Lập đồng thời kịch biến.

Bọn họ tuyệt đối không nghĩ đến Vương Tôn Trọng sẽ đi ra từ Bentley Mushang, cái này nói lên Vương Tôn Trọng là được Tưởng Hạo Thiên mời tới.

Thế nhưng gọi Vương Tôn Trọng đi ra lại là Lý Phong, mà Vương Tôn Trọng còn xưng hô thân mật với Lý Phong như vậy!

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tưởng Hạo Thiên càng là sững sờ không thôi!

Vừa rồi hắn mời Vương Tôn Trọng cùng xuống xe, Vương Tôn Trọng nói thời cơ chưa tới, kết quả Lý Phong vừa hô một câu Vương Tôn Trọng liền xuống, Vương Tôn Trọng cùng Lý Phong đến cùng là có quan hệ thế nào?

Trong lúc nhất thời, bầu không khí xung quanh biến thành quái dị không gì sánh được.

Chương 375. Đỉnh cấp thế gia chi uy!

Chương 338: Đỉnh cấp thế gia chi uy!

Mọi người đang chấn kinh, Lý Phong cười nói: "Đi ngang qua Bentley Mushang thì đã nhìn thấy, có lẽ là mắt của ta khá tinh, vừa vặn bắt gặp Vương Tôn tiên sinh."

Đây đương nhiên là nói dối, khi đi ngang qua Bentley Mushang, Lý Phong đã dùng Thấu thị nhãn quét mắt một vòng, tự nhiên thấy Vương Tôn Trọng.

Không chỉ như thế, Lý Phong còn kiểm tra xe của Tưởng Hạo Thiên, bất quá bên trong không có vật gì.

Câu trả lời này làm mọi người không còn gì để nói, sao bọn họ lại không nhìn thấy, là do quá sơ ý sao?

Tưởng Vận Trúc cũng lộ ra vẻ ngờ vực, khi đi ngang qua Bentley Mushang, nàng cũng nhìn thử, nhưng cửa kính Bentley Mushang là loại bôi đen, căn bản không nhìn thấy người bên trong.

Trừ phi dán mắt vào cửa sổ xe, có lẽ sẽ thấy được.

Đây cũng là lí do vì sao không người nào phát hiện Vương Tôn Trọng một mực ngồi trong Bentley Mushang!

Mà Lý Phong lại phát hiện, điều này sao có thể không làm người ta kinh ngạc?

"Ngươi. . . Ngươi cùng Vương Tôn tiên sinh có quan hệ thế nào?"

Tưởng Hạo Thiên nuốt ngụm nước bọt, khẩn trương hỏi.

Hắn mặc kệ Lý Phong làm sao phát hiện được, hắn hiện tại chỉ quan tâm giữa hai người có quan hệ gì, có ảnh hưởng kế hoạch của hắn hay không.

"Cũng không có quan hệ gì, chỉ là gặp mặt một lần mà thôi."

Lý Phong cười nói.

Tưởng Hạo Thiên: "? ? ?"

Người khác: "? ? ?"

Ngươi nói lời này mà không cảm thấy đỏ mặt sao? Kẻ ngu mới tin!

Vương Tôn Trọng là ai? Thành viên hạch tâm của thế gia cổ võ đỉnh cấp Vương Tôn gia, dù là Hàn Lập, Tưởng Hạo Nguyên gặp Vương Tôn Trọng cũng phải cung cung kính kính kêu một tiếng Vương Tôn tiên sinh.

Ngươi chỉ là thành viên Long Hồn, lại trẻ tuổi như vậy, không có quan hệ gì thì sao Vương Tôn Trọng có thể nói "Tiểu tử ngươi" ?

Lừa gạt quỷ à!

Lúc này Vương Tôn Trọng cười mắng: "Tiểu tử, ngươi vậy mà dám nói chúng ta không có quan hệ gì, có tin ta đánh mông ngươi không?"

Lý Phong mỉm cười, trầm mặc không nói.

Hắn muốn dựa thế Vương Tôn Trọng, nhưng hắn cũng không muốn vì thế mà gia nhập Vương Tôn gia.

"Ai." Vương Tôn Trọng thở dài, cười khổ nói: "Ta biết ngươi còn chưa làm tốt chuẩn bị trở lại Vương Tôn gia, ta cũng không bức bách ngươi, điểm ấy ngươi có thể yên tâm."

"Cái gì. . . Trở lại Vương Tôn gia?"

Tưởng Hạo Thiên sững sờ, Hàn Lập sững sờ, mấy người Tưởng Hạo Nguyên, Liễu Trân cũng sững sờ!

Câu nói này mang ý nghĩa thế nào ai cũng có thể đoán được, nhưng cũng quá kinh người a, Lý Phong họ Lý, sao lại là thành viên Vương Tôn gia?

Chờ chút. . . Có khi nào là Lý Phong ở rể Vương Tôn gia?

"Đoán được chưa?" Vương Tôn Trọng liếc nhìn mọi người một vòng, nói tiếp: "Không sai, Lý Phong mang trong mình huyết mạch Vương Tôn gia ta, chỉ cần hắn gật đầu đồng ý, tùy thời đều có thể quay về Vương Tôn gia, sửa thành họ Vương Tôn!"

Đám người Tưởng Hạo Thiên chấn động, tiếp theo cùng nhau hít vào một ngụm khí lạnh!

Con mẹ nó, Lý Phong còn có tầng thân phận này? Nghịch thiên a!

Không đúng, nói nghịch thiên thì có chút khoa trương, nhưng ít ra có thân phận này, Lý Phong đã trở thành người bọn họ không dám đắc tội.

Không chỉ không thể đắc tội, còn phải cung kính đối đãi!

Đây chính là người tùy thời đều có thể quay về Vương Tôn gia, người nào đắc tội Lý Phong, chính là đối địch Vương Tôn gia!

Mà Vương Tôn gia là tồn tại bậc nào? Đứng đầu trong tứ đại cổ võ thế gia đỉnh cấp, dậm chân một cái là giới cổ võ Hoa Hạ phải run rẩy, bọn họ trêu chọc nổi sao?

Hàn Lập chỉ cảm thấy khóe miệng run rẩy, tâm can chấn động không ngừng.

Vừa rồi hắn còn nói Lý Phong không có tư cách hỏi hắn, luôn miệng nói muốn giết Lý Phong, kết quả thì sao? Lý Phong biến thành tồn tại hắn không dám đắc tội!

Cái đánh mặt này, âm thanh vang dội a!

Tưởng Hạo Thiên cũng không có cảm thụ tốt hơn bao nhiêu, hắn cố ý mời Vương Tôn Trọng tới đối phó Tưởng Hạo Nguyên, kết quả Vương Tôn Trọng vừa lộ diện liền đứng về phía Lý Phong.

Lý Phong là con rể tương lai của Tưởng Hạo Nguyên, Vương Tôn Trọng đứng về phía Lý Phong chẳng khác nào là đứng về phía Tưởng Hạo Nguyên!

Từ đó, Hàn Lập khẳng định không còn dám mang chuyện Lý Phong đả thương Hàn Thánh Vũ ra nói, càng không dám yêu cầu Tưởng Vận Trúc gả cho Hàn Thánh Vũ, nguy cơ của Tưởng Hạo Nguyên coi như thành công giải trừ!

Mà hắn, tự nhiên cũng không còn cớ ép Tưởng Hạo Nguyên nhường ra chức gia chủ.

Càng làm cho Tưởng Hạo Thiên cảm thấy tuyệt vọng là, có con rể Lý Phong này, chức vị gia chủ Tưởng Hạo Nguyên sẽ vững chắc không gì sánh được, thậm chí đời sau chức gia chủ cũng sẽ không rơi vào bên dòng dõi của hắn!

Tưởng Hạo Thiên phiền muộn muốn phun máu!

Còn Tưởng Hạo Nguyên. . . Hắn hiện tại chỉ cảm thấy gương mặt nóng bỏng đau rát.

Hôm qua hắn mới nói không đồng ý cho tứ nha đầu yêu Lý Phong, nguyên nhân chủ yếu nhất là Lý Phong không phải con cháu thế gia.

Kết quả thì sao? Lý Phong không chỉ là con cháu thế gia, còn là con cháu của Vương Tôn gia- đứng đầu trong tứ đại cổ võ thế gia đỉnh cấp!

Chuyện này giống như hắn mỉa mai người khác quá tầm thường, kết quả thân phận thật sự của người ta lại là vương tử một nước, cảm giác này. . . Con mẹ nó thật xấu hổ!

May mà sau cùng hắn đã đồng ý chuyện của tứ nha đầu cùng Lý Phong, không thì hiện tại hắn không chỉ thấy mặt mũi xấu hổ, mà là rung động sợ hãi!

"Dù thế nào ta cũng muốn buộc vững vàng tứ nha đầu và Lý Phong lại, người con rể này, ta chọn trúng rồi!"

Tưởng Hạo Nguyên ở trong lòng âm thầm quyết tâm.

Khuôn mặt Tưởng Mộng Dao ngoài tươi cười còn phủ đầy mê man, Lý Phong làm sao lại thành người Vương Tôn gia rồi, cái này quá ly kỳ a?

Ngoài ra trong nội tâm Tưởng Mộng Dao không hiểu sao còn có mấy phần thất lạc, trước kia nàng còn có thể bằng vào gia thế bình đẳng ở chung với Lý Phong, hiện tại đến cả gia thế cũng không sánh bằng Lý Phong.

Vậy sau này nàng phải dùng thái độ gì để đối mặt Lý Phong?

Hàn Thánh Vũ vốn đang chờ mong cha báo thù cho mình, nghe đến đó trực tiếp tức đến ngất đi!

Liễu Trân, Tưởng Vân Phong, Hàn Thánh Dũng cũng rất không bình tĩnh.

Bởi vì một câu của Vương Tôn Trọng, tình thế nhất thời xoay chuyển!

Vương Tôn Trọng rất hài lòng với phản ứng của mọi người, cứ như vậy, Lý Phong liền có thể ý thức được làm con cháu của Vương Tôn gia có chỗ tốt gì, về sau thuyết phục hắn quay về Vương Tôn gia sẽ đơn giản hơn nhiều.

"Hàn Lập, Tưởng Hạo Thiên, xét thấy các ngươi không biết thân phận Lý Phong, chuyện các ngươi vô lễ với Lý Phong ta có thể không truy cứu."

"Nhưng nếu như các ngươi đã biết rõ huyết mạch của Lý Phong, còn dám nói năng lỗ mãng với hắn, vậy chính đối địch với Vương Tôn gia ta, hậu quả. . . Các ngươi hẳn là rõ ràng!"

Vương Tôn Trọng nhìn hai người, cảnh cáo.

Hàn Lập cùng Tưởng Hạo Thiên nào dám không đáp ứng? Ngay sau đó hai người cùng nhau hứa hẹn.

Bọn họ biết, may là bọn họ cùng Lý Phong vẫn chưa xuất hiện xung đột thật sự, nếu không Vương Tôn Trọng sẽ không chỉ cảnh cáo đơn giản như vậy.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, giống như cười mà không phải cười nói: "Đa tạ Vương Tôn tiên sinh xuất thủ tương trợ, về sau Vương Tôn tiên sinh nếu cần ta giúp đỡ, chỉ cần ở trong phạm vi năng lực của ta, ta nhất định hết sức nỗ lực!"

Ân một giọt nước báo một dòng suối, tuy hắn không muốn dính dáng nhiều với Vương Tôn gia, nhưng lần này hắn đúng là thiếu nợ Vương Tôn Trọng một ân tình.

Có ân, tự nhiên phải báo, đây là nguyên tắc làm việc của hắn.

"Tiểu tử ngươi muốn ta nhờ ngươi giúp đỡ?...Chờ ngươi tiến vào top 10 Thiên Thê bảng rồi nói sau."

Vương Tôn Trọng cười chửi một câu, tiếp theo nhìn về phía Tưởng Hạo Nguyên nói: "Chúc mừng Tưởng gia chủ có được rể hiền, về sau Tưởng gia chủ nếu gặp phải phiền toái gì, có thể tìm Vương Tôn gia chúng ta."

Tưởng Hạo Nguyên vui mừng quá đỗi, vội vàng ôm quyền nói: "Đa tạ Vương Tôn tiên sinh xuất thủ tương trợ, Tưởng mỗ vô cùng cảm kích!"

"Tưởng gia chủ khách khí." Vương Tôn Trọng khoát khoát tay, tiếp theo liếc nhìn mọi người nói: "Ta muốn đi vào trong nhà Tưởng gia chủ uống cốc trà, không có việc gì thì mời các vị rời đi."

Lời này vừa nói ra, Hàn Lập, Tưởng Hạo Thiên như được đại xá, vội vàng ôm quyền cáo từ.

Vương Tôn Trọng xuất hiện chỉ 5 phút đồng hồ, một hồi nguy cơ lớn lao đã bị hắn tiêu trừ!

Đây chính là uy thế của thế gia đỉnh cấp!

Chương 376. Đùa mà thành thật?

Chương 339: Đùa mà thành thật?

Trong phòng khách biệt thự số 6, Tưởng Hạo Nguyên cùng Vương Tôn Trọng ngồi trên ghế salon.

Liễu Trân, Lý Phong, Tưởng Vận Trúc, Tưởng Mộng Dao ngồi ở hai bên.

"Tưởng gia chủ, đáng ra ta nên lưu lại Hàn Lập, Tưởng Hạo Thiên để ngươi xử lý, nhưng ta lại trực tiếp thả bọn họ rời đi, Tưởng gia chủ sẽ không trách ta chứ?"

Vương Tôn Trọng hớp một ngụm trà , chậm rãi nói.

"Vương Tôn tiên sinh, chuyện này ta cảm tạ ngươi còn không kịp, nào dám tức giận?"

Tưởng Hạo Nguyên vội vàng ôm quyền nói.

Đây là lời thật lòng, nếu như không có Vương Tôn Trọng, hôm nay hắn ít nhất cũng phải vứt bỏ vị trí gia chủ Tưởng gia.

Hắn bây giờ có thể bảo vệ chức gia chủ là tốt lắm rồi, còn muốn cái gì nữa?

"Ai, ta cũng là có nỗi khổ khó nói a." Vương Tôn Trọng thở dài một tiếng, giải thích: "Hàn Lập dù sao cũng là gia chủ Hàn gia, ta không thể quá mức ép buộc hắn."

"Mà Tưởng Hạo Thiên và ta lại rất có ngọn nguồn. . ."

Hắn được Tưởng Hạo Thiên mời đến trợ trận, kết quả thời khắc mấu chốt lại đảo chiều, tuy có lý do, nhưng hắn cũng không thể làm quá phận, nếu không truyền đi sẽ có hại tới danh tiếng.

"Vương Tôn tiên sinh không cần nhiều lời, ta hiểu."

Tưởng Hạo Thiên vội vàng tiếp lời, còn nói những lời cảm kích, sau đó hắn chuyển giọng nói: "Vương Tôn tiên sinh, tiểu nữ cũng đã đến tuổi tác nói chuyện cưới gả, vừa vặn ngươi hôm nay cũng ở đây, không bằng chúng ta thương lượng một chút về hôn sự của Lý Phong cùng tiểu nữ, thế nào?"

Hôm qua khi cùng Lý Phong nói chuyện, Tưởng Hạo Thiên biết được Lý Phong không cha không mẹ, cũng không có ông bà.

Đã như vậy, Vương Tôn Trọng tự nhiên có tư cách làm trưởng bối của Lý Phong.

Lý Phong: "? ? ?"

Tưởng Vận Trúc: "? ? ?"

Tưởng Mộng Dao: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Hôm qua ngươi còn lộ rõ vẻ không tình nguyện, hôm nay lại chủ động muốn trao đổi hôn sự của Lý Phong cùng Tưởng Vận Trúc, chuyển biến nhanh như vậy sao?

Càng mấu chốt là, Lý Phong cùng Tưởng Vận Trúc chỉ là người yêu giả a! Tưởng Hạo Thiên cùng Vương Tôn Trọng vậy mà thật sự muốn định ra hôn sự của hai người, con mẹ nó lần này chơi lớn rồi!

"Cái này a. . ." Lông mày Vương Tôn Trọng nhướng lên một cái, nhìn về phía Lý Phong hỏi: "Cha ta cùng gia gia ngươi là huynh đệ ruột thịt, ta là đường thúc của ngươi, tính ra đúng là có tư cách thay ngươi xử lý hôn nhân đại sự."

"Bất quá trước lúc đó ta muốn hỏi tiểu tử ngươi có ý kiến gì không."

"Ta. . ." Lý Phong có chút sững sờ.

Hắn có thể có ý kiến gì, Tưởng Vận Trúc căn bản không phải bạn gái hắn có được không?

Chết người ở chỗ lời này hắn không thể nói ra, nếu không Tưởng Hạo Nguyên còn không tìm hắn liều mạng?

Con mẹ nó đúng là nhức cả trứng!

"Tiểu tử ngươi thẹn thùng a." Vương Tôn Trọng ranh mãnh cười một tiếng, nói : "Vốn ta còn muốn tác hợp ngươi cùng nha đầu Tiêu Lăng Nhã kia, nhưng ngươi đã có người trong lòng, vậy thì bỏ đi."

Lý Phong: "? ? ?"

Ngươi có phải là Nguyệt Lão chuyển thế không, đừng lo chuyện bao đồng a, còn muốn giới thiệu Tiêu Lăng Nhã cho tiểu gia?

Mà khoan. . .

Cái này cũng không phải là không được a? Tiêu Lăng Nhã đúng là rất đẹp!

Khụ khụ, tham quá tham quá.

"Tiêu Lăng Nhã?" Tưởng Hạo Nguyên hơi biến sắc, trong lòng rất khẩn trương.

Tiêu Lăng Nhã là thiên tài Tiêu gia, giá trị nhan sắc không kém tứ nha đầu, thiên phú võ đạo càng là cao hơn tứ nha đầu rất nhiều.

Nếu như Tiêu Lăng Nhã chen ngang, hôn sự của tứ nha đầu cùng Lý Phong rất có khả năng bị chết yểu!

Không được, nhất định phải nhanh chóng định ra hôn sự, để tránh đêm dài lắm mộng!

Nghĩ tới đây, Tưởng Hạo Nguyên cười nói: "Vương Tôn tiên sinh, nếu Lý Phong không có ý kiến, vậy chúng ta hãy mau chóng định ra hôn sự của hắn cùng tiểu nữ nhà ta đi."

Vương Tôn Trọng gật đầu, muốn đáp ứng.

Lúc này Tưởng Vận Trúc rốt cục nhịn không được nói: "Cha,

ngươi nói cái gì đó, ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng mà!"

Vương Tôn Trọng nhịn không được mỉm cười, hắn tưởng Tưởng Vận Trúc chỉ là thẹn thùng nên mới nói vậy.

Tưởng Hạo Nguyên cũng nghĩ vậy, ngay sau đó trêu chọc nói: "Trước đó ta không đồng ý cho ngươi ở bên Lý Phong, ngươi đòi bỏ nhà ra đi, hiện tại ta muốn tác hợp cho các ngươi, ngươi lại nói mình không chuẩn bị sẵn sàng, khuê nữ a, ngươi cũng quá làm khó cha rồi."

Liễu Trân cũng cười nói: "Tứ nha đầu, nữ nhân chung quy vẫn phải bước qua cánh cửa này, ngươi đừng thẹn thùng a."

Tưởng Vận Trúc nhất thời quẫn bách, nàng nào phải thẹn thùng, nàng rõ ràng là sợ hãi!

Nàng cùng Lý Phong chỉ là giả vờ làm người yêu, tự nhiên lại định ra hôn sự?

"Cha, mẹ, ta thật sự còn chưa chuẩn bị xong, ta cùng Lý Phong còn rất trẻ, nội tâm chưa chín chắn, bây giờ không thể lập tức kết hôn được."

"Ta tin tưởng Lý Phong cũng nghĩ như vậy, ngươi nói xem đúng không?"

Tưởng Vận Trúc biết mình lúc này nhất định phải tỏ thái độ kiên quyết, nên mới kéo Lý Phong ra mặt!

Lý Phong còn có thể nói cái gì? Hắn chỉ có thể gật đầu nói đúng a!

Tưởng Hạo Nguyên tức giận đến mức dựng râu trừng mắt, nếu như chỉ có Tưởng Vận Trúc nghĩ vậy, hắn khẳng định sẽ trực tiếp bùng nổ.

Nhưng Lý Phong cũng nói như vậy, hắn đành phải nhịn, nếu không người ta sẽ tưởng rằng nữ nhi của hắn không ai muốn!

Chỉ là hắn nghĩ mãi mà không rõ, vì sao tứ nha đầu nói mình không chuẩn bị sẵn sàng, hôm qua nàng hoàn toàn làm ngược lại

a!

"Hai người bọn họ đã nói đến vậy rồi, chúng ta nên mặc kệ tiểu bối thì hơn, chỉ cần chờ ôm cháu trai là được."

Vương Tôn Trọng cười ha ha một tiếng, xem như tạm thời đè xuống việc này.

Sau đó, Tưởng Hạo Nguyên thu xếp một bàn rượu ngon thức ăn ngon, khoản đãi Vương Tôn Trọng một phen.

Chủ và khách đều vui vẻ, cuối cùng Vương Tôn Trọng cáo từ rời đi.

"Cha, chúng ta cũng trở về đi, các ngươi sớm nghỉ ngơi một chút."

Tưởng Vận Trúc nói xong liền muốn trở về biệt thự thành Nam.

"Nha đầu này, nơi này là nhà ngươi, ngươi muốn về đâu?"

Tưởng Hạo Nguyên trừng mắt, bất mãn nói.

"A?" Tưởng Vận Trúc có chút sững sờ: "Đương nhiên là giống như tối hôm qua a, ba người chúng ta sang biệt thự thành Nam."

Tưởng Hạo Nguyên vung tay lên nói: "Không cần, như vậy quá phiền phức, tối nay các ngươi cứ ở lại đây."

"Thế nhưng. . ."

Tưởng Vận Trúc còn muốn nói tiếp cái gì, liền nghe Tưởng Hạo Nguyên nói: "Không có nhưng nhị gì cả, cứ quyết định như vậy đi."

"A đúng rồi, Mộng Dao, ngươi cũng là đại cô nương, buổi tối không cần quấn lấy dì nhỏ nữa, biết không?"

Tưởng Mộng Dao: "? ? ?"

Ông ngoại, ngài nói vậy là ý gì, tối hôm qua ngài còn bảo ta xem chừng dì nhỏ, hôm nay lại không cho ta quấn lấy nữa?

Cùng lúc đó, nội tâm Tưởng Vận Trúc cùng Lý Phong đều có một

loại dự cảm không tốt, Tưởng Hạo Nguyên không phải là muốn cho bọn họ ngủ chung phòng chứ?

Đúng lúc này, Tưởng Hạo Nguyên còn nói thêm: "Tứ nha đầu, ngươi cũng lớn rồi, một số chuyện đã có thể làm, cái kia. . . Chắc ngươi hiểu ta có ý gì a?"

Tưởng Vận Trúc nhất thời đỏ ửng mặt mày, nàng đương nhiên hiểu được, chỉ là. . . Cha, ngươi thực sự muốn đẩy nữ nhi vào trong ngực người khác sao?

Trong chớp nhoáng này, Tưởng Vận Trúc đột nhiên có một loại ảo giác mình không phải con ruột của Tưởng Hạo Nguyên!

"Khụ khụ, mẹ đã giúp các ngươi thu thập xong phòng ở, chính là cái lớn nhất nằm ở phía đông, chỗ đó cách phòng chúng ta rất xa, vô luận bên trong có động tĩnh gì chúng ta đều không nghe được."

"Tốt rồi, thời gian không còn sớm, tứ nha đầu, ngươi cùng Lý Phong mau trở về phòng nghỉ ngơi đi."

Nói xong, Tưởng Hạo Nguyên tràn đầy chờ mong nhìn về phía hai người.

Lý Phong: "? ? ?"

Tưởng Vận Trúc: "? ? ?"

Tưởng Mộng Dao: "? ? ?"

Chương 377. Ngươi cũng ngủ giường đi

Chương 340: Ngươi cũng ngủ giường đi

Tưởng Hạo Nguyên đã lo liệu đầy đủ như vậy sao?

Nếu như trước đó Lý Phong cùng Tưởng Vận Trúc còn có thể giả bộ như nghe không hiểu, vậy hiện tại bọn hắn muốn giả vờ ngây ngốc cũng không được.

Rõ ràng là buộc bọn họ ngủ chung phòng a!

Tưởng Vận Trúc dậm chân một cái, mặt ửng hồng nói: "Cha, ngươi. . . Ngươi nói cái gì đó, ta cùng Lý Phong còn chưa phát triển đến mức độ này!"

Tưởng Hạo Nguyên hai mắt trợn lớn, vẻ mặt không tin tưởng.

Liễu Trân ở một bên che miệng cười, cho rằng Tưởng Vận Trúc là thẹn thùng, nên không dám thừa nhận.

"Cha, mẹ, các ngươi. . . Các ngươi. . . Ta không để ý đến các ngươi nữa!"

Tưởng Vận Trúc dậm chân một cái, tiếp theo phi thân chạy đến lầu hai, tiến vào gian phòng lớn nhất phía đông.

Thấy thế, sắc mặt vợ chồng Tưởng Hạo Nguyên đều biến thành quái dị.

Tứ nha đầu phản ứng quá kích động a, cái này không thích hợp, chẳng lẽ nàng cùng Lý Phong đang giận nhau?

Nghĩ tới đây, Tưởng Hạo Thiên lo lắng hỏi: "Lý Phong, ta hỏi ngươi, ngươi có phải là mới cãi nhau với tứ nha đầu?"

Tuy hắn mong tứ nha đầu cùng Lý Phong nhanh chóng kết hôn,

nhưng cái này cũng phải xây dựng trên cơ sở hai người yêu nhau.

Nếu như tứ nha đầu cưới Lý Phong mà không hạnh phúc, hắn nhất định sẽ đón nàng về!

"Đương nhiên không có." Lý Phong vội vàng phủ nhận, hắn xem như nhìn ra, Tưởng Hạo Nguyên đã sinh nghi với quan hệ của hai người a.

Quan trọng là nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, nhất định phải giết chết hoài nghi của Tưởng Hạo Nguyên từ trong trứng nước mới được!

"Tưởng thúc, ngươi yên tâm đi, ta thương Vận Trúc muốn chết, sao có thể cãi nhau với nàng?"

"Nàng chỉ là thẹn thùng mà thôi, nữ nhân nha, da mặt rất mỏng, đợi chút nữa ta dỗ dành nàng một chút là được."

Lý Phong vừa cười vừa nói.

Tưởng Mộng Dao: ". . ."

Tên cầm thú đáng chết này, nói dối trôi chảy không thèm chớp mắt một cái, nếu không phải nàng biết chân tướng thì cũng đã tin hắn!

A không đúng, nàng nói Lý Phong thắng thì không gọi hắn là cầm thú nữa, làm người phải có chữ tín, về sau kêu hắn là tên khốn nạn là được rồi. . .

Tưởng Hạo Nguyên nhất thời thở phào: "Vậy ta yên tâm, thời gian không còn sớm, ngươi tranh thủ thời gian trở về phòng nghỉ ngơi đi."

Lý Phong gật gật đầu, quay người đi lên lầu hai.

Trong nháy mắt Lý Phong lên cầu thang, Tưởng Hạo Nguyên còn nói thêm: "A đúng rồi, Lý Phong a, các ngươi cũng đã đến tuổi tác làm cha mẹ, một số biện pháp bảo hộ không cần phải làm nữa."

Bước chân của Lý Phong lảo đảo, thiếu chút nữa té ngã trên đất!

Con mẹ nó, người cha này quá dữ dội, vậy mà ám chỉ hắn chút nữa không cần đeo bao cao su!

Trâu bò!

Tưởng Mộng Dao nghe mà khuôn mặt đỏ bừng, ông ngoại nói cái gì vậy, nàng vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ a, không thể suy nghĩ cho cảm thụ của nàng sao?

Thế nhưng cái này còn không phải trọng điểm, mấu chốt là Lý Phong có ý tứ gì, thật sự muốn ngủ chung phòng với dì nhỏ?

Trời ạ, tên cầm. . . khốn nạn này, quả nhiên không có ý tốt!

"Không được, ta nhất định phải nghĩ biện pháp mới được, kiên quyết không thể để hắn được như ý!"

Tưởng Mộng Dao siết chặt đôi bàn tay trắng như phấn, âm thầm quyết định.

Tưởng Vận Trúc trở lại phòng ngủ mới phát hiện khuôn mặt mình rất đỏ, còn nóng bỏng vô cùng, tựa như phát sốt.

Vừa rồi Tưởng Hạo Nguyên ám chỉ quá rõ ràng, đừng nói nàng vẫn là hoàng hoa khuê nữ, cho dù không phải, cũng không chịu nổi a.

Còn nữa. . .

"Xem ra hắn đã nhận định Lý Phong là con rể, về sau ta mà nói chia tay với Lý Phong, cha sẽ phản ứng thế nào?"

Tưởng Vận Trúc hiện tại có chút dở khóc dở cười.

Ngay từ đầu, mục đích của nàng chỉ là bỏ đi suy nghĩ an bài xem mắt của cha, hiện tại mục đích đã đạt tới, kết quả lại có chút vượt quá mong đợi.

Rất rõ ràng chuyện Lý Phong là người Vương Tôn gia làm cha nàng rất hài lòng, thậm chí có ý tứ không phải Lý Phong thì không gả nàng đi.

Nhưng nàng cùng Lý Phong chỉ là giả vờ yêu nhau a, nhất định sẽ có ngày giấy không thể gói được lửa, đến lúc đó nàng biết làm sao? Tới lúc đó sợ là cha nàng đến cả tâm giết nàng cũng có a?

"Nếu như mọi chuyện là thật thì đã không cần phải phiền não như vậy. . ."

Ý nghĩ này vừa mới trồi lên, liền bị Tưởng Vận Trúc lắc đầu đuổi ra ngoài.

Lý Phong đã có bạn gái, hơn nữa không chỉ một, cho dù nàng có hảo cảm với Lý Phong, cũng không thể nào từ giả hoá thật a!

Trừ phi. . .

"Gạo nấu thành cơm?"

Một cái ý nghĩ lớn mật xuất hiện trong bộ não của Tưởng Vận Trúc!

Đúng lúc này, Lý Phong đẩy cửa đi vào.

"A, ngươi. . . Ngươi làm sao lại tiến vào?"

Tưởng Vận Trúc tựa như có tật giật mình, hét toáng lên.

Lý Phong làm ra thủ thế im lặng, đi đến phía sau Tưởng Vận Trúc tạo nên một đạo chân khí bình chướng, rồi mới lên tiếng: "Không có cách nào, nếu như ta không tiến vào, cha mẹ ngươi sẽ sinh nghi."

Tưởng Hạo Nguyên là cường giả Thánh cấp, thính lực nhất định hết sức kinh người, vạn nhất bị Tưởng Hạo Nguyên nghe được đối thoại của hắn cùng Tưởng Vận Trúc, thì chẳng phải là toang ở phút bù giờ?

"A, bọn họ hoài nghi chúng ta sao?"

Tưởng Vận Trúc có chút khẩn trương, nàng rất sợ bị trong nhà an bài xem mắt.

"Có một chút, bất quá bây giờ ta tiến vào, bọn họ hẳn là không

còn hoài nghi." Lý Phong lắc đầu cười nói.

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 2000 điểm kinh nghiệm, 80000 điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục."

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, âm thầm nói: "Nhiệm vụ hoàn thành, vậy đã nói rõ Tưởng Hạo Nguyên thật sự tán thành ta."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: S- cấp

Điểm kinh nghiệm: 14500/ 20000

Điểm tích lũy: 506700

Điểm chinh phục : 84

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng.

Nhìn xem thuộc tính cá nhân một chút, Lý Phong tắt hệ thống, nói tiếp: "Quy củ cũ, ngươi ngủ giường ta ngủ ghế. . . Hả, nơi này không có ghế sô pha?"

Lý Phong đã làm tốt dự định, giống như lần trước tách ra ngủ với Tưởng Vận Trúc, kết quả là. . . Hiện thực không cho hắn cơ hội a, nơi này không có ghế sô pha!

"Trong phòng ngủ đặt ghế sô pha làm gì. . ." Tưởng Vận Trúc có chút bất đắc dĩ.

Lý Phong vỗ đầu một cái, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Đúng a, sự tình đơn giản như vậy sao ta lại không nghĩ tới!"

"Không có việc gì, buổi tối ta ngủ trên sàn nhà."

Lý Phong cải biến mạch suy nghĩ, tuy rằng ngủ trên sàn nhà rất không thoải mái, nhưng cũng chỉ là ngủ một đêm mà thôi, không có gì to tát.

Tưởng Vận Trúc vội vàng ngăn cản nói: "Chuyện này làm sao có thể, ngươi cũng ngủ giường đi."

Lý Phong: "? ? ?"

Hắn cũng ngủ giường? Tưởng Vận Trúc nghiêm túc sao?

"Đừng nhìn ta như vậy, ngươi giúp ta một chuyện lớn như vậy, lại là khách nhân, ta không thể nào để ngươi ngủ trên sàn nhà."

"Chúng ta đều ngủ trên giường, dù sao cái giường rất lớn, hai người ngủ cũng không chật chội."

Tưởng Vận Trúc tận lực làm cho thanh âm bình tĩnh, dùng cái này để che giấu khẩn trương trong lòng.

Lý Phong suy nghĩ một chút, cảm thấy cái chủ ý này cũng không tệ, liền không cự tuyệt nữa.

Bởi vì hai người đều không mang quần áo để tắm rửa, cũng không mang đồ ngủ, nên chỉ đơn giản rửa mặt một phen liền nằm ở trên giường.

Hai người tận lực nằm thẳng, giường lớn rộng hai mét bị hai người bỏ lại khoảng trống gần nửa mét.

Biết được mình sẽ ngủ cùng giường với Tưởng Vận Trúc, Lý Phong liền có chút không bình tĩnh được, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh đêm đó giúp Tưởng Vận Trúc châm cứu.

Mà Tưởng Vận Trúc so với Lý Phong càng thêm khó xử hơn, nàng suy nghĩ một vấn đề, đó chính là. . . Rốt cục có nên gạo nấu thành cơm với Lý Phong hay không?

Chương 378. Vậy ngươi nhất định muốn cưới ta!

Chương 341: Vậy ngươi nhất định muốn cưới ta!

"Lý Phong có bạn gái, ta không thể làm loại chuyện này."

"Thế nhưng Lý Phong không chỉ có một người bạn gái, các nàng làm được, ta vì sao không được?"

"Không thể, như vậy quá xấu hổ, ta không thể làm loại nữ nhân không biết xấu hổ như vậy!"

"Không đúng, Tô Đồng, Ngụy Băng Khanh đều là nữ nhân đoan chính, Tống Uyển Quân tuy là người hắc đạo, thế nhưng không nghe nói nàng mập mờ với nam nhân khác bao giờ . . ."

"Trời ạ, Tưởng Vận Trúc, ngươi đến cùng là đang suy nghĩ cái gì a!"

Tưởng Vận Trúc càng nghĩ càng mâu thuẫn, mấu chốt là nàng cảm thấy mục đích của mình quá không đơn thuần, chỉ là có hảo cảm với Lý Phong, không muốn để cho cha thất vọng tức giận, liền muốn cùng Lý Phong gạo nấu thành cơm, cái này quá thất đức!

"Tốt a tốt a, thử dùng phương pháp loại trừ để quyết định xem."

Tưởng Vận Trúc hít sâu một hơi, quyết định đổi cách khác để giải quyết vấn đề này.

"Ngươi có hảo cảm với hắn không?"

"Hắn là có, hắn quan tâm ta, tính cách hài hước, cứu ta mấy lần, còn giúp ta giải quyết vấn đề xem mắt, muốn không sinh lòng hảo cảm với hắn cũng khó."

"Trừ Lý Phong ra, ngươi có ấn tượng tốt với người nào khác không?"

"Ta không biết, chí ít trước mắt người đó còn chưa xuất hiện."

"Được rồi, nếu để ngươi chỉ làm bạn bè với Lý Phong, ngươi có cam tâm không?"

Những câu hỏi trước đều không có độ khó, Tưởng Vận Trúc không do dự đã ra đáp án.

Thế nhưng vấn đề sau cùng lại làm Tưởng Vận Trúc do dự!

Không, không phải do dự, mà là hoảng sợ, bất chợt hoảng sợ!

Tưởng Vận Trúc đột nhiên phát hiện, trong lúc bất tri bất giác, Lý Phong đã đi sâu vào trong nội tâm nàng, nàng đã có chút không nỡ rời bỏ Lý Phong!

"Không cam tâm, ta không cam tâm chỉ làm bạn bè bình thường với Lý Phong!"

Tưởng Vận Trúc ở trong lòng lớn tiếng gào rú.

Sự tình phát triển đến bây giờ, Tưởng Vận Trúc rốt cục quyết định, buổi tối hôm nay vô luận thế nào cũng phải xác lập quan hệ với Lý Phong.

Nếu không Lý Phong đi rồi, biết lúc nào nàng mới có thể gặp lại cơ hội như vậy.

Thế nhưng quyết định xong, Tưởng Vận Trúc lại phát hiện một vấn đề vô cùng nghiêm trọng . . .

Phải làm thế nào mới có thể gạo nấu thành cơm a, nàng hoàn toàn không có kinh nghiệm!

"Câu dẫn Lý Phong?"

Nghĩ đến đây, Tưởng Vận Trúc lại không bình tĩnh.

Câu dẫn nam nhân? Trời ạ, nàng là thục nữ nổi danh ở Long Hồn, đừng nói là câu dẫn nam nhân, đến chủ động theo đuổi nam nhân cũng chưa từng!

Chờ Lý Phong câu dẫn nàng? Càng không thể nào, Lý Phong vô cùng quân tử, lần trước nàng tẩu hỏa nhập ma, cơ hội bậc này mà Lý Phong còn không thừa cơ làm chuyện xấu, làm sao có thể câu dẫn nàng?

"Lý Phong, ngươi. . . Ngủ chưa?"

Tưởng Vận Trúc càng nghĩ, càng cảm thấy vẫn nên nói thẳng thì hơn.

Nếu như Lý Phong không tiếp nhận nàng, vậy cứ để phần tình cảm này trôi theo gió, coi như một khúc nhạc đệm thoáng qua đời mình.

"Ừm, còn chưa, làm sao?"

Lý Phong không nghĩ tới Tưởng Vận Trúc đột nhiên nói chuyện, nhất thời hơi kinh ngạc.

"Không sao cả, ta chỉ là muốn cám ơn ngươi."

Tưởng Vận Trúc nhẹ giọng nói .

"Khách khí cái gì, chúng ta là bằng hữu, bằng hữu giúp đỡ nhau là chuyện đương nhiên."

Lý Phong thoải mái nói.

"Chỉ là bằng hữu sao?"

Tưởng Vận Trúc đột nhiên có chút thất lạc, đúng vậy a, Lý Phong có ba nữ nhân, ai cũng là mỹ nữ đỉnh cấp, sao lại có ấn tượng tốt với nàng được?

"Hửm?"

Lý Phong nhíu mày, luôn cảm thấy Tưởng Vận Trúc có chút không thích hợp.

Chẳng lẽ là bà dì ghé thăm?

Thấy Lý Phong không nói lời nào, Tưởng Vận Trúc càng thêm

thất lạc, nếu như đổi thành nữ nhân khác, đối mặt loại tình huống này có lẽ đã từ bỏ.

Nhưng Tưởng Vận Trúc là thành viên Long Hồn, cái khác không nói, ý chí nhất định là vượt xa người thường.

Chỉ cần nàng muốn làm, chỉ cần có một chút hi vọng, nàng sẽ kiên trì tới cùng!

"Lý Phong, ta đột nhiên phát hiện mình có chút thích ngươi. . ."

Tưởng Vận Trúc hít sâu một hơi, lấy dũng khí nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Tưởng Vận Trúc thổ lộ với hắn sao ? Hắn không phải là nghe nhầm đấy chứ?

"Ta không hề nói đùa, ta rất nghiêm túc."

Nhìn thấy vẻ mặt sững sờ của Lý Phong, Tưởng Vận Trúc còn nói thêm.

"Có chút đột nhiên. . ." Lý Phong trực tiếp ngồi thẳng dậy, sau đó lộ ra sắc mặt quái dị nói : "Ngươi hẳn phải biết, ta đã có bạn gái. . ."

"Ta biết ngươi có bạn gái, hơn nữa không chỉ một." Tưởng Vận Trúc cũng ngồi thẳng dậy, lộ vẻ mặt thành thật nói.

"Xác thực là bốn người."

Nói xong câu này, Lý Phong cũng nhịn không được hơi đỏ mặt.

"A?"

Lần này đến lượt Tưởng Vận Trúc sững sờ, nàng cho rằng suy đoán của mình đã rất lớn mật, không nghĩ tới tình huống thực tế so với nàng suy đoán còn khoa trương hơn!

Bốn người bạn gái, Lý Phong cũng quá lăng nhăng a?

"Ngươi cũng thấy đấy, ta thật sự không phải loại nam nhân tốt,

cả đời chỉ chung thủy với một người, hiện tại ngươi hắn là không còn thích ta a?"

Lý Phong thầm thở dài, chậm rãi nói.

Thẳng thắn mà nói, vừa rồi khi Tưởng Vận Trúc thổ lộ với hắn, hắn đã có chút động tâm, nếu không phải lý trí còn tồn tại, hắn đã muốn nói mình cũng thích Tưởng Vận Trúc.

Luận giá trị nhan sắc, dáng người, khí chất, gia thế, tính cách, Tưởng Vận Trúc đều là nhất đẳng, hắn còn từng nhìn toàn thân Tưởng Vận Trúc một lượt, quả thật là đẹp không góc chết, không một vết muỗi đốt, hắn thật sự không có lý do không thích Tưởng Vận Trúc.

Chỉ tiếc hắn và Tưởng Vận Trúc quen biết nquá muộn, lại có quá nhiều nữ nhân. . .

"Các nàng có biết về nhau không?"

Tưởng Vận Trúc nhìn chằm chằm Lý Phong một hồi, hỏi.

Lý Phong gật gật đầu: "Xem như biết a, làm sao?"

Hai mắt Tưởng Vận Trúc sáng lên, hỏi: "Vậy nghĩa là ngươi cũng không lừa gạt các nàng?"

"Đương nhiên không có a, ta muốn cưới hỏi đàng hoàng tất cả các nàng." Lý Phong dùng ngữ khí không cho phép nghi ngờ nói.

Ánh mắt Tưởng Vận Trúc càng sáng hơn: "Đã vậy thì dù ngươi cưới thêm một người cũng không có gì to tát a?"

"Hả?" Lý Phong có chút sững sờ.

Không phải chứ. . . Tưởng Vận Trúc có ý gì, quyết tâm muốn làm nữ nhân của hắn?

Vậy hắn nên đáp ứng hay là. . . Đáp ứng?

"Mẹ nó, trẻ con mới lựa chọn, còn ta. . . Muốn hết!"

Lý Phong thầm hạ quyết tâm, bật thốt lên: "Chỉ cần ngươi không cảm thấy ta xấu, muốn gả cho ta, vậy ta sẽ cưới ngươi!"

Nếu có người nghe được lời nói của Lý Phong, khẳng định sẽ mắng to Lý Phong lăng nhăng, ngựa giống, có bốn người bạn gái còn không thỏa mãn, còn muốn gây tai họa cho Tưởng Vận Trúc, quả thực là cầm thú trong cầm thú!

Nhưng Lý Phong sẽ khịt mũi coi thường với mấy lời như vậy.

Tưởng Vận Trúc đã chủ động như thế, chẳng lẽ hắn muốn biểu thị cự tuyệt, sau đó chắp tay nhường Tưởng Vận Trúc cho người khác?

Vừa nghĩ tới Tưởng Vận Trúc bị nam nhân khác bắt quỳ xuống bú liếm, hắn liền khó chịu.

Đã có Hệ thống cứu vãn nữ thần chống lưng, vậy nhất định phải coi cứu vãn nữ thần làm mục tiêu truy cầu cả đời!

Nữ thần Tưởng Vận Trúc, hắn cứu chắc rồi!

"Vậy ngươi nhất định phải cưới ta!"

Sau khi nói xong, Tưởng Vận Trúc chủ động ôm lấy Lý Phong, đồng thời dâng lên bờ môi đỏ, hôn tới Lý Phong.

Đồng tử Lý Phong mở rộng, tiếp theo hung hăng ôm lấy Tưởng Vận Trúc, đắm chìm trong nhu tình của Tưởng Vận Trúc. . .

Không biết qua bao lâu, hô hấp hai người đều có chút dồn dập .

"Lý Phong, ta. . . Ta muốn. . ."

Tưởng Vận Trúc muốn gạo nấu thành cơm với Lý Phong, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, đoán được suy nghĩ trong lòng Tưởng Vận Trúc, nhất thời trong lòng nóng như lửa đốt.

"Ngươi muốn làm cái gì?"

Lý Phong nuốt nước bọt, hỏi.

"Ta muốn. . . Muốn cùng ngươi. . ."

Tưởng Vận Trúc lấy ra toàn bộ dũng khí, muốn nói cho hết lời.

Nhưng đột nhiên âm thanh khóa cửa chuyển động truyền đến!

Thân thể Tưởng Vận Trúc cứng đờ, vội vàng rời khỏi cái ôm của Lý Phong, quay đầu nhìn ra cửa.

Một cái chớp mắt sau, cửa mở ra, một cái đầu từ bên ngoài chui vào.

"Mộng Dao?" Vừa nhìn rõ người đến là ai, Tưởng Vận Trúc nhất thời sững sờ ngay tại chỗ!

Chương 379. Ngủ hai ngươi trung gian

Chương 342: Ngủ hai ngươi trung gian

Lý Phong: "? ? ?"

Cô nàng bạo lực làm sao lại tiến vào, cố ý phá chuyện tốt của hắn?!

Vừa rồi hắn rõ ràng cảm giác được Tưởng Vận Trúc muốn tiến triển thêm một bước, cơ hội bậc này chỉ có thể ngộ không thể cầu, một khi bỏ lỡ thì không biết phải chờ tới khi nào.

Mà hết thảy đột nhiên dừng lại khi Tưởng Mộng Dao xâm nhập!

Trong lúc nhất thời, Lý Phong tức giận, hận không thể đè Tưởng Mộng Dao xuống giường hung hăng đánh mông!

"Xuỵt!"

Tưởng Mộng Dao làm ra tư thế im lặng, lén lén lút lút ở ngoài cửa xem chừng một hồi, lúc này mới rón rén đi tới.

Đợi nàng đóng cửa lại, liền dựa vào cửa vỗ vỗ ngực, thở dài một hơi.

Lý Phong cùng Tưởng Vận Trúc hai mặt nhìn nhau.

Tưởng Mộng Dao làm vậy cũng quá khoa trương a?

"Mộng Dao, ngươi làm sao lại vào đây?"

Tưởng Vận Trúc nhịn không được hỏi.

"Dì nhỏ, ta tới để cứu. . . A, dì nhỏ, mặt ngươi làm sao hồng như vậy?"

Tưởng Mộng Dao vốn muốn nói nàng tới cứu Tưởng Vận Trúc, lời đến khóe miệng liền nhìn ra điểm không thích hợp.

Khuôn mặt Tưởng Vận Trúc vẫn còn đỏ ửng, y phục có chút nhăn nhúm, tựa như mới bị người ta đè ép, xoa nắn xong.

Sắc mặt Lý Phong vẫn còn khá bình thường, nhưng y phục cũng nhăn nheo, mà hai người cách nhau quá gần, ga giường còn có chút lộn xộn, điều này nói lên cái gì?

"Xong rồi, đến trễ một bước, dì nhỏ đã để tên khốn Lý Phong này ăn xong lau sạch!"

Tưởng Mộng Dao hối hận nắm tóc, tự lẩm bẩm.

Khuôn mặt Tưởng Vận Trúc đỏ lên, khẽ gắt : "Mộng Dao, ngươi nói linh tinh cái gì vậy!"

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, mắng thầm: "Tiểu gia đúng là muốn ăn dì nhỏ của ngươi, nhưng mẹ nó ngươi không cho tiểu gia cơ hội a!"

Hốc mắt Tưởng Mộng Dao ửng đỏ, chỉ mặt Lý Phong nói : "Lý Phong vừa rồi có ph. . ."

"Bá "

Thân thể Lý Phong lóe lên, vọt tới trước mặt Tưởng Mộng Dao, đưa tay che miệng nàng lại.

Chờ hắn bố trí xong một đạo bình chướng chân khí, hắn mới buông miệng Tưởng Mộng Dao ra: "Ngươi muốn hại chết dì ngươi đúng không?"

"Phi, ai muốn hại dì nhỏ, rõ ràng là ngươi muốn làm chuyện xấu với dì nhỏ, ta đánh chết ngươi, cái đồ khốn kiếp này!"

Tưởng Mộng Dao vung lên đôi bàn tay trắng như phấn, đánh tới mặt Lý Phong.

"Đùng "

Lý Phong giơ tay bắt lấy cổ tay Tưởng Mộng Dao, tiếp theo đánh mông Tưởng Mộng Dao một cái.

"Đùng "

Một tiếng vang giòn!

Thân thể Tưởng Mộng Dao run lên, cảm giác kì quái tối hôm qua lần nữa hiện lên trong nội tâm, làm cho nàng toàn thân khô nóng, tim đập rộn ràng.

"Ba ba ba "

Lý Phong còn chưa hết giận, lại liên tục đánh ra ba chưởng vào mông của Tưởng Mộng Dao.

Co giãn kinh người! Ầm ầm sóng dậy, làm người ta nhìn mà lóa mắt.

"A. . ."

Tưởng Mộng Dao không tự kìm hãm được kêu thành tiếng, lúc này mới phát hiện tình huống không đúng, vội vàng dùng tay che miệng.

Cái thanh âm này rất dụ hoặc, làm cho bụng Lý Phong trở nên nóng như lửa, hận không thể lại đánh mông Tưởng Mộng Dao vài cái.

Chỉ tiếc Tưởng Vận Trúc đang ở một bên nhìn, hắn có tặc tâm nhưng không có tặc gan a.

Khuôn mặt Tưởng Vận Trúc bây giờ đã đỏ ửng như một mặt trời nhỏ.

Trời ạ, Mộng Dao làm sao lại phát ra thanh âm xấu hổ như thế, mà động tác Lý Phong vì sao tự nhiên như vậy, dường như đã làm rất nhiều lần vậy.

"Ngươi đúng là tên khốn nạn, lại đánh cái mông của ta rồi, bản tiểu thư liều mạng với ngươi!"

Tưởng Mộng Dao vừa thẹn vừa xấu hổ, vung lên đôi bàn tay trắng như phấn liên tục đánh tới Lý Phong.

"Lộ hàng lộ hàng."

Lý Phong vừa đưa tay ngăn cản cô nàng bạo lực công kích, vừa cười khổ nói.

"A?"

Tưởng Mộng Dao đầu tiên là sững sờ, tiếp theo sắc mặt càng thêm đỏ rực.

Trên giường, cái miệng nhỏ nhắn của Tưởng Vận Trúc nhếch lên, ngạc nhiên không thôi.

Lại? Nói cách khác Lý Phong trước đó đã từng đánh mông của Mộng Dao?

Trời ơi. . . Nữ nhân thứ tư của Lý Phong không phải là Mộng Dao chứ?

Nghĩ đến cái khả năng này, Tưởng Vận Trúc liền cảm thấy cả người không thoải mái!

Dì và cháu gái dùng chung một người bạn trai, cái này nói ra ngoài nàng sao có thể ngẩng đầu lên a!

"Dì nhỏ, ngươi cũng thấy rồi, Lý Phong quá xấu, cố ý chiếm tiện nghi của ta!"

Tưởng Mộng Dao không còn dám dây dưa với Lý Phong nữa, vội vàng bò lên giường ôm lấy Tưởng Vận Trúc làm nũng.

Lý Phong chỉ cảm thấy một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng.

Chiếm tiện nghi của ngươi cọng lông a, tiểu gia chỉ là không nhịn được đánh ngươi mà thôi, không đánh mông chẳng lẽ đánh mặt sao?

"Vận Trúc, ngươi tuyệt đối đừng nghe nàng nói bậy, ta chỉ là nổi giận vì nàng nói lung tung nên mới động thủ, hơn nữa ta cũng

không dùng nhiều lực."

Lý Phong đè xuống phiền muộn trong lòng, vội vàng giải thích một câu.

Tưởng Vận Trúc hoài nghi nhìn hai người, sau đó cảm thấy không thích hợp.

Nếu như Mộng Dao thật sự có gì với Lý Phong, thì đã không có loại phản ứng này, khẳng định là nàng suy nghĩ nhiều!

"Được rồi Mộng Dao, Lý Phong là trưởng bối của ngươi, ngươi về sau không được phép vô lễ với hắn."

Tưởng Vận Trúc thở phào, dùng ngữ khí răn dạy nói.

"Dì nhỏ, nơi này không có người ngoài, ngươi không cần thiết nói như vậy a?"

Tưởng Mộng Dao lộ vẻ mặt không hiểu.

"Cái này. . ." Tưởng Vận Trúc nhìn Lý Phong, do dự một lúc lâu rồi khẽ cắn môi đỏ, nói: "Mộng Dao, dì nhỏ cùng Lý Phong. . . yêu nhau rồi."

Tính cách của nàng chính là như vậy, đã quyết định thì sẽ kiên định không thay đổi, cũng lười che đậy giấu diếm.

Huống hồ nàng cùng Tưởng Mộng Dao rất thân thiết với nhau, cũng không cần lừa gạt Mộng Dao làm gì.

Tưởng Mộng Dao: "? ? ?"

Dì nhỏ mới vừa nói cái gì, nàng và Lý Phong đã yêu nhau? Cái này sao có thể, Lý Phong đã có bạn gái a!

Sau khi sững sờ, Tưởng Mộng Dao gượng cười nói: "Dì nhỏ, ngươi nhất định là lừa gạt ta. . ."

"Không phải, ta cùng Lý Phong là thật sự yêu nhau, không phải vì lừa gạt ông ngoại ngươi." Tưởng Vận Trúc lắc đầu ngắt lời nàng.

"Trời ơi. . ." Tưởng Mộng Dao che miệng, vẻ mặt không dám tin.

Trong lòng nàng, dì nhỏ tựa như tiên nữ trên chín tầng trời, nàng thậm chí cảm thấy trên thế giới này không có người nam nhân nào xứng với dì nhỏ.

Kết quả là, dì nhỏ vậy mà bị tên khốn nạn Lý Phong cưa đổ, đối với Tưởng Mộng Dao, đây là trùng kích to lớn không khác gì động đất 9 độ rickter!

"Hiện tại đã biết về sau cần phải đối xử với ta thế nào chưa?" Lý Phong đi đến bên giường, giống như cười mà không phải cười nói: "Đến, trước tiên gọi dượng một tiếng cho ta nghe xem nào."

Tưởng Vận Trúc bất đắc dĩ bật cười, gia hỏa Lý Phong này, bất cứ lúc nào cũng không quên trêu chọc Mộng Dao.

"Ta nhổ vào, ta còn lâu mới gọi ngươi là dượng, cả đời này cũng sẽ không gọi, ngươi chết cái tâm này đi!"

Tưởng Mộng Dao đột nhiên rống to.

May mà Lý Phong đã bố trí bình chướng chân khí ở chung quanh, nếu không thì tiếng rống của nàng chắc chắn sẽ truyền ra bên ngoài, để cho vợ chồng Tưởng Hạo Nguyên nghe được, còn làm cho Tưởng Hạo Nguyên sinh ra liên tưởng phong phú. . .

"Không gọi thì không gọi, kích động như vậy làm gì. . ."

Lý Phong bị tiếng rống này của Tưởng Mộng Dao làm cho giật mình, khí thế vậy mà bị Tưởng Mộng Dao đè xuống.

"Mộng Dao, ngươi không được như vậy."

Tưởng Vận Trúc có chút không vui, hành vi này của Mộng Dao đã không phải là tùy hứng, mà là thất lễ với trưởng bối, nàng không thể tùy ý cho Mộng Dao tiếp tục vô lễ như vậy.

“Cái khác ta mặc kệ, nhưng mà dì nhỏ, ngươi khẳng định đã bị Lý Phong dùng yêu pháp gì đó mê hoặc, hắn có bạn gái rồi a, sao ngươi có thể làm người yêu của hắn!"

"Bất kể như thế nào, ta đều muốn ngăn cản chuyện tình của ngươi và hắn!"

Tưởng Mộng Dao cũng không biết mình bị làm sao, nàng chỉ là cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa lớn, nhịn không được muốn phát tiết ra ngoài.

"Đây là chuyện riêng của ta, không cần ngươi để ý, hiện tại ngươi đi ra ngoài cho ta."

Tưởng Vận Trúc cũng nổi giận, chỉ tay ra ngoài cửa nói.

"Ta không đi, tối nay ta sẽ ngủ lại đây, nằm giữa hai ngươi, người nào cũng đừng hòng đuổi ta đi!"

Sau khi nói xong, Tưởng Mộng Dao vứt giày xuống, trực tiếp nằm ở giữa giường lớn.

Chương 380. Ta cũng muốn cùng với Lý Phong!

Chương 343: Ta cũng muốn cùng với Lý Phong!

"A Trân, làm sao ta lại nghe thấy tiếng động của nha đầu Mộng Dao trong phòng của Mộng Trúc?"

Giờ phút này, trong một căn phòng ngủ, Tưởng Hạo Nguyên đang lắng tai nghe trộm.

Với tu vi Thánh cảnh của hắn, chỉ cần nằm trong phạm vi trăm thước, bất luận là động tĩnh nhỏ đến đâu đều bị hắn nghe không trượt cái nào.

"Ngươi không nhầm chứ, ta tận mắt thấy nàng trở lại gian phòng của mình rồi a."

Liễu Trân cảm thấy rất không có khả năng.

"Không biết, ta nghe rất rõ ràng, nàng đúng là nói chuyện với tứ nha đầu."

Tưởng Hạo Nguyên nhíu mày, càng nghĩ càng thấy không đúng.

"Ồ? Nàng nói gì với tứ nha đầu?"

Liễu Trân nổi lên hứng thú, liền vội vàng hỏi.

"Nàng hỏi tại sao mặt tứ nha đầu hồng như vậy, còn nói. . ."

Nói đến đây, khuôn mặt của Tưởng Hạo Nguyên cũng đỏ ửng, ngậm miệng lại.

"Nói cái gì, ngươi mau kể hết đi."

Liễu Trân vò đầu bứt tai, ngươi không biết nói chuyện nói một nửa như vậy sẽ làm người nghe rất khó chịu sao!

"Nàng còn nói mình đến trễ một bước, tứ nha đầu đã bị Lý Phong ăn xong lau sạch."

Nói đến đây, mặt Tưởng Hạo Nguyên càng đỏ hơn.

Nghe lén "chuyện phòng the" của nữ nhi, xác thực cần dũng khí rất lớn, dù hắn cùng Liễu Trân là vợ chồng lâu năm, giờ phút này cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

"Ăn xong lau sạch?" Liễu Trân đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lộ sắc mặt quái dị nói: "Tứ nha đầu quả nhiên là lừa gạt chúng ta."

Trước đó Tưởng Vận Trúc nói nàng cùng Lý Phong còn chưa phát triển tình trạng kia, hiện tại xem ra nàng thật sự bởi vì thẹn thùng nên lựa chọn nói dối.

"Thật sao?" Sắc mặt Tưởng Hạo Nguyên lại quái dị hơn mấy phần: "Thế nhưng tứ nha đầu lại phủ nhận, nàng bảo Mộng Dao nói linh tinh."

Liễu Trân: ". . ."

Chỉ là chuyện phòng the của con gái mà thôi, làm sao bị lão đầu tử biến thành phim tình cảm Hàn Quốc?

Tứ nha đầu cùng Lý Phong rốt cục có phát sinh quan hệ không, vì sao Mộng Dao lại chạy vào phòng tứ nha đầu?

"Ta cảm thấy chúng ta đều bị tứ nha đầu lừa gạt." Tưởng Hạo Nguyên thở dài.

"Ngươi cũng nhìn ra được sao?" Liễu Trân cũng thở dài, nói.

Nếu người khác ở đây, nhất định sẽ bị đối thoại của hai người làm cho sững sờ, lời này của Liễu Trân quá mức không đầu không đuôi.

Nhưng đây chính là sự ăn ý của phu thê nhiều năm, một ánh mắt, một động tác, một câu nói, liền có thể nhìn ra đối phương đang suy nghĩ gì.

"Ừm, ta cũng nhìn ra, tứ nha đầu cùng Lý Phong có thể là giả vờ

làm người yêu, nha đầu này, vì không muốn chúng ta an bài xem mắt, thậm chí ngay cả chiêu này cũng dùng đến, thực sự là. . . Ai!"

Tưởng Hạo Nguyên lại thở dài một tiếng, khuôn mặt nở nụ cười khổ.

Thật là thật, giả là giả, Lý Phong cùng Tưởng Vận Trúc lưu lại quá nhiều sơ hở, chỉ bất quá Tưởng Hạo Nguyên vốn không nghĩ tới phương diện này, nên mới không nhìn ra.

Đợi đến khi hắn thấy nghi ngờ, lại liên hệ với những sơ hở trước đó, rất dễ dàng liền đoán ra chân tướng.

"Lão đầu tử, ngươi không nên vì chuyện này mà nổi giận với tứ nha đầu, là chúng ta ép nàng quá mức, lỗi nằm ở chúng ta."

Liễu Trân sợ Tưởng Hạo Nguyên vì thế mà nổi trận lôi đình, vội vàng khuyên bảo.

"Bỏ đi, con cháu tự có phúc phần của mình, từ hôm nay trở đi, ta không can thiệp vào hôn nhân của tứ nha đầu nữa."

"Huống hồ. . . Ta thấy tứ nha đầu cùng Lý Phong có tướng phu thê, nếu như lâu ngày sinh tình, biết đâu bọn họ phim giả tình thật thì sao?"

(tướng phu thê:hai khuôn mặt nam nữ đặt cạnh nhau mà ghép đối xứng bên kia là rất dễ cưới nhau, mọi người có thể google)

Tưởng Hạo Nguyên lắc đầu cười một tiếng, nói.

"Cái này thật đúng là rất có khả năng, bất quá ta hiện tại đang lo lắng nha đầu Mộng Dao kia, tối nay nàng vào trong phòng tứ nha đầu làm gì?"

Liễu Trân có chút lo lắng, lại có chút dở khóc dở cười.

Hai nữ một nam cùng ở một phòng, loại hình ảnh này nàng quả thực không dám tưởng tượng.

"Cái này có gì mà lo lắng, nàng nhiều lắm là phá chuyện tốt của tứ nha đầu cùng Lý Phong mà thôi, chỉ tiếc tiểu tử Lý Phong đã

đoán được ta sẽ nghe lén, cố ý bố trí bình chướng chân khí, nên ta cũng không cách nào biết được bọn họ giờ phút này đang làm gì."

Tưởng Hạo Nguyên vẫn chưa thỏa mãn nói.

Liễu Trân: ". . ."

Lão đầu tử, ngươi vậy mà nghe lén con gái đến mức nghiện a, đúng là già mà không nên nết!

Trong căn phòng ngủ phía đông, Lý Phong nghe hết đối thoại của Tưởng Hạo Nguyên cùng Liễu Trân không trượt chữ nào.

Hắn có thể đoán được Tưởng Hạo Nguyên sẽ nghe lén, Tưởng Hạo Nguyên sao lại đoán không ra hắn cũng có thể nghe lén?

Đã như vậy, Tưởng Hạo Nguyên còn không bố trí bình chướng chân khí, vậy chỉ có một khả năng, Tưởng Hạo Nguyên là cố ý nói những lời này cho hắn nghe.

"Hắn đang ám chỉ ta mau chóng biến giả thành thật với Vận Trúc? Lão già Tưởng Hạo Nguyên này, xem ra nội tâm rất đen tối a!"

Lý Phong cười một tiếng, tiếp theo đau đầu nhìn về phía Tưởng Mộng Dao nằm ở giữa giường lớn.

Nhìn bộ dáng của cô nàng bạo lực, rõ ràng là nàng quyết tâm làm bóng đèn, ài, xem ra tối nay hắn không có cơ hội ăn Tưởng Vận Trúc.

Tưởng Vận Trúc cũng lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, nha đầu Mộng Dao này quá không biết lớn nhỏ, đến cả sự tình riêng của nàng cũng dám quản, nhưng nàng quả thật không nỡ làm gì Mộng Dao . . .

"Bỏ đi, ta sẽ ngủ trên sàn nhà."

Lý Phong bất đắc dĩ cười một tiếng, liền muốn nằm trên mặt đất ngủ.

"Ngủ trên sàn nhà rất tốt, như vậy ngươi không thể làm chuyện xấu với dì nhỏ."

Tưởng Mộng Dao cười lạnh nói.

"Nha đầu này, đừng nổi tính khí trẻ con nữa, mau đi ra ngoài."

Đang nói chuyện Tưởng Vận Trúc đã lấy tay đẩy Tưởng Mộng Dao xuống giường.

"Ta không đi." Tưởng Mộng Dao quay người ôm lấy Tưởng Vận Trúc, giống như con bạch tuộc quấn chặt lấy nàng, bất mãn nói: "Dì nhỏ, ta không cho phép ngươi ở cùng với Lý Phong, tuyệt đối không cho phép."

"Đến cả ông ngoại ngươi cũng không thể quản ta yêu ai, nha đầu ngươi có tư cách gì mà quản ta?" Tưởng Vận Trúc thật sự giận, đưa tay liền đánh tới mông của Tưởng Mộng Dao.

"Đùng "

Một tiếng vang giòn!

Tưởng Mộng Dao thấy thân thể run lên, hốc mắt trở nên đỏ ửng: "Dì nhỏ, ngươi đánh ta?"

Tưởng Vận Trúc thấy trong lòng tê rần, trên mặt lại lộ ra vẻ kiên định nói: "Ta mặc kệ Lý Phong có bạn gái hay không, ta chính là muốn làm người yêu của hắn, nếu ngươi còn dám nói lung tung ta sẽ đánh ngươi tiếp."

Đang nói chuyện nàng đã vung lên tay ngọc, làm ra bộ dáng muốn đánh Tưởng Mộng Dao.

Ai ngờ Tưởng Mộng Dao căn bản không sợ: "Ngươi nhất định phải ở cùng với Lý Phong đúng không? Tốt, vậy ta cũng muốn làm bạn gái của Lý Phong!"

Sấm sét giữa trời quang!

Tưởng Vận Trúc cảm thấy mình nhất định là gặp phải ảo giác, nha đầu Mộng Dao đúng là cái gì cũng dám nói, nàng làm sao có thể ở cùng với Lý Phong?

Lý Phong: "? ? ?"

Cô nàng bạo lực có khi nào là bị lên cơn điên không, loại lời này cũng nói được?

"Ngươi nói cái gì? Lặp lại lần nữa!" Tưởng Vận Trúc hít thở không thông hỏi.

"Ta nói ta cũng muốn ở cùng với Lý Phong, trừ khi ngươi rời khỏi Lý Phong!" Tưởng Mộng Dao cũng không biết mình tại sao lại nói ra những lời này, nàng cảm thấy nhất định là mình lên cơn điên rồi.

Nhưng lời đã nói ra, nàng cũng không thèm đổi ý nữa, nếu như dì nhỏ thật sự quyết định ở cùng với Lý Phong, vậy thì nàng cũng muốn tham gia!

"Ta đánh chết ngươi, nha đầu chết tiệt này!"

Tưởng Vận Trúc triệt để nổi giận, vung lên tay ngọc đánh tới mông của Tưởng Mộng Dao.

"Đùng" "Đùng" "Đùng" "Đùng" . . .

Âm thanh giòn vang lên tục nối tiếp nhau, quanh quẩn trong phòng ngủ.

"Đánh đi đánh đi, trừ khi ngươi đánh chết ta, nếu không ta sẽ không thay đổi chủ ý! Đến lúc đó hai dì cháu chúng ta cùng hầu hạ một chồng, vừa suy nghĩ đã cảm thấy kích thích rồi!"

Tưởng Mộng Dao không chỉ không phản kháng, ngược lại không ngừng dùng ngôn ngữ kích thích Tưởng Vận Trúc.

Tưởng Vận Trúc quả thật bị kích thích, ra tay càng nặng hơn, tiếng vang rất lớn.

Mà Lý Phong trực tiếp cảm thấy bụng dưới có tà hỏa dâng lên!

Đồng thời được Tưởng Vận Trúc cùng Tưởng Mộng Dao hầu hạ? Con mẹ nó. . . Làm sao càng nghĩ càng thấy hưng phấn như vậy?

Chương 381. Đến điểm ác hơn!

Chương 344: Đến điểm ác hơn!

Trong phòng ngủ, âm thanh "Đùng" "Đùng"một mực kéo dài.

Dù là trên mông rất nhiều mỡ, Tưởng Vận Trúc cũng không ra tay độc ác, nhưng không ngừng đánh như vậy cũng làm Tưởng Mộng Dao phải kêu đau thành tiếng.

Thế nhưng Tưởng Mộng Dao thà chết chứ không chịu khuất phục!

Tựa như nàng nói, trừ phi đánh chết nàng, nếu không nàng sẽ không cải biến chủ ý!

Tưởng Vận Trúc càng đánh thì lực càng nhỏ, nàng cũng nhìn ra Tưởng Mộng Dao đã quyết tâm, nhưng Tưởng Mộng Dao không chịu khuất phục, thì nàng sẽ không dừng tay.

Đều là con cái Tưởng gia, tính tình bướng bỉnh y như nhau.

"Bỏ đi, đừng đánh nữa, tiếp tục đánh nữa cái mông của nàng sẽ nở hoa mất."

Lý Phong nhìn ra sự do dự của Tưởng Vận Trúc, liền vội mở miệng khuyên.

"Hừ, nể tình dượng ngươi hôm nay giúp ngươi cầu tình, hôm nay ta sẽ buông tha cho ngươi, nếu như ngươi còn chấp mê bất ngộ, ta nhất định sẽ đánh chết ngươi!"

Tưởng Vận Trúc thuận thế xuống thang, rốt cục dừng tay, nhưng miệng lưỡi vẫn rất cứng rắn.

"Không cần chờ đến sau này, trừ khi hôm nay ngươi đánh chết ta, nếu không ta sẽ không thay đổi chủ ý."

Tưởng Mộng Dao cứng cổ đến cùng.

"Ta. . ."

Tưởng Vận Trúc khó thở, lần nữa vung lên tay ngọc.

"Chờ một chút, trước khi các ngươi tranh luận, có thể lắng nghe ý kiến của ta không?"

Lý Phong không nhịn được, hắn cũng là người trong cuộc có được không, vì sao không người nào thèm hỏi ý kiến của hắn?

"Không thể!"

Hai nàng xoay đầu lại trăm miệng một lời nói.

Lý Phong: ". . ."

Hắn đột nhiên cảm thấy đồng thời cưới hai nàng cũng không phải chuyện tốt, tưởng tượng mà xem, về sau ba người bọn họ ở chung, hai nàng tất nhiên sẽ liên hợp lại đối phó hắn, tư vị kia cũng không dễ chịu.

"Chờ một chút, vừa rồi là lỡ miệng, ngươi nói đi, ta đang nghe đây."

Đúng lúc này, Tưởng Vận Trúc đột nhiên nhận ra người nói chuyện là Lý Phong, khuôn mặt ửng đỏ nói.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, cái trán đen như đít nồi.

Hóa ra đây chỉ là phản ứng vô thức của Tưởng Vận Trúc a, chuyện thu cả hai người còn có thể cân nhắc được. . .

"Ngươi không cần phải đánh nàng, cho dù nàng thật sự muốn ở cùng với ta, cũng phải hỏi ta đáp ứng hay không, ngươi thấy đúng không?"

Lý Phong nói.

Hai mắt Tưởng Vận Trúc sáng lên: "Đúng a, ta làm sao lại không nghĩ ra nhỉ!"

Tình cảm là chuyện của hai người, chỉ cần Lý Phong không đồng

ý, Mộng Dao còn có thể đè hắn xuống cưỡng gian sao?

Nếu như Mộng Dao thật sự dám đè Lý Phong xuống, vậy nàng sẽ kính nể Mộng Dao là một nữ hán tử!

Tưởng Mộng Dao nghe xong liền cảm thấy gấp gáp, xoa cái mông đứng lên nói: "Lý Phong, ngươi có ý tứ gì, chướng mắt Tưởng Mộng Dao ta sao?"

"Ngươi quả thật nói đúng rồi." Lý Phong nói như vậy một là muốn giúp Tưởng Vận Trúc đi ra khỏi ngõ cụt, hai là cố ý khiến Tưởng Mộng Dao tức giận.

Cô nàng bạo lực từng khiến hắn đau khổ không ít lần, không thừa cơ đả kích nàng một chút chẳng phải là lãng phí cơ hội?

Bất quá nói đi cũng phải nói lại. . . Gần như không có nam nhân nào chướng mắt Tưởng Mộng Dao a? Trừ khi kẻ đó bị gay.

Không nói cái khác, chỉ bằng cặp hung khí trước ngực kia, nàng đã đủ sức nghiền ép tới 95% nữ nhân khác, đủ để làm vô số nam nhân điên cuồng.

Càng không cần phải đề cập tới khuôn mặt xinh đẹp cùng đôi chân thon dài, ở cùng nữ nhân như vậy, hàng đêm được nàng gác hai chân lên vai tuyệt đối là một loại hưởng thụ.

"Con mẹ nó. . . Tên khốn nạn này, bản tiểu thư liều mạng với ngươi!"

Tưởng Vận Dao tức giận a, nàng là đại mỹ nữ, bao nhiêu nam nhân muốn theo đuổi nàng đều không có cơ hội, Lý Phong còn dám nói chướng mắt nàng? Không thể nhịn được!

Sau khi nói xong, Tưởng Mộng Dao nhảy xuống giường, chạy lấy đà một cái rồi bổ nhào về phía Lý Phong.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, vội vàng tránh sang một bên.

Hắn là cường giả Siêu Phàm cảnh, nếu như bị một tên gà mờ cấp C tóm trúng, vậy hắn không cần lăn lộn làm gì nữa, trực tiếp đập đầu vào khối đậu hũ chết đi cho rồi.

Tưởng Mộng Dao quả nhiên đánh vào khoảng không, sau khi hạ xuống không thể khống chế lực lượng, lảo đảo một cái rồi ngã về phía trước.

"Mau đỡ nàng!"

Tưởng Vận Trúc sợ hãi, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

"Ai."

Lý Phong thở dài, lắc mình tiến lên bế ngang Tưởng Mộng Dao lên, ngay trước lúc đó, mặt Tưởng Mộng Dao còn cách mặt đất 10 cm.

Chậm thêm 1s đồng hồ, khuôn mặt của Tưởng Mộng Dao đã hung hăng chạm đất.

"Không có thực lực thì đừng cậy mạnh, nếu không bị thương thì ta biết làm thế nào. . ."

Lý Phong nhịn không được muốn trêu chọc Tưởng Mộng Dao, chỉ là còn chưa kịp nói ra miệng, Tưởng Mộng Dao đã dãy dụa vòng eo, một tay luồn ra sau gáy Lý Phong kéo xuống, đồng thời rướn người dâng lên bờ môi anh đào.

"Ngô. . ."

Lý Phong chỉ cảm thấy bờ môi bị một đôi môi ấm áp chặn lấy, nhất thời đồng tử mở rộng, trái tim đã nhảy lên tận cổ họng!

Ta XXX, tiểu gia vậy mà bị cô nàng bạo lực cưỡng hôn?

"Trời ơi. . ."

Tưởng Vận Trúc lấy tay che miệng, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin.

Nàng thấy cái gì, Mộng Dao cưỡng hôn Lý Phong? Trời ạ, cái này quá điên cuồng rồi!

Không biết qua bao lâu, Tưởng Mộng Dao nhảy xuống khỏi cái ôm của Lý Phong, đắc ý nói "Ngươi đã hôn bản tiểu thư, nhất định

phải chịu trách nhiệm, bản tiểu thư ăn chắc ngươi rồi!"

Lý Phong: ". . ."

Hôn thì phải chịu trách nhiệm? Ăn chắc tiểu gia? Rõ ràng là ngươi cưỡng hôn tiểu gia có được không?

Tưởng Vận Trúc lấy tay ôm trán, thế giới quan triệt để bị Tưởng Mộng Dao phá vỡ.

Nàng đúng là lần đầu nhìn thấy một nữ nhân cưỡng hôn một người nam nhân, lại còn đòi nam nhân kia phải chịu trách nhiệm!

"Không nói lời nào thì coi như ngầm thừa nhận a, từ giờ trở đi, ngươi chính là bạn trai của bản tiểu thư!"

Tưởng Mộng Dao kéo lấy cánh tay Lý Phong, dương dương đắc ý nói.

Lý Phong lộ vẻ mặt ngơ ngơ ngác ngác. . .

"Lý Phong, ngươi đi tới phòng sát vách ngủ đi, ta có lời muốn nói với Mộng Dao."

Tưởng Vận Trúc thở dài, quyết định hảo hảo nói chuyện với Tưởng Mộng Dao trước, nếu không tùy ý cho nàng làm bậy như vậy, không biết sau này sẽ còn phát sinh cái gì.

"Cũng tốt."

Lý Phong cũng sợ Tưởng Mộng Dao, vội vàng rút ra cánh tay rời khỏi nơi đây.

"Mộng Dao, ngươi đừng như vậy nữa, lần này coi như dì nhỏ van cầu ngươi có được không?"

Tưởng Vận Trúc đi đến trước mặt Tưởng Mộng Dao, bắt lấy nàng hai tay nói.

"Dì nhỏ, lỗi là do ngươi, ngươi biết rõ Lý Phong đã có bạn gái, còn đồng ý yêu hắn, ông ngoại mà biết thì sẽ nghĩ như thế nào?"

"Nếu như ngươi cảm thấy không quan trọng, vậy ta cũng không quan tâm a, cho nên ngươi không cần khuyên ta, không thì ta sẽ nói . . ."

Nói đến đây Tưởng Mộng Dao ngậm miệng lại.

"Nói cái gì?"

Đôi mi thanh tú của Tưởng Vận Trúc hơi nhíu.

"Dựa vào cái gì mà dì nhỏ làm được, cháu gái lại không làm được?"

Tưởng Mộng Dao nói.

Thân thể Tưởng Vận Trúc chấn động, trầm mặc nhìn Tưởng Mộng Dao một lát sau đó nói: "Chuyện này để sau hẵng nói, thời gian không còn sớm, nghỉ ngơi trước đi."

Hiện tại Mộng Dao đang nổi nóng, nói tiếp cũng không có ý nghĩa, không bằng trước hết cho Mộng Dao một đêm, chờ nàng bình tĩnh lại.

Tưởng Mộng Dao đoán được dự định của Tưởng Vận Trúc, tròng mắt xoay chuyển nói: "Tốt, vậy chúng ta đi ngủ trước, ngày mai nói sau."

Nói xong nàng ngáp một cái, đi đến bên giường trực tiếp nằm xuống.

Tưởng Vận Trúc dùng ánh mắt phức tạp nhìn nàng, sau đó cũng lên giường, nhưng tâm tư cuồn cuộn, thật lâu không ngủ được.

Sự tình phát sinh tối nay tình hoàn toàn vượt qua nàng đoán trước, nàng vốn cho rằng mình quyết định yêu Lý Phong đã đủ điên cuồng, ai ngờ Mộng Dao so với nàng còn điên cuồng hơn, cái này khiến nàng có một loại cảm giác như thể mình đang nằm mơ.

Đợi đến khi Tưởng Vận Trúc mệt mỏi, mới dần dần tiến vào mộng đẹp.

Một bên khác, Tưởng Mộng Dao một mực nhắm mắt đột nhiên

mở mắt ra, khi nàng phát giác được Tưởng Vận Trúc đã chìm vào giấc ngủ, liền vụng trộm đứng dậy xuống giường, đi ra ngoài cửa.

"Xem ra dì nhỏ đã quyết tâm muốn ở cùng với Lý Phong, nếu cưỡng hôn Lý Phong còn chưa đủ, vậy ta liền ác hơn một chút!"

Tưởng Mộng Dao siết chặt đôi bàn tay trắng như phấn, lặng lẽ đi vào cửa phòng ngủ sát vách, đẩy cửa tiến vào!

Chương 382. Ngủ cái cọng lông, đứng dậy nào!

Chương 345: Ngủ cái cọng lông, đứng dậy nào!

"Cạch cạch."

Trong nháy mắt cửa mở, Lý Phong giật mình tỉnh lại.

Đêm đã khuya, ai lại chạy vào phòng hắn, chẳng lẽ là Tưởng Vận Trúc không cam tâm bị cô nàng bạo lực phá chuyện tốt, cho nên thừa dịp cô nàng bạo lực ngủ liền tới tìm hắn?

Nghĩ tới đây, Lý Phong liền thấy trong lòng nóng như lửa đốt.

"Không nghĩ tới Tưởng Vận Trúc vẻ ngoài thục nữ, lại vội vã như vậy, quả nhiên nhìn người không thể chỉ xem bề ngoài."

"Bất quá tiểu gia cũng nên rụt rè một chút, miễn cho dọa nàng sợ hãi bỏ chạy."

Lý Phong trầm ngâm, trước tiên giả vờ ngủ, xem Tưởng Vận Trúc muốn làm gì, lấy bất biến ứng vạn biến!

"Móa, tên khốn nạn này ngủ say như vậy sao?"

Tưởng Mộng Dao đóng cửa thật kỹ, rất nhanh liền thích ứng bóng tối trong phòng ngủ, nhìn thấy Lý Phong nằm ở trên giường không nhúc nhích, liền biết gia hỏa này không bị mình đánh thức.

"Bản tiểu thư hình như có chút khẩn trương?"

Tưởng Mộng Dao phát hiện thân thể của mình có chút cứng ngắc, tay chân còn phát lạnh, cái này rõ ràng là do khẩn trương sợ hãi.

"Móa, khẩn trương cái rắm a, bản tiểu thư là Bá Vương Hoa sở cánh sát, đối mặt lưu manh cùng cực hung ác còn không sợ, sao

phải sợ Lý Phong!"

Tưởng Mộng Dao âm thầm cổ vũ bản thân.

Nếu như Lý Phong biết được mình bị Tưởng Mộng Dao hạ thấp xuống dưới cả đám lưu manh ngoài đường, không biết sẽ cảm thấy thế nào. . .

"Hô"

Hít một hơi thật sâu, Tưởng Mộng Dao rón rén đi tới bên giường.

"Tưởng Vận Trúc làm sao rón rén như thế, chẳng lẽ nàng muốn... nàng muốn làm chuyện đó khi ta đang ngủ?"

Nghĩ đến cái khả năng này, Lý Phong thấy phía dưới có xu hướng muốn chống thành lều vải.

Ngay tại thời điểm Lý Phong liên tưởng phong phú, hắn phát giác nệm chìm xuống, biết được Tưởng Vận Trúc đã bò lên giường.

Ngay sau đó, hắn ngửi thấy mùi nước hoa Dior nhàn nhạt, nhất thời giật mình: "Không thích hợp, Tưởng Vận Trúc dùng Chanel, Tưởng Mộng Dao mới dùng Dior, nói cách khác. . . Người đến là Tưởng Mộng Dao, không phải Tưởng Vận Trúc? !"

Lý Phong từng là một công tử 10 tỷ, đối với nước hoa nữ nhân có thể nói là nắm trong lòng bàn tay, ở chung với hai nàng lâu như vậy, nếu còn không phân biệt ra các nàng dùng nước hoa gì, vậy quả thực là sống uổng phí hơn hai mươi năm.

Chỉ là hắn nghĩ mãi mà không rõ, tại sao Tưởng Mộng Dao lại tới, nàng có ý đồ gì?

Ngay tại thời điểm Lý Phong mờ mịt không hiểu, một thân hình đột nhiên ngồi ở trên người hắn, cứ như cưỡi ngựa.

"Ta XXX, bá đạo như vậy sao, khẳng định là cô nàng bạo lực không thể nghi ngờ!"

Lý Phong biết mình không thể nằm nữa, hắn là Siêu Phàm cảnh,

bị người ta đè lên thân thể còn chưa tỉnh lại thì quá mức giả bộ.

"Này, cô nàng bạo lực, sao ngươi lại vào đây?"

Lý Phong làm bộ vừa bừng tỉnh, vẻ mặt kinh hãi nhìn Tưởng Mộng Dao hỏi.

Đương nhiên Lý Phong không quên bố trí bình chướng chân khí trước, nếu không để Tưởng Hạo Nguyên nghe được, vậy thì có việc vui lớn rồi.

"Ta làm sao lại không thể tới? Ngươi chính là nam nhân của ta a."

Tưởng Mộng Dao bĩu môi, lộ vẻ mặt không quan tâm nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Nam nhân của ngươi? Ta đồng ý bao giờ? Ngươi nói chuyện có thể giảng đạo lý một chút không?

"Uy, ngươi nói thật với ta đi, ngươi cùng dì nhỏ đã phát triển đến bước nào rồi?"

Tưởng Mộng Dao nhấc mông, thay đổi tư thế cho thoải mái hơn rồi hỏi.

"Ngươi có thể xuống khỏi người ta trước không?" Lý Phong nhíu mày.

Tưởng Mộng Dao ngồi ở trên người làm hắn rất sung sư. . . A không đúng, là rất không thoải mái a, kìm nén muốn chết!

"Không thể." Tưởng Mộng Dao cười đắc ý, vung lên tay ngọc nói: "Ngươi thành thật trả lời, nếu câu trả lời làm ta không hài lòng, ta sẽ đánh cái mông của ngươi."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, mặt đen như đít nồi.

Cô nàng này lấy đâu ra tự tin có thể đánh mông hắn?

"Không nói?" Tưởng Mộng Dao nhíu mày, như cười mà không

phải cười nói: "Ta đoán ngươi cùng dì nhỏ còn chưa đi đến một bước cuối cùng, đúng không?"

Tưởng Mộng Dao vững tin tối nay dì nhỏ cùng Lý Phong còn chưa xác lập quan hệ, mà thời gian tiến vào phòng ngủ quá ngắn, hai người không thể phát sinh cái gì được.

Trừ khi. . . Lý Phong là nam nhân ba giây!

Lý Phong trợn mắt: "Không có quan hệ với ngươi."

"Ai nói không quan hệ?" Tưởng Mộng Dao trừng to mắt: "Ta đã quyết định rồi, vô luận như thế nào đều phải nhanh hơn dì nhỏ một bước, ngươi nhanh nói cho ta biết, ngươi cùng dì nhỏ đã làm chuyện kia chưa?"

Lý Phong: "? ? ?"

Cô nàng bạo lực có ý gì, nhanh hơn Tưởng Vận Trúc một bước? Nàng đến cùng muốn làm gì a!

"Không nói lời nào nghĩa là ngầm thừa nhận rồi?"

Tưởng Mộng Dao truy vấn.

"Ngầm thừa nhận cái trứng, ngươi mau tránh ra, ta còn muốn ngủ."

Sau đó Lý Phong liền muốn ngồi dậy đẩy Tưởng Mộng Dao sang một bên.

Ai ngờ Tưởng Mộng Dao lại lấy tay đè Lý Phong xuống: "Ngủ cọng lông, đứng dậy nào!"

Lý Phong: "? ? ?"

Con mẹ nó ngươi bảo ta đứng dậy, thế thì ấn ta xuống làm gì, có bệnh sao!

"Làm sao lại lộ vẻ mặt khó chịu như vậy, bản tiểu thư đến để mang tới cho ngươi ấm áp, ngươi phải hưng phấn mới đúng!"

"Nào, làm ra biểu lộ hưng phấn cho bản tiểu thư nhìn xem."

Tưởng Mộng Dao cúi người, một tay nâng cằm Lý Phong, cười xấu xa nói.

Nếu thân phận hai người thay đổi một chút, quả thật rất giống như công tử nhà giàu đùa giỡn phụ nữ đàng hoàng!

"Mang tới ấm áp cái gì, ngươi có phải mới chơi đồ không?"

Lý Phong cảm thấy Tưởng Mộng Dao quá không bình thường, trước kia chỉ có bạo lực, tối nay thì như bị ngáo đồ, toàn thân đều lộ vẻ quỷ dị.

"Đến cả mang tới ấm áp cũng không biết, ngươi không phải vẫn còn là chim non đấy chứ?"

Tưởng Mộng Dao lộ vẻ mặt xem thường nhìn Lý Phong hỏi.

"Người nào là chim non? Tiểu gia là cao thủ tình trường, kinh nghiệm đầy mình!" Lý Phong đầu tiên là biện hộ cho bản thân một câu, tiếp theo cảnh giác hỏi: "Ngươi muốn làm gì? Chớ làm loạn a, đây là nhà ông ngoại ngươi."

"Ngươi cũng biết đây là nhà ông ngoại ta, nếu như ta hiện tại hét toáng lên rằng ngươi phi lễ ta, ngươi cảm thấy ông ngoại của ta sẽ làm thế nào?"

Tưởng Mộng Dao hạ giọng, dán sát lỗ tai Lý Phong nói.

Lý Phong bị cỗ hơi thở ấm áp này làm cho cả người ngứa ngáy, nhịn không được đánh mông Tưởng Mộng Dao một cái: "Ngươi cho rằng ta ngốc sao? Vừa rồi ta đã bố trí bình chướng chân khí, dù ngươi có la rách cổ họng cũng không có người nào nghe thấy đâu."

Sau cái đánh này, thân thể Tưởng Mộng Dao chấn động, trong mắt nổi lên ánh sáng kì lạ: "Thật sao? Vậy thì càng tốt."

"Cái gì mà càng tốt?"

Lý Phong đột nhiên có một loại dự cảm không ổn.

"Đợi chút nữa ta sẽ không sợ làm ra thanh âm quá lớn." Tưởng Mộng Dao cười một tiếng, nói tiếp: "Lý Phong, ta cũng thích ngươi, để ta làm nữ nhân của ngươi đi."

Lý Phong thấy lòng giật mình, bật thốt lên: "Ngươi đừng nói giỡn, ta là nam nhân đàng hoàng."

"A, nam nhân đàng hoàng?" Tưởng Mộng Dao lộ vẻ khinh thường, đùa cợt nói: "Nam nhân đàng hoàng mà có tới 3,4 nữ nhân? Lý Phong, ngươi là con sói già, cần gì phải giả vờ làm dê trước mặt ta?"

"Chớ phản kháng, nếu không chút nữa ta liền chạy tới phòng ông ngoại tố cáo ngươi phi lễ ta, lại nói ra chuyện ngươi có nữ nhân khác mà vẫn gây tai họa cho dì nhỏ, để xem ông ngoại có đánh chết ngươi không!"

Lý Phong giận dữ, mẹ nó, tiểu gia vậy mà bị cô nàng bạo lực uy hiếp?

Không phải là chuyện đó sao, hắn là nam nhân chẳng lẽ còn sợ chịu thiệt?

"Đùa đến phát nghiện đúng không? Đến a, để ta xem ngươi có dám hay không!"

Lý Phong cảm thấy Tưởng Mộng Dao nhất định là muốn thông qua loại phương thức này ép hắn rời khỏi Tưởng Vận Trúc, đã như vậy, hắn liền tương kế tựu kế, làm Tưởng Mộng Dao bị dọa sợ bỏ chạy!

Tưởng Mộng Dao không nghĩ tới Lý Phong nói như vậy, trong lúc nhất thời có chút ngây người.

Lý Phong cười, hắn đoán không sai, Tưởng Mộng Dao chỉ là. . .

Không chờ Lý Phong tự nói xong, Tưởng Mộng Dao đột nhiên làm ra hành động thực tế.

Lý Phong nhất thời sợ hãi: "Ta XXX, ngươi làm thật sao?"

"Móa, bản tiểu thư xưa nay không phải dạng chỉ biết nói mồm,

Lý Phong, ngươi cam chịu số phận đi!"

Tưởng Mộng Dao cười lạnh một tiếng. . .

Vài giây đồng hồ sau, gian phòng đã bị cảnh xuân lấp đầy. . .

(khụ khụ, bộ truyện này bị kiểm duyệt bên Trung nên tác giả phải cắt đi rất nhiều cảnh nóng để có thể được đăng tiếp, nhưng thực sự là đọc không đã tí nào cả, đệ sẽ xem xét, nếu được thì chương sau sẽ tự viết thành 18+ cho mọi người thấy bớt nhạt mồm nhạt miệng)

Chương 383. Lần đầu của Tưởng Mộng Dao

Tưởng Mộng Dao lúc này mặt đỏ như rặng mây hồng, nhưng nàng đã quyết tâm đêm nay phải bắt lại Lý Phong bằng được. Một tay giơ lên không trung, với thị lực của Siêu Phàm cảnh, Lý Phong rõ ràng nhìn ra bàn tay của nàng đang run rẩy. Thấy vậy, không hiểu sao nội tâm hắn nổi lên cảm giác không đành lòng, mở miệng muốn nói cái gì, thì Tưởng Mộng Dao hít sâu một hơi, một tay vậy mà "bộp" một tiếng bắt lấy tiểu đệ của Lý Phong.

"Hítttttttt." Bất kì người đàn ông nào bị nữ nhân sờ trúng chỗ đó đều sẽ không chịu được, huống chi Lý Phong không phải người thường, nhu cầu chuyện đó của hắn rất cao, bất kể là Ngụy Băng Khanh, Tống Uyển Quân hay Tô Đồng, nếu 1 chọi 1 thì lần nào cũng là hắn đánh cho các nàng không còn manh giáp. Mà nhị đệ của hắn, thì giống như một con dã thú thức tỉnh, điên cuồng bành trướng, như rắn như rồng.

-Ngươi... ngươi... Chỗ đó của ngươi làm sao lại lớn như vậy?

Đây là lần đầu tiên Tưởng Mộng Dao được chạm vào vật này, mặc dù còn cách hai lớp quần, nhưng nàng có thể cảm thấy sự ấm nóng và cứng rắn của nó, từ khi sinh ra tới giờ, nàng chưa bao giờ gặp thứ gì tương tự, cứ như một cây gậy thịt vậy. Theo bản năng bắt đầu suy nghĩ miên man, thứ quỷ quái này lớn như vậy, cứng rắn như vậy, sao có thể vừa với chỗ đó của mình, chẳng phải là sẽ đau muốn chết?

-Xin lỗi, ta nghĩ lại rồi, hôm nay tha cho ngươi đó, ta về phòng ngủ...

Tưởng Mộng Dao mặt đỏ tai hồng, muốn bò dậy từ người Lý Phong rồi bỏ chạy. Lý Phong nhướng mày, cô nàng bạo lực này nghĩ hay lắm, đốt lửa rồi lại muốn để tiểu gia tự dập tắt, nằm mơ đi. Đồng thời một tay giữ chặt lấy tay nàng, sau đó học theo tư thế cưỡi ngựa lúc nãy của nàng, đè ngửa nàng xuống, miệng thì cười

lạnh nói:

-Đêm khuya một khắc giá ngàn vàng, đã tới thì đừng về nữa, không phải lúc nãy ngươi rất to mồm sao, hôm nay để tiểu gia hảo hảo "hầu hạ" ngươi một phen.

-Ngươi...

Tưởng Mộng Dao còn muốn nói cái gì, bờ môi anh đào đã bị miệng Lý Phong chặn lại, là một lão tài xế, hắn biết rất nhiều chiêu trò kích thích nữ nhân, nàng là một hoàng hoa khuê nữ, sao có thể là đối thủ của hắn? Lưỡi hắn nhẹ nhàng tách môi nàng ra, sau đó bắt đầu cuốn lấy cái lưỡi mềm kia. Tưởng Mộng Dao có lòng muốn cựa quậy, tay đẩy Lý Phong ra, nhưng cảm giác sung sướng mới lạ ập đến làm cho nàng không hiểu sao lại thành ôm lấy Lý Phong. Rồi sau một hồi học hỏi, đã bắt đầu vụng về đáp trả... Nàng hôn rất tệ, nút lưỡi mà toàn va vào răng với lợi, nhưng không hiểu sao Lý Phong lại cảm thấy kích thích kì lạ, hơn nữa khi nàng dần thành thục hơn, hắn cảm thấy thật mãn nguyện như thể mình đang dạy bảo học sinh thành tài.

-Lý Phong... ta muốn... cho ta làm nữ nhân của ngươi đi...

Hôn 3,4 phút liên tục làm cho Tưởng Mộng Dao gần như ngạt thở, thừa dịp tách ra, nàng thì thào nói nhỏ, giờ phút này, nàng nào còn bộ dáng của ngày thường, mà chỉ là một cô gái yếu đuối, cả người như nhũn ra, hoàn toàn tựa vào Lý Phong. Nhìn nàng như vậy, Lý Phong thầm giật mình, thật không ngờ cô nàng bạo lực cũng có một mặt như vậy a?

-Ngươi chắc chưa?

-Ta chắc chắn, nhưng ngươi không được ăn xong không nhận nợ.

-Ta là loại người như vậy sao?

Lý Phong trợn mắt, lần đầu bị người khác nghi ngờ nhâm phẩm, lại còn là nữ nhân tương lai của mình, điều này khiến hắn rất buồn bực.

-Này...

-Nói đi, ta đang nghe đây

-Ta biết mình thật là trẻ con khi chen ngang ngươi và dì nhỏ như vậy, nhưng mà ta cũng biết nếu không nhanh lên thì cơ hội sẽ mất đi mãi mãi. Có phải là ta quá ích kỉ không? Làm dì nhỏ giận dữ như vậy...

Lý Phong im lặng, ai cũng có quyền truy cầu hạnh phúc của mình, nàng biết chuyện dì và cháu yêu chung một người rất không thể tưởng tượng nổi, nhưng vẫn quyết định tiến tới, có lẽ người ngoài nghe thấy sẽ mắng chửi hai nàng, nhưng Lý Phong chỉ cảm thấy bội phục, kể cả nam nhân đó không phải mình.

-Sao ngươi không nói gì?

Tưởng Mộng Dao nhìn vào mắt Lý Phong, nội tâm hơi có chút ngượng ngùng, lại có chút sợ Lý Phong coi mình là loại nữ nhân dễ dãi.

-Ta cảm thấy ngươi rất dũng cảm. Được rồi, không cần phải lo lắng gì hết, mọi thứ để ta lo liệu.

Hắn tin tưởng, nhất định sẽ có ngày mình đứng trên đỉnh của võ đạo cùng quyền lực, tới lúc đó, bất kể là ai cũng sẽ không dám dị nghị một lời nào, kẻ nào dám là tự tìm đường chết.

Nói xong không đợi nàng trả lời, hắn cởi bộ đồ trên người xuống, tiểu đệ hùng tráng cũng xuất hiện trong tầm mắt của Tưởng Mộng Dao, dù chỉ thấy cái bóng đen mờ mờ, nhưng vẫn làm cho nàng nhịn không được nhắm hai mắt lại.

-Lưu manh đáng chết!!!!!!

-Sao lại mắng ta lưu manh, nó là hạnh phúc sau này của ngươi a.

Lý Phong cười đê tiện, sau đó bàn tay to bắt lấy tay của Tưởng Mộng Dao, đặt lên tiểu đệ của mình. Cảm giác ấm nóng từ cục gân thịt truyền lại khiến nàng run rẩy cả người, mà khoảnh khắc bàn tay non mềm không xương của nàng chạm tới nhị đệ, Lý Phong cũng run rẩy cả người, hô hấp biến thành dồn dập. Sau đó hắn hơi dùng sức bóp tay nàng, đẩy lên đẩy xuống từng nhịp. Được dạy bảo, một hồi sau Tưởng Mộng Dao đã có thể tự mình quay tay cho

Lý Phong, để hắn yên tâm hưởng thụ.

Chỉ là sau 10 phút đồng hồ, tay của Tưởng Mộng Dao đã mỏi nhừ, nhưng cây côn thịt lại ngày càng cứng rắn, nhìn nó vậy mà chĩa thẳng vào mặt mình, mặt nàng đỏ ửng phải nhìn sang chỗ khác, miệng thì mắng:

-Hỗn đản kia, ta mỏi tay rồi, ngươi đã xong chưa a?

-Đương nhiên là chưa, ta đâu có yếu như vậy.

Lý Phong cười hắc hắc, hai người lại trao nhau một nụ hôn nồng nàn, hắn bắt đầu lần mò, cởi sạch đồ trên người Tưởng Mộng Dao xuống. Sau đó một tay nhẹ nhàng trèo lên đỉnh núi, một tay thì xuyên xuống vực sâu, bờ môi vẫn còn đang nấu cháo lưỡi nhiệt tình. 3 chỗ cùng truyền đến cảm xúc dồn dập khiến Tưởng Mộng Dao cứng đờ thân thể, đầu óc không còn biết trời đâu đất đâu, chỉ biết nhắm tịt mắt lại, mặc cho Lý Phong dày vò. Nhất là khi hai ngón tay của Lý Phong nhẹ nhàng chà xát phần mép nơi bí ẩn, cả người nàng run rẩy cả lên, miệng bắt đầu rên rỉ...

-Ưm...

Nước nôi lênh láng...

Lý Phong nuốt nước miếng ực một cái, một đường hôn xuống, từ môi xuống cổ, từ cổ xuống hai hạt đào nơi bầu ngực, từ ngực xuống rốn, cuối cùng chính là huyệt động thần bí. Dường như là nhận ra ý đồ của Lý Phong, Tưởng Mộng Dao vội vàng hô lên:

-Không được, chỗ... chỗ đó bẩn lắm.

Vừa nói nàng vừa theo bản năng khép chặt đôi chân, không cho Lý Phong xuống tiếp, nhưng hắn chỉ cười nhạt một tiếng:

-Ai nói bẩn, ngươi xinh đẹp như vậy, chỗ đó tuyệt đối không thể bẩn được, mà dù có bẩn... thì ta cũng không ngại.

Nói rồi cưỡng ép tách hai chân Tưởng Mộng Dao ra, đầu lưỡi bắt đầu quét hai mép âm hộ theo chiều kim đồng hồ, làm nàng giật mình kêu một tiếng, chỉ biết hai tay che mặt để che giấu sự ngượng ngùng trong nội tâm, ngoài ngượng ngùng còn có cảm

động, không ngờ Lý Phong dám làm việc này cho nàng, thật không thể tin nổi. Khi lưỡi Lý Phong đá trúng hột le một cái, hắn chỉ cảm thấy một luồng chất nhờn có mùi ngai ngái bắn ra, nhiều hơn lúc trước mấy lần, còn Tưởng Mộng Dao thì nhịn không được rên lớn một tiếng, hai chân quặp chặt đầu hắn, vậy mà đã lên đỉnh một lần.

Lý Phong nuốt vào bụng toàn bộ số nước nhờn kia, cơn nứng làm cho đầu óc hắn bắt đầu mơ hồ, cầm lấy nhị đệ, nhẹ nhàng chà xát bên ngoài chỗ đó của Tưởng Mộng Dao mấy cái, sau đó bắt đầu tiến vào.

Nhất thời, máu tươi rớt xuống, đỏ thẫm ga giường...

(Khụ khụ, đoạn này viết mất 40 phút, có vẻ chưa hay nhưng lười nên xin dừng chương ở đây, về sau nếu có cảm ngộ mới sẽ thêm thắt tiếp, vì tác giả viết cụt ngủn nên đệ chán quá tự thêm vào, chẳng biết mọi người có thích hay không, nhưng vẫn mong được ủng hộ)

Chương 384. Không có vô duyên vô cớ thích

Chương 346: Không có vô duyên vô cớ thích

Không biết qua bao lâu. . .

Thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, quan hệ với nữ thần Tưởng Vận Trúc tăng tiến, thu hoạch được 10 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục với nữ thần Tưởng Vận Trúc tăng lên 61%, trước mắt là 70%(giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt) "

"Đinh, chúc mừng kí chủ, chiếm được toàn bộ yêu thương của nữ thần Tưởng Mộng Dao, thu hoạch được 60 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Tưởng Mộng Dao tăng lên 71%, trước mắt là 100%(triệt để chinh phục) "

Liên tiếp là những âm thanh hệ thống nhắc nhở.

Làm Tưởng Vận Trúc tiến vào giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt rất dễ lý giải, dù sao bọn họ đã xác lập quan hệ, chỉ là hệ thống lần này phản xạ cũng quá chậm a, trì hoãn hai ba giờ đồng hồ mới nhắc nhở.

Hệ thống sẽ không sai, hệ thống nói hắn có được toàn bộ yêu thương của Tưởng Mộng Dao, vậy Tưởng Mộng Dao khẳng định đã triệt để yêu mến hắn.

Trên thế giới này không có vô duyên vô cớ thích, Tưởng Mộng Dao cũng không có khả năng từ chán ghét hắn mà lập tức biến thành yêu mến hắn.

Chẳng lẽ. . . Cô nàng bạo lực đã sớm ưa thích hắn?

Sau khi mình cự tuyệt nàng, nàng mới chơi trò đập nồi dìm thuyền, quyết tâm tới đây làm thịt hắn.

Thế nhưng đây chỉ là suy đoán, cụ thể như thế nào vẫn phải dùng Đọc Tâm Thuật mới được.

"Này, ta hỏi ngươi, không tính ta cùng với dì nhỏ, ngươi còn có bao nhiêu nữ nhân nữa?"

Sau khi vui thích qua đi, Tưởng Mộng Dao đã hoàn toàn không còn bộ dáng mềm yếu đáng yêu như lúc nãy, mà trở lại phong cách thường ngày, xoay đầu lại nhìn thẳng vào mắt của Lý Phong, hỏi.

"Ngươi nói cho ta biết sao ngươi lại làm những chuyện kia trước."

Lý Phong thở dài, chậm rãi hỏi.

Vừa nói, Lý Phong đã mở ra Đọc tâm thuật với Tưởng Mộng Dao.

"Muốn làm thì làm, nghĩ nhiều như vậy làm gì."

Trên mặt Tưởng Mộng Dao lóe lên cảm xúc bối rối, nói.

"Ngươi khẳng định không phải vì trả thù dì nhỏ của ngươi."

Lý Phong rất khẳng định nói.

"Thôi đi, nói cứ như thể ngươi rất hiểu ta vậy."

Tưởng Mộng Dao trợn mắt một cái.

"Nói đi, ngươi có phải là thích ta, cho nên mới làm như thế?"

Lý Phong hỏi.

Thân thể Tưởng Mộng Dao chấn động, trên mặt lộ ra thần sắc bối rối, ngay sau đó nàng phủ nhận nói: "Phi, người nào sẽ thích ngươi a, ngươi đúng là tên bại hoại, lại còn mặt dày!"

"Tốt a, hiện tại ta có thể xác định ngươi thật sự thích ta, ai, mị lực quá lớn cũng là một loại phiền não."

Có Đọc Tâm Thuật, Lý Phong rất nhanh liền xác nhận Tưởng Mộng Dao yêu thương hắn, cái này khiến hắn có một loại cảm giác không chân thật giống như nằm mơ.

Cô nàng này một mực ghét hắn, cố ý gây sự với hắn, vậy mà yêu mến hắn, không chỉ nói ra không ai tin, đến cả chính hắn cũng không tin.

Nhưng đây chính là sự thật, càng làm cho Lý Phong không thể nào hiểu được là, hắn phát hiện mình cũng yêu mến Tưởng Mộng Dao. . .

"Phi, đồ tự luyến, bản tiểu thư chỉ là vì ngăn cản dì nhỏ ở chung với ngươi mà thôi, đây là một loại hi sinh, nói ngươi cũng không hiểu."

Tưởng Mộng Dao trợn mắt một cái, thở phì phì nói.

"Cô nàng bạo lực, ngươi có phát hiện mình có chút khác biệt với lúc trước không?"

Lý Phong bất chợt hỏi.

"Thôi đi, có thể khác biệt ở điểm nào."

Tưởng Mộng Dao khinh thường nói.

"Ngươi cẩn thận cảm thụ một chút, có phải là cảm thấy lực lượng của mình đã trở nên lớn hơn?"

Lý Phong mỉm cười, nói.

Động tác của Tưởng Mộng Dao trì trệ, nhíu mày cảm thụ, quả nhiên phát hiện trong cơ thể mình ẩn chứa lực lượng mạnh chưa từng có, nhất thời trên mặt nàng hiện ra vẻ nghi hoặc.

"Nói ra ngươi có khả năng không tin, ta có một loại công pháp gọi là 《 Thần công cả hai cùng có lợi 》. . ."

Ngay sau đó Lý Phong liền giới thiệu 《 Thần công cả hai cùng có lợi 》 cho nàng nghe một lần.

Hai mắt Tưởng Mộng Dao ngày càng sáng, trở thành cường giả võ đạo là mộng tưởng của nàng, chỉ là bởi vì gia đình, nàng một mực không cách nào thực hiện giấc mơ này.

Mà 《 Thần công cả hai cùng có lợi 》 đã giúp cho mộng tưởng của nàng có thể biến thánh sự thật!

"Hiện tại ngươi còn muốn đi nữa không?"

Lý Phong cũng biết Tưởng Mộng Dao muốn trở thành một cường giả võ đạo, cười cười hỏi.

Sắc mặt Tưởng Mộng Dao biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói: "Đi cọng lông, bản tiểu thư muốn trở nên mạnh hơn!"

Chương 385. Thoải mái đồng thời khoái lạc lấy

Chương 347: Thoải mái đồng thời khoái lạc lấy

Bốn giờ sáng, Tưởng Mộng Dao đã được tăng thực lực lên, vừa lòng thỏa ý trở lại căn phòng ngủ lớn nhất phía đông, ga giường lộn xộn dường như đang muốn chứng minh nơi đây mới phát sinh cái gì.

Lý Phong ngồi ở trên giường, nhớ lại từng màn mỹ diệu hồi nãy.

Nếu như nói Tống Uyển Quân là hoa hồng đỏ, mị thái tự nhiên, vậy Tô Đồng là hoa sen thanh thuần.

Nếu như Hứa Mạn là hoa mẫu đơn ung dung cao quý, Ngụy Băng Khanh là ở băng tuyết liên trên đỉnh núi băng lạnh lẽo.

Thì Tưởng Mộng Dao là một con mèo rừng nhỏ dã tính khó thuần, không có cách nào, Lý Phong thật sự không nghĩ ra loại hoa nào có thể đại biểu cho cô nàng bạo lực.

Tưởng Mộng Dao nóng bỏng, dám yêu dám hận, dám nói dám làm, Lý Phong thật sự rất thích điểm này của nàng.

Mà đối mặt với Tưởng Mộng Dao, Lý Phong cũng không cần giữ ý, hắn chỉ muốn dùng hết tất cả vốn liếng thuần phục Tưởng Mộng Dao!

Vui vẻ đầm đìa!

Sau một lúc lâu, Lý Phong thở dài nói: "Lần này chơi lớn rồi, thật sự phải thu cả Tưởng Vận Trúc, Tưởng Mộng Dao sao?"

Hắn đúng là không quan tâm người khác đàm tiếu, chỉ có điều cần phải quan tâm cảm thụ của hai nàng.

Còn nữa. . . Tưởng Vận Trúc có thể tiếp nhận chuyện hoang

đường này không?

Lý Phong càng nghĩ càng nhức đầu, sau cùng chỉ có thể tự an ủi mình: "Đi một bước nhìn một bước vậy! Bất quá cái ga giường này nhất định phải đổi, bị phát hiện sẽ rất thảm."

Lý Phong hỏi Tưởng Mộng Dao, nàng nói tạm thời không muốn để người khác biết quan hệ giữa nàng cùng Lý Phong, có thể giấu diếm bao lâu thì giấu diếm bấy lâu, cho nên hắn nhất định phải dọn dẹp sạch sẽ chiến trường!

May mà hắn có hệ thống, được hệ thống trợ giúp, Lý Phong tiêu 100 điểm tích lũy để thay mới toàn bộ đồ dùng trên giường.

Sáng sớm hôm sau, Lý Phong rời giường, đơn giản rửa mặt một chút, sau đó ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng khách lầu một, Tưởng Hạo Nguyên, Liễu Trân mỗi người cầm một tờ báo, tập trung tinh thần, Lý Phong đi ra khỏi phòng ngủ, hai người đều ngẩng đầu nhìn lên lầu hai.

"A, hắn làm sao lại đi ra từ căn phòng ngủ kia?"

Tưởng Hạo Nguyên hoài nghi nói.

"Không biết a, bất quá như vậy cũng tốt, chí ít ba người bọn họ tối hôm qua không ngủ cùng một phòng."

Liễu Trân thở phào, tối hôm qua nàng có thể nói là lăn lộn mãi không ngủ được, sợ ba người Lý Phong làm ra sự tình thế nhân khó lòng chấp thuận, bây giờ thấy Lý Phong đổi phòng ngủ, nhất thời hoàn toàn yên tâm.

Rất nhanh, Tưởng Vận Trúc, Tưởng Mộng Dao đi ra khỏi căn phòng lớn nhất phía đông.

Tưởng Mộng Dao không ngừng ngáp dài, xem ra rất không có tinh thần, mà Tưởng Vận Trúc thì đôi mi thanh tú nhíu chặt, xem ra rất nhiều tâm sự.

Mọi người ăn điểm tâm xong, Tưởng Vận Trúc tiếp nhận cuộc gọi của đồng nghiệp.

"Cha mẹ, ta mới tiếp nhận một nhiệm vụ mới, chút nữa sẽ phải trở về Minh Châu."

Sau khi cúp điện thoại, Tưởng Vận Trúc nói.

"Nhiệm vụ rất khẩn cấp sao, có nguy hiểm hay không?"

Liễu Trân lo lắng hỏi.

Lúc trước khi Tưởng Vận Trúc gia nhập Long Hồn, Liễu Trân đã mãnh liệt phản đối, cuối cùng lại không lay chuyển được quyết định của Tưởng Vận Trúc, cho nên mỗi lần nghe thấy Tưởng Vận Trúc có nhiệm vụ mới, trái tim của Liễu Trân đều sẽ bất ổn.

"Không nguy hiểm."

Tưởng Vận Trúc lắc đầu, bộ dáng có chút mất hồn mất vía.

Tưởng Hạo Nguyên nhíu mày, tứ nha đầu rõ ràng có tâm sự a, là bởi vì nhiệm vụ hay là bởi vì. . . Lý Phong?

Bởi vì nhiệm vụ đột nhiên xuất hiện, ba người Lý Phong không ở lại lâu, cáo từ với vợ chồng Tưởng Hạo Nguyên một câu, sau đó liền đi tới biệt thự ở ngoại thành phía Đông, lấy hành lý rồi đón xe đi tới sân bay.

Một đường di chuyển, Tưởng Vận Trúc cau mày, gần như là đoạn tuyệt giao lưu với hai người Lý Phong, Tưởng Mộng Dao.

Lý Phong nhìn ra Tưởng Vận Trúc có tâm sự, ngay sau đó liền sử dụng Đọc Tâm Thuật với nàng.

"Là bởi vì những lời Tưởng Mộng Dao nói tối hôm qua sao. . ."

Biết được Tưởng Vận Trúc đang suy nghĩ gì, Lý Phong nhất thời cười khổ không thôi.

Lúc này Tưởng Mộng Dao cũng đoán được Tưởng Vận Trúc đang cảm thấy phiền lòng vì cái gì, ngay sau đó cười nói: "Được rồi dì nhỏ, tối hôm qua là ta quá manh động, ta xin lỗi ngươi."

"Hừ!" Tưởng Vận Trúc lạnh lùng hừ một tiếng, nghiêng đầu sang

chỗ khác.

"Ai nha, dì nhỏ, ngươi cũng đừng giận ta a, ta thật sự biết sai rồi. Về sau ta mặc kệ sự tình của ngươi cùng Lý Phong, có được hay không?" Tưởng Mộng Dao ôm lấy cánh tay của Tưởng Vận Trúc, làm nũng hỏi.

"Thật sao?" Tưởng Vận Trúc nghi hoặc nhìn về phía Tưởng Mộng Dao hỏi.

"Đương nhiên rồi, so với vàng còn thật hơn, nếu như ngươi còn không tin, ta không thể làm gì khác hơn là thề vậy."

Sau khi nói xong, Tưởng Mộng Dao làm ra bộ dáng muốn thề.

"Được rồi được rồi, ta tin tưởng ngươi."

Sắc mặt Tưởng Vận Trúc rốt cục chuyển biến, giống như bầu trời đang âm u lại trở về màu trong xanh, lời nói cũng trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

"Vận Trúc quá dễ lừa, cô nàng bạo lực chỉ nói là mặc kệ sự tình của ta và ngươi, chứ không nói không gia nhập vào a. . ."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, âm thầm nói.

Bất quá như vậy cũng tốt, có thể chừa cho hắn một thời gian để giảm xóc, từ đó giúp hắn tìm ra biện pháp thu cả hai nàng vào hậu cung.

Ba người trở lại Minh Châu rồi, Tưởng Vận Trúc đuổi Tưởng Mộng Dao sang một bên, sau đó nói với Lý Phong : " Nha đầu Mộng Dao này tuy rằng hay tùy hứng, nhưng ngươi cũng không nên cố ý trốn tránh nàng."

"Yên tâm đi, ta sẽ không cố ý trốn tránh nàng."

Lý Phong đột nhiên có chút áy náy, nhưng loại tâm tình này chỉ là thoáng qua một chút mà thôi.

Sự tình đã phát sinh, hối hận, áy náy đều đã vô dụng, điều duy nhất hắn có thể làm là đối xử thật tốt với hai nàng.

"Ừm, nếu như nàng gặp phải phiền phức, ngươi cũng phải giúp nàng giải quyết, ai bảo ngươi là dượng của nàng?"

Tưởng Vận Trúc tiếp tục dặn dò.

"Ta không chỉ là dượng của nàng, ta còn là chồng của nàng. . ."

Đây đương nhiên là lời trong lòng của Lý Phong, ngoài miệng hắn vẫn nói: "Ừm, ta là trưởng bối, tự nhiên phải chiếu cố nàng nhiều hơn."

"Được rồi, vậy ta trở về phân bộ trước, ngươi đưa Mộng Dao trở về đi."

Nói xong Tưởng Vận Trúc lưu luyến không rời nói lời tạm biệt với Lý Phong .

Ai ngờ Lý Phong lấy một tay kéo nàng vào trong ngực: "Trước khi đi có phải là nên lưu lại chút gì cho ta không?"

"A?" Tưởng Vận Trúc còn chưa kịp phản ứng, đôi môi đỏ mọng đã bị Lý Phong dùng miệng ngăn chặn. . .

Đợi đến khi Tưởng Vận Trúc đi rồi, Tưởng Mộng Dao liền bước tới hỏi: "Lý Phong, dì nhỏ của ta nói gì với ngươi?"

"Nàng bảo ta phải chiếu cố ngươi thật tốt." Lý Phong thở dài, nói tiếp: "Dì nhỏ thật sự rất thương ngươi, về sau ngươi không được chọc giận nàng nữa."

Tưởng Mộng Dao cảm động gật gật đầu, tiếp theo liếm láp khóe miệng nói: "Dì nhỏ khẳng định nghĩ không ra ngươi sẽ chiếu cố ta trên giường a? Vừa nghĩ tới chuyện ta chiếm được nam nhân của dì nhỏ, ta liền cảm thấy siêu cấp kích thích, ngươi thì sao?"

Nghe xong lời này, trong bụng Lý Phong liền dâng lên một đoàn nhiệt khí: "Ngươi đúng là đồ yêu tinh quyến rũ chết người không đền mạng, cái mông lại ngứa đúng không? Muốn ăn đòn!"

"Muốn đánh mông ta? Tốt, ngươi nỡ thì cứ đánh đi."

Đang nói chuyện Tưởng Mộng Dao xoay người sang chỗ khác,

làm ra bộ dáng tùy ý cho Lý Phong đánh.

Lý Phong thầm mắng một tiếng "Tiểu yêu tinh", lôi kéo Tưởng Mộng Dao vào một chiếc xe taxi, tiến tới khách sạn gần nhất. . .

Hai ngày sau, Tưởng Mộng Dao được Lý Phong trợ giúp, thành công bước vào cảnh giới Tông Sư sơ kỳ.

Chỉ là Tưởng Mộng Dao vẫn còn chưa thỏa mãn, nhất định phải sử dụng cái cớ muốn tăng lên thực lực, nghiền ép tinh hoa của Lý Phong, đối với cái này Lý Phong vừa thoải mái lại vừa sung sướng. . .

Một tuần sau, tại sân bay Hoa Thành.

Lý Phong ăn mặc một thân trang phục bình thường đi ra khỏi sân bay, từ xa xa đã nhìn thấy một nữ tử tịnh lệ mặc một bộ váy màu đen, dưới chân đeo vớ da, đang nhìn hắn vẫy vẫy tay.

Chính là Liễu Thi Hàm trời sinh thân thể có hương thơm!

Chương 386. Sửa mặt nam nhân

Chương 348: Sửa mặt nam nhân

Trong nháy mắt nhìn thấy Liễu Thi Hàm, Lý Phong liền nhớ lại đêm hôm đó giúp nàng châm cứu trị liệu.

Bà dì đến mãnh liệt, cơ thể có mùi thơm trời sinh, dù là giày cao gót đeo lên cũng nhuốm mùi. . . Khí chất của Liễu Thi Hàm khắc sâu vào trí nhớ của Lý Phong.

"Nàng đã tự mình đến đón, vậy nói rõ nàng không xem ta như tên biến thái."

Lý Phong vừa nghĩ tới chuyện mình cầm giày cao gót của nàng ngửi, cuối cùng bị phát hiện, liền không nhịn được mặt đỏ tim run.

"Hô"

Hít sâu một hơi, Lý Phong lôi kéo hành lý đến trước mặt Liễu Thi Hàm, kinh hỉ hỏi: "Liễu tiểu thư, ngươi làm sao lại tự mình đến đây?"

"Thế nào, ngươi không muốn nhìn thấy ta?"

Liễu Thi Hàm giả vờ tức giận hỏi.

"Dĩ nhiên không phải, ta chẳng qua là cảm thấy loại chuyện nhỏ nhặt này không cần Liễu tiểu thư tự mình ra mặt mà thôi."

Lý Phong sờ mũi một cái, cười khổ nói.

Cả nhà Tô Kiếm Nam bị diệt, tập đoàn Tô thị đóng cửa, qua gần ba tháng, tập đoàn Tô thị đã tiến vào giai đoạn tư pháp đấu giá.

Đất trống, nhà xưởng, thiết bị, kỹ thuật,... người nào mua về tập đoàn Tô thị, liền có thể ở trong thời gian ngắn tạo ra một con quái

vật kiếm tiền.

Trước khi rời khỏi Hoa Thành, Lý Phong đã cùng Liễu Thi Hàm thương nghị chuyện thu mua tập đoàn Tô thị, Liễu Thi Hàm cũng một mực chú ý việc này.

Sau khi tin tức tập đoàn Tô thị bị đấu giá truyền tới, Liễu Thi Hàm đã gọi cho Lý Phong, Lý Phong lúc này mới tới Hoa Thành.

Lý Phong nói cho Liễu Thi Hàm biết giờ bay, hẹn xong thời gian địa điểm gặp mặt, dự định xuống sân bay sẽ bắt xe chạy tới, không nghĩ tới Liễu Thi Hàm lại tự mình tới đây đón hắn, cái này khiến Lý Phong có chút cảm động.

"Ngươi là lão bản của ta, cấp dưới đón lão bản không phải là chuyện đương nhiên sao?" Liễu Thi Hàm nói một câu mà chính nàng cũng không tin nổi, sau đó thì nói tránh đi: "Xe ta trong bãi đỗ xe, chúng ta ra ngoài nhé."

Tại sao nàng muốn tự mình đến đón Lý Phong? Còn không phải muốn sớm gặp Lý Phong sao. . .

Chỉ là loại lời này nàng làm sao dám nói ra miệng, đành tùy tiện tìm lý do che giấu. . .

Lông mày Lý Phong nhướng lên, luôn cảm thấy Liễu Thi Hàm đang che giấu mình cái gì, có điều hắn cũng không hỏi nhiều nữa, đi theo sau lưng Liễu Thi Hàm ra ngoài.

"Audi A 7? Liễu tiểu thư rất biết chọn xe a."

Được Liễu Thi Hàm dẫn đường, Lý Phong đi tới trước mặt một chiếc Audi A 7, ngay sau đó hai mắt hắn sáng lên, giơ ngón tay cái lên, khen ngợi.

Trong những chiếc xe tầm giá 1 triệu, Lý Phong cảm thấy vẻ ngoài đẹp nhất chính là Audi A 7 cùng Mercedes-Benz CLS.

Đương nhiên, đây chỉ là cái nhìn của riêng Lý Phong, không thể đại biểu cho người khác.

"Ta có biết chọn đến đâu thì cũng phải cảm tạ Lý lão bản sớm

trả một năm tiền lương a, không thì ta nào có tiền mua xe?"

Liễu Thi Hàm nửa đùa nửa thật nói.

Lúc trước nàng đáp ứng làm cố vấn pháp luật của Osvili, không được mấy ngày Lý Phong đã chuyển khoản 5 triệu, làm Liễu Thi Hàm rất kinh ngạc.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, cười khổ nói: "Ngươi vốn đã là lão bản, sẽ thiếu chút tiền này sao? Đừng trêu đùa ta nữa."

Liễu Thi Hàm là ai? Gia gia là hiệu trưởng tiền nhiệm đại học Kinh Thành, học sinh trải rộng thiên hạ, Liễu Thi Hàm lại mở một văn phòng luật, bằng vào quan hệ của gia gia nàng, văn phòng xưa nay không thiếu việc.

Liễu Thi Hàm cũng là một vị phú bà ngầm a, một chiếc xe 1 triệu mà thôi, sao nàng có thể không mua nổi?

"So với ngươi thì ta nào phải lão bản gì."

Liễu Thi Hàm thổi phồng lẫn nhau với Lý Phong một hồi, liền muốn mở cửa lên xe.

Đúng lúc này, một chiếc Rolls-Royce Phantom chạy đến trước mặt Audi A 7, ngăn trở đường đi của A 7.

Liễu Thi Hàm cùng Lý Phong cùng nhau dừng bước, quay người nhìn lại.

Đúng lúc này, cửa kính xe kia hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt tuấn tú: "Thi Hàm, thật sự là ngươi? Ta còn tưởng là nhận lầm người cơ!"

Liễu Thi Hàm đầu tiên là sững sờ, tiếp theo không xác định hỏi: "Ngươi là?"

Thanh âm này cho nàng một loại cảm giác quen thuộc, nhưng nàng suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra mình gặp gương mặt này bao giờ, cho nên rất mê man.

Nhìn thấy khuôn mặt này, Lý Phong cũng có chút sững sờ.

Nam nhân này tóc vàng, phần mái tách ra hai bên.

Dưới tóc mái là một khuôn mặt tinh xảo đến mức có chút quá phận, mày liễu, mắt to, mặt trái xoan, sống mũi cao, da thịt trắng non, vô cùng mịn màng, bờ môi mũm mĩm hồng hồng, hai hàng hàm răng đều như đồ sứ.

Giá trị nhan sắc bậc này, cho dù đặt trong làng giải trí Hoa Hạ cũng có thể xếp vào ba vị trí đầu.

Nếu không phải trên cổ hắn có yết hầu, Lý Phong đã nghĩ lầm người anh em này là nữ nhân!

"Ta là Kim Tú Triết a, ngươi không biết ta sao?"

Kim Tú Triết đi xuống xe, hưng phấn nói.

"Kim. . . Kim Tú Triết?" Liễu Thi Hàm lộ vẻ không dám tin: "Không thể nào, ngươi làm sao có thể là Kim Tú Triết, ngươi và Kim Tú Triết không có chút nào. . . Không đúng, cái thanh âm này đúng là của Kim Tú Triết, thế nhưng khuôn mặt này. . ."

"Khụ khụ." Lúc này Lý Phong vội ho một tiếng, dán sát tai Liễu Thi Hàm nói: "Phẫu thuật thẩm mỹ, sửa mặt."

Từ mấy điểm kia là có thể phán đoán ra, Kim Tú Triết có tám thành đã đi tới H quốc để phẫu thuật.

Ngành nghề phẫu thuật ở H quốc vô cùng phát triển, Liễu Thi Hàm nhận biết Kim Tú Triết, nhưng lại không nhận ra gương mặt này, vậy chứng tỏ Kim Tú Triết đã đi phẫu thuật sửa mặt.

Liễu Thi Hàm đầu tiên là rất ngạc nhiên, tiếp theo mới bừng tỉnh đại ngộ.

Nàng làm sao lại không nghĩ tới phương diện này a!

"Vị tiên sinh này là?" Kim Tú Triết nhìn sang Lý Phong, trong mắt lóe lên một vệt hàn quang.

Người sửa mặt bình thường đều chán ghét người khác vạch trần mình, Lý Phong không chỉ ở trước mặt vạch trần hắn, còn đi lại

gần với Liễu Thi Hàm như vậy, điều này làm cho Kim Tú Triết rất khó chịu.

"Lý Phong, bằng hữu của Liễu tiểu thư." Lý Phong thoải mái vươn tay ra nói.

Trong mắt Kim Tú Triết lóe lên vẻ khinh miệt, nhẹ nhàng bắt tay với Lý Phong rồi nhanh chóng rụt về: "Ta là bạn thời đại học của Thi Hàm, ta cùng Thi Hàm đã nhiều năm không gặp, muốn nói mấy câu với Thi Hàm, ngươi có thể cho chúng ta không gian riêng không? Cảm ơn trước."

Lời này của Kim Tú Triết nghe qua rất khách khí, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác cao cao tại thượng.

"Cái này thì phải hỏi ý kiến của Liễu tiểu thư."

Lý Phong còn chưa rõ ràng lắm quan hệ giữa Liễu Thi Hàm cùng Kim Tú Triết, nên đá quả bóng này lại cho Liễu Thi Hàm.

"Kim học trưởng, Lý Phong là bằng hữu rất tốt của ta, có lời gì chúng ta đều có thể nói ở trước mặt Lý Phong."

Đôi mi thanh tú của Liễu Thi Hàm hơi nhíu lại, ngữ khí khá bình thản.

Khi nàng học năm đầu tiên ở đại học Kinh Thành, Kim Tú Triết vừa lúc tới đại học Kinh Thành làm học sinh trao đổi kì hạn năm năm.

Một lần ngẫu nhiên, Kim Tú Triết gặp được Thi Hàm, bị kinh diễm bởi vẻ đẹp của nàng nên hắn liền khởi xướng thế tiến công mãnh liệt với Liễu Thi Hàm.

Chỉ tiếc khi đó tướng mạo của Kim Tú Triết có chút kém cỏi, lại thêm Kim Tú Triết ỷ vào mình là người thừa kế của tập đoàn tài chính A Dương, một trong bốn đại tập đoàn của H quốc, tính cách cao ngạo, căn bản không chiếm được hảo cảm của Liễu Thi Hàm.

Tập đoàn tài chính A Dương ở H quốc chiếm thị phần cực lớn về mảng đồ trang điểm hóa trang, dù là đặt trong thế giới, cũng có thể đứng vào mười vị trí đầu.

Về sau Kim Tú Triết trở lại H quốc, hai người đoạn tuyệt liên hệ, không nghĩ tới hôm nay vậy mà gặp lại ở chỗ này.

"Bằng hữu rất tốt?" Kim Tú Triết nhíu mày, tiếp theo bật cười lớn nói: "Nếu ngươi đã là bằng hữu của Thi Hàm, vậy cũng chính là bằng hữu của Kim Tú Triết ta, vì chúc mừng lần gặp gỡ này, để ta làm chủ, mời các ngươi ăn cơm, được chứ?"

Chương 387. Qùy liếm + trang bức

Chương 349: Qùy liếm + trang bức

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, một loại cảm giác quái dị tự nhiên sinh ra.

Mời Liễu Thi Hàm ăn cơm, sau đó thừa cơ trang bức, ôm mỹ nhân về? Phú nhị đại H quốc cũng ưa thích chơi kiểu này sao?

Không biết Liễu Thi Hàm sẽ làm thế nào. . .

"Xin lỗi, ta cùng Lý Phong còn có chuyện phải xử lý, hôm khác sẽ mời ngươi ăn cơm."

Liễu Thi Hàm tự nhiên cũng nhìn ra ý đồ của Kim Tú Triết, trực tiếp mở miệng từ chối.

Đây chính là nghệ thuật nói chuyện của Hoa Hạ, hôm khác mời ăn cơm, nghe rất khách khí, trên thực tế là không muốn mời ngươi ăn cơm.

Kim Tú Triết là người H quốc tự nhiên không nghe ra thâm ý, nhưng hắn biết đạo lý rèn sắt khi còn nóng, sao chịu tuỳ tiện để Liễu Thi Hàm rời đi?

"Thi Hàm, chúng ta đã 10 năm không gặp, hôm nay gặp gỡ đã là đại duyên phân, ngươi đừng làm tổn thương trái tim của ta a."

"Mà ta chỉ là mời ngươi ăn bữa cơm trưa mà thôi, không tốn quá nhiều thời gian đâu, Thi Hàm ngươi đừng cự tuyệt."

Kim Tú Triết nói tiếng Hoa rất lưu loát.

"Cái này. . ."

Liễu Thi Hàm do dự, Kim Tú Triết nói có chút đạo lý, bọn họ đã

hơn 10 năm không gặp, đột nhiên gặp gỡ cùng ăn một bữa cũng không có gì.

Chỉ là nàng sợ đáp ứng Kim Tú Triết rồi, sẽ cho Kim Tú Triết một loại ảo giác, rằng nàng đang cho hắn cơ hội theo đuổi. . .

Còn Lý Phong, có khi nào sẽ hiểu lầm nàng cùng Kim Tú Triết?

Thấy Liễu Thi Hàm do dự, Kim Tú Triết lập tức nói : "Hơn nữa ta là mời hai người các ngươi cùng ăn cơm, Thi Hàm, nếu như vậy ngươi còn cự tuyệt, vậy cũng quá khiến ta thương tâm rồi."

Liễu Thi Hàm do dự, quay sang hỏi Lý Phong: "Lý Phong, ngươi cảm thấy thế nào?"

Thấy thế, Kim Tú Triết càng thêm khó chịu với Lý Phong, khi một nữ nhân gặp chuyện hỏi ý kiến nam nhân, vậy nghĩa là nam nhân này ở trong lòng nàng có địa vị nhất định.

Xem ra Liễu Thi Hàm cùng Lý Phong không chỉ là bạn tốt đơn giản như vậy!

"Ta cảm thấy Kim tiên sinh rất có thành ý, ngươi đáp ứng hắn đi."

Lý Phong cười tủm tỉm nói.

Che lấp không bằng khai thông, một mực né tránh không thể giải quyết vấn đề, không bằng trực diện đối mặt Kim Tú Triết, xem hắn có thể đùa nghịch chiêu số gì.

"A?"

Liễu Thi Hàm đầu tiên là sững sờ, tiếp theo trong lòng có chút thất lạc.

Lý Phong vậy mà đồng ý cho nàng đáp ứng người khác, chẳng lẽ Lý Phong không có ý tứ gì với nàng?

"Ừm?"

Kim Tú Triết cũng có chút sững sờ.

Trong dự liệu của hắn, Lý Phong hẳn là ở một bên châm ngòi thổi gió, không cho Liễu Thi Hàm đáp ứng hắn.

Chẳng lẽ Lý Phong cùng Liễu Thi Hàm thật sự chỉ là bằng hữu? Hoặc là nói Lý Phong là bê đê, không có hứng thú với nữ nhân?

Liễu Thi Hàm hít sâu một hơi, đè xuống cảm giác thất lạc trong lòng nói: "Tốt, chúng ta đi đâu ăn?"

"Ta nghe nói Hoa Thành có một tiệm cơm Tây rất ngon, hình như tên gọi là Andrea thì phải. Tới đó nhé, thế nào?"

Kim Tú Triết đề nghị.

"Được."

Nói xong Liễu Thi Hàm liền muốn về trong xe.

"Ngồi xe của ta đi."

Sau khi nói xong, Kim Tú Triết kéo ra cửa xe Rolls-Royce Phantom.

Liễu Thi Hàm do dự nửa ngày, đưa chìa khoá cho Lý Phong nói: "Ngươi lái xe đi phía sau đi."

Nói xong nàng cũng không đợi Lý Phong phản ứng, an vị tiến vào ghế sau Rolls-Royce Phantom.

Hai mắt Kim Tú Triết sáng lên, đắc ý nhìn Lý Phong một cái, ngồi vào hàng ghế sau.

"Tại sao ta cứ cảm thấy Liễu Thi Hàm đang giận ta?"

Lý Phong sờ mũi một cái, cười khổ lên xe Audi A7.

Nửa giờ sau, hai xe dừng ở bãi đỗ xe cửa hàng Andrea.

Một lão giả đi ra khỏi ghế lái, mở cửa giúp Liễu Thi Hàm, vịn nàng xuống xe.

Trước đó có cửa kính ngăn cách, Lý Phong không để ý tới lão giả này, giờ phút này Lý Phong vậy mà cảm nhận được từ hắn mấy

phần nguy hiểm.

"Cường giả võ đạo a. . ."

Hai mắt Lý Phong sáng lên, âm thầm nói một câu.

"Hắn tên là Kim Hiền Thân, quản gia của Kim gia chúng ta."

Lúc này Kim Tú Triết đi ra từ trong xe, giới thiệu với hai người Lý Phong.

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái.

"Đúng rồi, trên đường đi Thi Hàm không chịu giới thiệu thân phận của ngươi, ngươi có thể nói cho ta biết ngươi làm nghề gì, tại sao lại quen biết với Thi Hàm không?"

Khi trên xe, Kim Tú Triết nói bóng nói gió muốn nghe ngóng nội tình Lý Phong, Liễu Thi Hàm lại im miệng, nhất quyết không chịu lộ ra nửa chữ, cái này khiến Kim Tú Triết rất hiếu kì với thân phận Lý Phong.

Hai mắt Lý Phong híp lại, giống như cười mà không phải cười nói: "Ta là bác sĩ, từng cứu gia gia của Liễu tiểu thư một lần."

Liễu Thi Hàm không chịu giới thiệu cho Kim Tú Triết, khẳng định có dụng ý riêng, Lý Phong cũng thuận nước đẩy thuyền giấu diếm thân phận thật sự.

"Ồ?" Lông mày Kim Tú Triết nhướng lên một cái, nhất thời cảm thấy Lý Phong không còn lực uy hiếp.

Một bác sĩ mà thôi, trẻ tuổi như vậy, y thuật khẳng định cũng không cao minh tới đâu, so với người thừa kế tập đoàn A Dương như hắn, chẳng khác gì khất cái cùng vương tử!

"Đi thôi, chúng ta tiến vào."

Lúc này Liễu Thi Hàm cũng đi tới, nhẹ giọng nói.

Kim Tú Triết gật gật đầu, đi trước một bước tiến vào cửa nhà hàng, người phục vụ đã sớm kéo cửa lớn ra, cung kính mời ba

người bọn họ tiến vào.

Vượt qua dự đoán của Lý Phong là, Kim Hiền Thân lại không đi theo, mà ngồi trở lại trong xe.

Đi vào nhà ăn rồi, Lý Phong liền nghe thấy một hồi tiếng piano mỹ diệu du dương từ trung tâm nhà hàng truyền đến.

Đưa mắt nhìn lại, trước đàn piano, một vị trung niên nam tử mặc đồ tây đang ngồi đánh đàn.

Hai tay của hắn giống như nước chảy mây trôi, lướt trên phím đàn, âm nhạc được hắn diễn tấu, khách hàng dùng cơm đều tạm thời dừng ăn, nghiêng tai lắng nghe.

Liễu Thi Hàm cũng dừng bước lại, chìm đắm trong bài nhạc piano này.

Mấy phút đồng hồ sau, bài nhạc kết thúc, trong nhà ăn rơi vào yên tĩnh ngắn ngủi, tiếp theo tiếng vỗ tay vang lên, mỗi người khách hàng đều thể hiện kính ý với người đánh đàn kia.

Liễu Thi Hàm cũng không ngoại lệ, nàng vừa vỗ tay, vừa cảm thán nói: "Vị tiên sinh này có trình độ chơi piano rất cao, so với những người tốt nghiệp học viện âm nhạc quốc tế không thua kém bao nhiêu."

"Thi Hàm không hổ là người xuất thân danh môn, lập tức phán đoán ra trình độ người này, lợi hại!" Kim Tú Triết giơ ngón tay cái lên, vẻ mặt bội phục.

Lý Phong: ". . ."

Cái này cũng có thể trở thành lý do để ngươi vuốt mông ngựa mỹ nhân sao, có cần liếm chó như thế không?

(khụ khụ, liếm chó:tán gái bằng cách nịnh nọt nữ nhân một cách điên cuồng)

Liễu Thi Hàm ngượng ngùng cười một tiếng: "Kim học trưởng quá khen, đây chỉ là cái nhìn cá nhân của ta mà thôi."

Đang nói chuyện nàng vụng trộm nhìn Lý Phong, phát hiện Lý Phong hai mắt nhìn trời, hoàn toàn không có ý tứ gia nhập trò chuyện, nhất thời trong lòng càng thêm thất lạc.

"Xem ra Thi Hàm ngươi rất ưa thích nghe nhạc piano, vừa vặn ta cũng biết đánh, không bằng để ta tấu một bản cho ngươi nghe nhé?" Kim Tú Triết nhẹ nhàng cười một tiếng, nói.

"Tốt, xin rửa tai lắng nghe."

Liễu Thi Hàm cười gật gật đầu.

Kim Tú Triết mừng rỡ trong lòng, đây chính là một cơ hội rất tốt để trang bức trước mặt nữ thần a, hắn nhất định phải nắm thật chắc!

"Chúng ta trước tiên tìm địa phương ngồi xuống, sau đó ta liền gảy một bản."

Kim Tú Triết mỉm cười, kéo ra một cái ghế để Liễu Thi Hàm ngồi xuống, tiếp theo nói với Lý Phong: "Lý tiên sinh, ngươi biết đánh đàn piano không, có muốn đi bộc lộ tài năng không?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái: "Ta. . ."

Kim Tú Triết trực tiếp ngắt lời : "A đúng rồi, ta quên ngươi là một bác sĩ, bình thường khẳng định không có thời gian luyện tập, ngươi vẫn nên ngồi ở chỗ này nghe ta chơi nhạc đi."

Sau khi nói xong, Kim Tú Triết quay người đi tới chỗ chiếc đàn piano kia.

Chương 388. Quần tình xúc động

Chương 350: Quần tình xúc động

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Thời điểm này tuyên bố nhiệm vụ, hẳn là có liên hệ với Kim Tú Triết a?"

Lý Phong âm thầm nói một câu.

Vừa rồi Kim Tú Triết ở trước mặt hắn rõ ràng là trang bức, tuy Lý Phong sớm có đoán trước, nhưng vẫn có chút khó chịu.

Nếu như nhiệm vụ này có quan hệ với Kim Tú Triết thì rất tốt, vừa có thể kiếm lời điểm kinh nghiệm, điểm tích lũy, vừa có thể đánh mặt Kim Tú Triết, nếu còn thu được hảo cảm của Liễu Thi Hàm, vậy chính là một công ba việc.

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Đàn piano phải đánh như thế này này. "

"Mục tiêu: Sau khi Kim Tú Triết đánh đàn xong, kí chủ dùng kỹ thuật đánh piano xuất thần nhập hóa dạy cho Kim Tú Triết biết cái gì mới gọi là đánh đàn, Kim Tú Triết cảm thấy xấu hổ là nhiệm vụ hoàn thành."

"Khen thưởng: 1000 điểm kinh nghiệm, 20000 điểm tích lũy, 5 điểm chinh phục."

“Ghi chú 1: Nếu nữ thần cảm thấy hứng thú với nghệ thuật, vậy một trong những phương pháp tốt nhất để tán đổ nàng là thể hiện ra tài hoa nghệ thuật, nếu khiến nàng phải cảm động, vậy ngươi

còn cách chinh phục nữ thần không xa —— trích 36 kế tán gái."

"Ghi chú 2: Xét thấy trình độ đánh đàn của kí chủ quá mức cặn bã, căn cứ theo chủ nghĩa nhân đạo của nhà phát triển, đặc biệt cung cấp 《 Kỹ xảo đánh đàn cấp bậc Đại Sư 》 cộng thêm nốt nhạc bài《 Fur Elise 》 , nhiệm vụ kết thúc sẽ thu hồi."

"Quả nhiên là hệ thống chinh phục nữ thần, rất hợp với khẩu vị của tiểu gia."

Xem hết giới thiệu nhiệm vụ, Lý Phong hoàn toàn yên tâm.

Đúng lúc này, Liễu Thi Hàm ở bên cạnh nói: "Lý Phong, khi Kim Tú Triết ở trường học làm người cao ngạo, rất nhiều học sinh đều từng bị hắn đánh mặt, ngươi đừng chấp nhặt với hắn."

Kim Tú Triết trang bức quá rõ ràng, nàng sao lại không nhìn ra? Nàng chỉ là sợ Lý Phong tức giận sẽ làm ra sự tình xúc động, cho nên mới mở miệng thuyết phục.

"Ta đương nhiên sẽ không chấp nhặt với hắn, bất quá ta rất hiếu kì thân phận của hắn, ngươi có thể giới thiệu một chút không?"

Lý Phong lắc đầu, chậm rãi nói.

"Kim Tú Triết là con trai trưởng của chủ tịch tập đoàn quản trị tập đoàn A Dương bên H quốc . . ."

Liễu Thi Hàm giới thiệu thân phận Kim Tú Triết, nói tiếp: "Ta hoài nghi hắn lần này tới Hoa Thành là có quan hệ với chuyện đấu giá tập đoàn Tô thị, cho nên không kể với hắn về thân phận chân thật của ngươi."

"Thì ra là thế."

Hai mắt Lý Phong sáng lên, rốt cuộc minh bạch vì sao Liễu Thi Hàm không nói cho Kim Tú Triết biết thân phận chân thật của hắn.

Theo phương diện này, có thể nhìn ra tâm tư của Liễu Thi Hàm thật sự rất tinh tế tỉ mỉ, ý định thuê nàng làm cố vấn pháp luật của Osvili thật sự là rất đúng đắn.

Hai người đang nói chuyện, Kim Tú Triết đã tới chỗ cây đàn piano màu trắng, cử động này lập tức làm cho khách hàng trong nhà ăn chú ý.

"Oa, nam nhân kia thật đẹp trai a!"

"Trời ạ, hắn là ngôi sao đúng không, gương mặt này quá tinh xảo, so với nữ nhân còn đẹp hơn!"

"Xong rồi, ta cảm giác mình đang yêu!"

"Khuôn mặt thật tuấn tú, thật muốn được lên giường với hắn một đêm!"

Khuôn mặt hiện giờ của Kim Tú Triết thật sự rất có lực sát thương, từ bác gái bốn mươi năm mươi tuổi, cho tới thiếu nữ hoài xuân mười tám mười chín tuổi, tất cả không có ngoại lệ đều bị kinh diễm.

"Móa, nhìn như đàn bà, đẹp ở chỗ nào."

"Mẹ nó, bộ dáng đẹp trai thì làm sao, có thể mài ra ăn sao?"

"Ngươi có muốn ăn cơm nữa không, không muốn ăn thì cứ việc nói thẳng, lão tử tính tiền rời đi!"

"Nữ nhân đúng là hạn hẹp, khuôn mặt hơi đẹp trai một chút thôi mà các ngươi u mê thành như vậy, ấu trĩ!"

Những khách hàng nam đều không cao hứng nổi, bạn gái vậy mà lộ ra ánh mắt hình trái tim nhìn nam nhân khác, đổi thành ai cũng phải tức giận a!

Tức giận thì tức giận, những khách hàng nam cũng đều muốn biết Kim Tú Triết đi đến chỗ cây đàn piano để làm gì.

"Xin chào tiên sinhm ta tên là Kim Tú Triết, đến từ H quốc, vừa rồi ta nghe tiên sinh đánh một bản 《 Giữa mùa hạ 》 , nội tâm không kìm được sinh lòng cảm động, kỹ thuật của ngươi rất tốt."

Kim Tú Triết đi tới chỗ người đánh đàn piano, chậm rãi nói.

Người đánh đàn piano tên là Vệ Minh Thành, hắn nghĩ Kim Tú Triết là fan của mình, mỉm cười gật đầu: "Cảm ơn."

"Nhưng mà. . ." Kim Tú Triết chuyển giọng: "Ta cảm thấy khúc 《 Giữa mùa hạ 》 vừa rồi có mấy chỗ không phải rất lý tưởng, nếu như ngươi không ngại, ta có thể đánh lại một lần."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Vệ Minh Thành nhất thời kịch biến!

Khách hàng trong nhà ăn cũng bị Kim Tú Triết làm cho giật mình!

Ta XXX, hóa ra hắn không phải fan của Vệ Minh Thành mà chính là muốn phá đám công việc của Vệ Minh Thành a!

Vệ Minh Thành là ai? Một trong những người đánh đàn hay nhất Hoa Thành!

Kỹ thuật đánh đàn đặt tại Hoa Thành tuyệt đối là hàng đầu, bao nhiêu phú hào tranh cướp giành giật để hắn làm giáo viên piano cho con cái của mình .

Chủ nhà hàng Andrea vì tăng thêm danh tiếng mà bỏ rất nhiều tiền mời Vệ Minh Thành đến, mỗi tuần đánh mấy khúc nhạc.

Một người có địa vị cao thượng trong giới âm nhạc Hoa Thành, lại bị một thanh niên phê bình, còn muốn trực tiếp dạy lại hắn?

Quan trọng là con mẹ nó thanh niên này là người H quốc!

Thúc thúc có thể chịu thẩm thẩm không thể nhịn a!

"Uy, ngươi biết Vệ lão sư là ai không mà dám phát ngôn bừa bãi!"

"Nơi này là Hoa Hạ, không phải H quốc, ngươi phách lối như vậy cha mẹ ngươi biết không?"

Trong lúc nhất thời quần tình xúc động, những khách hàng nam ào ào mở miệng trách cứ Kim Tú Triết, dù là những khách nữ lúc nãy lộ vẻ mê trai, thì bây giờ cũng không còn.

Tuy rằng lời nói của Kim Tú Triết còn chưa tới mức chỉ trích cả dân tộc, nhưng vẫn làm cho các nàng rất khó chịu, dù sao quốc tịch Kim Tú Triết vẫn còn ở đó, tự nhiên cho người ta cảm giác tên khốn này đang cà khịa dân tộc mình.

Nếu đổi thành một người Hoa nói lời này, thì sẽ không ai cảm thấy như vậy.

"Ha ha, ta chẳng qua là nói lời thật mà thôi, các ngươi làm sao phải kích động như vậy, các ngươi không phải luôn tự xưng mình là đại quốc sao?"

Kim Tú Triết nhếch miệng cười trào phúng, chậm rãi nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người càng thêm xúc động phẫn nộ, tiếng khiển trách càng nhiều.

"Xin mọi người im lặng một chút, ta có lời muốn nói."

Lúc này Vệ Minh Thành đứng dậy, đưa tay ra hiệu cho mọi người im lặng, chậm rãi nói: "Nghệ thuật không có biên giới, nếu vị tiên sinh này đã nói ta đánh không tốt, vậy thì để hắn đàn tấu một lần."

"Nếu vị tiên sinh này xác thực làm tốt hơn ta, ta sẽ khiêm tốn lĩnh giáo, đây chỉ là một lần giao lưu nghệ thuật, xin mọi người đừng kích động."

Vệ Minh Thành nói chuyện lịch sự, có lý có cứ, rất nhanh một đám khách hàng đều ngậm miệng lại, chậm rãi đợi Kim Tú Triết đánh bài 《 Giữa mùa hạ 》.

Kim Tú Triết mỉm cười, ở trong cái nhìn của mọi người ngồi trước đàn piano, hít sâu một hơi sau đó bắt đầu đàn tấu.

Khi thanh âm đầu tiên phát ra, lông mày Vệ Minh Thành đã nhướng lên một cái, biết Kim Tú Triết là cao thủ.

Đợi đến khi khúc nhạc chấm dứt, sắc mặt Vệ Minh Thành liền biến thành ngưng trọng, kỹ thuật của Kim Tú Triết như mây bay nước chảy, một số chỗ khó xử lý mà làm rất đúng mực, trình độ ẩn ẩn cao hơn hắn một chút.

Một đám khách hàng mặc dù không hiểu nhiều, nhưng trình độ thưởng thức thì vẫn đủ, cũng nghe ra Kim Tú Triết đàn hay hơn Vệ Minh Thành một chút.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt mỗi người đều có chút khó coi.

Lúc này, Vệ Minh Thành lộ ra sắc mặt tái nhợt nói: "Trình độ đánh đàn piano của Kim tiên sinh đúng là trên ta, ta. . . Tâm phục khẩu phục!"

Kim Tú Triết mỉm cười, an ủi: "Thực ra kỹ thuật của ngươi cũng rất tốt, rất chuyên nghiệp."

Sắc mặt Vệ Minh Thành buông lỏng, trong lòng dễ chịu hơn một chút.

Một đám khách hàng cũng đều âm thầm gật đầu, cảm thấy tuy trước đó Kim Tú Triết nói chuyện khó nghe, nhưng giờ phút này biểu hiện vẫn rất hiểu lễ nghĩa.

Thế nhưng đột nhiên lời nói của Kim Tú Triết xoay chuyển: "Chỉ tiếc ngươi gặp phải ta, ta là thiên tài, ngươi không cách nào so sánh được với ta, bất quá ngươi đừng nản chí, dù sao nói về phương diện nghệ thuật thì người H quốc chúng ta xác thực ưu tú hơn Hoa Hạ các ngươi, đây là do gene a."

Lời này vừa nói ra, trong nhà ăn nhất thời lặng ngắt như tờ!

(Từ chương sau tới 393 có yếu tố tự hào dân tộc quá đáng, các bác có thể nhảy cóc qua trực tiếp đọc 394 cho đỡ ngán)

Chương 389. So Thiên Tú càng thanh tú

Chương 351: So Thiên Tú càng thanh tú

"Người trẻ tuổi, ngươi nói như vậy hình như có chút quá phận a?"

Vệ Minh Thành sầm mặt lại, không vui nói.

Hắn có thể thừa nhận Kim Tú Triết giỏi đánh đàn hơn mình, nhưng Kim Tú Triết nói thiên phú nghệ thuật người H quốc cao hơn người Hoa, cái này không thể nhịn được.

"Hoa Hạ kéo dài năm ngàn năm, xuất hiện bao nhiêu văn nhân thi sĩ, một mình ngươi mà cũng dám xem nhẹ?"

"Xa hơn không nói, chỉ nói hiện đại, Hoa Hạ có hai vị đại sư piano nổi danh quốc tế, H quốc các ngươi có sao?"

"Người H quốc chỉ biết mù quáng tự đại, không coi ai ra gì, cảm thấy toàn vũ trụ đều kém H quốc các ngươi!"

Một đám khách hàng ào ào mở miệng bác bỏ.

Đối mặt với đám người xúc động, Kim Tú Triết mặt không đổi sắc: "Các ngươi đang thẹn quá hoá giận a? Không vấn đề gì, người H quốc chúng ta luôn rộng lượng, các ngươi nói cái gì chính là cái đó, ta không phản bác, công đạo tự nằm ở nhân tâm."

Mọi người: "? ? ?"

Thẹn quá hoá giận? Các ngươi rộng lượng?

Không nói cái khác, chỉ nói trong thể thao, người H quốc các ngươi đã làm ra bao nhiêu sự tình làm toàn thế giới bực bội?!!

(chắc đang cà khịa Hàn Quốc trong world cup 2002)

"Liễu tiểu thư, Kim Tú Triết khi làm học sinh trao đổi ở đại học Kinh Thành hắn là không ít lần bị ăn đánh đúng không?"

Lý Phong hít sâu một hơi, lộ sắc mặt quái dị hỏi.

Chỉ bằng những lời vừa rồi của Kim Tú Triết, Lý Phong đã muốn treo ngược hắn lên hành hung một trận.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ, mục đích của Kim Tú Triết hắn là trang bức với gái, thu hoạch hảo cảm của Liễu Thi Hàm, nhưng Kim Tú Triết làm gì? Trực tiếp trở thành kẻ thù chung của những người Hoa Hạ!

Chẳng lẽ Kim Tú Triết cho rằng Liễu Thi Hàm sẽ bởi vì hắn đánh đàn hay mà bỏ qua sự khinh thị người Hoa của hắn?

"Người muốn đánh hắn quả thật rất nhiều, bất quá có thể vào học đại học Kinh Thành ai cũng có thân phận, có tố chất, cho nên không thật sự động thủ."

Liễu Thi Hàm cười khổ nói.

Lý Phong lắc đầu cười lạnh: "Ta cảm thấy tên Kim Tú Triết này cần phải ăn đòn rất nhiều mới tỉnh ngộ được."

Liễu Thi Hàm đồng ý gật gật đầu, tiếp theo cười nói: "Thực ra phương pháp tốt nhất để đả kích loại người này hắn là chính diện chiến thắng hắn, khi học đại học Kim Tú Triết từng bị đả kích không ít."

Đại học Kinh Thành là địa phương nào? Một trong những trường đỉnh nhất Hoa Hạ, thiên tài, yêu nghiệt khắp nơi đều có, từ văn tới võ, bọn họ mà muốn đả kích một người, kết cục kẻ đó khẳng định sẽ vô cùng thê thảm.

"Khó trách."

Hai mắt Lý Phong sáng lên, cười gật đầu.

Có lẽ chính bởi vì đoạn kí ức này, mới khiến cho nội tâm Kim Tú Triết càng trầm trọng, bắt được cơ hội liền trào phúng người Hoa.

Bởi vì Kim Tú Triết nói "Người H quốc đều rất rộng lượng", một đám khách hàng đều bị buồn nôn đến mức không biết nên nói gì cho phải.

Thế nhưng Kim Tú Triết lại tưởng bọn họ đuối lý, nhất thời càng thêm đắc ý: "Vì sao ta nói thiên phú nghệ thuật của người Hoa các ngươi không bằng người H quốc? Rất đơn giản, khúc 《 Giữa mùa hạ 》 này là do người Hoa các ngươi viết, đúng không?"

Vệ Minh Thành hừ lạnh nói: "《 Giữa mùa hạ 》 là do lão tiên sinh Sử Hưng Đức sáng tác vào 20 năm trước, đặt trong bảng xếp hạng thế giới cũng có danh tiếng nhất định."

Vừa nhắc tới Sử Hưng Đức, một đám khách mời đều nổi lòng tôn kính.

Sử Hưng Đức là người chơi đàn nổi tiếng Hoa Hạ, số bài nhạc hắn sáng tác nhiều không đếm hết, bên trong đó,《 Giữa mùa hạ 》 được lưu truyền rộng rãi nhất, nói hắn là nhà hoạt động nghệ thuật trứ danh cũng không đủ.

"Tốt, vậy các ngươi còn nhớ không, lúc trước 《 Giữa mùa hạ 》 và 《 Thiên Tú 》 của Kim Hiền Văn tiên sinh thuộc đại H dân quốc chúng ta, cùng nhau bước vào bình chọn ca khúc vàng năm 2003?"

Kim Tú Triết liếc nhìn mọi người một vòng, giống như cười mà không phải cười nói.

Lời này vừa nói ra, trong nhà ăn nhất thời yên tĩnh.

Ca khúc vàng trong giới đàn piano, cũng giống như giải Oscar trong thế giới điện ảnh, mỗi năm tổ chức một lần, tác phẩm lọt vào bình chọn không cái nào không phải danh tác thượng đẳng.

Mà bình chọn năm 2003, càng làm đông đảo người Hoa quan tâm, bởi vì 《 Giữa mùa hạ 》 của Sử Hưng Đức trúng tuyển, đây là lần đầu tiên có tác phẩm Hoa Hạ được tiến vào bình chọn ca khúc vàng!

Trong Châu Á, ngoài 《 Giữa mùa hạ 》 còn có 《 Thiên Tú 》 của Kim Hiền Văn.

Ân oán của Hoa Hạ cùng H quốc không cần lắm lời, lần bình chọn này giống như vận động viên hai nước gặp nhau tại sàn đấu Olympic, tầm quan trọng không cần nói cũng biết.

Kết quả. . . 《 Thiên Tú 》 đánh bại 《 Giữa mùa hạ 》, lấy được giải Golden Melody Awards năm 2003.

Chuyện này đả kích người Hoa rất sâu sắc, so với đội bóng quốc gia thua trận còn mãnh liệt hơn mấy phần!

"Xem ra chuyện này dù qua đã lâu nhưng dư âm vẫn còn a, vậy mà các ngươi đều nhớ rõ, thật sự là đáng thương."

"Cho nên ta mới nói thiên phú nghệ thuật của người Hoa kém hơn chúng ta, sự thật bày ở trước mắt, các ngươi còn muốn phản bác kiểu gì?"

Thấy mọi người không nói lời nào, Kim Tú Triết cười rộ lên.

Mọi người chỉ cảm thấy một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng, hận không thể lập hội đập Kim Tú Triết một trận tơi bời!

Chỉ là hiện tại động thủ thì lộ ra người Hoa khí độ kém cỏi, lại càng cho Kim Tú Triết cái cớ trào phúng, tiến thối lưỡng nan!

"Mẹ nó, lão tử thật sự không nhịn nổi nữa!"

"Mới vừa rồi còn nói không phản bác, kết quả hắn phản bác nhiệt tình còn hơn bất cứ người nào, con mẹ nó thật là buồn nôn!"

"Muốn so nghệ thuật thì trực tiếp dùng đàn piano nói chuyện, bỏ xuống sự phách lối dân tộc đi!"

Vệ Minh Thành cũng tức giận không thôi, song quyền nắm chặt, gân xanh lộ ra, hận không thể gảy một khúc chứng minh hắn ưu tú hơn Kim Tú Triết.

Chỉ tiếc hắn vừa mới thua trong tay Kim Tú Triết, hiện tại đi lên cũng chỉ có thể tự chuốc lấy nhục.

"Được rồi được rồi, ta chỉ là muốn điều chỉnh bầu không khí một chút mà thôi, mọi người ăn vui vẻ đi."

Kim Tú Triết lắc đầu, ở trong những cái nhìn phun lửa của mọi người trở về chỗ Liễu Thi Hàm: "Thi Hàm, ta vừa rồi đánh đàn thế nào, ngươi đánh giá một câu đi."

Liễu Thi Hàm giả vờ không nghe thấy, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, nàng hiện tại chỉ muốn cách Kim Tú Triết càng xa càng tốt!

"Thi Hàm, những gì ta mới nói chỉ là đại bộ phận người Hoa, mà ngươi không thuộc về hàng ngũ này."

"Thiên phú nghệ thuật của ngươi dù là đặt trong H quốc chúng ta cũng rất ưu tú, ngay cả ta cũng rất bội phục, đây là sự thật."

Kim Tú Triết biết Liễu Thi Hàm vì sao không để ý tới mình, ngay sau đó liền vỗ mông ngựa Liễu Thi Hàm một cái.

"Xin lỗi, ta không muốn ăn." Liễu Thi Hàm đứng dậy, chủ động kéo cánh tay Lý Phong nói: "Lý Phong, chúng ta trở về đi."

Nàng làm như vậy vì muốn Kim Tú Triết bỏ đi suy nghĩ theo đuổi bản thân.

Quả nhiên, ánh mắt Kim Tú Triết phát lạnh, tức giận nói: "Thi Hàm, cái này hình như không phải động tác bằng hữu bình thường có thể làm a?"

"Ta cùng Lý Phong có phải bằng hữu bình thường hay không thì liên quan gì tới ngươi?" Lông mày Liễu Thi Hàm nhíu lại, tức giận nói.

Kim Tú Triết đột nhiên cười: "Thi Hàm, ta biết ngươi là cố ý chọc tức ta, cho nên mới chủ động kéo cánh tay Lý Phong. Loại nam nhân giống như Lý Phong căn bản không thể lọt vào mắt ngươi."

"A." Liễu Thi Hàm tức giận đến mức cười ra tiếng: "Ngươi nói sai rồi, ở trong mắt ta, Lý Phong so ngươi ưu tú hơn gấp trăm lần gấp nghìn lần!"

"Chỉ bằng hắn, đến cả piano cũng không biết đánh?" Kim Tú Triết chỉ mặt Lý Phong, lộ vẻ khinh thường nói.

Lý Phong nắm lấy ngón tay Kim Tú Triết, cười lạnh nói: "Ta ghét nhất là có người cầm tay chỉ vào ta, còn nữa. . . Ta là bác sĩ, điều này không sai, nhưng ta cũng biết đánh đàn, hơn nữa kĩ năng nghệ thuật còn nằm trên ngươi."

"Không chỉ như thế, ta còn biết soạn nhạc, mặc dù trình độ bình thường, nhưng khẳng định càng hay hơn 《 Thiên Tú 》 ."

Chương 390. Khúc tên 《 gửi tới Liễu Thi Hàm 》

Chương 352: Khúc tên 《 gửi tới Liễu Thi Hàm 》

Kim Tú Triết sững sờ, không chỉ biết đánh đàn, còn biết soạn nhạc, lại còn sáng tác ra một bài hay hơn 《 Thiên Tú 》?

Ngươi nổ cũng nổ vừa vừa thôi chứ!

Liễu Thi Hàm cũng sửng sốt, nàng không biết Lý Phong biết đánh đàn, càng không biết Lý Phong biết soạn nhạc, nếu như đây là thật, vậy Lý Phong cũng quá ưu tú rồi.

Trong nhà ăn lâm vào an tĩnh, giọng nói của Lý Phong lại mười phần rõ ràng, những khách hàng khác đều nghe được.

Trong lúc nhất thời, mọi người nổi lên hứng thú.

"Tiểu hỏa tử, đi lên bộc lộ tài năng cho tên H quốc này nhìn xem, để hắn biết sự ưu tú của người Hoa chúng ta!"

"Soái ca cố lên, hung hăng đánh mặt hắn, ta xem trọng ngươi!"

(soái ca: anh đẹp trai)

"Tiểu ca ca, ngươi rất đẹp trai, vượt xa tên nam không ra nam nữ không ra nữ này, cố lên a ~ "

Xem náo nhiệt đương nhiên không ngại lớn chuyện, bọn họ mặc kệ Lý Phong có phải bác sĩ không, cũng mặc kệ Lý Phong có biết soạn nhạc không, Lý Phong đã nói vậy, bọn họ liền ủng hộ người mình.

"Thi Hàm, ánh mắt nhìn người của ngươi có chút kém cỏi a, Lý Phong chỉ biết thổi phồng mà thôi, ngươi không phải là bị hoa ngôn xảo ngữ của hắn lừa gạt chứ?"

Kim Tú Triết lắc đầu, rõ ràng không tin lời nói của Lý Phong.

Sắc mặt Liễu Thi Hàm phát lạnh, lạnh lùng nói: "Ta kết giao bằng hữu với người nào không tới phiên ngươi phán xét."

"Thi Hàm, ta chỉ là muốn tốt cho ngươi mà thôi, ngươi quá mức làm cho ta thương tâm rồi." Kim Tú Triết cũng bắt đầu nổi giận, trong điều kiện không ảnh hưởng toàn cục, hắn có thể ra sức vuốt mông ngựa một nữ nhân, thậm chí liếm chó cũng được.

Nhưng liên quan đến mặt mũi, tôn nghiêm, hắn sẽ giữ vững phòng tuyến cuối cùng.

Đây không phải là nói phẩm chất Kim Tú Triết cao thượng, mà là hắn quá kiêu ngạo, cũng quá xem thường người khác, cho nên luôn đặt bản thân ở một địa vị rất cao.

"Xin lỗi, ta không nhìn thấy ngươi muốn tốt cho ta chỗ nào, mà dù có ta cũng không cần."

"Thẳng thắn mà nói, lời nói lúc nãy của ngươi làm cho ta rất tức giận, ta chỉ là nể mặt từng học chung trường nên im lặng mà thôi, hiện tại ta nói cho ngươi biết, từ nay về sau, ngươi và ta không còn nửa điểm quan hệ."

Liễu Thi Hàm cũng có tính khí cứng cỏi, Kim Tú Triết đã cố tình không hiểu, nàng liền trực tiếp nói thẳng, để Kim Tú Triết chết cái tâm này đi!

Kim Tú Triết có chút không dám tin tưởng, hắn chẳng qua là nói lời thành thật mà thôi, Liễu Thi Hàm liền muốn trở mặt?

"Liễu Thi Hàm, ngươi vì một tên lừa đảo mà trở mặt với ta? Như vậy không khỏi quá hẹp hòi a?"

Kim Tú Triết tức giận nói.

Có một số người chính là như vậy, lúc nào cũng cảm thấy là người khác lòng dạ hẹp hòi, chứ không chịu nghĩ xem bản thân có sai chỗ nào không.

Liễu Thi Hàm lười nói nhảm với Kim Tú Triết, kéo tay Lý Phong

muốn rời khỏi nơi này.

"Chờ một chút!"

Kim Tú Triết liền vội vàng ngăn lại, tận tình khuyên bảo: "Thi Hàm, ta chỉ là sợ ngươi bị Lý Phong lừa gạt mà thôi, nếu ngươi cảm thấy Lý Phong không nói láo, vậy liền để hắn đi lên tự thể hiện tác phẩm của mình."

"Nếu như kỹ năng đánh đàn của hắn đúng là trên ta, tài năng soạn nhạc cũng cao hơn Thiên Tú của Kim Hiền Văn tiên sinh, ta sẽ nói xin lỗi hắn, thế nào?"

Lông mày Liễu Thi Hàm nhíu lại, nhìn sang Lý Phong.

"Chỉ nói xin lỗi ta còn chưa đủ, ngươi nhất định phải xin lỗi tất cả khách hàng ở đây, đồng thời lớn tiếng nói 'Thiên phú nghệ thuật người Hoa vượt qua người H quốc', ngươi dám không?"

Lý Phong lập tức cười lạnh

Nghe xong lời này, đám khách hàng hưng phấn.

"Đúng, xin lỗi, nhất định phải xin lỗi!"

"Móa, Hoa Hạ chúng ta làm sao có thể bị H quốc xem nhẹ, tuyệt đối không thể nhịn a!"

"Tiểu tử kia, ngươi không phải là đang sợ hãi chứ? Sợ hãi thì cứ việc nói thẳng, chúng ta rất rộng lượng, nhiều lắm là nói ngươi nhát như chuột, sẽ không làm khó ngươi."

"Sợ thì mau chạy đi, chúng ta cam đoan không đánh ngươi!"

Sắc mặt Kim Tú Triết nhất thời khó coi, đáng chết, những người Hoa này ỷ đông bắt nạt người ngoại quốc như hắn? Hừ, vô sỉ bỉ ổi!

"Thế nào, ngươi không dám? Không dám liền xin lỗi, sau đó cách Liễu tiểu thư thật xa, đừng xuất hiện trước mặt nàng nữa."

Lý Phong trào phúng cười một tiếng, nói.

"Ta có gì không dám? Ta biết ngươi chỉ là chém gió mà thôi! Bất quá ngươi nói cho ta biết, nếu như ngươi thua sẽ như thế nào, không thể để mình ta trả giá a?"

Kim Tú Triết đè xuống hỏa khí trong lòng, lạnh giọng nói.

"Ngươi muốn như thế nào?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, hỏi.

"Nếu như ngươi thua, liền rời khỏi Thi Hàm, không bao giờ xuất hiện ở trước mặt nàng nữa, ngươi có dám không?"

Kim Tú Triết rốt cục nói ra mục đích.

Hắn thấy, Lý Phong khẳng định là dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt Liễu Thi Hàm, chỉ cần đuổi Lý Phong khỏi Liễu Thi Hàm, hắn còn có cơ hội lấy được trái tim người đẹp.

Nếu như vậy còn không thành công, vậy hắn liền dùng chút thủ đoạn đặc thù, hắn sẽ không ở lại Hoa Hạ lâu, mà sự kiên nhẫn thì có hạn!

Liễu Thi Hàm hơi biến sắc, muốn mở miệng ngăn cản.

Chỉ là lời đến khóe miệng Liễu Thi Hàm liền nghĩ, nàng phản ứng như vậy có phải là quá kịch liệt?

Ngay tại thời điểm Liễu Thi Hàm do dự, Lý Phong nói: "Ta có gì mà không dám? Dù sao ta thắng chắc rồi."

Sắc mặt Liễu Thi Hàm biến đổi, Lý Phong nhanh chóng đáp ứng như vậy, ngoại trừ hắn có lòng tin với bản thân, có phải cũng là cảm thấy cho dù thua phải rời khỏi nàng, thì cũng không có gì phải luyến tiếc?

Nghĩ đến khả năng này, nội tâm Liễu Thi Hàm vô cùng thất lạc khó chịu.

Lý Phong nào biết một cái quyết định của hắn lại làm Liễu Thi Hàm liên tưởng nhiều như vậy? Vừa nói xong, hắn liền đứng dậy đi tới chỗ đàn piano.

"Tiểu hỏa tử, làm hết sức mình, đừng để người H quốc xem nhẹ chúng ta!"

Vệ Minh Thành vỗ vỗ bả vai Lý Phong, trầm giọng nói.

"Vệ tiên sinh yên tâm, thu thập một ít tôm tép mà thôi, không thành vấn đề."

Lý Phong mỉm cười, ngồi xuống ghế trước đàn piano.

Khóe miệng Vệ Minh Thành giật một cái, luôn cảm thấy Lý Phong có chút quá khinh thường đối thủ, phải biết đánh đàn piano rất cần thiên phú, hắn 42 tuổi, đã luyện 30 năm, vậy mà cũng không sánh bằng Kim Tú Triết này, đây chính là tầm quan trọng của năng khiếu.

Mà Lý Phong xem ra còn trẻ hơn Kim Tú Triết mấy tuổi, hắn thật sự có thể thắng Kim Tú Triết sao?

Điều Vệ Minh Thành đang cân nhắc cũng là sự lo lắng của những khách hàng ngồi đây, bất quá ván đã đóng thuyền, bọn họ chỉ có thể cầu nguyện Lý Phong sẽ mang tới kinh hỉ.

Ở trong cái nhìn đầy chăm chú của mọi người, Lý Phong vẫn chưa trực tiếp bắt đầu đàn tấu, mà là tiến vào ba lô hệ thống bấm chọn học tập hai bản kỹ năng.

"《 Kỹ xảo biểu diễn piano cấp bậc Đại Sư 》: Kỹ năng này do nhà phát triển hệ thống tạo ra nhờ kết hợp tất cả kỹ xảo của các đại sư đánh đàn piano mà thành, học tập được kỹ năng này, về sau liền nắm giữ kỹ năng đánh đàn đủ sức so sánh với đại sư đánh đàn nổi danh nhất thế giới."

"《 Fur Elise 》: Nguyên danh là 《 Minor Bagatelle 》, một bài nhạc tồn tại trong một thế giới song song khác, do nhạc sĩ Beethoven sáng tác vào năm 1810, khúc piano này ở thế giới kia là danh tác hiếm có, tính nghệ thuật cùng biểu diễn từ cổ chí kim ít bài nào sánh bằng."

Sau khi bấm chọn học tập, trong đầu Lý Phong liền xuất hiện hai đoạn trí nhớ có quan hệ với hai kỹ năng này.

"Bài nhạc này do ta đột nhiên có cảm ngộ mà sáng tác vào ba tháng trước, khi lần đầu gặp mặt Liễu tiểu thư, nó có tên là —— 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》."

Sau khi nói xong, Lý Phong bắt đầu đánh đàn.

Chương 391. Người không biết xấu hổ thiên hạ vô địch

Chương 353: Người không biết xấu hổ thiên hạ vô địch

"A!"

Liễu Thi Hàm đang lo được lo mất, nghe thấy lời nói của Lý Phong nhất thời kinh hỉ che miệng.

Gặp mặt nàng, cho nên sáng tác một bài nhạc piano, đặt tên là《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》?

Tạm thời mặc kệ bài nhạc hay hay dở, phần tình ý này của Lý Phong đã làm nàng thật bất ngờ!

Là nhất kiến chung tình với nàng, hay là nguyên nhân khác?

(nhất kiến chung tình:yêu từ cái nhìn đầu tiên)

Sau kinh hỉ, Liễu Thi Hàm lại bắt đầu lo được lo mất.

Cùng lúc đó, tiếng đàn piano bắt đầu vang lên.

"Đinh "

Âm thanh cây đàn này vô cùng ưu mỹ, không hổ là hãng Willis giá trị 1 triệu 1 cây.

"Đinh đinh đinh. . ."

Khúc nhạc dạo của《 Fur Elise 》 vang lên.

Mọi người phát hiện, khúc piano này thật sự là chưa từng nghe qua..

Lý Phong đưa lưng về phía mọi người, dáng người thẳng tắp, ngón tay giống như nước chảy mây trôi lướt trên phím đàn, tốc độ

cũng bắt đầu tăng lên.

Ánh đèn chiếu xạ lên khuôn mặt đẹp trai của Lý Phong, dung hợp với cảnh vật chung quanh, hình thành một hình ảnh tuyệt mỹ.

Giai điệu khi giống như như dòng nước cuồn cuộn, khi lại như giọt nước rơi vào khay ngọc, mỗi một nốt nhạc đều đang trùng kích màng nhĩ mọi người, xuyên qua mọi lực cản trở, thấu tận linh hồn, cho mọi người một loại cảm thụ khó mà diễn tả bằng lời.

Trong một chỗ VIP hẻo lánh, một lão giả mặc đồ Tuxedo phương Tây thỉnh thoảng nhíu mày, thỉnh thoảng kinh hỉ, ánh mắt dần dần biến thành mê say. . .

Đợi đến khi thanh âm cuối cùng phát ra, trong nhà ăn yên tĩnh rất lâu.

Không biết qua bao lâu, tiếng vỗ tay như sấm sét vang lên, trừ Kim Tú Triết ra, tất cả mọi người vừa vỗ tay vừa đứng dậy, kéo dài không ngớt!

"Soái ca, ngươi đánh thật hay, so với tên H quốc kia mạnh hơn gấp 10000 lần!"

"Oa, khúc nhạc nghe thật bắt tai!"

"Soái ca, ngươi khẳng định là nhất kiến chung tình với Liễu tiểu thư, nên mới viết ra khúc nhạc ưu mỹ này. Oa, tình cảm của các ngươi thật là làm cho người ta hâm mộ!"

"Bao giờ mới có người soạn nhạc vì ta như vậy? Đột nhiên có chút hối hận vì không tìm một người bạn trai làm nhạc sĩ. . ."

Các nữ nhân ở đây ào ào rơi vào trạng thái mê trai.

Bạn trai các nàng tuy khó chịu, nhưng Lý Phong đứng ra vì lòng tự tôn dân tộc, loại thời điểm này đương nhiên sẽ không thể quân ta đánh quân mình, chỉ có thể tiếp tục vỗ tay.

"Khúc nhạc này. . . Trời ơi, ta cảm giác tim mình sắp tan chảy."

Liễu Thi Hàm cảm thấy nội tâm ngọt ngào như được rót mật,

thời điểm này cho dù Lý Phong cầu hôn nàng, nàng cũng sẽ trăm phần trăm đáp ứng.

"Tên khốn nạn đáng chết này!"

Kim Tú Triết cảm thấy mình lọt vào cái bẫy của Lý Phong, trước đó Lý Phong cố ý không nói mình biết đánh đàn, chờ hắn trang bức xong, Lý Phong mới nhảy ra nói mình vừa biết đánh đàn vừa biết soạn nhạc, con mẹ nó hoàn toàn là bẫy hắn!

Rất rõ ràng, Kim Tú Triết tự động bỏ qua việc hắn ngắt lời Lý Phong . . .

"Hậu sinh khả uý, hậu sinh khả uý a!"

Vệ Minh Thành vỗ tay đến mức lòng bàn tay đỏ lên, không ngừng cảm thán nói.

Hắn thấy, kỹ thuật đánh đàn của Lý Phong tuyệt đối là Đại Sư, dù là hai vị cao thủ đánh đàn đỉnh nhất Hoa Hạ gặp Lý Phong thì cũng phải cam bái hạ phong.

Mà năng lực soạn nhạc của Lý Phong cũng là đỉnh cấp!

Bài nhạc 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 này ôn nhu rung động lòng người, tinh xảo mê ly, nhưng kỹ xảo lại đơn giản, dễ dàng trình diễn, từ phương diện này, nó nắm giữ điều kiện cần thiết để lưu truyền rộng rãi.

Lại thê, tính nghệ thuật cực cao của nó, sửa đổi thành nhạc giao hưởng phát trong phòng hòa nhạc cũng không có vấn đề gì.

Chí ít cá nhân Vệ Minh Thành cảm thấy, khúc nhạc piano này có khả năng nhận giải Golden Melody Awards năm nay!

"Bêu xấu rồi."

Lý Phong chậm rãi đứng dậy, cúi đầu với mọi người ngỏ ý cảm ơn.

Hành động này làm cho thiện cảm của khách hàng trong nhà ăn đối với Lý Phong lại tăng thêm không ít, tiếng vỗ tay càng thêm

nhiệt liệt.

Phải biết vừa rồi Kim Tú Triết đứng dậy không chỉ không biểu thị gì, ngược lại nói thiên phú nghệ thuật của người Hoa không được!

"Uy, tên tiểu tử H quốc kia, Lý tiên sinh đã thắng, ngươi tranh thủ thời gian xin lỗi a!"

"Đúng đấy, đứng ngây ngốc ở đó làm gì, thời gian của chúng ta rất quý giá."

"Mau xin lỗi!"

Đợi đến khi tiếng vỗ tay ngừng, các khách hàng ào ào mở miệng yêu cầu Kim Tú Triết xin lỗi.

"Hừ!" Kim Tú Triết lạnh lùng hừ một tiếng, đùa cợt nói: "Thắng? Không tồn tại, trong mắt của ta, kỹ năng đánh đàn của Lý Phong chỉ là không sai biệt lắm với ta, về phần khúc nhạc 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》. . . Ha ha, chỉ ở cấp bậc đứa trẻ ba tuổi."

Hắn thừa nhận Lý Phong thắng, nhưng vậy thì thế nào? Chỉ cần hắn không thừa nhận, ai có thể lấy ra chứng cứ chứng minh Lý Phong thật sự thắng?

Đây không phải tranh tài, hiện trường không có ban giám khảo, hắn nói mình không thua, vậy chính là không thua, người nào làm gì được hắn!

Đương nhiên, cái này cần tố chất tâm lý mạnh mẽ, còn cần da mặt dày như tường thành, mà vừa vặn Kim Tú Triết thỏa mãn cả hai.

Mọi người: "? ? ?"

Người anh em này dự định quỵt nợ sao, người sáng suốt đều có thể nghe ra kỹ năng đánh đàn của Lý Phong nằm trên Kim Tú Triết có được không!

Lại còn trình độ đứa trẻ ba tuổi, ngươi nha, ngon thì tìm một đứa trẻ 3 tuổi tới viết một bài 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 xem,

nếu được thì coi như chúng ta thua!

Mọi người xúc động: "Con mẹ nó, quá không biết xấu hổ, ta sắp không nhịn nổi nữa!"

"Người anh em này da mặt cũng quá dày rồi a? Ta đều thậm chí còn cảm thấy ngượng ngùng thay hắn!"

"Người nào cho ta thanh đao, con mẹ nó để ta đi lên chém hắn!"

Chỉ là dù mọi người mắng to, nhưng vẫn không ai động thủ.

Đây không phải khảo thí văn hóa, cũng không phải so đấu thể dục, không có thước đo chính xác, rõ ràng mọi người đều biết Lý Phong ưu tú hơn Kim Tú Triết, nhưng lại không thể lấy ra chứng cớ xác thực.

Trừ mắng hắn vô sỉ, không biết xấu hổ, mọi người thật sự không nghĩ ra biện pháp có thể phản bác Kim Tú Triết, cũng không thể thật sự đi tới đánh hắn một trận a?

Người không biết xấu hổ thiên hạ vô địch, mọi người cuối cùng đã minh bạch hàm nghĩa của câu nói này!

"Con mẹ nó. . ."

Lý Phong cũng có chút phẫn nộ, Kim Tú Triết cũng quá không biết xấu hổ rồi, loại lời này cũng có thể nói được?

Phát triển theo tiết tấu này, nhiệm vụ căn bản không có khả năng hoàn thành a!

Liễu Thi Hàm cũng không nhìn được, nhưng nàng thật sự không muốn nói chuyện với Kim Tú Triết, chỉ là đứng đó nhíu mày.

"Hừ, Lý Phong, ngươi thua rồi, về sau cách xa Liễu Thi Hàm một chút đi."

Kim Tú Triết thừa thắng xông lên, đắc ý nói.

Mọi người: "? ? ?"

Mặt tên này chắc chắn làm bằng sắt, đao thương bất nhập!

"Kim Tú Triết, ngươi quá vô sỉ!"

Liễu Thi Hàm triệt để bùng nổ, nếu không phải nàng vốn là thục nữ, chỉ bằng câu nói này của Kim Tú Triết, nàng đã muốn tát hắn một cái!

"Ta vô sỉ chỗ nào? Vốn chính là Lý Phong không bằng ta, ta dựa theo đánh cược đưa ra yêu cầu, hợp tình hợp lý a."

"Hoặc là ngươi tìm nhân sĩ chuyên nghiệp đứng ra phê bình một chút? Đương nhiên, vị trung niên đại thúc kia thì thôi đi, hắn còn không bằng ta, nhất định phải là đại sư piano được quốc tế công nhận mới có thể làm ta tin phục."

Kim Tú Triết lộ vẻ mặt vô tội nói.

Mọi người không biết nên nói cái gì.

Đại sư piano được quốc tế công nhận đều là nhân vật giống như thần tiên, sao có thể nói tìm là tìm được? Kim Tú Triết rõ ràng là quyết tâm không biết xấu hổ đến cùng!

Mọi người ở đây đang tràn đầy căm phẫn, vị lão giả phương Tây ở góc hẻo lánh đột nhiên đứng dậy đi ra, tới trước mặt Kim Tú Triết nói: "Kim tiên sinh, ngươi cảm thấy ta có tư cách tiến hành phê bình không?"

Kim Tú Triết đầu tiên là sững sờ, quan sát tỉ mỉ đối phương một lát rồi hoảng sợ nói: "Ngươi. . . Ngươi là Leandel Saloyan tiên sinh?"

Leandel Saloyan, đại sư piano đương đại của thế giới, đồng thời cũng là một trong 10 đại giám khảo của giải Golden Melody Awards!

Nếu như nói người nào có tư cách phê bình kỹ năng đánh đàn của Lý Phong, Kim Tú Triết, Leandel Saloyan nhất định được tính là một trong số đó!

Chương 392. Chánh thức Golden Melody Awards đoạt giải

Chương 354: Chánh thức Golden Melody Awards đoạt giải

"Leandel tiên sinh, thật sự là ngài sao?"

Vệ Minh Thành có chút không dám tin tưởng, đây chính là đại thần thật sự, cao thủ trong cao thủ trong cao thủ.

Bình thường hắn chỉ có thể nhìn thấy trong truyền hình hoặc là phòng hòa nhạc nổi danh, không nghĩ tới lại gặp ở đây, quả thực giống như nằm mơ!

Một bên khác, Lý Phong nhỏ giọng hỏi: "Leandel này có lai lịch gì?"

Liễu Thi Hàm: "? ? ?"

Lý Phong đánh đàn tốt như vậy, lại biết soạn nhạc, làm sao có thể không biết Leandel Saloyan? Chẳng lẽ hắn đang cố ý thử mình?

"Hắn là Leandel Saloyan, đại sư piano thế giới, đồng thời cũng là một trong 10 giám khảo của Golden Melody Awards, tóm lại hắn thuộc top những nhân vật lớn nhất trong giới dương cầm."

Liễu Thi Hàm đè xuống nghi ngờ , nhỏ giọng giải thích.

Hai mắt Lý Phong sáng lên: "Lợi hại như vậy? Vậy hắn có tư cách phê bình ca khúc của ta sao?"

Liễu Thi Hàm gật đầu: "Nếu như ngay cả hắn cũng không có tư cách phê bình, vậy thế giới này không mấy người có tư cách."

Một đám khách hàng dần dần đều biết thân phận Leandel Saloyan, trong lúc nhất thời hưng phấn không thôi.

Leandel Saloyan nhìn Vệ Minh Thành mỉm cười gật đầu: "Vệ tiên sinh, ta đã nghe khúc nhạc của ngươi, ngươi làm rất khá."

Hắn đến Hoa Thành để du lịch, nghe bằng hữu nói tới Vệ Minh Thành, liền cố ý tới nhà hàng này, nghe Vệ Minh Thành đánh đàn.

"Leandel tiên sinh, ngài. . . Ngài nói thật sao?"

Vệ Minh Thành có chút không dám tin tưởng, hắn vậy mà được Leandel Saloyan khen thưởng?

Cái này cũng giống như một người dẫn chương trình bình thường, được MC đỉnh cao thế giới khen ngợi!

Nói là vinh dự chí cao vô thượng có lẽ hơi khoa trương, nhưng tâm tình Vệ Minh Thành thật sự là kích động muốn nổ tung!

"Ừm, nỗ lực lên, một ngày nào đó ngươi có thể trở thành đại sư nổi danh thế giới."

Leandel Saloyan khen ngợi.

Trong giới giới dương cầm, Leandel Saloyan nổi danh là người hòa ái, hắn ưa thích dìu dắt thế hệ sau, cũng giỏi kích phát trái tim yêu đàn của họ, hay nói rộng ra là tình yêu với âm nhạc, nghệ thuật.

Thiên phú Vệ Minh Thành có hạn, nhưng có thể trở thành đại sư không chỉ cần năng khiếu, nỗ lực cũng rất trọng yếu, người nào dám cam đoan Vệ Minh Thành về sau không thể trở thành đại sư?

"Cảm ơn Leandel tiên sinh khích lệ, ta nhất định sẽ cố gắng gấp bội!"

Vệ Minh Thành mới bị Kim Tú Triết đả kích không nhẹ, thậm chí trong nháy mắt hắn còn suy nghĩ mình có thích hợp với đàn piano không.

Được Leandel Saloyan tán dương, trái tim Vệ Minh Thành lại lần nữa biến thành kiên định.

Kim Tú Triết kinh thường bĩu môi: "Hừ, loại tầm thường giống

như hắn, nỗ lực cả một đời cũng chỉ đến thế mà thôi."

Sắc mặt Vệ Minh Thành nhất thời đỏ lên: "Đến cả Leandel Saloyan tiên sinh cũng tin tưởng ta có thể thành công, ngươi dựa vào cái gì nói ta tầm thường?"

Những khách hàng trong nhà ăn càng là tức giận vô cùng, ào ào mở miệng trách cứ: "Ngươi thì tính là cái gì, cũng dám nói Vệ tiên sinh là tầm thường?"

"Móa, không biết xấu hổ, ngươi đang tìm đường chết đấy có biết không?"

"Ta thật muốn hung ác đánh hắn một trận!"

Leandel Saloyan cũng nhíu mày, không vui nói: "Người trẻ tuổi, ngươi quả thật có thiên phú không tệ, nhưng phẩm tính của ngươi quá kém, tương lai khó có thể phát triển đến bậc cao được."

Mới đầu Kim Tú Triết làm hai mắt hắn tỏa sáng, thậm chí hắn từng có ý nghĩ thu Kim Tú Triết làm đồ đệ.

Nhưng những hành động về sau của Kim Tú Triết lại làm cho Leandel Saloyan rất thất vọng, thật sự rất thất vọng.

Tầm quan trọng của phẩm tính đối với một nghệ thuật gia, không thua gì năng khiếu cùng nỗ lực, một khi người đó bị phơi bày những tin tức xấu, rất nhanh liền có thể thân bại danh liệt.

Mà phẩm tính của Kim Tú Triết, Leandel Saloyan chỉ có thể lắc đầu thở dài.

"Ngươi. . ." Sắc mặt Kim Tú Triết nhất thời trở nên khó coi, nhưng ngay sau đó hắn cười lạnh nói: "Xin lỗi, có khả năng ngươi hiểu lầm cái gì, đàn piano chỉ là yêu thích của ta, không phải công việc ta dùng để mưu sinh."

"Ta là người thừa kế của tập đoàn A Dương đại H dân quốc, tương lai sẽ thừa kế ức vạn gia tài, đến lúc đó, ta có thể cân nhắc bỏ tiền mời ngươi tới nhà ta gảy một khúc."

Người khác nói hắn vô sỉ cũng được, không biết xấu hổ cũng

được, Kim Tú Triết căn bản không quan tâm, bởi vì những người kia và hắn có chênh lệch quá lớn, sư tử sẽ bởi vì vài câu đàm tiếu của đám thỏ mà tức giận sao?

Thế nhưng Leandel Saloyan thì khác, hắn là đại sư piano trứ danh thế giới, nói chuyện rất có trọng lượng.

Cái này khiến Kim Tú Triết rất khó chịu, mà người làm hắn khó chịu, hắn sẽ không lưu lại mặt mũi cho đối phương.

Cho Leandel Saloyan mặt mũi, gọi hắn một tiếng đại sư, không nể mặt thì hắn chỉ là một tên đánh đàn!

"Hừ, cho dù ngươi bỏ ra giá trên trời, ta cũng không có khả năng đi tới nhà ngươi đánh đàn."

Sắc mặt của Leandel Saloyan trầm xuống, rõ ràng đã bị lời nói của Kim Tú Triết chọc giận.

"Cái này khó mà nói chắc được, ta cho ngươi 100 triệu đô la Mỹ, ngươi có đi hay không?" Kim Tú Triết trào phúng cười một tiếng, biểu hiện trên mặt rất khinh miệt.

Sắc mặt Leandel Saloyan cứng lại, rõ ràng có chút động tâm.

Nếu không phải biết Kim Tú Triết đang cố ý làm nhục hắn, có lẽ hắn sẽ đáp ứng, đây chính là 100 triệu đô la Mỹ a!

Không biết qua bao lâu, Leandel Saloyan mới đè xuống dục vọng trong lòng, quay người nói với Lý Phong: "Lý tiên sinh, khúc nhạc vừa rồi của ngài đã làm cho ta phải say mê, trong mắt của ta, kỹ năng đánh đàn piano của ngài đủ để đứng vào top 3 thế giới, là một đại sư!"

"Còn nữa, sáng tác của ngài, bài 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》, có tiềm lực để trở thành danh khúc chấn động thế giới, so với 《 Giữa mùa hạ 》 của Sử Hưng Đức tiên sinh, và 《 Thiên Tú 》 của Kim Hiền Văn tiên sinh, đều cao hơn một cấp bậc."

Lời nói của Leandel Saloyan rất có khí phách, làm cho nhà ăn yên tĩnh trong ngắn ngủi, tiếp theo chính là một hồi âm thanh hít vào khí lạnh.

Lời nói của Leandel Saloyan quá kinh người, top 3 thế giới, đại sư piano, danh khúc chấn động thế giới, mỗi một cái đánh giá đều khiến người ta cảm thấy rung động, huống chi ba cái đánh giá đồng thời xuất hiện ở cùng một người.

Tuy rằng đây chỉ là lời nói của một mình Leandel Saloyan, nhưng thân phận địa vị của hắn có đủ uy tín để chứng minh những điều đó!

Lý Phong thật sự là một tiếng hót liền làm tất cả mọi người phải kinh ngạc!

Liễu Thi Hàm che cái miệng nhỏ nhắn, trong một đôi mắt đẹp toàn là ngôi sao nhỏ.

Nàng cũng biết Lý Phong rất lợi hại, nhưng cụ thể lợi hại cỡ nào lại không có tiêu chuẩn cân nhắc, giờ phút này nghe thấy Leandel Saloyan đánh giá nàng mới phát hiện, Lý Phong vậy mà có thể sánh với những người đánh đàn hay nhất thế giới!

Lý Phong thật lợi hại, lợi hại đến mức làm người ta tuyệt vọng a!

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, chắp tay nói: "Leandel Saloyan tiên sinh quá khen, ta chỉ là tùy hứng chơi một khúc mà thôi, đảm đương không nổi lời khích lệ này của ngài."

Hắn đương nhiên biết kỹ năng đánh đàn của mình là cấp bậc đại sư, cũng biết 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 là danh khúc thế giới, bất quá khiêm tốn thì vẫn phải khiêm tốn.

Leandel Saloyan gật gật đầu, không kiêu ngạo không tự ti, phẩm tính Lý Phong vượt xa Kim Tú Triết!

Kim Tú Triết giống như một con mèo nhỏ bị đạp đuôi, gần như nhảy cẫng lên tại chỗ nói: "Ngươi dựa vào cái gì mà nói 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 tốt hơn 《 Thiên Tú 》 ? 《 Thiên Tú 》 là danh tác từng được giải Golden Melody Awards, đã sớm được thế giới chứng nhận!"

"Leandel Saloyan, ngươi như vậy là ăn nói hàm hồ có biết không! Ta muốn khiếu nại ngươi với những giám khảo khác của

Golden Melody Awards ! Ngươi cứ chờ đợi kết cục thân bại danh liệt đi!"

Sắc mặt Leandel Saloyan trầm xuống, dùng âm thanh lạnh lùng nói: "Vốn đây là bí mật của giới dương cầm, nhưng nếu ngươi đã muốn khiếu nại ta, vậy ta liền nói ra bí mật này."

"Thực ra, trong năm đó, giải Golden Melody Awards hẳn phải thuộc về Giữa mùa hạ của Sử Hưng Đức tiên sinh , mà không phải Thiên Tú !"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người kịch biến!

Chương 393. H người trong nước thắng bại tâm

Chương 355: H người trong nước thắng bại tâm

Giải Golden Melody Awards đáng ra phải là 《 Giữa mùa hạ 》, mà không phải 《 Thiên Tú 》, đây là ý gì?

Năm đó giải Golden Melody Awards lưu lại vết sẹo rất nặng với người Hoa, nếu như bên trong có ẩn tình khác, không thể nghi ngờ là một chuyện phấn chấn nhân tâm!

"Không có khả năng, ngươi nói bậy, ta không tin!"

Kim Tú Triết trực tiếp phủ nhận ba lần.

《 Thiên Tú 》 ở trong bình chọn Golden Melody Awards đánh bại 《 Giữa mùa hạ 》, là lý do hắn dùng để trào phúng thiên phú nghệ thuật người Hoa thấp kém, nếu chuyện này đảo ngược, những ngôn luận trước đó của hắn cũng biến thành vô nghĩa.

"Ngươi hãy nghe ta nói xong , sau đó hẵng đánh giá ta có phải nói bậy hay không." Leandel Saloyan nhìn Kim Tú Triết một chút, tiếp theo chậm rãi nói: "Năm đó trước khi bình chọn bắt đầu, 6 trên 10 giám khảo trong chúng ta đều cho rằng 《 Giữa mùa hạ 》 hay hơn 《 Thiên Tú 》 một bậc."

"Ai ngờ ba ngày trước khi bỏ phiếu, đại biểu một tập đoàn H quốc tìm tới ta, đưa ra một thỉnh cầu vô sỉ —— dùng 10 triệu đô la Mỹ để ta bầu phiếu cho 《 Thiên Tú 》."

"Cái gì? !" Vệ Minh Thành nghe được mà trợn mắt há hốc mồm!

Đây chính là giải thưởng tối cao của giới dương cầm, vậy mà có người mưu toan dùng tiền tài để bẻ lái kết quả bình chọn?

Công bình ở đâu? Thiên lý ở đâu?

"Vô sỉ!"

"Bỉ ổi!"

"Con mẹ nó, đây là hành động gì? Quá bỉ ổi rồi!"

Các khách hàng nghe được mà lòng đầy căm phẫn!

Sắc mặt Kim Tú Triết kịch biến, bật thốt lên: "Không có khả năng, ngươi nói bậy, ta không tin!"

Nhưng mà dù như vậy, Kim Tú Triết cũng biết, lời Leandel Saloyan nói rất có thể là thật, bởi vì cách làm này ở H quốc cũng không hiếm thấy.

Bởi vì rất nhiều nhân tố ảnh hưởng, tâm háo thắng của người H quốc rất mạnh, điểm ấy biểu hiện càng rõ ràng trong thi đấu thể dục thể thao.

Nổi danh nhất chính là World Cup năm 2002, H quốc đạt được chiến tích xưa nay chưa từng có, tiến vào tứ kết, mà đội H quốc lấy được thành tích tốt như vậy, nguyên nhân không cần lắm lời.

Còn nữa, lần đó vào Olympic mùa đông, cách làm của người H quốc cũng khiến cho quốc gia khác buồn nôn không thôi.

Trên sàn thi đấu mà người H quốc còn dám giở trò, thì động tay động chân vào bình chọn của giải Golden Melody Awards cũng chẳng có gì lạ.

"Vậy ngài đồng ý không?"

Sau khi hết khiếp sợ, Vệ Minh Thành trầm giọng hỏi.

Nguyên bản có sáu giám khảo chọn 《 Giữa mùa hạ 》, kết quả lại là 《 Thiên Tú 》 thắng, vậy nói rõ đã có giám khảo bị tập đoàn H quốc thu mua.

Trong những giám khảo bị thu mua kia có Leandel Saloyan không?

Nếu có Leandel Saloyan, vậy thì Vệ Minh Thành sẽ cảm thấy rất

thất vọng, phải biết hắn một mực coi Leandel Saloyan là thần tượng của mình!

Người khác cũng đều ngừng thở, khẩn trương chờ đợi Leandel Saloyan cho ra câu trả lời.

"Không, bất quá có hai vị giám khảo đồng ý, còn ta làm thế nào biết được chuyện này, thì ta sẽ không để lộ ở đây."

Leandel Saloyan thở dài, nói tiếp: "Bí mật này vốn muốn công bố vào giải Golden Melody Awards tổ chức ba tháng sau, nhưng đã có người nhắc tới, vậy ta liền sớm công bố một chút, ta tin tưởng những ông bạn già kia có thể lý giải suy nghĩ của ta."

Sắc mặt Kim Tú Triết càng thêm khó coi.

Leandel Saloyan không nói đùa chứ, loại chuyện xấu này mà bọn họ cũng dám công bố với người ngoài? Đó là đánh mặt toàn bộ giám khảo của giải piano lớn nhất thế giới a!

Tin tức này một khi ra ngoài ánh sáng, lập tức sẽ tạo nên đả kích mang tính hủy diệt với danh dự của những giám khảo kia, hai người giám khảo bị tiền tài thu mua, càng là sẽ bị ngàn người chỉ trỏ, vạn người thóa mạ!

Bọn họ nhất định là điên hết rồi!

"Ta đã biết Sử Hưng Đức tiên sinh sẽ không thua mà!"

"Ta đã nói rồi, 《 Giữa mùa hạ 》 êm tai hơn 《 Thiên Tú 》 nhiều, xem ra trình độ thưởng thức của ta không có vấn đề!"

"Quá tuyệt, phải mau chóng up tin tức này lên tên Internet mới được, tin tưởng người trong nước nhìn thấy khẳng định sẽ vô cùng hưng phấn!"

"Đúng đúng đúng, up lên trên Internet, để tất cả mọi người cùng nhau cao hứng!"

Các khách hàng cao hứng giống như đón tết, vui vẻ bừng bừng, hận không thể lập tức công bố tin tức này cho thế gian biết.

"Uy, họ Kim kia, lời của Leandel tiên sinh ngươi cũng nghe được a?"

"Kỹ thuật đánh đàn của Lý tiên sinh cao hơn ngươi, mà không chỉ 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 vượt qua 《 Thiên Tú 》 , cả 《 Giữa mùa hạ 》 cũng hay hơn 《 Thiên Tú 》 , ngươi bây giờ không xin lỗi còn định chờ đến khi nào?"

Khi mọi người reo hò, Lý Phong tiến lên trước một bước, nhìn thẳng vào mắt Kim Tú Triết nói.

Sắc mặt Kim Tú Triết nhất thời đỏ lên không thôi.

Giờ khắc này, xấu hổ, phẫn nộ, hận thù, ở trong đáy lòng hắn điên cuồng bùng nổ, gần như cắn nuốt hắn sạch sẽ!

Cùng lúc đó, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 1000 điểm kinh nghiệm, 20000 điểm tích lũy, 5 điểm chinh phục."

"Nhiệm vụ hoàn thành? Xem ra phòng tuyến cuối cùng của Kim Tú Triết đã bị đánh xuyên a."

Lý Phong âm thầm nói một câu, tiến vào giao diện cá nhân xem xét.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: S-

Điểm kinh nghiệm: 13500/ 20000

Điểm tích lũy: 447600

Điểm chinh phục : 149

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên

Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng.

"Hừ, muốn ta nói xin lỗi? Nằm mơ!"

Đúng lúc này, Kim Tú Triết như lên cơn điên rống to: "Ta là Kim Tú Triết, là người thừa kế tập đoàn tài chính A Dương, là công tử gia sản ức vạn, ngươi chỉ là một tên bác sĩ nghèo mà thôi, cũng xứng để cho ta xin lỗi?"

"Ta không chỉ không xin lỗi, ta còn muốn tiếp tục theo đuổi Liễu Thi Hàm, nữ nhân này ta nhìn trúng rồi, ai dám giành giật với ta ta liền diệt kẻ đó!"

Liễu Thi Hàm vô cùng phẫn nộ: "Kim Tú Triết, ngươi. . . Ngươi vô sỉ!"

Kim Tú Triết cười: "Đúng, ta chính là vô sỉ, các ngươi có thể làm gì ta? Ta tới Hoa Thành để đầu tư, các ngươi dám đánh ta sao? Cho các ngươi mười cái lá gan cũng không. . ."

"Chát"

Một bàn tay quất vào mặt Kim Tú Triết, phát ra một tiếng vang giòn!

"Móa, đã từng gặp kẻ không biết sống chết, nhưng tới bây giờ quả thật chưa từng thấy kẻ không biết sống chết tới mức này, ngươi thật là quá đê tiện."

Lý Phong phủi bàn tay, lộ vẻ mặt ghét bỏ nói.

Kim Tú Triết ôm gương mặt đau nhức, sững sờ.

Liễu Thi Hàm sững sờ, Leandel Saloyan sững sờ, Vệ Minh Thành cùng đám khách hàng đều sững sờ.

Lý Phong thật sự dám đánh người, cũng quá dữ dội rồi a?

Cái tát này làm cho mọi người sảng khoái giống như mùa hè

được ăn kem, nhưng sau sảng khoái lại bắt đầu lo lắng cho Lý Phong.

Kim Tú Triết tuy rằng đáng giận, nhưng không động thủ a, Lý Phong động thủ trước đã là đuối lý, vạn nhất nâng cao tới cấp bậc quan hệ ngoại giao giữa hai nước, vậy chuyện vui liền lớn!

"Ngươi dám đánh ta? Ta muốn giết chết ngươi, ta muốn giết chết ngươi! Kim quản gia, tiến vào đây cho ta!"

Kim Tú Triết giống như phát điên la to, từ nhỏ đến lớn đều là hắn đánh người khác, hôm nay lại bị một tên bác sĩ nghèo của Hoa Hạ đánh, vô cùng nhục nhã!

Mọi người: "? ? ?"

Tên H quốc này không phải điên chứ? Còn giết chết Lý Phong, quá phách lối rồi!

Mọi người ở đây đang mờ mịt, một cơn gió lớn từ bên ngoài thổi tới, trong chớp mắt, một vị lão giả mặc bộ đồ Tuxedo đã xuất hiện bên cạnh Kim Tú Triết!

Chính là Kim Hiền Thân!

Chương 394. Dạy hắn làm người

Chương 356: Dạy hắn làm người

"Thật là nhanh!"

"Ta mới thấy cái gì? Vút một tiếng đã từ cửa chạy đến đây, The Flash sao?"

"Ta XXX, đây không phải trong phim, sao có thể phát sinh sự tình này?

Một đám khách hàng bị sự xuất hiện của Kim Hiền Thân dọa cho hoảng sợ, kinh hô liên tục.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, âm thầm nói một câu: "Quả nhiên là cường giả võ đạo, hơn nữa cảnh giới không thấp."

Thông qua khí tức Kim Hiền Thân phóng xuất ra, Lý Phong có thể đoán được hắn ít nhất là một cường giả S-.

Không hổ là một trong bốn đại tập đoàn lớn của H quốc, vậy mà để một cường giả cấp S- làm bảo tiêu cho Kim Tú Triết.

Sắc mặt Leandel Saloyan cũng biến thành ngưng trọng, hắn cũng coi như người trong giới thượng lưu phương Tây, tự nhiên biết thế giới này có cường giả võ đạo.

Mà khí tức trên người Kim Hiền Thân mạnh hơn đại bộ phận những cường giả hắn từng gặp!

"Lý Phong. . ."

Liễu Thi Hàm cũng nhìn ra điểm không thích hợp, vội vàng che ở trước mặt Lý Phong, dùng chính mình để ngăn cản Kim Hiền Thân ra tay với Lý Phong.

Lý Phong thấy lòng cảm động, vội vàng kéo Liễu Thi Hàm sang một bên: "Liễu tiểu thư, ngươi tin ta lần này được không?"

"Thế nhưng. . ." Liễu Thi Hàm vốn muốn nói Kim Hiền Thân rất khó đối phó, lại bị ánh mắt trấn định của Lý Phong làm cho im lặng.

"Kim quản gia, Lý Phong đánh ta, ngươi mau giúp ta giết hắn!"

Kim Tú Triết chỉ vào mặt Lý Phong, hung dữ nói.

Mọi người tại đây: "? ? ?"

Người anh em này não tàn sao? Ban ngày ban mặt, mở mồm liền muốn giết người, hắn nghĩ đây là nơi nào, châu Phi? Hay là Trung Đông?

Nơi này là Hoa Hạ! Là xã hội pháp trị! Đánh người là phạm pháp, còn muốn giết người? Người anh em này nhất định là bị ngu rồi!

Kim Hiền Thân nhíu mày, tiến tới trước mặt Lý Phong, lạnh giọng nói: "Quỳ xuống, tự bạt tai một trăm lần, ta có thể cân nhắc buông tha cho ngươi."

"Hítttttttttt!"

Mọi người tại đây nhịn không được hít một hơi khí lạnh.

Con mẹ nó, người này thật ngông cuồng a, để Lý Phong quỳ xuống tự bạt tai một trăm lần, còn chỉ là cân nhắc buông tha Lý Phong? Phách lối đến mức không có biên giới a!

Bất quá so với tên não tàn như Kim Tú Triết, Kim Hiền Thân vẫn coi như bình thường.

Kim Tú Triết sững sờ, hắn không phải là cảm thấy Kim Hiền Thân thật ngông cuồng, mà là trừng phạt như vậy quá tiện nghi cho Lý Phong, nếu là hắn Lý Phong sẽ chết a!

Chỉ bất quá Kim Hiền Thân có địa vị cao cả ở Kim gia, dù Kim Tú Triết là thiếu chủ, cũng không tiện trách cứ hắn, chỉ có thể giả

bộ nói: "Kim quản gia, ngươi có phải nghe lầm không? Ta muốn ngươi giết hắn a!"

Lông mày Kim Hiền Thân nhăn lại, quay người nói: "Xin thiếu chủ an tâm chớ vội, hết thảy giao cho ta xử lý."

Kim Tú Triết còn muốn nói tiếp cái gì, lại nhìn thấy Kim Hiền Thân không ngừng nháy mắt với mình, nhất thời chỉ có thể nuốt lời nói vào trong bụng.

Đồng thời hắn hạ quyết tâm, nếu như Kim Hiền Thân không thể xử lý cho hắn hài lòng, hắn sẽ gọi cho gia gia, để gia gia giáo huấn Kim Hiền Thân.

Địa vị siêu nhiên thì thế nào, Kim Hiền Thân chung quy vẫn chỉ là hạ nhân, dám công khai chống lại mệnh lệnh của hắn, thật sự là một lão già không biết sống chết!

"Hiện tại cho ta đáp án."

Trấn an Kim Tú Triết xong, Kim Hiền Thân lần nữa nhìn về phía Lý Phong, lạnh giọng hỏi.

Lý Phong cười: "Nếu như ta không làm, ngươi sẽ giết ta?"

Tưởng Vận Trúc đã từng nói, cường giả võ đạo mà dám động thủ ở Hoa Hạ, thành viên Long Hồn sẽ có quyền lợi đánh chết tại chỗ.

Cho nên hắn thật sự rất hi vọng Kim Hiền Thân động thủ. . .

"Hừ, đừng nói kích ta, nơi này là chỗ công cộng, ta không có khả năng giết ngươi, có điều. . . Người thì kiểu gì cũng có lúc phải đi đường ban đêm, đi đường ban đêm thì khó tránh khỏi gặp quỷ."

Kim Hiền Thân đầy thâm ý nói.

Mọi người đầu tiên là sững sờ, tiếp theo liền hiểu được, Kim Hiền Thân muốn uy hiếp sẽ ám sát Lý Phong a!

Hai mắt Lý Phong lạnh đi, đùa cợt nói: "Nói chuyện thì phải cân nhắc năng lực của mình, kẻo gió lớn cắt đứt đầu lưỡi."

Sắc mặt Kim Hiền Thân cũng phát lạnh : "Nói như vậy ngươi không muốn làm theo yêu cầu của ta?"

"Nghĩ cũng đừng nghĩ, nơi này là Hoa Hạ, thiếu chủ nhà ngươi lớn lối như thế, ta tát hắn một cái là đang dạy hắn làm người, là cứu hắn."

"Nếu như hắn tiếp tục kiêu ngạo như vậy, sợ rằng sớm sẽ có ngày không thể quay về H quốc."

Lý Phong thâm ý sâu sắc nói.

Đồng tử Kim Hiền Thân co rụt lại, sát ý cấp tốc ngưng tụ.

Câu nói của Lý Phong rõ ràng là ám chỉ Kim Tú Triết có khả năng chết tại Hoa Hạ. Người trẻ tuổi này quá phách lối!

"Nói hay lắm!"

Sự kiên cường gủa Lý Phong làm mọi người phải bội phục không thôi.

Hoa Hạ đã không phải là quốc gia tùy ý cho cường quốc ức hiếp như trăm năm trước, người ngoại quốc đi vào Hoa Hạ thì phải tuân thủ pháp luật, cũng phải tôn trọng người Hoa.

Bằng những lời nói của Kim Tú Triết, tát một cái đã là rất nhẹ!

"Xem ra ngươi không có ý định hoà giải, rất tốt, vậy ta sẽ để người quốc gia các ngươi tới thu thập ngươi."

Kim Hiền Thân cười lạnh một tiếng, lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc: "Uy, Trương cục trưởng, ta là Kim Hiền Thân, thiếu chủ nhà ta bị một người Hoa đánh, ngươi phái người đến xử lý đi."

Mọi người: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Sấm to mưa nhỏ sao!

Mới vừa rồi còn ra vẻ trâu bò yêu cầu Lý Phong quỳ xuống tự bạt tai, thấy Lý Phong kiên cường, liền gọi điện thoại báo cảnh sát?

Sau khi sững sờ, mọi người liền bắt đầu lo lắng cho Lý Phong, Lý Phong động thủ đánh người là sự thật, một khi Kim Tú Triết chơi chút thủ đoạn, đi bệnh viện chứng nghiệm vết thương nhẹ thậm chí trọng thương, Lý Phong sẽ bị trừng phạt a!

Càng nguy hiểm hơn là, Kim Tú Triết là thương nhân nước ngoài đến Hoa Thành đầu tư, có tầng thân phận này, bên trên cũng rất khó thiên vị Lý Phong!

"Kim quản gia, ngươi như vậy là ý gì?"

Kim Tú Triết lại không vui, mẹ nó, hắn muốn cảnh sát Hoa Hạ tham gia sao? Hắn muốn Lý Phong chết a!

Đầu Kim Hiền Thân bị nước vào sa? !

"Thiếu chủ, trừng phạt một người không nhất định là phải hành hung một trận, có khi để hắn tiếp nhận pháp luật chế tài sẽ có hiệu quả càng tốt hơn."

"Ta thấy thiếu chủ bị người này đánh cho tổn thương não, cẩn thận kiểm tra một chút nói không chừng sẽ ra kết quả thương tật vĩnh viễn 15%, dựa theo pháp luật Hoa Hạ, ít nhất cũng phải 10 năm tù trở lên."

"Ngươi cảm thấy để Lý Phong ngồi tù 10 năm tốt hơn, hay là hành hung hắn một trận tốt hơn?"

Kim Hiền Thân hướng dẫn từng bước hỏi.

Mới đầu Kim Tú Triết còn có chút chẳng thèm để ý, nhưng về sau ánh mắt lại càng ngày càng sáng.

"Đương nhiên là để hắn ngồi tù 10 năm tốt hơn! Kim quản gia, vẫn là ngươi lợi hại!"

Kim Tú Triết mừng rỡ không thôi giơ ngón tay cái lên với Kim Hiền Thân.

"Lý Phong, ngươi cứ chờ vào tù ngồi đi ,...Chờ ngươi vào ngục giam rồi, bản thiếu gia lại an bài nhân thủ tới chiếu cố ngươi một chút, để ngươi mỗi ngày đều sinh hoạt trong sự sợ hãi!"

"Còn Liễu Thi Hàm, ta sẽ thay ngươi chiếu cố thật tốt cho nàng, ha ha ha ha."

Vừa nghĩ tới chuyện 10 năm tiếp theo Lý Phong đều phải sống trong lao tù tối tăm không có ánh mặt trời, mà hắn có thể đè Liễu Thi Hàm dưới thân hung hăng chà đạp, Kim Tú Triết liền cảm thấy thoải mái không gì sánh được!

Chương 395. Cũng có ngày đao nơi tay, giết hết thiên hạ trang bức chó

Chương 357: Cũng có ngày đao nơi tay, giết hết thiên hạ trang bức chó

"Con mẹ nó, hai tên H quốc này quá ác độc, ta cầu cho các ngươi sinh con không có lỗ đít!"

"Biệt khuất a, ở chính đất nước của mình, lại bị hai tên H quốc uy hiếp, con mẹ nó quá biệt khuất!"

Lời nói của Kim Tú Triết cùng Kim Hiền Thân lần nữa làm cho nhiều người tức giận, chỉ là mọi người ngoại trừ dùng miệng lưỡi mắng chửi ra, hoàn toàn không có biện pháp khác.

Không có cách nào, Lý Phong tát Kim Tú Triết một cái đã phải đối mặt kết cục ngồi tù 10 năm, nếu bọn họ xông lên hành hung Kim Tú Triết một trận, vậy chẳng phải cũng sẽ ngồi tù?

Xúc động nhất thời thì thoải mái, đứng sau song sắt thì nước mắt hai hàng a!

"Lý Phong, ngươi đừng sợ, ta sẽ gọi cho gia gia, nhờ hắn giúp đỡ "

Liễu Thi Hàm biết sự tình rất nghiêm trọng, ngay sau đó muốn nhờ gia gia vận dụng quan hệ, giúp Lý Phong thoát tội.

Lý Phong vội vàng ngăn cản: "Không cần phiền toái như vậy, ta có biện pháp ứng đối."

Liễu Thi Hàm gấp gáp: "Lý Phong, loại thời điểm này ngươi đừng khách khí với ta, ta nhất định phải gọi cho gia gia, không thì ngươi sẽ gặp phiền phức lớn!"

Chuyện đánh người vừa lớn vừa nhỏ, nghiêm ngặt truy cứu, Lý Phong đúng là phạm tội hình sự, nhưng nếu có nhân vật cao cấp nói mấy câu, là có thể biến mấy năm thành mấy ngày tạm giam.

Với quan hệ của gia gia nàng tại Hoa Hạ, không thể nào thua Kim Tú Triết!

Lý Phong cảm động đồng thời lại có chút dở khóc dở cười, hai tên H quốc mà thôi, dù nhận biết cục trưởng công an Hoa Thành thì thế nào, còn có thể bắt thành viên Long Hồn sao?

Lúc này Lý Phong cũng thầm cảm thấy may mắn vì mình đã gia nhập Long Hồn, có bối cảnh chống lưng đích xác là một việc rất không tệ!

"Liễu tiểu thư, ngươi chưa tin tưởng năng lực của ta sao, nói thật, dù ta có đánh Kim Tú Triết thành trọng thương, hắn cũng không có khả năng nhờ cảnh sát bắt ta được, ngươi không tin thì chúng ta có thể đánh cược."

Lý Phong cười khổ lắc đầu, chậm rãi nói.

Liễu Thi Hàm: "? ? ?"

Đã đến lúc nào rồi, Lý Phong còn có tâm tình cùng nàng đánh cược?

Có điều nàng cũng nhìn ra Lý Phong thật sự có lòng tic, trong lúc nhất thời kinh nghi bất định hỏi: "Ngươi chắc chắn chứ?"

"Xác định nhất định cùng khẳng định, thế nào, muốn đánh cược không?" Lý Phong cười cười.

"Tốt, đánh cược cái gì?" Tâm thần buông lỏng một chút, Liễu Thi Hàm cũng nổi lên hứng thú.

Lý Phong hơi hơi trầm ngâm, cười nói: "Ừm. . . Đánh cược một bữa tối đi, nếu như ta có thể tự mình giải quyết sự kiện này, ngươi phải mời ta ăn cơm, trái lại, ta mời ngươi ăn cơm, thế nào?"

"Có thể!" Liễu Thi Hàm không chút suy nghĩ đã đáp ứng.

Nếu như Lý Phong hữu kinh vô hiểm vượt qua nguy cơ lần này, đừng nói mời hắn ăn cơm tối, dù là mỗi ngày mời nàng cũng nguyện ý!

Kim Tú Triết: "? ? ?"

Kim Hiền Thân: "? ? ?"

Người khác: "? ? ?"

Đến lúc nào rồi Lý Phong còn có tâm tình cua gái, nên nói hắn là người không tim không phổi, hay là sắc đảm ngập trời đây?

"Cuồng trước mặt ta đúng không? Tốt, để xem chút nữa cảnh sát đến ngươi còn cuồng được không!"

Kim Tú Triết vô cùng hận hành động trang bức của Lý Phong, nghiến răng nghiến lợi mắng.

Đối mặt với sự khiêu khích của Kim Tú Triết, Lý Phong trả lời bằng hai chữ: "Ngu ngốc."

Khinh miệt tới cực điểm!

Kim Tú Triết trực tiếp bùng nổ, ngay sau đó muốn tới hành hung Lý Phong.

"Thiếu chủ, đừng trúng kế của hắn."

Kim Hiền Thân giữ chặt tay Kim Tú Triết, nói hết lời mới khuyên được hắn dừng lại, chậm rãi đợi cảnh sát đến.

Lý Phong đi đến trước mặt Leandel Saloyan, ôm quyền nói: "Leandel tiên sinh, cảm ơn ngài đã bênh vực lẽ phải."

Lý Phong xưa nay làm người đều như vậy, ngươi cho ta một cốc nước, ta báo ngươi một dòng suối, Leandel Saloyan chủ động đứng ra nói lời công đạo, hắn sẽ cảm ơn bằng thành ý lớn nhất.

"Ta chỉ nói sự thật mà thôi." Leandel Saloyan khoát khoát tay, sau đó hỏi: "Lý tiên sinh, ngài có hứng thú để 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 tham gia bình chọn Golden Melody Awards năm nay

không?"

Hai mắt Liễu Thi Hàm sáng lên, nhịn không được hưng phấn.

Đây là một chuyện tốt, nếu như 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》đoạt giải Golden Melody Awards năm nay, không chỉ Lý Phong nhất cử thành danh, còn có thể tăng lên nền tảng nghệ thuật của cả Hoa Hạ.

Ách, có vẻ như nàng cũng sẽ nước lên thuyền lên mà thành danh, thậm chí còn lưu danh bách thế a...

Trời ạ, càng nghĩ càng hưng phấn!

"Cái này. . ." Lý Phong do dự.

Đạo nhạc người khác tham gia bình chọn, tựa hồ không tốt lắm a? Hơn nữa hắn cũng không muốn nổi danh, nổi danh rất phiền phức.

Leandel Saloyan: "? ? ?"

Sao hắn còn do dự, để tác phẩm của mình tham gia bình chọn trong Golden Melody Awards là mộng tưởng của biết bao nhiêu nhạc sĩ a!

"Cũng được, bất quá ta muốn dùng nghệ danh để tham gia, trừ nghệ danh cùng quốc tịch, những tin tức khác đều không thể lộ ra, được không?"

Lý Phong cân nhắc thật lâu, rồi mới lên tiếng.

Liễu Thi Hàm: "? ? ?"

Leandel Saloyan: "? ? ?"

Vệ Minh Thành: "? ? ?"

Ngươi còn có nghệ danh? Lại còn không chịu cho người ta biết thông tin thật?

"Được thì được, nhưng ta cảm thấy ngài dùng tên thật dự thi

càng tốt hơn , bởi vì trong mắt của ta, bài 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 có khả năng rất lớn đoạt được giải Golden Melody Awards, ngài chẳng lẽ không hi vọng tên tuổi của mình vang vọng toàn thế giới sao?"

Leandel Saloyan trầm ngâm, chậm rãi nói.

Người khác không ngừng gật đầu, thời đại này người nào không muốn nổi danh a? Không thấy một ít người vì nổi danh mà làm đủ trò xấu trên mạng sao? Nổi danh mới dễ kiếm tiền a!

Lý Phong lắc đầu: "Xin lỗi, ta không muốn nổi danh, nếu như ngài đồng ý yêu cầu của ta, vậy ta sẽ dự thi, nếu như không đồng ý. . . Vậy bỏ đi."

Hắn hiện tại cần nổi tiếng sao? Đồng nhan thủy đã đủ làm hắn danh chấn thế giới.

Hắn cần dựa vào danh tiếng kiếm tiền sao? Hắn hiện tại đã nắm giữ tài phú đủ để tiêu xài hoang phí mấy đời.

Đối với Lý Phong, nổi danh không chỉ không có chỗ tốt, ngược lại sẽ mang đến rất nhiều phiền phức.

Tưởng tượng xem, về sau Lý Phong gặp phải tên đui mù nào đó, không đợi hắn phát uy trang bức, đối phương đã nói một câu "Ngài là Lý Phong đại sư, người viết ra 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 a, ai nha nha, ta là fan trung thành của ngài, ngài có thể ký tên cho ta không, ký chỗ nào cũng được!"

Ngươi nói xem hắn có nên ký không?

Biệt khuất a!

Leandel Saloyan nháy mắt mấy cái, xác định Lý Phong không nói đùa mới cười khổ nói: "Vậy được rồi, xin hỏi nghệ danh của ngài là gì?"

Mọi người đồng loạt nhìn tới Lý Phong.

Lý Phong chắp hai tay sau lưng, nhìn về nơi xa, lộ ra thần sắc tưởng niệm nói: "Beethoven."

Mọi người: "? ? ?"

Beethoven, cái nghệ danh này rất có ý tứ a, chỉ nghe đã rất có cảm giác nghệ thuật. . .

Mọi người ở đây đang sững sờ, một đám cảnh sát được một trung niên nam tử mặc thường phục chỉ huy, xông tới đây.

Trung niên nam tử liếc mắt liền thấy Kim Tú Triết, vội vàng đi tới hỏi: "Kim tiên sinh, ngài không sao chứ?"

"Ngươi không thấy mặt ta đang sưng sao?" Kim Tú Triết khó chịu chỉ vào gương mặt mình, tức giận nói: "Hiệu suất làm việc của các ngươi quá thấp, chậm thêm một chút nữa thì lưu manh đã chạy rồi!"

Trung niên nam tử nhíu mày, trong mắt lóe lên vẻ tức giận: "Kim tiên sinh, ta vừa tiếp nhận điện thoại thì đã dẫn người chạy tới."

Kim Tú Triết vỗ bàn một cái, giận dữ hét: "Hừ, ta thấy các ngươi chính là muốn bao che tội phạm!"

Lời này vừa nói ra, sự tức giận trong mắt trung niên nam tử càng đậm hơn!

Hắn là cục trưởng cục cảnh sát Hoa Thành Trương Cửu Ân, tên H quốc này dám vỗ bàn trừng mắt với hắn?

"Thiếu chủ, an tâm chớ vội."

Kim Hiền Thân nhìn ra Trương Cửu Ân không cao hứng, vội vàng đứng ra nói: "Trương cục trưởng, người kia chính là hung thủ, các ngươi mau giúp chúng ta chủ trì công đạo."

"Ừm." Trương Cửu Ân đáp ứng một tiếng, sau đó dẫn người đi đến trước mặt Lý Phong, lộ vẻ mặt ôn hoà hỏi: "Tiểu hỏa tử, người là do ngươi đánh?"

Mọi người: "? ? ?"

Cái này không giống như là thái độ khi đối mặt người có hiềm nghi phạm tội a, tình huống như thế nào?

Bọn họ làm sao biết được, Trương Cửu Ân vừa rồi cũng là tức giận đến mức muốn đánh Kim Tú Triết một trận. Trương Cửu Ân rõ ràng đang coi Lý Phong là người cùng chí hướng a!

Ở trong cái nhìn chăm chú của mọi người, Lý Phong móc ra từ trong ngực một tấm thẻ chứng nhận: "Người một nhà."

Chương 396. Làm chứng? A, đừng làm rộn!

Chương 358: Làm chứng? A, đừng làm rộn!

"Người một nhà?"

Trương Cửu Ân hơi biến sắc, tiếp nhận thẻ chứng nhận cẩn thận kiểm tra một phen, sau một lúc lâu mới lộ sắc mặt quái dị nói: "Hóa ra là đồng chí cục quốc an, hạnh ngộ!"

Sau đó Trương Cửu Ân trả thẻ chứng nhận cho Lý Phong, đồng thời bắt tay Lý Phong nói.

Liễu Thi Hàm: "? ? ?"

Lý Phong trở thành người cục quốc an từ bao giờ a!

Người khác cũng sững sờ, Kim Tú Triết trước đó không phải nói Lý Phong là bác sĩ sao, sao Lý Phong lắc mình liền biến thành người cục quốc an rồi?

Ngô. . . Hay Lý Phong chỉ là mượn danh nghĩa bác sĩ để thuận tiện hành sự?

Trong lúc nhất thời, các loại phim đề tài cảnh sát ngầm, đặc công, liên tục xuất hiện trong đầu mọi người. . .

"Cái gì mà quốc an? Hắn chỉ là một tên bác sĩ quèn!"

Kim Tú Triết nổi giận, nếu như Lý Phong là người cục quốc an, Trương Cửu Ân chẳng phải là không làm gì được Lý Phong?

Kim Tú Triết tuy rằng kiêu ngạo, nhưng cũng biết mình không có năng lực ảnh hưởng tới cục quốc an Hoa Hạ!

"Kim tiên sinh, xin chú ý giọng điệu của ngươi!"

Trương Cửu Ân rốt cục bắt được cơ hội, không lưu tình chút nào răn dạy.

"Con mẹ nó. . ." Kim Tú Triết chỉ cảm thấy một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng, muốn chửi ầm lên.

Kim Hiền Thân vội vàng kéo hắn lại, trầm giọng nói: "Trương cục trưởng, cho dù Lý Phong là thành viên cục quốc an, nhưng đã đánh người thì cũng phải chịu pháp luật Hoa Hạ nghiêm trị a?"

"Cái này. . ." Trương Cửu Ân do dự.

Nếu như Lý Phong thật sự động thủ, vậy tự nhiên phải chịu trừng phạt, vương tử phạm pháp còn xử như thứ dân nữa là.

Có điều Trương Cửu Ân cảm thấy sự kiện này không đơn giản như vậy, với cái miệng thối của Kim Tú Triết, có tát một trăm cái cũng không oan!

"Đây là chuyện đương nhiên."

Ngay tại thời điểm Trương Cửu Ân do dự, Lý Phong đứng ra nói.

Mọi người: "? ? ?"

Lý Phong nói như vậy là ý gì, chủ động nhận tội? Không thể nào!

"Hừ, ta không ngờ ngươi vậy mà biết điều như vậy." Kim Tú Triết cảm thấy cơn tức tiêu tan không ít.

Đúng lúc này, Lý Phong ủy khuất nói: "Nhưng vấn đề là ta không đánh Kim Tú Triết a. Là Kim Tú Triết chơi khổ nhục kế, tự mình đánh mình một cái, muốn giá họa cho ta, ta oan uổng a."

Kim Tú Triết: "? ? ?"

Ngươi còn mặt mũi nói không đánh ta? Mặt lão tử đã bị ngươi đánh sưng rồi đây này!

Mọi người: ". . ."

Cái gì gọi là nói lời bịa đặt không chớp mắt, con mẹ nó rõ ràng là chỉ loại người như Lý Phong a!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chỉ bằng bộ dáng ủy khuất của Lý Phong, bọn hắn có khi đều đã tin tưởng!

"Ngươi nói láo, ta làm sao có thể tự mình đánh mình, nhiều người như vậy đều thấy là ngươi đánh ta!"

Kim Tú Triết chỉ mặt Lý Phong, phẫn nộ đến mức tay cũng run rẩy.

"Thật sao?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, tiếp theo hỏi một người mặc đồng phục của nhà hàng: "Chỗ các ngươi có gắn camera giám sát không?"

"Vì bảo vệ sự riêng tư của khách hàng, bản điếm không thiết lập camera giám sát." Người kia cười hồi đáp, sau khi nói xong hắn nháy mắt với Lý Phong mấy cái.

Hắn là quản lý nhà hàng này, đã nhìn rõ toàn bộ xung đột của Lý Phong cùng Kim Tú Triết, cũng rất muốn hành hung Kim Tú Triết một trận.

Đừng nói là ở đây không có camera giám sát, cho dù có, hắn cũng phải nghĩ biện pháp làm camera xảy ra vấn đề!

"Ồ, không có camera a. . ." Lý Phong kéo dài âm điệu, hỏi tiếp: "Người nào nhìn thấy ta đánh hắn, phiền đi ra làm chứng."

"Ta không nhìn thấy."

"Ta cũng không nhìn thấy."

"Ta ngược lại có trông thấy, thế nhưng đó là Kim Tú Triết tự tát mình, chỉ tiếc không kịp quay lại video, ai."

"Đúng vậy a, nếu có người quay video, liền có thể chứng minh Kim Tú Triết rõ ràng là chơi khổ nhục kế, quá đáng tiếc."

Một đám khách mời gật gù đắc ý, trực tiếp phủ nhận.

Giúp Kim Tú Triết làm chứng? Ha ha, đừng đùa! Bọn họ đang hận không thể tát Kim Tú Triết mấy cái, làm sao có thể giúp hắn làm chứng?

"Con mẹ nó các ngươi đều bị mù sao, ta giết các ngươi!"

Kim Tú Triết tức giận không thôi, hận không thể cầm một trái lựu đạn đánh nổ nơi này!

Tự mình đánh mình cái trứng a, các ngươi mới tự mình đánh mình!

"Mù em gái ngươi a, ngươi không nhìn lại mình xem, đồ miệng thối!"

"Người ta là khách nước ngoài, chúng ta phải thể hiện phong thái của đại quốc, các vị đừng châm chọc khiêu khích nữa, nếu không người ta về nhà tìm mẹ khóc lớn thì sao."

Khóe miệng Trương Cửu Ân giật một cái, ở trong lòng nghĩ thầm "Đều là do Kim Tú Triết làm nhiều người tức giận, ta quả thật phải cảm tạ Kim Tú Triết đã nói năng lỗ mãng với ta a."

Nếu không phải Kim Tú Triết chọc giận Trương Cửu Ân, Trương Cửu Ân nói không chừng sẽ dùng tư thái cứng rắn đối đầu Lý Phong, làm như vậy hậu quả chính là đối lập với nhân dân, một truyền hai, hai truyền bốn, tới cuối cùng có khi hắn sẽ bị truyền thành Hán gian, chó săn của người H quốc.

Nghĩ đến cái khả năng này, Trương Cửu Ân liền cảm thấy hoảng sợ.

"Con mẹ nó!"

Kim Tú Triết đã sắp tức điên, nhấc chân liền đá lật một cái bàn.

"Rè rè" "Rè rè" . . .

Đồ sứ vỡ vụn thành từng mảnh!

Một màn này làm cho trong nhà ăn nhất thời yên tĩnh!

Đúng lúc này, quản lý nhà hàng móc ra một tờ giấy nhỏ đi đến trước mặt Kim Tú Triết, viết một hồi rồi nói: "Xin chào, bộ đồ dùng này có tổng giá trị là 14260 nguyên, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, ta tự chủ trương bỏ đi số lẻ, ngươi chỉ cần bồi thường 14250 là được."

Mọi người: "? ? ?"

14250? 250 ?

Người anh em này đúng là nhân tài a, đã mắng đối phương, còn phải làm cho đối phương cảm kích, con mẹ nó đúng là nhân tài tới trình độ rối tinh rối mù!

(250: tiếng chửi "thằng ngu", nên ko có đồ vật nào được định giá 250 trong tiếng trung)

Giờ khắc này, mọi người không tưởng tượng ra được còn có thể dùng phương thức gì khen thưởng hắn!

"Các ngươi. . . Các ngươi. . . Khinh người quá đáng!"

Kim Tú Triết dùng ngón tay run rẩy chỉ vào quản lý nhà hàng, tiếp theo mí mắt khẽ đảo, trực tiếp té xỉu.

Kim Hiền Thân tay mắt lanh lẹ ôm lấy hắn, lạnh lùng đảo mắt nhìn mọi người một lượt: "Đây chính là đạo đãi khách của Hoa Hạ? Tốt, rất tốt, ta sẽ bẩm báo chi tiết với gia chủ, tin tưởng gia chủ sẽ xem xét giảm bớt đầu tư ở Hoa Hạ!"

Hắn biết ở đây tiếp cũng chỉ có thể tự rước lấy nhục, quẳng xuống câu nói hung ác, sau đó liền ôm lấy Kim Tú Triết rời khỏi nơi đây.

Trước khi đi còn không thèm chào hỏi Trương Cửu Ân một câu.

Đương nhiên, tiền bồi thường bát đĩa cũng không trả. . .

Bất quá bọn hắn chạy không thoát, Trương Cửu Ân ở chỗ này, quản lý nhà hàng tự nhiên có biện pháp để Trương Cửu Ân bắt người bồi thường tiền!

"Hoan hô. Chúng ta thắng lợi!"

"Thống khoái, quá sảng khoái, hôm nay không chỉ được nghe Lý tiên sinh chơi bài nhạc 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》, còn làm đám người H quốc cong đuôi bỏ chạy, thoải mái muốn chết!"

Kim Hiền Thân vừa đi, trong nhà ăn liền bộc phát một tiếng hoan hô lớn, trên mặt mỗi người đều tràn đầy vẻ cao hứng bừng bừng, giống như đánh thắng trận chiến thời cổ đại vậy.

Đợi đến khi tiếng hoan hô ngừng rồi, Lý Phong cao giọng nói: "Cảm ơn các vị thay ta chứng minh trong sạch, bữa cơm này của mọi người, ta mời!"

Lời này vừa nói ra, không có người nào reo hò.

"Cái kia. . . Lý tiên sinh, mời khách thì không cần, chúng ta đều là người Hoa, giúp ngươi nói chuyện là lẽ đương nhiên."

"Đúng đấy, ngươi mời khách là xem thường chúng ta a."

Có thể tới nơi này ăn cơm đều không phải kẻ nghèo hèn, huống chi Lý Phong vốn không nợ bọn họ, bọn họ sao có thể để Lý Phong mời khách?

"Được rồi, các ngươi đừng cự tuyệt, người nào cự tuyệt chính là xem thường ta, cứ như vậy đi!"

Lý Phong vung tay lên, trực tiếp lấy ra một tấm thẻ ngân hàng giao cho quản lý nhà hàng.

Các khách hàng cũng không tiện nói gì, chỉ là mỉm cười nhìn Lý Phong bằng ánh mắt hữu hảo!

Chương 397. Gây trở ngại

Chương 359: Gây trở ngại

Hoa Thành, trong phòng VIP khách sạn Hilton.

"Lý Phong, ta muốn giết ngươi!"

Trong hôn mê, Kim Tú Triết đột nhiên rống to một tiếng, tiếp theo hắn mới giật mình tỉnh lại, ngồi thẳng người thở hồng hộc.

"Thiếu chủ, đừng kích động, ngươi bây giờ đang ở khách sạn, rất an toàn."

Kim Hiền Thân thở dài, vội vàng lên tiếng an ủi.

Kim Tú Triết lúc này mới phát hiện mình đã trở lại khách sạn, thở phào đồng thời lửa giận tràn ngập lồng ngực hắn!

"Kim quản gia, ta muốn ngươi giết Lý Phong, rồi bắt Liễu Thi Hàm đến trước mặt ta, ngươi có thể làm được không?"

Hai mắt Kim Tú Triết đỏ như máu, hỏi.

Kim Hiền Thân nhíu mày: "Thiếu chủ, nơi này là Hoa Hạ, Lý Phong còn là người cục quốc an. . ."

"Hoa Hạ thì làm sao, người cục quốc thì thế nào, ngươi là cường giả cấp S! Giết hắn còn không đơn giản như lấy đồ trong túi?"

"Ta mặc kệ, ngươi nhất định phải giết Lý Phong, nếu không ta sẽ báo cáo gia gia!"

Kim Tú Triết từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp khuất nhục bậc này, không giết Lý Phong, hắn thề không làm người!

"Thiếu chủ, ta giết Lý Phong xác thực rất đơn giản, chỉ là hậu quả chúng ta không nhất định có thể tiếp nhận."

Sắc mặt Kim Hiền Thân có chút khó coi.

Không nói những cổ võ thế gia uy tín lâu năm ở Hoa Hạ, chỉ Long đầu cùng tứ đại Long Sứ, cũng đã là quái vật đứng trong top 20 Thiên Thê bảng!

Vạn nhất hắn bại lộ, kết cục tuyệt đối là chết, không còn con đường thứ hai để đi!

Kim Tú Triết cười một tiếng: "Kim quản gia, ngươi quá nhát gan a? Ta cũng không phải muốn ngươi giết Lý Phong giữa đường cái, chúng ta có thể dẫn dụ Lý Phong tới một địa phương không người a."

"Đến lúc đó, giết xong liền hủy thi diệt tích, người nào biết là chúng ta làm?"

"Hơn nữa, chúng ta có thể sớm đặt vé máy bay, giết Lý Phong xong chúng ta lập tức đi máy bay về H quốc, chỉ cần ngươi làm sạch sẽ một chút, bọn họ cho dù hoài nghi, thì còn có thể chạy đến H quốc bắt người sao?"

Kim Hiền Thân rõ ràng có chút động tâm: "Làm như vậy không phải là không được. . ."

"Còn có Liễu Thi Hàm, ta cũng sẽ không chơi cứng với nàng, đến lúc đó chỉ cần hạ chút thuốc là được. . . Hắc hắc."

Nói đến đây, trong mắt Kim Tú Triết lóe lên một vệt tà quang.

"Được rồi, nhưng mà thiếu chủ, chuyện này nhất định phải đợi một thời gian, mua lại tập đoàn Tô thị mới là mục đích chủ yếu nhất của chúng ta khi tới Hoa Hạ."

Sắc mặt Kim Hiền Thân biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói.

"Ta đương nhiên biết rõ, yên tâm đi, chỉ cần ba ngày nữa, ta chờ được!"

Hai mắt Kim Tú Triết phát lạnh, lạnh giọng nói.

. . .

Lại qua gần hai giờ, Liễu Thi Hàm cùng Lý Phong mới cáo biệt những khách hàng nhiệt tình, ra khỏi nhà hàng Andrea.

Trên đường, Liễu Thi Hàm không nhịn được cảm thán nói: "Ta vẫn chưa thể tin được ngươi là thành viên cục quốc an, Lý Phong, ngươi thật sự là cho ta quá nhiều kinh hỉ."

Trừ là cao thủ đàn piano cấp bậc thế giới, Lý Phong còn là phú hào gia sản 10 tỷ, thành viên cục quốc an. . .

Mà đây mới là ngày thứ ba nàng ở cùng Lý Phong, trong thời gian ngắn Lý Phong đã mang tới nhiều kinh hỉ như vậy, nàng thật sự rất chờ mong những niềm vui bất ngờ tương tự trong tương lai.

"Ta không phải là cố ý lừa ngươi." Lý Phong nhún vai, cười khổ nói: "Ta cũng không thể gặp ai cũng lấy ra thẻ chứng nhận a?"

"Ta không có ý tứ này." Khuôn mặt Liễu Thi Hàm ửng đỏ, nói tiếp: "Ngươi thắng rồi, ta mời ngươi ăn cơm chiều nhé."

Lý Phong gật gật đầu: "Tốt, đi chỗ nào?"

Hai người vui vẻ cười đùa nói chuyện, chọn ra địa điểm ăn cơm, sau đó Liễu Thi Hàm liền lái xe chở Lý Phong về phía khách sạn Four Seasons Hotel ở trung tâm thành phố.

Lần này Liễu Thi Hàm một thân một mình đến Hoa Thành, nàng không có nhà cửa đất đai ở Hoa Thành, chỉ có thể vào ở khách sạn, mà Lý Phong cũng giống như nàng.

Đều muốn ở thì sao không ở chung khách sạn với Liễu Thi Hàm?

Lý Phong mở cửa gian phòng, để xuống hành lý, hơi chút chỉnh đốn, liền cùng Liễu Thi Hàm ra ngoài, tiến về nhà hàng đã chọn để dùng cơm.

Dùng cơm xong xuôi, hai người cùng nhau trở lại khách sạn, về phòng của mình nghỉ ngơi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, hai người liền tới đến phòng kinh doanh của

chi nhánh ngân hàng Hoa Thành.

Hai ngày sau, tập đoàn Tô thị sẽ bị đấu giá, giá trị thị trường của nó lúc đầu là gần 80 tỷ, sau khi phá sản thì tụt xuống rất nhiều, dựa theo Liễu Thi Hàm tính toán, chỉ cần trên dưới 30 tỷ liền có thể mua về.

Trước mắt số tiền mặt Osvili có là 10 tỷ, trong thẻ ngân hàng của Lý Phong có 12 tỷ, so với 30 tỷ Liễu Thi Hàm tính ra thì vẫn còn chênh lệch không nhỏ.

Cho dù hiện tại Lý Phong có 30 tỷ tiền mặt, cũng không có khả năng lấy ra toàn bộ, tiền mặt rất quan trọng, một xí nghiệp không đủ vốn lưu động thì cách phá sản không xa, vậy nên đành phải đi vay ngân hàng.

Mà lúc này, các mối quan hệ của Liễu Thi Hàm lập tức thể hiện giá trị của mình.

Được Liễu Thi Hàm giúp đỡ, Lý Phong rất nhanh có được một cuộc hẹn để ký hợp đồng với giám đốc ngân hàng Hoa Ngân chi nhánh Hoa Thành.

Osvili cung cấp 200 bình Đồng nhan thủy làm thế chấp, vay vốn 50 tỷ, hôm nay cũng là thời điểm Lý Phong cùng giám đốc ký hợp đồng.

"Ngài chính là Lý Phong Lý tổng a? Quả nhiên là tuổi trẻ tài cao."

Trong phòng khách quý, Lý Phong nhìn thấy giám đốc Bành Nguyên Thanh.

Hai người hàn huyên một phen, sau đó, Lý Phong nói: "Bành giám đốc, 200 bình Đồng nhan thủy ta đã mang tới, chúng ta lúc nào sẽ ký hợp đồng?"

Vừa nói xong, Lý Phong vỗ vỗ va li hành lý bên cạnh.

Nếu là vay thế chấp, vậy vật thế chấp tự nhiên phải giao cho ngân hàng bảo quản, ví dụ như vay thế chấp bằng phòng ốc, thì phải giao chứng nhận quyền sử dụng cho ngân hàng, sau đó còn cần đi tới cục quản lý bất động sản làm công chứng, quá trình rất

rườm rà.

Vay số tiền lớn giống như Lý Phong, trực tiếp mang đồ vật tới ngân hàng tiến hành vay, không dám nói là duy nhất, nhưng trong phạm vi toàn thế giới cũng vô cùng thưa thớt.

Nếu có người hỏi vì sao Lý Phong không mang 200 bình Đồng nhan thủy đi bán lấy tiền...

Thì Lý Phong sẽ cười trả lời, một tuần đấu giá một bình mới có thể bán 200 triệu, nếu một lần bán tận 200 bình, giá cả tiêu thụ nhất định sẽ giảm xuống cực nhiều, Lý Phong đương nhiên sẽ không phạm sai lầm cấp thấp như vậy.

Khóe miệng Bành Nguyên Thanh giật một cái, sắc mặt nhất thời biến thành quái dị.

200 bình Đồng nhan thủy để trong vali tùy thân mang theo, lá gan của Lý Phong cũng quá lớn rồi a? Phải biết những bình Đồng nhan thủy này phải có giá trị chừng 40- 50 tỷ!

Nếu như bị người khác trộm đi, có thể nói là khóc không ra nước mắt!

"Bành giám đốc?" Thấy Bành Nguyên Thanh không nói lời nào, Lý Phong nhịn không được truy vấn.

Bành Nguyên Thanh hồi phục tinh thần lại, mặt lộ vẻ làm khó nói: "Cái này. . . Sự tình xuất hiện một chút biến hóa, bên trên cảm thấy 200 bình Đồng nhan thủy không đủ giá trị để vay 50 tỷ."

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, bình tĩnh nói: "Bành giám đốc, ngươi nhất định là đang nói đùa với ta đúng không?"

Sắc mặt Liễu Thi Hàm cũng trở nên khó coi, nói: "Chúng ta sớm đã thỏa thuận tốt chuyện này, các ngươi đột nhiên chuyển biến như vậy rất không thích hợp a?"

"Cái này là ý tứ bên tổng bộ, ta cũng không có cách nào." Bành Nguyên Thanh cũng lộ vẻ mặt rất bất đắc dĩ.

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, tựa lưng vào ghế ngồi, hai

chân bắt chéo hỏi: "Vậy tổng bộ của ngươi cảm thấy ta cần dùng thứ gì thế chấp mới có thể vay 50 tỷ?"

Bành Nguyên Thanh nhìn Lý Phong một hồi, sau một lúc lâu phun ra bảy chữ: "Cách điều chế của Đồng nhan thủy!"

Chương 398. Lâu năm xí nghiệp nhà nước dã tâm

Chương 360: Lâu năm xí nghiệp nhà nước dã tâm

Ngân hàng Hoa Ngân chi nhánh Hoa Thành, văn phòng giám đốc.

Một vị trung niên nam tử ngồi trên ghế, hai chân gác lên bàn làm việc, trong miệng ngậm xì gà nuốt mây nhả khói.

Đối diện người đàn ông trung niên này, một vị nam tử trẻ tuổi ngồi trên ghế sa lon, bắt chéo hai chân, trong tay cầm một ly rượu đỏ, mỉm cười nói: "Nhị thúc, ngươi nói xem Lý Phong có thể đáp ứng điều kiện cho vay không?"

Trần Đạt cười mỉm nói: "Tiểu Kỳ, ngươi cứ yên tâm đi, còn hai ngày nữa là bắt đầu đấu giá, Lý Phong ngoại trừ ngân hàng này không còn lựa chọn nào khác."

Trần Đạt, chủ nhiệm hoạt động tín dụng của ngân hàng Hoa Ngân, so với giám đốc chi nhánh còn trâu bò hơn nhiều, là đối tượng bao nhiêu đại lão bản tranh nhau lấy lòng.

Người trẻ tuổi tên là Trần Kỳ, là con trai của lão tổng Kinh Thành Gia Hóa- Trần Phi, mà Trần Phi là anh trai ruột của Trần Đạt.

Nói tới Kinh Thành Gia Hóa, trong những thập niên tám mươi chín mươi là tồn tại nổi tiếng, chuyên bán xà phòng, kem dưỡng da, chiếm cứ 80% thị phần cả nước.

Tiến vào thế kỷ mới, Kinh Thành Gia Hóa bởi vì chính sách và quản lý đã lỗi thời, thị phần không ngừng giảm bớt, bây giờ trong ngành làm đồ dân dụng đến cả top 10 cũng không thể vào được.

Kinh Thành Gia Hóa là xí nghiệp nhà nước lâu năm, tuy rằng vật phẩm không theo kịp thời đại, nhưng vẫn có thể chiếm được số

lượng lớn đơn đặt hàng.

Ví dụ như những tổ chức nhà nước khi sắm đồ hàng loạt cho quân nhân bộ đội, hoặc là lính cứu hỏa,... chọn lựa đầu tiên luôn là Kinh Thành Gia Hóa, dựa vào những đơn đặt hàng này, Kinh Thành Gia Hóa dù không bằng xưa nhưng cũng kiếm được kha khá tiền.

Chỉ là người đều có tâm muốn tiến lên, Trần Phi rất muốn dẫn dắt Kinh Thành Gia Hóa bước ra một thiên địa mới.

Một hôm Trần Phi, Trần Đạt đang ngồi ăn cơm, thì Trần Đạt nói tới chuyện Lý Phong muốn vay tiền ngân hàng, Trần Phi liền đánh chủ ý lên cách điều chế Đồng nhan thủy.

Nếu chiếm được cách điều chế Đồng nhan thủy, Kinh Thành Gia Hóa có thể dễ dàng quật khởi lần nữa!

Hai huynh đệ thương nghị một phen, nghĩ ra kế sách, sau đó mọi chuyện diễn biến thành thế này.

Trần Kỳ bật cười lắc đầu: "Ta đương nhiên biết hắn không có lựa chọn nào khác, chỉ sợ hắn tình nguyện từ bỏ mua tập đoàn Tô thị, cũng không chịu dùng cách điều chế Đồng nhan thủy làm thế chấp a."

Trần Đạt nhíu mày, trầm ngâm nói: "Lý Phong cùng Tô gia có tử thù, ta thấy hắn đã bị ép vào tình thế bắt buộc phải thu mua tập đoàn Tô thị, mà dù hắn không vay thì chúng ta cũng đâu có tổn thất gì, đúng không?"

"Huống hồ, chúng ta chỉ nói hắn dùng cách điều chế Đồng nhan thủy làm thế chấp, không phải chiếm làm của riêng, hắn hắn là sẽ không cự tuyệt."

Hai mắt Trần Kỳ sáng lên, như cười mà không phải cười nói: "Hi vọng như thế, nhị thúc, ta sợ Bành giám đốc không ứng phó nổi Lý Phong, chi bằng ngươi tự mình đi một chuyến?"

Trần Đạt cười ha ha, dập tắt xì gà nói: "Tốt, ngươi đợi ở đây một lát, ta nhất định mang theo tin tốt trở về!"

Sau khi nói xong, Trần Đạt ra khỏi văn phòng, đi xuống lầu một.

Giờ phút này, trong phòng tiếp khách quý.

Đồng tử Lý Phong co rụt lại, cảm giác tức giận bùng nổ trong lồng ngực!

Liễu Thi Hàm cũng là sắc mặt kịch biến, tức giận đến mức lồng ngực không ngừng chập trùng!

Rõ ràng mười ngày trước đã thỏa thuận xong điều kiện, hôm nay lại đột nhiên thay đổi, còn mưu toan muốn Lý Phong giao ra cách điều chế Đồng nhan thủy làm thế chấp, cái này đã không thể dùng từ quá phận để hình dung, mà chính là vô sỉ!

Lý Phong hít sâu một hơi, đè xuống tức giận trong lòng, móc ra một điếu thuốc châm lửa, phun ra một ngụm khói sau đó hỏi: "Bành giám đốc, ta muốn hỏi một chút, tổng bộ ngân hàng nói cho ngươi biết quyết định này từ bao giờ?"

Vừa nói, hắn vừa dùng Đọc tâm thuật với Bành Nguyên Thanh.

"Cái này. . ." Bành Nguyên Thanh hơi chần chờ, rồi mới lên tiếng: "Ta cũng là vừa mới nhận được tin tức."

"Vậy thì thật là khéo." Lý Phong cười.

Bành Nguyên Thanh nói láo, trong đầu hắn phản hồi thông tin là vào bảy ngày trước, nói cách khác sau khi hắn định ra điều kiện vay với Lý Phong, chỉ sau ba ngày, tổng bộ ngân hàng Hoa Ngân đã phủ định điều kiện này.

Rõ ràng là bảy ngày trước đã xong, lại muốn kéo dài tới hôm nay mới nói cho Lý Phong, thời gian ngắn ngủi khiến Lý Phong gần như không thể nào liên hệ ngân hàng khác.

Đây rõ ràng là ép Lý Phong phải đáp ứng điều kiện của ngân hàng Hoa Ngân a!

"Đúng vậy a, ta cũng không nghĩ tới tổng bộ sẽ ra quyết định đột nhiên như vậy."

Bành Nguyên Thanh xấu hổ cười khổ: "Bất quá, chỉ cần Lý tổng đồng ý dùng cách điều chế Đồng nhan thủy làm thế chấp, 50 tỷ lập tức sẽ được gửi vào tài khoản Osvili."

Bành Nguyên Thanh cũng tốt nghiệp đại học Kinh Thành, khi đó Liễu lão gia tử vẫn là hiệu trưởng đại học Kinh Thành, cho nên khi Liễu Thi Hàm tìm tới Bành Nguyên Thanh, Bành Nguyên Thanh gần như không có chút do dự liền đáp ứng cho Lý Phong vay.

Khi tiếp nhận thông báo của tổng bộ, Bành Nguyên Thanh cũng rất phiền muộn, quan trọng là tổng bộ còn muốn hắn không được sớm nói cho Lý Phong, nhất định phải chờ Lý Phong tìm tới cửa mới đưa ra điều kiện khác.

Việc này tổng bộ chơi không đẹp tí nào, nên Bành Nguyên Thanh rất xấu hổ.

Lý Phong dập thuốc lá, mặt không biểu tình hỏi: "Ta rất hiếu kì, các ngươi là ngân hàng, không phải công ty trong ngành nghề trang điểm hóa trang, vì sao lại cảm thấy hứng thú với Đồng nhan thủy như vậy?"

Bành Nguyên Thanh đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười khổ nói: "Chúng ta không có hứng thú với cách điều chế Đồng nhan thủy a, chỉ là lãnh đạo cảm thấy. . . 200 bình Đồng nhan thủy làm thế chấp để vay 50 tỷ có tính rủi ro."

"Nhưng ta cảm thấy giao cách điều chế Đồng nhan thủy cho các ngươi cũng có rủi ro, mà còn là rủi ro cực lớn, nói không chừng. . ."

Nói đến đây, Lý Phong cố ý kéo dài âm điệu, như cười mà không phải cười nói: "Ta thế chấp cách điều chế Đồng nhan thủy ở đây, nói không chừng mấy ngày nữa trên thị trường sẽ xuất hiện một hãng Đồng nhan thủy khác, vậy ta sẽ tổn thất rất nhiều ."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Bành Nguyên Thanh đột biến: "Lý tổng, ngươi nói vậy là không tín nhiệm chúng ta a! Ngân hàng Hoa Ngân là ngân hàng nhà nước, nói là biển hiệu vàng cũng không đủ, uy tín nổi tiếng, chuyện ngươi nói tuyệt đối không có khả năng phát sinh!"

Trong lúc đó, Lý Phong một mực sử dụng Đọc tâm thuật với Bành Nguyên Thanh, kết quả lại làm cho Lý Phong có chút kinh nghi bất định, Bành Nguyên Thanh xác thực không đánh chủ ý lên Đồng nhan thủy.

"Chẳng lẽ là ta suy nghĩ nhiều?" Lý Phong âm thầm nói.

Đúng lúc này, Liễu Thi Hàm ở bên cạnh nói: "Bành giám đốc, ngài có thể nói chuyện với tổng bộ không, cách điều chế Đồng nhan thủy có quan hệ trọng đại, chúng ta không có khả năng dùng nó thế chấp."

"Cái này. . ." Sắc mặt Bành Nguyên Thanh biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói: "Vậy ta sẽ hồi báo với tổng bộ."

Khoản vay này kí xong, Bành Nguyên Thanh cũng được trích phần trăm, đây chính là một khoản tiền rất lớn, hắn không muốn mất đi khách hàng Lý Phong.

Huống chi có tầng quan hệ với Liễu Thi Hàm, Bành Nguyên Thanh dù thế nào cũng muốn giúp Lý Phong một lần.

Ngay khi Bành Nguyên Thanh đi tới cửa, chuẩn bị đẩy cửa ra ngoài, Trần Đạt mở cửa đi vào, hai người thiếu chút nữa đã đụng vào nhau.

Trần Đạt nhíu mày, làm bộ không hiểu hỏi: "Bành giám đốc, ngươi đang muốn đi đâu?"

Vừa rồi Trần Đạt một mực ở bên ngoài nghe lén, biết Bành Nguyên Thanh muốn ra cửa liền lập tức đẩy cửa đi vào.

"Trần chủ nhiệm, ngài đến rất đúng lúc." Bành Nguyên Thanh thở phào, giới thiệu với Lý Phong: "Vị này là chủ nhiệm hoạt động tín dụng của ngân hàng Hoa Ngân, Trần Đạt- Trần chủ nhiệm."

"Trần chủ nhiệm, vị tiên sinh này là lão bản Osvili Lý Phong- Lý tổng, vị tiểu thư này là cố vấn pháp luật Osvili Liễu Thi Hàm, gia gia của nàng là tiền nhiệm hiệu trưởng trường đại học Kinh Thành Liễu Chính Đông."

Ba người hàn huyên một phen, Bành Nguyên Thanh kể lại kết

quả đàm phán.

Nghe xong Bành Nguyên Thanh giảng thuật, Trần Đạt cười: "Lý tổng, ta biết ngươi đang lo lắng cái gì, xin ngươi yên tâm, cách điều chế Đồng nhan thủy sẽ được khóa trong tủ sắt dưới sự chứng kiến của song phương, đồng thời dán giấy niêm phong, không có bất luận nguy hiểm gì."

"Đương nhiên, Lý tổng nếu thực sự không tin được ngân hàng Hoa Ngân chúng ta, thì cũng có thể tìm ngân hàng khác, bất quá chỉ còn hai ngày nữa là bắt đầu đấu giá, Lý tổng sợ là không kịp a."

(bên VN chúng ta cũng có Agribank, mãi mà chẳng chịu đổi mới, không có nhà nước chống lưng thì tèo lâu rồi)

Chương 399. Bội ước đại giới

Chương 361: Bội ước đại giới

Lời nói của Trần Đạt rất có tính toán, đầu tiên là trấn an Lý Phong, giảm xuống lòng cảnh giác của Lý Phong, lại uyển chuyển uy hiếp Lý Phong, dồn Lý Phong đến bên vách núi.

Hắn tin tưởng, Lý Phong nghe thấy lời nói này, nếu còn muốn mua tập đoàn Tô thị , cũng chỉ có thể lựa chọn đáp ứng.

Thế nhưng điều kiện tiên quyết là —— Lý Phong là thương nhân bình thường, làm việc tuân theo quy tắc thương nghiệp, có điều Lý Phong không chỉ là thương nhân. . .

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, âm thầm nói: "Thời điểm này tuyên bố nhiệm vụ, khẳng định là có quan hệ với việc vay thế chấp a? Không biết hệ thống sẽ cho ra biện pháp giải quyết gì, thật đáng chờ mong."

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Giá lớn của việc bội ước "

"Mục tiêu: Huynh đệ Trần thị mưu toan chiếm lấy cách điều chế Đồng nhan thủy, mời kí chủ làm ra phản kích mạnh mẽ nhất, để huynh đệ Trần thị trả cái giá nặng nề."

"Khen thưởng: 1000 điểm kinh nghiệm, 20000 điểm tích lũy, một lần cơ hội sử dụng thẻ đen vô hạn."

"Chú thích: Vấn đề có thể sử dụng tiền để giải quyết căn bản không gọi là vấn đề, chuyện một phân tiền làm khó anh hùng không bao giờ xuất hiện trên người kí chủ của Hệ thống cứu vãn

nữ thần, mời kí chủ lớn mật trang bức đi!"

Xem hết giới thiệu, Lý Phong cười.

Không hổ là Hệ thống tán gái, à không, Hệ thống cứu vãn nữ thần, loại phương thức giải quyết này quả nhiên đơn giản, thô bạo, còn rất thoải mái!

Thật ra nhiệm vụ của hệ thống và ý nghĩ của Lý Phong không mưu mà hợp, sau khi Trần Đạt đi vào, Lý Phong đã dùng Đọc Tâm Thuật với Trần Đạt, mưu đồ của Trần Đạt đã bị Lý Phong nhìn thấu toàn bộ.

Trần Đạt đã dám đánh chủ ý lên Lý Phong, Lý Phong không cho Trần Đạt một cái giáo huấn sâu sắc thì chẳng phải là thật xin lỗi với năng lực bản thân?

"Ngươi đang uy hiếp ta sao?"

Lý Phong nghiêng mình tới phía trước, mặt không biểu tình hỏi.

Trần Đạt nhíu mày: "Lý tổng, ta không hiểu ngươi có ý tứ gì."

"Ngươi không có khả năng không hiểu." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, đùa cợt nói: "Ngươi chính là đang uy hiếp ta, Liễu tiểu thư, ngươi có cho rằng như vậy không?"

Liễu Thi Hàm gật đầu, lộ sắc mặt khó coi nói: "Trần chủ nhiệm, các ngươi nửa đường cải biến ước định đã là không giữ chữ tín, hiện tại còn nói như thế, ta thật sự rất thất vọng với ngân hàng Hoa Ngân."

Lông mày Trần Đạt nhướng lên một cái, trầm giọng nói: "Liễu tiểu thư, không thể nói như thế, chúng ta đột nhiên cải biến ước định cũng là có nguyên nhân, tiền chúng ta cho vay ra ngoài đều là của người gửi tiền, nếu như về sau tiền không thu lại được, chúng ta biết bàn giao thế nào với người gửi?"

Lý Phong trực tiếp khịt mũi coi thường: "Ngụy biện!"

Có một số người, dù là sắp làm chuyện xấu, nhưng trước đó nhất định phải tỏ vẻ đạo đức, thật giống như bọn hắn thật ra rất

có lương tâm, thực tế trái tim bọn họ đã sớm bị tư dục nhuộm đen!

Lý Phong nói một câu "Ngụy biện" làm sắc mặt Trần Đạt càng thêm khó coi.

Hắn là chủ nhiệm hoạt động tín dụng của ngân hàng Hoa Ngân, đối tượng được bao nhiêu đại lão bản tranh nhau nịnh bợ, Lý Phong chỉ là chủ xí nghiệp mới thành lập mà thôi, dám ở trước mặt trách cứ hắn?

Nếu không phải Trần Đạt còn chưa đạt được mục đích, kiểu gì hắn cũng phải mắng Lý Phong một trận!

"Đúng là ngụy biện." Liễu Thi Hàm ở một bên phụ họa nói: "Tiềm lực của Osvili mọi người đều biết, chỉ cần Đồng nhan thủy còn bán, chỉ cần tất cả nữ nhân còn có nhu cầu chưng diện, Đồng nhan thủy sẽ một đường bay cao."

"Osvili hiện tại chỉ thiếu thời gian, ta dám đánh cược, không tới ba năm, Osvili sẽ trở thành bá chủ toàn cầu giá trị mấy ngàn ức!"

(ức:trăm triệu)

"Ngân hàng Hoa Ngân không có thành ý hợp tác với Osvili, chúng ta có thể đi tìm ngân hàng khác, ta thật không tin với tiềm lực của Osvili, mà lại không tìm ra ngân hàng nào không chịu cho chúng ta vay 50 tỷ!"

"Còn ngươi. . . Trần chủ nhiệm, ngươi cam tâm đẩy một hợp đồng chỉ kiếm bộn không thể lỗ cho người khác sao?"

Vay 50 tỷ đối với bất kỳ một ngân hàng nào đều là phi vụ làm ăn lớn.

Dựa theo tiêu chuẩn lãi suất cơ bản hiện giờ, nếu như Osvili vay ngân hàng Hoa Ngân 50 tỷ, trong vòng 5 năm trả hết nợ, vậy chỉ riêng lãi cũng là 6,2 tỷ.

Nếu đổi thành xí nghiệp nhỏ và vừa, có khả năng cần phải dùng lãi suất tiêu chuẩn gấp ba thậm chí là hơn mới có thể vay tiền ngân hàng, con số cũng gấp 2,3 lần!

Mà lãi suất tiền tiết kiệm là bao nhiêu? Dựa theo lãi suất hiện tại, 50 tỷ bỏ vào ngân hàng tiết kiệm 5 năm, tiền lãi cũng chỉ chừng 1,5 tỷ.

Ngân hàng chỉ cần mang tiền người gửi cho vay 5 năm, đã có thể kiếm lời chênh lệch hơn 4 tỷ!

Trên thế giới này phải đi đâu mới tìm ra cách kiếm tiền đơn giản như vậy?

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là xí nghiệp có năng lực trả tiền, mà thực lực Osvili rõ như ban ngày, cho nên lời nói của Liễu Thi Hàm cũng có ý tứ uy hiếp Trần Đạt.

Trần Đạt cười ha hả, nói: "Ta cảm thấy vẫn phải đặt lợi ích người gửi tiền ở đầu tiên... Huống chi. . . Quá trình ngân hàng cho vay rất rườm rà, các ngươi hiện tại đi tìm ngân hàng khác, không có thời bảy ngày mười ngày thì tuyệt đối không giải ngân được."

"Mà chúng ta chỉ cần ký tên là xong, chẳng lẽ các ngươi muốn từ bỏ lần đấu giá này? Tập đoàn Tô thị là một khối thịt mỡ cực lớn a, thả nó bay đi như vậy có phải là rất đáng tiếc không?"

Nội tâm Liễu Thi Hàm trầm xuống, Trần Đạt rõ ràng là cảm thấy đã ăn chắc bọn họ, cho nên mới không thèm sợ hãi!

"Thực ra Lý tổng không cần lo lắng nhiều như vậy, lúc nãy ta cũng đã nói rồi, cách điều chế Đồng nhan thủy đặt ở chỗ chúng ta tuyệt đối sẽ không có bất kỳ tổn thất gì, trừ khi các ngươi không chịu trả tiền."

"Bất quá đúng như những gì Liễu tiểu thư vừa nói, khả năng này gần như là không tồn tại, đã như vậy, Lý tổng còn có gì mà phải lo lắng?"

Giọng điệu của Trần Đạt rất thành khẩn, hướng dẫn từng bước nói.

Lý Phong cười, không có gì đáng lo lắng? Con mẹ nó ngươi chỉ còn thiếu mỗi việc viết dòng chữ "Ta muốn cách điều chế Đồng nhan thủy" lên mặt có được không?

"Vốn ta còn muốn sử dụng thân phận thương nhân để nói chuyện làm ăn với ngươi, kết quả chỉ có thể đổi lại khinh thường cùng uy hiếp, ta không giấu nữa, ta là người cục quốc an, ta ngả bài."

Lý Phong thở dài một tiếng, giọng nói đầy than thở.

Trần Đạt: "? ? ?"

Bành Nguyên Thanh: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Ngươi mà là người cục quốc an?! Xem phim điện ảnh quá nhiều sao?

Liễu Thi Hàm cũng có chút sững sờ, loại vấn đề này hình như thân phận người cục quốc an không có tác dụng a?

Ở trong ánh mắt nghi ngờ soi mói của ba người, Lý Phong chỉ vào mặt Bành Nguyên Thanh nói: "Bành giám đốc, vào bảy ngày trước ngươi đã tiếp nhận thông báo sửa đổi điều kiện thế chấp từ tổng bộ, đúng không?"

Sắc mặt Bành Nguyên Thanh kịch biến!

Đáng chết, sự kiện này toàn bộ chi nhánh ngân hàng chỉ có một mình hắn biết, Lý Phong làm sao biết được? !

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, chỉ vào mặt Trần Đạt nói: "Trần chủ nhiệm, ngươi có một người ca ca tên là Trần Phi, lão tổng của Kinh Thành Gia Hóa, hắn muốn cách điều chế của Đồng nhan thủy, đúng không?"

Sắc mặt Trần Đạt cũng kịch biến!

Gặp quỷ rồi, chuyện này đến cả Bành Nguyên Thanh cũng không biết, Lý Phong làm sao biết được?

"Không chỉ như thế, đứa cháu ruột tên Trần Kỳ của ngươi bây giờ đang ở trong văn phòng chủ tịch, hắn đang chờ ngươi mang theo tin tốt trở về, ta nói không sai chứ?" Lý Phong tiếp tục nói.

Trần Đạt đứng vụt dậy, lộ vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi

chỉ vào Lý Phong nói : "Ngươi. . . Ngươi ngươi ngươi. . ."

Lý Phong ngồi xuống ghế sa lon, đùa cợt nói: "Ta. . . Ta ta ta. . . Ta là người cục quốc a, mà những gì ta biết còn không chỉ như vậy, ta biết ngươi nhận hối lộ, số tiền còn cực lớn, chậc chậc, chỉ sợ nửa đời sau của ngươi đều phải sống trong tù rồi."

Lời này vừa nói ra, Trần Đạt sợ đến mức linh hồn muốn thoát xác!

(Truyện này không một màu, trang bức liên tục với tần suất dày đặc thì cũng khá hay, đáng tiếc thật)

Chương 400. Lòng tham không đủ Xà Thôn Tượng

Chương 362: Lòng tham không đủ Xà Thôn Tượng

"Trời ơi . . ."

Liễu Thi Hàm che miệng, vẻ mặt không dám tin.

Những gì Lý Phong nói quá dọa người, tựa như một mực giám thị Trần Đạt cùng Bành Nguyên Thanh vậy!

Quan trọng là khi còn trên đường đi Lý Phong hoàn toàn lộ vẻ không rõ tình hình, lòng dạ này thâm trầm đến mức đáng sợ a.

"Ngươi. . . Ngươi ngậm máu phun người!"

Trần Đạt tuy nội tâm đại loạn, nhưng hắn cũng biết loại thời điểm này vô luận thế nào đều phải phủ nhận, không chừng Lý Phong chỉ là muốn lừa hắn.

Vạn nhất Lý Phong mang máy ghi âm, hắn thừa nhận chẳng phải là tự chui đầu vào lưới?

Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng: "Ta có phải ngậm máu phun người hay không, trong lòng ngươi tự rõ ràng, hay ngươi muốn nhìn thấy chứng cứ?"

"Ngươi. . . Ngươi có chứng cứ?" Sắc mặt Trần Đạt lại biến đổi, ngay sau đó hắn gượng cười nói: "Ta không làm gì sai, ngươi lấy đâu ra chứng cứ, ha ha, ha ha ha."

Liễu Thi Hàm: ". . ."

Biểu lộ đã hoàn toàn bán đứng ngươi có được không! Ngươi hoảng sợ đến mức mồ hôi lạnh tuôn như tắm thế kia, thì phủ nhận có ý nghĩa gì?

"Cứ cười đi."

Lý Phong nhún vai, đứng dậy nói: "Bây giờ ta sẽ giao chứng cứ cho ban kiểm tra kỷ luật, chắc chắn bọn họ sẽ cho ngươi một cái câu trả lời hài lòng."

Sau khi nói xong, Lý Phong ra hiệu với Liễu Thi Hàm, rồi định rời khỏi nơi đây.

"Chờ một chút!"

Trần Đạt hoảng sợ, bộ dáng Lý Phong tràn đầy tự tin như vậy, hình như hắn thật sự có chứng cớ phạm tội a.

Nếu để cho Lý Phong rời đi, Lý Phong giao chứng cứ lên bên trên, hắn còn không ngồi tù mục xương? !

Lý Phong dừng chân, giống như cười mà không phải cười hỏi: "Hả? Trần chủ nhiệm còn có việc gì?"

"Cái kia. . . Lý tổng a, ta cảm thấy điều kiện thế chấp còn có thể thương lượng lại." Trần Đạt xoa xoa tay, cười cười nói.

"Ồ?" Lý Phong cười nhạt một tiếng, móc ra một điếu thuốc để vào miệng.

Trần Đạt vội vàng lấy ra bật lửa, giống như tiểu đệ châm lửa cho Lý Phong.

"Hô."

Lý Phong phun ra một ngụm khói, giống như cười mà không phải cười hỏi: "Trần chủ nhiệm, thái độ vừa nãy của ngươi còn rất kiên quyết a, ta cảm thấy chúng ta đâu còn gì để nói chuyện tiếp?"

Khóe miệng Trần Đạt giật một cái, nội tâm đã đào mười tám đời tổ tông của Lý Phong lên ân cần thăm hỏi mấy lần, nhưng ngoài miệng lại nhất định phải cười nói: "Cần nói tiếp, rất cần nói tiếp a, là ngân hàng nhà nước, chúng ta có trách nhiệm trợ giúp xí nghiệp công dân lớn mạnh, khó khăn gì cũng có thể vượt qua, Bành giám đốc, ngươi nói xem có đúng không?"

Bành Nguyên Thanh biết nói gì? Chỉ có thể gật đầu phụ họa!

Có điều hắn cũng rất tò mò, Trần Đạt đến cùng thu bao nhiêu tiền mà sợ thành như vậy?

Nếu như Lý Phong thật sự có chứng cứ thì rất tốt, lợi ích chỉ có bằng đó, còn người chia thì ngày càng nhiều, nếu Trần Đạt thất thế, hắn sẽ có cơ hội thăng tiến a.

Vừa vặn hắn đã có tư lịch đầy đủ ở ngân hàng Hoa Ngân, quan hệ cũng rất mạnh, Trần Đạt mà bị đá xuống, hắn thật đúng là có cơ hội được đổi chỗ.

Chủ nhiệm hoạt động tín dụng là công việc rất béo bở a!

"Ta đột nhiên nghĩ ra mình không thiếu 50 tỷ này, cho nên ta không cần phải nói chuyện tiếp với ngươi."

Lý Phong cười lạnh, quan hệ giữa người và người chính là như vậy, ngươi lui một bước, đối phương sẽ tiến một bước, ngươi tiến một bước, mới có thể ép đối phương nhượng bộ.

Đương nhiên, cái này cũng cần thực lực đầy đủ, không thì chỉ cần ngươi mở mồm đòi tiến lên, người ta đã vung quyền đánh ngươi nằm đo đất rồi.

Khóe miệng Trần Đạt giật một cái, có chút câm lặng.

Ngươi có 50 tỷ mà còn đột nhiên nghĩ ra? Mình có bao nhiêu tiền mà cũng không biết?

Trang bức cũng không cần phải trang bức đến mức độ này a!

Liễu Thi Hàm cũng bị Lý Phong chọc cho thiếu chút nữa bật cười, gia hỏa Lý Phong này, thật đúng là lời gì cũng dám nói, quan trọng là hắn còn bày ra khuôn mặt rất nghiêm túc, người không biết thì chắc chắn đã tin!

"Cái này. . . Lý tổng, ta tin tưởng ngươi đúng là có 50 tỷ, nhưng đối với xí nghiệp mà nói, vốn lưu động càng nhiều càng tốt không phải sao, nếu như Lý tổng lo lắng lãi suất quá cao, vậy chúng ta còn có thể thương nghị thêm."

"Còn vật thế chấp. . . 200 bình Đồng nhan thủy là được, cái này ta có quyền lợi quyết định."

Trần Đạt biệt khuất a, cho tới bây giờ đều là người khác xin hắn cho vay tiền, hắn đã bao giờ phải xin người khác vay tiền?

Quan trọng là hắn không làm không được, nếu Lý Phong thật sự bỏ đi như vậy, hắn có khả năng sẽ xong đời!

Lý Phong cười: "Trần chủ nhiệm dễ nói chuyện như vậy sao?"

"Đây là điều đương nhiên a, Osvili là xí nghiệp của công dân, dù thế nào ta cũng phải ủng hộ Lý tổng a, chẳng phải có câu dân giàu nước mạnh sao!"

Trần Đạt lau mồ hôi trên trán, tiếp tục cười.

Lý Phong trầm ngâm một chút, rồi mở miệng nói: "Trần chủ nhiệm, điều kiện của ngươi rất mê người, ta thật sự có chút động tâm. . ."

Nghe tới đây, Trần Đạt biết việc này đã ổn thỏa: "Vậy chúng ta không nên chậm trễ, lập tức ký hợp đồng nhé? Ký xong hợp đồng ta lại mời Lý tổng, Liễu tiểu thư ăn cơm chúc mừng một phen."

"Ừm. . . Nhưng ta hiện tại thật sự không thiếu 50 tỷ này." Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng, nói tiếp: "Huống hồ, cách làm của ngươi cùng đại ca ngươi làm cho ta rất tức giận, mà ta tức giận thì hậu quả rất nghiêm trọng."

Sau khi nói xong, Lý Phong gọi một cuộc điện thoại: "Uy, ta có chuyện cần tổ chức giúp đỡ phối hợp một chút. . . Là thế này, trong tay ta có chứng cớ phạm tội của chủ nhiệm hoạt động tín dụng ngân hàng Hoa Thành- Trần Đạt cùng với lão tổng Kinh Thành Gia Hóa Trần Phi."

"Tốt, ta biết rồi, cảm ơn."

Trần Đạt trực tiếp sững sờ!

Không phải chứ. . . Lý Phong làm sao đột nhiên gọi điện thoại tố cáo? Hắn thật sự không định vay tiền ngân hàng sao?

Liễu Thi Hàm cũng sững sờ, Lý Phong thật đúng là vô cùng quyết đoán, không có chút dây dưa dài dòng.

"Không vì lợi ích cá nhân mà dung túng cho phần tử phạm tội nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, tinh thần chính nghĩa của Lý Phong đúng là rất lớn a."

Liễu Thi Hàm cảm thấy mình lại phát hiện ra một ưu điểm của Lý Phong, nhất thời lại càng ưa thích hắn hơn.

Chỉ là. . . Chẳng ai hoàn mỹ, Lý Phong có ưu tú hơn nữa cũng không có khả năng không có khuyết điểm, vậy thì khuyết điểm của Lý Phong sẽ là cái gì?

"Lý tổng, ngươi nhất định là đang nói đùa với ta đúng không?"

Trần Đạt gượng cười nói.

"Nói đùa? Ta đã tố cáo ngươi rồi, đợi chút nữa đồng chí bên ban kiểm tra kỷ luật sẽ tới."

"A đúng rồi, ngươi cũng không cần quá khó chịu, dù sao còn có đại ca ngươi đi cùng, nói không chừng hai huynh đệ các ngươi sẽ ở chung một phòng, không cần sợ cô đơn."

Lý Phong để điện thoại di động xuống, đùa cợt nói.

"Lý tổng, chúng ta không oán không thù a, ngươi tội gì phải bẫy ta như vậy? Thế này đi, chỉ cần Lý tổng chịu tha ta một mạng, điều kiện gì ta cũng đáp ứng ngươi!"

Trần Đạt vẫn không từ bỏ hi vọng, có lẽ Lý Phong chỉ là cố ý lừa hắn, để chiếm được điều kiện vay càng tốt hơn.

Chỉ cần hắn trả giá đủ nhiều, vậy mọi chuyện còn có cơ hội xoay chuyển.

Lý Phong lắc đầu, trực tiếp cự tuyệt nói: "Không cần, từ thời điểm các ngươi đánh chủ ý lên cách điều chế Đồng nhan thủy, thì các ngươi đã định trước không có kết cục tốt."

“Về sau ở trong tù cải tạo thật tốt, đừng tham lam như giống

bây giờ."

Thân thể Trần Đạt chấn động, tiếp theo hai mắt đỏ như máu nói: "Lý Phong, ngươi không cho ta sống tốt, con mẹ nó ta cũng không để ngươi dễ chịu, ta giết ngươi!"

Sau khi nói xong, Trần Đạt giống như phát điên ập tới chỗ Lý Phong.

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, đánh ra một quyền trúng mũi Trần Đạt, Trần Đạt không kịp rên một tiếng, cứ như vậy té xỉu!

Chương 401. Đấu giá bắt đầu

Chương 363: Đấu giá bắt đầu

Nhìn Trần Đạt ngã xuống đất, sắc mặt Liễu Thi Hàm nhất thời quái dị.

Lần thứ nhất gặp mặt, Lý Phong đánh Tô Dương Vũ, lần thứ hai gặp mặt, Lý Phong đánh Hàn Đức Phát cùng một đám thủ hạ, hôm qua gặp mặt, Lý Phong đánh Kim Tú Triết, hôm nay Lý Phong lại đánh Trần Đạt ngất xỉu. . .

Mỗi lần ở cùng với Lý Phong, kiểu gì hắn cũng phải đánh người mới chịu được sao?

"Các ngươi đều nhìn thấy rồi, hắn động thủ trước, ta chỉ là phòng vệ chính đáng."

Lý Phong nhún vai, bộ dáng rất bất đắc dĩ.

Hắn cũng không muốn đánh người a, có lẽ hắn thật sự là sở hữu thể chất thu hút phiền toái. Đi tới chỗ nào cũng gặp phải mấy gia hỏa đui mù thích kiếm chuyện.

"Đúng đúng đúng, là Trần chủ nhiệm động thủ trước, ta có thể làm chứng."

Bành Nguyên Thanh lau đi mồ hôi lạnh trên trán, cười nói.

Trời ơi, Lý Phong quá mạnh mẽ, một lời không hợp liền tố cáo, đánh người, quan trọng là bản thân hắn cũng không sạch sẽ, Lý Phong mà điều tra hắn, kết cục của hắn cũng sẽ rất thê thảm!

Loại thời điểm này chỉ có thể vô điều kiện ủng hộ Lý Phong!

"Rất tốt, vậy chúng ta đợi đồng chí bên kiểm tra kỷ luật đến đi."

Lý Phong mỉm cười, một lần nữa ngồi trở lại trên ghế sa lon.

Liễu Thi Hàm có vô số vấn đề muốn hỏi Lý Phong, nhưng thời điểm này lại không quá thích hợp, chỉ có thể an tĩnh ngồi ở một bên chờ đợi.

Rất nhanh, người bên kiểm tra kỷ luật tới đây, sau một phen hàn huyên, Lý Phong móc ra một cái USB: "Trong này có tất cả chứng cứ phạm tội của hai huynh đệ Trần Phi, Trần Đạt."

Người kia lộ sắc mặt nghiêm túc tiếp nhận USB, cắm vào laptop xem xét một chút.

Quá trình này Liễu Thi Hàm, Bành Nguyên Thanh tự nhiên phải tránh mặt ở phòng khác.

Chỉ mới nhìn một phần nhỏ nội dung, người kia đã biết đây là đại án, cảm tạ Lý Phong cung cấp chứng cứ, sau đó liền mang Trần Đạt rời khỏi nơi đây.

Cùng một thời gian, trong văn phòng tổng giám đốc Kinh Thành Gia Hóa.

Trần Phi đang biểu đạt lòng quan tâm của lãnh đạo với thư kí ngồi trên đùi mình, đột nhiên tiếng đập cửa vang lên.

"Ai vậy?" Trần Phi vội vàng đẩy ra mỹ nữ thư ký, trầm giọng hỏi.

"Kiểm tra kỷ luật."

Chỉ bốn chữ, sắc mặt Trần Phi đã kịch biến!

. . .

"Nhị thúc sao lâu như thế còn chưa đi ra?"

Trong một văn phòng, Trần Kỳ đợi mãi không thấy Trần Thông trở về, cảm thấy nóng vội liền đứng dậy đi xuống lầu một.

Vừa xuống lầu, Trần Kỳ đã thấy một đám người bê Trần Đạt hôn mê đi, khi nhìn thấy trang phục của mấy người bên ban kiểm tra kỉ luật, nhất thời sắc mặt kịch biến, tiếp theo quay người muốn đi lên lầu hai.

"Ngươi chính là Trần Kỳ a?"

Đúng lúc này, một thanh âm từ đằng xa vang lên.

Thân thể Trần Kỳ ngừng lại, quay người nhìn sang, liền thấy người nói chuyện là một nam tử trẻ tuổi.

"Ngươi là ai?" Trần Kỳ thấy trong lòng giật mình, bật thốt lên.

"Lão bản của Osvili, Lý Phong." Lý Phong chậm rãi đi tới trước mặt Trần Kỳ, đùa cợt nói: "Tiểu hỏa tử, nhớ kỹ một câu, lòng tham quá nhiều sẽ giống như rắn nuốt voi, lần sau còn muốn đùa nghịch âm mưu, thì phải cân nhắc mình có khả năng kia hay không đã."

Sắc mặt Trần Kỳ đỏ bừng lên.

Tuy cha hắn chỉ là lão tổng Kinh Thành Gia Hóa, không so được những đại thiếu gia đỉnh cấp như Vương Thành, Hoàng Bân, Vệ Dương, nhưng không phải ai cũng có thể làm nhục hắn!

Chí ít hắn cho rằng Lý Phong không có tư cách này!

Nhưng câu nói tiếp theo của Lý Phong đã làm cho hắn bỏ đi tất cả suy nghĩ phản kích: "Cha ngươi cùng nhị thúc ngươi ăn hối lộ, chứng cứ vô cùng xác thực, chẳng mấy chốc sẽ phải ngồi tù, cuộc sống ngày sau của ngươi xem ra sẽ không được tốt lắm."

"Làm sao có thể, điều đó không có khả năng, ngươi nhất định là đang lừa ta!"

Sắc mặt Trần Kỳ tái nhợt, toàn thân run rẩy, lấy điện thoại di động ra gọi Trần Phi.

Không có người nghe!

Trần Kỳ vẫn không tin, lại gọi tới điện thoại cố định trong văn phòng Trần Phi, điện thoại kết nối, Trần Kỳ liền thở phào.

Chỉ là. . .

"Uy. . . Ngươi là thư ký của cha ta? Cái gì? Cha ta bị người bên kiểm tra kỷ luật mang đi rồi?"

Trần Kỳ sợ đến mức linh hồn muốn thoát xác, điện thoại trong tay hắn té xuống đất, vỡ thành mảnh vụn đầy đất!

"Hừ."

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, quay người rời khỏi nơi đây.

Rời chi nhánh ngân hàng, Liễu Thi Hàm rốt cục nhịn không được hỏi: "Lý Phong, ngươi đã sớm biết chuyện ngân hàng Hoa Ngân sẽ bội ước?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, ra vẻ thâm trầm nói : "Đúng vậy a, nếu không làm sao ta có thể lập tức lấy ra chứng cứ phạm tội của Trần Phi, Trần Đạt?"

Rất rõ ràng hắn đang nói láo, nhưng hắn có thể nói gì? Chẳng lẽ muốn hắn thừa nhận mình có Hệ thống cứu vãn nữ thần, nên chỉ cần bỏ ra 2000 điểm tích lũy liền chiếm được chứng cứ phạm tội của hai huynh đệ Trần Phi, Trần Đạt?

Không thể a!

"Trời ạ, cục quốc an thật lợi hại!" Liễu Thi Hàm nhịn không được hai mắt sáng lên, từ đáy lòng tán thưởng.

"Khụ khụ, đương nhiên, dù sao cũng là một trong những tổ chức cơ mật quốc gia." Lý Phong cười khan một tiếng, che giấu xấu hổ trong lòng.

Hắn vừa rồi không phải là gọi cho cục quốc an, mà là gọi cho đồng nghiệp Long Hồn.

Liễu Thi Hàm cảm thán một hồi, rồi mới lên tiếng: "Vậy kế tiếp chúng ta sẽ tới ngân hàng nào? Ta còn có một học sinh cùng lớp làm phó giám đốc ngân hàng. . ."

Lý Phong lắc đầu, cười nói: "Không cần, ta đã có một vị bằng hữu nguyện ý cho vay 50 tỷ khẩn cấp với lãi suất thấp."

Liễu Thi Hàm: ". . . Bằng hữu của ngươi mở ngân hàng sao?"

Hắn nghiêm túc sao? Đây là 50 tỷ, không phải 50 triệu càng

không phải là 5 triệu, bằng hữu có thể cho vay 50 tỷ với lãi suất thấp, trừ ngân hàng ra Liễu Thi Hàm thật sự không nghĩ ra còn ai đủ sức làm chuyện này.

Lý Phong không muốn đề cập tới vấn đề này quá nhiều, chỉ có thể ho khan nói: "Xem như vậy đi, thời gian cũng không còn sớm, ta mời ngươi đi ăn cơm trưa."

Thấy Lý Phong không muốn nhiều lời, Liễu Thi Hàm cũng chỉ đành đè xuống nghi ngờ trong lòng.

Đợi đến khi hai người tới một nhà hàng cơm, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 1000 điểm kinh nghiệm, 20000 điểm tích lũy, một tấm thẻ đen vô hạn."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: S-

Điểm kinh nghiệm: 14500/ 20000

Điểm tích lũy: 465400

Điểm chinh phục: 149

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng

"Có thẻ đen vô hạn trong tay, đấu giá ngày mai. . . Thắng chắc!"

Nhìn vào tấm thẻ đen vô hạn đã lâu không gặp trong ba lô hệ thống, Lý Phong hoàn toàn yên tâm!

Hai ngày sau.

Cửa đại khách sạn Hoa Thành trải thảm đỏ thật dài, các loại xe sang nối đuôi nhau đi vào bãi đỗ xe khách sạn.

Nơi xa, người qua đường nhìn thấy cảnh này nhất thời nổi lên hứng thú.

"Trời ơi, tràng diện này đúng là rất lớn a, có hoạt động gì sao?"

"Có phải là sắp tổ chức dạ yến từ thiện ở đây?"

"Chẳng lẽ làng giải trí có giải thưởng gì muốn bình chọn tại đây?"

Quần chúng nghị luận ầm ĩ.

Lúc này một người biết được chân tướng đi tới nói : "Mọi người không cần đoán mò nữa, hôm nay nơi này sẽ cử hành một hồi đấu giá tư pháp, vật đấu giá chính là tập đoàn Tô thị."

Nghe xong lời này, quần chúng xung quanh bừng tỉnh đại ngộ!

"Thật là nhiều người a."

Trong một chiếc xe Audi A7 màu đỏ, Lý Phong nhìn đám xe sang đông đảo ngoài cửa kính, nhịn không được cảm thán.

"Thương nhân yêu tiền, tập đoàn Tô thị lại là một khối thịt mỡ lớn ai nhìn cũng phát thèm, tự nhiên sẽ làm cho rất nhiều đại lão bản tranh đoạt."

Liễu Thi Hàm dừng xe, sau đó cười nói.

Ngay tại thời điểm hai người xuống xe, một chiếc xe Rolls-Royce Phantom dừng ở bên cạnh Audi A7, tiếp theo Kim Tú Triết mặc một thân âu phục trắng phau đi ra khỏi xe.

Khi nhìn thấy Lý Phong cùng Liễu Thi Hàm, Kim Tú Triết lập tức biến sắc: "Các ngươi sao lại ở chỗ này?"

Chương 402. Vò đã mẻ không sợ rơi

Chương 364: Vò đã mẻ không sợ rơi

Khi Kim Hiền Thân đỗ xe, Lý Phong cùng Liễu Thi Hàm còn ở trong xe chưa đi ra, cho nên Kim Tú Triết không thấy được hai người.

Lý Phong trợn mắt: "Chúng ta vì sao không thể ở chỗ này?"

Thấy thế, nội tâm Kim Tú Triết dâng lên một cơn lửa giận: "Hừ, ngươi biết đây là địa phương nào không, chỉ là một tên nghèo. . ."

Hai chữ "bác sĩ" còn chưa nói ra miệng, Kim Tú Triết đã nhớ lại thân phận chân thật của Lý Phong là thành viên cục quốc an, nhất thời nuốt ngược lời muốn nói vào bụng.

"Mặc kệ ngươi."

Lý Phong trào phúng cười một tiếng, muốn lôi kéo Liễu Thi Hàm đi vào khách sạn.

Nhiều người phức tạp, mà phong cách Kim Tú Triết lúc nào cũng thèm ăn đánh, vạn nhất cùng hắn phát sinh xung đột, không chừng sẽ bị người nào quay video up lên Internet.

Lý Phong cũng lười để hệ thống tiến hành can thiệp, có chuyện gì đợi vào phòng đấu giá rồi giải quyết sau.

"Chờ một chút!" Kim Tú Triết ngăn ở trước mặt Liễu Thi Hàm, nở một nụ cười tự cho là đẹp trai nói: "Thi Hàm, đợi lát nữa ở đây sẽ có một lần đấu giá tư pháp, ngươi muốn cùng ta vào xem không?"

Đây là một trong những tuyệt chiêu tán gái của hắn, khi truy cầu một nữ nhân, đầu tiên cứ mang nàng vào một nơi mà bình thường nàng khó lòng vào được, ví dụ như mang nàng đi nước ngoài xem

giải chung kết NBA trực tiếp, hoặc là một ca nhạc hội siêu lớn giá vé cực cao nào đó.

Mà đối với nữ nhân cấp bậc Liễu Thi Hàm mà nói, mang nàng tham gia buổi đấu giá, đồng thời ở trước mặt nàng xuất thủ mua lại xí nghiệp giá trị mấy chục tỷ, hiệu quả có lẽ sẽ tốt hơn cách bình thường.

Cho dù trước đó ấn tượng của Liễu Thi Hàm đối với hắn không tốt, thì sau khi thấy hắn đại phát thần uy trong buổi đấu giá, chắc chắn cũng sẽ chuyển biến cái nhìn với hắn.

Lý Phong trực tiếp giúp Liễu Thi Hàm cự tuyệt: "Xin lỗi, chúng ta cũng tới để tham gia đấu giá."

Việc đã đến nước này, hắn không cần thiết tiếp tục ẩn giấu, dù sao chút nữa tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy, không bằng nói thẳng ra chấn nhiếp Kim Tú Triết một phen, cũng là để Kim Tú Triết biết được, Lý Phong hắn cũng là phú hào!

Kim Tú Triết đầu tiên là sững sờ, tiếp theo liền bắt đầu cười ha hả.

"Ha ha, ha ha ha, ngươi cũng tới tham gia đấu giá? Ha ha, thật sự là chết cười."

Kim Tú Triết cười một lúc lâu, nước mắt cũng chảy ra.

"Lời ta nói thật sự buồn cười như vậy sao?" Lý Phong rất bất đắc dĩ, Kim Tú Triết có biết bộ dáng cười như điên của mình trông rất giống một thằng ngu không?!

"Trời ơi, không được, ta sắp cười chết rồi."

Kim Tú Triết xoa xoa cái bụng, rốt cục đình chỉ tiếng cười to, tiếp theo hắn nhìn về phía Liễu Thi Hàm nói: "Thi Hàm, bằng hữu của ngươi thật sự rất có ý tứ, hắn có khi đến cả vật phẩm đấu giá trong lần này là gì cũng không biết, vậy mà dám há miệng nói lung tung, ta hiện tại thật sự rất bội phục hắn."

Liễu Thi Hàm: ". . ."

Không phải chứ. . . Kim Tú Triết có biết ở Hoa Hạ có một câu thành ngữ gọi là mắt chó coi thường người khác không? Hành động của hắn hiện tại quả thực là thuyết minh hoàn mỹ của câu này!

Nàng đột nhiên có chút chờ mong, không biết khi Kim Tú Triết đột nhiên phát hiện Lý Phong là lão bản Osvili thì sẽ biến thành biểu tình gì. . .

"Ồ? Xem ra ngươi rất hiểu về lần đấu giá này a, chi bằng ngươi giúp ta giới thiệu một chút?"

Lý Phong cũng cười, Kim Tú Triết đã muốn chơi, vậy hắn liền chơi cùng Kim Tú Triết một phen, dù sao còn một đoạn thời gian nữa đấu giá mới chính thức bắt đầu.

"Ngươi đã nghe nói về tập đoàn Tô thị chưa?"

Kim Tú Triết móc ra một điếu xì gà, Kim Hiền Thân tiến lên giúp hắn châm lửa.

"Ừm, xí nghiệp nổi tiếng Hoa Thành một thời, bất quá ta nghe nói nó đã phá sản."

Lý Phong như có điều suy nghĩ nói.

"Đúng, phá sản rồi." Kim Tú Triết phun ra một ngụm khói thuốc, lộ vẻ mặt hưởng thụ nói: "Hôm nay, nơi này sẽ cử hành một buổi đấu giá tư pháp, vật phẩm chính là tập đoàn Tô thị."

"Ồ?" Lý Phong ra vẻ kinh ngạc hít vào một hơi khí lạnh, tiếp theo khó hiểu nói: "Công ty mà cũng có thể đấu giá sao?"

"Ha ha, tiểu nhân vật đúng là tiểu nhân vật, bộ dáng này của ngươi rõ ràng là chưa trải sự đời."

Kim Tú Triết không buông tha bất kỳ một cơ hội nào có thể đả kích Lý Phong.

"Kim Tú Triết, ngươi đừng có nhìn bằng mắt chó coi thường người khác, Lý Phong so với ngươi tưởng tượng còn ưu tú gấp trăm lần!"

Liễu Thi Hàm không nhịn được, trực tiếp mở miệng trách cứ.

"Thi Hàm, ngươi rõ ràng đã bị Lý Phong mê hoặc a." Kim Tú Triết lộ vẻ mặt đau lòng, tiếp theo giận dữ nói: "Tốt a tốt a, ta không đả kích hắn nữa, nói tiếp lần đấu giá này."

"Bất kỳ vật gì cũng có thể đấu giá, công ty sau khi phá sản cũng giống như vậy, cho dù ngươi muốn đấu giá nữ nhân cũng không thành vấn đề."

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, mặt hiện vẻ kinh sợ.

Dù là Liễu Thi Hàm cũng hơi biến sắc, bị câu nói của Kim Tú Triết làm cho giật mình.

"Các ngươi không biết sao?" Kim Tú Triết cười đắc ý, rồi mới lên tiếng: "Ít nhất các ngươi cũng phải nghe nói về deep web và dark web rồi a? Bên trên đó mỗi ngày đều đấu giá trái pháp luật, nữ nhân, súng ống, độc phẩm, buôn lậu, đồ cổ, nam nhân, trẻ con. . . Chỉ có thứ các ngươi nghĩ không ra, không có thứ deep web dark web không dám đấu giá."

"Đến cả những vật này cũng có thể đấu giá, công ty phá sản vì sao không thể đấu giá?"

Sắc mặt Lý Phong chuyển sang lạnh lẽo: "Xem ra ngươi thường xuyên vào những trang như vậy a, thế đã đấu giá nữ nhân ở trên internet bao giờ chưa?"

Hắn đương nhiên biết những chuyện này, nhưng cũng chỉ là nghe nói, nhưng giọng nói, thần sắc của Kim Tú Triết hoàn toàn giống như một người từng tham dự!

"Cái này. . ." Kim Tú Triết cười một tiếng, ra vẻ thâm ý sâu sắc nói: "Làm người thì luôn muốn nếm thử những điều mới mẻ."

"Buồn nôn!" Liễu Thi Hàm trực tiếp mở miệng mắng chửi.

Hiện tại đã là thời đại văn minh, lại còn có người dám coi nữ nhân là hàng hóa tùy ý mua bán, loại người này nên xuống địa ngục!

"Thi Hàm, ngươi đừng kích động như vậy, ta cũng không nói ta từng đấu giá nữ nhân a."

Kim Tú Triết hiện tại có chút ý tứ mặc kệ tất cả, dù sao vô luận hắn làm cái gì, Liễu Thi Hàm cũng sẽ không thích hắn, vậy thì cứ nói cho sướng miệng trước.

Đợi đến khi mua lại tập đoàn Tô thị rồi, hoàn thành nhiệm vụ lớn nhất khi tới Hoa Hạ, hắn sẽ sử dụng thủ đoạn bắt Liễu Thi Hàm lên giường mình.

Đến lúc đó. . . Hừ hừ!

"Đi thôi, ta không muốn nghe hắn nói tiếp."

Liễu Thi Hàm hiện tại không muốn ở đây thêm một giây một khắc nào, chỉ muốn cách Kim Tú Triết thật xa.

Lý Phong gật gật đầu, liền muốn lôi kéo Liễu Thi Hàm rời đi.

"Chớ vội đi a, ta còn chưa nói hết mà." Kim Tú Triết lần nữa che ở trước mặt hai người, nhanh chóng nói : "Giá trị của tập đoàn Tô thị đã được đánh giá là 80 tỷ, sau khi phá sản, bởi vì các loại nguyên nhân, dù rằng giá trị tập đoàn Tô thị liên tục rớt xuống, những vẫn cần chí ít là 30 tỷ mới có thể mua về."

"Hiện tại vấn đề là, ngươi chỉ là thành viên của cục quốc an, một tháng tiền lương đảm bảo không quá vài triệu, có mặt mũi gì mà nói muốn tham gia lần đấu giá này, hả?"

Nói xong lời cuối cùng, vẻ khinh miệt trên mặt Kim Tú Triết càng thêm nồng đậm.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ, hắn đẹp trai hơn Lý Phong, gia thế tốt hơn Lý Phong, Liễu Thi Hàm chẳng lẽ là mắt bị mù, vậy mà chọn trúng Lý Phong không chọn hắn?

Đã như vậy, hắn liền ở trước mặt hung hăng nhục nhã Lý Phong, làm cho Lý Phong xấu hổ!

Lý Phong cười: "Ngươi có khả năng không biết, ta không chỉ là bác sĩ, thành viên cục quốc an, ta còn là một ông chủ."

"Ngươi là ông chủ?" Kim Tú Triết đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười nhạo nói: "Vậy ngươi nói xem tên công ty của ngươi là gì, để xem ta đã từng nghe chưa."

Lý Phong nhìn chằm chằm Kim Tú Triết vài giây đồng hồ, sau cùng bật cười lớn nói: "Osvili."

Sắc mặt Kim Tú Triết kịch biến!

Chương 403. Chết không thừa nhận

Chương 365: Chết không thừa nhận

Osvili không chỉ là một cái tên, càng là một tấm biển vàng, là công ty hot nhất trong ngành nghề đồ trang điểm hiện tại.

Nếu như trước kia lễ vật tốt nhất với phụ nữ là trang sức, vậy bây giờ chính là Đồng nhan thủy!

Không có bất kỳ nữ nhân nào có thể chống cự lại dụ hoặc da thịt giảm xuống 20 tuổi, cho dù là nam nhân cũng sẽ điên cuồng!

Thời gian mới là thứ quý giá nhất, dù không thể giúp cơ năng thân thể cải lão hoàn đồng, nhưng làm bộ dáng của mình trẻ lại hai mươi tuổi cũng đã vô cùng tốt.

Cho nên Đồng nhan thủy siêu hot trong phạm vi toàn thế giới, Kim Tú Triết ở H quốc xa xôi cũng biết điểm ấy.

Không chỉ như thế, tập đoàn tài chính A Dương còn từng đánh chủ ý lên Đồng nhan thủy, trong bốn tên sát thủ bị Lý Phong xử lý, có một tên là cường giả do tập đoàn A Dương phái tới.

Về sau tên sát thủ kia lặng yên không một tiếng động biến mất khỏi thế giới này, điều này làm tập đoàn A Dương rất sợ hãi, nên mới không nhằm vào Osvili nữa.

Tất cả mọi người tin tưởng, có sản phẩm Đồng nhan thủy, Osvili sẽ ở trong khoảng thời gian ngắn trở thành bá chủ ngành làm đẹp, đồng thời ông chủ Osvili cũng sẽ trở thành phú hào hàng đầu thế giới!

Vì sao Kim Tú Triết dám cao cao tại thượng ở trước mặt Lý Phong, còn không phải bởi vì hắn cảm thấy mình có nhiều tiền?

Hiện tại Lý Phong lắc mình biến hoá thành ông chủ Osvili, cảm

giác này tựa như khất cái đột nhiên ném đi bát xin cơm, móc ra một cái Tụ Bảo Bồn!

(tụ bảo bồn: nhiều loại truyền thuyết, 1 cái là bát xin cơm của Đường Tăng, có thể liên tục biến ra vàng bạc châu báu, 1 cái liên quan tới Thẩm Vạn Tam, phong thủy cũng hay dùng các vật phẩm có tên này để cầu tiền tài)

Cho nên có thể tưởng tượng được, sau khi Kim Tú Triết nghe thấy Lý Phong là ông chủ Osvili chấn kinh tới mức nào!

"Không có khả năng, ngươi nói láo, ta không tin!"

Sau khi khiếp sợ qua đi, Kim Tú Triết trực tiếp phủ nhận ba lần.

"Thiếu chủ, ông chủ Osvili xác thực tên là Lý Phong."

Lúc này Kim Hiền Thân lộ sắc mặt nghiêm túc dán miệng vào tai Kim Tú Triết nói.

Kim Tú Triết: ". . ."

Không phải chứ. . . Kim quản gia, con mẹ nó đến cùng là ngươi đứng ở bên nào, lão tử không biết ông chủ Osvili tên là Lý Phong sao? Ngươi nói như vậy rõ ràng là đang đánh mặt lão tử a!

"Hừ, người trùng tên nhiều như vậy, chẳng lẽ cứ tên Lý Phong đều là ông chủ Osvili?"

Kim Tú Triết tiếp tục mạnh miệng nói.

Hắn biết Lý Phong có 80% khả năng thật sự là ông chủ Osvili, nhưng loại thời điểm này hắn không thể thừa nhận a!

Một khi thừa nhận, tất cả bức tường trước đó hắn đựng lên đều biến thành những bàn tay đánh mặt mình, hắn sao chịu nổi a?

Cho nên hắn kiên quyết không thể thừa nhận, đánh chết cũng không thể thừa nhận!

"Ha ha, ta đã sớm đoán được ngươi sẽ nói như vậy, bất quá không vấn đề gì, Osvili đã vào tình thế bắt buộc phải mua lại tập

đoàn Tô thị, chúng ta có mục tiêu tương đồng, vậy thì cứ phân thắng bại ở trong phòng đấu giá đi."

Lý Phong đùa cợt nói.

Hắn đã sớm lĩnh giáo sự vô sỉ của Kim Tú Triết, nên thật sự là không có chút ngoài ý muốn nào với câu trả lời này.

"Hừ, tập đoàn tài chính A Dương cũng là tình thế bắt buộc phải mua về tập đoàn Tô thị, cho dù ngươi là ông chủ Osvili, thì cũng không thể nào là đối thủ của ta."

"Đối với tập đoàn tài chính A Dương mà nói, Osvili tựa như là con kiến, nhỏ bé không đáng nhắc tới, chờ bị ta chính diện đánh bại đi, Lý Phong!"

Kim Tú Triết quẳng xuống câu hung ác này, sau đó đi vào khách sạn.

Kim Hiền Thân thở dài, nhấc chân đuổi theo.

“Lần này có chút phiền toái."

Liễu Thi Hàm lộ sắc mặt hơi ngưng trọng.

Tập đoàn tài chính A Dương có giá trị thị trường gần 400 tỷ USD, cũng chính là 2,7 nghìn tỷ Hoa Hạ tệ.

Osvili tuy rằng có tiềm lực phát triển to lớn, nhưng bây giờ quả thật không cùng một cấp bậc với tập đoàn A Dương.

Nếu như ở trong buổi đấu giá Kim Tú Triết cố ý đấu với Lý Phong, chỉ sợ số tiền đấu giá sẽ vượt xa con số ước lượng lúc đầu.

"Có phiền toái gì chứ, tập đoàn Tô thị ta mua chắc rôi."

Lý Phong cười một tiếng, đi vào trong khách sạn.

Giờ phút này, đại sảnh lầu một của đại khách sạn Hoa Thành có đông đảo phú hào tụ tập, rất ồn ào.

Sau khi Kim Tú Triết đi tới, trong đại sảnh liền yên tĩnh trong

ngắn ngủi, tiếp theo, một tràng âm thanh thảng thốt vang lên.

"Nếu như ta không nhìn lầm, đây hẳn là Kim Tú Triết, con trai của người đứng đầu tập đoàn tài chính A Dương a?"

"Tập đoàn tài chính A Dương cũng muốn thu mua tập đoàn Tô thị ? Hôm nay đấu giá khẳng định rất hot!"

"Móa, quái vật khổng lồ như tập đoàn tài chính A Dương cũng muốn tham gia, xem ra hôm nay ta tới đây chỉ là một chuyến uổng công."

"Đơn thuần so tài lực, hẳn là trong những người ở đây tập đoàn tài chính A Dương có sức mạnh hùng hậu nhất a?"

"Đúng vậy a, tập đoàn tài chính A Dương là một trong bốn đại tập đoàn của H quốc, giá trị thị trường hơn 400 tỷ USD, chúng ta ở trong mắt tập đoàn tài chính A Dương hoàn toàn không đáng chú ý a."

Kim Tú Triết nghe thấy mấy người này bàn tán sôi nổi, nhất thời thần sắc trên mặt càng thêm cao ngạo.

Kim Tú Triết ngồi xuống một cái ghế hàng đầu.

Đúng lúc này, Lý Phong, Liễu Thi Hàm sóng vai đi vào hội trường.

"A, người trẻ tuổi này là đại biểu công ty nào, nhìn rất lạ mắt a."

"Cái kia. . . Đó là Liễu Thi Hàm Liễu tiểu thư? Xem ra người trẻ tuổi này có thân phận không tầm thường a."

"Liễu Thi Hàm là ai, chưa từng nghe nói a."

"Liễu Chính Đông lão gia tử thì hẳn là ngươi từng nghe nói rồi nhỉ. . . Không sai, chính là tiền nhiệm hiệu trưởng của đại học Kinh Thành, Liễu Thi Hàm là cháu gái của Liễu Chính Đông lão gia tử."

"Hítttttttttt, có thể đi chung với nàng, người trẻ tuổi này chắc chắn có thân phận không thể coi thường."

Lý Phong dùng hệ thống xóa đi mọi dấu vết của hắn trên internet, trừ phi là người đã từng gặp, nếu không sẽ không có người nào nhận ra.

Mọi người ở đây còn đang suy đoán, Lý Phong đã tìm một nơi hẻo lánh ít người, cùng Liễu Thi Hàm ngồi xuống.

Từ phương diện này có thể thấy được sự khác nhau giữa Lý Phong cùng Kim Tú Triết.

Kim Tú Triết đi tới chỗ nào cũng là bộ dáng duy ngã độc tôn, cho nên lựa chọn vị trí hàng đầu.

Mà Lý Phong thì khiêm tốn hơn rất nhiều.

"Nhiều người thật, xem ra tập đoàn Tô thị có sức hấp dẫn rất lớn."

Lý Phong nghịch tấm bảng trong tay, liếc nhìn mọi người nói.

Tấm bảng này là do nhân viên đưa cho Lý Phong sau khi đã kiểm tra thân phận, lúc kêu giá chỉ cần hắn giơ bảng, liền biết là Osvili đấu giá.

"Đúng vậy, gần như tất cả công ty có thực lực trong ngành trang điểm Hoa Hạ đều đến đông đủ, còn có những đại tập đoàn ngành nghề khác, thậm chí cả tam đại tập đoàn- TAB cũng phái tới đại biểu."

Liễu Thi Hàm lộ ra sắc mặt có chút ngưng trọng.

Hiện tại rất nhiều xí nghiệp đều đi theo con đường đang dạng hóa ngành nghề, đại biểu lớn nhất là TAB , trừ B ra, T, A đều làm công việc buôn bán thức ăn nhanh là chính.

"Yên tâm, cho dù những xí nghiệp lớn trên toàn thế giới đều ở nơi này, ta cũng có lòng tin mua về tập đoàn Tô thị."

Lý Phong vuốt ve tấm thẻ đen vô hạn, tràn đầy tự tin nói.

Nhìn thấy Lý Phong có lòng tin như vậy, Liễu Thi Hàm không nói thêm nữa, có điều nàng thật sự rất ngạc nhiên, Lý Phong đến

cùng là lấy đâu ra tự tin.

Sau mười phút, đấu giá chính thức bắt đầu. Giá sàn là 26 tỷ, rất nhanh giá cả đã đẩy lên 30 tỷ.

Sau khi lên 30 tỷ, hơn phân nửa xí nghiệp dừng ra giá , biên độ giá cả tăng lên cũng hạ xuống.

Ngay tại thời điểm giá cả chậm chạp tăng lên 32 tỷ, Kim Tú Triết lần đầu tiên giơ bảng trong tay : "35 tỷ!"

Cái giá này vừa ra, nhất thời gây nên một tràng âm thanh thảng thốt!

Đến cả người điều hành đấu giá cũng ngây người trong nháy mắt, trực tiếp tăng lên 3 tỷ, cái bá lực này quả thật không phải người bình thường có thể làm được.

"Lý Phong, ngươi không phải là tình thế bắt buộc phải mua lại tập đoàn Tô thị sao? Hiện tại ta ra giá rồi, quyết tâm của ngươi ở đâu?"

Khi mọi người đang yên tĩnh, Kim Tú Triết quay đầu nhìn về phía Lý Phong, lạnh giọng nói.

Chương 404. Ta chính là Thần Hào

Chương 366: Ta chính là Thần Hào

Người điều hành đấu sững sờ, các lão bản tham dự đấu giá cũng sững sờ.

Ta XXX, con mẹ nó đây là đấu giá a, còn có người chủ động kích đối phương tăng giá?

Nhưng mọi người hơi trầm ngâm, liền phát hiện Kim Tú Triết chơi chiêu này tương đối cao minh.

Từ 32 tỷ thoáng cái đã thêm 3 tỷ, loại tăng lên trên diện rộng này đã làm rất nhiều người hoảng sợ, Kim Tú Triết lại bày ra bá khí, có thể chấn nhiếp thêm một số người.

Một phương diện khác, vạn nhất Kim Tú Triết muốn giở trò thì sao?

Khả năng này không phải không có a, một khi có loại lo lắng này, trước khi người khác muốn ra giá sẽ phải cẩn thận suy nghĩ.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại. . . Lý Phong? Cái tên này có chút quen tai, hắn không phải là ông chủ sau màn của Osvili sao?

Nghĩ đến cái khả năng này, mọi người tại đây nhịn không được nhìn sang Lý Phong.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Ta chính là Thần Hào "

"Mục tiêu: Mỗi lần tăng giá không ít hơn 1 tỷ, dùng khí thế nghiền nát tất cả chấm dứt lần đấu giá này."

"Khen thưởng: 500 điểm kinh nghiệm, 20000 điểm tích lũy."

"Chú thích: Người phải học kiếm tiền, càng phải học dùng tiền, đã có thẻ đen vô hạn trong tay mà còn sợ hãi rụt rè, vậy quả thực là làm cho hệ thống xem thường."

Lý Phong: ". . ."

Hệ thống, ngươi có ý tứ gì, đừng tưởng tiểu gia không nhận ra, ngươi đang nói móc ta không biết xài tiền chứ gì?

Con mẹ nó, cho dù không có nhiệm vụ này, tiểu gia cũng phải trải nghiệm cảm giác làm thần hào một lần!

"35 tỷ lần thứ nhất. . . 35 tỷ lần thứ hai. . . 35 tỷ lần thứ ba. . ."

Đúng lúc này, người điều hành đấu giá bắt đầu gõ búa.

"Hừ, cứ như vậy để ta thắng sao? Thật là không thú vị a."

Kim Tú Triết lắc đầu, trong mắt có khinh miệt có hưng phấn, còn có mấy phần không thú vị.

Hắn vốn muốn chơi đùa Lý Phong một phen, kết quả mới lần thứ nhất ra giá đã hù sợ Lý Phong, làm hắn có một loại cảm giác thật là chá. . .

"40 tỷ."

Đúng lúc này, Lý Phong giơ lên bảng số.

Kim Tú Triết: "? ? ?"

Người đấu giá: "? ? ?"

Người khác: “? ? ?”

Dù là Liễu Thi Hàm cũng lộ vẻ mặt sững sờ!

Trời ơi. . . Không phải chứ, Kim Tú Triết trực tiếp tăng giá 3 tỷ đã đủ mãnh liệt, Lý Phong so với Kim Tú Triết còn mạnh hơn, trực tiếp tăng giá 5 tỷ!

Quan trọng là ý nghĩa của hai lần tăng giá này không giống nhau!

Khi đấu giá bắt đầu, tập đoàn Tô thị được định giá chừng trên dưới 30 tỷ, cho dù Kim Tú Triết ra giá 35 tỷ cũng coi như nằm trong phạm vi hợp lý.

Sau khi tới mức này, những lần kêu giá tiếp theo hẳn là dùng giá thấp nhất để thăm dò phòng tuyến cuối cùng của đối phương, chỉ như vậy mới có thể ra giá ít nhất mà vẫn chiến thắng.

Mà một lần tăng giá thấp nhất là 50 triệu, nhưng Lý Phong trực tiếp lấy ra số tiền gấp 100 lần của 50 triệu, hắn không phải là phát điên rồi chứ?

"Tiên. . . Tiên sinh, ngài đang nghiêm túc sao?"

Người đấu giá xoa mồ hôi lạnh trên trán, run giọng hỏi.

Hắn là người trong nghề nhiều năm, không điều hành 100 cũng có 80 buổi đấu giá tương tự, nhưng quả thật là lần đầu gặp loại người như Lý Phong!

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, hỏi ngược lại: "Ra giá rồi có thể đổi ý không?"

Mọi người: "? ? ?"

Hắn nói vậy là ý gì? Muốn đổi ý? Nói đùa sao!

"Không thể." Người đấu giá lắc đầu, lộ sắc mặt nghiêm túc nói: "Nếu như ngài muốn đổi ý, tất cả số tiền ngài đã giao nộp để đảm bảo trước đó sẽ bị khấu trừ."

Buổi đấu giá này cũng không phải có thể tùy tiện tham gia, bước đầu tiên là báo danh, bước thứ hai là xét duyệt thân phật, xét duyệt thành công rồi phải giao nộp một số tiền đảm bảo, cuối cùng mới có tư cách tham gia đấu giá.

Khoản tiền đảm bảo này chính là vì phòng ngừa có người kêu giá linh tinh, ví dụ như hô giá xong rồi lại đổi ý, hoặc là người đấu giá gõ búa xong lại nói mình không có nhiều tiền như vậy,...

Lần đấu giá này, bởi vì vật phẩm đấu giá có giá trị tới mấy chục tỷ, cho nên số tiền đảm bảo cũng lên tới 1 tỷ.

Nếu như Lý Phong đổi ý, 1 tỷ này sẽ trực tiếp mất trắng.

"Ha ha, Hoa Hạ có câu tục ngữ trộm gà không được còn mất nắm gạo, Lý Phong, ngươi đúng là một ví dụ rất hay để chứng minh hàm nghĩa của nó a."

Kim Tú Triết nhịn không được cười ha hả.

Người khác cũng lộ ra sắc mặt khác nhau, hoặc là trào phúng hoặc là không hiểu nổi.

Có thể đi vào nơi này đều không phải người ngu, họ đều hiểu đạo lý không có thực lực thì đừng nên kêu giá, chẳng lẽ Lý Phong không hiểu?

Trang bức nhất thời thoải mái nhất thời, một mực trang bức một mực thoải mái, nhưng không có thực lực mà trang bức sẽ thành ngốc bức a!

(ngốc bức:con bò ngu)

Đối mặt với lời mỉa mai của Kim Tú Triết, Lý Phong trực tiếp trợn mắt một cái: "Không biết văn hóa Hoa Hạ thì im miệng hộ ta cái, trộm gà không được còn mất nắm gạo là thành ngữ, tục ngữ cái cọng lông a?"

"Còn nữa. . . Ta nói ta muốn đổi ý sao? Người nào không biết kêu giá linh tinh là phải nộp tiền phạt, tại sao ta phải đổi ý?"

Mọi người: ". . ."

Ngươi nói thẳng ngươi sẽ không đổi ý chẳng phải là được rồi sao, nhất định phải quanh co lòng vòng như vậy làm gì, cố ý làm cho chúng ta khó chịu đúng không?

Trang bức, quá trang bức, quan trọng là chúng ta còn không có cách nào phản bác!

Biệt khuất nhất chính là Kim Tú Triết, hắn mới công khai trào

phúng Lý Phong xong.

Nhất thời, sắc mặt Kim Tú Triết biến thành màu gan heo: "Tốt, ngươi muốn chơi đúng không? 45 tỷ!"

Tập đoàn tài chính A Dương cho giới hạn cao nhất là 50 tỷ, trước khi đạt con số này Kim Tú Triết có thể tùy tiện kêu, cho nên hắn trực tiếp lên 5 tỷ, để xem Lý Phong tranh đoạt với hắn kiểu gì!

"Hítttttttttt!"

Cái giá này vừa ra, người khác đều nhịn không được hít vào một hơi khí lạnh.

Con mẹ nó, hai người này đều không theo lẽ thường ra bài a, mấy chục tỷ ở trong miệng bọn họ tựa như Zimbabwe tệ vậy .

"Thiếu chủ, đừng kích động, chúng ta cần phải dùng số tiền nhỏ nhất có thể để mua lại tập đoàn Tô thị."

Kim Hiền Thân hơi nhíu mày, ở một bên khuyên bảo.

Gia chủ cho Kim Tú Triết 50 tỷ Hoa Hạ tệ để tham gia đấu giá, nhưng cũng không thể tiêu như vậy a? Quản gia như hắn nghe mà cảm thấy đau lòng!

"Ngươi biết cái gì? Cái này gọi là khí thế, chỉ khi thể hiện ra khí thế thẳng tiến không lùi, mới có thể dọa đối thủ cạnh tranh phải bỏ chạy."

"Nhìn đi, cái giá này vừa xuất hiện, không ai dám tiếp tục tranh với chúng ta!"

Kim Tú Triết ngập tràn lòng tin nói.

Chỉ là hắn vừa dứt lời, Lý Phong đã giơ bảng hô: "50 tỷ."

Kim Tú Triết: ". . ."

Kim Hiền Thân: ". . ."

Liễu Thi Hàm: ". . ."

Người khác: ". . ."

Dù là người đấu giá cũng phải giật hết cả mình, miệng nuốt một ngụm nước bọt : "Con mẹ nó. . . Không theo lẽ thường ra bài a, tốt xấu gì cũng phải chờ ta gõ búa một lần rồi hẵng giơ bảng a, ngươi làm vậy thật khiến ta cảm thấy bản thân chỉ là vật bài trí!"

Kim Tú Triết bỏ ra 45 tỷ đã rất đáng sợ, kết quả Lý Phong trực tiếp tăng giá thêm 5 tỷ, con mẹ nó cái thao tác này quá dọa người!

"Trời ơi, ta không nên tới nơi này, ta muốn về nhà. . ."

Một số đại biểu tới tham gia lần đấu giá này đều hoảng sợ muốn khóc, bọn họ muốn dùng cái giá nhỏ nhất mua về tập đoàn Tô thị, kết quả Lý Phong cùng Kim Tú Triết thuyết minh cho bọn họ biết cái gì gọi là xem tiền tài như cỏ rác!

Cái này thậm chí sẽ lưu lại bóng ma tâm lý!

"Kim Tú Triết, đừng lo lắng, ngươi tiếp tục tới a, ta còn xa mới tới cực hạn."

Lý Phong để xuống bảng số, đùa cợt nhìn Kim Tú Triết nói.

Kim Tú Triết nổi giận đùng đùng, ngay sau đó liền muốn giơ bảng tiếp tục kêu giá.

"Thiếu chủ, tuyệt đối không thể!" Kim Hiền Thân tay mắt lanh lẹ giữ hắn lại, tiếp theo hô: "Chúng ta từ bỏ!"

Chương 405. Tức đến phun máu!

Chương 367: Tức đến phun máu!

Tiếng từ bỏ của Kim Hiền Thân làm cho trong phòng đấu giá vang lên một hồi tiếng thở dài.

Tại sao từ bỏ a, chúng ta đang cởi quần chờ, kết quả ngươi chưa kịp làm gì đã ra rồi?

"Kim quản gia, ngươi biết mình đang làm gì không?"

Kim Tú Triết đầu tiên là sững sờ, tiếp theo là lửa giận ngập trời!

Từ khi gặp phải Lý Phong hắn không ngừng ăn quả đắng, so đàn piano thua Lý Phong, hắn nhịn.

Thật vất vả mới có thể ở trong lĩnh vực nắm giữ ưu thế tuyệt đối làm nhục Lý Phong, lại bị Lý Phong luân phiên phản kích, thắng bại chưa phân, Kim Hiền Thân lại trực tiếp mở miệng từ bỏ.

Con mẹ nó, sao hắn nhịn được a!

"Thiếu chủ, không thể tiếp tục, 50 tỷ đã là cực hạn!"

Kim Hiền Thân nhìn thẳng vào mắt Kim Tú Triết.

"Ta tự bỏ ra 1 tỷ được không?" Kim Tú Triết khẽ cắn răng, nhẹ giọng nói: "Tất cả tài sản của ở H quốc của ta, bao gồm bất động sản, du thuyền, siêu xe, đồ cổ, trang bức, toàn bộ bán đi, ít nhất cũng phải 1 tỷ, để lại cho công ty, được không?"

"Cái này. . ." Kim Hiền Thân do dự.

Gia chủ đặt hạn mức cao nhất là 50 tỷ, nhưng nếu như Kim Tú Triết tự mình bổ sung số tiền thâm hụt thì cũng không phải không thể được.

Chỉ là. . . Làm như vậy đáng giá không?

Đúng lúc này, người đấu giá lấy lại tinh thần: "50 tỷ lần thứ nhất. . . 50 tỷ lần thứ hai. . . 50 tỷ lần thứ ba, thành. . ."

"51 tỷ!" Kim Tú Triết lập tức giơ lên bảng số.

"Xoạt!"

Xung quanh vang lên từng hồi âm thanh xôn xao.

"Không hổ là người thừa kế của tập đoàn A Dương, Kim Tú Triết xác thực sở hữu bá lực vượt xa người thường!"

"Ở thời điểm tốt nhất tập đoàn Tô thị được đánh giá là 80 tỷ, tuy nhiên sau khi phá sản danh dự đã bị hạ xuống rất nhiều, nhưng 51 tỷ mua về thì vẫn còn kiếm lời."

"Đúng a, tập đoàn A Dương nằm mộng cũng muốn tiến công vào thị trường Hoa Hạ tiềm năng màu mỡ, thu mua tập đoàn Tô thị cũng giống như xây lên một cây cầu vượt giới, đối với tập đoàn tài chính A Dương cũng là sự bổ sung giá trị."

"Chỉ là không biết Lý Phong sẽ theo hay bỏ. . ."

Mọi người xì xào bàn tán, mà Kim Tú Triết lần nữa khôi phục bộ dáng tự tin trước đó, cao ngạo nhìn về phía Lý Phong nói: "Thấy không? Ta lại thêm 1 tỷ, hiện tại là 51 tỷ, ngươi còn dám tiếp tục không?"

Kim Tú Triết cảm thấy mình cùng Lý Phong tựa như đối thủ đang ngồi đánh bạc, hắn đã lắc xúc xắc xong, chỉ chờ Lý Phong chọn theo tài hay xỉu.

Dựa theo lẽ thường mà nói, vào thời điểm này hắn nên khiêm tốn một chút, tận lực không chọc giận Lý Phong, để tránh Lý Phong bị kích động trực tiếp lên giá.

Nhưng Kim Tú Triết làm ngược lại, hắn chính là muốn chơi tâm lý chiến với Lý Phong, dùng lời nói điên cuồng nhất, để Lý Phong không biết được phòng tuyến cuối cùng của hắn là bao nhiêu!

Chỉ tiếc Kim Tú Triết không biết, Lý Phong sở hữu một tấm thẻ đen vô hạn. . .

Áp lực tư tưởng? Căn bản Không tồn tại!

Đau lòng? Không tồn tại!

Con mẹ nó, tiền không phải của mình, Lý Phong quan tâm làm gìì?

"Kim Tú Triết, trước đó còn lên một lần 3 tỷ 5 tỷ, hiện tại chỉ thêm 1 tỷ? Làm sao, đến hạn mức cao nhất rồi?"

Lý Phong vuốt ve thẻ đen vô hạn, đùa cợt nói.

Kim Tú Triết hơi biến sắc, hừ lạnh nói: "Hừ, ngươi biết cái gì? Cái này gọi là chiến thuật, đừng nói nhảm, ngươi thêm hay không thêm a?"

Đấu giá sư: ". . ."

Ta mới là người điều khiển thế cục có được không! Không cho ta làm việc của mình sao?

Hiện tại không khí hiện trường hoàn toàn không cần hắn làm nóng, Kim Tú Triết cùng Lý Phong so đấu với nhau, cuối cùng giá trị đã vượt xa con số 35 tỷ được dự báo trước đó!

Mà thu nhập của người đấu giá có liên hệ trực tiếp với giá cả vật phẩm, giá sau cùng càng cao, người đấu giá càng nhận về nhiều tiền.

Không cần xuất lực nhiều còn có thể kiếm tiền, lần này quả thực thoải mái a!

"Tăng giá đương nhiên là phải tăng, ta chỉ là đang suy nghĩ xem nên tăng bao nhiêu."

Lý Phong cười một tiếng, nhìn về phía Liễu Thi Hàm nói ra: "Liễu tiểu thư, lần đấu giá tư pháp này chẳng khác gì biến tướng tịch thu tài sản một nhà Tô Kiếm Na, Hoa Thành nói sẽ đưa số tiền này về kho bạc nhà nước, nhưng số tiền này được dùng vào đâu

cũng trở thành một vấn đề mẫn cảm. Vậy ta muốn hỏi, số tiền này được dùng làm gì?"

Liễu Thi Hàm nhíu mày, sau đó trả lời:

"Qua nhiều lần thảo luận, sau cùng các lãnh đạo đưa ra kết luận nhất trí —— dùng toàn bộ số tiền vào hoạt động công ích cùng các công trình công cộng, như vậy mới có thể không khiến dư luận công kích."

"Đã như vậy, ta sẽ vì tổ quốc mà cống hiến ái tâm một lần vậy."

Lý Phong mỉm cười, giơ lên bảng số trong tay hô: "60 tỷ."

". . ."

"? ? ?"

"! ! !"

Mọi người đều đã sững sờ!

Trời ơi, cái này quá mức điên cuồng a, trực tiếp từ 51 tỷ tăng giá thêm 9 tỷ? Cái này là Hoa Hạ tệ, không phải Zimbabwe tệ!

Quan trọng nhất là tất cả mọi người có thể đoán được Kim Tú Triết đã đến cực hạn, Lý Phong chỉ cần chầm chậm mưu toan, là có thể dùng 52 tỷ mua lại tập đoàn Tô thị, thậm chí càng ít hơn.

Nhưng Lý Phong hết lần này tới lần khác trực tiếp tăng giá 9 tỷ, còn nói là vì tổ quốc?

9 tỷ Hoa Hạ tệ là con số nhỏ đối với hắn, hay là cánh cửa làm từ thiện đã được kéo cao tới loại trình độ này?

Con em gái nó chứ!

"Đồ điên, tên điên này!"

Kim Tú Triết tức giận đến mức bờ môi đỏ bừng, thân thể không ngừng run rẩy.

Hắn cảm thấy mình đã đủ ăn chơi trác táng, vì thắng lợi mà

không tiếc tự móc tiền túi 1 tỷ, nhưng vừa so sánh với Lý Phong, cái gọi là bá lực của hắn chẳng khác gì cặn bã!

9 tỷ là khái niệm gì, 60 tỷ là khái niệm gì?

Rất nhiều phú hào cảm thấy dù là 100 triệu Hoa Hạ tệ cũng chỉ là một mục tiêu nhỏ bé.

Nhưng trắng trợn bỏ ra 9 tỷ lại là một khái niệm hoàn toàn khác biệt.

So sánh là biết, giá trị thị trường của đội bóng NBA thấp nhất là 1,2 tỷ đô la Mỹ, đổi thành Hoa Hạ tệ là 8,16 tỷ, nói cách khác Lý Phong bỏ ra 9 tỷ, đủ để mua về một đội bóng NBA !

Quan trọng nhất là số tiền này Lý Phong vốn không cần bỏ ra, nhưng hắn hết lần này tới lần khác lại sử dụng, còn không có chút đau lòng, cái này thật sự quá đáng sợ!

"Đồ điên? Không, ta chỉ là nhiều tiền mà thôi."

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, đùa cợt nói: "Kim Tú Triết, sức mạnh của tập đoàn tài chính A Dương xác thực so với Osvili thì hùng hậu hơn nhiều, nhưng ngươi chỉ là một người thừa kế, không phải lão tổng, mà ta. . ."

"Ta là ông chủ Osvili, ta muốn dùng bao nhiêu tiền thì dùng bằng đó, muốn đấu với ta?...Chờ ngươi chính thức kế thừa tập đoàn tài chính A Dương rồi nói sau!"

Lời nói của Lý Phong phảng phất như một thanh lợi kiếm, hung hăng đâm trúng trái tim của Kim Tú Triết !

"Lý Phong, ngươi đúng là một tên khốn nạn, ta muốn giết ngươi, ta muốn giết ngươi, a! ! !"

Kim Tú Triết điên cuồng hét lên một tiếng, tiếp theo há mồm phun ra một ngụm máu đen, ngoẹo đầu hôn mê mất !

Mọi người: ". . ."

Không phải chứ. . . Hóa ra thật sự có người có thể tức đến phun

máu a, lần này trái tim Kim Tú Triết quả thật đã bị kích thích quá mãnh liệt!

"60 tỷ lần thứ nhất, 60 tỷ lần thứ hai, 60 tỷ lần thứ ba. . . Thành giao!"

Đúng lúc này, thanh âm gõ búa thành giao vang lên!

Ở trong cái nhìn chấn kinh phức tạp soi mói của mọi người, Lý Phong cùng với nhân viên công tác đi vào hậu trường, quét thẻ tính tiền.

Sau khi Lý Phong cầm lấy quyển hợp đồng chuyển nhượng cổ phần của tập đoàn Tô thị một lần nữa đi trở về hội trường, trong hội trường vang lên một hồi âm thanh thán phục: "Cái gì mới gọi là giàu? Đây chính là người siêu giàu a!"

Chương 406. Đây chính là ý trời!

Chương 368: Đây chính là ý trời!

Có thể đi tới nơi này hoặc là phú hào gia sản mấy chục tỷ thậm chí hơn trăm tỷ, hoặc là người đại diện của các tập đoàn quốc tế, đã rất ít thứ có thể khiến bọn họ rung động.

Nhưng hành động hời hợt bỏ ra 60 tỷ của Lý Phong lại làm cho tất cả mọi người phải chấn động.

"Hậu sinh khả uý a!"

Một vị lão tổng gia sản 100 tỷ thở dài, trong ánh mắt đều là vẻ tán thưởng.

"Người trẻ tuổi này dám mạnh dạn đi đầu, thành tựu tương lai không thể đoán trước a!"

CEO của một công ty khoa học kỹ thuật hàng đầu nhịn không được cảm thán.

"Dám mạnh dạn đi đầu là chuyện tốt, nhưng tiền vay ngân hàng mà tùy ý tiêu xài như thế. . . Hắc hắc, dù trong nhà có núi vàng thì sớm muộn gì cũng bị móc sạch a."

Một lão bản làm trong ngành trang điểm cười lạnh nói.

Chỉ là người sáng suốt đều có thể nghe ra sự ghen tị trong giọng nói của hắn.

Hiện tại mọi người đều biết Lý Phong là ông chủ của Osvili, có con gà đẻ trứng vàng Đồng nhan thủy trong tay, các ngân hàng lớn trên thế giới đều sẽ xếp hàng muốn được cho Lý Phong vay.

Còn vị lão bản mới nói lời gièm pha kia, nếu hắn muốn vay ngân hàng thì sẽ phải bỏ ra kha kha công sức.

Nếu bọn họ biết, Lý Phong căn bản không vay ngân hàng, không biết sẽ có cảm giác gì. . .

Ở trong ánh nhìn phức tạp của mọi người, Lý Phong đi trở về bên cạnh Liễu Thi Hàm.

"Ngươi thật sự bỏ ra 60 tỷ?"

Liễu Thi Hàm cảm giác thanh âm của mình đang phát run, nàng đến bây giờ vẫn không thể tin được Lý Phong dùng 60 tỷ mua về tập đoàn Tô thị, hết thảy tựa như nằm mơ vậy!

"Đương nhiên, ngươi nhìn này, ta đã ký tên trong hợp đồng chuyển nhượng cổ phần rồi."

Lý Phong giơ lên văn kiện trong tay, cười nói.

"Tốt a. . ."

Liễu Thi Hàm lộ ra ánh mắt phức tạp gật đầu, rốt cục tin tưởng sự thật này.

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng . . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 500 điểm kinh nghiệm, 20000 điểm tích lũy, thu hồi thẻ đen vô hạn."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: S-

Điểm kinh nghiệm: 15000/ 20000

Điểm tích lũy: 485400

Điểm chinh phục : 149

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ

》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng

Sau khi xem xét thuộc tính cá nhân, Lý Phong tắt hệ thống.

Giải quyết xong chuyện đấu giá, Lý Phong liền muốn mang Liễu Thi Hàm rời khỏi nơi này, sau đó tìm chỗ nào đó chúc mừng một phen.

Chỉ là hắn hiện tại danh tiếng đang thịnh, không chờ hắn rời đi, đã có một đám lão bản vây quanh, ào ào muốn được kết giao.

Thương nhân yêu lợi, Lý Phong sở hữu tiềm lực lớn như thế, không chừng về sau sẽ có thời điểm hợp tác với Lý Phong hoặc là cần Lý Phong giúp đỡ.

Cho dù không cần đến Lý Phong, nhiều thêm một bằng hữu là nhiều thêm một con đường, hiện tại kết giao với Lý Phong chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu.

Đương nhiên, trong đó không có người nào trong ngành làm đẹp trang điểm, đồng nghiệp là oan gia. Đây là chuyện bình thường, mọi người đều ngầm hiểu với nhau.

Đối với sự mời mọc kết giao của những lão bản này, Lý Phong cũng sử dụng thái độ hoan nghênh đáp lại, gieo thiện duyên thì kết thiện quả, người trâu bò đến đâu cũng không có khả năng đối địch với toàn thế giới, huống chi những quan hệ này sẽ giúp ích rất nhiều trong thời điểm công ty còn non trẻ này.

Ngay tại thời điểm Lý Phong bị một đám lão bản vây quanh, Kim Tú Triết được Kim Hiền Thân cứu tỉnh lại.

"Kim quản gia, Lý Phong đã mua lại tập đoàn Tô thị rồi sao?"

Kim Tú Triết nhìn thấy mọi người vây Lý Phong vào giữa, thần sắc trên mặt càng thêm u ám.

"Đúng vậy thiếu chủ."

Kim Hiền Thân thở dài, biểu lộ rất bất đắc dĩ.

Trước đó hắn cảm thấy Lý Phong chỉ là một nhân vật nhỏ, trừ thân phận thành viên cục quốc an có chút phiền phức ra, không có điểm nào khiến hắn phải ngạc nhiên.

Hiện tại Kim Hiền Thân mới phát hiện, Lý Phong vậy mà ẩn tàng sâu như vậy.

"Cũng tốt, mặc dù không hoàn thành được mục tiêu tới Hoa Hạ, nhưng ta lại phát hiện ra đồ vật càng giá trị hơn tập đoàn Tô thị."

Kim Tú Triết đột nhiên cười, nụ cười rất âm u.

Thực ra hắn chỉ là một trong bốn người thừa kế của tập đoàn A Dương mà thôi, trừ hắn ra còn có hai người ca ca một người muội muội.

Muội muội thì sớm muộn cũng bị gả đi, không có lực uy hiếp, nhưng hai người ca ca ở tập đoàn A Dương có thể nói là phong sinh thủy khởi, rất có xu thế sẽ kế thừa phần lớn gia sản.

Vốn dĩ thu mua tập đoàn Tô thị sẽ là cơ hội để Kim Tú Triết chứng minh bản thân mình, một khi thu mua thành công, hắn liền trở thành người tiên phong dẫn tập đoàn tài chính A Dương khai thác thị trường Hoa Hạ, từ đó sẽ giúp hắn trở nên nổi bật trong những người thừa kế.

Đáng ra là nắm vững thắng lợi, lại bị hắn làm hỏng, hắn có thể tưởng tượng được sau khi trở lại H quốc mình sẽ bị hai vị ca ca châm chọc khiêu khích như thế nào.

Chỉ còn cách làm ra một chuyện càng có ý nghĩa hơn so với thu mua tập đoàn Tô thị, từ đó vãn hồi bại cục, mà cách đó chính là —— chiếm được cách điều chế Đồng nhan thủy!

Kim Hiền Thân không phải người ngu, lập tức minh bạch ý tứ của Kim Tú Triết: "Thiếu chủ, sự kiện này cần bàn bạc kỹ hơn, chúng ta về khách sạn rồi nói sau."

Kim Tú Triết gật đầu, trầm mặc đi ra ngoài.

Ở trong quá trình này, hắn thậm chí ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Lý Phong một cái.

"Thiếu chủ trưởng thành rồi. . ."

Thấy thế, Kim Hiền Thân nhịn không được cảm thán nói.

Thất bại không đáng sợ, chỉ cần ở trong thất bại tổng kết ra kinh nghiệm giáo huấn, sau đó thay đổi, không vấp ngã lần nữa, vậy lần thất bại này rất có giá trị.

Nếu như Kim Tú Triết có thể vượt qua được thất bại này, dũng cảm cải biến bản thân, vậy nhân sinh của hắn sẽ cao hơn một bậc!

Đối với chuyện Kim Tú Triết rời đi, Lý Phong căn bản không thèm để ý.

Thất bại đương nhiên là mẹ của thành công, nhưng một người trước khi thành công sẽ không được người khác chú ý.

Một đường trầm mặc, Kim Tú Triết cùng Kim Hiền Thân đi vào bãi đỗ xe, Kim Hiền Thân đột nhiên ngồi xổm xuống, lấy ra một thứ đồ vật giống như cúc áo, lắp lên thân của Audi A7.

"Còn may mà chúng ta trước đó đã sớm chuẩn bị."

Kim Tú Triết nhếch miệng cười quỷ dị, thấp giọng nói.

Viên cúc áo kia là một chiếc máy theo dõi MK-II i, độ chính xác của định vị rất cao, sai số chỉ là 0.1 m, không chỉ như thế, nó còn có thể quấy nhiễu động cơ xe hơi, làm xe hơi không đi được.

Dựa theo kế hoạch của Kim Tú Triết, đợi đến khi Liễu Thi Hàm lái xe đi vào đoạn đường vắng, hắn sẽ mở ra chế độ quấy nhiễu động cơ, sau khi con xe phải dừng giữa đường, Kim Hiền Thân liền thừa cơ ập tới.

Hắn sẽ uy hiếp Liễu Thi Hàm đến một chỗ ít ai lui tới, để Kim Hiền Thân giết chết Lý Phong!

Đương nhiên, trước khi giết chết Lý Phong, hắn muốn ở trước mặt Lý Phong hảo hảo lăng nhục Liễu Thi Hàm một phen, làm Lý Phong phẫn nộ, hối hận, phát cuồng!

Bất quá bây giờ nha. . . Kế hoạch cần cải biến một chút, hắn

muốn dùng Liễu Thi Hàm áp chế Lý Phong giao ra cách điều chế Đồng nhan thủy!

"Đây chính là ý trời sao?"

Kim Hiền Thân lắc đầu cười một tiếng, xem ra có chút cảm khái.

Vốn dĩ hắn cảm thấy kế hoạch của Kim Tú Triết chỉ là vớ vẩn, nhưng trở ngại thân phận thiếu chủ của Kim Tú Triết, nên Kim Hiền Thân mới đáp ứng cùng hắn làm chuyện này.

Hiện tại xem ra, Kim Tú Triết lại là vô tâm trồng liễu, liễu thành rừng, nếu không phải sớm chế định kế hoạch, hắn không thể nhanh chóng dễ dàng tìm ra biện pháp theo dõi Liễu Thi Hàm như vậy.

"Không sai, đây chính là ý trời, ta chắc chắn sẽ chiếm được cách điều chế Đồng nhan thủy, trở thành người cầm đầu tập đoàn tài chính A Dương tiếp theo!"

Kim Tú Triết ngửa mặt lên trời cười như điên, sau đó chui vào Rolls-Royce Phantom.

Kim Hiền Thân cũng lộ vẻ mỉm cười, ngồi vào vị trí lái sau đó nổ máy, Rolls-Royce Phantom rời khỏi nơi đây.

Chương 407. Trời đất tạo nên một đôi

Chương 369: Trời đất tạo nên một đôi

"Tiếp theo ngươi có tính toán gì?"

Thật vất vả mới thoát khỏi một đám lão bản bao vây, Liễu Thi Hàm theo Lý Phong đi ra khỏi khách sạn, hỏi.

"Ngô. . . Trước tiên nói tin tức tốt này cho những công nhân Osvili đã."

Lý Phong suy nghĩ một chút, hồi đáp.

Hắn lần trước về Hoa Thành từng hứa hẹn sẽ an bài công việc cho những công nhân cũ của Osvili, sau khi thu mua tập đoàn Tô thị, vừa vặn có thể để những công nhân này trở lại cương vị công tác quen thuộc.

"Đây là chuyện tốt, ta và ngươi cùng nhau đi đi."

Liễu Thi Hàm rất vui mừng, nàng từng gặp những nhân viên kia, sinh hoạt của bọn họ xác thực không quá như ý, nếu Lý Phong thuê bọn họ, thì bọn họ có thể cải thiện sinh hoạt.

Đồng thời bọn họ đều là công nhân cũ, khẳng định có cảm tình với Osvili, làm việc sẽ càng thêm ra sức, đây là kết quả cả hai cùng có lợi.

Lý Phong cũng không cự tuyệt, hai người rất nhanh liền tới tiểu khu Osvili.

Hai người vừa xuống xe, liền có người nhận ra.

"A, là tiểu Lý tổng cùng Liễu tiểu thư!"

"Tiểu Lý tổng đến, mọi người mau ra đây a!"

Lần trước Lý Phong dùng 350 triệu mua từ tay Trương Khôn tiểu khu Osvili, đồng thời hứa hẹn để những công nhân cũ của Osvili ở lại đây mãi mãi, từ đó Lý Phong đã thành ân nhân, chúa cứu thế của họ.

Những người này kêu gọi nhau xuất hiện, cũng không lâu lắm, Lý Phong, Liễu Thi Hàm đã được mọi người vây quanh.

"Tiểu Lý tổng, ngươi lần này tới Hoa Thành bao lâu thì trở về a?"

"Tiểu Lý tổng, ngươi chừng nào thì mở phân xưởng ở Hoa Thành?"

"Tiểu Lý tổng, ngươi chừng nào thì kết hôn với Liễu tiểu thư a?"

Lý Phong: "? ? ?"

Những vấn đề trước đó coi như bình thường, nhưng chuyện thứ ba là cái quỷ gì? Tiểu gia cùng Liễu Thi Hàm chỉ là bạn bè bình thường có được không!

Liễu Thi Hàm: ". . ."

Những người này đang nói linh tinh cái gì vậy, thật là mắc cỡ. . .

Chẳng biết tại sao, Liễu Thi Hàm bị hiểu lầm quan hệ với Lý Phong vậy mà không chỉ không tức giận, ngược lại có một chút. . . Mừng thầm?

Cùng lúc đó, một suy nghĩ lớn mật xuất hiện trong lòng Liễu Thi Hàm: "Ta thật sự là quá nhát gan, một mực không dám hỏi Lý Phong đến cùng có bạn gái chưa, hay là. . . Nhân cơ hội này hỏi một chút?"

"Khụ khụ." Lúc này Lý Phong vội ho một tiếng, cười khổ nói: "Ta cùng Liễu tiểu thư chỉ là bằng hữu bình thường."

Lời này vừa nói ra, mọi người nhất thời yên tĩnh.

Ngay sau đó những công nhân cũ của Osvili liền ào ào mở miệng nói: "Không thể nào, tiểu Lý tổng, ta thấy các ngươi hoàn toàn là một đôi tình lữ a, ngươi không phải là ngượng ngùng nên không

muốn thừa nhận chứ?"

"Tiểu Lý tổng, ngươi và Liễu tiểu thư rất xứng đôi a, một đôi trai tài gái sắc do trời đất tạo nên, làm sao lại không phải người yêu?"

"Tiểu Lý tổng. . ."

Những người này mỗi kẻ nói một câu, khuôn mặt Liễu Thi Hàm thì ngày càng đỏ, đến sau cùng, nàng đã cúi gằm mặt xuống, không dám để cho người khác thấy được biểu lộ, chỉ là mang tai đỏ ửng vẫn bán đứng suy nghĩ trong lòng nàng.

Những công nhân cũ của Osvili đều là người từng trải, nhìn tình cảnh này sao còn không đoán được ý tứ của Liễu Thi Hàm? Rõ ràng là nàng cũng thích tiểu Lý tổng a!

Lý Phong cũng nhìn ra điểm không thích hợp, nếu như một nữ nhân không có ý tứ với hắn, loại thời điểm này khẳng định sẽ mở miệng phủ nhận, ít nhất cũng phải dùng phương thức nửa đùa nửa thật ngăn cản mọi người nói tiếp.

Nhưng Liễu Thi Hàm không chỉ không phủ nhận, còn thẹn thùng như thế. . .

"Chẳng lẽ. . . Liễu Thi Hàm thật sự có ý tứ với tiểu gia? Trời ơi, không thể nào a?"

Lý Phong mừng thầm đồng thời lại có chút nhức đầu, hắn đã có bạn gái, còn không chỉ một người.

Tuy rằng hắn luôn luôn dùng câu "Tiểu hài tử mới lựa chọn" để tự an ủi mình, nhưng nếu hắn ăn luôn cả Liễu Thi Hàm thì cũng quá tham lam a?

Quan trọng là Liễu Thi Hàm biết hắn có bạn gái rồi sẽ có phản ứng gì?

Đau đầu!

"Các vị thúc thúc a di, cơm có thể ăn bậy lời nói không thể nói loạn a, ta thì thế nào cũng được, Liễu tiểu thư lại là hoàng hoa khuê nữ, loại trò đùa này hạn chế thì hơn."

Sau khi xoắn xuýt, Lý Phong chuẩn bị đổi sang đề tài khác, không thấy Liễu Thi Hàm đang cảm thấy vô cùng xấu hổ sao?

Đương nhiên, Lý Phong có thể dùng Đọc Tâm Thuật để biết được suy nghĩ trong nội tâm Liễu Thi Hàm, chỉ là làm như vậy không có ý nghĩa gì, kết quả mặc dù trọng yếu, nhưng quá trình cũng vô cùng quan trọng.

Tựa như trước đó Lý Phong mập mờ cùng với Ngụy Băng Khanh, hắn cũng là vào thời khắc sống còn mới sử dụng Đọc tâm thuật với Ngụy Băng Khanh.

Quả nhiên, Lý Phong vừa mở miệng, một đám công nhân liền ngậm miệng lại.

Thế nhưng Liễu Thi Hàm lại có chút vẫn chưa thỏa mãn: "Không sao. . . Không vấn đề gì, ta còn chịu được."

Mọi người: "? ? ?"

Ta XXX. . . Không hổ là tiểu Lý tổng a, kỹ thuật tán gái đúng là cao thủ trong cao thủ trong cao thủ, bọn họ có thể tưởng tượng được, chỉ cần lúc này Lý Phong thổ lộ với Liễu Thi Hàm, Liễu Thi Hàm 100% sẽ đáp ứng.

Lý Phong: ". . ."

Không vấn đề gì? Ta còn chịu được?

Lần này chơi lớn rồi, xem ra Liễu Thi Hàm thật sự có ý tứ với hắn!

Vừa nghĩ tới thân thể trời sinh hương thơm của Liễu Thi Hàm, trong lòng Lý Phong đã nổi lên lửa nóng!

"Khụ khụ, thực ra ta tới nơi này là muốn nói cho mọi người biết một tin tức tốt, ta đã thu mua tập đoàn Tô thị."

"Từ nay về sau, tập đoàn Tô thị sẽ thành công ty con của Osvili tại Hoa Thành, ta muốn mời mời mọi người đến đó để làm việc."

Sau một phen xoắn xuýt, Lý Phong vẫn quyết định tạm thời

tránh né cái đề tài này.

Nếu nói hắn không có ý nghĩ gì với Liễu Thi Hàm thì đó là chuyện không thể nào, nếu không hắn sẽ không cầm lên giày cao gót của Liễu Thi Hàm để ngửi.

Bề ngoài của Liễu Thi Hàm quá tuyệt, từ khuôn mặt tới dáng người đều là nhất đẳng, lại là tiểu thư khuê các, tâm địa thiện lương, còn rất có học thức, cơ thể trời sinh hương thơm càng làm cho nàng có một loại khí chất rất riêng.

Nhưng mà có ý tưởng là một chuyện, hành động thật sự lại là một chuyện khác, Lý Phong không có khả năng giấu giếm tình huống mình đã có bạn gái mà khởi xướng theo đuổi Liễu Thi Hàm.

Cho nên chuyện này còn cần phải bàn bạc kỹ hơn.

"Thật sao Tiểu Lý tổng?"

"Chúng ta lại có thể về làm việc cho Osvili?"

"Trời ạ, chúng ta không phải đang nằm mơ chứ? !"

Sau khi Lý Phong nói xong, mọi người đầu tiên là yên tĩnh, tiếp theo thì liên tục thảng thốt lên.

Sau khi Osvili phá sản đóng cửa, đại bộ phận công nhân cũ đều không tìm được một công việc phù hợp, nếu không phải bọn họ còn có một nơi để cư trú, có khi bọn họ đã phải lưu lạc đầu đường.

Hiện tại thì tốt rồi, tiểu Lý tổng mời mời bọn họ về Osvili đi làm, có công tác ổn định, sinh hoạt cũng sẽ tốt hơn!

"Đương nhiên là thật, để chúc mừng việc Osvili thành công thu mua tập đoàn Tô thị , hôm nay ta mời khách, gọi hết người nhà các ngươi xuống, chúng ta không say không về!"

Lý Phong giơ cao tay phải lên, la lớn.

Liễu Thi Hàm vốn còn có chút thất lạc nhất thời bị lời nói của Lý Phong làm cho kinh hãi.

Căn cứ theo lời nói của Lý Phong, những công nhân cũ của Osvili có nhân số là 827 người, cộng thêm người nhà bọn họ, tổng số là 2019 người.

Cho dù bình quân đầu người là 100 đồng, mời nhiều người như vậy ăn cơm cũng phải mất hơn 200 ngàn, cái này không chỉ là vấn đề hào phóng, còn có nhân tố tâm địa thiện lương.

"Nếu như Lý Phong không có bạn gái thì thật tốt. . ."

Liễu Thi Hàm phát hiện càng ở chung với Lý Phong, lại càng thấy Lý Phong thật sự là người tốt, nàng hiện tại ngày càng ưa thích Lý Phong, phải làm sao bây giờ?

Chương 408. Tình không biết nổi lên

Chương 370: Tình không biết nổi lên

Lý Phong mời khách làm một đám công nhân cũ cự tuyệt.

Nói đùa gì vậy, Lý Phong không chỉ giải quyết vấn đề phòng ở, còn an bài công việc cho bọn hắn, cho dù thật sự mời ăn cơm cũng nên là bọn họ mời Lý Phong mới đúng!

Chỉ là thái độ của Lý Phong rất kiên quyết, rốt cục những người công nhân cũ kia phải bất đắc dĩ đáp ứng.

Hiện tại vẫn là giữa trưa, Lý Phong chọn thời gian ăn cơm là buổi tối, mọi người có thể sử dụng buổi chiều liên lạc người nhà, mà hắn thì thừa dịp đó ra bên ngoài tìm khách sạn.

Hơn 2000 người cùng nhau dùng cơm, chỉ có khách sạn mới đủ sức dung nạp.

Quá trình đặt trước khách sạn rất thuận lợi, đừng nói 2000 người cùng nhau dùng cơm, cho dù nhân số tăng thêm gấp mười lần, chỉ cần có tiền đều không thành vấn đề.

Qua một phen sàng chọn Lý Phong đặt 201 bàn thức ăn 1000 nguyên 1 người ở đại khách sạn Versailles cách đó 5 km.

Khi Lý Phong trao đổi với quản lý khách sạn về bữa ăn, Liễu Thi Hàm đã được cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là giàu nứt đố đổ vách.

Bình quân mỗi người 1000, hơn hai ngàn người cũng là hơn 2 triệu, Lý Phong nói nhẹ nhàng như gió thoảng mây bay, lúc giao 300 ngàn tiền đặt cọc thậm chí không thèm nháy mắt một cái!

Đột nhiên nàng cảm thấy tiền lương 5 triệu một năm của mình hình như hơi ít.

Đương nhiên, Liễu Thi Hàm chỉ là tùy tiện nghĩ mà thôi, cho dù Lý Phong trả nàng 500 ngàn một năm nàng cũng nguyện ý, ai bảo nàng ưa thích Lý Phong đây?

Sau khi đặt khách sạn xong, Lý Phong lại liên hệ một công ty vận chuyển, đặt trước 35 chiếc xe buýt loại lớn, dùng để đưa đón những công nhân cùng người nhà.

Trong quá trình trao đổi, Lý Phong thuận tiện ký kết luôn hợp đồng làm ăn lâu dài.

Về sau khi phân xưởng Osvili đã bắt đầu làm việc, công ty này cũng sẽ cung cấp phục vụ cho những công nhân kia, lần này có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Ở trong quá trình này, Liễu Thi Hàm phát hiện mình càng ưa thích Lý Phong, nhìn Lý Phong trầm ngâm, nhìn Lý Phong suy tư tính toán, nhìn hắn tự tin cười nói, dù là cái nào nàng cũng không kìm lòng được mỉm cười, thể xác tinh thần đều vui vẻ.

Có câu nói rất hay, khi ưa thích một người, ngươi sẽ phát hiện ra ánh sáng đặc biệt phát chỉ người đó mới có, hiện tại Liễu Thi Hàm chính là có cảm giác này với Lý Phong.

Đợi đến khi hết thảy hoàn tất, thời gian đã là chạng vạng tối, hai người trở lại cửa tiểu khu Osvili, kêu gọi những công nhân kia cùng người nhà ngồi lên xe buýt.

6 giờ chiều, đội xe thật dài do Audi A7 dẫn dắt trùng trùng điệp điệp chạy tới đại khách sạn Versailles.

"Lý Phong, ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi."

Trên đường đi khách sạn, Liễu Thi Hàm rốt cục lấy dũng khí mở miệng.

Lý Phong có dự cảm, nhất thời trong lòng lộp bộp một tiếng.

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Thời điểm này tuyên bố nhiệm vụ, chẳng lẽ là có quan hệ với Liễu Thi Hàm?"

Hai mắt Lý Phong sáng lên, thầm nghĩ: "Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Thẳng thắn đối mặt "

"Mục tiêu: Dũng cảm thừa nhận sự thật mình đã có bạn gái, để nữ thần Liễu Thi Hàm tự mình làm ra lựa chọn."

“Khen thưởng: 500 điểm kinh nghiệm, 20000 điểm tích lũy."

"Chú thích: Đã là của ngươi, thì không ai đoạt được, không phải của ngươi cưỡng cầu cũng vô dụng, không bằng thẳng thắn buông tay. Lừa gạt chỉ có thể lừa gạt nhất thời, không thể lừa gạt cả đời, có thể không thích, nhưng xin chớ gây tổn thương —— Trích 36 kế tán gái."

Lý Phong: ". . ."

Hệ thống ngươi nói như vậy làm cho nội tâm tiểu gia rất không chắc chắn a! Ý ngươi là Liễu Thi Hàm sẽ rời bỏ tiểu gia?

Nhìn thấy sắc mặt Lý Phong biến ảo không ngừng, Liễu Thi Hàm liền có một loại cảm giác không ổn, vội vàng truy vấn: "Có thể không?"

"Ừm, có thể." Lý Phong tắt hệ thống, trầm giọng nói.

Đúng như hệ thống nói, là của hắn thì cuối cùng sẽ thuộc về hắn, không phải của hắn cưỡng cầu cũng vô dụng, không bằng thẳng thắn đối mặt, như vậy hai người chí ít còn có thể làm bằng hữu.

Nếu như lừa gạt tình cảm của Liễu Thi Hàm, về sau khi sự việc bại lộ Liễu Thi Hàm nhất định sẽ hận hắn tới tận xương tủy, huống hồ hắn cũng không vượt qua được vách ngăn tâm lý của chính mình.

"Ngươi. . . Có bạn gái chưa?"

Câu hỏi này gần như đã rút hết khí lực toàn thân của Liễu Thi

Hàm, nói xong nàng có một loại cảm giác hư thoát.

Sau khi hư thoát chính là tâm thần bất định, nàng sợ Lý Phong sẽ nói hắn đã có bạn gái, nàng không biết mình phải đối mặt loại kết quả này thế nào!

"Ừm, có, hơn nữa không chỉ một."

Lý Phong rất thẳng thắn nói.

Khi chữ "Có" vừa vang lên, thân thể Liễu Thi Hàm liền chấn động, trái tim cũng giống như bị người ta bóp nghẹt.

Nhưng sau khi nàng nghe thấy câu "Không chỉ một" , thì nội tâm lại trở nên mê man, có bạn gái, còn không chỉ một, đây là ý gì?

"Bởi vì không thích ta, cho nên ngươi cố ý gạt ta, đúng không?"

Liễu Thi Hàm ép buộc chính mình trấn định lại, gượng cười nói.

"Không phải, thực ra ta cũng thích ngươi, nhưng ta thật sự đã có bạn gái, ta không muốn lừa dối ngươi." Tay lái của Lý Phong cũng có chút run lên.

Hắn có thể nói cái gì, hắn cũng rất bất đắc dĩ a!

Trừ tiếc hận vì gặp nhau muộn ra, hắn không biết phải dùng từ ngữ gì biểu đạt tâm tình của mình!

"Nhưng ngươi vì sao lại nói ngươi không chỉ có một bạn gái?"

Thanh âm của Liễu Thi Hàm cũng run rẩy cả lên, giờ phút này, nàng còn ôm mấy phần may mắn, có lẽ Lý Phong đang nói đùa với nàng thì sao?

"Cái này là sự thật, ta có. . . Sáu người bạn gái."

Lý Phong thở dài, cười khổ nói.

Tống Uyển Quân, Tô Đồng, Hứa Mạn, Ngụy Băng Khanh, Tưởng Mộng Dao, Tưởng Vận Trúc, trừ Tưởng Vận Trúc còn chưa bị hắn ăn sạch ra, 5 nữ nhân còn lại đều đã phát sinh quan hệ với hắn.

Đây là sự thật, không thể sửa đổi, nếu như Liễu Thi Hàm mắng hắn cặn bã, vậy hắn cũng đành chấp nhận.

"Cái gì? !"

Sắc mặt Liễu Thi Hàm kịch biến!

Trước đó nàng còn đang suy nghĩ, trên người Lý Phong tất cả đều là ưu điểm, không có khuyết điểm, hiện tại mới phát hiện nàng thật sự là quá đơn thuần.

Lý Phong làm gì có chuyện không có khuyết điểm, hắn căn bản có một cái khuyết điểm to đùng, to đến mức làm nàng khó lòng chịu đựng được —— lăng nhăng!

Giờ khắc này, Liễu Thi Hàm cảm thấy trái tim đột nhiên bị cắt xuống một miếng, đau đớn, đau đến mức tê tâm liệt phế!

Vì sao Lý Phong là loại người này, chẳng lẽ hết thảy những gì hắn làm trước đó đều là diễn xuất?

Không, không đúng, Lý Phong từ đầu tới đuôi đều không khởi xướng theo đuổi nàng, nếu như nói Lý Phong từng hư hư thực thực theo đuổi nàng, cũng chỉ có vì nàng mà viết bài 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》.

Từ khi mới bắt đầu tới giờ đều là nàng tự mình đa tình, là nàng suy nghĩ nhiều sao?

Nhìn thấy Liễu Thi Hàm thống khổ như vậy, Lý Phong cũng cảm thấy rất khó chịu, hắn muốn kéo Liễu Thi Hàm vào trong ngực hảo hảo an ủi một phen, thế nhưng thân phận không cho phép a!

"Ngươi. . ."

Lý Phong trầm mặc thật lâu, mãi mới mở miệng phun ra một chữ, lại không biết mình nên nói cái gì.

Loại thời điểm này có lẽ chỉ đành để Liễu Thi Hàm tự mình tỉnh ngộ lại, mới là biện pháp xử lý tốt nhất.

"Ngươi mới vừa nói. . . Ngươi thích ta?"

Không biết qua bao lâu, Liễu Thi Hàm mở miệng hỏi.

Lý Phong gật gật đầu: "Ừm, ưa thích."

Liễu Thi Hàm há hốc mồm, sau một lúc lâu mới lộ sắc mặt khó coi nói: "Ngươi đã có sáu người bạn gái, còn thích ta, ngươi không cảm thấy hành động của bản thân vô cùng. . ."

Nói đến đây, Liễu Thi Hàm khẽ cắn môi đỏ, ngậm miệng lại.

"Cặn bã?" Lý Phong thay Liễu Thi Hàm nói ra những từ cuối cùng, tiếp theo lộ sắc mặt bình tĩnh hỏi: "Ưa thích một người có lỗi sao?"

Liễu Thi Hàm sững sờ.

Ưa thích một người đương nhiên không sai, nhưng có bạn gái còn ưa thích một người khác, rõ ràng là vượt quá giới hạn a.

"Ngươi có thể khống chế bản thân không ưa thích một người sao?"

Lý Phong lại hỏi.

Liễu Thi Hàm lại trầm mặc, người khác thì nàng không biết, chí ít nàng biết mình không cách nào làm được.

Cũng giống như bây giờ, dù biết Lý Phong đã có sáu người bạn gái, nàng vẫn không cách nào khống chế mình không thích Lý Phong.

Nhìn thấy Liễu Thi Hàm trầm mặc, Lý Phong thở dài nói: "Ái tình a, vốn chính là một chuyện không giảng đạo lý."

Thân thể Liễu Thi Hàm chấn động, âm thầm nói một câu: "Ái tình, không giảng đạo lý. . ."

Chương 409. Ta mới là hắn không thể trêu vào người!

Chương 371: Ta mới là hắn không thể trêu vào người!

Thánh Nhân còn động tình, huống chi là chúng sinh?

Tâm không động thì lòng không đau, hơi động lòng. . . Hai bên yêu nhau không cần nhiều lời, nhưng thích mà không được đáp lại, thì sẽ đau đến mức không muốn sống!

Lý Phong nói mấy câu đơn giản đã làm Liễu Thi Hàm hiểu ra.

Tình cảm không có cách nào khống chế, có lẽ tất cả mọi người đều từng được một người yêu thương, nhưng mình lại không thể nào thích hắn.

Mà hắn tất cả mọi người đều từng bị người ta từ chối, nhưng trong lòng vẫn không kìm được ưa thích người ta, yêu là yêu, ghét là ghét, đây là cảm giác từ trong bản năng, làm gì có ai khống chế được.

Lý Phong đã có bạn gái nhưng vẫn thích nàng, loại hành vi này khẳng định là không tốt, nhưng nếu Lý Phong nói một chút cảm giác với nàng cũng không có, Liễu Thi Hàm sợ rằng sẽ chỉ càng khó chịu.

Nhưng biết làm sao bây giờ, Lý Phong có bạn gái, nàng và Lý Phong đã là không thể nào!

"Ừm, cám ơn ngươi thích ta, ta cũng thật thích ngươi, cho nên. . . Tiếp tục làm bằng hữu đi."

Liễu Thi Hàm ngoài mặt nở nụ cười, nội tâm lại sớm bị đắng chát lấp đầy.

Nàng đương nhiên không cam tâm chỉ làm bằng hữu với Lý Phong, nhưng không làm bằng hữu thì nàng có thể làm gì?

Chí ít trước mắt, đây là điều duy nhất nàng làm được.

Lý Phong thấy trong lòng đau xót, mỉm cười gật đầu.

Tuy rằng hai người đã nói chuyện thẳng thắn, nhưng tiếp theo vẫn rơi vào trầm mặc một thời gian dài.

Đợi đến khi Audi A7 chạy đến đại khách sạn Versailles, hai người xuống xe, bầu không khí mới hơi hòa hoãn lại.

"Lý tiên sinh, thật xin lỗi, sự tình có chút biến hóa."

Ngay tại thời điểm Lý Phong đứng tại cửa ra vào, lão bản khách sạn Ngô Kỳ đột nhiên tìm tới.

Lý Phong nhíu mày, nhìn về phía Ngô Kỳ, trầm giọng hỏi: "Có ý tứ gì?"

"Cái này. . . Là thế này, hôm nay Lưu lão đại muốn mở tiệc chiêu đãi khách mời ở đây, Lưu lão đại ưa thích an tĩnh, cho nên. . ."

Ngô Kỳ muốn nói lại thôi.

Lý Phong không cần sử dụng Đọc Tâm Thuật cũng biết Ngô Kỳ muốn biểu đạt ý gì, ngay sau đó cười lạnh nói: "Cho nên tối nay chúng ta không thể dùng cơm ở đây, đúng không?"

"Ừm. . . Đúng vậy, thật sự là vạn phần xin lỗi!" Ngô Kỳ cũng rất phiền muộn, Lý Phong chính là khách hàng lớn, khách sạn từ trên xuống dưới đã làm đủ chuẩn bị.

Kết quả Lưu Xuyên đột nhiên nói muốn tới Versailles, còn muốn bao hết.

Mà Lưu Xuyên là ai? Lão đại thế giới ngầm Hoa Thành! Dù là Tô Kiếm Nam còn sống cũng phải cho hắn ba phần mặt mũi!

Ngô Kỳ chỉ là người làm ăn nhỏ sở hữu gia sản mấy trăm triệu, so với Tô Kiếm Nam còn kém xa, tự nhiên không dám cự tuyệt Lưu Xuyên, nên hắn cũng chỉ có thể đắc tội Lý Phong.

Thực ra cũng không thể nói là đắc tội, Lý Phong nói hắn là

người bên ngoài đến Hoa Thành mở công ty, lần này bao hết là vì mời nhân viên ăn cơm.

Một người bên ngoài mà thôi, đắc tội thì đắc tội, Lý Phong còn có thể giết hắn hay sao?

Huống chi. . .

"Lý tiên sinh, sự kiện này là do ta cân nhắc không chu toàn, thế này đi, ngày mai, ngày mai ngài lại mang nhân viên tới, ta sẽ giảm giá cho Lý tiên sinh 50%, ngài thấy thế nào?"

Ngô Kỳ cảm thấy mình làm vậy đã là đủ hạ thấp bản thân, chẳng qua là chậm một ngày ăn cơm mà thôi, còn giảm giá 50%, Lý Phong nếu không đáp ứng thì không còn gì để nói nữa.

"Ngươi cảm thấy ta quan tâm chút tiền đó sao?" Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, nói: "Ta chỉ hỏi ngươi một câu, Lưu lão đại đặt sau ta đúng không?"

"Cái này. . ." Ngô Kỳ hơi trầm ngâm, gật đầu nói: "Không sai, nếu không ta đã không lấy tiền đặt cọc của ngươi."

Lý Phong gật đầu, cười lạnh nói: "Vậy thì dễ nói, bữa cơm hôm nay, tiểu gia ăn chắc rồi!"

Vốn bởi vì nảy sinh chút gút mắc với Liễu Thi Hàm, nên tâm tình Lý Phong rất không tốt, bây giờ Ngô Kỳ làm vậy lại tương đương với đổ thêm mấy tấn xăng vào núi lửa sắp bùng nổ, lập tức làm hắn nổi giận ngập trời!

Ngô Kỳ đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lộ sắc mặt quái dị hỏi: "Lý tiên sinh, ngươi chắc chắn chứ?"

"Ngươi có phải đang muốn nói Lưu lão đại rất trâu bò, là người ta không thể trêu vào?" Lý Phong dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng có thể đoán được Ngô Kỳ đang muốn nói gì, đơn giản là Lưu lão đại dễ dàng nghiền chết hắn.

Nếu như hắn không lầm, vậy Lưu lão đại trong miệng Ngô Kỳ chính là Lưu Xuyên.

Gần một nửa chốn ăn chơi ở Hoa Thành đều là sản nghiệp của Lưu Xuyên, ngoài ra, Lưu Xuyên còn làm cả vận chuyển trái phép đường thủy, sòng bạc, thu tiền bảo kê, tiểu đệ hơn một ngàn, thế lực vô cùng to lớn.

Lưu Xuyên ở Hoa Thành có địa vị giống như Ngô Chinh Long ở Giang Bắc, Từ Túc ở Minh Châu.

Ngày trước khi Lý Phong nổi lên xung đột với một người trong trường học, hắn cũng từng tìm người giúp đỡ là thủ hạ của Lưu Xuyên, có điều hắn cùng Lưu Xuyên chưa gặp mặt bao giờ.

Một là Lý Phong khi đó tuổi tác còn nhỏ, Lưu Xuyên khinh thường kết giao với trẻ con, hai là Lý Viện không muốn để cho Lý Phong kết bạn với Lưu Xuyên.

Ngô Kỳ nhíu mày: "Nếu ngươi đã biết ta muốn nói cái gì thì nhanh đi về a, Lưu lão đại không phải là người ngươi có thể đắc tội."

Ngô Kỳ luôn cảm thấy sự tình có chút không đúng, thần thái của Lý Phong quá trấn định, hoàn toàn là bộ dáng đã tính trước.

Chẳng lẽ Lý Phong nhận biết Lưu Xuyên, đồng thời tự nhận là hắn trâu bò hơn cả Lưu Xuyên?

"Ha ha, câu nói này cần phải đọc ngược." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, lạnh giọng nói: "Ta mới là người hắn không thể trêu vào!"

Ngô Kỳ run lên, bị bá khí phát ra từ người Lý Phong chấn trụ tại chỗ.

Sắc mặt Liễu Thi Hàm cũng hơi biến, nhỏ giọng hỏi: "Lý Phong, ngươi biết Lưu lão đại là ai không?"

"Ừm, cũng coi như nhận biết." Lý Phong nhún nhún vai, cũng nhỏ giọng nói : "Nếu như ta không đoán sai, Lưu lão đại hắn là lão đại thế giới ngầm nơi này, tên Lưu Xuyên, đợi chút nữa ta có thể sẽ nổi lên xung đột với hắn, ngươi tuyệt đối đừng chạy loạn."

"A?" Liễu Thi Hàm nghe xong có chút bận tâm: "Loại người này

vừa nghe qua đã biết là cùng cực hung ác, ngươi. . . Ngươi thật sự muốn tranh giành với hắn sao?"

Lão đại thế giới ngầm là ai? Nói là giết người không chớp mắt có thể hơi khoa trương, nhưng khẳng định đã giết không ít người, mà còn rất thích tàn nhẫn tranh đấu.

Lý Phong tuy rằng giỏi đánh đấm, lại là nhân viên cục quốc an, nhưng hắn cuối cùng vẫn chỉ có một người, một khi chọc giận đối phương thì hậu quả khó liệu.

Lý Phong nghe ra sự lo lắng trong lòng của Liễu Thi Hàm, ngay sau đó trong lòng ấm áp, cười nói: "Thế nào, ngươi sợ ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn?"

Vì ngăn ngừa Ngô Kỳ nghe lén hai người đối thoại, Lý Phong cố ý ghé miệng vào sát tai của Liễu Thi Hàm, vừa nói, một cỗ nhiệt khí vừa thổi vào lỗ tai Liễu Thi Hàm.

Nhất thời, Liễu Thi Hàm cảm thấy một cỗ điện lưu du tẩu toàn thân, hai chân run rẩy, khuôn mặt nhỏ bắt đầu nóng rực lên.

"Chúng ta là bạn tốt, ta đương nhiên sợ ngươi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hay là chúng ta ngày mai lại đến. . ."

Liễu Thi Hàm co rụt cổ lại, nhỏ giọng nói.

"Haiz. . . Không cần một mực cường điệu chúng ta là bạn tốt a?" Lý Phong thở dài một tiếng, bất đắc dĩ cười khổ.

Khuôn mặt Liễu Thi Hàm lại càng đỏ hơn: "Bởi vì là bằng hữu ta mới lo lắng cho ngươi a, nếu không thì ta lo lắng làm gì. . ."

Chỉ có nàng tự mình biết, nàng căn bản không thể chỉ đối đãi với Lý Phong như bằng hữu, nếu như nhất định phải xác định, vậy hắn là. . . Trên bằng hữu, dưới người yêu.

Một bên khác, Ngô Kỳ: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Hai người này vậy mà không kiêng nể gì thì thầm như vậy, coi hắn không tồn tại sao?

"Lý tiên sinh, ngươi khẳng định muốn cứng đối cứng với Lưu lão đại sao?"

Ngô Kỳ hít sâu một hơi, hỏi.

"Ha ha, hắn còn chưa đủ tư cách để ta cứng đối cứng!" Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, tiếp theo lạnh giọng nói: "Dẫn ta đi gặp hắn!"

(mô típ của truyện: tán gái, đánh nhân vật phụ não tàn, khoe tiền, 36 kế tán gái,... hết 1 vòng tiếp tục lặp lại =_ =)

Chương 410. Thanh Môn, Bát Diện Phật

Chương 372: Thanh Môn, Bát Diện Phật

Đại khách sạn Versailles, trong phòng số 88888.

Gian phòng này có diện tích to lớn, trang hoàng xa hoa, là phòng VIP lớn nhất nơi đây, số phòng và giá tiêu phí thấp nhất đều là 88888.

Tự nhiên điểm này là có ý tứ riêng —— phát phát phát phát phát, vô cùng đơn giản!

Giờ phút này, trong căn phòng 88888, xung quanh một cái bàn tròn gỗ lim đủ để dung nạp 20 người, vậy mà chỉ có bốn người ngồi, hai vị trung niên nam tử, hai mỹ nữ trẻ tuổi.

Từng món ngon đẹp đẽ, mỹ tửu cực phẩm gần như hoàn toàn lấp đầy bàn tròn, nếu như chỉ là bốn người ăn, sợ là mỗi người ăn một miếng trong một đĩa đã phải no căng bụng.

Dùng thành ngữ cùng xa cực dục để hình dung cũng có chút không đủ.

Chung quanh phòng, mấy chục tên đại hán áo đen đứng thẳng cạnh tường, mỗi người đều mang theo khí tức hùng hổ khủng bố.

"Đại ca, chúc mừng ngươi về nước, chén rượu thứ nhất này đệ đệ kính ngươi!"

Lưu Xuyên một tay ôm mỹ nữ vớ đen bên cạnh, một tay cầm chén rượu lên, cười vang nói.

"Nhị đệ, huynh đệ chúng ta đã 20 năm không gặp, không nghĩ tới ngươi đã đánh ra tên tuổi lớn như vậy, ca ca ta thực tình cảm thấy cao hứng thay ngươi!"

Vị trung niên nam tử đối diện giơ ly rượu lên, lớn tiếng cười nói.

Hắn tên là Lưu Uy, đại ca ruột của Lưu Xuyên, hai mươi năm trước hắn gây ra một vụ án mạng, bất đắc dĩ phải đào vong nước ngoài, một lần đi này tới khi trở về đã là 20 năm.

Bây giờ chuyện cũ đã qua, hắn mới nhập cư trái phép về nước, nghe ngóng nhiều người mới biết đệ đệ ruột của mình vậy mà đã trở thành lão đại thế giới ngầm Hoa Thành.

Phát hiện này làm hắn mừng rỡ như điên, trong đêm chạy tới Hoa Thành, tìm Lưu Xuyên.

Hai huynh đệ xa cách nhau nhiều năm, đột nhiên gặp mặt tự nhiên là cao hứng vô cùng, Lưu Xuyên trực tiếp xuất thủ bao hết đại khách sạn Versailles, bày tiệc mời Lưu Uy.

"Đại ca, chúng ta là huynh đệ ruột thịt, ta chính là ngươi, mảnh giang sơn này, chúng ta cùng nhau hưởng thụ!"

Sau khi nói xong, Lưu Xuyên nâng chén uống một hơi cạn sạch.

"Tốt!"

Lưu Uy vui vẻ kêu một tiếng, cũng uống một hơi cạn sạch.

"Đại ca, thực ra ta càng hâm mộ ngươi hơn, vậy mà có thể học võ từ cao nhân, trở thành cường giả Tông Sư hậu kỳ, vận khí này có thể nói là nghịch thiên a!"

Lưu Xuyên kẹp một miếng đồ ăn bỏ vào trong miệng, uống một hớp rượu sau đó giơ ngón tay cái lên nói.

Chớ nhìn hắn là lão đại thế giới ngầm của Hoa Thành, thực lực cá nhân cũng chỉ miễn cưỡng tới cấp B+ , ở trước mặt quản gia Tô gia là Lôi Châu đến đánh rắm một cái cũng không dám.

Tô gia bị diệt rồi, Lưu Xuyên mới không còn phải sợ hãi kẻ nào ở Hoa Thành.

Nếu như hắn cũng giống như đại ca Lưu Uy là cường giả Tông

Sư hậu kỳ, vậy sao còn phải sợ Lôi Châu a? Lôi Châu dám làm hắn khó chịu thì trực tiếp ra tay đập chết Lôi Châu, dù là Tô Kiếm Nam cũng phải ngoan ngoãn gọi hắn một tiếng Lưu ca!

"Ta cũng là vận khí tốt, vừa chạy trốn tới nước Mỹ đã gặp được một vị lão đại người Hoa, ngươi cũng biết bản sự khác ta không có, chỉ được cái dám liều mạng."

"Ta trở thành thủ hạ của vị lão đại này, tham gia mấy chục lần đại chiến sống mái với kẻ thù, cuối cùng được hắn tín nhiệm, về sau hắn bị thành ý của ta làm cảm động, rốt cục đáp ứng dạy ta tập võ."

Lưu Uy vừa ăn món ngon, vừa sờ nắn bầu ngực căng tràn của mỹ nữ bên cạnh, mắt lộ ra vẻ nhớ lại nói.

Lưu Xuyên nghe đến mức mê mẩn, liền vội vàng hỏi: "Đại ca, vậy vị lão đại kia tên là gì, cảnh giới ra sao?"

Lưu Uy sờ xuống bắp đùi của mỹ nữ kia, cười nói: "Thanh Môn, từng nghe bao giờ chưa?"

"Thanh Môn? !"

Không chỉ Lưu Xuyên biến sắc, những đại hán áo đen bên trong phòng cũng kịch biến sắc mặt.

Lăn lộn trong thế giới ngầm, ai mà chưa từng nghe nói tới đại danh của Thanh Môn? Đây chính là lão tổ tông của các thế lực ngầm Hoa Hạ a!

Tương truyền tiền thân của Thanh Môn chính là tổ chức phản Thanh phục Minh mấy trăm năm trước, về sau bị quân đội kết hợp Long Hồn vây giết, thủ lĩnh Thanh Môn dẫn người ra nước ngoài, cấp tốc phát triển thành một thế lực khủng bố.

Lưu Uy cười đắc ý, nói tiếp: "Lão đại ta chính là một trong mười ba đường chủ Thanh Môn — — ---- Bát Diện Phật!"

"Bát Diện Phật lão đại có thực lực cao thâm mạt trắc, chí ít cũng là Siêu Phàm hậu kỳ, hiện tại ngươi đã biết hắn lợi hại cỡ nào chưa?"

Nghe xong Lưu Uy giảng thuật, tâm tình của Lưu Xuyên thật lâu không thể bình tĩnh được.

Thanh Môn, một trong mười ba đường chủ, cường giả Siêu Phàm hậu kỳ, mỗi một cái lấy ra đều có thể dọa bọn hắn sợ muốn chết, tổ hợp lại với nhau lực uy hiếp càng thêm kinh người!

"Con mẹ nó. . . Đại ca, ngươi cũng quá trâu bò rồi, không được không được, vì lần kì ngộ này của ngươi, ta phải kính ngươi một chén!"

Sau khi nói xong, Lưu Xuyên rót ra một chén rượu, lần nữa uống một hơi cạn sạch.

"Ha ha, từ nay về sau, huynh đệ chúng ta cùng nhau liên thủ, song hùng cùng tiến, là có thể chiếm về một mảnh giang sơn to lớn!"

Hào khí của Lưu Uy bay cao, cũng rót một chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Lưu Xuyên nghe được mà nhiệt huyết sôi trào!

Các tiểu đệ ở một bên nghe mà cũng nhiệt huyết sôi trào!

Lăn lộn ở trong thế giới ngầm trọng yếu nhất là cái gì? Theo đúng lão đại a!

Lão đại Lưu Xuyên vốn đã đủ mãnh liệt, hiện tại lại xuất hiện thêm một người sở hữu thực lực vô cùng mạnh, đây là muốn nghịch thiên a!

Mọi người ở đây đang ra sức tưởng tượng tương lai, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

"Ừm?" Lưu Xuyên đặt chén rượu xuống, ra hiệu với thủ hạ.

Rất nhanh, một tên tiểu đệ chạy tới mở cửa ra.

"Lưu lão đại, ngài ăn cơm thoải mái không?"

Ngô Kỳ đi tới cung kính hỏi.

"Con mẹ nó chứ, lão tử không phải đã nói là lúc ta cùng đại ca uống rượu không cho phép có người tới quấy rầy sao, các ngươi có phải là chán sống rồi không?"

Lưu Xuyên vỗ bàn một cái, cũng không quay đầu lại hô lên.

Lưu Uy nhìn sang, liền thấy được Liễu Thi Hàm, lập tức hai mắt sáng lên, bàn tay đặt trên đùi của mỹ nữ bên cạnh ra sức xoa nắn.

"A, Lưu gia, ngài làm đau ta."

Mỹ nữ kia gắt giọng.

Thế nhưng Lưu Uy lại càng thêm ra sức xoa nắn, dường như tưởng tượng mỹ nữ bên cạnh thành mỹ nữ cực phẩm đứng ở cửa.

Ngô Kỳ cười khổ nói: "Lưu lão đại, ta cũng không muốn a, thật sự là có người nhất định phải gặp ngài."

"Ừm?" Lông mày Lưu Xuyên nhướng lên một cái, rốt cục quay đầu lại.

Vừa nhìn lại, hắn liền thấy Liễu Thi Hàn sau lưng Ngô Kỳ, khuôn mặt lập tức lộ ra vẻ mặt kinh diễm cùng tham lam.

"Hừ!"

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh làm cho Lưu Xuyên giật mình tỉnh lại, Lưu Xuyên lúc này mới phát hiện bên cạnh Liễu Thi Hàm còn có một nam nhân trẻ tuổi.

"Ngươi là ai?"

Lưu Xuyên rất khó chịu, con mẹ nó chứ, ở Hoa Thành còn có người dám mặt nặng mày nhẹ với hắn, chán sống sao?

"Ta, Lý Phong, đã đặt trước tất cả các phòng Versailles, hiện tại mời ngươi rời khỏi nơi này, đừng ảnh hưởng ta mời nhân viên ăn cơm."

Lý Phong mặt không biểu tình nói.

Hoa Hạ coi trọng tiên lễ hậu binh, nếu như Lưu Xuyên biết điều thì thôi, còn nếu tên này không biết tốt xấu, vậy hắn sẽ động thủ.

Rất rõ ràng, Lưu Xuyên căn bản không quan tâm Lý Phong, trực tiếp cười nhạo nói: "Con mẹ nó ta còn tưởng là ai, hóa ra là thằng nhóc con miệng còn hôi sữa, các ngươi, lên dạy bảo tên này cách tôn trọng người lớn cho ta!"

Sau khi hắn nói xong, mười mấy đại hán áo đen bên trong phòng liền cùng nhau đi đến chỗ Lý Phong.

Khi bọn hắn sắp đi đến trước mặt Lý Phong, Lưu Xuyên đột nhiên đưa tay ra nói: "Chờ một chút, ngươi nói ngươi tên là Lý Phong? Ngươi cùng Osvili có quan hệ như thế nào?"

"Đoán được sao?" Lý Phong cười một tiếng: "Không sai, ta chính là ông chủ của Osvili- Lý Phong."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Lưu Xuyên kịch biến!

Chương 411. Một đầu ngón tay liền có thể đâm chết chiến 5 cặn bã

Chương 373: Một đầu ngón tay liền có thể đâm chết chiến 5 cặn bã

Tương truyền, ba tháng trước Lý Phong trở lại Hoa Thành giết Lôi Châu, diệt Tô gia, sau lại liên hợp mấy đại tập đoàn bao gồm tập đoàn Vị Lai tiến hành tấn công tập đoàn Tô thị.

Trong tình huống rắn không đầu, tập đoàn Tô thị phá sản bằng một loại tốc độ vô cùng khoa trương.

Tập đoàn Tô thị phá sản hay không đều không có gì, dù sao không có quan hệ gì với Lưu Xuyên hắn, quan trọng là tin đồn Lôi Châu chết bởi Lý Phong làm hắn rất hoảng sợ.

Lôi Châu là Tông Sư trung kỳ, dù là tuổi tác đã cao cơ năng thân thể đã giảm, nhưng chiến lực cũng ít nhất là Tông Sư sơ kỳ.

Nếu như Lôi Châu thật sự là bị Lý Phong giết chết, vậy thực lực của Lý Phong ít nhất là Tông Sư sơ kỳ a!

"Cái gì. . . Ông chủ của Osvili?"

Ngô Kỳ cũng sững sờ, rất rõ ràng hắn cũng nghe qua tin đồn Tô gia bị Lý Phong tiêu diệt.

Con mẹ nó. . . Nếu như hắn sớm biết Lý Phong là sát thần trong truyền thuyết kia, hắn tình nguyện đắc tội Lưu Xuyên cũng không dám đắc tội Lý Phong a!

"Mẹ nó, đều là Lý Phong, đều là ông chủ công ty, ta đáng ra phải sớm nghĩ đến rồi chứ!"

Ngô Kỳ hiện tại rất hối hận, chỉ là hối hận cũng đã muộn, hắn

hiện tại chỉ có thể cầu nguyện Lưu Xuyên có năng lực đánh lui Lý Phong, nếu không thì hắn sẽ rất thảm.

"Nhị đệ, ngươi biết hắn?"

Lưu Uy phát giác được sự kinh sợ trong giọng nói của Lưu Xuyên, không khỏi hỏi, có điều hai mắt hắn vẫn như cũ nhìn chằm chằm Liễu Thi Hàm, tựa như muốn xé nát toàn bộ y phục của nàng vậy.

Đôi mi thanh tú của Liễu Thi Hàm hơi nhíu, vô ý thức tránh ở sau lưng Lý Phong.

Thấy thế, trong lòng Lưu Uy dâng lên cảm giác không vui, bắt đầu nổi lên sát ý với Lý Phong.

"Không thể nói là nhận biết." Lưu Xuyên phun ra một ngụm trọc khí, kinh nghi bất định nói: "Ta chỉ là nghe nói hắn giết đệ nhất cao thủ Hoa Thành Lôi Châu, diệt đệ nhất gia tộc Hoa Thành Tô gia mà thôi."

"Ồ?" Lông mày Lưu Uy nhướng lên một cái, nổi lên hứng thú: "Thế Lôi Châu này có thực lực gì?"

"Nghe nói là Tông Sư trung kỳ, có điều hắn từng bị trọng thương, chiến lực chân thực có khả năng yếu hơn Tông Sư trung kỳ một ít." Lưu Xuyên trầm ngâm nói.

". . ." Lưu Uy đầu tiên là không còn gì để nói, tiếp theo cười rộ lên, trong tiếng cười có cuồng ngạo, còn có xem thường.

Lưu Xuyên ngại ngùng nói: "Đại ca, ta quên mất ngươi đang ở đây, cho nên mới có chút khẩn trương."

"Không có việc gì, ngươi chỉ là đã quen một mình đối kháng cường địch mà thôi, có điều. . ." Ngữ khí Lưu Uy dịu đi, tiếp theo bá khí nói: "Từ nay về sau, có đại ca đứng ở phía trước ngươi, đại ca không ngã, ngươi sẽ không có chuyện gì!"

Lời này vô cùng bá khí, vô cùng khiến người ta cảm động, nhất thời vành mắt Lưu Xuyên đỏ lên: "Đại ca!"

Lưu Uy thấy sống mũi cay cay: "Nhị đệ!"

Ngô Kỳ: "? ? ?"

Liễu Thi Hàm: "? ? ?"

Lý Phong: "? ? ?"

Có thể nhìn tình huống một chút không? Các ngươi tưởng đây là nơi đóng phim sao!

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, lạnh giọng nói: "Uy, các ngươi đủ rồi a, ta đến đây không phải để xem các ngươi diễn xuất."

Lưu Xuyên xoay đầu lại, lạnh lùng nói: "Hừ, Lý Phong, ta mặc kệ có phải là ngươi giết Lôi Châu hay không, hôm nay có đại ca ta ở chỗ này, ngươi đừng hòng càn rỡ!"

"Thức thời thì mau chóng rời khỏi nơi này, chớ quấy rầy ta cùng đại ca , nếu không phải thì. . ."

"Chờ một chút!" Lưu Uy đột nhiên ngắt lời hắn, cười lạnh nói: "Lý Phong có thể đi, nữ nhân bên cạnh hắn thì nhất định phải lưu lại."

"Ai nha, ta làm sao lại không nghĩ tới chuyện này!" Lưu Xuyên hối hận vỗ trán một cái, tiếp theo lấy tay chỉ vào Liễu Thi Hàm nói: "Lý Phong, lưu lại bạn gái của ngươi ở đây coi như bồi tội, ta có thể coi như ngươi chưa từng tới, nếu không thì. . ."

"Tự chặt một tay, ta có thể coi như ngươi chưa nói cái gì." Lý Phong đột nhiên ngắt lời hắn!

Lưu Xuyên sững sờ, Lưu Uy cũng sững sờ.

Liễu Thi Hàm lại cảm thấy trong lòng ấm áp, vô cùng cảm động.

Một bên khác, Ngô Kỳ: "? ? ?"

Không phải chứ . . . Hắn nghĩ Lưu Xuyên đã đủ cuồng rồi, hóa ra Lý Phong so với Lưu Xuyên còn cuồng hơn, chưa gì đã mở miệng đòi Lưu Xuyên tự chặt một tay.

Bất quá Lý Phong xác thực có tiền vốn để cuồng a, đệ nhất gia tộc Hoa Thành Tô gia nói diệt liền diệt, điểm này dù là Lưu Xuyên cũng không làm được.

Bất quá nghe ý tứ của Lưu Xuyên, đại ca hắn hình như còn mạnh hơn cả Lôi Châu?

"Yên lặng nhìn biến, yên lặng nhìn biến, nhất định không thể sớm đứng về bên nào."

Ngô Kỳ không dám kết luận Lý Phong mạnh hơn hay là Lưu Uy càng mạnh hơn, chỉ có thể gió thổi chiều nào xoay chiều đấy.

"Ha ha ha ha."

Đúng lúc này, hai huynh đệ Lưu gia đột nhiên cười lớn, tiếng cười quanh quẩn cả căn phòng.

Sau một lúc lâu, tiếng cười ngừng lại, Lưu Xuyên nói: "Lý Phong, ngươi có phải là cảm thấy mình diệt Tô gia, thì đã có tư cách khiêu chiến với lão tử?"

Lý Phong nhún nhún vai, xem như thừa nhận cách nói của Lưu Xuyên.

"Cái rắm!" Lưu Xuyên nhổ nước bọt một cái, đùa cợt nói: "Nếu như ngươi gặp ta sớm hơn một ngày, có lẽ ngươi thật sự có tư cách khiêu chiến với lão tử, chỉ tiếc hôm nay đại ca ta đã trở về!"

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, giống như cười mà không phải cười hỏi: "Nói như vậy, đại ca là một đại nhân vật rất không tầm thường?"

"Đó là đương nhiên!" Lưu Xuyên mũi vểnh lên trời, vẻ kiêu ngạo lộ rõ trên mặt: "Đại ca ta là đệ tử của một trong mười ba đường chủ Thanh Môn- Bát Diện Phật, cường giả Tông Sư hậu kỳ, so với Lôi Châu mạnh hơn không biết bao nhiêu."

"Tông Sư hậu kỳ?" Sắc mặt Lý Phong nhất thời biến thành quái dị.

Không phải chứ. . . Hắn còn tưởng rằng đại ca Lưu Xuyên trâu

bò cỡ nào, kết quả chỉ là một tên Tông Sư hậu kỳ, hắn dùng một đầu ngón tay cũng có thể di chết 10 tên.

Còn một trong 13 đường chủ Thanh Môn -Bát Diện Phật. . . Thanh Môn hắn đúng là từng nghe nói, Bát Diện Phật . . . Ha ha, nghe rất trâu bò, nhưng trâu bò hơn nữa thì có thể so với Long đầu, tứ đại Long Sứ sao?

So thực lực cá nhân hắn vượt qua Lưu Uy không biết bao nhiêu lần, luận thế lực sau lưng, Long Hồn cũng đè chết Thanh Môn đơn giản như lấy đồ trong túi, vậy hắn còn có gì phải sợ?

Không phục thì đánh a!

"Thế nào, ngươi sợ rồi?"

Lưu Xuyên lại hiểu lầm ý tứ của Lý Phong, ngay sau đó càng thêm đắc ý.

"Hừ, nể tình ngươi không biết thân phận của ta, tự chặt hai tay, lưu lại nữ nhân này, ta có thể tha ngươi tội vô lễ, nếu không phải . . . Ta sẽ đánh ngươi thành thịt nát!"

Lưu Uy kéo mỹ nữ bên cạnh vào trong ngực, vừa sờ ngực nàng, vừa lạnh giọng nói.

"Ai, ngươi thật là uy phong, Viện Viện thật sự rất sùng bái ngươi."

Mỹ nữ kịp thời vuốt mông ngựa một cái, làm Lưu Uy cảm thấy toàn thân thư sướng.

Lưu Uy cười ha ha một tiếng: "Sùng bái ta thì hảo hảo hầu hạ ta, ta thấy cô nàng ngoài cửa hẳn là một con chim non, đợi chút nữa ngươi dạy dạy nàng cách hầu hạ nam nhân, thế nào?"

Mỹ nữ kiều mị cười một tiếng: "Ngươi cứ yên tâm đi, Viện Viện cái khác không giỏi, nhưng hầu hạ nam nhân lại là sở trường của ta."

"Vô sỉ!" Liễu Thi Hàm tức giận đến mức khuôn mặt trắng bệch.

Nàng nghĩ mãi mà không rõ, vì sao nữ nhân kia lại giày xéo chính mình như thế, tự biến mình thành đồ chơi của nam nhân!

"Đại ca, không thể buông tha Lý Phong đơn giản như vậy." Lưu Xuyên đột nhiên nghĩ đến cái gì, dùng ánh mắt nóng rực nói: "Lý Phong có một món bảo bối, chỉ cần lấy được món bảo bối kia, huynh đệ chúng ta nửa đời sau có thể nằm ngủ trên núi vàng!"

"Ồ?" Hai mắt Lưu Uy sáng lên, bắt đầu lộ vẻ hứng thú : "Bảo bối gì?"

"Cách điều chế Đồng nhan thủy!" Lưu Xuyên cảm thấy thanh của mình cũng đang run rẩy.

Lưu Uy đầu tiên là sững sờ, tiếp theo trong mắt bùng nổ ánh sáng!

Cách điều chế Đồng nhan thủy a, làm sao hắn lại không nghĩ tới! Có cái này, hắn liền có thể trở thành siêu cấp phú hào, không cần cả ngày phải sống bằng việc liếm máu lưỡi đao!

"Vụt "

Lưu Uy cấp tốc đứng dậy, mũi chân điểm đất một cái liền lao tới chỗ Lý Phong, trong miệng hét to: "Giao ra cách điều chế Đồng nhan thủy, nếu không. . . Chết!"

Chương 412. Ta XXX, phạm quy a?

Chương 374: Ta XXX, phạm quy a?

Lưu Uy bổ nhào về phía trước, giống như mãnh hổ xuống núi, như chim ưng chụp mồi, bay vọt tới giữa không trung, phóng qua bàn tròn, ập tới chỗ Lý Phong.

Lưu Uy vậy mà nhảy một cái vượt qua hơn mười mét, áp sát Lý Phong!

Kinh khủng nhất là nhảy tại chỗ, không hề chạy lấy đà, đây là chuyện nhân loại có thể làm được sao?

Nếu hắn đánh trúng Lý Phong, Lý Phong còn có thể sống sao?

"A! Không được!"

Trong lúc nhất thời, Liễu Thi Hàm hoảng sợ vô cùng, vô ý thức liền muốn che ở trước mặt Lý Phong.

Ngô Kỳ cũng giật mình, may mà hắn biết mục tiêu của Lưu Uy chỉ là Lý Phong, ngay sau đó tránh sang một bên kẻo bị vạ lây.

Duy chỉ có Lý Phong là thần sắc trên mặt không có biến hóa, tựa như núi băng vạn năm, thậm chí trong ánh mắt còn lộ ra mấy phần khinh thường!

"Muốn chết!"

Lý Phong quát lớn, tiếp theo nhẹ nhàng kéo Liễu Thi Hàm ra sau mình.

Chỉ là Lý Phong không quay đầu, do không chú ý nên đã vồ trúng một vị trí mềm mại nào đó...

"Nơi này là. . . ?" Lý Phong xoa xoa nắn nắn, khóe miệng giật

một cái, trán đen như đít nồi!

Trời ơi. . . Xúc cảm này... vừa to vừa mềm a!

Ta mới làm cái gì, không chỉ kéo, con mẹ nó còn xoa nắn? Lần này có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội a!

"Ta phải làm thế nào để giải oan đây các vị độc giả lão gia? Xin mau chóng bình luận ở bên dưới, rất cấp bách a!"

Lý Phong phiền muộn muốn thổ huyết.

Vốn hắn ở trong mắt Liễu Thi Hàm đã bị đóng đinh vào hình tượng nam nhân lăng nhăng, giờ còn sờ nắn ngực nàng, còn không bị Liễu Thi Hàm coi là kẻ đồi bại?

Xong đời rồi!

Một bên khác, khuôn mặt Liễu Thi Hàm sớm đã đỏ như máu!

Nàng vốn đang lo lắng cho Lý Phong muốn chết, kết quả Lý Phong đột nhiên tập kích, nhất thời làm trong lòng nàng cuồng loạn, đừng nói lo lắng cho Lý Phong, nàng hiện tại còn đang muốn thay Lưu Uy đánh Lý Phong một trận thật hung ác.

Đương nhiên, đánh thì có thể, tuyệt đối không thể làm Lý Phong bị thương. . . Nàng không nỡ a~

Đỏ mặt. . .

Ngô Kỳ: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Thừa dịp đánh nhau còn có thể ăn đậu hũ của mỹ nữ? Cái thao tác này đúng là rất 666 a, ta thậm chí còn muốn quỳ lạy độ trâu bò của ngươi!

Đối diện, Lưu Uy nhìn thấy hình ảnh này, nhất thời lên cơn giận dữ, sát ý càng nặng!

"Ha ha, không biết sống chết!"

Lưu Xuyên tức quá hóa cười, con mẹ nó đến lúc nào rồi còn nghĩ

chuyện chiếm tiện nghi của nữ nhân? Loại người này ở trong phim truyền hình tuyệt đối sống không quá ba tập!

Vốn hắn cảm thấy Lý Phong tuổi còn trẻ đã có thể xông ra tên tuổi bậc này, nhất định là nhân vật kiêu hùng, hiện tại xem ra. . . Lý Phong chỉ là thằng trẻ trâu được hưởng lợi từ gia nghiệp mà thôi.

"Cái kia. . . Đợi chút nữa ta sẽ giải thích với ngươi sau."

Lý Phong biết bây giờ không phải là thời điểm nói chuyện, đẩy Liễu Thi Hàm ra sau, tiếp theo. . .

"Oanh "

Một cỗ khí thế cường đại đến mức làm người ta tuyệt vọng phát ra từ người Lý Phong, giống như là núi lửa tích lũy ngàn vạn năm, trong nháy mắt này bùng nổ!

Sát ý cứng lại trên mặt Lưu Uy: "Đáng chết, ngươi. . . Ngươi sao có thể là cường giả Siêu Phàm cảnh? !"

Cỗ khí tức này hắn quá quen thuộc, khí tức của lão đại Bát Diện Phật phóng xuất ra chính là như vậy, tuy rằng Lý Phong còn yếu hơn Bát Diện Phật rất nhiều, nhưng bản chất là giống nhau!

Cỗ khí tức này vừa xuất hiện đã làm Lưu Uy sợ muốn chết, thân thể đang ở giữa không trung mà cứng rắn uốn éo, muốn ngừng lại xu thế lao tới trước.

Chỉ là thân thể ở giữa không trung không có chỗ mượn lực, uốn éo người chỉ có thể làm chậm lại tốc độ vọt tới mà thôi, Lưu Uy vẫn ập tới trước mặt Lý Phong.

Trong tuyệt vọng, Lưu Uy siết chặt nắm đấm, đánh vào mặt Lý Phong: "Vạn Diệt Kim Cương Quyền!"

Việc đã đến nước này, hắn chỉ có thể dùng chiêu thức mạnh nhất, đánh cược một lần, đánh bạc khí tức của Lý Phong là giả, đánh bạc cảnh giới của Lý Phong không phải Siêu Phàm cảnh!

Chỉ như vậy, hắn mới có một đường sinh cơ!

Nơi xa, nụ cười trào phúng cứng lại trên mặt Lưu Xuyên: "Siêu. . . Siêu siêu siêu phàm? ! Đại ca, ngươi đừng dọa ta a!"

Cường giả Siêu Phàm cảnh là khái niệm gì? So với Tông Sư còn cao hơn một cấp bậc!

Dù đại ca hắn là Tông Sư hậu kỳ, ở trước mặt Siêu Phàm cảnh cũng chỉ có nước quỳ liếm!

Ngô Kỳ cùng Liễu Thi Hàm đều có chút mờ mịt, Siêu Phàm cảnh là cái gì, nghe qua có vẻ rất lợi hại!

"Ngu ngốc!"

Lý Phong nhếch miệng lên cười trào phún, đưa tay đánh ra một quyền.

Không phải Thiên Sát Quyền, cũng không phải Thiên Thương Quyền, thậm chí ngay cả Thiên Cương Quyền cũng không phải, đây chỉ là một đấm đơn giản nhất!

Có cảnh giới nghiền ép, một cú đấm thường là được rồi!

"Oanh "

Cuồng phong bắn ra bốn phương tám hướng!

Cát bay. . . Khụ khụ, bên trong phòng VIP đã quét dọn rất sạch sẽ, không có tro bụi. . .

(câu gốc: cát bay đá chạy)

"Răng rắc" "Răng rắc" "Răng rắc" . . .

Âm thanh xương cốt đứt gãy liên tiếp vang lên!

"A!"

Lưu Uy hét thảm một tiếng, thân thể giống như viên đạn bay ra khỏi nòng súng vọt về phía sau.

"Phốc" "Phốc" "Phốc" . . .

Thân thể còn đang ở giữa không trung, Lưu Uy đã liên tục nôn ra những ngụm máu tươi, tựa như suối phun.

"Phanh "

Thân thể Lưu Uy nện trúng vách tường, chấn động đến mức mặt đất cũng phải run rẩy một cái, tiếp theo chậm rãi trượt xuống đất, ngất đi!

Mọi người yên tĩnh!

"Trời ơi. . . Thật mạnh!"

Ngô Kỳ thấy bắp chân mình đang run rẩy, con mẹ nó quá mạnh a!

Đệ tử của một trong 13 đường chủ Thanh Môn Bát Diện Phật? Cường giả Tông Sư hậu kỳ?

Nghe rất trâu bò, hành động cũng rất ra dáng lão tử chấp hết, kết quả thì sao? Một quyền, chỉ là một quyền, đã bị Lý Phong hạ gục.

"Thật lợi hại!"

Trong mắt Liễu Thi Hàm toàn là những ngôi sao nhỏ.

Giờ phút này, bóng lưng của Lý Phong giống như nhất thời trở nên cao lớn uy mãnh hơn nhiều, vốn trong mắt nàng Lý Phong đã tự phát ra chút ánh sáng, hiện tại ánh sáng đã bắn ra bốn phía!

Trời ạ, không được không được, Lý Phong lợi hại hơn nữa cũng là nam nhân của người khác, nàng không thể u mê như vậy.

Chỉ là. . . Thật là khó a, nàng căn bản không cách nào khống chế tình cảm dành cho Lý Phong, đây là bản năng!

"Lý. . . Lý thiếu, ta sai rồi!"

Lưu Xuyên quỳ rạp xuống đất, dập đầu liên tục với Lý Phong.

Hắn còn có thể nói cái gì? Hắn cũng rất tuyệt vọng a! Đến cả đại

ca cũng bị Lý Phong đánh bay, hắn muốn cứng rắn chống đỡ thì kết cục chỉ có một con đường chết a!

"Sai?" Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng, chậm rãi đi đến trước mặt Lưu Xuyên, dùng tư thế ở trên cao nhìn xuống nói: "Một câu sai thì xong việc?"

Sắc mặt Lưu Xuyên biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói : "Ta. . . Ta tự chặt một tay!"

Sau khi nói xong, Lưu Xuyên nâng lên tay trái, tay phải trực tiếp đánh xuống.

"Răng rắc" một tiếng, từ cùi chỏ trở xuống đã bị gãy!

Nhất thời trên trán Lưu Xuyên có mồ hôi lạnh chảy xuống, nhưng hắn vậy mà không kêu đau một tiếng!

Phần nhẫn nại này tuyệt đối không phải người thường có thể làm được!

Nơi xa, đám tiểu đệ của Lưu Xuyên cùng nhau hít vào một ngụm khí lạnh, nói thầm một tiếng "Lão đại thực hung ác!"

"Không hổ là nam nhân có thể ngồi lên chức vị lão đại thế giới ngầm của Hoa Thành."

Lý Phong cười, nói quỳ liền quỳ, nói tự chặt một tay liền tự chặt một tay, Lưu Xuyên xứng đáng với hai chữ kiêu hùng.

"Lý thiếu quá khen, ta so với ngài chỉ là đom đóm với ánh trăng."

Lưu Xuyên cố nén đau đớn, sắc mặt tái nhợt nói.

"Không cần thiếp vàng lên mặt mình, so với ta, ngươi còn không xứng làm đom đóm."

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, tiếp theo đưa tay đánh tới bờ vai Lưu Xuyên.

"Răng rắc "

Lại là một tiếng giòn vang!

"A!"

Lần này Lưu Xuyên rốt cục nhịn không được kêu lên!

Xương bả vai đã nát toàn bộ! Dù là kịp thời đi bệnh viện cũng trị không nổi, từ nay về sau hắn chính là phế nhân!

Mà hết thảy đều là do Lý Phong ban tặng, giờ khắc này, nội tâm Lưu Xuyên hừng hực lửa giận!

Đúng lúc này, Lý Phong cười nói: "Cái này. . . Mới gọi là chặt tay!"

Chương 413. Đáng yêu? Rõ ràng là ma quỷ!

Chương 375: Đáng yêu? Rõ ràng là ma quỷ!

Lưu Xuyên chỉ cảm thấy một chậu nước lạnh dội xuống đầu, lửa giận hừng hực bị dập tắt!

Phẫn nộ? Dù tức điên thì có thể thế nào? Lý Phong là Siêu Phàm cảnh, động một ngón tay liền có thể nghiền chết hắn, phẫn nộ có tác dụng gì?

"Xin lỗi Lý thiếu, ta không nên làm phiền ngài động thủ, xin Lý thiếu thứ tội!"

Nói xong Lưu Xuyên dập đầu với Lý Phong một cái.

Nơi xa, Liễu Thi Hàm chấn kinh che miệng.

Trời ạ, có cần khoa trương như vậy không, bị Lý Phong đánh nát xương vai còn nói xin lỗi Lý Phong, Lý Phong đáng sợ như thế? Vì sao nàng cảm thấy Lý Phong không chỉ không đáng sợ, ngược lại còn có chút. . . Đáng yêu?

Nếu như Lưu Xuyên biết được suy nghĩ trong lòng Liễu Thi Hàm, khẳng định sẽ tức giận đến mức phun máu ba lần.

Con mẹ nó. . . Loại hung ác cùng cực một lời không hợp liền phế người ta như Lý Phong mà đáng yêu? Đáng yêu cái cọng lông a, hắn căn bản là ma quỷ!

"Ha ha, ngươi cho rằng như vậy là xong?"

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, quay người đi đến trước mặt Lưu Uy, cúi người một chỉ điểm tới đan điền Lưu Uy.

"Đùng "

Âm thanh tựa như trứng gà vỡ vụn vang lên!

"A!" Lưu Xuyên kinh hô, đan điền của đại ca. . . Nát rồi? !

Đồ ma quỷ, đây rõ ràng là ép hai anh em họ vào tuyệt lộ a!

Lý Phong quay đầu lạnh lùng nhìn Lưu Xuyên một cái, Lưu Xuyên vội vàng che miệng!

Tiếp theo cảm giác hoảng sợ cùng tuyệt vọng giống như là thuỷ triều bao phủ Lưu Xuyên.

Tay trái hắn bị phế, chiến lực hạ xuống gần một nửa, đan điền đại ca bị phế, trực tiếp trở thành phế nhân.

Mà trong những năm này hắn kết thù vô số, vạn nhất để kẻ thù nhận được tin tức, hắn còn đường sống sao?

Một khắc trước hắn cùng Lưu Uy mặc sức tưởng tượng tương lai hai huynh đệ tề tâm hiệp lực, đánh ra một mảnh thiên địa rộng lớn, thế mà bây giờ đã có loại cảm giác cùng đường mạt lộ.

Mà loại chuyển tiếp đột ngột này chỉ bởi vì bọn hắn chọc tới Lý Phong!

Sớm biết như thế, khi Lý Phong xuất hiện bọn họ phải rời khỏi nơi này mới phải, nhưng thời gian không thể đảo ngược, Lưu Xuyên chỉ có thể hối hận!

"Tốt rồi, đám người Trương thúc hẳn đã đến, các ngươi cút nhanh lên."

Lý Phong không muốn giết người diệt khẩu, chí ít hiện tại không được.

Liễu Thi Hàm còn đang ở một bên nhìn, nếu hắn giết những người này, vậy hắn ở trong nội tâm Liễu Thi Hàm không chỉ là kẻ đồi bại, còn là tên sát nhân hai tay dính đầy máu tươi.

"Xem ra lại phải làm phiền Uyển Quân một lần."

Lý Phong âm thầm nói một câu.

Ven biển Hoa Thành, vị trí địa lý vô cùng ưu việt, hoàn toàn không phải thành phố Đại Thương có thể so sánh.

Đợi đến lúc thời cơ chín muồi, hắn sẽ rời tổng bộ Osvili về Hoa Thành, nếu như nắm giữ thế giới ngầm Hoa Thành trong tay, vậy mọi chuyện ở Hoa Thành sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Lưu Xuyên còn không biết vị trí của mình đã bị Lý Phong nhớ thương, nhất thời như được đại xá.

Thiên ân vạn tạ xong, Lưu Xuyên bảo người bế theo đại ca Lưu Uy, rời khỏi nơi đây.

Trong nháy mắt, phòng 88888 đã trống rỗng.

"Lý thiếu, là ta có mắt không tròng, mạo phạm Lý thiếu, xin Lý thiếu thứ tội!"

Lưu Xuyên vừa đi, Ngô Kỳ liền quỳ xuống trước mặt Lý Phong.

Con mẹ nó, không quỳ không được a, hắn trước đó rõ ràng là biểu thị khinh bỉ Lý Phong, loại người hung ác giống như Lý Phong một khi truy cứu, hắn sẽ có kết cục càng thảm hơn Lưu Xuyên.

"A!"

Hành động của Ngô Kỳ làm Liễu Thi Hàm lần nữa che miệng kinh hô.

Dưới gối đàn ông là vàng, cả đời chỉ lạy trời đất phụ mẫu, đừng nói là ông chủ một đại khách sạn, dù là người bình thường cũng hiểu đạo lý này.

Thế nhưng Lý Phong không cần nói gì, không có động tác gì, thậm chí không thèm nhìn tới, đã khiến cho Ngô Kỳ quỳ xuống đất, uy thế cường thịnh giống như là quý tộc thời cổ đại!

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, đùa cợt nói: "Ngô lão bản, ngươi có tội gì a?"

"Ta. . . Ta không nên đáp ứng Lý thiếu rồi còn lật mặt cho Lưu Xuyên bao phòng, ta lại càng không nên tỏ vẻ khinh thường khi Lý

thiếu tìm tới cửa."

Ngô Kỳ cúi thấp đầu xuống, áy náy nói.

Lý Phong cười: "Ngô. . . Vậy thì ngươi định tạ tội như thế nào?"

"Tối nay tất cả chi tiêu của Lý thiếu được miễn phí toàn bộ! Mặt khác, ta lại tặng cho Lý thiếu một tấm thẻ Chí Tôn, về sau Lý thiếu đến đây dùng cơm, không hạn chế số lần, không hạn chế tiêu phí, toàn bộ miễn phí !"

Ngô Kỳ trực tiếp dốc hết vốn liếng.

Tối nay phí tổn của Lý Phong tại nơi này đã vượt qua 2 triệu, lại thêm về sau Lý Phong tới này ăn cơm miễn phí toàn bộ, nếu như Lý Phong có lòng, thậm chí có thể ăn sạch đại khách sạn Versailles!

Chỉ là hắn nhất định phải làm như vậy, không như thế thì không cách nào đền bù sai lầm trước đó hắn phạm phải, hậu quả có khả năng so với khách sạn sụp đổ còn nghiêm trọng hơn!

Liễu Thi Hàm đã không biết nên dùng lời nói gì để diễn tả tâm tình của mình, chỉ có chấn kinh!

Lý Phong đầu tiên là trầm mặc, ngay tại thời điểm Ngô Kỳ khẩn trương đến mức trái tim sắp nổ tung, hắn mới lên tiếng: "Ngươi nên cảm thấy rất may mắn vì bản thân đã quyết định như vậy, ta tiếp nhận lời xin lỗi của ngươi."

Ngô Kỳ rốt cục thở dài một hơi, lại luôn mồm cảm tạ Lý Phong.

Liễu Thi Hàm: ". . ."

Không phải chứ. . . Tiếp nhận lời xin lỗi của Ngô Kỳ, còn nói Ngô Kỳ cần phải cảm thấy may mắn? Lý Phong thật bá đạo!

Có điều. . . Vì sao ta lại ưa thích Lý Phong bá đạo như vậy?

"Tốt, người của ta sắp đến rồi, tranh thủ thời gian phái người đi tiến đón bọn hắn đi."

Lý Phong phất phất tay, Ngô Kỳ liền hấp tấp đi ra ngoài.

Kể từ đó, cả căn phòng lớn như vậy chỉ còn thừa Lý Phong cùng Liễu Thi Hàm, bầu không khí đột nhiên có chút trầm mặc. . .

"Cái kia. . ."

Hai người đồng thời mở miệng.

"Ngươi nói trước đi. . ."

Hai người lần nữa đồng thời mở miệng.

"Ta. . ."

Hai người lại cùng nhau mở miệng.

Liễu Thi Hàm bị chọc cho mở miệng cười yêu kiều, bầu không khí nhất thời buông lỏng một chút.

"Cái kia. . . Vừa rồi ta thật sự không phải cố ý."

Lý Phong xoa xoa tay, ngữ khí chân thành nói.

"A?" Liễu Thi Hàm lộ vẻ mặt mờ mịt.

Nàng thật sự không phải ra vẻ mờ mịt, thật sự là lời nói của Lý Phong quá đột ngột, làm cho nàng nhất thời không hiểu gì cả.

"Chính là. . ." Lý Phong muốn miêu tả một chút, nhưng lời đến khóe miệng liền không biết nên nói như thế nào.

Hắn cũng không thể nói vừa rồi ta không phải cố ý sờ ngực ngươi a? Quá giống đùa giỡn lưu manh!

"A!" Liễu Thi Hàm rốt cuộc minh bạch, nhất thời khuôn mặt đỏ bừng nói: "Ừm. . . Ta. . . Ta biết, ngươi không cần giải thích."

Nàng có thể nói gì? Cũng không thể nói Lý Phong là ngươi cố ý, ngươi phải chịu trách nhiệm với ta a?

"Ừm, ngươi tin tưởng ta thì tốt rồi." Lý Phong thở phào, tiếp theo cười nói: "Vậy chúng ta ra ngoài đi, đám người Trương thúc hẳn là đến rồi."

Sắc mặt Liễu Thi Hàm cứng lại, sau một lúc lâu nói: "Ừm. . . Thân thể của ta đột nhiên có chút không thoải mái, muốn về khách sạn trước."

Nàng phát hiện mình càng ở cùng Lý Phong thì lại càng ưa thích Lý Phong, nàng không muốn tùy ý cho loại tâm tình này tiếp tục sinh sôi.

Có lẽ. . . Rời khỏi Lý Phong mới là biện pháp giải thoát tốt nhất!

Tuy làm ra quyết định này rất khó, cũng rất thống khổ!

Lý Phong cũng ít nhiều đoán được dụng ý của Liễu Thi Hàm, nhất thời trong lòng đau xót, gượng cười nói: "Thôi, hay là ăn cơm ở đây nhé?"

"Không cần, ta. . . về khách sạn rồi ăn cũng được."

Liễu Thi Hàm gượng cười nói, nhìn Lý Phong vẫy vẫy tay sau đó xoay người rời khỏi nơi đây.

Sau khi nàng ra khỏi khách sạn, vừa vặn gặp gỡ đám công nhân của Osvili.

"Liễu tiểu thư, ngươi làm sao lại không ở cùng với tiểu Lý tổng a?"

Mọi người không hiểu ra sao hỏi.

Câu nói này nhất thời làm cho nước mắt Liễu Thi Hàm giống như sông lớn vỡ đê, nàng vội vàng dùng tay che miệng, chạy khỏi khách sạn.

Đợi ngồi vào trong xe rồi, Liễu Thi Hàm gục mặt ở trên tay lái khóc rống nghẹn ngào!

Liễu Thi Hàm không phát hiện được, cách đó không xa, trong một chiếc xe Passat màu đen, một đôi mắt đang lạnh lùng quan sát nàng!

Chương 414. Cứu vãn nữ thần Liễu Thi Hàm (3)(1)

Chương 376: Cứu vãn nữ thần Liễu Thi Hàm (3)

"Liễu Thi Hàm vậy mà chạy ra ngoài một mình, còn khóc thương tâm như vậy, chẳng lẽ nàng cùng Lý Phong cãi nhau?"

Bên trong Passat màu đen, Kim Tú Triết sờ cằm, thấp giọng nói.

Nếu như Lý Phong ở đây, thì sẽ phát hiện bộ dáng Kim Tú Triết đã phát sinh biến hóa cực lớn, tựa như hoàn toàn trở thành một người khác.

Đây đương nhiên là do Kim Tú Triết đã đeo mặt nạ da người, không chỉ có hắn, Kim Hiền Thân ngồi ở ghế lái cũng đeo mặt nạ da người.

Đến cả chiếc Passat này, cũng là do Kim Hiền Thân mua hai ngày trước trong chợ đen, khung xe biển số đều đã bị đổi, cho dù gây ra chuyện gì, cũng vô pháp thông qua chiếc xe này tìm được chủ nhân.

Kim Hiền Thân cảm thấy hết thảy đều là ý trời, nếu không phải Kim Tú Triết sớm muốn giết Lý Phong, làm thịt Liễu Thi Hàm, bọn họ làm sao có thể chuẩn bị chu toàn như thế?

"Như vậy thì không có cách nào bắt cóc cả Liễu Thi Hàm và Lý Phong a."

Kim Hiền Thân lộ sắc mặt nghiêm túc nói.

Dựa theo kế hoạch, bọn họ dự định chờ tới khi Audi A7 chạy đến nơi xe cộ thưa thớt liền bật máy quấy nhiễu động cơ, khiến nó phải dừng lại, sau đó thừa cơ bắt cả Lý Phong lẫn Liễu Thi Hàm.

"Không sao, chỉ cần chúng ta bắt cóc Liễu Thi Hàm, hơi dùng chút thủ đoạn là có thể dẫn dụ Lý Phong tới."

Kim Tú Triết liếm khóe miệng, gằn giọng cười nói.

"Cũng đúng."

Kim Hiền Thân gật đầu, rất đồng ý với cách nói này.

"Mau nhìn kìa, Liễu Thi Hàm nổ máy rồi, Kim quản gia, chúng ta theo sau."

Khi hai người nói chuyện, Liễu Thi Hàm nổ máy xe, Audi A7 chậm rãi rời khỏi bãi đỗ xe, tiến vào dòng xe cộ cuồn cuộn bên ngoài.

Có lẽ thật sự là trời cao cũng muốn giúp Kim Tú Triết, Liễu Thi Hàm không trực tiếp về khách sạn, mà là lao nhanh trong thành thị một cách không có mục đích.

Giờ khắc này trong đầu Liễu Thi Hàm không ngừng hồi tưởng lại những ký ức về Lý Phong.

Từ lần đầu gặp mặt trên máy bay, đến khi Lý Phong mấy lần trêu cợt Tô Dương Vũ, Lý Phong giúp nàng giáo huấn đạo diễn dê xồm. . .

Những chuyện cũ này, giống như một cuộn phim cứ tua đi tua lại trong đầu nàng, làm cho nàng lúc khóc lúc cười, tựa như một người điên.

Trong thoáng chốc, Liễu Thi Hàm lái xe tới ngoại ô, dòng xe cộ dần thưa thớt, đợi đến khi nàng phát hiện không hợp lý, liền muốn quay đầu trở về thành phố.

Nhưng vào lúc này, đồng hồ đo tốc độ đột nhiên biểu hiện dòng chữ Electronic Control Unit, đồng thời phát ra tiếng cảnh báo tích tích tích.

"A, sao có thể như vậy?"

Liễu Thi Hàm là tài xế nhiều năm, nhưng cũng là lần đầu gặp phải tình huống này, trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt.

Đợi nàng ngừng xe ở ven đường, phần động cơ hình như bị

hỏng, làm thế nào cũng không thể nổ máy lần nữa.

"Xong đời, vậy mà bị chết máy ở loại địa phương này."

Liễu Thi Hàm nhìn khu vực bên ngoài cửa sổ xe, toàn là đất hoang đồng không mông quạnh, nội tâm rất sợ hãi.

Quan trọng là nàng tuy thành thạo kỹ thuật lái xe, nhưng lại không có bất kỳ kinh nghiệm sửa chữa gì, mà dòng chữ Electronic Control Unit đã hiện lên, đoán chừng chỉ có cửa hàng sửa chữa chuyên dụng thậm chí là nhà máy mới có thể giải quyết.

"Đành phải gọi điện thoại cứu viện."

Liễu Thi Hàm không dám xuống xe, lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi xe kéo.

Nhưng vào lúc này, một chiếc xe Passat màu đen từ phía sau lái tới, dừng lại ở song song A7, tiếp theo, hai nam tử xa lạ từ bên trong đi ra.

Liễu Thi Hàm nhất thời khẩn trương, vội vàng bấm số 110, chỉ cần tình huống không đúng nàng sẽ gọi điện thoại báo cảnh sát.

"Tiểu thư, cần giúp một tay không?"

Một nam tử dáng người thấp bé đi đến bên cạnh vị trí lái, gõ gõ cửa sổ xe, dùng giọng khàn khàn nói.

Chính là Kim Hiền Thân đã hóa trang!

Liễu Thi Hàm nhíu mày, nàng luôn cảm thấy thanh âm này có chút quen thuộc, nhưng lại nhất thời nhớ không nổi từng nghe ở đâu.

"Không cần, cảm ơn, ta đã gọi xe kéo."

Liễu Thi Hàm không dám mở cửa, cách lớp cửa kính hô lên.

"Nơi này cách khu vực thành thị còn rất xa, xe kéo không biết bao lâu mới đến được, chi bằng ta giúp ngươi kiểm tra trước một chút, có lẽ chúng ta có thể giúp ngươi sửa chữa thì sao?"

Kim Hiền Thân tận lực làm cho mình trở nên giống như người có lòng tốt bụng, mỉm cười nói.

"Không cần, cám ơn các ngươi."

Liễu Thi Hàm không dám xem thường, nàng là một đại mỹ nữ, nơi đây là vùng dã ngoại hoang vu, nhất định phải bảo trì cảnh giác mới được.

Một bên khác, Kim Tú Triết đã mất kiên nhẫn: "Đừng nói nhảm nữa, phá cửa sổ bắt người."

Liễu Thi Hàm ở trong lòng giật mình, vội vàng bấm gọi cho 110!

Cùng lúc đó, Kim Hiền Thân đấm ra một quyền làm cửa kính bị phá nát, Liễu Thi Hàm hoảng sợ hét lên một tiếng, ngay sau đó muốn cởi dây an toàn ra trốn tới hàng sau.

Nhưng Kim Hiền Thân là cường giả cấp S, bàn tay đã khép lại thành chưởng chém lên cổ Liễu Thi Hàm một cái!

Liễu Thi Hàm thậm chí không kịp kêu hự một tiếng đã ngất đi.

"Cũng khá thông minh đấy, chỉ tiếc. . . Quá yếu!"

Nhìn giao diện trên màn hình điện thoại, Kim Hiền Thân nhịn không được đùa cợt cười một tiếng, bấm cúp máy trước khi hai bên kết nối.

"Ha ha, Liễu Thi Hàm a Liễu Thi Hàm, ngươi rốt cục đã lọt vào trong tay của ta!"

Hai mắt Kim Tú Triết như muốn bốc lửa, xoa xoa tay muốn kéo Liễu Thi Hàm vào trong ngực hảo hảo sờ soạng một phen.

Ai ngờ Kim Hiền Thân lại hành động trước một bước ôm lấy Liễu Thi Hàm: "Thiếu chủ, an tâm chớ vội, chính sự quan trọng hơn."

Sắc mặt Kim Tú Triết cứng lại, tiếp theo khó chịu nói: "Ngươi cứ để cho ta thoải mái một chút đã."

Sau khi nói xong, hắn liền muốn cướp người từ trong tay của Kim Hiền Thân.

Kim Hiền Thân lại quyết tâm không cho Kim Tú Triết đụng vào Liễu Thi Hàm: "Thiếu chủ, nữ nhân này sớm muộn gì cũng là của ngươi, làm sao phải gấp như vậy? Nếu như thiếu chủ hiện tại đụng vào Liễu Thi Hàm, Lý Phong bởi vậy mà không giao ra cách điều chế Đồng nhan thủy nữa thì làm sao bây giờ?"

Sắc mặt Kim Tú Triết biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói: "Ngươi nói đúng, người muốn thành đại sự phải nhịn được những chuyện người thường không thể nhịn, ta nhịn thêm một hồi thì như thế nào? Chỉ cần cầm về cách điều chế Đồng nhan thủy, loại nữ nhân nào không chiếm được? !"

Kim Hiền Thân nhìn ra sự quyết tâm của Kim Tú Triết, nhịn không được tán thưởng nói: "Thiếu chủ, ngươi quả nhiên đã trưởng thành!"

Sau khi nói xong, Kim Hiền Thân ôm Liễu Thi Hàm đến hàng sau Passat, tiếp theo hắn điều khiển Passat đi phía trước, Kim Tú Triết điều khiển Audi A7 ở phía sau, chạy về phía bờ biển.

Đại khách sạn Versailles.

Sau khi được những nhân viên công tác an bài, các công nhân cũ của Osvil rốt cục ngồi xuống toàn bộ.

Làm ông chủ, Lý Phong tự nhiên phải nói vài lời trước khi yến hội bắt đầu, chờ hắn nói một tràng chúc mừng này nọ đồng thời nâng cốc lên, mọi người cùng nhau nâng chén, yến hội chính thức bắt đầu.

Đúng lúc này, Trương Đức Hải tìm tới Lý Phong, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Lý tổng, ngài có phải là mới cãi nhau với Liễu tiểu thư?"

Lý Phong thấy lòng hơi động, liền vội vàng hỏi: "Ngươi vì sao lại hỏi như vậy?"

"Khi chúng ta tiến vào khách sạn, thì đã nhìn thấy Liễu tiểu thư khóc lóc đi ra ngoài." Trương Đức Hải giảng thuật lại tình cảnh lúc đó một lần.

"Trương thúc, ngươi làm sao lại không sớm nói cho ta biết." Lý Phong cười khổ không thôi, đồng thời còn có chút đau lòng.

Đúng lúc này, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ 'Thẳng thắn đối mặt' hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 500 điểm kinh nghiệm, 20000 điểm tích lũy."

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Nghe đến thanh âm nhắc nhở cuối cùng, Lý Phong thấy trong lòng nặng nề, đột nhiên có một loại cảm giác không ổn.

Cái nhiệm vụ này. . . Không phải là có quan hệ với Liễu Thi Hàm chứ? !

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Liễu Thi Hàm (3) "

"Mục tiêu: Nữ thần Liễu Thi Hàm bị Kim Tú Triết, Kim Hiền Thân bắt cóc, nguy trong sớm tối, xin mau chóng cứu nữ thần Liễu Thi Hàm thoát khỏi nguy cơ, nếu như nữ thần Liễu Thi Hàm bị thương tổn thì nhiệm vụ thất bại, khấu trừ 200 ngàn điểm tích lũy."

Chương 415. Cứu vãn nữ thần Liễu Thi Hàm (3)(2)

"Khen thưởng: 3000 điểm kinh nghiệm, 120 ngàn điểm tích lũy."

Xem hết giới thiệu nhiệm vụ, sát ý trong lòng Lý Phong ầm ầm bộc phát: "Kim Tú Triết, ta muốn ngươi chết!"

Trong căn phòng đủ để dung nạp hơn 2000 người, nhiệt độ đột nhiên hạ xuống!

Nhất thời bầu không khí ấm nóng bị trì trệ!

"Làm sao đột nhiên trở nên lạnh như vậy?"

"Ta cũng nhịn không được run rẩy một cái, tình huống như thế nào, điều hòa mở quá mạnh sao?"

"Ai biết được, khách sạn này không thiếu tiền a!"

Đám công nhân cũ của Osvili ào ào nghi hoặc lên tiếng, bọn họ làm sao biết được, nhiệt độ trong gian phòng yến hội đột nhiên hạ xuống căn bản không phải vấn đề của điều hòa, mà chính là Lý Phong đột nhiên bùng nổ sát khí tạo nên!

Đây là do lý trí của Lý Phong còn tồn tại, kiệt lực khống chế.

Nếu như Lý Phong không thèm khống chế, chỉ dựa vào sát khí, đã có thể làm người bình thường bị thương thậm chí là chết!

Người chịu trùng kích lớn nhất chính là Trương Đức Hải: "Tiểu Lý tổng, ngươi đừng nóng giận, cái này cũng là vì ta một mực không tìm được cơ hội nói chuyện với ngươi, cho nên. . ."

Trong nháy mắt vừa rồi, Trương Đức Hải cảm thấy vô cùng hoảng sợ, dường như trước mặt mình không phải nhân loại, mà là một con quái vật tiền sử!

"Trương thúc đừng hiểu lầm, ta không phải giận ngươi."

Lý Phong vội vàng tán đi sát ý, nói.

Hắn hiện tại rất hối hận đã để Liễu Thi Hàm rời đi một mình, sớm biết như thế, vô luận như thế nào hắn cũng sẽ giữ Liễu Thi Hàm lại.

Chỉ là hiện tại nói cái gì cũng đã muộn, hắn nhất định phải nhanh chóng tìm ra Liễu Thi Hàm ở đâu, trước tiên bảo đảm sự an toàn của Liễu Thi Hàm, sau đó đánh Kim Tú Triết thành bã vụn!

"Ừm, cái kia. . . Vậy là tốt rồi."

Trương Đức Hải lau đi mồ hôi lạnh trên trán, muốn trở lại chỗ ngồi của mình.

"Trương thúc ngươi chờ chút." Lý Phong vội vàng giữ chặt hắn lại, cầm micro lên nói : "Các vị an tĩnh một chút, ta có mấy câu muốn nói."

Lý Phong mở miệng, làm cho bên trong phòng yến hội nhất thời yên tĩnh.

"Ta vừa mới nhận được một cuộc gọi khẩn cấp, có chút việc cần phải xử lý một phen, tiếp theo ta sẽ ủy quyền cho Trương thúc giúp ta chiêu đãi mọi người."

"Tiền ta đã sớm thanh toán xong, mọi người ăn ngon uống say, nếu như ta trở về sớm thì sẽ cùng mọi người uống vài chén."

Nói xong Lý Phong để xuống micro, cũng mặc kệ mọi người nghe được sẽ có phản ứng gì, vỗ vỗ bả vai của Trương Đức Hải : "Làm phiền Trương thúc một phen a."

Sau khi nói xong, Lý Phong quay người rời khỏi phòng yến hội.

Nhìn theo bóng lưng dần xa của Lý Phong, nội tâm Trương Đức Hải đột nhiên dâng lên một loại cảm giác quái dị.

Vừa rồi hắn một mực nói chuyện với Lý Phong, không nhìn thấy Lý Phong nhận được cuộc gọi điện thoại nào a, sau khi hắn nói

xong chuyện Liễu Thi Hàm khóc lóc rời khỏi, tâm tình của Lý Phong mới đột nhiên biến hóa.

"Tiểu Lý tổng khẳng định là cãi nhau với Liễu tiểu thư, bất quá như vậy cũng tốt, ngẫu nhiên giận dỗi mới phát hiện đối phương ở trong lòng mình trọng yếu đến mức nào, cãi nhau cũng là một cách để tình cảm càng thêm bền chặt a. . ."

Trương Đức Hải tự cho là đoán được điểm mấu chốt, ngay sau đó cười ha hả lẩm bẩm.

"Hệ thống, giúp ta xác định vị trí của Liễu Thi Hàm."

Lý Phong vừa chạy ra bên ngoài khách sạn vừa nói.

"Có muốn tiêu hao 100 điểm tích lũy tra tìm vị trí của Liễu Thi Hàm ?"

"Đồng ý!"

"Đinh, tra tìm kết thúc, mời kí chủ xem xét!"

Lý Phong tiến vào hệ thống, bấm chọn xem xét, nhất thời trước mắt liền xuất hiện một cái màn hình ảo, một điểm đỏ đang nhanh chóng di chuyển trên đường thành thị.

Dạng tốc độ này hoặc là Kim Tú Triết lái xe, hoặc là Kim Hiền Thân ôm lấy Liễu Thi Hàm chạy thật nhanh.

"Mục đích của bọn họ là. . . Bờ biển?"

Điểm đỏ trên bản đồ đã đến gần phần đường ven biển, nếu như mục đích của bọn họ là bờ biển, có khả năng sớm đã có một chiếc thuyền chờ đợi tại đó.

Chẳng lẽ Kim Tú Triết muốn lén lút mang Liễu Thi Hàm sang H quốc, làm cho Liễu Thi Hàm bốc hơi khỏi nhân gian?

Hiện tại Lý Phong đang đối mặt một vấn đề, hắn có thể sử dụng Không gian truyền tống trực tiếp xuất hiện ở vị trí của Liễu Thi Hàm, chỉ là Liễu Thi Hàm một mực trong trạng thái di động, không gian truyền tống lại có thời gian trễ.

Nếu như hắn tính toán nhầm lẫn, hoặc là ở trong quá trình này Kim Tú Triết đột nhiên cải biến phương hướng, vậy phải làm sao bây giờ?

Không gian truyền tống thuật một ngày chỉ có thể sử dụng một lần, một khi không thể chặn đứng lại Kim Tú Triết, muốn truy xét theo đuổi sẽ rất phiền phức.

Nhưng hắn cần lập tức làm ra hành động, vạn nhất Kim Tú Triết vội vã không nhịn nổi, ở trên xe đã đè Liễu Thi Hàm xuống thì làm sao bây giờ?

"Không thể do dự tiếp được, chỉ có thể đánh bạc một lần!"

Lý Phong quyết định, muốn sử dụng Không gian truyền tống thuật.

Đúng lúc này, điểm đỏ trên bản đồ đình chỉ di động, đồng thời, đột nhiên có tin nhắn gửi tới.

Lý Phong lấy điện thoại di động ra xem xét, phát hiện vậy mà là tin nhắn do Liễu Thi Hàm gửi tới: "Ta ở bờ biển...Chờ ngươi."

Ngay sau đó, Liễu Thi Hàm lại gửi vị trí của mình tới.

"Kim Tú Triết vậy mà muốn dẫn dụ ta tới, hắn có mục đích gì?"

Lý Phong hơi trầm ngâm, liền đoán được Kim Tú Triết hẳn là ghi hận hắn, muốn giết hắn cho hả giận.

Còn có một khả năng khác, Kim Tú Triết cũng đánh chủ ý lên cách điều chế Đồng nhan thủy. . .

"Mặc kệ mục đích của ngươi là gì, kết cục của ngươi đã định trước rồi!"

Lý Phong cười lạnh một tiếng, gửi lại một tin nhắn cho Liễu Thi Hàm: "Tốt, ta lập tức sẽ tới!"

Sau khi làm xong, Lý Phong đi tới một chỗ hẻo lánh không người, xác định không có camera giám sát, khởi động Không gian truyền tống thuật.

Một đạo hào quang lóe lên, Lý Phong biến mất tại chỗ!

. . .

Hoa Thành là thành phố nằm sát biển, có tổng cộng 230 km đường ven biển, bên trong có bãi biển Hoàng Kim trứ danh cả nước, cũng có những chỗ đất đá lởm chởm.

Giờ phút này, ở một nơi vắng vẻ, Audi A7 nằm song song với Passat màu đen.

"Mẹ nó, đoạn đường này suýt nữa thì rét chết cóng."

Kim Tú Triết mở cửa xuống xe, hoạt động tay chân, phiền muộn mắng to.

Một bên cửa sổ của A7 đã bị Kim Hiền Thân đánh nát, gió mát ban đêm tấp vào mặt Kim Tú Triết không trượt phát nào.

Hiện tại đang là tháng 12, dù Hoa Thành nằm ở phương nam, ban ngày tuy ấm áp như xuân, nhưng ban đêm vẫn có chút lạnh lẽo, gió lạnh thổi thẳng vào mặt, không nói cũng biết “thoải mái” cỡ nào!

Khóe miệng Kim Hiền Thân giật một cái, cười khổ lắc đầu, Kim Tú Triết từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng, loại khổ cực này đối với hắn xác thực khó có thể chịu đựng.

"Kim quản gia, mau đưa Liễu Thi Hàm cho ta, ta cho nàng uống thuốc."

Kim Tú Triết hoạt động thân thể một phen, sau khi cảm giác đã bình thường lại, liền vội vã không nhịn nổi đi đến bên cạnh Passat nói.

Kim Hiền Thân hơi biến sắc: "Thiếu chủ, không phải đã nói đợi giải quyết Lý Phong xong rồi mới xuống tay với Liễu Thi Hàm sao?"

"Kim quản gia, ngươi cho rằng ta muốn cưỡi nàng?" Kim Tú Triết bĩu môi, lộ vẻ mặt ủy khuất nói : "Chúng ta đều đây là thuốc C kích dục, nhưng Lý Phong không biết a."

"Chỉ cần Liễu Thi Hàm uống thuốc, liền sẽ biểu hiện rất khó chịu, đến lúc đó chúng ta nói Liễu Thi Hàm ăn phải độc dược siêu cấp, chỉ chúng ta mới có giải dược, như vậy Lý Phong còn không phải là thúc thủ chịu trói?"

Hai mắt Kim Hiền Thân sáng lên: "Thiếu chủ giỏi thật! Tại sao ta lại không nghĩ tới!"

Ngay từ đầu Kim Hiền Thân định dùng vũ lực làm Lý Phong khuất phục, bây giờ suy nghĩ một chút liền cảm thấy biện pháp của Kim Tú Triết tựa hồ càng tốt hơn!

"Hắc hắc, nói về chơi mưu kế ta quả thật là người trong nghề!"

Kim Tú Triết cười đắc ý, lấy ra từ trong ngực một bình sứ nhỏ, đổ một viên thuốc màu đỏ xuống tay rồi nhét vào miệng Liễu Thi Hàm.

"Hừ hừ, ăn vào viên thuốc Mai Liệt Diễm Hỏa Tình này, cho dù liệt nữ cũng sẽ biến thành dâm phụ, Liễu Thi Hàm, để ta tận mắt thấy một màn ngươi tự xé y phục của mình thành mảnh nhỏ đi!"

Trong mắt Kim Tú Triết lóe lên vẻ dâm đãng, cười lạnh nói.

Cùng một thời gian đó, tại một nơi cách chỗ này 500m, một vết nứt màu đen đột nhiên xuất hiện!

Chương 416. Không trang

Chương 377: Không trang

Vết nứt màu đen này tựa như là một cái mắt nằm dọc to lớn, hai đầu nhọn, rộng ở giữa, trong bóng đêm tản ra ánh sáng đen kịt, tựa như con mắt ma quỷ.

Đúng lúc này, một đôi tay từ trong khe nứt màu đen duỗi ra, sau đó hung hăng xé sang hai bên!

"Răng rắc "

Vết nứt màu đen mở rộng, gần như bị biến thành hình tròn, một thân ảnh đi ra.

Chính là Lý Phong!

"Cái cảm giác gió thổi mông lạnh này. . . Thật là quen thuộc."

Cảm nhận được gió đêm lướt nhẹ qua thân thể, khóe miệng Lý Phong khóe nhịn không được giật một cái.

Không gian truyền tống thuật xác thực cường đại, có điều mỗi lần truyền tống đều phải xé nát y phục mới chịu được, cái thiết lập này đúng là quá mức củ chuối!

"May mà ta đã sớm chuẩn bị."

Lý Phong lấy ra một bộ y phục đầy đủ từ trong ba lô để mặc vào, sau đó chạy tới điểm đỏ.

Khi truyền tống, hắn cố ý thiết lập địa điểm chênh lệch 500m, cũng là để chừa lại không gian thay quần áo.

"Có người đến!"

Kim Hiền Thân nghe thấy động tĩnh nơi xa, vội vàng nhìn lại.

Lập tức, ở dưới bóng đêm, một cái bóng đang lao tới với tốc độ cao!

"Lý Phong? !"

Kim Hiền Thân rốt cục thấy rõ người tới là ai, nhịn không được lên tiếng kinh hô!

"Không thể nào, không phải vừa gửi tin nhắn được mấy phút sao?"

Kim Tú Triết đang tham lam liếc nhìn thân thể Liễu Thi Hàm từ trên xuống dưới, tưởng tượng tình cảnh chút nữa chà đạp Liễu Thi Hàm, không quay đầu lại nói.

Mặc kệ người đến có phải Lý Phong hay không, chỉ cần Kim Hiền Thân ở đây, thì sẽ không có vấn đề gì, cho nên hắn căn bản không có chút lo lắng.

Giờ phút này, thuốc kích dục bắt đầu có hiệu lực, thân thể Liễu Thi Hàm ở trong cơn mê không ngừng giãy dụa, hai tay vô ý thức sờ loạn trên người mình, tình cảnh này dù là Liễu Hạ Huệ nhìn thấy cũng khó tránh khỏi động tâm.

(Liễu Hạ Huệ: một người nổi danh chính nhân quân tử, nghe nói ông từng cho một người phụ nữ ngồi trên đùi cả đêm trên xe ngựa mà không nổi chút tà tâm)

"Thật sự là hắn."

Ngữ khí của Kim Hiền Thân có chút ngưng trọng.

Hắn không sợ nhìn thấy Lý Phong, chỉ là hắn nghĩ mãi mà không rõ vì sao Lý Phong có thể xuất hiện nhanh như vậy.

Từ khi hắn gửi tin nhắn đến bây giờ, thời gian cũng chỉ chừng hai ba phút a, dù là ngồi máy bay chiến đấu cũng không có khả năng nhanh như vậy!

"Không thể nào?"

Kim Tú Triết cuối cùng cũng rời ánh mắt khỏi thân thể Liễu Thi

Hàm, nhìn về nơi xa.

Vừa xem xét, sắc mặt Kim Tú Triết lập tức thay đổi: "Ta XXX, thật đúng là Lý Phong?"

Hai người nói chuyện tới đây, Lý Phong đã chạy đến trước mặt hai người, khoảng cách chỉ còn 10m.

"Các ngươi là ai?"

Lý Phong dừng bước lại, hai tay chống lên đầu gối, thở không ra hơi hỏi.

Vừa nói, Lý Phong vừa dùng tới Thấu thị nhãn, nhìn ra hai khuôn mặt quen thuộc ở đằng sau mấy tấm mặt nạ da người, cùng với. . . Liễu Thi Hàm nằm trong xe Passat không ngừng vặn vẹo!

Trong lúc nhất thời sát khí Lý Phong thật vất vả mới đè xuống được lại có dấu hiệu muốn sôi trào!

Rất rõ ràng tình huống của Liễu Thi Hàm không thích hợp, là trúng độc sao?

Nhưng điều làm cho Lý Phong cảm thấy an ủi là, hệ thống vẫn chưa nhắc nhở nhiệm vụ thất bại, nói cách khác Liễu Thi Hàm còn chưa bị thương tổn!

Kim Tú Triết kinh nghi bất định nhìn Lý Phong một hồi, tiếp theo ngửa mặt lên trời cười to: "Ha ha, Lý Phong, không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt ở chỗ này a?"

"Ngươi. . . Ngươi là. . . Kim Tú Triết?" Lý Phong lộ vẻ mặt không dám tin, kì thực nội tâm lại cười lạnh không thôi.

Không cần dùng Thấu thị nhãn hắn cũng có thể đoán được thân phận đối phương, hắn cố ý giả vờ chấn kinh chỉ là vì muốn lừa Kim Tú Triết cùng Kim Hiền Thân.

Đến cả bộ dáng chạy rất mệt mỏi cũng là vì mục đích tương tự, chỉ vì làm bọn hắn buông lỏng cảnh giác, từ đó hắn sẽ có cơ hội làm rõ ràng Liễu Thi Hàm trúng phải loại độc gì.

Tiếp theo, hắn sẽ tìm cơ hội đánh ra một chiêu nhất kích tất sát hai tên khốn nạn này!

"Xem ra ngươi có ấn tượng rất sâu với giọng nói của ta a." Kim Tú Triết rất hài lòng với biểu lộ của Lý Phong.

Từ khi gặp phải Lý Phong, Kim Tú Triết không ngừng phải ăn quả đắng, khó có được một lần chiếm thượng phong, cái này khiến Kim Tú Triết tựa như ở giữa mùa hè được uống một ngụm nước đá!

"Không thể nào, Kim Tú Triết xấu hơn ngươi nhiều a, sao ngươi có thể là Kim Tú Triết ?"

Lý Phong ra vẻ không hiểu gì, hỏi.

Kim Tú Triết: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Lão tử đeo mặt nạ da người rất tầm thường có được không, con mẹ nó nói như vậy là ngươi muốn cố ý làm nhục lão tử?

"Thiếu chủ, đừng kích động, hiện tại là chúng ta nắm giữ quyền chủ động."

Kim Hiền Thân lo lắng Kim Tú Triết bị Lý Phong chọc giận, làm ra hành động không lý trí nào đó, vội vàng khuyên nhủ.

"Hừ!"

Kim Tú Triết giận dữ hừ một tiếng, đưa tay bóc xuống mặt nạ da người, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ.

Kim Hiền Thân vốn muốn ngăn cản, cuối cùng từ bỏ quyết định này.

Dù sao nơi này không có camera giám sát, Lý Phong sớm muộn gì cũng sẽ bị hắn diệt khẩu, lộ ra bộ mặt thật cũng không sao cả.

"Đấy, ta đã nói mà, gương mặt này của ngươi so với mặt nạ da người xấu hơn nhiều."

Lý Phong tiếp tục chọc giận Kim Tú Triết.

Bởi vì đây mới là phương thức đối mặt bình thường giữa hắn và Kim Tú Triết, nếu như hắn đột nhiên lộ vẻ mặt ôn hoà, thì sẽ khiến Kim Tú Triết cảnh giác.

Kim Tú Triết quả nhiên không sinh nghi, ngay sau đó cười lạnh nói: "Lý Phong, ngươi cho rằng ta sẽ giống như những lần trước bị ngươi chọc giận? Ngươi sai rồi, hiện tại là ta nắm giữ quyền chủ động!"

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, ra vẻ không hiểu hỏi: "Vì sao nói như vậy?"

Kim Tú Triết đùa cợt nói: "Ngươi chẳng lẽ không cảm thấy kỳ quái, rõ ràng là Liễu Thi Hàm gửi tin nhắn cho ngươi, kết quả ta lại ở chỗ này?"

"Ừm. . ." Lý Phong sờ cằm cân nhắc thật lâu, một lúc lâu sau mới bừng tỉnh đại ngộ nói: "Đúng a, vừa nãy ta đã cảm thấy có chút không đúng, ngươi nói chuyện ta mới biết không đúng ở chỗ nào!"

Nói đến đây, trên mặt Lý Phong lộ ra vẻ lo lắng nồng đậm: "Thi Hàm ở đâu, ngươi làm gì nàng rồi?"

Khóe miệng Kim Tú Triết khẽ nhếch, vừa muốn nói cái gì, đột nhiên một tiếng rên rỉ từ trong Passat truyền ra.

"Thi Hàm? !"

Sắc mặt Lý Phong kịch biến, muốn xông tới xem xét tình huống.

"Sưu "

Kim Hiền Thân lắc mình một cái ngăn trở đường đi của Lý Phong, cười lạnh nói: " Tình huống của Liễu tiểu thư bây giờ không được tốt lắm, thật ra bây giờ nàng đã bị trúng kịch độc, trong vòng 24 giờ không được sử dụng giải dược thì sẽ độc phát thân vong."

Kim Tú Triết tiếp lời, cười lạnh nói: "Không sai, càng trọng yếu là, chỉ chúng ta mới có giải dược, ngươi muốn cứu nàng, vậy phải

làm theo lời ta nói."

Sắc mặt Lý Phong biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói: "Các ngươi đã hạ độc gì với Thi Hàm ?"

Vừa nói, Lý Phong vừa sử dụng Đọc tâm thuật với Kim Tú Triết.

"Hừ, lỗ tai ngươi bị điếc sao? Kịch độc, kịch độc không cẩn thận là mất mạng!" Kim Tú Triết lộ vẻ mặt không kiên nhẫn, rống to: "Giao ra cách điều chế Đồng nhan thủy, ta sẽ cho Liễu Thi Hàm ăn vào giải dược, nếu không thì ngươi cứ trơ mắt nhìn nàng độc phát thân vong đi!"

Kim Tú Triết hiện tại có một loại cảm giác rất sảng khoái sung sướng, trước kia đều là hắn bị Lý Phong đè xuống đất di qua di lại, hiện tại đổi thành hắn đùa giỡn Lý Phong trong lòng bàn tay, cảm giác này vô cùng thoải mái!

"Ngô. . . thuốc kích dục a. . ."

Kim Tú Triết làm sao biết được, Lý Phong đã dùng Đọc Tâm Thuật để biết được suy nghĩ chân thật trong lòng hắn.

Chỉ là cái này . . . Bách Thảo Đan chắc hẳn có thể giải quyết a?

Không còn nỗi lo về sau, Lý Phong cũng không cần phải giả bộ tiếp: "Chẳng lẽ các ngươi không hiếu kỳ vì sao ta có thể xuất hiện nhanh như vậy?"

"Ừm?" Kim Hiền Thân thấy lòng hơi động, một loại cảm giác không ổn đột nhiên dâng lên, ngay sau đó hắn liền muốn xuất thủ khống chế Lý Phong.

Đúng lúc này, Lý Phong âm thầm nói nhỏ một câu: "Tiên Tung Bộ!"

Chương 417. Song Long Lưu Tinh Quyền

Chương 378: Song Long Lưu Tinh Quyền

Trong nháy mắt Lý Phong dùng Tiên Tung Bộ, Kim Hiền Thân động!

Kim Hiền Thân vốn đứng rất thẳng, nhưng toàn thân trên dưới đều lộ ra một cỗ khí tức mục nát, tựa như già cỗi đã bước nửa chân vào quan tài.

Nhưng giờ khắc này, thân thể Kim Hiền Thân lại cho người ta một loại cảm giác cao lớn, toàn thân trên dưới đều là cuồng mãnh bá đạo!

Cùng lúc đó, một cỗ khí tức khủng khiếp bắn ra từ trên người hắn!

Cường giả cấp S!

"Sưu "

Điện quang lóe lên, Kim Hiền Thân lướt một phát đã qua mười mét, ập tới chỗ Lý Phong, bàn tay nhanh như chớp giật đánh về phía trước!

Kết quả. . .

"Cái gì? !"

Tay phải Kim Hiền Thân trực tiếp lướt xuyên người Lý Phong, làm hắn phải lên tiếng kinh hô.

Kim Tú Triết cũng là sắc mặt kịch biến, làm sao lại xảy ra chuyện như vậy, Lý Phong là quỷ sao? !

Cùng lúc đó, thân thể Lý Phong lóe lên, vòng qua Kim Hiền Thân

đi tới bên cạnh Passat, vẫy tay một cái, một cái Long trảo xuất hiện, vững vàng chộp lấy Liễu Thi Hàm.

Tiếp theo Lý Phong dùng Vô Ảnh Bộ, trong chớp mắt liền vượt xa mấy chục mét, nhẹ nhàng để Liễu Thi Hàm ở dưới đất.

Kim Hiền Thân phát giác được sau lưng có động tĩnh, quay đầu nhìn lại, thấy Lý Phong cùng Liễu Thi Hàm ở nơi xa nhất thời sợ hãi: "Đáng chết, ngươi cũng là cường giả võ đạo? !"

"Cường giả võ đạo?" Sắc mặt Kim Tú Triết lại biến đổi!

Lý Phong vậy mà cũng là cường giả võ đạo, không thể nào a, tới nay Lý Phong chưa từng lộ ra dấu hiệu hắn cũng là cường giả võ đạo!

Ngay tại thời điểm hai người kinh hô, tàn ảnh lưu lại tại chỗ của Lý Phong đạt tới hạn chế 3 giây, đột nhiên biến mất.

"Cái này. . . Cái này vậy mà là tàn ảnh? !"

Kim Hiền Thân bừng tỉnh đại ngộ đồng thời sợ hãi vô cùng.

Cái gọi là tàn ảnh, là khi một vật nhanh hơn tốc độ khung hình của mắt, nên lưu lại ảo ảnh, hơn nữa thời gian tồn tại ngắn ngủi đến mức có thể bỏ qua không tính.

Nhưng tàn ảnh của Lý Phong lại tồn tại tận 3 giây, cái này không khoa học chút nào!

"Tàn ảnh?"

Kim Tú Triết đầu tiên là sững sờ, tiếp theo quay đầu nhìn lại, mới phát hiện bên cạnh Kim Hiền Thân sớm đã không có bóng dáng của Lý Phong.

Lí do Kim Hiền Thân vồ xuyên qua thân thể Lý Phong, chính vì nó chỉ là một cái tàn ảnh?

Con mẹ nó chứ!

"Không nghĩ tới sao?"

Lý Phong để Liễu Thi Hàm xuống, sát khí rét lạnh làm hai người Kim Hiền Thân phải rùng mình một cái.

"Ngươi quả thật làm cho ta rất kinh ngạc." Kim Hiền Thân thu lại thần sắc chấn kinh, trầm giọng nói.

Kim Tú Triết bị khí thế của Lý Phong hù dọa, vô ý thức nuốt vài ngụm nước miếng, tiếp theo hắn phát hiện biểu hiện của mình quá mất mặt, nên ngoài mạnh trong yếu nói: "Lý Phong, ngươi đừng có phách lối, cho dù ngươi là cường giả võ đạo thì đã sao, Kim quản gia chính là cường giả cấp S !"

Biểu hiện của Lý Phong xác thực vượt xa phán đoán của hắn, bất quá không vấn đề gì, Lý Phong quá trẻ tuổi, nhiều lắm cũng chỉ là cường giả cấp A mà thôi, Kim quản gia muốn diệt hắn đơn giản tựa như lấy đồ trong túi!

"Cường giả cấp S sao. . ." Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, đùa cợt nói: "Rất xin lỗi, ta cũng là cường giả cấp S."

Sau khi nói xong, một cỗ khí tức mạnh mẽ thuộc về cường giả Siêu Phàm sơ kỳ xuất hiện trên người Lý Phong!

Nhất thời sắc mặt Kim Hiền Thân cùng Kim Tú Triết đều biến đổi!

"Cái này. . . Cỗ khí tức này!" Kim Tú Triết chỉ cảm thấy nội tâm giống như có hơn 10 ngàn con ngựa lao nhanh.

Lần thứ nhất gặp mặt, Kim Tú Triết nói Lý Phong không biết đánh đàn, kết quả bị Lý Phong dùng kỹ năng đánh đàn siêu cấp cùng khả năng soạn nhạc đánh mặt.

Lần thứ hai gặp mặt, Kim Tú Triết nói mình mua lại tập đoàn Tô thị đã là tình thế bắt buộc, kết quả bị Lý Phong dùng 60 tỷ đánh mặt.

Lần thứ ba gặp mặt, Kim Tú Triết nói Lý Phong không phải đối thủ của Kim quản gia, chẳng lẽ lại bị Lý Phong đánh mặt lần nữa?

Con mẹ nó lần này đã không còn đơn giản là đánh mặt, không cẩn thận hắn sẽ mất mạng!

Lý Phong được trời cao cử xuống để khắc chế hắn sao? !

"Thiếu chủ an tâm chớ vội, Lý Phong chỉ là cường giả cấp S- mà thôi, so với ta còn kém một cấp, ta muốn giết hắn. . . Không khó!"

Kim Hiền Thân đè xuống kinh ngạc trong lòng, tự tin nói.

"Thật sao?" Kim Tú Triết lộ vẻ mặt vui vẻ, kích động nói: "Vậy ngươi tranh thủ thời gian giết hắn đi, có thể lấy được cách điều chế Đồng nhan thủy hay không đã không còn trọng yếu, trước tiên giết chết hắn rồi nói sau!"

Kim Tú Triết đã thật sự sợ hãi, cũng vô cùng hận Lý Phong, lần này không lấy được cách điều chế Đồng nhan thủy cũng không sao, chỉ cần Lý Phong vĩnh viễn biến mất khỏi hành tinh này là được!

"Yên tâm đi thiếu chủ, vì muôn đời huy hoàng của Kim gia, cách điều chế Đồng nhan thủy ta nhất định phải lấy được!"

Kim Hiền Thân rất tự tin, hắn bước vào cấp S đã nhiều năm, gần đây ẩn ẩn lần mò được cánh cửa cấp S+.

Huống hồ kinh nghiệm chiến đấu của hắn phong phú hiếm người sánh được, sao phải sợ một tên thanh niên trẻ tuổi cấp S- ?

Chỉ cần đánh bại Lý Phong, hắn có rất nhiều thủ đoạn có thể ép Lý Phong giao ra cách điều chế Đồng nhan thủy!

"Tự tin là một loại ưu điểm, nhưng quá mức tự tin sẽ thành tự đại, sẽ chết rất thảm."

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch.

"Lý Phong, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, giao ra cách điều chế của Đồng nhan thủy, ta có thể thả ngươi cùng Liễu Thi Hàm rời đi, nếu không ngươi sẽ chết, mà Liễu Thi Hàm cũng sẽ bị chúng ta mang tới H quốc làm nô lệ tình dục."

"Hiện tại, nói cho ta biết đáp án của ngươi."

Kim Hiền Thân chắp hai tay sau lưng , đầy bá khí nói.

Đồng tử Lý Phong co rụt lại, sát khí toàn thân lại lần nữa tăng vọt: "Đáp án của ta chính là. . . Giết các ngươi!"

"Cuồng vọng!" Kim Hiền Thân hừ lạnh một tiếng, thân thể nhanh như chớp giật ập tới Lý Phong.

Nếu Lý Phong đã không cúi đầu, vậy liền đánh tới khi hắn phải cúi đầu!

"Cuồng bạo!"

Lý Phong nhếch miệng lên cười trào phúng, cảnh giới nhất thời tăng lên một tiểu giai đoạn, tiến tới cấp S.

"Bạo tẩu!"

Kỹ năng này vừa mở, khí tức trên thân Lý Phong lại lần nữa tăng vọt một đoạn, ẩn ẩn có xu thế ngang hàng cùng với Kim Hiền Thân!

"Đáng chết, đây là tình huống gì?"

Kim Hiền Thân cảm nhận được khí tức Lý Phong có biến hóa, sợ hãi mà tăng thêm tốc độ, chuẩn bị tốc chiến tốc thắng.

"Vầng sáng vô địch. . . Mở ra!"

Ngay tại thời điểm Lý Phong vừa mở ra một trong những át chủ bài sau cùng, Kim Hiền Thân vọt tới trước mặt hắn: "Song Long Lưu Tinh Quyển!"

Song chưởng của Kim Hiền Thân duỗi thẳng, hai đạo chân khí màu đen phóng thích ra, biến hóa thành hai sợi dây, muốn cuốn chặt lấy Lý Phong.

Tiếp theo, hai luồng khí này bắt đầu vây quanh, liên tục xoay tròn, càng chạy càng nhanh, càng chạy càng chặt, càng chạy càng to, sau cùng đã bao trùm lấy toàn thân Lý Phong!

"Lưu Tinh Bạo!"

Sau đó Kim Hiền Thân chắp hai tay trước ngực rống to một

tiếng, hai luồng khí ầm vang nổ tung!

Một cỗ ngọn lửa màu đen xông thẳng lên chân trời, tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc!

Vụ nổ này sinh ra sóng xung kích, trực tiếp đánh cho phạm vi 10 m quanh người Lý Phong bị lủng ra một cái hố sâu gần 2m!

Mảnh đá vỡ vụn thậm chí bay ra cả trăm mét, nhất thời bụi mù đầy trời, tựa như vừa mới gặp phải một trận bão cát kịch liệt!

"Hay lắm! Ha ha, ha ha ha, Lý Phong rốt cục chết rồi, rốt cục chết rồi!"

Kim Tú Triết siết chặt song quyền, hưng phấn đến mức quên hết tất cả!

Mấy ngày nay hắn liên tục bị Lý Phong áp chế gắt gao, nằm mơ cũng muốn nhìn thấy Lý Phong chết!

Một chiêu kia của Kim Hiền Thân làm ra động tĩnh lớn như vậy, Lý Phong khẳng định đã chết đến mức không thể chết lại, cái này giống như tảng đá đè nặng lồng ngực hắn rốt cục bị nổ tung, làm sao Kim Tú Triết có thể không hưng phấn?

Nhìn khói đặc cuồn cuộn trước mặt, Kim Hiền Thân lắc đầu cười một tiếng, có chút không thú vị nói : "Ta còn tưởng rằng ngươi có khả năng lớn cỡ nào, kết quả đến cả chiêu Song Long Lưu Tinh Quyển này cũng không ngăn cản nổi, sớm biết như vậy thì đã đổi sang một chiêu uy lực yếu hơn một chút."

Song Long Lưu Tinh Quyển + Lưu Tinh Bạo là sát chiêu tuyệt mệnh của Kim Hiền Thân, dù là cường giả cùng cấp bậc với Kim Hiền Thân, nếu bị trúng chiêu cũng không thể sống nổi.

Sau vụ nổ vừa rồi, Lý Phong khẳng định đã tan xác thành muôn ngàn mảnh, tuy rằng đã chiến thắng, nhưng Kim Hiền Thân lại có chút không cao hứng nổi, dù sao mục tiêu của hắn là lấy được cách điều chế Đồng nhan thủy , đáng tiếc. . .

"Cái gì? !"

Ngay tại thời điểm Kim Hiền Thân âm thầm cảm thán, một thân ảnh đột nhiên xông ra từ làn khói dày đặc!

Chính là Lý Phong!

Chương 418. Diệt Kim Hiền Thân!

Chương 379: Diệt Kim Hiền Thân!

Trong nháy mắt Lý Phong xông ra khỏi làn khói dày đặc, vẻ hưng phấn liền cứng lại trên mặt Kim Tú Triết: "Khốn kiếp, ngươi làm sao còn chưa chết?"

Kim Hiền Thân càng là nhịn không được đỏ ửng mặt mày!

Vừa rồi hắn còn hối hận không nên dùng chiêu thức mạnh như vậy, kết quả Lý Phong không chỉ không chết, hơn nữa thoạt nhìn còn lông tóc không chút thương tổn, con mẹ nó cái này rõ ràng là đánh mặt hắn a!

"Loại công kích kiểu này cũng muốn giết chết ta? Ấu trĩ!"

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng: "Tiên Tung Bộ!"

"Bá" "Bá" "Bá" . . .

Một đạo nối tiếp một đạo tàn ảnh xuất hiện, trong nháy mắt quanh Kim Hiền Thân toàn là tàn ảnh của Lý Phong, mỗi cái đều rất sống động, trừ đứng im tại nguyên chỗ ra không có gì khác với Lý Phong.

Càng làm cho Kim Hiền Thân cảm thấy kinh khủng là, hắn không nắm bắt được tung tích của Lý Phong!

"Đáng chết, đây là bộ pháp gì?!"

Tâm thần Kim Hiền Thân nâng cao cảnh giác, không dám có chút vọng động, đề phòng Lý Phong đột nhiên xuất hiện từ góc độ nào đó.

"Kim quản gia, giết hắn, nhanh giết hắn a!"

Kim Tú Triết hoảng sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, Lý Phong bày ra chiến lực cường đại làm hắn cảm thấy kinh khủng, hắn sợ Kim Hiền Thân không sớm giết Lý Phong, thì mình sẽ chết trong tay Lý Phong!

"Thiên Tốc Kiếm!"

Đột nhiên, Lý Phong xuất hiện sau lưng Kim Hiền Thân, chân khí ngưng tụ thành trường kiếm, không chút lưu tình chém xuống!

Kim Hiền Thân quay người đánh ra một quyền!

Một quyền này Kim Hiền Thân đã dùng toàn lực, nếu đánh trúng Lý Phong, nhất định có thể chiến thắng!

Nhưng làm Kim Hiền Thân giật nảy cả mình là, một kích này của Lý Phong chỉ là giả, nắm đấm của hắn vậy mà không trở ngại chút nào xuyên thấu thân thể Lý phong!

Là tàn ảnh!

Gần như là lập tức, chân thân Lý Phong lại xuất hiện sau lưng Kim Hiền Thân, Kim Hiền Thân thầm hô không ổn, mũi chân chạm đất muốn thoát khỏi nơi đây.

Chỉ là vừa rồi hắn mới dùng hết toàn lực đánh ra một quyền, muốn thay đổi lực đạo đổi công làm thủ rốt cục vẫn chậm một tia.

Mà một tia này cũng chính là cơ hội dành cho Lý Phong!

"Thiên Thương Quyền!"

Quát lớn một tiếng, Lý Phong xuất liên tục bảy quyền, mỗi một quyền đều đánh vào bộ phận đối diện trái tim ở sau lưng Kim Hiền Thân.

Bảy tầng lực đạo tầng sau nặng hơn tầng trước, tầng tầng nối đuôi nhau, ầm ầm đánh vào trong cơ thể Kim Hiền Thân!

"Phốc!"

Trái tim Kim Hiền Thân kịch liệt đau nhức, một ngụm máu tươi

nôn ra khỏi miệng!

"Trở về cho ta!"

Kim Hiền Thân biết giờ phút này không thể thổ huyết, bởi vì một khi thổ huyết sẽ kéo theo bắp thịt toàn thân co rút, làm hắn không thể có hành động gì khác trong một khoảng thời gian ngắn.

Nếu như lúc này Lý Phong lại đánh thêm mấy quyền, hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Có nghị lực cường đại áp chế, Kim Hiền Thân cứng rắn nuốt ngụm máu tươi trở về, đồng thời hai tay xoay chuyển: "Song Long Lưu Tinh Quyển!"

Kim Hiền Thân gần như là trong nháy mắt làm ra phản kích, lúc này Lý Phong còn đang ở sau lưng, một kích này nhất định có thể đánh trúng Lý Phong!

Chỉ là Kim Hiền Thân đã đánh giá cao tốc độ phản ứng của mình, cũng đánh giá thấp tốc độ của Tiên Tung Bộ.

Gần như là vào thời điểm hắn đánh ra Song Long Lưu Tinh Quyển, Lý Phong đã lần nữa để lại một đạo tàn ảnh, đi tới trước mặt hắn!

"Thiên Sát Quyền!"

"Oanh!"

Một quyền gấp ba thương tổn đánh thẳng vào tim Kim Hiền Thân!

"Phốc!"

Kim Hiền Thân gặp phải đòn hiểm, rốt cuộc áp chế không nổi thương thế trong người, há mồm phun ra một ngụm máu tươi!

"Bá "

Lý Phong lần nữa bỏ lại một đạo tàn ảnh, khi xuất hiện lần nữa đã ở trên đầu Kim Hiền Thân: "Thiên Tốc Kiếm!"

Tay phải chém ra, một đạo chân khí dài ba thước hóa thành Thanh Phong Kiếm, chém xuống đầu của Kim Hiền Thân!

"Xoẹt xẹt "

Giống như khoái đao cắt thịt, trường kiếm màu xanh chém xuống đầu Kim Hiền Thân, một đường xuyên thẳng tới phần eo mới miễn cưỡng dừng lại!

Lý Phong đứng dậy, tán đi chân khí, đứng chắp tay.

Tất cả khí tức trên người Kim Hiền Thân đều thu liễm, giống như tượng gỗ yên tĩnh đứng ở tại chỗ.

Nơi xa, trái tim của Kim Tú Triết đã nhảy lên đến cuống họng, không dám phát ra âm thanh gì.

Động tác của Lý Phong quá nhanh, trong mắt Kim Tú Triết chỉ là từng cái bóng dáng chợt lóe lên, cho nên hắn căn bản không biết vừa mới phát sinh cái gì.

Thời gian vào thời khắc này dường như đứng im!

"Ngươi rất mạnh, ta. . . Bại!"

Không biết qua bao lâu, Kim Hiền Thân mở miệng nói.

Kim Tú Triết đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lập tức lộ vẻ phẫn nộ: "Kim quản gia, ngươi còn chưa ngã xuống, làm sao có thể thừa nhận mình đã bại? Tiếp tục đánh a, ta muốn ngươi giết Lý Phong!"

Kim Hiền Thân nhếch miệng cười trào phúng, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: "Ngu ngốc!"

Giờ khắc này Kim Hiền Thân vô cùng hận Kim Tú Triết, nếu không phải Kim Tú Triết ham muốn sắc đẹp của Liễu Thi Hàm, bị tư thù làm mờ mắt, sao hắn có thể chết ở chỗ này?

Hắn hiện tại hận không thể tự tay giết Kim Tú Triết, chỉ tiếc hắn nói ra hai câu này đã dùng hết khí lực sau cùng, hiện tại đến cả đứng dậy cũng không nổi!

May mà. . .

"Lý Phong khẳng định sẽ giết Kim Tú Triết để trút căm phẫn a? Chỉ tiếc ta không thể nhìn thấy Kim Tú Triết chết ở trước mặt. . ."

Kim Hiền Thân cười thảm một tiếng, một tia chấp niệm sau cùng tán đi.

Nơi xa, Kim Tú Triết không dám tin tưởng lỗ tai mình, Kim Hiền Thân mắng hắn ngu ngốc, tên nô bộc đáng chết này muốn tạo phản sao: "Kim Hiền Thân, ta là thiếu chủ, ngươi chỉ là một nô bộc, ngươi lại dám. . ."

"Phốc "

Hắn còn chưa nói xong, đỉnh đầu Kim Hiền Thân đột nhiên giống như vòi nước phun máu như suối!

Tiếp theo, thân thể của Kim Hiền Thân một phân thành hai, càng nhiều máu tươi phun ra!

"? ? ?"

Kim Tú Triết đầu tiên là lộ vẻ mặt sững sờ, tiếp theo bắt đầu nôn mửa không thôi.

Con mẹ nó, con mẹ nó con mẹ nó, hắn thấy cái gì, một người sống sờ sờ bị chém thành hai nửa?

Máu tươi bắn như suối kia, mùi máu tươi gay mũi kia. . .

"Oẹ "

Kim Tú Triết trực tiếp quỳ rạp xuống đất, nôn mửa không ngừng.

"Quả nhiên là kẻ ngu ngốc."

Thấy thế, Lý Phong nhịn không được lắc đầu trào phúng.

Mạng nhỏ cũng sắp không bảo vệ nổi, còn có tâm tình nôn mửa, Kim Hiền Thân đánh giá Kim Tú Triết "Ngu ngốc" quả nhiên không

sai chút nào.

Bất quá Kim Tú Triết nôn ọe như vậy, Lý Phong cũng lười tới.

Đợi mấy phút đồng hồ sau, Kim Tú Triết rốt cục đình chỉ nôn mửa, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía Lý Phong.

"Lý. . . Lý Phong, hết thảy đều là hiểu lầm, là lão bất tử Kim Hiền Thân muốn hại ngươi, không liên quan gì tới ta, xin ngươi tha ta lần này."

"Chỉ cần ngươi tha ta, ta nguyện ý cho ngươi tiền, cho ngươi rất nhiều rất nhiều tiền!"

Kim Tú Triết vì giữ mạng, mà hất tất cả nước bẩn lên người Kim Hiền Thân.

Lý Phong cười: "Vừa rồi ngươi còn hô hào bảo Kim Hiền Thân giết ta cơ mà, đây cũng là chủ ý của hắn?"

Kim Tú Triết không chỉ ngu ngốc, còn rất vô sỉ, loại người này sống lâu một giây đồng hồ cũng là làm bẩn thế giới xinh đẹp này!

"Đúng vậy a, chính là chủ ý của Kim Hiền Thân, nếu như ta không nói như vậy, hắn sẽ giết ta!"

"Còn nữa. . . Liễu Thi Hàm trúng phải kịch độc, ta có thể trở về nhà mang giải dược tới, ngươi thấy thế nào?"

Đây là hy vọng cuối cùng của Kim Tú Triết, hắn không muốn chết, hắn còn có rất nhiều vinh hoa phú quý để hưởng thụ, hắn không thể chết a!

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng: "Ha ha, Thi Hàm chỉ là trúng một loại thuốc kích dục mà thôi, tên là Khiếu Liệt Diễm Đốt Tình, thật không may, loại độc này ta có thể giải."

"Cái gì? !" Kim Tú Triết giống như giữa ban ngày gặp quỷ kinh hô lên: "Ngươi làm sao lại biết?"

Đúng lúc này. . .

"Xoẹt "

Một tiếng y phục bị xé rách từ đằng xa truyền đến.

Lý Phong theo tiếng nhìn lại, đã thấy Liễu Thi Hàm giống như phát điên xé rách y phục của mình, mảng lớn da thịt lộ ra không khí, ở dưới ánh trăng tản ra màu sắc động lòng người!

Chương 419. Giết Kim Tú Triết!

Chương 380: Giết Kim Tú Triết!

"Ừng ực "

Kim Tú Triết nuốt ngụm nước bọt, hai mắt tuôn ra tham lam nồng đậm.

Dược hiệu của thuốc đã bắt đầu tới giai đoạn mạnh nhất, Liễu Thi Hàm cũng từ ngọc nữ thanh thuần biến thành dâm phụ, nếu như hắn ở bên cạnh Liễu Thi Hàm thì có thể cẩn thận thưởng thức mị thái của nàng.

Chỉ tiếc cách quá xa, cảnh đẹp này hắn không có phúc thưởng thức.

"Kim Tú Triết, ngươi biết không. . ."

Đúng lúc này, giọng nói âm lãnh của Lý Phong giống như gió thổi tới từ 9 tầng địa ngục vang lên bên tai Kim Tú Triết.

Kim Tú Triết rùng mình một cái, run giọng hỏi:

“Lý Phong, có gì từ từ nói a.”

"Tại thời điểm ngươi hạ dược Thi Hàm, vận mệnh của ngươi đã được quyết định."

Nói xong, Lý Phong lạnh lùng nhìn về phía Kim Tú Triết.

Bị ánh mắt của Lý Phong liếc tới, thân thể Kim Tú Triết liền run lên, cảm giác như rơi vào hầm băng!

Đây là ánh mắt gì? Băng lãnh, vô tình, sát ý cuồng bạo, tựa như một hắc động lạnh lẽo, muốn cắn nuốt vạn vật thế gian!

"Không. . . Đừng giết ta, ta có thể cho ngươi tiền, một tỷ, 11 tỷ, chỉ cần ngươi tha ta, ta đều có thể cho ngươi."

Kim Tú Triết chỉ cảm thấy mỗi cái tế bào trên thân thể đều đang run rẩy, hắn không có dũng khí chạy trốn, cũng không còn khí lực chạy trốn, chỉ biết quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!

Làm người ai chẳng ưa thích tiền tài. Một nữ nhân mà thôi, chẳng lẽ so với 1 tỷ 10 tỷ Hoa Hạ tệ còn trọng yếu hơn?

"Ngu ngốc." Lý Phong lắc đầu, đùa cợt nói: "Ngươi cảm thấy ta thèm chút tiền ấy của ngươi? Đừng nói nhảm nữa, an tâm chịu chết đi."

Đang nói chuyện Lý Phong vẫy tay một cái, một cái long trảo khổng lồ đột nhiên xuất hiện.

"Không, ngươi không thể giết ta, ta là người thừa kế tập đoàn tài chính A Dương, ta tới Hoa Hạ để đầu tư, ngươi giết ta là muốn làm hai nước xảy ra chiến tranh!"

Kim Tú Triết vừa lùi về sau vừa lớn tiếng gào rú.

"Ngươi hình như đã quá đề cao bản thân rồi, và cũng đề cao luôn cả quốc gia các ngươi. Trong mắt ta, ngươi chỉ là đồ bỏ đi, so với Hoa Hạ, H quốc chỉ là một nơi chật hẹp nhỏ bé."

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, long trảo chậm rãi tới gần Kim Tú Triết.

Giết người chỉ là chuyện trong nháy mắt, cho nên hắn muốn làm cho Kim Tú Triết trải nghiệm cảm giác tuyệt vọng khiếp sợ nhất, sau khi đã nhận hết những đợt tra tấn tinh thần, hắn sẽ sử dụng tư thái không gì cản nổi, nghiền chết Kim Tú Triết như nghiền chết một con kiến!

"Ngươi. . . Ngươi không được qua đây, không được qua đây! ! !"

Kim Tú Triết triệt để tuyệt vọng, muốn trốn về nơi xa.

Chỉ là hắn vốn đang vô cùng sợ hãi, hai chân run lên, chạy mấy bước đã ngã lộn cổ, căn bản chạy không nhanh, huống chi tốc độ của Lý Phong nhanh hơn hắn không biết bao nhiêu lần, Kim Tú Triết thủy chung vẫn nằm trong tầm ngắm của Thám Vân Thủ.

Giờ khắc này, Kim Tú Triết hối hận không gì sánh được, hắn không nên cuồng ngạo như vậy, không nên xem thường Lý Phong, lại càng không nên sinh ra tà niệm với Liễu Thi Hàm.

Hắn còn có rất nhiều vinh hoa phú quý để hưởng thụ, hắn ở H quốc còn có rất nhiều nữ nhân, hắn còn trẻ, hắn không thể chết a!

Đúng lúc này, tiếng rên rỉ của Liễu Thi Hàm càng thêm mãnh liệt hơn, làm Lý Phong cũng nhịn không được rung động trong lòng.

"Không thể kéo dài nữa."

Lý Phong thở dài, tay phải đánh ra, long trảo bỗng nhiên ập tới phía trước, trong nháy mắt đã chộp trúng Kim Tú Triết.

"Muốn trách, thì phải trách ngươi đã chọc phải người không nên chọc vào."

Sau khi nói xong, Lý Phong hung hăng nắm chặt tay phải.

"Phốc "

Áp lực khủng bố ập tới, thân thể của Kim Tú Triết cấp tốc bị bóp nát thành bánh thịt, máu tươi rơi lả tả trên đất, tựa như một trận mưa máu!

Một trong những người thừa kế của tập đoàn A Dương tới từ H quốc, Kim Tú Triết —— chết!

Lý Phong tiện tay ném đống huyết nhục sang một bên, triệt tiêu Thám Vân Thủ rồi lắc mình một cái đi tới trước mặt Liễu Thi Hàm.

Chỉ thấy y phục Liễu Thi Hàm đã bị xé tơi tả, rách rưới như ăn mày, mảng lớn xuân quang lộ ra ngoài, hai tay không ngừng sờ loạn.

Đồng thời, khuôn mặt Liễu Thi Hàm cũng kiều mị đến cực điểm, âm thanh càng là làm cho người nghe phải thú huyết sôi trào.

"Thi Hàm, ngươi đừng sợ, ta cho ngươi ăn giải dược."

Lý Phong tiêu 1000 điểm tích lũy để mua giải dược trong khu

mua sắm hệ thống, cúi người muốn đưa vào trong miệng Liễu Thi Hàm.

"Thi Hàm, ngươi tỉnh táo một. . . Ngô!"

Một làn gió thơm đập vào mặt, miệng Lý Phong đã bị một đôi môi đỏ chặn lại.

Cảm giác ngọt ngào mềm mại đánh tới, Lý Phong tựa như được ăn mỹ vị ngon nhất trên đời, vị giác muốn nổ tung!

"Muốn, ta muốn. . ."

Liễu Thi Hàm không có kinh nghiệm ở phương diện này, chỉ biết tuân theo bản năng hô lên hai chữ này.

Ngay tại thời điểm Lý Phong muốn vứt bỏ hết thảy hưởng thụ niềm vui thú nhục dục với Liễu Thi Hàm, chút lí trí còn sót lại ở trong đầu Lý Phong hô lớn: "Ngừng, ngươi không thể làm như vậy, nếu ngươi làm như vậy thì ngươi và Kim Tú Triết có gì khác biệt?"

Không nói tới chuyện Liễu Thi Hàm có hảo cảm với Lý Phong hay không, cho dù có, bọn họ cũng không phải người yêu, Lý Phong mà làm thật, vậy chính là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, hành động này đáng để vạn người phỉ nhổ!

Nếu như Liễu Thi Hàm tỉnh lại biết chuyện sẽ nghĩ như thế nào?

Nghĩ tới đây, Lý Phong liền hoảng sợ, tiếp theo dùng hết lực khí toàn thân ngăn chặn xúc động tâm lí, nhẹ nhàng đẩy Liễu Thi Hàm ra, đưa vào miệng nàng giải dược.

Không hổ là đồ xuất ra từ hệ thống, sau khi Lý Phong dùng chân khí đẩy mạnh dược hiệu tỏa ra khắp người Liễu Thi Hàm, rất nhanh màu đỏ bừng trên khuôn mặt Liễu Thi Hàm đã biến mất, thân thể cũng không còn nóng hổi như trước.

Dần dần, Liễu Thi Hàm buông lỏng, không đòi ôm Lý Phong nữa, hô hấp cũng biến thành vững vàng.

"Hô, may mà ta nhịn xuống được."

Lý Phong nhẹ nhàng đặt Liễu Thi Hàm ở dưới mặt đất, cái trán đã đổ đầy mồ hôi, vừa rồi trong hơn một phút đồng hồ ngắn ngủi, cả người Lý Phong đã ướt đẫm mồ hôi, cảm giác so với lúc chiến đấu cùng Kim Hiền Thân còn mệt mỏi hơn.

"Thừa dịp nàng chưa tỉnh lại, ta phải tìm cho nàng một bộ y phục."

Nhìn Liễu Thi Hàm mặc quần áo rách rưới, Lý Phong cảm thấy có chút đau lòng, vội vàng tìm trong ba lô, lấy ra một cái áo khoác của mình, muốn giúp Liễu Thi Hàm che lại thân thể.

Đúng lúc này, Liễu Thi Hàm đột nhiên mở hai mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau, hai tay Lý Phong nhất thời dừng ở giữa không trung.

"Lý Phong? Ngươi. . . Ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

Không biết qua bao lâu, Liễu Thi Hàm mới mờ mịt hỏi.

Liễu Thi Hàm chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, hoàn toàn không nhớ nổi vì sao mình lại nằm trên mặt đất, càng nghĩ không ra vì sao Lý Phong lại ở trước mắt mình.

"Cái này. . . Nói ra rất dài dòng." Lý Phong cười khổ một tiếng, không biết làm như thế nào để giải thích vấn đề này.

Đúng lúc này, gió đêm thổi tới, quét qua thân thể Liễu Thi Hàm.

"Lạnh quá!"

Liễu Thi Hàm không nhịn được ôm lấy hai vai, ngay sau đó nàng liền phát hiện không thích hợp, vội vàng ngồi dậy cúi đầu nhìn xuống.

"A! Ta. . . Y phục của ta!"

Liễu Thi Hàm lúc này mới phát hiện y phục đã rách rưới không còn bộ dáng gì, mảng lớn xuân quang lộ ra ngoài!

Lý Phong lại nhìn hết người nàng một lần nữa, đúng không? !

Chương 420. Lại biểu thị một lần

Chương 381: Lại biểu thị một lần

Liễu Thi Hàm vì sao nói là "lại"? Bởi vì Lý Phong lần trước giúp nàng trị liệu bệnh rối loạn kinh nguyệt cũng từng nhìn a.

Mỗi lần nghĩ đến cảnh tượng đó, Liễu Thi Hàm liền không nhịn được mặt đỏ tim gấp, kết quả lần này bị Lý Phong nhìn thêm một lần nữa. . .

Trời ạ, nàng đang muốn rời khỏi Lý Phong a, làm sao ràng buộc giữa hai người lại càng ngày càng sâu? !

"Cái kia. . . Trước khoác tạm cái áo này đi."

Lý Phong thở dài, đi đến sau lưng Liễu Thi Hàm choàng áo lên người nàng.

Bộ dáng này của Liễu Thi Hàm quá làm cho người ta đau lòng, tuy nàng không bị thương tổn thực chất, nhưng cái này mà xử lý không tốt, Liễu Thi Hàm sẽ bị lưu lại bóng ma tâm lý rất khủng khiếp.

"Ngô. . . Hay là ta học một ít kỹ năng điều trị tâm lý học, giúp Liễu Thi Hàm sớm trở lại bình thường?"

Lý Phong âm thầm trầm ngâm.

Liễu Thi Hàm thấy trong lòng ấm áp, hai tay nắm lấy áo khoác, che khuất xuân quang lộ ra ngoài, lúc này mới tạm thời thở phào.

"Có thể nói cho ta biết phát sinh cái gì không, đầu ta rất đau."

Liễu Thi Hàm chỉ nhớ xe mình chết máy giữa đường, sau đó gặp phải hai người xa lạ lái Passat, sự tình khác nàng không nhớ được gì cả.

"Là Kim Tú Triết cùng Kim Hiền Thân bắt cóc ngươi. . ."

Lý Phong giảng thuật mọi chuyện một lần, bên trong tự nhiên đã bỏ qua chi tiết hắn dùng Không gian truyền tống thuật kịp thời chạy tới.

"Trời ạ, Kim Tú Triết làm sao có thể làm chuyện này với ta!"

Nghe xong Lý Phong giảng thuật, Liễu Thi Hàm sợ hãi không thôi.

Bắt cóc, cho uống thuốc kích dục, còn dùng nàng để uy hiếp Lý Phong giao ra cách điều chế Đồng nhan thủy, quả thực là ác độc!

Khó trách nàng nằm trên mặt đất, khó trách y phục nàng tan nát thành như vậy, nếu không phải Lý Phong kịp thời đuổi tới, nàng căn bản không dám tưởng tượng mình sẽ có kết cục gì!

Nghĩ mà sợ, Liễu Thi Hàm đột nhiên hỏi: "A, đúng rồi, ngươi không bị thương chứ?"

Tuy rằng Lý Phong kể về quá trình đánh bại Kim Hiền Thân, Kim Tú Triết rất hời hợt, nhưng tình huống thực tế khẳng định rất kinh tâm động phách a?

Nếu như Lý Phong bởi vì nàng mà thụ thương, vậy nàng sẽ phi thường tự trách!

"Ta có thể có chuyện gì, bọn họ không đả thương nổi ta."

Lý Phong tự tin cười một tiếng, nói.

"Ngươi tuyệt đối không nên gạt ta."

Liễu Thi Hàm không tin, dưới tình thế cấp bách muốn đích thân kiểm tra thân thể Lý Phong.

Chỉ là áo khoác vốn mặc trên người nàng, dưới sự kích động bị xô đẩy quá lớn, áo khoác nhất thời rơi xuống đất.

Lập tức, xuân quang lần nữa lộ ra ngoài. . .

Vốn Liễu Thi Hàm nằm ngang, y phục rách nát còn có thể góp phần che lại thân thể, nàng vừa đứng lên, mọi thứ đều tuột xuống.

Sau đó. . . Khụ khụ, không tiện miêu tả.

"A!"

Liễu Thi Hàm liền vội vàng đặt hai tay tại trước ngực, khuôn mặt đỏ đến mang tai.

Thảm rồi, đây là lần thứ ba, còn là nàng chủ động "cởi", Lý Phong sẽ không hiểu lầm cái gì chứ?

Nghĩ tới đây, Liễu Thi Hàm vụng trộm ngẩng đầu quan sát Lý Phong, đã thấy Lý Phong vô cùng quân tử nghiêng đầu đi, không nhìn người nàng.

Liễu Thi Hàm nhất thời thở phào, âm thầm nói một câu: "Lý Phong tuy rằng hơi lăng nhăng một chút, nhưng phẩm tính không . . . , đó là cái gì?"

Ánh trăng chiếu rọi, khóe miệng Lý Phong có một vệt đỏ, nhìn màu sắc rõ ràng chính là son môi của nàng!

"Lý. . . Lý Phong, miệng ngươi vì sao lại có son môi của ta? !"

Liễu Thi Hàm thấy trong lòng nặng nề, bật thốt lên.

Lý Phong không phải là thừa dịp nàng trúng độc phi lễ nàng chứ? Nếu sự là như vậy, ý nghĩ " Phẩm tính của Lý Phong không tệ" quá mức sai lầm.

Lý Phong: ". . ."

Không phải chứ. . . Vấn đề này hắn phải trả lời thế nào, nói là ngươi chủ động hôn tiểu gia?

"Ngươi. . . Ngươi thừa dịp ta hôn mê, nên. . . nên..."

Nói còn chưa dứt lời, Liễu Thi Hàm không nói nữa, thần sắc thất vọng trên mặt càng nồng đậm, một đôi mắt đẹp cũng nổi lên sương mù.

Nàng không bài xích phát sinh tiếp xúc thân mật với Lý Phong, cho dù là chuyện nam nữ sum vầy cũng không bài xích, dù sao Lý Phong đã sớm nhìn qua thân thể của nàng.

Chỉ là nàng không thể tiếp nhận Lý Phong lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà chiếm tiện nghi, cái này khác gì hành vi của Kim Tú Triết?

Thế nhưng nàng không thể tức giận với Lý Phong, càng không thể chán ghét Lý Phong, nàng nhiều nhất cũng chỉ có thể thất vọng mà thôi.

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Liễu Thi Hàm có ý tứ gì? Tiểu gia không thể nhịn được nữa!

"Tốt a, chuyện đã tới nước này, vậy bây giờ ta chỉ có thể nói ra chân tướng ." Lý Phong thở dài, chậm rãi nói: "Là ngươi chủ động ôm lấy ta, sau đó hôn ta."

Liễu Thi Hàm: "? ? ?"

Là ta chủ động hôn Lý Phong, không thể nào a?!

"Tình cảnh lúc đó là như vậy. . ."

Lý Phong biết Liễu Thi Hàm không tin, chỉ đành đi đến chỗ Liễu Thi Hàm nằm xuống trước đó biểu diễn lại một lần: "Ngươi trúng xuân dược, dược tính rất lợi hại, ta vừa ngồi xuống đã bị ngươi ôm lấy, ân. . . Giống như bạch tuộc."

"Ta lập tức hô to không muốn, nhưng ngươi hoàn toàn rơi vào trạng thái thần trí không rõ, không chỉ không buông ta ra, ngược lại còn mạnh mẽ tiến tới, ách. . . Dấu son môi này cũng là bị lưu lại vào thời điểm đó."

"May mà ý chí của ta đủ kiên định, trong tình huống không làm thương hại ngươi đẩy ngươi ra, lại đưa giải dược vào trong miệng ngươi, sau đó ta chuẩn bị khoác y phục lên thân ngươi thì ngươi tỉnh lại."

Lý Phong vừa nói vừa làm, cảnh tượng này tựa như Chí Tôn Bảo giải thích cho Bạch Tinh Tinh tình huống bọn họ thiếu chút nữa phát sinh chuyện nam nữ, rất có cảm giác hài hước.

(nhân vật trong Đại Thoại Tây Du)

Tuy rằng Lý Phong chỉ là biểu thị, không lấy ra chứng cứ thực tế, nhưng Liễu Thi Hàm cũng tin, không có chút do dự nào.

Sau đó Liễu Thi Hàm liền cảm thấy xấu hổ, vừa rồi nàng còn nói Lý Phong thừa dịp mình hôn mê phi lễ mình, nội tâm cảm thấy thất vọng khổ sở.

Hiện tại tốt rồi, thế cục đột nhiên đảo ngược, là nàng cưỡng hôn Lý Phong. . .

Cái này. . . Thật là mắc cỡ!

"Hô." Lý Phong thở dài, đứng dậy nói : "Hiện tại ngươi đã minh bạch vừa rồi phát sinh cái gì chưa?"

Liễu Thi Hàm khẽ cắn môi đỏ, lắc đầu nói: "Ngươi còn chưa minh họa được rõ ràng."

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Tiểu gia đã minh họa rõ ràng đến nước này, ngươi còn nói tiểu gia không được, ngươi quyết tâm muốn hắt nước bẩn lên người tiểu gia đúng không?

Lý Phong đang vô cùng ủy khuất , Liễu Thi Hàm đột nhiên đi đến trước mặt Lý Phong nói: "Ngươi nói là ta vừa mới nằm ở chỗ này?"

Lý Phong liên tục gật đầu.

Liễu Thi Hàm thuận thế nằm xuống, sau đó nói: "Ngươi ngồi xuống."

Lý Phong tuy rằng không hiểu, nhưng vẫn ngồi xổm xuống.

"Sau đó ngươi đang muốn cho ta ăn vào giải dược, ta liền ôm lấy

ngươi?" Liễu Thi Hàm hỏi tiếp.

Lý Phong tiếp tục gật đầu, cái này không phải rõ. . . Ngô?

Đồng tử của Lý Phong co rụt lại, trơ mắt nhìn Liễu Thi Hàm nửa ngồi nửa quỳ ôm lấy hắn, tiếp theo Liễu Thi Hàm tựa như bạch tuộc cuốn chặt lấy hắn!

Lý Phong trực tiếp sững sờ: "Liễu tiểu thư, ngươi. . ."

"Đừng nói chuyện, tiếp tục minh họa đi." Liễu Thi Hàm dùng ngón tay ngăn chặn miệng của Lý Phong, run giọng nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Tiếp tục minh họa? Tiếp tục minh họa, vậy chẳng phải là sẽ tiếp xúc thân mật?

Lý Phong đang tưởng tượng, Liễu Thi Hàm đã đưa mặt tới.

Hai bờ môi đụng vào nhau. . .

Vị giác nổ tung!

(phụ nữ được crush hôn hẳn cũng phải sướng gần chết chứ làm gì có chuyện chất vấn nhỉ =_=)

Chương 421. Kiểu khác siêu độ

Chương 382: Kiểu khác siêu độ

Không biết qua bao lâu, rời môi. . .

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được nụ hôn đầu tiên của nữ thần Liễu Thi Hàm, thu hoạch được 10 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ Cứu vãn nữ thần Liễu Thi Hàm (3) hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 3000 điểm kinh nghiệm, 120 ngàn điểm tích lũy."

"Đinh, xét thấy kí chủ bảo vệ bản tâm, không làm ra sự tình khiến nữ thần Liễu Thi Hàm phản cảm, đặc biệt khen thưởng kí chủ 20 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Liễu Thi Hàm tăng lên, trước mắt là 69%(giai đoạn mập mờ) "

Liên tiếp những âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên làm cho Lý Phong có chút ngây người: "Ta XXX? Còn có loại thao tác này?"

Bởi vì không làm ra hành động khiến Liễu Thi Hàm phản cảm, hệ thống liền đặc biệt khen thưởng 20 điểm chinh phục?

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: S-

Điểm kinh nghiệm: 18500/ 20000

Điểm tích lũy: 623300

Điểm chinh phục: 179

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên

Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng

Nhìn thuộc tính cá nhân một chút, Lý Phong tắt hệ thống.

Đối diện, Liễu Thi Hàm vẫn giống như bạch tuộc ôm lấy Lý Phong, khuôn mặt ửng đỏ cúi đầu, dường như thẹn thùng, nhưng vẫn không buông ra. . .

"Cái kia. . . Hay là làm lại một lần?"

Bộ dáng thẹn thùng của Liễu Thi Hàm làm cho Lý Phong rung động, vô ý thức nói.

"Không. . . Không cần, một lần là đủ rồi."

Liễu Thi Hàm quýnh lên, vội vàng buông Lý Phong ra, đứng dậy nói.

Nàng cũng không biết vừa rồi làm sao lại làm như vậy, ma xui quỷ khiến hay là dự mưu đã lâu?

Tóm lại Liễu Thi Hàm không hối hận, nội tâm còn có chút vui sướng, nếu không phải lý trí còn ở đó, Liễu Thi Hàm có khi đã đáp ứng đề nghị của Lý Phong.

Lý Phong chép miệng thở dài, có loại cảm giác thất vọng.

Không biết qua bao lâu, Liễu Thi Hàm mới khôi phục lại bình tĩnh: "Thật xin lỗi, ta không nên hiểu lầm ngươi, còn nữa. . . Cám ơn ngươi cứu ta."

"Nói cảm ơn với ta thì quá khách khí rồi." Lý Phong khoát khoát tay, nói tiếp: "Ta gọi điện thoại cho tổ chức để người ta tới thu thập tàn cục trước."

Liễu Thi Hàm biết Lý Phong là nhân viên cục quốc an, cũng không nghĩ nhiều.

Đợi đến khi Lý Phong gọi cho phân bộ Long Hồn ở Hoa Thành,

hắn lại đi đến bên cạnh thi thể Kim Hiền Thân nhỏ giọng nói vài câu.

Liễu Thi Hàm nào dám nhìn sang? Lý Phong nói hắn đã giết Kim Hiền Thân, Kim Tú Triết, từ đó Liễu Thi Hàm không dám nhìn bên kia một cái nào.

Rốt cục đợi đến lúc Lý Phong đi về, Liễu Thi Hàm nhịn không được hỏi: "Ngươi vừa mới nói cái gì?"

"Không có gì, siêu độ Kim Hiền Thân một chút." Lý Phong nhún nhún vai, cười nói.

Liễu Thi Hàm: "? ? ?"

Lý Phong phát triển rất toàn diện a, còn biết kỹ năng của đạo sĩ?

Lý Phong lắc đầu thở dài nói: "Khụ khụ. . . Thực ra ta cảm thấy Kim Hiền Thân có chút thảm, bản thân là cường giả cấp S, có tiền đồ rất tốt, kết quả lại bị thằng ngu Kim Tú Triết liên lụy đến mức bỏ mình nơi xứ lạ."

". . ." Liễu Thi Hàm đột nhiên cảm thấy Kim Hiền Thân cùng Kim Tú Triết có chút thảm, chết cũng chết rồi, còn bị Lý Phong trào phúng.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại. . . Bằng vào sự tình hai người làm với nàng, bọn họ chết chưa hết tội.

"Thế ngươi vừa mới nói cái gì?" Liễu Thi Hàm phi thường tò mò.

"Ngươi đã muốn nghe, ta sẽ đọc lại một lần." Lý Phong vội ho một tiếng, lúc này mới cười nói: "Ngàn năm sống vạn năm tranh, đàn nhị hồ kéo cả đời, kèn vang cả xóm đều thương khóc, nhưng người đã nằm trong quan tài. Ở dưới suối vàng tinh thần sa sút, đi qua Vọng Hương đài nhớ lại quá khứ. Một chén canh Mạnh Bà quên kiếp này, trên cầu Nại Hà độ tàn hồn, kiếp sau đừng làm người H quốc."

Liễu Thi Hàm: "? ? ?"

Thao tác này của Lý Phong có chút quá ưu tú a, cái này cũng gọi

là siêu độ? Rõ ràng là muốn chọc giận Kim Hiền Thân đã chết đi còn muốn bật dậy a!

Người Long Hồn phân bộ Hoa Thành không để Lý Phong chờ quá lâu, sau mười mấy phút đã có hai chiếc máy bay trực thăng bay đến.

Xác nhận được thân phận của Lý Phong, bọn họ liền mang theo thi thể của Kim Tú Triết, Kim Hiền Thân lên phi cơ trực thăng, sau đó lộ ra sắc mặt tái nhợt chào hỏi Lý Phong, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Con mẹ nó. . . Thủ đoạn của Lý Phong quá kinh khủng, cắt người thành hai nửa cũng thôi đi, còn bóp người thành thịt nát.

Nhìn thấy hình ảnh này quả thực là phải vài ngày ăn không ngon a!

Mọi người đều là thành viên Long Hồn, không cần bẫy chúng ta như vậy a? !

Người Long Hồn vừa đi, Lý Phong cùng Liễu Thi Hàm cũng không cần thiết lưu lại, hai người ngồi lên chiếc xe Audi A7 rời khỏi nơi đây.

"Liễu tiểu thư, cùng nhau về khách sạn đi, ngươi đột nhiên rời khỏi như vậy, Trương thúc còn tưởng là hai ta cãi nhau."

Trên đường đi, Lý Phong tìm lí do để nói chuyện.

Liễu Thi Hàm hơi biến sắc, vốn nàng đã tạm thời quên mất sự tình Lý Phong có nữ nhân khác, bây giờ lại bị cưỡng ép nhớ lại.

"Không được, y phục của ta đã nát hết."

Liễu Thi Hàm lắc đầu, tinh thần chán nản.

Đã đi rồi thì trở về có ý nghĩa gì, chỉ thêm đau xót mà thôi.

"Cũng đúng." Lý Phong gật gật đầu nói: "Vậy ta đưa ngươi về khách sạn nhé."

"Ừm." Liễu Thi Hàm thở dài, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Một đường phi nhanh, sau một giờ, hai người trở lại khách sạn Four Seasons Hotel.

Đưa Liễu Thi Hàm vào cửa gian phòng, Lý Phong liền muốn nói lời tạm biệt.

"Chờ một chút." Liễu Thi Hàm đột nhiên gọi Lý Phong lại.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, quay đầu lại hỏi : "Làm sao?"

"Ta. . . Ta sợ hãi, ngươi có thể đi vào ngồi cùng ta một hồi không?" Liễu Thi Hàm khẽ cắn môi đỏ, dùng hết lực khí toàn thân nói.

Nàng sợ hãi lần này từ biệt Lý Phong, quan hệ hai người sẽ trở lại trước đó, nàng vẫn còn lưu luyến nụ hôn kia với Lý Phong . . .

Lý Phong nhìn chằm chằm Liễu Thi Hàm rất lâu, cuối cùng vẫn bỏ đi dự định sử dụng Đọc Tâm Thuật với nàng.

Tựa như câu cửa miệng của một ngôi sao NBA nào đó —— Hạnh phúc không phải điểm đến, mà là quá trình, nếu như liếc một cái đã xem thấu suy nghĩ của Liễu Thi Hàm, tuy rằng được đi đường tắt, nhưng cũng giảm bớt rất nhiều niềm vui thú.

"Được." Lý Phong mỉm cười gật đầu, đi sau lưng Liễu Thi Hàm vào trong phòng.

"Ngươi trước tiên ngồi ở chỗ này một lát, ta đi tắm."

Liễu Thi Hàm tận lực làm cho ngữ khí trở nên bình tĩnh, cầm một bộ quần áo từ trong rương hành lí rồi tiến vào phòng tắm.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, mặc dù chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng hắn rõ ràng nhìn thấy trong bộ đồ của Liễu Thi Hàm có một cái vớ cao màu đen!

Chẳng lẽ. . . Sau khi tắm xong Liễu Thi Hàm còn muốn ra ngoài cửa?

Mang theo nghi hoặc này, Lý Phong ngồi ở trên ghế sa lon chậm rãi đợi.

Chỉ chốc lát, tiếng nước chảy rì rào đình chỉ, Liễu Thi Hàm đã thay một bộ đồ mới từ trong phòng tắm đi ra.

Liễu Thi Hàm cầm lấy khăn mặt lau tóc ướt sũng, đi đến bên cạnh Lý Phong hỏi: "Ngươi muốn uống chút gì không?"

Lý Phong đang chơi game mobile, nghe vậy nhìn về phía trước, lập tức một đôi giày cao gót màu đen đập vào mắt, tiếp tục nhìn lên trên, cặp chân thẳng tắp thon dài bị vớ đen bao vây hiện ra, càng tăng thêm mấy phần dụ hoặc.

Lại nhìn lên trên, một cái váy xám ngắn cũn cỡn chỉ miễn cưỡng che tới mông xuất hiện, tuy rằng Liễu Thi Hàm đang đứng trước mặt Lý Phong, Lý Phong cũng có thể tưởng tượng ra sau lưng nàng nhất định có một đường cong khủng bố, vừa nhìn cũng làm cho người ta ngạt thở.

"Chân ta. . . Nhìn đẹp không?"

Đúng lúc này, Liễu Thi Hàm đột nhiên hỏi.

Chương 422. Thứ sáu tích. . .

Chương 383: Thứ sáu tích. . .

Chân Liễu Thi Hàm đẹp không. . . Loại vấn đề này cũng phải hỏi?

Đương nhiên là đẹp a!

Nếu như ngay cả chân Liễu Thi Hàm cũng không đẹp, vậy Lý Phong nghĩ không ra chân thế nào mới là đẹp.

Ngụy Băng Khanh, Tống Uyển Quân, Hứa Mạn, Tô Đồng, Liễu Thi Hàm nếu chỉ so sánh về đôi chân thì chênh lệch có thể bỏ qua không tính, cho nên Lý Phong không cần cân nhắc nhiều.

Chỉ là Lý Phong không dám trả lời ngay, bởi vì hắn không rõ dụng ý của Liễu Thi Hàm.

"Ý nàng là nhắc nhở ta không được nhìn chằm chằm chân nàng sao?"

Nghĩ đến cái khả năng này, Lý Phong liền không nhịn được đỏ mặt, vội vàng ngẩng đầu lên nói: "Cái kia. . ."

"Có đẹp hay không?" Liễu Thi Hàm lộ vẻ thẹn thùng, lại hỏi một lần.

Lý Phong: "? ? ?"

Bộ dáng của Liễu Thi Hàm hình như là đang câu dẫn hắn a!

"Đẹp!" Lý Phong gật gật đầu, tiếp theo lại cảm thấy như vậy còn chưa đủ để biểu hiện chân Liễu Thi Hàm đẹp cỡ nào, liền chân thành nói: "Vốn từ của ta có hạn, nhưng vẻ đẹp của ngươi là vô hạn, ta không biết nên dùng lời lẽ gì để diễn tả cảm xúc của mình, cuối cùng chỉ còn biết nói một từ, đẹp."

Liễu Thi Hàm chỉ cảm thấy trong lòng run lên, khuôn mặt đỏ

thêm mấy phần: "Gia hỏa này, khó trách có nhiều bạn gái như vậy, miệng ngọt ngào như được bôi mật."

Đè xuống cảm giác khác thường trong lòng, Liễu Thi Hàm gắt giọng: "Đẹp thì cũng không thể nhìn chằm chằm như vậy a."

Lý Phong: ". . ."

Thôi xong, ta biết ngay mà!

"Sắc lang ~ "

Liễu Thi Hàm thẹn thùng lườm hắn một cái, sau đó liền ngồi ở bên cạnh Lý Phong.

Nhất thời, Lý Phong đã ngửi thấy mùi thơm ngát: "Ngươi dùng sữa tắm nhãn hiệu gì, thật là thơm."

"Ta không dùng sữa tắm. . ." Liễu Thi Hàm khẽ cắn môi đỏ, nhỏ giọng nói: "Sữa tắm mang tới đã dùng hết, ta lại không thích sữa tắm của khách sạn."

"Không dùng sữa tắm?" Lý Phong đầu tiên là sững sờ, tiếp theo mới bừng tỉnh đại ngộ.

Đúng a, Liễu Thi Hàm tự có mùi thơm cơ thể, khó trách hắn cảm thấy mùi thơm này có chút quen thuộc, hóa ra là mùi vị giống với lúc ngửi giày cao gót của Liễu Thi Hàm!

Nghĩ tới đây, Lý Phong liền cúi đầu nhìn xuống giày cao gót của Liễu Thi Hàm.

Liễu Thi Hàm vội vàng co rụt chân lại, khẽ gắt : "Sắc lang, lại nghĩ chuyện xấu rồi."

Lý Phong: "? ? ?"

Liễu Thi Hàm lần thứ nhất gọi hắn là sắc lang, hắn còn không để ý, nghĩ rằng đây chỉ là Liễu Thi Hàm e lệ vô ý thức kêu lên.

Đợi đến lần thứ hai Liễu Thi Hàm gọi hắn là sắc lang, Lý Phong rốt cục nghe ra điểm không thích hợp.

Rõ ràng Liễu Thi Hàm không thật sự giận hắn, bởi vì xưng hô kiểu này lộ ra vẻ thân mật a. . .

"Khụ khụ, không có không có, sao ta có thể nghĩ chuyện xấu được." Lý Phong liên tục khoát tay phủ nhận.

"Còn nói không, ngươi khẳng định là đang nghĩ tới lần trước."

Rất rõ ràng, Liễu Thi Hàm cũng nghĩ đến chuyện Lý Phong ngửi giày cao gót của nàng.

"A? Liễu tiểu thư, ta không hiểu ý tứ của ngươi." Lý Phong quyết định giả vờ ngây ngốc, thăm dò nội tình của Liễu Thi Hàm.

"Đừng gọi ta là Liễu tiểu thư, gọi ta là Thi Hàm." Khuôn mặt Liễu Thi Hàm đỏ lên, cúi người cởi giày cao gót xuống, nói: "Ngươi lần trước không phải đã từng vụng trộm ngửi một lần rồi sao, hiện tại ta cho ngươi một cơ hội ngửi quang minh chính đại, ngươi. . . Có muốn hay không?"

Lý Phong: "? ? ?"

Liễu Thi Hàm vậy mà muốn tiểu gia ngửi giày cao gót của nàng, cái này không thể nhịn a!

"Không phải giày cao gót a, là bàn chân của ta." Liễu Thi Hàm nhẹ nhàng nâng lên bàn chân đặt ở trước mặt Lý Phong nói: "Vừa tắm xong, chắc cũng không đến mức khó ngửi đâu ~ "

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, âm thầm nói: "Ta cho dù chết đói, cũng không có khả năng đi ngửi chân Liễu Thi Hàm!"

Chỉ là. . . Chân Liễu Thi Hàm thật sự rất đẹp a, nhất là đeo thêm vớ đen, càng là tăng thêm mấy phần dụ hoặc. . .

"Bá "

Lý Phong nhanh như tia chớp duỗi tay nắm chặt mắt cá chân Liễu Thi Hàm, đặt ở mũi hung hăng hít hà mấy hơi, tiếp theo vừa lòng thỏa ý cảm thán: "Thật là thơm!"

Định luật thật là thơm lần nữa có tác dụng!

"A! Ngươi. . . Ngươi làm sao lại ngửi thật a! Cái đồ đại sắc lang!"

Liễu Thi Hàm vốn định trêu chọc Lý Phong một chút, ai ngờ Lý Phong vậy mà làm thật, nhất thời trái tim đập bình bịch, khuôn mặt biến thành trái táo đỏ.

Lý Phong: "? ? ?"

Là ngươi bảo ta ngửi có được không, kết quả ngươi lại đổi ý, trở mặt còn nhanh hơn tụt quần!

Đúng lúc này, Liễu Thi Hàm đột nhiên khẽ cắn môi đỏ hỏi: "Thật sự rất thơm sao?"

". . ." Khóe miệng Lý Phong giật một cái, hắn hiện tại rốt cục minh bạch câu nói “Lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển” có ý tứ gì.

Trước một giây vẫn là nhiều mây, sau một khắc liền thành nắng hạ chói chang, làm hắn lúc lên lúc xuống, chẳng biết đường nào mà lần.

"Ta đang hỏi ngươi cơ mà? ~ "

Giọng nói của Liễu Thi Hàm khẽ run.

"Ừm, thơm, còn rất dễ chịu."

Lý Phong lại ngửi một chút, sau đó nói.

"Ừm. . . Từ nhỏ ta đã có mùi thơm này, làm cách nào cũng không tẩy được."

Liễu Thi Hàm rút chân về, có chút buồn rầu nói.

"Đây là chuyện tốt a, bao nhiêu người nằm mộng cũng muốn được như ngươi."

Lý Phong không hiểu ra sao cả, rõ ràng là một chuyện tốt, vì sao Liễu Thi Hàm lại có vẻ buồn rầu?

"Bởi vì từ nhỏ đã có người nói ta xịt nước hoa, mà sau khi lớn

lên, ở trường học kiểu gì cũng bị chỉ trỏ bàn tán."

Liễu Thi Hàm thở dài, bất đắc dĩ nói.

Lý Phong nghe ra cảm giác bất đắc dĩ của Liễu Thi Hàm.

"Mọi thứ luôn có hai mặt, có lẽ nó làm ngươi gặp phải chút vấn đề, nhưng không thể phủ nhận cũng là sự ưu ái riêng Thường Đế ban cho ngươi a."

"Còn nữa. . . Ta rất ưa thích mùi thơm này."

Đang nói chuyện Lý Phong cầm lấy giày cao gót của Liễu Thi Hàm đặt ở chóp mũi, hít một hơi thật sâu: "Ừm, đúng là rất thơm."

Liễu Thi Hàm vốn đang buồn rầu, bị Lý Phong làm cho vừa cảm động vừa ngượng ngùng: "Bại hoại, sắc lang, ai cho ngươi đụng vào giày cao gót của ta~ "

Đang nói chuyện, Liễu Thi Hàm muốn xuất thủ cướp đoạt.

Chỉ là nàng đứng dậy quá mau, một chân đi giày một chân không, thành ra mất thăng bằng nghiêng mình một cái đổ lên người Lý Phong.

Lý Phong tay mắt lanh lẹ trực tiếp bế ngang nàng lên, bốn mắt nhìn nhau tóe lửa tình, Liễu Thi Hàm chỉ cảm thấy một cỗ điện lưu chạy dọc thân thể, biểu lộ cứng ngắc.

Thời gian tại thời khắc này dường như đứng im. . .

"Lý Phong, hôn ta đi."

Không biết qua bao lâu, Liễu Thi Hàm nhắm lại hai mắt.

Mỹ nữ chủ động mời mọc, Lý Phong sao có thể do dự, cúi người hôn tới bờ môi đỏ. . .

Sau một hồi lâu, Liễu Thi Hàm ôm lấy cổ Lý Phong, run giọng nói: "Lý Phong, ngươi thích ta không?"

Lý Phong dùng sức gật đầu: "Ưa thích, vô cùng vô cùng thích."

Qua khoảng thời gian này, hắn đã sớm bị Liễu Thi Hàm hấp dẫn, trừ hai chữ ưa thích, hắn không biết nên nói cái gì.

"Ta cũng thích ngươi. . . Để ta làm nữ nhân xấu một lần đi." Liễu Thi Hàm tựa như hạ quyết tâm làm một việc rất lớn, hít sâu một hơi nói: "Lý Phong, ôm ta lên giường, ta muốn. . . Làm nữ nhân của ngươi!"

Đã không cách nào quên mất Lý Phong, vậy để nàng tuân theo bản tâm, triệt để phóng túng một lần đi!

Lời nói của Liễu Thi Hàm giống như lửa đốt thùng xăng, làm nhiệt khí trong bụng Lý Phong ầm ầm nổ tung!

Bước xa một cái, Lý Phong đi đến trước giường, đặt Liễu Thi Hàm xuống. . .

Sau một tiếng rên rỉ của Liễu Thi Hàm, trong phòng đã bị cảnh xuân lấp đầy. . .

Chương 423. Bát Diện Phật, buông xuống!

Chương 384: Bát Diện Phật, buông xuống!

Không biết qua bao lâu, bên trong gian phòng gió ngừng mưa nghỉ.

Vuốt ve an ủi nhau một hồi, hai người mới chậm rãi tách ra.

Dưới đất, váy ngắn, tất chân, đồ lót của Liễu Thi Hàm, còn có quần áo của Lý Phong rơi lả tả trên đất.

Trên giường, một đóa huyết hoa đỏ bừng dường như muốn minh chứng vừa rồi nơi đây mới phát sinh cái gì.

"Đinh, chúc mừng kí chủ chiếm được lần đầu của nữ thần Liễu Thi Hàm, thu hoạch được 30 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, chiếm được toàn bộ yêu thương của nữ thần Liễu Thi Hàm, thu hoạch được 30 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Liễu Thi Hàm tăng lên, trước mắt tiến độ là 100%(triệt để chinh phục) "

Thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ liên tiếp vang lên.

"Ngô. . . Có vẻ như số điểm chinh phục ta thu được từ Liễu Thi Hàm nhiều hơn nữ nhân khác a, đây là vì sao?"

Lý Phong nghi hoặc hỏi.

Thanh âm Chí Linh tỷ tỷ vang lên : "Số điểm chinh phục là căn cứ theo độ khó của việc chinh phục nữ thần."

Hệ thống vừa giải thích, Lý Phong đã hiểu.

Tô Đồng, Tống Uyển Quân không cần nhiều lời, các nàng là

những người sớm đã yêu mến Lý Phong.

Tình huống của Hứa Mạn thì hơi đặc thù một chút, hai người phát sinh quan hệ trước, sau đó mới yêu nhau.

Tình huống của Ngụy Băng Khanh có chút tương tự Liễu Thi Hàm, nhưng Ngụy Băng Khanh so với Liễu Thi Hàm thì có phong cách nữ vương hơn, đồ vật mình muốn sẽ chủ động giành lấy, cho nên Lý Phong muốn chinh phục nàng cũng không phải rất khó.

Còn Tưởng Mộng Dao. . . Cô nàng bạo lực không thể tính toán theo lẽ thường, ai bảo Lý Phong bị Tưởng Mộng Dao đè ngược?

Mà Liễu Thi Hàm thì thiếu chút nữa đã bỏ Lý Phong mà đi, nếu không phải Kim Tú Triết trợ giúp, chắc Lý Phong đã triệt để mất đi Liễu Thi Hàm.

"Đang suy nghĩ cái gì vậy?" Liễu Thi Hàm dùng ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực Lý Phong, thanh âm có chút mỏi mệt.

Tối nay nàng đầu tiên là gặp phải rung động tâm lý kịch liệt, sau lại bị Kim Tú Triết bắt cóc, dùng câu biến đổi bất ngờ cũng không đủ để hình dung.

Mà vừa rồi nàng lại đột phá phòng tuyến cuối cùng, phát sinh quan hệ nam nữ với Lý Phong, tinh thần kéo căng hết cỡ rồi lại thả lỏng toàn bộ, cộng với nhu cầu chuyện này của Lý Phong quá mạnh, làm cho nàng từ thể xác tới tinh thần đều cạn kiệt tinh lực.

"Ta đang suy nghĩ đời trước có phải là mình từng cứu vãn hệ ngân hà hay không, vậy mà được lọt vào mắt xanh của ngươi."

Lý Phong cảm thán nói.

Hắn vốn cho rằng mình cùng Liễu Thi Hàm chỉ có thể làm bằng hữu, không ngờ Liễu Thi Hàm trực tiếp dâng hiến hết thảy.

Khoan đã, chuyện này có khi nào đã sớm bị hệ thống can thiệp?

"Ta cũng không biết mình sao đột nhiên lại làm vậy. . ."

Liễu Thi Hàm nghĩ đến tình cảnh nàng để Lý Phong ôm lên

giường, nội tâm lý liền vô cùng thẹn thùng.

Từ xưa tới nay nàng đều là gái ngoan, nữ thần trong mắt bạn cùng lớp, thục nữ trong mắt người ngoài, chính nàng cũng cảm thấy mình rất truyền thống.

Nhưng nàng vậy mà lại làm ra sự tình câu dẫn bạn trai của người khác, trời ạ, cái này quá mức bất khả tư nghị!

"Đột nhiên làm vậy?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, lộ sắc mặt quái dị hỏi: "Ngươi sẽ không đổi ý chứ?"

"Dù ta muốn đổi ý thì thế nào, thời gian không thể đảo ngược a. . ." Liễu Thi Hàm trợn mắt lườm Lý Phong một cái, nói tiếp: "Ngược lại là ngươi, ngươi sẽ không ăn xong chùi mép không nhận nợ chứ?"

Lý Phong: ". . ."

Cô nàng này nói vậy là ý gì, cảm thấy bộ não tiểu gia không bình thường, hay là không có lòng tin với bản thân?

Không nói cái khác, chỉ bằng cảm giác tuyệt vời khi ở chung với Liễu Thi Hàm, Lý Phong đã khó có khả năng không nhận nợ a!

Nghĩ tới đây, khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch nói: "Mất ngươi rồi thì ta biết đi đâu tìm nữ nhân tự có mùi thơm đây?"

Giờ phút này, mùi thơm trên thân Liễu Thi Hàm ngày càng đậm, cả gian phòng đều tràn ngập mùi thơm này.

Tuy nồng đậm, nhưng không gay mũi, ngược lại khiến người ta có loại cảm giác tâm thần thanh thản.

Lý Phong dùng đầu ngón chân đoán cũng có thể biết được, cái này liên quan tới số lượng mồ hôi của Liễu Thi Hàm.

Trong trạng thái bình thường, mùi thơm mát của Liễu Thi Hàm sẽ nhẹ nhàng, ở gần mới ngửi được, mà khi Liễu Thi Hàm vận động dữ dội, mồ hôi tăng nhiều, mùi thơm cũng sẽ càng nồng đậm.

Đúng là cực phẩm a!

Liễu Thi Hàm hừ lạnh: "Ta quý giá như vậy sao? Thế thì ta phải thận trọng chọn lựa kỹ càng nam nhân của mình mới được. . ."

"Xin lỗi, ngươi đã không còn cơ hội cân nhắc."

Lý Phong cười xấu xa một tiếng, trở mình lên ngựa.

Sau một tiếng rên rỉ của Liễu Thi Hàm, mưa gió lại nổi lên. . .

Mấy ngày kế tiếp, Lý Phong ban ngày thì ở bên ngoài xử lý chuyện tập đoàn Tô thị, buổi tối lại cưỡi mây đạp gió, sung sướng như tiên.

Trong này còn có một việc nhỏ xen giữa, Leandel Saloyan cùng Vệ Minh Thành tìm tới Lý Phong, nói Lý Phong đi vào phòng thu âm đánh bài 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》.

Đã muốn tham gia bình chọn Golden Melody Awards năm nay, vậy 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 nên sớm để thế nhân biết rõ.

Không thì lúc 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 thật sự lấy được phần thưởng, công bố kết quả xong thế mà người xem giải không ai biết đến, vậy thì tình cảnh rất xấu hổ.

Tuy Lý Phong không muốn xuất đầu lộ diện, nhưng với địa vị của Leandel Saloyan ở trong giới dương cầm, muốn một khúc piano trở nên nổi tiếng là một chuyện rất đơn giản.

Nhận được bản thu âm 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》, Leandel Saloyan bay trở về châu Âu, đồng thời lấy tên Beethoven quảng bá cho khúc piano này.

Danh tiếng của Vệ Minh Thành tuy không bằng Leandel Saloyan, nhưng ở Hoa Hạ cũng coi như nhân vật nổi tiếng, được hắn giúp đỡ, “Gửi tới Liễu Thi Hàm” liên tục được khuếch tán trong cộng động yêu nhạc.

Mười ngày sau, tập đoàn Tô thị chính thức gia nhập dưới trướng tập đoàn Osvili, trở thành công ty con của Osvili tại Hoa Thành, các công nhân cũ đều được Lý Phong an bài làm việc ở đây.

Hết thảy an bài thỏa đáng, tất cả sản phẩm của tập đoàn Tô thị

sẽ xuất hiện trên thị trường lần nữa, đến lúc đó dán lên thương hiệu của Osvili, liền có thể tiến vào các siêu thị bán lẻ.

Mà Liễu Thi Hàm được Lý Phong giúp đỡ, cũng bước vào Tông Sư cảnh, từ đó, tất cả nữ nhân của Lý Phong đều trở thành cường giả Tông Sư!

Ngô. . . Cũng coi như là một thế lực. . .

Hoa Thành, ngoại ô thành Tây, trong một biệt thự.

Lưu Xuyên gãy tay cùng Lưu Uy đã thành phế nhân đang ở trong phòng khách uống rượu.

"Đại ca, Bát Diện Phật lão đại bao giờ mới đến a?" Lưu Xuyên đặt chén rượu xuống, trong mắt lóe lên một vệt hàn quang hỏi.

"Hôm qua Thiên lão đại nói hắn đã ngồi lên tàu, đoán chừng xế chiều hôm nay sẽ đến." Lưu Uy hơi trầm ngâm, chậm rãi nói.

Lưu Xuyên gật gật đầu, tiếp theo lộ sắc mặt quái dị hỏi: "Hắn thật sự không cần chúng ta phái người tới đón?"

Lưu Uy lắc đầu cười một tiếng: "Không cần, địa chỉ lão đại đã có, hắn muốn tìm tới nơi này là chuyện rất đơn giản."

Sau khi nói xong, bên ngoài truyền đến một tiếng quát lớn: "Tên phế vật Lưu Uy kia, còn không mau chạy ra nghênh đón lão tử!"

Lưu Xuyên đầu tiên là sững sờ, tiếp theo đập bàn giận dữ: "Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, lão tử chỉ là mất cái cánh tay, vậy mà đã có người dám lấn đến tận cửa, con mẹ nó đúng là chán sống. . ."

Còn chưa nói xong, Lưu Uy đã che miệng hắn: "Nhị đệ, đó là lão đại của ta. . . Bát Diện Phật!"

Lưu Xuyên: "? ? ?"

Chương 424. Ngươi đối lão đại khủng bố hoàn toàn không biết gì cả

Chương 385: Ngươi đối lão đại khủng bố hoàn toàn không biết gì cả

"Không phải chứ. . . Đại ca, đây thật sự là Bát Diện Phật?"

Lưu Xuyên có chút mơ hồ, Bát Diện Phật không phải lão đại của đại ca sao, sao lại gọi đại ca là phế vật?

Còn nữa . . . Đêm qua mới nghe nói Bát Diện Phật muốn tới Hoa Thành, xế chiều hôm nay đã đến, đây là từ nước Mỹ đến Hoa Hạ a, đi máy bay cũng không nhanh như vậy chứ?

"Đừng nói nhảm, đi với ta bái kiến Bát Diện Phật lão đại!"

Sắc mặt Lưu Uy biến ảo mấy lần, đứng dậy ra ngoài trước.

Lưu Xuyên không dám trì hoãn, vội vàng bám theo.

Vừa ra khỏi phòng khách, Lưu Xuyên liền nhìn thấy một lão giả mặc Đường trang màu nâu đang chắp hai tay sau lưng đứng ngạo nghễ ở trước cửa biệt thự, hai tiểu đệ của Lưu Xuyên nghe được động tĩnh đã hùng hùng hổ hổ nghênh đón.

Lưu Xuyên thầm hô không ổn, lên tiếng quát bảo : "Dừng tay, đây là Bát. . ."

"Phanh" "Phanh "

Hai tiếng trầm đục!

Không thấy Bát Diện Phật có động tác gì, hai tên tiểu đệ đã giống như đạn bay ra khỏi nòng súng bắn về phía sau mười mấy mét, thân thể đang ở giữa không trung đã phun ra hai ngụm máu

tươi.

Hai tiểu đệ vừa vặn rơi xuống trước mặt Lưu Xuyên, mà lúc này Lưu Xuyên mới nói ra hai chữ tiếp theo: "Diện Phật. . . ? !"

Lưu Xuyên không kịp kinh ngạc, vội vã cúi người xem xét tình huống hai tiểu đệ, ngay sau đó thân thể chấn động: "Chết. . . Chết? !"

Con mẹ nó, vừa thấy mặt đã giết tiểu đệ của lão tử? Lão tử có thù oán với ngươi sao? !

Đám tiểu đệ khác cũng sợ hãi không thôi, may mà bọn họ vừa mới không xông lên, không thì đã bị đập chết a!

Một bên khác, khóe miệng Lưu Uy giật một cái, vội vàng nghênh đón nói : "Lão đại!"

Hắn vừa là tiểu đệ Bát Diện Phật, vừa là đệ tử Bát Diện Phật, bất quá Bát Diện Phật không thích xưng hô "Sư phụ", cho nên Lưu Uy đều gọi hắn là lão đại.

Bát Diện Phật ngạo nghễ gật đầu, tiếp lấy ánh mắt như điện nhìn về phía Lưu Xuyên.

Lưu Xuyên học thông minh, vội vàng đi tới ôm quyền nói: "Bỉ nhân Lưu Xuyên, xin chào Bát Diện Phật lão đại!"

Hắn khó chịu vì Bát Diện Phật giết tiểu đệ, nhưng biết làm sao bây giờ? Đừng nói hắn đã bị phế cánh tay, cho dù không sao, hắn dám khiêu khích cường giả Siêu Phàm hậu kỳ?

Đây không phải là chán mùi cơm thèm mùi đất thì là gì!

Bát Diện Phật cười một tiếng: "Ta vừa mới giết hai tiểu đệ của ngươi, mà ngươi không tức giận?"

Lưu Xuyên há hốc mồm, nửa ngày sau mới nói được một câu: "Ta. . . Không dám!"

Lông mày Bát Diện Phật nhướng lên một cái, nhìn chằm chằm Lưu Xuyên rất lâu, sau cùng cười nói: "Hay cho câu không dám!"

Lưu Xuyên trả lời rất có chừng mực, nếu như hắn nói mình không tức giận, vậy đám tiểu đệ khác sẽ nghĩ như thế nào?

Nếu như hắn nói mình tức giận. . . Ha ha, hậu quả rất nghiêm trọng.

Mà một câu "Ta không dám", đã ám chỉ Lưu Xuyên có chút tức giận, nhưng lại nói cho Bát Diện Phật biết hắn không dám trách cứ chút nào, một mũi tên bắn trúng hai con nhạn, không hổ danh là nam nhân ngồi trên ghế lão đại thế giới ngầm Hoa Thành.

Bát Diện Phật cười một tiếng, Lưu Uy, Lưu Xuyên chỉ có thể cười làm lành.

Sau một lúc lâu, Bát Diện Phật nói : "Hừ, hai tên tiểu đệ của ngươi có mắt không tròng, không biết người nào không nên đắc tội, hôm nay ta để bọn hắn ăn chút đau khổ, miễn cho về sau gây phiền toái cho các ngươi."

Lưu Xuyên: "? ? ?"

Con mẹ nó đã giết bọn hắn rồi, còn nói chỉ là cho ăn chút đau khổ, lời này có chút quá mức a?

Lúc này Lưu Uy nói: "Nhị đệ, ngươi không biết sự khủng bố của Bát Diện Phật lão đại."

"Ừm?" Lông mày Lưu Xuyên nhướng lên một cái, không hiểu ra sao cả.

Đúng lúc này, Bát Diện Phật bước nhanh đến chỗ hai tên tiểu đệ, cúi người đánh ra một chưởng từ xa vào ngực hai người.

"Sưu" "Sưu "

Hai đạo chân khí ngưng tụ thành dấu bàn tay đánh tới ngực hai người.

"Phốc" "Phốc "

Hai tên tiểu đệ đã chết đột nhiên há mồm phun ra một ngụm máu đen, mở hai mắt ra thở phì phò!

"Cái này. . . Đây là? !" Lưu Xuyên sững sờ, hắn rõ ràng kiểm tra hai tiểu đệ, bọn hắn đã chết đến mức không thể chết lại, làm sao lại bị Bát Diện Phật đánh cho tỉnh lại?

Đám tiểu đệ của Lưu Xuyên cũng sững sờ, bọn họ chỉ hiểu về võ đạo cường giả cấp bậc như Lưu Xuyên, còn đánh ra hai dấu bàn tay ngưng thực từ xa, còn đánh cho người chết sống lại, cái này đã hoàn toàn vượt qua nhận thức của bọn họ!

Thật thần kỳ!

"Lão đại của ta có tuyệt chiêu khiến người ta tiến vào trạng thái chết giả." Lưu Uy lộ ra thần sắc ngạo nghễ giới thiệu: "Cho nên ta mới nói ngươi không hiểu về sự khủng bố của Bát Diện Phật lão đại a."

"Hôm nay ta rốt cục biết được thế nào mới là cường giả chân chính!" Lưu Xuyên than thở không thôi, nói tiếp: "Có Bát Diện Phật lão đại ở đây, huyết hải thâm thù của hai huynh đệ chúng ta sợ gì không báo được a!"

Hai mắt Lưu Uy phát lạnh, dùng giọng căm hận nói : "Đó là đương nhiên, Lý Phong tuy mạnh, nhưng ở trước mặt Bát Diện Phật lão đại chỉ là con kiến tiện tay là có thể nghiền chết."

Bát Diện Phật cười ngạo nghễ: "Các ngươi chỉ cần nghĩ biện pháp dẫn Lý Phong đến nơi đây, ta sẽ làm cho hắn hối hận vì đã sinh ra trên thế giới này!"

. . .

Ngày hôm sau, sân bay Hoa Thành.

Bởi vì văn phòng luật sư có việc gấp cần Liễu Thi Hàm xử lý, Lý Phong sáng sớm hôm nay đã lái xe đưa nàng đến sân bay.

Giờ phút này, Liễu Thi Hàm đã ngồi lên chuyến bay về Kinh Thành, mà Lý Phong thì không rời đi, ngược lại xoay người đến một nơi an tĩnh nhận điện thoại.

Sau khi chuyến bay từ Minh Châu tới Hoa Thành hạ cánh, Lý Phong rốt cuộc gặp được Tống Uyển Quân. . .

Hơn mười phút sau, một nữ tử mặc áo khoác xám ra khỏi cửa máy bay, dù rằng thân ở trong đám người, hào quang của nàng vẫn như cũ không cách nào che lấp.

Chính là Tống Uyển Quân!

"Ừng ực "

Trong đám người có rất nhiều nam nhân nhìn trộm, có người thậm chí còn nhịn không được nuốt ngụm nước bọt.

Nữ nhân này quá quyến rũ, dù là trên mặt không có quá nhiều biểu lộ, chỉ là đi đường bình thường, sự quyến rũ của nàng cũng đủ làm cho tất cả nam nhân điên cuồng.

Ngay sau đó, có mấy nam nhân lấy ra chìa khóa xe hơi, đi đến trước mặt Tống Uyển Quân nói : "Mỹ nữ, ngươi muốn đi đâu ta đưa ngươi đi, miễn phí nha."

"Mỹ nữ, ta lái Land Rover, để ta chở ngươi."

"Hừ, Land Rover làm sao có thể xứng với khí chất của vị mỹ nữ này a, ít nhất cũng phải là Porsche Panamera của ta, mới đáng để nàng ngồi."

"Các ngươi tách sang hai bên đi, lão tử lái Bentley!"

"Bentley thì làm sao, ta là Rolls-Royce Phantom, mỹ nữ, ta có tài xế riêng, cam đoan chạy bình ổn!"

Nhìn một đám đàn ông ở trước mặt mình tranh đoạt cãi cọ, Tống Uyển Quân chỉ che miệng yêu kiều cười.

Đúng lúc này, Lý Phong lấy chìa khóa xe Audi A7 đi đến trước mặt những nam nhân kia nói: "Các ngươi đừng tranh giành nữa, mỹ nữ này ưa thích ngồi Audi."

Mọi người đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười phá lên: "Tiểu hỏa tử, lần sau muốn tán gái thì nhớ đổi một chiếc xe tốt trước."

Bentley, Rolls-Royce còn không thể làm cho mỹ nữ kia hứng thú, một chiếc Audi, nàng có thể để ý mới là lạ!

Mọi người ở đây còn đang cười nhạo Lý Phong, Tống Uyển Quân đột nhiên nói: "Ai nha, làm sao ngươi biết ta ưa thích ngồi Audi? Tiểu ca ca, nhanh mang ta đi dạo bằng Audi, ta sắp chờ không nổi rồi."

Sau khi nói xong, Tống Uyển Quân chủ động kéo lấy cánh tay Lý Phong, sau đó ở trong ánh mắt sững sờ của mọi người rời khỏi đây.

Mọi người: "? ? ?"

Chương 425. Nữ thần bị lừa

Chương 386: Nữ thần bị lừa

Ưa thích ngồi Audi, không thích ngồi Bentley, Rolls-Royce? Bọn họ thật đúng là lần đầu gặp phải loại người này a!

Bất quá bọn hắn lập tức hiểu được, cái gì mà ưa thích ngồi Audi, rõ ràng tiểu tử kia là bạn trai mỹ nữ, hắn đến để đón mỹ nữ!

"Ai, đáng tiếc, một bông hoa nhài cắm bãi phân trâu."

"Bộ dáng tốt như vậy, vậy mà lại chọn bạn trai lái xe Audi, ai, phí của trời a!"

"Tiểu tử kia đúng là gặp vận khí cứt chó, vậy mà có được bạn gái xinh đẹp như vậy, con mẹ nó!"

Những nam nhân trước đó đến tìm Tống Uyển Quân bắt chuyện đều lắc đầu than thở, vẻ mặt thất lạc không cam lòng.

Chỉ là bọn hắn không cam tâm cũng vô dụng, người ta cũng đi rồi, bọn họ chẳng lẽ còn đuổi theo?

Sau khi bọn họ chửi đổng một phen liền ai đi đường nấy, chỉ có nam tử trung niên nói mình có tài xế riêng là vẫn đứng tại chỗ.

Sau khi mọi người rời đi, người đàn ông này lộ ra một nụ cười trào phúng, nói thầm: "Danh hoa tuy có chủ, nhưng các ngươi không biết cái gì gọi là đập chậu cướp hoa sao, cơ hội đều do bản thân tranh thủ, một đám ngu ngốc!"

Tự nói xong, hắn gọi tiểu thư ký tới bên cạnh nói: "Sau khi gặp Triệu tổng ngươi nói với hắn trong nhà ta có một chút việc gấp, ngươi thay ta chiêu đãi tốt Triệu tổng, biết chưa?"

"Vâng Vương tổng, ngài cứ yên tâm đi."

Tiểu thư ký này có khuôn mặt đẹp đẽ, tư thái thướt tha, rất hấp

dẫn, Vương Hải đã tốn không ít tinh lực cùng tiền tài trên người nàng.

Không sai, hai chữ tinh lực này mọi người chỉ cần nhìn chữ thứ nhất là đủ rồi. . .

Bất quá trong đầu Vương Hải hiện tại đều là thân ảnh Tống Uyển Quân, nhìn sang tiểu thư ký liền cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Sau khi giao nhiệm vụ tiếp khách cho tiểu thư ký, Vương Hải nhanh chóng bước tới bãi đỗ xe.

Từ xa, hắn đã thấy Lý Phong cùng Tống Uyển Quân ngồi lên một chiếc Audi A7, sau khi A7 ra khỏi bãi đỗ xe, Vương Hải bắt một chiếc xe taxi.

"Giúp ta đuổi kịp chiếc Audi A7 kia." Vương Hải dùng giọng điệu ra lệnh nói.

Tài xế xe taxi: "? ? ?"

Nhìn bộ dáng Vương Hải không giống như cảnh sát a, hắn đuổi theo xe người ta làm gì?

"Ngươi chỉ cần bám theo chiếc A7 kia, ta sẽ cho ngươi 10 ngàn khối tiền."

Sau khi nói xong, Vương Hải ném ra một tệp tiền trăm nguyên lên chỗ ngồi của lái xe.

Phong cách làm việc của Vương Hải chính là có thể cầm tiền nện tuyệt đối không lải nhải nhiều, tiền có thể giải quyết vấn đề thì tại sao phải lãng phí thời gian?

Quả nhiên, tài xế xe taxi cũng không nói nhảm, trực tiếp đạp mạnh chân ga đuổi theo.

"Ngô. . . Có vẻ như chúng ta bị người ta theo dõi."

Lý Phong thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy có một chiếc taxi một mực bám theo, khóe miệng khẽ nhếch nói.

Tay trái của Tống Uyển Quân du tẩu khắp trên đùi Lý Phong, đầy quyến rũ nói: "Hình như người đó nói mình có Rolls-Royce Phantom và cả tài xế riêng nữa, ngươi có tình địch rồi nha."

Lý Phong bị Tống Uyển Quân trêu chọc đến mức khí huyết căng tràn, nếu như A7 có chức năng lái tự động, hắn thậm chí đã đè Tống Uyển Quân xuống!

"Hắn còn chưa đủ tư cách làm tình địch của ta."

Lý Phong đùa cợt nói.

"Không biết a, ta cảm thấy người kia thật đáng yêu, nhất là cái bụng bia của hắn, lúc sờ soạng xúc cảm hắn là rất không tệ."

Tống Uyển Quân lộ vẻ mặt thành thật nói.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, tuy biết rõ Tống Uyển Quân cố ý trêu chọc hắn tức giận, hắn vẫn không nhịn được muốn đánh sưng mông Tống Uyển Quân lên.

"Về sau không được đùa kiểu này." Lý Phong hung dữ nói.

"Nha, đại đệ đệ cũng biết ghen a." Tống Uyển Quân cười một tiếng, nói tiếp: "Vậy ngươi về sau ở với ta nhiều hơn, chỉ cần ngươi mỗi ngày đều ở bên cạnh ta, ta tuyệt đối sẽ không nói loại lời này, ngươi làm được không?"

Lý Phong: ". . ."

Xong rồi, nàng rõ ràng nói bóng nói gió mình!

"Cái kia. . . Hôm nay thời tiết không tệ a, ngươi muốn đi đâu, ta làm tài xế miễn phí một ngày cho ngươi."

Lý Phong vội vàng nói sang chuyện khác.

Hắn cũng muốn mỗi ngày đều ở cùng Tống Uyển Quân, nhưng thực tế không cho phép a, đuối lý nên hắn chỉ có thể nghĩ biện pháp nịnh nọt Tống Uyển Quân.

"Thôi đi, đã biết ngươi kiểu gì cũng sẽ né tránh." Tống Uyển

Quân kiều mị lườm hắn một cái, sau đó lấy ra điện thoại nói: "Trước khi đến ta đã điều tra nhưng địa điểm thích hợp để vui chơi ở Hoa Thành, thấy du thuyền Pha-ra-đây không tệ, chúng ta hiện tại đi luôn thì vẫn còn kịp."

Tàu du lịch Pha-ra-đây là do một phú thương Hoa Thành mua lại một con tàu du lịch, cải tạo thành nhà hàng xa hoa, mỗi ngày chỉ tiếp đãi 1000 du khách, hơn nữa thường xuyên cung không đủ cầu.

Nếu như chiếc tàu du lịch này lúc nào cũng dừng sát ở bên bờ, tự nhiên không cách nào hấp dẫn nhiều khách hàng như vậy.

Chiếc tàu du lịch này vào 11 giờ sáng sẽ rời khỏi bờ biển Hoàng Kim, dựa theo tuyến đường cố định di chuyển ra ngoài khơi, vào 11 giờ đêm sẽ trở lại bờ biển Hoàng Kim.

Trong 12 giờ đó, khách hàng có thể ở trên du thuyền thưởng thức cảnh đẹp, hưởng thụ mỹ thực do đầu bếp đỉnh cấp làm ra, thưởng thức dàn nhạc giao hưởng.

1000 tấm vé tàu mỗi ngày được chia làm bốn đẳng cấp, rẻ nhất là 2000 một tấm, đắt nhất là 20000 một tấm.

"Hả. . . Hiện tại mới đi thì đoán chừng không giành được vé a?" Lý Phong cũng đã nghe nói về du thuyền này, vô cùng hot, không đặt trước thì rất khó lấy được vé.

"Yên tâm đi, trước khi đến ta đã mua xong, hai tấm vé VIP nhất a ~" Tống Uyển Quân lắc lắc điện thoại, đắc ý cười nói.

Hiện tại mua hàng trên Internet rất thịnh hành, có thể tiết kiệm thời gian di chuyển, chỉ là. . .

"Ta nhớ nhà hàng này hình như không bán trên internet a?" Lý Phong nghi ngờ nói.

"Ta tìm trên chợ đen ." Tống Uyển Quân càng đắc ý, nàng vắt hết óc mới nghĩ ra được nên đi đâu để thông đồng với Lý Phong. . . A không, là hẹn hò, lo lắng không mua được phiếu, nên đã tìm mua vé bán qua tay trên Internet.

Hai tấm vé VIP, tổng cộng là 50 ngàn, Tống Uyển Quân sớm đã

giao 10 ngàn tiền đặt cọc.

"Uyển Quân, ngươi thực có lòng." Lý Phong đoán được Tống Uyển Quân muốn cho hắn một cái kinh hỉ, nhất thời cảm động không thôi.

"Hì hì, cho nên hôm nay ngươi phải hảo hảo dạo chơi cùng ta một phen" Tống Uyển Quân đặt miệng sát tai Lý Phong nhẹ nhàng nói.

Giờ phút này Tống Uyển Quân đâu còn giống lão đại thế giới ngầm, rõ ràng là một tiểu thiếu nữ đang hoài xuân ~

10 giờ 30 phút, hai người tới bờ biển Hoàng Kim, Lý Phong tìm chỗ đậu xe, Tống Uyển Quân lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại.

"Số điện thoại bạn gọi không đúng, vui lòng kiểm tra lại. Sorry, The number you dialed does not exist, please check it and dial later. . ."

Nghe thấy thanh âm nhắc nhở này, nụ cười vui vẻ nhất thời biến mất khỏi khuôn mặt Tống Uyển Quân: "Đại đệ đệ, ta bị lừa rồi. . ."

Lý Phong: ". . ."

Lý Phong có chút câm nín, lão đại thế giới ngầm của 3 thành phố mà cũng bị lừa, có chút buồn cười, nhưng ngay sau đó là nổi giận, tuy rằng 10 ngàn khối tiền đối với Tống Uyển Quân không có ý nghĩa gì, nhưng hắn không muốn Tống Uyển Quân chịu thiệt thòi!

Vô luận như thế nào, hắn cũng phải tìm ra tên lừa gạt kia, sau đó làm hắn hối hận vì đã sinh ra trên thế giới này!

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tống Uyển Quân (5) "

"Mục tiêu: Tìm ra tên lừa đảo lừa gạt nữ thần Tống Uyển Quân, bắt hắn trả giá đắt, nếu như nhiệm vụ thất bại, thì khấu trừ kí chủ 100 ngàn điểm tích lũy làm trừng phạt."

"Khen thưởng: 2000 điểm kinh nghiệm, 80000 điểm tích lũy."

Chương 426. Đào chân tường

Chương 387: Đào chân tường

"Đại đệ đệ, tỷ tỷ có phải là rất ngốc không, vậy mà bị lừa gạt."

Tống Uyển Quân bây giờ cảm thấy mình thật sự rất ngu ngốc, vậy mà tin tưởng một người chỉ nói chuyện trên Internet, còn trực tiếp chuyển tiền đặt cọc cho đối phương.

Chẳng lẽ câu nói IQ của nữ nhân đang yêu đương = 0 là sự thật?

Trong này tự nhiên có nhân tố yêu đương ảnh hưởng, nàng quá muốn cho Lý Phong một cái kinh hỉ, thủ đoạn của tên kia lại phi thường cao minh, cuối cùng Tống Uyển Quân vội vàng giao tiền đặt cọc.

Một nguyên nhân khác là. . . 10 ngàn đối với Tống Uyển Quân giống như 9 trâu mất một sợi lông, không đáng kể chút nào.

Chỉ những chỗ ăn chơi ở Minh Châu, Giang Bắc, Giang Nam, mỗi tháng đều có thể cung cấp cho Tống Uyển Quân gần 1 tỷ lợi nhuận, cho nên mới nói thật ra Tống Uyển Quân cũng là siêu cấp phú bà hàng thật giá thật.

"Tỷ tỷ sao nói như vậy, ngươi không ngốc, là tên lừa đảo kia quá đáng giận, ngay cả nữ nhân xinh đẹp như tỷ tỷ cũng nỡ lừa gạt, chờ ta bắt được nhất định sẽ lột da hắn!"

Lý Phong vội vàng lên tiếng an ủi.

Nghe xong lời này, nội tâm Tống Uyển Quân dễ chịu hơn nhiều: "Đến cả hắn có phải người Hoa Thành hay không ta cũng không biết, ài, bỏ đi, coi như dùng tiền mua một bài học."

"Yên tâm đi tỷ tỷ, ta có biện pháp tìm ra hắn." Lý Phong cười nói.

Đừng nói hắn có hệ thống, cho dù không có, hắn cũng có rất

nhiều biện pháp có thể tìm ra đối phương.

Tiền tuy không phải vạn năng, nhưng chỉ cần ngươi chịu nện tiền, đại bộ phận sự tình đều có thể giải quyết.

Bất quá bây giờ không phải lúc tìm tên lừa đảo, Tống Uyển Quân đã sớm lên kế hoạch muốn cùng hắn chơi đùa một ngày trên tàu du lịch Faraday, hắn sao có thể để Tống Uyển Quân mất hứng mà về?

"Đi, chúng ta đi xem thử có thể mua được vé tàu không."

Lý Phong xuống xe, nắm tay Tống Uyển Quân tiến lên.

Nơi xa, trong một chiếc xe taxi.

Tài xế xe taxi cười cười nói: "Lão bản, chúc ngài bắt gian thành công!"

Lái taxi đều có kiến thức rộng rãi, nhìn thấy có cặp nam nữ đi ra từ trong Audi A7, tài xế liền cho rằng mỹ nữ kia là vợ hoặc tình nhân của Vương Hải, Vương Hải khẳng định là tới bắt gian tại trận.

Vương Hải đang muốn xuống xe: "? ? ?"

Bắt gian em gái ngươi a? Thành công cái trứng a! Lão tử là muốn đi đào góc tường người khác có được không? Ngươi nói như vậy tự nhiên làm lão tử cảm thấy đỉnh đầu ngưa ngứa, như thể sắp mọc sừng a!

"Không biết thì đừng có nói mò, quản tốt cái miệng mình!" Vương Hải cười mắng.

"Vâng vâng vâng, ta cam đoan giữ kín như bưng!" Tài xế xe taxi vỗ bộ ngực nói: "À đúng rồi, có cần ta ở đây đợi ngài không?"

Vương Hải là khách hàng giàu có, một chuyến đi đơn giản hắn đã kiếm lời gần 10 ngàn, nếu lại thêm một lần, thì bằng thu nhập cả tháng.

"Không còn việc của ngươi nữa."

Vương Hải khoát khoát tay, đóng cửa rời đi.

"Người kia tới rồi, làm sao bây giờ, có nên đuổi hắn đi không?"

Tống Uyển Quân chú ý tới Vương Hải, nhỏ giọng hỏi.

Lý Phong lắc đầu, cười nói: "Lấy tĩnh chế động."

"Lấy tinh chế động?" Khuôn mặt Tống Uyển Quân ửng đỏ, khẽ gắt nói: "Đệ đệ, ngươi rốt cục là thèm khát tới mức nào a, đồ xấu xa ~ "

Lý Phong: "? ? ?"

Uyển Quân, trong đầu ngươi cả ngày nghĩ đến cái gì, tại sao lại đen tối đến mức này? Ngươi nói vậy là làm ô nhục sự trong sạch của tiểu gia a!

Đang nói chuyện, hai người tới chỗ bán vé của du thuyền Faraday, hỏi thăm liền biết được, vé tàu trong một tuần đều đã bán sạch.

"Đắt hàng như vậy sao?" Lý Phong nhíu mày.

Ánh mắt Tống Uyển Quân lóe lên vẻ mất mát, tiếp theo lên tinh thần ôm cánh tay Lý Phong nói: "Vậy chúng ta hôm khác lại đến a, chỉ cần đi cùng với ngươi, tới nơi nào ta cũng rất vui vẻ."

"Ngươi đã muốn tới nơi này, ta sao có thể làm ngươi thất vọng mà về?" Lý Phong nắm chặt tay ngọc của Tống Uyển Quân, ôn nhu cười nói: "Đi, chúng ta lên thuyền nhìn xem, biết đâu sẽ có người muốn bán vé qua tay."

Hai mắt Tống Uyển Quân sáng lên: "Chủ ý này rất hay!"

Cách đó không xa, Vương Hải âm thầm nói một câu: "Hai người bọn họ muốn đi lên tàu du lịch Faraday? Ngô, cơ hội của ta tới rồi!"

Bây giờ đã là 10 giờ rưỡi sáng, đại bộ phận khách hàng có vé đã xếp hàng chuẩn bị lên thuyền.

Lý Phong nắm tay Tống Uyển Quân đến chỗ này, nhìn bốn phía, quả nhiên thấy có mấy người cử chỉ quái dị đang lôi kéo du khách xung quanh nhỏ giọng nói cái gì đó.

"Mấy người này hẳn là cò bán vé a?" Lý Phong âm thầm nói.

Bất cứ địa phương nào vé vào cửa cung không đủ cầu thì đều sẽ có cò bán vé, vé xe lửa, vé máy bay, vé xe khách, vé vào cửa ca nhạc hội, thậm chí vé khám bệnh . . .

Tàu du lịch Faraday hot như thế, tự nhiên không thể thiếu đám người này.

Rất nhanh, có một người chú ý tới Lý Phong: "Người anh em, mang bạn gái lên tàu Faraday du ngoạn sao?"

"Ừm, ngươi có phiếu không?" Lý Phong nói thẳng.

"Đương nhiên là có a." Hoàng Ngưu vỗ vỗ cái túi, nghiền ngẫm nói: "Ngươi muốn vé tàu đẳng cấp thế nào?"

"VIP, ngươi có không?" Lý Phong cười nói.

Hoàng Ngưu đầu tiên là sững sờ, tiếp theo đè xuống kinh hỉ trong lòng nói: "Có, 30 ngàn một tấm, chỉ còn hai tấm, ngươi có muốn không."

"30 ngàn một tấm, người anh em hình như hơi tham lam a?" Lý Phong tuy không thiếu chút tiền này, nhưng trực tiếp tăng 50% giá làm hắn có chút khó chịu.

Thực ra Lý Phong rất chán ghét loại cò này, hắn không nghĩ tới mình cũng có một ngày mua vé qua tay từ bọn họ, nhưng vì không làm Tống Uyển Quân thất vọng, hắn chỉ có thể làm vậy.

Hoàng Ngưu lộ vẻ mặt ủy khuất: "Người anh em, 30 ngàn một tấm đã là rất hợp lý, không tin ngươi đi hỏi thăm một chút, có ai bán vé VIP thấp hơn 30 ngàn không?"

Một đám cò mồi đã sớm thương lượng định ra giá cả, tìm ai hỏi cũng dùng chung một giá, cho nên hắn không có chút lo lắng nào.

Đúng lúc này, một thanh âm đột nhiên từ sau lưng ba người truyền đến: "30 ngàn một tấm, ta muốn!"

Lý Phong quay đầu nhìn lại, thấy Vương Hải cười tủm tỉm đi tới.

Hoàng Ngưu vui vẻ: "Người anh em, nghe thấy chưa, có người muốn tranh đoạt vé tàu với ngươi a, đúng rồi, ta xin đảm bảo hắn không phải người ta nhờ giúp đỡ, ngươi nếu không sớm hạ quyết định, ta sẽ bán vé cho vị đại ca kia."

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, vừa muốn nói cái gì, Vương Hải đã nói thêm: "Ta mua hai tấm, tổng là 60 ngàn, đến đây nhận chuyển khoản."

Lời này vừa nói ra, thanh niên kia đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười nói: "Vị đại ca này xem ra là một đại lão bản, sảng khoái!"

Sau khi nói xong, hắn lấy điện thoại di động ra hoàn thành giao dịch với Vương Hải, quá trình này ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Lý Phong một cái.

"Mỹ nữ, ngươi muốn đi lên tàu du lịch Faraday du ngoạn, đúng không? Ta có phiếu, ngươi muốn lên cùng ta không?" Vương Hải cầm phiếu đi tới trước mặt Tống Uyển Quân nói.

Tống Uyển Quân trực tiếp bỏ qua hắn: "Đại đệ đệ, tỷ tỷ đột nhiên hơi mệt một chút, chúng ta về khách sạn đi, ta nhớ ngươi."

Đang nói chuyện, trên mặt Tống Uyển Quân lộ ra thần sắc quyến rũ.

Vương Hải nhất thời sáng mắt, nội tâm càng thêm kiên định muốn đoạt Tống Uyển Quân về tay!

Chương 427. Đại thúc, ngươi thật sự là người tốt!

Chương 388: Đại thúc, ngươi thật sự là người tốt!

"Nếu như ngươi sợ bị người này dây dưa thì chuyện đó hoàn toàn không cần thiết."

Lý Phong xoa tay ngọc của Tống Uyển Quân, nhẹ giọng cười nói.

Sau khi hắn về Hoa Thành, diệt Tô gia, mua về tiểu khu Osvili với giá thấp hơn nhiều trong tay Trương Khôn, đánh hai huynh đệ Lưu Xuyên, còn giết hai người H quốc, Vương Hải chẳng lẽ còn trâu bò hơn những người trên?

"Ta không sợ, chỉ là có chút chán ghét hắn."

Tống Uyển Quân nũng nịu nói.

Trước đó nàng nói Vương Hải bụng bia đáng yêu chỉ là cố ý khiến Lý Phong tức giận, thực tế nàng nhìn Vương Hải một cái đã cảm thấy buồn nôn.

Còn sợ hãi nói chuyện căn bản là không thể nào, không nói bên người nàng có cường giả siêu cấp Lý Phong, bản thân nàng cũng là Tông Sư a, sao có thể sợ người bình thường như Vương Hải?

Nghe xong lời này Vương Hải không vui: "Mỹ nữ, chúng ta mới lần đầu gặp mặt, ngươi còn không biết tính cách ta thế nào, làm sao lại nói chán ghét ta?"

Tống Uyển Quân lườm hắn một cái: "Ngươi biết rõ ta có chồng còn mời ta lên thuyền, phẩm hạnh không đoan chính, đương nhiên làm cho ta chán ghét."

Loại nam nhân giống như Vương Hải nàng đã gặp nhiều, nhìn thấy mỹ nữ tựa như chó hoang ngửi thấy mùi thịt, không thèm nhìn lại bản thân là loại đức hạnh gì đã muốn nhào tới cắn một

miếng, thật là làm cho người ta buồn nôn.

Vương Hải không những không giận mà còn cười: "Ngươi đã hiểu lầm ta rồi, ta chỉ là thấy quý mến hai ngươi, muốn kết giao bằng hữu với các ngươi mà thôi, hơn nữa ta cũng không chỉ mời một mình ngươi, còn mời cả bạn trai ngươi a."

Tựa như câu nói "Trong nháy mắt nhìn thấy bạn gái của ngươi, ta đã quyết định phải kết bạn bằng được với ngươi!", đào góc tường cũng là một môn học vấn cao siêu.

Hắn hiện tại còn không hiểu tính cách của Tống Uyển Quân, nên muốn hơi chút che đậy mục đích thật sự, nghĩ biện pháp nhấc lên quan hệ với Lý Phong, Tống Uyển Quân trước, đợi quen thuộc một đoạn thời gian, hắn lại căn cứ theo sở thích của Tống Uyển Quân ném ra mồi nhử, khiến nàng mắc câu.

"A, thật sao?" Tống Uyển Quân lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, lung lay cánh tay Lý Phong nói: "Lão công, chúng ta gặp được người tốt a, hắn muốn tặng cả hai tấm phiếu cho chúng ta kìa, thật vui vẻ ~ "

Lý Phong: ". . ."

Xong, Tống Uyển Quân muốn trêu đùa người khác, vậy hắn nên lập tức ra tay, hay đợi Tống Uyển Quân chơi chán rồi mới ra tay? Không thể quấy nhiễu nhã hứng của Uyển Quân a ~

Vương Hải: "? ? ?"

Ai nói muốn tặng hết phiếu cho các ngươi, thế thì khác gì nhìn các ngươi chệch nhau còn lão tử đứng một bên cổ vũ mạnh nữa lên?

Con mẹ nó đây là chuyện thằng ngu cỡ nào mới làm! Lão tử là phú hào 10 tỷ, nhất định phải tham dự mới được!

"Cảm ơn vị đại thúc này, ngươi thật đúng là một người tốt, khẳng định sẽ sống lâu trăm tuổi." Tống Uyển Quân xòe tay ra trước mặt Vương Hải nói: "Đưa phiếu ra đi."

"Đại. . . Đại thúc? !"

Vương Hải có chút sững sờ, nhìn tuổi tác Tống Uyển Quân cũng phải sắp 30 a, hắn vừa mới 40, làm sao lại thành đại thúc?

Thanh niên cò mồi cũng sững sờ, xem ra cô gái này cũng là một mỹ nhân giỏi đùa giỡn nam nhân trong lòng bàn tay!

"Khụ khụ, mỹ nữ, ta nghĩ thế này." Vương Hải đè xuống phiền muộn trong lòng, nói: "Ta lại mua thêm một tấm vé tàu bình thường, trước tiên mang bạn trai ngươi lên thuyền, thế nào?"

Vé tàu chia bốn đẳng cấp tự nhiên là có nguyên nhân, vé VIP có thể dùng cơm ở tầng trên cùng, nghe nhạc giao hưởng thì được sử dụng chỗ dành cho khách quý.

Mà vé bình thường 2000 khối tiền thì chỉ có thể dùng cơm ở tầng dưới cùng, xem biểu diễn cũng phải ngồi từ tít đằng xa.

Như vậy, Vương Hải liền có thể tách Tống Uyển Quân, Lý Phong ra, về sau thì... Hắc hắc hắc, không cần nhiều lời a.

"Đại thúc muốn tặng hai tấm vé Vip cho chúng ta, còn ngươi lại mua một cái vé bình thường sao? Trời ạ, đại thúc ngươi thật sự là quá tốt, trước đó ta đã hiểu lầm ngươi rồi."

Tống Uyển Quân cảm động không thôi, đưa tay cướp vé tàu trong tay Vương Hải.

"Đại thúc, cám ơn ngươi a, ta cùng lão công đi trước...Chờ ngươi ở trên thuyền, nhất định phải tới nha."

Tống Uyển Quân cầm lấy hai tấm vé VIP nhìn Vương Hải vẫy tay tạm biệt, sau đó lôi kéo Lý Phong tới cửa xét vé.

Vương Hải: "? ? ?"

Thật sự động thủ đoạt vé sao? Quan trọng là hắn còn không có cách nào nói cái gì, ai bảo hắn trước đó mới nói muốn mời cả hai người lên thuyền?

Vương Hải đè xuống phiền muộn, quay đầu nói với Hoàng Ngưu: "Người anh em, lại bán cho ta một tấm VIP đi."

Hoàng Ngưu bất đắc dĩ nói: "Lão bản, hai tấm cuối cùng đã bị ngươi mua rồi, chi bằng ngươi mua loại vé khác?"

". . ." Vương Hải chỉ cảm thấy một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng: "Bỏ đi, ta đi hỏi mấy anh em khác."

Con mẹ nó, hắn muốn ở cùng Lý Phong cùng Tống Uyển Quân, mua loại vé khác chẳng phải là không còn cơ hội?

"Lão bản, không dối gạt ngài, người ở đây đều cùng một đám với ta, chúng ta chỉ có tổng cộng hai tấm vé VIP."

Hoàng Ngưu trực tiếp bổ ra một đao.

Đầu cơ vé tàu cũng có mạo hiểm nhất định, một tấm vé VIP 20 ngàn, vạn nhất bán không được thì phải giữ lại trong tay, cho nên bọn họ mỗi ngày đều chỉ mua hai tấm, từ đó giảm xuống mạo hiểm.

Vương Hải nghe xong thiếu chút nữa lảo đảo té ngã trên đất, gần như gào rú hỏi: "Ngươi làm sao không nói sớm?"

"Ngài không hỏi mà ~" Hoàng Ngưu mặt ngoài vô tội, nội tâm lại khịt mũi coi thường với Vương Hải.

Con mẹ nó, bọn họ đầu cơ vé tàu tuy rằng ám muội, nhưng so với loại ác ôn muốn mạnh mẽ chia rẽ tình cảm người khác như Vương Hải còn tốt hơn vô số lần, đám người giàu có này cảm thấy mình có mấy đồng tiền bẩn là có thể muốn làm gì thì làm, thật sự không muốn bán vé cho loại người này!

Vương Hải không dám tiếp tục trì hoãn: "Tranh thủ thời gian cho ta một tấm vé nhất đẳng."

"Tốt tốt, 20 ngàn một tấm vé nhất đẳng, cảm ơn vì đã ủng hộ ~" Hoàng Ngưu móc ra từ trong túi một tấm vé, cười rạng rỡ nói.

"? ? ?" Vương Hải há miệng, sau một lúc lâu mới lộ sắc mặt khó coi nói: "Vé nhất đẳng giá gốc 10 ngàn, ngươi lại trực tiếp tăng thêm 100%, con mẹ nó ngươi coi ta là dê béo đợi làm thịt đúng không?"

"Khụ khụ, lão bản ngài đừng kích động, vé nhất đẳng chính là cái giá này, nếu như ngài chê đắt có thể chọn vé thường, 3000 là đủ." Thanh niên cò mồi ở trong lòng cười lạnh, con mẹ nó, lão tử chính là thích làm thịt loại người có tiền háo sắc như ngươi!

"Ngươi có biết ta là ai không?" Vương Hải giận dữ, bị một nữ nhân chiếm tiện nghi cũng thôi đi, giờ một tên cò mồi cũng dám cắt thịt hắn xuống, chán sống sao?

"Ta không biết ngươi là ai, ta chỉ biết lão đại ta tên là Lưu Xuyên." Hoàng Ngưu ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Thuyền sắp đi rồi, ngươi có muốn mua vé hay không?"

Khóe miệng Vương Hải giật một cái, trực tiếp cầm điện thoại chuyển khoản 20 ngàn: "Một tấm vé nhất đẳng."

Con mẹ nó, hắn là phú hào gia sản 10 tỷ không sai, nhưng cũng không muốn vì mấy chục ngàn khối tiền mà phát sinh xung đột với Lưu Xuyên, chỉ có thể tạm thời nuốt xuống cơn giận này, chờ xem về sau có cơ hội trả thù không!

Cầm tới phiếu rồi, Vương Hải vội vàng chạy tới cửa xét vé.

Giờ phút này, Lý Phong cùng Tống Uyển Quân đã lên boong tàu.

"Đại đệ đệ, người kia lại đuổi theo, tỷ tỷ rất sợ hãi." Tống Uyển Quân rúc vào trong ngực Lý Phong , trên mặt không có chút sợ hãi nói.

Hai mắt Lý Phong phát lạnh, lạnh giọng nói: "Có một số người không ăn phải quả đắng thì nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ."

"Vậy ngươi có thể bảo vệ tốt ta không?" Tống Uyển Quân ngẩng đầu nhìn về phía Lý Phong, đầy yếu đuối hỏi.

Mặc dù biết Tống Uyển Quân đang trêu đùa mình, Lý Phong vẫn bá khí cười một tiếng: "Yên tâm, có ta ở đây, bất luận con cóc ghẻ nào cũng không ăn được thịt thiên nga của ngươi!"

Chương 428. Nếu là hắn Lý Phong, ta thì theo cái này nhảy đi xuống!

Chương 389: Nếu là hắn Lý Phong, ta thì theo cái này nhảy đi xuống!

"Hồng hộc" "Hồng hộc "

Vương Hải một đường chạy tới trước mặt Tống Uyển Quân, dừng bước lại hai tay liền vịn đầu gối thở hồng hộc.

Vương Hải đã vào tuổi trung niên, lại bị tửu sắc làm hao mòn, mới chạy một đoạn đường ngắn đã có chút thở không nổi, bất quá có thể gặp Tống Uyển Quân, hết thảy đều đáng giá!

"Mỹ. . . Mỹ nữ, các ngươi sao. . . Làm sao không chờ ta một chút a."

Vương Hải cười khổ nói.

"Đại thúc, ngươi thật sự muốn đi theo chúng ta?"

Tống Uyển Quân phì cười, vốn nàng nghĩ làm Vương Hải tổn thất 60 ngàn, sự tình có thể bỏ qua, chưa không ngờ tặc tâm Vương Hải chưa chết, vẫn muốn đi theo, sợ rằng kết cục của hắn sẽ rất thê thảm a.

Bởi vì. . . Nàng đã cảm giác được Lý Phong thật sự tức giận rồi.

"Không phải chứ. . . Mỹ nữ, ngươi nói vậy làm ta rất thương tâm, ta thật sự muốn kết giao bằng hữu với các ngươi a."

Vương Hải rốt cục thở ra hơi, lấy từ trong ngực một tấm card thiếp vàng đưa tới trước mặt Tống Uyển Quân, ngạo nghễ nói: "Ta tên Vương Hải, là tổng giám đốc tập đoàn Đại Vượng, đây là danh thiếp của ta."

Tống Uyển Quân duỗi ra ngón tay ngọc, nhẹ nhàng kẹp lấy danh thiếp, giống như cười mà không phải cười hỏi: "Tập đoàn Đại Vượng a, hình như quy mô rất lớn thì phải?"

Vương Hải khoát khoát tay: "Khụ khụ, không lớn, tư sản chỉ chừng hơn 20 tỷ mà thôi, cổ phần của ta là 51%, là người khống chế tuyệt đối tập đoàn Đại Vượng."

Vương Hải tuy lời nói khiêm tốn, nhưng vẻ đắc ý trong mắt của hắn không hề ẩn tàng, nam nhân sở hữu gia sản 10 tỷ, ở toàn bộ Hoa Hạ có bao nhiêu người?

Đối diện, Lý Phong đồng ý gật đầu: "Ngô, mới chỉ hơn 20 tỷ, quy mô xác thực không tính là lớn."

Hắn từng nghe nói về tập đoàn Đại Vượng, là một nhà máy điện tử phi thường nổi danh ở Hoa Thành.

Vương Hải: "? ? ?"

Lão tử chỉ là khiêm tốn một chút mà thôi, con mẹ nó ngươi còn tưởng thật? Đến cả hai tấm vé tàu 30 ngàn ngươi cũng không nỡ mua mà còn dám ăn nói ngông cuồng!

"Xác thực không lớn, so với Osvili còn kém xa." Tống Uyển Quân cũng lắc đầu nói.

Khóe miệng Vương Hải giật một cái, cười khổ nói: "Mỹ nữ, ngươi nói như vậy rõ ràng là không giảng đạo lý a?"

"Chẳng lẽ ta nói sai?" Tống Uyển Quân làm bộ không hiểu hỏi.

Vương Hải lắc đầu: "Ngươi nói đương nhiên không sai, Osvili vừa mới dùng 60 tỷ mua lại tập đoàn Tô thị, vô luận là tiềm lực hay là khả năng tài chính, tập đoàn Đại Vượng đều không sánh bằng Osvili."

"Bất quá Osvili không có quan hệ gì với các ngươi, các ngươi mang Osvili ra so với ta thì rất không có đạo lý a?"

"Ai nói không quan hệ." Tống Uyển Quân cười một tiếng, chỉ vào Lý Phong nói : "Hắn chính là ông chủ của Osvili a."

Vương Hải đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười to nói: "Mỹ nữ, ngươi đang cố ý đùa ta sao, nếu hắn là ông chủ của Osvili, vậy ta chính là ông chủ của Apple."

Tống Uyển Quân cũng cười, đùa cợt nói: "Vì sao ngươi cảm thấy hắn không phải ông chủ Osvili?"

Bây giờ nói thật lại không ai tin, nói dối thì được rất nhiều người tin, đúng là quái gở.

Vương Hải cười một tiếng: "Bởi vì hắn lái xe biển số Kinh Thành, theo ta được biết, Lý Phong là người địa phương Hoa Thành, lập nghiệp ở Minh Châu, không có quan hệ với Kinh Thành."

"Một điểm nữa là. . . Hắn đến cả hai tấm vé tàu 30 ngàn cũng không nỡ mua, chẳng lẽ ông chủ Osvili không có chút tiền lẻ này?"

Tống Uyển Quân: "? ? ?"

Khoan hãy nói, Vương Hải phân tích xác thực rất có đạo lý, trên mặt Lý Phong không viết dòng chữ "Ta là ông chủ của Osvili ", Vương Hải không tin xác thực có thể thông cảm được.

"Đại đệ đệ, mang CMND không?" Tống Uyển Quân nhìn Lý Phong hỏi.

Lý Phong cũng lười hỏi lại, trực tiếp móc ra đặt vào tay nàng.

"Thấy rõ chưa, Lý Phong, người Hoa Thành." Tống Uyển Quân đưa CMND của Lý Phong tới trước mặt Vương Hải, sau đó hỏi: "Hiện tại ngươi đã tin tưởng hắn là Lý Phong chưa?"

Vương Hải nhìn chằm chằm CMND rất lâu, sau cùng lộ sắc quái dị nói : "Ta hình như đã minh bạch lí do ngươi đi cùng với hắn."

Tống Uyển Quân cùng Lý Phong hai mặt nhìn nhau, người này làm sao vậy, bộ não không được bình thường a?

Tống Uyển Quân nhíu mày: "Vì sao?"

Vương Hải hít sâu một hơi, lộ sắc mặt khó coi nói: "Bởi vì hắn

nói mình là ông chủ Osvili, cho nên ngươi mới ở cùng hắn, đúng không?"

Tống Uyển Quân lắc đầu: "Sai, nguyên nhân ta ở cùng với Lý Phong chỉ có một —— hắn là Lý Phong, chỉ thế thôi."

Tống Uyển Quân muốn biểu đạt nàng ưa thích Lý Phong, chứ không phải bởi vì thân phận của Lý Phong.

Cho dù Lý Phong không phải ông chủ của Osvili, nàng cũng vẫn ưa thích Lý Phong.

Nhưng Vương Hải lại hiểu sai, Lý Phong là ai? Ông chủ của Osvili, phú hào trẻ tuổi gia sản mấy chục tỷ, tương lai có hi vọng trèo lên đỉnh bảng xếp hàng phú hào Hoa Hạ.

Tống Uyển Quân bởi vì duyên cớ này mới ưa thích Lý Phong!

"Mỹ nữ, ngươi bị hắn lừa gạt rồi." Vương Hải thở dài, đau lòng nhức óc nói: "Hắn chỉ là làm CMND giả mà thôi, giả mạo Lý Phong để lừa gạt những nữ nhân vô tri như ngươi a!"

Tống Uyển Quân cùng Lý Phong đều bị Vương Hải làm cho nhíu mày tức giận, người anh em này sức tưởng tượng quá phong phú, không đi viết tiểu thuyết đúng là đáng tiếc!

"Mỹ nữ, ngươi đừng cười a." Vương Hải nói: "Ta hỏi ngươi, hắn có dùng lí do mua cổ phần hoặc là đầu tư, để ngươi bơm tiền sang không?"

"Ừm?" Lông mày Tống Uyển Quân nhướng lên một cái, kinh nghi bất định nói : "Có a, hắn nói ta đưa 10 triệu để mua lại 10 phần trăm cổ phần Osvili."

Lúc trước vì lôi kéo Ngụy Băng Khanh gia nhập, Lý Phong đã nói Ngụy Băng Khanh bỏ ra 10 triệu, vì công bằng, Lý Phong cũng để Tô Đồng, Tống Uyển Quân cũng bỏ vào 10 triệu, ba nàng đều chiếm hữu 10 phần trăm cổ phần Osvili.

"Đùng "

Vương Hải ra sức đập bàn, sắc mặt đỏ lên nói: "Vậy là đúng rồi!

Ngươi suy nghĩ một chút, giá trị của Osvili là bao nhiêu, 10 triệu làm sao có thể mua được 10 phần trăm cổ phần của Osvili?"

"Còn nữa, ta trước đó đã từng đề cập, nếu như hắn thật sự là ông chủ Osvili, sẽ không nỡ mua hai tấm vé tàu 30 ngàn sao?"

"Cho nên ngươi khẳng định đã bị hắn lừa gạt, may mắn để ta gặp phải, nếu không thì không biết ngươi còn bị hắn lừa gạt tới khi nào!"

"Đến đây, ca ca giúp ngươi báo cảnh sát, 10 triệu của ngươi nói không chừng còn có thể lấy về!"

Sau khi nói xong, Vương Hải liền muốn đi kéo Tống Uyển Quân đến phía sau mình.

"Đùng "

Lý Phong bắt lấy cổ tay Vương Hải, cười lạnh nói: "Cho ngươi 3 giây để biến mất trước mắt ta, bằng không hậu quả tự chịu."

"Ha ha, một tên tiểu lừa đảo cũng dám uy hiếp ta? Ngươi có tin ta gọi một cuộc điện thoại là ngươi sẽ không rời được Hoa Thành không?" Vương Hải cười, một tên lừa gạt dám động thủ với phú hào 10 tỷ như hắn? Thật sự là không biết sống chết.

Lý Phong cũng cười: "Ngươi không thử nghĩ xem, nếu như ta thật sự là ông chủ của Osvili, ngươi chẳng phải là tự mình đánh mặt mình?"

"Ha ha, nếu như ngươi thật sự là ông chủ Osvili, ta sẽ nhảy xuống khỏi chỗ này!"

Vương Hải vừa dứt lời, sau lưng đã có một tiếng kinh hô truyền đến: "Lý tổng, ngài sao lại ở chỗ này?"

Vương Hải vội vàng quay đầu nhìn lại, liền thấy một vị trung niên nam tử đang bước nhanh tới chỗ này, sau lưng người đàn ông trung niên này, còn có mấy nam nữ đi theo.

Người đàn ông trung niên này không phải ai khác, chính là Quách Quân!

Mà mấy người nam nữ sau lưng Quách Quân, cũng đều là mấy lão tổng gia sản giàu có, bên trong đó có cả lão tổng Trương Khôn của công ty bất động sản Hoa Thành!

Nhất thời Vương Hải biến sắc, hoảng sợ nói: "Quách tổng, ngài nhận biết tên lừa gạt này?"

"Tên lừa gạt?" Quách Quân đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lộ sắc mặt khó coi nói : "Vương tổng, xin chú ý ngôn ngữ của ngươi, hắn là ông chủ của Osvili —— Lý Phong!"

Vương Hải: "? ? ?"

Chương 429. Không biết bơi? Bộ phao cứu sinh a!

Chương 390: Không biết bơi? Bộ phao cứu sinh a!

Sững sờ, Vương Hải hiện tại thật sự là sững sờ.

Con mẹ nó hắn vừa nói Lý Phong nếu là ông chủ Osvili, hắn sẽ nhảy xuống từ nơi này, lập tức đã có người nhảy ra làm chứng.

Nếu như đổi thành người khác, Vương Hải khẳng định cho rằng mình gặp phải đồng bọn của lừa đảo, nhưng vấn đề người này là Quách Quân, lão bản tập đoàn Hưng Thịnh, 70% đơn đặt hàng của tập đoàn Đại Vượng đều là do tập đoàn của hắn cung cấp a!

Nói Quách Quân là thần tài của tập đoàn Đại Vượng cũng không đủ! Vương Hải dám nói Quách Quân là lừa đảo sao? Rõ ràng là thành tâm muốn chết a!

"Không. . . Không phải chứ, Quách tổng, ngài có phải đang nói đùa không, hắn. . . Hắn sao có thể là ông chủ Osvili ?"

Sau một hồi lâu, Vương Hải phun ra một ngụm trọc khí hỏi.

"Vương tổng, ta đùa ngươi làm gì?" Quách Quân nhíu mày, trầm giọng nói: "Ngươi hẳn phải biết đoạn thời gian trước ta tham gia đấu giá tập đoàn Tô thị a?"

Vương Hải liên tục gật đầu, Quách Quân sở hữu một trong những tập đoàn hàng đầu về ngành khoa học kỹ thuật Hoa Hạ, tin tức hắn hắn bắt đầu tấn công ngành trang điểm từng gây nên oanh động không nhỏ trên internet.

Quách Quân tiếp tục nói: "Ta tận mắt nhìn thấy Lý tổng dùng 60 tỷ Hoa Hạ tệ mua lại tập đoàn Tô thị, sau đó còn kết bạn với Lý tổng một phen."

"Vương tổng, ta khuyến cáo ngươi một câu, nếu như ngươi cùng

Lý tổng có hiểu lầm gì, vậy nhất định phải mau chóng giải thích rõ ràng, đừng để xảy ra sai lầm."

Bị Quách Quân nói vậy, thân thể Vương Hải nhất thời run lên, sau lưng đổ xuống một tầng mồ hôi lạnh!

Trước đó hắn chỉ cân nhắc mình bị Lý Phong đánh mặt, hiện tại mới phát hiện hậu quả đắc tội Lý Phong vượt xa nhảy xuống biển!

Là phú hào bản địa Hoa Thành, Vương Hải sao không rõ ràng sự tình Tô gia bị diệt?

Đến cả bá chủ như Tô gia cũng bị diệt, Lý Phong muốn diệt hắn. . . Khó chỗ nào?

Bởi vì có thù với Lý Phong, tập đoàn Tô thị cấp tốc đóng cửa phá sản, tập đoàn Đại Vượng có thể trâu bò hơn tập đoàn Tô thị sao?

Trong lúc nhất thời, mồ hôi trên người Vương Hải vã như tắm!

Một bên khác, Quách Quân bắt tay với Lý Phong nói: "Lý tổng, không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt, cái này có tính là duyên phận không, ha ha."

Lý Phong cười một tiếng: "Làm sao lại không tính, thế giới lớn như vậy, không nghĩ tới chúng ta lại gặp ở đây, không phải duyên phận thì là cái gì?"

"Lý tổng, ta là Trương Khôn, ngài còn nhớ rõ ta không?" Trương Khôn cũng tiến đến bắt tay Lý Phong.

Hai mắt Lý Phong sáng lên, như cười mà không phải cười nói: "Đương nhiên nhớ, ta còn muốn cảm tạ Trương tổng đã bán tiểu khu Osvili cho ta nữa cơ."

Lần trước hắn dùng 10% giá thị trường mua lại tiểu khu Osvili từ Trương Khôn, đã rất thưởng thức lòng quyết đoán của Trương Khôn, cho nên ấn tượng khá sâu sắc.

Nghe xong lời này, Trương Khôn lộ vẻ kích động: "Quách tổng, Hàn tổng, thế nào, ta nói ta cùng Lý tổng đã sớm nhận biết, hiện tại các ngươi đã tin chưa?"

Đám người Quách Quân cười một tiếng, ào ào trêu ghẹo nói: "Trương tổng, ngươi làm sao hưng phấn như tiểu hài tử vậy."

"Tin rồi tin rồi, đợi chút nữa ta tự phạt ba chén, được chưa?"

Trương Khôn cười ha ha một tiếng, vội vàng giới thiệu cho Lý Phong những người còn lại.

Một bên khác, Vương Hải sớm đã sợ tái nhợt mặt mày!

Đến cả Trương Khôn cũng nịnh bợ Lý Phong như vậy, Lý Phong khẳng định chính là tên sát tinh trong truyền thuyết không thể nghi ngờ rồi!

"Vương tổng, ngươi mới nói nếu như ta là ông chủ của Osvili, thì ngươi sẽ làm gì?"

Sau một phen hàn huyên, Lý Phong nhìn về phía Vương Hải, đùa cợt hỏi.

Nghe xong lời này, đám người Quách Quân, Trương Khôn nổi lên hứng thú, cùng nhau nhìn sang Vương Hải.

"Lý. . . Lý tổng, ta. . . Ta nói đùa mà thôi, ngài tuyệt đối đừng coi là thật."

Vương Hải xoa mồ hôi lạnh trên trán, cười khổ nói.

Faraday là một con tàu du lịch 30 ngàn tấn, boong thuyền cách mặt biển trọn vẹn 25m , đừng nói Vương Hải không biết bơi, cho dù biết, hắn cũng không có can đảm nhảy xuống từ đây a.

Độ cao này, nếu như không được huấn luyện chuyên nghiệp, vô cùng có khả năng trực tiếp bị choáng ở dưới mặt nước, vận khí không tốt còn có thể trực tiếp chết.

Lý Phong cười: "Nhưng ta coi là thật a."

Ý đồ đào góc tường của Vương Hải quá rõ ràng, hắn sao có thể bởi vì một câu "Nói đùa" liền bỏ qua?

"Lý tổng, ngài đừng dọa ta, ta sợ độ cao."

Đang nói chuyện Vương Hải dùng ánh mắt cầu cứu nhìn sang Quách Quân.

Quách Quân lập tức hai mắt nhìn trời, không đối mặt Vương Hải.

Hắn đã nghe từ Trương Khôn không ít lời đồn về Lý Phong, sao hắn có thể vì Vương Hải mà đắc tội Lý Phong?

Khóe miệng Vương Hải phát khổ, nhìn về phía Trương Khôn nói: "Trương tổng, chúng ta dù thế nào cũng là bằng hữu thường xuyên cùng nhau ăn cơm, ngươi thay ta nói mấy lời với Lý tổng đi."

Hắn cùng Trương Khôn đều là phú hào Hoa Thành, thường xuyên lui tới, loại thời điểm này hắn cũng chỉ có thể cầu cứu Trương Khôn.

Khóe miệng Trương Khôn giật một cái, nghiêng đầu đi đồng thời nội tâm mắng to Vương Hải ngu ngốc.

Lần trước lão tử không cẩn thận chọc vào Lý Phong, trực tiếp tổn thất hơn 3 tỷ, Vương Hải còn muốn hại hắn lần nữa mất mấy tỷ cho Lý Phong? Giúp giúp con em gái ngươi!

Vương Hải nhất thời lộ vẻ thê thảm.

"Sợ độ cao cũng đâu có sao, bịt mắt là không sợ nữa." Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, trực tiếp đi đến trước mặt Vương Hải, móc ra một cái khăn nói: "Đến, ta giúp ngươi bịt kín mắt lại."

Thân thể Vương Hải run lên, sắc mặt khó coi nói: "Lý Phong, ngươi thật sự muốn ép ta vào tuyệt lộ sao?"

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng: "Tự ngươi nói muốn nhảy xuống, ta chỉ là giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện mà thôi."

Vương Hải hít sâu một hơi, trả lời: "Nếu như ta nhảy xuống thụ thương thậm chí bỏ mình, ngươi cũng không thoát khỏi liên quan!"

Nếu như hai đường đều là tử lộ, Vương Hải tình nguyện liều mạng với Lý Phong, cũng sẽ không biệt khuất nhảy xuống như vậy!

Đám người Quách Quân biến sắc, ngay sau đó muốn rời khỏi nơi này, Vương Hải nếu như ở ngay trước mặt bọn họ xảy ra chuyện, một khi việc này ra ngoài ánh sáng, bọn họ tuy không cần gánh chịu pháp luật trừng phạt, những cũng sẽ bị dư luận công kích.

Nhất là Quách Quân, năm ngoái tập đoàn của hắn mới lên sàn ở Hồng Kông, một khi truyền ra tin tức xấu, nói không chừng sẽ khiến giá cổ phiếu sụt giảm.

Đúng lúc này, Lý Phong nghiền ngẫm nói: "Yên tâm, nếu như ta muốn ngươi chết, tuyệt đối sẽ không để cho người khác nhìn thấy, tựa như một nhà Tô Kiếm Nam . . . Ngô, hắn là chết bởi hoả hoạn a?"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt đám người Quách Quân đều tái nhợt!

Con mẹ nó, đây chính là uy hiếp trần trụi a, quan trọng là không ai nói được gì, Lý Phong không nói là hắn diệt một nhà Tô Kiếm Nam a!

Vương Hải lạnh run, cười khổ nói: "Nhưng ta không biết bơi."

"Dễ làm!" Lý Phong búng tay, tìm nhân viên cầm lấy một cái phao cứu sinh mặc cho Vương Hải, lúc này mới cười nói: "Bây giờ hắn là được rồi a?"

Mọi người: "? ? ?"

Không biết bơi liền mặc lên phao cứu sinh cho người ta? Thao tác này đủ cợt nhả a!

Dù là Tống Uyển Quân cũng bị Lý Phong chọc cười.

Khóe miệng Vương Hải giật một cái, nội tâm vô cùng hận Lý Phong, nhưng lại không dám nói gì: "Lý tổng, chúng ta thương lượng được không, ta. . . Ta bồi thường tiền nhé?"

Lời này vừa nói ra, đám người Quách Quân, Trương Khôn đều cười.

Vương Hải xem ra chỉ là kẻ ngu a, hắn biết Lý Phong là ai

không? Mãnh nhân vì tổ quốc mà tiện tay bỏ ra thêm 5 tỷ!

Lý Phong thiếu tiền sao? Nực cười!

Chương 430. Tên lừa đảo xuất hiện

Chương 391: Tên lừa đảo xuất hiện

"Ngươi cảm thấy ta sẽ thiếu tiền sao?"

Lý Phong cũng cười, chỉ tính trong thẻ ngân hàng hắn đã có hơn 12 tỷ, mấy đời cũng xài không hết, còn chưa kể các loại tư sản khác.

Vương Hải muốn dùng tiền giải quyết mâu thuẫn, chắc là não bị nước đổ vào.

"Cái này. . ."

Vương Hải xấu hổ, tình thế cấp bách, hắn nhất thời quên Lý Phong là ai.

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, nhìn về phía Quách Quân nói: "Quách tổng, nếu như ta nhớ không lầm, tập đoàn của ngươi là khách hàng chủ yếu của tập đoàn Đại Vượng a?"

Sắc mặt Quách Quân biến ảo mấy lần: "Khụ khụ, đó là trước kia, ta dự định năm nay hết hợp đồng sẽ giao đơn đặt hàng cho bên khác."

Lý Phong rõ ràng là muốn đối phó Vương Hải a, nói không chừng tập đoàn Đại Vượng chẳng mấy chốc sẽ nối bước theo tập đoàn Tô thị , loại thời điểm này Quách Quân đâu còn ngốc đến mức bênh vực tập đoàn Đại Vượng?

Huống hồ hiện tại ngành nghề điện thoại cạnh tranh kịch liệt, giá thành sản xuất của tập đoàn Đại Vượng lại tương đối cao, cho nên Quách Quân đã sớm bí mật trao đổi với những lão bản nhà máy khác.

Hắn chẳng qua là mượn cơ hội này sớm nói ra mà thôi, một là

bán cho Lý Phong một cái nhân tình, hai là để Vương Hải tính hết thù hận lên đầu Lý Phong, nhất cử lưỡng tiện.

Sự xảo trá của Quách Quân từ điểm này có thể thấy được đôi chút!

Vương Hải nghe xong gấp gáp nói: "Đừng đừng đừng, Quách tổng, không được a, ngài là khách hàng lớn nhất của tập đoàn Đại Vượng, nếu ngài không còn đặt hàng, gần 10 ngàn nhân viên của tập đoàn Đại Vượng chẳng lẽ phải uống gió tây bắc để sống sao, tuyệt đối không thể a!"

Quách Quân vội ho một tiếng, cười nói: "Khụ khụ, Vương tổng, thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn a."

Vương Hải gần như cầu xin nói: "Không không không, Quách tổng, ngài chờ ta nhảy xuống đi, chuyện này ta cảm thấy chúng ta còn có chỗ trống để trao đổi."

Vương Hải cảm thấy Quách Quân vì áp lực của Lý Phong nên mới làm ra quyết định này, chỉ cần hắn làm theo yêu cầu của Lý Phong, vậy chuyện này còn có cơ hội.

Nghe xong lời này, tất cả mọi người đều vui vẻ, bọn họ đều từng xem nhảy cầu, cũng từng xem các ngôi sao bơi lội nhảy cầu trong cuộc thi olympic, nhưng một phú hào gia sản 10 tỷ, trực tiếp nhảy từ boong tàu du lịch xuống biển thì bọn họ quả thật chưa từng gặp!

Lý Phong cũng cười: "Tốt, vậy thì nhanh chóng nhảy đi, đừng làm chậm trễ thời gian của mọi người."

"Tốt, ta nhảy, ta hiện tại lập tức nhảy." Vương Hải cắn răng một cái, mặc lên phao cứu sinh liền đi tới mép thuyền.

Vốn Vương Hải đã lấy hết dũng khí, kết quả thăm dò mặt biển cách boong thuyền 25m, Vương Hải sợ hãi!

"Lý tổng, chúng ta có thể đổi sang loại phương thức giải quyết khác không, điều kiện ngài cứ tùy ý lập ra!"

Vương Hải vô cùng hối hận, sớm biết sẽ có loại kết cục này, thì

cho hắn vàng hắn cũng không dám sinh ra chủ ý đào góc tường của Lý Phong a!

"Quách tổng, ta cảm thấy làm ăn trọng yếu nhất chính là thành tín, nếu như một người nói không giữ lời, vậy căn bản không đủ điều kiện làm một thương gia, ngươi nói xem đúng không?"

Lý Phong không nhìn thẳng Vương Hải, mà nhìn Quách Quân cười nói.

Quách Quân còn có thể nói cái gì? Chỉ có thể gật đầu phụ họa a, chết đạo hữu, không chết bần đạo, Vương Hải, muốn trách thì phải trách ngươi đui mù dám chọc phải kẻ hung hãn như Lý Phong.

"Không phải chứ. . . Lý tổng, đây đều là hiểu lầm, ngài thật sự muốn ép ta vào tuyệt lộ sao?"

Vương Hải thật sự sợ.

"Nói nhảm nhiều quá."

Lý Phong lắc đầu, đi đến trước mặt Vương Hải nắm cổ áo hắn, tiếp theo dùng lực nhấc lên, hai chân Vương Hải đã lơ lửng khỏi mặt đất.

"Lý Phong, ngươi. . . Ngươi muốn làm gì, ngươi mau buông ta xuống!"

Vương Hải kinh khủng không thôi, vừa giãy dụa muốn đào thoát, vừa điên cuồng đánh vào cổ tay Lý Phong.

Chỉ là cổ tay Lý Phong lại như kìm sắt không nhúc nhích tí nào: "Nếu ngươi đã không dám nhảy, ta liền giúp ngươi làm nốt phần còn lại."

Sau khi nói xong, Lý Phong tiện tay ném đi, Vương Hải tựa như bao tải bị Lý Phong ném ra, sau đó rơi tự do xuống dưới mặt biển!

"Ùm" một phát, bọt nước bắn lên, cao đến mấy mét, nếu như đây là trong trận thi đấu, vậy Vương Hải đoán chừng chỉ được 0 điểm.

Đám người Quách Quân sững sờ.

Ta XXX, bọn họ còn tưởng rằng Lý Phong chỉ là hù dọa Vương Hải một chút, không nghĩ tới Lý Phong thật sự ném Vương Hải xuống, không thèm câu giờ chút nào, đúng là trâu bò a!

"Không hổ là mãnh nhân diệt Tô gia, không thể trêu vào không thể trêu vào."

Trương Khôn lau mồ hôi lạnh trên trán, âm thầm cảm thán.

"Ta còn tưởng rằng Trương Khôn ăn nói khuếch đại, bây giờ mới biết là không chút nào khoa trương a, may mà vừa rồi ta không cầu tình giúp Vương Hải, may mắn a."

Quách Quân cũng âm thầm nghĩ mà sợ lẩm bẩm.

"Hô, thế giới rốt cục an tĩnh."

Lý Phong phủi phủi tay, vừa lòng thỏa ý nói .

"Đại đệ đệ thật lợi hại ~ "

Trong mắt Tống Uyển Quân nổi lên những ngôi sao nhỏ, trực tiếp từ hồng nhan họa thủy thành em gái mê trai.

Mọi người ở đây đang cảm thán, phía dưới truyền đến một hồi gào thét: "Cứu mạng a, cứu mạng a, ta bị chuột rút, cứu mạng! ! !"

Mọi người chạy đến mạn thuyền xem xét, liền phát hiện Vương Hải đang vùng vẫy dưới mặt nước lớn tiếng kêu cứu, nơi xa, thành viên của đội cứu viện bở biển Hoàng Kim nghe được lập tức điều khiển canô chạy tới.

Thấy thế, đám người Quách Quân thở phào, Vương Hải có thể bảo vệ mạng là tốt nhất, bọn họ cũng không sợ bị liên lụy.

Đồng thời, bọn họ đều thầm quyết định, nếu như không cần thiết, nhất định không đắc tội Lý Phong!

Tiếp theo, Lý Phong cùng đám người Quách Quân hàn huyên một hồi, lúc này mới biết được, con tàu Faraday là tài sản của

Trương Khôn, mà đám người Quách Quân chính là được Trương Khôn mời, tới nơi này dùng cơm du ngoạn đồng thời nói chuyện hợp tác thương nghiệp.

Đã gặp phải, Trương Khôn tự nhiên cũng muốn Lý Phong gia nhập tiểu đoàn thể của bọn họ, lại bị Lý Phong khéo léo từ chối, hắn đến để bồi dưỡng tình cảm với Tống Uyển Quân, chứ không phải để người khác làm phiền.

"Ta phát hiện muốn được chơi đùa vui vẻ một ngày với đại đệ đệ thật sự không phải một chuyện dễ dàng."

Đi lên nhà hàng ở tầng cao nhất, Tống Uyển Quân nhịn không được cảm thán.

Chỉ cần đi cùng với Lý Phong, kiểu gì cũng sẽ gặp phải phiền toái như vậy, may mà mỗi lần Lý Phong đều có thể diệt trừ phiền phức, bất quá số lần nhiều quá mức như vậy Tống Uyển Quân cũng có chút tắc lưỡi.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, bất đắc dĩ nói: "Uyển Quân, thực ra ngươi cần phải biết nguyên nhân từ trên người mình, nếu không phải mị lực trên người ngươi bắn ra bốn phía, sao chúng ta có thể gặp phải loại phiền toái này?"

Tống Uyển Quân nhíu mày suy nghĩ, cảm thấy Lý Phong nói có chút đạo lý, ngay sau đó cười nói: "Vậy ta về sau đi ra ngoài sẽ đeo kính đen khẩu trang thật dày, như thế sẽ không gặp phải loại phiền toái này nữa."

"Không, vẫn sẽ có." Lý Phong nhìn bộ dáng trước lồi sau lõm đầy tinh tế của Tống Uyển Quân , cười khổ nói: "Không cần nhìn mặt, chỉ nhìn dáng người của ngươi, cũng sẽ dẫn tới vô số ong bướm."

Tống Uyển Quân kiều mị cười một tiếng, nhéo mũi Lý Phong : "Ta sẽ coi như đây là một lời khen."

Hai người đang vui đùa đồng thời tìm vị trí cạnh cửa sổ, vừa muốn ngồi, đột nhiên sau lưng bọn họ có một đôi nam nữ trẻ tuổi đoạt trước một bước ngồi lên.

Cùng lúc đó, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang

lên: "Đinh, kí chủ, tên lừa đảo xuất hiện ở trong vòng mười mét quanh kí chủ, có muốn tiêu hao 100 điểm tích lũy khóa chặt?"

Lý Phong: "? ? ?"

Chương 431. Lừa tài gạt sắc

Chương 392: Lừa tài gạt sắc

Đôi nam nữ trẻ tuổi mới xuất hiện, hệ thống đã nhắc nhở, chẳng lẽ tên lừa đảo là một trong hai người này?

Mang theo nghi hoặc, Lý Phong trực tiếp tiêu hao 100 điểm tích lũy khóa chặt tên lừa đảo.

"Đinh, khóa chặt thành công."

Sau khi hệ thống nhắc nhở, trong đầu Lý Phong xuất hiện một cái tiểu địa đồ, trong đó có thật nhiều điểm màu lục, mỗi cái điểm màu lục đều đại biểu cho những người ở gần mười mét quanh hắn.

Duy chỉ có một điểm là màu đỏ, hơn nữa kiểm tra một phen về sau, Lý Phong phán đoán ra điểm đỏ đại biểu cho nam tử trẻ tuổi vừa chiếm chỗ của mình!

Chẳng lẽ. . . Nam tử trẻ tuổi này chính là kẻ lừa gạt Uyển Quân?

Nghĩ tới đây, Lý Phong quan sát tỉ mỉ hai người, nữ khoảng chừng hai mươi, tóc uốn nhộm đỏ, mặt trái xoan, da thịt rất trắng.

Mắt hai mí, khóe mắt căng tràn, sống mũi rất cao, cái cằm rất nhọn, bờ môi có chút mỏng. . . Gương mặt này hiển nhiên đã từng phẫu thuật nát bét không thể nghi ngờ.

Chỉ bất quá làm Lý Phong nghi hoặc là, hắn luôn cảm thấy gương mặt này có chút quen mắt, nhưng lại nhất thời nhớ không nổi từng thấy ở đâu.

Còn tên nam tử kia, xem ra cũng chừng hai mươi, mặc một thân âu phục Armani màu trắng, đeo chiếc đồng hồ có vẻ ngoài xa xỉ.

Giờ phút này, hai người ngồi xuống liền nói chuyện với nhau, thoạt nhìn giống như một đôi nam nữ đang trong giai đoạn tình

yêu cuồng nhiệt.

Nam tử nắm chặt tay ngọc của nữ nhân kia, thâm tình nói: "A Tình, ngươi biết không, ngươi là cô gái đáng yêu nhất ta từng gặp được, gặp được ngươi, ta có một loại cảm giác giống như vận mệnh sắp đặt."

"A Quang, ngươi nói vậy làm người ta rất thẹn thùng~" Khuôn mặt cô gái phẫu thuật đỏ lên, thẹn thùng cúi đầu.

"A Tình, ta nói đều là thật a, chờ trở lại Loan đảo, ta sẽ nói với cha, mau chóng cưới ngươi về." Nam tử ôn nhu nói.

Cô gái sửa mặt ngẩng đầu lên, kinh hỉ nói: "Thật sao A Quang, nhưng như vậy hình như có chút nhanh a, còn nữa. . . Hà gia các ngươi là đại gia tộc Loan đảo, cha ngươi có thể tiếp nhận cô gái bình thường như ta sao?"

"A Tình, trước đây thật lâu cha đã nói cho ta biết, hôn sự của ta thì tự ta có thể làm chủ, cho nên không có vấn đề gì, tin tưởng ta, A Tình!" Nam tử lộ vẻ mặt thâm tình nói.

Một bên khác, Lý Phong cùng Tống Uyển Quân hai mặt nhìn nhau.

Nếu như Lý Phong không có hệ thống, khẳng định sẽ nghĩ hai người này muốn đưa vở kịch Vương tử cùng cô bé lọ lem ra ngoài đời thật, chỉ tiếc. . .

Lý Phong nhếch miệng lên cười trào phúng, tiến lên trước một bước nói: "Vị trí này là ta phát hiện ra trước, phiền hai vị nhường lại."

Vốn Lý Phong đã khó chịu vì bị cướp chỗ ngồi, hiện tại lại biết nam tử này lừa gạt Tống Uyển Quân, không giáo huấn một trận thì hắn rất khó chịu.

Nam tử quay đầu nhìn Lý Phong một chút, đùa cợt nói: "Ngươi đang nói gì vậy, vị trí này rõ ràng là chúng ta ngồi xuống trước."

Sau khi nói xong, hắn lại nhìn Tống Uyển Quân, nhất thời trên mặt lộ ra kinh diễm cùng tham lam, có điều rất nhanh ánh mắt đã

khôi phục thư thái.

Lý Phong giống như cười mà không phải cười nói: "Thật sao? Nhưng ta nhớ vừa rồi là chúng ta đi ở phía trước, các ngươi đột nhiên từ phía sau vượt qua."

"Đúng vậy a, nhưng mà ngươi muốn nói cái gì ?" Nam tử cười.

Lý Phong nhún nhún vai, nghiền ngẫm nói: "Ta muốn nói. . . Vị trí này vốn nên thuộc về chúng ta, lại bị các ngươi cướp đi."

Nam tử nhíu mày, trên mặt lóe lên vẻ không kiên nhẫn.

Nữ tử sửa mặt không vui: "Uy, ngươi có nói đạo lý hay không a, vị trí đương nhiên là người nào ngồi xuống trước mới tính. . . A, ngươi là nhân viên bán hàng công ty quảng cáo Minh Nguyệt . . . Lý Phong?"

Lý Phong nhíu mày, trước đó hắn đã cảm thấy nữ tử này có chút quen mắt, bây giờ đối phương liếc mắt nhận ra hắn, vậy đã nói rõ hai người trước đó xác thực từng gặp mặt.

"Chờ một chút, ta nhớ rồi!"

Hai mắt Lý Phong sáng lên, rốt cục nhớ ra nữ nhân này là ai.

Khi hắn còn làm ở công ty quảng cáo Minh Nguyệt, từng gặp mặt một đại biểu đại công ty khác, nữ tử này chính là đại biểu công ty đó, tên là Triệu Tình.

Lúc trước Lý Phong vì một tờ hợp đồng đó mà phấn đấu hơn hai tháng, không ít lần bị Triệu Tình khinh thường nói móc.

Về sau Triệu Tình ám chỉ Lý Phong cho nàng tiền hoa hồng, vốn đây là quy tắc ngầm trong ngành nghề, Lý Phong cũng sớm chuẩn bị tốt tiền hoa hồng, nhưng Triệu Tình quá tham lam, Lý Phong dù dốc hết vốn liếng cho Triệu Tình cũng không đủ, sau cùng không thể kí xuống hợp đồng này.

Bất quá khi đó tướng mạo Triệu Tình rất phổ thông, ngực cũng chỉ là A- , hiện tại không chỉ khuôn mặt xinh đẹp, ngực cũng biến thành D-.

Nếu không phải âm thanh của Triệu Tình làm Lý Phong nhớ lại, Lý Phong thật đúng là không nhận ra nàng!

"Ta còn tưởng là ai , hóa ra là Triệu chủ quản." Lý Phong phun ra một ngụm trọc khí, cười nói.

"Hừ, ngươi đã nhớ rõ ta là ai thì mau đi nhanh lên, không nên quấy rầy ta cùng bạn trai hẹn hò." Triệu Tình cực kì cao ngạo phất phất tay, tựa như đuổi một con ruồi.

Lông mày nam tử nhướng lên một cái, sắc mặt có chút biến hóa: "A Tình, ngươi biết hắn?"

Triệu Tình thay đổi thành bộ dáng điềm đạm đáng yêu nói : "Ừm, hắn từng đến công ty của chúng ta chào hàng, bất quá năng lực nghiệp vụ rất kém cỏi, bị ta cự tuyệt, chúng ta không cần phản ứng lại hắn."

"Thì ra là thế." Trong mắt nam tử lóe lên một tia kinh ngạc cùng khinh miệt, như có điều suy nghĩ nhìn sang Tống Uyển Quân một chút, sau đó quay đầu đối thoại với Triệu Tình.

"Ta nói. . ." Tống Uyển Quân không nhịn được, liền muốn thay Lý Phong xuất thủ giáo huấn đôi cẩu nam nữ này.

"Uyển Quân, giao cho ta." Lý Phong liền vội vàng kéo tay Tống Uyển Quân, quay đầu nói : "Triệu Tình, vận khí không tệ a, vậy mà câu được một phú nhị đại."

Triệu Tình đã làm ra bộ dáng cao ngạo, vậy hắn cũng không cần thiết nể mặt Triệu Tình.

Triệu Tình âm thầm đắc ý, mặt ngoài lại làm ra bộ dáng phẫn nộ nói: "Lý Phong, ta thấy ngươi nên chừa lại chút khẩu đức, ta và A Quang là thật tâm yêu nhau."

Nam tử ngồi kia tên là Hà Quang, người Loan đảo, đến đại lục du lịch, hai người làm quen nhờ vào ứng dụng wechat.

Qua một tuần trò chuyện trên internet, Triệu Tình biết được Hà Quang là tiểu nhi tử của một đại xí nghiệp ở Loan đảo, trước đó một mực du học ở nước Mỹ, sau khi tốt nghiệp chuẩn bị đến đại

lục lập nghiệp.

Tướng mạo đẹp trai, ăn nói dễ nghe, công tử nhà giàu, những yếu tố này kết hợp với nhau rất nhanh làm Triệu Tình gục ngã, sau khi trò chuyện một tuần trên internet hai người liền gặp mặt ngoài đời, đồng thời phát sinh quan hệ nam nữ.

Qua mấy ngày ở chung, hai người càng là vọt tới cấp độ nói chuyện cưới gả, Triệu Tình vừa nghĩ mình có thể gả vào nhà hào môn trở thành phu nhân nhà giàu liền hưng phấn không gì sánh được.

"Thực tâm yêu nhau?" Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, chậm rãi nói: "Nếu như ta không đoán sai, người anh em này là lừa gạt, hắn muốn lừa tài gạt sắc ngươi, bất quá cái này đều không trọng yếu, dù sao ta và ngươi cũng không có quan hệ gì, trọng yếu là. . ."

"Hắn giả mạo làm cò mồi bán vé, lừa gạt Uyển Quân 10 ngàn khối tiền tiền đặt cọc, ngươi nói ta nên báo cánh sát, hay là trực tiếp ném hắn xuống biển?"

Lời này vừa nói ra, Tống Uyển Quân, Triệu Tình, Hà Quang, sắc mặt tất cả mọi người đều kịch biến!

Chương 432. Mắt chó coi thường người khác

Chương 393: Mắt chó coi thường người khác

"Đại đệ đệ, ngươi nghiêm túc sao?"

Tống Uyển Quân thật sự rất kinh ngạc, nửa giờ trước Lý Phong mới biết được nàng bị lừa, căn bản chưa kịp điều tra, làm sao có thể chắc chắn Hà Quang lừa nàng?

Huống hồ thanh âm của tên lừa đảo cùng Hà Quang cũng hoàn toàn khác biệt.

Lý Phong mỉm cười gật đầu: "Đương nhiên là nghiêm túc."

Hệ thống dò xét, hết thảy không còn chỗ che thân, hệ thống đã khóa chặt Hà Quang, vậy nói rõ Hà Quang là tên lừa đảo không thể nghi ngờ.

Tiếp theo hắn cần lấy ra chứng cứ chứng minh Hà Quang là tên lừa đảo, bất quá cái này cũng không làm khó được hắn, chỉ số điểm tích lũy đầy đủ, đến cả tài liệu đen của tổng thống nước Mỹ cũng có thể lấy được, huống chi là một tên tiểu lừa đảo?

Khi Tống Uyển Quân nói chuyện, sắc mặt Hà Quang có chút biến hóa, có điều rất nhanh hắn trấn định lại, không vui nói: "Lý Phong đúng không? Ta và ngươi mới gặp mặt lần đầu, ngươi vì sao lại nói xấu ta?"

Hắn từng nghe thanh âm Tống Uyển Quân ở trong điện thoại!

Hắn vốn cho rằng Tống Uyển Quân chỉ là có thanh âm êm tai mà thôi, không nghĩ tới bộ dáng cũng xinh đẹp như thế, sớm biết thì hắn đã không dối gạt Tống Uyển Quân 10 ngàn tiền đặt cọc, mà là giống như Triệu Tình, tán đổ Tống Uyển Quân.

Giờ khắc này, Hà Quang rất ảo não!

Có điều hắn nghĩ lại, hắn đã bật phần mềm chỉnh âm, số điện thoại di động, nick Wechat đều dùng CMND giả để đăng ký, Tống Uyển Quân khẳng định không biết mình lừa nàng 10 ngàn khối tiền đặt cọc, hắn còn có cơ hội cua Tống Uyển Quân.

Hiện tại Hà Quang đang suy nghĩ vì sao Lý Phong biết hắn là lừa đảo, Lý Phong không có chứng cứ a?

"Ta làm rất sạch sẽ, không thể bị phát hiện dược."

Hà Quang một lần nữa hồi tưởng cả quá trình, dần dần yên lòng.

Triệu Tình cũng vỗ bàn một cái đứng lên nói: "Lý Phong, ngươi muốn cố ý gây chuyện sao, có tin ta gọi điện thoại cho lão bản của ngươi, làm ngươi lập tức thất nghiệp không?"

Triệu Tình là chủ nhiệm phòng marketing của tập đoàn quảng cáo Vân Long Minh Châu, nắm giữ quyền lợi không nhỏ, mỗi năm kiếm về số tiền quảng cáo hơn 10 triệu.

Lần trước tuy không thể hợp tác với công ty quảng cáo Minh Nguyệt, nhưng điện thoại di động của nàng vẫn lưu số điện thoại của Cao Khôn, chỉ cần nàng biểu hiện chịu hợp tác với công ty quảng cáo Minh Nguyệt, Cao Khôn khẳng định nguyện ý khai trừ Lý Phong.

"Cao Khôn?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, cười nhạo nói: "Ngươi sợ là vẫn còn sống ở thế kỷ trước a? Tiểu gia đã sớm không làm việc tại công ty quảng cáo Minh Nguyệt nữa."

"Cái gì? !" Không có cách nào làm gì Lý Phong làm Triệu Tình rất ảo não, có điều tròng mắt xoay động, nàng cười lạnh nói: "Thì đã sao, vô luận ngươi ở đâu, đều chỉ là một người làm công mà thôi, có tư cách gì nói xấu A Quang?"

Nói xong, Triệu Tình rốt cục quan sát tỉ mỉ Lý Phong cùng Tống Uyển Quân, càng nhìn Triệu Tình càng kinh ngạc.

Trong ấn tượng của nàng, Lý Phong hoàn toàn là một loser chính hiệu, ở Minh Châu thuê nhà rẻ nhất, không có chút tiền đồ, tiểu nhân vật bị nàng hô tới quát lui đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Nhưng một tiểu nhân vật như vậy, bây giờ lại dùng mắt chó nhìn người, còn kết giao được một bạn gái xinh đẹp như vậy.

Không chỉ như thế, quần áo Tống Uyển Quân mặc rất tinh mỹ, trên tay đeo đồng hồ Patek Philippe, túi xách Hermes, đều là bản giới hạn số lượng, trên cổ còn đeo dây chuyền Hồng Bảo Thạch. . .

Cái khác Triệu Tình không hiểu, cái túi xách Hermes kia là hàng năm nay mới ra, vừa bán đã bị tranh giành không còn, bây giờ càng là vọt lên giá trên trời 500 ngàn, còn là có tiền mà không mua được.

Nếu như trên thân Tống Uyển Quân đều là hàng thật, vậy tổng giá trị ít nhất phải mấy triệu, nàng là tiểu thư nhà nào?

Lý Phong làm chim sẻ trèo lên được thân Phượng Hoàng?

Đúng lúc này, Lý Phong nói: "Nghe ngữ khí của ngươi, tên lừa gạt này hình như có thân phận rất khó lường a."

Triệu Tình ngừng suy nghĩ linh tinh, ngạo nghễ nói: "A Quang là con trai của chủ tịch tập đoàn Hà Thị Hà Chấn Hùng tiên sinh ở Loan đảo, ngươi nói xem thân phận của hắn có khó lường hay không? Ngươi còn dám mở miệng gọi tên lừa đảo này tên lừa đảo nọ, cẩn thận ta tố cáo ngươi tội phỉ báng!"

Hà Chấn Hùng, top 3 phú hào Loan đảo, đại nhân vật dậm chân một cái Loan đảo cũng phải run rẩy, ở đại lục càng là xây rất nhiều nhà xưởng, cực kì trâu bò.

Nếu như Hà Quang thật sự là nhi tử của Hà Chấn Hùng, vậy thân phận của hắn thật đúng là rất khó lường.

"A Tình, tại sao phải tranh chấp với loại tiểu nhân vật như vậy." Hà Quang mỉm cười, đầy vẻ thân sĩ nói: "Lý tiên sinh, nếu như ngươi bởi vì chúng ta ngồi ở chỗ này mà cảm thấy bất mãn, có thể cùng nhau ngồi xuống, coi như kết giao bằng hữu, thế nào?"

Hà Quang nghe ra được Lý Phong chỉ là một tiểu nhân vật, Tống Uyển Quân hắn là phú bà, chỉ cần hắn lấy tư thái rộng lượng mời Lý Phong, Tống Uyển Quân ngồi xuống, sau đó dùng tài năng miệng lưỡi sắc sảo của mình làm cho Tống Uyển Quân hứng thú.

Đến lúc đó hắn liền có thể tài sắc cùng thu, chẳng phải rất sung sướng sao?

"Không cần, ta không muốn kết giao với tên lừa đảo." Lý Phong lắc đầu, thu hồi ý cười nói: "Thức thời thì mau giao ra tiền ngươi lừa gạt Uyển Quân, miễn cho đợi chút nữa vạch trần bộ mặt thật thì ngươi sẽ thật sự không xuống đài được."

Vốn Lý Phong muốn trực tiếp lấy ra chứng cứ, làm Hà Quang nhận tội đền tội, hiện tại hắn bị Triệu Tình làm cho buồn nôn, rất muốn Triệu Tình ăn thiệt thòi trong tay Hà Quang.

Cho nên có thể không vạch trần Hà Quang mà vẫn làm Hà Quang giao tiền thì tự nhiên không còn gì tốt hơn.

Thế nhưng lời nói của Lý Phong lại làm cho Hà Quang hoàn toàn yên tâm: "Hắn đang lừa ta, trên tay hắn khẳng định không có chứng cứ!"

Nghĩ tới đây, Hà Quang bình chân như vại nói: "Lý Phong, nếu như ngươi còn cố tình gây sự thì ta sẽ gọi bảo an."

"Lý Phong, ngươi mau đi đi, đừng ở đây tự kiếm mất mặt xấu hổ." Triệu Tình chỉ vào mặt Lý Phong, chán ghét nói.

Hai mắt Tống Uyển Quân phát lạnh, bước lên bắt lấy ngón tay của Triệu Tình: "Ngươi thì tính là cái gì, cũng dám khoa tay múa chân với đại đệ đệ của ta!"

Đừng nhìn Tống Uyển Quân ở trước mặt Lý Phong ôn nhu mị hoặc, thật ra nàng vẫn là lão đại thế giới ngầm, bàn về thủ đoạn độc ác, đại bộ phận nam nhân đều không phải đối thủ của nàng!

Lý Phong không tiện xuất thủ với nữ nhân, nhưng nàng có thể!

Tống Uyển Quân vừa bước ra, liền làm Triệu Tình đau kêu thành tiếng: "A, ngươi dám đánh ta, ta liều mạng với ngươi!"

Sau đó Triệu Tình liền muốn đi đánh Tống Uyển Quân.

Tống Uyển Quân cười lạnh một tiếng, đưa tay tát mặt Triệu Tình một cái: "Bà đây chính là thích đánh ngươi đấy, như nào?!"

"Chát "

Một tiếng vang giòn xuất hiện, Triệu Tình trực tiếp bị đánh cho sững sờ!

Sắc mặt Hà Quang kịch biến, vỗ bàn một cái đứng dậy, nhưng không dám làm gì tiếp.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, có chút đau thay cho Triệu Tình, Triệu Tình gây sự người nào không được, tại sao nhất định phải gây sự với Tống Uyển Quân?

"Giết người rồi, cứu mạng a!"

Triệu Tình biết mình không phải đối thủ của Tống Uyển Quân, tràn đầy lửa giận nhìn khách hàng xung quanh xin giúp đỡ.

Vốn động tĩnh bên này đã làm khách hàng chung quanh chú ý, Triệu Tình vừa hô lên, quần chúng ăn dưa ào ào vây tới.

Nhất thời, Triệu Tình có lực lượng, kêu trời trách đất: "Đôi cẩu nam nữ này vô pháp vô thiên, đầu tiên nói bạn trai ta là tên lừa đảo, tiếp theo còn xuất thủ đánh ta."

"Các ngươi phân xử hộ ta đi, bạn trai ta là con trai của Hà Chấn Hùng tiên sinh, gia tộc sở hữu tư sản mấy ngàn ức, sẽ vì 10 ngàn khối tiền mà lừa gạt sao?"

"Ngược lại tên nam nhân này, hắn chỉ là một người làm công, lại há miệng nói xấu bạn trai ta, hắn mới là tên lừa đảo!"

Quần chúng ăn dưa ào ào gật đầu, cảm thấy Triệu Tình nói rất có đạo lý.

Đúng lúc này, đám người Quách Quân nói cười đi vào nhà ăn, liếc mắt liền thấy Lý Phong nơi xa, nhất thời, sắc mặt đám người Quách Quân biến thành quái dị.

Vừa mới ném Vương Hải xuống nước từ boong tàu, chưa được bao lâu Lý Phong lại gây sự với người khác?

Trâu bò!

(Loan đảo-chắc là đổi tên của Đài Loan. Đại lục là tên gọi phần đất Trung Quốc trừ khu tự trị Tân Cương, Đài Loan và Hồng Kông ra thì phải)

Chương 433. Gần Lý Phong người táo bạo

Chương 394: Gần Lý Phong người táo bạo

"Mỹ nữ, vô luận nguyên nhân gì, đánh người đều là không đúng."

"Ngươi nói người ta là lừa đảo thì dù sao cũng phải cầm ra chứng cứ a?"

"Nhi tử của Hà Chấn Hùng a, đây là công tử nhà giàu danh xứng với thực, làm sao có thể vì 10 ngàn khối tiền mà lừa gạt, 100 triệu còn có khả năng."

"100 triệu cũng không có khả năng, đây là sự tình làm xấu danh tiếng, một khi truyền đi sẽ tạo thành tổn thất rất lớn với Hà gia."

Nghe mọi người đánh giá, Triệu Tình đắc ý.

Nàng vì sao chưa quen biết mấy ngày đã cùng hắn lên giường, còn không phải bởi vì Hà Quang là nhi tử của Hà Chấn Hùng?

Nhìn đám quần chúng phản ứng mà xem, người có tên cây có bóng, vừa biết thân phận của Hà Quang, ánh mắt những người này đều biến đổi.

Về sau nàng gả vào hào môn, chắc chắn có thể đi ngang đại lục, mặc cho ai gặp cũng phải cung cung kính kính kêu một tiếng Hà phu nhân.

"Nghe thấy chưa Lý Phong, Hà Quang là công tử nhà giàu, không thèm chấp tiểu nhân vật như ngươi, mau xin lỗi chúng ta đi."

"Còn ngươi, ngươi đánh ta một tát, ta muốn hoàn trả gấp bội, nếu không thì đợi ta báo cảnh sát bắt ngươi đi!"

Triệu Tình làm ra bộ dáng cao cao tại thượng, đưa tay muốn tát

Tống Uyển Quân.

Khuôn mặt Tống Uyển Quân xinh đẹp như thế, nhất định phải đánh thật mạnh, làm lệch cằm Tống Uyển Quân mới được!

Nghĩ tới đây, Triệu Tình càng dùng lực!

"Chát" "Chát"

Hai tiếng giòn vang liên tiếp xuất hiện!

Triệu Tình chỉ cảm thấy mu bàn tay đau đớn, trong đầu kêu ong ong, cả người đều sững sờ tại chỗ!

Quần chúng cũng sững sờ, vừa mới phát sinh cái gì, vì sao trên mặt Triệu Tình xuất hiện một dấu bàn tay? Có vẻ như. . . Tay nàng cũng đỏ lên?

Hơi chút liên tưởng, mọi người đã hiểu được, khẳng định là Tống Uyển Quân đầu tiên là đánh bay tay của Triệu Tình, tiếp theo liền tát mặt Triệu Tình một cái.

Chỉ là động tác của nàng quá nhanh, mọi người căn bản không thấy rõ ràng!

Mọi người ở đây đang sững sờ, Tống Uyển Quân lại tát mặt Triệu Tình một cái, đùa cợt nói: "Ngươi lúc nào cũng mở miệng “tiểu nhân vật” “tiểu nhân vật”, thế nhưng không biết tiểu nhân vật trong mắt ngươi căn bản không phải người ngu ngốc như ngươi có thể xem nhẹ."

"Thậm chí, cho dù Hà Quang thật sự là con trai của Hà Chấn Hùng, cũng không có tư cách xem nhẹ hắn, bản thân Hà Chấn Hùng còn không có tư cách này!"

"Hítttttttt"

Mọi người lần nữa hít vào một hơi khí lạnh.

Ta XXX, nữ nhân này nhìn bộ dáng xinh đẹp đáng yêu, không nghĩ tới động thủ ác như vậy!

Không chỉ như thế, khẩu khí của nữ nhân này quả thực lớn tới mức phá trời a, đến cả Hà Chấn Hùng cũng không có tư cách xem nhẹ Lý Phong, vậy Lý Phong chí ít cũng là lão đại cùng cấp bậc với Hà Chấn Hùng, điều này không có khả năng!

Nơi xa, mấy người Quách Quân cũng bị Tống Uyển Quân dọa cho phát sợ, động tác đánh người tiêu sái gọn gàng, rất có một loại mỹ cảm nữ anh hùng không thua kém nam nhân.

Cái này có tính là gần đèn thì rạng gần Lý Phong thì hung ác không?

Bất quá bọn hắn ngược lại rất đồng ý với cách nói của Tống Uyển Quân, Lý Phong hiện tại sở hữu ít nhất là gần 100 tỷ, tiềm lực tương lai càng là không thể tưởng tượng.

Cho dù là người giàu nhất trong bảng xếp hàng phú hào Hoa Hạ ở chỗ này cũng phải đối đãi bình đẳng với Lý Phong, Hà Chấn Hùng có trâu bò hơn nữa, cũng không dám xem nhẹ Lý Phong a!

Triệu Tình sao có thể tin Tống Uyển Quân? Sau khi sững sờ nàng như phát điên hô lên: "A Quang, nàng đánh ta, ngươi mau báo thù cho ta!"

Hà Quang biết mình không thể tiếp tục xem kịch, nếu không làm Triệu Tình thất vọng, sao hắn còn có thể lừa tiền Triệu Tình? Ngay sau đó hắn tiến lên trước một bước hô: "Uy, ngươi tốt nhất là lập tức dừng tay, nếu không ta sẽ không khách khí!"

"Ngươi muốn không khách khí kiểu gì?"

Lý Phong ngăn ở trước mặt Hà Quang, giống như cười mà không phải cười hỏi.

Triệu Tình là nữ nhân, Lý Phong không tiện xuất thủ giáo huấn, nhưng Hà Quang thì khác.

"Ngươi mau tránh ra cho ta!"

Hai mắt Hà Quang phát lạnh, muốn đẩy Lý Phong ra.

Lý Phong trở tay tát một cái!

"Chát"

Một tiếng vang giòn, nửa mặt trái của Hà Quang xuất hiện một vết bàn tay, vài giây đồng hồ sau đã sưng lên!

"Hítttttttt!"

Mọi người lần nữa hít vào một hơi khí lạnh, tiếp theo ào ào sợ hãi than thở: "Trời ơi, người anh em này có phải điên rồi không, đến cả con trai Hà Chấn Hùng cũng dám đánh?"

"Người anh em này đoán chừng sắp phải ngồi tù mục xương!"

"Ngồi tù mục xương là không thể nào, Hà Chấn Hùng trâu bò hơn nữa cũng không hơn được pháp luật quốc gia, bất quá Hà Chấn Hùng có thể tìm sát thủ a."

"Hà Chấn Hùng là phú hào đẳng cấp cỡ nào, muốn thu thập một người bình thường là chuyện rất đơn giản ."

Có lẽ là nghiệm chứng lời nói của những người này, Hà Quang sau khi sững sờ liền rống to: "Ngươi dám đánh ta? Tốt, ta hiện tại sẽ gọi điện thoại cho cha, để hắn tìm người thu thập ngươi, ngươi chờ chết đi!"

Sau khi nói xong, Hà Quang móc điện thoại di động, gọi một cuộc điện thoại: "Uy, cha, ta ở đại lục bị người ta đánh, ngươi nhanh để bảo tiêu chạy tới a."

"Ngay tại Hoa Thành, tầng cao nhất tàu du lịch Faraday, đúng. . . Chính là tàu du lịch của Trương Khôn, người có hợp tác với ngươi. . ."

"A, Trần tư lệnh sẽ phái một nhóm đặc công Kiêu Long tới? Quá nghiêm trọng a, ảnh hưởng không tốt, ta không muốn bị người khác nói là ỷ thế hiếp người, ta muốn thông qua nỗ lực của bản thân đánh ra một mảnh thiên địa!"

"Ừm, phái bảo tiêu tới thì không còn gì tốt hơn. . . Sau hai mươi phút bọn họ sẽ ngồi máy bay trực thăng chạy đến sao? Tốt, cảm ơn cha!"

Đối diện, trong mắt Triệu Tình đã tràn ngập những hình trái tim.

Nghe chưa, đã nghe chưa, có thể điều động bộ đội đặc chủng Kiêu Long tới, bảo tiêu lái phi cơ trực thăng, đây chính là quan hệ cùng năng lượng của công tử nhà giàu!

Chỉ cần bảo tiêu của Hà Quang đến, Lý Phong còn không quỳ xuống đất cầu xin tha thứ? Vừa nghĩ tới hình ảnh kia, Triệu Tình đã có một loại cảm giác vô cùng hướng tới!

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, nội tâm nhịn không được giơ ngón cái lên với Hà Quang.

Người anh em này trâu bò a, con mẹ nó đến đặc công Kiêu Long cũng dám nhắc đến, nếu gặp người nhát gan thì chẳng phải sẽ bị Hà Quang dọa cho đái ra máu? Thật sự là miệng nói dối trơn tru như bôi mỡ!

Nơi xa, khóe miệng Trương Khôn cũng giật một cái, thầm nói một câu "Lão tử làm sao lại không biết Hà Chấn Hùng và ta có hợp tác thương nghiệp?"

Đám người Quách Quân càng là cười không ngậm miệng được, tên lừa gạt này quá đen đủi a, không biết đợi chút nữa khi hắn nhìn thấy Trương Khôn xuất hiện thì sẽ nói cái gì.

Nghĩ tới đây, Quách Quân nói: "Trương tổng, kế tiếp hẳn là đến lượt ngươi ra sân a?"

Trương Khôn gật gật đầu, sắc mặt khó coi nói: "Dám lợi dụng ta đi gạt người, người này đúng là đáng chết!"

Sau khi nói xong, Trương Khôn sải bước tới chỗ Hà Quang.

"Tiểu tử, bảo tiêu của ta lập tức sẽ tới ngay, nếu như ngươi bây giờ quỳ xuống cầu xin tha thứ, ta có thể cân nhắc tha cho ngươi một mạng."

Hà Quang để điện thoại di động xuống, cười lạnh nói.

"Thật sao?" Lý Phong thấy Trương Khôn tới gần, đùa cợt nói: "Thực ra không cần bảo tiêu của ngươi xuất mã, nếu cha ngươi đã

có hợp tác với Trương Khôn, vậy ngươi có thể xin Trương Khôn giúp đỡ, để xem hắn có nguyện ý giúp ngươi không."

Sắc mặt Hà Quang kịch biến!

Sắc mặt Triệu Tình lại vui vẻ, nhìn quanh nói: "Ai là Trương Khôn, hắn ở chỗ nào, nhi tử của người hợp tác bị đánh ở địa bàn của mình, ta thật muốn hỏi xem hắn làm chủ nhà kiểu gì!"

Triệu Tình vừa dứt lời, Trương Khôn đã tới gần cười lạnh nói: "Ta chính là Trương Khôn, nữ nhân kia, con mẹ nó ngươi đến hỏi ta đi, đến a!"

Mọi người: ". . ."

Chương 434. Con riêng?

Chương 395: Con riêng?

Trương Khôn giờ phút này tựa như một con sư tử nổi giận, trợn mắt lên, vốn Trương Khôn sống ở vị trí cao đã tự mang theo khí thế cường đại, lại thêm giận dữ như vậy, thành ra tương đối dọa người.

Quần chúng xem kịch xung quanh đều bị Trương Khôn làm cho hoảng sợ kêu lớn một tiếng, Triệu Tình thì bị dọa cho phải lui về sau một bước, thở hổn hển, ngực không ngừng chập trùng.

Một bên khác, sắc mặt Hà Quang càng thêm khó coi, thừa dịp mọi người đều đang chú ý Trương Khôn, hắn liền muốn lặng lẽ rời khỏi nơi đây.

Ai ngờ Lý Phong đã sớm chú ý đến hắn, lắc mình một cái ngăn chặn đường đi của hắn, không nói lời nào, chỉ là nhếch miệng cười trào phúng nhìn Hà Quang.

"Đáng chết, lần này thảm rồi!" Hà Quang âm thầm mắng một câu.

Hắn chỉ là nhân cơ hội trang bức mà thôi, không nghĩ tới thật sự dẫn chính chủ xuất hiện, đợi chút nữa Trương Khôn khẳng định sẽ vạch trần hắn, đến lúc đó phải làm sao bây giờ!

Một bên khác, Triệu Tình không phát giác được sự dị thường của Hà Quang, vỗ bộ ngực nói "Ngươi làm sao vậy, hung dữ làm cái gì, ta chính là bạn gái của A Quang, ngươi phải tôn kính ta một chút."

Nàng chỉ là một trưởng phòng nhỏ bé, trước kia nào có cơ hội đối thoại với một vị phú hào 10 tỷ? Cho dù có, cũng phải luôn lộ vẻ thấp kém, sao dám đứng thẳng sống lưng đối mặt bình đẳng.

Hết thảy đều là bởi vì nàng là bạn gái của Hà Quang, cho nên

nàng nhất định phải vững vàng giữ chặt Hà Quang, ngàn vạn lần không thể để Hà Quang bị nữ nhân khác câu mất!

Trương Khôn trào phúng cười một tiếng: "Xin lỗi, ta không biết A Quang nào cả, ta và Hà Chấn Hùng tiên sinh cũng không có bất kỳ sự hợp tác thương nghiệp nào."

Triệu Tình hơi biến sắc, quay đầu nhìn về phía Hà Quang hỏi: "A Quang, rốt cục chuyện này là sao?"

Nội tâm Hà Quang thầm hoảng sợ, trên mặt lại chỉ nhíu mày, hỏi: "Không có khả năng a, chẳng lẽ là ta nghe lầm? Đúng rồi, ngươi làm thế nào để chứng minh mình là Trương Khôn?"

Mọi người vô ý thức gật gật đầu, đúng a, đâu phải hắn nói mình là Trương Khôn thì hắn chính là Trương Khôn, dù sao cũng phải chứng minh một chút.

Trương Khôn: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Lão tử là Trương Khôn còn cần chứng minh sao? Cái này khác gì ngươi phải chứng minh mẹ ngươi là mẹ ngươi?

"Ta có thể chứng minh."

Lúc này Quách Quân cũng đi tới, trầm giọng nói.

"A, là tổng giám đốc tập đoàn Hưng Thịnh Quách Quân!"

"Trời ạ, thật sự là Quách Quân, trước kia chỉ có thể nhìn thấy ở trên Internet, không nghĩ tới nhìn thấy người thật!"

"Quách tổng, điện thoại xiaomai 10 bản tăng cường hiệu năng bao giờ mới có hàng a, ta đã cố gắng nhiều lần nhưng đều không giành được!"

"Quách tổng, điện thoại xiaomai kiểu mới của ngươi bao giờ sẽ ra mắt, có hỗ trợ 5G không?"

"Quách tổng. . ."

Quách Quân không chỉ là chủ xí nghiệp, còn là danh nhân nổi tiếng trên internet, người ta còn đặt ngoại hiệu Quách Booth, ở Hoa Hạ này có danh tiếng không thua gì ngôi sao hạng nhất.

Quách Quân không cần chứng minh bản thân, chỉ liếc một cái đã bị mọi người nhận ra, trong lúc nhất thời nơi này biến thành địa điểm fan gặp thần tượng.

Quách Quân bất đắc dĩ cười một tiếng, nhìn mọi người gật đầu chào hỏi, thể hiện ra lực tương tác cực mạnh.

Hà Quang chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa chửi bậy một câu.

Con mẹ nó. . . Lão tử chỉ là muốn trang bức một lần mà thôi a, dẫn ra Trương Khôn cũng thôi đi, tại sao còn dẫn cả Quách Quân ra? Con mẹ nó là trời muốn diệt lão tử sao?

Đè xuống phiền muộn trong lòng, Hà Quang đưa tay về phía Quách Quân nói: "Hóa ra là Quách tổng, đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, rất hân hạnh được biết ngươi."

Hà Quang không hổ là cao thủ từng lừa gạt có kinh nghiệm nhiều năm trong nghề, tuy trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn vô ý thức làm ra cử động có lợi nhất.

Quách Quân lắc đầu cười một tiếng: "Xin lỗi, ta không muốn làm quen một tên lừa gạt."

"Cái gì? !" Mọi người cùng nhau giật mình.

Quách Quân rất có uy tín, đến cả hắn cũng nói Hà Quang là tên lừa đảo, vậy Hà Quang chính là tên lừa đảo không thể nghi ngờ!

Sắc mặt Hà Quang trầm xuống, trầm mặc không nói gì.

Triệu Tình lại không muốn tin tưởng, gần như lên cơn thần kinh quát: "Ngươi. . . Ngươi dựa vào cái gì mà nói A Quang là tên lừa đảo, ngươi có chứng cớ gì?"

Quách Quân mỉm cười: "Bởi vì theo ta được biết, trong những người con của Hà Chấn Hùng tiên sinh không có một ai là Hà

Quang."

"Đúng vậy, ta cũng chưa từng nghe nói." Trương Khôn nhìn về phía Triệu Tình, mặt lộ vẻ thương cảm nói: "Cô nương, ngươi thật sự là bị hắn lừa gạt rồi."

Quần chúng xem kịch cũng ào ào lắc đầu thở dài, sự tình đã rất rõ ràng, Triệu Tình gặp phải một tên lừa đảo, thật đáng thương, chậc chậc.

Lý Phong cùng Tống Uyển Quân nhìn nhau cười một tiếng, bây giờ Triệu Tình hẳn phải tiếp nhận hiện thực rồi a?

Thế nhưng vượt qua dự đoán của mọi người là, Triệu Tình chẳng những không tức giận, ngược lại thở phào: "Các ngươi chưa từng nghe nói cũng rất bình thường a, bởi vì thân phận A Quang vốn dính dáng tới một câu chuyện xưa."

Mọi người: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Sự tình đã rõ ràng như vậy, Triệu Tình vậy mà giải thích cho thanh niên kia, tẩy não cũng quá triệt để rồi a?

Thấy mọi người lộ vẻ mặt mờ mịt, Triệu Tình không khỏi đắc ý nói: "Thực ra A Quang là. . ."

"A Tình, bỏ đi." Hà Quang vội vàng mở miệng ngắt lời, thở dài nói: "Chuyện này là việc riêng của gia tộc, đừng cho ngoại nhân biết thì tốt hơn. Nếu bọn họ đã không tin, vậy thì kệ bọn họ, chúng ta đi thôi."

Nói xong Hà Quang liền muốn rời khỏi nơi đây.

"Không được, ta không muốn ngươi bị người ta nghi vấn." Triệu Tình lại quyết tâm muốn nói ra, vì sao nàng ở cùng với Hà Quang, còn không phải là muốn được thấy ánh mắt hôm mộ từ người khác?

Nếu cứ xám xịt rời đi như vậy, sao nàng có thể cam tâm?

Sắc mặt Hà Quang trầm xuống, không vui nói: "A Tình, chớ hồ đồ!"

Triệu Tình lui về phía sau một bước, lắc đầu nói: "Ta không có hồ đồ, ngươi đã nói sự kiện này ở Hà gia đã không còn là bí mật, cha ngươi cũng dự định sắp tới sẽ công bố ra ngoài, ta sớm nói ra một chút thì đã sao?"

"Nói, mau nói, làm tâm can ta ngứa ngáy muốn chết rồi!"

"Đúng a, mau nói đi, đến cùng là có bí mật gì?"

"Hà tiên sinh, ngươi đừng ngăn cản Triệu tiểu thư nữa, nàng đang giải thích giúp ngươi a!"

Một đám quần chúng xem kịch đều gấp gáp đến mức vò đầu bứt tai!

Trong giọng nói ồn ào của mọi người, Triệu Tình nói : "Thực ra A Quang là con riêng của Hà Chấn Hùng tiên sinh, sự kiện này đến cả truyền thông Loan đảo cũng không biết."

"Bất quá Hà Chấn Hùng tiên sinh đã quyết định sắp tới sẽ thừa nhận thân phận A Quang với bên ngoài, đồng thời để A Quang kế thừa toàn bộ gia nghiệp của hắn. Cho nên các ngươi chưa từng nghe nói về A Quang cũng là một chuyện rất bình thường."

Mọi người khẽ nhếch miệng, vẻ mặt sững sờ.

Dù là đám phú hào như Quách Quân, Trương Khôn cũng sững sờ!

Không phải chứ. . . Cái nội dung này có chút giống phim thần tượng hạng ba a!

Hà Quang oán trách nhìn Triệu Tình một cái, tiếp theo bất đắc dĩ thở dài nói: "Cho nên ta thật sự không phải lừa đảo, ta chỉ là muốn cùng bạn gái ăn bữa cơm mà thôi, cảm phiền các vị đều rời khỏi nơi này được không?"

"Cái này. . ." Sắc mặt Quách Quân biến ảo mấy lần, lấy điện thoại di động ra nói: "Ta cảm thấy ta cần phải xác nhận với Hà tiên sinh một chút."

Trương Khôn gật gật đầu: "Không sai, xác nhận một chút thì tốt

hơn."

Nếu như Hà Quang thật sự là con riêng của Hà Chấn Hùng , vậy hắn sớm muộn cũng phục hồi quan hệ với Hà Quang.

Hà Quang nghe xong gấp gáp: "Quách tổng, ngươi vì sao lại ra sức giúp một người làm công như vậy, chuyện này có chỗ tốt gì với ngươi?"

Quách Quân nếu thật sự gọi điện thoại cho Hà Chấn Hùng, vậy lời nói dối của hắn sẽ trực tiếp bị vạch trần!

Quan trọng là Quách Quân còn là phú hào 100 tỷ, sao lại có quan hệ với một người làm công, tại sao muốn giúp Lý Phong?

Quách Quân nhíu mày: "Đầu tiên, ta chỉ là muốn xác nhận thân phận của ngươi, chứ không có ý tứ giúp Lý tổng, thứ hai. . . Lý tổng không phải người làm công, hắn là ông chủ của Osvili."

Sau khi nói xong, Quách Quân bấm số điện thoại của Hà Chấn Hùng .

Đối diện, Hà Quang: "? ? ?"

Triệu Tình: "? ? ?"

Quần chúng: "? ? ?"

Chương 435. Tặng ngươi một câu đáng đời

Chương 396: Tặng ngươi một câu đáng đời

"Làm sao có thể, Quách tổng, ngươi khẳng định là bị lừa rồi, hắn chỉ là một người làm công, một năm trước còn phải năn nỉ cầu cạnh ta."

Triệu Tình lộ vẻ mặt không thể tin nổi.

Lão bản Osvili cũng tên là Lý Phong, thế nhưng đây chẳng qua là trùng tên mà thôi, người ta là nhân vật bậc nào, Lý Phong trước mắt lại là kẻ như nào, bọn họ làm sao có thể cùng là một người, tuyệt đối không thể a!

Quách Quân trợn mắt một cái, căn bản lười giải thích với nàng.

Trương Khôn cười lạnh, cũng giống như Hà Quang muốn hắn chứng minh hắn thật sự là Trương Khôn, câu hỏi của Triệu Tình căn bản là quá mức não tàn.

Có câu nói rất hay, kẻ sĩ ba ngày không gặp đã phải lau mắt mà nhìn, Lý Phong trước kia xác thực từng sống không được như ý, có thể bởi vì gia cảnh nhà Lý Phong sa sút, nhưng người ta về sau đã quật khởi thành công, chuyện này là sự thật không thể chối cãi.

Quần chúng xem kịch có loại cảm giác chóng mặt, hôm nay mọi chuyện liên tục chuyển biến, đầu tiên là công tử nhà giàu bị người ta coi là tên lừa đảo, sau đó mới biết hắn là con riêng.

Tiếp theo kẻ bị coi là người làm công lắc mình biến thành chủ tịch, nội dung chập trùng, sặc mùi khinh thường chủ tịch và cái kết, như là từng cơn sóng liên tiếp với nhau.

Hiện tại vấn đề là, Hà Quang cùng Lý Phong đến cùng ai mới là tên lừa đảo?

Hà Quang giờ phút này khẩn trương sắp tắt thở, hắn mặc kệ Lý Phong có phải ông chủ của Osvili hay không, hắn chỉ quan tâm Quách Quân có gọi điện thoại cho Hà Chấn Hùng hay không!

"Tuyệt đối đừng gọi, tuyệt đối đừng gọi được, nếu không ta sẽ rất thảm!"

Hà Quang không ngừng cầu nguyện ở trong nội tâm, một khi Hà Chấn Hùng biết có người giả mạo con riêng của mình, tất nhiên sẽ rất tức giận, nói không chừng sẽ phái ra sát thủ xử lý hắn!

Hà Chấn Hùng ở Loan đảo có thể nói là nhân vật hung ác quan hệ với cả hai giới hắc bạch a!

Có lẽ Thượng Đế không nghe được lời Hà Quang cầu nguyện, cũng có lẽ là ngứa mắt với hành vi của Hà Quang, Quách Quân vẫn gọi điện thoại.

"Uy, Hà tiên sinh, ta là Quách Quân. . ." Quách Quân làm ra bộ dáng vui cười cùng Hà Chấn Hùng hàn huyên một phen, sau đó mới bước vào chủ đề: "Là thế này, ngài có nhận biết Hà Quang không. . . Ân, ta và một người tên là Hà Quang phát sinh chút mâu thuẫn, hắn nói hắn là . . . Cái này ở trong điện thoại khó mà nói a. . ."

"Ngài thật sự muốn biết? Tốt, hắn nói hắn là con riêng của ngài. . ."

Sau khi nói xong, Quách Quân liền vội vàng cầm điện thoại tới nơi xa, dù không mở loa ngoài, tất cả mọi người đều nghe được trong điện thoại truyền đến tiếng gầm lên giận dữ: "Cái gì? Con mẹ nó chứ! Dám làm bại hoại danh dự của lão tử, ta phải lột da hắn!"

Hà Quang run rẩy, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch không gì sánh được: "Xong rồi, lộ tẩy, lần này chết chắc!"

Quần chúng xem kịch cũng đều lộ vẻ quái dị, Hà Quang này hóa ra thật sự là lưa gạt a, trâu bò!

Triệu Tình: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Hóa ra lão nương bị một tên lừa gạt đùa

nghịch vòng quanh, còn lên giường với hắn? !

Con mẹ nó, Hà Quang, ngươi giỏi lắm!

"Hà tiên sinh xin yên tâm, ta sẽ cho người khống chế hắn lại."

Một bên khác, Quách Quân xác định Hà Quang là tên lừa đảo liền kết thúc cuộc trò chuyện với Hà Chấn Hùng.

"Xác định xong rồi, ngươi chính là một tên lừa gạt." Quách Quân thu hồi điện thoại, nhìn về phía bảo tiêu sau lưng ra hiệu: "Đến, trước tiên khống chế hắn lại, sau đó giao cho cảnh sát."

Hà Quang co cẳng bỏ chạy!

Chỉ là Lý Phong một mực chú ý nhất cử nhất động của hắn, trong nháy mắt Hà Quang chạy trốn đã bắt lại cổ áo của hắn: "Muốn chạy? Ngươi chạy được sao!"

Lúc này Triệu Tình cũng vọt tới trước mặt Hà Quang, như một con đàn bà chanh chua tát đánh Hà Quang, trong miệng mắng: "Hà Quang, tên đại lừa gạt này, ngươi trả lại trong sạch cho ta!"

Hà Quang ngay từ đầu vẫn chỉ né tránh, về sau bị Triệu Tình đánh đau, nhấc chân liền đạp Triệu Tình ngã xuống đất: " Trong sạch con mẹ ngươi, ngươi chỉ là một con đĩ ham vinh hoa phú quý mà thôi!"

"Mẹ nó, lấy đâu ra mặt mũi nói mình trong sạch! !"

Triệu Tình đã sớm sửa nát mặt cùng với nâng ngực, nếu không phải Hà Quang nghe được Triệu Tình nói nàng có mấy trăm ngàn tiền tiết kiệm, Hà Quang đến cả hứng thú lên giường với Triệu Tình cũng không có.

"A! Tên khốn nạn này, lão nương liều mạng với ngươi!"

Triệu Tình triệt để điên cuồng, lần nữa xông lên đánh nhau với Hà Quang.

Mọi người: ". . ."

Một khắc trước còn thân mật thắm thiết, giờ phút này đã thành kẻ thù không đội trời chung, tạo hóa trêu người a!

Bất quá mọi người không cảm thấy Triệu Tình đáng thương chỗ nào, ngược lại có loại cảm giác thoải mái không nói nên lời, Triệu Tình cao ngạo tự đại không coi ai ra gì rất dễ làm người ta chán ghét, nếu không phải nàng một lòng muốn gả vào nhà hào môn, thì sao lại có ngày hôm nay?

Đợi đến khi hai người đánh nhau mệt mỏi, ngồi dưới đất bắt đầu thở dốc, Lý Phong mới đùa cợt nói: "Trồng dưa được dưa trồng đậu được đậu, trồng nhân gì gặp quả đó, Triệu Tình, ta tặng ngươi một câu, làm người đừng bao giờ coi thường người khác."

Triệu Tình đầu tóc rối bời ngẩng đầu lên nhìn về phía Lý Phong, oán độc nói: "Lý Phong, lão nương chỉ là bị Hà Quang lừa gạt thân thể, tiền vẫn còn, tiền đồ vẫn còn, không giống ngươi, cả cuộc đời này chỉ là một tiểu nhân vật, người làm công."

Quách Quân: "? ? ?"

Trương Khôn: "? ? ?"

Bọn họ đã nói rõ ràng như vậy, Triệu Tình làm sao còn cảm thấy Lý Phong là tiểu nhân vật, nữ nhân này có bệnh về trí nhớ sao!

"Ha ha, thật sự là chết cười." Tống Uyển Quân cười tới mức nghiêng ngả, nàng chưa bao giờ thấy nữ nhân nào ánh mắt thiển cận như vậy!

"Thực sự là. . . Câm nín a." Khóe miệng Lý Phong giật một cái, thở dài, lấy điện thoại di động ra nói: "Thực ra ta không cảm thấy người làm công có gì không tốt, tuy mặt ngoài không nở mặt nở mày bằng những người như Quách tổng, Trương tổng, nhưng bọn hắn cũng có mái ấm nhỏ, hạnh phúc của mình."

"Nhưng ngươi luôn miệng nói ta là tiểu nhân vật thật sự làm ta rất khó chịu, nên ta chỉ có thể nghĩ biện pháp chứng minh bản thân."

"Chứng minh như thế nào?" Triệu Tình cười, dù sao vô luận Lý Phong chứng minh như thế nào, nàng đều nói không tin là được,

Lý Phong còn có thể mang trụ sở Osvili lên chiếc này tàu du lịch này sao?

Lý Phong cười một tiếng: "Lấy ra điện thoại di động của ngươi, mở Alipay, ta chuyển khoản cho ngươi."

Tống Uyển Quân: "? ? ?"

Người khác: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Vì chứng minh mình là phú hào, nên chuyển khoản cho người ta ? Con mẹ nó đây là hành động lợi người hại mình cỡ nào, Lý Phong không thật sự ngốc như vậy chứ?

Triệu Tình đầu tiên là sững sờ, tiếp theo ngăn chặn cuồng hỉ trong lòng nói: "Chuyển khoản đúng là một phương pháp tốt để chứng minh tài lực của mình, bất quá ngươi chuyển quá ít thì vô dụng, ít nhất cũng phải 10 triệu trở lên a?"

Đang nói chuyện, Triệu Tình đã lấy điện thoại di động mở ra mã QR Alipay .

"Tên Lý Phong ngu ngốc này, vậy mà muốn dùng loại biện pháp này chứng minh bản thân, ta ngược lại thật sự hi vọng hắn là ông chủ Osvili , như thế hắn khẳng định sẽ chuyển một số tiền lớn cho ta, quả nhiên vận khí tới thì muốn chặn cũng chặn không nổi!"

Triệu Tình mừng thầm, Lý Phong đã hoàn thành chuyển khoản.

Âm thanh máy móc vang lên: "Số tài khoản Alipay của ngài được chuyển tới 0. 01 nguyên."

Triệu Tình: "? ? ?"

Mọi người: "? ? ?"

Mọi người còn tưởng rằng Lý Phong muốn chuyển 18 20 triệu để chứng minh tài lực, kết quả chỉ chuyển 1 phân tiền, con mẹ nó. . . Hắn muốn tấu hài sao!

Nhất là Triệu Tình, hiện thực cùng mong muốn có chênh lệch quá lớn, trực tiếp làm nàng ngơ ngác giống như bị sét đánh, vừa

sững sờ vừa cực hạn xấu hổ giận dữ!

Mọi người còn đang sững sờ, âm thanh máy móc lại vang lên: "Ngài có tin nhắn mới, xin chú ý kiểm tra."

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, đưa điện thoại di động tới trước mặt Triệu Tình nói: "Nhìn xem số dư còn lại trong thẻ ngân hàng của ta đi."

Triệu Tình đè xuống xấu hổ giận dữ trong lòng, tập trung nhìn vào, vô ý thức thì thầm: "Tài khoản có số đuôi 9527 của ngài vào 11 giờ 05 phút tiêu phí 0. 01 nguyên, trước mắt số dư còn lại là 12101110989. 21 nguyên? !"

12,1 tỷ? !

Mọi người chấn kinh!

Chương 436. Giết gà dùng đao mổ trâu

Chương 397: Giết gà dùng đao mổ trâu

Bởi vì Triệu Tình đọc lên từng con số, cho nên mọi người dùng thời gian rất lâu mới phản ứng được số dư còn lại là bao nhiêu tiền.

12,1 tỷ a, đây chỉ là số dư còn lại trong một tấm thẻ, người nào dám cam đoan Lý Phong không có tài sản khác?

Quách Quân cùng Trương Khôn đều sững sờ, người khác đều nói bọn họ có tiền, nhưng trong đó đa số đều là cổ phiếu, bất động sản, số tiền mặt lưu động bọn họ có thể tùy ý chi phối cũng chỉ chừng vài tỷ thậm chí càng ít hơn.

Trong số những phú hào bọn họ nhận biết, cũng không mấy người có số dư hơn 10 tỷ!

"Ngươi. . . Sao ngươi có nhiều tiền như vậy được?"

Triệu Tình giờ phút này khó chịu như ăn phải con ruồi.

Một tiểu nhân vật bị nàng xem thường vậy mà lắc mình biến hoá thành phú hào 10 tỷ, mà nàng thì vẫn dậm chân tại chỗ, trùng kích này đối với nàng không thua gì một cơn sóng thần cấp 10!

"Câu hỏi này của ngươi có chút ngu ngốc a." Lý Phong cười thành tiếng, đùa cợt nói: "Bởi vì ta là ông chủ của Osvili, một bình Đồng nhan thủy ta có thể bán ra với giá hơn hai trăm triệu, ngươi nói xem vì sao ta có tiền như vậy?"

"Cho nên a Triệu Tình, tỉnh lại đi, ta sớm đã không còn là người làm công phải cầu xin ngươi ký hợp đồng, hiện tại ngươi và ta cách biệt như ngày với đêm, nếu như ngươi muốn đạt tới độ cao của ta, chỉ có thể gả vào hào môn, nhưng mà. . ."

"Loại nữ nhân cao ngạo tự đại, ương ngạnh ngu ngốc như ngươi, chỉ sợ không có công tử nhà giàu nào thèm coi trọng, tiếp nhận hiện thực đi Triệu Tình!"

Lời nói của Lý Phong tựa như một con dao găm, liên tiếp đâm vào trái tim Triệu Tình, nhát sau sâu hơn nhát trước, làm cho nàng thống khổ, phẫn nộ, lại không thể phản bác!

Không chỉ như thế, ánh mắt trào phúng của quần chúng xung quanh khi nhìn về phía nàng, càng làm cho nàng xấu hổ vô cùng, đủ loại tâm tình hỗn hợp, cảm giác uất ức dâng lên đỉnh đầu, mí mắt Triệu Tình khẽ đảo, vậy mà trực tiếp té xỉu!

Một bên khác, Hà Quang co quắp ngã xuống đất, giống như mất hồn.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ, vì sao mình làm sạch sẽ như vậy, Lý Phong lại có thể lập tức nhận ra hắn lừa gạt Tống Uyển Quân 10 ngàn tiền đặt cọc? Cái này không khoa học a!

Nếu như Lý Phong không nhận ra, vậy hắn cũng không cần ra vẻ trang bức, càng không bị người ta vạch trần thân phận.

Chỉ cần lần du ngoạn này kết thúc, hắn sẽ mượn cớ gì đó phải tạm rời xa Triệu Tình, về sau dùng các loại lý do vay tiền Triệu Tình, từng bước một đào móc hết dự trữ của Triệu Tình!

Nhưng hết thảy đều cải biến sau khi Lý Phong xuất hiện!

"Ta muốn hỏi ngươi, ngươi rõ ràng là một tên lừa đảo tình cảm, tại sao phải giả làm cò buôn vé lừa gạt Uyển Quân?"

Lý Phong đi đến trước mặt Hà Quang, dùng tư thái ở trên cao nhìn xuống hỏi.

Hà Quang hai mắt vô thần nhìn Lý Phong, vô lực nói: "Ngươi nói cho ta biết trước, nhờ đâu ngươi có thể phát hiện ra ta."

Hai mắt Lý Phong híp vào, giống như cười mà không phải cười hỏi: "Ngươi thật sự muốn biết?"

Hà Quang gật gật đầu: "Để cho ta được chết rõ ràng."

"Vậy thì tốt." Lý Phong móc ra từ trong ngực thẻ chứng nhận quốc an, nghiêm túc nói: "Ta là nhân viên cục quốc an, hành vi phạm tội của ngươi đã sớm bị chúng ta giám sát, hiện tại ngươi minh bạch chưa?"

Hà Quang nhìn thẻ chứng nhận, thân thể chấn động, khóc không ra nước mắt!

Con mẹ nó ta chỉ là một tên tiểu lừa gạt mà thôi, cũng không kiếm được mấy đồng tiền, sao lại bị cục quốc an để mắt tới? Các ngươi không đi bắt gián điệp bắt tội phạm xuyên quốc gia, tại sao phải hao tốn thời gian trên người ta?

Con mẹ nó đúng là giết gà dùng đao mổ trâu a, quá khi dễ người khác!

Quách Quân: "? ? ?"

Trương Khôn: "? ? ?"

Người khác: "? ? ?"

Lý Phong ngươi đến cùng là có mấy thân phận, Triệu Tình nói ngươi là người làm công, chúng ta biết ngươi là ông chủ Osvili , hiện tại ngươi lại móc ra thẻ chứng nhận nói mình là nhân viên cục quốc an?

Nhiều thân phận như vậy, có chút quá đáng a? !

Nếu không phải tận mắt thấy Lý Phong dùng 60 tỷ mua lại tập đoàn Tô thị , Quách Quân có khi đã coi Lý Phong là tên lừa đảo!

"Hiểu được chưa?" Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, thu hồi thẻ chứng nhận nói: "Hiện tại nói cho ta biết, tại sao ngươi muốn lừa gạt tiền đặt cọc của Uyển Quân."

"Ta. . . Kế hoạch của ta là cùng Triệu Tình tới đây ăn cơm, phát hiện vé tàu nơi này rất quý giá, liền nghĩ xem có thể sử dụng vé tàu lừa gạt ít tiền không, vì vậy ta đã up status lên Internet."

"Không nghĩ tới. . ." Hà Quang đưa mắt nhìn Tống Uyển Quân, lộ sắc mặt quái dị nói: "Không nghĩ tới thật sự có người mắc lừa. . ."

Hắn cũng là ôm tâm lý thử một lần, lừa gạt được tiền hắn còn mắng to Tống Uyển Quân ngu ngốc, không nghĩ tới mình lại sấp mặt luôn trong tay bạn trai của Tống Uyển Quân.

Quả báo đến quá nhanh a!

Lông mày Tống Uyển Quân nhíu lại, khó chịu nói : "Ánh mắt kia của ngươi là có ý gì, cảm thấy bà đây ngu ngốc đúng không?"

Hà Quang co rụt cổ lại, khóe miệng phát khổ nói: "Không dám."

"Không dám nhưng nội tâm chính là nghĩ như vậy? Con mẹ nó chứ, rõ là chán sống." Đang nói chuyện Tống Uyển Quân liền muốn tới đánh Hà Quang.

Lý Phong vội vàng giữ chặt nàng"Được rồi Uyển Quân, chúng ta đã biết hắn lừa ngươi, vậy cứ giao hắn cho cảnh sát xử lý."

Chung quanh có nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy, Hà Quang lại từ bỏ chống cự, Tống Uyển Quân bây giờ còn lên đánh tơi bời Hà Quang thì rất dễ dàng rước phải phiền phức.

Tống Uyển Quân cũng là người biết đại thế, ra vẻ thị uy lắc lắc bàn tay trắng như phấn với Hà Quang mấy cái, sau đó liền từ bỏ dự định đánh hắn.

Tiếp theo, được Trương Khôn phối hợp, tàu du lịch Faraday một lần nữa lái về cảng, cảnh sát địa phương lên thuyền khống chế lại Hà Quang.

Là một trong những người bị hại, Tống Uyển Quân nói cho cảnh sát biết chuyện của mình, sau khi Lý Phong cùng Tống Uyển Quân đọc xong lời khai, cảnh sát liền mang Hà Quang, Triệu Tình rời đi, tàu du lịch Faraday một lần nữa chạy ra ngoài khơi.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ Cứu vãn nữ thần Tống Uyển Quân (5) hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 2000 điểm kinh nghiệm, 80000 điểm tích lũy."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, đẳng cấp tăng lên, trước mắt là cấp S."

Nghe thấy thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ, Lý Phong liền không nhịn được hưng phấn vô cùng.

Hắn đã dừng lại tại cấp S- hơn hai tháng, mà nhiệm vụ Tám phương mưa gió để ta sử dụng thì còn 8 tháng nữa liền hết hạn, nói cách khác, nếu như trong vòng 8 tháng cảnh giới của Lý Phong không vượt qua được Tiêu Lăng Phi, nhiệm vụ này liền thất bại!

Hiện tại tốt rồi, rốt cục lên tới cấp S, khoảng cách với cấp S+ chắc hẳn cũng không quá xa,trong vòng 8 tháng vượt qua Tiêu Lăng Phi. . . Còn có hi vọng rất lớn!

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Cấp S

Điểm kinh nghiệm: 500/ 30000

Điểm tích lũy: 703200

Điểm chinh phục: 239

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng

"Đại đệ đệ, ta có chút mệt mỏi, chúng ta trở về phòng nghỉ ngơi một chút nhé?"

Tống Uyển Quân kéo cánh tay Lý Phong, nũng nịu nói.

Mỗi tấm vé VIP đều có một căn phòng rất xịn trên tàu, Tống Uyển Quân vốn định cùng Lý Phong ăn cơm trưa xong sẽ trở về phòng nghỉ ngơi, hiện tại . . .

Nàng đột nhiên muốn ăn Lý Phong. . .

"Hửm?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, nhìn ra xuân ý sau đôi mắt đẹp của Tống Uyển Quân, ngay lập tức trêu chọc nói: "Tỷ tỷ có chút vội vã không nhịn nổi a?"

"Đúng vậy, ai bảo đại đệ đệ mới giúp tỷ tỷ một chuyện rất khó giải quyết?" Tống Uyển Quân đầy quyến rũ nói.

Lý Phong nhìn mà thèm nhỏ dãi, nắm tay Tống Uyển Quân rời đi.

Tiến vào gian phòng, trong nháy mắt cửa đóng lại, Tống Uyển Quân liền bổ nhào tới người Lý Phong . . .

Sau một tiếng rên rỉ đầy kích thích của Tống Uyển Quân, gian phòng đã bị cảnh xuân lấp đầy. . .

Chương 437. Hồng Môn Yến

Chương 398: Hồng Môn Yến

Đêm đến, trên mặt biển mênh mông, tàu du lịch Faraday đang đi cực nhanh.

Ở boong tàu đầu thuyền, Tống Uyển Quân đứng thẳng hóng gió, Lý Phong từ phía sau ôm lấy nàng, nếu có người khác ở chỗ này, thì sẽ phát hiện động tác hai người rất giống với hai nhân vật Jack và Rose trong bộ phim《 Titanic 》,.

Nếu lại phối hợp một khúc ca 《 Tâm ta vĩnh hằng 》, vậy liền càng có cảm giác quen thuộc.

"Đại đệ đệ, tỷ tỷ rất muốn cả đời này lúc nào cũng được cùng ngươi ngắm nhìn sao trời, nói chuyện trời đất giống như bây giờ, thật vui vẻ."

Tống Uyển Quân xoay người lại, dùng ánh mắt thâm tình nhìn thẳng vào mắt Lý Phong, nói.

Trong những năm này nàng lăn lộn trong thế giới ngầm, liên tục lục đục với kẻ thù, lúc nào cũng như bước trên băng mỏng, không một ngày nào được buông lỏng, ngày mai sống hay chết cũng không dám chắc.

Tận đến khi gặp được Lý Phong, thế giới của nàng mới có ánh sáng, ở cùng Lý Phong, nàng mới có thể chân chính vui vẻ.

Lý Phong thương tiếc khẽ vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của Tống Uyển Quân, ôn nhu nói: "Uyển Quân, ta cam đoan với ngươi, chờ thêm hai ba năm nữa, chúng ta sẽ đi tới một cái đảo nhỏ không người, rời xa trần thế, làm một đôi thần tiên quyến lữ."

Tống Uyển Quân thấy trong lòng ấm áp, nhưng vẫn hờn dỗi nói: "Chỉ có chúng ta sao, không có nữ nhân khác?"

"Cái này. . ." Lý Phong đỏ ửng mặt mày, cười khổ nói: "Có, hơn

nữa không chỉ là một người."

"Ta biết ngay mà." Tống Uyển Quân nhẹ nhàng nhéo mũi Lý Phong, trêu chọc nói: "Tỷ tỷ tuy không quản ngươi tìm nữ nhân khác, nhưng ngươi nhất định phải khắc chế lại, không thể nữ nhân nào xinh đẹp cũng mang về nhà, biết không?"

Tống Uyển Quân là nữ nhân đầu tiên theo Lý Phong, trừ hệ thống ra, Lý Phong không giấu diếm Tống Uyển Quân chuyện gì khác, bao gồm cả sự tình của hắn cùng Ngụy Băng Khanh, Hứa Mạn, Tưởng Mộng Dao, Tưởng Vận Trúc, đều nói cho Tống Uyển Quân biết đầu tiên.

Trước khi đến Hoa Thành, Lý Phong cũng đã nói ra quan hệ của hắn cùng Liễu Thi Hàm với Tống Uyển Quân từ trong điện thoại.

Đối với cái này Tống Uyển Quân gần như là buông xuôi bỏ mặc, nàng cảm thấy mình đã cưới một lần, mặc dù là bị ép buộc, cũng không phát sinh quan hệ nam nữ với Tả Phi, nhưng thế nhân lại đều bảo nàng là góa phụ xinh đẹp.

Loại suy nghĩ này làm Tống Uyển Quân cảm thấy mình có thể ở cùng Lý Phong đã là có phúc ba đời, nên không thèm quan tâm hắn tìm nữ nhân khác.

"A. . ." Mặt của Lý Phong lại đỏ lên, cười khổ nói: "Uyển Quân, ngươi nuông chiều ta như vậy hình như không tốt lắm đâu?"

"Chiếm tiện nghi còn khoe mẽ!" Tống Uyển Quân lại bóp mũi Lý Phong một cái, u oán nói: "Chỉ cần ngươi không rời bỏ ta, ta đã rất thỏa mãn. . . Ta không dám yêu cầu xa vời."

Lý Phong thấy rất cảm động, ôm Tống Uyển Quân vào trong ngực nói: "Uyển Quân, ta thề, đời này kiếp này ta đều yêu thương ngươi, vĩnh viễn không chia lìa!"

Hai mắt Tống Uyển Quân lộ ra thần sắc mê ly, thở gấp nói: "Đệ đệ, chúng ta trở về phòng đi."

Lý Phong gật đầu, muốn nắm tay Tống Uyển Quân trở về phòng, nhưng đúng lúc này, một hồi tiếng chuông gấp rút vang lên.

Lý Phong cầm điện thoại di động lên xem xét, phát hiện là Trương Đức Hải gọi tới, nhất thời khẽ nhíu mày nói: "Xin lỗi Uyển Quân, ta nghe điện thoại trước."

Tống Uyển Quân cười một tiếng, nàng muốn độc chiếm Lý Phong, nhưng cũng biết cái này là chuyện không thể nào, Lý Phong có quá nhiều thân phận. . .

"Uy, Trương thúc, có chuyện gì sao. . . Cái gì, ngươi đừng vội, ta lập tức sẽ trở về."

Lý Phong lộ sắc mặt khó coi cúp điện thoại, nói : "Uyển Quân, trong công ty xảy ra chút chuyện, ta cần trở về xử lý một chút."

"A?" Tống Uyển Quân có chút sững sờ: "Chuyện gì mà gấp gáp như vậy, nơi này còn cách bờ rất xa, ngươi trở về kiểu gì?"

Hiện tại là 8 giờ tối, ba giờ sau Faraday mới có thể trở về cảng, nếu như đang ở trên xe lửa, trên ô tô, Lý Phong còn có thể nhảy xuống xe, sau đó một đường chạy thẳng, nhưng vấn đề là hiện tại đang ở trên đại dương bao la a!

Tống Uyển Quân làm sao biết Lý Phong có Không gian truyền tống thuật? Đừng nói là ở trên đại dương bao la, cho dù ở trong vũ trụ, chỉ cần có đủ điểm tích lũy, Lý Phong vẫn có thể muốn đi đâu thì đi.

Lý Phong lộ vẻ sát ý lẫm liệt nói: "Xe chở công nhân Osvili phát sinh va chạm với xe khác, chủ xe bên kia gọi tới một đám người đập phá xe buýt, còn có mấy nhân viên bị thương nhẹ."

"Kẻ kia thân phận thế nào? Dám làm chuyện quá phận như vậy?" Tống Uyển Quân hơi kinh ngạc.

Lý Phong lộ sắc mặt khó coi nói: "Dựa theo Trương thúc miêu tả, là tài xế xe nhỏ cố ý đụng trúng xe buýt, hắn vừa gọi điện thoại chưa được vài phút đã có mấy chục người lao tới, rõ ràng là có dự mưu từ trước."

Đôi mi Tống Uyển Quân hơi nhíu: "Vậy có bắt được kẻ đánh người không?"

Lý Phong thở dài: "Không được, trước khi cảnh sát tới những người kia đã chạy rồi."

Tống Uyển Quân lại hỏi: "Là Lưu Xuyên phái người tới phá đám sao?"

Nàng vừa đến Hoa Thành đã nhận được cuộc gọi của Lý Phong là sẽ để nàng tiếp thu thế giới ngầm Hoa Thành, tự nhiên hiểu được ân oán giữa Lý Phong cùng Lưu Xuyên.

Sau khi Tô gia bị diệt Lý Phong đã có cái tên Sát Thần ở Hoa Thành, biết rõ Osvili là công ty của Lý Phong, hẳn là không người nào dám xuất thủ mới phải.

Thế mà vẫn có người làm thế, ngoại trừ Lưu Xuyên, Tống Uyển Quân không nghĩ ra khả năng khác.

"Khó mà nói được." Lông mày Lý Phong nhíu lại, dùng âm thanh lạnh lùng nói: "Lưu Xuyên biết ta là cường giả Siêu Phàm cảnh, hẳn sẽ không tự tìm đường chết mới phải, bất quá Lưu Xuyên là kiêu hùng, không thể loại bỏ khả năng nào."

Hai mắt Tống Uyển Quân sáng lên: "Hay là Lưu Xuyên đã tìm được trợ thủ, muốn dẫn dụ ngươi tới?"

Lý Phong đầu tiên là sững sờ, tiếp theo bật thốt lên: "Bát Diện Phật!"

Trước khi đánh với Lưu Uy, Lưu Xuyên đã từng vô cùng tự hào giới thiệu Lưu Uy là đệ tử của Bát Diện Phật, một trong 13 đường chủ của Thanh Môn, nếu như thật sự là Lưu Xuyên phái người tới gây chuyện, vậy rất có thể là Lưu Uy đã mời Bát Diện Phật tới đây.

Bất quá trong này vẫn có điểm đáng ngờ, nếu thật sự là Lưu Xuyên mời trợ thủ, hắn không nên đả thảo kinh xà mới đúng, ở trong phố xá sầm uất phá xe buýt, đánh nhân viên tổn thương, hai điểm này là đại sự, sẽ khiến dư luận chú ý.

Không nghĩ ra!

"Lý Phong, ta cảm thấy trong này có chỗ kỳ quặc, chúng ta vẫn nên bàn bạc kỹ hơn."

Tống Uyển Quân lo lắng nói.

Lý Phong còn chưa kịp nói cái gì, lại một hồi tiếng chuông điện thoại vang lên, Lý Phong cầm lên xem xét, phát hiện là một dãy số xa lạ, ngay sau đó lộ sắc mặt nghiền ngẫm nói: "Cái đuôi hồ ly bắt đầu lộ ra rồi. . ."

Điện thoại kết nối, không chờ Lý Phong mở miệng, thanh âm kinh sợ của Lưu Xuyên đã truyền đến trước: "Lý thiếu, ta sai rồi, thủ hạ của ta đã phá xe buýt của Osvili, còn đả thương nhân viên của ngươi, Lưu mỗ tội đáng muôn chết a!"

Lý Phong nhíu mày, cười lạnh nói: "Lưu Xuyên, ngươi rốt cục là muốn chơi trò gì với ta?"

Đôi mi thanh tú của Tống Uyển Quân cũng hơi nhíu, hơi bất ngờ vì việc này thật đúng là Lưu Xuyên làm!

Trong điện thoại, Lưu Xuyên vẫn kinh sợ nói" "Lý thiếu, ngài tạm thời đừng nóng giận, tiểu đệ dưới trướng không biết đó là xe của công ty ngài. nhất thời xúc động mới đập xe đánh người, sau khi biết được ta đã sớm treo ngược hắn lên quất roi 1000 cái."

"Mặt khác, ta còn tổ chức một buổi tiệc ở biệt thự ngoại ô thành Tây để nhận lỗi, ngài thấy có được không?"

Nghe đến đó, trong đầu Lý Phong liền xuất hiện ba chữ —— Hồng Môn Yến!

(Hồng Môn Yến:nghĩa bóng:cái bẫy)

Chương 438. Có lỗ thủng mới là kế sách hay

Chương 399: Có lỗ thủng mới là kế sách hay

Cái gì mà không biết xe đó chở ai, cái gì mà treo ngược lên đánh, đều là nói nhảm.

Hắn đã giáo huấn Lưu Uy, Lưu Xuyên hơn mười ngày, Lưu Xuyên chỉ cần có chút đầu óc là đã phải cảnh cáo đám thủ hạ không được gây phiền phức cho Osvili, nếu Lưu Xuyên không làm như vậy, vậy nghĩa là hắn không sợ hãi.

Điều kiện tiên quyết của không sợ hãi là gì? Vũ lực mạnh hơn Lý Phong!

Cho nên Lưu Xuyên nhất định là mời được trợ thủ không thể nghi ngờ!

Cũng có nghĩa Lưu Xuyên nói thiết yến nhận lỗi chính là Hồng Môn Yến!

"Lưu lão đại đã có thành ý như vậy, ta làm sao có thể cự tuyệt?"

Lý Phong trầm ngâm một chút, sau đó cười âm trầm nói.

Đầu bên kia, Lưu Xuyên trầm mặc trong ngắn ngủi, hình như là không nghĩ tới Lý Phong sẽ sảng khoái đáp ứng như vậy.

Sau một lúc lâu, Lưu Xuyên phun ra một ngụm trọc khí, như trút được gánh nặng nói: "Tốt, vậy bao giờ Lý thiếu tới, có cần ta phái người đi đón ngài không?"

Lý Phong nói: "Chọn ngày không bằng đụng ngày, tối nay luôn đi, nói cho ta biết địa điểm, ta tự mình tới."

Nhận được địa chỉ, Lý Phong không nói nhảm thêm với Lưu Xuyên, kết thúc trò chuyện.

"Đệ đệ, ngươi thật sự muốn tới?"

Tống Uyển Quân gấp gáp, cái này rất rõ ràng là Hồng Môn Yến, đi đến đó quá mức nguy hiểm.

"Quân tử không cần chờ qua đêm mới báo thù, dám đánh nhân viên của ta, ta muốn hắn phải trả giá đắt."

Trong mắt Lý Phong lóe lên một vệt hàn quang, tiếp theo cười nói: "Yên tâm đi Uyển Quân, thủ đoạn của ta rất nhiều, nếu như sự tình không đúng ta có nắm chắc toàn thân rút lui."

"Nhưng ta vẫn không yên lòng." Tống Uyển Quân lắc đầu, mắt lộ ra vẻ kiên định nói: "Ta đi với ngươi!"

"Không được, tuyệt đối không được! Một mình ta thì sao cũng được, đánh không lại thì chạy, ngươi mà đi theo ta sẽ có điểm yếu."

Lý Phong trực tiếp cự tuyệt, một chút chỗ trống thương lượng cũng không cho.

"Ngươi coi ta là vướng víu à?"

Tống Uyển Quân tức giận nói.

Tuy Lý Phong nói rất uyển chuyển, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng, tuy làm cho nàng có chút khó chịu, nhưng nàng cũng không thể không thừa nhận điểm này.

Không có cách nào, ai bảo nàng chỉ là một Tông Sư cảnh?

"Tỷ tỷ sao có thể là vướng víu a, ngươi là cứu tinh của ta mới đúng, bất quá ta sợ tình cảnh quá huyết tinh, sẽ hù dọa tỷ tỷ."

Lý Phong nghe ra Tống Uyển Quân đang bất mãn, vội vàng giải thích.

"Hừ, đổi giọng cũng nhanh đấy." Tống Uyển Quân kiều mị lườm hắn một cái, tiếp theo nghiêm mặt nói: "Vậy ngươi đáp ứng tỷ tỷ, gặp bất cứ chuyện gì, nhất định phải bảo vệ mình trước, tuyệt đối không nên cậy mạnh, được không?"

"Yên tâm đi Uyển Quân, ta cam đoan với ngươi, tuyệt đối sẽ bình an trở về." Lý Phong cười cười, tiến lên phía trước, dự định nhảy xuống khỏi boong tàu.

"? ? ?" Tống Uyển Quân vội vàng giữ chặt Lý Phong, hô lớn: "Đệ đệ, ngươi điên ư!"

"A. . . Quên nói với ngươi, ta dự định trở về Hoa Thành từ chỗ này."

Trán Lý Phong đen như đít nồi, vừa rồi trong đầu hắn một mực nghĩ đến Lưu Xuyên, lại quên giải thích với Tống Uyển Quân trở về thế nào.

"Trở về?" Tống Uyển Quân lần nữa nâng cao âm điệu, vẻ mặt sững sờ!

Nàng biết Tông Sư cảnh đã có thể lướt nước mà đi, nhưng nơi này cách lục địa hơn 100 cây số a, biển rộng mênh mông, cảnh đêm đen kịt, hung hiểm vạn phần, Lý Phong đi thế nào, hắn không sợ lạc đường hay hết sạch chân khí?

"Yên tâm đi, với ta nó đơn giản như một bữa ăn sáng."

Lý Phong không có cách nào nói cho Tống Uyển Quân biết mình có Không gian truyền tống thuật, chỉ có thể dùng loại phương thức này che giấu.

Tống Uyển Quân tuy lo lắng, nhưng Lý Phong đã quyết định, nàng cũng không thuyết phục tiếp, trơ mắt nhìn Lý Phong nhảy xuống khỏi boong thuyền, làm mảng lớn bọt nước văng tung tóe.

Khác với Vương Hải là, Lý Phong vẫn chưa rớt tọt xuống nước, mà đứng thẳng tắp trên mặt biển, tựa như dưới chân hắn không phải nước mà là đất bằng.

Tiếp theo, từng đợt bọt nước màu trắng bắn lên sau lưng Lý Phong, Lý Phong giống như mũi tên phóng tới nơi xa, vài giây đồng hồ sau đã biến mất trong tầm mắt của Tống Uyển Quân.

"Tới lúc nào ta mới có thể đạt tới độ cao của đệ đệ a. . ."

Tống Uyển Quân nhìn mà hâm mộ, vô cùng hướng tới.

Một lúc lâu sau, Tống Uyển Quân si ngốc cười một tiếng, lẩm bẩm: "Chỉ có thể đợi lần sau để cảnh giới đột phá. . ."

Liếm láp khóe miệng một cái, Tống Uyển Quân quay người đi vào khoang thuyền.

Xác định Tống Uyển Quân không thấy mình nữa, Lý Phong liền dùng Không gian truyền tống thuật, truyền tống đến một nơi nằm ở ngoại ô phía tây Hoa Thành cách biệt thự Lưu Xuyên chừng 1 cây số.

Thay xong y phục, Lý Phong ngẩng đầu nhìn sắc trời, lẩm bẩm: "Đêm đen gió lớn, đúng là thời điểm rất tốt để giết người phóng hỏa, có điều. . . Trước khi giết người, ta phải thăm dò nội tình của bọn họ trước đã."

Sau khi nói xong, Lý Phong dùng Ẩn Thân Thuật, đi vào biệt thự Lưu Xuyên.

Biệt thự của Lưu Xuyên, trong đại sảnh tráng lệ, hai huynh đệ Lưu Uy đang cùng Bát Diện Phật uống rượu vui đùa.

Bên cạnh ba người đều có hai mỹ nữ cao ráo xinh đẹp, ăn mặc hở hang, sáu người này đều là các em gái top đầu trong hộp đêm Lưu Xuyên sở hữu, thủ đoạn phục vụ hơn người, rất giỏi lấy lòng nam nhân.

Được các nàng phục vụ, Bát Diện Phật mặt mày hồng hào, vô cùng vui vẻ.

"Nhị đệ, Lý Phong thật sự sẽ tới sao?" Lưu Uy vừa ăn đậu hũ của mỹ nữ bên cạnh, vừa hút xì gà hỏi.

"Khó mà nói, hắn đáp ứng quá sảng khoái." Lưu Xuyên lắc đầu, tay trái hắn bị phế, chỉ còn một cái tay, không có cách nào làm 2 chuyện đồng thời như Lưu U.

Hắn chỉ có thể là hậm hực hút xì gà, sau đó tùy ý để mỹ nữ xoa bóp bả vai, trong lòng buồn bực.

"Vậy nghĩa là hắn không sinh nghi." Trong mắt Lưu Uy lóe lên hàn quang, cười lạnh nói: "Lý Phong là một người vô cùng cuồng ngạo, loại người này sẽ cảm thấy chúng ta chủ động chịu nhận lỗi là chuyện đương nhiên, căn bản không nghĩ tới hướng khác."

"Đúng vậy a, Lý Phong thật sự quá ngông cuồng." Lưu Xuyên thở dài, có chút lo lắng nói: "Thế nhưng lỗ thủng của kế hoạch quá lớn a."

Nện xe đánh người là chủ ý của Bát Diện Phật nghĩ ra, theo cách nói của hắn, khi hắn làm vậy ở nước Mỹ đều là bách phát bách trúng.

Đối với cái này Lưu Uy cũng rất ủng hộ, dù sao Lưu Uy sống ở nước Mỹ 20 năm, một số ý nghĩ đã không khác người nước Mỹ bản địa.

Nhưng Lưu Xuyên muốn nói con mẹ nó nơi này là Hoa Hạ a, các ngươi hiểu tính cách người Hoa Hạ sao? Hiểu trí tuệ người Hoa sao? Trẻ con cũng nhận ra đây là chiêu dẫn xà xuất động, các ngươi làm như vậy Lý Phong không nghi ngờ mới là lạ.

Nhưng Bát Diện Phật hạ quyết tâm, Lưu Xuyên phản đối cũng vô dụng, chỉ có thể mặc cho Bát Diện Phật an bài nhân thủ làm việc, bất quá Lưu Xuyên cũng không nghĩ quá nhiều, nhiều lắm là làm Lý Phong kinh nghi bất định không dám đến cuộc hẹn mà thôi.

"Có lỗ thủng mới là kế sách hay, quá mức hoàn mỹ sẽ khiến đối phương nghi ngờ." Bát Diện Phật đùa cợt cười một tiếng, bình chân như vại nói: "Cho nên Lý Phong nhất định sẽ tới."

Lưu Uy hung hăng gật đầu, dùng giọng căm hận nói : "Chỉ cần hắn đi tới nơi này, Bát Diện Phật lão đại có thể đánh hắn thành một cục thịt nát!"

Hắn bị Lý Phong phế đan điền, thành một phế nhân tay trói gà không chặt, phương diện kia cũng không được, hắn quả thực hận không thể lột da rút xương Lý Phong!

Đúng lúc này, một tiểu đệ xông tới thông báo: "Lão đại, Lý Phong. . . Đến rồi!"

Chương 439. Ai là Ảnh Đế

Chương 400: Ai là Ảnh Đế

Lưu Xuyên đầu tiên là sững sờ, tiếp theo thần sắc lộ vẻ khẩn trương hỏi: " Hắn tới một mình sao?"

"Hắn tới một mình." Tiểu đệ vội vàng đáp.

"Hô." Lưu Xuyên thở dài một hơi, cuồng hỉ nói: "Nhanh để hắn tiến vào!"

Hắn sợ nhất là Lý Phong không đến hoặc mang theo trợ thủ, kết quả là Lý Phong đến một mình, vậy thì dễ làm!

Tên tiểu đệ kia nhận lệnh rời đi.

Một bên khác, Lưu Uy, Bát Diện Phật nhìn nhau cười một tiếng, hết thảy đều như bọn họ đoán trước, Lý Phong không chỉ đến, còn chỉ có một mình.

Chỉ là. . .

"Lý Phong đến quá nhanh, mới cúp điện thoại 20 phút a." Lưu Xuyên nghi hoặc nói.

"Có lẽ hắn vốn đã muốn tới nơi này hưng sư vấn tội." Lưu Uy giống như cười mà không phải cười nói.

Nghe xong lời này, Lưu Xuyên cùng Bát Diện Phật đều hiểu.

Lý Phong khẳng định đã sớm nhận được cuộc gọi từ Osvili, đoán được kẻ nện xe đánh người là thủ hạ của Lưu Xuyên, cho nên tức giận chạy đến, không nghĩ tới nửa đường nhận được cuộc gọi của Lưu Xuyên.

Đúng lúc này, một tiếng hô to từ bên ngoài truyền đến: "Lưu Xuyên, ngươi muốn nhận lỗi với bản thiếu gia, vậy mà không định tự mình ra đây nghênh tiếp sao?"

Trong phòng khách, sắc mặt ba người Lưu Xuyên nhất thời biến thành quái dị.

Bát Diện Phật tiện tay bố ra một đạo chân khí bình chướng, cười lạnh nói: "Thằng ranh mồm còn hôi sữa, nghĩ mình là đại nhân vật sao? "

"Lão đại, chúng ta hiện tại lập tức động thủ sao?" Đang nói chuyện, Lưu Uy làm động tác cắt cổ, trong mắt có hàn quang bắn ra bốn phía.

"Cứ như vậy giết hắn thì có ý nghĩa gì, đánh ra một kích chí mạng ngay tại thời điểm một người đắc ý nhất, mới là trừng phạt lớn nhất đối với hắn!"

"Các ngươi cùng đi ra nghênh đón hắn, ta trước tiên tránh một chút, chờ hắn đắc ý đủ rồi ta lại ra ngoài diệt hắn."

Bát Diện Phật cười một tiếng, kéo lấy một mỹ nữ đi lên lầu hai.

Lưu Xuyên cùng Lưu Uy nhìn nhau cười, cao giọng hô: "Xin lỗi Lý thiếu, là do ta sơ sẩy, ta ra liền!"

Vừa nói xong, hai người cùng đi ra cửa biệt thự.

Cửa biệt thự, Lý Phong hai tay đút túi, sắc mặt lạnh nhạt.

Hắn vừa mới dùng Ẩn Thân Thuật đi vào xem xét một phen, sớm đã phát hiện Bát Diện Phật, mà hắn cũng xác định, trừ Bát Diện Phật ra không có cao thủ khác.

Ngay tại thời điểm Lý Phong chờ đợi Lưu Xuyên ra nghênh tiếp, âm thanh Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, mặc niệm nói: "Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Ai là Ảnh Đế "

"Mục tiêu: Bát Diện Phật muốn đánh ra một kích chí mạng ngay tại thời điểm kí chủ đắc ý nhất, mời kí chủ tương kế tựu kế, làm

Bát Diện Phật tưởng là tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn, tại thời khắc hắn đắc ý nhất làm hắn cảm thấy tuyệt vọng hoảng sợ."

"Khen thưởng: 3000 điểm kinh nghiệm, 150 điểm tích lũy."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, âm thầm nói: "Hệ thống đúng là nhỏ mọn a, bất quá ta thích!"

Đúng lúc này, hai huynh đệ Lưu Xuyên ra đón.

Hai mắt Lý Phong loé lên ánh sáng sắc bén, tiếp theo như cười mà không phải cười nói: "Tại sao lâu như thế mới ra ngoài, không nể mặt bản thiếu gia sao?"

Lưu Xuyên thầm lộ vẻ khinh miệt, cười nói: "Lý thiếu, ngài tuyệt đối đừng hiểu lầm, vừa rồi ta một mực chuẩn bị yến hội, có chỗ sơ sẩy, xin ngài thứ lỗi!"

Một bên khác, Lưu Uy ôm quyền nói: "Lý thiếu, chúng ta chuẩn bị cho ngài bốn vị mỹ nữ phong thái khác nhau, hi vọng ngài ưa thích."

"A." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng: "Chớ nhắc tới mấy chuyện đó với bản thiếu gia, nói, các ngươi dự định nhận lỗi với bản thiếu gia kiểu gì, thời gian của bản thiếu gia rất quý giá."

"Cái này. . ." Sắc mặt Lưu Xuyên biến ảo mấy lần, cười ngượng nói: "Chúng ta đi tới phòng khách, vừa uống vừa nói."

Mắt Lý Phong sáng lên, cười nói: "Cũng tốt."

Sau khi nói xong , Lý Phong bước vào trước.

Sau lưng hắn, hai huynh đệ Lưu Xuyên Lưu Uy nhìn nhau cười một tiếng, thần sắc khinh miệt!

Đi vào phòng khách, nhìn thấy trên bàn là canh thừa thịt nguội, ly rượu, chén trà đã dùng rồi, Lý Phong cười lạnh: "Lưu Xuyên, đây chính là thành ý của ngươi?"

Lưu Xuyên vội vàng nói: "Dĩ nhiên không phải, ta vừa mới cùng đại ca uống rượu nói chuyện, còn chưa kịp thu thập."

Lý Phong quay đầu nói: "Không phải ngươi mới nói đang bận chuẩn bị yến hội sao?"

"Ây. . . Cái này sao. . ." Lưu Xuyên cười khan một tiếng, nói: "Là bởi vì vẫn bận chuẩn bị, cho nên có chút mệt mỏi, lúc này mới cùng đại ca uống rượu thư giãn một tí, nếu Lý thiếu trách tội, ta cùng đại ca cam nguyện bị phạt!"

"Thật sao?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, nghi ngờ nói: "Ngươi có phải là gạt bản thiếu gia chuyện gì không?"

Đang nói chuyện Lý Phong ngẩng đầu nhìn bốn phía, như có điều suy nghĩ nói: "Chẳng lẽ có viện binh?"

"Làm sao có thể, không có khả năng, không thể nào!" Lưu Xuyên trực tiếp phủ nhận ba lần.

Con mẹ nó, hắn cũng muốn trực tiếp thừa nhận, nhưng vấn đề là Bát Diện Phật không nguyện ý a, hắn hiện tại phải diễn xuất, để Lý Phong đắc ý, chờ thời khắc Lý Phong đắc ý nhất, lại đánh cho Lý Phong một chiêu mất mạng!

Lưu Uy cũng phủ nhận nói: "Lý thiếu nói gì vậy, từ lần trước bị Lý thiếu thu thập một trận, về sau ta đã minh bạch, Lý thiếu tuyệt đối là nhân vật Lưu Uy ta không thể đắc tội!"

"Ngài nói xem ta nào dám cầu viện người khác a, Lý thiếu chính là viện binh lớn nhất của chúng ta, đúng không đại ca?"

Lưu Xuyên vội vàng phụ họa: "Đúng vậy a, chính là như vậy."

"Ừm, bản thiếu gia cũng nghĩ các ngươi không dám!"

Lý Phong cười ngạo nghễ, bệ vệ ngồi ở trên ghế sa lon.

Lưu Xuyên vội vàng nháy mắt với bốn mỹ nữ kia, các nàng liền lộ vẻ mặt vui cười bao quanh Lý Phong, xoa vai nắn lưng, đấm bóp bắp đùi.

"Lý thiếu, lực đã đủ chưa?"

"Lý thiếu, có dễ chịu không?"

"Lý thiếu. . ."

Trong lúc nhất thời oanh oanh yến yến, nhuyễn ngọc ôn hương, hưởng thụ vô cùng.

"Lưu Xuyên a, ngươi đúng là biết hưởng thụ." Lý Phong nằm trên ghế sa lon, giống như cười mà không phải cười nói: "Nể tình ngươi biết điều như vậy, hôm nay bản thiếu gia cho ngươi một cơ hội nhận lỗi, nói đi, ngươi muốn giải quyết như thế nào."

Lưu Xuyên cùng Lưu Uy liếc nhau, nói: "Lý thiếu, thế này đi, tiền chữa thương cho mấy nhân viên kia, các loại phí phát sinh khác, ta trả hết, ta lại bảo hành cả dàn xe, ngài thấy được không?"

Lý Phong vỗ bàn một cái, lạnh lùng nói: "Lưu Xuyên, con mẹ nó ngươi đang bố thí cho ăn mày à? !"

Nhất thời, bốn vị mỹ nữ phục thị Lý Phong hoảng sợ câm như hến.

Da mặt Lưu Xuyên co quắp, cười làm lành nói: "Lý thiếu đừng tức giận, ngài nếu không hài lòng biện pháp giải quyết này, chúng ta có thể thương lượng lại a."

"Đúng vậy a Lý thiếu." Lưu Uy cũng cười làm lành nói: "Không bằng chúng ta đề cao gấp đôi tiền bồi thường, như vậy được chưa?"

Tuy Lý Phong mắng khó nghe, nhưng đều nằm trong dự liệu hai huynh đệ , cho nên bọn họ không những không tức giận, ngược lại có một loại khoái cảm đang trêu đùa Lý Phong.

"Đương nhiên không được!" Lý Phong lắc đầu cười lạnh, duỗi ra một ngón tay nói: "Lấy ra 1 tỷ để bồi thường, không thì tiểu gia liền diệt hai huynh đệ các ngươi!"

"Cái gì? !"

Sắc mặt hai huynh đệ Lưu Xuyên kịch biến!

Chương 440. Ngươi mẹ nó đến đánh ta a!

Chương 401: Ngươi mẹ nó đến đánh ta a!

Lưu Xuyên biết Lý Phong điên cuồng, nhưng không nghĩ rằng Lý Phong có thể điên cuồng như thế, mở miệng một cái đã đòi một tỷ, hắn sao không đi cướp đi? !

A, không đúng, Lý Phong làm vậy chính là cướp, ăn cướp trắng trợn!

Bốn vị mỹ nữ phục thị Lý Phong cũng sững sờ, một tỷ a, các nàng tiếp một khách hàng mới kiếm được bao nhiêu tiền, tăng thêm tiền boa một đêm 10 ngàn đã coi như nhiều.

Một ngày 10 ngàn, các nàng "làm việc" với bao nhiêu người mới có thể kiếm được một tỷ? 100 ngàn một ngày, 273 năm!

"Ai, thật đáng tiếc cho một tiểu soái ca, khẩu khí lớn như vậy, đợi chút nữa nhất định sẽ chết rất thảm a?"

"Khó trách Lưu lão đại muốn diễn cùng hắn, khẩu khí có chút cuồng, đổi thành ta thì ta cũng diễn!"

Các nàng mặt ngoài chấn kinh, còn nội tâm lại khịt mũi khinh thường Lý Phong.

"Lý thiếu, số tiền này có chút quá mức a?"

Lưu Xuyên hít sâu, mặt mũi tràn đầy cười khổ, trong nội tâm lại ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời của Lý Phong mấy lần.

Con mẹ nó, thật dám coi hắn là quả hồng mềm, muốn bóp thế nào thì bóp? Đợi chút nữa lão tử nhìn xem ngươi chết thế nào!

"Quá mức sao? Người của ngươi đả thương mấy toàn nhân viên chuyên nghiệp, nhân tài quý giá của Osvili, bọn họ bị thương,

Đồng nhan thủy liền không có cách nào được sản xuất."

"Con mẹ nó là Đồng nhan thủy a, hơn 200 triệu một bình, bọn họ ít nhất cũng phải tĩnh dưỡng nửa năm một năm mới hết a? Dựa theo tốc độ sản xuất một tuần một bình, chí ít 27 bình Đồng nhan thủy không được lên kệ, ngươi tính xem cái này là bao nhiêu tiền?"

"Nói cách khác ngươi tạo thành tổn thất kinh tế trực tiếp vài tỷ, ta chỉ đòi ngươi 1 tỷ. . . Quá mức chỗ nào?"

Lý Phong nói dối không thèm chớp mắt, khoa trương đến mức đột phá chân trời.

Thật ra đến cả cụ thể là ai bị đánh hắn cũng không biết!

Còn Đồng nhan thủy không có cách nào tạo ra thì càng là một câu hoang ngôn, bởi vì hắn từ trước tới giờ căn bản không chế tạo Đồng nhan thủy, mà chỉ là mua từ hệ thống!

Lý Phong nói láo nhiều như vậy đều có một mục đích, đó chính là diễn xuất!

Các ngươi không phải muốn chơi diễn xuất, để tiểu gia đắc ý sao, tiểu gia liền tạo áp lực cực hạn lên các ngươi, xem các ngươi đáp lại thế nào!

Lưu Xuyên khẽ nhếch miệng, vẻ mặt sững sờ!

Không phải chứ. . . Còn có thể nói như vậy sao? Thực sự nghiêm trọng tới mức đó?

"Nhị đệ, ta cảm thấy Lý thiếu nói rất đúng trọng tâm, 1 tỷ tiền bồi thường này, chúng ta nên trả!"

Lưu Uy vội vàng nhìn Lưu Xuyên nháy mắt, khuyên bảo.

Lưu Xuyên nhất thời kịp phản ứng, đúng a, bọn họ đang diễn xuất với Lý Phong, đáp ứng hắn thì như thế nào, dù sao tiền này hắn không cần trả.

"Được, Lý thiếu đã lên tiếng, số tiền này Lưu Xuyên ta sẽ trả!"

Lưu Xuyên cắn răng một cái, làm ra bộ dáng đau lòng.

"Rất tốt, số thẻ của ta là 622696969696969, chuyển khoản đi."

Lý Phong lập tức báo số thẻ ngân hàng.

Lưu Xuyên: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Con mẹ nó ngươi tại sao lại nóng lòng như thế, vừa đáp ứng ngươi liền muốn tiền, có nhất thiết phải chắc cú như vậy không?

"Cái kia. . . Lý thiếu, là như vậy, làm chúng ta rất ít khi để tiền trong thẻ ngân hàng, đều là chôn tiền mặt dưới đất."

"1 tỷ không phải con số nhỏ, ngài cho ta chút thời gian, được không?"

Lưu Xuyên thương lượng.

Lý Phong vỗ bàn một cái, cười lạnh nói: "Cho ngươi thời gian? Con mẹ nó vậy ai cho ta thời gian a! Nhân viên của bản thiếu gia đang chờ ta cho bọn hắn tiền thăm hỏi đó!"

Lưu Xuyên: "? ? ?"

Người cấp cho nhân viên tiền thăm hỏi có quan hệ cọng lông gì với 1 tỷ a, con mẹ nó đừng nói với ta ngươi muốn phát hết 1 tỷ cho nhân viên nhé!

"Lý thiếu, chúng ta cũng đã đáp ứng điều kiện của ngài rồi, tại sao ngài vẫn không cao hứng?"

Lưu Uy nhìn ra điểm không thích hợp.

Dựa theo lẽ thường mà nói, thời điểm này Lý Phong phải rất đắc ý mới đúng, hắn yêu cầu cái gì cũng được đáp ứng, nói 1 tỷ liền 1 tỷ, không thèm trả giá, làm sao Lý Phong vẫn còn bộ dáng hùng hổ dọa người?

"Hai cái các ngươi cũng không phải là mỹ nữ, bản thiếu gia nhìn thấy các ngươi thì vui vẻ được sao?"

Mắt Lý Phong trợn mắt một cái, đùa cợt nói.

"Con mẹ nó. . ."

Lưu Uy chỉ cảm thấy một ngụm ác khí dâng lên đỉnh đầu, thiếu chút nữa thì nói tục.

Lưu Xuyên cũng tức giận đến mức da đầu run lên, suýt nữa không nhịn được.

Lúc này Lý Phong đột nhiên cười: "Có điều. . . Nhìn thấy các ngươi giống như hai con chó ngoan một mực vẫy đuôi mừng chủ như vậy, bản thiếu gia vẫn rất sảng khoái."

Vừa nói ra lời này, Lưu Uy Lưu Xuyên đồng thời tức giận đến mức muốn thổ huyết, nội tâm cũng buông lỏng.

Lý Phong đắc ý, mục đích bọn họ đạt thành, Bát Diện Phật lão đại dù sao cũng nên xuất hiện rồi a?

"Ha ha, ha ha ha ha."

Đúng lúc này, một tiếng cười như điên từ lầu hai truyền đến.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, nhìn lại liền thấy một lão giả mặc đường trang màu nâu, hai tay ôm hai mỹ nữ chậm rãi từ trên cầu thang đi xuống, chính là Bát Diện Phật!

Lý Phong quay đầu nhìn về phía hai người Lưu Uy, sắc mặt khó coi hỏi: "Lão bất tử này là ai?"

"Cái này. . ." Lưu Xuyên rất muốn chỉ ra thân phận của Bát Diện Phật, chỉ là Bát Diện Phật còn chưa mở miệng, hắn không dám tự chủ trương a.

Càng trọng yếu là, hắn cùng Lý Phong cách nhau quá gần, vạn nhất hiện tại chọc giận Lý Phong, hậu quả khó mà lường được!

Một bên khác, Lưu Uy trực tiếp mắng chửi: "Làm càn! Đây là lão đại Bát Diện Phật, cường giả Siêu Phàm cảnh hậu kỳ, ngươi còn không tranh thủ thời gian quỳ xuống xin lỗi lão đại ta?"

Lưu Uy không có loại lo lắng như Lưu Xuyên, hắn hiện tại là một tên phế nhân, mỗi một ngày đều sống ở bên trong hối hận, có cơ hội đánh Lý Phong, hắn sao có thể buông tha?

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái: "Nghĩa là. . . Các ngươi vừa rồi đều là diễn xuất với ta?"

Đến bây giờ Lý Phong không tự xưng bản thiếu gia nữa, nói như vậy quá trang bức. . .

"Không vậy thì còn thế nào? Ha ha ha." Lưu Uy ngửa mặt lên trời cười như điên.

Lúc này Bát Diện Phật đã đi xuống, tới trước người hai huynh đệ Lưu Xuyên, Lưu Xuyên cũng không kiêng kị nữa, cười như điên nói: "Lý Phong a Lý Phong, ngươi cho rằng ngươi là Siêu Phàm cảnh liền có thể dương oai trước mặt chúng ta? Nằm mơ đi!"

Lý Phong lộ sắc mặt khó coi: "Nghe ngươi nói như vậy, Bát Diện Phật còn có thực lực trên cả ta?"

"Ha ha, ngươi cũng không ngốc lắm." Lưu Uy điên cuồng cười một tiếng, ngạo nghễ nói: "Lão đại ta là cường giả Siêu Phàm cảnh hậu kỳ, thế nào, sợ chưa?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, thần sắc trên mặt càng thêm khó coi.

Nhìn thấy vậy Lưu Xuyên cùng Lưu Uy đều rất thư sướng, quá thoải mái, trước đó đều là Lý Phong lấn áp bọn hắn đến mức không thở nổi, hiện tại tốt rồi, Bát Diện Phật vừa ra trận, trực tiếp làm Lý Phong biểu hiện giống như trong nhà có người thân chết, thoải mái!

Bát Diện Phật nhìn Lý Phong nói: "Là ngươi phế đan điền đồ nhi ta, còn phế một cánh tay của Lưu Xuyên?"

"Cái này. . ." Khóe miệng Lý Phong giật một cái, sắc mặt khổ sở nói: "Không sai, đúng là ta làm, nếu như ngươi khó chịu . . . Con mẹ nó ngươi có giỏi thì đến cắn ta a!"

Lưu Xuyên: "? ? ?"

Lưu Uy: "? ? ?"

Bát Diện Phật: "? ? ?"

Không phải. . . Cái này không đúng a, đáng ra Lý Phong nghe thấy cảnh giới Bát Diện Phật là phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ mới đúng, con mẹ nó nói ngươi đến cắn ta là sao? Hắn lấy đâu ra lá gan?

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, mặt lộ vẻ thương xót nói: "Các ngươi cho rằng ta không nhìn ra Lưu Xuyên cùng Lưu Uy đang diễn xuất sao? Các ngươi nghĩ ta không biết có Bát Diện Phật ở chỗ này sao? Ha ha, nhất cử nhất động của các ngươi ta đều rõ trong lòng bàn tay, bởi vì ta là. . . thành viên của Long Hồn !"

"Cái gì? !"

Hai huynh đệ Lưu Xuyên lên tiếng kinh hô.

Sắc mặt Bát Diện Phật càng là kịch biến!

Chương 441. Bát Diện Phật cứu cực trạng thái

Chương 402: Bát Diện Phật cứu cực trạng thái

Dù là Bát Diện Phật quanh năm ở nước ngoài cũng được nghe uy danh Long Hồn.

Đặc công Hoa Hạ, tổ chức có vô số cường giả, Long đầu cùng tứ đại Long Sứ càng là xếp trong hai mươi vị trí đầu Thiên Thê bảng, mỗi người đều là siêu cấp cường giả!

Thanh Môn có trâu bò không? Trong tổ chức thế giới ngầm có thể xếp vào top 3 thế giới, nhưng mà so với Long Hồn thì không tính là gì, một mình Long đầu là có thể diệt Thanh Môn, huống chi ngày xưa Thanh Môn chính là bị Long Hồn đuổi ra khỏi Hoa Hạ.

Vì vậy không phải vạn bất đắc dĩ, Thanh Môn không muốn xung đột với thành viên Long Hồn, hòa thượng chạy được nhưng miếu không chạy được, mọi người ra đường lăn lộn đều là vì tiền cùng nữ nhân, thật sự chọc tới Long Hồn, chuyện kiếm tiền của Thanh Môn cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Lưu Xuyên cùng Lưu Uy cũng không nghĩ tới Lý Phong là thành viên Long Hồn, trong lúc nhất thời vô cùng hoảng sợ.

Thấy thế, Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng: "Mới vậy đã sợ?"

Hắn còn không động thủ, mà đã hù được Bát Diện Phật sợ hãi, có chút không thú vị a.

"Ha ha, ha ha ha ha." Sắc mặt Bát Diện Phật biến đổi mấy lần, sau cùng ngửa mặt lên trời cười như điên.

Thấy nụ cười này của hắn, hai huynh đệ Lưu Uy nhất thời thở phào, trời sập có đỉnh cao che hộ, Bát Diện Phật không sợ, bọn họ

có gì mà phải sợ?

Lý Phong nhíu mày: "Ngươi cười cái gì?"

"Đương nhiên là cười ngươi quá mức ngây thơ." Bát Diện Phật hừ lạnh một tiếng, đùa cợt nói: "Cho rằng mình là thành viên Long Hồn thì ta không dám ra tay với ngươi? Quả thực là chuyện cười!"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, hiếu kỳ nói: "Ngươi không sợ chọc giận Long Hồn, làm mình chết không có chỗ chôn?"

Vấn đề này Lưu Xuyên cũng muốn hỏi, dù hắn lăn lộn ở thế giới dưới ngầm, cũng từng nghe qua uy danh của Long Hồn, ở Hoa Hạ, kẻ nào dám động thủ với thành viên Long Hồn đều có kết cục rất thê thảm.

Bát Diện Phật ôm hai nữ nhân bên cạnh, đùa cợt nói: "Nếu như gia nghiệp ta đều ở Hoa Hạ, vậy ta khẳng định sẽ lo lắng, nhưng sản nghiệp của ta đa số cũng không ở Hoa Hạ."

"Gia nghiệp của ta đều ở nước Mỹ, ta tới Hoa Hạ cũng là nhập cư trái phép, chỉ cần ta giết ngươi sau đó lập tức trở về nước Mỹ, Long Hồn có thể làm gì ta?"

Nghe xong lời này Lưu Xuyên gấp gáp: "Bát Diện Phật lão đại, lúc ngài đi có thể mang ta theo không?"

Bất luận là Bát Diện Phật giết Lý Phong hay không, hắn và Lý Phong đều đã kết thù, Hoa Hạ khẳng định không thể ở lại, hắn chỉ có thể cao chạy xa bay, theo Bát Diện Phật đi nước Mỹ là một lựa chọn tốt.

"Yên tâm đi nhị đệ, Bát Diện Phật lão đại làm người rất giảng nghĩa khí, khẳng định sẽ mang theo chúng ta."

Lưu Uy cố ý nói như vậy, trước kia hắn dám đánh dám liều, có giá trị lợi dụng, Bát Diện Phật mới cho hắn đủ kiểu ưu đãi.

Hiện tại hắn là một tên phế nhân, nếu không phải hắn cố ý kích thích Bát Diện Phật, nói Lý Phong biết rõ hắn là đồ đệ Bát Diện Phật còn phế đan điền của hắn, vậy Bát Diện Phật chưa chắc đã tới Hoa Hạ giúp hắn báo thù.

Cái gì mà người lăn lộn thế giới ngầm đều nói chữ nghĩa đầu tiên, ngươi có giá trị lợi dụng người khác mới giảng nghĩa khí, ngươi không có giá trị lợi dụng, vậy ngươi không bằng cái rắm!

Cho nên hắn muốn dùng những loại lời này để kích thích Bát Diện Phật, để Bát Diện Phật vì trở ngại mặt mũi liền mang hai huynh đệ bọn hắn đến nước Mỹ.

Hai mắt Bát Diện Phật sáng lên, cười nói: "Yên tâm đi, ngươi đã theo ta 20 năm, ta đương nhiên muốn mang theo ngươi cùng nhị đệ ngươi trở về nước Mỹ."

Mang? Mang theo bọn hắn để bị liên lụy sao? Đừng mơ, để không bị phát hiện, hắn đã nhảy thuyền sau đó vượt biển mà đến, mang theo hai huynh đệ Lưu Uy còn chạy trốn thế nào được?

Không chỉ không mang, hắn còn muốn giết hai huynh đệ Lưu Uy để diệt khẩu!

Hai huynh đệ Lưu Uy liếc nhau, đều có cảm giác như trút được gánh nặng.

Đối diện, Lý Phong lại lộ vẻ mặt trào phúng nói: "Các ngươi tuyệt đối đừng bị hắn lừa gạt, mang các ngươi đi nước Mỹ? Ài, hắn thật ra là muốn giết các ngươi diệt khẩu!"

Từ lúc Bát Diện Phật xuất hiện, Lý Phong đã dùng Đọc Tâm Thuật với hắn, vì vậy có thể biết rõ ràng Bát Diện Phật có mời thêm viện thủ không, không nghĩ tới hắn lại biết được dự định âm hiểm của Bát Diện Phật, đúng là tạo hóa trêu người.

"Cái gì? !"

Sắc mặt hai huynh đệ Lưu Ly kịch biến!

Sắc mặt Bát Diện Phật cũng hơi biến: "Ngươi ngậm máu phun người! Lưu Uy, ngươi tuyệt đối đừng tin hắn, ta không có khả năng nghĩ như vậy!"

Lưu Xuyên liên tục gật đầu, sắc mặt Lưu Uy thì trở nên khó coi.

Hắn ở cùng Bát Diện Phật 20 năm, đối với tính nết Bát Diện

Phật có thể nói là rõ như nằm trong lòng bàn tay, nếu không phải Bát Diện Phật chột dạ, tuyệt đối sẽ không vội vã phản bác như thế!

"Đáng chết, tên hỗn đản Bát Diện Phật này, uổng công lão tử bán mạng cho hắn nhiều năm như vậy!"

Lưu Uy phẫn nộ, nhưng lại có loại cảm giác tuyệt vọng không thể làm gì.

Hắn bây giờ chỉ là thịt cá nằm trên thớt, một khi hắn có dị động, Bát Diện Phật tất nhiên sẽ giết hắn trước!

Lý Phong cười: "Thật sao? Thực ra ngươi nghĩ như thế nào cũng không trọng yếu, bởi vì ngươi không có khả năng chiến thắng ta."

"Hừ, sắp chết đến nơi còn dám càn rỡ như thế." Bát Diện Phật cười lạnh một tiếng, buông ra hai mỹ nữ bên cạnh, gầm nhẹ một tiếng, một cỗ khí thế ngập trời thuộc về cường giả Siêu Phàm hậu kỳ bùng nổ!

"Oanh "

Cỗ khí thế này vô cùng cường thịnh, trực tiếp làm hai mỹ nữ lùi về sau, đến cả hai người Lưu Xuyên cũng phải không ngừng lùi lại!

Không chỉ như thế, những vật liệu nhẹ trong phòng khách, tất cả đều như gặp phải động đất cấp 10, bay đi bốn phía, nện đến vào bốn phía vách tường rồi mới rớt xuống!

Lưu Uy lại không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, nhìn Lưu Xuyên nháy mắt, dùng ngôn nhữ môi nói: "Nhị đệ, mau chạy!"

Lưu Xuyên nhất thời lĩnh hội được dụng ý của Lưu Uy, thừa dịp Bát Diện Phật không chú ý liền lặng lẽ chạy ra cửa.

Ngay tại lúc hai người tới cửa, chỉ cần bước thêm một bước liền thoát được, cửa lớn phòng khách đột nhiên đóng lại, tựa như có cánh tay vô hình thao túng!

"Lưu Uy, Lưu Xuyên, các ngươi đợi một lát, ta diệt Lý Phong xong rồi sẽ mang các ngươi về nước Mỹ!"

Bát Diện Phật đùa cợt cười một tiếng, tay phải nắm vào trong hư không một cái, một cái trường mâu dài tám thước cấp tốc ngưng tụ trong tay hắn.

"Ngươi có biết vì sao người khác gọi ta là Bát Diện Phật không?"

Bát Diện Phật cầm chắc thanh trường mâu sắc bén trong tay, ngạo nghễ hỏi.

Lý Phong vẫn ngồi ở trên ghế sa lon, tư thế bất động, đùa cợt nói: "Chẳng lẽ ngươi có tám khuôn mặt?"

Bát Diện Phật lắc đầu: "Dĩ nhiên không phải, làm người sao có thể sở hữu tám khuôn mặt? Vì ngươi là thành viên Long Hồn, ta liền để ngươi chết phía dưới sát chiêu mạnh nhất của ta, Bản Năng Vô Cực, như vậy ngươi ở dưới cửu tuyền cũng có thể tự hào!"

Bát Diện Phật ngửa mặt lên trời cười một tiếng, gầm nhẹ nói: "Đông Tây Nam Bắc trên dưới trái phải, Bát Diện Phật Quang, mở!"

Trên thân Bát Diện Phật có sáu luồng chân khí ngưng tụ thành cánh tay, từ xa nhìn lại, Bát Diện Phật giống như một con quái vật mọc ra tám cánh tay, vô cùng khủng bố dọa người!

Ngay sau đó, bảy cánh tay kia của Bát Diện Phật còn cầm thêm bảy cái mâu dài tám thước!

Tình cảnh này trực tiếp làm sáu mỹ nữ trong phòng khách sợ hãi hét rầm lên!

Dù là Lý Phong cũng cau mày, mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Siêu Phàm cảnh cường giả là có thể biến hóa chân khí, mức độ lớn nhỏ cùng thời gian có quan hệ trực tiếp tới số lượng chân khí trong cơ thể.

Để có thể làm giống như Bát Diện Phật, hóa ra sáu cánh tay cộng thêm một cái trường mâu, không có số lượng lớn chân khí chèo chống thì căn bản là không kéo dài được bao lâu!

Bát Diện Phật cường đại cỡ nào, từ điểm này có thể thấy được mấy phần!

(mâu:vũ khí gần như thương)

Chương 442. Diệt Bát Diện Phật

Chương 403: Diệt Bát Diện Phật

"Thật. . . Thật mạnh!"

Lưu Xuyên nuốt vài ngụm nước miếng, hai mắt trừng lớn, vẻ kinh khủng lộ rõ trên mặt.

Dùng chân khí ngưng tụ ra sáu cánh tay bảy cái trường mâu, từ xa nhìn lại tựa như là Bát Tí Na Tra, cái này là chuyện nhân loại có thể làm ra sao?

Dù Lưu Xuyên biết Siêu Phàm cảnh rất khủng bố, nhưng nhìn thấy một màn này vẫn có chút vô pháp tiếp nhận.

"Nhị đệ, thật xin lỗi, là đại ca liên lụy tới ngươi."

Lưu Uy giờ phút này đã tuyệt vọng, rất rõ ràng Bát Diện Phật dự định giết bọn hắn diệt khẩu, nếu như Bát Diện Phật không sử dụng Bản Năng Vô Cực, Lý Phong còn có thể chống đỡ một đoạn thời gian.

Bản Năng Vô Cực vừa xuất hiện, Lý Phong đoán chừng đến 10 giây cũng không sống nổi, đến lúc đó, hắn cùng Lưu Xuyên phải chết không thể nghi ngờ!

"Đại ca, việc đã đến nước này nhiều lời vô ích, vô luận như thế nào, chúng ta đều là huynh đệ ruột thịt!"

Lưu Xuyên còn có thể nói cái gì? Đây là mệnh, hắn không có lý do trách cứ Lưu Uy.

"Đời sau chúng ta vẫn là huynh đệ!"

Sắc mặt Lưu Uy chấn động, trầm giọng nói.

"Đúng, vẫn là huynh đệ!"

Lưu Xuyên nắm chặt tay Lưu Uy, tình cảm dạt dào.

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Người không biết còn tưởng là bọn họ yêu nhau ấy chứ, thân thiết đến mức này có ổn không?

"Hừ, các ngươi nói thầm cái gì, còn không mau ủng hộ trợ uy cho ta?"

Bát Diện Phật có chút khó chịu, hắn muốn giết người diệt khẩu là một chuyện, bị hai huynh đệ Lưu Uy ở trước mặt nghị luận lại là một chuyện khác.

Bát Diện Phật là ai? Giảng nghĩa khí, trọng lời hứa, hắn còn chưa biểu lộ ý tứ giết người diệt khẩu, hai người Lưu Uy đã nói di ngôn, Bát Diện Phật cũng cần mặt mũi a?

Lưu Uy: ". . ."

Lưu Xuyên: ". . ."

Biết rõ Bát Diện Phật muốn giết mình diệt khẩu, bọn họ còn phải trái lương tâm trợ uy cho Bát Diện Phật? Có ai khi dễ người khác như ngươi không?

"Hửm?"

Thật lâu không nghe được động tĩnh hai người Lưu Uy, Bát Diện Phật không khỏi hừ lạnh một tiếng.

"Lão đại. . . vô địch."

"Nhất. . . Nhất định sẽ thắng a."

Hai người Lưu Uy hữu khí vô lực hô.

Bát Diện Phật: ". . ."

Lý Phong: ". . ."

Đúng là best cổ vũ, nghe xong chán chả buồn đánh!

Bát Diện Phật lắc đầu cười một tiếng: "Thôi, ta đã chơi chán rồi, cũng nên lấy mạng chó của ngươi!"

"Chơi chán?" Lông mày Lý Phong nhương lên một cái, ra vẻ không hiểu hỏi: "Có ý tứ gì? Ngươi vừa rồi đều là chơi đùa?"

"Ha ha, ngươi cho rằng là ai bảo Lưu Uy, Lưu Xuyên diễn xuất? Là ta." Bát Diện Phật điên cuồng cười nói: "Với ta mà nói, giết ngươi tựa như là bóp chết một con kiến, quá mức đơn giản."

Lý Phong bừng tỉnh đại ngộ: "Cho nên ngươi muốn ta được đắc ý trước, sau đó đột nhiên đánh ra một kích mất mạng?"

"Ngươi cũng không đến mức ngu ngốc." Bát Diện Phật cười ha ha một tiếng, đắc ý nói: "Hiện tại ngươi cảm thấy thế nào, có phải là rất biệt khuất rất tuyệt vọng?"

"Bất quá không sao, rất nhanh ngươi sẽ không còn cảm giác được những tâm tình này, Bản Năng Vô Cực của ta có thể ở trong vài giây xóa sổ ngươi."

Sau khi nói xong, Bát Diện Phật muốn động thủ diệt Lý Phong.

Ai ngờ Lý Phong đưa tay ngăn cản hắn: "Chờ một chút! Thực ra ta cũng có chuyện muốn nói cho ngươi."

Bát Diện Phật nhịn không được hiếu kỳ.

Lý Phong mỉm cười, chậm rãi nói: "Thực ra từ đầu tới đuôi ta cũng là diễn xuất, bởi vì ta đã sớm biết ngươi núp trong bóng tối!"

Bát Diện Phật đầu tiên là sững sờ, tiếp theo bật thốt lên: "Không có khả năng!"

Nếu như Lý Phong đã sớm biết hắn ở chỗ này, còn cam tâm tình nguyện diễn xuất, đây chẳng phải là nói hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay Lý Phong?

Cái này sao có thể! Lý Phong chỉ là Siêu Phàm sơ kỳ, lại là một thân một mình đến đây, hắn lấy đâu ra lực lượng mà tự tin như

vậy?

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng: "Hết thảy đều có khả năng!"

Sau khi nói xong, một cỗ khí tức thuộc về Siêu Phàm trung kỳ bùng nổ trên người hắn.

Cỗ khí tức này so với Bát Diện Phật tự nhiên là yếu hơn một bậc, bất quá uy thế vẫn rất kinh người, làm sáu mỹ nữ kêu to không thôi.

"Vậy mà là Siêu Phàm trung kỳ? Thằng ngu Lưu Uy này, đến cả cảnh giới của ngươi cũng không điều tra được, thiếu chút nữa hại chết lão tử!"

Bát Diện Phật thầm kinh ngạc đồng thời thở phào.

Tuy cảnh giới Lý Phong vượt qua Lưu Uy phán đoán, nhưng vẫn chênh lệch một tiểu giai đoạn so với hắn, giết Lý Phong, không khó!

Bát Diện Phật gầm nhẹ một tiếng, một cánh tay vung lên trường mâu dài tám thước ném tới Lý Phong.

"Sưu "

Thật giống như một đạo tia chớp, lập tức ập tới mặt Lý Phong!

Lý Phong âm thầm nói: "Vầng sáng vô địch. . . Mở ra!"

"Phanh "

Chân khí hóa thành trường mâu đánh vào ngực Lý Phong phát ra một tiếng nổ mạnh điếc tai nhức óc, sau đó phân giải thành từng chấm sáng nhỏ dần tiêu tán.

Thấy thế, Bát Diện Phật liền cười to nói: "Ha ha, ngươi ngay cả ta một kích tiện tay của ta cũng không tránh thoát, thật sự là phế. . ."

Chữ "vật" còn chưa ra khỏi miệng, Bát Diện Phật đã biến sắc, bởi vì Lý Phong căn bản là không bị sao cả, thậm chí y phục cũng

không có tổn hại!

Chuyện này sao có thể? !

Nơi xa, hai huynh đệ Lưu Uy vốn lòng sinh tuyệt vọng, thấy cảnh này nhất thời vui mừng quá đỗi, thiếu chút nữa thét lên tiếng!

Lý Phong vậy mà chính diện chống được một kích của Bát Diện Phật, hơn nữa lông tóc không bị thương tổn, lực phòng ngự của hắn làm sao khủng bố như thế?

"Đến cả y phục của ta cũng không phá được, Bản Năng Vô Cực gì đó của ngươi cũng không có gì hơn người."

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, tiếp theo gầm nhẹ: "Cuồng bạo! Bạo tẩu!"

Hai đại bí kỹ liên tiếp mở ra, nhất thời khí tức trên người Lý Phong lần nữa tăng vọt.

Vốn Lý Phong chỉ là Siêu Phàm trung kỳ, vậy mà giờ đã lên thẳng tới Siêu Phàm hậu kỳ, thậm chí ẩn ẩn còn mạnh hơn Bát Diện Phật một bậc!

"Đáng chết, chuyện này sao có thể? !"

Đây đã là lần thứ ba Bát Diện Phật nói "Chuyện này sao có thể", rõ ràng Lưu Uy phán đoán Lý Phong là Siêu Phàm sơ kỳ, kết quả Lý Phong bày ra khí tức Siêu Phàm trung kỳ.

Cái này Bát Diện Phật nhịn, dù sao thực lực Lý Phong vẫn không bằng hắn, nhưng đột nhiên cảnh giới Lý Phong lại tăng lên, còn ẩn ẩn vượt qua hắn, con mẹ nó muốn nhịn cũng không thể nhịn a!

"Hết thảy đều có khả năng!"

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, thân thể lại đứng im bất động.

Đồng tử Bát Diện Phật co rụt lại, xoay tay lại ném ra một thanh trường mâu.

"Phanh "

Một tiếng vang trầm xuất hiện, trường mâu lại nổ tung!

Cùng lúc đó, lại một "Lý Phong" đứng im sau lưng Bát Diện Phật.

Chính là tàn ảnh của Tiên Tung Bộ!

Mà Lý Phong thật sự đã xuất hiện ở trước mặt Bát Diện Phật, tay phải nắm trường kiếm do chân khí hóa thành, mạnh mẽ chém xuống!

"Thiên Tốc Kiếm!"

Bát Diện Phật gặp nguy không sợ, nắm lên hai cái trường mâu muốn ngăn cản, đồng thời bốn cái trường mâu đâm tới Lý Phong.

Lần này Lý Phong không tiếp tục tránh, cứng đối cứng để bốn cái trường mâu đâm vào thân thể.

"Phanh" "Phanh" "Phanh "

Kiếm gãy! Hai cái trường mâu đón đỡ vỡ vụn!

"Phanh" "Phanh" "Phanh" "Phanh "

Có phòng ngự của Vầng sáng vô địch, bốn cái trường mâu đều vỡ vụn!

"Thiên Anh Chưởng!"

Một chưởng đánh ra, chân khí hộ thân của Bát Diện Phật vỡ vụn!

"Thiên Thương Quyền!" "Thiên Sát Quyền!"

Đầu tiên là liên tiếp đánh ra bảy quyền Thiên Thương Quyền, sau đó là một quyền gấp ba thương tổn- Thiên Sát Quyền, hết thảy tám quyền, đều đánh vào một điểm trên ngực Bát Diện Phật!

Bát Diện Phật lộ vẻ không dám tin, tiếp theo thân thể cấp tốc bành trướng, và rồi. . . Ầm!

Máu phọt như si rô dâu!

Một trong mười ba đường chủ Thanh Môn, cường giả Siêu Phàm hậu kỳ Bát Diện Phật. . . Vẫn lạc!

Chương 443. Cái này Boss bật hack!

Chương 404: Cái này Boss bật hack!

"Chết. . . Chết?"

Đồng tử Lưu Xuyên kịch liệt mở rộng, vẻ mặt rung động không thôi.

"Con mẹ nó. . . Thật mạnh!"

Lưu Uy cũng lộ vẻ mặt không dám tin, tựa như giữa ban ngày nhìn thấy quỷ.

Trong dự tính của hắn, Bản Năng Vô Cực của Bát Diện Phật được sử dụng, Lý Phong đến cả 10 giây cũng không trụ được đã bị đánh thành cặn bã, nhưng kết quả lại là Bát Diện Phật ở trong 10 giây bị Lý Phong xử lý!

Chẳng lẽ tên này bật hack? !

Lưu Uy vậy mà thật sự đoán đúng, Lý Phong đúng là bật hack, lại còn là hack vô địch, cùng một cảnh giới Lý Phong còn có thể không quan tâm công kích của Bát Diện Phật, thế thì còn đánh thế nào?

Chỉ có thể nói Bát Diện Phật không thấy rõ tình thế, nếu như phát hiện Lý Phong có thể chống đỡ công kích của hắn mà lông tóc không thương tổn, lập tức bỏ chạy, vậy thì may ra còn giữ được cái mạng nhỏ.

"Lưu Xuyên Lưu Uy, viện binh các ngươi mời đến có chút yếu đuối a."

Lý Phong lắc đầu, sắc mặt đùa cợt.

"Phù phù "

Lưu Xuyên quỳ: "Lý thiếu, đây đều là chủ ý của Bát Diện Phật a, không có quan hệ gì với chúng ta, xin Lý thiếu tha cho chúng ta một lần."

Một bên khác, Lưu Uy lộ sắc mặt khó coi trách cứ: "Nhị đệ, ngươi sao có thể nói như vậy? Bát Diện Phật là nghe thấy ta bị Lý thiếu phế đan điền, cảm thấy Lý thiếu đánh mặt hắn, mới cố ý đến Hoa Thành tìm Lý thiếu trả thù, chúng ta cũng không dám cự tuyệt a."

"Ai, thực ra chúng ta không hề hận Lý thiếu, dù sao cũng là chúng ta phạm sai lầm trước, Lý thiếu trừng trị là muốn chúng ta hiểu được đạo lý quay đầu là bờ, chúng ta cần phải cảm kích Lý thiếu mới đúng."

"Nhưng Bát Diện Phật quá ngoan cố, chúng ta dù có tâm cự tuyệt cũng không có gan a, chỉ có thể trái lương cung cấp trợ giúp, cho nên chúng ta sai chính là sai, thực sự không có mặt mũi cầu Lý thiếu buông tha."

Lưu Xuyên: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Bản lĩnh gió chiều nào theo chiều nấy của đại ca thật trâu bò a, nếu như hắn không phải người tham dự hắn thật đúng là đã tin tưởng.

"Đại ca giáo huấn rất phải, ta không nên yêu cầu xa vời mong Lý thiếu tha thứ, sai chính là sai, xin Lý thiếu thi triển thủ đoạn lôi đình trừng phạt chúng ta!"

Tâm tư Lưu Xuyên chuyển động thật nhanh, ôm quyền nói,

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, thiếu chút nữa cười phá lên.

Nếu không phải hắn dùng Ẩn Thân Thuật tới nơi này điều tra trước, hắn thật đúng là có khả năng tin lời Lưu Uy!

Hai mắt Lý Phong híp lại, như cười mà không phải cười nói: "Dễ nói dễ nói, dù sao các ngươi đều là phế vật, không giết các ngươi thì các ngươi cũng không tạo nên sóng gió gì được."

Tuy bị Lý Phong mắng là phế vật, hai người Lưu Uy vẫn không dám tức giận, ngược lại có chút mừng rỡ.

Chỉ cần có thể bảo vệ mạng nhỏ, phế vật thì phế vật a, giữ được núi xanh lo gì không có củi đốt.

"Có điều. . ." Lời nói của Lý Phong xoay chuyển, dùng âm thanh lạnh lùng nói: "Ngươi phải nhường vị trí cho ta."

Sắc mặt Lưu Xuyên kịch biến!

Lý Phong vậy mà muốn làm lão đại thế giới ngầm Hoa Thành, hắn không phải thành viên Long Hồn sao, cái này không hợp quy củ a?

Lưu Uy vội vàng khuyên: "Nhị đệ, tiền tài danh lợi đều là vật ngoài thân, Lý thiếu coi trọng vị trí của ngươi, ngươi liền tặng Lý thiếu đi."

Lý Phong đã nói đến nước này, bọn họ khẳng định không thể cự tuyệt, một khi cự tuyệt thì chỉ còn một con đường chết, vì giữ mạng, cái khác đều chỉ là mây bay.

"Tốt, Lý thiếu đã muốn, vậy ta thì sẽ tặng cho Lý thiếu."

Sắc mặt Lưu Xuyên biến ảo mấy lần, cắn răng nói.

"Rất tốt, vậy ngươi gọi đám tiểu đệ đến, để bọn hắn nhận thức ta. Còn nữa. . . Mấy mỹ nữ kia có thể trở về, nhớ kỹ cái gì có thể nói cái gì không thể nói, nếu sự tình tối nay truyền đi, các ngươi biết có hậu quả là gì không?"

Lý Phong nhìn sáu mỹ nữ nói.

Sáu nàng đều là những em gái hàng đầu làm việc trong hộp đêm của Lưu Xuyên, nói các nàng là hồ li tinh cũng không đủ, ngay sau đó sáu nàng hết mực cam đoan không nói linh tinh, cảm tạ Lý Phong một hồi rồi mới rời khỏi nơi đây.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ ai là Ảnh Đế hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

(ảnh đế: tạm dịch: đế vương diễn xuất)

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 3000 điểm kinh nghiệm, 150 ngàn điểm tích lũy."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Cấp S

Điểm kinh nghiệm: 3500/ 30000

Điểm tích lũy: 851200

Điểm chinh phục: 239

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng

Nhìn thuộc tính cá nhân, Lý Phong âm thầm nói: "Điểm tích lũy đã sắp đột phá 1 triệu, khoảng cách với 10 triệu hắn là cũng không còn xa."

Từ khi có được Hệ thống cứu vãn nữ thần, tâm nguyện lớn nhất của Lý Phong là có được 10 triệu điểm tích lũy, phục sinh mẹ ruột Lý Viện.

Vốn hắn còn cách mục tiêu rất xa xôi, nhưng từ khi hắn bước vào S- , số điểm tích lũy thu được từ nhiệm vụ tăng vọt, giống như bây giờ, hắn hoàn thành một nhiệm vụ đã có mấy trăm ngàn điểm tích lũy.

Đợi hắn bước vào SS thậm chí cấp độ SSS, làm một nhiệm vụ khẳng định thu hoạch được càng nhiều điểm tích lũy hơn!

"Vẫn phải nhanh chóng tăng lên cảnh giới a!"

Lý Phong nắm chặt song quyền, âm thầm nói.

Rất nhanh, Lưu Xuyên liền gọi tới đám thủ hạ tâm phúc.

Trong phòng khách, Lý Phong bắt chéo hai chân ngồi ở trên ghế sa lon, Lưu Xuyên, Lưu Uy giống như bảo tiêu đứng sau lưng hắn.

Trước mặt Lý Phong không xa, là mấy chục người đang đứng, có nam có nữ, bọn họ bộ dáng khác nhau, quần áo cũng là đủ loại, bất quá bọn hắn đều có một điểm giống nhau, đó chính là —— bề ngoài hung hãn, vô luận nam nữ!

"Lý thiếu, có thể bắt đầu chưa?"

Lưu Xuyên đi đến trước mặt Lý Phong, cung kính hỏi.

Lý Phong lạnh nhạt nói: "Ừm, bắt đầu đi."

Lưu Xuyên gật gật đầu, quay người nhìn về phía đám thủ hạ tâm phúc : "Các vị huynh đệ tỷ muội, ta giới thiệu cho các ngươi một chút, vị này là Lý Phong Lý thiếu, cường giả Siêu Phàm cảnh, đồng thời còn là thành viên Long Hồn, từ giờ trở đi, Lý thiếu chính là lão đại của tất cả chúng ta!"

Sau khi nói xong, Lưu Xuyên đi đầu quỳ xuống với Lý Phong: "Kính chào Lý thiếu!"

Những người này trước khi đến đã được Lưu Xuyên chỉ thị, cho nên cũng không kinh ngạc, soạt một tiếng quỳ rạp xuống với Lý Phong, cùng kêu lên : "Kính chào Lý thiếu!"

"Ừm, nếu tất cả mọi người đã nhận ta làm lão đại, vậy ta sẽ nhân cơ hội này nói vài câu."

Lý Phong đứng dậy, đi đến bên cạnh Lưu Xuyên, lạnh giọng nói : "Trước đó ta phế một cánh tay của Lưu lão đại, phế đan điền của Lưu Uy, cho rằng bọn họ có thể hiểu được đạo lý quay đầu là bờ, không nghĩ tới. . . Ha ha."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Lưu Xuyên cùng Lưu Uy kịch biến!

"Lý thiếu, ngài. . . Ngài nói vậy là ý gì?"

"Lý thiếu, chúng ta cũng đã làm theo ngài yêu cầu, ngài. . . Ngài có điểm nào không hài lòng thì cứ nói ra a."

Hai người Lưu Uy nhìn ra tình huống không đúng, liên tục lên tiếng cầu xin tha thứ.

"Chẳng lẽ các ngươi không biết đạo lý diệt cỏ phải trừ tận gốc, kẻo gió xuân thổi tới lại tái sinh sao?"

"Người không thể phạm một sai lầm hai lần, cho nên. . . Các ngươi xuống địa ngục mà sám hối đi."

Sau khi nói xong, Lý Phong đưa tay đánh ra hai chỉ.

"Sưu" "Sưu "

Hai luồng chân khí màu xanh bắn ra, chui vào đầu hai người Lưu Uy, máu tươi phọt như si rô dâu!

"Lý Phong, ngươi thật là ác độc. . . !"

Hai huynh đệ Lưu Uy ngã xuống đất, khí tuyệt thân vong, chết không nhắm mắt!

Chương 444. Đến từ Long Hồn nhiệm vụ

Chương 405: Đến từ Long Hồn nhiệm vụ

Hai huynh đệ Lưu Uy đến chết cũng không hiểu, vì sao Lý Phong lại đột nhiên động thủ, bọn họ đã biểu thị thần phục, Lý Phong yêu cầu gì bọn hắn cũng đáp ứng, Lý Phong vì sao còn muốn đuổi tận giết tuyệt?

Bởi vì bọn hắn gọi đến Bát Diện Phật, cho nên Lý Phong sợ bọn họ lại tìm thêm viện binh? Bọn họ biết đi đâu tìm viện binh a, con mẹ nó đến Bát Diện Phật cũng chết toi!

Cho nên bọn họ hận, không hiểu vì sao, chết không nhắm mắt!

Mồ hôi lạnh to như hạt đậu rớt lộp bộp xuống từ trán đám tiểu đệ, mặt kẻ nào cũng sợ hãi tái nhợt!

Đây chính là năng lực của Siêu Phàm cảnh sao? Chỉ ra một ngón tay liền có thể giết người từ xa? Quá mạnh!

Bọn họ đến cả thở mạnh cũng không dám, sợ Lý Phong khó chịu diệt luôn mình.

"Chết thì chết a, còn chết không nhắm mắt."

Nhìn hai người trợn mắt tròn xoe, Lý Phong nhịn không được đùa cợt cười một tiếng, nói: "Muốn trách thì phải trách các ngươi tìm đến Bát Diện Phật, mưu toan dồn ta vào chỗ chết!"

Cái gì mà thần phục, cái gì mà bất kỳ điều kiện gì cũng đáp ứng, có ngu mới tin, có cơ hội kiểu gì hai tên này chẳng cắn ngược một phen, Lý Phong không ngu, đương nhiên sẽ giết bọn hắn để diệt trừ hậu hoạn!

Nhìn đám tiểu đệ câm nín, Lý Phong đùa cợt nói: "Có muốn báo thù cho Lưu Xuyên không?"

"Không có không có, tuyệt đối không có!"

"Lý thiếu nói giỡn, hiện tại ngài mới là lão đại của chúng ta, chúng ta không có lý do gì giúp Lưu Xuyên báo thù a!"

"Đúng vậy, ngài đừng nói giỡn."

Đám tiểu đệ vừa lau mồ hôi lạnh vừa phủ nhận.

Báo thù? Đừng kể chuyện cười, bọn họ hợp sức cũng không phải là đối thủ của Lý Phong, báo thù cho Lưu Xuyên chẳng phải là thành tâm muốn chết?

Hơn nữa, Lưu Xuyên cũng đã chết, dù báo thù cho Lưu Xuyên bọn họ có chỗ tốt gì?

"Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, mọi người đều là tuấn kiệt nhất lưu a."

Lý Phong có chút trào phúng nói.

Theo lý thuyết hắn không nên hy vọng đám tiểu đệ muốn báo thù cho Lưu Xuyên, dù sao những người này cũng là một cỗ lực lượng, hắn muốn thuận lợi thống nhất thế giới ngầm Hoa Thành còn cần đám tiểu đệ này góp sức.

Nhưng đám tiểu đệ gió chiều nào theo chiều nấy như vậy lại làm Lý Phong có chút không thoải mái. . .

"Khoan đã. . . Ta hình như lầm lẫn một điểm . ."

Hai mắt Lý Phong sáng lên, âm thầm nói: "Người vốn ưa thích phụ thuộc cường giả, bởi vì ta có thực lực cường đại, bọn họ mới thần phục ta, mới không dám sinh ra tâm tư báo thù cho Lưu Xuyên."

"Chỉ cần thực lực của ta một mực có thể nghiền ép bọn họ, bọn họ có trung tâm, có tình có nghĩa hay không. . . Cũng không trọng yếu."

Nghĩ tới đây, Lý Phong có một loại cảm giác hiểu ra, ngay sau đó không nghĩ mấy chuyện này nữa.

Tiếp theo, Lý Phong để đám tiểu đệ đem thu thập sạch sẽ hiện trường, sau đó gọi cho hai người Hà Cừu, Lý Cương.

Bọn họ cũng đến Hoa Thành, bất quá Tống Uyển Quân không mang theo bên cạnh.

Đợi Hà Cừu, Lý Cương mang theo tiểu đệ chạy tới nơi này , Lý Phong liền để bọn hắn mang theo đám tiểu đệ Lưu Xuyên ra ngoài uống rượu, làm quen tăng tiến cảm tình.

12 giờ đêm, Tống Uyển Quân cũng đuổi tới đây.

"Đệ đệ, ngươi không sao chứ?"

Trong điện thoại Tống Uyển Quân nghe Lý Phong đơn giản giảng thuật mọi chuyện một lần, nhưng nàng sợ Lý Phong tốt khoe xấu che, cho nên tàu du lịch cập bờ liền lập tức lái xe chạy đến.

"Ta sao có chuyện gì được? Ngay cả một sợi tóc cũng không rụng."

Lý Phong cười cười.

Thấy Lý Phong xác thực không có việc gì, Tống Uyển Quân không khỏi thở phào: "Hô, từ khi ngươi đi ta luôn lo lắng cho ngươi, thấy ngươi không có việc gì thật sự là quá tốt."

Lý Phong thấy trong lòng ấm áp, kéo Tống Uyển Quân vào trong ngực: "Yên tâm đi, ta làm việc có chừng mực."

Vuốt ve an ủi một hồi, Lý Phong cười nói: "Lưu Xuyên đã chết, thế giới ngầm Hoa Thành hiện tại là của ngươi."

Tống Uyển Quân dí trán Lý Phong, cười duyên nói: "Minh Châu, Giang Bắc, Giang Nam, hiện tại lại là Hoa Thành, đệ đệ. . . Quà của ngươi đúng là một đợt nối tiếp một đợt a."

"Thực ra tỷ tỷ không có hứng thú với mấy cái này, tỷ tỷ chỉ ưa thích ngươi, chỉ cần có thể đi cùng ngươi, ta nguyện ý bỏ xuống tất cả."

Từng có lúc, nàng chỉ có thể an phận ở một góc thành tây Minh

Châu, từ khi gặp Lý Phong, địa bàn của nàng cấp tốc mở rộng, thu nhập cũng là nước lên thì thuyền lên, Lý Phong thật sự là quý nhân của nàng.

Bất quá những vật này so với Lý Phong đều không tính là cái gì.

"Chỉ cần tỷ tỷ ưa thích, ta sẽ nỗ lực giúp ngươi lấy được." Lý Phong cười một tiếng, nói tiếp: "Hiện tại chúng ta đi kiểm kê chiến lợi phẩm thôi."

Hai mắt Tống Uyển Quân sáng lên, cười nói: "Được."

Cũng như Ngô Chinh Long Giang Bắc, Lưu Xuyên cũng để rất nhiều tiền mặt ở trong một căn phòng ngầm dưới lòng đất, ngoài tiền còn có vàng, châu báu, đồ cổ, giấy chứng nhận bất động sản, Lý Phong dù đã trải nhiều, nhưng nội tâm vẫn có chút gợn sóng.

"Đệ đệ, những vật này ngươi có phải sẽ giao hết cho Long Hồn?"

Tống Uyển Quân nhìn hắn.

"Không phải giao cho Long Hồn, chỉ là để Long Hồn giúp đỡ xử lý, ích lợi vẫn là của ta, đợi thêm một thời gian, ta sẽ chia cho ngươi một nửa."

Lý Phong cười nói.

"Ta không cần, tỷ tỷ hiện tại cũng là siêu cấp phú bà."

Tống Uyển Quân kiêu ngạo nói.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, cười khổ không thôi.

Đi ra khỏi biệt thự, Lý Phong liền dùng hệ thống đổi tất cả gia sản của Lưu Xuyên thành tiền mặt, gian phòng chứa đựng tiền mặt, hoàng kim, đồ cổ lóe lên một vệt sáng, tất cả vật phẩm biến mất không thấy gì nữa.

Vài giây đồng hồ sau, Lý Phong thu được tin nhắn tới từ ngân hàng.

"Khách hàng tôn kính, tài khoản ngân hàng có số đuôi 9527 của

ngài thu được 5500000000 nguyên chuyển khoản, trước mắt số dư còn lại là 17601110989. 21 nguyên."

Một đêm, Lý Phong kiếm lời 5,5 tỷ!

Mấy ngày kế tiếp, Lý Phong giúp đỡ Tống Uyển Quân triệt để nắm giữ thế giới ngầm Hoa Thành, sau đó liền muốn đi máy bay về Minh Châu.

Ngay tại thời điểm hắn đặt xong vé máy bay, Tưởng Vận Trúc lại gọi điện thoại tới.

"Uy, Vận Trúc, ngươi trở về rồi?"

Lý Phong rất kinh hỉ, từ lần trước từ biệt, hai người đã nhiều ngày không gặp, nên hắn rất nhớ nhung nàng.

"Ừm, hôm nay vừa tới Kinh Thành."

Trong điện thoại, ngữ khí của Tưởng Vận Trúc có chút mỏi mệt.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái: "Muốn đi tổng bộ trả nhiệm vụ sao?"

Tổng bộ Long Hồn nằm tại Kinh Thành, Tưởng Vận Trúc không về Minh Châu lại trực tiếp tiến tới Kinh Thành, chắc là nàng đã hoàn thành nhiệm vụ.

Tưởng Vận Trúc cân nhắc từ ngữ, nói: "Ừm, thực ra nhiệm vụ này ta chỉ hoàn thành một nửa, một nửa còn lại Thanh Long Sứ đại nhân hi vọng ngươi đi hoàn thành."

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, kinh ngạc nói : "Trong tổ chức muốn an bài nhiệm vụ cho ta? Có chút quá đột ngột a?"

Từ khi gia nhập Long Hồn, Lý Phong một mực ở trong trạng thái không ai quan tâm, trừ khi gặp phải phiền phức sẽ để Long Hồn tới thu thập tàn cục, Lý Phong cùng Long Hồn căn bản không có liên hệ.

Lý Phong còn tưởng rằng hắn ở Long Hồn là tồn tại vô hình, không nghĩ tới bây giờ có nhiệm vụ an bài cho hắn làm.

"Không đột nhiên a, ngươi đã gia nhập Long Hồn rất lâu." Tưởng Vận Trúc cười khổ một tiếng, nói tiếp: "Nhiệm vụ này yêu cầu ngươi bảo hộ một nữ nhân, thân phận nữ nhân này ...Chờ ngươi đi tới Kinh Thành ta sẽ giải thích kỹ càng với ngươi."

Tưởng Vận Trúc vừa nói xong, thanh âm kiều mị của Chí Linh tỷ tỷ liền vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Chương 445. Công Tước tư sinh nữ

Chương 406: Công Tước tư sinh nữ

Bất chợt có thanh âm hệ thống nhắc làm Lý Phong ngây người trong nháy mắt, tiếp theo hắn lộ sắc mặt quái dị nói thầm: "Cái nhiệm vụ này không phải là có quan hệ với nữ nhân Long Hồn muốn ta bảo vệ chứ?"

Mang theo nghi hoặc, Lý Phong tiến vào hệ thống xem xét một chút.

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tiết Tình (1) "

"Mục tiêu: Bảo hộ nữ thần Tiết Tình, không để nàng bị gia tộc Matthew bức hại, nếu nhiệm vụ thất bại thì khấu trừ kí chủ 1 triệu điểm tích lũy làm trừng phạt."

"Khen thưởng: 10000 điểm kinh nghiệm, 500 ngàn điểm tích lũy."

Xem hết giới thiệu, Lý Phong có chút ngơ ngác.

Tiết Tình hẳn là nữ nhân Long Hồn muốn hắn bảo hộ, nhưng gia tộc Matthew thì là cái quỷ gì? Gia tộc Hoa Hạ hay là Âu Mỹ?

Còn nữa, hậu quả khi nhiệm vụ này thất bại cũng thật đáng sợ a, tận 1 triệu điểm tích lũy, hắn hiện tại tổng cộng mới có 850 ngàn, con mẹ nó bán hắn đi cũng không đủ trả!

"Hệ thống, nếu như nhiệm vụ thất bại, điểm tích lũy của ta lại không đủ khấu trừ, vậy sẽ có hậu quả gì?"

Lý Phong hỏi.

"Nếu như điểm tích lũy của kí chủ không đủ, vậy kí chủ sẽ bị xóa bỏ."

Thanh âm Chí Linh tỷ tỷ vẫn kiều mị như trước, nhưng Lý Phong nghe thấy lại nhịn không được rùng mình.

Trước kia hắn chỉ coi hệ thống là công cụ tăng lên thực lực, chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày mình sẽ bị hệ thống diệt trừ.

Tuy điều kiện tiên quyết là hắn không hoàn thành nhiệm vụ, điểm tích lũy không đủ để khấu trừ, nhưng vẫn làm Lý Phong có loại cảm giác không rét mà run !

"Núi dựa sẽ có ngày đè nát chính ngươi, người ngươi dựa vào sẽ có ngày đi mất, cổ nhân quả nhiên không lừa ta."

Lý Phong cười khổ lắc đầu, tiếp theo âm thầm nảy sinh ác độc nói: "Mẹ nó, dù thế nào tiểu gia cũng phải hoàn thànhnhiệm vụ! Mặt khác còn cần kiếm về thật nhiều điểm tích lũy. . ."

"Lý Phong, ngươi cũng không cần quá mức lo lắng, độ khó nhiệm vụ này rất thấp, với năng lực của ngươi có thể nhẹ nhõm hoàn thành."

Tưởng Vận Trúc thật lâu không nghe được Lý Phong đáp lại, còn tưởng rằng Lý Phong đang lo lắng không hoàn thành được nhiệm vụ, nên ôn nhu an ủi.

"Ừm, ta biết." Lý Phong phun ra một ngụm trọc khí, hỏi: "Vậy lúc nào ta phải đi Kinh Thành?"

Tưởng Vận Trúc trầm mặc, nói : "Càng nhanh càng tốt."

"Tốt, vậy hiện tại ta lập tức mua vé máy bay tới Kinh Thành."

Lý Phong kết thúc trò chuyện, mua sắm vé máy bay tiến về Kinh Thành.

Bốn giờ chiều, sân bay quốc tế Kinh Thành.

Lý Phong kéo hành lý đi ra khỏi thông đạo, từ xa xa đã thấy Tưởng Vận Trúc đeo kính mát cỡ lớn, mặc đồ công sở đang đứng chờ.

"Vận Trúc, có nhớ ta không?"

Lý Phong đi đến trước mặt Tưởng Vận Trúc, muốn ôm nàng vào trong ngực.

Khuôn mặt Tưởng Vận Trúc đỏ lên, lui về sau tránh thoát Lý Phong, khẽ gắt: "Nhiều người đang nhìn như vậy a."

Tuy nàng đeo kính mát, không để người ta thấy rõ khuôn mặt, nhưng dáng người mỹ lệ, khí chất xuất trần của nàng vẫn làm rất nhiều nam nhân nhìn chăm chú.

Tưởng Vận Trúc không có tính cách giống như Tưởng Mộng Dao, nàng luôn luôn thục nữ, sau khi xác lập quan hệ với Lý Phong lại không ở chung lâu dài, cho nên rất ngại thân mật với Lý Phong trước mặt mọi người.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, cười khổ nói: "Không phải chứ, ngươi như vậy sẽ làm ta hiểu lầm ngươi đã thay lòng đổi dạ."

"Người nào thay lòng đổi dạ!" Tưởng Vận Trúc nhất thời khẩn trương, vội vàng giải thích: "Ta chỉ là. . . Chỉ là. . ."

"Được rồi, ta biết da mặt ngươi mỏng, vậy đợi lúc ở riêng, ngươi phải chủ động ôm ta, như vậy ta sẽ tha thứ cho ngươi, thế nào?"

Lý Phong nắm chặt tay Tưởng Vận Trúc, trêu chọc nói.

Tưởng Vận Trúc cúi đầu khẽ cắn môi đỏ, ngượng ngập nói: "Được."

Các nam thanh niên một mực chú ý Tưởng Vận Trúc đột nhiên cảm thấy cõi lòng tan nát . .

Đi ra khỏi sân bay, Tưởng Vận Trúc mang Lý Phong ngồi lên một chiếc Audi Q7 chạy tới thành bắc.

Trên xe, Lý Phong ngồi ở vị trí kế bên ghế lái hỏi: "Thành viên Long Hồn biết điều như vậy sao, biển số xe đều là màu lam?"

"Chứ ngươi nghĩ thế nào?" Tưởng Vận Trúc tức giận trợn mắt một cái.

Long Hồn là tổ chức đặc biệt, muốn giấu ở phía sau, không thể

giống như cánh sát, biển số mà đặc thù thì chẳng phải không đánh mà khai?

"Đừng kích động, ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi." Lý Phong nhún nhún vai, hỏi tiếp: "Nói cho ta biết về nhiệm vụ lần này đi, ta rất hiếu kì."

"Ừm." Tưởng Vận Trúc sửa sang lại mạch suy nghĩ, chậm rãi nói: "Ngươi lần này phải bảo hộ một người tên là Tiết Tình, con riêng của công tước HL Orlando Matthew."

"Bởi vì Orlando Matthew mắc trọng bệnh, di sản kế thừa liền trở thành đại sự mọi thành viên gia tộc Matthew đều chú ý."

"Tiết Tình mặc dù là con riêng, nhưng rất được Orlando Matthew sủng ái, người gia tộc Matthew đều suy đoán Orlando Matthew sẽ truyền chức Công Tước cho Tiết Tình, Orlando Matthew Công Tước lo lắng Tiết Tình sẽ gặp phải ám sát, liền liên lạc Long Hồn mang Tiết Tình đến Hoa Hạ, để thành viên Long Hồn tiến hành bảo hộ nàng."

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ . . HL là quốc gia châu Âu a, Công Tước HL và Long Hồn có quan hệ cọng lông gì, vậy mà ủy thác Long Hồn bảo hộ con riêng của hắn?

"Rất kinh ngạc sao?" Thấy Lý Phong lộ vẻ mặt sững sờ, Tưởng Vận Trúc nhịn không được cười khổ lắc đầu: "Ta lúc mới biết cũng rất kinh ngạc."

Lần trước nàng cùng Lý Phong vội vàng xa nhau, ra nước ngoài chấp hành nhiệm vụ, chính là đi tới nước HL hộ tống Tiết Tình về Hoa Hạ, khi đó nàng cũng rất kỳ quái, rõ ràng là con riêng của một Công Tước nước ngoài, vì sao lại làm Long Hồn không tiếc hao phí nhân lực vật lực, đi đón nàng về Hoa Hạ?

Về sau được Thanh Long Sứ chỉ điểm, Tưởng Vận Trúc mới hiểu được.

"Mẹ Tiết Tình và Long đầu là thanh mai trúc mã. . ."

Tưởng Vận Trúc lộ sắc mặt quái dị nói.

Lý Phong: ". . . ? ? ? ! ! !"

Không phải chứ. . . Bẻ cua như vậy có chút khét a? Thanh mai trúc mã của Long đầu, lại là tình nhân của Orlando Matthew, con riêng hai người gặp phải nguy hiểm, Long đầu còn muốn phái người giúp đỡ?

Con mẹ nó. . .Định đi đóng phim Hàn Quốc sao!

Tưởng Vận Trúc duy trì thần sắc quái dị nói: "Ngươi cũng đừng suy nghĩ nhiều, mẹ Tiết Tình chẳng qua là từ nhỏ tới lớn đều ở cùng Long đầu mà thôi, tình hữu nghị rất đơn thuần."

Lời này tự nhiên là Thanh Long Sứ nói, nhưng nàng có chút không tin.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, rất rõ ràng hắn cũng không tin, trong này khẳng định có điểm mờ ám!

"Bất kể như thế nào, nhiệm vụ này đều được Long đầu chú ý, ngươi nhất định phải làm thật tốt."

Tưởng Vận Trúc thu hồi suy nghĩ, dặn dò.

"Ta nghĩ mãi mà không rõ, nếu Long đầu chú ý, tại sao muốn ta đi làm? Giao cho thủ hạ tín nhiệm của hắn không được sao?"

Lý Phong nghĩ mãi mà không rõ điểm ấy, hắn đến cả tên thật Long đầu là gì cũng không biết, liền giao nhiệm vụ trọng yếu như vậy cho hắn làm, có chút cợt nhả a?

"Là Thanh Long Sứ giúp ngươi tranh thủ được, nếu ngươi hoàn thành tốt, bất kể đối với ngươi hay là Thanh Long Sứ đều là lập công lớn."

Tưởng Vận Trúc như có điều suy nghĩ nói, nàng cảm thấy Thanh Long Sứ giúp Lý Phong tranh thủ nhiệm vụ này, một là Lý Phong đủ sức, hai là sau lưng Lý Phong có quái vật Vương Tôn gia làm chỗ dựa.

Như vậy, Thanh Long Sứ có thể thông qua nhiệm vụ kéo lên quan hệ với Lý Phong, bán mặt mũi cho Vương Tôn gia, lại có thể kiếm một món công lao trước mặt Long đầu, một phát chịch mà 3 mỹ nữ có bầu.

Lý Phong gật đầu, âm thầm nói: "Tiết Tình a. . . Nữ nhân này thật đúng là làm cho ta có chút chờ mong!"

Chương 446. Lại là họa thủy cấp!

Chương 407: Lại là họa thủy cấp!

"Đúng, nhiệm vụ lần này rất đặc thù, cần ngươi đi học ở trường đại học cùng Tiết tiểu thư, ân. . . Còn có ta."

Tưởng Vận Trúc cân nhắc từ ngữ, nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Tiểu gia đã sắp 24 tuổi, còn tới trường đi học, cái này có chút quá trẻ con a?

Mà tiểu gia còn là ông chủ công ty, gia sản gần 100 tỷ, một phút đồng hồ kiếm về mấy triệu, đi học để bị giáo viên quản chế? Điên à?

"Thế nào, ngươi không vui a?"

Tưởng Vận Trúc trợn trắng mắt nhìn Lý Phong, u oán nói.

Nàng đang rất chờ mong nhiệm vụ này, bởi vì có thể trở lại trường học, lại còn là đi cùng nam nhân mình yêu mến, tựa như quay về tuổi thanh xuân.

Nếu như không có nhiệm vụ lần này, nàng tìm đâu ra cơ hội độc chiếm Lý Phong?

Bởi vì Tưởng Vận Trúc nhìn thấy Lý Phong lộ vẻ không vui nên mới u oán.

"Vui lòng, ta đương nhiên vui lòng." Lý Phong vội vàng đổi giọng, con mẹ nó, rõ ràng Tưởng Vận Trúc vô cùng chờ mong cùng hắn chấp hành nhiệm vụ, hắn nói không vui chẳng phải là hất một gáo nước lạnh lên đầu Tưởng Vận Trúc sao?

Huống hồ hắn cũng đã suy tính rõ ràng, Osvili có Tô Đồng, Lương Nhân Trung quản lý, căn bản không cần hắn làm gì, nếu có chuyện bọn họ giải quyết không được, hắn ra tay cũng không muộn.

Ngụy Băng Khanh đã triệt để nắm giữ tập đoàn Vị Lai, cũng không cần hắn cò kè bên cạnh để bảo vệ.

Tống Uyển Quân bên kia đã chiếm được thế giới ngầm của bốn tòa thành thị, trong thời gian ngắn cũng vô pháp mở rộng địa bàn.

Cho nên gần đây hắn rất nhàn rỗi, đi ôn lại thời gian học đại học cũng là một lựa chọn tốt, Tưởng Vận Trúc cũng muốn đi, vậy hắn có thể thừa cơ làm thịt Tưởng Vận Trúc a.

Có điều. . .

"Tới trường nào, có phải là đại học Kinh Thành không, hay là đại học Thủy Mộc?"

Nói đến hai trường này, Lý Phong lộ vẻ hướng tới.

Đây chính là hai trường đỉnh nhất Hoa Hạ, thời trung học phổ thông hắn còn mộng tưởng có thể tới đó học, nếu hắn có thể mượn cơ hội này hoàn thành mộng tưởng năm xưa, vậy cũng là chuyện rất tốt.

Khóe miệng Tưởng Vận Trúc giật một cái, sau một lúc lâu phun ra sáu chữ: "Học viện nghệ thuật Kim Kinh."

Lý Phong: "? ? ?"

Sao lại là học viện nghệ thuật, đây là Long Hồn an bài hay là Tiết Tình tự mình yêu cầu?

"Mẹ Tiết Tình tốt nghiệp ở học viện nghệ thuật Kim Kinh, Tiết tiểu thư vốn cũng rất hứng thú với nghệ thuật, cho nên đây là chính nàng chọn."

Nhìn ra nghi hoặc của Lý Phong, Tưởng Vận Trúc liền kiên nhẫn giải thích.

Lý Phong chợt hiểu ra, mặc dù so với học viện điện ảnh Kinh Thành, thì mấy trường khác đều phải kém hơn một chút, nhưng trong những học viện ở Hoa Hạ, học viện nghệ thuật Kim Kinh cũng nằm trong top 5, tuấn nam mỹ nữ vô cùng nhiều.

Vừa nghĩ tới mình sắp đi học ở trường học viện nghệ thuật Kim Kinh, nơi được mệnh danh là mỹ nữ nhiều như mây, Lý Phong đột nhiên có chút chờ mong . . .

Nửa giờ sau, Audi Q7 đi tới cửa một chung cư cao cấp.

Căn cứ theo Tưởng Vận Trúc giới thiệu, trước mắt Tiết Tình ở chỗ này, vị trí địa lý của nó rất ưu việt, phụ cận có cả trung tâm mua sắm, bệnh viện, và công viên.

Được Tưởng Vận Trúc dẫn dắt, hai người đi thang máy lên lầu 23, tới cửa phòng 2301.

"Leng keng "

Tưởng Vận Trúc ấn vang chuông cửa, không bao lâu trong phòng truyền đến một loạt tiếng bước chân, tiếng bước chân đi tới cửa thì biến mất, qua vài giây đồng hồ mới có một tiếng "cạch cạch" truyền đến.

"Cảnh giác đấy."

Lý Phong gật đầu, mặt lộ vẻ tán thành.

Tiếng bước chân biến mất vài giây đồng hồ, Tiết Tình khẳng định là thông qua mắt mèo xem xét tình huống bên ngoài, xác định an toàn mới mở cửa ra.

Bất quá Lý Phong có chút không hiểu, vì sao trong hành lang không có thành viên Long Hồn thủ vệ, hay là bọn họ cũng ở trong phòng, làm bảo tiêu cận thân cho Tiết Tình?

Ngay tại thời điểm Lý Phong nghi hoặc, cửa mở, một khuôn mặt tuyệt mỹ xuất hiện phía sau cửa.

Mặt trái xoan, mày liễu, mắt to, mũi ngọc tinh xảo, răng trắng, da thịt trắng nõn, mái tóc dài màu đen xõa trên vai, tựa như mỹ

nhân bước ra từ những bức tranh cổ điển.

Nhìn xuống dưới, nữ tử này mặc áo lông trắng cao cổ, quần bò, trên chân đeo giày Paris Familys, rất có khí tức thanh xuân.

Làm Lý Phong kinh ngạc là, nữ tử này có dáng người rất tương tự nữ nhân Âu Mỹ, vô cùng nóng bỏng.

Cổ điển phương đông kết hợp dã tính phương tây một cách hoàn mỹ, lực trùng kích đúng là đủ mạnh.

Dù nữ nhân bên cạnh Lý Phong đều là tuyệt sắc, nhưng hắn vẫn bị nữ nhân này làm cho kinh diễm.

"Khụ khụ." Tưởng Vận Trúc chú ý tới chuyện này, nhịn không được u oán ho nhẹ một tiếng.

Nàng biết Tiết Tình là mỹ nữ hồng nhan họa thủy, cho nên sau khi Thanh Long Sứ tranh thủ cho Lý Phong nhiệm vụ bảo hộ Tiết Tình, nàng rất lo lắng Lý Phong sẽ bị Tiết Tình câu mất hồn vía.

Hiện tại xem ra, nàng lo lắng không hề dư thừa.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, vội vàng thu lại vẻ kinh diễm, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tiến vào trạng thái nhà sư ăn chay.

Thực ra hắn cảm thấy mình rất vô tội, hắn chỉ là bị Tiết Tình làm cho kinh diễm mà thôi, cũng không sinh ra ý nghĩ xấu gì, có điều. . . Ai bảo hắn là nam nhân của Tưởng Vận Trúc?

Đổi lại mạch suy nghĩ một chút, nếu như Tưởng Vận Trúc dùng ánh mắt kinh diễm nhìn một người nam nhân khác, hắn khẳng định cũng sẽ rất khó chịu.

Đối diện, Tiết Tình cũng chú ý tới Lý Phong, ngay sau đó nghi ngờ nói: "Tưởng tiểu thư, vị này là. . . ?"

"Hắn tên Lý Phong, là đồng nghiệp của ta, ngày mai chúng ta sẽ cùng đi với ngươi tới báo danh ở học viện nghệ thuật Kim Kinh." Tưởng Vận Trúc ở một bên giới thiệu.

Tiết Tình gật gật đầu, ưu nhã đưa tay ra nói: "Xin chào, ta là Tiết Tình."

"Lý Phong, rất hân hạnh được biết ngươi." Lý Phong nhẹ nhàng nắm tay Tiết Tình rồi nhanh chóng buông ra, có vẻ rất lịch sự.

Tưởng Vận Trúc khẽ gật đầu, coi như hài lòng với phản ứng của Lý Phong.

Được Tiết Tình mời chào, hai người tiến vào gian phòng, Lý Phong lúc này mới phát hiện gian phòng không có người khác.

"Sát vách có thành viên Long Hồn ở, cửa lầu, thang máy đều có camera giám sát, một khi có nhân vật khả nghi xuất hiện, bọn họ sẽ lập tức hành động."

Nhìn ra sự nghi hoặc của Lý Phong, Tưởng Vận Trúc kiên nhẫn giải thích.

"Thì ra là thế." Lý Phong gật gật đầu, có thêm một tầng nhận biết với năng lực của Long Hồn.

Tiếp theo, hai người giúp Tiết Tình thu thập đồ vật, rồi lái xe tiến tới sân bay, ngồi chuyến bay gần nhất tới thành phố Kim Kinh.

Đến Kim Kinh rồi, ba người đón xe đi tới một chung cư cao cấp nằm gần học viện nghệ thuật Kim Kinh.

Đã là cận thân bảo tiêu của Tiết Tình, vậy Tiết Tình khẳng định không thể ở ký túc xá tường học, Long Hồn cố ý thuê một căn phòng ba phòng ngủ một phòng khách cho họ ở.

Cứ như vậy, Lý Phong liền bắt đầu ở chung với Tưởng Vận Trúc, Tiết Tình.

Lại nghĩ tới về sau còn gặp mặt các mỹ nữ ở trường học, Lý Phong liền cảm thấy mấy phần chờ mong.

Sáng sớm hôm sau, ba người tới học viện nghệ thuật Kim Kinh, tổ hợp một anh đẹp trai cộng thêm hai mỹ nữ, lập tức làm các thầy trò chú ý.

"Ta XXX, hai mỹ nữ này là người trường học chúng ta sao, quá đẹp rồi!"

"Chắc không phải đâu, nếu đúng thì các nàng khẳng định đã lên hoa khôi bảng, không có khả năng không có tiếng tăm gì."

"Nam sinh bên cạnh các nàng cũng rất đẹp trai a, là người khoa nào?"

Mọi người ở đây đang xì xào bàn tán, một chiếc Lamborghini màu vàng đột nhiên xông vào cửa trường, cực tốc phóng đi.

Đột nhiên, một hồi tiếng thắng xe bén nhọn vang lên, Lamborghini dừng lại ngay cạnh ba người Lý Phong .

Xe cửa hạ xuống, một khuôn mặt đẹp trai thò ra: "Hai vị mỹ nữ, ta là Chu Tử Ngang, kết giao bằng hữu được không?"

(bình thường truyện khác thì ngày càng lên cao, bố này thì quay ngược về trường học đánh mặt học sinh. Vãi cả nồi thật)

Chương 447. Phách lối học sinh chuyển trường

Chương 408: Phách lối học sinh chuyển trường

"Là Chu Tử Ngang, hắn đã thật lâu không tới trường học a?"

"Ừm, chắc phải hai tháng rồi, nghe nói hắn mới tham gia một bộ phim thần tượng, đóng vai nam chính."

"Ai, người so với người như trời và đất, chúng ta đến cả vai phụ cũng không lấy được, Chu học trưởng vậy mà đóng vai chính."

"Nếu ngươi có một người cha phú là hào gia sản 10 tỷ , ngươi cũng có thể làm nam chính."

". . . “

Chu Tử Ngang, sinh viên năm 4 khoa diễn viên học viện nghệ thuật Kim Tinh, cha là phú hào bản địa Kim Tinh. Kim Tinh là cố đô của 6 triều đại, là đất địa linh nhân kiệt, thành thị top đầu Hoa Hạ, phú hào 10 tỷ ở Kim Tinh rất có năng lượng.

Tiết Tình nhìn Chu Tử Ngang một chút, tiếp theo rời ánh mắt đi, không muốn cùng hắn kết bạn.

Đôi mi thanh tú của Tưởng Vận Trúc hơi nhíu, cũng không làm quen với Chu Tử Ngang.

Còn Lý Phong. . . Ha ha, hắn đến cả biểu lộ dư thừa cũng chẳng muốn làm.

Các sinh viên xung quanh đều bị phản ứng của ba người làm cho kinh ngạc ngây người!

"Ta XXX, dám không nể mặt Chu học trưởng sao?"

"Không phải chứ, đây là Chu Tử Ngang, bao nhiêu học muội học

tỷ thầm mến hắn, vậy mà không thèm nhìn một cái?"

"Với quan hệ của Chu học trưởng, tương lai làng giải trí tuyệt đối sẽ có chỗ đứng cho hắn, chúng ta nịnh bợ hắn còn không kịp, vậy mà có người chướng mắt? Trâu bò!"

Chu Tử Ngang nhíu mày, điều khiển Lamborghini chậm rãi đi theo bước chân của ba người, lộ vẻ không vui nói: "Ta nói này. . . Hai vị mỹ nữ, các ngươi không thèm nể mặt Chu Tử Ngang ta thật sao?"

Tưởng Vận Trúc không muốn để Chu Tử Ngang tiếp tục đi theo, nhịn không được mở miệng nói: "Xin lỗi, chúng ta còn phải làm thủ tục nhập học, không rảnh nói chuyện với ngươi."

Hai mắt Chu Tử Ngang sáng lên: "Các ngươi là học sinh chuyển trường? Trước đó ở trường học nào, muốn chuyển tới lớp nào khoa nào? Nói cho học trưởng, học trưởng về sau bảo kê các ngươi."

"Không thể trả lời."

Tưởng Vận Trúc lạnh lùng hừ một tiếng, lôi kéo Tiết Tình đi tiếp.

Theo chân Tưởng Vận Trúc, hai người rẽ vào đường nhỏ chỉ đủ cho hai người sóng vai đi, xe hơi không cách nào thông hành, như vậy là có thể vứt bỏ Chu Tử Ngang.

Chỉ là nàng đánh giá thấp quyết tâm muốn làm quen của Chu Tử Ngang, khi các nàng bước vào đường nhỏ, Chu Tử Ngang cấp tốc ngừng siêu xe ở ven đường, xuống xe đuổi theo.

Tưởng Vận Trúc nhíu mày: "Lý Phong, ngăn hắn lại, tận lực chớ nổi lên xung đột."

Các nàng tới nơi này là để tạm thời học tập một thời gian, đợi tình huống bên gia tộc Matthew ổn định là sẽ đưa Tiết Tình về HL, cho nên đoạn thời gian này tận lực không chọc ra phiền phức thì tốt hơn.

"Yên tâm, ta có chừng mực."

Lý Phong dừng bước lại, quay người nhìn sang Chu Tử Ngang.

"Ngươi muốn ngăn ta?"

Chu Tử Ngang hai tay đút túi, mặt lộ vẻ khinh thường.

Hắn là học trưởng năm thứ tư, cha còn là một trong những cổ đông lớn nhất của học viện Kim Tinh, không chút nào khoa trương mà nói, Chu Tử Ngang có thể đi ngang nơi này.

Một học sinh chuyển trường muốn ngăn cản hắn? Ha ha, nằm mơ!

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, nghiền ngẫm nói: "Không được sao?"

Chu Tử Ngang khinh miệt nói: "Nếu như con đường này là ngươi xây, có lẽ ngươi có thể ngăn ta, chỉ tiếc ngươi là học sinh chuyển trường, trước hôm nay ngươi thậm chí chưa từng tới Kim Tinh, ngươi có lý do gì cản ta?"

Lý Phong cười: "Không có lý do gì, chỉ là không muốn để ngươi đi qua mà thôi, không thích thì. . . Ngươi tới cắn ta a."

Chu Tử Ngang giận dữ, tiến lên trước một bước muốn đẩy Lý Phong sang một bên: "Cút ngay cho ta!"

Chỉ là hắn đột nhiên cảm thấy như mình đang đẩy một viên cự thạch ngàn cân, nặng nề vô cùng.

Không chỉ như thế, khi hắn tăng sức lên, một cỗ lực phản chấn đáng sợ từ bờ vai Lý Phong truyền đến, làm hắn lùi lại ba bước mới dừng được!

"Khó trách phách lối như vậy, hóa ra là người luyện võ."

Sắc mặt Chu Tử Ngang có chút khó coi.

Hắn vốn cho rằng Lý Phong giống như hắn đều là người bình thường, không nghĩ tới Lý Phong vậy mà luyện võ.

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, vừa rồi hắn thậm

chí ngay cả chân khí cũng không vận dụng, chỉ dùng lực lượng thân thể thuần túy, còn không tới 1%, thế mà lại bị Chu Tử Ngang phát giác được hắn là cường giả võ đạo?

"Hừ, người luyện võ thì đã sao, ta có hai bảo tiêu, bọn họ đều là cao thủ nhất lưu, ngươi đừng hòng phách lối."

Sau khi kinh ngạc, Chu Tử Ngang lại lần nữa cười lạnh.

Chu Tử Ngang vì sao liếc mắt đã nhìn ra Lý Phong là người luyện võ? Bởi vì hai bảo tiêu cha an bài cho hắn cũng giống như Lý Phong, đứng tại chỗ mà hắn không thể đẩy được, còn có thể phản chấn làm hắn lui về sau.

Bất quá hai bảo tiêu kia có thể đẩy lui hắn bốn năm bước, rõ ràng mạnh hơn Lý Phong, nếu như Lý Phong muốn dùng vũ lực hù sợ hắn, vậy thì quá ngây thơ.

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Là hắn hiểu lầm? Chu Tử Ngang không phát hiện hắn là cường giả võ đạo, mà chỉ coi hắn là cao thủ võ thuật bình thường?

Có chút ý tứ!

"Sợ? Sợ thì mau chóng li khai, đừng ảnh hưởng bản thiếu gia tán gái."

Đang nói chuyện Chu Tử Ngang lại muốn đẩy Lý Phong.

Ai ngờ Lý Phong không lùi mà tiến, đi thẳng tới trước mặt Chu Tử Ngang, một tay đè chặt bả vai hắn, nhìn thẳng vào hai mắt hắn nói: "Tiểu gia tới nơi này để học, không phải đến đánh nhau, cho nên tiểu gia nhẫn nhịn, nhưng mà. . ."

Nói đến đây, Lý Phong cố ý dừng lại, tiếp theo thay đổi thành một loại ngữ khí rét lạnh nói: "Nếu có người muốn tìm chết, vậy tiểu gia có thể thỏa mãn nguyện vọng của hắn!"

Sau khi nói xong, một cỗ sát khí bùng nổ trên người Lý Phong, phóng lên tận trời!

Trong chớp nhoáng này, Chu Tử Ngang cảm thấy mình như thể đang bị một con mãnh thú viễn cổ nhìn chằm chằm!

Đây là ánh mắt băng lãnh, vô tình, khát máu, dường như hắn chỉ cần nói một chữ "Không", thì lập tức sẽ bị Lý Phong xé thành mảnh nhỏ!

Chu Tử Ngang không dám làm loạn, chỉ có thể đứng tại chỗ run lẩy bẩy!

Không biết qua bao lâu, sát khí tiêu tán, Chu Tử Ngang lấy lại tinh thần từ cực hạn hoảng sợ, lúc này mới phát hiện Lý Phong sớm đã không còn thấy bóng dáng.

"Hồng hộc" "Hồng hộc" "Hồng hộc "

Chu Tử Ngang thở hổn hển, phía sau lung ướt đẫm mồ hôi, gió thổi qua làm hắn toàn thân rét lạnh.

Mấy phút đồng hồ sau, Chu Tử Ngang mới bình ổn được hô hấp, sắc mặt hắn u ám, song quyền nắm chặt nói thầm: "Đáng chết, ta vậy mà bị một tên học sinh chuyển trường dọa cho phát sợ! ! Quá nhục nhã!"

"Ta muốn báo thù, ta muốn làm hắn hối hận vì đã đến học viện Kim Tinh!"

Tự nói xong, Chu Tử Ngang liền bước nhanh tới phòng làm việc của hiệu trưởng, hắn phải hiểu rõ lai lịch của ba người Lý Phong, sau đó mới tính toán tiếp.

. . .

"Tưởng tiểu thư, Lý tiên sinh sẽ không đánh nhau với người kia chứ?"

Nơi xa, Tiết Tình cùng Tưởng Vận Trúc dạo bước trên đường nhỏ, nhịn không được lo lắng hỏi.

Nàng chỉ muốn bình tĩnh sống ở đây một đoạn thời gian, không muốn cuốn vào phân tranh không đáng có.

"Yên tâm đi, Lý Phong làm việc rất có chừng mực, tới bây giờ chưa từng khiến ta thất vọng."

Tưởng Vận Trúc tự tin nói.

Tiết Tình a một tiếng, không để lời nói của Tưởng Vận Trúc ở trong lòng.

Thông qua sự quan sát hai ngày này, nàng đã phát hiện Tưởng Vận Trúc và Lý Phong có thể là người yêu, Tưởng Vận Trúc tin cậy Lý Phong có thể là bởi vì người tình trong mắt hóa Tây Thi, vì vậy chưa chắc Lý Phong đã lợi hại như vậy.

" Bỏ đi, dù bọn họ rước lấy phiền phức, thì chỉ cần nhanh chóng giải quyết là được, ta tới đây ăn nhờ ở đậu, không thể đòi hỏi quá nhiều."

Thăm thẳm thở dài một hơi, Tiết Tình tăng tốc cước bộ, đi tới ký túc xá. . .

Chương 448. HL Hoàng gia âm nhạc học viện

Chương 409: HL Hoàng gia âm nhạc học viện

Trong phòng làm việc của hiệu trưởng, một vị lão giả mặc tây trang đen đang cầm bình nước cẩn thận tưới vài cọng hoa lan trên ban công, sau lưng hắn, Chu Tử Ngang an tĩnh đứng đó.

Lão giả này tóc đã hoa râm, đeo mắt kính gọng vàng, dáng người thon gầy, ngũ quan đoan chính, xem ra chừng 60 tuổi, chính là hiệu trưởng Triệu Phi Bạch của học viện nghệ thuật Kim Kinh.

Đợi đến khi Triệu Phi Bạch để xuống bình nước, Chu Tử Ngang mới mở miệng hỏi: "Triệu gia gia, trường học chúng ta mới có ba học sinh chuyển tới. . . Ngài biết chuyện này không?"

Triệu Phi Bạch đã làm hiệu trưởng 20 năm, ở trong học viện nghệ thuật Kim Kinh có thể nói là quyền cao chức trọng, gặp phải vấn đề trọng đại, dù là ai cũng phải thận trọng cân nhắc ý kiến của Triệu Phi Bạch.

Triệu Phi Bạch không cần phải quá nể mặt Chu Tử Ngang, Chu Tử Ngang lại nhất định phải bảo trì đầy đủ tôn kính trước mặt Triệu Phi Bạch, cho dù là cha hắn đến cũng phải cung cung kính kính gọi một tiếng Triệu thúc thúc.

"Ừm, ta biết, làm sao, ngươi nhìn thấy bọn họ?"

Triệu Phi Bạch dùng khăn lau tay, móc ra từ trong ngực một hộp thuốc lá.

Thấy thế, Chu Tử Ngang lấy bật lửa, tiến tới châm thuốc cho Triệu Phi Bạch.

"Xì "

Thuốc lá cháy lên, Triệu Phi Bạch phun ra một ngụm khói, đưa

một điếu thuốc khác cho Chu Tử Ngang.

Chu Tử Ngang lấy hai tay tiếp nhận, sau khi đốt lên liền hỏi: "Triệu gia gia, ba người kia trước đó là sinh viên trường nào?"

Triệu Phi Bạch trầm ngâm nói: "Trên tư liệu thì bọn họ đều là sinh viên năm nhất học viện Hoàng gia HL, được sở giáo dục trực tiếp cho phép chuyển tới trường ta."

"Bất quá ta đoán thân phận thật sự của họ không đơn giản, ngươi tốt nhất đừng đánh chủ ý lên các nàng."

"Hả?" Lông mày Chu Tử Ngang nhướng lên một cái, kinh nghi bất định hỏi: "Triệu gia gia tại sao lại nói vậy?"

Ánh mắt Triệu Phi Bạch hơi nheo lại, ra vẻ thâm ý sâu sắc nói: "Chỉ có một ít người làm ra cống hiến đặc thù với quốc gia, mới có thể được sở giáo dục trực tiếp an bài chuyển trường, ví dụ như người từng thể hiện thành tích rất tốt trong NBA, còn có vị đã làm ra đột phá trọng đại trong sàn thi đấu Tennis quốc tế."

Nghe thấy lời ấy, Chu Tử Ngang hiểu được.

Tại Hoa Hạ, một số ngôi sao thể thao, điện ảnh, hoặc là thương nhân thành công, sau khi công thành danh toại mới tiến vào đại học hoàn thành việc học.

Bất quá ba người kia rất lạ mắt, không thể nào là ngôi sao, cũng không giống thương nhân, vậy bọn hắn có thân phận gì?

"Một số quân nhân cũng sẽ có đãi ngộ này." Lúc này, Triệu Phi Bạch nhắc nhở.

Chu Tử Ngang bừng tỉnh đại ngộ!

Trong niên đại hòa bình, sẽ có một ít anh hùng ẩn mình trong dân chúng, những người này không xuất hiện trên truyền thông, mai danh ẩn tính không có tiếng tăm gì, không có người nào biết tới.

Đợi đến khi bọn họ xuất ngũ, quốc gia sẽ đền bù nhất định cho họ, tiến vào đại học một lần nữa học tập tri thức cũng là một loại

phương thức đền bù.

Nói cách khác, thân phận cựu sinh viên học viện âm nhạc Hoàng gia HL chỉ là nguỵ trang?

"Nếu như là một người quân nhân, hắn sẽ không tiến vào đây, chẳng lẽ bọn họ làm giả giấy tờ?"

Chu Tử Ngang suy đoán, nếu như là làm giả giấy tờ, vậy hắn không cần cố kỵ, hoặc là nói hắn vốn định tìm người phế Lý Phong.

Còn Tiết Tình cùng Tưởng Vận Trúc, hắn cảm thấy không cần đùa nghịch mấy trò mèo làm gì cho mất công, trực tiếp cầm tiền nện, kiểu gì cũng có thể đoạt được hai nữ nhân này.

Triệu Phi Bạch gật gật đầu, suy đoán của Chu Tử Ngang và ý nghĩ của hắn không mưu mà hợp: "Cho nên ngươi tốt nhất là đừng đánh chủ ý lên người các nàng."

Hắn hiểu phẩm tính của Chu Tử Ngang, công tử ăn chơi trác táng, dâm dục ưa làm bậy. Có không ít nữ sinh viên trường này đã bị Chu Tử Ngang gây tai họa.

Hắn cũng sớm nhìn ảnh chụp của Tiết Tình, Tưởng Vận Trúc, biết hai vị kia đều là mỹ nữ siêu cấp, nếu như hắn trẻ hơn mấy chục tuổi, khẳng định cũng sẽ động tâm với hai nàng.

"Triệu gia gia đừng lo lắng, ta chỉ là muốn tự do luyến ái cùng các nàng mà thôi." Chu Tử Ngang cười ha ha một tiếng, cáo từ rời đi.

Chu Tử Ngang vừa đi, Triệu Phi Bạch mới nghe ra điểm không thích hợp, tự do luyến ái? Tiểu tử này muốn nuốt cả hai nữ a, đủ tham.

"Ta còn hơn nửa năm nữa là sẽ về hưu, hi vọng Chu Tử Ngang không làm xảy ra sự cố gì. . ."

Triệu Phi Bạch âm thầm nói.

Một bên khác, ba người Lý Phong làm tốt thủ tục nhập học rồi,

liền được chủ nhiệm lớp 04 dẫn xuống lầu ba, phòng dạy đàn piano.

Vì không quấy rầy mọi người, hắn cố ý mang ba người Lý Phong đi vào từ cửa sau.

Giờ phút này, cả căn phòng đàn piano to lớn, chỉ có một vị nam tử trẻ tuổi tướng mạo đẹp trai đang ngồi đánh bài 《 Giữa mùa hạ 》.

Bài Giữa mùa hạ do Sử Hưng Đức tiên sinh sáng tác, đã trở thành tài liệu giảng dạy chính thức trong mọi trường đại học nghệ thuật, là bài mà sinh viên năm nhất phải học đánh.

Tiếng đàn du dương, giai điệu ưu mỹ, các học sinh lớp 04 nghe mà nhập thần, dù là Tiết Tình cũng nhịn không được lộ vẻ mặt tán thưởng.

Một bên khác, chủ nhiệm lớp Nhậm Khang nhỏ giọng giới thiệu: "Bạn học đang đánh đàn tên là Sử Phi, cháu trai của Sử Hưng Đức lão tiên sinh, năm 2011, khi gần 11 tuổi Sử Phi đã thu được hạng nhất trong cuộc thi đánh đàn thiếu niên nhi đồng toàn quốc."

"Năm 2013, Sử Phi lại đạt được giải nhất trong cuộc thi Rikovsky quốc tế."

"Sử Phi là thiên tài thật sự, hắn vô cùng có hi vọng trở thành vị đại sư piano thứ ba của Hoa Hạ!"

Nhậm Khang là một vị nam tử hơn bốn mươi tuổi, bộ dáng nho nhã, giờ phút này hắn đã mất đi hình tượng nho nhã, khoa chân múa tay, xem ra vô cùng hưng phấn.

Đây là bởi vì lúc trước khi vào Kim Kinh, hắn đã bỏ ra rất nhiều sức lực mới có thể trở thành chủ nhiệm lớp của Sử Phi, cũng là điều làm hắn lấy làm tự hào nhất.

"Thì ra là thế." Hai mắt Tiết Tình sáng lên, nàng cũng từng nghe đại danh của Sử Hưng Đức, đối với khúc 《 Giữa mùa hạ 》 này có thể nói là vô cùng tôn sùng.

Có thể gặp được cháu trai của Sử Hưng Đức lão tiên sinh, đối

với Tiết Tình mà nói chính là một niềm vui ngoài ý muốn.

Đúng lúc này, khúc ca hoàn tất, trong phòng đàn piano vang lên tiếng vỗ tay cùng tiếng hoan hô sôi động.

Đợi đến khi tiếng vỗ tay ngừng lại, chủ nhiệm lớp nháy mắt với giáo viên giảng bài, mang theo ba người Lý Phong đi tới.

Vừa nhìn thấy ba người Lý Phong, các học sinh lớp 04 liền chụm đầu ghé tai nói chuyện.

"Oa, nam sinh này thật đẹp trai, phải cùng cấp bậc với Sử Phi a!"

"Ta XXX, hai người mỹ nữ này. . . Kinh động như gặp người trời a, chủ nhiệm lớp mang các nàng tới, vậy chẳng lẽ là chuyển tới lớp chúng ta? Vậy thì thật là tốt!"

Hai mắt Sử Phi cũng sáng lên, quan sát Tiết Tình cùng Tưởng Vận Trúc.

"Các vị đồng học, ta giới thiệu một chút, bọn họ là học sinh mới chuyển trường, tên là Lý Phong, Tưởng Vận Trúc, Tiết Tình."

"Từ hôm nay trở đi, bọn họ sẽ là bạn học cùng lớp của các ngươi, mọi người vỗ tay hoan nghênh nào!"

Chủ nhiệm vỗ tay đầu tiên, trong phòng đàn lần nữa vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Thấy chủ nhiệm ra hiệu, ba người Lý Phong lần lượt lên sân khấu tự giới thiệu, đơn giản là tính danh, tuổi tác, trước kia ở đâu abc xyz.

Trừ tính danh là thật, hắn đều căn cứ theo an bài của Long Hồn mà chém gió.

Ví dụ như Lý Phong năm nay thực tế là 23 tuổi, nhưng hắn nói mình chỉ 19 tuổi, rõ ràng hắn học hai năm ở đại học Lam Đảo, lại nói mình chuyển tới từ học viện âm nhac Hoàng gia HL, dù rằng trước đó thậm chí còn chưa từng nghe nói về trường này.

Tình huống của Tưởng Vận Trúc không khác nhiều, duy chỉ có

Tiết Tình không cần nói láo, bởi vì nàng năm nay đúng là 19 tuổi, cũng đúng thật là chuyển tới từ học viện Hoàng gia HL.

Ba người giới thiệu xong xuôi, Sử Phi đột nhiên đứng ra hỏi: "Nếu ba vị đồng học đều chuyển tới từ học viện Hoàng gia HL, vậy các ngươi khẳng định từng nghe khúc piano 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 đang rất hot trên internet gần đây a?"

"Ta muốn hỏi ba vị đồng học một chút, theo các ngươi, bài 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 có tư cách lọt vào bình chọn Golden Melody Awards năm nay hay không?"

Chương 449. Tiết Tình tôn sùng

Chương 410: Tiết Tình tôn sùng

Do Leandel Saloyan cùng Vệ Minh Thành không ngừng nỗ lực quảng bá, 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 ầm ầm lan truyền trên mạng, lượt xem trên youtube nhanh chóng đột phá 10 triệu.

Tại Hoa Hạ, tổng cộng các nền tảng càng là vượt quá trăm triệu.

Vì vậy, ban giám khảo Golden Melody Awards liền tuyên bố với bên ngoài, khúc piano sẽ được tham gia bình chọn Golden Melody Awards năm nay.

Tin tức này vừa xuất hiện, lập tức làm mọi người liên tục thảo luận, gần như tất cả người trong ngành âm nhạc Hoa Hạ đều tham dự vào.

Một bộ phận thì cảm thấy đây là chuyện may mắn của giới âm nhạc Hoa Hạ, nếu như cuối cùng 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 lấy được phần thưởng, vậy chính là một cột mốc đột phá mang tính lịch sử!

Một bộ phận khác thì chẳng thèm ngó tới, bọn họ cảm thấy 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 nghe thì êm tai, nhưng lại không có kỹ thuật cao đẳng nào, vẫn còn kém 《 Giữa mùa hạ 》.

Để khúc piano này lọt vào bình chọn Golden Melody Awards không phải vinh hạnh đặc biệt, ngược lại là một loại châm chọc.

Quan trọng là. . . Beethoven là ai, căn bản không có người nào nghe nói, một người không có danh tiếng gì vậy mà có thể sáng tác ra bài nhạc lọt vào bình chọn Golden Melody Awards, vậy mặt mũi những lão tiền bối thành danh nhiều năm kia biết để ở nơi nào?

Sử Phi là cháu trai ruột của Sử Hưng Đức, nên càng chú ý chuyện này, dù sao gia gia hắn đã từng là đệ nhất nhân trong giới piano Hoa Hạ, một khi 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 lấy được phần

thưởng, vậy nghĩa là năng lực soạn nhạc của Beethoven đã vượt qua gia gia hắn.

Nếu như Beethoven là lão tiền bối thành danh nhiều năm thì cũng thôi đi, nhưng hết lần này tới lần khác lại có người nói hắn chỉ là một người trẻ tuổi chừng 20, con mẹ nó cái này Sử Phi không thể nhịn được!

Nghe thấy câu hỏi của Sử Phi, sắc mặt Lý Phong liền biến thành quái dị, Sử Phi có ý gì, cảm thấy 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 không có tư cách lọt vào bình chọn Golden Melody Awards?

Hắn có biết tác giả thật sự của bài này là ai không?

Beethoven! Một nhạc sĩ vĩ đại ở thế giới song song, được hậu thế gọi là "Nhạc Thánh", "Vua của dòng nhạc giao hưởng"!

Sử Phi nghi vấn người nào không tốt, tại sao nhất định phải nghi vấn Beethoven!

Một bên khác, Tưởng Vận Trúc nhíu mày, nàng chỉ là đến làm bảo tiêu, không biết gì về nhạc cổ điển, căn bản không thể nào trả lời.

Chỉ có ánh mắt Tiết Tình là sáng lên, nói: "Đương nhiên là có tư cách, hơn nữa vô cùng có tư cách."

Nàng ở học viện âm nhạc Hoàng gia HL chính là chủ tu nhạc cổ điển, đàn piano càng là món nàng thích nhất, bài 《 gửi tới Liễu Thi Hàm 》 nàng nghe không dưới một trăm lần, càng nghe thì càng có thể cảm nhận được vẻ đẹp của nó.

Cho nên Sử Phi nhắc tới vấn đề này, nàng liền không kịp chờ đợi nói ra kiến giải của bản thân.

Sử Phi nhíu mày, mặt hiện vẻ không vui: "Tiết Tình đồng học, ngươi căn cứ vào đâu mà nói như vậy? Đừng nói với ta ngươi chỉ là cảm thấy nó êm tai, loại lý do này quá hạn hẹp."

Lớp 04 vốn có 26 học sinh, 20 nữ, 6 nam.

Sử Phi bằng vào bề ngoài đẹp trai, level đánh đàn cao siêu cùng

với thân phận cháu trai của Sử Hưng Đức mà thu hoạch được biệt danh"Tiểu Vương Tử Piano", là một trong thập đại cao thủ học viện Kim Kinh, là người nổi tiếng nhất lớp 04.

Trong lớp 04 rất nhiều nữ sinh đều thầm mến Sử Phi, Tưởng Vận Trúc cùng Tiết Tình xuất hiện làm cho các nàng cảm nhận được uy hiếp, nên Sử Phi vừa mở miệng, những nữ sinh này liền nhịn không được phụ họa.

"Đúng đấy, Sử Phi của chúng ta không thích nữ nhân hạn hẹp a."

"Đánh giá một khúc piano có ưu tú hay không, vậy phải luận chứng trên mọi phương diện, chỉ cảm thấy êm tai thì còn chưa đủ."

"Ta cảm thấy 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 còn kém 《 Giữa mùa hạ 》 khá nhiều, kết cấu của 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 quá đơn điệu, trình diễn quá một màu, căn bản không có tư cách lọt vào bình chọn Golden Melody Awards."

Ba người đàn bà là thành một cái chợ, mà N nữ nhân cùng nhau líu ríu, nhất thời trong phòng học loạn thành một đám.

Sử Phi mặt ngoài bình tĩnh, trong mắt lại không giấu được vẻ đắc ý.

Cái gì gọi là nhân khí? Đây chính là nhân khí!

Hắn chẳng qua là nói một câu mà thôi, liền có nhiều người như vậy nhảy ra nói chuyện giúp hắn, cảm giác này quả thực quá thoải mái!

Bất quá những nữ nhân này đúng là ngây thơ, tưởng rằng nói giúp bản thiếu gia mấy câu, bản thiếu gia liền coi trọng các ngươi? Nằm mơ!

Khi Tưởng Vận Trúc, Tiết Tình chưa xuất hiện hắn đã chướng mắt những nữ nhân này, hai nàng vừa xuất hiện, hắn càng thêm chướng mắt!

"Chờ một chút, các ngươi có phải là hiểu lầm cái gì không?" Tiết Tình nhíu mày, nàng chẳng qua là nói một câu có tư cách mà thôi,

đã dẫn đến nhiều đả kích như vậy, những người này có vấn đề về nghe đọc hiểu a?

"Ồ?" Lông mày Sử Phi nhướng lên một cái, hiếu kỳ nói: "Tiết Tình đồng học còn có kiến giải gì, cứ nói ra để mọi người nghiên cứu thảo luận một chút."

Hắn đưa ra vấn đề này, một là hắn chú ý chuyện này, hai là muốn mượn cái cớ thảo luận, thể hiện ra bản lĩnh tài năng của mình, dùng cái này để làm Tiết Tình, Tưởng Vận Trúc hứng thú.

Chỉ cần hai nàng nói ra cái nhìn, hắn lại nói ra kiến giải của bản thân, nhất định có thể làm hai nàng có xúc động muốn tiếp tục nói chuyện.

Lâu ngày sinh tình, chỉ cần từ từ tiếp xúc, hắn tin tưởng bằng vào mị lực bản thân, rất nhanh liền có thể mê hoặc hai nàng!

Chỉ tiếc Tưởng Vận Trúc không tham dự thảo luận, cái này khiến Sử Phi có chút thất vọng, bất quá không vấn đề gì, cơm phải ăn từng miếng, nữ nhân phải cua từng người một, trước tiên tán đổ Tiết Tình, về sau lại tìm cơ hội tán đổ luôn Tưởng Vận Trúc!

Trong cái nhìn của mọi người, Tiết Tình chậm rãi nói: "Bài piano này viết theo kiểu điệp khúc, kết cấu là ABACA, bên trong đó bộ A là điệp khúc, xuất hiện 3 lần."

"Điệp khúc xuất hiện ba lần, trở thành nền móng cơ bản nhất để xây dựng bài nhạc, chất phác mà thân thiết. Miêu tả giai đoạn từ tình cảm nức nở biến thành vui vẻ nói chuyện với nhau, mượt mà như nước chảy mây trôi, vui sướng mà hoa lệ."

"Thế nhưng sau sự đơn giản lại ẩn chứa đại biến hóa, càng về sau càng tầng tầng đẩy mạnh, tình cảm không thể ức chế giống như lửa càng cháy càng to."

"Ta nghe khúc piano này không dưới một trăm lần, mỗi lần đều say mê, dường như có thể nhìn thấy núi tuyết Alps, nước biển bốn chung quanh đảo Tahiti, còn có cánh chim hải âu bay cao, rừng rậm ngập nước, ánh mặt trời loá mắt."

"Quả thật, khúc piano này hơi đơn giản một chút, nhưng nó lại

biểu hiện ra phong cách riêng, tạo ra một lối đi hoàn toàn mới, mà so về mặt ý cảnh, lại vượt xa 《 Giữa mùa hạ 》 ."

Nói đến đây, sắc mặt Sử Phi kịch biến!

Sắc mặt người khác cũng đều biến thành quái dị.

Ở trước mặt Sử Phi nói 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 vượt xa 《 Giữa mùa hạ 》, đây không phải đánh mặt Sử Phi sao?

Lý Phong cũng sững sờ.

Hai ngày này ở chung, Lý Phong cùng Tiết Tình không giao lưu nhiều, trong ấn tượng của Lý Phong, Tiết Tình là một cô gái hướng nội, dịu dàng.

Không nghĩ tới ở trong cái nhìn chăm chú của nhiều người như vậy, Tiết Tình có thể không kiêu ngạo không tự ti, lộ sắc mặt bình tĩnh nói ra những lời này.

Quan trọng đây là một đề tài tới đột nhiên, Tiết Tình khẳng định không thể sớm chuẩn bị, có thể ở trong thời gian ngắn như vậy đọc một đoạn dài, không vấp không nhầm, điểm này chứng minh Tiết Tình rất có tư duy logic, rất có năng lực phân thích nghệ thuật, nói cách khác, nàng rất thông minh!

Càng làm cho Lý Phong cảm thấy quái dị là. . . Tiết Tình tôn sùng 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》như vậy, vạn nhất để nàng biết mình là người gửi bài này đi, Tiết Tình sẽ có ý nghĩ gì? Xấu hổ nhất là hắn không phải tác giả a.

Chương 450. Ai là thiên tài

Chương 411: Ai là thiên tài

"Ta cảm thấy 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 cùng 《 Giữa mùa hạ 》 đều là kiệt tác khó tìm trong nền âm nhạc Hoa Hạ, không cần thiết phải chia cao thấp, mọi người không nên nặng bên này nhẹ bên kia."

Thấy bầu không khí có chút áp lực, Nhậm Khang vội vàng đứng ra nói.

Sử Phi chính là bảo bối của Kim Kinh, vô luận như thế nào Nhậm Khang cũng không thể để Sử Phi bị khinh bỉ.

Bất quá Tiết Tình nói cũng rất có đạo lý, Nhậm Khang nhất thời tìm không ra lý do phản bác, chỉ có thể xử lý công bằng, ai cũng không thiên vị.

Ai ngờ Sử Phi lại không biết điều: "Nhậm lão sư, ta không đồng ý cách nói của ngươi, 《 Giữa mùa hạ 》 vô luận là tính nghệ thuật hay là tính thưởng thức , đều vượt qua 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 rất nhiều."

"Mà trên internet có lời đồn rằng, đoạt giải năm Golden Melody Awards năm 2003 hẳn là 《 Giữa mùa hạ 》, không phải 《 Thiên Tú 》, là người H quốc dùng thủ đoạn hèn hạ hối lộ ban giám khảo, mới khiến cho 《 Thiên Tú 》 chiến thắng bình chọn."

"Tuy rằng giám khảo Golden Melody Awards một mực giữ yên lặng, nhưng trầm mặc thì tương đương với ngầm thừa nhận."

"Nói cách khác 《 Giữa mùa hạ 》 đã lấy được phần thưởng, mà 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 chỉ mới lọt vào bình chọn, sao có thể tính là không phân cao thấp?"

"Hơn nữa, gia gia của ta không chỉ sáng tác ra một khúc 《 Giữa mùa hạ 》 , hắn còn có năm bài được giảng dạy trong chương

trình chính thức của các học viện âm nhạc toàn quốc, Beethoven thì sao? Chỉ lưu truyền một bài 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 mà thôi."

"Cho nên thành tựu của gia gia của ta vượt xa Beethoven, đây chính là quan điểm của ta."

Ngay từ đầu Sử Phi nói chỉ là so sánh 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 cùng 《 Giữa mùa hạ 》 , nói đến đoạn sau, hắn trực tiếp nhắc tới chuyện so sánh thành tựu người soạn nhạc.

Lời nói của Sử Phi có chút bất ngờ, nhưng chỉ cần liên tưởng đến chuyện mới lan truyền gần đây trong giới âm nhạc Hoa Hạ, mọi người sẽ phát hiện hắn nói không sai.

Bởi vì 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 lọt vào bình chọn Golden Melody Awards năm nay, một ít người liền nói thành tựu tương lai của Beethoven có hi vọng vượt qua Sử Hưng Đức.

Làm cháu trai của Sử Hưng Đức, Sử Phi sao có thể thừa nhận cách nói này? Cho nên trong khoảng thời gian này hắn một mực tranh luận với những người khác trên internet, đúng lúc nhờ vào cơ hội biện luận với Tiết Tình, hắn nói ra ý nghĩ của mình.

"Cái này. . . Sử Phi đồng học nói rất có đạo lý." Nhậm Khang cười ha hả, muốn giảng hòa.

Ai ngờ Tiết Tình lại nghiêm mặt nói: "Ta không đồng ý cách nói của Sử Phi, tuy rằng Beethoven tiên sinh chỉ có một bài 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 , nhưng ta tin tưởng với tài hoa của Beethoven tiên sinh, khẳng định có thể sáng tác ra càng nhiều tác phẩm ưu tú khác."

Sắc mặt Sử Phi trầm xuống, không vui nói: "Ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng như vậy, ngươi gặp hắn chưa?"

Các học sinh khác cũng đều lộ vẻ mặt hiếu kỳ nhìn Tiết Tình.

Cái tên Beethoven được lưu truyền từ miệng Leandel Saloyan cùng Vệ Minh Thành, căn cứ theo bọn họ miêu tả, Beethoven là một người Hoa trẻ tuổi, bài 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 chỉ là sáng tác trong lúc ngẫu hứng của Beethoven .

Trừ quốc tịch, giới tính, tuổi tác, bề ngoài anh tuấn ra, lại không còn tin tức nào liên quan tới Beethoven.

Theo thời gian, một số người thậm chí hoài nghi Beethoven chỉ là một nhân vật ảo do Leandel Saloyan cùng Vệ Minh Thành biên soạn, bài 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 thực ra là do hai người liên thủ sáng tác.

Về sau có người trong cuộc từ nhà hàng Andrea đứng ra bác bỏ tin đồn, loại nghi ngờ này mới dừng lan tràn, chỉ là mọi người càng hiếu kỳ về thân phận của Beethoven hơn.

Lý Phong có thể giấu diếm thân phận kỹ như vậy, tự nhiên là có công lao của hệ thống. Các khách hàng chỗ đó đều biết tên thật của hắn, nhờ hệ thống quấy nhiễu, tên thật của hắn mới không lan ra trên internet.

"Ta chưa từng gặp Beethoven tiên sinh, nhưng trực giác nói cho ta biết hắn là thiên tài chưa từng có của nền âm nhạc." Tiết Tình lộ ra vẻ hướng tới, chậm rãi nói.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, cảm giác quái dị càng thêm nồng nặc.

Nhìn thần thái cùng ngữ khí của nàng, rất rõ ràng là fan cứng của Beethoven a, nếu như hắn hiện tại thẳng thắn nói mình là Beethoven, Tiết Tình sẽ phản ứng thế nào?

Vừa nghĩ đã rất kích động!

"Trực giác. . ." Sử Phi lắc đầu, mặt lộ vẻ chê cười nói : "Tốt, vậy mời Tiết Tình đồng học nghe khúc nhạc này xem."

Sau đó, Sử Phi một lần nữa đi đến trước đàn piano ngồi xuống, hít sâu mấy hơi thở, bắt đầu đàn tấu.

"Tùng đinh đinh là tùng tùng đinh đinh. . ."

Giai điệu ưu mỹ quanh quẩn trong phòng, sau khi Sử Phi đàn tấu, tất cả mọi người, bao gồm cả Nhậm Khang đều rơi vào trạng thái đờ đẫn.

"Cái này. . . Đây là một bản piano hoàn toàn mới a!"

"Trời ạ, bài này thật hay!"

"Là Sử Phi sáng tác sao? Quá lợi hại!"

"Suỵt! Im lặng! Không nên quấy rầy Sử Phi!" Nhậm Khang hưng phấn đến mức gần như run rẩy nói.

Sau năm phút, khúc ca hoàn tất, trong phòng yên tĩnh.

Sau một hồi lâu, tiếng vỗ tay sôi động vang lên!

"Sử Phi, ngươi thật giỏi!"

"Sử Phi, bài này tên gọi là gì, là ngươi sáng tác sao?"

"Không hổ là Tiểu Vương Tử piano, Sử Phi, ngươi thật sự là quá giỏi!"

Trong ánh mắt nóng bỏng của mọi người, Sử Phi đứng dậy đưa tay lên, trong phòng lần nữa khôi phục an tĩnh, hắn mới chậm rãi nói: "Bài này tên là 《 Thu ý nồng 》, là do ta được gia gia trợ giúp sáng tác ra, hi vọng mọi người ưa thích."

Vốn là hắn tính toán đợi đến dạ hội Nguyên Đán mới lên đàn tấu, gáy một tiếng làm mọi người đều phải kinh ngạc, thế nhưng Tiết Tình tôn sùng Beethoven như vậy đã chọc giận hắn.

Hắn muốn Tiết Tình biết, Beethoven không phải thiên tài, Sử Phi hắn mới là thiên tài!

"Ưa thích, ưa thích!"

"Bài này so với 《 Giữa mùa hạ 》 còn tốt hơn, Sử Phi ngươi đúng là một thiên tài!"

Được mọi người tán dương, Sử Phi nhìn về phía Tiết Tình, hỏi: "Tiết Tình đồng học, ngươi cảm thấy Beethoven có thể sáng tác ra khúc piano như vậy sao?"

"Cái này. . ." Sắc mặt Tiết Tình có chút khó coi.

Không thể không thừa nhận, 《 Thu ý nồng 》 từ kết cấu, tính nghệ thuật, tính biểu đạt đều rất ưu tú, so với 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 có thể nói là bất phân cao thấp.

Quan trọng là Beethoven xác thực chỉ có 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 lưu truyền bên ngoài, nàng dù muốn kiên trì cái nhìn của mình, cũng không thể thuyết phục mọi người.

Thấy Tiết Tình trầm mặc không nói, Sử Phi càng thêm đắc ý: "Tiết Tình đồng học, trực giác sẽ gạt người, trừ phi Beethoven lại viết ra một bài có chất lượng tương tự 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》, nếu không ta tuyệt đối không thừa nhận hắn là thiên tài."

"Nếu như ngươi nhất định muốn kiên trì nói Beethoven là thiên tài, vậy ta cũng chỉ đành nói khoác mà không biết ngượng, rằng bản thân ta cũng là thiên tài."

Lời này vừa nói ra, lập tức làm các đồng học lớp 04 cười vang.

Sắc mặt Tiết Tình càng thêm khó coi!

"Được rồi, mỗi người đều có quan điểm của riêng mình, Tiết Tình đồng học ưa thích Beethoven tiên sinh cũng không sai, chỉ cần Tiết Tình đồng học không ở trước mặt ta kiên trì nói 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 ưu tú hơn 《 Giữa mùa hạ 》 là được, Sử Hưng Đức là gia gia của ta, ta có trách nhiệm bảo vệ danh dự của hắn."

Sử Phi biết mình đã đánh nát cao ngạo của Tiết Tình, tiếp theo hắn nên hòa hoãn lại quan hệ với Tiết Tình.

Chỉ là Tiết Tình không chịu lĩnh tình: "Xin lỗi, ta vẫn kiên trì quan điểm cũ, bởi vì ta tin tưởng trực giác của mình."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người kịch biến!

Cùng lúc đó, thanh âm Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tiết Tình (2) "

"Mục tiêu: Đàn tấu một tác phẩm của Beethoven tại đây, chứng minh trực giác của nữ thần Tiết Tình không sai."

"Khen thưởng: 3000 điểm kinh nghiệm, 150 ngàn điểm tích lũy."

"Chú thích: Căn cứ theo chủ nghĩa nhân đạo, hệ thống sẽ cung cấp cho kí chủ nốt nhạc một tác phẩm tiêu biểu của Beethoven —— ---- 《 Vận mệnh hòa âm 》, nhiệm vụ hoàn thành sẽ thu hồi."

Chương 451. Cái nhìn cấp tiến hơn

Chương 412: cái nhìn cấp tiến hơn

Cái gì ? Để tiểu gia đàn một tác phẩm của Beethoven, vậy ta biết lấy thân phận gì ?

Lý Phong xem xong liền cảm thấy có chút câm lặng.

Beethoven hiện tại đang là nhân vật hot trên web, cũng giống như loại Boss giấu mặt, mọi người đều đang cố gắng đoán xem hắn là thần thánh phương nào, cao thấp mập ốm ra sao.

Ta mà nhận mình là Beethoven, vậy ta khỏi cần đi theo Tiết Tình đến trường nữa…

“ Ừm… Hay là giả dạng làm bằng hữu của Beethoven?”

Lý Phong sờ cằm suy nghĩ.

Ở bên kia, Tưởng Vận Trúc thấy Lý Phong đăm chiêu liền lo lắng thay cho Sử Phi.

Sử Phi nhằm vào Tiết Tình, chắc chắn sẽ làm Lý Phong khó chịu, cũng giống như Dương Húc lúc trước, làm khó dễ Lý Phong, cuối cùng kết quả là Lý Phong búng ngón tay một phát đã thành phế nhân.

Nếu Sử Phi cứ cố chấp nhằm vào Tiết Tình, khiến Lý Phong nổi giận ra tay với Sử Phi… Chỉ cần nghĩ thôi đã thấy đáng sợ.

“Mong là Lý Phong sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.”

Tưởng Vân Trúc thầm lo lắng.

Đối diện, biểu lộ của bốn người vô cùng đặc sắc.

Không phải Tiết Tình sống hướng nội sao? Tại sao hôm nay lại cứng cỏi như vậy? Sử Phi đã nhường một bước nàng còn kiên trì với suy nghĩ của mình, thật là cố chấp !!!

Nhậm Khang cũng rất bất đắc dĩ, từ nãy đến giờ hắn đang cố gắng hòa giải, sợ Tiết Tình cùng Sử Phi nảy sinh xung đột, thân phận của Sử Phi thì không cần nói nhiều, còn thân phận của Tiết Tình có vẻ cũng không phải hạng tầm thường, nếu không sao có thể làm sở giáo dục chấp nhận làm thủ tục chuyển trường .

Cuối cùng kết quả lại là Tiết Tình và Sử Phi ai cũng kiên trì với lập trường của mình.

“Tiết Tình, ngươi nói vậy thật sự là không có đạo lý”

Sử Phi hít sâu một hơi, ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Nữ nhân này quả thực rất cao ngạo, nhưng càng cao ngạo ca càng thích, như vậy mới để cho ca có khoái cảm chinh phục.

Đợi đấy, sẽ có một ngày ta làm Tiết Tình ngươi phải quỳ xuống phục vụ.

“ Tại sao ta lại là không có đạo lý ? Ta chỉ đang nói sự thật mà thôi, tuy hiện tại Beethoven chỉ có một tác phẩm, nhưng ta có lòng tin chờ thêm một thời gian nữa hắn sẽ cho ra đời thêm nhiều tuyệt phẩm nữa, ngươi cứ đợi đó đi”

Tiết Tình luôn luôn tin vào trực giác của mình, nhưng thực ra phán đoán này của nàng cũng không chỉ là từ trực giác, mà là kết luận sau khi thưởng thức 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》

Một người có thể sáng tác ra 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 chắc chắn phải có tài năng đặc biệt trên phương diện sáng tác, loại người này không có khả năng cả đời chỉ viết một tác phẩm !

Sử Phi giận dữ :” Tốt ! Nếu như Tiết Tình đã nói như vậy, ta cũng không chỉ nói suông, hôm nay ta cá với ngươi Beethoven tuyệt đối không thể sáng tác ra một tác phẩm hay hơn《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 !

Muốn sáng tác ra một bản giao hưởng piano được sự hưởng ứng

của công chúng không phải đơn giản, phải hội tụ đủ thiên thời địa lợi nhân hòa.

Cũng giống như gia gia Sử Hưng Đức của hắn, sáng tác mấy chục năm ròng mới có thể tạo nên một tác phẩm để đời.

Hai ông cháu hắn hợp lực dùng sức chín trâu hai hổ, dùng thời gian ba năm lắng đọng, mới có thể viết ra bài " Thu ý nồng", một bài nhạc có thể sánh ngang " Giữa mùa hạ".

Từ thời cận đại đến nay, nhạc thị trường ngày càng chú trọng hình thức, có rất ít người có thể sáng tác ra một bản hòa tấu. Cho nên mới có câu, thế kỷ 19 là thời kì hòa tấu, thế kỷ 20 là thời kì trình diễn, thế kỷ 21 là thời kì lắng nghe.

" Ngươi…" Tiết Tình tức đến nổ phổi, đang muốn cãi lại thì Lý Phong nói :" Tiết Tình, để ta nói vài câu được không?"

"Ngươi ?" Tiết Tình nghi hoặc liếc nhìn Lý Phong , mặt không có biểu tình nói :" Nếu như ngươi định khuyên ta thì không cần, suy nghĩ của ta sẽ không thay đổi"

Nàng cùng Lý Phong vừa mới biết nhau, không hiểu nhân cách của Lý Phong, để ngăn ngừa sớm nàng đã chặn đầu trước.

Lý Phong mỉm cười lắc đầu :" Dĩ nhiên không phải, ta có cùng suy nghĩ với ngươi, à không… Không hẳn là tương đồng hoàn toàn, bởi suy nghĩ của ta cấp tiến hơn."

Tiết Tình :" ???"

Tưởng Vân Trúc :" Hả???"

Quần chúng ăn dưa : (?_?)

Nghĩa là sao ? suy nghĩ cấp tiến hơn Tiết Tình là cái gì ?

Lúc mọi người còn đang nghi hoặc, Lý Phong nói :" Trong mắt của ta Beethoven hoàn toàn có thể trở thành nhà soạn nhạc vĩ đại !"

Tất cả mọi người :"…."

Lần này chơi lớn rồi! Để có thể gọi là nhà sáng tác thì dễ dàng, rất nhiều người làm được, nhưng thêm từ “vĩ đại” thì rõ ràng rất hiếm có.

Trong ấn tượng của mọi người, hình như chỉ có những vị thiên tài bên phương Tây vào thế kỷ 19 mới được xưng là “nhà soạn nhạc vĩ đại” , còn từ thế kỷ 20 đến nay hầu như không có người nào xứng với danh hiệu này.

Một người chỉ mới sáng tác ra một bài 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 mà dám nhận định là có năng lực trở thành “nhà soạn nhạc vĩ đại” ? Rõ ràng là một ý kiến ngu ngốc.

Ngay cả với một người tôn sùng Beethoven như Tiết Tình cũng cảm giác Lý Phong đang thổi phồng quá đáng.

“ Tên này không lẽ là muốn nịnh nọt Tiết Tình nên mới cố ý nói như vậy ?”

Tưởng Vân Khúc bực bội tự hỏi.

Thực ra nhiều người cũng chung ý nghĩ với Tưởng Vân Khúc, trong đầu của họ đã hiện lên hình ảnh Lý Phong biến thành con chó chihuahua liếm chân chủ.

Nếu Lý Phong đọc được suy nghĩ của mọi người nhất định sẽ phun máu ba lần!

Liếm con em gái các ngươi a, ta mà là chihuahua sao, anh minh thần võ cỡ ta đây ít ra cũng phải là Husky. Tiểu gia rõ ràng là đang trình bày sự thật có được không? Beethoven tại thế giới song song đã là nhà soạn nhạc vĩ đại, hình như còn có danh hào là thần đồng.

“ A ha ha ha” Sử Phi cười lớn, lắc đầu nói :” Mấy tên tốt nghiệp học viện âm nhạc Hoàng Gia đều thích nói khoác không biết ngượng như ngươi sao, đúng là để ta mở mang tầm mắt a～”.

Vừa nghe xong câu này mọi người trong lớp 04 đều ôm bụng cười lớn.

Ba người Lý Phong đều là học sinh chuyển trường, tất nhiên sẽ nảy sinh khoảng cách cùng những học sinh này, bọn hắn chắc chắn

sẽ bênh người nhà, đứng bên phía Sử Phi.

Lý Phong nhếch miệng cười, đùa cợt nói:" Ngươi không tin sao? Muốn cược không ?"

Sử Phi nghe thế cũng sững sờ, tiếp theo cười ra tiếng :" Đánh cược ? ngươi muốn đánh cược như thế nào? Đánh cược Beethoven sẽ trở thành nhà soạn nhạc vĩ đại ? Ta sợ ngươi chờ đến già đến chết cũng không thấy ngày đó được."

Trong phòng học đà lại vang lên một trận cười nữa.

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, nói "Tất nhiên không phải, chuyện ngươi nói là của tương lai xa xôi, muốn cược thì cược một chuyện có thể xác định ngay hiện tại." Sau đó nói tiếp "Ta muốn cược với ngươi là trong thời gian một tháng Beethoven sẽ sáng tác ra một bài hay hơn "Gửi tới Liễu Thi Hàm", ngươi thấy thế nào ?"

"Ừm?" Lông mày của Sử Phi nhướng lên một cái, rõ ràng là bị sự tự tin của Lý Phong làm chùn bước, sau đó hắn cắn răng nói :" Tốt, cược thì cược, tiền cược là gì ?"

Lý Phong nhún nhún vai :" Để cho công bằng ta đã ra luật, vậy ngươi ra giá".

Sử Phi nhìn chằm chằm Lý Phong một hồi, sau đó cười nói:" Rất có ý tứ… Tốt, nếu như ngươi thắng, ta mời tất cả học sinh lớp 04 đi hộp đêm Hoàng Gia số 1 chơi một đêm, ăn uống thả cửa, tiền chơi bao trên người ta, ngược lại ngươi thua thì ngươi phải trả, thế nào ?"

Hộp đêm Hoàng Gia số 1 là nơi ăn chơi xa hoa bậc nhất thành phố Kim Kinh này, phòng rẻ nhất cũng 500 tệ một giờ, đó là còn chưa tính ăn uống, dù mấy người sinh ra trong gia đình khá giả ở lớp 04 cũng không đi chơi chỗ đó nổi.

"Thành giao" Lý Phong nhún vai đáp ứng ngay.

Sử Phi đưa tay chỉ lên trời, la lớn:" Tốt, như vậy một tháng sau, tất cả mọi người đi hộp đêm Hoàng Gia số 1 hưởng phúc."

Lời này vừa nói ra, phòng piano liền vang lên một trận hoan hô.

Đúng lúc này Lý Phong chợt nói :" Không cần chờ một tháng, tối nay có thể hưởng phúc ngay"

Sau khi nói xong, Lý Phong từ từ bước đến chỗ đàn piano và ngồi xuống.

"Lý Phong, Ngươi có ý gì?" Sử Phi nghi hoặc hỏi.

Tiết Tình, Tưởng Vân Trúc cùng các bạn học đều nhìn Lý Phong nghi hoặc không biết Lý Phong muốn làm gì.

Trong khi mọi người đang nhìn mình chằm chằm, Lý Phong cười nói:" Thực ra Beethoven và ta là bạn tốt nối khố nhiều năm, mấy hôm trước hắn vừa sáng tác ra một bản cho ta nghe, bây giờ ta lại đánh cho mọi người nghe"

Mọi người : (?_?)

Chương 452. Vận mệnh hòa âm

Chương 413: Vận mệnh hòa âm

Mọi người thật sự sững sờ!

Lý Phong nói chuyện thật trùng hợp, không nói hắn và Beethoven có phải là hảo hữu hay không, chỉ nói tới việc Beethoven ngay dịp này lại sáng tác ra một bài hòa âm đã thật không thể tin nổi.

Hòa âm là cái gì ? Đó là một loại nghệ thuật được trình diễn bằng âm nhạc, là một đại nhạc hội giao hưởng bao hàm nhiều đại nhạc khúc và nhạc cụ ghép lại.

Một bài hòa âm dài có thể là mười mấy phút thậm chí hơn trăm phút đồng hồ, trong quá trình biểu diễn các loại nhạc cụ cũng nhiều đến nỗi khiến người xem xoắn não, pôcôllô, sáo, kèn, kèn ngắn, saxophone, clarinet, violin,… nhiều đến mức không nhớ hết tên.

Muốn sáng tác ra một bài hòa âm đạt tiêu chuẩn căn bản không phải chuyện một sớm một chiều, mà phải tính bằng năm thậm chí là mười mấy năm mài giũa.

Nghe đồn Beethoven chỉ khoảng hai mươi tuổi, chẳng lẽ hắn từ lúc chưa thành niên đã bắt đầu sáng tác bài hòa âm này ?

Không chỉ vậy, hắn còn giản lược hòa âm thành hợp âm piano, còn dạy cho Lý Phong ?

Có chút khéo quá mức a?

Ngay cả Tiết Tình cũng cảm thấy rất không đáng tin, phải biết Beethoven sáng tác ra một bài piano 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 dài 3p đã khiến nàng rất khâm phục, một bài hòa âm dài mấy chục phút ? Trời ạ! nàng không dám tưởng tượng chuyện này !

Tưởng Vận Trúc đứng kế bên cũng sững sờ, Lý Phong nhận biết

Beethoven ? Chưa từng nghe hắn nhắc a~ ! Còn nữa… Lý Phong biết đánh đàn piano ? Sao nàng chưa từng nghe thấy chuyện này ?

Trong lúc mọi người còn đang mơ màng, Lý Phong tiến vào hệ thống bỏ 1000 điểm điểm tích lũy mua một bản " Kỹ xảo đàn piano cấp Đại Sư ".

Lần trước trang bức đánh mặt Kim Tú Triết, Lý Phong đã từng học 《 Kỹ xảo đàn piano cấp Đại Sư 》 nhưng lúc đó là đồ miễn phí, sau khi hoàn thành nhiệm vụ đã bị thu hồi.

Tiếp đó, Lý Phong tiến vào giao diện hệ thống xem xét nốt nhạc của 《 Hòa âm của định mệnh 》

《 Hòa âm của định mệnh 》 có tên chính thức là 《 Bản giao hưởng số 5 》, là một trong những bài nhạc nổi tiếng nhất của Beethoven được viết vào năm 1804 đến 1808.

Chú thích 1 : Khúc nhạc này chỉ bao hàm phiên bản trình diễn bằng piano.

Chú thích 2 : Khúc nhạc này ở thế giới song song đã đạt đến danh vọng cực cao, có thể nói là vương giả trong những bản hòa âm.

Chú thích 3 : Khúc nhạc này có thời gian trình diễn 33 phút, kí chủ có thể trình diễn đoạn mở đầu.

Vương giả trong hòa âm ? Lý Phong nhìn cái chú thích này cũng âm thầm líu lưỡi. Khúc hòa âm này trâu bò như vậy, nếu như lần đầu ra mắt mà lại dùng trong dịp này thì có vẻ phung phí!

" Không có gì phung phí, đã muốn trang bức đánh mặt Sử Phi thì phải đánh cho vang dội, mà tiểu gia chỉ là tấu chương đầu tiên, cũng không phải là toàn bộ ".

Sau khi nghĩ thông suốt Lý Phong cảm thấy thoải mái hẳn.

Vốn dĩ Sử Phi rất khẩn trương, vì việc này liên quan đến mặt mũi của hắn, nhưng sau khi thấy Lý Phong ngồi thật lâu trước đàn piano lại không bắt đầu tấu nhạc, Sử Phi cũng cảm thấy yên lòng :" Hừ ! Hóa ra chỉ là giả vờ giả vịt!"

Những kẻ học chung với hắn cũng trấn định lại, bắt đầu nhao nhao nói :" Lý Phong a, ngươi đừng có ngồi ngẩn người ở đó nữa, tranh thủ thời gian bắt đầu đi, chúng ta đang đợi nghe đây"

"Hòa âm hả ? có cần chúng ta mang tất cả nhạc cụ ra để trình diễn chung với ngươi không ?"

"Không ổn nha ! Nếu làm vậy phải nhờ bạn học Lý Phong lấy ra phổ khúc, lỡ như hắn chỉ là đang giả vờ giả vịt vậy không phải là không còn đường lui sao ? Mọi người đều là bạn học, khoan dung độ lượng một chút đi"

" Phi, hiện tại hắn còn đường lui sao ???"

Giáo viên dạy nhạc piano tên là Nghiêm Duệ Đạt, hắn một mực giữ im lặng từ đầu đến giờ mà cũng không nhịn được, sắc mặt dần biến thành âm trầm.

Hắn rất thưởng thức tài năng của Beethoven, cũng rất kính nể thành tựu Sử Hưng Đức lão tiên sinh đạt được, cho nên tại thời điểm Tiết Tình cùng Sử Phi tranh luận hắn một mực giữ im lặng.

Lúc Lý Phong nói Beethoven sáng tác ra một bài hòa âm, Nghiêm Duệ Đạt vô cùng chờ mong, nhưng hiện tại xem ra….

"Đông Đông Đông…"

"Đông Đông Đông…"

Đúng lúc này Lý Phong đột nhiên bắt đầu.

Sau khi âm nhạc vang lên, mọi người cảm thấy như có một cánh tay đang gõ cửa lòng mình, chủ nhân của cái tay này như tiến tới từ trong hư vô, uy nghiêm, lãnh khốc, tựa như vận mệnh hư vô mờ mịt không nhìn thấy không sờ được.

Tiếp đó một âm lực thật mạnh lập tức xuất hiện sau mỗi cái hợp âm, là một tiếng vang thật lớn sau dư âm, cũng giống như là vận rủi lan tràn khắp nơi, là chúa tể vạn vật.

Đột nhiên!

“Đinh Đinh”

Hai hợp âm mãnh liệt ngăn chăn nó lại, chỉ trong một cái nháy mắt, một âm hưởng trữ tình đột ngột xuất hiện, cho người ta cảm giác yên ắng mà ấm áp.

Cùng lúc đó vận mệnh run rủi kia tựa như đang càng ngày càng bướng bỉnh, cố gắng tiến lên, tựa như lúc nào cũng có thể chiếm lĩnh chút lãnh địa an toàn còn lại.

Đúng lúc này, một khí thế mạnh mẽ giống như âm nhạc của Chúa Trời dùng một khí thế cắn trời nuốt đất bao phủ nó, tựa như một cái tay bóp ngay vào yếu điểm của vận mệnh run rủi.

Một khúc này hoàn tất!

Trong phòng yên tĩnh như chết !

Không biết đã trôi qua bao lâu, một tiếng thở mạnh phá vỡ bầu không khí yên lặng.

Nhậm Khang, Nghiêm Duệ Đạt, Sử Phi còn có học sinh của lớp 04, mồ hôi rơi như mưa, hai mắt đỏ bừng, tựa như vừa trải qua một trận giao chiến của các vị tiên!

Tưởng Vận Trúc lấy tay che miệng, vẻ mặt ngạc nhiên không dám tin tưởng.

Tiết Tình khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, lộ vẻ kinh ngạc, qua một hồi lâu, kinh ngạc chuyển thành kinh hỉ, Tiết Tình chỉ thấy một đám lửa đang thiêu đốt trong lòng mình, nàng muốn hô hoán lớn hơn để phát tiết tất cả hưng phấn.

Nhưng mà lý trí lại chặn lấy cổ nàng, làm cho nàng không cách nào lên tiếng !

Khúc hòa tấu này… Tên là gì ?

Trong sự yên tĩnh hoàn toàn, Nghiêm Duệ Đạt run run hỏi.

“《 Bản giao hưởng số 5 》 hay còn gọi là 《 Hòa âm của định mệnh 》, vừa nãy ta chỉ hòa đánh chương thứ nhất và chỉ là bản

hòa tấu giản lược bằng piano, nếu như được trình diễn bằng cả dàn nhạc, khúc hòa âm này sẽ càng thêm rung động."

Ngay từ đầu Lý Phong cũng rất kinh ngạc vì cái tên vương giả trong những bản hòa âm, sau khi chính thức tấu nhạc hắn mới phát hiện khúc nhạc này có lực lượng chấn áp tâm linh người nghe.

Đây mới chỉ là chương đầu, còn chỉ là dùng piano, khó có thể tưởng tượng được nếu cả dàn cùng chơi sẽ tạo nên khung cảnh thế nào.

"《 Hòa âm của định mệnh 》, hay, thật là hay!!!"

Nghiêm Duệ Đạt vỗ tay hét lớn như fan cuồng gặp thần tượng.

Nhậm Khang cũng không nhịn được vỗ tay lớn tiếng khen :" Quá rung động, ta không còn bất cứ ngôn từ gì để miêu tả tâm tình, thật sự là quá rung động, Beethoven thật sự là thiên tài soạn nhạc."

Liên tục hai lần nói quá rung động, đủ để biểu hiện tâm tình kích động của Nhậm Khang bây giờ !

Học sinh lớp 04 cũng bắt đầu vỗ tay, cái khác không nói, khúc nhạc này đúng là chấn động lòng người, bọn họ đã tâm phục khẩu phục với tài năng của Beethoven.

Đúng lúc này Lý Phong đứng lên nhìn về phía Sử Phi, đùa cợt nói :" Đúng rồi Sử Phi, ngươi vừa mới nói cái gì nhỉ ? Beethoven không thể nào sáng tác ra khúc piano như 《 Thu ý nồng 》 ?

"Beethoven có thể sáng tác ra 《 Thu ý nồng 》 hay không ta không biết, nhưng ta biết một điều cả đời của ngươi cũng đừng mơ sáng tác ra một bản hòa âm đẳng cấp như 《 Hòa âm của định mệnh 》

Lời này vừa nói ra, Sử Phi cảm thấy gương mặt mình đau rát, giống như bị Lý Phong quất mười mấy bạt tai.

Chương 453. Khó giải nan đề?

Chương 414: Khó giải nan đề?

Sử Phi hiện giờ cảm giác thật xoắn xuýt, thật là muốn tự tử !

Con mẹ nó, cái gì mà Beethoven không viết ra được một bài như《 Thu ý nồng 》,《 Hòa âm của định mệnh 》đã đủ để biến tất cả những quan điểm trước đây của hắn trở thành trò cười.

Mạnh miệng nhục nhã người khác để tăng uy phong của mình nhưng cuối cùng lại bị cắn trả, nếu so sánh với《 Hòa âm của định mệnh 》thì quả thật《 Thu ý nồng 》chỉ là đồ bỏ đi, cặn bã không thể so sánh!

Mà đây chỉ là phổ âm piano của chương thứ nhất , nếu như là toàn bộ bài hòa tấu sẽ thành dạng gì ? Sử Phi hiện tại xấu hổ đến mức muốn đào lỗ dưới đất để chui vào.

Nếu như《 Hòa âm của định mệnh 》dự thi giải Golden Awards năm nay chắc chắn sẽ đoạt giải, như vậy rõ ràng việc Sử Phi nói thành tựu của Sử Hưng Đức cao hơn Beethoven đều là chém gió.

Nhưng mà…

“Hừ, ngươi có bằng chứng gì mà dám nói bản hòa âm này do Beethoven sáng tác ? Chẳng lẽ ngươi nói là ta phải tin sao?”

Sử Phi trấn định lại, cười lạnh nói.

Lời này vừa nói ra, biểu hiện của mọi người trở nên rất đặc sắc.

Đây là lần đầu tiên mọi người nghe được bài piano này, nếu không phải Beethoven sáng tác thì là ai, chả lẽ là Lý Phong sáng tác xong lại gắc mác cho Beethoven ? Nếu là ngươi, ngươi có ngu như vậy không ?

Rõ ràng là bất hợp lý !

Nhưng Sử Phi đã hỏi thì Lý Phong cũng phải tìm cách để chứng minh, nếu không Lý Phong danh bất chính, ngôn bất thuận, mọi người cũng sẽ dị nghị.

Lý Phong cười, rõ ràng là Sử Phi dám chơi không dám chịu !

“Ngươi muốn ta chứng minh thế nào ? Mời Beethoven đến dây, hay là đưa bản thảo sáng tác cho ngươi xem ? A ! nhưng mà chỉ sợ lúc đó ngươi lại lật lọng nói đây không phải là Beethoven, hoặc là ngươi lại nói bản thảo này là Beethoven sao chép, muốn thì tìm cách còn không muốn sẽ tìm lý do, mọi người thấy ta nói có đúng hay không ?”

Lý Phong nói một cách mỉa mai.

“Hừ ! Rất đơn giản, chỉ cần ngươi có thể chứng minh ngươi quen biết Beethoven là được”

Sử Phi cũng cảm thấy yêu cầu của mình có chút vô lý, nên phải nhanh chóng tạo cho mình một cái phòng tuyến cuối cùng.

Hắn cảm thấy việc Beethoven trước giờ không dám lộ diện, khẳng định có gì đó mờ ám không dám cho người khác biết, Lý Phong muốn chứng minh mình là bạn thân của Beethoven quả thật rất khó khăn.

Nghe vậy mọi người cũng gật dầu hùa theo :” Đúng vậy nha, chỉ cần Lý Phong có thể chứng minh mình quen biết với Beethoven vậy thì mọi chuyện đều rõ ràng”

“Nói ra cũng đơn giản, Lý phong! Ngươi chỉ cần gọi một cuộc gọi video call cho Beethoven để mọi người cùng xem là được rồi!”

“Video call thì hơi khó, rõ ràng chưa ai gặp Beethoven lần nào, làm sao biết được người đang trả lời video call là Beethoven?”

“…Đúng là một cái vấn để nan giải”

Nghe mọi người bàn tán, Sử Phi rất đắc ý.

Chỉ cần không chứng minh được Lý Phong và Beethoven quen biết nhau thì cuộc đánh cược này không thể coi là hắn thua!

Một mực giữ im lặng từ nãy đến giờ như Tưởng Vận Trúc cũng không thể nhịn được mà nói :"Lý Phong, những lời Sử Phi nói thật vô lý, ngươi không cần phải so hơn thua với hắn, càng tranh luận càng vô nghĩa, cây ngay không sợ chết đứng, chúng ta cứ kệ hắn muốn nói gì thì nói, chỉ là chó sủa ngang tai mà thôi"

Tiết Tình cũng lên tiếng :"Mặc kệ bọn hắn có tin hay không, ta tin ngươi !".

Vừa nói xong, Tiết Tình cũng cảm giác hình như mình nói câu này có gì đó không đúng, suy nghĩ một chút mặt bỗng nhiên hơi đỏ.

Sử Phi và mọi người nhìn thấy khuôn mặt thẹn thùng của Tiết Tình, sau đó lại nghĩ đến việc Lý Phong đang cố gắng ra mặt nói giúp Tiết Tình, không khỏi suy nghĩ liệu hai người có gì mờ ám hay không?

"Yên tâm, tuy là yêu cầu của Sử Phi hơi quá đáng nhưng ta vẫn có biện pháp chứng minh"

Sau khi nói xong Lý Phong lấy điện thoại di động ra bắt đầu gọi một cuộc gọi video call.

Mọi người thấy thế bỗng nhiên hiếu kỳ, Lý Phong đang gọi cho ai ? chẳng lẽ là Beethoven sao ?

Đậu xanh! Nếu là gọi cho Beethoven thật, vậy chẳng phải bức màn bí ẩn lâu nay lập tức sẽ được vén lên sao ?

Tiết Tình cũng rất hồi hộp, tim đập phanh phanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hưng phấn, khẩn trương, tâm tình bất định. Đủ loại suy nghĩ chạy trong đầu.

Nhớ lại lần đầu tiên nghe được《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》, nàng đã bị tài hoa của Beethoven hấp dẫn, cũng kể từ đó, nàng đã cố gắng tìm kiếm những tài liệu liên quan đến Beethoven.

Chỉ tiếc tư liệu của Beethoven quá ít, chỉ biết Beethoven là một chàng trai 20 tuổi đến từ Trung Hoa.

Hâm mộ đã lâu như vậy bây giờ lại có cơ hội gặp được

Beethoven, thử hỏi làm sao nàng không hưng phấn cho được.

Ngay tại lúc mọi người tập trung ở phía sau Lý Phong chờ thời khắc kích động ập tới thì một hình ảnh lóe lên. Một gương mặt trung niên xuất hiện trên màn hình điện thoại di động.

Mọi người (?_?)

Không phải chứ ?... Ông chú này là ai, chả lẽ lại là Beethoven? Không thể nào ? Theo lời đồn thì Beethoven là một người trẻ tuổi, tuổi đời khoảng hai mươi, khuôn mặt của ông chú này ít ra cũng phải 50 tuổi a.

“Gọi cho Beethoven ? Đùa à ? Ta đã học được thuật phân thân đâu !” Lý Phong nghĩ.

Ông chú trong cuộc gọi video call này là người đã giúp Beethoven quảng bá《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》: Vệ Minh Thành!

“Chào Vệ tiên sinh ! Ta là Lý Phong, có người nghi ngờ quan hệ giữa ta và Beethoven cho nên ta muốn mời ngươi làm chứng, nói cho mọi người biết thật ra ta và Beethoven là bạn thân.”

Vì đề phòng bị lộ, Lý Phong đi thẳng vào vấn đề, nói với Vệ Minh Thành như vậy.

Lúc này mọi người mới nhận ra đây là ai, thì ra là Vệ Minh Thành, người đã giúp cho Beethoven quảng bá《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》.

Ngay lúc này mọi người đều ồn ào hẳn lên.

Vệ Minh Thành :” Hả?“

Ta còn tưởng rằng ngươi lại ra một tác phẩm mới, uổng cho ta còn đang chuẩn bị tâm lý để kích động, kết quả nghe ngươi nói như vậy.

Nhưng mà Vệ Minh Thành cũng là người thông minh, hiểu Lý Phong đang gặp phiền phức, nhưng lại không thể bại lộ việc mình là Beethoven, chỉ có thể mượn lời của mình để chứng minh Lý Phong và Beethoven có quen biết.

Nghĩ đến đây, Vệ Minh Thành nói:"Đương nhiên, nếu như ngay cả ngươi cũng không phải bạn thân của Beethoven thì trên thế giới này ai dám nhận mình là bạn thân của Beethoven ?"

Lý Phong khẽ nhếch miệng, hài lòng nói :" Cám ơn Vệ tiên sinh, mấy ngày trước Beethoven vừa mới sáng tác ra một bản hòa âm mới, hắn nói đợi rảnh rỗi sẽ tìm đến ngài nhờ thu âm"

Vừa nghe Lý Phong nói vậy tâm tình của Vệ Minh Thành liền kích động:" Được vậy thì tốt quá, ta chờ ngươi…. Cùng Beethoven đại giá quang lâm"

Trong lúc kích động Vệ Minh Thành suýt lỡ mồm lộ bí mật, may mắn hắn nhanh trí cứu vãn.

Lý Phong chảy mồ hôi hột, vội vàng cúp điện thoại vì sợ ông bác họ Vệ này lại lỡ mồm.

"Sao ? Ngươi tin rồi chứ ?" Lý Phong nhìn Sử Phi hỏi.

Mặt của Sử Phi nhăn như khỉ ăn ớt, hắn thật sự không nghĩ đến Lý Phong nhờ Vệ Minh Thành làm chứng, càng không nghĩ là Vệ Minh Thành đánh giá cao Lý Phong đến vậy.

Bây giờ, hắn muốn chống chế cũng không được nữa rồi!

Sau một lúc lâu, Sử Phi bật cười nói :" Được, ta tin rồi, ta nhận thua, buổi tối hôm nay mọi người đi hộp đêm Hoàng Gia số 1 hưởng phúc, không say không về!"

" Yayyyy!"

" Quá tốt!"

" Không say không về, có say cũng không về!"

Tập thể sinh viên lớp 04 đồng loạt hoan hô.

Nhậm Khang cùng Nghiêm Duệ Đạt liếc nhau một cái cười khổ, cũng không có ý định mở miệng ngăn cản nữa.

Vốn dĩ đánh cược thua sẽ rất mất mặt, nhưng Sử Phi lại rất biết

đánh trống lảng, để mọi người vui vẻ mà quên sự mất mặt của hắn.

Lông mày của Lý Phong nhẹ nhàng nhướng lên, sau một lúc lâu cười nói :"Thú vị"

Đúng lúc này, tiếng nói của Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Tiết Tình, hiện tại nhận được khen thưởng như sau:

- Điểm kinh nghiệm : 3000

- Điểm tích lũy : 150000

Đẳng cấp: Cấp S

Điểm kinh nghiệm: 6500/ 30000

Điểm tích lũy : 1000200

Điểm chinh phục : 239

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ : Tám phương mưa gió để ta sử dụng

Chương 454. Ta tuyển Taxi

Chương 415: Ta tuyển Taxi

"Điểm tích lũy hệ thống vượt 1 triệu. . ."

Ánh mắt Lý Phong sáng lên, tâm lý hưng phấn.

Tuy để đạt được 10 triệu còn một con đường dài phải đi, nhưng có một triệu đầu tiên, thì không sợ không kiếm ra một triệu thứ hai, một ngày nào đó chắc chắn sẽ kiếm đủ 10 triệu điểm tích lũy, để hồi sinh cho mẹ mình là Lý Viện!.

Sau khi Sử Phi nhận thua không bao lâu, thì tiếng chuông tan học vang lên, Nhậm Khang cùng Nghiêm Duệ Đạt cũng rời khỏi lớp.

Sau khi ra khỏi lớp, Nghiêm Duệ Đạt đột nhiên dừng bước, hốt hoảng nói :"Ai nha, sao ta có thể quên vấn đề cốt lõi này!"

Nhậm Khang cũng giật mình:" Chuyện gì vậy Nghiêm lão sư, ngài từ từ nói đừng quá kích động"

"Ngài có nhận ra là kỹ thuật đánh piano của Lý Phong rất xuất sắc không?" Nghiêm Duệ Đạt cố gắng đè lại sự hưng phấn trong lòng hỏi Nhậm Khang.

Nhậm Khang bỗng nhiên sững sờ, sau đó mới phản ứng lại :" Đúng rồi nha, tại sao ta lại không nghĩ đến việc này!"

Lúc nãy bọn họ dồn tất cả sự tập trung vào 《 Bản hòa âm của định mệnh 》, không hề để ý kỹ năng chơi piano của Lý Phong, bây giờ sau khi nhớ lại họ mới phát hiện, thì ra kỹ năng chơi piano của Lý Phong cực kỳ tốt.

Nếu so sánh, kỹ năng đánh piano của Lý Phong hoàn toàn nghiền ép Sử Phi, cho dù bản thân Nghiêm Duệ Đạt cũng cảm giác không bằng!

“Lý Phong đúng là một hạt giống tốt, Nhậm lão sư, chúng ta vô tình nhặt được bí kíp rồi”

Nghiêm Duệ Đạt càng nói càng hưng phấn.

Tuy mình chưa dạy gì cho Lý Phong, nhưng nếu sau này Lý Phong thành danh, người khác sẽ nói giáo viên dạy piano cho Lý Phong là Nghiêm Duệ Đạt, cái gì gọi là danh tiếng, đây chính là danh tiếng.

Nhậm Khang cũng bỗng nhiên hưng phấn, tuy mình không phải là giáo viên piano của Lý Phong, nhưng mình là giáo viên chủ nhiệm lớp a~, sau này Lý phong phát đạt, Nhậm Khang ta không phải là nước lên thì thuyền lên sao?

….

20 phút sau là đến tiết thanh nhạc, Lý Phong thật sự rất muốn cúp học, nhưng mà hắn cùng Tưởng Vận Trúc có nhiệm vụ bảo vệ Tiết Tình, mà Tiết Tình lại là con ngoan trò giỏi, nên đành phải bất đắc dĩ đi học cùng với Tiết Tình.

Trên đường đến lớp, ba người Lý Phong đi chung một nhóm, học sinh lớp 04 đi một nhóm, hai nhóm cách nhau xa xa, nước sông không phạm nước giếng.

“Lý Phong, ngươi chỉ là một học sinh chuyển trường mà thôi, muốn đấu với ta? Chống mắt lên xem ta cô lập ngươi thế nào.” Sử Phi đứng trong đám người nhìn về phía Lý Phong, âm thầm nói trong lòng.

Tưởng Vận Trúc nhìn ra có gì đó không đúng bèn nói nhỏ :

“Lý Phong, hình như tụi mình bị cô lập”

“Từ xưa đến nay chỉ có kẻ yếu mới đi theo bầy”

Không đợi Lý Phong trả lời, Tiết Tình liền nói trước.

Lý Phong nhướng mày một cái, ngạc nhiên liếc nhìn Tiết Tình. Tiết Tình mới 19 tuổi mà đã có suy nghĩ như vậy? Nàng nhất định là đã từng trải qua việc gì đó.

“Sao? Ngươi nghĩ là ta sẽ quan tâm đến việc bị người khác cô lập ?”

Tiết Tình không cam lòng bị yếu thế nên nhìn thẳng vào mắt Lý Phong hỏi.

Lý Phong lắc đầu :” Có phải ngươi đã từng bị cô lập ở học viện âm nhạc Hoàng Gia hay không ?”

Ánh mắt Tiết Tình lóe lên một cái rồi cúi đầu xuống.

Lý Phong cùng Tưởng Vận Trúc liếc nhau, từ trong ánh mắt của Tiết Tình đã nhận ra câu trả lời.

Tuy Tiết Tình không chính miệng thừa nhận, nhưng im lặng nghĩa là đồng tình, nói cách khác Tiết Tình đã từng bị cô lập.

“Nữ sinh xinh đẹp như thế mà lại cô lập, bọn sinh viên kia thật là cầm thú a~”

Lý Phong thầm nói.

Sau một lúc im lặng, Tiết Tình đột nhiên hỏi:” Lý Phong, ngươi… ngươi có thể giới thiệu ta với Beethoven được không ?”

Trong giọng nói của Tiết Tình có chút run rẩy, rõ ràng khi nói câu này Tiết Tình đang cảm thấy có chút khẩn trương.

Lý Phong đã nghĩ đến việc Tiết Tình sẽ đưa ra yêu cầu này, bèn cười nói:”Ta có thể nói giúp ngươi, nhưng mà hắn có đồng ý hay không thì ta không hứa trước được.”

Tiết Tình thở phào nhẹ nhõm, nhoẻn miệng cười :”Trăm sự nhờ vào Lý Phong tiên sinh!”

Lý Phong gật gật đầu, cùng với Tưởng Vận Trúc bốn mắt nhìn nhau cười một tiếng rồi tiếp tục đi tới phía trước.

Sau khi vào lớp học, Lý Phong ngay lập tức muốn chui xuống hàng cuối, nhưng lại không ngờ Tiết Tình là học sinh gương mẫu, chọn hàng ghế dầu để ngồi.

Lý Phong cùng Tưởng Vận Trúc cũng rất bất đắc dĩ nhưng mà đâm lao đành phải theo lao, bèn cùng nhau lên hàng đầu.

Bởi vì Sử Phi cố ý cô lập bọn họ, nên dù hàng đầu có thể ngồi mười mấy người nhưng hiện tại chỉ có ba người Lý Phong, từ xa nhìn vào có cảm giác thật trống trải.

Đối với chuyện này Lý Phong cùng Tưởng Vận Trúc đều không thèm quan tâm, Lý Phong là người từng lăn lộn ngoài xã hội, mấy trò con nít này không dọa được hắn.

Tưởng Vận Trúc thì đã trải qua tôi luyện nhiều năm tại Long Hồn, có gì mà chưa thấy.

Còn với Tiết Tình thì….. thật xin lỗi !!! Chuyện này đã thành thói quen nên chẳng có cảm giác gì.

Tiếng chuông vào học reo lên, giáo viên thanh nhạc cầm sách vở từ từ bước vào lớp học.

Tiết Tình rất nghiêm túc lấy ra tập sách để ôn lại bài.

Sau khi tan học, giáo viên thanh nhạc rời đi, Sử Phi đứng dậy vỗ tay nói :" Các bạn, ta vừa mới gọi cho quản lý của hộp đêm Hoàng Gia số 1, đặt trước phòng Diamond số 2, mọi người dọn dẹp và chuẩn bị đi, sau 20p nữa tập hợp ở cổng nam."

Sử Phi vừa nói xong, phòng học vang lên một trận hoan hô.

"Cái gì ? Phòng Diamond số 2 ? Đây là một trong hai phòng mắc nhất của Hoàng Gia số 1! Phí tổn ít nhất cũng là 18888 !"

"Đúng vậy nha ! Phí tổn thấp nhất là 18888, ta nghe nói phòng này siêu lớn, cực kỳ xa hoa, cho dù toàn bộ chúng ta nhét vào cũng còn dư."

"Đúng là đại gia, xài tiền quá xa xỉ"

"Sử đại gia, ngươi nhận ta làm bằng hữu đi, ta muốn đi theo ngươiiiii "

" Sử đại gia, ta rất giỏi nịnh hót, ngươi thu ta làm tiểu đệ đi"

“ Sử đại gia…”

Sử Phi là người bản địa Kim Tinh, gia đình có điều kiện, ông nội của hắn là Sử Hưng Đức thì càng không cần phải nói , tiền bản quyền piano cùng tiền cát xê biểu diễn phải hơn 10 triệu một tháng.

Cha của Sử Phi cũng mở một công ty quảng cáo thu nhập mỗi năm hơn 100 triệu, gia đình hắn đời này chỉ sinh mình hắn, hắn lại là cháu đích tôn, mọi người trong nhà đều coi hắn là bảo bối.

Tiền tiêu vặt một tháng của Sử Phi là một con số không tưởng đối với những học sinh xuất thân bình thường, bởi vậy trong lớp 04 Sử Phi được gọi là đại gia.

Nghe mọi người thổi phồng, Sử Thi cười mắng :”Được rồi~, hôm nay là ngày bạn học mới vào lớp, mọi người nghiêm chỉnh một chút, đừng để họ chê cười.”

Sử Phi nói vậy mọi người đều im lặng.

Nhân cơ hội này, Sử Phi đi đến chổ của ba người Lý Phong nói :”Tiết Tình, Vận Trúc, các ngươi vừa mới tới Kim Tinh, khẳng định không rành đường, lát nữa các ngươi lên xe ta đi.”

Vừa nói Sử Phi vừa xoay chìa khóa BMW trong tay.

Hắn đã phô bày tài hoa chơi đàn piano rồi, bây giờ đã tới thời điểm phô bày tài lực.

Xã hội hiện đại chính là như vậy, đẹp trai, bằng cấp cao, khoai to cũng không bằng có tiền, sau khi lộ ra chìa khóa xe BMW, Tiết Tình và Tưởng Vận chắc chắn sẽ nhìn hắn bằng cặp mắt khác.

Tưởng Vận Trúc nhíu mày, quay qua nhìn về phía Tiết Tình.

Tiết Tình không có biểu lộ gì lắc đầu từ chối :” Cảm ơn, ba người bọn ta tự bắt xe được”

Sử Phi : ”???”

Cái này không đúng kịch bản a…. Não hai người này bị nước đổ

vào sao, có xe BMW không ngồi, lại muốn bắt xe khác ? Hay là các nàng nghĩ bản thiếu gia đi xe BMW thế hệ thứ nhất hoặc thế hệ thứ ba ?

“Khụ khụ, thật ra BMW của ta là BMW 760, đảm bảo ngồi thoải mái hơn taxi”

Sử Phi không cam tâm từ bỏ, bèn tự giải thích.

BMW 760 là thế hệ BMW hạng sang, giá rất cao, hắn đúng là không tin sau khi hai nàng nghe được mà vẫn không muốn đi.

Tiết Tình nhìn hắn, không mặn không nhạt nói:”Vậy sao ? Nhưng mà ta vẫn muốn đi taxi”

Tưởng Vận Trúc cũng gật đầu đồng tình nói :”Ừm, ta cũng chọn taxi”

Sử Phi :”???”

Chương 455. Vị đạo cũng liền như thế

Chương 416: Vị đạo cũng liền như thế

20 phút sau, tại cổng nam của trường.

Lớp số 4, khóa 19 của nhạc viện đã hội tụ đủ ở đây, một chiếc BMW 760Li được Sử Phi đậu giữa đám người.

Những học sinh trường Kim Kinh đi ngang qua đều dừng lại nhìn chiếc BMW 760Li của Sử Phi bằng ánh mắt hâm mộ.

Sử Phi rất thích cảm giác được mọi người chú ý như thế này, ngay sau đó hắn liền đắc ý liếc nhìn Lý Phong, thấy Lý Phong đang cúi đầu dường như có tâm sự.

“Hừ, hắn nhất định là đang hâm mộ ta”

Sử Phi âm thầm cười lạnh.

Bạn thân của Beethoven thì thế nào ? Cược thắng ta thì thế nào ? Ta có BMW 760Li, ngươi chỉ có thể đón taxi.

Nếu nói hắn là soái ca nhà giàu thì trong mắt hắn Lý Phong chỉ là một quỷ nghèo, Lý Phong có thể cười hắn nhất thời, hắn có thể cười Lý Phong cả đời, đây chính là chênh lệch!

“Tất cả mọi người đến đông đủ chưa ? Vương Nguyệt, điểm danh giúp ta !”

Sử Phi nhìn một lượt, sau đó nhìn một cô gái ăn mặc rất thời trang nói.

Vương Nguyệt là ủy viên văn nghệ của lớp số 4, tướng mạo xinh đẹp, dáng người cao gầy, là hoa khôi lớp số 4, trước giờ luôn theo đuổi Sử Phi.

Sử Phi nói một tiếng, Vương Nguyệt liền đồng ý, rồi cầm lấy danh sách lớp điểm danh, sau khi đã điểm danh xong, nàng đi đến trước mặt của Sử Phi mỉm cười nói :"Sử lớp trưởng, mọi người đều đến đông đủ rồi"

"Rất tốt" Sử Phi gật đầu hài lòng, nói :" Mọi người đều biết hộp đêm Hoàng Gia số 1 đúng không ? Xe ta ngồi được ba người, Vương Nguyệt, Trương Thiến, Lý Mãnh đi với ta, các bạn học khác có thể đi xe điện ngầm hoặc xe bus, chúng ta xuất phát !"

Trương Thiến là ủy viên kỷ luật, Lý Mãnh là ủy viên thể dục, lại thêm Vương Nguyệt, ba người bọn họ cùng Sử Phi trở thành một nhóm người nắm quyền lực.

Sau khi nói xong, Sử Phi quay qua nhìn đám người Tiết Tình và Tưởng Vận Trúc thì thấy hai cô gái cúi đầu thì thầm cái gì.

Sử Phi âm thầm hừ lạnh một tiếng, ngồi vào BMW 760Li của mình.

Vương Nguyệt cười đắc ý, chen vào ghế kế bên tài xế, Trương Thiến cùng Lý Mãnh nhìn nhau, ngồi xuống hàng phía sau.

Lúc Sử Phi đang chuẩn bị khởi động xe để đi tới Hoàng Gia 1 thì một chiếc Lamborghini màu vàng ầm ầm chạy tới.

"C-K-Í-T..T...T "

Một tiếng thắng rít tai vang lên, Lamborghini đậu sát bên chiếc BMW 760Li của Sử Phi.

Cửa xe hạ xuống, Chu Tử Ngang nhô đầu ra hỏi :" Sử học đệ, lớp các ngươi đang tham gia hoạt động tập thể gì vậy ?"

"A, là Chu học trưởng"

"Chu học trưởng đẹp trai"

"Đến khi nào ta mới được ngồi trên Lamborghini hóng mát đây?"

Sự xuất hiện của Chu Tử Ngang lập tức gây nên oanh động.

Chu Tử Ngang từng đóng quảng cáo, từng là diễn viên phim truyền hình, hiện tại đang là nam chính của một bộ phim thần tượng, tại Kim Kinh, danh tiếng của Chu Tử Ngang có một không hai, Sử Phi thật sự là không thể nào so với Chu Tử Ngang.

Trước mặt Chu Tử Ngang, tất cả cảm giác hơn người của Sử Phi đều bị dập tắt, nên hắn vội vàng cười nói :"Chu học trưởng, lớp chúng ta có ba bạn học sinh chuyển trường, để hoan nghênh bọn họ, chúng ta đang chuẩn bị đi Hoàng Gia số 1 chơi"

Vương Nguyệt đang ngồi kế bên ghế tài xế cũng vội vàng nở nụ cười, hi vọng có được sự chú ý của Chu Tử Ngang.

Đúng là nàng đang theo đuổi Sử Phi thế nhưng Sử Phi cố tình ậm ờ, có câu nói rất hay, không nên bỏ tất cả trứng vào cùng một giỏ, phải rắc thính thật nhiều rồi chọn người có điều kiện tốt nhất mà quen.

Nếu Chu Tử Ngang nhìn trúng nàng, nàng sẵn sàng đá Sử Phi qua một bên, gia tộc Chu Tử Ngang có tổng tài sản hơn 10 tỷ, còn Sử Phi cao lắm thì khoảng chừng 1 tỷ, dùng đầu ngón tay suy nghĩ cũng phân biệt được ai hơn ai.

"Ồ ?" Lông mày của Chu Tử Ngang vểnh lên một cái, sau đó nhìn ba người Lý Phong, cười nói:" Hoàng Gia số 1 rất khó có phòng trống nha, ngươi đặt phòng chưa ?"

Sử Phi vội gật đầu :" Đặt trước hết rồi, phòng Diamond số 2, sao hả Chu học trưởng, có hứng thú đi chơi không ?"

" Ồ, Diamond số 2 cơ à, Sử học đệ thật là xa xỉ" Chu Tử Ngang ra vẻ kinh ngạc, sau đó cười nói :" Thôi, ta còn có việc riêng không thể đi được, các ngươi chơi vui vẻ"

Sau khi nói xong, Chu Tử Ngang khởi động Lamborghini chạy đi.

Nhìn thấy xe Lamborghini chạy đi, Sử Phi siết chặt nắm tay mình :" Khoe khoang cái gì chứ, nếu không phải cha ta muốn ta đi học khiêm tốn một chút, ta cũng có thể lái Lamborghini"

Sau một lúc lầm bầm, Sử Phi mới khởi động xe đi đến Hoàng Gia số 1.

Ở đằng xa nhìn lại, Chu Tử Ngang đã đậu chiếc Lamborghini của mình ở ven đường, lấy điện thoại di động gọi một số điện thoại, nói :"Chào Lực ca, ta có việc muốn nhờ Lực ca giúp một tay, lát nữa ngươi đi tới hộp đêm Hoàng Gia số 1 phòng Diamond số 2…"

Sau khi cúp điện thoại, Chu Tử Ngang âm thầm đắc ý nói :"Anh hùng cứu mỹ nhân, trò này chơi trăm trận trăm thắng."

Nửa tiếng sau, bên trong Hoàng Gia số 1, phòng Diamond số 2.

"Mọi người cứ thoả thích ăn uống, không cần phải tiết kiệm tiền cho ta, hôm nay chúng ta chỉ có một mục đích đó là chơi hết mình"

Sử Phi rủ Vương Nguyệt, Trương Thiến, Lý Mãnh vào phòng dịch vụ để order các loại đồ ăn và rượu.

Việc này tất nhiên sẽ dẫn đến một loạt tiếng hoan hô từ những học sinh lớp 04, chỉ riêng ba người Lý Phong vẫn ngồi trên ghế sa lon không thèm nhúc nhích.

Thấy vậy, Sử Phi nhếch miệng cười trào phúng, nói :"Lý Phong, chúng ta đều là bạn, ba người tuyệt đối đừng khách sáo, cứ tự nhiên như ở nhà, tới lấy đồ ăn đi"

Sau khi nói ra những lời này, mọi người đều cười vang hùa theo.

Trong mắt của học sinh lớp 04, ba người Lý Phong tựa như những con cừu non chưa trải việc đời, vừa thấy sự xa hoa này đã choáng ngợp vội vã tìm nơi hẻo lánh để ẩn náu.

"Lý Phong, đừng lo việc Sử đại gia trả không nổi, cha của Sử đại gia có gia sản mấy trăm triệu, đối với Sử đại gia những thứ này không hề đáng giá."

Lý Mãnh như cười mà không phải cười nói.

"Mấy chục ngàn tệ đối với chúng ta có thể xài cả năm trời, nhưng đối với Sử đại gia, đây chỉ là tiền tiêu vặt một tuần."

Trương Thiến cũng phụ họa nói theo, lúc Sử Phi tính tiền thì nàng ngồi bên cạnh, chỉ tính riêng phần thức ăn và rượu giá tiền đã hơn 36000 tệ.

Sử Phi trong lòng đắc ý nhưng ngoài mặt lại nói:" Được rồi, mọi người đều là bạn, các ngươi nói ít vài lời đi, nhóm Lý Phong vừa mới gia nhập tập thể chúng ta, vẫn còn ngại ngùng"

Lý Phong :"???"

Nói vậy là có ý gì, chẳng lẽ mấy người này cho rằng bọn ta chưa từng thấy được cảnh xa hoa như vậy nên bị choáng ngợp ?

Tiểu gia dù sao cũng là phú nhị đại, nhị thế tổ…. các loại danh hiệu tiểu thiếu gia đều có, không đúng ta bây giờ không còn là tiểu thiếu gia, ta đã chính thức là đại gia a, dù gì cũng là phú hào gia sản gần 100 tỷ, chẳng lẽ ta lại không bằng mấy đứa nhóc các ngươi?

Nghĩ đến đây, Lý Phong bèn đứng dậy nói :"Tuy những thứ này là ngươi thua cược nên phải trả, nhưng mà ta vẫn muốn cảm ơn ngươi đã đãi ta"

Sử Phi bỗng nhiên cảm thấy một ngụm máu trào lên cổ họng, con mẹ ngươi, chỉ là thua cược mà thôi, ngươi đâu cần phải cường điệu hóa lại còn nhấn mạnh như vậy !

"Có điều…Ngươi trả như vậy ta vẫn cảm thấy hơi ít, ngay cả Lafite 1982 cũng không có, ta cảm thấy ngươi hơi keo kiệt"

Lý Phong lắc đầu, nói xong liền quay về chỗ cũ đưa đồ ăn vặt vặt vừa lấy cho Tưởng Vận Trúc và Tiết Tình.

Sử Phi :"???"

Học sinh lớp 04 :"???"

Cái gì … con mẹ ngươi, ngươi có biết Lafite 1982 bao nhiêu tiền một chai không ? Ba năm trước giá đã hơn 10 ngàn đô một chai, hiện tại hơn 50 ngàn đô, chưa kể dù ngươi có tiền cũng chưa chắc đã mua được.

Vương Nguyệt tức giận, giễu cợt :"Nói như vậy hình như bạn học Lý Phong của chúng ta đã từng uống Lafite 1982 rồi ?"

Lý Phong nhún nhún vai :" Uống mấy lần rồi, vị cũng bình

thường”

Sau khi nói xong câu này, đám người Sử Phi đều nhìn Lý Phong như người ngoài hành tinh.

Ngay cả Tiết Tình cũng nhíu mày, cảm thấy Lý Phong chém gió thành bão.

Chương 456. Thà làm thế gia chó

Chương 417: Thà làm thế gia chó

20 năm trước nhờ một bộ phim truyền hình mà Lafite 1982 bỗng nhiên nổi tiếng ở Trung Quốc.

Sau đó, Lafite 1892 trở thành một thứ để thể hiện sự xa xỉ và được các phú hào săn đón, đến hiện tại tổng số lượng Lafite 1982 mà người Hoa uống đã nhiều hơn sản lượng mà Lafite 1982 từng được sản xuất.

Nói như vậy có nghĩa là những chai Lafite 1982 đang lưu thông trên thị trường hiện nay đa số đều là giả, Lafite 1982 thật hầu như đã bị những người sưu tầm rượu mua về cất giữ, cho dù trả giá 50 ngàn đô 1 chai cũng khó mà mua được.

Tiết Tình chỉ biết Lý Phong là thành viên của Long Hồn chứ không hề biết Lý Phong thật ra là đại gia có khối tài sản lên đến gần 100 tỷ, nên việc Tiết Tình nghi ngờ Lý Phong đang chém gió cũng là bình thường.

Còn về các bạn học khác…. mọi người không nghi ngờ gì… Vì đều cảm thấy rõ ràng Lý Phong đang chém gió.

Uống mấy lần ? Vị cũng bình thường ? Sao ngươi không nói ngươi đã từng uống Lafite 1787 luôn đi ?

Chém gió cũng phải có chút căn cứ a đại ca….

Sử Phi cười trào phúng một tiếng, sau đó dùng giọng điệu mỉa mai nói :"Được lắm, hôm nay ta giả vờ làm đại gia, không ngờ lại gặp được đại gia thật"

"Sử đại gia đừng nản chí, hay là bây giờ ngươi mua hai chai Lafite 1982 cho chúng ta uống đi, như vậy mới cứu vãn mặt mũi

được" Vương Nguyệt nói với giọng trêu chọc.

"Vương Nguyệt, ngươi đừng phá ta nữa" Sử Phi vừa cười vừa lắc đầu, sau đó lại đột nhiên như nhớ ra cái gì, gật đầu nói :"Thực ra cũng không cần mua, ông nội của ta có sưu tầm được hai chai, nhưng mà chắc ta chỉ dám lấy một bình cho mọi người nếm thử, nếu không chắc ông nội sẽ giết ta mất"

"Aaaaa! Cuộc đời này ta mà muốn uống Lafite 1982 thì phải trông cậy vào Sử đại gia rồi."

Vương Nguyệt tỏ vẻ không vui với người vừa nói chuyện, sau đó chỉ vào Lý Phong :"Các ngươi nói đủ chưa ? Tất cả các ngươi không nên chỉ trông cậy vào một mình Sử Phi, đại gia thật sự đang ngồi ở đây này"

Những người khác lập tức hiểu ra vấn đề, bèn chĩa mũi giáo về phía Lý Phong :" Bạn học Lý Phong, ngươi thấy không, tất cả bọn ta đều muốn uống Lafite 1982, hay là ngươi mua cho bọn ta một chai để nếm thử đi"

Lý Mãnh cũng trêu đùa :" Đúng rồi đó, ngươi hưởng thụ một mình như vậy coi sao được, ngươi uống mấy lần rồi mà bọn ta còn chưa uống bao giờ, mua cho bọn ta nếm thử đi."

Lý Phong cười nói :"Chỉ bởi vì ta uống rồi mà các ngươi chưa uống, nên ta phải bỏ ra 50 ngàn đô mua cho các ngươi ? Tốt thôi ! Sau này các ngươi có bạn gái mà ta chưa có nhớ đưa bạn gái cho ta thử vài ngày!"

Mọi người :"???"

Con mẹ nó…Lý Phong đưa ra cái ví dụ này, thật là khó để phản bác.

Lý Mãnh cảm giác như có cục đá chặn ngay cổ họng, suýt chút nữa nghẹt thở mà chết.

Con mẹ nó chứ sau này có bạn gái ? Hiện tại ông đây đã có rồi! Không lẽ ông đây phải đưa bạn gái cho ngươi hưởng ? Nếu làm vậy khác nào tự cắm sừng lên đầu mình ?

Tưởng Vận Trúc đỏ mặt, bực bội nghĩ thầm :"Gia hỏa này, ăn nói kiểu gì vậy?"

Mặt Tiết Tình cũng đỏ lên.

Tuy Lý Phong đáp trả rất tốt, khó mà phản bác, nhưng mà nghe quá lưu manh.

Thật ra lúc Lý Phong chơi xong bản 《 Hòa âm của định mệnh 》, Tiết Tình đã có cái nhìn tốt hơn về Lý Phong một chút, nhưng mà sau khi Lý Phong đưa ra ví dụ này, một chút đó đã hoàn toàn biến mất.

Vốn dĩ bầu không khí đang vô cùng sôi động, nhưng sau khi Lý Phong đưa ra ví dụ, mọi người cảm giác như Lý Phong dội vào mặt mình một xô nước lạnh.

" Khụ Khụ, À…. Chúng ta sao cứ ngồi im ở đây vậy ? Chọn bài hát đi "

Sử Phi không tìm ra cách để phản bác lại Lý Phong, nên phải tìm cách đánh trống lảng.

"Để ta để ta, ta muốn hát bài 《 Thải Vân Truy Nguyệt 》."

Vương Nguyệt quả không hổ danh mặt dày. Vì nịnh hót Sử Phi, khi Sử Phi vừa nói vậy đã xung phong đi đầu.

Sau khi nói xong Vương Nguyệt chạy đến màn hình, chọn bài sau đó lấy micro bắt đầu hát.

Tất cả đều là học sinh của nhạc viện, cho nên giọng ca của Vương Nguyệt cũng không phải hạng xoàng, lúc Vương Nguyệt hát lên thì bầu không khí cũng bắt đầu sôi động trở lại.

Sau khi hát xong, trong phòng vang dội những tiếng vỗ tay và huýt sáo.

Nắm bắt thời cơ này, đám người Sử Phi, Lý Mãnh, Trương Thiến cũng nhao nhao chọn bài hát, việc mới bị mất mặt ban nãy cũng dần bị quên đi.

Đang lúc bầu không khí sôi động thì bỗng nhiên cửa phòng bị đạp ra, một đám người to con vạm vỡ dẫn đầu bởi một tên đầu trọc bước vào.

“Im lặng hết cho ta!”

Tên đầu trọc hét lớn một tiếng, âm thanh suýt làm mọi người vỡ cả màng nhĩ.

Sau đó mọi người trong phòng ngậm miệng lại, hoảng sợ nhìn tên đầu trọc, trong phòng chỉ còn âm thanh của nhạc nền.

“Tắt nhạc ngay!”

Đầu trọc giơ cánh tay đầy hình xăm, chỉ vào mặt của người học sinh đang ngồi cạnh màn hình điều khiển nói.

Người học sinh ngồi gần màn hình điều khiển vội vàng đưa tay tắt nhạc. Hiện tại trong phòng yên tĩnh đến mức cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được.

“ Vị đại ca này, xin hỏi ngươi vào đây là có chuyện gì ?”

Sử Phi cố gắng trấn định lại.

“Ngươi thực sự không biết lí do ?”

Tên đầu trọc đi đến trước mặt Sử Phi, đưa mặt mình đến gần sát mặt của Sử Phi, hỏi ngược lại.

Sử Phi tuy trong lòng sợ hãi, nhưng do đứng trước đám bạn học, nên không lui lại, nếu hắn lui lại thì tất cả những uy nghiêm mà hắn cố gắng tạo dựng trước đây sẽ bị hủy hoại ngay lập tức!!!

”Đại ca, có gì từ từ nói, ta thật sự không biết lí do mọi người đến đây”

Sử Phi hít một hơi, từ từ nói.

“Ha ha, nhóc con, ngươi cũng cứng nhỉ ?”

Đầu trọc đưa cánh tay lên hù dọa như muốn đập vào mặt của Sử

Phi.

“Ông nội của ta là Sử Hưng Đức, cha ta là Sử Chấn Giang, ta là Sử Phi, Sử gia chúng ta ở Kim Kinh này cũng có một chút năng lượng, ngươi chắc chắn người ngươi muốn đánh là ta sao ?”

“Hử ?” Lông mày gã đầu trọc khẽ nhếch lên, cười một cách âm hiểm :”Ngươi đang uy hiếp ta ?”

Sử Phi nhếch miệng cười nói :”Không hẳn là uy hiếp, ta chỉ là muốn nói thân phận ra, cho ngươi một cơ hội để suy nghĩ lại”

Tại Kim Tinh, Sử gia cũng có thể coi như danh gia vọng tộc, tai to mặt lớn, còn có quan hệ với chính phủ.

Trong suy nghĩ của Sử Phi, gã đầu trọc này chỉ cần biết suy nghĩ, nhất định sẽ không đánh hắn.

Ở bên kia, nhóm người Vương Nguyệt, Trương Cường, Lý Mãnh đều lộ ra vẻ mặt bội phục, thậm chí có tên còn len lén đưa ngón cái lên với Sử Phi.

Áp lực mà gã đầu trọc này mang lại thực sự quá lớn, bọn họ đã bị dọa sợ. Nhưng mà Sử Phi thì sao ? Bọn họ nhìn thấy Sử Phi không có chút sợ hãi, đã vậy còn uy hiếp ngược lại gã đầu trọc, chỉ có thể nói ba từ :”Quá trâu bò ”

Ở trong góc phòng, Tiết Tình cũng lộ vẻ kinh ngạc cùng kính nể khi nhìn Sử Phi.

Thậm chí ngay cả Lý Phong và Tưởng Vận Trúc… haha, chẳng lộ ra gì cả, hai người bọn họ căn bản không thèm chú ý đến tên đầu trọc này.

Gã đầu trọc xoa xoa cái đầu, sau đó ngoài cười nhưng trong không cười hỏi :”Vậy ngươi có biết đại ca ta là ai không ?”

“Là ai ?” Đầu lông mày Sử Phi nhướng lên một cái, hỏi ngược lại.

Đầu trọc nhẹ nhàng nói :”Lực ca!”

“Lực… Lực ca? !” Sắc mặt của Sử Phi lập tức tái xanh.

Lực ca là ai ? Lão đại của Tề Lực, trùm thế giới ngầm Kim Kinh!

Phân nửa khu ăn chơi của Kim Kinh này là sản nghiệp của Tề Lực, tất nhiên là bao gồm cả Hoàng Gia số 1 !

Đàn em của Tề Lực gần ngàn người, tất cả đều là loại cùng hung cực ác, dám đánh dám giết.

Không chỉ vậy, Tề Lực còn có một chỗ dựa khác. Đó là đệ nhất gia tộc của Kim Kinh : Chung Gia.

Gia sản của Chung Gia là hơn 100 tỷ, người trong gia tộc đều là cao thủ võ đạo, không khoa trương mà nói, Chung Gia là bá chủ của Kim Kinh

Mọi người đồn đại rằng Tề Lực là con chó của Chung Gia, Tề Lực cũng rất thoải mái thừa nhận chuyện này, chó thì sao ? Thà làm chó của thế gia còn hơn làm chủ khu ổ chuột.

Hơn nữa người xưa có câu, đánh chó phải ngó mặt chủ, chỉ cần có sự che chở của Chung Gia, không ai dám đụng đến cọng lông của Tề Lực.

Chương 457. Quá ồn!

Chương 418: Quá ồn!

"Nếu ngươi đã biết Lực ca là ai thì hiện giờ có còn nghĩ là ta không dám đụng vào ngươi không ?”

Gã đầu trọc cười lạnh hỏi.

“Không... Không có”

Sử Phi khóc không ra nước mắt.

Sử gia ở Kim Kinh này đúng là danh gia vọng tộc, nhưng mà so Sử gia với Tề Lực cũng giống như so gà con với đại bàng, còn Chung Gia... Sử Gia căn bản không có cửa.

Thật lòng mà nói, nếu hắn dám chống lại tên đầu trọc này, thì ngày mai Sử gia sẽ bị xóa tên khỏi Kim Kinh.

Thật ra nếu biết tên này là người của Lực Ca, Sử Phi đã sớm không nói ra thân phận của mình, nếu chỉ hắn bị đánh thì cũng không sao, có điều nếu vì hắn mà liên lụy đến gia tộc, thì lần này đúng là chơi lớn rồi.

Có điều hắn nghĩ nát óc mà không hiểu hắn đắc tội với tên đầu trọc này bao giờ, rõ ràng hắn chưa làm gì a !

Tên học sinh vừa mới len lén giơ ngón cái khen ngợi Sử Phi cũng sững sờ. Sử Phi vừa nãy còn kiên cường lắm cơ mà? Tại sao vừa nghe đến Lực ca đã sợ xanh mặt như vậy ?

Trong góc phòng, Lý Phong nhướng mày một cái, hiện tại hắn cũng đang rất hiếu kỳ với thân phận của tên Lực ca kia.

Nhìn thấy vậy Tưởng Vận Trúc nói nhỏ với hắn :”Lực ca, Tề Lực, lão đại của thế giới ngầm Kim Kinh...”

Đối với thế lực ngầm của các thành phố lớn, Long Hồn đều nắm

rõ như lòng bàn tay, cũng giống như trước đó nàng nói với Lý Phong, nước trong quá thì không có cá, có ánh sáng ắt có bóng tối.

Những tên lão đại của các thế lực này làm việc biết chừng mực nên Long Hồn không tiêu diệt, thế nhưng vẫn giám sát.

Cũng giống như bốn thành phố lớn mà Lý Phong nắm giữ là Quang Châu, Giang Nam, Giang Bắc, Hoa Thành, Long Hồn cũng đang giám sát.

Nếu Lý Phong có hành động quá trớn thì sẽ phải chịu sự trừng phạt của Long Hồn.

“Thì ra là thế”. Sau khi nghe Tưởng Vận Trúc giải thích Lý Phong đã hiểu được, sau đó hắn mới hiếu kỳ hỏi :”Vậy Chung gia là đẳng cấp gì ?”

“Cổ võ thế gia bậc trung, gia chủ là cường giả Siêu Phàm hậu kỳ”. Tưởng Vận Trúc giải thích.

Đẳng cấp của cổ võ thế gia được chia theo cảnh giới của gia chủ.

Gia chủ là Tông Sư cảnh thì là cổ võ thế gia loại nhỏ, tỉ như Dương gia của Dương Húc.

Gia chủ là Siêu Phàm cảnh thì là cổ võ thế gia bậc trung, tỉ như Chung gia.

Gia chủ là Thánh cảnh thì là cổ võ thế gia loại lớn, tỉ như Tưởng gia của Tưởng Vận Trúc và Hàn gia của Hàn Thánh Vũ.

Sau Thánh cảnh là Chí Tôn cảnh, nếu gia chủ là Chí Tôn cảnh thì được gọi là đỉnh cấp cổ võ thế gia, tỉ như Vương Tôn gia, Tiêu gia.

“Chỉ là Siêu Phàm hậu kỳ sao....” Mắt Lý Phong sáng lên, nói nhỏ.

Tưởng Vận Trúc :”???”

Không phải chứ.... Chỉ là Siêu Phàm hậu kỳ.... Nếu nàng nhớ không lầm thì Lý Phong mới chỉ là Siêu Phàm sơ kỳ a. Tuy chiến

lực đã đạt đến Siêu Phàm hậu kỳ nhưn cảnh giới thực tế của Lý Phong chỉ là Siêu Phàm sơ kỳ.

Một Siêu Phàm sơ kỳ lại không coi Siêu Phàm hậu kỳ ra gì, Lý Phong đúng là... Quá mạnh !

Tiết Tình ngồi kế bên nghe hai người trò chuyện cũng bắt đầu suy nghĩ.

Cường giả võ đạo !... Nếu như nàng cũng là cường giả võ đạo thì hôm nay đã không cần phải bị động như thế.

“Hi vọng những người kia sẽ không ra tay với mẹ ta”

Tiết Tình thẫn thờ suy nghĩ.

“Không dám thì tốt “

Đầu trọc vừa nói vừa vỗ mặt của Sử Phi

Lần này Sử Phi không dám tránh, mặc kệ cho bàn tay của tên đầu trọc vỗ mặt của hắn.

Ngay lúc này trong đầu Sử Phi có rất nhiều cảm xúc, khuất nhục, phẫn nộ, tức tối.... Nhưng mà hắn không dám tránh, nếu hắn tránh, tên đầu trọc đánh hụt, thẹn quá hóa giận thì càng thảm.

Đợi sau khi tên đầu trọc vỗ mặt xong, Sử Phi mới ngậm ngùi hỏi :” Đại.... Đại ca, có thể nói cho ta biết lí do tại sao ta đắc tội các ngươi được không, chúng ta sẽ sửa ngay.”

Bọn người Vương Nguyệt cũng nhao nhao gật đầu phụ họa, cả bọn suy nghĩ từ nãy đến giờ vẫn không nghĩ ra rốt cuộc là bọn hắn sai chỗ nào, tại sao lại làm tên trọc này nổi điên như vậy.

Tên đầu trọc nhìn mọi người rồi cười lạnh nói :”Bởi vì các ngươi quá ồn ào, làm phiền đến Lực ca”

Sử Phi :”???”

Vương Nguyệt :”???”

Những người khác “???”

Con mẹ nó, đây là hộp đêm a !!! Có hộp đêm nào nào mà ko ồn? Cái lí do gì thế này ?

“Thế nào ? Các ngươi cảm thấy vô lý à ?”

Lông mày của tên đầu trọc nhướng lên, gằn giọng hỏi.

“Hợp lý, quá hợp lý”

Sử Phi vừa lau mồ hôi trên trán vừa nói.

Bọn người Vương Nguyệt cũng liên tục gật đầu nói :” Hợp lý, chúng ta cũng cảm thấy lí do này hợp lý”

Trong thế giới này kẻ mạnh có quyền, kẻ yếu không phục cũng phải phục.

Tên đầu trọc mỉm cười :”Tốt, nếu các ngươi đã cảm thấy mình sai, thì các ngươi mau tìm cách xin lỗi đi.”

Sử Phi “???”

Hình như... tên đầu trọc này cố tình kiếm chuyện.

“Đại ca, xin ngài nói cho chúng ta biết, chúng ta nên xin lỗi bằng cách nào ?”

Sử Phi cố gắng bình tĩnh lại, hỏi.

“Nếu muốn hóa giải viêc này thì cho hai cô gái này qua phòng của Lực ca, bồi Lực ca uống mấy ly rượu, bằng không thì hậu quả tự chịu.!

Tên đầu trọc chỉ vào Tưởng Vận Trúc và Tiết Tình nói.

Sử Phi sững sờ, các học sinh khác cũng sững sờ.

Trong chốc lát, Sử Phi liền hiểu ra, chắc chắn là trước đó Lực ca đã có ý với Tiết Tình và Tưởng Vận Trúc, nên mới cử tên đầu trọc này đến kiếm chuyện, còn mình thì bị ăn đạn oan.

Tưởng Vận Trúc ngồi trong góc phòng nhíu mày, mặt lộ ra sát khí.

Khuôn mặt của Tiết Tình biến đổi, theo bản năng ngồi sát vào Tưởng Vận Trúc.

Sắc mặt Sử Phi cũng thay đổi mấy lần, sau đó cười làm lành nói :"Đại ca, hay là để ta qua phòng của Lực ca tự phạt ba ly được không ?"

Lực ca này hung danh vang dội, Sử Phi không nỡ để Tiết Tình và Tưởng Vận Trúc qua đó cho hắn chà đạp!

"Ngươi?" Tên đầu trọc liếc Sử Phi, sau đó mắng :"Ngươi dám bàn điều kiện với ta ? Ngươi nghĩ ngươi là cái thá gì ?"

Bị tên đầu trọc mắng thẳng mặt, Sử Phi tức đến lộn ruột nhưng lại không dám nói gì.

Những học sinh khác lại càng không dám nói gì, đều cúi gằm mặt xuống như thể đang nói :"Việc này không liên quan gì đến ta"

Đừng nói là Tiết Tình và Tưởng Vận Trúc, cho dù là những người khác thì trong tình huống này cũng không dám nói gì. Đây là đạo lý : Đứng dưới mái hiên thì phải cúi đầu.

"Sao ? Còn không mau đứng dậy ? Đợi ta mời các ngươi đi hay sao ?"

Thấy Tiết Tình và Tưởng Vận Trúc vẫn không nhúc nhích, tên đầu trọc gằn giọng, rồi từ từ bước đến chỗ hai nàng.

"Nếu như bây giờ ngươi xin lỗi, sau đó cút ra khỏi nơi này, ta có thể coi như chưa có gì xảy ra"

Ngay lúc này, Lý Phong lạnh lùng nói.

Đầu trọc :"???"

Sử Phi:"???"

Những người khác "???"

Cái gì... Lý Phong bị điên rồi sao, hắn có biết tên đầu trọc này là ai không mà dám nói như vậy ?

“Thì ra các ngươi còn một đại ca nữa đang ngồi ở đây, có ai giới thiệu cho ta biết, vị đại ca này là ai không ?”

Sau một lát sững sờ, tên đầu trọc nhìn về phía những học sinh khác nói bằng giọng mỉa mai.

“Đại ca, hắn tên là Lý Phong, học sinh mới chuyển trường, không biết quy củ của Kim Kinh, ngài đừng chấp nhặt với hắn”

Sử Phi bước tới nói, sau đó nhìn Lý Phong, lạnh lùng nói:” Lý Phong, mau xin lỗi đại ca đi, nếu để đại ca tức giận, ngươi sẽ lãnh đủ hậu quả”

Lý Phong cười :”Tốt, bây giờ ta đã đổi ý. Nếu như tên đầu trọc này quỳ xuống xin lỗi, sau đó tự vả miệng mười cái, thì ta mới tha thứ, còn không, tự gánh lấy hậu quả”

Lý Phong vừa nói xong, mọi người đều kinh hãi.

Chương 458. Mười giây sau trừng phạt gấp bội!

Chương 419: Mười giây sau trừng phạt gấp bội!

Con mẹ nó... Lý Phong quá cứng, bắt đại ca đầu trọc quỳ xuống xin lỗi, sau đó tự vả miệng mười cái, hắn điên rồi sao?

“Lý Phong ngươi điên rồi à? Ngươi có biết Lực Ca là ai không ?”

Hắn nghĩ mãi không ra, Lý Phong có năng lực gì để bắt tên đầu trọc quỳ xuống tự vả miệng, không lẽ vì hắn là học sinh chuyển trường, hay vì hắn là bạn thân của Beethoven ?

Nói một câu thật lòng, trong tình huống hiện tại thì Beethoven cũng không làm được gì.

Đáng lẽ việc này đã được giải quyết một cách yên ắng, chỉ tại Lý Phong mà rối tinh rối mù lên, chỉ có cách dùng vũ lực để giải quyết.

Có một vấn đề lớn hơn nữa chính là Lý Phong học chung với bọn họ, liệu tên đầu trọc có giận cá chém thớt không ?

“Lý Phong, ngươi muốn chết thì chết một mình đi, đừng kéo bọn ta theo.”

“Lý Phong ta năn nỉ ngươi, ngươi xin lỗi đại ca đi”

Những bạn học khác đang sợ phát khóc, đối với những người đồng trang lứa thì không sao, dù là to đến cỡ nào họ cũng không sợ, nhưng tên đầu trọc này thì khác…Bọn họ không dám chọc tên điên này!

Tưởng Vận Trúc cười thầm nghĩ :” Tên đầu trọc này làm sao có cửa để Lý Phong xin lỗi, đừng nói là tên đầu trọc này, toàn bộ bang Tề Lực cũng không ai có tư cách để Lý Phong xin lỗi”

Tiết Tình cũng rất kinh ngạc, đây là lần đầu Tiết Tình thấy Lý Phong bá đạo như vậy.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, từ từ nhìn những gương mặt trong phòng, có kẻ đang sợ, có kẻ tức giận, cũng có kẻ đang cười trên nỗi đau của người khác.

Sau khi nhìn một lượt, gương mặt của Lý Phong cũng âm trầm xuống.

Tuy Lý Phong biết là bọn họ sợ gặp chuyện, nhưng mà nói gì đi nữa thì Tiết Tình và Tưởng Vận Trúc cũng là bạn học, sao bọn họ có thể nhẫn tâm nhìn hai người bọn họ bị tên đầu trọc này mang đi?

Cho dù là người lạ thì cũng phải có chút cảm giác thương hại, đằng này bọn họ lại muốn đưa hai cô gái đi thế mạng !

Thật vô tình !

“Đinh, hệ thống vừa phát ra nhiệm vụ mới, ký chủ có muốn kiểm tra không ?”

Ngay lúc này thanh âm Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên.

Lý Phong nhíu mày :”Kiểm tra”

“Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tiết Tình (3)”

“Mục tiêu: Ngăn cản Phùng Bưu mang nữ thần Tiết Tình đi, làm cho Tê Lực phải xin lỗi Tiết Tình và tìm ra người đứng sau lưng giật dây chuyện này”

“Phần thưởng nhiệm vụ : 3000 điểm kinh nghiệm, 150 ngàn điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục”

Lý Phong :”???”

Không đúng… có gì đó sai sai, sao lại cứu một mình Tiết Tình ? Còn Tưởng Vận Trúc thì sao, tên đầu trọc cũng đòi bắt Tưởng Vật Trúc a.

Không lẽ Tưởng Vận Trúc không phải là nữ thần. Cũng không đúng, trước đây hệ thống cũng có ra nhiệm vụ cứu Tưởng Vận Trúc.

Với lại… Phía sau chuyện này còn có người giật dây, người kia là ai, có mục đích gì ?

“Hệ thống, nhiệm vụ ngươi đưa ra có bị thiếu không ?”

Lý Phong hỏi một cách nghi hoặc.

Thanh âm Chí Linh tỷ tỷ vang lên :”Ký chủ vui lòng đừng nghi ngờ năng lực làm việc của hệ thống, chuyện lần này không làm khó được Tưởng Vận Trúc nên ký chủ không cần phải cứu”

Lý Phong :”???”

Cũng đúng…Hệ thống nói rất có đạo lý, không thể phản bác được.

Ngay lúc này, tên đầu trọc Phùng Bưu tỉnh táo lại từ sững sờ, gằn giọng hỏi :”Ngươi vừa nói gì ? Có dám lặp lại lần nữa ?”

Lý Phong tắt giao diện hệ thống, trừng mắt lườm hắn :”Ngươi nói lặp lại thì ta phải lặp lại sao ? Ta là người rất thiếu kiên nhẫn, trong vòng mười giây, nếu ngươi không làm theo lời ta nói, thì hậu quả sẽ kinh khủng hơn gấp bội”

Phùng Bưu :”???”

Sử Phi :”???”

Những người khác :”???”

Cái gì cơ… Kiên nhẫn có hạn? Hậu quả gấp bội ? Hắn nghĩ hắn là ai?

“Con mẹ nó!!!”

Một tên đàn em đứng sau lưng gã đầu trọc tức giận la lên, hắn nhanh chóng vén tay áo , nhảy lên không trung đá tới ngực Lý Phong.

“A!!!”

Những học sinh nữ che mặt la lên.

Đám người Sử Phi, Lý Mãnh thì hai mắt tỏa sáng, mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

“Đánh đi đánh di, đánh cho hắn tàn phế càng tốt”

“Này thì phách lối, cho ngươi chết !”

Bọn người Sử Phi rất hận Lý Phong, vì Lý Phong vừa đến đã làm bọn hắn mất mặt mấy lần.

Tưởng Vận Trúc khẽ nhếch miệng cười trào phúng, bằng mấy tiểu lâu la này mà muốn phế Lý Phong ? Đúng là không biết lượng sức !

Lúc mọi người thấy chân tên kia chuẩn bị chạm vào ngực Lý Phong, thì Lý Phong bất ngờ chĩa một ngón tay vào bàn chân của tên này.

“Răng rắc” “Răng rắc” “ Răng rắc”…

Tiếng xương gãy liên tục vang lên.

Sau đó…

“Xoạt”

Tên kia bỗng nhiên bị bắn ngược về phía sau, bay thẳng ra ngoài!

“Ầm”“Ầm”“Ầm”…

Sau khi ba tiếng ầm liên tục thì tên đá Lý Phong mới rơi xuống đất.

Yên tĩnh.

Bên trong phòng đột nhiên yên tĩnh hẳn !

Phùng Bưu, Sử Phi, Lý Mãnh cùng đám học sinh liên tục dụi mắt

vì tưởng mình bị hoa mắt.

Nhưng mà dù dụi đến đỏ mắt thì mọi thứ vẫn vậy.

Lý Phong đã đá bay tên la câu ”Con mẹ nó!”

Bởi vì lưng của tên kia đã che hết tầm nhìn, nên ngoại trừ Tiết Tình và Tưởng Vân Trúc ra, không ai nhìn thấy Lý Phong dùng một ngón tay đánh bay hắn, nếu không bọn họ chắc chắn sẽ càng kinh ngạc hơn.

Những nữ sinh đang che mắt sau khi nhìn thấy cảnh này cũng hít một hơi thật sâu.

Cái gì vừa xảy ra, tại sao Lý Phong không tổn thương chút nào mà tên kia lại bay ra ngoài?

“Thì ra ngươi cũng là cường giả võ đạo, hèn gì phách lối như vậy”

Sau khi định thần lại, Phùng Bưu thở ra một hơi nói.

Nhóm bạn Sử Phi nghe không hiểu gì cả. Cường giả võ đạo là cái gì ? Từ trước đến giờ chưa từng nghe nói a, mà hình như là rất lợi hại, hèn gì Lý Phong không sợ mấy tên này.

Lý Phong cười trào phúng nói :”Đã quá 10 giây, các ngươi phải bị trừng phạt gấp đôi, quỳ xuống tự vả miệng 20 cái, sau đó gọi đại ca ngươi qua xin lỗi Tiết Tình và Tưởng Vận Trúc”

Trên mặt của Phùng Bưu lộ vẻ sợ hãi, nhưng vẫn cứng rắn nói :”Ngươi có biết đại ca ta là ai không?”

Lý Phong lắc đầu cười, nói giọng khinh miệt :”Ta không cần biết”

“Được, câu này là ngươi nói” Phùng Bưu vốn nghĩ đây là một nhiệm vụ đơn giản ai ngờ lại gặp một tên khó chơi như vậy.

“Chắc phải nhờ đại ca ra mặt mới được” Nghĩ đến đây, Phùng Bưu liền nháy mắt ra hiệu với tên đàn em.

Tên đàn em hiểu ý, ngay lập tức chạy ra ngoài.

Mắt Lý Phong sáng lên, nói với Phùng Bưu :"Sao ? Muốn kêu lão đại ngươi đến à ?"

Sử Phi cười nhạo nói :" Hừ, sợ rồi sao ? Sợ thì quỳ xuống, tự vả miệng 100 cái, ta sẽ xin Lực ca…"

"Bốp"

Lý Phong đi qua chỗ Sử Phi, tát thẳng vào mặt của hắn.

Sử Phi bay ra ngoài.

"Hítttttt"

Những học sinh khác hít mạnh một hơi!

Tại sao Lý Phong có thể nhanh như vậy, chỉ vừa chớp mắt một cái đã xuất hiện trước mặt Sử Phi, trước đó rõ ràng Lý Phong còn đứng cách xa Sử Phi khoảng bốn, năm mét.

Đây là sức mạnh của cường giả võ đạo sao ?

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, một nam tử mặc áo màu đen bước vào cửa phòng.

Lão đại Tề Lực, đã đến!

Chương 459. Quỳ xuống!

Chương 420: Quỳ xuống!

Bề ngoài của Tề Lực khoảng ba bốn mươi tuổi, cao một mét tám, bên ngoài mặc áo khoác da màu đen vên trong mặc vest xám và sơ mi trắng, đầu tóc bóng bẩy, tóc tai đẹp trai vuốt vuốt các kiểu, thân thể cường tráng, trong miệng ngậm xì gà, nói chung chỉ cần nhìn sơ qua đã biết đây là lão đại.

Sau lưng Tề Lực có khoảng hai mươi tên đàn em đi theo, tất cả bọn chúng đều cầm theo gậy bóng chày và ống tuýp, bọn chúng đang dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn về phía đám người Sử Phi.

“Ngài… Ngài là Lực… Lực ca ?”

Lúc ở trước mặt Phùng Bưu thì Sử Phi còn có thể trấn định, nhưng trước mặt Tề Lực thì chút xíu trấn định đó đã tan thành mây khói. Sử Phi sợ hãi đến mức nói chuyện bị cà lăm.

Cũng đúng, đây là Tề Lực, lão đại của thế giới ngầm Kim Kinh, hung danh vang dội, dù hiện tại cha của Sử Phi là Sử Chấn Giang đứng đây thì cũng không thể bình tĩnh được !

Đám nữ sinh Trương Thiến, Vương Nguyệt đứng sau lưng Sử Phi thì lại có biểu hiện khác, trong mắt những nữ sinh này đều lộ vẻ hâm mộ. “Woa ! Lực ca trong truyền thuyết đây sao? Nhìn thật là đàn ông~”

Tề Lực cũng có thể coi như nhân sĩ thành công, bộ dáng lại rất đẹp trai. Những nữ sinh này nhìn một lần tim đã đập bình bịch.

Bây giờ chỉ cần Tề Lực ngoắc ngoắc ngón tay chắc chắn Vương Nguyệt và Trương Thiến sẽ tự động sà vào lòng hắn.

“Hừm?” Tề Lực từ từ hút một hơi xì gà, sau đó hỏi :”Ngươi là ai?”

“Ta… Ta là Sử phi, cha ta là Sử Chấn Giang, ông nội ta là Sử Hưng Đức.”

Sử Phi lau mồ hôi trên trán rồi vội vàng nói ra thân thế, hi vọng Tề Lực nghe xong sẽ nể mặt.

Tề Lực suy nghĩ một hồi, sau đó lắc đầu cười nói :”Cha ngươi và ông nội ngươi chỉ là tiểu nhân vật, ta không biết bọn chúng.”

Sử Phi nghe câu này liền tức muốn hộc máu !

WTF, tiểu nhân vật ? Con mẹ ngươi ! Cha ta dù sao cũng là đại gia a~! Tài sản mấy trăm triệu, chưa kể ông nội ta là nhạc sĩ piano nổi tiếng Hoa Hạ.

Nếu là người khác nói câu này, Sử Phi đã phun nước miếng vào mặt hắn, sau đó chửi :”Ngươi không đủ tư cách để biết cha ta và ông ta là ai”

Nhưng mà đây là Tề Lực, cho Sử Phi thêm mười cái lá gan cũng không dám nói như vậy. Chỉ còn cách nuốt cục tức vào bụng.

Thấy Sử Phi không dám cãi lại, Tề Lực mỉa mai cười nói :”Người muốn bắt ta đích thân đến đây xin lỗi là ngươi sao?”

“Không phải ta, không phải ta, ta làm sao dám bắt Lực ca xin lỗi, là hắn, là hắn !”

Sử Phi vội vàng phủ nhận sau đó chỉ vào Lý Phong nói.

“Hắn?” Tề Lực nhìn Lý phong, sau đó nói :”Nhóc con, ngươi rất ngông cuồng, không chỉ đánh đàn em ta còn muốn ta đến xin lỗi, ngươi mới ăn gan hùm sao ?”

Lý Phong nhướng mày rồi hỏi :”Ngươi không có ý định xin lỗi đúng không ?”

Tề Lực nhìn chằm chằm Lý Phong, sau đó ngửa mặt lên trời cười lớn.

Sau khi cười một lúc lâu Tề Lực mới ngưng lại rồi lạnh lùng nói :”Tề Lực ta ngang dọc Kim Kinh hơn hai mươi năm, ai gặp ta cũng

cung kính, khép nép gọi một tiếng Lực ca, không nghĩ đến hôm nay Lực ca ta lại bị một học sinh uy hiếp, rất tốt !"

"Các ngươi, đóng cửa lại, không có sự cho phép của ta thì không được để ai bước ra khỏi phòng"

"Vâng!"

"Ầm!"

Cửa phòng đóng lại !

"Soạt"

Mấy tên đàn em của Tề Lực đứng dàn hàng ngang chặn cửa lại.

Thấy cảnh này, những học sinh lớp 04 sợ mất mật, Lực ca muốn làm thịt tất cả bọn họ sao ? Đừng a, bọn ta vô tội!

Sử Phi thấy cảnh này liền sợ đến mức mặt mày tái nhợt, sau đó hét lên với Lý Phong :"Lý Phong, ngươi mau xin lỗi Lực ca, đừng liên lụy đến bọn ta"

"Đúng vậy, cho dù ngươi giỏi đánh nhau cũng không thể chống cự nhiều người như vậy, Lý phong ! Ngươi đừng cố chấp nữa, xin lỗi Lực ca mau lên, ta cầu xin ngươi đấy !"

Lẽ ra hôm nay mọi người sẽ chơi rất vui vẻ, cuối cùng chỉ tại Lý Phong mà Lực ca nổi giận lây bọn họ ! Đúng là tai bay vạ gió.

Đám người Sử Phi là cán bộ lớp 04 nên khi bọn họ nói xong thì những người khác cũng nhao nhao lên hùa theo chỉ trích Lý Phong.

"Lý Phong, ta xin ngươi đừng liên lụy đến ta, mau xin lỗi Lực ca đi"

"Nhanh lên Lý Phong, ta còn trẻ, ta chưa muốn chết "

"Hu hu hu hu…."

Có mấy tên nhát gan đã bị Tề Lực dọa đến phát khóc.

Tề Lực mỉm cười hài lòng nhìn cảnh này.

Bị bạn học ép buộc , Lý Phong chắc chắn đang rất tuyệt vọng ! Hắn thích nhìn cảnh bọn nhóc này tự cắn xé lẫn nhau hơn là tự mình ra tay dạy dỗ.

Lý Phong nhíu mày nói :" Các ngươi thật sự không tin ta sao ?"

Mọi người đều là người trưởng thành, không lẽ việc này ai đúng ai sai bọn họ còn không biết ? Rõ ràng là Tề Lực ỷ thế hiếp người, vậy mà bọn chúng còn muốn Lý Phong xin lỗi Tề Lực, công lý ở đâu ?

Nhưng hắn cũng đã biểu lộ ra thực lực của mình rồi, tại sao mấy đứa học sinh này vẫn nghĩ hắn không đánh lại Tề Lực? Đúng là… Tầm nhìn hạn hẹp!

Sử Phi cười một cách bất đắc dĩ, sau đó trào phúng nói :"Có phải ngươi xem nhiều phim võ thuật quá nên bị ảo tưởng không ? Ngươi nghĩ tập võ được mấy ngày là có thể đánh mười mấy người một lúc sao?"

Lý Mãnh cũng khinh miệt nói :"Lý Phong, Lực ca đã đến đây nghĩa là Lực ca không hề sợ danh hào cường giả võ đạo gì đó của ngươi!"

"Mau xin lỗi Lực ca đi!" Vương Nguyệt quát lên

"Xin lỗi!"

"Lý Phong, mau xin lỗi!"

"Xin lỗi đi"

Những học sinh khác nhao nhao la lên, tiếng la càng ngày càng lớn.

Không chỉ vậy trong tiếng la của bọn chúng còn mang theo ngữ khí trêu chọc. Hiện tại Lý Phong giống như là tội phạm thời cổ đại đang bị đưa diễu hành ngoài phố, mọi người thì ném trứng và cà chua thối lên mặt hắn.

Đây chính là nhân tâm, chỉ cần thấy người khác gặp nạn, một số người sẽ có cảm giác vui vẻ.

Sử Phi từ lúc nghe đến Lực ca đã sợ mất mật, nên hắn mong Lý Phong cũng sẽ sợ giống hắn, như vậy hắn mới không bị mất mặt trước mặt mọi người.

Nghĩ đến đây, Sử Phi hét lớn:"Nhanh, quỳ xuống, xin lỗi!"

Tiết Tình ngồi trong góc, nắm chặt nắm tay của mình, tức giận đến run người.

Bọn họ đều là bạn học của Lý Phong mà, tại sao bọn họ lại hùa theo người khác để bắt nạt Lý phong như vậy.

Trong mắt của Tưởng Vận Trúc đã lóe lên sát ý, nếu không phải do đợi Lý Phong xử lý, nàng đã xông lên đập bọn này một trận!

"Haizz, một lũ hèn hạ!"

Lý Phong cười một tiếng nói. Sau đó phóng khí thế của mình ra ngoài.

"Oanh"

Gió mạnh nổi lên!

Mọi người cảm giác trong tai mình có tiếng ong ong ầm ầm chấn động. Một làn gió mạnh từ trên người Lý Phong thổi ra.

Những đồ vật nhẹ đang nằm trên bàn như là bình nước không, snack, vỏ hạt dưa … Đều bị thổi bay lên.

Tiếp theo, mọi người cảm giác được nhiệt độ trong phòng bỗng nhiên hạ xuống một cách nhanh chóng, một số người không chịu nổi phải rùng mình.

"Chuyện…Chuyện gì xảy ra ?"

"Chuyện gì xảy ra, gió ở đâu thổi tới?"

"Máy lạnh bị hư sao?"

Đám người Sử Phi lộ vẻ hoảng sợ.

Ngay lúc này, Lý Phong hét lớn :"Quỳ xuống!"

“Bịch bịch”

Tề Lực ngay lập tức quỳ xuống đất!

Mọi người đều sững sờ!

Chương 460. Ngu đến mức người khác bội phục

Chương 421: Ngu đến mức người khác bội phụ

Mọi người đều sững sờ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Không đúng a~… Bỗng nhiên Lý Phong kêu quỳ thì Lực ca ngay lập tức quỳ?

Lực ca bị trúng tà sao?

Trong góc phòng, Tiết Tình hoảng sợ đứng dậy, che miệng suy nghĩ.

Trời ạ. Lý Phong chỉ là phóng ra khí thế trên người mà đã làm cho Tề Lực sợ đến mức quỳ xuống đất, thật sự là quá kinh khủng!

Tưởng Vận Trúc thì chẳng chút kinh ngạc.

Theo tư liệu điều tra, Tề Lực chỉ là Tông Sư sơ kỳ, còn chiến lực của Lý Phong hiện tại đã có thể sánh ngang với Siêu Phàm trung kỳ, cả hai chênh lệch lớn như trời với đất, ngoại trừ quỳ xuống thì Tề Lực không thể làm gì khác.

Trong lúc mọi người còn sững sờ, Lý Phong cười lạnh nói :"Tề Lực, đàn em của ngươi thật là không biết điều, ngươi đã quỳ mà đàn em của ngươi vẫn đứng, đây là do ngươi quản lý kém hay là đàn em của ngươi mạnh hơn ngươi ?"

Sau khi nghe Lý Phong nói, mồ hôi trên trán của Tề Lực lộp bộp rớt xuống!

“Con mẹ tụi mày, quỳ xuống nhanh lên!"

Tề Lực quỳ rạp xuống đất, quay đầu về phía sau la lớn.

Hiện tại Tề Lực rất hồi hận, hối hận muốn điên lên.

Lúc đầu hắn chỉ nghĩ là giúp Chu Tử Ngang làm một chuyện nhỏ, ai ngờ lại chọc tới một cường giả Siêu Phàm cảnh.

Một thành thị nhiều lắm cũng chỉ có một cường giả Siêu Phàm cảnh, không ngờ hắn lại đụng phải!

Điều đáng sợ hơn là, người này còn quá trẻ, trẻ như vậy mà đã là Siêu Phàm cảnh, như vậy thế lực sau lưng người này lớn cỡ nào?

Tề Lực vừa la lên thì các tên đệ tử của hắn đồng loạt quỳ xuống.

Bọn người Sử Phi lại tiếp tục ngạc nhiên.

Tề Lực thật sự trúng tà sao ? Tại sao Lý Phong kêu cái gì thì làm cái đó ?

Bọn họ không phải người luyện võ nên đương nhiên không hiểu, cho dù nãy giờ cảm giác được "khí" trên người của Lý Phong tản ra cũng không biết đó là gì.

"Thì ra không phải là ngươi quản lý kém!"

Lý Phong cười một tiếng, từ từ bước đến trước mặt Tề Lực, dùng tư thái từ trên cao nhìn xuống nói :"Tề Lực, nói cho bọn chúng nghe, tại sao ngươi lại quỳ xuống"

"Dạ, Lý thiếu"

Khuôn mặt Tề Lực lộ vẻ đau khổ nhìn về đám người Sử Phi nói :"Lý thiếu là cưởng giả Siêu Phàm cảnh, sức mạnh của Lý thiếu hơn ta một trời một vực, Lý thiếu giết ta đơn giản như giết một con kiến."

"Cái gì ?!"

Bọn người Sử Phi tiếp tục giật mình !

Cường giả Siêu Phàm cảnh? Cách nhau một trời một vực ? Giết hắn đơn giản như giết kiến ? Có cần phải khoa trương như vậy không ?

Chúng ta có ở chung một thế giới không vậy ?

Với tầm nhìn hạn hẹp của mấy người Sử Phi chắc chắn không hiểu được Tề Lực đang nói gì.

“Các ngươi không hiểu ta nói gì sao?” Tề Lực hơi bực bội, hắn đường đường là đại ca của thế giới ngầm, vậy mà giờ phải giải thích cho một đám nhóc con cái vấn đề bình thường như vậy.

Nhưng mà không có cách nào, Lý Phong đã yêu cầu, hắn không muốn cũng phải làm !

Bọn người Sử Phi gật đầu theo bản năng.

Tề Lực thở dài, cố gắng nhẫn nại nói :”Các ngươi hẳn là đã cảm nhận được, ngay lúc Lý thiếu phóng ra sức mạnh, thì liền có cuồng phong nổi lên, nhiệt độ trong phòng hạ xuống, đồ vật trong phòng đều bị thổi bay”

Bọn người Sử Phi gật đầu liên tục, những hiện tượng đó rất rõ ràng, bọn họ đương nhiên cảm giác được, nhưng mà những hiện tượng đó thì có ý nghĩa gì ?

Tề Lực than thở nói :”Cũng giống như trong phim điện ảnh, những cao thủ võ lâm trong TV chỉ cần phóng ra khí tức là đã có thể áp chế địch nhân”

“Theo ta đoán Lý thiếu chỉ tập trung sức mạnh vào ta cho nên các ngươi mới có thể đứng được, nếu Lý thiếu muốn, tất cả các ngươi đều đã chịu không nổi mà quỳ xuống”

“Không thể nào!”

“Chuyện này trái với khoa học a~”

Bọn người Sử Phi không dám tin tưởng, chuyện này đáng lẽ chỉ có trong anime mà thôi.

Quá vô lý!

“Hừ! Một đám ếch ngồi đáy giếng!” Tề Lực lạnh lùng nói :”Tóm lại, Lý thiếu là người mà chúng ta không chọc nổi, nếu như Lý

thiếu muốn, thì cái mạng của ta và các ngươi đều không giữ nổi”

“Có một vị thần như Lý thiếu ở đây, thay vì bám đùi để ngày sau hoành hành ngang ngược thì các ngươi lại chửi bới Lý thiếu, còn muốn Lý thiếu xin lỗi ta, quả là ngu đến mức làm người khác phải bội phục”

Tề Lực bị sức mạnh của Lý Phong ép buộc phải ngoan ngoãn quỳ xuống, nhưng trong lòng thì tức điên lên, đành phải mượn cơ hội giải thích để chửi bọn người Sử Phi cho hả giận.

Đám người Sử Phi nghe xong cả người chấn động, sắc mặt đỏ lên.

Mặc dù lời nói của Tề Lực rất khó nghe, nhưng mà bọn Sử Phi không thể phản bác, bởi vì Tề Lực nói chính xác !

Sự cường đại của Lý Phong đã hoàn toàn vượt xa sự tưởng tượng của họ, nếu lúc đầu bọn họ tin tưởng Lý Phong, đứng về phía Lý Phong, thì bây giờ đâu cần phải xấu hổ như vậy!

Nhưng bọn họ không những không tin Lý Phong mà còn châm chọc khiêu khích, bắt buộc Lý Phong phải xin lỗi Tề Lực.

Hối hận, xấu hổ, nhục nhã,… Trong lòng bọn người Sử Phi hiện giờ đang hiện lên đủ loại tâm tình, những câu trước đây họ nói bây giờ đang biến thành những cái tát vô hình vả ngược lên mặt bọn họ.

Ngay lúc này, Lý Phong nói:”Không sao, dù sao ta cũng không coi bọn họ là bạn học, bọn họ có ngu hay không cũng không liên quan đến ta”

Sau khi nghe xong câu này, mặt của đám người Sử Phi càng đỏ hơn.

Nếu như trước đó chỉ có cảm giác bị bàn tay 1kg vả vào mặt thì sau câu nói của Lý Phong, trọng lượng của bàn tay đó đã tăng lên thành 10kg.

“Còn ngươi nữa, Tề Lực, ta chắc chắn ngươi sẽ không vô duyên vô cớ kiếm chuyện với chúng ta, nói đi, là ai giật dây ?”

Lý Phong dùng tư thái từ trên cao nhìn xuống Tề Lực, lạnh lùng hỏi, đồng thời cũng mở ra Đọc Tâm Thuật.

“Giật dây?”Trong lòng Tề Lực căng thẳng, sau đó cười khổ nói :”Lý thiếu hiểu lầm rồi, không có ai giật dây ta, chỉ vì ta nhìn thấy hai vị bạn học này quá xinh đẹp, trong lòng nổi lên tà tâm mới làm liều, xin Lý thiếu tha mạng!”

Người đứng sau việc này là Chu Tử Ngang, nhưng mà mẹ của Chu Tử Ngang là con gái của gia chủ Chung Gia, Tề Lực không dám khai, đành phải tự nhận lỗi về mình.

Tuy hậu quả của việc tự nhận tội có thể sẽ rất nghiêm trọng, nhưng mà dù sao cũng đỡ hơn đắc tội với chủ nhân của mình là Chung Gia.

“Ồ?” Mắt Lý Phong sáng lên , nói một cách giễu cợt :”Được, nếu chỉ có vậy thì ngươi tự vả miệng mười cái rồi xin lỗi hai cô gái này, ta sẽ tha cho ngươi”

“Cái này…”

Trong lòng Tề Lực tuy tức giận, nhưng do uy thế của Lý Phong quá đáng sợ nên hắn không dám cự tuyệt, chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo.

Sau khi tự tát mười cái vào mặt, Tề Lực định cùng đàn em rời đi, ai ngờ Lý Phong còn chưa muốn để cho bọn chúng đi, kêu lại và nói :”Đầu trọc, quên những gì ta nói lúc nãy sao ?”

“Lý thiếu, ta sai rồi, ta đáng bị đánh” Phùng Bưu khóc không ra nước mắt, quỳ rạp xuống đất sau đó tự vả mặt mình hai mươi cái.

Nếu biết sớm Lý Phong là loại nhân vật mà Lực ca cũng không dám chọc thì hắn đã không dám ra vẻ như vậy.

“Được, trừng phạt đủ rồi, chuyện hôm nay coi như xong, các ngươi cút đi”

Lý Phong phất phất tay, đuổi bọn chúng đi như đuổi ruồi.

Trước mặt bọn người Sử Phi, tất nhiên hắn không thể đuổi tận

giết tuyệt đám người Tề Lực, thôi thì cứ thả chúng đi trước, sau đó lại tính sổ sau.

Còn tên Chu Tử Ngang kia…. Hừ, dám đùa giỡn Tưởng Vận Trúc và Tiết Tình, hắn nhất định phải trả giá đắt!

Bọn người Tề Lực như được đại xá, hớt ha hớt hải tranh nhau chạy trốn.

Sau khi đám người Tề Lực chạy hết, thì không khí trong phòng bỗng trở nên xấu hổ.

Bọn người Sử Phi nghĩ thầm :"Bây giờ phải làm sao để hàn gắn mối quan hệ với Lý Phong ?"

Chương 461. Ếch ngồi đáy giếng

Chương 422: Ếch ngồi đáy giếng

"Đinh, chúc mừng kí chủ, hoàn thành nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Tiết Tình (3), đang tiến hành khen thưởng…”

“Đinh, chúc mừng kí chủ đã nhận được 3000 điểm kinh nghiệm, 150 ngàn điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục”

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: S

Điểm kinh nghiệm: 9500/ 30000

Điểm tích lũy : 1150100

Điểm chinh phục: 249

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ : Tám phương mưa gió để ta sử dụng, Cứu vãn nữ thần Tiết Tình (1)

Sau khi xem thuộc tính cá nhân, Lý Phong nói nhỏ :”Tiết Tình đúng là cứu tinh của ta, chỉ trong một ngày mà đã kiếm được 6000 điểm kinh nghiệm và 300 ngàn điểm tích lũy, quá thoải mái!!!”

Nếu như hoàn thành nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Tiết Tình (1) thì sẽ được khen thưởng lớn hơn nữa, chỉ sợ nhiệm vụ này không thể hoàn thành một sớm một chiều được.

Nhưng mà không sao, chỉ cần đi ở bên cạnh Tiết Tình, chắc chắn sẽ có thêm nhiều nhiệm vụ, chỉ cần nhận được khen thưởng từ các

nhiệm vụ phụ là tốt rồi.

Sau khi tắt hệ thống, Lý Phong đi đến trước mặt Tưởng Vận Trúc cười nói :"Thế nào? Ta làm việc rất có chừng mực đúng không?"

Tưởng Vận Trúc lộ sắc mặt quái dị gật gật đầu.

Bắt Tề Lực tự vả miệng trước mặt nhiều người như vậy mà gọi là có chừng mực ? Ngươi không sợ tâm lý yếu ớt của các bạn học bị tổn thương sao ?

Bất quá kết cục của Tề Lực dù sao cũng đã tốt hơn Cathy, Eva, Galio, Kim Tú Triết, Kim Hiền Văn, những tên này quá thê thảm.

Nếu ban nãy Lý Phong đánh Tề Lực thành một đống thịt thì… Không chứng sẽ dọa những người còn lại liên tục gặp ác mộng.

"Lý Phong, cảm ơn ngươi"

Lúc này, Tiết Tình mới nói nhỏ.

"Không có chi, đây là chuyện ta nên làm" Lý Phong nói

Ở đằng xa, sắc mặt của bọn người Sử Phi càng thêm khó coi.

Bọn họ đang chờ Lý Phong mở miệng nói chuyện, cho dù là mắng chửi cũng được, chỉ cần Lý Phong nói chuyện thì bọn họ sẽ có lý do giải thích.

Nhưng mà Lý Phong còn không thèm nhìn tới bọn họ, việc này làm Sử Phi và mọi người trở nên lúng túng.

Sử Phi trái lo phải nghĩ, sau đó quyết dịnh chủ động nói :"Cái này… Lý Phong, biểu hiện của ngươi làm cho bọn ta rất kinh ngạc "

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, như cười mà không phải cười nhìn Sử Phi nói :"Rồi sao ?"

"Nhưng mà… Sự đáng sợ của Tề Lực nằm ở chỗ dựa sau lưng hắn"

Nói tới đây Sử Phi cố ý dừng lại.

Nếu là người bình thường, biết mình vừa gây chuyện với một kẻ có người chống lưng sẽ cuống quýt, hoặc ít nhất cũng là thay đổi thần sắc từ bình thường thành nghiêm trọng.

Sử Phi biết vậy nên đang đợi Lý Phong làm ra vẻ mặt này, chỉ cần vẻ mặt Lý Phong hiện lên một chút khác thường, là hắn có thể nắm quyền chủ động trở lại.

Nhưng mà làm Sử Phi ngơ ngác là, trên mặt Lý Phong đừng nói là nghiêm trọng, ngay cả tò mò cũng không thèm có.

Chuyện này lại tiếp tục làm Sử Phi phiền muộn, không biết tiếp theo nên làm gì!

“ Khục, Sử Phi, là ai chống lưng cho Tề Lực ?”

Vương Nguyệt vội vàng tìm đường lui cho Sử Phi, nói.

Sử Phi thở phào, sau đó cười nói :”Chung gia, đệ nhất gia tộc Kim Kinh”

“Chung gia?” Vương Nguyệt giả bộ kinh ngạc nói :”Sao ta chưa từng nghe đến, Chung gia rất lợi hại sao ?”

Các bạn học cũng giả bộ hiếu kỳ, gật đầu đồng tình với câu hỏi của Vương Nguyệt.

Thực ra tất cả bọn hắn không những biết Chung gia, mà còn từng nghe rất nhiều truyền thuyết về Chung gia, chẳng qua là đang tung hứng cho Sử Phi đóng phim mà thôi.

“Đương nhiên rất đáng sợ” Nói đến đây, Sử Phi lại liếc nhìn Lý Phong, ai ngờ Lý Phong vẫn không thèm quan tâm.

Sử Phi có chút buồn bực…

Lý Phong nghĩ thầm :”Đứng trước mặt tiểu gia đóng phim? Tiểu gia không thèm phối hợp với ngươi, để cho ngươi tức tới hộc máu… Mang Chung gia ra hù ta ??? Ha ha… Nằm mơ đi”

Sử Phi hít một hơi thật sau, đè xuống bực tức trong lòng, chậm rãi nói :"Chung gia là một gia tộc lớn, tài sản hơn 100 tỷ, bọn họ kinh doanh rất nhiều ngành nghề , từ bất động sản đến buôn bán xe hơi, công trình xây dựng, khoáng sản, cổ phiếu, trái phiếu…"

"Không chỉ vậy, ta nghe học trưởng Chu Tử Ngang nói, nhà ngoại của hắn ai cũng có võ công rất cao cường, Tề Lực chỉ là một con chó dưới trướng của ông ngoại hắn, nếu ông ngoại hắn muốn diệt Tề Lực, chỉ cần phất tay là xong"

"Trước kia ta không tin, nhưng bây giờ ta đã tin, chắc chắn người của Chung gia cũng là cường giả võ đạo"

Nghe tới đây, bọn người Vương Nguyệt lộ ra vẻ mặt hâm mộ.

Một gia tộc có gia sản 100 tỷ… Nếu như có thể gả vào Chung gia cũng đồng nghĩa với gả vào hào môn, cuộc sống sau này không cần làm gì, chỉ cần hưởng thụ là được…

"Rốt cục là ngươi muốn nói gì ?"

Lý Phong không nhịn nổi nữa, cười nói.

Dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết, Sử Phi đang dùng Chung gia để hăm dọa hắn.

Sử Phi thẹn quá hóa giận nói :"Không có ý gì, ta chỉ là dùng thân phận lớp trưởng để nhắc nhở ngươi, tốt nhất ngươi nên rời khỏi Kim Kinh, nếu không sẽ bị Chung gia trả thù."

Hắn vốn định dùng cách thân thiện để lấy lại mặt mũi, ai ngờ cách này lại làm cho danh tiếng của Lý Phong càng lớn hơn, nếu như Lý Phong tiếp tục học ở lớp 04, chắc chắn Sử Phi không thể nổi danh được.

Cho nên hắn muốn dọa cho Lý Phong trốn đi, chỉ có cách này mới có thể đạt được mục đích của hắn.

"Cảm ơn lòng tốt của Sử lớp trưởng, nhưng mà cây ngay không sợ chết đứng, nếu Chung gia muốn trả thù thì cứ tới tìm ta, ta không sợ"

Lý Phong mỉm cười, sau đó nói với Tưởng Vận Trúc và Tiết Tình :"Ta thấy hơi mệt, các ngươi có muốn về không?"

Hai nàng đã chán ngấy gương mặt của Sử Phi, nên liền đứng dậy nói ra :"Có!"

Ba người Lý Phong nghênh ngang bỏ về trước mặt Sử Phi.

Ba người vừa đi, sự phẫn nộ của Sử Phi bùng nổ :"Ra vẻ cái gì, có giỏi đánh đấm hơn nữa cũng chỉ là tên quỷ nghèo !"

"Bỏ đi Sử Phi, đừng chấp nhặt với loại người này" Vương Nguyệt vội vàng khuyên.

"Sử Phi nói không sai, Lý Phong biết đánh nhau thì đã sao ? Cũng phải đi taxi a?"

"Nếu như là thời cổ đại, Lý Phong có thể chiếm núi xưng vương, thậm chí được ban đất phong hầu, nhưng mà thời đại này thì khác rồi, đánh giỏi hơn nữa cũng không đánh lại quân đội"

"Thời nay có tiền mới là vương đạo, Lý Phong muốn dựa vào đánh nhau để kiếm tiền thì gần như là không thể! Ha ha"

"Được rồi, không cần nói nữa, chúng ta tiếp tục ca hát và uống rượu"

"Đúng đúng đúng, bỏ qua những chuyện không vui này đi, hôm nay không say không về!"

Cũng giống như Tề Lực nói, bọn người Sử Phi là một đám ếch ngồi đáy giếng, bọn họ không hiểu cường giả Siêu Phàm cảnh đáng sợ như thế nào.

Sau khi ra khỏi Hoàng Gia số 1, ba người bắt xe quay về chung cư gần Kim Kinh, sau khi ăn uống xong, ba người lên lầu nghỉ ngơi.

Căn phòng Long Hồn thuê có ba phòng ngủ và một phòng khách, Tiết Tình ngủ phòng đầu tiên, Lý Phong và Tưởng Vận Trúc ngủ phòng thứ hai.

Chỉ có một điều bất tiện là, trong này chỉ có một phòng vệ sinh, nên ba người dùng chung khá bất tiện.

Cũng như hiện tại, ba người đều muốn tắm rửa sau đó đi ngủ, nhưng mà vấn đề là ai tắm trước ?

“Tiết Tình tắm trước đi, ta và Lý Phong ra phòng khách xem TV một chút”

Tưởng Vận Trúc cười nói.

Tiết Tình cũng không khách sáo, lấy quần áo đi vào phòng tắm, không lâu sau đó thì đã có tiếng nước chảy ào ào phát ra.

“Tiết Tình đang tắm trong kia kìa, ngươi có rạo rực không ?”

Tưởng Vận Trúc nhìn Lý Phong, trêu ghẹo nói.

“Ngươi đang xem thường ta sao ?” Lý Phong trừng mắt một cái, sau đó tà mị nói :”Ta chỉ suy nghĩ lát nữa có nên tắm chung với ngươi không,”

Tưởng Vận Trúc :”???”

Chương 462. Lại có nhiệm vụ

Chương 423: Lại có nhiệm vụ

Phòng Diamond số 1 của Hoàng Gia số 1 là phòng đắt nhất, nếu so với phòng Diamond số 2 thì phòng Diamond số 1 lớn gần gấp đôi, , sàn nhà lót gỗ, ghế sa lon, bàn nước tất cả đều là loại cao cấp được nhập từ Ý, có thể nói là cực kỳ xa hoa.

Lúc này, Chu Tử Ngang đang ngồi trên sa lon, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Bên kia, Tề Lực đang kể chuyện gì đó.

Sau khi nghe Tề Lực kể xong, Chu Tử Ngang bực tức đập bàn, nói :"Hèn gì Lý Phong lại dám phách lối như vậy, thì ra hắn là cường giả Siêu Phàm cảnh!"

Đáng lẽ theo kế hoạch của Chu Tử Ngang, sau khi Tiết Tình và Tưởng Vận Trúc bị Tề Lực "mời", hắn sẽ xuất hiện cứu hai nàng, cho nên từ đầu đến giờ Chu Tử Ngang đang ngồi trong phòng đợi.

Ai ngờ Tề Lực bị Lý Phong dạy dỗ một trận, kế hoạch hỏng bét.

Việc làm Chu Tử Ngang không thể tiếp nhận không phải là kế hoạch thất bại mà là Lý Phong là cường giả Siêu Phàm cảnh.

Vốn dĩ theo kế hoạch của Chu Tử Ngang, Lý Phong chỉ là một võ giả bình thường, chỉ cần hai tên bảo tiêu của hắn là có thể đánh bại Lý Phong, ai ngờ Lý Phong đùng một cái trở thành cường giả Siêu Phàm cảnh.

"Có lẽ phải để hai cậu của ta xuất thủ!"

Sau khi nổi giận, Chu Tử Ngang âm thầm nói.

Trước giờ Chu Tử Ngang đã quen hung hăng càn quấy tại Kim Kinh, chưa từng thua ai, nhưng mà sau khi Lý Phong xuất hiện, hắn đã bị Lý Phong cho ăn trái đắng hai lần, Chu Tử Ngang không

thể nhịn nổi nữa.

Chưa kể sau khi nghe Tề Lực kể lại, có vẻ Lý Phong đã nghi ngờ, lỡ như Lý Phong điều tra ra hắn là người giật dây thì liệu Lý Phong có làm lớn chuyện hay không ?

Cho nên Chu Tử Ngang hiện giờ không quan tâm thân phận của Lý Phong nữa, cho dù Lý Phong là ai hắn cũng phải diệt cỏ tận gốc, nếu không hắn không thể nào đoạt được Tiết Tình và Tử Vận Trúc.

Hai người cậu của hắn thương hắn nhất, chỉ cần hắn muốn hai người họ sẽ giúp, chưa kể hai người đều là cường giả Siêu Phàm sơ kỳ, bọn họ cùng nhau đối phó Lý Phong chắc chắn sẽ thành công.

Mắt Tề Lực sáng lên, nói :"Chu thiếu, đánh rắn phải đánh dập đầu, theo ý kiến của ta, nếu Chu thiếu muốn giết Lý Phong, thì phải mời ông ngoại của ngài ra tay"

Chu Tử Ngang nhíu mày :"Cái gì ? Lực ca cảm thấy hai người cậu của ta không phải đối thủ của Lý Phong?"

Tề Lực vội vàng phủ nhận :"Không phải không phải, chỉ là ta cảm thấy nếu gia chủ tự mình ra tay thì tỷ lệ thành công càng cao hơn"

Hai cường giả Siêu Phàm sơ kỳ chắc chắn không bằng một cường giả Siêu Phàm hậu kỳ.

"Ừm, ta sẽ suy nghĩ kỹ." Chu Tử Ngang gật đầu, sau đó cười lạnh nói :"Vốn dĩ mục tiêu của ta là Tiết Tình và Tưởng Vận Trúc, nhưng mà đã lỡ vuột mất, thôi thì Lực ca giúp ta kêu hai người đẹp khác đi"

"Yên tâm đi Chu thiếu, ta nhất định sẽ làm ngài hài lòng"

Tề Lực đã có chuẩn bị sẵn, sau đó hắn nháy mắt với tên đàn em, ngay lập tức có hai cô gái mặc sườn xám được đưa đến.

Hai cô gái này tuy không bằng Tiết Tình và Tưởng Vận Trúc, nhưng được cái rất biết phục vụ đàn ông.

Rất nhanh, Chu Tử Ngang được hai cô gái phục vụ thoải mái, thấy vậy Tề Lực cười một tiếng, sau đó dẫn đàn em lui ra ngoài…

Bên trong chung cư gần Kim Kinh…

Cuối cùng Lý Phong cũng không thể đạt được tâm nguyện tắm chung với Tưởng Vận Trúc, bởi vì… Da mặt Tưởng Vận trúc rất mỏng.

Nếu chỉ có hai người, Tưởng Vận Trúc sẽ suy nghĩ một chút, nhưng mà ở đây có Tiết Tình thì làm sao nàng dám.

Mắc cỡ chết người!!

Sau khi ba người tắm xong, liền trở về phòng nghỉ ngơi, lúc này Lý Phong dùng mắt ra hiệu với Tưởng Vận Trúc, ý nói lát nữa sẽ qua phòng của nàng,

Vậy mà Tưởng Vận Trúc giả bộ không hiểu, cạch một tiếng khóa cửa phòng lại….

Nghe tiếng khóa cửa, Lý Phong :"????"

Khóc không ra nước mắt!

Về đến phòng, Lý Phong lấy điện thoại di động ra nhắn tin bằng wechat với Tưởng Vận Trúc :"Vận Trúc, ngươi không thương ta sao? đáng thương "

Lý Phong cứ nghĩ một lát nữa Tưởng Vận Trúc mới trả lời, ai ngờ chưa được ba giây Tưởng Vận Trúc đã trả lời ngay :"Thương ngại ngùng "

Lý Phong cảm thấy cả người thư thái, vội vàng trả lời :"Vậy sao ngươi còn không cho ta vào phòng, ngươi không nhớ ta sao ?"

Tưởng Vận Trúc :"Không phải, chỉ là người ta thấy thời gian chúng ta ở cùng nhau còn chưa đủ dài ngại ngùng"

Lý Phong :"Vậy ngươi thấy bao lâu mới đủ ? cười nham hiểm"

Tưởng Vận Trúc :"Ba năm"

Lý Phong :” Hộc máu”

Tưởng Vận Trúc :”Được rồi, được rồi, nói đùa thôi, thực ra thời gian không quan trọng, quan trọng là… Mọi thứ tùy duyên, trễ rồi, mau ngủ đi, ngủ ngon”

Lý Phong :”???”

Cái gì mà tùy duyên ? Tiểu gia ta cảm thấy duyên đã tới rồi a!

Cuối cùng Lý Phong vẫn phải ôm gối ngủ một mình ….

Mấy ngày tiếp theo, Lý Phong theo Tiết Tình đi học, bọn người Sử Phi vẫn tiếp tục cô lập ba người Lý Phong, hai bên không có dấu hiệu hòa hoãn.

Thậm chí việc xảy ra ở Hoàng Gia số 1 cũng không ai nhắc đến nữa.

Mà kẻ giật dây là Chu Tử Ngang, mấy hôm nay cũng không xuất hiện, nghe nói bộ phim thần tượng mà hắn đóng đang quay những phân cảnh cuối, cho nên Chu Tử Ngang sẽ vắng mặt mấy ngày.

Hôm nay, ba người Lý Phong vẫn đi học như thường, lúc đi qua sân bóng rổ, bỗng nhiên có một trái bóng rổ bay vào mặt Tiết Tình.

“Phanh”

Lý Phong nhanh tay chụp được trái bóng rổ, sau đó dùng ánh mắt như điện xẹt nhìn lướt qua sân bóng.

Tiết Tình giật mình hoảng sợ, may là Lý Phong phản ứng nhanh, nếu không trái bóng này đã đập vào mặt nàng.

“Ê, người anh em, quăng trái bóng qua đây đi”

Trên sân bóng rổ, một nam sinh cao gần hai mét, bộ dáng cao lớn mặc đồ bóng rổ, ngoắc ngón tay với Lý Phong.

Sau khi nói xong, có thêm bốn người nam sinh to con đứng dậy, dùng ánh mắt bất thiện nhìn về phía Lý Phong.

“Ngươi có biết là thiếu chút nữa ngươi đã ném bóng trúng bạn ta không?”

Lý Phong cầm bóng trên tay, hỏi.

“Lý Phong, hắn cố tình, ta nhìn thấy”

Lúc này Tưởng Vận Trúc đi đến bên cạnh Lý Phong, kề sát vào tai hắn nói.

Lý Phong gật đầu, lúc nãy hắn cũng nhìn sân bóng rổ, thấy rõ ràng là tên nam sinh này ném trái bóng.

Đây không phải là chuyền bóng, mà là cố ý ném vào người khác!

“Lỡ tay” Nam sinh cao lớn bĩu môi, sau đó cười nói :”Hai vị mỹ nữ, ta là Vương Chấn, học sinh lớp bóng rổ, cho ta làm quen nhé”

Khi đang nói chuyện, nam sinh này bước ra khỏi sân bóng rổ đi đến trước mặt Tiết Tình.

Bốn tên đồng bọn của hắn cũng nhìn nhau cười một tiếng rồi từ từ đi theo.

“Đinh, kí chủ có nhiệm vụ mới, có muốn kiểm tra không?”

Ngay lúc này thanh âm của Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

Lông mày của Lý Phong nhướng lên :”Kiểm tra”

“Nhiệm vụ : Cứu vãn nữ thần Tiết Tình (4)”

“Yêu cầu : Khiêu chiến và chiến thắng Vương Chấn trong một trận bóng rổ 3vs3 hoặc 5vs5”

“Phần thưởng nhiệm vụ : 3000 điểm kinh nghiệm, 150 ngàn điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục”

Sau khi xem xong phần giới thiệu, Lý Phong liền sững sờ.

Không đúng a… Ta mới biết Tiết Tình mấy ngày, vậy mà đã được bốn nhiệm vụ, tốc độ này….Quá trâu bò.

(đọc đoạn rủ rê tắm chung lại nhớ nyc, haiz đàn bà đúng là những niềm đau, ngày trước em từng hỏi là nếu chia tay rồi có nym thì ngoại tình nhé nó bảo ừ, giờ nó có người yêu mới thật rồi chả lẽ mình lại gạ nó =_=)

Chương 463. Đối nghề nghiệp lực lượng hoàn toàn không biết gì cả

Chương 424: Đối nghề nghiệp lực lượng hoàn toàn không biết gì cả

“Xin lỗi, ta không quen các ngươi, với lại suýt nữa ngươi đã ném bóng trúng mặt ta, tại sao ngươi không xin lỗi ?”

Tuy tính tình của Tiết Tình hướng nội, nhưng mà cũng có giới hạn riêng của mình, nếu vượt qua giới hạn đó thì nàng sẽ không nhượng bộ nữa.

“Ây da, người đẹp hung dữ quá vậy!”

Vương Chấn quay đầu nhìn bốn tên bạn học cười một cái, sau đó nhìn Tiết Tình nói :”Người đẹp, chiều ý ngươi vậy, ta xin lỗi ngươi, thật lòng xin lỗi ngươi”

Tiết Tình hơi sững sờ, nàng không nghĩ Vương Chân dễ nói chuyện như vậy, chỉ cần nói thế mà đã chịu xin lỗi.

Lý Phong cũng sững sờ, nhưng mà rất nhanh đã hiểu ra, mục đích của Vương Chấn là tạo ra cơ hội bắt chuyện với Tiết Tình và Tưởng Vận Trúc.

Sau một thoáng sững sờ, Tiết Tình từ tốn nói :”Được, ta nhận lời xin lỗi, hi vọng sau này ngươi không chơi trò nguy hiểm như vậy nữa, bye”

Nói xong Tiết Tình xoay người muốn đi.

Ai ngờ Vương Chấn lại bước lên trước chặn đường Tiết Tình lại :”Sao đi gấp vậy, ta còn chưa biết tên của ngươi mà”

Lúc nãy bọn hắn đang chơi bóng rổ thì thấy Tiết Tình đi tới,

trong nháy mắt Vương Chấn đã bị tiếng sét ái tình đánh trúng.

Vì tạo cơ hội làm quen với Tiết Tình nên Vương Chấn mới cố ý ném bóng vào Tiết Tình, bây giờ mục đích còn đưa đạt được sao Vương Chấn chịu để Tiết Tình đi ?

Bốn tên bạn học của Vương Chấn nhanh chóng vây Lý Phong lại.

Tiết Tình nhíu mày :"Sao ? Nếu ta không nói tên ta thì các ngươi nhất định không cho bọn ta đi ?"

Sắc mặt Tưởng Vận Trúc cũng bực bội nói :"Các ngươi là học sinh của khoa nào, dám kiếm chuyện với chúng ta, gan các ngươi cũng lớn quá rồi."

"Nha, người đẹp này cũng hung dữ quá nhỉ" Vương Chấn càng hưng phấn :"Chúng ta tất nhiên không phải tới kiếm chuyện, mà là tới tìm bạn gái, người xưa có câu, không đánh không quen biết, sao chúng ta không nhân cơ hội này để làm quen nhau một chút ?"

Đây không phải là lần đầu Vương Chấn chơi trò này, thực ra chỉ là tìm cớ để cua gái mà thôi.

"Chấn ca là tiểu hoàng đế bóng rổ của Kim Kinh, có rất nhiều fan nữ, chưa kể sau này còn có hi vọng trở thành cầu thủ chuyên nghiệp nữa."

"Cầu thủ chuyên nghiệp nha, một năm kiếm được mấy triệu, bao nhiêu nữ sinh nằm mơ cũng muốn làm bạn gái của Chấn ca, các ngươi còn không tranh thủ cơ hội đi ?"

"Chấn ca, trong hai người đẹp này ngươi cứ chọn một người đi, người còn lại thì để cho bọn ta, được không ?"

Bạn học của Vương Chấn nói cứ như là họ đã ăn chắc Tiết Tình và Tưởng Vận Trúc, làm hai nàng tức đến xanh mặt.

"Đủ rồi!" Lý Phong hét lớn một tiếng, nhìn lướt qua khuôn mặt của những tên này, sau đó nhìn Vương Chấn lạnh lùng nói :"Ngươi là tiểu hoàng đế bóng rổ Kim Kinh à ?"

"Đúng vậy, có gì không ?" Vương Chấn khinh khỉnh trả lời.

Thân hình bọn hắn cao to hơn Lý Phong, đã vậy còn có đến năm người, Lý Phong chỉ có một mình, cho nên bọn hắn không sợ Lý Phong.

Còn nữa, bọn chúng đều là dân thể dục, sao phải sợ một tên học nghệ thuật ?

Lý Phong gật đầu :"Có, bởi vì biệt danh của ta ở trường cũ vừa vặn là hoàng đế bóng rổ"

Vương Chấn :"???"

Bốn tên còn lại :"???"

Không đúng a… Huynh đệ, người ta là tiểu hoàng đế, ngươi làm hẳn hoàng đế… Chắc chắn là cố tình cà khịa rồi !

Ngay cả Tiết Tình và Tưởng Vận Trúc cũng ngơ ngác ! Hoàng đế bóng rổ? Hắn biết chơi bóng rổ? Sao bọn họ không biết ?

"Người anh em, muốn đánh nhau phải không ?"

Vương Chấn thẹn quá hóa giận, muốn giáo huấn Lý Phong một chút.

"Không không không, các ngươi đánh không lại ta." Lý Phong khoát khoát tay nói.

Vương Chấn gật đầu cười nói :"Coi như ngươi biết thân biết ph.."

Chưa nói xong chữ "phận" thì Vương Chấn đã nhận ra điều gì không đúng, sau đó tức quá hóa cười :"Cái gì, ngươi nói gì, bọn ta đánh không lại ngươi à ? Có muốn thử một chút không ?"

Lý Phong lộ vẻ thành thật sau đó lắc đầu nói :"Thật sự là các ngươi đánh không lại ta, đừng nói đánh nhau, chơi bóng rổ cũng không bằng, không tin thì bước ra thử xem."

Bọn người Vương Chấn :"???"

Người anh em này… Ngươi biết chúng ta là học sinh lớp năng

khiếu không? Ngươi nói bọn ta không bằng ngươi ?

“Ai, ngươi thật sự không hiểu gì về học sinh lớp năng khiếu bóng rổ!” Vương Chấn cười lạnh nói.

“Ta đảm bảo có thể cho ngươi ăn hành ngập mặt trong 1 trận 1vs1 ”

“Một trận mười điểm, ta đảm bảo ta có thể lấy chín điểm, chừa ngươi một điểm danh dự”

“Không cần nói nữa, đấu 1-1 đi, thằng nào thua làm con”

Vương Chấn cùng mấy tên bạn học nhao nhao trào phúng.

Tuy bọn họ không phải cầu thủ chuyên nghiệp, nhưng mà cũng không kém cỏi, nhìn bề ngoài Lý Phong chỉ là một học sinh nghệ thuật bình thường, có chơi bóng thì cũng chỉ là theo sở thích.

Người ta có câu, đừng mang sở thích đấu với sở trường, người chơi nghiệp dư mãi mãi không thể thắng người chơi chuyên nghiệp!

“Như vậy đi, ta đi một vòng quanh sân bóng rổ, tìm đại hai người nữa chơi chung, bọn ta đấu 3 vs 3 hoặc 5 vs 5 với bọn ngươi, nếu các ngươi thua thì phải xin lỗi các nàng, và sau này thấy ta thì phải đi đường vòng!”

Để hoàn thành nhiệm vụ, Lý Phong cũng lười nói nhảm, trực tiếp đi vào chủ đề.

Phản ứng đầu tiên của Vương Chấn là sững sờ, sau đó mới định thần lại nói :”Còn ngươi thua thì sao?”

“Ta thua thì ta nghỉ học, dám chơi không ?” Lý Phong nói

“Không cần, ta với ngươi không có thù hằn gì, không cần phải nghỉ học” Vương Chấn hít sâu, sau đó chỉ Tiết Tình nói :”Nếu ta thua, thì ngươi phải cho ta một cơ hội làm quen với nàng “

Lý Phong nhíu mày, hắn không có quyền làm chủ việc này.

Lúc Lý Phong còn đang do dự thì Tiết Tình nói :"Được, ta đồng ý"

Lý Phong kinh ngạc nhìn Tiết Tình, trong ấn tượng của hắn, trừ vấn đề liên quan đến Beethoven ra thì Tiết Tình luôn lạnh nhạt với tất cả mọi thứ....

"Ta tin ngươi có thể thắng" Tiết Tình nhẹ nhàng nói.

Lý Phong nhướng mày, nói :"Tốt, ta sẽ không làm ngươi thất vọng"

Tưởng Vận Khúc biến sắc, trong lòng có cảm giác không ổn.

Nếu mọi thứ cứ phát triển theo chiều hướng này, có khi nào Lý Phong và Tiết Tình sẽ ...?

Phía đối diện, Vương Chấn hưng phấn nói :"Tốt! Vậy ngươi tìm người ngay đi, chúng ta đấu 3vs3"

Cho dù Lý Phong kêu ai đến Vương Chấn cũng không sợ, nói thẳng ra, trừ khi Lý Phong mời tuyển thủ chuyên nghiệp đến, còn không thì đừng mơ thắng được bọn họ!

Mà tuyển thủ chuyên nghiệp thì sao có thể ở gần đây ? Cho nên trận này bọn hắn thắng chắc.

Lý Phong gật đầu, một tay cầm bóng đi vào sân bóng rổ.

Đây là sân bóng rổ ngoài trời, nền xi măng, có tám khung bóng, lúc này có một số bạn học cũng đang chơi.

"Mọi người xin dừng lại một chút"

Lý Phong giơ tay phải lên, la lớn.

Mọi người đều bị tiếng nói của Lý Phong hấp dẫn, Lý Phong nói tiếp :"Chuyện là thế này, ta muốn mời hai người lập team 3vs3 để thi đấu, không cần chơi giỏi, chỉ cần hiểu luật là được, thắng thù lao 2000 tệ, thua thù lao 1000 tệ, ai muốn chơi không ?"

Vừa nói xong, không khí trên sân bóng rổ liền sôi trào.

Ở đằng sau, Tưởng Vận Trúc và Tiết Tình dùng một ánh mắt quái dị nhìn Lý Phong

Ngay cả bọn người Vương Chấn cũng há to miệng, sững sờ không hiểu.

Chương 464. 3 phút, đánh nổ các ngươi!

Chương 425: 3 phút, đánh nổ các ngươi!

Bọn người Vương Chấn thật sự rất bất ngờ.

Đùa à… Cách Lý Phong lựa chọn đồng đội quá mức tùy tiện, chỉ cần hiểu luật 3vs3 là được ? Trong sân bóng rổ này được mấy người không hiểu luật?

Còn nữa… Thắng được 2000, thua được 1000 ? Vậy là thắng hay thua đều có tiền? Không lẽ Lý Phong túng quá hóa liều, đâm ra chọn bừa cho đủ số.

Tiết Tình và Lý Vận Trúc cũng không hiểu Lý Phong đang làm gì, hai người đều biết bóng rổ là môn thể thao đồng đội, cho dù là thần đồng bóng rổ cũng không thể một mình kéo team nghiệp dư vô địch NBA.

Bọn người Vương Chấn là học sinh lớp năng khiếu bóng rổ, nếu xét về tốc độ, kỹ thuật, sức mạnh bọn họ hoàn toàn có thể nghiền ép người chơi nghiệp dư, nếu Lý Phong muốn thắng, nhất định phải tìm được hai người chơi thật pro mới mong thắng được.

Vậy mà không hiểu sao Lý Phong lại tùy tiện như vậy…

“Tên chết tiệt này, có phải là cố ý tạo cơ hội cho Vương chấn làm quen ta không?”

Tiết Tình suy nghĩ.

Đối với hoc sinh thì 1000 tệ không phải là số tiền nhỏ, sinh hoạt phí một tháng của một học sinh bình thường cũng chỉ khoảng 1000 tệ mà thôi, cho nên Lý Phong vừa đưa ra yêu cầu, hầu như tất cả mọi người trên sân bóng rổ đều giơ tay lên.

Đúng lúc này, những học sinh lớp 04 cũng đi ngang qua.

“Sử Phi, nhìn kìa”

Vương Nguyệt nhìn qua sân bóng rổ thấy Lý Phong đang đứng, nên vội vàng gọi Sử Phi.

“Ửm?” Sử Phi nhíu mày :”Hắn đang làm gì vậy?”

Ngay lúc này Lý Phong đã chọn được hai người đồng đội mà hắn thấy vừa mắt:”Ta chọn hai người này! Những người còn lại không được chọn cũng đừng buồn, chỉ cần đứng trong sân bóng này cổ vũ bọn ta, mỗi người sẽ được thưởng 500 tệ, bất kể thắng hay thua.”

Hai người được chọn có dáng người khá gầy, cao khoảng 1m8, sau khi được chọn hai người đều vui mừng .

Những người không được chọn vốn dĩ đang rất thất vọng, nhưng sau khi nghe Lý Phong nói liền hoan hô.

Trong sân, khóe miệng đám người Vương Chấn giật lên một cái…

Cái gì… Chỉ cần ở trên sân cổ vũ thôi là được 500 tệ ? Mẹ nó sao tên này giàu vậy ?

Nhìn sơ qua thì sân bóng rổ có khoảng hơn 30 người, mỗi người 500 tệ, 30 người là 15000 tệ, đối với đa phần học sinh thì đây là một khoản tiền rất lớn.

Tiết Tình và Tưởng Vận Trúc cũng bị hành động của Lý Phong làm cho sững sờ, chỉ là chơi một trận bóng rổ thôi, đâu cần phải tốn nhiều tiền như vậy.

Còn hai tên mà Lý Phong chọn, đưa đi tấu hài còn được, chứ đưa ra sân bóng rổ thì...

Đứng đằng xa, Sử Phi nghe Lý Phong nói mà cũng giật mình.

Sau một lúc, Lý Mãnh thở dài một hơi, cảm thán nói :”Lý Phong đúng là đại gia a, tiêu tiền như nước”

Sử Phi ngay lập tức đáp trả bằng giọng khinh thường “Hừ, chỉ là

hơn 10 ngàn tệ thôi, có gì lạ đâu”

Hiện tại Sử Phi cảm thấy thứ duy nhất hắn có thể thắng Lý Phong là tiền, Sử Phi chắc chắn sẽ không chấp nhận được việc Lý Phong bỗng nhiên trở thành đại gia.

“Đúng rồi, đối với Sử Phi 10 ngàn tệ chỉ bằng sợi lông” Vương Nguyệt nịnh hót nói.

“Hay là chúng ta thử Lý Phong một chút xem sao?” Tròng mắt Trương Thiến đảo quanh, nảy ra ý tưởng.

“Ồ?” Sử Phi hứng thú hỏi :”Thử như thế nào?”

Những người khác cũng nhìn về phía Trương Thiến.

Trương Thiến rất thích cảm giác được mọi người chú ý, đắc ý nói :”Chúng ta cũng qua đó cổ vũ cho Lý Phong, nếu Lý Phong có thể trả chúng ta mỗi người 500 tệ, thì chứng minh hắn là đại gia thật, còn nếu hắn trả không nổi ….Mọi người tự hiểu kết quả đi.”

Vừa nghe xong ý kiến này, đám người Lý Mãnh liền vỗ tay khen hay, ánh mắt Sử Phi cũng sáng lên, cảm thấy đây là một ý kiến hay.

Ngay lúc Lý Phong cùng hai người đồng đội chuẩn bị đấu với Vương Chấn, thì những học sinh lớp 04 cũng bước vào sân.

Trương Thiến chắp hai bàn tay thành hình cái loa hướng về phía Lý Phong la lớn :”Lý Phong, nếu chúng ta cũng cổ vũ ngươi, thì ngươi có trả cho chúng ta mỗi người 500 tệ không ?”

“Đúng rồi đó Lý Phong, bọn ta nhất định sẽ cổ vũ nhiệt tình cho ngươi”

“Nói về cổ vũ thì đảm bảo là bọn ta rất chuyên nghiệp”

Lý Phong đã thấy bọn họ từ lúc nãy, sau đó khẽ cười một tiếng, nói :”Bạn học chung lớp cổ vũ cho nhau mà cũng phải trả công sao ?”

Cũng đúng a… Nếu đã là bạn học, thì đương nhiên phải ủng hộ

Lý Phong, sao phải đợi có thù lao mới cổ vũ ?

Bọn họ quên mất chuyện này, bởi vì vốn dĩ trong lòng bọn họ Lý Phong không phải là bạn học.

Khóe miệng Sử Phi giật một cái, sau đó nói giọng khinh miệt :"Đúng là hắn đang giả bộ giàu có rồi, hắn chỉ đang chém gió mà thôi, không cần phải thử nữa, chúng ta đi"

Sau khi nói xong, Sử Phi ngay lập tức muốn dẫn mọi người đi khỏi đây.

"Nè ! đừng đi mà, ở lại cổ vũ cho ta với" Lý Phong đập đập trái bóng rổ, vừa cười vừa nói.

Sử Phi nhìn về Vương Chấn đang đứng đối diện Lý Phong, nói :"Nếu như ta không lầm, thì đây là Tiểu hoàng đế bóng rổ của Kim Kinh đúng không ?"

Vương Chấn nhướng mày một cái hỏi :"Ngươi biết ta ?"

"Đã từng nghe nói, ta là Sử Phi" Sử Phi mỉm cười nói tiếp :"Ta không biết Lý Phong chơi bóng rổ ra sao, nhưng ta biết Lý Phong rất giỏi đánh nhau, các ngươi phải cẩn thận"

"Ồ?" Vương Chấn nhướng mày một cái, nhìn Lý Phong một cách quái dị, nói :"Này… hình như bạn học của ngươi không thích ngươi lắm thì phải"

Bạn học chung lớp đã không ủng hộ nhau còn nhắc nhở team địch phải cẩn thận, để giải thích cho việc này, chỉ có duy nhất một lí do. đó là mọi người rất ghét Lý Phong.

Lý Phong nhún vai nói :"Thiên tài thì luôn bị người thường đố kỵ."

Khóe miệng của Sử Phi giật một cái, trong bụng đang ân cần thăm hỏi 18 đời tổ tông Lý Phong mười ngàn lần.

Hắn vừa mới nhận ra, nếu so về miệng lưỡi thì mười người như hắn cũng không đấu lại Lý Phong.

Nhưng mà…

“Lý Phong, 10 phút nữa là bắt đầu tiết học rồi, bọn ta chỉ có thể xem ngươi chơi 3p, sau 3p bọn ta sẽ vào lớp, nhưng mà ngươi cũng phải cố gắng, đừng để thua quá thảm trong 3p này.”

Sử Phi cười lạnh nói.

Vương Chấn được mệnh danh là tiểu hoàng đế bóng rổ, chỉ cần nghe đã biết kỹ thuật của hắn rất pro, Lý Phong đúng là rất giỏi đánh lộn, nhưng mà đánh lộn và chơi bóng rổ là hai chuyện khác nhau.

Chưa kể vừa nhìn qua đã biết hai tên đồng đội của Lý Phong là gà mờ, Lý Phong muốn thắng Vương Chấn, khó như lên trời.

“3 phút à?” Lý Phong nhướng mày cười nói :”3 phút là đủ rồi”.

Lúc đang nói chuyện, Lý Phong đã bỏ ra 1000 điểm tích lũy mua 《 Tổng hợp kỹ năng của 50 huyền thoại NBA 》.

《 Tổng hợp kỹ năng của 50 huyền thoại NBA 》: Là cuốn sách mà hệ thống tự nghiên cứu và tổng hợp những kỹ năng của 50 huyền thoại NBA ở một giới song song tên là Địa Cầu, sau khi học cuốn sách này, ký chủ sẽ có được tất cả các kỹ năng của 50 huyền thoại này.

Sau khi bấm chọn học, trong đầu Lý Phong hiện ra những kiến thức và kỹ năng bóng rổ của 50 huyền thoại này. Cuối cùng, Lý Phong chỉ vào mặt Vương Chấn nói :”Bắt đầu đi, trong 3 phút này, ta sẽ cho ngươi ăn hành ngập mặt”

Chương 465. Đây không phải là điên cuồng, đây là tự tin!

Chương 426: Đây không phải là điên cuồn, đây là tự tin!

Nghe Lý Phong nói câu đó mọi người đều giật mình.

Trong vòng 3 phút ngươi, Tần Tinh và Phương Kiệt sẽ nhét hành đầy mồm Vương Chấn ?

Do Lý Phong không chơi bóng rổ nên không biết, trình chơi bóng của Tần Tinh và Phương Kiệt chỉ ở mức bình thường mà thôi.

Vấn đề là hai người quá gầy, nên sức lực không mạnh, không thể phòng thủ được, nếu lỡ ba người Vương Chấn đụng một cái, hai người này chắc chắn sẽ bị bay ra khỏi sân.

Chưa kể tỷ lệ ghi điểm ở khoảng cách xa của Tần Tinh và Phương Kiệt rất kém, nếu có người kèm giúp đối thủ thì tỷ lệ này khoảng 30%, còn không có người kèm đối thủ thì… Haha tỷ lệ này cao nhất chỉ khoảng 20%.

Trong một trận 3vs3, để thắng thì phải ném bóng vào rổ 5 lần, 3 phút ném vào rổ 5 lần, tính ra mỗi lần cách nhau chỉ khoảng 36 giây.

Quan trọng là 36 giây này phải bao gồm cả phát bóng, giành bóng, thủ bóng và tiến công.

Trong giải nhà nghề NBA, việc úp rổ 5 lần trong 3p có thể gọi là một đợt tấn công mạnh.

“Vận Trúc tỷ, trước giờ Lý Phong đều làm việc theo phong cách như vậy sao ?”

Tiết Tình nhịn không được hỏi.

Nàng định dùng từ “điên cuồng”, nhưng “điên cuồng” mang ý

nghĩa tiêu cực, lúc này Lý Phong đang giúp nàng lấy lại danh dự, cho nên nàng mới bỏ hai chữ "điên cuồng" đi.

Tưởng Vận Trúc vừa nghe đã hiểu Tiết Tình muốn nói gì, sau đó lắc đầu nói :"Cách làm của hắn trong mắt các ngươi là điên cuồng, còn trong mắt của ta là tự tin."

"A?" Tiết Tình sững sờ, hắn là Tưởng Vận Trúc rất tin tưởng Lý Phong cho nên mới nói ra được câu này.

Dù gì đi nữa, Tưởng Vận Trúc và Lý Phong là một cặp, nên nàng tín nhiệm Lý Phong thì cũng hợp lý thôi.

"Rất tốt, ngươi quả nhiên là rất phách lối, hèn gì bạn học ghét ngươi như vậy"

Vương Chấn tức đến mức cười ra tiếng, hắn đã hiểu tại sao Lý Phong không được bạn học chào đón, không phải vì ganh tị với thiên tài, mà là Lý Phong quá phách lối nên mọi người đều ghét!

"Chấn ca, đừng nói nhiều với hắn, bắt đầu trận đấu đi, chúng ta dùng hành động để nói chuyện"

"Chấn ca, lát nữa bọn ta thủ, ngươi cứ thoải mái tiến công, dùng hành động thực tế để nói cho hắn biết, không phải tự nhiên người ta gọi ngươi là tiểu hoàng đế bóng rổ."

Hai người bạn của Vương Chấn là Lý Minh và Hàn Hổ tức giận nói.

"Được" Vương Chấn lạnh lùng dùng ngón tay ngoắc ngoắc Lý Phong :"Chấp ngươi phát bóng trước, ai được 5 điểm người đó thắng, để xem ngươi tài giỏi đến mức nào."

Lý Phong lắc đầu, ném bóng cho Vương Chấn nói:"Không cần, các ngươi phát bóng đi, nếu không lát nữa thua lại nói là ta ăn hiếp các ngươi."

Vương Chấn :"???"

Mọi người :"???"

Tên này…. Phải điên cuồng phách lối đến mức nào mới nói ra được những lời này?

Tần Tinh và Phương Kiệt bây giờ cảm giác có chút hối hận, tí nữa thế nào Vương Chấn cũng điên lên cho bọn hắn ăn hành ngập mặt, nhất định sẽ mất hết mặt mũi, bất quá…. Vì 1000 tệ nên, nên… đành liều thôi!

“Rất tốt, ngươi đã thành công chọc giận ta.”

Vương Chấn nổi giận, lúc này hắn không nói nhảm nữa, kéo bóng về chỗ vạch ba điểm, phát bóng cho Lý Minh sau đó chạy thẳng về bảng rổ.

Trận đấu bắt đầu!

“Phòng thủ!”

“Coi chừng bọn họ tấn công vạch một điểm”

“Phòng thủ đi phòng thủ đi”

Nhờ có 500 tệ của Lý Phong, mà mọi người trong sân đua nhau hò hét cổ vũ.

Ngay cả Tiết Tình và Tưởng Vận Trúc cũng siết chặt nắm tay, nếu không phải giữ hình tượng thục nữ thì hai người họ cũng đã hò hét cổ vũ cho Lý Phong.

Những học sinh lớp 04 thì lạnh nhạt nhìn nhau, nếu không phải ủng hộ Vương Chấn sẽ làm xấu hình tượng, thì bọn họ đã cổ vũ cho Vương Chấn rồi.

Trong lúc mọi người đang cổ vũ, Lý Minh dẫn bóng đột phá, nhảy, dừng, xoay người lách qua Tần Minh, sau đó dùng sức cổ tay chuyền bóng cho Vương Chấn.

Vương Chấn nhận được bóng, đối diện là Lý Phong đang phòng thủ, hắn nhe răng cười dữ tợn một tiếng, sau đó nhồi bóng qua háng ba lần, rồi đột ngột xoay người, chạy tốc qua mặt Lý Phong!

“Đẹp quá” Lý Minh, Hàn Hổ la lớn cổ vũ.

Bọn người Sử Phi nhịn không được cười lớn :"Phòng thủ kiểu này cũng lớn giọng nói khoác là sẽ cho Vương Chấn ăn hành ngập mặt trong 3 phút"

"Đúng là mắc cười, Lý Phong đứng như khúc gỗ, nếu là ta ta cũng có thể vượt qua hắn"

"Lần này Lý Phong sẽ quê lắm đây!"

Ở bên kia, sắc mặt của Tiết Tình rất nghiêm trọng nói :"Tại sao lại để Vương Chấn qua người dễ dàng như vậy, Lý Phong hắn… Aizz"

Lúc nghe Lý Phong nói 3 phút là thắng Vương Chấn, lại còn dám chấp Vương Chấn phát bóng, thì nàng đã nghĩ Lý Phong công thủ đều tốt, ai ngờ mới lần phát bóng đầu tiên đã bị Vương Chấn cho ăn hành.

Tưởng Vận Trúc lắc đầu cười, nhẹ nhàng nói :"Hi vọng càng lớn thì thất vọng càng lớn, có những người thích để cho kẻ địch hưng phấn xong mới bắt đầu chà đạp."

Tiết Tình nhíu mày lại, không biết Tưởng Vận Trúc đang nói tới Lý Phong hay là Vương Chấn.

Lúc này có người kinh ngạc, có người lo lắng, có người cười nhạo, ngay lúc này, Vương Chấn bức tốc dậm chân bay thẳng lên rổ, cả người kéo căng hết mức.

"Úp rổ!"

"Lấy đà một bước mà cũng úp rổ được, thể lực quá tốt"

"Không hổ danh là tiểu hoàng đế bóng rổ Kim Kinh, thể lực quá trâu bò"

Lúc mọi người nghĩ là Vương Chấn sẽ úp rổ thành công thì bỗng nhiên Lý Phong quay lại, bật người nhảy lên thật cao.

Ngay lúc Vương Chấn chuẩn bị đưa bóng vào rổ, một bàn lớn xuất hiện từ sau lưng hắn, vỗ mạnh vào trái bóng làm cho trái bóng đập vào bảng rổ.

“Phanh”

Một tiếng vang trầm.

Trong nháy mắt, mọi người im lặng như tờ!

Ngay lúc Lý Phong giành được banh từ tay Vương Chấn và đáp xuống đất, mọi người đồng loạt kinh hô vang trời.

“Trâu bò!”

“Con mẹ, quá mạnh!”

“Đập bóng kinh khủng thật!”

“Có thể chặn cú úp rổ của Vương Chấn !!! Mẹ nó nhất định là ta bị hoa mắt!”

Những người trước đó trào phúng Lý Phong bây giờ há to mồm không dám tin.

Vương Chấn cao gần 2m, lại còn nhảy lên trước, Lý Phong thấp hơn 20cm, nhảy sau Vương Chấn, vậy mà phá được pha úp rổ của Vương Chấn, chuyện này nghĩa là gì?

Nghĩa là tốc độ, sức bật, thể lực của Lý Phong mạnh hơn Vương Chấn rất nhiều!

Quá mạnh!

Ngay cả Tiết Tình cũng lấy tay che miệng sững sờ, dùng ánh mắt lấp lánh những ngôi sao nhỏ nhìn Lý Phong.

Động tác mới vừa rồi của Lý Phong là minh chứng cho thể và mỹ, một sự kết hợp hoàn hảo của sức mạnh và kỹ thuật, quá đẹp!

Lúc mọi người còn đang kinh ngạc, thì Lý Phong đã vượt ra ngoài vòng ba điểm, lùi một bước lấy đà để ném bóng, trái bóng bay xẹt đi, tạo thành một đường con tuyệt mỹ, rơi thẳng vào rổ.

Ghi điểm, Lý Phong 1 : 0 Vương Chấn

Lại là một tràng hoan hô vang lên!

Sắc mặt của Vương Chấn lúc này cực kỳ khó coi.

“Chấn ca, bình tĩnh, phải trả thù.”

“Do chúng ta chủ quan, phải phòng thủ thật tốt, đoạt lại quyền chủ động”

Lý Minh, Hàn Hổ nhao nhao an ủi.

Tần Tinh, Phương Kiệt hưng phấn vỗ tay.

“Hừ, Vương Chấn quá khinh địch, sau lần này hắn chắc chắn sẽ nghiêm túc, Lý Phong sẽ không còn cơ hội nữa”

Sử Phi gằn từng chữ nói.

Hiện tại hắn đã ghét Lý Phong đến mức muốn mất trí, cho dù Lý Phong có làm gì đi nữa, hắn cũng sẽ không tin Lý Phong có thể thắng!

Vương Nguyệt và Trương Thiến nhìn nhau, có thật là do Vương Chấn chủ quan nên Lý Phong mới giành được điểm không ? Không đúng, ngay cả các nàng cũng thấy được Lý Phong thắng Vương Chấn là nhờ thực lực.

Các nàng có một loại dự cảm, đó là Sử Phi lại sắp bị Lý Phong cho ăn trái đắng….

Chương 466. Sự chênh lệch giữa người trưởng thành và trẻ sơ sinh

Chương 427: Sự chênh lệch giữa người trưởng thành và trẻ sơ sinh

“Tần Tinh, phát bóng đi”

Trên sân bóng rổ, Lý Phong đang định tự mình phát bóng, nhưng mà suy nghĩ một lát sau đó đổi ý.

Nếu để hắn phát bóng, với năng lực của Tần Tinh và Phương Kiệt sẽ dễ bị ba người Vương Chấn giành bóng, nếu vậy hắn lại phải đi giành bóng, quá mất thời gian, hắn quyết định để Tần Tinh phát bóng, còn hắn tiến công, như vậy mới có thể giành chiến thắng trong 3 phút.

“Được !”

Hiện tại Tần Tinh rất hưng phấn, nếu Lý Phong cứ giữ phong độ này, vậy hắn sẽ có được 2000 tệ, hắn sẽ mua được đôi Air Jordan 1 !

Sau khi Tần Tinh lui ra đến trung tuyến, Lý Phong liền dự định xông lên để nhận bóng, Vương Chấn, Lý Minh, thủ sẵn trước Lý Phong để giành bóng, chỉ chờ Lý Phong nhận được bóng là ngay lập tức ập tới.

Thực ra mục đích của bọn họ là chơi đòn tâm lý, giương đông kích tây, bọn họ muốn ép Tần Tinh giao bóng cho Phương Kiệt, như vậy Hàn Hổ có thể giật bóng từ tay Phương Kiệt.

Có điều, Tần Tinh đã suy nghĩ kỹ, muốn giành chiến thắng trận đấu này thì phải nhờ vào Lý Phong, nhiệm vụ của hắn và Phương Kiệt chỉ là chuyền bóng, hổ trợ, cho dù có hai người kèm Lý Phong,

thì hắn cũng nhất định phải chuyền bóng cho Lý Phong.

Sau khi nháy mắt ra hiệu, Tần Tinh ném bóng, ngay khi Lý Phong vọt tới nhận bóng, Vương Chấn và Lý Minh ở phía sau ngay lập tức áp sát kèm hắn.

“Đến đây, để ta xem ngươi qua người bằng cách nào”

Vương Chấn la lớn sau đó giang hai cánh tay để thủ.

“Một mình ngươi không thể nào qua được chúng ta, nếu như ta là ngươi ta sẽ chuyền bóng cho Tần Tinh”

Lý Minh cũng dùng ngôn ngữ để khích Lý Phong.

“Vậy sao?”

Lý Phong khẽ nhếch miệng cười, quay lưng về hai người, sau đó nhanh chóng xoay người, Vương Chấn và Lý Minh tiến lên một bước, bám chặt hướng di chuyển của Lý Phong.

Lúc này, Lý Phong bị ép chặt đến mức không thể nào làm ra bất cứ động tác qua người nào.

Ngoài sân, Sử Phi cười nhạo nói :”Hừ, Lý Phong quá ngu, di chuyển sai làm!”

“Nếu như ta là hắn, ta sẽ chuyền bóng cho vị trí đang trống là Tần Tinh, bây giờ thì hay rồi, hướng chuyền bóng bị chặn, lách người cũng không lách được, chỉ có thể đứng một chỗ nhồi bóng, sau khi nhồi 20 giây thì sẽ phạm luật, lúc đó quyền giữ bóng sẽ là của Vương Chấn”

Lần này Vương Nguyệt và những học sinh khác đã rút kinh nghiệm, không có hùa theo Sử Phi, họ sợ bị Lý Phong làm cho mất mặt lần nữa….

Ngay sau khi Sử Phi nói, Lý Phong đột nhiên ném mạnh bóng xuống đất, trái bóng luồn qua hai chân bay ra phía sau Vương Chấn. Vương Chấn mới đầu bị bất ngờ, sau đó vui mừng quay người lại bắt bóng.

Hắn nghĩ hắn và Lý Minh còn đứng đó, Lý Phong muốn lấy bóng chỉ có cách vòng qua hắn và Lý Minh.

Nhưng mà Lý Phong lại hành động không theo dự tính của Vương Chấn!

Ngay lúc Vương Chấn quay người, Lý Phong liền tận dụng kẽ hở giữa hắn và Lý Minh để vượt qua, Vương Chấn và Lý Minh thì cảm giác có một chiếc xe cỡ nhỏ đụng vào mình, cả hai bị hất văng ra hai bên.

"VL"

"WTF"

Vương Chấn và Lý Minh không nhịn được phải chửi thề.

Mẹ nó, rốt cục kẻ nào mới là học sinh lớp năng khiếu bóng rổ, kẻ nào mới là học sinh trường nghệ thuật ? Sức mạnh của Lý Phong quá là khủng khiếp, chỉ húc một cái đã hất văng bọn họ.

Ngay lúc này, Lý Phong bắt lấy bóng, nhanh chóng dẫn bóng về phía rổ.

Hàn Hổ đang ở vị trí phòng thủ, hắn lập tức tiến lên cản bóng.

Ngay lúc này, chân Lý Phong đã chạm vào vạch hai điểm, tay phải Lý Phong cầm bóng, chân nhún nhảy một cái, bay lên không.

Ngay giữa không trung, thân thể của Lý Phong kéo căng ra, hai chân khép lại, cả người bay về phía trước, cánh tay phải đưa lên cao, giống như một chiếc máy bay chiến đấu đang lướt đi.

Lý Phong đang bay…. Bay theo một đường thẳng.

Nhìn từ xa, đỉnh đầu của Lý Phong đã cao ngang rổ, lúc này Hàn Hổ vừa định phòng thủ thì đã đứng sững sờ tại chỗ.

Ngay lập tức, Lý Phong đập tay phải xuống, trái bóng đập mạnh vào rổ!

"Phanh"

Một tiếng thật lớn vang lên, trái bóng đập mạnh vào rổ, khung rổ lắc lư.

Mọi người yên lặng!

Đến lúc Lý Phong rơi xuống đất, mọi người đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh.

“Không đúng…Bay từ vạch hai điểm để dunk, ta không nhìn lầm chứ ?”

“Ta chỉ nghe nói free throw line dunk, chứ chưa bao giờ thấy dunk ở vạch hai điểm cả, sức bật kinh khủng gì thế này.”

“Trâu bò, quá trâu bò”

Những người cổ vũ cho Lý Phong hiện giờ đã không còn tin vào những gì mình thấy.

Vừa lúc nãy Sử Phi còn nói là Lý Phong ngu, bây giờ mặt hắn đã tái nhợt như màu gan heo!

Vương Nguyệt và những học sinh khác tự cảm thấy may mắn, vì ban nãy không hùa theo Sử Phi, may là bọn họ đã rút được kinh nghiệm, nếu không thì mặt họ giờ cũng đã nghệch ra như Sử Phi.

“Trời ạ!”

Tiết Tình trừng mắt thật lớn, lấy hai tay che miệng, khuôn mặt hiện ra ba chữ “Không tin nổi”

Có thể nói, bây giờ biểu hiện của Lý Phong còn kịch tính hơn cả lúc ép Tề Lực quỳ xuống trong hộp đêm.

Nàng không hiểu gì về võ đạo , cũng không biết Siêu Phàm cảnh đáng sợ như thế nào, nhưng mà động tác dunk vừa rồi của Lý Phong đã để lại một ấn tượng sâu sắc trong đầu của nàng.

Tưởng Vận Trúc đứng bên cạnh, tuy đã sớm đoán trước Lý Phong sẽ làm gì rất ghê gớm, nhưng mà vẫn cực kỳ ngạc nhiên trước sức bật này.

Lúc Lý Phong bay giữa không trung, cách thân thể Lý Phong giãn ra thật sự quá đẹp, lúc đó Tưởng Vận Trúc cứ ngỡ là thời gian đã ngừng lại.

Trên sân bóng, sự hoảng sợ và tuyệt vọng đã hiện lên trên mặt của ba người Vương Chấn.

Ba người bọn họ tự cảm thấy trình độ bóng rổ của mình không tệ, nhưng mà so sánh với cú dunk ban nãy của Lý Phong, bọn họ cảm thấy Lý Phong là người trưởng thành, còn bọn họ chỉ là trẻ sơ sinh!

Sự chênh lệch này làm bọn họ có cảm giác tuyệt vọng!

“2:0, còn ba điểm nữa, tiếp tục đi”

Lý Phong ném bóng cho Tần Tinh, cười nói.

Tần Tinh gật đầu một cái theo bản năng, sau đó chạy đến khu vực phát bóng.

“Chấn ca, giữ vững tinh thần, trận đấu chỉ mới bắt đầu thôi”

Lý Minh vỗ vai Vương Chấn, sau đó nhìn Lý Phong một cách kiên định, chạy về vị trí kèm Lý Phong.

Vương Chấn lên dây cót tinh thần, sau đó tập trung vào trận đấu.

Ngay lúc hai người vừa về vị trí phòng thủ, Lý Phong đã nhận bóng từ Tần Tinh, trong nháy mắt lúc Vương Chấn và Lý Minh nhào lên, Lý Phong lùi lại một bước, trực tiếp ném bóng. Trái bóng tạo thành một vòng cung tuyệt mỹ, bay thẳng vào lưới, 3:0!

Vương Chấn :”???”

Lý Minh :”???”

Đại ca…. Bọn ta chỉ là muốn chơi bóng rổ mà thôi, cầu xin ngươi cho một cơ hội để chơi có được không!

Mọi người xung quanh cũng không còn ngạc nhiên nổi, so với

hai lần trước thì lần này quá nhẹ nhàng, bây giờ bọn họ có cảm giác Lý Phong đang chơi bóng với trẻ con, không có gì đáng để hoan hô…

Vì để nhanh chóng kết thúc trận đấu, hai lần sau Lý Phong trực tiếp ném bóng vào rổ, dù cho Vương Chấn và Lý Minh cố gắng phòng thủ cỡ nào, chỉ cần Lý Phong chạm được vào bóng là lùi lại lấy đà sau đó ném bóng vào rổ.

Tuy Lý Phong thấp hơn Vương Chấn và Lý Minh gần 20cm, nhưng sức bật của Lý Phong rất mạnh, nên Lý Phong không cần phải lo việc Vương Chấn và Lý Minh cản bóng.

Thêm hai lần ném bóng vào rổ ở vạch ba điểm một cách dễ dàng, tỷ số là 5:0, trận đấu kết thúc trong vòng 1p25 giây.

Ba người Vương Chấn hồn phi phách lạc. Đứng thất tha thất thểu đối diện Lý Phong.

Đến bây giờ, bọn họ vẫn chưa chấp nhận được sự thật là mình đã thua một học sinh học sâu khấu nghệ thuật. Mẹ nó! Chắc chắn là đang nằm mơ, không chỉ là mơ bình thường, mà là mơ thấy ác mộng!

Tần Tinh và Phương Kiệt thì hưng phấn ôm nhau nhảy lên, thắng trận là được 2000 tệ !!!

Ngoài sân, sắc mặt của Sử Phi vô cùng khó coi, con mẹ nó lần nào cũng bị Lý Phong làm mất hết mặt mũi, tên Lý Phong này là khắc tinh của hắn hay sao ?

“Lý Phong, tại sao lần nào cũng là ngươi nhận được sự chú ý của mọi người, ta không phục, ta không phụcccc !”

Trong lòng Sử Phi điên cuồng la hét!

Chương 467. Sát Thủ Phong Vũ Lâu lại xuất hiện

Chương 428: Sát Thủ Phong Vũ Lâu lại xuất hiện

“Ngươi rất mạnh, thật sự rất mạnh, mạnh hơn cả những cầu thủ chuyên nghiệp, thậm chí… Ta cảm thấy năng lực của ngươi hoàn toàn có thể tham gia NBA”

Sau khi hoàn hồn lại, Vương Chấn đi đến bên cạnh Lý Phong nói.

Đến lúc này, Vương Chấn mới chăm chú quan sát Lý Phong một cách tỉ mỉ, cao khoảng 1m8, tướng mạo đẹp trai, mặc đồ thể thao, dưới chân mang Air Jordan 1 High Pine Green.

Khoan đã… Lý Phong không hề đổ mồ hôi.

Vương Chấn dụi dụi mắt, nhìn kỹ càng phần trán của Lý Phong một lần nữa, lúc này mới xác định là mình không nhìn lầm, Lý Phong không hề đổ mồ hôi.

Vô lý, vừa mới vận động mạnh mà lại không ra mồ hôi là sao? Không lẽ trận đấu vừa nãy đối với Lý Phong chỉ là đi bộ ngắm hoa ?

Người này thật đáng sợ!

“Ta tự biết là mình rất mạnh, nếu không mạnh thì sao có được biệt danh hoàng đế bóng rổ ?”

Lý Phong nói.

Vương Chấn :”…”

Lý Phong nói có lý, hắn không thể phản bác được.

“Được, giờ chúng ta phải vào lớp, ngươi mau thực hiện lời hứa

đi.”

Lý Phong lười buôn dưa lê với Vương Chấn nên đi thẳng vào vấn đề chính.

Vương Chấn bất đắc dĩ gật đầu, sau đó đi đến trước mặt Tiết Tình và Tưởng Vận Trúc, nói một cách áy náy :”Ta xin lỗi, ta sai rồi, ta không nên ném bóng về phía hai ngươi, càng không nên dùng cách này để bắt chuyện với các bạn nữ, xin các ngươi tha lỗi cho ta”

Tiết Tình lạnh nhạt gật đầu nói :”Ừm, ta chấp nhận lời xin lỗi của ngươi”

Tưởng Vận Trúc càng lạnh nhạt hơn, chỉ gật đầu một cái, không thèm nói gì thêm.

Vương Chấn thở ra một cái, lắc đầu cười khổ, trong lòng vừa phiền muộn vừa đau khổ.

Vốn dĩ hắn định làm trò này để tìm bạn gái, kết quả không những không tìm được bạn gái mà còn bị người khác dùng sở trường của mình đánh bại mình, đúng là ăn cắp gà không được còn mất nắm gạo.

“Ngươi yên tâm, từ nay về sau ta sẽ thực hiện lời hứa. Bye”

Sau khi nói xong, Vương Chấn cùng bọn người Lý Minh ngay lập tức rời đi.

Nhìn theo bóng lưng năm người Vương Chấn, ánh mắt Lý Phong lóe lên một cái.

Có chơi có chịu, nhân phẩm của Vương Chấn cao hơn Sử Phi nhiều.

Nghĩ tới đây, Lý Phong liếc mắt nhìn qua Sử Phi, thấy Sử Phi cũng đang nhìn mình, tuy nhiên vừa bắt gặp ánh mắt của Lý Phong, Sử Phi đã nhanh chóng quay đầu qua chỗ khác, nhưng Lý Phong vẫn nhìn thấy sự hận thù trong ánh mắt của Sử Phi.

“Chỉ vì ghen tức mà sinh hận thù sao…”

Ánh mắt của Lý Phong lập lòe, thầm nghĩ.

“Được rồi các bạn, bây giờ ta tạo một group, mật mã là 0326, những ai cổ vũ từ nãy đến giờ thì nhớ tham gia group, ta sẽ trả công cho mọi người”

Lý Phong lấy điện thoại ra tạo group. Ngay lập tức liền có 31 người tham gia, Lý Phong nhanh chóng phát mỗi người 500 tệ, sau đó thoát nhóm.

Sau đó Lý Phong lại gửi riêng cho Tần Tinh và Phong Kiệt 2000 tệ.

“Đinh, chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Tiết Tình. Đang tiến hành khen thưởng…”

“Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 3000 điểm kinh nghiệm, 150 ngàn điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục.”

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Cấp S

Điểm kinh nghiệm: 12500/ 30000

Điểm tích lũy hệ thống: 1299100

Điểm chinh phục: 259

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang thực hiện : Tám phương mưa gió để ta sử dụng, Cữu vãn nữ thần Tiết Tình (1)

Sau khi xem xong phần thưởng, Lý Phong tắt màn hình hệ thống, tiếp tục đi chung với Tiết Tình và Tưởng Vận Trúc về lớp học.

Buổi chiều trước khi khi vào lớp, Tưởng Vận Trúc nhận được một cuộc điện thoại, sau khi nói chuyện xong sắc mặt Tưởng Vận Trúc nhăn lại nói :”Lý Phong, ta vừa được giao một nhiệm vụ mới,

ta phải rời khỏi đây một đoạn thời gian”

Lý Phong :”???”

Cái gì… Hiện tại Tưởng Vận Trúc đang làm nhiệm vụ, tại sao lại phải nhận thêm một nhiệm vụ mới?

Tiết tình cũng sững sờ, hiện tại ba người cùng ở chung một nhà nên không có vấn đề gì, nếu như Tưởng Vận Trúc rời đi vậy chẳng phải chỉ còn mỗi nàng và Lý Phong…. Thật là xấu hổ.

“Đừng nhìn ta như vậy, nhiệm vụ của Tiết Tình không phải là nhiệm vụ Long Hồn giao cho ta, dạo gần đây nhiệm vụ của Long Hồn ngày càng nhiều, mà lại không đủ người, cho nên…”

Tưởng Vận Trúc nói đến đây thì ngừng lại.

Lý Phong nhướng mày, hiểu ý của nàng.

Đúng ra mà nói thì nhiệm vụ bảo hộ Tiết Tình là việc riêng của Long đầu, có điều vị trí của Long đầu ở Long Hồn rất cao, nên không ai dám nói hắn lợi dụng của công làm việc riêng.

Một khi có nhiệm vụ chính thức từ Long Hồn, Tưởng Vận Trúc phải bỏ nhiệm vụ bảo hộ Tiết Tình và chấp hành nhiệm vụ kia ngay lập tức.

“Vậy ngươi định khi nào sẽ quay về ?”

Lý Phong thở dài, lưu luyến hỏi.

Bởi vì con kỳ đà hơn 40 kg là Tiết Tình cản trước mũi nên Lý Phong không có cơ hội chấm mút Tưởng Vận Trúc, bây giờ Tưởng Vận Trúc lại phải đi, không biết khi nào mới quay lại được, Lý Phong không nỡ xa Tưởng Vận Trúc.

“Ta cũng không biết khi nào trở về, nhanh thì mười ngày, chậm có thể là một tháng”

Tưởng Vận Trúc cũng không muốn đi, mấy ngày nay ở chung với Lý phong nàng cảm thấy rất vui, bây giờ đi làm nhiệm vụ này không biết khi nào mới gặp lại.

“Ừm…” Lý Phong nhìn Tiết Tình, cười nói:”Ngươi có thể vui lòng ra ngoài một chút được không ? Ta có một số chuyện riêng muốn nói với Tưởng Vận Trúc.”

Tiết Tình gật đầu, sau đó định đi ra chỗ khác ngồi.

Ai ngờ Tưởng Vận Trúc nắm tay của nàng lại :”Không sao, an toàn của ngươi mới là quan trọng nhất, chúng ta không thể để ngươi lọt khỏi tầm mắt”

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, tức đến mức muốn đánh mông Tưởng Vận Trúc mấy cái.

Bây giờ là lúc nào rồi còn quan tâm nhiệm vụ, nàng không muốn nói chuyện riêng với mình sao ?

“Không sao, đây là trường học, vả lại ta cũng sẽ không đi quá xa.”

Tiết Tình giật tay ra, chào hai người một cái, sau đó đi khỏi nơi này.

Lý Phong len lén đưa ngón tay cái về hướng Tiết Tình, sau đó ôm lấy Tưởng Vận Trúc nói :”Vận Trúc, đến khi nào chúng ta mới không còn bị thế tục trói buộc, cùng nhau sống một cuộc đời tự do tự tại ?”

Tưởng Vận Trúc cười cười dựa đầu vào ngực Lý Phong ngại ngùng nói:”Đồ ngốc, làm người thì đương nhiên sẽ bị quy tắc trói buộc!”

Trong mắt Lý Phong hiện ra vẻ kiên định :”Không, chỉ cần ta có thể bước lên đỉnh của thế giới này, chúng ta sẽ không còn bị bất kỳ quy tắc gì ràng buộc nữa, Long Hồn cũng tốt, Long đầu cũng được, ai cũng không thể quản lý chúng ta”

“Đến lúc đó chúng ta sinh mấy đứa con trai, sau đó tìm một hòn đảo không người, sống đời thần tiên quyến lữ, tin ta đi, ngày đó sẽ đến nhanh thôi”

Tưởng Vận Trúc dần thất thần, đắm chìm vào tương lai tươi đẹp mà Lý Phong vẽ ra…

Tưởng Vận Trúc vừa mới đi, thì một tin tức giả nói nàng bị bệnh đã được lan truyền khắp lớp 04, nghe được tin này mọi người chỉ cảm thấy kinh ngạc chứ không suy nghĩ gì nhiều.

Sau khi tiết học buổi chiều kết thúc, Lý Phong và Tiết Tình rời trường, chuẩn bị về nhà.

“Hay là… chúng ta đi dạo phố một chút đi” Tiết Tình bất ngờ đề nghị.

Bây giờ vẫn còn sớm, nếu về nhà thì Lý Phong và Tiết Tình sẽ thành cô nam quả nữ ở chung một nhà, những người xung quanh nhìn thấy sẽ dị nghị.

Tốt nhất bây giờ nên đi dạo một vòng, sau đó tìm món gì ăn tối, chơi mệt rồi về nhà tắm rửa ngủ ngay, để khỏi phải xấu hổ.

Ánh mắt Lý Phong sáng lên, cảm thấy ý kiến này cũng không tệ, liền đi theo nàng vào trung tâm mua sắm.

Ngay lúc bọn họ vào trung tâm mua sắm, có một chiếc Audi A6 dừng ngay đối diện, một người đàn ông trung niên đeo kính đen nhếch miệng, nói một cách đùa cợt :”Mục tiêu đã xuất hiện, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này, cấp bậc của ta ở Phong Vũ Lâu sẽ được thăng lên thành hạng A”

Sau khi nói xong, người đàn ông xuống xe, âm thầm đi theo sau Lý Phong và Tiết Tình…

Chương 468. Tiết Tình lo lắng

Chương 429: Tiết Tình lo lắng

Trong lầu bốn của Vạn Tượng thành, gần học viện nghệ thuật Kim Kinh.

Vạn Tượng thành là một trung tâm thương mại lớn, trong lầu bốn có rất nhiều nhà hàng ăn uống, Lý Phong và Tiết Tình vừa ăn tối ở nhà hàng Cảng Thức xong, lúc đi ngang qua một cửa hàng đồ ngọt Tiết Tình mua về hai phần chè khoai dẻo.

“Ăn thử đi, ngon lắm”

Tiết Tình đưa một phần cho Lý Phong, sau đó liền ăn phần của mình.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, cầm chén chè khoai mà không biết nên nói gì.

Nếu hắn nhớ không lầm…. Vừa rồi hai người vừa ăn ba món, thêm tô canh và ba cái bánh bao.

Tiết Tình ban nãy đã ăn một cái giò heo, thêm ba cái bánh bao, bây giờ lại còn muốn tiêu diệt một phần chè khoai dẻo.

“Không lẽ …. Người đẹp ai cũng ăn nhiều ?”

Lý Phong sờ cằm suy nghĩ

Trong ấn tượng của hắn cho dù là Ngụy Băng Kanh, Tô Đồng hay là Tống Uyển Quân, Hứa Mạn đều ăn rất nhiều. Tưởng Mộng Dao thì càng không cần phải nói rồi.

Ngay cả Tưởng Vận Trúc bình thường ăn rất ít cơm, nhưng ăn vặt thì lại rất nhiều.

Nhưng mà bọn họ dù ăn nhiều thế nào vẫn giữ được vóc dáng thon gọn, ví dụ điển hình là Tiết Tình.

Hôm nay Tiết Tình mặc một cái áo khoác vàng nhạt, ở trong là áo lông cổ cao màu trắng, tuy che mất cái cổ thiên nga của nàng nhưng lại làm nổi bật lên cái cằm đẹp đẽ.

Bởi vì Tiết Tình là con lai, nên da của nàng trắng và đẹp hơn đại đa số những người Hoa khác, ngũ quan cũng tinh tế hơn, khuôn mặt làn da như vậy lại kết hợp thêm mái tóc dài đen nhánh xõa trên vai, cực kỳ thu hút ánh mắt người nhìn.

Áo lông sát người càng làm nổi bật những đường cong trên thân thể của Tiết Tình, thậm chí Lý Phong còn nghĩ, có khi nào Tiết Tình không cài nút áo khoác là vì sợ nút áo khoác sẽ bị bung vì chịu không nổi áp lực?

Tiết Tình mặc quần short màu đen, quần tất màu da người, thêm một đôi boot da cao quá gối, kiểu mặc này càng làm nổi bật lên hai chân thon dài của nàng.

Mặc dù đang mặc trang phục mùa đông, nhưng mà dáng người của Tiết Tình vẫn lộ ra những đường cong gợi cảm, làm cho Lý Phong liên tục cảm thán.

Lý Phong còn đang suy nghĩ lung tung, thì một người đàn ông trung niên nhanh chóng bước đến, hắn giả vờ cúi đầu xem điện thoại, ngày càng đến gần Tiết Tình.

Lúc này Tiết Tình còn đang chăm chú ăn chè khoai dẻo, không chú ý đến người khác.

5 mét, 4 mét, 3 mét… Ngay lúc người đàn ông chỉ còn cách Tuyết Tình khoảng một mét, thì một cái cây châm màu xanh lam lóe lên trong ống tay áo của hắn.

“Ai nha!”

Lúc người đàn ông trung nhiên chuẩn bị ra tay với Tiết Tình, Lý Phong lập tức làm động tác đứng dậy nhưng bị trượt chân. Đồng thời bổ nhào người về phía Tiết Tình, đẩy Tiết Tình ngã ra sau.

Bởi vì Lý Phong đột nhiên đẩy Tiết Tình về phía bên trái, nên đã tránh được đòn tấn công của người đàn ông trung niên.

“A!” Tiết Tình la thất thanh, sợ hãi nhắm mắt lại, tưởng tượng đến cảnh đầu mình đập xuống đất….

Ngay lúc này, Lý Phong đứng vững lại, đưa tay phải của mình ôm ngang hông Tiết Tình :”Xin lỗi, xin lỗi, ta vừa bị vấp, ngươi có bị đau chỗ nào không ?”

Tiết Tình cảm giác có một cánh tay mạnh mẽ hữu lực đỡ lấy nàng, một loại cảm giác an toàn đột nhiên tràn ngập tâm trí.

Khi nàng mở mắt, thứ đầu tiên nhìn thấy là gương mặt quan tâm của Lý Phong, nàng liền vô thức nói :”Không sao…Không sao”

Có điều, sau khi nói xong, Tiết Tình mới thấy có gì đó không đúng, vội vàng nhìn xung quanh, nàng không nhìn thấy thứ gì có thể làm Lý Phong vấp té, trong lòng nàng liền cảm thấy kỳ quái.

Lý Phong là cường giả võ đạo, thân thể rất mạnh, ở đây lại không có vật gì vấp té được.

Nếu là có người cố tình gạt chân Lý Phong, thì chân người đó phải gãy chứ tại sao là Lý Phong té.

Tóm lại, không lẽ mục đích mà Lý Phong cố ý vấp té là để … sờ soạng nàng ?

Nghĩ đến đây, Tiết Tình vội vàng đứng thẳng người lại, lùi về sau một bước, cách xa ra khỏi Lý Phong.

Người đàn ông trung niên đứng gần đó mắt sáng lên, rút cây châm màu lam trở về, tiếp tục giả bộ bấm điện thoại

Lý Phong liếc mắt nhìn người đàn ông trung niên kia một cái, sau đó thở phào nói :”Không sao là tốt rồi”

Từ lúc bước ra khỏi trường, Lý Phong đã cảm giác được có người theo dõi, nhưng đối phương là người có kinh nghiệm, vả lại người đi qua đi lại trên đường rất nhiều, Lý Phong không xác định được người nào đang theo dõi mình.

Ngay lúc vừa bước ra khỏi nhà hàng, có lẽ do đối phương nôn nóng xuất thủ, nên đã bị Lý Phong phát hiện.

Mới ban nãy, người đàn ông kia cố ý tiếp cận Tiết Tình, chắc hẳn là muốn ra tay với Tiết Tình, Lý Phong không muốn gây rối trong trung tâm thương mại, nên mới giả vờ bị vấp ngã, phá hư kế hoạch của hắn.

“Làm như vậy mới không đánh rắn động cỏ, hắn sẽ tiếp tục tìm cơ hội xuất thủ”

Lý Phong âm thầm suy nghĩ, quyết định tạo cho đối phương ccơ hội ra tay, nghĩ đến đây Lý Phong nhìn về phía Tiết Tình :” Khục, Tiết tiểu thư, chúng ta về nhà đi”

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, sau khi ra khỏi trung tâm thương mại, hắn sẽ chọn đường vắng để về nhà, dụ đối phương mắc câu !

“A ? Bây giờ còn rất sớm, mới hơn tám giờ thôi mà ?”

Tiết Tình cố gắng nói bằng giọng bình tĩnh, nhưng mà trong lòng đã loạn lên.

Hành động vừa rồi của Lý Phong khiến cho Tiết Tình nghi ngờ, bây giờ Lý Phong lại đột nhiên đòi về, Tiết Tình không khỏi nghi hoặc.

“Trước đây tại sao mình không sớm phát hiện Lý Phong là loại người này chứ! Làm sao bây giờ, mình không thể đi chung với hắn nữa, nếu như hắn muốn làm gì mình thì mình sao phản kháng nổi!”

Tiết Tình cố gắng suy nghĩ biện pháp thoát khỏi Lý Phong.

Đột nhiên, trong đầu Tiết Tình lóe lên tinh quang, liền nói :”Ta… Ta hơi đau bụng, ngươi ở đây chờ ta một chút, ta phải đi toilet”

Nói xong Tiết Tình không đợi Lý Phong trả lời, xoay người chạy về hướng toilet.

Lý Phong nhíu mày, hắn cảm thấy Tiết Tình có hành động rất kỳ lạ.

Đúng lúc này, giọng nói của Chí Linh tỷ tỷ vang lên :”Đinh, ký chủ vừa nhận được một nhiệm vụ mới, có muốn kiểm tra hay

không ?”

“Tại sao bây giờ lại xuất hiện nhiệm vụ ? Chẳng lẽ có quan hệ với tên sát thủ kia ?”

Lý Phong thầm suy nghĩ, vừa đi theo sau lưng Tiết Tình, vừa nghĩ thầm trong bụng “Kiểm tra”

“Nhiệm vụ : Cứu vãn nữ thần Tiết Tình (5)”

“Mô tả: Sát thủ của Phong Vũ Lâu lại xuất hiện, yêu cầu ký chủ giết chết hoặc khống chế hắn và đảm bảo sự an toàn của nữ thần Tiết Tình, nếu nhiệm vụ thất bại, trừ một triệu điểm tích lũy”

“Phần thưởng nhiệm vụ : 3000 điểm kinh nghiệm, 150 ngàn điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục”

“Nhiệm vụ : Không cần lo lắng”

“Mô tả nhiệm vụ : Bởi vì hành động vừa rồi của ký chủ đã khiến cho nữ thần Tiết Tình nghi ngờ, bây giờ trong suy nghĩ của nữ thần Tiết Tình, ký chủ đã trở thành một tên biến thái, xin ký chủ dùng hành động thực tế, để khiến nữ thần Tiết Tình không còn nghi ngờ, nếu nhiệm vụ thất bại , trừ một triệu đểm tích lũy”

“Phần thưởng : 2000 điểm kinh nghiệm, 100 ngàn điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục”

Sau khi xem nhiệm vụ thứ hai, Lý Phong : ….(OoO)… ????

Chương 469. Nghĩ lớn làm lớn

Chương 430: Nghĩ lớn làm lớn

“Cái gì… Tiểu gia ta tại sao lại thành tên biến thái ? Tiểu gia ta đã làm cái gì ?”

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, cảm giác như có 10 ngàn con ngựa chạy qua trước mặt !

Hèn gì bỗng nhiên Tiết Tình trở nên như vậy, thì ra là sinh lòng nghi ngờ với hắn.

Có điều, việc gì đã làm cho Tiết Tình hiểu lầm hắn như vậy ?

“Má… Đừng nói là cái vấp ngã ban nãy nhé! Ta mới cứu mạng ngươi đó!”

Lý Phong khóc không ra nước mắt !

Như vậy, không lẽ việc Tiết Tình nói đau bụng cũng là lấy cớ, thực tế là nàng đang…chạy trốn !

“May là ta đi theo…”

Lý Phong nhìn về hướng nhà vệ sinh nữ Tiết Tình đang đi tới, ánh mắt lấp lóe suy nghĩ.

Nhà vệ sinh trong trung tâm mua sắm không có cửa sau, Lý Phong có thể chắc chắn việc này, nên hắn không sợ Tiết Tình sẽ bỏ trốn.

“Hay là cố ý để cho nàng trốn thoát ?”

Lý Phong trầm ngâm suy nghĩ một kế hoạch mạo hiểm.

Lý Phong nhanh chóng đi vào nhà vệ sinh nam, sau khi vào phòng Lý Phong liền dùng thuật Ẩn Thân , sau đó dùng thuật Xuyên Tường, đi vào nhà vệ sinh nữ.

Nếu không tính những lần bị mẹ dẫn vào nhà vệ sinh nữ lúc còn nhỏ, thì đây là lần đầu Lý Phong vào nhà vệ sinh nữ.

Không giống như nhà vệ sinh nam, nhà vệ sinh nữ được chia ra từng phòng từng phòng, ở ngoài thì có một hàng nữ sinh đang đợi.

Đây là thứ khác với nhà vệ sinh nam, người nào thường xuyên đi chơi ở trung tâm mua sắm sẽ biết, mỗi lần đi toilet thì nhà vệ sinh nữ lúc nào cũng có người xếp hàng đợi, còn nhà vệ sinh nam thì không có chuyện này.

Còn lý do tại sao có chuyện này … khụ khụ Lý Phong cũng không giải thích được.

Vì để tìm xem Tiết Tình đang ở phòng nào, Lý Phong liền dùng thuật Thấu Thị.

Khụ Khụ… Mọi người đừng hiểu lầm, Lý Phong không có ý định nhìn lén, chỉ là đang điều tra mà thôi, chỉ cần không thấy Tiết Tình ở trong phòng Lý Phong sẽ ngay lập tức lướt qua, còn những thứ vô ý nhìn thấy thì… Chỉ là vô ý mà thôi.

Ngay cả cái tên giả gái ở phòng thứ ba bên trái Lý Phong cũng không vạch trần hắn, đương nhiên, không vạch trần là vì hắn không làm gì quá đáng, nếu như tên giả gái này dùng điện thoại quay phim hay là lén lút nhìn trộm… Lý Phong sẽ khiến hắn trả giá đắt.

Lý Phong tìm một hồi liền phát hiện ra Tiết Tình đang ở trong phòng thứ sáu phía bên trái, đúng như Lý Phong đoán, Tiết Tình không đi toilet mà là cầm điện thoại và đi tới đi lui trong lo lắng.

“Ơ…Nàng định gọi cho ai ? Không lẽ là Tưởng Vận Trúc?”

Nghĩ đến đây, Lý Phong cảm thấy đau tim, hắn thật sự không có ý gì a, lỡ như để Vận Trúc nghĩ là nàng mới vừa đi thì hắn đã bắt đầu ăn vụng, như vậy thì dù nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi oan này….

Lúc Lý Phong còn đang lo lắng, thì Tiết Tình bỗng nhiên cắn răng, quyết tâm mở cửa đi ra khỏi toilet.

“Ửm?” Lý Phong nhướng lông mày một cái, ngạc nhiên nhìn xem Tiết Tình định làm gì.

Lúc này, Tiết Tình len lén mở cửa nhà vệ sinh, cúi thấp người nhìn tới nhìn lui, sau đó lại len lén chuồn khỏi nhà vệ sinh nữ.

“Đúng là định im lặng chuồn khỏi đây!”

Lý Phong nhịn không được mỉm cười.

Qua mấy ngày ở chung, Lý Phong phát hiện Tiết Tình là dạng thục nữ lạnh lùng, tính cách này có lẽ được hình thành từ khi còn ở nước ngoài.

Bình thường thì khi một cô gái biết mình là con riêng, họ sẽ có tâm lý tự ti, họ sẽ cố gắng thu mình lại, tự sống trong thế giới nội tâm của mình, cứ như vậy dần dần tạo thành tính cách lạnh lùng.

Có điều, cách nói chuyện và hành xử của Tiết Tình rất quý tộc, có lẽ do cách giáo dục của Orlando Matthew. Đây là lần đầu Lý Phong thấy Tiết Tình lén lút như vậy.

Không hiểu sao Lý Phong cảm thấy vui vui.

Ngay lúc này, trước sự quan sát của Lý Phong, Tiết Tình cẩn thận tìm một đường khác để đi khỏi trung tâm mua sắm.

Khi đến chỗ cầu thang, Tiết Tình vỗ ngực thở phào, sau đó men theo lối cầu thang thoát hiểm để xuống dưới.

Vì để tránh sự chú ý của Tiết Tình, Lý Phong dùng thuật Xuyên Tường để đi vào lối thoát hiểm, tiếp tục theo dõi Tiết Tình.

Ngay lúc hăn sắp xuống lầu một, Lý Phong bỗng nhiên nghe được tiếng có người mở cửa lối thoát hiểm, tiếng này rất nhỏ, chắc chắn người kia đã rất cố gắng để không gây tiếng động. Nếu không phải thính lực của Lý Phong hơn hẳn người thường, chỉ sợ hắn cũng không nghe được.

“Sát thủ của Phong Vũ Lâu tới rồi sao ?” Ánh mắt của Lý Phong lộ vẻ lạnh lùng, cười nói :”Phong Vũ Lâu quả là rất phách lối, người mà Long đầu bảo vệ cũng dám ám sát… Khoan đã, có khi

nào, Phong Vũ Lâu cũng không biết chuyện này ?”

Nghĩ đến đây, trong đầu Lý Phong lại xuất hiện một kế hoạch khác.

“Hừ! Nếu làm vậy Tiêu Lăng Phi có cảm kích ta không ?”

Lý Phong lắc đầu, tạm thời đè xuống những suy nghĩ này, tiếp tục đi theo Tiết Tình ra khỏi khu mua sắm.

“ Phù, cuối cũng cũng trốn được”

Vừa ra khỏi trung tâm mua sắm, Tiết Tình thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như trút được gánh nặng.

Lúc nãy khi trốn bằng lối thoát hiểm, nàng sợ muốn chết, nàng sợ chỉ cần mình quay đầu lại sẽ thấy Lý Phong đứng sau lưng.

Cảm giác này giống như hồi bé đi đường một mình vào ban đêm, luôn có cảm giác có một người đi sau lưng mình. Cảm giác này… Thật khó mà miêu tả được.

Lý Phong đứng sau lưng Tiết Tình, khóe miệng giật một cái, hiện tại hắn rất muốn đánh mông của Tiết Tình vài cái.

Tiểu gia ta trước giờ nổi tiếng quân tử, sao nàng lại sợ ta đến như vậy !

“Rốt cục có nên gọi điện nói với Vận Trúc tỷ việc này hay không?”

Tiết Tình đứng dựa vào góc tường, tự hỏi.

Tại Trung Quốc chỉ có một người có thể làm Tiết Tình hoàn toàn tín nhiệm, đó là Tưởng Vận Trúc.

Chính Tưởng Vận Trúc là người hộ tống nàng về Trung Quốc, lúc nàng cảm thấy tương lai ảm đạm không còn ánh sáng, Tưởng Vận Trúc là người cho nàng hi vọng.

Vừa rồi lúc ở nhà vệ sinh, nàng rất muốn gọi cho Tưởng Vận Trúc, nhưng nàng lại sợ Tưởng Vận Trúc gọi chất vấn Lý Phong,

như vậy nàng sẽ không thể trốn được.

Bây giờ nàng đã thoát khỏi "ma trảo" của Lý Phong, nàng liền suy nghĩ không biết có nên báo cho Tưởng Vận Trúc hay không ?

"Không được, chờ ta rời khỏi Kim Kinh rồi tính tiếp"

Tiết Tình cất điện thoại di động, làm ra quyết định.

"Rời khỏi Kim Kinh ? Cô nàng này đúng là nghĩ lớn làm lớn à nha !"

Lý Phong cười cười lắc đầu, đường xá thì chưa quen, bây giờ là buổi tối mà lại dám đi một mình, tuy Hoa Hạ không đến nỗi nguy hiểm, nhưng với nhan sắc của Tiết Tình thì không ai dám nói trước chuyện gì.

Ngay lúc Lý Phong còn âm thầm cười khổ thì Tiết Tình đã đi tới trạm xe bus, chuẩn bị đón xe ra sân bay.

Lúc này Lý Phong thấy người đàn ông trung niên từ trung tâm mua sắm đi ra đuổi theo Tiết Tình.

"Rốt cục cũng hành động rồi sao, vậy thì ta cũng mượn cơ hội này để rửa sạch nỗi oan a~"

Lý Phong trầm ngâm, đã nghĩ xong kế hoạch.

"Bây giờ ta nên đi thẳng đến Kinh Thành, ở đó có tổng bộ của Long Hồn, cho dù Lý Phong có tới cũng không dám làm gì ta !"

Trên vỉa hè, trong lúc Tiết Tình còn đang nghĩ cách đối phó Lý Phong, thì người đàn ông kia đã đến gần, hắn giả bộ làm người say, từ từ tiếp cận Tiết Tình.

Tiết Tình thấy đối phương đến gần mình, liền tránh qua một bên nhường đường.

Ngay tại thời điểm người đàn ông này sắp đi qua Tiết Tình, đột nhiên hắn xoay người lại, trong tay phải có một cái cây châm màu lam lóe lên, đâm về hướng Tiết Tình.

Chương 470. Giao dịch

Chương 431: Giao dịch

“A!”

Tiết Tình bị hành động của người đàn ông trung niên làm giật mình, sững sờ.

Tại sao đối phương lại đột nhiên quay người về phía mình, và thứ lấp lóe trong tay hắn là gì ?

Giờ phút này, trong đầu Tiết Tình trống rỗng.

Phía đối diện, người đàn ông trung niên kia nhe răng cười một cách đáng sợ, tay phải thì nhanh chóng đâm về phía trái tim Tiết Tình.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người đột nhiên hiện ra sau lưng của người đàn ông trung niên, đưa tay lên chém vào cổ hắn!

Người đàn ông trung niên kia chỉ kịp kêu “A” một tiếng, rồi ngã về phía sau!

Lúc này, cây châm màu lam chỉ cách ngực của Tiết Tình khoảng 1cm !

Chỉ cần gần một chút nữa, là đã đâm vào người Tiết Tình.

Cây châm không đáng sợ, đáng sợ là thứ màu lam dính trên cây châm, đây rõ ràng là kịch độc được bôi lên cây châm!

Bóng người kia dùng một tay đỡ lấy người đàn ông trung niên, một tay cầm cây châm lên kiểm tra.

Đến lúc này, Tiết Tình mới hoàn hồn lại, khi nàng nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia, thì nàng chỉ biết im lặng và kinh ngạc.

Bóng người kia chính là Lý Phong.

Tại sao Lý Phong lại đột nhiên xuất hiện, không lẽ từ nãy đến giờ hắn âm thầm theo dõi mình.

Còn nữa….Người đàn ông trung niên này là ai, sao nhìn quen mắt như vậy, hình như mình đã gặp ở đâu thì phải.

Ngay lúc Tiết Tình còn đang im lặng ngạc nhiên, Lý Phong hỏi :"Ngươi không muốn giải thích tại sao ngươi lại trốn đi sao ?"

Lý Phong vừa mới dùng hệ thống để kiểm tra chất màu lam dính trên cây châm, đó đúng là kịch độc, chỉ cần đâm vào mạch máu thì chắc chắn sẽ chết.

May mắn hắn kịp thời đánh ngất đối phương, nếu không thì hậu quả khó lường !

"Ta…" Trong đầu Tiết Tình hoàn toàn hỗn loạn, nhưng trực giác nói với nàng, sự thật không giống như suy nghĩ của nàng lúc trước….

Lý Phong cười trào phúng nói :"Ngươi cho rằng ta đam mê sắc đẹp của ngươi, muốn làm hại ngươi, cho nên ngươi cố ý nói đi toilet để lén chạy khỏi trung tâm mua sắm, đúng không ?"

"Ta…" Tiết Tình vốn dĩ định phủ nhận, nhưng mà lời vừa đến miệng thì nàng đã nuốt trở lại, bởi vì lòng tự trọng không cho phép nàng nói dối.

Thấy nàng không nói lời nào, Lý Phong lắc đầu cười một cái, đùa cợt nói :"Có thấy người đàn ông này quen mặt không ?"

"Lúc ở trung tâm mua sắm, hắn đã lén tiếp cận ngươi từ phía sau, ta cố ý trượt chân là để đẩy ngươi ra khỏi vị trí ngươi đang ngồi, tránh thoát hắn ám sát"

Lý Phong cười nói.

"A!" Tiết Tình bỗng nhiên nhớ lại.

Đúng rồi, lúc Lý Phong đẩy nàng lại, nàng đã nhìn thấy người

đàn ông trung niên này đứng phía sau mình.

Tuy nhiên lúc đó nàng chỉ kịp liếc qua một cái, nên cũng không nhớ rõ, bây giờ Lý Phong nhắc nàng mới nhớ lại.

Vậy là Lý Phong không phải cố tình sờ soạng nàng, mà là cứu nàng, nàng hiểu lầm ý tốt của Lý Phong sao ?

“Trời ạ, ta…Ta đã làm gì thế này !”

Cuối cùng Tiết Tình cũng nhận ra hành động của mình ngu ngốc đến mức nào, người ta cứu nàng mà nàng còn nghĩ hắn là biến thái, lại còn hành xử như một đứa nhỏ bỏ nhà đi bụi.

Lúc này trong đầu Tiết Tình xuất hiện đủ loại cảm xúc, xấu hổ, hối hận, tự trách…

Trên con đường này, đèn đường rất mờ, người đàn ông trung niên kia thì lại giả vờ say, động tác của Lý Phong cũng rất nhanh, người qua đường cho rằng người đàn ông trung niên này say xỉn đến mức té xỉu vào lòng Lý Phong, cho nên không ai hỏi han gì.

Thực ra lí do một phần cũng vì đây là một người đàn ông trung niên, chứ nếu người xỉu là người đẹp như Tiết Tình thì chắc mọi người đã bu lại hỏi thăm.

“Ta có lỗi với ngươi, ta không nên hiểu lầm ngươi, ta…Ta quá ngu ngốc”

Tiết Tình khóc không ra nước mắt, nếu bây giờ có cái lỗ nàng sẽ chui xuống ngay lập tức.

Lý Phong khoát khoát tay :” Không sao, hành động của ta cũng có chút lỗ mãng, với lại ta rất thích sự ứng biến nhanh lẹ của ngươi”

Thử đổi lại mạch suy nghĩ mà xem, nếu Lý Phong là một người phụ nữ yếu đuối, thì khi gặp chuyện giống với Tiết Tình, có lẽ hắn cũng sẽ suy nghĩ giống như Tiết Tình. Bởi vì hành động của Lý Phong quá đột ngột, mà thời gian hắn tiếp xúc với Tiết Tình cũng ngắn, Tiết Tình không tin tưởng hắn cũng là bình thường.

“A?” Tiết Tình sững sờ, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng chờ Lý Phong mắng, kết quả Lý Phong lại khen nàng. Có phải nàng đang gặp ảo giác ?

“A cái gì mà a, không lẽ ngươi muốn ta mắng ngươi một trận sao ?”

Lý Phong nhịn không được cười nói.

Tiết Tình khoát tay liên tục, nói :”Không phải, không phải, ta… Ta..”

Bỗng nhiên nàng cảm thấy rất cảm động khi Lý Phong chịu thông cảm cho mình, cảm động vì Lý Phong đã không bỏ rơi mình.

Trước đó, nàng và Lý Phong chỉ là quan hệ thuê mướn, không có bất kỳ tình cảm gì, sau việc này, nàng đã tín nhiệm Lý Phong hơn.

“Được rồi, có gì về nhà rồi nói tiếp”

Lý Phong nhìn xung quanh, sau đó đưa tay gọi một chiếc taxi.

“A, ngươi muốn đưa hắn về nhà sao?”

Tiết Tình đoán được Lý Phong muốn làm gì, hoảng sợ la lên.

Lý Phong gật gật đầu :”Ừm, chuyện này rất phức tạp, chúng ta về rồi nói tiếp”

Đang nói chuyện thì xe taxi đã dừng trước mặt hai người, Lý Phong nhát mắt ra hiệu với Tiết Tình, hay người cùng nhau dìu người đàn ông trung niên này vào ngồi ở hàng ghế sau.

Tiết Tình không dám hỏi nhiều, ngồi vào ghế cạnh bác tài, sau đó taxi liền nhanh chóng rời đi.

Tên này rõ ràng là sát thủ a! Sao không giao nộp hắn cho cảnh sát, hoặc là đưa đến Long Hồn? Tại sao lại mang hắn về nhà ? Tiết Tình nghĩ nát óc mà không hiểu được Lý Phong muốn làm gì.

Lý Phong lắc đầu nói :”Ta hoài nghi tên sát thủ này thuộc một tổ chức nào đó, chắc chắn là có người đã thuê người tổ chức này ám

sát ngươi”

“Cho dù xử lý hắn xong, tổ chức sát thủ này cũng sẽ tiếp tục phái ra những sát thủ khác, chỉ khi nào thành công thì bọn chúng mới dừng lại”

Đừng nói là phụ nữ, cho dù là đàn ông, khi nghe đến chuyện có một tổ chức sát thủ liên tục phái người ám sát mình thì cũng sẽ sợ xanh mặt.

“Nhưng mà…” Lý Phong nhẹ nhàng nói tiếp :”Ta quen người cầm đầu của nhóm sát thủ này, cho nên ta muốn làm một giao dịch với nàng, để nàng ngừng truy sát ngươi”

Phản ứng đầu tiên của Tiết Tình là sững sờ, sau đó vui mừng nói :” Thật sao, ngươi… Ngươi không gạt ta chứ ?”

“Đã khi nào ta gạt ngươi chưa ?” Lý Phong trợn mắt, ngạo nghễ nói :”Ngươi về phòng trước đi, ta gọi điện thoại cho người kia đã”

“Ừm!” Tiết Tình liên tục gật đầu, từ từ đi về phòng ngủ.

Sau khi nghe tiếng cửa đóng lại, Lý Phong phất tay ra tạo một bức tường bằng chân khí, sau đó lấy điện thoại di động ra gọi.

“Alo, con nào đó”

Khi đầu dây bên kia vừa bắt máy, thì có một giọng nói ngọt ngào phát ra.

Lý Phong :”???”

Con mẹ nó chuyện gì xảy ra…. Tiểu gia ta đâu phải con chó con mèo đâu.

Ngay lúc này, một gương mặt tuyệt mỹ hiện ra trong não Lý Phong.

Nghĩ đến ước định với đối phương, khóe miệng của Lý Phong nhếch lên, nói :”Tiêu tiểu thư, người của ngươi đang nằm trong tay ta!”

Đây chính là lâu chủ của Phong Vũ Lâu -- Tiêu Lăng Phi.

Chương 471. Tiêu Lăng Phi bá đạo

Chương 432: Tiêu Lăng Phi bá đạo

"Ầm "

Trong điện thoại vang lên một tiếng ầm thật lớn, chắc là Tiêu Lăng Phi đang trút giận với mặt bàn.

Lý Phong vội vàng đưa điện thoại ra xa khỏi tai, khóe miệng giật giật nói :"Móa, bà cô này nóng tính như vậy sao?"

"Lý Phong, ngươi có ý gì ? Muốn uy hiếp ta đúng không ?"

Dù Lý Phong đã đưa điện thoại ra xa hết cỡ, vẫn nghe rõ mồn một tiếng rống của Tiêu Lăng Phi

"Không, không, không, ngươi đừng hiểu làm, ta không phải đang uy hiếp ngươi, mà là đang cứu ngươi"

Khóe miệng Lý Phong giật giật, vội vàng giải thích.

Hiện tại cảnh giới của hắn vẫn thấp hơn Tiêu Lăng Phi, nếu thật sự đánh nhau hắn không nắm chắc phần thắng.

Đương nhiên, Lý Phong cũng không sợ Tiêu Lăng Phi, chỉ là hắn không muốn cứng đối cứng với nàng.

"Cứu ta?" Tiêu Lăng Phi tức giận cười thành tiếng :"Được được được, mau nói cho bà đây nghe, ngươi định cứu như thế nào, lão nương xin rửa tai lắng nghe."

Tiêu Lăng Phi nghĩ mãi mà không rõ, Lý Phong đã bắt người của nàng, còn nói là đang cứu nàng, con mẹ nó, tên này làm trò hề gì vậy ?

Lý Phong :"???"

Con mẹ nó… Lúc thì bà đây, lúc thì lão nương, cô nàng Tiêu Lăng Phi này chắc là sắp tức điên rồi.

“Ngươi có biết ngươi định ám sát ai không ?”

Lý Phong hít sâu một hơi, đi thẳng vào vấn đề.

“Chẳng lẽ là ngươi?” Sau khi nghe câu này Tiêu Lăng Phi mới biết, thì ra người trong tay Lý Phong là sát thủ của Phong Vũ Lâu.

“Dĩ nhiên không phải ta, nếu hắn dám ám sát ta thì hắn đã chết lâu rồi”

Từ trước đến giờ Lý Phong chưa bao giờ nhân từ với người muốn giết mình, quy tắc của hắn là nợ máu phải trả bằng máu.

“Vậy là ai? Chờ một chút, để ta đoán xem… “ Tiêu Lăng Phi bắt đầu cảm thấy hứng thú :”Có phải người yêu của ngươi không ?”

Lý Phong “…”

Tiêu Lăng Phi này đi hơi xa rồi, nếu để nàng nói tiếp không chừng nàng sẽ đoán ra thêm thân phận nào đó mà mình không đỡ nổi.

“Đúng là nữ nhân, nhưng không phải người yêu ta, mà là con gái của người yêu Long Đầu.”

Lý Phong từ từ nói.

“Khoan… Ngươi nói cái gì, cái gì mà Long Đầu, người yêu của cái gì ?”

Tiêu Lăng Phi đã bắt đầu nói năng lộn xộn, lắp bắp, điều này có thể chứng minh thông tin mà Lý Phong vừa nói đã mang tới lực trùng kích rất mạnh tới Tiêu Lăng Phi.

“Long Đầu của Long Hồn, con gái của người hắn yêu “ Lý Phong nhếch miệng cười khinh khỉnh nói :”Sao ? Ngươi đã thấy được sự nghiêm trọng của vấn đề chưa ?”

Long Đầu là ai, cho dù bỏ qua cái thân phận lão đại Long Hồn,

thì hắn cũng là một trong năm người mạnh nhất thế giới theo bảng xếp hạng Thiên Thê bảng, chỉ như vậy cũng đã đủ để chấn nhiếp đại đa số người trên thế giới này.

Người hắn muốn bảo vệ lại bị ám sát, chắc chắn hắn sẽ rất tức giận.

Cường giả giận dữ thì máu chảy thành sông, nếu chọc giận Long Đầu nói không chừng hắn sẽ diệt luôn cả Phong Vũ Lâu.

Nếu không phải còn có nhiệm vụ :" Tám phương mưa gió để ta sử dụng" chưa hoàn thành, Lý Phong đã không thèm quan tâm đến sự sống chết của Phong Vũ Lâu.

Sau một lúc lâu, Tiêu Lăng Phi thở dài một hơi, nghiêm túc hỏi :"Việc này chỉ có một mình ngươi biết đúng không ?"

Lý Phong nhếch miệng cười nói :"Nếu ngươi đang nói về việc tên sát thủ này làm việc cho tổ chức nào thì… Hiện tại chỉ có một mình ta biết thôi, ngươi định trả ơn ta như thế nào đây ?"

"Trả ơn ? Chẳng lẽ ngươi muốn ta lấy thân báo đáp? Mắt thẩm mỹ của ngươi kém đến vậy à ?" Tiêu Lăng Phi tự giễu nói.

Vì không muốn dính vào phiền phức không đáng có, nên bình thường Tiêu Lăng Phi luôn đeo một cái mặt nạ da người, nhan sắc của cái mặt nạ da người này vô cùng bình thường, thậm chí có thể nói là xấu.

Tuy không thể nào giấu được những đường cong tuyệt mỹ trên thân thể nàng, nhưng mà ít ra mặt nạ này có thể làm cho không ít người đàn ông chùn bước.

Theo sự điều tra của Tiêu Lăng Phi, tất cả những nữ nhân bên cạnh Lý Phong đều là cực phẩm.

Nếu đã quen ăn ngon, thì sao Lý Phong có thể nuốt nổi nàng.

"Ngươi nói thật không ? Ta rất thích nữ nhân giống ngươi, nếu như ngươi muốn lấy thân báo đáp, ta tán thành hai tay ba chân"

Lý Phong hào hứng, thuận thế trêu ghẹo nàng.

Tiêu Lăng Phi :"???"

Con mẹ nó, hắn ăn mặn như vậy?

"Lão hổ không phát uy ngươi tưởng ta là Hello Kitty hả ?" Tiêu Lăng Phi nổi nóng :"Phun địa chỉ ra, lão nương lập tức qua lấy cái mạng chó của ngươi."

"Tút tút tút"

Lý Phong tắt máy.

Mẹ nó, dám uy hiếp tiểu gia ? Sao không thử nhìn xem tình huống này là ai đang nắm thế chủ động ?

Bên trong một tòa biệt thự ở Thiên Phủ, Trung Quốc.

Tiêu Lăng Phi đang mang mặt nạ nói chuyện điện thoại với Lý Phong, kế bên là Cao Khiết đang gọt táo.

Đột nhiên, Tiêu Lăng Phi tuôn ra một tràng chửi thề :"Tên khốn này dám cúp điện thoại của ta ? Lão nương giết ngươi…"

"Tiểu thư, đừng chửi thề" Cao Khiết đưa miếng táo đã gọt xong cho Tiêu Lăng Phi, mỉm cười nói :"Đừng nóng, nóng giận mau già"

Tiêu Lăng Phi khoát khoát tay, lột mặt nạ để lộ ra một gương mặt tuyệt mỹ, khuynh quốc khuynh thành :"Ta có Đồng nhan thủy, sợ gì già ?"

Nhờ có Đồng nhan thủy nàng " lấy" được từ Lý Phong, lại còn mỗi tháng được mua một bình với "giá hữu nghị" 200 triệu, nên nàng không sợ già không sợ nếp nhăn.

Có điều nàng vẫn có thói quen đắp mặt nạ trân châu buổi tối, cho nên nước thì cứ mua để đó, khi nào cần thì dùng.

"Lý Phong nói mỗi người chỉ có thể giảm 20 tuổi, uống nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng, cho nên tốt nhất là tiểu thư không nên nổi giận nhiều, nếu không thì Đồng nhan tủy cũng không có tác dụng"

Cao Khiết kiễn nhẫn giải thích.

“Được rồi, ta hiểu” Tiêu Lăng Phi đứng dậy, ném mặt nạ vào thùng rác.

Bởi vì đang ở nhà, nên Tiêu Lăng Phi mặc áo ngủ hai dây, chất liệu là lụa, còn rất mỏng, áp sát thân thể, tôn lên những đường cong chết người.

Bất cứ người đàn ông mà đứng đây cũng sẽ bị Tiêu Lăng Phi hấp dẫn không thể rời mắt.

“Tiểu thư, ta cảm thấy cách ngươi đối xử với Lý Phong không giống như những người đàn ông khác”

Cao Khiết thận trọng nói.

Tiêu Lăng Phi hứng thú hỏi :”Có gì khác ?”

Cao Khiết thở dài, từ từ nói :”Mọi người đàn ông trong mắt tiểu thư đều là thô bỉ, khi nói chuyện với họ, lời nói của tiểu thư không hề có một chút tình cảm nào cả”

“Điều đó có nghĩa là, đàn ông không có ai tốt cả”

Ánh mắt Tiêu Lăng Phi lóe lên, căm hận nói.

Khi người phụ nữ nói ra câu này, khả năng cao là người phụ nữ đó đã từng bị cắm sừng, nhưng mà Tiêu Lăng Phi lại là ngoại lệ…

“Nhưng mà…” Cao Khiết muốn nói lại thôi.

“Nhưng mà cái gì ?” Tiêu Lăng Phi ngồi xuống ghế sô pha, hai chân bắt chéo hỏi.

Cao Khiết suy đi nghĩ lại mấy lần sau đó lấy hết can đảm nói :”Nhưng mà khi tiểu thư nói chuyện với Lý Phong, lại biểu lộ tất cả hỉ nộ ái ố, còn nói đùa là muốn lấy thân báo đáp hắn…”

“Đủ rồi, đừng nói nữa!” Tiêu Lăng Phi cao giọng, có vẻ đang tức giận.

Cao Khiết cười khổ một tiếng , nói tiếp :"Tiểu thư, tuổi của ngươi cũng không còn nhỏ, cũng nên…"

"Ta nói ngươi câm miệng!" Tiêu Lăng Phi vỗ bàn một cái, đứng lên nói :"Đời này bản tiểu thư sẽ không tìm đàn ông, bởi vì cái ta muốn là giẫm tất cả đàn ông ở dưới chân mình."

Sau khi nói xong, Tiêu Lăng Phi cầm điện thoại di động gọi lại cho Lý Phong :"Này, ngươi ở đâu ? Ta muốn đến chỗ ngươi để cám ơn"

Trong chung cư ở Kim Kinh.

Khóe miệng Lý Phong nhếch lên, nói ra địa chỉ, sau đó cúp máy.

"Tiêu Lăng Phi… Không bao lâu nữa cảnh giới của ta sẽ vượt qua ngươi, ta rất mong chờ được thấy vẻ mặt của ngươi lúc đó."

Lý Phong âm thầm nói.

Chương 472. Châm cứu, lại gặp châm cứu

Chương 433: Châm cứu, lại gặp châm cứu

"Đinh, chúc mừng kí chủ đã hoàn thành nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Tiết Tình (5), nhận được phần thưởng nhiệm vụ…”

“Đinh, chúc mừng kí chủ, nhận được 3000 điểm kinh nghiệm, 150 ngàn điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục.”

“Đinh, chúc mừng kí chủ đã hoàn thành nhiệm vụ tiêu trừ lo nghĩ, nhận được phần thưởng nhiệm vụ…”

“Đinh, chúc mừng kí chủ, nhận được 2000 điểm kinh nghiệm, 100 ngàn điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục.”

Sau khi nghe được bốn tiếng thông báo vang lên liên tiếp, trong lòng Lý Phong vui vẻ hẳn lên, bèn mở giao diện thuộc tính cá nhân.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Cấp S

Điểm kinh nghiệm: 17500/ 30000

Điểm tích lũy : 1548000

Điểm chinh phục : 279

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ : Tám phương mưa gió để ta sử dụng, Cứu vãn nữ thần Tiết Tình (1)

“Còn 12500 điểm kinh nghiệm nữa mới thăng cấp…Nhất định phải cho ta nhiều nhiệm vụ hơn a~, ta muốn áp chế Tiết Lăng Phi!”

Lý Phong nói thầm, tắt giao diện hệ thống, và thu hồi bức tường chân khí.

“Tên này chắc cũng sắp tỉnh rồi, cần phải thêm một chút thuốc gây mê mới được”

Lý Phong quay đầu lại nhìn tên sát thủ Phong Vũ Lâu nằm trên đất, nhếch miệng cười, sau đó đi ra phía sau hắn, đánh thêm một chưởng vào gáy.

Tên sát thủ này là một Tông Sư, dùng thủ đoạn bình thường chắc chắn không thể đánh hắn ngất xỉu được, lần trước Lý Phong dùng Thiên Anh Chưởng phá chân khí hộ thể của hắn mới có thể đánh hắn ngất đi

Một chưởng này vốn dĩ không thể tạo ra thương tích gì lớn, cho nên để đề phòng hắn đột nhiên tỉnh lại, Lý Phong phải đánh thêm một lần nữa.

Thực ra cách tốt nhất là phế bỏ đan điền của hắn, nhưng mà dù sao hắn cũng là người của Tiêu Lăng Phi, nên Lý Phong chỉ có thể dùng hạ sách này.

Tất nhiên cho dù tên này đột nhiên tỉnh lại, thì cũng chả có gì lớn, Lý Phong phất tay là có thể khống chế hắn.

Sau khi xử lý xong, Lý Phong đi đến phòng ngủ của Tiết Tình và gõ cửa.

“Mời… Mời vào”

Vài giây sau, giọng của Tiết Tình yếu ớt vang lên.

Mặt Lý Phong biến sắc, vội vàng đẩy cửa ra.

Đập vào mắt Lý Phong là hình ảnh Tiết Tình đang nằm trên giường, gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, trên trán thì rịn ra rất nhiều mồ hôi.

“Tiết tiểu thư, ngươi bị sao vậy?”

Lý Phong nhanh chóng đi đến bên cạnh giường, lo lắng hỏi.

“Ta…Ta bị sốt”

Tiết Tình suy yếu nói.

Trước đó do sợ hãi chạy trốn khỏi trung tâm mua sắm nên trên người Tiết Tình toàn là mồ hôi.

Lúc đứng đón xe trên vỉa hè bị gió lạnh thổi vào người, sau đó lại hoảng sợ do tên sát thủ xuất hiện, nhiều nhân tố tác động nên lúc về phòng thì Tiết Tình phát sốt.

Lý Phong lấy tay sờ trán Tiết Tình, thấy trán Tiết Tình nóng hổi.

“Sốt cao rồi, ít cũng phải 40 độ” Lý Phong rút tay lại, trầm trọng nói :”Cần phải đưa ngươi đi…”

“Đinh, kí chủ có nhiệm vụ mới, có muốn kiểm tra không?”

Hai chữ “Bệnh viện” còn chưa nói xong, thì tiếng của Chí Linh tỷ tỷ đã vang lên.

Lý Phong nhíu mày nói :”Kiểm tra”

“Nhiệm vụ : Cứu vãn nữ thần Tiết Tình (6)”

“Mô tả : Dùng Cửu Chuyển Thần Châm để chữa bệnh cho nữ thần Tiết Tình, nếu như dùng cách khác thì coi như nhiệm vụ thất bại, trừ 100 ngàn điểm tích lũy”

“Phần thưởng: 1000 điểm kinh nghiệm, 50 ngàn điểm tích lũy, 5 điểm chinh phục”

“Chú thích : Nữ thần bị sốt cao thì phải làm sao bây giờ ? Dùng Cửu Huyền Thần Châm chứ sao ! Phải đụng chạm với nữ thần nhiều thì mới có thể chiếm được trái tim của nữ thần – Trích 36 kế tán gái”

Sau khi xem xong nhiệm vụ, Lý Phong : ???

Hệ thống… Ngươi hèn hạ đến mức này sao ? Người ta đang bị sốt, ngươi lại nói đây là cơ hội để đụng chạm người ta ? Ngươi có lòng trắc ẩn không ?

Nhưng mà… Tại sao ta lại cảm thấy ý kiến này có vẻ không tệ lắm ?

“Đi…Đi bệnh viện sao?”

Lý Phong đột nhiên ngừng nói, nhưng vẫn không làm Tiết Tình nghi ngờ, bởi vì nàng hiện tại đang bị sốt, không còn suy nghĩ được gì nữa.

“Ừm, thực ra không cần đi bệnh viện, ta có cách giúp ngươi hạ sốt.”

Lý Phong tắt hệ thống nói.

“A, thật…Thật sao ?” Tiết Tình kinh ngạc nhìn Lý Phong, hình ảnh của Lý Phong trong mắt Tiết Tình lúc này chỉ là một mảng mờ mờ ảo ảo, bởi vì sốt cao kèm theo nhức đầu, khiến cho thị giác không hoạt động tốt.

“Ừm, bởi vì ta cũng khá giỏi về y thuật, tất nhiên, ngươi có thể chọn đi bệnh viện, nhưng mà để tới bệnh viện gần nhất cũng phải mất khoảng 10 phút, rồi còn phải xếp hàng đợi khám nữa”

“Nếu như để ta chữa cho ngươi, thì khoảng 10 phút là ngươi có thể hạ sốt, nhưng mà…”

Nói tới đây, Lý Phong ngập ngừng.

Tiết Tình sắp khóc, nàng đã sốt đến mức bị ảo giác rồi mà Lý Phong còn không chịu nói xong, muốn nàng chết hay sao ?

“Nhưng mà cái gì ? Ngươi…Ngươi nói nhanh lên”

Tiết Tình cố gắng lấy hơi nói.

Sắc mặt Lý Phong quái dị nói ra :”Cách trị của ta là châm cứu, cần phải châm huyệt Hoa Cái và huyệt Ngọc Đường, cho nên cần phải cởi đồ”

Nghe nói cần cởi đồ, Tiết Tình do dự một chút, sau đó cắn răng hỏi :"Huyệt Hoa Cái và Huyệt Ngọc Đường ở đâu ?"

Nếu hai huyệt này không nằm ở chổ hiểm, thì nàng cũng có thể thử một lần.

"Chổ này"

Lý Phong chỉ tay vào giữa ngực Tiết Tình.

Tiết Tình :"???"

Ơ… Cái vị trí này…Nếu như mặc đồ thì còn được, nếu cởi thì…

"Bỏ đi, ta cũng đoán ngươi sẽ không chịu, để ta đưa ngươi đi bệnh viện"

Lý Phong cũng rất bất đắc dĩ, muốn hạ sốt thì nhất định phải châm vào huyệt Hoa Cái và Ngọc Đường, hai huyệt này nằm ở vị trí rất hiểm, nếu hắn là Tiết Tình hắn cũng sẽ không chịu.

Tưởng tượng đến việc hôm nay là ngày đầu tiên làm nhiệm vụ thất bại, lại còn mất 100 ngàn điểm tích lũy, con mẹ nó ! Đúng là đau lòng.

"Mặc áo ngực được không ?"

Đúng lúc này, Tiết Tình lấy hết sức nói.

Mắt Lý Phong sáng lên, xem ra cách này…Có hi vọng :"Được, chỉ cần không phải là loại áo ngực thể thao là được."

Sắc mặt của Tiết Tình lúc trắng lúc xanh, sau đó cắn răng nói :"Được, ta đồng ý"

Hiện tại nàng đang rất khó chịu, nếu để sốt thêm chút nữa nàng sợ sẽ xảy ra chuyện.

Với lại, chỉ là mặc đồ lót để châm cứu mà thôi, cũng giống như đi tắm biển chứ có gì đâu.

Nghĩ vậy, Tiết Tình cố gắng ngồi dậy, cởi áo ngoài, trong quá

trình này Lý Phong đứng quay lưng về phía Tiết Tình.

Cô nàng Tiết Tình này rất đa nghi, tốt nhất là không nên nhìn nếu không lại hiểu lầm thì khổ.

“Được rồi, bắt… Bắt đầu đi”

Sau khi cởi áo xong, Tiết Tình cảm giác không còn sức lực, nằm rũ rượi trên giường, không động nổi một ngón tay.

Lý Phong gật đầu, vội vàng lấy châm ra, chuẩn bị châm cứu cho Tiết Tình.

…

Mấy phút sau, sau khi châm cứu xong, Lý Phong cất châm vào hộp hỏi :”Tiết tiểu thư, cảm thấy thế nào?”

“Cảm giác…Khỏe hơn rồi”

Tiết Tình chỉ cảm thấy cả người đều ướt đẫm mồ hôi, nhiệt độ cơ thể cũng hạ xuống, toàn thân thoải mái.

Lúc này, hình ảnh Lý Phong trong mắt nàng đã rõ ràng hơn, Tiết Tình có thể thấy được trong mắt Lý Phong hiện ra một vẻ nhẹ nhõm, chứ không hề có chút tà niệm nào.

“Không sao là tốt rồi, ngươi nghỉ ngơi đi”

Nói xong Lý Phong liền rời khỏi phòng.

Nhìn theo bóng lưng của Lý Phong, ánh mắt Tiết Tình lộ vẻ phức tạp, nhẹ nhàng nói :”Hắn lại cứu ta lần nữa, ta phải cảm ơn hắn thế nào đây ?”

Chương 473. Mèo chiêu tài

Chương 434: Mèo chiêu tài

"Đinh, chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ Cứu vãn nữ thần Tiết Tình (1), nhận được phần thưởng."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhận được 1000 điểm kinh nghiệm, 50 ngàn điểm tích lũy, 5 điểm chinh phục."

Vừa đi ra khỏi phòng ngủ, âm thanh thông báo của hệ thống liền vang lên.

"Hôm nay trúng lớn rồi"

Lý Phong nhớ lại những nhiệm vụ trong hôm nay, không nhịn được cảm thán.

Chỉ trong một ngày nhận bốn nhiệm vụ, 9000 điểm kinh nghiệm, 450 ngàn điểm tích lũy, 35 điểm chinh phục, Tiết Tình đúng là con mèo chiêu tài của hắn.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Cấp S

Điểm kinh nghiệm: 18500/ 30000

Điểm tích lũy: 1598000

Điểm chinh phục : 284

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang thực hiện : Tám phương mưa gió để ta sử dụng, Cứu vãn nữ thần Tiết Tình (1)

Sau khi xem xong thuộc tính cá nhân, Lý Phong tắt hệ thống, rửa mặt một chút, sau đó trở lại phòng khách, mở khu mua sắm hệ thống lên.

Sau đó Lý Phong lấy một sợi dây kẽm cột vào cổ tên sát thủ, đầu còn lại cột vào tay phải của mình, sau đó đắp áo lên người nằm trên ghế salon ngủ.

Lý Phong làm vậy là để phòng ngừa tên sát thủ tỉnh dậy trong lúc hắn ngủ, còn tại sao không dùng dây thừng mà lại dùng dây kẽm…

Bởi vì nếu bị cột bằng dây kẽm thì chỉ cần hắn nhúc nhích là Lý Phong có thể cảm nhận được ngay.

Đúng như suy đoán của Lý Phong, nửa đêm tên sát thủ tỉnh lại, hắn còn chưa kịp phát hiện trên cổ mình có sợ dây kẽm, thì Lý Phong đã bị động tĩnh của sợi dây kẽm làm giật mình dậy bồi thêm một chưởng nữa cho hắn ngất đi.

4 giờ sáng, cửa phòng ngủ mở ra, Tiết Tình vừa ngáp vừa đi ra ngoài.

Sau khi hạ sốt, Tiết Tình liền ngủ say, trước khi ngủ chưa kịp đi toilet, nên bây giờ phải dậy đi.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Tiết Tình mò mẫn đi vào toilet, ngay lúc nàng đi qua ghế salon, đột nhiên nàng vấp phải thứ gì đó.

“A!”

Tiết Tình chỉ kịp la lên một tiếng, sau đó đã té ngã nhào lên salon.

Lý Phong đang ngủ say thì bị giật mình, đột nhiên phát hiện có một bóng đen đánh tới.

Trong tiềm thức của Lý Phong hiện ra hình ảnh của tên sát thủ kia, nên định giơ tay lên đánh một quyền, nhưng mà ngay đó hắn đã ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng.

“Hình như là mùi nước hoa của Tiết Tình”

Lý Phong lập tức hoảng hồn, gạt tay ra chỗ khác, triệt tiêu chân khí.

Ngay lúc đó, Tiết Tình đã té vào trong ngực hắn.

Đầu hai người đụng vào nhau…

“Đinh, chúc mừng kí chủ vừa được nữ thần Tiết Tình hôn môi, nhận được 5 điểm chinh phục”

“Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Tiết Tình đã tăng lên thành 29% (có chút hảo cảm)”

Lý Phong :”???”

Không đúng…Tiểu gia chưa làm gì mà, tại sao lại có điểm chinh phục, lúc ngủ cũng nhận được điểm chinh phục sao ? Tiết Tình đúng là mèo chiêu tài của hắn a.

Còn nữa…Tiết Tình có chút hảo cảm với hắn ?

“A!”

Tiết Tình la lên sau đó nhanh chóng ngồi dậy, chỉ vào Lý Phong nói :”Ngươi… Ngươi ngươi ngươi…Tại sao ngươi lại ở đây ?”

Nụ hôn đầu tiên a~. Nàng đã giữ 19 năm nay vậy mà hôm nay lại mất đi một cách lãng xẹt như vậy ….

Ông trời ơi, có thể nói cho ta biết tại sao chuyện này lại xảy ra không ?

“Ta…” Lý Phong ngơ ngác, khóc không ra nước mắt nói :”Ta ngủ ở đây từ đêm qua đến giờ mà.”

Lúc nói chuyện Lý Phong hươ hươ dây kẽm được cột vào tay phải của mình, chứng minh mình ngủ ở đây để canh tên sát thủ.

Nhìn thấy cảnh này, Tiết Tình đã hiểu.

Lý Phong lo tên sát thủ đột nhiên tỉnh dậy, nên mới phải ngủ ở đây để trông hắn, vật làm nàng vấp ngã ban nãy là tên sát thủ.

Lúc này, hai người đều im lặng không biết nên nói gì, bầu không khí rất xấu hổ.

Đúng lúc này, tên sát thủ tỉnh dậy lần nữa, lần này hắn đã rút kinh nghiệm, không nhúc nhích ngay mà là len lén mở mắt, nhìn xung quanh tìm kẻ đánh hắn ngất hai lần!

Có điều hắn còn chưa kịp nhìn thấy Lý Phong và Tiết Tình, thì đã ăn một chưởng vào gáy.

“Phanh”

Một tiếng vang trầm đục !

Tên sát thủ trước khi hôn mê :”???”

“Tỉnh càng lúc càng nhanh”

Lý Phong lắc đầu, nhếch miệng cười trào phúng.

Nhờ có tên sát thủ tỉnh dậy, mà bầu không khí lúng túng cũng giảm bớt, Tiết Tình dùng hai tay nắm góc áo, cúi đầu nói :”Ta…Ta đi toilet”

Nói xong nàng chạy như bay về phía nhà vệ sinh.

Lý Phong sờ mũi một cái, bất đắc dĩ nói :”Có khi nào Tiết Tình lại suy nghĩ lung tung không ? Ta cũng đâu có cố ý”

Trước đó Tiết Tình từng giả bộ đi toilet để bỏ trốn, lần trước chỉ là đụng một cái, mà Tiết Tình đã nghĩ hắn là tên biến thái. Lần này hắn lỡ cướp mất nụ hôn đầu của Tiết Tình, có khi nào Tiết Tình sẽ nâng độ cảnh giác với hắn lên cao nhất không ?

“Tiểu gia ta là nam nhân chính trực, sống không thẹn với lương tâm, mặc kệ nàng muốn nghĩ sao thì nghĩ.”

Sau một lúc suy nghĩ, Lý Phong tiếp tục lấy áo đắp lên thân mình, ngủ tiếp.

Ở bên kia, Tiết Tình đi toilet xong liền chạy như bay về phòng ngủ, say khi khóa cửa lại, nàng mới phát hiện tim của nàng đang

đập bình bịch.

Tiết Tình đưa tay sờ mặt mình.

“A!”

Thật là nóng!

“Trời ạ, ta bị sao thế này?”

Tiết Tình tưởng mình còn sốt, nhưng mà khi sờ thân thể, thì cảm giác được nhiệt độ rất bình thường, chỉ có mặt nóng mà thôi.

“Chắc chắc là bởi vì xấu hổ”

Tiết Tình tự an ủi mình.

Tiết Tình tuy đã 19 tuổi nhưng vẫn như một tờ giấy trắng, ở phương diện tình cảm nàng hoàn toàn không có kinh nghiệm.

Nàng cũng không biết nếu việc vừa rồi xảy ra giữa con gái với một người con trai mà nàng không có cảm tình thì sẽ chỉ có chán ghét, chứ không có thẹn thùng.

Nhưng mà nàng không hề chán ghét, đầu tiên là hoảng hốt, sau đó lại thẹn thùng ….

Bắt đầu từ lúc Lý Phong đàn bản 《 Hòa âm của định mệnh 》, đến lúc Lý Phong đứng ra bênh vực nàng ở Hoàng Gia số 1, sau đó là tư thế đẹp trai hiên ngang của Lý Phong trên sân bóng rổ.

Cuối cùng là tối nay, Lý Phong đã cứu nàng thoát khỏi ám sát, lại còn châm cứu chữa bệnh cho nàng.

Gương mặt đẹp trai của Lý Phong và tinh thần anh dũng đạo nghĩa của hắn đã khắc sâu vào đầu Tiết Tình.

Vì hôm nay là thứ bảy, không cần phải đi học, đêm qua Tiết Tình lại thiếu ngủ, cho nên tới 10 giờ nàng mới dậy.

Sau khi ra khỏi phòng, thì đã thấy Lý Phong làm xong bữa sáng.

Bữa sáng rất đơn giản, sữa bò, bánh yến mạch, bánh mì

sandwich ăn với dăm bông và trứng chiên, nhìn thấy món ăn bụng của Tiết Tình liền kêu ục ục.

“Lại đây ăn sáng đi, chút nữa sẽ có hai người khách tới thăm”

Lý Phong đã ăn sáng xong, nhìn Tiết Tình mỉm cười nói.

Tiết Tình nhíu mày lại, hiếu kỳ hỏi :”Khách nào ?”

“À… Là hai vị lão đại của tổ chức sát thủ hôm qua ta nói, ngươi đừng sợ, có ta ở đây bọn họ không dám làm gì ngươi đâu”

Lý Phong cười nói.

Tiết Tình gật đầu, dùng tốc độ nhanh nhất rửa mặt, ăn điểm tâm.

Vừa dọn bàn xong, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Lý Phong nháy mắt với Tiết Tình, đi tới cửa, nhìn qua mắt mèo, thấy hai người phụ nữ ăn mặc thời thượng đứng trước cửa.

Chính là Tiêu Lăng Phi và Cao Khiết !

Chương 474. Quá nhiều thông tin!

Chương 435: Quá nhiều thông tin!

Lý Phong mở cửa ra nói :"Hoan nghênh hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh"

Tiêu Lăng Phi trợn mắt nhìn hắn, hầm hừ nói :"Dối trá!"

Cao Khiết đứng sau lưng, lắc đầu cười một tiếng, tiểu thư vừa thấy mặt đã muốn cãi lộn với Lý Phong, rõ ràng Lý Phong ở trong lòng tiểu thư có một vị trí không bình thường, đáng tiếc, Lý Phong đã có Hứa Mạn…

"Aizz, không biết đến khi nào tiểu như mới gặp được ý trung nhân"

Cao Khiết cảm thán.

Trong phòng khách, Tiết Tình nhìn Tiêu Lăng Phi và Cao Khiết một cách cảnh giác, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Trong tưởng tượng của nàng lão đại của tổ chức sát thủ phải là người đàn ông vạm vỡ hung hãn mới đúng, tại sao lại là hai người phụ nữ ?

Vả lại hai người này dung mạo rất bình thường, không có chút đáng sợ nào cả.

"Sao ta có thể là người dối trá được ? Ta thật lòng hoan nghênh hai người mà !" Lý Phong chỉ vào tên sát thủ đang nằm trên sàn phòng khách nói :"Vì bảo vệ mạng của người anh em này, tối qua ta phải ngủ cả đêm trên ghế salon đấy"

Tiêu Lăng Phi nhìn lướt qua tên sát thủ, sau đó nhìn chằm chằm Tiết Tình bắt đầu đánh giá :"Chậc chậc, đúng là một tiểu mỹ nhân, hèn gì ngươi muốn bảo vệ nàng"

Lý Phong :"???"

Tiêu Lăng Phi có ý gì ? Nàng nghĩ tiểu gia là vì nhan sắc của Tiết Tình nên mới bảo vệ nàng ? Coi tiểu gia là loại người gì ?

Trong lúc Lý Phong đang chửi thầm, Tiêu Lăng Phi hừ lạnh :"Cao Khiết, lát nữa về nói cho Hứa Mạn biết Lý Phong đã cắm sừng nàng, nếu như Hứa Mạn muốn thì có thể quay về bất cứ lúc nào"

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, trên đầu có 10 ngàn con quạ bay quanh.

Tiểu gia ta cắm sừng khi nào ? Với lại, rõ ràng lúc đầu là ngươi người đuổi Hứa Mạn đi mà !

Tiết Tình :"???"

Cái gì…Hứa Mạn ? Hứa Mạn nào ? Không lẽ là Thiên Hậu Hứa Mạn sao ?

Đương nhiên, Hứa Mạn nào không quan trọng, quan trọng là… Bạn gái của Lý Phong không phải là Tưởng Vận Trúc sao, sao lại xuất hiện thêm Hứa Mạn !

"Ngươi nói đủ chưa ? Ta và Tiết tiểu thư là quan hệ trong sáng, không phải như trong tưởng tượng của ngươi, nếu ngươi còn cố tình gây sự, ta sẽ báo cáo Long Đầu chuyện sát thủ của Phong Vũ Lâu muốn ám sát Tiết tiểu thư."

Lý Phong nghiến răng nghiến lợi nói.

"Ngươi uy hiếp ta?" Tiêu Lăng Phi quay đầu nhìn Lý Phong, chuẩn bị bộc phát khí tức khủng bố.

"Không phải là uy hiếp, là cảnh cáo" Lý Phong không hề sợ hãi nhìn thẳng vào Tiêu Lăng Phi nói :"Đương nhiên, nếu ngươi không sợ sự giận dữ của Long Đầu, thì cứ coi như ta chưa nói gì"

Tiêu Lăng Phi nhìn chằm chằm Lý Phong thật lâu, sau đó cười cười nói :"Đừng nóng, người ta đang giỡn với ngươi thôi mà"

Lý Phong khẽ nhếch miệng !

Tròng mắt của Cao Khiết co rụt lại!

Trong trí nhớ của nàng, Tiêu Lăng Phi là một người sát phạt quyết đoán, là một Nữ Vương khí thế cao cao tại thượng, muốn Tiêu Lăng Phi cúi đầu là chuyện không thể nào!

Ngoài miệng thì Tiêu Lăng Phi nói là đùa, nhưng bên trong đã là chịu thua, điều này làm cho Cao Khiết và Lý Phong giật mình !

“Đương nhiên, nếu ngươi nhất định phải báo việc này cho Long Đầu thì cũng không sao, tiên hạ thủ vi cường, ta sẽ ra tay giết nàng tại đây”

Lúc này, Tiêu Lăng Phi quay sang nhìn Tiết Tình nói.

Trong chớp mắt, Tiết Tình cảm giác giống như mình đang bị tử thần nhìn chằm chằm, toàn bộ lông tơ trên người đều dựng đứng lên.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái :”Quả nhiên, nữ nhân này không bao giờ chịu thua !”

“Lý tiên sinh, chúng ta từ xa đến, cũng hơi khát nước, có thể rót giùm chúng ta một cốc nước không ?”

Cao Khiết vội vàng đứng ra hòa giải, nàng sợ cứ tiếp tục như vậy hai người sẽ đánh nhau.

“Được, chờ một chút”

Lý Phong vừa định đi rót nước, thì Tiết Tình nói :”Để ta”

Sau khi nói xong, Tiết Tình liền đứng dậy đi về hướng bình nước.

“Hừ!”

Tiêu Lăng Phi hừ một tiếng, đi đến trước mặt tên sát thủ, nhấc chân lên đá vào lưng hắn.

“A!”

Bị đau, tên sát thủ kia tỉnh dậy la lớn :"Mẹ nó, người nào đánh ta ngất ba lần, sĩ khả sát bất khả nhục, có gan thì giết ta đi"

Hàn Khánh rất tức giận !

Vốn dĩ hắn định hoàn thành đơn hàng này, sau đó được thăng cáp thành sát thủ hạng A, ai ngờ lại lật thuyền trong mương, bị người ta đánh ngất đi, con mẹ nó còn không phải là đánh ngất bình thường mà là đánh ngất ba lần, đã thế địch nhân là ai hắn cũng không biết, dù gì ta cũng là sát thủ a, có ai khi dễ người khác như ngươi không?

"Con mẹ ngươi" Tiêu Lăng Phi tức đến mức cười thành tiếng nói :"Nhiệm vụ thất bại còn nói nhảm nhiều như vậy, đúng là phế vật !"

Hàn Khánh :"???"

Ta bị phụ nữ đánh ngất xỉu ? Còn mắng ta là phế vật ? Chồng đánh có thể nhịn, vợ đánh không thể nhịn ! Bị phụ nữ sỉ nhục Hàn Khánh không chịu được.

"Con mẹ ngươi!"

Hàn Khánh nhảy lên như một con cá chép, dùng quyền đánh về phía Tiêu Lăng Phi.

Nhưng lúc này, một tấm lệnh bài màu vàng óng xuất hiện trước mặt hắn.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy lệnh bài màu vàng này, đầu óc Hàn Khánh liền thông minh hẳn lên, vội vàng chuyển hướng nắm đấm về phía khác.

Miếng lệnh bài màu vàng này có khắc 5 chữ như rồng bay phượng múa, tuy đơn giản mà rất khí thế -- -- Lâu chủ Phong Vũ Lâu.

"Hàn Khánh, sát thủ hạng B, tham kiến lâu chủ !"

Hàn Khánh chắp hai tay lại, quỳ một chân trên đất nói !

Bên trong Phong Vũ Lâu, đa số thành viên đều có liên hệ với nhau, chỉ lâu chủ là cực kỳ hiếm khi xuất hiện, sát thủ hạng B như Hàn Khánh, gia nhập Phong Vũ Lâu gần 10 năm nhưng chưa một lần thấy được Tiêu Lăng Phi.

Nhưng mà, bên trong Phong Vũ Lâu có một tấm ảnh, trên ảnh là một cái lệnh bài, chính là cái lệnh bài hiện tại trong tay Tiêu Lăng Phi.

Cho nên Phong Vũ Lâu có một quy định, không cần biết bộ dạng, chỉ nhận lệnh bài, nghĩa là bất cứ ai cầm lệnh bài này, thì sẽ là lâu chủ của Phong Vũ Lâu.

Có điều, như vậy không phải rất mạo hiểm sao ? Lỡ như có người giả mạo lệnh bài này thì sao ?

Nếu như Phong Vũ Lâu có quy định này thì tất nhiên sẽ có cách đối phó với việc giả mạo.

Lệnh bài được chế tạo từ Dương Chi Ngọc, năm chữ ”Lâu chủ Phong Vũ Lâu” cũng được dùng biện pháp đặc biệt để khắc lên, lúc Tiêu Lăng Phi lấy lệnh bài ra, đã truyền chân khí vào lệnh bài, khi nhận được chân khí của Tiêu Lăn Phi, lệnh bài sẽ hiện ra một màu vàng óng.

Một khối Dương Chi Ngọc to bằng bàn tay đã rất khó tìm, lại còn được dùng thủ pháp đặc biệt để khắc chữ lên, lúc Tiêu Lăng Phi truyền chân khí vào, chân khí làm lệnh bài nổi bật lên màu vàng óng.

Phải biết rằng, chân khí là màu xanh, phải kết hợp với công pháp đặc biệt mới có thể hiện ra màu vàng.

Không ai có thể làm giả cả ba nhân tố gồm : Dương Chi Ngọc, cách khắc chữ và chân khí màu vàng.

“Đứng dậy đi!”

Ngươi không biết không có tội, Tiêu Lăng Phi cũng không thèm làm khó Hàn Khánh.

Hàn Khánh như được đại xá, rối rít cảm ơn sau đó đứng dậy.

“Nhiệm vụ của ngươi xong rồi, quay về đi”

Tiêu Lăng Phi nhìn Hàn Khánh phất phất tay.

Tuy trong lòng Hàn Khánh đầy nghi hoặc, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, quay người lại muốn rời khỏi đây.

Có điều trước khi rời đi, hắn nhìn Lý Phong một cái, lập tức dừng bước lại hỏi :”Ngươi là người đánh xỉu ta ba lần sao ?”

“Đừng nghĩ đến chuyện tìm hắn báo thù, hắn là cường giả Siêu Phàm cảnh, ngươi nên cảm ơn hắn vì hắn không giết ngươi”

Tiêu Lăng Phi nói với Hàn Khánh.

Hàn Khánh giật mình, nhìn Lý Phong ôm quyền nói cám ơn, sau đó nhanh chóng rời khỏi đây.

“Người đã được ta thả đi, bây giờ nói đến việc làm sao để ngươi trả ơn ta đi”

Sau khi Hàn Khánh rời khỏi đây, Lý Phong cười mỉm nói.

Lông mày Tiêu Lăng Phi nhíu lại, trầm ngâm nói :”Ngươi có thể đưa ra một nhiệm vụ cho Phong Vũ Lâu, nhưng mà nhiệm vụ này phải trong tầm tay thực hiện của Phong Vũ Lâu”

Lý Phong nhướng mày một cái, trong lòng hơi động.

Chương 475. Bội ước

Chương 436: Bội ước

Năng lực của Phong Vũ Lâu rất lớn, nếu nói về làm những việc xấu, Phong Vũ Lâu còn mạnh hơn Long Hồn.

Có thể để Phong Vũ Lâu làm một nhiệm vụ trong khả năng của mình cũng là một lời cám ơn nặng ký.

Nhưng mà…

Lý Phong cười khẩy, bất mãn nói :"Ta đã giúp Phong Vũ Lâu thoát khỏi thảm họa bị diệt, vậy mà ngươi chỉ giúp ta làm một việc trong phạm vi năng lực của ngươi ! Tiêu tiểu thư, ngươi có tự cảm thấy mình hơi keo kiệt hay không ?"

Tiêu Lăng Phi nhíu mày cười lạnh nói :"Ngươi có biết là có bao nhiêu người khát vọng được cảm ơn như vậy không ?"

Lý Phong chắc chắn không bị câu nói này hù dọa, nói :"Không biết, ta cũng không cần biết, ta chỉ biết là lời cảm ơn của ngươi phải có giá trị bằng với việc ta đã làm"

"Ngươi !" Tiêu Lăng Phi nhịn không được muốn nổi nóng, nhưng nghĩ đến việc đã hứa với Lý Phong, nên cố gắng nén giận hỏi :"Vậy ngươi muốn gì ?"

Lý Phong đưa ra ba ngón tay :"Phong Vũ Lâu phải làm cho ta ba chuyện, tất nhiên là trong phạm vi năng lực của Phong Vũ Lâu"

"Ba chuyện? Ngươi nằm mơ đi!" Tiêu Lăng Phi liền nổi nóng, tức giận nói.

Ngay cả Cao Khiết cũng nhíu mày, cảm thấy đòi hỏi của Lý Phong hơi quá đáng.

Bên trong Phong Vũ Lâu có đủ mọi thành phần, có sát thủ, ca sĩ, diễn viên, gái bán hoa, sugar baby, ăn trộm chuyên nghiệp, hacker.

Có rất nhiều thứ mà Phong Vũ Lâu có thể làm, hứa hẹn kiểu này gần như là vô giá !

Quả thật Lý Phong hơi tham lam khi đòi Phong Vũ Lâu làm ba chuyện.

“Ngươi đừng từ chối vội, ta còn chưa nói xong yêu cầu mà” Lý Phong mỉm cười, duỗi thêm một ngón tay nói :”Ngoài ba nhiệm vụ ra, ta còn muốn ngươi phải cho ta biết ai là người muốn ám sát Tiết tiểu thư”.

Nghe đến đây Tiêu Lăng Phi liền xù lông :” Lý Phong, ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi diệt khẩu sao ?

Vừa nói xong, một cỗ uy thế kinh khủng bạo phát ra từ trên người Tiêu Lăng Phi.

“Không phải là ngươi không dám, mà là ngươi làm không được !”

Lý Phong không cam lòng yếu thế, ngay lập tức phóng khí tức của bản thân ra.

Khi tức của hai người đụng vào nhau giữa không trung, dùng mắt thường cũng có thể thấy những tia lửa tóe ra.

Những tiếng “Đôm đốp” “Đôm đốp” không ngừng vang lên!

Cùng lúc đó, khí lưu khuấy động tứ tán, một cỗ cuồng phong ào ào nổi lên.

“Soạt” “Choang”…

Ly nước bị rớt xuống đất vỡ tan.

“Không thể nào ! Siêu Phàm trung kỳ”

Tiêu Lăng Phi biến sắc, vẻ mặt sợ hãi không thể tin nổi những gì mình đang thấy.

Cao Khiết càng hoảng sợ hơn, bật thốt lên :”Tiểu Thư, giết hắn!”

Một tháng trước, Lý Phong vừa mới đột phá đến Siêu Phàm sơ kỳ, vậy mà trong vòng một tháng hắn đã trở thành Siêu Phàm trung kỳ, tốc độ tiến cảnh nhanh đến mức kinh khủng.

Quan trọng là Lý Phong và tiểu thư đã cá cược, trong vòng một năm nếu cảnh giới của Lý Phong vượt qua tiểu thư, tiểu thư phải nhận Lý Phong là lão đại, Lý Phong chỉ hướng đông thì nàng không được đi hướng tây.

Vốn Cao Khiết nghĩ tiểu thư chắc chắn sẽ thắng, ai ngờ Lý Phong tu luyện nhanh như ngồi hỏa tiễn, cảnh giới tăng vùn vụt.

Nếu bây giờ không giết hắn, có lẽ không đến một năm, Lý Phong sẽ thắng vụ cá cược này, lúc đó tiểu thư muốn đổi ý cũng không được.

Vừa nói xong, Cao Khiết phóng về phía Tiết Tình, muốn chộp Tiết Tình vào tay để khống chế Lý Phong.

“Ngươi dám!”

Lý Phong giận dữ thét lên, lập tức dùng Tiên Tung Bộ, phóng về phía Tiết Tình, nhanh đến mức chỉ nhìn thấy tàn ảnh, vượt qua trước Cao Khiết một bước, ôm Tiết Tình vào người.

“A!”

Tiết Tình chỉ thấy hoa mắt, sau khi nhìn lại thì đã được Lý Phong ôm chạy đến trước cửa phòng ngủ.

“Trốn vào trong một lúc đi”

Lý Phong đẩy Tiết Tình vào phòng ngủ, nhanh chóng khóa cửa lại.

Lúc này, tàn ảnh của Lý Phong ở vị trí ban nãy mới bắt đầu biến mất, nhìn thấy cảnh này mặt của Tiêu Lăng Phi lộ vẻ đầy kinh hãi nói :”Tốc độ thật nhanh!”

Cảnh giới của nàng cao hơn Lý Phong một tiểu giai, nhưng lại không kịp nhìn thấy hành động của Lý Phong, nếu ban nãy Lý Phong ra tay với nàng, chắc chắn nàng không phản ứng kịp.

Lúc này sự cảnh giác của Tiêu Lăng Phi đối với Lý Phong lại càng cao hơn.

“Tiểu thư, giết hắn mau!”

Hiện tại Cao Khiết đã cảm thấy sự kinh khủng của Lý Phong, nếu để hắn trưởng thành, chắc chắn sẽ trở thành kình địch của tiểu thư.

“Ta nói rồi, ngươi không giết ta được”

Lý Phong khẽ nhếch miệng, thì thầm nói :”Cuồng bạo! Bạo tẩu!”

Lý Phong mở hai đại bí kỹ cùng một lúc, khí tức trong cơ thể liền tăng vọt, từ Siêu Phàm trung kỳ vọt lên thành Siêu Phàm hậu kỳ!

“Đáng chết, ngươi ẩn giấu thực lực?!”

Sắc mặt Tiêu Lăng Phi lại xanh thêm!

Cao Khiết khẽ giật mình, trên mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

Nếu như ban nãy nàng còn có chút lòng tin tiểu thư có thể giết Lý Phong thì bây giờ chút lòng tin đó cũng đã biết mất.

Đáng sợ hơn là, nếu bây giờ không giết Lý Phong, lần sau khi gặp lại, biết đâu Lý Phong đã bước vào Thánh cảnh, lúc đó tiểu thư chỉ có hai lựa chọn, một là thực hiện vụ cá cược, tôn Lý Phong làm đại ca, hai là bội ước.

Nhưng nếu đắc tội một vị cường giả Thánh cấp, thì sẽ rất phiền toái!

Lý Phong không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ khẽ nhếch miệng nói :”Bây giờ còn muốn đánh nữa không ?”

Hắn hiểu rõ tình huống của mình, hắn chỉ có thể duy trì trạng thái này trong 30 giây, hết 30 giây sức mạnh của hắn sẽ trở về lại Siêu Phàm trung kỳ.

Cảnh giới của Tiêu Lăng Phi đã là siêu phàm hậu kỳ, nếu Tiêu

Lăng Phi cũng có át chủ bài giống hắn, thì khả năng cao là hắn sẽ không đánh lại Tiêu Lăng Phi.

Huống hồ, hắn cũng không cần phải đấm nhau sống chết với Tiêu Lăng Phi, hai người vẫn có thể hợp tác.

Tiêu Lăng Phi đăm chiêu suy nghĩ, sau đó cười lạnh nói :"Hừ, nếu như ngươi đồng ý xóa bỏ vụ cá cược lúc trước thì chúng ta không cần đánh nhau, nếu ngươi không đồng ý thì hôm nay ta và ngươi phải có một người chết"

Nàng đã sợ hãi, thiên phú võ đạo của Lý Phong quá khủng bố, nếu như tiếp tục cá cược, thì một năm nữa nàng chắc chắn sẽ thất bại, hiện giờ nàng không còn cách nào, đành phải mặt dày quỵt nợ.

"Con mẹ nó!" Lý Phong giận quá hóa cười :"Tiêu Lăng Phi, ngươi quá vô sỉ!"

Sau khi nói xong câu đó, Lý Phong ngay lập tức hối hận, bởi vì từ trước đến giờ Tiêu Lăng Phi chưa bao giờ nói tên thật ra cho hắn biết, nhờ có hệ thống mà Lý Phong mới biết được cái tên này.

Sắc mặt Tiêu Lăng Phi lại xanh thêm :"Làm sao ngươi biết tên của ta, ai nói cho ngươi ? Cao Khiết, là ngươi sao ?"

"Ta không nói" Cao Khiết vội vàng phủ nhận.

Tiêu Lăng Phi tiến lên một bước, ép hỏi :"Không phải ngươi thì còn ai nữa, Hứa Mạn chắc chắn không biết tên của ta, tình báo của Long Hồn cũng không thể nào điều tra được"

Nàng rất ghét bị phản bội, nàng sẽ rất đau lòng nếu như người nói tên của nàng cho Lý Phong là Cao Khiết.

"Ta thề với trời, ta chưa bao giờ nói tên của tiểu thư cho hắn"

Cao Khiết vội vàng đưa ngón tay chỉ lên trời thề.

"Ta có thể thề làm chứng, không phải nàng nói" Lý Phong đứng bên cạnh cười lạnh nói :"Thì ra, tên của ngươi đúng là Tiêu Lăng Phi, ta đã đoán đúng!"

“Đoán?”

Tiêu Lăng Phi và Cao Khiết ngạc nhiên nhìn chằm chằm Lý Phong.

Lý Phong đoán ? Làm sao đoán được ?

Lý Phong suy nghĩ, cười một tiếng, từ từ nói :”Tiêu Lăng Nhã nói cho ta biết, nàng có một người chị tên là Tiêu Lăng Phi, lúc đó ta đã nghi ngờ người đó là ngươi rồi, không ngờ chỉ là nghi ngờ mà lại đúng.”

Sắc mặt của Tiêu Lăng Phi và Cao Khiết lập tức trắng bệch.

Chương 476. Lấy lại danh dự

Chương 437: Lấy lại danh dự

Tiêu Lăng Phi rất kinh ngạc, chỉ là từng nghe Tiêu Lăng Nhã nói có một người chị tên Tiêu Lăng Phi mà Lý Phong đã đoán ra được nàng ?

Ngoại trừ cùng họ Tiêu ra, thì Lý Phong đâu còn căn cứ nào để đoán ? Thật là vô lý.

“Các ngươi đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta, ta chỉ thuận miệng đoán mà thôi, ai ngờ ngươi lại thừa nhận !”

Lý Phong ngoài miệng thì nói một cách nhẹ nhàng, thực ra trong lòng đã hoảng loạn.

May mà tiểu gia nhanh trí, biến Tiêu Lăng Nhã thành khiên đỡ đạn, nếu không thì không biết giải thích thế nào.

Tiêu Lăng Phi nghi ngờ hỏi :”Thật vậy sao ?”

“Tất nhiên rồi !” Lý Phong nhún nhún vai nói.

Tiêu Lăng Phi gật gật đầu :”Quả thật ngoại trừ cái này ta cũng không thể nghĩ ra lí do khác… Nếu Tiêu Lăng Nhã có nhắc đến ta thì chắc chắn cũng là nói xấu”

Nàng cùng Tiêu Lăng Nhã là chị em cùng cha khác mẹ, hai người chưa từng gặp mặt, tất nhiên sẽ không có tình cảm.

“Cái này ta không biết” Lý Phong cười ha hả, nói tiếp :”Tiếp tục chuyện chúng ta đang nói đi”

“Ngươi nói ta vô sỉ”

“Không phải, câu trước nữa”

“Không đồng ý thì hôm nay ta và ngươi phải có một người chết

?”

“Trước đó nữa.”

“Nếu như ngươi đồng ý xóa bỏ vụ cá cược lúc trước thì chúng ta không cần đánh nhau”

Lý Phong vỗ tay một cái, sảng khoái nói :”Được, ta đồng ý”

Tiêu Lăng Phi :”???”

Cao Khiết :”???”

Mới ban nãy Lý Phong còn nói nàng vô sỉ, bây giờ lại đồng ý ngay lập tức, chẳng lẽ ban nãy tên Lý Phong này chạy nhanh quá nên đập đầu vào đâu rồi ?

Lý Phong nhíu mày :”Sao, giờ đến lượt ngươi đổi ý à ?”

Sau một lúc suy nghĩ, Lý Phong cũng đã nghĩ thông, bây giờ Tiêu Lăng Phi không lật kèo, thì đến khi Lý Phong vượt qua Tiêu Lăng Phi, nàng cũng sẽ lật kèo.

Dù sao nàng cũng là lâu chủ Phong Vũ Lâu, sao có thể cam tâm tình nguyện làm đàn em của hắn ? Muốn thu phục được Tiêu Lăng Phi thì phải tìm cách khác.

Đã vậy thì bây giờ cứ đồng ý hòa giải với Tiêu Lăng Phi đã, sau này rồi từ từ nghĩ biện pháp đối phó nàng.

“Tại sao ngươi lại đồng ý một cách đơn giản như vậy ?”

Tiêu Lăng Phi vẫn còn nghi ngờ.

“Không lẽ ngươi muốn ta và ngươi có một người phải chết sao ?”

Lý Phong nhún nhún vai, giả bộ nói một cách bất cần.

Tiêu Lăng Phi nhìn Lý Phong chằm chằm, sau đó cười lớn nói :”Cũng đúng, thực ra lúc đó ta chỉ là đồng ý với ngươi bằng miệng mà thôi, tới lúc đó dù ngươi thắng thì ta cũng….”

Vừa nói xong Tiêu Lăng Phi đã thu hồi khí tức của mình lại.

Thấy thế, Lý Phong thở phào, cũng thu hồi khí tức của mình.

Lúc này, trong phòng gió êm biển lặng, không còn cảm giác căng thẳng nữa.

Lý Phong cười nói :"Bây giờ chúng ta bàn lại điều kiện lúc trước đi".

"Hử ?" Tiêu Lăng Phi nhíu mày, tức giận nói :"Ngươi giỡn mặt với ta à?"

"Ai thèm giỡn mặt với ngươi, đây là hai vấn đề khác nhau!" Lý Phong nhún nhún vai nói :"Làm cho ta ba nhiệm vụ, sau đó giao ra danh tính của người muốn ám sát Tiết Tiền, chúng ta sẽ không còn nợ nần gì nữa, nếu không thì…"

"Nếu không thì sao ?" Tiêu Lăng Phi tiến lên một bước, nhìn Lý Phong nói một cách đe dọa.

Lý Phong không chút sợ hãi, cũng tiến lên một bước, chóp mũi của hai người gần như đụng nhau, nói :"Ta sẽ báo cáo tất cả những việc đã diễn ra cho Long Đầu, ngươi muốn thử không ?"

Lý Phong rất khó chịu việc Tiêu Lăng Phi uy hiếp hắn, bây giờ hắn muốn lấy lại danh dự, nếu Tiêu Lăng Phi không đồng ý với điều kiện của hắn thì hắn cũng không ngại đánh một trận.

Cảm nhận được hơi thở của Lý Phong, tim của Tiêu Lăng Phi đập rộn ràng, mặt ửng đỏ.

Nếu không phải nàng đang mang mặt nạ da người thì Lý Phong đã thấy được một màn này.

Nhưng ngay sau đó, Tiêu Lăng Phi cảm thấy nổi giận, con mẹ nó ! Tên chết tiệt này dám áp sát mặt ta như vậy, muốn chiếm tiện nghi của ta ?

"Oanh"

Tiêu Lăng Phi nổi giận, phóng xuất khí tức vừa mới thu lại ban

nãy.

“Muốn đánh nhau phải không ? Tiểu gia chơi với ngươi!”

Lý Phong không nói nhảm nữa, phóng xuất khí tức của mình ra ngoài, đồng thời dùng Tiên Tung Bộ để di chuyển xung quanh Tiêu Lăng Phi, trong chớp mắt đã có rất nhiều Lý Phong bao vây Tiêu Lăng Phi.

Tiêu Lăng Phi không dám khinh địch, cũng bắt đầu sử dụng tốc độ của mình để di chuyển, hiện tại trong phòng cũng bắt đầu xuất hiện nhiều Tiêu Lăng Phi.

Có điều cái bóng của Tiêu Lăng Phi chỉ tồn tại được trong chớp mắt, còn cái bóng của Lý Phong thì có thể tồn tại khoảng 3 giây, khác biệt rất lớn !

“Tiểu thư, đừng xúc động, có gì từ từ nói!”

Cao Khiết la lớn.

Thân pháp của Lý Phong quá quỷ dị, cảnh giới lại tương tự tiểu thư, dù tiểu thư giết được Lý Phong, thì cũng sẽ bỏ ra một cái giá đắt.

Lý Phong là thành viên của Long Hồn, vụ cá cược lúc trước đã bị hủy bỏ, bây giờ giết Lý Phong cũng không được gì.

“Đủ rồi!” Tiêu Lăng Phi đột nhiên dừng chân, thu hồi toàn bộ khí tức, tức giận nói :”Không đánh nữa, ngươi trơn trượt như một con cá chạch vậy, ta không đánh với ngươi”

Lúc hai người di chuyển nàng đã cố gắng tìm ra Lý Phong “thật” để ra một đòn chí mạng, nhưng mà thân pháp của Lý Phong quá kỳ lạ, nàng không thể nào theo sát được.

Điều làm cho Tiêu Lăng Phi cảm thấy bất đắc dĩ nhất là, dù ngoài miệng nói cứng, nhưng nàng không thể hiện lên sát ý với Lý Phong được, không có sát ý thì còn đánh đấm gì nữa!

“Hừ!”

Lý Phong hừ lạnh một tiếng, dừng lại, lộ sắc mặt nghiêm túc nói :"Vậy ngươi có đáp ứng điều kiện của ta không ?"

Sắc mặt Tiêu Lăng Phi rất khó coi :"Làm ba nhiệm vụ cho ngươi thì được, nhưng mà không thể nói ra danh tính của người thuê sát thủ"

Bảo mật danh tính khách hàng là quy tắc của nghề sát thủ, nếu làm trái quy tắc này, sẽ làm cho Phong Vũ Lâu mất danh tiếng, sau này làm gì còn ai dám thuê sát thủ của Phong Vũ Lâu nữa ?

"Thương lượng một chút đi!" Lý Phong biết yêu cầu này rất khó thành hiện thực, nhưng mà hắn vẫn muốn kỳ kèo, để sau này Tiết Tình không bị ám sát nữa.

"Không thể thương lượng!" Tiêu Lăng Phi nghiêm mặt, âm thanh lạnh lùng nói :"Cái này liên quan đến danh dự của Phong Vũ Lâu, đây là ranh giới cuối cùng, không thể đụng vào"

Lý Phong đảo mắt vài lần, trầm giọng nói :"Được, không để lộ danh tính của người đó ra cũng được, nhưng mà các ngươi phải hủy bỏ mệnh lệnh truy sát đối vối Tiết Tình, ngoài ra phải đưa tiền thù lao mà tên kia trả các ngươi cho Tiết Tình, coi như là bồi thường tổn thất tinh thần cho Tiết Tình."

Tiêu Lăng Phi nghiến chặt răng nói :"Được, Cao Khiết, gọi về tổ chức, nói tổ chức chuyển thù lao nhiệm vụ vào tài khoản của Lý tiên sinh."

"Còn nữa… Lý tiên sinh, đã một tháng rồi, ngươi đã chuẩn bị xong Đồng nhan thủy chưa ?"

Lý Phong nhướng mày một cái, giả bộ lấy một bình Đồng nhan thủy ra từ trong túi áo :"Ta đã chuẩn bị xong từ sớm rồi"

Tiêu Lăng Phi nhận Đồng nhan thủy từ tay Lý Phong, sau đó nói :"Cao Khiết, chuyển khoản 200 triệu cho Lý tiên sinh"

Đây là giá mà lúc trước nàng cùng Lý Phong đã thương lượng.

"Vâng, tiểu thư!"

Cao Khiết lấy điện thoại ra bắt đầu chuyển tiền, chỉ một lúc, tài khoản Lý Phong đã thêm 220 triệu"

"20 triệu kia là thù lao của nhiệm vụ ám sát Tiết Tình"

Cao Khiết là đại quản gia của Phong Vũ Lâu, tất cả những hợp đồng của Phong Vũ Lâu nàng đều nhớ rõ trong đầu.

"20 triệu… Rất hào phóng a"

Trong mắt Lý Phong hiện lên vẻ lạnh lùng.

Sau khi hoàn thành giao dịch, Tiêu Lăng Phi cũng không tiếp tục ở lại, chỉ chào một tiếng rồi cùng Cao Khiết rời đi.

Lúc này Lý Phong mới đi đến phòng ngủ gọi Tiết Tình ra nói :"Xong rồi, tổ chức sát thủ đã hủy bỏ nhiệm vụ ám sát ngươi, ngoài ra ta còn lấy được 20 triệu tiền tổn thất tinh thần cho ngươi, ngươi đọc số tài khoản đi, ta chuyển 20 triệu cho"

Tiết Tình "???

Chương 477. Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo

Chương 438: Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo

Không đúng… Vài phút trước Lý Phong và Tiêu Lăng Phi còn đang giương cung bạt kiếm, chuẩn bị sống chết với nhau, vậy mà vài phút sau đã thương lượng xong, òn bồi thường 20 triệu tiền tổn thất tinh thần nữa.

Sau khi đẩy Tiết Tình vào phòng, Lý Phong đã tạo ra một bức tường chân khí bảo vệ cánh cửa, cho nên Tiết Tình không thể nghe được cuộc trò chuyện giữa Lý Phong và Tiêu Lăng Phi.

Đối với Tiết Tình thì 20 triệu không phải là con số nhỏ!

Công tước Orlando Matthew rất giàu, có mấy trang viên, sản nghiệp cũng rất nhiều, không ai có thể thống kê được số lượng tài sản.

Nhưng mà bởi vì Tiết Tình là con riêng, nên dưới áp lực dư luận, mỗi tháng hắn chỉ có thể cho Tiết Tình 100 ngàn Euro tiền trợ cấp.

Cho nên 20 triệu này đối với Tiết Tình là rất lớn, nhưng Tiết Tình vẫn không hiểu tại sao Lý Phong không giữ số tiền này mà lại đưa cho nàng!"

"Đừng suy nghĩ nữa, đưa ta số tài khoản ngân hàng đi"

Lý Phong mất kiên nhẫn, phất phất tay trước mặt Tiết Tình.

Có tiền còn không tranh thủ lấy, não cô nàng này có vấn đề à?

"Ta không thể nhận số tiền này, ngươi giữ lại đi"

Tiết Tình giật mình tỉnh lại, sau đó gấp gáp nói.

Theo suy nghĩ của nàng thì số tiền này là Lý Phong dùng mạng đổi lấy từ Tiêu Lăng Phi, chỉ Lý Phong mới có tư cách giữ số tiền này

“Tại sao ???”

Lý Phong sững sờ, tiền tới tay mà không chịu lấy, não của Tiết Tình chắc chắn có vấn đề, hay là … Tiết Tình chê số tiền này quá ít nên không thèm lấy.

Tiết Tình hít sâu một hơi, sau đó từ từ nói :”Từ trước đến giờ ta không bao giờ lấy đồ của người khác”

Đối với mọi người thì việc từ chối 20 triệu là một quyết định vô cùng khó khăn, Tiết Tình cũng không ngoại lệ, nhưng Tiết Tình cố gắng áp chế lòng tham, không muốn làm trái với nguyên tắc của mình.

“Nhưng mà đây là đồ của ngươi mà” Lý Phong thở dài, sau đó giải thích nguồn gốc của số tiền này.

“A?”

Tiết Tình sững sờ, số tiền này là tiền thưởng cho nhiệm vụ ám sát nàng sao ? Tiền này cũng có thể lấy được! Lý Phong đúng là lợi hại.

Nhưng mà…

“Ta vẫn cảm thấy ngươi nên giữ số tiền này, ngươi đã cứu ta, lại giúp ta thoát khỏi ám sát, tuy ta trải qua sợ hãi nhưng mà vẫn an toàn.”

Tiết Tình nói.

“Haizz, ngươi đúng là… Tiền này là của ngươi, sao ngươi có thể không lấy? Mau đưa ta số tài khoản, nếu không ta sẽ nổi giận.”

Lý Phong muốn nói “Đồ ngốc” nhưng lại thôi, dù sao hắn và Tiết Tình cũng không thân đến mức đó, những lời như vậy không thể nói lung tung.

“Nhiều tiền như vậy mà ngươi không động tâm sao”

Tiết Tình nghĩ mãi không rõ, nàng cứ nghĩ nhân phẩm của mình rất cao thượng, nhưng mà so với hành động này của Lý Phong thì hình như nhân phẩm của Lý Phong hơn xa nàng.

Lý Phong cười :”Đối với ta thì 20 triệu chỉ như 1 sợi lông chân thôi!”

Tiết Tình :”…”

Lý Phong đang khoác lác sao ? Tuy biết hắn nói vậy để nàng nhận nhưng mà nàng vẫn cảm thấy hơi lạ.

Cuối cùng Tiết Tình không thể lay chuyển được quyết định của Lý Phong, đành phải đưa số tài khoản ngân hàng cho hắn.

Để thuận tiện cho Tiết Tình sinh hoạt ở Trung Quốc, trước đó Tưởng Vận Trúc đã làm đầy đủ tất cả các loại giấy tờ cần thiết cho Tiết Tình.

Chỉ sau vài phút, Lý Phong đã chuyển 20 triệu cho Tiết Tình, sau khi nhận được tin nhắn thông báo từ ngân hàng, Tiết Tình vẫn chưa thể tin được Lý Phong có thể đưa 20 triệu cho mình, lúc này trong lòng Tiết Tình có cảm giác rất phức tạp.

Mấy ngày sau, mọi thứ trôi qua rất bình thường, hai người đi học chung, ăn cơm, về nhà, trong mắt của người ngoài thì hai người giống như một cặp tình nhân.

Tuy không phải người yêu, nhưng mà quan hệ của hai người được cải thiện đáng kể, giống như là hai người bạn thân lâu năm.

Lúc này, Tiết Tình lại hối thúc Lý Phong giới thiệu Beethoven cho mình, Lý Phong cũng không biết làm cách nào, đành phải nói là hiện tại Beethoven không tiện ra ngoài.

Nghe lí do này Tiết Tình cảm thấy hơi thất vọng, nhưng mà cũng không cưỡng ép.

Thứ 5, sau khi hết tiết học piano, Sử Phi tìm Tiết Tình :”Tiết Tình, ta mua được mấy vé tham dự lễ hội âm nhạc ở Kim Kinh

cuối tuần này, nghe nói có cả Lý Vân Hải tham gia. Ngươi có muốn đi xem không ?”

Lễ hội âm nhạc của Kim Kinh đã được tổ chức mười lần, đây là một trong những lễ hội âm nhạc nổi tiếng nhất của Trung Quốc, mỗi lần diễn ra đều sẽ mời nhiều người nổi tiếng của cả nước về biểu diễn, fan hâm mộ của cả nước cũng nhân dịp này tập trung lại.

Lễ hội âm nhạc của Kim Kinh sẽ diễn ra trong ba ngày, thứ năm, thử bảy, chủ nhật, mỗi ngày sẽ có một ngôi sao biểu diễn, nghe nói hôm nay sẽ có một vị nam ca sĩ nổi tiếng biểu diễn.

Hai ngày sau nghe nói sẽ là một siêu sao. Chính là Lý Vân Hải mà Sử Phi nói.

Lý Vân Hải không phải ca sĩ, cũng không phải ngôi sao truyền hình, ở Trung Quốc chỉ có hai người nghệ sĩ piano được cả thế giới công nhận, Lý Vân Hải là một trong hai người đó.

Nghe đồn trong giới âm nhạc thì người chơi nhạc cổ điển coi thường người chơi nhạc pop, người chơi nhạc pop lại coi thường người chơi nhạc Rock, người chơi nhạc Rock thì coi thường người chơi nhạc Rap…

Do đứng trên đỉnh của kim tự tháp nên địa vị của Lý Vân Hải trong giới âm nhạc rất siêu nhiên, nếu hắn thực sự tham gia lễ hội âm nhạc của Kim Kinh thì việc này chắc chắn sẽ nằm trong top ba sự kiện hot nhất !

Lý Phong nhướng mày một cái, người ta có câu, không có chuyện gì mà đột nhiên đối xử tốt thì không phải kẻ gian cũng là kẻ trộm.

Nghĩ đến đây, Lý Phong liền dùng Đọc Tâm thuật với Sử Phi.

“Hừ, Tiết Tình thích đàn piano, ta lại lộ ra thông tin Lý Vân Hải xuất hiện, nên chắc chắn nàng sẽ đồng ý”

Sử Phi cầm vé vào cửa của lễ hội âm nhạc trong tay, thầm nghĩ.

Quả nhiên, Tiết Tình tò mò hỏi :”Tin tức này của ngươi có chính

xác không ?”

“Tất nhiên, bạn của ta là người trong ban tổ chức của lễ hội âm nhạc này, chính miệng hắn nói cho ta biết”

Sử Phi vỗ vỗ ngực nói.

“Vé vào cửa của lễ hội âm nhạc này chắc chắn rất quý, ta không thể lấy không như vậy được, ngươi nói giá đi, ta mua hai vé”

Sau khi suy nghĩ một chút Tiết Tình vẫn không thể ngăn cản sự cám dỗ vì sự xuất hiện của Lý Vân Hải nên quyết định tham gia.

“Không quý không quý, người bạn kia của ta cho ta sáu vé miễn phí, ta, Vương Nguyệt, Trương Thiến, Lý Mãnh, mỗi người một vé, còn hai vé cho ngươi và Lý Phong”

Lúc nói chuyện thì Sử Phi đã nhét hai vé vào tay của Tiết Tình.

“Không được, ta không thể lấy không, ngươi nói giá đi”

20 triệu Tiết Tình còn có thể từ chối huống chi là hai tấm vé.

“Tiết Tình, chúng ta là bạn học, giúp đỡ nhau là chuyện thường tình, ngươi cứ nói chuyện tiền bạc như vậy ta sẽ buồn đó !”

Mặt Sử Phi nghiêm lại, nói.

Tiết Tình muốn từ chối lần nữa thì Lý Phong đã nhanh tay cầm một vé, cười nói :”Nếu Sử lớp trưởng đã có ý tốt thì chúng ta đành phải nhận vậy, sau này sẽ mời ngươi dùng cơm !”

Sắc mặt Tiết Tình hơi đổi, cuối cùng không nói gì nữa.

Sử Phi cũng thấy sững sờ trước câu nói của Lý Phong, sau đó cười nói :”Tốt, ta chờ ngươi mời ăn cơm”

Đồng thời trong lòng của Sử Phi cũng âm thầm đắc ý :”Cá đã cắn câu, đợi đến lúc bọn họ đến đó và phát hiện ra vé là giả, chắc chắn sẽ có kịch hay để xem”

“À…Ra là vé giả !” Lý Phong nhướng mày, âm thầm cười nghĩ

:”Muốn dùng thủ đoạn bỉ ổi này để chơi tiểu gia sao ?Chờ tiểu gia chơi chết ngươi đi.”

Chỉ hoáng chốc, Lý Phong đã có kế sách để đối phó Sử Phi !

Chương 478. Diệu thủ không không

Chương 439: Diệu thủ không không

"Vậy ngày mai chúng ta tập hợp ở cổng phía nam trường, sau đó đi chung nhé ?"

Sử Phi cười nói.

Mắt Lý Phong sáng lên, gật đầu đồng ý.

Sử Phi thở phào, nói tạm biệt rồi rời đi.

Trong bãi đỗ xe Kim Kinh, bên trong một chiếc Lamborghini.

“Chu thiếu, mọi việc đã xong, việc mà ngươi đã hứa với ta…”

Sử Phi đang ngồi bên ghế phụ cười rạng rỡ nhìn Chu Tử Ngang ngồi ghế lái hút xì gà.

“Yên tâm, tối mai ta sẽ giúp ngươi có một suất biểu diễn trong vòng 30 phút, ngươi cố gắng thể hiện cho tốt”

Chu Tử Ngang vỗ bả vai của Sử Phi, mỉm cười nói.

“Cám ơn Chu Thiếu!”

Sử Phi hưng phấn đến mức đỏ mặt.

Hôm qua Chu Tử Ngang cho Sử Phi sáu tấm vé vào cửa của lễ hội âm nhạc, bốn thật hai giả.

Chu Tử Ngang yêu cầu Sử Phi đưa hai tấm vé giả cho Lý Phong và Tiết Tình, nếu hoàn thành yêu cầu này hắn sẽ giúp Sử Phi có được một suất biểu diễn tại lễ hội âm nhạc trong vòng 30 phút.

Lễ hội âm nhạc Kim Kinh rất lớn, đông đảo người tham dự, nếu

Sử Phi có biểu hiện xuất sắc trong lễ hội âm nhạc này, chắc chắn sẽ gây nên tiếng vang.

Không chỉ vậy, Sử Phi còn chuẩn bị thuê vài ký giả và vài người nổi tiếng trên mạng xã hội PR giúp hắn.

Đến lúc đó, Sử Phi có thể mượn bước đệm này tiến vào giới âm nhạc, vứt bỏ vương miện Tiểu Hoàng Tử đàn piano Kim Kinh, đổi sang Tiểu Hoàng Tử đàn piano của Hoa Hạ. Đúng là nhất tiễn song điêu.

Có điều…

“Chu thiếu, nếu ngài làm vậy có khi nào sẽ chọc giận Lý Phong không ?”

Sau khi hưng phấn, Sử Phi liền nghĩ lại chuyện này. Hắn là người đưa vé cho Lý Phong, nếu đến lúc đó Lý Phong điên tiết tìm hắn tính sổ thì chết.

Lúc ở Hoàng Gia số 1, sự bá đạo của Lý Phong đã làm Sử Phi e dè, hắn đảm bảo, chỉ cần Lý Phong đá một phát là hắn sẽ vọt về sau 7,8m.

Cho nên trước khi hắn đồng ý làm việc thì đã bàn bạc kỹ với Chu Tử Ngang, Chu Tử Ngang vỗ ngực đảm bảo an toàn, hắn mới đồng ý, có điều… Hắn vẫn chưa yên tâm.

Chu Tử Ngang cười lạnh nói :”Ngươi không tín nhiệm ta, hay là không tín nhiệm gia tộc ta ?”

Sử Phi nghe vậy sững sờ, sau đó vui mừng nói :”Chu thiếu, ngài nói ngài sẽ mời…”

“Hừ, có những việc không nên nói lung tung”

Chu Tử Ngang phất tay với Sử Phi, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Sử Phi hiểu được, sau đó yên tâm rời khỏi.

Nhìn bóng lưng của Sử Phi, Chu Tử Ngang không nhịn được nói giọng khinh miệt :”Đúng là một tên nhát gan”

Sau một lúc lâu, ánh mắt Chu Tử Ngang lộ vẻ lạnh lùng, âm thầm nói :"Tưởng Vận Trúc nghỉ bệnh, vậy thì ta đoạt Tiết Tình trước, nhưng mà đầu tiên phải tiêu diệt Lý Phong"

"Này hệ thống, trong khu mua sắm có kỹ năng nào liên quan đến móc túi không ?"

Trong phòng học, Lý Phong thầm hỏi.

Nếu đã biết vé vào cửa là giả, vậy hắn sẽ chuẩn bị một chiêu Ly Miêu hoán chúa, đổi vé giả thành vé thật.

Để đạt được mục đích này, Lý Phong có thể dùng Ẩn Thân Thuật, âm thầm tráo vé vào cổng của Sử Phi.

Có điều trong trường học có nhiều người, lỡ như bị mọi người phát hiện ra hắn đột nhiên biến mất thì sẽ rất phiền phức.

Hắn cũng có thể chọn cách lén vào ký túc xác của Sử Phi vào buổi tối, nhưng để làm việc này thì hắn sẽ phải rời khỏi Tiết Tình, lỡ như trong lúc hắn rời khỏi mà Tiết Tình xảy ra chuyện thì phiền phức.

Cho nên hắn định chọn chơi kỹ xảo.

"Đinh, đã tìm ra kỹ năng phù hợp yêu cầu của ký chủ"

Âm thanh của Chí Linh tỷ tỷ vang lên.

"Soạt"

Màn hình hệ thống của Lý Phong hiện ra, những kỹ năng đồng loạt xuất hiện :

"《Thuật móc túi sơ cấp》, 《 Thuật móc túi trung cấp》, 《 Thuật móc túi cao cấp》, 《 Diệu thủ bất lưu》. . ."

Lý Phong nhìn lướt qua các kỹ năng, sau đó mở 《 Diệu thủ bất lưu》để xem.

《 Diệu thủ bất lưu》: Đây là kỹ năng mà hệ thống đã căn cứ vào kỹ thuật ăn trộm tinh xảo từ dân gian, sau khi học kỹ năng

này, ký chủ sẽ có được năng lực móc túi hạng nhất – lột trứng gà sống mà không bể vỏ, chỉ cần chạm nhẹ là có thể móc hết tài sản trên người đối phương, một đôi tay tài hoa, vừa ra là lấy sạch sẽ, không lưu lại bất cứ thứ gì.

“Chú thích 1 : Mua kỹ năng này cần tốn 1000 điểm tích lũy.

“Chú thích 2 : Đây là một kỹ năng tà môn ngoại đạo, xin kí chủ cẩn thận khi sử dụng.”

Lý Phong đã biết đây là kỹ năng mà hắn cần, ngay lập tức Lý Phong bỏ ra 1000 điểm tích lũy để mua, sau khi mua xong Lý Phong liền kích hoạt.

“Đinh”

Một luồng sáng hiện lên trong não, Lý Phong ngay lập tức nhận được kiến thức từ 《 Diệu thủ bất lưu》

Đúng lúc này, Sử Phi đắc chí đi vào phòng học.

“Khục, ta đi toilet một chút”

Lý Phong nói với Tiết Tình, sau đó đứng dậy đi về hướng Sử Phi.

Thấy Lý Phong đi tới chỗ mình, Sử Phi có tật giật mình, cố gắng cười chào Lý Phong, đồng thời né qua một bên.

Lý Phong cũng mỉm cười gật đầu, dùng kỹ năng Thấu thị, nhìn vào túi áo của Sử Phi.

Trong tích tắc lúc hai người sắp lướt qua nhau, đột nhiên chân Lý Phong lảo đảo, té ngã về hướng Sử Phi.

Sử Phi đỡ Lý Phong theo quán tính, hỏi :”Ngươi có sao không ?”

Ngay lúc đó, Lý Phong đã vươn tay vào túi áo của Sử Phi, tráo vé vào cửa, việc này diễn ra chưa đến 0.1 giây.

Dù Tiết Tình chú ý cử nhất động của Lý Phong nãy giờ, cũng không thấy được việc này.

Ngay cả Sử Phi cũng không có cảm giác gì.

“Khụ Khụ, xin lỗi, ta bị trượt chân” Lý Phong vỗ vai của Sử Phi, tiếp tục đi ra khỏi phòng.

Nhìn thấy Lý Phong rời phòng, Sử Phi cảm thấy có gì đó không thích hợp, nhưng mà nghĩ mãi không biết là điểm nào, nên lắc đầu trở về chỗ ngồi của mình.

Khi Lý Phong quay về, Tiết Tình không nhịn được hỏi :”Lý Phong, ban nãy ngươi cố ý té để đụng vào người của Sử Phi đúng không ?”

“Khục, nói nhỏ thôi”

Lý Phong nháy mắt, không giải thích.

Tuy Tiết Tình nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi nữa.

Sáng hôm sau, ở cổng nam của trường.

Lúc này, trước cổng có hai chiếc xe, một là BMW 760Li của Sử Phi, còn một chiếc khác là Magotan Volkswagen.

Sử Phi, Lý Mãnh, Vương Nguyệt, Trương Thiến đang đứng trước hai chiếc xe đùa giỡn.

Đúng lúc này, một chiếc Porsche Panamera từ đằng xa chạy tới, dừng bên cạnh bốn người.

Bọn người Sử Phi ngừng đùa giỡn, nhìn Porsche Panamera, khi bọn hắn thấy Lý Phong ngồi ở ghế lái, tất cả đều lộ vẻ mặt ngạc nhiên!

“Lý…Lý Phong, đây là xe của ngươ ?” Trương Thiến lại gần ghế lái, lấy tay sờ vào mui xe rồi hỏi một cách kinh ngạc.

Sử Phi cũng rất ngạc nhiên, một chiếc Porsche Panamera có giá khoảng 2-3 triệu, không lẽ Lý Phong thực sự là đại gia ?

Ngay lúc này, cửa kính xe hạ xuống, Lý Phong ló đầu ra cười nói :”Không phải, xe này ta mới thuê hôm qua”

Sử Phi: "? ? ?"

Lý Mãnh: "? ? ?"

Vương Nguyệt, Trương Thiến: "? ? ?"

Chương 479. Nội tâm hí thật nhiều

Chương 440: Nội tâm hí thật nhiều

Bọn người Sử Phi suýt nữa thì cười ra tiếng.

Thuê một chiếc Panamera để làm màu với ai ? Mọi người đều học chung một lớp, ai cũng biết hoàn cảnh của ngươi, làm màu trước mặt bọn ta cũng có được gì đâu ?

Dù sao thì nhân dịp lễ hội âm nhạc này làm màu cũng tốt, mọi người đổ về, biết đâu nhờ Lý Phong lái panamera mà "thịt" được vài em đào mỏ.

Có điều Tiết Tình ở đây, Lý Phong làm sao chăn rau được ?

"Aiz, ta còn định cho ngươi đi nhờ Mogatan, nhưng ngươi đã thuê xe thì thôi vậy !"

Lý Mãnh lấy chìa khóa của chiếc Magotan Volkswagen ra lắc lắc trước mặt Lý Phong.

Nhà Lý Mãnh làm buôn bán, tài sản cũng kha khá, vì cua Trương Thiến, hắn thừa dịp giảm giá mua chiếc xe này.

Chiếc xe này không đắt lắm, chỉ khoảng 300 ngàn, nếu so với Paranema thì còn kém xa lắc, nhưng dù sao cũng là xe của mình, đỡ hơn là xe đi thuê như Lý Phong.

Ba người Sử Phi không nhịn được len lén cười, tên Lý Mãnh này! Dù gì cũng cùng họ, vậy mà ghẹo người ta như vậy !

Khóe miệng Lý Phong nhếch lên :"Lòng tốt của ngươi ta xin nhận, sắp trễ rồi, chúng ta đi thôi"

"Tốt, chúng ta tranh thủ đi sớm, ngươi phải cẩn thận, nếu lỡ làm hư xe thì đền mệt đấy !"

Sử Phi nói mỉa mai, sau đó mở cửa BMW 760Li đi vào.

Vương Nguyệt cười một cách quái dị nhìn Tiết Tình đang ngồi ở ghế phụ cạnh ghế lái. Khi biết Lý Phong là cường giả võ đạo, Vương Nguyệt đã có ý định bỏ Sử Phi để theo đuổi Lý Phong, bây giờ nàng cảm thấy may mắn khi không làm vậy.

Trong xã hội này biết đánh nhau thì đã làm sao, có tiền mới là vương đạo, nếu nàng thật sự theo đuổi Lý Phong thì bây giờ phải ngồi xe thuê rồi.

Nếu Lý Phong đọc được suy nghĩ của Vương Nguyệt, khẳng định sẽ phun một bãi nước miếng.

Mẹ nó, bằng vào ngươi cũng đòi theo đuổi tiểu gia ? Mơ thật đẹp.

Ba chiếc xe nhanh chóng chạy ra đại lộ.

Bởi vì hiện tại đang là cuối tuần nên không kẹt xe, một tiếng sau họ đã tới đích -- Làng du lịch phía nam Kim Kinh.

Làng du lịch này là nơi quy hoạch chính của Kim Kinh, mọi người cùng bỏ vốn để xây dựng, dùng để làm khu giải trí, nghỉ dưỡng, mua sắm, đây là một khu du lịch rất lớn.

Khu du lịch này mỗi năm hấp dẫn mấy triệu lượt du khách, giúp cho GDP của Kim Kinh phát triển mạnh.

Lễ hội âm nhạc được tổ chức ngay tại trung tâm khu nghỉ dưỡng trong làng du lịch.

Sáu người chạy xe vào bãi đỗ xe của khu nghỉ dưỡng, sau đó cầm vé đi vào.

Lúc này Sử Phi đang rất nóng lòng chờ thấy cảnh Lý Phong biết vé vào cửa là giả, sau đó điên lên, đồng thời hắn cũng lo lắng Lý Phong sẽ trút giận vào hắn.

“Chu Tử Ngang đã chuẩn bị xong chưa ?”

Nghĩ đến đây, Sử Phi nhìn về hướng cổng soát vé, quả nhiên

thấy một đám người cường tráng đang đứng. Bọn họ mặc đồ tây trang màu đen, khuôn mặt hung hãn, cùng với bảo an duy trì trật tự.

“Chắc bọn họ là người Chung gia!”

Trong lòng Sử Phi bình tĩnh lại, hắn vẫn chưa cảm thấy đủ an toàn, nên nói :”Khụ khụ, chút nữa để chúng ta vào trước, hai người đi theo sau, đừng để lạc”

Chỉ cần bọn họ qua khỏi cổng soát vé thì sẽ an toàn, lúc đó Lý Phong bị chặn ngoài cửa, muốn gây sự cũng không được.

Ánh mắt Lý Phong sáng lên, cười cười nói :”Ok, tất cả nghe theo sự sắp xếp của Sử lớp trưởng”

Sử Phi hoàn toàn yên tâm, nhanh chóng xếp hàng vào cửa.

Vì để Sử Phi an tâm, Lý Phong cố ý đi sau mấy bước, xếp hàng sau Sử Phi.

Rất nhanh liền đến lượt Sử Phi vào cổng, Sử Phi móc ra bốn tấm vé vào cửa, chỉ Vương Nguyệt và ba người trong nhóm nói :”Bọn ta có bốn người”

Người soát vé nhận vé vào cửa, sau đó dùng máy quét để check, hai tấm đầu không sao, nhưng đến tấm vé thứ ba thì còi báo động vang lên.

Người soát vé nhìn Sử Phi một cách nghi ngờ, sau đó quẹt lại một lần nữa, tiếng còi báo động lại tiếp tục vang lên.

Lúc này khuôn mặt của đám người áo đen biến sắc, nhanh chóng bao vây bọn họ lại.

“Thưa ngài, đây là hai tấm vé giả”

Người soát vé lạnh lùng nói.

Sử Phi sững sờ, sau đó thốt lên :”Không có khả năng, vé này chắc chắn là thật, ngươi kiểm tra lại lần nữa đi”

Vì để không nhầm lẫn, Sử Phi đã cố tình nhớ số thứ tự của hai tấm vé giả, sau khi đem vé giả đưa cho Lý Phong, hắn còn cẩn thận kiểm tra lại lần nữa, chắc chắn không thể nhầm lẫn được.

Với lại, hắn luôn luôn giữ vé thật trong túi áo, hắn đảm bảo chưa có ai đụng vào túi áo hắn cả.

Trừ phi… Trong sáu vé thì có 4 tấm là giả, việc này thật vô lý, vé vào cổng của Chu Tử Ngang được lấy trực tiếp từ ban tổ chức mà ? Không lẽ ban tổ chức muốn chơi Chu Tử Ngang ?

“Không cần kiểm tra, hai tấm vé này chắc chắn là giả!” lúc nói chuyện, người soát vé dùng tay cạo lớp chống giả của tấm vé, lớp chống giả liền rơi ra.

Ngay cả lớp chống giả cũng là giả, thì làm sao cái vé này là thật được.

Sử Phi giật mình, vội vàng giật lấy hai tấm vé, sau khi nhìn vào số thứ tự của hai tấm vé, hắn liền sững sờ tại chổ.

Đây là số thứ tự của hai tấm vé giả mà hắn đưa cho Lý Phong.

“Tại sao chuyện này có thể xảy ra được ? Rõ ràng ta đã đưa hai tấm vé này cho Lý Phong, tại sao nó lại trở về trong tay ta ?”

Mẹ nó ! Không lẽ bị ma quỷ che mắt ?

Ba người Vương Nguyệt cũng sững sờ, chuyện gì xảy ra? Tại sao lại là vé giả ? Không phải Sử Phi nói là lấy được từ người quen trong ban tổ chức sao ? Không lẽ người quen của hắn chơi hắn ?

Những người xếp hàng phía sau mất kiên nhẫn nói :”Người anh em, nếu đã là vé giả thì nhường đường đi, để người khác vào nữa !”

“Người anh em, bọn ta tuy rất thông cảm với ngươi, nhưng mà ngươi không thể để bọn ta đứng chờ như vậy được !”

Sắc mặt Sử Phi lúc xanh lúc trắng, nói :” Lý Mãnh, Trương Thiến, các ngươi vào trước đi, để ta đi hỏi lại người quen của ta”

Sau khi nói xong, Sử Phi kéo Vương Nguyệt ra khỏi hàng, sau đó móc điện thoại chuẩn bị gọi cho Chu Tử Ngang, hỏi xem chuyện gì xảy ra.

Lúc này, bọn người áo đen đã chuẩn bị sẵn sàng để khống chế Sử Phi, lúc này, bọn họ cùng nhau để tay lên tai nghe bluetooth, vài giây sau, sắc mặt của bọn liển thay đổi, lui về vị trí cũ.

Lúc này đến lượt Lý Phong vào.

“Sử lớp trưởn, vé ngươi cho ta có phải là thật không vậy ? Ta cảm thấy hơi lo lắng !”

Lý Phong như cười mà không phải cười, đưa vé cho người soát vé, sau đó nhìn Sử Phi nói.

Sắc mặt Sử Phi lộ vẻ khó coi :”Việc này…. Chắc không có chuyện đó đâu”

Bây giờ não hắn vẫn chưa chấp nhận sự thật. Hắn nghĩ mãi không ra, rõ ràng hắn đưa vé giả cho Lý Phong, tại sao hai tấm vé giả này lại quay ngược về chỗ hắn ?

Do hắn nhớ lầm hay là do Lý Phong đánh tráo, hay là….Trong sáu vé có đến bốn vé giả ?

Đúng lúc này, người xoát vé quét vé của Lý Phong, trên màn hình hiện ra màu xanh, hợp lệ.

Đồng tử Sử Phi co lại, hoảng sợ đến mức run cả hai tay, suýt chút nữa làm rớt điện thoại xuống đất.

Vé của Lý Phong là thật, vé đã bị Lý Phong đánh tráo ! Sao hắn làm được ? Việc này không có khả năng.

“Phù! Làm ta sợ bóng sợ gió một hồi!”

Lý Phong thở phào, cầm vé trong tay phất phất trước mặt Sử Phi, nói :”Sử lớp trưởng, hên là ngươi cho ta vé thật, nếu không thì ta sẽ rất xấu hổ giống ngươi rồi, ta vào trước nhé, ngươi cứ từ từ, đừng gấp gáp”

Sau khi nói xong, Lý Phong và Tiết Tình đi vào cổng.

Sử Phi đứng bên ngoài tức hộc máu.

Chương 480. Lấy công chuộc tội

Chương 441: Lấy công chuộc tội

Sử Phi nghĩ nát óc mà không hiểu, tại sao Lý Phong lại đánh tráo được hai tấm vé đó ? Hắn đã đánh tráo khi nào ? Tại sao mình không có tí ấn tượng nào về việc này ?

“Đừng nói là …”

Trong đầu Sử Phi lóe lên một suy nghĩ, nhớ lại lần va chạm hôm qua với Lý Phong.

“Đáng chết, hắn tráo hai tấm vé lúc đó sao ?”

Sử Phi vừa kinh hãi vừa tức giận, hắn không thể tưởng tượng được trong một lần tiếp xúc ngắn ngủi như vậy, mà Lý Phong lại có thể đánh tráo vé, rõ ràng hắn đã cất kỹ a !

Chỉ trong mấy giây làm sao Lý Phong có thể thò tay vào túi áo của hắn, mở ví tiền, lấy hai tấm vé thật, sau đó nhét hai tấm vé giả vào, rồi lại để ví tiền trở lại ! Không thể tin được!

Nếu Sử Phi biết Lý Phong chỉ dùng 0.1 giây để làm xong chuyện này, không biết Sử Phi sẽ nghĩ thế nào.

“Chu thiếu, ngươi ở đâu, ta xảy ra một chút vấn đề”

Sử Phi cố gắng bình tĩnh lại, gọi điện thoại cho Chu Tử Ngang.

Vương Nguyệt đứng bên cạnh xanh mặt lại, lúc này phát hiện ra chân tướng của việc này phức tạp hơn nàng nghĩ.

“Hừ ! Ta thấy tất cả rồi, ngươi đứng yên đó đừng đi đâu cả, ta sẽ tới ngay!”

Chu Tử Ngang nói với Sử Phi bằng giọng lạnh lùng.

Sử Phi giật mình, quay qua nhìn về hướng camera ở cổng soát vé, chắc hẳn Chu Tử Ngang nhìn thấy việc này từ camera an ninh của cổng soát vé.

Mấy phút sau, Chu Tử Ngang tới với vẻ mặt hầm hầm.

“Tên phế vật, chỉ một việc nhỏ như vậy cũng không làm được, đúng là phế vật phế vật phế vật”

Chu Tử Ngang thấy Sử Phi từ xa mà đã bắt đầu chửi ầm lên.

Sắc mặt Sử Phi lúc này rất khó coi, đều là bạn học mà Chu Tử Ngang không thèm nể mặt hắn

Sắc mặt của Vương Nguyệt cũng khó coi, mọi người đều biết nàng đang theo đuổi Sử Phi, Chu Tử Ngang mắng Sử Phi là phế vật, nghĩa là nàng đang theo đuổi một tên phế vật sao ?

Có điều hai người tuy giận nhưng không dám nói gì, Chu Tử Ngang là đại thiếu gia ở Kim Kinh, bọn họ không có tư cách nổi giận và cũng không dám nổi giận.

“Chu thiếu, việc này không thể trách ta được “ Sử Phi bước lên trước oan ức nói :”Thực ra ta đã đưa vé giả cho Lý Phong, nhưng hắn đã tráo ngược lại”

Sử Phi nói ra suy đoán của hắn.

Vương Nguyệt :”???”

Cái gì… Sử Phi làm việc cho Chu Tử Ngang, Chu Tử Ngang lại cố ý hại Lý Phong ? Chu Tử Ngang xấu bụng như vậy sao ?

Lúc này Vương Nguyệt mới hiểu ra mọi chuyện.

“Con mẹ ngươi, ngươi nghĩ ta ngu chắc ?”

Chu Tử Ngang chỉ thẳng vào mặt của Sử Phi, chửi đến mức nước miếng phun đầy mặt Sử Phi.

“Chu thiếu, ngươi không tin ta sao?”

Sắc mặt của Sử Phi càng thêm khó coi, dù sao hắn cũng là tiểu Vương Tử đàn piano của Kim Kinh, có học thức, có địa vị, vậy mà Chu Tử Ngang lại nghi ngờ là hắn nói láo sao ?

“Tin con mẹ ngươi!” Chu Tử Ngang tức tối chỉ ngón tay vào trán của Sử Phi mắng :”Ngươi nói Lý Phong tráo vé, vậy ngươi giải thích cho ta nghe, tại sao hắn biết được kế hoạch của chúng ta để mà tráo vé ?”

Sử Phi :”???”

Đúng a… Chu Tử Ngang nói chuyện rất có lý, tại sao hắn không nghĩ ra điểm này ?

“Nói ! Có phải ngươi để lộ tin tức hay không ?”

Chu Tử Ngang giận đến mức muốn giết Sử Phi tại đây.

Vì kế hoạch hôm nay mà hắn đã mời hai cậu của hắn đến đây, còn điều động mười người hộ vệ mạnh mẽ của Chung Gia đến.

Trong kế hoạch của hắn thì Lý Phong với tính cách phách lối, sau khi phát hiện ra vé của mình là giả thì sẽ thẹn quá hóa giận, nổi điên quật phá lễ hội.

Ngay lúc đó những người hộ vệ kia sẽ có lí do để ra tay ngăn cản Lý Phong, nhưng mười người kia chắc chắn không phải là đối thủ của Lý Phong, lúc tranh chấp hai bên chắc chắn sẽ xảy ra xô xát.

Lúc này chính là thời điểm hai cậu của hắn xuất hiện, phế bỏ Lý Phong.

Do hoài nghi Lý Phong là người của quân đội, nên Chu Tử Ngang chọn cách ít mạo hiểm này.

Kết quả thì sao???

Thằng phế vật Sử Phi này làm hỏng kế hoạch của hắn ngay từ bước đầu tiên.

Phế vật !

“Chu thiếu, ta thề với trời, chuyện này ta không hề nói cho ai hết, trừ khi Lý Phong biết Đọc Tâm Thuật, nếu không hắn không có cách nào biết được kế hoạch của chúng ta!”

Sử Phi đưa ngón tay lên trời, thề thốt !

“Con mẹ ngươi! Ngươi đọc quá nhiều tiểu thuyết mạng rồi đúng không, Đọc Tâm Thuật con mẹ ngươi, có mà ngươi lỡ miệng để lộ thông tin thì có, nếu không phải thì chỉ còn một cách để lí giải đó là ngươi đưa nhầm vé thật cho Lý Phong”

Chu Tử Ngang đang tức giận vì độ ngu của Sử Phi, hắn nói mãi mà Sử Phi vẫn không hiểu.

Sử Phi muốn phản bác lại, nhưng mà hắn không tìm ra chứng cứ để phản bác, chỉ có thể im lặng để cho Chu Tử Ngang mắng chửi.

Sau khi chửi một hồi, cơn nóng giận của Chu Tử Ngang cũng dần dần lắng xuống, lộ sắc mặt lạnh lùng nói :”Đã đến nước này, thì ngươi chỉ còn cách lấy công chuộc tội”

Sau khi nói xong, Chu Tử Ngang dùng tay kéo tai của Sử Phi, nói nhỏ.

Chương 481. Một bản nghiêm túc nói vớ nói vẩn

Chương 442: Một bản nghiêm túc nói vớ nói vẩn

Lúc này, Tiết Tình và Lý Phong đã đi vào trong, cứ khoảng 300m thì có một cái sân khấu, trên mỗi sân khấu đều có người đang biểu diễn.

Trước sân khấu, có rất nhiều người xem, có người đang nhảy theo nhạc, có người thì hát theo, la ó…. Nhìn chung mọi người đều đang rất hào hứng.

Đây là một bữa tiệc âm nhạc.

“Lý Phong, tại sao hai tấm vé của Sử Phi lại là giả ? Ta cảm thấy có gì là lạ”

Đi dạo trong lễ hội âm nhạc làm cho Tiết Tình cảm thấy từng tế bào trong cơ thể đang nhảy nhót theo các nhịp điệu, có điều một phần suy nghĩ của nàng vẫn không hiểu việc xảy ra ban nãy, nên mới hỏi Lý Phong.

“Ờ… Chắc là hắn bị người ta lừa”

Lý Phong nửa thật nửa đùa.

“Không thể nào, vé vào cửa là người quen cho hắn mà !”

Tiết Tình cảm thấy vô lý.

“Ai biết được, lỡ như người quen của hắn muốn lừa hắn thì sao ? Có điều vận khí của Sử Phi cũng kém, lựa qua lựa lại lại nhầm vé giả, may là hắn không đưa vé giả cho chúng ta, nếu không thì phiền phức.

Lý Phong cười nói.

Lông mày của Tiết Tình nhíu lại, bắt đầu rơi vào trầm tư.

Đúng lúc này, Lý Mãnh đi đến bên cạnh hai người, lớn tiếng nói :"Sử Phi sẽ vào ngay thôi, chúng ta chờ hắn ở đây đi"

Tiết Tình định gật đầu thì Lý Phong la lớn :"Ngươi nói cái gì, ta nghe không được"

Lý Mãnh :"???"

Tiết Tình :"???"

Trương Thiến đang đứng bên cạnh Lý Mãnh :"???"

Lý Mãnh la lớn như vậy mà ngươi còn không nghe rõ, ngươi bị điếc hả ?

Lý Mãnh hít sâu một hơi, dùng hết sức la :"Ta nói là Sử…"

Lý Phong để tay lên tai la lên :"Ngươi nói cái ?"

"Ta nói Sử…"

"Shit gì cơ ?"

"Ta nói là Sử…"

"Cái gì ? Ngươi ăn shit ? Khẩu vị của ngươi ghê tởm như vậy sao?"

Lý Phong làm ra vẻ mặt buồn nôn nói.

Lý Mãnh :"???"

Ngươi ăn shit, em gái ngươi ăn shit, cả nhà ngươi đều ăn shit thì có.

Giờ hắn đã hiểu, Lý Phong cố ý đùa ngịch hắn, nếu không phải Sử Phi dặn hắn trông chừng Lý Phong thì hắn đã sớm đi xa khỏi Lý Phong.

Tiết Tình suýt nữa thì bị Lý Phong chọc cười thành tiếng, tên này quá xấu xa, bạn học mà cũng đùa dai như vậy.

Nhưng mà nàng tin là Lý Phong cố ý làm vậy, có khi nào Lý Phong không muốn đợi Sử Phi không ?

Tiết Tình cũng không phải cô gái ngây thơ không biết gì, từ cách nói chuyện của Lý Phong lúc trước nàng đã thấy có gì đó không thích hợp.

“Lý Phong, ta nói Sử Phi sắp đến rồi, chúng ta phải ở đây chờ hắn”

Lý Mãnh tiến đến sát tai của Lý Phong la lên.

“À thế à ! Vậy mà ta cứ nghe ra shit với phân … Aizz, sao ngươi không sớm nói, làm ta cứ tưởng…”

Lý Phong oán trách.

Lý Mãnh :”???”

Sớm con mẹ ngươi, đã chửi ta còn đổ lỗi cho ta. Mẹ nó ! Nếu không phải do đánh không lại ta đã cho ngươi no đòn rồi!

Mấy phút sau, Sử Phi kéo Vương Nguyệt hối hả chạy đến.

“Hồng hộc”, “Hồng hộc”,“Hồng hộc”…

Sử Phi thở gấp, cố gắng hít không khí vào phổi, sau đó mới cười nói :”Giải quyết xong rồi, chỉ là hiểu lầm thôi, hai tấm vé kia là thật, có điều trong quá trình sản xuất có chút vấn đề”

Lý Phong :”???”

Cái gì gọi là nghiêm túc nói dối ? Sử Phi chính là nghiêm túc nói dối! Con mẹ nó… Đúng là mở rộng tầm mắt.

“Được rồi, nếu là hiểu lầm thì không sao, đừng nhắc lại nữa, bây giờ chúng ta đi đâu ? Lựa từng cái để xem, hay là chọn đại một cái ?”

Lý Phong không có hứng thú với lễ hội âm nhạc, cũng không có hứng thú với việc dạo phố, chỉ vì bảo vệ Tiếc Tình nên hắn mới phải tới đây mà thôi.

“Ta tới đây để xem Lý Vân Hải biểu diễn, nhưng mà nãy giờ ta không nghe thấy có ai nói là Lý Vân Hải sẽ đến”

Tiết Tình nghi hoặc nói.

“Khục, đây là tin tức nội bộ, chính xác 100%, ngươi cứ yên tâm, hay là giờ chúng ta đi đến khu vực biểu diễn âm nhạc cổ điển đi!”

Sử Phi mặt không đỏ tim không gấp nói.

Lễ hội âm nhạc của Kim Kinh có quy mô rất lớn, có đủ tất cả các thể loại âm nhạc, Pop, Rock, Rap….

Nếu có thể tạo ra danh tiếng ở lễ hội âm nhac Kim Kinh, thì con đường âm nhạc sẽ tiến thêm một bậc.

Tiết Tình không nghi ngờ, gật đầu đồng ý.

Mọi người nhanh chóng đi đến khu biểu diễn nhạc cổ điển, nơi này tương đối ít người. Bầu không khí trầm lắng, chỉ có tiếng nhạc du dương.

Ở trước mặt là bốn cái sân khấu, phân bổ hai bên đường, mỗi sân khấu cách nhau khoảng 500m.

Có ba cái sân khấu đang biểu diễn nhạc giao hưởng, tuy là biểu diễn ngoài trời, chất lượng âm thanh không bằng trong thính phòng, nhưng tất cả mọi người đều rất tập trung.

Chỉ có một sân khấu ở chổ xa nhất là đang biểu diễn piano.

Sáu người Lý Phong dừng chân khoảng nửa tiếng ở ba cái sân khấu,

“Ta dường như cảm thấy tâm hồn của mình đang được thanh lọc.”

Sử Phi giang hai tay, hít sâu, nhẹ nhàng nói.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, thầm nghĩ :”Vị huynh đài đây đúng là thần chém gió, mỗi giờ mỗi phút đều không quên nhiệm vụ, chỉ cần có cơ hội là lại ăn tục nói phét.”

Lúc này Tiết Tình lại gật đầu đồng ý :"Ta cũng có cảm giác này"

Khóe miệng Lý Phong giật một cái :"Hóa ra chỉ có mình ta là người bình thường"

"Sân khấu kia có độc tấu piano. Chúng ta qua xem chút đi"

Vương Nguyệt chỉ vào sân khấu cuối cùng nói.

"Ừm, cũng trễ rồi, xem xong cái này chúng ta đi ăn trưa"

Hai mắt Sử Phi mắt lên, nhanh chóng đi về phía trước.

Trên sân khấu cuối cùng, một người nghệ sĩ vô danh đang đàn bài 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》, từ khi bài nhạc này trở nên hot trên toàn thế giới thì ngày càng có nhiều người biểu diễn bản nhạc này.

Tuy việc này có liên quan đến vấn đê bản quyền nhưng do Lý Phong muốn nhanh chóng quảng bá bản nhạc, nên đã nhờ Vệ Minh Thành và Leandel tuyên bố, tất cả mọi người chỉ cần thích chơi đều có thể chơi ca khúc này.

"Hừ ! Lại là bản này, nghe nhiều chai cả tai"

Sử Phi khó chịu thầm nghĩ.

Sau khi bản nhạc kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên.

"Bản nhạc này quá êm tai, nghe mãi không chán!"

"Cuối cùng thì Trung Quốc cũng sản sinh ra một nhạc sĩ piano tài hoa"

"Sự tài hoa của Beethoven đúng là khiến người khác khâm phục !"

Đa số khán giả sau khi nghe xong bản này đều tán thưởng Beethoven.

"Hừ, nói đủ chưa ? Suốt ngày Beethoven Beethoven, theo ta đoán thì trên đời này thực ra không có Beethoven, đây chỉ là mánh lới,

có người đứng sau lưng giật dây”

Đúng lúc này, Sử Phi đột nhiên nhảy lên đài, rống to.

Tất cả mọi người đầu tiên là sững sờ, sau đó lại xôn xao bàn tán.

Tiết Tình nhíu mày, trong lòng rất không vui, Beethoven là thần tượng của nàng, nàng không cho phép bất cứ ai chửi bới Beethoven trước mặt nàng.

Mắt Lý Phong sáng lên, thầm nói :”Sử Phi a Sử Phi, thì ra đây chính là kế hoạch của ngươi ? Có chút ý tứ…”

Chương 482. Mở ra đệ nhị nhân sinh?

Chương 443: Mở ra đệ nhị nhân sinh?

"Ngươi dựa vào cái gì mà nói Beethoven không tồn tại, có chứng cớ gì?"

"Ngươi là ai, có tư cách gì nói này nói nọ về Beethoven tiên sinh?"

"Ở đâu ra tên sửu nhi dám chửi bới Beethoven tiên sinh?"

Phần lớn người ở đây đều tán dương Beethoven, vậy nói rõ những người này ít nhất là từng nghe qua cái tên Beethoven, không bài trừ khả năng bọn họ đều là fan Beethoven.

Có người ở trước mặt nói thần tượng không tồn tại, tự nhiên sẽ kích thích bọn họ nổi giận.

Tiết Tình cảm thấy hành động của Sử Phi thật không thể tin nổi, hắn vậy mà nói ra lời não tàn như thế, thống khổ trước đó bị Lý Phong đánh mặt nhanh như vậy đã quên?

Dù là Lý Mãnh cùng Trương Thiến cũng cảm thấy rất kinh ngạc, Sử Phi tại sao đột nhiên nói những lời này?

"Chứng cứ? Ha ha, chẳng lẽ các ngươi không cảm thấy kỳ quái, Beethoven đã lấy được danh vọng cao như vậy, vì sao còn không xuất hiện để tiếp nhận mọi người quỳ bái?"

"Kẻ yêu thích piano bình thường cũng tốt, người sùng bái Beethoven cũng được, thậm chí ngay cả paparazi cũng đang tìm hắn, nhưng đều không thu hoạch được gì."

"Hiện tại là thời đại Internet, không có người nào trốn tránh được, ít nhiều cũng phải để lộ chút tin tức, nhưng người này tựa như hoàn toàn không tồn tại, hầu như không tìm được tin tức nào

có quan hệ với Beethoven, chẳng lẽ các ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?"

Sử Phi đứng trên đài, ngữ khí sục sôi nói.

Ngay sau đó có người phản bác: "Thế nhưng Leandel Saloyan cùng Vệ Minh Thành tiên sinh đều đã gặp hắn a, còn có một số người bình thường làm chứng cho họ."

Sử Phi không kinh ngạc chút nào: "Giữa bọn họ có điểm giống nhau là gì? Không phải bằng hữu, không phải học sinh cùng lớp, thậm chí đến cả người Thiên Nam Hải Bắc cũng có."

"Bọn họ đều nói mình dùng cơm ở Hoa Thành, nhờ vậy mới may mắn nghe được Beethoven trình diễn, nhưng trước đó vì sao không có người nào nghe qua Beethoven trình diễn?"

"Beethoven tựa như một ngôi sao băng đột nhiên xẹt qua chân trời, xuất hiện bất ngờ, tạo thành ảnh hưởng lại rung động như vậy, dấu hiệu lăng xê quá rõ ràng."

"Cho nên ta hoài nghi Beethoven không phải một người, mà là một đoàn đội!"

Nghe đến đó, những người trước đó nghi vấn Sử Phi đều ngậm miệng lại.

Cẩn thận nghĩ kỹ, lời nói của Sử Phi rất có đạo lý a!

Người đàn piano nghe đến đây mà rơi nước mắt, vừa rồi phần lớn mọi người đều đang tán thưởng Beethoven thật tài hoa, nhưng lại không mấy ai tán dương hắn đánh đàn hay, cái này khiến nội tâm hắn rất không thoải mái.

Nghe thấy lời nói của Sử Phi, người này có một loại cảm giác dễ chịu hơn nhiều.

Đúng lúc này, Sử Phi đột nhiên chuyển giọng: "Đương nhiên, có lẽ tất cả đều là ta tự tưởng tượng ra, nhưng ta có một vị đồng học tự xưng là bằng hữu của Beethoven, hiện tại chúng ta hãy mời vị đồng học này lên đài nói mấy câu."

Sau đó, Sử Phi nhìn về phía Lý Phong.

"Soạt "

Mọi người ở đây đồng loạt nhìn theo ánh mắt của Sử Phi.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, mặt không biểu tình hỏi: "Sử Phi, ngươi muốn làm gì?"

Vừa nói, hắn đã dùng Đọc tâm thuật với Sử Phi.

"Vạch trần lời hoang ngôn, hoặc là lại để cho ngươi đánh mặt ta một lần nữa."

Sử Phi mặt ngoài trấn định, kì thực nội tâm đã rất hoảng loạn.

Hắn muốn làm cái gì? Hắn đương nhiên là muốn chọc giận Lý Phong, sau đó ép Lý Phong hành hung hắn tại chỗ!

Chỉ như vậy, mới có thể lấy công chuộc tội theo lời của Chu Tử Ngang.

Chỉ là hắn hiện tại thật sự rất hoảng loạn, vạn nhất Lý Phong trong cơn giận dữ tung một quyền đánh chết hắn thì làm sao bây giờ, hắn còn trẻ, hắn không muốn chết!

"Hi vọng Chu Tử Ngang đã an bài xong, kịp thời ngăn cản Lý Phong."

Sử Phi thấp thỏm trong lòng thầm nghĩ.

"Hóa ra trong này cũng có một phần của Chu Tử Ngang, sự tình biến hóa ngày càng thú vị."

Lý Phong âm thầm nói, tiếp theo hỏi: "Vậy ngươi muốn ta đánh mặt ngươi như thế nào? Lấy tay đánh?"

Khóe miệng Sử Phi giật một cái, tâm lý càng thêm thấp thỏm không yên: "Dĩ nhiên không phải, ngươi không phải nói ngươi là bằng hữu của Beethoven sao, ngươi bây giờ mời hắn đến nơi đây, để chúng ta biết được bộ dáng Beethoven ra sao."

"Nếu như ngươi làm được, vậy chúng ta sẽ tin tưởng thật sự có Beethoven, nếu như ngươi không làm được. . . Ha ha, vậy ta vẫn sẽ kiên trì suy nghĩ của mình, thế nào?"

Mọi người: "? ? ?"

Người anh em này có chút cố tình gây sự a, dù Lý Phong thật sự là bằng hữu của Beethoven, cũng không có khả năng lập tức đưa Beethoven tới a.

Con mẹ nó đây đâu phải là chơi game online, bấm nút một cái là xuất hiện!

Dù là Lý Mãnh cùng Trương Thiến cũng có chút không hiểu tại sao Sử Phi làm vậy, Lý Phong mạnh cỡ nào Sử Phi còn không biết? Sử Phi làm vậy là đang tìm đường chết a!

Chỉ có Vương Nguyệt đại khái đoán được tại sao Sử Phi muốn làm như thế, nội tâm không khỏi đổ mồ hôi thay Sử Phi.

Còn Tiết Tình. . . Từ khi nàng được Lý Phong cứu, lòng tin của nàng đối với Lý Phong đã gần như max cấp, hành động của Sử Phi theo cái nhìn của nàng rõ ràng là tự tìm đường chết.

"Sử Phi, ngươi có biết mình đang chơi với lửa không?"

Lý Phong cười, Sử Phi và Chu Tử Ngang đánh giá hắn quá thấp a, hắn không ngốc, dù tức giận cũng không có khả năng ở trước mặt mọi người hành hung Sử Phi, tại sao không đánh lén ám sát cho đơn giản?

Sử Phi cũng cười: "Vậy là ngươi không làm được? Ha ha, ta đã nói rồi, ngươi làm sao có thể là bằng hữu của Beethoven, chém gió!"

Hai chữ cuối cùng Sử Phi cố ý tăng thêm ngữ khí, biểu lộ cũng làm rất đúng mực, đầy vẻ khinh miệt Lý Phong, dù là Bồ Tát đoán chừng cũng phải bị hắn kích động ra ba phần hỏa khí.

Lý Phong nhất thời sắc mặt trầm xuống, lửa giận bắt đầu dâng lên.

Đúng lúc này, thanh âm Chí Linh tỷ tỷ đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Lần đầu Beethoven biểu diễn "

"Mục tiêu: Thỏa mãn Sử Phi, dùng thân phận Beethoven đàn tấu một khúc piano mới."

"Khen thưởng: 3000 điểm kinh nghiệm, 150 ngàn điểm tích lũy."

"Chú thích: Xét thấy kí chủ không muốn bại lộ thân phận, đặc biệt cung cấp một tấm mặt nạ Bách biến, nốt nhạc khúc《 Vẻ đẹp của Croatia 》 , nhiệm vụ hoàn thành sẽ thu hồi."

Xem hết giới thiệu, Lý Phong sững sờ.

Không phải chứ. . . Đây là muốn tiểu gia mở ra thân phận thứ hai? Bình thường hắn là Lý Phong, ngẫu nhiên đóng vai Beethoven? Rất mệt mỏi a!

"Nhưng đây là nhiệm vụ, đành phải làm thôi."

Hơi trầm ngâm, Lý Phong biết đây là phương pháp tốt nhất trước mắt, hắn khẳng định không thể để Sử Phi đắc ý, đã như vậy, hắn liền để Beethoven xuất hiện!

Thấy Lý Phong trầm mặc, Sử Phi có chút không giữ được bình tĩnh: "Ngươi mau đáp lại a, được hay không, một câu thôi."

Nếu như lần này hắn còn không thể chọc giận Lý Phong, Vậy Chu Tử Ngang khẳng định sẽ thất vọng với hắn, đến lúc đó ai biết Chu Tử Ngang có dùng chút thủ đoạn để hắn không thể lăn lộn được ở Kim Kinh không ?

Ngay tại thời điểm Sử Phi lo lắng, Lý Phong nhếch miệng nói: "Ai bảo ta không làm được? Rất trùng hợp là hôm nay Beethoven đang ở ngay tại hiện trường, ta hiện tại sẽ đi gọi hắn đến, ngươi cho ta 20 phút."

Sử Phi sững sờ, Lý Mãnh, Trương Thiến, Vương Nguyệt cũng

sững sờ!

Tiết Tình càng là giống như bị sét đánh, đứng đơ tại chỗ!

Mọi người đầu tiên là yên tĩnh, tiếp theo là từng đợt tiếng thét chói tai vang lên!

Beethoven chút nữa liền xuất hiện, đây chẳng phải là nói bọn họ sắp có thể nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết? Có cần kích thích đến mức này không!

Chương 483. Ngươi tính là cái gì?

Chương 444: Ngươi tính là cái gì?

"Lý Phong, có thật là Beethoven cũng ở đây?"

Tiết Tình hưng phấn đến mức giọng nói cũng run rẩy

Nàng thần tượng Beethoven đến mức nằm mơ cũng muốn gặp, bây giờ nguyện vọng sắp được thực hiện, làm sao không kích động cho được ?

"Thật"

Lý Phong mỉm cười nói.

"Vậy ta có thể cùng ngươi đi gặp hắn được không ?"

Tiết Tình hỏi bằng giọng chờ mong.

"Ặc!"

Lý Phong ngơ nhác, tiểu gia chính là Beethoven, ngươi muốn đi cùng thì ta làm sao giả dạng được.

"Không được, ngươi ở đây canh chừng Sử Phi, đừng để hắn chạy"

Lý Phong nháy mắt, cuối cùng cũng tìm được một lí do hợp lý.

Trên sâu khấu, Sử Phi :"???"

Chạy con mẹ ngươi a ! Tại sao ta phải chạy?

"Hừ, Lý Phong, ta không cần ai canh chừng, ta đứng ở đây chờ ngươi gọi Beethoven đến, hay là… Ngươi muốn mượn cớ tìm Beethoven để bỏ chạy? Nếu Beethoven đã ở đây thì ngươi chỉ cần

một cú điện thoại là hắn sẽ tự động xuất hiện, cần gì phải đi tìm ?"

Sử Phi nói một cách nghi ngờ.

"Sử Phi, ngươi và não ngươi có phải là đang yêu xa không? Beethoven là nhân vật tầm cỡ, phải tự đi mời mới có thể tỏ rõ thành ý. Chờ đó đi, lát nữa tiểu gia mời Beethoven đến để làm ngươi xấu hổ."

Lý Phong cười một tiếng, nháy mắt với Tiết Tình, rời khỏi đây.

Xác định không có ai theo dõi, Lý Phong bèn cố ý lẫn vào trong dòng người.

"Có khi nào… Lý Phong thực sự mời được Beethoven không ?"

Lý Mãnh có chút hoài nghi.

"Ai biết được…" Trương Thiến lén nhìn Tiết Tình, nói :"Cũng có thể hắn đang khoác lác"

Tiết Tình cười thầm trong lòng, Lý Phong khoác lác ? Aizz, trước kia nàng cũng nghĩ rằng Lý Phong nói hắn đã uống Lafite 1982 là khoác lác, nhưng sau khi Lý Phong không hề do dự cho nàng 20 triệu, nàng đã biết, Lý Phong không khoác lác.

"Không cần suy nghĩ nhiều, về sau sẽ rõ"

Sắc mặt Vương Nguyệt hiện lên vẻ nghi ngờ, nói.

Sử Phi đứng trên sân khấu thì càng không cần nói, trong lòng rối loạn, con mẹ nó, Lý Phong mời Beethoven thật sao ? Nếu hắn làm thật, vậy lần này lại thất bại rồi.

Vừa nghĩ đến hậu quả làm Chu Tử Ngang khó chịu, Sử Phi đã cảm thấy hoảng sợ.

Lúc này Lý Phong đã đi xa khoảng 1km, tìm một cái toilet đi vào, khóa cửa cẩn thận, sau đó mở hệ thống, tìm một cái mặt nạ biến hình.

“Mặt nạ biến hình : Mặt nạ này hệ thống dùng hợp kim Nitinol cao cấp có thể nhớ được nhiều loại hình dạng khác nhau, sau khi mang măt nạ có thể thay đổi khuôn mặt, giọng nói theo ý muốn, đây là vật phẩm cực kỳ hữu dụng với những người có ý định trộm cướp, giết người, phóng hỏa!”

“Chú thích : Mặt nạ có giá 1000 điểm tích lũy”

Lần trước khi tìm mặt nạ da người để cho Hoa Gian Hội Lý Hương sử dụng để ở lại cạnh Ngụy Băng Khanh, Lý Phong đã thấy được mặt nạ biến hình này trong khu mua sắm hệ thống.

Sau khi nhận được mặt nạ biến hình, Lý Phong liền phát hiện nó này rất nhẹ, cảm giác mềm mại, mỏng như cánh ve, như một lớp da người.

Sau khi đeo vào, Lý Phong thử tưởng tượng ra một gương mặt, sau đó hắn cảm giác đươc mặt nạ đang chuyển động.

Vài giây sau, sự chuyển động ngừng lại, Lý Phong mua một cái gương từ trong khu mua sắm soi thử.

Trong gương là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, nhưng lại rất đẹp trai, vốn dĩ Lý Phong để tóc ngắn, bây giờ tóc hắn đã dài đến lỗ tai, bổ luống 5-5 làm cho khuôn mặt đẹp trai này tăng thêm khí chất đàn ông.

Lý Phong hưng phấn nói :”Đúng là thay đổi thật, không hổ danh là vật phẩm xuất ra từ hệ thống”

Sau khi nói xong, Lý Phong mới phát hiện, giọng nói của mình cũng thay đổi, trở nên trầm và nam tính hơn.

Tiếp theo Lý Phong lại mua thêm quần áo, sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng, hắn mới mở cửa toilet đi ra ngoài.

Thời gian từng phút từng phút trôi qua…

Sử Phi đã đi xuống dưới sân khấu, thấp thỏm lo âu nhìn xung quanh.

Lý Phong đã đi được 15p, còn 5p nữa là đến hẹn.

Trên sân khấu, vị nhạc sĩ vô danh đang chơi bài 《 Giữa mùa hạ 》 theo yêu cầu của Sử Phi, mọi người xung quanh không hứng thú.

Mượn lời Sử Phi nói lúc trước, bài này đã nghe đến chai lỗ tai.

“Ta cảm thấy Lý Phong sẽ không trở lại, hay là chúng ta đi đi” Lý Mãnh không kiên nhẫn nói.

“Ta cũng cảm thấy hắn sẽ không quay lại, aizz, không ngờ Lý Phong là loại người này” Trương Thiến lắc đầu, mặt mũi tràn đầy thất vọng.

“Chờ thêm chút đi, còn 5p nữa” Trên mặt Sử Phi hiện lên vẻ bất đắc dĩ nói.

Mẹ nó, chưa tận mắt thấy Lý Phong về làm sao đi được ? Bằng bất cứ giá nào cũng phải đợi Lý Phong trở về.

Đúng lúc này, trong đám người vang lên tiếng hô :” Oaaa, người kia đẹp trai quá, nhìn thật là men”

Bởi vì hiện tại mọi người không chú ý đến bản nhạc 《 Giữa mùa hạ 》, nên sau khi nghe được câu này bèn đồng loạt nhìn qua.

Ngay trong tầm mắt mọi người, một người nam nhân tướng mạo phi phàm, thân thể cao ráo, mặc một bộ âu phục màu trắng đi về phía sân khấu.

“Oa, đẹp trai quá, đây là ngôi sao nào vậy, sao từ trước đến giờ chưa từng gặp ?”

“Người anh em này nhìn qua rất không tầm thường”

Trong lúc mọi người đang xì xào bàn tán, người này đến sân khấu, nhìn mọi người sao đó hỏi :”Ta là Beethoven, bạn thân của Lý Phong, xin hỏi ai là Tiết Tình”

Toàn sân khấu đột nhiên yên tĩnh, sau đó lại nhao nhao lên!

“Cái gì, hắn là Beethoven, ta có nghe lộn không ?”

“Trời ơi, cuối cùng cũng gặp được Beethoven ngoài đời, đẹp trai hơn cả trong tưởng tượng của ta nữa”

“Trâu bò, trâu bò, hôm nay đúng là không uổng công đến đây”

Thân thể Tiết Tình chấn động, lấy tay che miệng, khuôn mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc :”Hắn là Beethoven sao ? Cuối cùng ta cũng gặp được Beethoven rồi ! Trời ạ, ta có phải là đang nằm mơ?”

Đám người Sử Phi, Vương Nguyệt thì sững sờ, Lý Phong thật sự mời được Beethoven đến ? Có điều… Lý Phong đâu? Sao không thấy trở lại.

Lý Phong nhíu mày, vẻ mặt không kiên nhẫn nói :” Cuối cùng thì ai là Tiết Tình ?”

“Ta…Ta là Tiết Tình, ngài…Ngài là Beethoven thật sao ?”

Tiết Tình bước đến trước mặt Lý Phong, run run nói

Lý Phong nhìn Tiết Tình một hồi, cười nói :”Đúng, ta là Beethoven, ta nghe Lý Phong nói có người nghi ngờ ta, bắt buộc ta phải biểu diễn, người đó là ai vậy ?”

Tiết Tình cố nén lại sự hưng phấn, chỉ Sử Phi nói :”Là hắn !”

Ánh mắt Lý Phong như điện xẹt qua phía Sử Phi.

Ánh mắt lạnh lùng của Lý Phong cùng với khí thế mạnh mẽ của hắn, làm cho Sử Phi cảm giác như bị sét đánh, nội tâm run rẩy, mồ hôi sau lưng rơi như mưa.

Sau một hồi lâu, Sử Phi cố gắng trấn định lại, ưỡn ngực nói :”Ta nghi ngờ ngươi, ngươi có chứng cớ gì chứng minh mình là Beethoven, còn nữa, Lý Phong đâu, tại sao không trở về cùng ngươi ?”

Lý Phong cười lạnh :”Ta mang theo một đống thiết bị đến đây, cho nên nhờ Lý Phong ở lại giữ giùm, đó là chuyện của ta và Lý Phong. Ngươi nghĩ ngươi là ai? Ngươi có tư cách gì nghi ngờ ta ?”

“Ta…” Sắc mặt Sử Phi đỏ lên.

“Hừ, lí do ta đến đây, không phải vì để giải quyết nghi ngờ cho ngươi, mà là đã đến thời điểm ta nên lộ diện”

“Còn lấy gì để chứng minh ta là Beethoven… Lát nữa ngươi sẽ biết”

Sau khi nói xong, Lý Phong liền bước lên sân khấu.

Chương 484. Sửa đổi trí nhớ

Chương 445: Sửa đổi trí nhớ

Người vô danh trên sân khấu đang chơi bài 《 Giữa mùa hạ 》 đã dừng lại.

Mẹ nó, đánh đàn mà không ai nghe thì đánh làm gì ?

Chưa kể sau khi Beethoven đến, hắn có cảm giác mình đang múa rìu qua mắt thợ, không còn chút tự tin nào.

“Aizz, vốn định mượn cơ hội này để đánh ra chút tiếng tăm, ai ngờ… Đen đủi thật “

Người kia lắc đầu, đứng dậy định rời khỏi đây.

Lúc này, Lý Phong đột nhiên gọi hắn lại :”Ngươi rất có tài năng, tiếp tục cố gắng, chắc chắn sẽ nổi danh”

Người này nghe xong liền sững sờ, sau đó vui mừng nói :”Beethoven, ngài… Ngài đang nghiêm túc sao ?”

Mọi người dưới sân khấu cũng sững sờ, theo cách nhìn của bọn họ thì người này cũng khá bình thường, tài năng có hạn, Beethoven lại nói hắn chắc chắn sẽ nổi danh, không lẽ là do kiến thức của bọn họ chưa đủ, không nhìn ra được tài năng của hắn.

“Đúng, ngươi phải có lòng tin với bản thân, nếu ngay cả chính mình cũng không tin mình, dù ngươi có là thiên tài cũng sẽ không đi được bao xa! Cố lên ! Ta xem trọng ngươi!”

Lý Phong vỗ vỗ bả vai của người nhạc sĩ kia nói.

“Vâng, ta nhất định sẽ cố gắng gấp bội, không phụ kỳ vọng của ngài”

Sự buồn bã trên mặt người kia đã biết mất, thay vào đó là vẻ kiên định tự tin.

Ngay cả Beethoven cũng nói hắn sẽ thành công, vậy thì tại sao hắn phải bỏ cuộc ?

Lý Phong mỉm cười gật đầu.

Hắn chỉ là nhìn thấy nét mặt thất vọng của người này, nên muốn khích lệ để hắn đừng bỏ cuộc, dù sao chỉ là một câu nói, nếu giúp được người khác thì tại sao lại không làm!

Trước ánh nhìn chăm chú của mọi người, Lý Phong từ từ ngồi xuống cạnh đàn piano, hai tay đặt lên phím đàn.

Mọi người bỗng nhiên yên tĩnh, theo dõi từng cử chỉ của Lý Phong.

“Kích hoạt làm mờ khuôn mặt”

Trước khi bắt đầu biểu diễn, Lý Phong âm thầm nói.

Hiện nay hắn đang thay đổi diện mạo, lỡ như có người thấy được trên internet, sau đó nhận ra hắn giả mạo thì phiền phức lớn.

Hắn phải tìm cách vẹn toàn để có thể quang minh chính đại dùng dung mạo này đóng vai Beethoven.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên :”Đề nghị của kí chủ xung đột với nhiệm vụ ‘Lần đầu biểu diễn của Beethoven’, đề nghị bị bác bỏ”

Lý Phong :”???”

Hệ thống có ý gì ? Nhất định phải thấy được mặt của tiểu gia thì mới hoàn thành nhiệm vụ ? Đùa à ?

Ngay sau đó Lý Phong nhanh chóng nói ra sự lo lắng của mình.

Sau ba giây kiểm tra hệ thống nói :”Kí chủ có đồng ý tiêu hao 1000 điểm tích lũy để sửa đổi trí nhớ của những người từng gặp diện mạo này của kí chủ trong nhà hàng Andrea không ?”

Nghe được thông báo này, Lý Phong hưng phấn :”Tại sao ta lại quên mất cái này nhỉ ?”

Hệ thống cứu vãn nữ thần có năng lực sửa đổi trí nhớ của người khác, giống như lúc hắn cứu ông bà cha mẹ của Tô Đồng, hắn cũng từng dùng năng lực này !

Nếu hệ thống đã ra tay thì hắn hoàn toàn có thể yên tâm làm Beethoven.

“Thay đổi trí nhớ của tất cả mọi người, trừ Liễu Thi Hàm”

Lý Phong suy nghĩ một chút rồi nói.

Liễu Thi Hàm là nữ nhân của hắn, chuyện này hắn có thể giải thích với Liễu Thi Hàm.

Sau khi trừ đi 1000 điểm tích lũy, thông báo của hệ thống vang lên :”Hoàn thành sửa đổi trí nhớ”, kể từ bây giờ, Vệ Minh Thành cũng được, Leandel cũng tốt, trí nhớ của họ về Lý Phong sẽ biến thành diện mạo hiện tại.

Nhờ vậy Lý Phong không cần mở tính năng làm mờ khuôn mặt của hệ thống.

Sau khi làm xong, Lý Phong hít một hơi thật sâu, bắt đầu đàn.

“Đinh đinh đinh đinh. . .”

Tiếng đàn ưu mỹ vang lên, bài nhạc 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 dưới ngón tay của Lý Phong được thể hiện tự nhiên như mây trôi nước chảy, như tiếng suối róc rách.

Sau khi đàn xong, mọi người đồng loạt vỗ tay.

“Chính xác, người này chắc chắn là Beethoven, bài 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 giống y như đúc với nguyên bản”

“Nghe thật hay, không hổ là Beethoven”

“Chính chủ, đúng là chính chủ”

“Ta từng nghe nhiều người cover 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 , nhưng mà không ai có thể đàn ra ý vị giống Beethoven, không hổ danh là chính chủ”

Nếu như trước đó còn có người hoài nghi đây không phải là Beethoven, thì bây giờ mọi nghi ngờ đã biến mất.

Tiết Tình nhìn Lý Phong trên sân khấu mà không chớp mắt, trong mắt gần như hiện lên vẻ si mê :"Đây đúng là Beethoven rồi, trời ạ, cuối cùng ta cũng đã gặp được hắn !"

Đúng lúc này, một giọng nói khó chịu vang lên :"Hừ, chỉ như vậy thôi mà đã khẳng định đây là Beethoven ? Nếu vậy ta lên đàn bài 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 cũng thành Beethoven rồi ! Nhảm nhí"

Tất cả mọi người đều yên tĩnh, nhìn về hướng âm thanh phát ra, thấy Sử Phi dùng ánh mắt khinh thường nhìn Lý Phong ở trên sân khấu, rõ ràng chính là hắn nói những lời ban nãy.

Ngay lập tức, mọi người điên máu lên :"Ngươi có bệnh à ? Dựa vào cái gì mà ngươi khẳng định đây không phải là Beethoven ?"

"Ngươi nghĩ ngươi là ai, có tư cách gì mà nghi ngờ Beethoven ?"

"Ta thấy ngươi rõ ràng là đang gato!"

Sắc mặt Sử Phi cau có, đang muốn mở miệng phản bác thì Lý Phong đứng dậy nói :"Ta nghe Lý Phong nói, trong lớp của hắn có một kẻ ngu ngốc tên là Sử Phi, chắc kẻ đó là ngươi đúng không ?"

Sử Phi biến sắc :"Lý Phong dám nói ta là kẻ ngu ngốc ?"

"Đúng là ngươi rồi !" Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng, sau đó từ từ nói :"Ta đã nói rồi, ta có cách chứng minh thân phận của mình"

Sau khi nói xong, Lý Phong gọi video call cho Vệ Minh Thành để nói chuyện.

Sau khi Vệ Minh Thành bắt máy, Lý Phong mở loa ngoài nói :"Vệ tiên sinh, ta muốn nhờ ngài làm nhân chứng "

Trí nhớ của Vệ Minh Thành đã bị sửa đổi nên gật đầu nói :"Được, có chuyện gì ?"

Lý Phong gật đầu, xuống sân khấu đi đến trước mặt Sử Phi nói

:”Vệ tiên sinh, mời ngài nói cho vị tiên sinh này biết, ta có phải là Beethoven hay không ?”

Sắc mặt của Sử Phi rất khó coi, tại sao thủ đoạn của Beethoven lại giống Lý Phong như vậy, cả hai đều nhờ Vệ Minh Thành làm chứng.

“Tất nhiên ngươi chính là Beethoven, không thể nào giả được ! Ta và Leandel có thể làm chứng”

Trong video Vệ Minh Thành nói bằng giọng khẳng định.

“Giờ ngươi tin chưa ?” Lý Phong tắt máy nhìn Sử Phi hỏi.

Sắc mặt của Sử Phi càng lúc càng khó coi, Vệ Minh Thành đã làm chứng rồi, hắn còn nói gì được ?

Tiết Tình không kìm nén được sự kích động, là thật, Beethoven này là thật !!!

“Có vẻ tin rồi đúng không ?” Lý Phong lắc lắc đầu, quay lại sân khấu, nói với mọi người :”Mấy ngày trước ta lại sáng tác một bản hòa tấu piano, nhân dịp này ta muốn để mọi người cùng thưởng thức”

Sau khi nghe câu này, mọi người ngay lập tức hưng phấn.

Tác phẩm mới của Beethoven, bọn họ là nhóm người được nghe đầu tiên, thật là may mắn.

Quay lại chỗ piano, Lý Phong bắt đầu đàn.

Giai điệu vang lên một cách sôi sục, còn mọi người thì yên tĩnh không nói gì nữa.

Đến khi bản hòa tấu kết thúc, mọi người càng ồn ào hơn lúc trước.

“Trời ạ, bản hòa tấu này quá hay!”

“Ta có cảm giác linh hồn của mình như giãn ra!”

“Thưa ngài Beethoven, bản hòa tấu này lên gì ? Đây có phải là bản gốc không ?”

Lý Phong gật đầu :” Bản hòa tấu này gọi là 《 Croatian Rhapsody》, đây là bản gốc của ta, mong mọi người ưa thích”

Tất cả mọi người bao gồm cả Tiết Tình đều bái phục sự tài tình của Lý Phong.

Chương 485. Chơi lớn rồi!

Chương 446: Chơi lớn rồi!

《Croatian Rhapsody》 là một bài hòa tấu Piano nổi tiếng ở thế giới song song, được sáng tác bởi Tonci Huljic, giai điệu sôi sục, cao vút. Ca khúc này được sáng tác vào thế kỷ 21, trong thời kỳ hiện đại.

Đã là ca khúc nổi tiếng thế giới thì sự rung động mà nó đem đến không cần miêu tả nhiều, tất cả khán giả đều cảm thấy hưng phấn, đánh giá rất cao bài hòa tấu này.

Bản hòa tấu này giống như tiếng sấm vang dội, đâm thẳng vào bộ não Tiết Tình.

《Hòa âm của định mệnh 》 tuy cũng đem lại sự rung động, nhưng lúc đó Lý Phong chỉ đàn chương đầu tiên, không thể phô bày hết lực hấp dẫn của bài nhạc, khiến người nghe có cảm giác chưa thõa mãn.

Còn bài 《Croatian Rhapsody》 này thì đã được trình diễn hoàn tất, tất cả được biểu diễn trước mặt Tiết Tình, Tiết Tình dường như nhìn thấy được hình ảnh thê lương của một Croatia đổ nát trong trời chiều, chỉ có máu bụi và nước mắt.

Từ bài 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 đến 《 Hòa âm của định mệnh 》 và hôm nay là 《Croatian Rhapsody》, sự rung động mà Beethoven đem đến cho Tiết Tình giống như những đợt sóng ngoài biển cả, đợt sau cao hơn đợt trước, Tiết Tình đã hoàn toàn chím đắm trong sự tài hoa của Beethoven.

Sắc mặt Sử Phi lúc xám lúc trắng, như người mất hồn.

Lúc ở lớp học, hắn chê bai 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 trước mặt các bạn học, bị Lý Phong lấy 《 Hòa âm của định mệnh 》đánh mặt.

Vốn hắn nghĩ rằng Beethoven cao lắm cũng chỉ viết được hai bài, kết quả là Beethoven lại dùng bản 《Croatian Rhapsody》 đánh mặt hắn tiếp.

Ông nội hắn là Sử Hưng Đức, dùng cả đời mới sáng tác ra được một tuyệt phẩm 《 Giữa mùa hạ 》, Beethoven tiện tay đã sáng tác ra ba bài còn hay hơn cả 《 Giữa mùa hạ 》, sự chênh lệch này làm Sử Phi cảm thấy tuyệt vọng và xấu hổ.

Vương Nguyệt, Trương Thiến và cả Lý Mãnh, cũng đã bắt đầu sùng bái Beethoven.

Dù sao bọn họ cũng là học sinh của học viện âm nhạc, khả năng thưởng thức âm nhạc cao hơn so với người bình thường, họ hiểu bản 《Croatian Rhapsody》 hay đến mức nào, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, bản hòa tấu này chắc chắn sẽ vang danh thế giới.

Lại còn cả 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 và 《 Hòa âm của định mệnh 》, chỉ cần ba bài này, Beethoven đã có thể trở thành nhạc sĩ tầm cỡ thế giới, được mọi người sùng bái.

Nếu ngay lúc này bọn họ có thể tranh thủ làm tốt quan hệ với Beethoven thì chỗ tốt sau này chắc chắn sẽ rất nhiều

Trong nhất thời, cả ba người đang bắt đầu tính toán nước đi của mình.

“Đinh, chúc mừng kí chủ đã hoàn thành nhiệm vụ, đang tiến hành khen thưởng…”

“Đinh, chúc mừng kí chủ, nhận được 3000 ngàn điểm kinh nghiệm ,150 ngàn điểm tích lũy"

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Cấp S

Điểm kinh nghiệm: 21500/ 30000

Điểm tich lũy hệ thống: 1745000

Điểm chinh phục : 289

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang thực hiện : Tám phương mưa gió để ta sử dụng, Cứu vãn nữ thần Tiết Tình (1)

"Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ"

Lý Phong vốn định chỉ đàn một bản 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》, ai ngờ nhiệm vụ lại không hoàn thành, đành phải mua thêm một bản 《Croatian Rhapsody》 từ hệ thống.

Cũng may nhiệm vụ đã hoàn thành, qua vẻ mặt của khán giả thì có lẽ lần này hắn thành công rồi.

"Ban nãy có không ít người cầm điện thoại quay video, chắc chẳng mấy chốc video của ta sẽ được upload lên Internet, không biết là sẽ hot đến mức nào!"

Lý Phong trầm ngâm suy nghĩ.

"Ngài Beethoven, đàn thêm một bản đi"

"Bản 《Croatian Rhapsody》 của ngài quá êm tai, đàn thêm một bản nữa đi"

"Thêm một bản…"

Sau khi mọi người nghe xong bản 《Croatian Rhapsody》 liền ào ào yêu cầu Lý Phong đàn thêm một bản nữa.

Nỗi lo nhiệm vụ đã được giải quyết, Lý Phong quyết định trang bức đến cùng, tiếp tục đàn bài 《 Hòa âm của định mệnh 》.

Lần này Lý Phong đàn đủ cả bốn chương dài 33p.

Sau khi nốt cuối cùng vang lên, khán giả rơi vào yên tĩnh.

Sau đó….

"Rào rào"

Mọi người vỗ tay như sấm!

Ánh mắt của khán giả nhìn Lý Phong, giống như là đang nhìn một vị thần.

Hiện giờ, nếu Lý Phong ngoắc ngoắc ngón tay với Tiết Tình, chắc chắn nàng sẽ thành kính tôn sùng, nằm rạp xuống đất để quỳ bái Lý Phong.

Quá rung động, cho dù là bài nhạc hay là Lý Phong đều quá tuyệt vời.

"Được rồi, cả ba bài đều đã đàn xong, đã đến lúc nói lời tạm biệt"

Thừa dịp mọi người còn chìm đắm trong sự rung động, Lý Phong cúi chào sau đó nhảy xuống khỏi sân khấu, chuẩn bị rời đi.

Có điều hắn đã đánh giá thấp sự cuồng nhiệt của khán giả, lúc hắn nhảy xuống khán đài, mọi người liền bao vây hắn, người thì muốn hắn kí tên, người lại muốn chụp ảnh lưu niệm.

Phải đến 10 phút sau hắn mới mở được "đường máu" để rời đi…

"Làm người nổi tiếng quá mệt mỏi, may là có mặt nạ biến hình"

Lý Phong hạ quyết tâm, từ nay về sau chỉ xuất hiện bằng gương mặt này khi cần thiết.

Ngay lúc Lý Phong cho là mình có thể rời khỏi thì Vương Nguyệt, Trương Thiến, Lý Mãnh lại vây quanh :"Ngài Beethoven, bọn ta là bạn học của Lý Phong, ngài có thể cho bọn ta cách để liên lạc với ngài được không, có gì sau này bọn ta có thắc mắc về vấn đề âm nhạc có thể hỏi ngài."

Đây là biện pháp mà bọn họ mới nghĩ ra, muốn thiết lập quan hệ với Beethoven thì phải có cách để liên lạc trước cái đã.

Sử Phi đứng ở đằng xa nhìn thấy cảnh này thì tức đến nổ phổi, bọn họ rõ ràng biết mình không hợp với Beethoven vậy mà còn chủ động xu nịnh Beethoven, đây là phản bội, phản bội một cách

đường đường chính chính!

Ba người Vương Nguyệt đã không thèm để ý đến sự phẫn nộ của Sử Phi.

Không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn, nếu bọn họ có thể thiết lập mối quan hệ với Beethoven thì sẽ tốt hơn nhiều so với giữ quan hệ với Sử Phi, đã như vậy thì họ còn quan tâm Sử Phi làm gì ?

"Ồ" Lý Phong đăm chiêu nhìn ba người bọn Vương Nguyệt, trong lòng cảm thấy cực kỳ quái dị.

Nếu bọn họ biết mình chính là Lý Phong thì sẽ có cảm tưởng gì nhỉ ?

Ba người Vương Nguyệt chờ đợi Lý Phong trả lời, hi vọng hắn sẽ cho số điện thoại hay gì đó.

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng :"Xin lỗi, ta từng nghe Lý Phong nói, quan hệ giữa các ngươi và Lý Phong không được tốt đẹp, mà ta lại rất quan tâm đến cảm giác của bạn mình, cho nên… Ta không muốn tiếp xúc với các ngươi, bye"

Ba người Vương Nguyệt sững sờ, tại sao lúc trước không giữ mối quan hệ với Lý Phong a~!

Lý Phong cũng chẳng quan tâm họ nghĩ gì, nói xong liền quay người nghênh ngang rời đi.

Ai ngờ vừa đi được mấy bước, Tiết Tình đã đuổi theo, "Ngài Beethoven, ta… Ta có thể đi cùng với ngài đến gặp Lý Phong không ?"

Trong lòng Lý Phong căng thẳng, đang định từ chối thì tiếng của Chí Linh tỷ tỷ vang lên :"Đinh, kí chủ, ngày có nhiệm vụ mới, có muốn kiểm tra hay không ?"

Lý Phong có dự cảm không tốt, ngay lúc này hệ thống đưa ra nhiệm vụ ! Đừng nói là bắt hắn thừa nhận thân phận thật của mình với Tiết Tình nhé! Nếu đúng là vậy thì chơi lớn rồi!

Chương 486. Ta thật sự là Beethoven!

Chương 447: Ta thật sự là Beethoven!

"Kiểm tra!"

"Nhiệm vụ : Bại lộ thân phận"

“Mô tả : Nói cho Tiết Tình biết kí chủ là Beethoven, nếu như thất bại trừ 1 triệu điểm tích lũy “

“Phần thưởng nhiệm vụ : 1000 điểm kinh nghiệm, 50 ngàn điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục”

“Chú ý : Hiện tại Tiết Tình đã say đắm tài hoa của Beethoven, nếu như kí chủ lộ thân phận thì tỷ lệ chiếm được trái tim của Tiết Tình rất lớn.”

Khóe miệng Lý Phong giật một cái :”Quả nhiên…”

Không hổ là Hệ thống cứu vãn nữ thần, loại nhiệm vụ này cũng nghĩ ra được!

Bây giờ đã có nhiệm vụ, liệu hắn có nên lộ ra thân phận hay không ?

“Một bên là chiếm được trái tim của Tiết Tình, một bên là trừ 1 triệu điểm tích lũy, dùng mông suy nghĩ cũng biết chọn cái nào”

“Ngài Beethoven !”

Thấy khuôn mặt của Lý Phong không ngừng biến ảo, Tiết Tình cảm thấy thấp thỏm không yên.

Đi tìm Lý Phong là giả, muốn ở cùng Beethoven thêm một chút nữa mới là thật, nếu không thừa dịp nà làm quen Beethoven thì biết đến khi nào mới được gặp lại.

Nhưng nàng sợ yêu cầu của mình làm cho Beethoven cảm thấy khó xử…

“Được rồi, đi thôi”

Lý Phong tắt hệ thống, mỉm cười với Tiết Tình, nói.

Trong lòng Tiết Tình vui sướng, dùng hết sức đè xuống sự kích động, cười nói :”Ừm!”

Lý Phong xoay người bắt đầu đi.

Tiết Tình bây giờ không còn là một nữ nhân lạnh nhạt như trước, mà giống như một cô gái nhỏ tuổi đi theo Lý Phong, nàng rất muốn mở miệng nói chuyện, nhưng không biết bắt đầu như thế nào, nên chỉ có thể im lặng đi theo.

Sau 10 phút hai người đi đến trước cửa toilet.

Lý Phong xoay người cười nói :”Tiết tiểu thư, ta cần đi toilet, ngươi vui lòng chờ ta một chút”

“A ? A!, được “ Khuôn mặt Tiết Tình đỏ lên, vội vàng đồng ý.

Lý Phong cười một tiếng, tiến vào nhà vệ sinh.

Tiết Tình chờ bên ngoài khoảng hơn 5p, mọi người vào vào ra ra, vậy mà Beethoven vẫn chưa ra.

Con trai thường đi toilet nhanh lắm mà, không lẽ…. Beethoven đi ị ?

Nghĩ đến đây, Tiết Tình thấy là lạ.

Đợi khoảng hơn một phút nữa, Tiết Tình cuối cùng cũng thấy một khuôn mặt quen thuộc từ trong toilet đi ra.

“Lý Phong? !”

Sau khi nhìn rõ khuôn mặt này, Tiết Tinh sững sờ !

“Sao, không muốn thấy ta hả ?”

Lý Phong đến trước mặt Tiết Tình, mỉm cười hỏi.

Thực ra hắn thay đổi trang phục rất nhanh, nhưng mà để tránh bị phát hiện thì phải chờ mọi người ra khỏi toilet rồi hắn mới ra được….

“Không… Không phải…” Tiết Tình liên tục khoát tay, sau đó giải thích :”Ta chỉ là nghĩ mãi không rõ, ngươi ở trong toilet nãy giờ sao ?”

Nàng nhớ là từ lúc đến toilet không hề thấy Lý Phong đi vào, nhưng tại sao bây giờ Lý Phong lại bước ra ? Không lẽ Lý Phong ngồi trong đó nãy giờ ?

Còn nữa… Beethoven đâu ? Sao không đi ra ?

“…” Khóe miệng Lý Phong giật một cái.

Nếu không phải đã nhận nhiệm vụ từ hệ thống thì hắn sẽ không dẫn Tiết Tình đến đây, cũng không cần phải phiền phức như vậy.

“Cái này…” Lý Phong trầm ngâm, sau đó từ từ nói :”Ngươi không thấy kỳ lạ sao ?”

“Hửm?” Lông mày Tiết Tình nhíu lại, cảm thấy trong lời nói của Lý Phong có ý gì đó.

“Hửm cái gì, tự đoán đi, ta nói ra thì sẽ không vui nữa” Lý Phong cười nói.

Có một số chuyện tự mình đoán sẽ có cảm giác tốt hơn là để người ta nói.

“Ta đoán ?” Tiết Tình nhíu chặt lông mày, sau đó bừng tỉnh nói :”A, biết rồi!”

“Biết rồi ?” Khóe miệng Lý Phong nhếch lên, chắp hai tay sau lưng làm ra bộ dáng cao nhân, chuẩn bị gật đầu thừa nhận.

Lúc này Tiết Tình nói :”Ừm, ta hiểu rồi, nhà vệ sinh này có cửa sau, đúng không ?”

Trán Lý Phong đen như đít nồi.

Trong não của Tiết Tình rốt cục là chứa cái gì ?

Thấy mặt Lý Phong đen lại, Tiết Tình do dự :"Chẳng lẽ không phải?"

"Tất nhiên là không phải, đoán lại đi!" Lý Phong tức giận nói

"Đoán thì đoán, làm gì dữ vậy !" Trong lòng Tiết Tình thầm mắng, cái đầu nhỏ lại tiếp tục hoạt động hết công suất.

Lát sau, một tia sáng lóe lên trong đầu của Tiết Tình :"A, biết rồi!"

Lần này Lý Phong không vội vã đáp lại, lỡ nha đầu này lại đoán sai thì sao !

"Ngươi và Beethoven chưa từng xuất hiện cùng một lúc, các ngươi lại cùng quen Vệ Minh Thành, sau đó… Beethoven vào nhà vệ sinh không ra mà lại là ngươi đi ra"

"Cho nên ngươi và Beethoven thực ra là…"

Hai tay Lý Phong nắm chặt, trong lòng điên cuồng la hét :"Gần đúng rồi, gân đúng rồi, ngươi nói tiếp đi, sắp đúng rồi !"

"Đợi đến lúc nàng đoán được thì ta nên dùng thái độ nào để đối mặt với nàng ? Lành lùng một chút, bựa một chút, hay là bá đạo một chút?"

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, tiểu gia đang rất khẩn trương a~"

Lúc này Tiết Tình nói tiếp :"Bạn thân… Không đúng, hai người đã nhận là bạn thân từ lâu rồi, không lẽ hai người là anh em ? Cũng không phải, hai người không giống nhau tí nào."

"Không được, đoán không ra, đầu ta sắp nổ rồi!"

Tiết Tình vò đầu bức tóc, khuôn mặt đau khổ, bỏ cuộc !

Lý Phong :"???"

Mới vừa nãy tiểu gia còn đắn đo không biết nên dùng thái độ gì để nói chuyện với ngươi, kết quả là ngươi đoán không ra !!!!

Tiết Tình, ngươi làm tiểu gia ta quá thất vọng.

Lý Phong thở dài, chậm rãi nói :"Thực ra… Ta chính là Beethoven"

"Thấy chưa, ta nói…. Cái gì?" Tiết Tình lấy tay che miệng, mở to mắt, khuôn mặt không dám tin.

"Đừng nhìn ta như vậy, ta chính là Beethoven" Lý Phong thở dài, nói ra chân tướng kiểu này đúng là khó chịu.

Hắn cũng không có cách nào, nha đầu này toàn đoán bậy đoán bạ mà thôi!

"Làm sao có thể ? Ngươi… Tại sao ngươi lại là Beethoven, hai người không có điểm gì giống nhau a!"

Tiết Tình cảm thấy nhất định là Lý Phong đang lừa mình.

"Bởi vì ta đã đeo mặt nạ da người"

Lý Phong nhún vai, nếu không phải hiện tại có quá nhiều người, hắn sẽ đeo mặt nạ lên cho Tiết Tình xem thử.

"Đeo mặt nạ da người ?"

Tiết Tình nhìn Lý Phong một cách nghi hoặc, nửa tin nửa ngờ.

Lý Phong cười khổ, có lẽ hắn nhất định phải biểu diễn cho Tiết Tình xem thì nàng mới tin được.

Có điều nơi này không được, đợi quay về nhà đã rồi tính tiếp.

Đúng lúc này, âm thanh của Chí Linh tỷ tỷ lại vang lên :"Đinh, chúc mừng kí chủ đã hoàn thành nhiệm vụ "Bại lộ thân phận", đang tiến hành khen thưởng…"

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhận được 1000 điểm kinh nghiệm,

50 ngàn điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục.”

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Cấp S

Điểm kinh nghiệm: 22500/ 30000

Điểm tích lũy hệ thống : 1795000

Điểm chinh phục: 309

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng, Cứu vãn nữ thần Tiết Tình (1)

Chương 487. Ta, vua đá xéo!

Chương 448: Ta, vua đá xéo!

"Ta vẫn chưa tin lắm”

Sau một lúc lâu suy nghĩ, Tiết Tình lắc đầu nói.

Từ trước đến nay nàng chỉ nghe về thuật dịch dung trong tiểu thuyết, phim ảnh chứ chưa bao giờ thấy được ngoài đời thật.

Vả lại trước đó Beethoven mặc nguyên bộ âu phục màu trắng, còn bây giờ Lý Phong mặc đồ thể thao, nếu cả hai là một vậy bộ y phục đó đâu rồi ?

Có quá nhiều điểm đáng ngờ, nên Tiết Tình vẫn chưa tin hẳn.

Lý Phong cười lắc đầu :”Ta biết chuyện này rất khó tin, nhưng mà không sao, chờ đến khi trở về nhà, ta lại đeo mặt nạ lần nữa cho ngươi xem”

Hắn cũng biết có rất nhiều thứ đáng ngờ, nếu chỉ nói bằng miệng thì Tiết Tình khó mà tin được, chỉ còn cách đợi về nhà để chứng minh lại.

“…Đành phải vậy thôi”

Tiết Tình cắn môi, nói.

Nói thẳng ra, hiện tại nàng đang đấu tranh tâm lý, Beethoven là người mà nàng sùng bái, Lý Phong lại là ân nhân cứu mạng của nàng, nếu hai người là một thì…

Trời ạ, Tiết Tình cảm thấy đầu mình sắp nổ tung.

“Chỉ sợ Lý Vân Hải sẽ không tới”

Lý Phong lấy điện thoại di động ra, mở website của lễ hội âm nhạc, nhưng vẫn không thấy có bất cứ tin tức nào nói là Lý Vân

Hải sẽ xuất hiện.

Sau đó, hắn tiện tay lướt qua top những từ khóa hot ở Micro Blog nhưng cũng chưa thấy tin tức gì về việc Beethoven xuất hiện.

Tiết Tình gật đầu :"Ừm… Ta cũng nghĩ vậy"

Tuy nàng đến đây để xem Lý Vân Hải biểu diễn, nhưng việc Lý Vân Hải không xuất hiện cũng không khiến cho nàng thất vọng, vì so với Lý Vân Hải thì nàng càng muốn gặp được Beethoven hơn.

"Thời gian không còn sớm, chúng ta đi ăn trưa đi" Lý Phong tắt điện thoại sau đó nói.

"Ừm, được, ta cũng hơi mệt rồi, ăn trưa xong chúng ta đi về" Hiện tại Tiết Tình rất muốn biết Lý Phong có phải là Beethoven thật không, nếu không phải nàng sợ Lý Phong thấy mình quá gấp gáp thì nàng đã không thèm ăn cơm trưa mà chạy thẳng về nhà rồi.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía khu ăn uống.

Lễ hội âm nhạc hấp dẫn rất nhiều du khách, chổ nào cũng đông nghịt người, bởi vì giờ đang là giờ ăn cơm, cho nên khu ăn uống càng đông hơn.

Bên trong khu ăn uống, có món ăn vặt, thức ăn nhanh, nhà hàng cao cấp, không thiếu gì cả, nhà hàng nào cũng có người xếp hàng dài đứng đợi.

Hai người vất vả lắm mới vào được một nhà hàng cao cấp tương đối ít người, sau khi lấy số mới phát hiện trước họ còn có 6 người nữa.

"Kệ đi, dù sao đây cũng là nhà hàng ít người nhất rồi"

Trong lời nói của Lý Phong có chút bất đắc dĩ và bực bội.

"Ừm, vậy chúng ta ngồi chờ đi"

Tiết Tình không quan tâm, khi nàng ở ngoại quốc cũng thường xuyên đi ăn ở nhà hàng , lần nào đến cũng phải chờ rất lâu mới có

đồ ăn.

Ngay lúc hai người ngồi ở phòng chờ thức ăn thì Chu Tử Ngang và bọn người Sử Phi đi tới.

“A?”

Chu Tử Ngang dừng lại khi nhìn thấy Lý Phong và Tiết Tình.

Sắc mặt của Sử Phi thay đổi khi hắn nhìn thấy Lý Phong cùng Tiết Tình.

Phía sau hai người, Vương Nguyệt, Trương Thiến và Lý Mãnh cũng dừng lại, nét mặt rất phức tạp, không biết đang nghĩ gì.

“Ồ, có phải là Lý thiếu và đồng học Tiết Tình không ?” Chu Tử Ngang cười ha hả, đi đến trước mặt hai người, như cười mà không phải cười hỏi :”Hai người sao không đi ăn trưa mà lại ngồi đây làm gì ?”

Lý Phong trợn mắt, cười cười nói :”Chu đại thiếu sao không đi ăn trưa, mà lại đứng đây nói nhảm làm gì ? Rảnh quá sao ?”

Bọn người Sử Phi hít vào một hơi !

Ngay cả Chu Tử Ngang mà Lý Phong cũng dám chửi, trâu bò thật!

Nụ cười trên mặt Chu Tử Ngang trong nháy mắt đông cứng lại :”Lý Phong, có phải ngươi nghĩ là ngươi đánh nhau rất giỏi, cho nên trong mắt ngươi Chu Tử Ngang ta chẳng là cái thá gì?”

Sử Phi thất bại hai lần khiến cho Chu Tử Ngang rất tức giận, đúng lúc hai cậu của hắn cùng đi ăn cơm, nên hắn muốn nhân dịp này gây sự với Lý Phong.

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng :”Chu đại thiếu hiểu lầm rồi, không phải là ta “nghĩ” là ta đánh nhau rất giỏi mà chính xác là ta đánh nhau rất giỏi, cho nên trong mắt ta ngươi chẳng là cái thá gì cả”

Chu Tử Ngang :”???”

Mọi người :"???

Lý Phong nói cái gì? Hắn nói hắn đánh nhau rất giỏi nên không để Chu Tử Ngang vào mắt?

"Được rồi, các ngươi làm gì thì làm đi, đừng làm phiền ta và Tiết Tình, chúng ta cần yên tĩnh."

Lý Phong lười nói nhảm với Chu Tử Ngang, phất phất tay đuổi Chu Tử Ngang như đuổi một con ruồi.

"Con mẹ nó…" Chu Tử Ngang cảm giác trong lòng có một đợt lửa giận hừng hực cháy lên, muốn chửi thẳng vào mặt Lý Phong, làm cho Lý Phong tức giật ra tay.

Có điều làm vậy thì hơi chợ búa, mà hắn cũng không muốn để mọi người thấy mình bị Lý Phong chọc tức, đi chọc người khác cuối cùng mình lại là người tức thì hơi bẽ mặt.

"Mọi người đều là bạn học, gặp nhau chào hỏi cũng bình thường thôi mà" Chu Tử Ngang hít sâu, đè lại sự nóng giận, sau đó cười nói :"Hình như các ngươi đang đợi đến lượt mình đúng không?"

"Chứ không lẽ đợi ngươi ?" Lý Phong trừng mắt, cười cợt nói.

"Ha ha" Chu Tử Ngang suy nghĩ sau đó cười một tiếng nói :"Chúng ta cũng đến đây ăn, nhưng lại không cần chờ, ngươi biết tại sao không ?"

Lý Phong không nhịn được cười, nói :"Không có hứng thú biết, hơn nữa ta cũng muốn nhắc nhở ngươi một chút, cố quá thì quá cố, bớt làm màu lại đi."

Khóe miệng Chu Tử Ngang giật một cái, cơn tức mới vừa dằn xuống giờ lại dâng lên lần nữa.

Nãy giờ Tiết Tình không còn lạnh lùng như trước nữa mà đã che miệng cười rộ lên khi nghe Chu Tử Ngang bị chọc giận.

Miệng lưỡi Lý Phong quá độc, tranh luận với hắn sẽ bị tức chết.

Lúc này Sử Phi mới đứng ra tiếp lời cho Chu Tử Ngang :"Toàn

bộ làng du lịch này đều là của ông ngoại Chu Thiếu, tính ra thì Chu thiếu là chủ nhân ở đây, chỉ cần đi tới nhà hàng nào thì nhà hàng đó sẽ đối đãi Chu thiếu như là rồng đến nhà tôm, không cần phải bốc số ngồi chờ"

Trên khuôn mặt của ba người Vương Nguyệt lộ ra vẻ hâm mộ, đây đúng là cuộc sống của công tử thế gia a! Cả đời bọn họ chắc cũng không thể nào ngang tầm được với Chu Tử Ngang.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, rất ít người trên thế giới này được như Chu Tử Ngang, đa số đều là người bình thường giống bọn họ, cho dù Lý Phong đánh nhau rất giỏi thì sao ? Cũng phải ngoan ngoan ngồi đợi mà thôi !

Nghĩ như vậy khiến cho bọn người Vương Nguyện cảm thấy tốt hơn nhiều.

"Nghe chưa hả ?" Chu Tử Ngang đắc ý cười, quay qua nhìn Tiết Tình nói :"Tiết Tình ở đây chơi cả buổi sáng chắc vừa mệt vừa đói đúng không, hay là đi với bọn ta, ta mời ngươi đi ăn tiệc"

Không chờ Tiết Tình đáp lại, Chu Tử Ngang nói tiếp :"Tất nhiên là chỉ mời Tiết Tình mà thôi, còn "bạn" Lý Phong đây thì cứ vui vẻ mà ngồi chờ tiếp đi nhé, ha ha ha "

Chu Tử Ngang vừa nói xong, thì bọn người Sử Phi liền cười hùa theo, trong tiếng cười tràn ngập vẻ trào phúng và khinh thường.

Tiết Tình tức giận, định đứng dậy cãi lại Chu Tử Ngang.

Lý Phong liền vội vàng kéo tay của nàng lại, nghiêm túc nói :"Tiết Tình, ta hỏi ngươi, nếu ngươi bị chó cắn, ngươi có cắn lại chó không ?"

Nghe câu này Tiết Tình cũng sững sờ, sau đó trả lời một cách vô thức :"Tất nhiên là không rồi, chỉ có chó mới cắn lộn với nhau thôi"

Lý Phong búng tay một cái nói :"Đúng rồi… Vì vậy chúng ta không cần phải tranh luận với loại người này, tranh luận với bọn chúng là hạ thấp bản thân mình"

Tiết Tình: ". . ."

Chu Tử Ngang: ". . ."

Mọi người : ". . ."

Đây gọi là chửi mà không thô tục.

Lý Phong cười thầm :"Này thì cà khịa, ngươi muốn làm tiểu gia nổi giận sao ? Nằm mơ đi!"

Chương 488. Ái mộ hư vinh người?

Chương 449: Ái mộ hư vinh người?

"Lý Phong, đúng là ta đã xem thường ngươi, ngươi không chỉ biết đánh nhau mà miệng lưỡi cũng rất ghê gớm, đáng sợ"

Chu Tử Ngang dằn xuống sự nóng giận, giơ ngón cái về phía Lý Phong, sau đó lại tiếp tục nói :"Cho dù ngươi đánh nhau giỏi, chửi nhau hay, thì cũng không thể che giấu một sự thật, đó là ngươi chỉ là một thằng nghèo rớt mồng tơi"

Phương pháp tốt nhất để chọc giận người khác là gì ? Vạch trần khuyết điểm !

Cổ nhân có câu, đánh người không đánh mặt, chửi người không chửi khuyết điểm, khi đã phạm vào hai điều này, thì rất dễ làm cho đối phương hận mình đến chết đi sống lại.

Chu Tử Ngang tất nhiên sẽ không quan tâm đến việc Lý Phong hận hắn, hắn vừa mới nhắn tin cho hai cậu của hắn, hai cậu của hắn đang đứng nhìn từ lầu hai, nếu Lý Phong ra tay thì hai cậu của hắn sẽ tới ngay !

Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có "nghèo" mới là khuyết điểm của Lý Phong, Chu Tử Ngang đành phải chọc vào nó.

Sử Phi đoán được ý của Chu Tử Ngang, nên phụ họa theo :"Chu thiếu, chắc là ngươi không biết, Lý Phong rất thích danh hão"

Chu Tử Ngang nhướng mày một cái, cảm thấy hứng thủ hỏi :"Ồ ? Tại sao ngươi lại nói vậy ?"

Sử Phi liếc nhìn Lý Phong, đùa cợt nói :"Lúc trước ở Hoàng Gia số 1, Lý Phong nói hắn đã uống Lafite 1982 mấy lần, còn nói vị cũng bình thường, bọn ta suýt nữa cười đến rụng răng."

“Còn nữa, hôm nay chỉ vì làm màu, Lý Phong đã thuê một chiếc Porsche Panamera, ngươi nói xem, có phải hắn thích hư danh hay không?”

“Có chuyện này sao?” Chu Tử Ngang lộ ra vẻ kinh ngạc, giả bộ không vui nói :”Sử Phi, Lý Phong là bạn học của chúng ta, ngươi đừng đặt điều nói xấu như vậy”

Sử Phi vội vàng phủ nhận :” Ta tuyệt đối không nói xấu Lý Phong, những điều này có ba người Vương Nguyệt làm chứng”

“Sử Phi đúng là không nói láo, những việc này đều là thật”

Vương Nguyệt gật đầu phụ họa.

“Aizz, vốn dĩ ta nghĩ lấy tiền cha mẹ mua một chiếc Magotan đã là làm màu lắm rồi, nhưng mà sau khi so sánh với Lý Phong thì đúng là gà con gặp đại bàng, danh hão hại người a~”

Lý Mãnh cũng lắc đầu cảm thán.

“Nữ nhân như ta không thích đàn ông làm màu, nhưng mà dù sao Lý Mãnh còn đỡ, gia đình của ngươi đủ điều kiện để mua xe, không như một số người…Không có thực lực còn cố gắng làm màu.”

Trương Thiến nói bằng giọng đùa cợt, ánh mắt khinh thường.

“Các ngươi nói đủ chưa, Lý Phong không phải là loại người như vậy, 20 triệu hắn còn không thèm lấy nữa kìa!”

Tiết Tình không nhịn nữa, đứng ra giải thích cho Lý Phong.

Bọn người Sử Phi nghe xong thì sững sờ, sau đó cười ha hả.

“Nhìn thấy số tiền lớn mà không nổi lòng tham khó lắm sao ? Như ta đây, cho dù thấy xe chở tiền chạy qua trước mặt cũng không thèm tham, tại vì có lấy được đâu mà tham, ha ha”

“Ta đi shopping thấy rất nhiều vàng bạc, kim cương cũng đâu có tham”

“Tiết Tình à, ngươi bị Lý Phong tẩy não rồi, hắn chỉ là một học sinh nghèo, làm gì có cơ hội sờ vào khoản tiền lớn như vậy ?”

Ba người Vương Nguyệt liên tục trào phúng.

“Được rồi, mọi người đừng tranh cãi nữa, bị người khác vạch trần điểm xấu trước các bạn nữ sẽ rất khó chịu ! Các ngươi nói nữa lỡ như Lý Phong thẹn quá hóa giận thì sao ?”

Chu Tử Ngang như cười mà không phải cười, nhìn Lý Phong nói.

“Ngươi có biết mình đang đùa với lửa không!” Ánh mắt Lý Phong lạnh lùng, từ từ nói.

Hắn biết Chu Tử Ngang cố ý chọc cho mình giận, nên hắn khống chế không để Chu Tử Ngang đạt được mục đích.

Nhưng mà thủ đoạn của Chu Tử Ngang quá bỉ ổi, miệng của Sử Phi và Vương Nguyệt cũng quá thối, hắn đã bắt đầu tức giận.

“Ôi chao, Lý Thiếu sắp nổi giận rồi ? Ta sợ lắm, xin hỏi bọn ta có nói sai cái gì không ? Không đúng không ? Nếu như ngươi khó chịu, thì lấy bằng chứng ra phản bác đi ! Không thì đánh bọn ta một trận cho hả giận đi!”

Chu Tử Ngang vỗ ngực, giả bộ sợ hãi, nhìn bọn người Vương Nguyệt đang cười trộm.

“Đúng vậy, không phải ngươi thích đánh mặt người khác sao, dùng số dư trong tài khoản ngân hàng của ngươi để đánh mặt chúng ta đi, hay là ngươi tiếp tục kiếm một người bạn để chứng minh ngươi là siêu cấp phú hào đi, vả mặt chúng ta nữa đi ! Pleaseee !”

Sử Phi nói bằng giọng mỉa mai, khoa tay múa chân như thằng hề.

Nhưng mà tâm tình của Sử Phi đang rất thõa mãn, từ khi Lý Phong vào Kim Kinh đến giờ, hắn luôn luôn bị Lý Phong áp chế, rất biệt khuất, bây giờ có hội thì đương nhiên phải trào phúng Lý Phong một trận.

Mắt Lý Phong sáng lên, nhếch miệng cười cợt :"Ồ ? Vậy sao ?"

Dùng số dư trong tài khoản ngân hàng để đánh mặt ? Tuy là thủ đoạn hơi đơn giản và thô tục, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại cũng là biện pháp tốt..

Ngay lúc Lý Phong chuẩn bị làm theo đề nghị của Sử Phi thì một người đàn ông trung niên cùng với một số nhân viên từ lầu hai đi xuống.

"Hôm nay phải dọn dẹp vệ sinh thật tốt, nhất định phải lưu lại ấn tượng tốt cho khách hàng"

Người đàn ông trung niên dặn dò những nhân viên đi phía sau, từ từ xuống lầu dưới.

Vừa nói người đàn ông trung niên vừa nhìn xung quanh nhà hàng, đến khi hắn nhìn thấy bọn người Lý Phong thì lập tức sững sờ, xoa xoa mắt, xác định là mình không nhìn lầm, vội vàng đi xuống lầu, chạy đến chỗ Lý Phong.

"Ngài… Ngài là Lý thiếu ?"

Người đàn ông trung niên dừng lại trước mặt Lý Phong, vui mừng hỏi.

Lý Phong nhướng mày một cái, nghi ngờ hỏi :"Ngươi biết ta ?"

Chu Tử Ngang và bọn người Sử Phi nhíu mày, người đàn ông trung niên này nhìn rất có khí thế, chắc chắn không phải người bình thường, tại sao hắn lại biết Lý Phong, còn gọi Lý Phong là Lý thiếu ?

"Bỉ nhân Trần Hải Phi, là chủ nhà hàng này"

Trần Hải Phi lấy một cái danh thiếp dát vàng ra, cung kính đưa cho Lý Phong, nói tiếp :"Hôm đó ta đã may mắn thấy được phong thái của Lý Thiếu ở Vương gia."

Lý Phong nhận danh thiếp, như cười mà không phải cười nói :"Đã lâu như vậy ngươi còn nhớ được ta sao ? Đúng là có lòng !"

“Thật sự là phong thái của Lý thiếu hôm đó quá mức sáng chói, không ai có thể quên được a!” Trần Hải Phi thừa dịp nịnh nọt.

Lúc đó hắn là khách mời đến tham quan, ở Vương gia, hắn đã thấy được toàn bộ quá trình Lý Phong đánh giết Vương Thành, và cũng chấn kinh khi thấy Lý Phong từ chối việc quay về gia phả của Vương Tôn gia.

“Trần lão bản đúng không ? Ta là Chu Tử Ngang, ông ngoại ta là Chung Hoành Đạt, ngươi vừa gì mà nhà Vương gia, cái gì mà phong thái sáng chói ?”

Chu Tử Ngang nghe ra có gì đó sai sai, liền vội vàng hỏi.

“Thì ra là Chu thiếu, ngài cùng Lý thiếu là …?” Trần Hải Phi giật mình, vội vàng bắt tay Chu Tử Ngang.

Tuy Chung gia kém xa sự hiển hách của Vương Tôn gia, nhưng cũng đáng để hắn tôn kính, dù sao hắn là một thương nhân, tuy nắm trong tay chuỗi nhà hàng ở khắp cả nước, tài sản khoảng 10 tỷ, nhưng mà cũng không muốn trêu chọc quái vật khổng lồ như Chung gia.

Chu Tử Ngang cũng bắt tay hắn nói :” Chúng ta là bạn học”

“À, thì ra ngài là bạn học của Lý Thiếu, vậy sao ngài lại không biết thân phận của Lý thiếu ?” Trần Hải Phi cũng nghi hoặc nhìn Lý Phong.

“Danh tiếng của ta rất nhỏ, nên không dám khoe khoang” Lý Phong cười một tiếng “Nếu Trần lão bản đã ở đây, làm phiền Trần lão bản giới thiệu một chút về ta cho bọn họ nghe đi”

Trần Hải Phi bừng tỉnh, liền vội vàng giới thiệu :”Chu thiếu, chắc ngươi không biết, Lý thiếu là ông chủ của Osvili, và còn là…”

“Cái gì ?!”

Một câu “ông chủ của Osvili” đã làm cho sắc mặc của Chu Tử Ngang và bọn người Sử Phi kịch biến.

Chương 489. Dọn bãi, làm việc!

Chương 450: Dọn bãi, làm việc!

Chu Tử Ngang sững sờ, Sử Phi càng sững sờ hơn.

Cái gì… Lão tử vừa mới đề nghị Lý Phong tìm người đến chứng minh hắn là siêu cấp phú hào, thì liền có Trần Hải Phi xuất hiện nói Lý Phong là ông chủ của Osvili !

Có cần trùng hợp đến vậy không ? Các ngươi hợp tác với nhau để chơi lão tử đúng không ?

“Trần lão bản, ngươi nhầm sao? Lý Phong chỉ là một học sinh nghèo mà thôi, chắc chắn không thể là ông chủ của Osvili”

Chu Tử Ngang thở ra một hơi, sắc mặt khó coi.

“Đúng vậy Trần lão bản, nếu Lý Phong là ông chủ của Osvili, thì ta đã là tỷ phú top thế giới, quả thực là chuyện cười !”

Sử Phi vừa nói vừa cười.

Ông chủ Osvili là ai ? Một trong những người thuộc giới siêu giàu, tiềm lực vô cùng khủng khiếp, trong tương lai có hi vọng vào top người giàu Trung Quốc, thậm chí là top thế giới.

Lý Phong là ai ? Chỉ vì danh hão mà nói mình uống Lafite 1982 mấy lần, lại còn thuê xe sang để đi, một tên nghèo thích làm màu mà thôi !

Hai người không có điểm nào giống nhau thế mà Trần Hải Phi lại nói Lý Phong là ông chủ của Osvili, đúng là hoang đường !

Ba người Vương Nguyệt cũng gật đầu phụ họa.

Nếu Lý Phong là ông chủ của Osvili, vậy trước đó hành động trào phúng của bọn họ khác nào trò đùa nhảm nhí, giống như một tên ăn mày lại chê hoàng đế nghèo, nếu để người khác nghe được,

người ta sẽ cười đến rụng răng.

Chỉ có Tiết Tình tin lời của Trần Hải Phi, đến cả Beethoven cũng là Lý Phong, thì ông chủ của Osvili đâu có gì kì lạ ?

Nhưng tin tức này cũng rất kinh người, khó trách Lý Phong không thèm 20 triệu, 20 triệu đối với Lý Phong chỉ là tiền tiêu vặt.

Trần Hải Phi nhíu mày :"Chỉ là Lý thiếu đang khiêm tốn mà thôi "

Hắn đã nhìn ra, những người này không hợp với Lý thiếu, đã như vậy hắn cũng không cần phải nể mặt những người này làm gì.

Tuy thân phận của Chu Tử Ngang có chút ghê gớm, nhưng mà so với Lý thiếu, thân phận của Chu Tử Ngang không tính là cái gì !

"Khiên tốn ?" Chu Tử Ngang cười :"Khiêm tốn đến mức phải đi taxi ? Trần lão bản, chắc chắn ngươi đã bị Lý Phong lừa gạt, hoặc là ngươi đã nhận lầm người, nói tóm lại… Tuyệt đối không có khả năng Lý Phong là ông chủ của Osvili !"

Bọn người Sử Phi cũng gật đầu phụ họa :"Đúng đúng, Trần lão bản, chắc chắn ngươi nhận lầm người"

"Hắn chỉ mới 19 tuổi, còn là học sinh nữa, làm sao có thể là ông chủ của Osvili, tuyệt đối không có khả năng này!"

Trần Hải Phi :"???"

Lý thiếu mới 19 tuổi ? Còn trẻ như vậy đã đạt được thành tựu mà hắn chỉ dám mơ ước, không hổ là người được Vương Tôn gia tranh giành.

"Ta chắc chắn không bị lừa, cũng không có chuyện nhầm lẫn, Lý thiếu là ông chủ của Osvili, điều này có rất nhiều người có thể chứng minh"

"Các ngươi không tin cũng không sao, có điều bạn của Lý thiếu cũng là bạn của Trần Hải Phi ta, kẻ địch của Lý thiếu là kẻ địch của Trần Hải Phi ta, nếu các ngươi không tôn trọng Lý thiếu, thì ta rất xin lỗi, nhà hàng chúng ta không chào đón các người, mời các

người ra ngoài”

Bị mọi người liên tục nghi ngờ làm Trần Hải Phi có chút không vui.

Lý thiếu là nhân vật cỡ nào ? Thành viên của Long Hồn, ép đến mức Vương gia Giang Nam không dám ngẩng đầu, cự tuyệt lời mời quay về Vương Tôn gia của Vương Tôn Trọng, chỉ là một cái thân phận ông chủ của Osvili thì đã là gì ?

Những người này dám xem thường Lý thiếu, đúng là không biết trời cao đất rộng !

Chu Tử Ngang đầu tiên là sững sờ, sau đó giận tím mặt nói :”Trần Hải Phi, ngươi biết mình đang nói gì không ?”

“Ngươi muốn lấy Chung Gia ra hù dọa ta ?” Trần Hải Phi cười lạnh.

Tuy là Chung gia mạnh, nhưng cũng chỉ mạnh ở Kim Kinh thôi, đắc tội Chung gia nhiều lắm thì rút nhà hàng ra khỏi Kim Kinh.

Nhưng nếu đắc tội với Vương Tôn gia, thì không có cách nào làm ăn ở ít nhất là một nửa Trung Quốc.

Chỉ cần so sánh, đã biết cần phải đứng về phía ai.

Chu Tử Ngang cười ngạo nghễ :”Không sai, toàn bộ làng du lịch đều là của nhà ngoại ta, ngươi có tư cách gì đuổi ta ?”

Muốn đuổi hắn tại địa bàn của hắn, tên Trần Hải Phi này điên rồi sao ?

“Làng du lịch đúng là của Chung gia, nhưng mà khi ta thuê chỗ này, ta cũng có ký hợp đồng đàng hoàng, chưa hết hạn hợp đồng thì nhà hàng này vẫn là của ta, ta muốn ai đi thì người đó phải đi”

Trần Hải Phi không hề sợ hãi, có Lý thiếu làm chỗ dựa thì ngay cả Chu Hoành Đạt hắn cũng không sợ chứ đừng nói gì là Chu Tử Ngang.

Chu Tử Ngang: "? ? ?"

Không đúng… Trần Hải Phi định vì Lý Phong mà trở mặt với Chung gia ? Trâu bò, trâu bò, ngươi rất trâu bò, nhưng lão tử còn có người trâu bò hơn nữa.

“Cậu cả, cậu hai, ta không giải quyết được, các ngươi mau xuống giúp ta”

Chu Tử Ngang gọi viện binh.

Mắt Lý Phong sáng lên, âm thầm nói :”Người nhà họ Chung muốn ra tay sao ? Sự việc càng ngày càng thú vị…”

Bọn người Sử Phi, Vương Nguyệt, bắt đầu hưng phấn, thì ra hai cậu của Chu Tử Ngang cũng ở đây, sắp có trò vui để xem rồi.

Trần Hải Phi biến sắc, quay đầu nhìn về phía lầu hai, thấy hai người đàn ông trung niên, một trước một sau đi xuống lầu.

Hai người này đều mặc đồ tây trang màu đen, tóc vuốt sáp bóng loáng, giày da cũng không dính một hạt bụi.

Lúc đi khí thế dâng trào, nhìn qua cũng biết là người sống ở vị trí cao.

Bọn họ là hai người cậu của Chu Tử Ngang —— Chung Thụy Thành, Chung Thụy Nghiệp!

Chung Thụy Thành đi đến bên canh Chu Tử Ngang vỗ vỗ bả vai của hắn, khuôn mặt hiện lên vẻ cưng chiều nói :”Tử Ngang, lỡ để cho ngươi bị thiệt thòi, ngươi đứng qua một bên, nhìn ta và cậu hai ngươi đòi lại danh dự cho ngươi !”

“Cám ơn hai cậu “ Hốc mắt Chu Tử Ngang ửng đỏ, nhìn giống như một đứa bé bị ăn hiếp.

Thấy vậy, ánh mắt của Chung Thụy Thành, Chung Thụy Nghiệp càng lạnh lùng hơn.

Chung Hoành Đạt có ba người con trai một người con gái, mẹ của Chu Tử Ngang, Chung Hồng Diễm là con út, ba người anh rất chiều chuộng người em út này.

(cái này chắc do bên TQ gọi bác thành cậu @@)

Yêu ai yêu cả đường đi lối về, từ nhỏ bọn họ đã yêu thương Chu Tử Ngang, bây giờ Chu Tử Ngang bị bắt nạt, làm sao họ không giận cho được?

Chung Thụy Thành quay qua nhìn Trần Hải Phi, lạnh lùng nói :"Trần Hải Phi, ngươi kinh doanh trên địa bàn của Chung gia, mà lại dám khi dễ người của Chung gia, có phải ngươi cảm thấy ngươi buôn bán quá tốt, nên không để Chung gia vào mắt ?"

Trần Hải Phi vội vàng ôm quyền nói :"Chung tiên sinh nói quá lời, ta luôn tôn trọng Chung gia, có điều Lý thiếu là bằng hữu của Trần mỗ, ta không thể trơ mắt nhìn Lý thiếu bị người khác sỉ nhục "

Trần Hải Phi phát khổ, cho dù là Chung gia hay Lý thiếu, hắn cũng không chọc nổi.

Nếu như không cần thiết, hắn sẽ không đứng về bên nào, nhưng trong tình huống này, hắn không thể đứng giữa, chỉ có thể chọn một bên.

So về thực lực hai bên, thì phần thắng của Lý Phong lớn hơn, hắn chắc chắn phải chọn Lý Phong, chỉ là bây giờ mọi việc đã nằm ngoài tầm tay của hắn, bây giờ đành chờ mong Lý Phong có thể trấn áp Chung gia!

"Tốt lắm, có vẻ như ngươi quyết tâm muốn giúp Lý Phong!" Chung Thụy Thành cười lạnh một tiếng, quay sang nói với Chung Thụy Nghiệp :"Nhị đệ, bắt đầu!"

Chung Thụy Nghiệp gật đầu, lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc điện thoại :"Đến nhà hàng Hải Phi!"

Chỉ sau hai ba phút, có một đám người mặc đồ an ninh đến đây.

Chung Thụy Nghiệp ra lệnh với người dẫn đầu nhóm bảo an :"Dọn sân, phong tỏa nhà hàng này, hôm nay lão tử muốn đại khai sát giới !"

Sau khi nghe câu này, sắc mặt của Trần Hải Phi kịch biến!

Chương 490. Gấp trăm lần hoàn lại!

Chương 451: Gấp trăm lần hoàn lại!

Đám bảo an kia là nhân viên của làng du lịch, nói thẳng ra thì bọn họ là người của Chung gia.

Ngay khi Chung Thụy Nghiệp ra lệnh, những người bảo an này liền vọt vào trong nhà hàng đuổi khách.

Bất kể du khách, người già trẻ nhỏ, hay là chưa ăn xong, nói chung đều không có ngoại lệ, Chung Thụy Nghiệp đã nói dọn bãi, các ngươi còn không chịu đi thì ta lật bàn của các ngươi !

Rất nhanh, xung quanh ồn ào, trong nhà hàng Hải Phi loạn đến mức gà bay chó chạy, tiếng mắng chửi, tiếng la khóc, tiếng đập đồ liên tục xuất hiện…

Trần Hải Phi giận đến xanh mặt, cả người run rẩy.

Đã bao nhiêu năm rồi hắn chưa thấy cảnh này ? Chỉ có lúc mới bắt đầu lập nghiệp, đối thủ cạnh tranh của hắn cho người vào đập phá, nhưng sau khi nhà hàng Hải Phi có danh tiếng thì chưa bao giờ xảy ra chuyện này.

Nhà hàng của hắn bây giờ đã có chi nhánh khắp Trung Quốc, tài sản của hắn cũng đã lên tới 10 tỷ, vậy mà có người lại đập nhà hàng của hắn trước mặt hắn.

Phẫn nộ, sỉ nhục, tức giận, biệt khuất… Đủ loại tâm trạng đang bao phủ Trần Hải Phi.

“Các ngươi… Không thấy quá đáng sao ? Người các ngươi muốn kiếm chuyện là ta, cần gì phải đuổi khách ra ngoài, chúng ta đi chỗ khác giải quyết không phải sẽ tốt hơn sao ?”

Lý Phong nhíu mày, sát khí bắt đầu xuất hiện.

Ban ngày ban mặt mà lại đuổi khách, đập nhà hàng, không quan tâm đến người già trẻ nhỏ, hành động này đã vượt quá vô pháp vô thiên.

Quan trọng là bọn bảo an này làm việc rất thuần thục, nghĩa là đã làm chuyện như vậy nhiều lần rồi, Chung gia ở Kim Kinh đúng là rất phách lối.

Lý Phong tất nhiên có khả năng ngăn cản bọn họ, nhưng mà hắn cũng không muốn khai chiến với hai anh em Chung Thụy Thành lúc còn khách, may mắn là bọn người bảo an tuy thô bạo nhưng cũng không đánh người.

“Lỡ như ngươi chạy thì sao ? Tốt nhất là nên phòng ngừa!”

Chung Thụy Nghiệp móc ra hai điếu xi gà, đốt một điếu cho Chung Thụy Thành, hai người thoải mái hút xì gà trước mặt mọi người.

“Chỉ vì phòng ngừa mà ngươi đuổi khách của người khác, đập đồ của người khác ? Chung gia đúng là rất uy phong!” Trần Hải Phi thở ra một hơi, quay về phía Lý Phong nói :”Xin Lý thiếu làm chủ cho ta”

Lý Phong gật đầu :”Yên tâm, tổn thất mà Chung gia tạo ra cho ngươi, ta sẽ bắt bọn chúng trả lại gấp trăm lần”

Trần Hải Phi vì hắn mà bị tai bay vạ gió, chuyện này hắn ghi nhớ, giải quyết xong Chung gia hắn sẽ đền bù cho Trần Hải Phi.

Cách nói của Lý Phong rất lạnh nhạt, mọi người nghe được sự tự tin trong đó, nhưng mà…

Bắt Chung gia trả lại gấp trăm lần ? Ngươi có phải đang chém gió không?

Chung Thụy Thành thở gấp : "Cuồng vọng!"

Chung Thụy Nghiệp mắng chửi: "Phách lối!"

Chu Tử Ngang suy nghĩ hồi lâu, nói ra một chữ "Con mẹ nó".

Ngay cả Trần Hải Phi cũng sững sờ, thực ra hắn yêu cầu không cao, chỉ hi vọng nhà hàng Hải Phi có thể tiếp tục hoạt động ở làng du lịch, còn phần tổn thất… Dù có thì cũng không nghĩ tới Lý Phong sẽ bắt Chung gia bù lại gấp trăm lần.

Mắt của Tiết Tình liếc tới, bị sự bá đạo của Lý Phong chấn nhiếp.

Đám người Sử Phi, Vương Nguyệt ở đối diện không biết nên nói gì cho phải, nghe Lý Phong nói chuyện bọn họ đã chết lặng.

Lúc này dưới sự "nỗ lực" của đám bảo an, khách và nhân viên trong nhà hàng đã bị đuổi ra hết.

Không chỉ vậy, bọn bảo an còn bao vây nhà hàng Hải Phi, không cho bất cứ ai đi vào. Nhà hàng Hải Phi đã bị phong tỏa.

"Phách lối , cuồng vọng ? Ngu ngốc !" Lý Phong trừng mắt, đứng dậy, quay đầu nói với Tiết Tình :"Ngươi ở đây đợi một lát, ta đi giải quyết bọn họ"

Sau khi nói xong, Lý Phong từ từ đi đến chỗ hai anh em Chuy Thụy Thành.

Nhà hàng đã không còn ai, đã đến lúc hắn ra tay.

Săc mặt Chung Thụy Thành hơi biến :"Hừ ! Ngươi nghĩ ngươi là cường giả Siêu Phàm cảnh là không cần nể nang ai sao ? Ấu trĩ !"

Nói xong, một cỗ khí thế Siêu Phàm trung kỳ phát ra từ trên người hắn.

"Tử Ngang, mang theo bạn học của ngươi tránh xa ra một chút, xem ta và cậu cả giải quyết tên tiểu tử phách lối này."

Chung Thụy Nghiệp căn dặn Chu Tử Ngang một tiếng, sau đó phát ra khí tức của mình !

"Oanh"

Khí tức của Chung Thụy Nghiệp yếu hơn Chung Thụy Thành nhiều, chỉ là Siêu Phàm sơ kỳ.

Chung gia có bốn người đạt tới Siêu Phàm cảnh, gia chủ Chung Hoành Đạt là Siêu Phàm hậu kỳ, ba đứa con của hắn cũng đã bước vào Siêu Phàm cảnh.

Trong ba người, Chung Thụy Thành có thiên phú cao nhất, mới hơn bốn mươi tuổi đã là Siêu Phàm trung kỳ, trong tương lai có hi vọng vượt qua Chung Hoành Đạt, trở thành cao thủ đệ nhất Chung gia.

Lão nhị Chung Thụy Nghiệp và lão tam Chung Thụy Khôn, thiên phú hơi tệ, chỉ mới đạt đến Siêu Phàm sơ kỳ.

Một nhà bốn người Siêu Phàm cảnh, cũng có thể coi là đỉnh phong trong những cổ võ thế gia loại trung bình, có điều nếu so với cổ võ thế gia loại lớn thì còn kém xa, ví dụ như Tưởng gia, chỉ cần một mình Tưởng Hạo Nguyên – Thánh cảnh trung kỳ - là đã có thể trấn áp tất cả bọn hắn.

Sau khi hai người phóng ra toàn bộ khí tức, trong nhà hàng bỗng xuất hiện cuồng phong, thổi mọi người lui về sau.

Sử Phi bị thổi lui về sau hơn mười mét mới đứng vững lại, nhịn không được nói “Kinh khủng thật…Khí thế thật mạnh ! Ta cảm giác được bọn họ như hai thanh lợi kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, đứng sừng sững giữa thiên địa”

Lý Mãnh gật đầu tán thán :”Đúng là đỉnh thiên lập địa, hoàng giả trong hoàng giả, đàn ông là phải như thế !”

Vương Nguyệt, Trương Thiết :”???”

Cái gì…. Cái gì mà lợi kiếm ra khỏi vỏ, cái gì mà hoàng giả trong hoàng giả, sao các nàng không cảm giác được gì ?

Thực ra thì Sử Phi cùng Lý Mãnh chỉ đang chém gió mà thôi, có nhìn ra cái quái gì đâu, chỉ là muốn làm người khác tưởng mình có kiến thức mà thôi.

Chu Tử Ngang đứng kế bên đắc ý nói :”Các ngươi cũng cảm giác được đúng không ? Không sai, đây chính là khí thế của cường giả Siêu Phàm cảnh, thế nào ? Có phải mạnh hơn khí thế của Lý Phong lúc ở Hoàng Gia số 1 không ?”

“Đúng vậy đúng vậy, khí tức của Lý Phong lúc trước chỉ là thổi bay tóc của bọn ta, so với hai vị Chung tiên sinh quả thực là kém một trời một vực!” Lý Mãnh hưng phấn nói.

“Lần này để ta nhìn xem tên Lý Phong này làm sao phách lối được nữa” Sử Phi nắm chặt hai tay, hai mắt thì hưng phấn đến đỏ bừng.

Khoảng thời gian này hắn bị Lý Phong áp chế, đánh mặt bôm bốp, nằm mơ cũng muốn nhìn thấy Lý Phong xấu mặt, bây giờ thì tốt rồi, có Chung Thụy Thành, Chung Thụy Nghiệp ra tay, Lý Phong chắc chắn sẽ bị phế, hắn sẽ lại trở thành tâm điểm chú ý của lớp 04.

“Lý Phong, hình như bọn họ rất lợi hại, ngươi có cần nói ra thân phận hay không ?”

Tiết Tình hơi bận tâm, nếu như Lý Phong lấy ra thân phận là thành viên của Long Hồn, bọn họ sẽ không dám động tay động chân với Lý Phong.

Trần Hải Phi trốn ở nơi xa cũng lo lắng đổ mồ hôi, trận chiến này không chỉ liên quan đến việc sống chết của Lý Phong, mà còn liên quan đến sự tồn vong của nhà hàng Hải Phi ở Kim Kinh!

“Không cần, chỉ là hai tên tôm tép nhãi nhép mà thôi, xem ta phế bọn hắn đây !”

Lý Phong cười lạnh, phóng thích toàn bộ khí tức của bản thân !

“Oanh!”

Không khí nổ tung một tiếng.

Chung Thụy Thành, Chung Thụy Nghiệp đứng đối diện xạm mặt lại :”Đáng chết, tại sao ngươi lại là cường giả Siêu Phàm trung kỳ !”

Nghe xong câu này, trong lòng bọn người Chu Tử Ngang và Sử Phi căng thẳng, có dự cảm không ổn dâng lên trong đầu.

Chương 491. Liền phế hai người

Chương 452: Liền phế hai người

Tề Lực từng nói Lý Phong là một cường giả Siêu Phàm cảnh, nghe Tề Lực nói Lý Phong khoảng chừng hai mươi tuổi, hai anh em Chung Thụy Thành cảm thấy nhiều lắm Lý Phong chỉ là Siêu Phàm sơ kỳ.

Ai ngờ Lý Phong lại là Siêu Phàm trung kỳ, đã hoàn toàn vượt khỏi sự suy đoán của hai anh em Chung Thụy Thành!

Trong tất cả học sinh của Kim Kinh, chỉ Chu Tử Ngang hiểu được Siêu Phàm trung kỳ đáng sợ đến mức nào, cậu cả của hắn năm nay hơn 40 tuổi, cũng chỉ mới vừa đột phá đến Siêu Phàm trung kỳ, còn Lý Phong thì sao ? Mới 19 tuổi !

Đương nhiên, tuổi này có thể là giả, nhưng mà dù có giả thì chắc chắn Lý Phong cũng không quá 30 tuổi!

Còn trẻ như vậy đã đạt tới độ cao ngang bằng cậu cả của hắn, thiên phú võ đạo của Lý Phong quả là đáng sợ !

Bọn người Sử Phi tuy không hiểu Siêu Phàm trung kỳ có ý nghĩa gì, nhưng mà tất cả cảm giác hưng phấn trước đó đã bị dập tắt, hiện giờ trong đầu bọn họ chỉ còn lo lắng !

“Đáng chết, không có khả năng đó, khí tức này là giả!”

Sau khi ổn định tinh thần, sắc mặt Chung Thụy Nghiệp khó coi, điên cuồng hét lên.

“Nhị đệ, cho dù hắn là Siêu Phàm trung kỳ thì thế nào ? Ngươi và ta liên thủ lại, hắn chắc chắn phải chết, ra tay đi!”

Chung Thụy Thành dẫn xuống sự hoảng sợ, phóng tới chỗ Lý Phong.

Chung Thụy Nghiệp gật gật đầu, mũi chân hướng về bên trái.

“Bá”

Tàn ảnh của Chung Thụy Thành xuất hiện, chỉ trong chớp mắt đã đến trước mặt Lý Phong, hắn cười gằn đấm thẳng vào mặt Lý Phong!

Lúc tung quyền, chân khí màu xanh của hắn ngưng tụ lại trên nắm đấm, từ xa nhìn lại giống như một cái mặt trời nhỏ màu lam, lóa mắt vô cùng!

Khi đối diện một quyền này, Lý Phong ngây ngốc đứng tại chổ, không tránh né, cũng không phản kích !

Thấy cảnh này, Chung Thuy Thành nhe răng cười lớn hơn nữa :”Thì ra chỉ là miệng cọp gan thỏ, đồ rác rưởi !”

Ở bên trái, Chung Thụy Nghiệp trong nháy mắt trầm tĩnh lại, giảm tốc độ của mình xuống.

Ngay cả một quyền của đại ca Lý Phong cũng không đỡ nổi, hắn không cần tiến lên tham gia náo nhiệt.

Nói thì chậm diễn ra thì nhanh, chỉ chớp mắt một cái nắm đấm của Chung Thụy Thành đã đánh vào người của Lý Phong !

Đứng ở đằng xa, Chu Tử Ngang không nhịn được vui mừng kêu to, ngay cả Chung Thụy Nghiệp cũng nhịn không được nắm chặt hai tay, cảm giác hưng phấn.

Nhưng lúc này, chuyện kỳ lạ xảy ra !

Nắm đấm của Chung Thụy Thành xuyên qua thân thể của Lý Phong, lại không có bất kỳ tiếng động gì, giống như là đang đấm vào không khí!

"Đáng chết, đây là tàn ảnh!" Sắc mặt Chung Thụy Thành kịch biến!

Ngay lúc này, một thân ảnh xuất hiện sau lưng của Chung Thụy Nghiệp, vỗ một chưởng vào lưng hắn :”Thiên Anh Chưởng!”

“Răng rắc”

Chân khí hộ thể quanh người Chung Thụy Nghiệp vỡ nát như vỏ trứng gà.

Chung Thụy Nghiệp sợ hãi, ngay tại thời khắc nguy hiểm, hắn liều mạng lao về phía trước.

Có điều tuy rằng hắn phản ứng nhanh, nhưng Lý Phong lại càng nhanh hơn, Tiên Tung Bộ lóe lên, ngay lúc Chung Thụy Nghiệp vừa lao tới trước thì hắn đã theo sát sau lưng Chung Thụy Nghiệp, đánh ra thêm một chiêu Thiên Sát Quyền.

Sau khi đánh ra một quyền này, dùng mắt thường cũng nhìn thấy, sau lưng Chung Thụy Nghiệp bị lõm vào, nội tạng bên trong thì chịu thương tổn gấp ba lần.

“Phốc”

Chung Thụy Nghiệp cảm giác như lục phủ ngũ tạng bị một cỗ chân khí cuồng bạo quấy phá, hắn há miệng phun ra một ngụm máu đen !

“Thiên Khôi Chỉ !”

Lý Phong lắc mình, xuất hiện ra đằng trước Chung Thụy Nghiệp, điểm một chỉ vào đan điền của hắn.

“Rắc”

Một tiếng vang giòn, sắc mặt Chung Thụy Nghiệp trắng bệch như giấy, sau đó thân thể mềm nhũn ngất đi!

Những việc này chỉ xảy ra trong chưa tới 1 giây, Chung Thụy Thành đứng đối diện không kịp làm gì thì Chung Thụy Nghiệp đã bị Lý Phong đánh nát đan điền!

“Cậu hai!”

Chu Tử Ngang ở đằng xa nhìn thấy cảnh này mà mắt muốn nứt ra, không dám tin những gì mình thấy!

Rõ ràng là hai đánh một, cậu cả cùng cảnh giới với Lý Phong, hai người đang ở kèo trên, tại sao tình thế lại chuyển biến đột ngột như vậy, chỉ trong chớp mắt, cậu hai đã bị Lý Phong đánh ngất đi ?

Bọn người Sử Phi lạnh run, sắc mặt tái nhợt.

Bọn họ nhiều lắm cũng chỉ thấy những người đồng lứa đánh nhau, chưa bao giờ thấy cường giả võ đạo tranh phong ! Lúc này họ mới phát hiện, thì ra cường giả võ đạo đáng sợ như vậy!

“Nhị đệ !”

Chung Thụy Thành gầm lên giận dữ, mang theo sự giận dữ cuồng bạo đánh về hướng Lý Phong.

“Cuồng bạo!”

Lý Phong cười lạnh một tiếng, khí thế trên thân thể lại tăng vọt một mảng lớn, biến thành Siêu Phàm hậu kỳ!

“Đáng chết, làm sao có thể ?”

Trong lòng Chung Thụy Thành hoảng hốt, sát ý của hắn đối với Lý Phong chỉ còn lại một nửa, một nửa kia đã biến thành hoảng sợ !

Trước khi đánh chỉ là Siêu Phàm trung kỳ, đánh xong một người lại tăng lên thành Siêu Phàm hậu kỳ, không lẽ Lý Phong ẩn giấu thực lực, hay là hắn có bí pháp tăng lên chiến lực trong lúc chiến đấu ?

Cho dù là loại nào thì cảnh giới của Lý Phong cũng đã vượt qua Chung Thụy Thành.

“Tiên Tung Bộ”

Nhoáng lên một cái, chỉ còn lại một cái tàn ảnh của Lý Phong, còn hắn đã biến mất, việc này làm cho Chung Thụy Thành mất đi mục tiêu.

“Không được, ta không phải là đối thủ của Lý Phong, nếu tiếp

tục đấu thì chỉ còn một con đường chết, ta phải nghĩ biện pháp mới được"

"Đúng, con bé kia!"

Ánh mắt Chung Thụy Thành sáng lên, đánh loạn bốn phía, sau đó uốn éo thân thể, xoay về phóng tới chỗ Tiết Tình.

Bắt giặc phải bắt vua trước, đánh rắn đánh nơi bảy tấc, Tiết Tình là nhược điểm duy nhất của Lý Phong, chỉ cần bắt được Tiết Tình, Lý Phong sẽ ném chuột sợ vỡ bình.

"A!" Tiết Tình không ngờ Chung Thụy Thành sẽ vọt về hướng của mình, nàng bị dọa đến mức xanh mặt, la lớn lên !

"Bỉ ổi!"

Trần Hải Phi đứng bên kia tức giận dựng cả râu, hắn chỉ hận mình không phải là cường giả võ đạo, không thể nào ngăn được hành động bỉ ổi của Chung Thụy Thành.

"Thắng làm vua thua làm giặc, muốn trách thì phải trách ngươi quá thân với Lý Phong "

Chung Thụy Thành nhe răng cười, hắn đã vọt tới trước mặt Tiết Tình, chuẩn bị bắt Tiết Tình lại.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, thì một cái vuốt rồng bằng chân khí đột nhiên xuất hiện sau lưng Chung Thụy Thành, vuốt rồng vừa xòe ra liền bắt được Chung Thụy Thành !

"Đáng chết, đây là thứ gì ?"

Chung Thụy Thành đột nhiên không thể động đậy được, sợ hãi la lên.

"Thám Vân Thủ!" Lý Phong cười lạnh một tiếng, kéo hắn đến trước mặt mình, châm chọc nói :"Ngươi nghĩ ngươi là Siêu Phàm trung kỳ thì không cần sợ ai ? Ngu ngốc !"

Mặt Chung Thụy Thành đỏ đến mang tai, không thể phản bác!

Thám Vân Thủ là võ kỹ siêu cấp do hệ thống xuất ra, so về sức tổn thương thì không thể bằng Thiên Thương Quyền, Thiên Sát Quyền, so về năng lực khống chế thì không bằng Thiên Cương Tam Thập Lục thức!

Nhưng mà chỉ cần là người có cảnh giới thấp hơn Lý Phong, thì gần như không thể tránh khỏi Thám Vân Thủ!

Chung Thụy Thành uy phong hiển hách trước đây giờ đang nằm như khúc gỗ trong tay Lý Phong, mặc cho Lý Phong tha hồ lắc lên lắc xuống.

"Lúc ngươi chưa làm rõ trắng đen đã ra tay giúp Chu Tử Ngang, ngươi có từng nghĩ đến cảnh này không ?

Lý Phong đùa cợt hỏi.

"Ngươi…Ngươi muốn làm gì ? Ta cảnh cáo ngươi, cha ta là Siêu Phàm hậu kỳ, chỉ còn nửa bước nữa là sẽ bước vào Thánh cấp, ngươi đừng làm loạn!"

Chung Thụy Thành ngoài mạnh trong yếu nói.

"Hả! Thế sao ?" Lý Phong nhún nhún vai, không thèm để ý nói :"Chỉ dựa vào điểm này còn chưa uy hiếp được ta, em của ngươi đã bị ta phế bỏ đan điền, hai người là anh em, cũng nên chia ngọt xẻ bùi chứ nhỉ ?"

Chung Thụy Thành biến sắc :"Ngươi dám, ta…"

"Im mồm !" Lý Phong lười nghe hắn nói nhảm, một chưởng đánh tan phòng ngự của Chung Thụy Thành, tiếp tục dùng một chỉ phá đan điền của hắn.

"Rắc"

Một tiếng vang giòn xuất hiện, đan điền của Chung Thụy Thành đã bị phế!

"A!" Chung Thụy Thành la lên một tiếng thảm thiết như heo bị chọc tiết, nghiêng đầu ngất xỉu!

Mọi người đều yên tĩnh !

Chương 492. Chữ chữ châu tâm

Chương 453: Chữ chữ châu tâm

"Thật…Thật mạnh!"

Tiết Tình lấy tay che miệng, vẻ mặt chấn kinh thất thần.

Trong Hoàng Gia số 1, Lý Phong chưa kịp hiện ra thực lực thì Tề Lực đã quỳ xuống !

Lúc chạm trán với tên sát thủ thì thậm chí còn chưa kịp thấy Lý Phong, tên sát thủ đã ngất đi.

Cho nên đây là lần đầu tiên Tiết Tình thấy Lý Phong ra tay, lần này Tiết Tình đã bị Lý Phong làm rung động.

Tại sao một người đàn ông vừa có thể là một thiên tài âm nhạc, vừa là một cao thủ võ học, mà lại còn đẹp trai…

Trời ạ, Tiết Tình cảm thấy mình sắp bị Lý Phong mê hoặc.

"Không hổ là Lý thiếu- người trấn áp cả Vương gia, trâu bò thật!"

Trần Hải Phi giơ ngón cái lên, trong lòng vui mừng.

Hắn đã thành công, Lý Phong thắng, nguy cơ của hắn đã được giải quyết một nửa, chỉ cần trấn áp Chung Hoành Đạt, thì nhà hàng Hải Phi có thể tiếp tục kinh doanh ở Kim Kinh.

Bọn người Sử Phi ở phía đối diện đều sững sờ!

Mẹ nó…Cái gì mà lợi kiếm ra khỏi vỏ, sừng sững giữa thiên địa ? Giờ thì nằm thẳng cẳng hai chân chĩa lên trời rồi ! Lại còn đỉnh thiên lập địa, phong thái hoàng giả ! Mẹ nó, mới mấy giây đã nằm đất hít xi măng !

Là do hai anh em Chung Thụy Thành quá phế, hay là do Lý

Phong quá mạnh ?

Hai mắt Chu Tử Ngang đỏ như máu, toàn thân run rẩy.

Cậu cả và cậu hai bị Lý Phong phế bỏ đan điền ? Từ nay về sau hai cậu từ cường giả Siêu Phàm cảnh, biến thành mấy tên phế vật ngay cả người thường cũng không bằng ?

Tại sao có thể như vậy ?

Chu Tử Ngang hận, hắn hận Lý Phong ra tay độc ác!

Chu Tử Ngang sợ, hắn sợ Lý Phong sẽ độc ác như vậy với hắn!

Chu Tử Ngang cũng hối hận, nếu không phải mình năn nỉ hai cậu ra tay giáo huấn Lý Phong, thì việc này đã không xảy ra !

Lúc này, đủ loại suy nghĩ đang chạy loạn trong đầu Chu Tử Ngang, gần như làm hắn điên lên !

“Chu Tử Ngang, có phải ngươi đang có cảm giác trộm gà không được còn mất nắm thóc hay không ?”

Lý Phong quay người nhìn về phía Chu Tử Ngang, đùa cợt hỏi.

Sắc mặt Chu Tử Ngang xanh lại, lùi một bước trong vô thức, nói :”Lý Phong, ngươi…Ngươi đừng làm loạn !”

Lý Phong nhếch miệng, từ từ đi về hướng Chu Tử Ngang :”Không phải ngươi luôn muốn ép ta ra tay sao ? Bây giờ ta ra tay thì ngươi lại sợ ?”

Chu Tử Ngang giật mình, trên mặt hiện ra vẻ bối rối :”Ai ép ngươi ra tay ? Ta không hiểu ý của ngươi !”

“A” Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, chỉ về hướng Sử Phi nói :”Đầu tiên, ngươi nhờ Sử Phi đưa cho ta hai tấm vé giả, kế hoạch của ngươi là để ta bị ngăn lại trước cổng vào lễ hội, lúc đó ta thẹn quá hóa giận mà ra tay. May mắn ta nhìn ra vé giả, đánh tráo lại mới không vướng bẫy của ngươi”

Sắc mặt của Chu Tử Ngang, Sử Phi kịch biến, thân thể run lên

một cái !

Đáng chết, Lý Phong đã sớm biết ? Làm sao hắn biết được ?

Tiết Tình, Lý Mãnh, Trương Thiến cũng biến sắc.

Bọn họ còn đang không hiểu tại sao Sử Phi có vé vào cửa, thì ra vé vào cửa là miếng mồi để đưa Lý Phong vào bẫy.

Nhưng mà tại sao Lý Phong biết được ? Với lại hắn tráo hai vé như thế nào ? Nghĩ vỡ đầu cũng không ra !

“Kế hoạch A không được, ngươi lại chuyển qua kế hoạch B, ngươi biết Beethoven là bạn thân của ta, nên đã cố ý kêu Sử Phi lên sâu khấu chửi bới Beethoven, cố ý chọc giận ta!”

“Tiếc là người tính không bằng trời tính, Beethoven cũng trùng hợp tham dự lễ hội này, kế hoạch độc ác của ngươi lại tiếp tục thất bại.”

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, trên mặt lộ vẻ trào phúng.

Thân thể của Chu Tử Ngang, Sử Phi lại run lên một cái, ngay cả Vương Nguyệt cũng kinh sợ !

Thời điểm mà bọn họ bàn kế hoạch này rõ ràng là không có người lạ nào đứng gần, không lẽ Lý Phong biết đọc suy nghĩ của người khác, nếu không thì làm sao hắn lại biết được!

Sắc mặt của Tiết Tình có chút quái dị, cái gì mà người tính không bằng trời tính, rõ ràng ngươi là Beethoven a! Chu Tử Ngang và Sử Phi kiếp trước đã tạo nên nghiệp gì để kiếp này gặp phải kẻ thù như ngươi …

“Tiếp đó…”

Nói đến đây, Lý Phong đã đi đến trước mặt Chu Tử Ngang, nhìn hắn một cách đe dọa, cười lạnh lùng nói :”Ngươi tiếp tục muốn ép ta ra tay , ai ngờ Trần lão bản đột nhiên xuất hiện, cuối cùng thì người thẹn quá hóa giận lại là ngươi và Sử Phi…”

“Cổ nhân không lừa ta ‘Người đắc đạo thì được nhiều người

giúp, người thất đạo thì chỉ có một mình' ,thuận theo đạo thì sẽ gặp may mắn, nghịch với đạo thì không ai ủng hộ."

"Oanh"

Trong đầu Chu Tử Ngang như có một luồng sét nổ vang, sự hoảng sợ đã bao trùm hắn.

Tất cả đều đúng, Lý Phong giống như bậc toàn trí toàn năng, thật đáng sợ !

"Ai ngờ ngươi vẫn chưa từ bỏ ý định, nhờ hai cậu của ngươi ngang ngược ra tay với ta, kết quả…"

Nói đến đây, sắc mặt Lý Phong trầm lại, lạnh lùng nói :"Bọn hắn bị ta phế bỏ đan điền, từ trên trời rơi xuống vực thẳm, trở thành phế nhân, ngay cả người thường cũng không bằng, Chu Tử Ngang a Chu Tử Ngang, bọn họ ra nông nỗi này cũng nhờ ngươi ban tặng!"

"Phốc!"

Chu Tử Ngang há mồm phun ra một ngụm máu !

Từng chữ từng chữ của Lý Phong như vô số cây châm, đâm vào tim của hắn, sau khi nghe những lời này, nội tâm hắn càng thêm kích động, nên mới phun máu.

Lý Phong dùng tay tạo ra một bức tường chân khí, ngăn ngụm máu này, sau đó tiếp tục cười nói :"Chu Tử Ngang a Chu Tử Ngang, ngươi đúng là kẻ ngu ngốc nhất thiên hạ!"

"Phốc"

Chu Tử Ngang lại phun máu lần nữa, cuối cùng cơ thể không chịu nổi, ngã xuống đất.

Bọn người Sử Phi câm như hến !

Chỉ nói mấy câu đã là Chu Tử Ngang giận đến mức phun hai ngụm máu, đây đúng là Gia Cát Lượng tam khí Chu Du phiên bản hiện đại !

Lúc này mình nên khiêm tốn một chút, kẻo lại bị Lý Phong nói mấy câu rồi phun máu như Chu Tử Ngang !

Lý Phong quay qua nhìn về phía Sử Phi, như cười mà không phải cười nói :"Sử Phi…"

"Soạt soạt"

Sử Phi ngay lập tức quỳ xuống :"Lý thiếu, những chuyện này không liên quan đến ta, ta bị Chu Tử Ngang ép buộc, van cầu Lý thiếu bỏ qua cho ta đi!"

Lý Phong: ". . ."

Ta còn chưa nói xong câu mà tên Sử Phi này đã quỳ rồi, ta đáng sợ đến vậy sao ?

"Nếu không liên quan đến ngươi thì ngươi quỳ làm gì ? Có tật giật mình ?"

Lý Phong cũng không đỡ Sử Phi, chỉ là dùng tư thái đứng từ trên cao nhìn xuống hắn, như cười mà không phải cười hỏi.

Sử Phi khóc không ra nước mắt :"Ta…Ta chỉ là bị buộc làm bậy mà thôi, xin Lý thiếu tha thứ"

Khuôn mặt của Vương Nguyệt đã trắng bệch vì tức giận, đây là người đàn ông mà nàng theo đuổi sao ? Không có chút cốt khí, nàng đúng là bị mù !

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng: "Ngươi không có tư cách để ta ghi hận, trong mắt ta ngươi chỉ là giun dế, ta sẽ không nổi giận với giun dế !"

Câu nói này làm cho Sử Phi tức nổ phổi, nhưng mà Sử Phi cũng không dám phản bác, chỉ yên lặng quỳ ở đó.

Lý Phong buông tha cho Sử Phi, đi đến trước mặt Chu Tử Ngang tát cho hắn tỉnh lại :"Chu Tử Ngang, ta biết ngươi hận đến mức muốn giết ta, bây giờ ta cho ngươi cơ hội, gọi ông ngoại ngươi đến đây, ta muốn nói chuyện với hắn về việc bồi thường cho nhà hàng Hải Phi"

Thân thể Chu Tử Ngang chấn động, không dám tin tưởng hỏi lại :”Ngươi nói thật ?”

“Tất nhiên, Lý Phong ta trước giờ không biết nói dối, ngươi gọi điện cho hắn đi, ta và Tiết Tình chờ trên lầu hai”

Nói xong, Lý Phong nhìn Trần Hải Phi nói :”Trần lão bản, ta và Tiết Tình muốn lên lầu hai ăn trưa, làm phiền ngươi sắp xếp một chút “

Trần Hải Phi: "? ? ?"

Tiết Tình: "? ? ?"

Chương 493. Sát ý ngút trời

Chương 454: Sát ý ngút trời

Lý Phong đang nghiêm túc sao ? Sau khi phế bỏ đan điền hai anh em Chung Thụy Thành không chút lo sợ, còn bảo Chu Tử Ngang gọi Chung Hoành Đạt tới !

Tiết Tình không biết Chung Hoành Đạt mạnh đến mức nào, nhưng Trần Hải Phi thì biết !

Làm gia chủ Chung gia, tâm cơ và thủ đoạn của Chung Hoành Đạt hơn xa người thường, chưa kể võ đạo cũng cực kỳ đáng sợ !

Tại thời điểm này, lựa chọn tốt nhất của Lý Phong là rời khỏi đây sau đó gọi điện thoại cho Vương Tôn Trọng, để Vương Tôn Trọng cho người đến trấn áp Chung Hoành Đạt.

Chu Tử Ngang càng khó hiểu hơn.

Không lẽ Lý Phong không biết ông ngoại hắn mạnh đến cỡ nào, cho nên mới cho hắn gọi ông ngoại hắn tới ?

Sau khi sững sờ, trong lòng Chu Tử Ngang liền vui sướng, chỉ cần ông ngoại đến đây thì tất cả sỉ nhục mà Lý Phong đem đến cho hắn sẽ bị trả lại gấp trăm lần!

Sử Phi đang quỳ rạp xuống đất nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ kinh hỉ và phẫn nộ :"Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại vào, chờ đi, lúc ông ngoại của Chu thiếu đến, sẽ là lúc ngươi phải chết !"

Thấy Trần Hải Phi đứng sững sờ, Lý Phong cười nói :"Tranh thủ thời gian đi Trần lão bản, ta sắp đói chết rồi, còn ngươi nữa, đừng đứng đó nữa, lên lầu ăn cơm thôi, vừa ăn vừa nói chuyện"

Sau khi nói xong, Lý Phong bước lên lầu hai trước.

Tiết Tình cùng Trần Hải Phi liếc nhau, vội vàng đi theo.

Sắc mặt của Trần Hải Phi biến ảo mấy lần, sau đó quyết định tin tưởng Lý Phong, đứng dậy đi ra ngoài gọi nhân viên trở về.

Mới đầu những người bảo an kia còn ngăn cản không cho vào, Chu Tử Ngang thấy vậy liền phẫn nộ lao chửi mắng.

Hiện tại quan trọng nhất là để cho Lý Phong an tâm ăn cơm, đợi ông ngoại hắn đến, bọn bảo an này lại không cho đầu bếp vào, muốn làm phản à ?

Sau khi giải quyết xong chuyện này, Chu Tử Ngang không kịp chờ nữa, lấy điện thoại ra gọi cho Chung Hoành Đạt giải thích sự việc hiện tại.

Sau khi Chu Tử Ngang nói ra việc hai cậu của hắn bị Lý Phong phế bỏ đan điền, trong Chung gia có một tiếng thét giận dữ phát ra, lớn đến mức bên ngoài vài dặm cũng nghe được.

Giờ khắc này, toàn bộ Chung gia câm như hến!

Cùng lúc đó, trong phòng VIP trên lầu hai, giọng của Chí Linh tỷ tỷ vang lên trong đầu của Lý Phong :"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn kiểm tra hay không ?"

"Thời điểm này lại tuyên bố nhiệm vụ, có khi nào có quan hệ đến Chung Hoành Đạt ?"

Sắc mặt Lý Phong hơi biến đổi, sau đó nói :"Kiểm tra"

"Nhiệm vụ: Diệt Chung Hoành Đạt "

"Mô tả nhiệm vụ : Chung Hoành Đạt đang mang theo sát ý ngút trời, chạy về hướng kí chủ, xin kí chủ chuẩn bị nghênh chiến, nếu như kí chủ không giết được Chung Hoành Đạt thì nhiệm vụ thất bại, trừ 1 triệu điểm tích lũy"

"Khen thưởng: 5000 điểm kinh nghiệm, 300 ngàn điểm tích lũy."

Sau khi xem xong mô tả nhiệm vụ, Lý Phong nhịn không được nói :"Ta chỉ định phế đan điền của Chung Hoành Đạt thôi, ai ngờ hệ thống còn hung ác hơn ta, muốn ta giết Chung Hoành Đạt…"

Không phải là Lý Phong mềm lòng, mà do có Tiết Tình và Sử Phi ở đây, nếu hắn giết người thì sẽ ảnh hưởng không tốt đến họ.

Đương nhiên, nếu hệ thống đã đưa ra nhiệm vụ, vậy hắn nhất định phải giết Chung Hoành Đạt, có điều sau khi giết xong thì phải tiết lộ cho bọn Sử Phi biết hắn là thành viên của Long Hồn, nếu không lỡ bọn họ đi báo công an thì lại phiền phức.

Suy nghĩ xong, Lý Phong tắt hệ thống, chậm rãi ngồi đợi Chung Hoành Đạt.

Chung gia cách làng du lịch khoảng 40 km, khoảng một tiếng sau, một chiếc Rolls-Royce Phantom chạy đến trước cửa nhà hàng Hải Phi.

Người tài xế trung niên mặc đồ Tuxedo xuống xe, nhanh chóng chạy ra phía sau mở cửa, tiếp đó có một ông lão mặc Đường trang chống gậy đi xuống.

Chu Tử Ngang xông ra khỏi cửa nhà hàng, vọt đến bên người ông lão, quỳ xuống.

“Ông ngoại, tôn nhi bất hiếu, làm liên lụy đến hai cậu bị phế bỏ đan điền, ông ngoại đánh chết ta đi!”

Chu Tử Ngang ôm chân của ông lão khóc ròng.

Ông lão này chính là gia chủ Chung gia —— Chung Hoành Đạt!

“Tên nghiệt tử này !”

Chung Hoành Đạt nâng tay phải lên, giả bố như muốn đánh chết Chu Tử Ngang.

Trong mắt người tài xế trung niên đứng bên canh lóe lên vẻ châm chọc.

Chu Tử Ngang ngẩng đầu, nhắm nghiền hai mắt, giả bộ như đang chờ chết, đợi Chung Hoành Đạt đánh một chưởng.

Bọn Sử Phi đứng đằng sau, lo lắng không dám tiến lên trước.

Sau một hồi lâu, Chung Hoành Đạt giận dữ nói :"Nếu ta giết ngươi, Hồng Diễm nhất định sẽ hận ta đến chết, ngay cả hai cậu ngươi cũng sẽ không nỡ để ta làm như vậy, thôi đi, ai bảo ngươi là cháu ngoại ta ! Đứng dậy đi! "

"Ông ngoại!" Chu Tử Ngang lộ vẻ mặt cảm động, nhưng lại tự trách không chịu đứng dậy.

Hắn biết ông ngoại hắn ăn mềm không ăn cứng, nên mới chủ động muốn chết, đúng như dự liệu của hắn, ông ngoại mềm lòng, hắn an toàn !

"Ta nói ngươi đứng lên !"

Chung Hoành Đạt hét lớn một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ.

"Vâng!" Chu Tử Ngang vội vàng đứng lên, lau nước mắt nói :"Ông ngoại, hai cậu còn đang hôn mê trong đại sảnh..."

"Dẫn ta đi!"

Chung Hoành Đạt hừ một tiếng, đi theo Chu Tử Ngang vào nhà hàng, đến chỗ của hai anh em Chung Thụy Thành.

Nhìn thấy hai đứa con đang nằm trên mặt đất hôn mê, hơi thở yếu ớt, Chung Hoành Đạt nhắm hai mắt lại một cách đau khổ, sau khi mở mắt ra, trong mắt như có hai luồng điện bắn ra bốn phía !

"A Nghĩa, cho hai vị thiếu gia uống thuốc"

Chung Hoành Đạt ra lệnh, tài xế Chung Nghĩa liền móc một cái bình sứ từ trong ngực ra, đổ ra hai viên thuốc màu nâu, đút cho hai anh em Chung Thụy Thành uống.

Khoảng hơn một phút sau, hai anh em Chung Thụy Thành tỉnh dậy.

"A! Đan điền của ta !"

"Võ đạo của ta !"

Sau khi hai người phát hiện ra mình bị phế đan điền, liền thảm

thiết kinh hô.

Chung Hoành Đạt gầm lên giận dữ, hai anh em cùng nhau ngậm miệng lại.

“Nói, vì sao không nói cho ta biết là các ngươi muốn đối phó Lý Phong ?”

Chung Hoành Đạt lạnh lùng nhìn hai đứa con trai, hỏi.

"Cha. . . Bọn ta tưởng đây chỉ là việc nhỏ. . ."

Nói đến đây Chung Thụy Thành ngậm miệng lại, mới đầu hắn nghĩ phế bỏ Lý Phong chỉ là chuyện nhỏ, không cần nói cho Chung Hoành Đạt, nhưng giờ thì…

Hai anh em hắn đều bị phế bỏ đan điền, đây là chuyện lớn.

“Hừ, các ngươi có biết Lý Phong là ai không ?” Trong mắt Chung Hoành Đạt hiện lên vẻ kiêng kỵ, nói.

Chung Thụy Thành không cần suy nghĩ liền nói: “Là học sinh của Kim Kinh, Siêu Phàm trung kỳ, hắn còn có một môn bí pháp dùng để tăng chiến lực trong lúc chiến đấu, thực lực tổng hợp chắc là Siêu Phàm hậu kỳ, lúc đánh với bọn ta hắn đã dùng bí pháp, bây giờ chiến lực chắc chắn đã giảm mạnh”

“Cha, bây giờ chính là thời điểm Lý Phong suy yếu, cha mau giết hắn, báo thù cho chúng ta!”

Sau khi bị phế đan điền, hai người về sau sẽ biến thành phế nhân, hắn không chịu nổi cái cảm giác bị rớt từ trên thiên đường xuống địa ngục, bây giờ hắn hận đến mức muốn lột da róc thịt Lý Phong.

Chung Thụy Nghiệp cũng đang cực kỳ hận Lý Phong :”Đúng vậy, cha mau giết hắn đi, hiện giờ hắn chưa chạy xa đâu”

Chung Hoành Đạt trừng mắt lườm hai người, lạnh lùng nói :”Cái gì mà học sinh Kim Kinh, Lý Phong rất có thể là loại người kia, mà hắn cũng chưa hề đi đâu ! Hắn đang ăn trưa ở lầu hai !”

“Cái gì ? Lý Phong không chạy ?”

“Người kia ? Người kia nào ?”

Hai anh em Chung Thụy Thành nghe mà không hiểu.

“Hừ, tạm thời còn chưa xác định được, nếu hắn thật sự là người kia thì hai ngươi đã mang tới đại họa !”

Sau khi nói xong, Chung Hoành Đạt đi lên lầu hai.

Chương 494. Mọi người bị chấn động

Chương 455: Mọi người bị chấn động

Hai anh em Chung Thụy Thành nghe mà không hiểu gì cả.

Hình như ý của Chung Hoành Đạt là Lý Phong còn có một thân phân không tầm thường !

Nghĩ đến đây, hai người liền đi theo, từ lúc tỉnh lại đến giờ, cả hai đền không thèm nhìn đến Chu Tử Ngang.

Trước đó bọn họ thật lòng yêu quý Chu Tử Ngang, nhưng bởi vì sự ương ngạnh và tùy hứng của Chu Tử Ngang mà bọn họ phải trả giá đắt, nên hiện giờ thậm chí còn muốn giết Chu Tử Ngang.

May mà bọn họ vẫn còn sót lại một chút thân tình, nên chỉ có thể chọn cách không nhìn Chu Tử Ngang, mắt không thấy tâm không phiền.

Bọn người Chu Tử Ngang và Sử Phi cũng sững sờ.

“Đi theo xem một chút !”

Chu Tử Ngang nghiến răng, bước vội theo sau.

Bọn người Sử Phi, Vương Nguyệt nhìn nhau, sau đó vội vàng đuổi theo.

Bây giờ bọn họ và Chu Tử Ngang đang ngồi trên cùng một thuyền, có vinh cùng vinh có nhục cùng nhục, cùng tiến cùng lui, vả lại bọn họ cũng muốn biết Lý Phong là ai mà có thể làm cho Chung Hoành Đạt kiêng dè.

Trong một gian phòng VIP ở lầu 2, Lý Phong đang gắp thức ăn cho Tiết Tình.

“Ăn thử cá chiên Tây Hồ đi, món này làm rất ngon !”

“Hải sâm nấu cháo quá ngon ! Đưa bát đây ta múc cho”

“Cái này nữa…”

Tiết Tình ngồi kế bên ăn mãi mà đồ ăn trong đĩa vẫn không vơi, làm cho nàng có cảm giác vừa no vừa thích thú.

Ngay cả cha mẹ nàng cũng không cưng chiều nàng như vậy…

Lúc này, tiếng rống giận của Chung Hoành Đạt truyền đến, sắc mặt của Tiết Tình hơi biến đổi, khẩn trương hỏi :”Lý Phong, có phải Chung Hoành Đạt đến rồi không ?”

“Đến thì sao, không đến thì sao ?” Lý Phong nhún nhún vai, vẻ mặt không thèm để ý :”Có đồ ăn ngon trước mặt thì đừng lãng phí, ăn tiếp đi”

Đối với những người sành ăn thì được ăn ngon chính là chuyện hạnh phúc nhất, lúc ăn nên tập trung, đừng để bị những thứ khác làm xao nhãng.

“Nhưng mà…” Tiết Tình đang định nói gì đó nhưng nhìn thấy vẻ mặt tự tin của Lý Phong nên lại im lặng.

Lý Phong còn không sợ thì nàng sợ có tác dụng gì ?

Mấy phút sau….

“Rẹt rẹt”

Cửa bị mở ra, Chung Hoành Đạt xuất hiện, hai mắt như điện xẹt nhìn về hướng Lý Phong.

Sau lưng hắn, Chung Nghĩa, hai anh em Chung Thụy Thành cùng với bọn người Chu Tử Ngang cũng lục tục theo sau.

Lý Phong để đũa xuống, lấy khăn lau miệng, sau đó nói :”Ngươi cũng già rồi, vậy mà không biết gõ cửa trước khi vào à?”

Chung Thụy Thành hơi biến sắc: "Cuồng vọng!"

Chung Thụy Nghiệp rống lên : "Phách lối!"

Chu Tử Ngang suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại không nói gì cả.

Mẹ nó, cảnh này quá quen thuộc, vừa nãy trước khi “dạy dỗ” Lý Phong hai người Chung Thụy Thành cũng nói y như vậy, kết quả là bị Lý Phong đánh nằm như chó chết.

Tốt nhất là không mở miệng kẻo bị dẫm vào vết xe đổ.

“Quả nhiên là ngươi”

Chung Hoành Đạt nhìn chằm chằm Lý Phong, sau một lúc lâu sắc mặt hắn trở nên rất khó coi.

“Hử ?” Lý Phong nhướng mày hỏi :”Ngươi biết ta ?”

Trong mắt Chung Hoành Đạt hiện lên vẻ kiêng dè, tức giận nói :”Ta cũng là khách mời ở bữa tiệc của Vương Bác Nam trong lần thí luyện của Vương Thành.”

“Thì ra là thế !” Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, thế giới này đúng là tròn thật ! Chỉ là đi ăn một bữa cơm trưa ở nhà hàng, vậy mà cũng gặp được hai người từng là khách mời của Vương Thành.

Bất quá việc này cũng nói rõ, quan hệ của Vương gia rất rộng.

Chung Hoành Đạt và Trần Hải Phi chỉ liếc một cái đã nhận ra Lý Phong, còn Lý Phong thì không hề có ấn tượng gì với họ…

Cái này có thể giải thích đơn giản, giống như một ngôi sao ca nhạc đứng trên sân khấu, tất cả khán giả đều nhớ mặt của ngôi sao đó nhưng ngôi sao đó thì không nhớ được ai cả.

Lý Phong là ngôi sao, còn Chung Hoành Đạt và Trần Hải Phi chỉ là khán giả.

Thân thể Chung Thụy Thành chấn động, hoảng sợ nói :”Cha, không lẽ đây là thiên tài yêu nghiệt của Vương Tôn gia mà cha từng nói tới ? “

Chung Thụy Nghiệp cũng chấn động, trên mặt lộ ra vẻ kinh sợ!

Sau khi Chung Hoành Đạt đi xem lễ ở Vương Tôn gia về có nhắc đến Lý Phong, có điều do không muốn đả kích lòng tin của con mình nên hắn không giải thích kỹ càng, chỉ nói là Vương Tôn gia đã xuất hiện một thiên tài yêu nghiệt, đồng thời căn dặn ba đứa con mình tu luyện cho tốt.

Bởi vì theo Chung Hoành Đạt, con mình không thể nào có cơ hội tiếp xúc một vị thiên chi kiêu tử như Lý Phong.

Ai ngờ…Con mẹ nó không chỉ tiếp xúc mà còn kết tử thù !

Đúng là nghiệp chướng !

Chu Tử Ngang: "? ? ?"

Bọn người Sử Phi: "? ? ?"

Cái gì ?... Bọn họ đang nói cái gì, cái gì mà Vương Thành thí luyện, cái gì mà thiên tài yêu nghiệt của Vương Tôn gia, mấy cái này thì liên quan gì đến Lý Phong ?

Ngay cả Tiết Tình cũng sững sờ, thành viên của Long Hồn, Beethoven, cường giả Siêu Phàm trung kỳ… Ngoài những thân phận này không lẽ Lý Phong còn có thân phận đáng sợ nào nữa ? Không thể nào !

“Không sai, chính là hắn” Chung Hoành Đạt thở ra một hơi, sắc mặt nghiêm túc nói :”Các ngươi chắc không biết, Lý Phong là ông chủ của Osvili, gia tài gần 100 tỷ”

“Không chỉ vậy, Lý Phong là hậu nhân của đỉnh cấp cổ võ thế gia Vương Tôn gia, cho dù là ta khi gặp hắn cũng phải cung kính gọi một tiếng Lý thiếu !”

"Cái gì? !"

Sắc mặt của bọn người Chu Tử Ngang xanh lại.

Trước đó Trần Hải Phi có nói Lý Phong là ông chủ của Osvili, tất cả bọn họ đều không tin, bây giờ Chung Hoành Đạt cũng đã nói

vậy, dù không tin cũng phải tin.

Sử Phi cảm thấy trước mắt tối sầm, chân mềm nhũn, suýt nữa đã té xỉu.

Trước đó hắn có thể ngạo nghễ trước mặt Lý Phong, chẳng phải vì cho rằng mình nhiều tiền sao? Nhưng bây giờ mới phát hiện, cho dù tài sản của cha hắn gần 1 tỷ, thì cũng chỉ bằng 1/100 Lý Phong. Không đáng nhắc tới !

Điều duy nhất giúp Sử Phi có cảm giác ưu việt hơn Lý Phong cũng bị đánh nát !

Lý Mãnh cảm giác như có một tia sét nổ đùng đoàng trong bộ não, đứng sững sờ !

Hắn cứ nghĩ mình mua một chiếc Magotan là có thể khoe khoang trước mặt của Lý Phong, ai ngờ…Tài sản Lý Phong gần 100 tỷ, đây rõ ràng là người trong giới siêu giàu.

Magotan đã là gì ? Cho dù là Rolls-Royce, Bentley bản giới hạn Lý Phong cũng có thể mua như mua đồ chơi con nít !

Đối với giới siêu giàu như Lý Phong thì chỉ có máy bay riêng hoặc siêu du thuyền mới đáng để hắn để ý.

Nghĩ lại những thứ bọn họ nói từ trước đến giờ, đúng là nực cười thật.

Vương Nguyệt và Trương Thiến cũng không tốt hơn, các nàng nghĩ Lý Phong là một tên mãng phu chỉ biết đánh nhau, so với Sử Phi và Lý Mãnh đều không bằng.

Bây giờ các nàng mới phát hiện… Sức mạnh của Lý Phong không những không hợp lẽ thường, mà còn là một đại gia siêu giàu, đúng là hình mẫu của soái ca trong truyền thuyết !

Nếu biết sớm Lý Phong là ông chủ của Osvili thì các nàng sao còn dám khinh thường Lý Phong, nói trắng ra, nếu biết trước như vậy thì đã quỳ xuống ôm bắp đùi hắn, nếu hắn muốn, hai nàng sẵn sàng hợp sức hầu hạ, cho hắn chơi threesome.

Lúc này hai nàng đã hối hận muốn chết.

Ngay cả Chu Tử Ngang và hai anh em Chung Thụy Thành cũng sững sờ, không phải vì Lý Phong là ông chủ của Osvili mà vì Lý Phong là hậu nhân của đỉnh cấp cổ võ thế gia.

Đây là đỉnh cấp cổ võ thế gia a… Chỉ cần động một ngón tay là có thể nghiền Chung gia thành bụi, bọn họ trêu chọc phải quái vật gì thế này.

Lúc này trong đầu bọn họ chỉ còn hối hận, hoảng sợ, bàng hoàng…

Chương 495. Thù này không đội trời chung

Chương 456: Thù này không đội trời chung

Lý Phong nhíu mày :"Vậy là... Ngươi không có ý định báo thù cho con trai ngươi ?"

Theo lý thuyết thì hắn phế đan điền của hai anh em Chung Thụy Thành, đáng lẽ Chung Hoành Đạt phải liều mạng với hắn, nhưng mà từ lúc Chung Hoành Đạt tới đây đến giờ hắn tỏ ra rất yếu thế, trong đầu của lão hồ ly này đang dự tính cái gì ?

Nghe xong câu này, bọn người Chu Tử Ngang mới cảm giác hình như cách Chu Hoành Đạt nói chuyện có gì đó không đúng !

Cái gì mà ngay cả hắn cũng phải gọi là " Lý thiếu"? Không lẽ hắn đang sợ Lý Phong, không dám báo thù ?

Nhưng mà bọn hắn nghĩ lại, thân phận Lý Phong khủng bố như vậy, nếu Chung Hoành Đạt không muốn báo thù thì cũng hợp lý.

Ngay lúc này, Chung Hoành Đạt cười lạnh lùng nói :"Sai, ngươi phế hai đứa con trai của ta, thù này không đội trời chung, nếu ta không báo thù, thì làm sao còn mặt mũi để sống trong trời đất này nữa ?"

Nghe lời này, hai anh em Chung Thụy Thành chấn động, trên mặt lộ vẻ cảm động!

Chung Hoành Đạt vì báo thù cho bọn hắn, không sợ đắc tội với Vương Tôn gia, đúng là.... Phụ tử tình thâm !

Hai tay Chung Tử Ngang nắm chặt, lộ ra sự hưng phấn !

Sử Phi biến sắc, trong lòng hiện lên cảm giác vui sướng!

Báo thù đi ! Chỉ khi giết chết Lý Phong, quả núi đang đè nặng

trong lòng hắn mới có thể gỡ bỏ, từ nay về sau hắn mới được tự do.

Tiết Tình lo lắng nói :"Lý Phong…"

"Yên tâm, hắn không phải đối thủ của ta" Lý Phong nhẹ nhàng an ủi Tiết Tình.

"Ha ha, ta không phải đối thủ của ngươi ?" Chung Hoành Đạt cười khinh miệt :"Cảnh giới thực sự của ngươi chỉ là Siêu Phàm trung kỳ, dùng bí pháp mới có thể đột phá đến Siêu Phàm hậu kỳ, nhưng chỉ có thể chịu đựng trong một thời gian rất ngắn, ta nói có đúng không ?"

Mắt Lý Phong sáng lên :"Cho nên ?"

Chung Hoành Đạt cười đắc ý, nói :"Cho nên… Hiện giờ ngươi đang rất suy yếu, cảnh giới thực tế còn không đạt tới Siêu Phàm trung kỳ, ta muốn giết ngươi, dễ như giết chó !"

Bí pháp dùng để tạm thời tăng chiến lực thường có hậu quả rất nghiêm trọng, tai hại lớn nhất chính là cảnh giới bị giảm xuống.

Thời gian thì hoàn toàn dựa vào sự tinh diệu của bí pháp, có cái nhanh có cái chậm, nhưng mà nhanh nhất cũng không ít hơn một ngày.

Lý Phong vừa dùng bí pháp khoảng một giờ trước, bây giờ chắc chắn hắn đang ở trong thời kỳ suy nhược, sức mạnh cao nhất cũng chỉ là Siêu Phàm sơ kỳ, hắn lại là Siêu Phàm hậu kỳ, giết một Siêu phàm sơ kỳ dễ dàng như ăn sáng.

Đồng tử Lý Phong co rụt lại, không cam tâm hỏi :"Ngươi muốn giết ta? Không sợ tin tức này rò rỉ ra ngoài sao ?"

Chung Hoành Đạt ngửa mặt lên trời cười lớn :"Người chết không biết nói "

Chung Thụy Thành, Chung Thụy Nghiệp và Chu Tử Ngang đều cười ha hả phụ họa .

Bốn người Sử Phi cũng cười theo , nhưng rất nhanh nụ cười

cứng lại trên mặt bọn hắn.

Người chết trong miệng của Chung Hoành Đạt… Là ai ?

“Thật sự là đáng thương, sắp chết mà vẫn cười được !”

Lý Phong nhìn bọn người Sử Phi, nói một cách trào phúng.

Bốn người Sử Phi giật mình, sắc mặt tái nhợt.

Sau đó bọn hắn quỳ xuống dập đầu với Chung Hoành Đạt :”Chung tiên sinh, van cầu ngươi đừng giết bọn ta”

“Chúng ta chắc chắn sẽ giữ kín như bưng, đánh chết bọn ta cũng không nói gì !”

“Buông tha chúng ta đi, chúng ta rất kín miệng !”

“Chu thiếu, nể tình bọn ta là bạn học, ngươi giúp bọn ta đi, ta van cầu ngươi, van cầu ngươi mà Chu thiếu”

Sắc mặt Chu Tử Ngang cũng thay đổi vài lần, nhưng cuối cùng vẫn tuyệt tình, quay đầu sang chỗ khác.

Hắn đã liên lụy hai cậu của hắn, bây giờ chắc chắn ông ngoại đã giận lây sang hắn, nếu lúc này hắn lại tiếp tục ngu ngốc cầu xin cho bọn người Sử Phi, chưa biết chừng ông ngoại hắn tức giận giết luôn cả hắn.

Còn nữa… Hắn và đám người Sử Phi cũng không phải thân thiết gì, muốn giết thì giết đi!

“Kim Kinh phong cảnh tươi đẹp, đúng là chỗ tốt để chôn thây, đáng tiếc, bốn thiếu nên này chỉ vì ham chơi mà chết ở Kim Kinh, thật là đáng tiếc !”

Chung Hoành Đạt cảm thán, sau đó dùng ánh mặt như điện xẹt nhìn về phía Lý Phong :”Nhưng mà trước đó các ngươi cũng may mắn thấy được cảnh ta giết Lý Phong, thấy xong cảnh này các ngươi ở dưới cửu tuyền cũng có thể nhắm mắt!”

Sau khi nghe xong câu này, bọn người Sử Phi đang quỳ liền mất

hết hi vọng sống, hoảng sợ nằm co quắp trên sàn !

Hiện tại bon hắn đã hiểu được bọn hắn ngu đến mức nào, nhiều lắm thì Lý Phong cũng chỉ trào phúng bọn hắn một hồi mà thôi, đúng là rất xấu hổ, nhưng so với Chung Hoành Đạt thì Lý Phong đỡ hơn nhiều.

Nếu biết sớm chuyện này thì bọn họ đã chạy trốn trước khi Chung Hoành Đạt đến, tại sao ở lại xem kịch làm gì, tiền vé để coi vở kịch này chính là mất mạng, cái giá quá lớn !

“Tiết Tình, còn có một món thịt dê nướng chưa dọn lên, ngươi đợi một lát, ta giết xong tên này rồi chúng ta ăn tiếp”

Nói xong, Lý Phong đứng dậy đi về phía Chung Hoành Đạt.

“Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ à ?”

Chung Hoành Đạt nhướng mày lên, hơi kinh ngạc trước sự bình tĩnh của Lý Phong.

“Không, vì người chết là ngươi !”

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, sau đó phóng thích khí tức.

“Oanh!”

Một cỗ khí tức củ Siêu Phàm trung kỳ bắn ra từ thân thể của Lý Phong.

Mặt đất bỗng nổi lên cuồng phong !

“Hả?”

Đồng tử của Chung Hoành Đạt co lại, hoảng sợ nói :”Tại sao có thể như vậy ?”

“Đoán không ra vì sao ta không bị bí pháp ảnh hưởng đúng không ?” Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng, nói tiếp :”Bởi vì bí pháp của ta không có tác dụng phụ gì cả, đồ ngu !”

《 Cuồng Bạo 》, 《 Bạo Tẩu 》 là hàng mua từ hệ thống, chỉ

cần Lý Phong có đủ chân khí là hắn có thể dùng, những bí pháp trong thế tục làm sao so sánh được.

“Bí pháp không có tác dụng phụ ? Không thể nào !

Chung Hoành Đạt giật mình, sau đó trong mắt hiện ra vẻ tham lam :”Giao ra bí pháp, ta tha cho ngươi một mạng!”

Loại bí pháp không có tác dụng phụ này chỉ có cổ võ thế gia loại lớn hoặc là cổ võ thế gia đỉnh cấp mới có, những bí pháp kiểu này đều là báu vật gia tộc, chỉ truyền cho thành viên của dòng chính.

Chung Hoành Đạt đã bỏ mấy chục năm để tìm một loại bí pháp như vậy, sau khi nghe Lý Phong có một bản bí pháp không có tác dụng phụ, thì tâm lý tham lam của Chung Hoành Đạt liền nổi lên!

Bí pháp mà Lý Phong tu luyện, hắn nhất định phải có!

“Ngươi nghĩ ta ngốc à ? Ngay lúc ngươi quyết định đấu với ta, thì ngươi đã không có ý định tha cho ta rồi, họ Chung kia, mau tiến lên, để ta nhìn xem ngươi có bản lĩnh gì !”

Lý Phong ngoắc ngoắc ngón tay với Chung Hoành Đạt, sắc mặt đùa giỡn.

“Lý Phong, sở dĩ ta muốn giết ngươi cũng chỉ là vì báo thù cho con trai của ta mà thôi, nếu ngươi giao ra bí pháp, ta có thể bỏ qua mối thù này!”

“Lý Phong, đây là điều kiện cuối cùng, ngươi suy nghĩ kỹ đi”

Chung Hoành Đạt cố nén lại sát khí, từ từ nói.

“Thật sao ?”

Lý Phong nhướng mày một cái.

“Đương nhiên là thật, Chung Hoành Đạt ta từ trước đến giờ không hề nói dối ! Nếu như ngươi không tin, ta có thể thề độc, lấy danh nghĩa của liệt tổ liệt tông Chung gia ra thề !”

Chung Hoành Đạt cười lạnh trong lòng, thề thốt.

“Thì ra là thế…”

Mắt Lý Phong sáng lên, như cười mà không phải cười nói :”Thì ra chỉ vì bí pháp mà ngươi không thèm để ý tới danh dự của liệt tổ liệt tông, thú vị !”

Nói xong, chỗ đứng hiện tại của Lý Phong chỉ còn một cái tàn ảnh, còn Lý Phong thì đã vọt về hướng của Chung Hoành Đạt.

Chương 496. PK kiểu tóc không loạn

Chương 457: PK kiểu tóc không loạn

"Hừ, ngu xuẩn!”

Chung Hoành Đạt hừ lạnh một tiếng, bàn tay phải đặt trong không khí, siết một cái, một thanh trường kiếm màu xanh do chân khí ngưng tụ đã nằm trong tay hắn

Kiếm này dài khoảng một mét ba, bề rộng khoảng 6 cm, thân kiếm mơ hồ có điện quang xẹt qua, nhìn qua rất bất phàm.

“Lôi Long trảm !”

Trong nháy mắt trường kiếm xuất hiện, Chung Hoành Đạt liền chém về phía trước.

“Xoẹt!”

Một dòng điện xẹt bay thẳng đến trước mặt Tiết Tình.

Thân pháp Lý Phong quá kỳ lạ, cho nên Chung Hoành Đạt cảm thấy rất kiêng kị, cuối cùng hắn quyết định dùng Tiết Tình để uy hiếp Lý Phong!

“A!”

Tiết Tình la lớn, khuôn mặt chuyển thành màu trắng bệch.

"Bỉ ổi!"

Lý Phong nổi giận gầm lên một tiếng, trong nháy mắt di chuyển đến trước mặt Tiết Tình , ôm nàng lách qua một bên.

“Oanh” “Oanh” “Oanh” “Oanh” ….

Dòng điện bắn trúng vách tường sau lưng Tiết Tình, đánh cho vách tường nổ tung, và tiếp tục bay về phía trước.

Tiếng ầm ầm vang lên không dứt, đánh xuyên qua mấy vách tường nữa.

Nếu vừa nãy Tiết Tình dính một kiếm này, chắc chắn sẽ phải chết không toàn thây.

Trái tim Tiết Tình đập chậm lại một nhịp, cảm giác được một vòng tay mạnh mẽ hữu lực ôm lấy nàng, hơi thở nam tính đập vào mặt, đôi mắt nàng hiện lên vẻ si mê khi nhìn gương mặt đẹp trai đối diện.

Lý Phong không những tài hoa xuất chúng trên phương diện âm nhạc, còn đẹp trai nhiều tiền, võ lực kinh khủng, đúng là phù hợp tất cả các điều kiện, chỉ có một khuyết điểm là….

“Nếu Lý Phong còn độc thân thì tốt biết bao”

Tiết Tình âm thầm cảm thán.

“Bỉ ổi ? Đây là cuộc chiến sinh tử, ta chỉ có một mục đích duy nhất, đó là giữ mạng của mình và giết ngươi, để đạt được mục đích này ta sẽ không từ thủ đoạn!”

“Sau một kích ban nãy, ta đã thấy ngươi rất quan tâm nữ nhân này, cảnh giới của ngươi vốn thấp hơn ta, lại phải kéo theo nữ nhân này, ngươi không thể nào là đối thủ của ta được”

“Giao bí pháp ra, ta sẽ thả ngươi và nữ nhân này rời đi”

Chung Hoành Đạt dùng mũi kiếm chĩa vào Lý Phong, nói.

“Ngươi biết nàng là ai không ?” Lý Phong cười, Chung Hoành Đạt đúng là không biết sống chết, dám động vào Tiết Tình, thú vị thật.

“Là nữ nhân của ngươi chứ gì ! Chỉ cần có mắt là có thể nhìn ra!” Chung Hoành Đạt cười lạnh một tiếng, đùa cợt nói :”Cho nên… Vì để giữ tính mạng của nàng, ngươi nên giao ra bí pháp, nếu không thì…”

“Một người đàn ông ngay cả người yêu của mình cũng không bảo hộ được, ngươi có xứng là đàn ông không ?”

“Nếu như ta là ngươi, ta sẽ vì nàng mà hi sinh cả bản thân”

“Lý Phong, đừng suy nghĩ nữa, đề nghị của ông ngoại ta rất công bằng, giao bí pháp ra đi”

Ba người Chung Thụy Thành nhao nhao thuyết phục Lý Phong.

Khuôn mặt của Tiết Tình đỏ lên, trời ạ, nhìn ta giống người yêu của Lý Phong đến vậy sao ?

Nhưng tại sao nghe mấy người này nói vậy trong lòng nàng không những không bực mình, mà còn có cảm giác vui vẻ nhàn nhạt.

Không hiểu a~!

Sự ngu xuẩn của bọn người Chung Hoành Đạt suýt nữa làm Lý Phong vấp ngã xuống đất :”Sức tưởng tượng của các ngươi đúng là phong phú, nói thật cho ngươi biết, Chung Hoành Đạt, tiểu thư Tiết Tình là người mà Long Đầu đích thân hạ lệnh phải bảo vệ, ngươi muốn giết Tiết tiểu thư nghĩa là ngươi đang đối địch với Long đầu.

“Cái gì ?!” Chung Hoành Đat cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa ngất đi vì sợ!

Long đầu, cường giả xếp top Thiên Thê bảng, một trong những người mạnh nhất thế giới, là chủ của Long Hồn, lực uy hiếp của Long đầu còn đáng sợ hơn cả đỉnh cấp cổ võ thế gia.

Đắc tội với Long đầu nghĩa là không còn chỗ trú thân ở Trung Quốc.

Hai anh em Chung Thụy Thành cũng bị dọa sợ, khuôn mặt tái nhợt.

Chung Tử Ngang thì không hiểu đây là chuyện gì.

Bốn người Sử Phi thì điên cuồng vui mừng, đối với bọn hắn thì

thân phận Tiết Tình càng khủng bố càng tốt, như vậy Chung Hoành Đạt sẽ sợ ném chuột vỡ bình, không dám ra tay với Tiết Tình, cũng không giết bọn hắn diệt khẩu.

“Ha ha, nếu ngươi không nói, có lẽ ta sẽ tha nàng một mạng”

Lúc này Chung Hoành Đạt đã định thần lại, cười lạnh nói :”Nếu các ngươi đều có thân phận không tầm thường, vậy thì cùng xuống địa ngục đi”

Lúc này Chung Hoành Đạt đã quyết định, đầu tiên là đánh Lý Phong trọng thương, sau đó dùng Tiết Tình và Sử Phi để ép Lý Phong giao ra bí pháp.

Nói xong, thân thể Chung Hoành Đạt phát ra khí tức của Siêu Phàm hậu kỳ, kiếm chém như điên.

“Xoạt” “Xoạt” “Xoạt” “Xoạt” ….

Mười mấy tia điện xẹt từ nhiều hướng khác nhau, phong kín tất cả đường lui của Lý Phong.

“Vầng sáng vô địch…Mở ra !”

Sau khi mở ra Vầng sáng vô địch, Lý Phong kéo Tiết Tình ra phía sau, dùng thân thể để cản kiếm khí đang bay tới.

“Oành” “Oành” “Oành” “Oành” …

Mười mấy đạo kiếm khí đánh vào người của Lý Phong, phát ra những tiếng ầm ầm.

“Khôngggg!”

Thấy cảnh Lý Phong dùng thân thể đỡ kiếm cho mình, trái tim Tiết Tình đập loạn, hét lên một tiếng đau khổ.

Lúc này, bóng lưng của Lý Phong trong mắt Tiết Tình vô cùng to lớn, bóng lưng này sẽ vĩnh viễn khắc ghi vào trong tim nàng, kiếp này khó phai!

Lý Phong đỡ kiếm khí làm cho đám người Chung Hoành Đạt và

Chung Thụy Thành sững sờ.

Vì bảo vệ Tiết Tình, Lý Phong dùng thân thể ngăn cản kiếm khí ? Phải yêu đậm sâu cỡ nào mới làm được việc này ?

"Không đúng, hắn không sao cả!"

Sau khi hết khiếp sợ, Chung Hoành Đạt la lên như gặp quỷ giữa ban ngày !

Hắn thấy rõ ràng, Lý Phong không có tí thương tổn gi cả, ngay cả tóc tai quần áo cũng không bị tổn hại!

“Đáng chết, làm sao có chuyện này được ?”

“Tại sao có thể, vô lý !”

Bọn người Chung Thụy Thành cũng sững sờ, dùng thân thể đỡ kiếm khí nhưng lông tóc không chút tổn hao, chuyện này… Chuyện này đúng là không thể giải thích được.

Trong lúc mọi người chấn kinh, Lý Phong cười dữ tợn, phóng về phía Chung Hoành Đạt.

“Cuồng bạo!”

“Oanh!”

Khí tức của Lý Phong tăng lên một mảng lớn, biến thành Siêu Phàm hậu kỳ!

“Bạo tẩu!”

“Oanh”

Lại là một tiếng oanh minh phát ra, chiến lực của Lý Phong lại tăng lên 30%, trở thành nửa bước Thánh cảnh!

Sắc mặt Chung Hoành Đạt hoàn toàn thay đổi !

Đáng chết, Lý Phong có thể sử dụng hai bí pháp chất chồng lên nhau ? Đây là chuyện chưa từng có !

Nội tâm cảm thấy sợ hãi, Chung Hoành Đạt muốn tạm thời tránh ra khỏi vùng nguy hiểm, nhưng mà hắn không ngờ tốc độ Lý Phong quá khủng khiếp, chỉ trong giây lát Lý Phong đã vọt tới trước măt hắn.

“Thiên Anh Chưởng!”

Tàn ảnh của Lý Phong kéo dài ra, xuất hiện trước mặt của Chung Hoành Đạt, đánh r một chưởng

“Đi chết đi!”

Trong lòng Chung Hoành Đạt đã biết không thể nào tránh được một chưởng này, hắn quyết định không né mà chém ra một kiếm :”Cửu Thiên Lôi Long bạo!”

Cửu Thiên Lôi Long bạo là tuyệt chiêu mạnh nhất của Chung Hoành Đạt!

Chỉ cần chém ra một kiếm này, trường kiếm bằng chân khí có thể hóa ra thành chín luồng kiếm khí khác nhau, mỗi luồng kiếm khí sẽ chém vào cùng một chỗ trên người đối phương, tổn thương sẽ tăng lên gấp bội!

Chỉ một cái chớp mắt sau đó!

“Phanh” “Răng rắc”

Thiên Anh Chưởng của Lý Phong đánh vào người của Chung Hoành Đạt, phá vỡ chân khí hộ thể của hắn.

"Phanh" "Phanh" "Phanh" "Phanh" . . ."Oanh!"

Ngay lúc này chín đường kiếm khí của hắn cũng đánh vào người Lý Phong, âm vang bộc phát!

Nhưng mà một chiêu này của Chung Hoành Đạt lại không tạo nên bất cứ tổn thương gì cho Lý Phong, đừng nói rách áo rách quần, con mẹ nó ngay cả tóc cũng không bị rối!

“Tại sao có thể như vậy ?”

Chung Hoành Đạt hét lớn, lui lại định trốn đi.

Có điều Lý Phong sao có thể tha cho hắn ? Tiên Tung Bộ lóe lên, bàn chân của Lý Phong bám sát theo Chung Hoành Đạt, đồng thời đánh ra bảy quyền :"Thiên Thương Quyền!"

Tiếp theo là một chiêu "Thiên Sát Quyền!"

Tám quyền đánh vào trái tim Chung Hoành Đạt

Chung Hoành Đạt bị kình khí đánh vào người, khiến cho cả người hắn phình lên như bong bóng, sau đó…

"Oanh"

Một tiếng vang thật lớn xuất hiện, Chung Hoành Đạt nổ tung tại chỗ, hóa thành một màn mưa máu!

Không gian yên tĩnh!

(Truyện nhiều não tàn quá chứ tính cách thằng main này là ổn nhất trong mấy truyện đô thị gần đây)

Chương 497. Hối hận ruột đều xanh!

Chương 458: Hối hận ruột đều xanh!

Không biết qua bao lâu. . .

”Ọe!”

Vương Nguyệt và Trương Thiến bắt đầu nôn mửa!

Sức chịu đựng của hai người Sử Phi thì tốt hơn, nhưng mà sau khi hai người kia nôn mửa thì bọn họ cũng bị phản ứng dây chuyền, bắt đầu nôn theo.

Mẹ nó….Quá kinh khủng, so với phim gắn mác R của Hollywood còn kinh khủng hơn.

Sau đó, bốn người Sử Phi đột nhiên ý thức được một việc, đó là Chung Hoành Đạt đã chết ! Bọn họ sống sót rồi !

Lúc này bốn người Sử Phi vừa cười vừa nôn, nhìn như bốn người điên điên khùng khùng !

“Cha!”

“Ông ngoại!”

Hai người Chung Thụy Thành ngay lập tức quỳ xuống la lớn một cách đau thương.

Trong ấn tưởng của hai người, cha làm một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, là chiến thần bất bại, bọn họ không nghĩ đến sẽ có một ngày cha bọn hắn bị giết, mà còn bị giết bằng phương thức kinh khủng như vậy!

Bi thương, phẫn nộ, hoảng sợ, hối hận, đủ loại tâm tình đang bao phủ trong lòng của bọn hắn.

“Ông ngoại!”

Chu Tử Ngang la lên thảm thiết, ngã xuống đất, hai mắt vô thần, giống như hồn phi phách tán.

Hắn cũng không hiểu sao lại xảy ra chuyện thế này, hai cậu bị phá hủy đan điền, trở thành phế nhân, ông ngoại thì nổ tan xác!

Tất cả những chuyện này chỉ vì hắn muốn đối phó Lý Phong!

Nếu sớm biết Lý Phong đáng sợ như vậy, hắn đã không ngu ngốc tìm mọi cách gây khó dễ cho Lý Phong, tại sao lại nhất định phải đối phó Lý Phong làm gì ?

Tất cả là do hắn đam mê sắc đẹp, do hắn lòng tham không đáy, do hắn hung hăng càn quấy, do hắn, tất cả là do hắn.

Sự hối hận lan tràn trong lòng của Chu Tử Ngang, giống như một cái cưa máy đang xé rách từng sợ dây thần kinh của hắn, làm hắn đau khổ !

Trần Hải Phi len lén nhìn nãy giờ, trong lòng cũng trăm mối cảm xúc.

Đúng là thiên tài yêu nghiệt được Vương Tôn gia mời về, chỉ so về vũ lực thì Lý thiếu đã cực kỳ đáng sợ.

“Thành công rồi, chỉ cần thiết lập tốt mối quan hệ với Lý Thiếu, ở Hoa Hạ này ta sẽ không cần phải sợ nhiều người nữa.”

Trần Hải Phi đã quyết tâm, nhất định phải nắm chắc cơ hội, ôm bắp đùi Lý Phong thật chặt.

“Hô!” Lúc này Tiết Tình mới ý thức được Lý Phong an toàn, cả trăm loại cảm xúc cùng lúc chạy lên não, có vui sướng sau khi sống sót qua tai nạn, có cảm động vì được người khác bảo vệ, lúc này, Tiết Tình nhìn Lý Phong bằng ánh mắt có chút si mê…

“"Đinh, chúc mừng kí chủ, hoàn thanh nhiệm vụ tiêu diệt Chung Hoành Đạt, đang tiến hành khen thưởng…”

“Đinh, chúc mừng kí chủ, nhận được 5000 điểm kinh nghiệm,

300 ngàn điểm tích lũy."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Cấp S

Điểm kinh nghiệm: 27500/ 30000

Điểm tích lũy hệ thống : 2095000

Điểm chinh phục : 309

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ : Tám phương mưa gió để ta sử dụng, Cứu vãn nữ thần Tiết Tình (1)

“Ồ, chỉ cần 2500 điểm kinh nghiệm nữa là có thể thăng cấp, chắc chỉ cần thêm một nhiệm vụ nữa là đủ !”

“Điểm tích lũy đã hơn 2 triệu, khoảng cách đến 10 triệu lại gần thêm một bước !”

Sau khi Lý Phong xem xong thuộc tính cá nhân, lập tức hưng phấn.

Lý Phong cố gắng dằn xuống sự hưng phấn, tắt hệ thống, nhìn bọn người Chu Tử Ngang.

Một lúc sau, Lý Phong nhìn xuống đống thịt bầy nhầy, đùa cợt nói :”Mới hai quyền đã nổ tung xác, vậy mà dám mơ tưởng đến bí pháp của ta ? Đúng là không biết sống chết !”

Hai anh em Chung Thụy Thành chấn động, hai tay siết chặt, cảm giác nhục nhã xông lên đầu.

"Chu Tử Ngang, có phải ngươi đang vô cùng hối hận, hối hận đã trêu chọc ta ?"

Lý Phong nhìn Chu Tử Ngang nói một cách đùa cợt.

Thân thể Chu Tử Ngang run lên, cắn chặt răng không nói một lời.

Hối hận ? Chỉ hai chữ hối hận sao hình dung được tâm tình của hắn lúc này, mẹ nó giờ hắn hối hận đến mức xanh cả ruột rồi.

“Còn hai ngươi nữa, có phải đang hối hận vì giúp Chu Tử Ngang đối phó ta ?”

Lý Phong nhìn về phía Chung Thụy Thành, Chung Thụy Nghiệp, nói bằng giọng cợt nhả.

Hai anh em Chung Thụy Thành cúi đầu, không để Lý Phong nhìn thấy biểu lộ của bọn họ, nhưng mà hai tay của bọn họ đang nổi đầy gân xanh, chỉ vậy thôi đã nhìn ra được tâm tình của họ lúc này.

Hối hận ? Bọn họ hiện tại đang hận đến mức muốn lột da rút gân Chu Tử Ngang ! Thằng phá gia chi tử này đã phá cả Chung gia rồi .

“Sử Phi, Lý Mãnh, bây giờ các ngươi còn nghĩ ta là tên quỷ nghèo thích danh hão nữa không ?”

Lý Phong nhìn về phía bọn người Sử Phi, khuôn mặt hiện lên một nụ cười.

Bọn người Sử Phi ngừng nôn, liên tục lắc đầu nói :”Lý thiếu, ngài đừng nói giỡn, ngày là đệ nhất phú hào tương lai, nếu ngài là quỷ nghèo ham danh hão, vậy chúng ta còn không bằng một tên ăn mày!”

“Lý…Lý thiếu, bọn ta không nên xem thường ngài, bọn ta sai rồi, xin ngài cho bọn ta một cơ hội đi”

“Lý thiếu, chỉ cần ngài tha cho chúng ta, từ nay chúng ta sẽ nghe theo lời ngài, ngài chỉ hướng Đông chúng ta sẽ nhất định không đi hướng Tây”

“Lý thiếu, trước đây là do ta có mắt không tròng , nếu đã biết Lý thiếu là ông chủ của Osvili, thì sau này Lý thiếu muốn làm gì ta cũng được” Vương Nguyệt liếm liếm môi, cố gắng thể hiện khuôn

mặt quyến rũ.

Vốn dĩ bốn người rất cao ngạo, nhưng giờ đã quỳ rạp xuống đất, tựa như bốn con chó, cầu khẩn Lý Phong tha cho họ con đường sống.

Tiết Tình nhíu mày, âm thầm oán giận nói :"Hừ ! Đã đến nước này còn muốn câu dẫn Lý Phong, đúng là không biết xấu hổ!"

Khóe miệng Lý Phong nhếch lên, nói :"A ! Chẳng lẽ các ngươi nghĩ chỉ một mình Chung Hoành Đạt biết giết người diệt khẩu sao ?"

Nghe xong câu này, sắc mặt của bốn người Sử Phi tái lại :"Lý thiếu, đừng giết bọn ta, bọn ta đảm bảo sẽ giữ kín miệng"

"Lý thiếu, nể tình chúng ta là bạn học, ngươi thả chúng ta đi !"

"Đủ rồi!" Lý Phong quát một tiếng, lạnh lùng nói :"Hừ! Có lẽ các ngươi không biết, ta có giấy phép giết người, cho dù các ngươi nói ra cũng không ảnh hưởng gì đến ta"

Sau khi nói xong, Lý Phong lấy thẻ thành viên Long Hồn ra lắc lắc.

Bọn người Sử Phi :"???"

Tuy bọn họ không biết tấm thẻ này có ý nghĩa gì, nhưng mà theo ý của Lý Phong thì…Hắn không định giết người diệt khẩu!

Lúc này bọn Sử Phi cảm giác như được đại xá !

Lý Phong cười lạnh một tiếng, gọi cho phân bộ của Long Hồn ở Kim Kinh, rất nhanh sau đó, thành viên của phân bộ chạy đến đây để dọn dẹp chiến trường, đồng thời đem bốn người Sử Phi đi.

Sau khi đi một chuyến qua phân bộ của Long Hồn, thì cho bọn người Sử Phi mười cái lá gan, họ cũng không dám nói ra việc hôm nay.

Sau khi dọn dẹp, ba người Chung Thụy Thành, Chung Thụy Nghiệp, Chu Tử Ngang không bị mang đi, mà vẫn quỳ trên đất, hồn

phi phách lạc.

“Những người không phận sự đã đi hết, đến lúc chúng ta bàn chuyện bồi thường rồi !”

Lý Phong kéo ghế ngồi xuống, từ từ nói!

Bọn người Chung Thụy Thành chấn động, phẫn nộ nói :”Ngươi giết cha ta, còn muốn được bồi thường ?”

“Anh cả!” Chung Thụy Nghiệp kéo hắn lại :”Việc này là chúng ta không đúng, Lý thiếu nói thế nào thì chúng ta làm thế đó!”

Thực lực Lý Phong mạnh mẽ, bối cảnh lại thâm hậu, cho dù bọn họ có tức giận hơn nữa cũng không làm được gì ! Chỉ có thể nhẫn nhịn.

Sắc mặc Chung Thụy Thành thay đổi mấy lần, sau đó cắn răng nói :”Được, mời Lý thiếu nói !”

Khóe miệng Lý Phong nhếch lên, nói với Trần Hải Phi :”Trần lão bản, ngươi thống kê tổn thất trong tiệm đi, sau đó nhân lên một trăm lần, rồi gửi cho Chung gia đòi bồi thường”

“Dạ, Lý thiếu!” Trần Hải Phi không dám từ chối, vội vàng xuống lầu thống kê tổn thất.

Lý Phong nhìn về phía Chu Tử Ngang, lạnh lùng nói :”Chu Tử Ngang, từ nay về sau, ta không muốn nhìn thấy ngươi ở Kim Kinh , cả Chung gia nữa, các ngươi phải cút khỏi Kim Kinh, nếu không… Đừng trách ta nhổ cỏ tận gốc”

Chương 498. Toàn dân bàn tán sôi nổi

Chương 459: Toàn dân bàn tán sôi nổi

Yêu cầu của Lý Phong rất bá đạo, nhưng ba người Chung Thụy Thành cũng không dám dị nghị.

Chỉ cần giữ được mạng thì mọi thứ đều là chuyện nhỏ.

Không ở lại Kim Kinh mà thôi, tiền tài vẫn còn, công ty vẫn còn, võ công của người em thứ ba vẫn còn, những thứ này còn thì bọn họ vẫn có thể sống một cuộc sống vinh hoa phú quý.

Chỉ cần cho bọn hắn một chút thời gian, bọn hắn sẽ bồi dưỡng thế hệ sau để tái hiện lại vinh quang trước kia của Chung gia!

Nếu trong tương lai Chung gia xuất hiện một thiên tài yêu nghiệt, thì bọn họ vẫn có thể báo thù.

Rất nhanh sau đó, Trần Hải Phi đã thống kê xong tổn thất, cũng không nhiều chỉ khoảng 100 ngàn, nhân lên 100 lần chỉ khoảng 10 triệu, đối với Chung gia thì chỉ là chín con trâu mất một sợi lông.

Chung Thụy Thành nhanh chóng chuyển khoản cho Trần Hải Phi, sau đó mang Chung Thụy Nghiệp, Chu Tử Ngang rời khỏi.

Ba người bọn họ vừa đi, Trần Hải Phi bước lên trước nói: "Lý thiếu, định thả bọn họ thật sao?"

Nhổ cỏ không tận gốc, gió xuân thổi lại mọc, đạo lý rõ ràng như vậy không lẽ Lý Phong không biết ?

“Ngươi cảm thấy bọn chúng có thể uy hiếp được ta sao ?”

Lý Phong vuốt chén trà, như cười mà không phải cười nói.

“Tất nhiên là không phải, bọn hô không có năng lực uy hiếp Lý

thiếu, có điều, không sợ bị ăn trộm nhưng phải sợ trộm nhớ mong, để lại bọn hắn là để lại một mầm họa…."

Trần Hải Phi cẩn trọng nói nhỏ.

"Không sao, ta có sự tính toán của riêng mình"

Lý Phong khoát khoát tay, ngăn Trần Hải Phi nói tiếp.

Nếu hắn là người mềm lòng thì Tần gia, Dương gia, Tô gia sẽ không bị diệt.

Nhưng hắn cũng không phải người ngoan độc, nếu không đắc tội hắn thì hắn sẽ không xử lý.

Lý Phong làm việc có quy tắc riêng của mình, đây chỉ là ân oán riêng của hắn và Chu Tử Ngang, sau khi Chung Hoành Đạt chết thì ân oán đó đã được giải trừ, nhưng mà….

Để phòng ngừa vạn nhất, tên cường giả Siêu Phàm cảnh còn lại của Chung gia cũng phải bị phế bỏ.

Tiết Tình đứng một bên nghe hai người nói chuyện cũng bắt đầu suy nghĩ.

Tiết Tình cũng hiểu được lòng người hiểm ác, nếu không thì nàng sẽ không trốn đến Trung Quốc, cho nên dù cho Lý Phong có làm gì với Chung gia, nàng cũng cảm thất rất bình thường, dù sao thì đều do Chung gia chọc Lý Phong trước.

Lý Phong tranh thủ thời gian trao đổi số điện thoại cùng Trần Hải Phi, sau đó quay lại phòng ăn tiếp tục ăn trưa, ăn xong mang Tiết Tình rời khỏi làng du lịch.

Lý Phong nhanh chóng trả chiếc Panamera rồi đón xe taxi quay về nhà cùng Tiết Tình, lúc này trời đã chạng vạng tối.

Tiết Tình vừa bước vào nhà đã vội vàng nói :" Lý Phong, bây giờ chỉ có hai người chúng ta, ngươi cũng nên làm đi chứ …."

Lý Phong: "? ? ?"

Cái gì…Cô nàng Tiết Tình này có ý gì ? Câu dẫn tiểu gia sao ?

Tiết Tình không biết được ý nghĩ xấu xa trong lòng Lý Phong, nhưng thấy Lý Phong không có phản ứng, nàng liền nói thẳng ra :"Ngươi chứng minh mình là Beethoven đi chứ!"

"À…"

Lúc này Lý Phong mới nhận ra là nãy giờ hắn cuồng dâm sinh hoang tưởng, sau đó xấu hổ nói :"Được, ngươi nhắm mắt lại đi"

Tiết Tình :"Ơ ? Phải nhắm mắt nữa à ?"

Nàng còn tưởng rằng Lý Phong sẽ đứng trước mặt nàng để đeo mặt nạ, nếu nhắm mắt thì sao nhìn được ?

Lý Phong giải thích :"Ta cần lấy đạo cụ ra, đây là một màn ảo thuật, ngươi đứng gần như vậy, nếu để ngươi thấy cách làm thì sau này chơi hết vui !"

Hắn biết nói gì bây giờ ? Hắn cũng không còn cách nào a !

Không mang ba lô, bộ âu phục và mặt nạ đều nằm trong ba lô hệ thống, bây giờ hắn đột nhiên lấy ra thì đúng là quá thần kỳ, chỉ có thể dùng từ ảo thuật để giải thích.

Còn Tiết Tình có tin hay không thì…. Lý Phong cũng không quản được.

Tiết Tình nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cảm thấy Lý Phong nói rất có lý :"Vậy ta đi ra xa một chút, không phải được rồi sao ?"

Lý Phong: "? ? ?"

Tiết Tình nói rất có lý, hắn không phản bác được.

"Coi như nàng nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được ba lô hệ thống, diễn trước mặt thì diễn trước mặt!"

Nghĩ đến đây, Lý Phong gật đầu nói :"Được, vậy ngươi ra cửa đứng đi!"

Tiết Tình nghe lời, ra cửa đứng, mở to hai mắt nhìn Lý Phong biểu diễn.

Thấy Tiết Tình nhìn không chớp mắt, Lý Phong hít sâu, giả bộ thổi một hơi vào lòng bàn tay, sau đó chụp vào không khí một cái !

“Bốp”

Một cái mặt nạ xuất hiện trong tay hắn!

“Oa!!!! Thật là thần kỳ !”

Tiết Tình hưng phấn nhảy lên tại chổ, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh ngạc.

“Đây chỉ là mới bắt đầu thôi!”

Lý Phong cười đắc ý, lại chụp vào không khí một lần nữa, bọc quần áo liền xuất hiện !

“Đây chính là quần áo mà Beethoven đã mặc sao ? Trời ạ, ta không tin vào mắt mình nữa rồi !”

Theo suy nghĩ của Tiết Tình thì hai món đồ này là bỗng dưng xuất hiện, quá kỳ diệu !

Quan trọng hơn nữa là Lý Phong không cùng vải che, cũng không có đạo cụ, chỉ là chụp một cái vào không khí, sau đó thì đồ vật xuất hiện.

Tiết Tình cảm thấy trên người Lý Phong toàn là bí mật, càng tiếp xúc thì bí mật càng nhiều, đào mãi mà không hết.

“Mắt thấy chưa chắc là thật, thứ ngươi nhìn sẽ gạt ngươi!”

Lý Phong để quần áo xuống, sau đó mang mặt nạ biến hình lên mặt.

Sau khi nhẹ nhàng nhào nặn, thì khuôn mặt của Beethoven xuất hiện…

“A ! Ngươi đúng là Beethoven !” Tiết TÌnh cảm thấy trái tim

nhảy lên, tựa như sắp nhảy ra khỏi ngực.

Sau khi tận mắt thấy Lý Phong dịch dung thành Beethoven, thì Tiết Tình mới tin là Lý Phong nói thật, cảm giác này không thể diễn tả được bằng lời, hiện giờ nàng chỉ nghe được tiếng tim mình đập bình bịch.

“Ờm… Chắc ta không cần thay quần áo đâu nhỉ ?”

Lý Phong hươ hươ bọc quần áo, cười cười nói.

“Không…Không cần…”

Khuôn mặt Tiết Tình ửng đỏ, sao nàng có thể để Lý Phong thay đồ trước mặt mình được ….

“Hô, vậy thì tốt “

Lý Phong thở phào, may là Tiết Tình nói không cần, nếu không thì…..

Sau khi đã xác định Lý Phong là Beethoven, Tiết Tình càng thân thiết hơn với Lý Phong, gần như là quấn lấy Lý Phong để hỏi về các vấn đề liên quan đến sáng tác nhạc.

Để giải đáp vấn đề của Tiết Tình, Lý Phong phải mua một cuốn 《 Sáng tác âm nhạc cơ bản》 từ hệ thống.

Thật vất vả mới ứng phó được Tiết Tình, Lý Phong lấy điện thoại ra xem từ khóa hot trên Micro Blog, lúc này Beethoven đã xuất hiện ở vị trí thứ 3 trên bảng xếp hạng.

Sau khi xem kỹ, Lý Phong thấy video mà hắn đàn 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》, 《 CROATIAN RHAPSODY 》 đã truyền đi khắp các website, một số nghệ sĩ ngôi sao trong nước cũng đã để lại bình luận đánh giá.

Mở phần mềm fake VNP lên , Lý Phong phát hiện Instagram, Twitter cũng có đoạn video này, những khán giả nước ngoài đặc biệt thích 《 CROATIAN RHAPSODY 》!

Beethoven ra sân lần đầu đã tạo thành tiếng vang trên toàn thế

giới !

“Trâu bò, trâu bò, lần này ta đúng là trâu bò!”

“Ồ…Nếu Beethoven đã được hoan nghênh đến vậy, thì ta có nên mở một cái Micro Blog cá nhân hay không ?”

Lý Phong sờ cằm suy nghĩ.

Chương 499. Ta chán ghét ngươi ánh mắt

Chương 460: Ta chán ghét ngươi ánh mắt

Đêm đó, trên đường cao tốc thành phố Kim Kinh có bốn chiếc siêu xe đang lao nhanh.

Cả bốn chiếc đều là Rolls-Royce Phantom, trong bốn chiếc xe này là các thành viên của Chung gia.

Sau khi hai anh em Chung Thụy Thành về đến nhà, họ đã kể lại tất cả sự việc diễn ra ở làng du lịch, những thành viên khác khi nghe xong đều giật mình và hoảng sợ, sau đó gấp rút thu dọn đồ đạc, ngậm ngùi dọn nhà trong nhục nhã.

Đối với hào môn như Chung gia thì dọn nhà là một chuyện rất đơn giản, có rất nhiều thành thị có bất động sản của Chung gia, chỉ cần mang theo một chút đồ riêng còn những đồ vật dọn không được thì rao bán, cho nên Chung gia tuy người nhiều nhưng dọn dẹp rất nhẹ nhàng.

Chiếc Rolls-Royce Phantom đầu tiên do Chung Thụy Khôn – cường giả Siêu Phàm cảnh duy nhất còn sót lại của Chung gia lái, ghế phụ là con trai hắn Chung Tuấn Kiệt, hàng sau là vợ hắn và con gái hắn Hàn Mai và Chung Vũ Đồng.

“Cha ! Sau này chúng ta có thể trở về Kim Kinh không ?”

Chung Thiếu Kiệt hỏi một cách không cam lòng.

Chung Thiếu Kiệt năm nay 16 tuổi, là học sinh cấp ba trường trung học phổ thông Kim Kinh, tuy còn đang học cấp ba nhưng hắn đã là một tên thiếu gia ăn chơi trác táng nổi tiếng, đến đâu cũng được người xung quanh nịnh nọt, bây giờ phải rời bỏ tổ ấm để đi đến thành phố xa lạ, hắn không cam lòng cũng là điều đương nhiên.

“Được ! Chỉ cần ngươi cố gắng tu luyện, ngày ngươi bước vào Thánh cảnh chính là ngày chúng ta trở về”

Trong mắt Chung Thụy Không lóe lên vẻ thù hận, lạnh lùng nói.

“Cha, ngươi cứ yên tâm, một ngày nào đó ta sẽ trở thành cường giả Thánh cảnh”

Chung Thiếu Kiệt siết chặt hai tay, nói một cách tự tin.

Thiên phú võ đạo của hắn tốt hơn Chung Thụy Thành, 16 tuổi đã chạm đến Tông Sư, chỉ cần qua một thời gian nữa, thành tựu của hắn chắc chắn sẽ vượt qua Chung Thụy Thành, rất có thể hắn sẽ thành người đầu tiên bước vào Thánh cảnh trong lịch sử hơn trăm năm qua của Chung gia.

Chung Thụy Không vui mừng cười cười, âm thầm nói :”Lý Phong, những sỉ nhục mà ngươi mang cho Chung gia hôm nay, sau này chúng ta sẽ trả lại gấp trăm lần”

Ngay lúc hắn vừa nói xong câu này, có một bóng người đột nhiên xuất hiện trước xe.

Chung Thụy Không giật mình thắng gấp theo bản năng, sau một tiếng két chói tai, chiếc Rolls-Royce Phantom đã ngừng khi còn cách người kia khoảng 2m.

Những chiếc xe đằng sau cũng thắng gấp theo phản ứng dây chuyền.

“Con mẹ nó ! Gặp phải người định ăn vạ tống tiền sao ?

Trong lòng Chung Thiết Kiệt giận dữ, định đi xuống dạy cho người kia một bài học.

“Chờ một chút !” Chung Thụy Không vội vàng kéo hắn lại, sắc mặt nghiêm trọng nhìn về bóng người phía trước nói :”Người này rất có thể là …Lý Phong!”

Đèn trước của xe đang chiếu vào một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồ thể thao, miệng mỉm cười, đứng một cách hiên ngang.

Chính là Lý Phong !

“Cái gì ?!” Trong lòng Chung Thiếu Kiệt chấn động, cảm giác sợ hãi như là sóng biển ập tới.

Hàng Mai và Chung Vũ Đồng ở hàng ghế sau cũng giật mình, nhìn Lý Phong một cách sợ hãi.

Lúc này, Chung Thụy Thành, Chung Thụy Nghiệp mở cửa xe đi ra để xem có chuyện gì, sau khi thấy Lý Phong phản ứng đầu tiên của hai người là sững sờ, sau đó biến sắc nói :”Lý thiếu, tại…Tại sao ngài đến đây ?”

Lý Phong mỉm cười :”À, ta tới hỏi thăm các ngươi xem có cần ta giúp gì không “

Khóe miệng hai người Chung Thụy Thành giật một cái, cảm giác như có ngụm máu tươi dâng lên đến cổ họng.

Đến xem bọn ta có cần giúp đỡ không ? Nói thẳng ra là ngươi đến giám sát bọn ta đi !

Có điều, tại sao Lý Phong lại đến đây, không lẽ Lý Phong theo dõi bọn hắn từ đầu đến giờ ? Mục đích của hắn là gì ? Nhổ cỏ tận gốc sao ?

Nghĩ đến khả năng này, trái tim của hai anh em Chung Thụy Thành chùng xuống!

Lúc hai người còn đang suy nghĩ thì Lý Phong nói :”Ta còn chưa gặp người em thứ ba của các ngươi ! Mau mời hắn ra đây để ta nhìn một chút !”

Nghe xong câu này, hai người Chung Thụy Thành biến sắc.

Lý Phong đến để tìm lão tam, hắn có ý đồ gì ? Không lẽ hắn cảm thấy lão tam có thể uy hiếp hắn cho nên muốn trừ khử lão tam ?

“Lý thiếu, lão tam không đi chung với bọn ta…” Chung Thụy Thành ôm quyền, gượng cười nói.

Vì để bảo vệ lão tam, Chung Thụy Thành bí quá hóa liều.

“Thật sao ?” Lý Phong nhướng mày một cái, nhìn về phía Chung Thụy Nghiệp.

Sắc mặt Chung Thụy Nghiệp cũng bất định, sau đó cắn răng gật đầu nói “Đúng vậy, lão tam đi đường khác”

Lão tam là hi vọng cuối cùng của Chung gia, bằng bất cứ giá nào bọn họ cũng phải bảo vệ hắn.

“Thì ra Chung Thụy Khôn không đi chung với các ngươi!” Lý Phong cười một tiếng, sau đó chỉ vào chiếc Rolls-Royce Phantom mà Chung Thụy Khôn đang ngồi :”Vậy ta muốn biết…Hắn là ai !”

Lúc này, mồ hôi hai anh em Chung Thụy Thành rơi như mưa.

“Nói không được sao ?” Lý Phong nhếch miệng, cười một cách trào phúng, sau đó sầm mặt lại :”Vậy các ngươi có thể chết được rồi !”

Vừa nói xong, Lý Phong liền định đánh ra một chưởng để giết chết hai anh em Chung Thụy Thành !

“Chờ chút !” Chung Thụy Khôn không dám yên lặng nữa, vội vàng xuống xe nói :”Ta chính là Chung Thụy Khôn”

“Lão tam!” Chung Thụy Thành giận dữ hét lên.

“Lão tam, ngươi…Aizz!” Chung Thụy Nghiệp thở dài, trong tiếng thở tràn đầy cay đắng.

Lão tam là cường giả Siêu Phàm cảnh duy nhất còn sót lại của Chung gia, nhất định không thể để hắn xảy ra chuyện.

“Anh cả, anh hai, chúng ta chạy không thoát !”

Chung Thụy Không nói một cách suy sụp.

Nếu Lý Phong đã xuất hiện ở đây, nghĩa là tất cả hành động của Chung gia đều bị hắn nắm trong lòng bàn tay, muốn giấu diếm Lý Phong là chuyện không thể nào.

“Ít ra ngươi còn chút lý trí” Lý Phong suy nghĩ cười một tiếng,

sau đó trầm giọng nói “Để ta phế bỏ đan điền hay là …Chết !”

Nghe xong câu này, thân thể Chung Thụy Khôn chấn động, sắc mặt trắng bệch !

“Lý thiếu, xin ngài thả cho Chung gia một con đường sống đi!”

Hai anh em Chung Thụy Thành cố gắng cầu xin.

“Ta đã cho Chung gia các ngươi một con đường sống rồi, phế bỏ đan điền của Chung Thụy Thành thì ta sẽ cho các ngươi rời đi, nếu không thì cùng xuống địa ngục gặp Chung Hoành Đạt đi”

“Ta cho các ngươi ba giây suy nghĩ, 3, 2,…”

Lý Phong bắt đầu đếm ngược.

“Được, ta đồng ý!” Chung Thụy Khôn cười thảm, buông tay nhận mệnh.

Hai người Chung Thụy Thành sững sờ, nhắm mắt lại.

Người ta là dao thớt, bọn họ là thịt cá, bọn họ đã không còn năng lực để phản kháng, chỉ có thể chấp nhận!

“Rất tốt !” Lý Phong gật đầu, đi đến trước mặt Chung Thụy Khôn, đưa tay đánh vào đan điền.

“Rắc”

Một tiếng vang giòn, đan điền của Chung Thụy Khôn đã bị phế, chân khí tán đi, khuôn mặt như già đi mười mấy tuổi !

Chung Vũ Đồng và Hàn Mai ngồi trong xe lấy tay che miệng, mặt lộ vẻ bi thương, Chung Thiếu Kiệt nắm chặt hai tay, trong mắt lấp lóe hận thù.

Có lẽ cảm ứng được sự hận thù của Chung Thiếu Kiệt, Lý Phong quay qua nhìn hắn sau đó nhếch miệng nói :”Nhớ kỹ, hôm nay ta đã tha cho Chung gia các ngươi một con đường sống, các ngươi cần phải cảm ơn ân đức của ta, nếu như các ngươi còn nung nấu ý định báo thù…”

“Xoảng”

Một cái vuốt rồng được ngưng tụ bằng chân khí xuyên qua kính chắn gió, bắt lấy Chung Thiếu Kiệt, kéo lê hắn đến trước mặt Lý Phong.

“Ta không thích cách ngươi nhìn ta”

Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng, đưa tay phế bỏ đan điền của Chung Thiếu Kiệt!

“A!”

Chung Thiếu Kiệt kêu thảm một tiếng, ngã xuống đất xụi lơ.

Bọn người Chung Thụy Thành chấn động, vội vàng xoay đầu nhìn về phía khác.

Lý Phong quá mạnh, mạnh đến mức bọn họ không dám hận, nếu hận hắn thì chỉ có một con đường chết.

“Cố gắng sống đời bình thường đi, nếu không…Trên đời này sẽ không còn Chung Gia”

Sau khi nói xong, thân thể của Lý Phong lóe lên, từ từ đi xa…

Chương 500. Vô sỉ phản bội

Chương 461: Vô sỉ phản bội

Nhiệt Kinh, Nhật Bản, bên bờ biển vào lúc 1 giờ rưỡi sáng.

Một người phụ nữ mặc áo da màu đen bó sát người bước đi trong bóng đêm, sau khi đến bờ biển, người này lấy đèn pin ra đánh mã Morse để truyền tin.

(mã Morse: một loại mật mã)

Vài giây sau, trên mặt biển đen nhánh đột nhiên sáng lên một loạt kí hiệu mã Morse trả lời, sau đó tiếng mô tơ vang lên, một chiếc ca nô từ xa đi tới, tấp vào bờ.

Trên ca nô có một người đàn ông trung niên, tướng mạo bình thường, mã Morse trả lời ban nãy là của hắn.

Người phụ nữ mặc áo da nhảy lên ca nô, sau đó ngồi ghế bên cạnh người đàn ông trung niên nói :"Đưa ta đến vùng biển quốc tế !"

"Lấy được đồ chưa ?" Người đàn ông trung niên không nổ máy ca nô ngay mà hỏi ngược lại.

Người phụ nữ mặc áo da trở nên căng thẳng, cảm thấy có gì đó không đúng.

Người đàn ông trung niên này là người mà tổ chức an bài, nhiệm vụ duy nhất của hắn là đưa nàng đi đến vùng biển quốc tế, những thứ khác đáng lẽ ra hắn không cần phải biết.

"Không nói sao ? Vậy là đã lấy được rồi !"

Người đàn ông trung niên cười một tiếng, sau đó nhún người nhảy lên bờ.

Sắc mặt người phụ nữ mặc áo da kịch biến, sau đó nàng liền

muốn nổ máy ca nô rời đi, nhưng dù nàng cố khởi động bao nhiêu lần thì động cơ cũng không nổ.

“Hỏng bét, trúng kế rồi!”

Người phụ nữ mặc áo da cảm thấy trái tim chùng xuống, định quay người nhảy xuống biển.

Nhưng lúc này, mười mấy ngọn đèn chĩa tới từ bốn phương tám hướng, sau đó mười mấy chiếc ca nô ầm ầm lướt về phía người phụ nữ này !

“Tại sao ngươi lại phản bội tổ chức ?”

Người phụ nữ mặc áo da quay đầu nhìn về phía người đàn ông trung niên, phẫn nộ hỏi.

“Phản bội ? Ta mai danh ẩn tích tại Nhật Bản mười lăm năm, đã sống trong cảnh nơm nớp lo sợ đủ rồi !”

“Bây giờ Ám Ảnh đã đồng ý chỉ cần giao ngươi ra ta sẽ có 20 triệu đô la Mỹ, cớ gì mà không làm ?”

Người đàn ông trung niên ngửa mặt lên trời cười như điên.

“Bỉ ổi!”

Người phụ nữ mặc áo da gầm lên một tiếng, chân phóng về phía người đàn ông trung niên.

Nếu đã phản bội tổ chức, thì phải dùng mạng để chuộc tội !

Đối mặt với sự điên cuồng của người phụ nữ này, người đàn ông trung niên không những không bối rối, mà còn lộ ra vẻ trào phúng :”Nhìn phía sau ngươi xem !”

Người phụ nữ giật mình, một luồng gió mạnh đã đánh vào phía sau nàng.

Nàng chưa kịp quay đầu lại đã có cảm giác đau đớn ở ngay cổ, sau đó thì nàng mất đi ý thức.

“Hừ, con đàn bà Trung Quốc ngu xuẩn!”

Một người người đàn ông mặc trang phục võ sĩ màu đen xuất hiện, đỡ lấy nàng bằng một tay, trào phúng nói.

“Không phải nàng quá ngu, mà do Tiểu Dã tiên sinh quá mạnh, nàng không phải là đối thủ của Tiểu Dã tiên sinh”

Người đàn ông trung niên cung kính ôm quyền nói.

“Vương Chấn Quân, ngươi làm không tệ”

Tiểu Dã Nhất Lang cười ha ha sau đó khen ngợi.

Cùng lúc đó, mười tên võ sĩ áo đen nhảy lên bờ, theo sát sau lưng của Tiểu Dã Nhất Lang.

“Ngài Tiểu Dã, ngài định xử lý con đàn bà này thế nào ?”

Vương Chấn nhìn người phụ nữ mặc áo da một cách tham lam , hỏi nhỏ.

“Đương nhiên là đem về tra tất bức cung, làm sao ? Ngươi có ý gì ?”

Tiểu Dã Nhất Lang cười lạnh hỏi.

"Tiểu Dã tiên sinh nói giỡn, chẳng lẽ ngài không có ý gì với nàng sao ?”

Vương Chấn liếm môi nói.

“Hừ, dung mạo của nữ nhân này quá tầm thường, không lọt vào được mắt…A, khoan đã, nàng đeo mặt nạ da người !”

Tiểu Dã Nhất Lang sờ lên mặt của người phụ nữ này một cái đã cảm thấy không thích hợp.

Sau đó ánh mắt của Tiểu Dã Nhất Lang sáng lên, dùng tay lột mặt nạ da người ra, sau đó một khuôn mặt tuyệt mỹ hiện ra trước mặt hắn.

Nếu Lý Phong ở đây, hắn sẽ nhận ra người phụ nữ này …. Nàng

chính là Tưởng Vận Trúc!

Kim Kinh, khoảng 12h30 khuya, sau khi phế bỏ đan điền của Chung Thụy Khôn và Chung Thiếu Kiệt, Lý Phong trở về nhà, vừa định ngủ thì có thông báo từ hệ thống.

“Đinh, kí chủ có nhiệm vụ mới, có muốn kiểm tra hay không ?”

Lý Phong giật mình, một loại cảm giác bất ổn xuất hiện trong lòng:”Giờ này sao lại có nhiệm vụ ? Nhiệm vụ liên quan đến ai ?”

“Kiểm tra!”

“Nhiệm vụ : Cứu vãn nữ thần Tưởng Vận Trúc (4)”

“Mô tả : Đi đến Nhiệt Kinh Nhật Bản, Kinh độ Đông XXX, Vĩ độ Bắc XXX, tìm cách cứu viện Tưởng Vận Trúc đang bị bắt bởi ninja Nhật Bản là Tiểu Dã Nhất Lang, nếu Tưởng Vận Trúc bị xâm hại, thì coi như nhiệm vụ thất bại, trừ 1 triệu điểm tích lũy”

“Phần thưởng nhiệm vụ : 8000 điểm kinh nghiệm, 500 ngàn điểm tích lũy, 50 điểm chinh phục”

Lý Phong vụt dậy, sát ý toàn thân phóng ra :” Tiểu Dã Nhất Lang, tiểu gia nguyền rủa mười tám đời tổ tông của ngươi ! Nếu ngươi dám động đến một sợi tóc của Tưởng Vận Trúc, tiểu gia sẽ xé xác ngươi ra thành trăm mảnh”

Chương 501. Ngàn dặm cứu viện

Chương 462: Ngàn dặm cứu viện

Tiết Tình đang ngủ say ở phòng kế bên, bỗng nhiên cảm giác có luồng hơi lạnh tràn vào phòng, lạnh đến mức tỉnh lại.

“Không lẽ là quên đóng cửa sổ ?”

Tiết Tình còn đang buồn ngủ ngáp ngắn ngáp dài ngồi dậy, bật đèn đầu giường nhìn về phía cửa sổ.

Cửa sổ đóng chặt, ngay cả rèm cửa cũng không động đậy chút nào.

“Chuyện gì xảy ra ? Cửa sổ thì đóng, điều hòa thì tắt, tại sao trong phòng lại lạnh như vậy ?”

Tiết Tình cảm nhận rõ ràng nhiệt độ trong phòng giảm xuống, đến mức nàng nổi cả da gà.

Lúc Tiết Tình còn đang nghi hoặc thì đột nhiên nhiệt độ trong phòng bình thường trở lại…

Nhiệt Kinh, Nhật Bản, bên bờ biển…

Tiểu Dã Nhất Lang nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiết Tình một cách tham lam, vẻ tà dâm hiện rõ trong mắt.

“Tiểu Dã tiên sinh, nữ nhân này đúng là… Cực phẩm !”

Vương Chấn nuốt nước miếng, giọng nói run run.

Nữ nhân này quá đẹp, đẹp như tiên nữ, vóc người quyến rũ như ma quỷ, nếu là trước đây hắn còn không dám tưởng tượng mình sẽ chạm vào được nữ nhân xinh đẹp bậc này!

“Đúng là cực phẩm, nếu ta không bắt lấy cơ hội thì đúng là lãng phí.”

Tiểu Dã Nhất Lang cười dâm nói.

Vừa nói xong câu này, mấy tên võ sĩ đi theo hắn cũng cười lên ha hả.

“Tiểu Dã tiên sinh, ngài ăn thịt có thể chừa cho ta chút canh được không ? Ta…Ta đảm bảo sẽ tận tâm tận lực làm việc cho Ám Ảnh.

Vương Chấn vỗ vỗ bộ ngực, nói.

“Yên tâm, ai cũng có phần !” Tiểu Dã Nhất Lang vung tay lên, nói một cách hào sảng.

Nghe câu này, trong lòng Vương Chấn nổi lên một ngọn lửa nóng!

Hơn mười tên võ sĩ kia cũng hưng phấn kêu lên.

“Có điều…” Mắt Tiểu Dã Nhất Lang sáng lên, cười tà dâm nói :”Nữ nhân ngất xỉu chơi không vui, làm cho nàng tỉnh dậy thì mới sướng.”

Nghe xong câu này, Vương Chấn lo lắng nói :”Lỡ như nàng tỉnh dậy sẽ phản kháng hoặc là tự sát thì sao ?”

“Ngu ngốc, ngươi bị thiểu năng à ? Nếu Tiểu Dã tiền bối có thể làm nàng tỉnh lại thì chắc chắn có biện pháp làm cho nàng không thể phản kháng.”

“Hừ, lũ Trung Quốc óc chó, dám coi thường Tiểu Dã tiền bối, Tiểu Dã tiền bối có cách để nữ nhân này nằm im ngoan ngoãn !”

Những tên võ sĩ sau lưng Tiểu Dã Nhất Lang nhao nhao dạy đời Vương Chấn.

Vương Chấn không dám bất mãn khi nghe những lời này, chỉ có thể cười hùa theo :”Đúng đúng đúng, các vị dạy phải, do kiến thức của ta quá hạn hẹp, không hiểu được năng lực của Tiểu Dã tiên

sinh”

Tiểu Dã Nhất Lang khoát khoát tay, cười nói :”Được rồi, Vương Chấn là đồng nghiệp mới của chúng ta, các ngươi nên khách khí một chút.”

“Vâng!” Một đám võ sĩ đồng loạt vâng dạ, nhưng vẫn dùng ánh mắt khinh thường nhìn về phía của Vương Chấn.

Người Nhật Bản xem thường những kẻ yếu, nhất là loại phản quốc như Vương Chấn, càng không được bọn họ tôn kính, trong mắt bọn hắn thì Vương Chấn không bằng con chó.

Đương nhiên, do Vương Chấn còn giá trị lợi dụng, nên bọn họ vẫn giả lơ, đến khi hết giá trị lợi dụng…Hừ hừ, bọn họ sẽ làm cho Vương Chấn phải hối hận vì đã xuất hiện trên thế giới này.

Cười âm hiểm xong, Tiểu Dã Nhất Lang móc từ trong ngực ra một ống chích chứa thuốc màu xanh lam, nhẹ nhàng đâm vào tĩnh mạch trên cổ tay của Tưởng Vận Trúc, sau đó chất dịch được từ từ tiêm vào trong người nàng.

“Tiểu Dã tiên sinh, ngài đang tiêm cái gì vào người nàng vậy ?”

Vương Chấn hiếu kỳ hỏi.

“Là một loại thuốc mới được Ám Ảnh nghiên cứu ra -- RB300Q, cường giả cấp Tông Sư trở xuống khi trúng loại thuốc này thì chân khí sẽ bị hạn chế, lực lượng xói mòn cực nhanh, ngay cả sức lực để cắn lưỡi cũng không còn.

“À…Chắc có hiệu lực rồi, đánh thức nàng đi”

Tiểu Dã Nhất Lang cười dâm, lay người Tưởng Vận Trúc mấy cái, Tưởng Vận Trúc từ từ tỉnh lại.

“Ta…Ta đang ở đâu ?”

Tưởng Vận Trúc chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, khi nàng nhìn thấy Tiểu Dã Nhất Lang liền thét lên :”A, ngươi là ai!”

Lúc nói chuyện, nàng giãy dụa định đứng lên, nhưng cơ thể

không chiều theo ý thức, không có chút sức lực nào!

“Ta là ai ? Ta là cường giả cấp S ! Nữ nhân, ngươi là tù binh của ta, biết không ? Ngươi la đi, la rách cuống họng cũng không ai cứu ngươi đâu, cam chịu số phận đi, hahaha”

Tiểu Dã Nhất Lang nhìn Tưởng Vận Trúc một cách tham lam, rồi điên cuồng cười.

Hơn mười tên võ sĩ áo đen và Vương Chấn cũng cười không kiêng nể gì cả.

Tưởng Vạn Trúc cảm thấy trước mặt tối sầm, trái tim chùng xuống, nhưng nàng vẫn ôm chút hi vọng hỏi :”Ngươi muốn làm gì ?”

“Ngươi là nữ chúng ta là nam, ngươi đoán xem chúng ta muốn làm gì ?” Tiểu Dã Nhất Lang cười dâm đãng nói.

Tưởng Vận Trúc cảm giác như có một tia sét xẹt qua trong đầu, sợ đến mức mất hồn mất vía.

Xong rồi, nàng rơi vào tay địch nhân, tất cả đã hết rồi!

Không được, ta không thể để bọn hắn làm nhục.

Trong nháy mắt, nàng quyết định cắn lưỡi tự tử, chỉ là nàng vừa muốn cắn lưỡi thì lại phát hiện…Nàng không đủ sức để cắn lưỡi!

“Đừng giãy dụa, ta đã tiêm RB300Q vào người ngươi, đừng nói là phản công, ngay cả cắn lưỡi cũng không có sức để làm !”

Nói đến đây, Tiểu Dã Nhất Lang chuẩn bị ra tay với Tưởng Vận Trúc.

Nàng chưa từng nghĩ tới mình sẽ gặp tình huống này, chẳng lẽ hôm nay sẽ bị những tên Nhật Bản này làm nhục sao ?

Không được, thà giết nàng đi còn hơn!

Sớm biết như thế, nàng đã cùng Lý Phong….

“Ai tới cứu ta đi ! Lý Phong, Lý Phong, ngươi mau đến cứu ta được không, Lý Phong, ta rất nhớ ngươi!”

Giờ phút này, Tưởng Vận Trúc nhớ Lý Phong vô cùng.

Nghe Tưởng Vận Trúc gọi Lý Phong, bọn người Tiểu Dã Nhất Lang càng hưng phấn thêm.

“Lý Phong…Đây là tên người đàn ông của ngươi sao ? Hắn chắc là đang ở Trung Quốc đúng không, cho dù ngươi dùng loa phóng thanh gọi thì hắn cũng không nghe được đâu, ngoan ngoãn một chút, biết đâu chúng ta chơi sướng sẽ tha ngươi một mạng!”

Nói đến đây Tiểu Dã Nhất Lang định ra tay.

Nhưng đúng lúc này, một vết nứt màu đen đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn.

“Hả, đây là cái gì ?”

Tiểu Dã Nhất Lang buông Tưởng Vận Trúc ra, sau đó nhanh chóng lùi lại !

Bọn võ sĩ và Vương Chấn cũng giật mình, vội vàng lùi ra xa.

Tưởng Vận Trúc đang nằm trên đất cũng bị hù sợ, nếu không phải hiện giờ nàng không động đậy được thì cũng sẽ lui xa khỏi vết nứt màu đen giống bọn người Tiểu Dã Nhất Lang.

Mọi người tò mò nhìn chằm chằm, một đôi tay vươn ra từ trong khe nứt.

“Wtf? Hai cái tay, hai cái tay!”

“Sắp chết rồi, sắp chết rồi, đây là tay của ma quỷ sao ?”

“Trời ạ, thật là kinh dị”

“Mẹ ơi, ta muốn về nhà!”

Khi đối mặt với những thứ không hiểu thì con người ta thường sẽ hoảng hốt và sợ hãi, những võ sĩ áo đen kia cũng không ngoại

lê, có một tên trong số đó hoảng sợ phát khóc, hô cha gọi mẹ!

Tiểu Dã Nhất Lang thì đảo mắt liên tục, tuy chưa đến mức gọi mẹ, nhưng lúc này hắn cũng rất sợ hãi!

Đúng lúc này, hai cánh tay nắm vào hai bên thành vết nứt, xé mạnh ra hai bên.

“Răng rắc”

Tiếng vang phát ra như vỏ trứng gà bị bể, vết nứt màu đen mở rộng, một người bước ra từ trong đó, sau đó vết nứt tan biến như tuyết gặp mặt trời.

Trong nháy mắt khi thấy bóng người này, Tưởng Vận Trúc đầu tiên là sững sờ, sau đó là vui sướng, điên cuồng la lên :”Lý Phong!”

Tiểu Dã Nhất Lang: "? ? ?"

Vương Chấn: "? ? ?"

Đám người võ sĩ áo đen : "? ? ?"

Chương 502. Đại Thông Linh Thuật?

Chương 463: Đại Thông Linh Thuật?

Không đúng… Tưởng Vận Trúc mới gọi vài tiếng Lý Phong, thì Lý Phong ngay lập tức xuất hiện ? Con mẹ nó không lẽ nàng biết thuật tiên tri !

Hay Lý Phong không phải người yêu của Tưởng Vận Trúc mà là linh thú của nàng ?

Phụ nữ Trung Quốc thật đáng sợ !

Khoan đã…Tại sao Lý Phong không mặc quần áo ?

Tưởng Vận Trúc còn đang vui sướng thì đột nhiên đỏ ửng mặt mày.

Đằng xa, Tiểu Dã Nhất Lang, bọn người Vương Chấn thấy chuyện này cũng sững sờ.

Con mẹ nó, không lẽ Lý Phong không chỉ là linh thú của Tưởng Vận Trúc, mà còn là….

“Lý Phong, ngươi… Ngươi sao lại như vậy….”

Khi Tưởng Vận Trúc nhìn thấy Lý Phong thì rất nhiều câu hỏi đã xuất hiện trong đầu nàng, tại sao hắn lại đột nhiên xuất hiện ? Vết nứt màu đen kia là gì ? Tại sao hắn không mặc quần áo ?

Bởi vì có qua nhiều nghi vấn, nên nhất thời Tưởng Vận Trúc cũng không biết hỏi như thế nào.

“A…Để lát nữa ta sẽ giải thích với ngươi. Có điều ngươi nói cho ta biết trước, bọn họ đã làm gì ngươi chưa ?”

Lý Phong cũng rất tuyệt vọng a… Bởi vì gấp rút cứu viện Tưởng

Vận Trúc nên hắn chọn truyền tống trực tiếp vào tọa độ mà nhiệm vụ đưa ra, vì vậy…Hắn còn chưa kịp mặc quần áo.

Lộ hàng thì lộ hàng … Dù sao ngoài Tưởng Vận Trúc tất cả đều phải chết, còn Tưởng Vận Trúc thì…

Sớm muộn cũng sẽ thấy!

Trong lòng Tưởng Vận Trúc vẫn còn sợ hãi nói :" Không có… Chưa bị gì cả, nếu như ngươi đến chậm một bước chỉ sợ ta đã…."

"Vậy thì tốt"

Lý Phong thở phào, sau đó phóng ra khí tức của bản thân, nhìn đám người Tiểu Dã Nhất Lang nói :"Tất cả các ngươi… chuẩn bị chôn thây nơi này đi."

Chỉ vài chữ đã thể hiện rõ sát ý của Lý Phong.

"Đây là…Đây là khí tức cấp S"

"Khí tức này giống như Tiểu Dã tiền bối"

"Tại sao nữ nhân Trung Quốc này chỉ mới cấp A lại có thể dùng Đại Thông Linh Thuật triệu hồi linh thú cấp S ?"

Lý Phong :"???"

Cái gì…Đám người Nhật Bản này nói cái gì vậy ? Tại sao tiểu gia nghe mà không hiểu gì cả!

Tưởng Vận Trúc nhìn thấy Lý Phong không hiểu nên giải thích :"Bọn họ tưởng ta là triệu hóan sư!"

Lý Phong :"Là cái gì ?"

"Là Đại Thông Linh Thuật trong anime…Trước khi ngươi đến ta đã gọi to tên ngươi"

Nói đến đây Tưởng Vận Trúc cũng khó hiểu, tại sao lại khéo như vậy, nếu không phải nàng biết mình không phải là triệu hoán sư, thì nàng đã nghĩ là trong cơn mê mình dùng được Đại Thông Linh

Thuật, còn Lý Phong là linh thú mình triệu hoán.

Lý Phong :"…"

Đại Thông Linh Thuật cọng lông a! Triệu hoán cái trứng a ! Ngươi nghĩ ta là Gamabunta sao ?

Tiểu gia dùng thuật truyền tống không gian có được không !!!

"Chẳng trách lúc nãy ta đang ngủ, đột nhiên cảm thấy có lực hút kéo ta vào một cái hố đen, sau đó liền xuất hiện ở đây, thì ra Tưởng Vận Trúc đã dùng chân tình từ trái tim để gọi ta đến"

Lý Phong nói nửa đùa nửa thật.

Tưởng Vận Trúc :"???"

Cái gì????? Lý Phong được triệu hoán bằng chân tình từ trái tim của nàng? Không thể nào a !

Ở đằng xa, sắc mặt Tiểu Dã Nhất Lang tái xanh khi nghe hai người nói chuyện :"Đáng chết, nữ nhân này đúng là biết Đại Thông Linh Thuật!"

"Con mẹ nó, Vương Chấn, nếu không phải ngươi có ý xấu với nữ nhân này, thì làm sao đánh thức sức mạnh của nàng ? Ngươi đúng là tên phế vật thành sự không thấy bại sự có thừa"

Vương Chấn khóc không ra nước mắt!

Sao ngươi nói như thể mình ta có ý xấu với Tưởng Vận Trúc vậy? Các ngươi cũng đòi góp gạo thổi cơm chung mà ! Nhưng lúc này hắn có thể nói gì được ? Chỉ có thể im lặng chịu đựng, dù oan ức cũng không kêu ai được !

Không những phải kìm nén mà Vương Chấn còn phải động viên Tiểu Dã Nhất Lang :"Tiểu Dã tiên sinh, tuy đây là lần đầu ta thấy Đại Thông Linh Thuật, nhưng ta nghĩ linh thú được triệu hoán thì IQ chắc chắn không bằng nhân loại được."

"Cảnh giới của hắn tương đương với Tiểu Dã tiên sinh, nhưng ta tin với trí tuệ của Tiểu Dã tiên sinh, ngài hoàn toàn có thể đánh

hắn trở về dị giới”

Sau khi nghe những câu nịnh nọt này, trong lòng Tiểu Dã Nhất Lang cũng lâng lâng :”Chuyện này còn cần ngươi nói sao ? Đứng tránh ra một bên, nhìn ta đánh con linh thú này về dị giới đi!”

Sau khi nói xong, Tiểu Dã Nhất Lang phóng thích khí tức của bản thân, Bát Kỳ chi lực chạy quanh người, trên người của Tiểu Dã Nhất Lang bốc ra khí đen lượn lờ, nhìn như tử thần bước ra từ địa ngục.

“Thương Lang”

Tiểu Dã Nhất Lang rút katana chém một cái !

(katana:một loại kiếm truyền thống của Nhật)

“Soạt”

Một vầng sáng màu đen như trăng lưỡi liềm bay theo một quỹ đạo kỳ lạ bắn về phía Lý Phong.

“Chiêu này nhất định là Getsuga Tenshō !”

(1 chiêu trong anime Bleach)

Vương Chấn nắm chặt hai tay, hưng phấn la lên.

Đám võ sĩ áo đen trợn lớn mắt :”Getsuga Tenshō con mẹ ngươi a, coi nhiều anime quá nên ngáo à? Đây là Nguyệt Nha Trảm của Tiểu Dã tiền bối !”

Chém ra đao khí trong lúc rút katana, đây là một chiêu dùng để đánh bất ngờ, khiến địch nhân không kịp trở tay, số lượng địch nhân chết dưới chiêu này của Tiểu Dã Nhất Lang đã có hơn hai mươi người.

“Hừ, ngu ngốc!”

Lý Phong di chuyển thân thể, chỉ lưu lại chỗ cũ một cái tàn ảnh!

Gần như trong nháy mắt Lý Phong di chuyển, chiêu Nguyệt Nha

Trảm kia đã đánh vào tàn ảnh của Lý Phong.

“Thắng!”

“Một chiêu giết địch, không hổ danh là Tiểu Dã tiền bối !”

Đám võ sĩ áo đen hoan hô, trên mặt Tiểu Dã Nhất Lang cũng hiện ra vẻ đắc chí.

Nhưng trong một cái chớp mắt tiếp theo, nụ cười của Tiểu Dã Nhất Lang đã cứng lại :”Đáng chết, đó là…Tàn ảnh ?”

Khi thấy Nguyệt Nha Trảm xuyên qua người Lý Phong mà lại không có máu tươi bắn ra, Tiểu Dã Nhất Lang biết ngay có gì đó không đúng!

Cùng lúc đó, Lý Phong đã xuất hiện ở sau lưng Tiểu Dã Nhất Lang :”Thiên Anh Chưởng!”

“Phanh”

Một tiếng vang trầm đục xuất hiện, Tiểu Dã Nhất Lang chỉ cảm thấy thân thể chấn động, Bát Kỳ chi lực hộ thể của hắn lập tức có dấu hiệu muốn tan rã.

“Đáng chết ! Đây là bộ pháp gì ?”

Mặc dù trong lòng của Tiểu Dã Nhất Lang kinh hãi, nhưng hắn gặp nguy không loạn trận cước, lập tức tung người về phía Tưởng Vận Trúc, muốn khống chế Tưởng Vận Trúc trước.

Nhưng sao Lý Phong có thể để hắn đạt được mục đích ?

Tiên Tung Bộ lóe lên, Lý Phong đã xuất hiện trước mặt Tiểu Dã Nhất Lang , tiếp tục đánh ra Thiên Anh Chưởng!

“Hừ! Ngươi trúng kế rồi!”

Tiểu Dã Nhất Lang cười dữ tợn, sau đó nâng đao lên chém!

“Bá” “Bá”

Hắn chém liên tục hai đao, tạo thành một luồng đao khí hình

chữ thập màu đen, bay thẳng đến trước mặt Lý Phong.

Tiểu Dã Nhất Lang tính kế rất tốt, Lý Phong và Tưởng Vận Trúc đang đứng trên một đường thẳng, nếu như Lý Phong né ra thì Tà Nguyệt Thập Tự trảm cúa hắn sẽ chém vào người của Tưởng Vận Trúc.

Còn nếu Lý Phong muốn bảo vệ tính mạng của Tưởng Vận Trúc thì nhất định phải dùng thân thể đỡ chiêu này.

Đây chính là tuyệt kỹ áp đáy hòm của Tiểu Dã Nhất Lang, lực tổn thương rất kinh khủng, nếu Lý Phong dám đỡ thì hắn không chết cũng sẽ trọng thương.

“Lý Phong, mau tránh ra!”

Tưởng Vận Trúc hô lớn, nàng thà để mình chết, chứ không đành lòng nhìn Lý Phong vì cứu nàng mà chết !

Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng :”Vầng sáng vô địch… Mở ra!”

“Oanh!”

Gần như ngay lúc Tà Nguyệt Thập Tự Trảm chém vào người Lý Phong thì kim quang đã hiện lên.

Sóng xung kích cuồng bạo từ trên người Lý Phong quét ra ngoài, bụi đất bay đầy trời, bao phủ lấy hắn.

“Thắng!”

“Tiểu Dã tiền bối vạn tuế !”

“Tiểu Dã tiền bối trâu bò!”

“Không hổ là Tiểu Dã tiên sinh, dùng IQ đế thắng linh thú !”

Vương Chấn cũng nắm chặt hai tay, hưng phấn la lên.

“Khôngggg!”

Trái tim của Tưởng Vận Trúc chùng xuống, tuyệt vọng, hoảng

sợ, hối hận….Đủ loại tâm tình đang bao phủ lấy nàng.

Tiểu Dã Nhất Lang cầm katana trong tay, đứng ngạo nghễ tại chỗ, nhìn tro bụi bao phủ không gian, cười lạnh nói :"Vì một nữ nhân mà hi sinh mạng mình, đúng là ngu không gì sánh bằng! Cho dù ngươi có đỡ được một đao này thì thế nào ? Tiếp theo bọn ta cũng sẽ…"

Ngay lúc này, cuồng phong nổi lên, cuốn đi đám bụi đất, Lý Phong lại xuất hiện, không hề bị chút thương tích nào, ngay cả quần áo cũng không rách!

Tiểu Dã Nhất Lang giống như bị sét đánh vào người, la lớn :"Cái gì, sao có thể như vậy ?"

Chương 503. Ngươi rốt cuộc là thứ gì!

Chương 464: Ngươi rốt cuộc là thứ gì!

Vương Chấn và bọn võ sĩ áo đen đã bị dọa sợ xanh mặt.

Tuyệt kỹ áp đáy hòm của Tiểu Dã tiền bối là Tà Nguyệt Thập Tự Trảm thật sự bị Lý Phong dùng thân thể ngăn lại ? Đã vậy còn không bị rụng dù chỉ một cọng lông ?

Đùa sao?

Vì Lý Phong đứng quay lưng về phía Tưởng Vận Trúc, nên Tưởng Vận Trúc không thấy được tình huống hiện tại của Lý Phong, nhưng từ phản ứng của Tiểu Dã Nhất Lang nàng có thể đoán được, chắc Lý Phong cũng không bị thương nặng.

“Lý Phong, đừng lo cho ta, ngươi mau đi đi”

Tưởng Vận Trúc lớn tiếng nói, nàng không muốn liên lụy Lý Phong.

“Nếu như ngươi còn nói những lời như vậy nữa, coi chừng ta đánh mông ngươi đó!”

Lý Phong nhếch miệng, nhưng không quay đầu lại.

“A?” Tưởng Vận Trúc sững sờ, sau đó nhớ lại cảnh Lý Phong bảo nàng đánh mông Tưởng Mộng Dao, mặt Tưởng Vận Trúc đỏ lên, nóng hôi hổi, không dám nói gì nữa.

“Hừ ! Tuy ta không biết ngươi dùng biện pháp gì để ngăn một chiêu kia của ta, nhưng sức mạnh của ngươi cũng chỉ như vậy mà thôi !”

“Thức tỉnh đi, Bát Kỳ chi lực!"

Tiểu Dã Nhất Lang giơ katana cao lên, bỗng nhiên khí tức trên thân hắn tăng mạnh, biến thành cấp S+.

“Tiểu Dã tiền bối nổi giận rồi, sắp có trò vui để xem!”

“Đây là bí kỹ của Ám Ảnh, thức tỉnh Bát Kỳ chi lực!”

“Thật hâm mộ, không biết đến khi nào mới được học bí kỹ này !”

Đúng như những võ sĩ áo đen nói, Tiểu Dã Nhất Lang đang sử dụng bí kỹ của Ám Ảnh -- Thức tỉnh bát kỳ chi lực. Sau khi dùng có thể tăng sức mạnh lên một tiểu giai.

Có điều bí kỹ này có tác dụng phụ, đó là sau khi sử dụng sẽ rơi vào thời kỳ hư nhược, cảnh giới hạ xuống một tiểu giai trong 3 ngày.

Bây giờ, Tiểu Dã Nhất Lang đã làm sức mạnh của mình thăng cấp từ S lên S+, hắn ngửa mặt lên trời cười như điên, sau đó nhanh chóng chém katana ra, từng đạo từng đạo đao khí màu đen bắn về phía Lý Phong.

Nếu trước đó đao khí của Tiểu Dã Nhất Lang là súng trường bắn từng viên một, thì bây giờ đao khí của hắn đã thành súng liên thanh.

“Để ta xem lần này ngươi chống đỡ như thế nào”

Tiểu Dã Nhất Lang vừa cười lạnh vừa chém ra đao khí.

“Mấy trò mèo !”

Lý Phong không thèm tránh né, phóng về phía Tiểu Dã Nhất Lang, không thèm quan tâm đến đao khí, đồng thời trong miệng hắn gầm nhẹ :”Cuồng bạo!”

“Oanh!”

Lúc thân thể Lý Phong vọt về phía trước, thì sức mạnh hắn cũng đã tăng thành Siêu Phàm hậu kỳ!

“Bạo tẩu!”

“Oanh!”

Khí tức trên thân thể Lý Phong lại tăng một lần nữa, chạm tới nửa bước Thánh cảnh.

“Cái gì?”

Tiểu Dã Nhất Lang đang điên cuồng chém ra thì thấy cảnh này, lập tức sững sờ.

Tại sao Lý Phong có thể dùng chồng chất hai bí thuật ? Con mẹ nó ! Phản khoa học a !

Lúc Tiểu Dã Nhất Lang còn đang sững sờ, thì những đao khí màu đen của hắn đã chém tới Lý Phong.

Trong sự tập trung của mọi người, những đao khí màu đen này giống như hoa tuyết gặp lò sưởi, đụng vào người Lý Phong là tan rã ngay lập tức .

Nhờ vào những tiếng “Ầm Ầm” nên bọn họ mới biết được những luồng đao khí này đã đánh trúng Lý Phong, chứ dùng mắt thường thì cứ tưởng bọn nó tự nhiên biết mất.

“Đang chết, sao có thể như vậy ?!”

Tiểu Dã Nhất Lang biến sắc, vung katana nhanh hơn nữa :”Tà Nguyệt Thập Tự Tam Liên Trảm! ! !"

"Bá bá bá "

Sau khi vung đao liên tục sáu lần, thì ba cái đao khí hình chữ thập xuất hiện, đánh vào thân thể của Lý Phong.

Vẫn không có gì xảy ra !!!

“Đánh đủ chưa ? Đến lượt ta !”

Lý Phong cười lạnh, đi đến trước mặt Tiểu Dã Nhất Lang đánh ra một chưởng :”Thiên Anh Chưởng !”

“Răng rắc”

Bát Kỳ thủ hộ quanh thân của Tiểu Dã Nhất Lang vốn dĩ đã không vững vàng, bây giờ lại trúng một chiêu Thiên Anh Chưởng, lập tức vỡ vụn ra từng mảnh.

"Đáng chết, rốt cuộc ngươi là thứ gì!"

Tiểu Dã Nhất Lang gầm lên giận dữ, đồng thời cũng nhanh chóng lui về sau.

Bây giờ Tiểu Dã Nhất Lang đã thật sự nghĩ Lý Phong là linh thú tới từ dị giới, sức mạnh công kích của Địa Cầu không có hiệu quả gì với Lý Phong. Con mẹ nó, vậy thì còn đánh cái rắm a ?

"Tiên Tung Bộ!"

"Thiên Thương Quyền!"

Lý Phong lắc mình một cái, chớp mắt đã xuất hiện phía sau Tiểu Dã Nhất Lang , trong 0.1 giây tiếp theo, liền đánh bảy quyền vào sau lưng của Tiểu Dã Nhất Lang.

“Phốc!”

Tiểu Dã Nhất Lang trọng thương, phun ra một búng máu tươi, sau đó quay người lại chém một đao nữa!

Lý Phong đã chuẩn bị từ sớm, cười lạnh lướt đi để lại chỗ cũ một đạo tàn ảnh, xuất hiện sau lưng của Tiểu Dã Nhất Lang một lần nữa.

“Bá”

Katana chém trúng tàn ảnh của Lý Phong, không có giọt máu nào xuất hiện!

“Không ổn!”

Trong lòng Tiểu Dã Nhất Lang khiếp sợ, sau đó xông về phía trước.

Đúng lúc này…

“Thiên Sát Quyền!”

Một lần nữa đánh vào chỗ đối diện trái tim từ sau lưng Tiểu Dã Nhất Lang.

“Phốc”

Trong miệng của Tiểu Dã Nhất Lang phun ra máu tươi, mượn lực của chưởng này bay ra ngoài mấy chục mét, khi chân vừa chạm đất, hắn liền cắm đầu bỏ chạy.

Thời điểm này, Tiểu Dã Nhất Lang đã bị Lý Phong đánh cho hoảng sợ, không còn dũng khí tái chiến.

“Muốn trốn ? Nằm mơ!”

Lý Phong cười lạnh, dùng tới Vô Ảnh Bộ, không gian xuất hiện từng đạo từng đạo tàn ảnh, trong chớp mắt đã đuổi đến sau lưng của Tiểu Dã Nhất Lang !

Tay phải của Lý Phong chộp vào không khí, một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay hắn, sau đó hắn đâm ra một kiếm!

Thiên Cương Tam Thập Lục thức, chiêu thứ hai mươi —— Thiên Tốc Kiếm!

Một kiếm này không chỉ có sát thương gấp ba lần Thiên Sát Quyền mà còn có thể phá Bát Kỳ thủ hộ giống như Thiên Anh Chưởng!

Một tiếng roạc nhẹ nhàng vang lên, Thiên Tốc kiếm xuyên qua Bát Kỳ thủ hộ của Tiểu Dã Nhất Lang, cắm thẳng vào tim hắn.

Lý Phong buông chuôi kiếm ra!

“Oanh”

Thiên tốc kiếm nổ tung trong người của Tiểu Dã Nhất Lang!

Tiểu Dã Nhất Lang bị trọng kích ba lần, đã không còn chịu nổi,

nổ tung như bong bóng thổi quá đà!

Mưa máu bay đầy trời!

“Tiểu Dã tiền bối!”

“Trốn, mau trốn”

“Mẹ ơi, ta muốn về nhà!!!”

Đám võ sĩ kia hoảng sợ, bỏ chạy như bầy gà gặp sói!

Nhưng mà sát ý của Lý Phong đã tăng đến đỉnh điểm, làm sao thả bọn hắn đi được !

Những tên võ sĩ áo đen này cao lắm cũng chỉ cấp A, dưới sự truy sát của Lý Phong, 13 võ sĩ áo đen đã bị giải quyết sạch sẽ!

Sau khi giải quyết xong mấy tên võ sĩ áo đen, chiến trường chỉ còn lại Lý Phong, Tưởng Vận Trúc và… Vương Chấn.

Nhìn thấy Vương Chấn đứng bất động tại chổ, lông mày của Lý Phong nhướng lên, hỏi :”Tại sao ngươi không trốn ?”

Vương Chấn hít sâu, cố gắng nặn ra một nụ cười nói :”Chúng ta là người một nhà, tất nhiên không cần phải trốn”

“Ồ?!” Lý Phong nghi hoặc nhìn Tưởng Vận Trúc :”Vận Trúc, nếu ta không nhìn lầm thì hình như tên này và đám người Nhật là cùng một phe, đúng không ?”

Lúc đang nói thì Lý Phong đã dùng Đọc Tâm Thuật.

Tưởng Vận Trúc tức giận nói :”Đúng, hắn phản bội Long Hồn, bán đứng ta”

“Không không không, ngươi hiểu lầm rồi, ta bị ép buộc” Vương Chấn vội vàng giải thích :”Trước khi ngươi đến Tiểu Dã Nhất Lang đã phát hiện ta, nên ta phải giả vờ phản bội.”

“Mục đích chính của ta là…sống sót, chỉ khi sống sót thì mới có thể tiếp tục phục vụ Long Hồn”

Nói đến đây, khuôn mặt Vương Chấn lộ vẻ chính nghĩa, thấy chết không sợ, giống như một anh hùng.

Lý Phong :"???"

Kỹ thuật diễn xuất đúng là không chê vào đâu được, đáng tiếc, tiểu gia lại có Đọc Tâm Thuật…

"Thì ra là vậy!" Lý Phong gật đầu, đi đến trước mặt Vương Chấn, vỗ vỗ vai hắn nói :"Thiệt thòi cho ngươi rồi!"

Vương Chấn lắc đầu liên tục nói :"Không có gì thiệt thòi, vì tổ chức ta nguyện gánh chịu mọi tiếng xấu ! Các ngươi đi nhanh đi, để ta xử lý những thứ còn lại, không thì Ám Ảnh sẽ tìm ra manh mối mà đuổi theo ! Nhanh lên!"

Trong lòng Tưởng Vận Trúc căng thẳng, định nhắc nhở Lý Phong đừng để bị lừa.

Ai ngờ Lý Phong lại nói :"Không không không, ta không thể để ngươi lại, như vậy thì quá tốt cho ngươi rồi, cùng chúng ta về Trung Quốc, nhận sự phán quyết của tổ chức đi !"

Nói xong, Lý Phong dùng tay chém vào cổ Vương Chấn.

Chương 504. Một đường hướng Tây

Chương 465: Một đường hướng Tây

Nhìn thấy Vương Chấn ngã xuống đất,Tưởng Vận Trúc sững sờ mất mấy giây mới hồi phục tinh thần lại :"A…Ta tưởng là ngươi…."

"Tưởng ta bị hắn gạt, sau đó sẽ thả hắn sao ?" Lý Phong đi đến trước mặt Tưởng Vận Trúc đưa tay chạm chóp mũi của nàng, cười nói :"Trong lòng ngươi ta ngốc đến vậy sao ?"

"Không phải….Chỉ là…." Tưởng Vận Trúc đang muốn giải thích thì nhớ lại Lý Phong không mặc đồ, đỏ mặt nói :"Ngươi có thể… Mặc đồ trước rồi nói không? "

Lý Phong lại khều mũi nàng lần nữa, cười nói :"Ai nói ta không mặc đồ, nhắm mắt lại đi"

"A? Nha!" Tưởng Vận Trúc vội vàng nghe lời nhắm mắt lại, trong lòng khẩn trương.

Thấy Tưởng Vận Trúc như vậy, Lý Phong cũng muốn nhân cơ hội ăn vụng một tí, nhưng cũng cảm thấy nên mặc quần áo trước.

Nghĩ đến đây, Lý Phong lấy một bộ đồ dự phòng trong ba lô hệ thống ra mặc vào, sau đó …

"A!"

Tưởng Vận Trúc cảm thấy ngực mình bị nhéo một cái, vội vàng mở hai mắt ra, thấy Lý Phong ở gần ngay trước mặt, trái tim đập loạn lên!

"Tên vô lại, thừa dịp ta nhắm mắt chiếm tiện nghi của ta"

Tưởng Vận Trúc muốn vung tay lên đánh Lý Phong vài cái,

nhưng mà do ảnh hưởng của RB300Q nàng chỉ có thể nhắm mắt mở mắt, ngay cả quay đầu đi cũng không làm được, càng không cần nói tới đánh người.

“Ngươi trúng độc ?”

Lý Phong nhìn thấy điều bất thường, khẩn trương hỏi.

“Ừm!” Sắc mặt Tưởng Vận Trúc hơi tái, kể lại mọi thứ về RB300Q.

“RB300Q ? Mẹ nó, đám người Nhật này đặt tên kiểu gì thế ?”

Lý Phong nổi giận.

“RB…Q là gì, có gì không đúng sao ?” (Code phim JAV)

Tưởng Vận Trúc không hiểu lắm.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, Tưởng Vận Trúc hơi ngây thơ trong mấy vụ này :”Khục, cũng không có gì đâu, Ta…Ta giải độc giùm ngươi trước đã!”

Đang ở đất khách quê người nên Lý Phong không dám nói nhiều, vội vàng mua một viên thuốc giải bách độc cho Tưởng Vận Trúc.

Từ Kim Kinh truyền tống đến đây, khoảng cách là 1000 cây số, tiêu hao hết 100 ngàn điểm tích lũy, thêm một viên thuốc giải bách độc, Đọc Tâm Thuận, Vô địch vầng sáng, chỉ trong một đêm Lý Phong đã dùng hết 120000 điểm tích lũy.

Bất quá những thứ này cũng không là gì cả. chỉ cần Tưởng Vận Trúc an toàn, cho dù hắn có dùng hết điểm tích lũy cũng được.

Sau khi ăn đan dược xong, sức mạnh và chân khí của Tưởng Vận Trúc khôi phục ngay lập tức, lúc này nàng phát hiện…Lý Phong đã mặc quần áo vào thật !

“Bộ quần áo này ngươi lấy ở đâu ra vậy ?”

Tưởng Vận Trúc nghĩ là Lý Phong sẽ lột đồ của Vương Chấn mặc, ai ngờ Lý Phong lại mặc đồ mới, hắn lấy bộ đồ này ở đâu ra ?

“Khục, ta biết ảo thuật !”

Lý Phong dùng trò cũ từng làm với Tiết Tình để lừa Tưởng Vận Trúc.

Có điều Tưởng Vận Trúc không dễ bị qua mặt như vậy :”Không đúng…Việc ngươi vừa làm không phải là ảo thuật mà là ... pháp thuật không gian ! Trời ạ, đừng nói ngươi là tu chân giả nhé !”

Mấy tiểu thuyết trên mạng đều là như vậy ! Nam chính là tu chân giả, tốc độ tu luyện vượt qua người thường, còn có những pháp thuật thần kỳ, như Ngự Kiếm Thuật, Thần Hành Thuật, Thuấn Di Thuật….

(cưỡi kiếm bay, chạy siêu tốc, từ chỗ này đột nhiên xuất hiện ở chỗ khác)

Xét về nhiều khía cạnh thì Lý Phong rất giống nam chính trong mấy loại tiểu thuyết đó, cũng là tiến bộ thần tốc, cũng có các loại pháp thuật thần kỳ.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái :”Tu chân giả…? Ngươi….Sức tưởng tượng của ngươi quá phong phú rồi Vận Trúc, ta chỉ giống như ngươi, là võ giả, không phải là tu chân giả !”

Nói thẳng ra, ban nãy Lý Phong cũng có chút sợ hãi, tuy hắn không phải tu chân giả, nhưng hắn là kí chủ của Hệ thống cứu vãn nữ thần !

Không thể để Tưởng Vận Trúc đoán mò tiếp, có khi nàng tiếp tục đoán thì lát nữa sẽ tìm ra cái gì đó !

“Vận Trúc, mỗi người đều có bí mật, ta cũng có. Hiện tại ta chưa thể nói cho ngươi bí mật của ta, nhưng ta cam đoan với ngươi, một ngày nào đó ta sẽ nói cho ngươi, nhưng lúc này, xin ngươi đừng hỏi, chỉ cần tin tưởng ta, có được không ?”

Lý Phong nắm chặt tay Tưởng Vận Trúc, trầm giọng nói.

Tưởng Vận Trúc nhìn chằm chằm Lý Phong một hồi, sau đó nghiêm túc gật đầu nói :”Ừm, ta tin ngươi”

“Phù”

Lý Phong thở phào, sau đó muốn mang Tưởng Vận Trúc rời khỏi.

Đúng lúc này, giọng nói của Chí Linh tỷ tỷ vang lên :” Đinh, chúc mừng ký chủ, hoàn thành nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Tưởng Vận Trúc, đang tiến hành khen thưởng.”

“Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 8000 điểm kinh nghiệm, 500 ngàn điểm tích lũy, 50 điểm chinh phục”

“Đinh, chúc mừng kí chủ thăng cấp, đẳng cấp hiện tại là S+”

Trong lòng Lý Phong vui vẻ, hưng phấm lẩm bẩm :”Cuối cùng cũng lên tới S+”

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: S+

Điểm kinh nghiệm: 5500/ 50000

Điểm tích lũy: 2492900

Điểm chinh phục : 359

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ : Tám phương mưa gió để ta sử dụng, Cứu vãn nữ thần Tiết Tình (1).

Nhìn qua thuộc tính cá nhân, Lý Phong nhịn không được khóe miệng giật giật:”Con mẹ nó, lên cấp SS- cần đến 50000 điểm kinh nghiệm, nhiều như vậy sao?”

“Thôi không nói nữa, nỗ lực phấn đấu là được”

Lý Phong tự an ủi mình một câu, tắt hệ thống, sau đó hắn có chút khó khăn nói :”Giờ sao trở về đây ?”

Ban nãy hắn truyền tống tới, giờ làm sao để về Trung Quốc ?

Đừng nói là kỹ năng truyền tống còn đang trong thời gian hồi chiêu, cho dù hồi xong xong thì hắn cũng không thể truyền tống hai người một lúc !

“Có cái ca nô, chúng ta chỉ cần lái ca nô đến vùng biển quốc tế sẽ có tàu tiếp viện!”

Tưởng Vận Trúc nhảy lên ca nô, kiểm tra máy móc, sau khi xác định không có vấn đề mới vẫy tay với Lý Phong.

Lý Phong nhảy lên ca nô, ngăn cản Tưởng Vận Trúc nổ máy :”Tiếng động cơ của ca nô quá lớn, chúng ta chạy bộ đi !”

“Cái gì ?”

Tưởng Vận Trúc sững sờ, ở đây cách vùng biển quốc tế khoảng 212 hải lý , đổi ra km thì khoảng 392.7 km.

Chạy bộ 392.7 km trên biển ? Trời ạ, Lý Phong bị đao khí đập trúng đầu rồi !

“Hiện tại ta là cường giả cấp S+, chạy 212 hải lý trên biển cũng như đi chơi thôi”

Lý Phong cười đắc ý, lấy một sợi dây thừng, một đầu cột vào Vương Chấn, một đầu cột vào bên hông.

Sau đó, Lý Phong ôm Tưởng Vận Trúc nhảy khỏi ca nô, giẫm chân lên mặt biển chạy.

Tông Sư đã có thể chạy trên nước, chứ đừng nói là Siêu Phàm hậu kỳ như Lý Phong. Với chân khí hùng hồn như Lý Phong thì chạy 400 km chỉ như đi dạo trong nhà.

Tưởng Vận Trúc dựa đầu lên vai Lý Phong, trong lòng yên tâm.

Ánh trăng mông lung, Tưởng Vận Trúc càng nhìn càng mê khuôn mặt nghiêm túc, tập trung của Lý Phong.

Lúc này, một suy nghĩ lớn mật hiện ra trong lòng Tưởng Vận Trúc :”Trở về Trung Quốc, ta... ta sẽ trao thân cho hắn, xem như một phần thưởng nho nhỏ sau quãng thời gian vừa rồi.”

Sau khi hai người đi không lâu, một người đàn ông trung niên mặc đồ võ sĩ màu trắng đi tới chiến trường bên bờ biển ban nãy.

Nhìn thấy xung quanh toàn thi thể, sắc mặt người đàn ông này trở nên rất khó coi, khí tức toàn thân phóng ra!

“Oanh”

Một cổ khí tức khủng bố bùng nổ từ trên người hắn, nếu Tiểu Dã Nhất Lang còn sống, sẽ nhận ra người đàn ông này, đây là một vị cường giả cấp SS- trong Ám Ảnh -- Đại Kiều Uy Cửu!

“Đại tá Phúc Điền, ngươi vui lòng dẫn đội hải quân tự vệ thứ ba phong tỏa vùng biển cách Nhiệt Kinh 200 hải lý về phía tây, không cho bất kỳ một chiếc tàu nào rời khỏi, lập tức chấp hành !”

Đại Kiều Uy Cửu để điện thoại di động xuống, nhảy lên mặt biển, truy kích theo hướng tây.

Chương 505. Bị chặn đường

Chương 466: Bị chặn đường

Trên mặt biển mênh mông bát ngát, Lý Phong ôm Tưởng Vận Trúc bên hông, kéo Vương Chấn sau lưng, lướt trên mặt biển như mũi tên rời cung.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, hai bên sóng nước sẽ rẽ ra, sóng nước cao đến hai, ba mét, nhìn từ trên cao xuống rất hùng vĩ và mạnh mẽ.

Cảm nhận gió biển táp vào người, Tưởng Vận Trúc hưng phấn la lớn :"Oa, tốc độ này còn nhanh hơn ca nô nữa!"

Gió biển rít gào hai bên tai, làm nàng có cảm giác khuôn mặt hơi đau, điều này nghĩa là tốc độ của Lý Phong rất nhanh.

Chỉ có điều trên biển không có đồng hồ đo tốc độ, nên Tưởng Vận Trúc không biết là nhanh cỡ nào.

"Còn phải nói sao ? Ta là cường giả cấp S+ đấy !"

Lý Phong tự hào nói.

Tốc độ ca nô khoảng 40 - 100km/h, với loại ca nô lớn như của Vương Chấn ban nãy thì tốc độ có thể đạt đến 93km/h.

Mà tốc độ hiện tại của Lý Phong khoảng 120km/h, phải biết hắn đang ôm một người và kéo theo một người nữa, và để giữ lại chân khí nên hắn vẫn chưa dùng hết tốc độ.

Nếu Lý Phong chạy một mình, và chạy toàn lực, tốc độ của hắn có thể đạt tới 200km/h!

"Lúc ta rời khỏi Kim Kinh, ngươi chỉ mới là Siêu Phàm trung kỳ, tại sao trong thời gian ngắn như vậy ngươi lại đột phá nữa rồi ?"

Đây là lần thứ hai Lý Phong nói mình là cường giả cấp S+, nên

Tưởng Vận Trúc nổi lên nghi ngờ !

“Ừm, thì ta vừa mới đột phá sau khi chiến đấu với mấy tên Nhật Bản kia!”

LP nhún nhún vai, nói một cách tùy ý.

Tưởng Vận Trúc :”…”

Sau khi chiến đấu là đột phá ? Không cần tu luyện ? Nhẹ nhàng như vậy sao ?

Sau một hồi lâu, Tưởng Vận Trúc thở dài một hơi, cười bất đắc dĩ :”Nếu như ta có thể đột phá dễ dàng như ngươi thì tốt rồi “

Nếu nàng là cường giả cấp S, thì tối nay sẽ không rơi vào tình cảnh này ! Ít ra Tiểu Dã Nhất Lang sẽ không bắt được nàng dễ dàng như vậy.

Ai ngờ Lý Phong lại nhẹ nhàng nói:” Muốn đột phá dễ dàng sao ? Rất đơn giản, chỉ cần cùng ta…Hắc hắc hắc”

Tưởng Vận Trúc :”???”

Lý Phong tại sao cười xấu xa như vậy ? Cùng hắn làm gì ?

“Nói đi, có phải ngươi đang nghĩ xấu không ?”

Tưởng Vận Trúc nhéo hông Lý Phong, hờn dỗi hỏi.

Tưởng Vận Trúc hoài nghi Lý Phong đang nghĩ bậy bạ, nhưng mà không có chứng cứ….

“Khục, không có không có, ta chỉ đang nghĩ cách để ngươi tăng cảnh giới lên mà thôi”

Lý Phong tiếp tục cười xấu xa.

“Vậy ngươi nói đi…Ta cần cùng ngươi làm gì thì mới có thể tăng cảnh giới một cách dễ dàng ? Nhất định phải nói, không nói ra, ta nhéo chết ngươi !”

Tuy nói vậy, nhưng Tưởng Vận Trúc vẫn không nỡ dùng sức…

“Khụ khụ, tất nhiên là làm chuyện kia rồi!”

Lý Phong nhăn nhó nói.

Tưởng Vận Trúc:”???”

Đúng là đang nghĩ xấu thật ! Bị nàng đoán đúng rồi !

“Aaaaaa! Một ngày ngươi không nghĩ xấu thì không ăn ngon đúng không ?”

Tưởng Vận Trúc nổi giận, bắt đầu nhéo mạnh hơn!

Lý Phong đau nhe răng trợn mắt, cầu xin Tưởng Vận Trúc tha cho.

Thực ra Tưởng Vận Trúc không giận thật, trong lòng nàng càng thêm quyết tâm, về đến Trung Quốc sẽ trao thân cho Lý Phong.

Sớm muộn cũng phải làm, sớm một chút cũng tốt !

“Ta không nghĩ xấu mà ! Ta nói thật”

Lý Phong bất đắc dĩ, vội vàng nói ra 《 Thần công hai bên cùng có lợi 》

“A?” Tưởng Vận Trúc sững sờ, có loại công pháp này thật sao ? Đây là bàng môn tà đạo trong tiểu thuyết mà !

Có điều, loại võ công tà ác kia thì chỉ có một người được lợi, người còn lại sẽ bị hút khô, còn cái 《 Thần công hai bên cùng có lợi 》 này, xem ra cả hai bên đều được lợi ích.

“Nếu ta muốn đột phá tới Siêu Phàm sơ kỳ, thì cần thời gian bao lâu ?”

Tưởng Vận Trúc nổi lên hứng thú, tuy có chút không đàng hoàng, nhưng mà thăng cấp kiểu này rất đơn giản, làm cho nàng hơi tò mò.

“Ừm…Cái này phải chờ ta vào Thánh cảnh, bây giờ ta chỉ có thể giúp ngươi tăng lên thành Tông Sư hậu kỳ…Nhưng phải mất 48

giờ”

Lý Phong hơi xấu hổ nói.

"Tông Sư hậu kỳ sao. . . Vậy cũng rất tốt rồi."

Tưởng Vận Trúc hơi thất vọng, nhưng sau đó lại hưng phấn.

Với thiên phú võ đạo của nàng mà muốn tăng lên thành Tông Sư hậu kỳ thì phải mất khoảng năm năm, bây giờ chỉ cần 48 giờ là được, đủ để nàng hưng phấn rồi !

Lý Phong nhếch miệng, cười quái dị nói :”Vậy sau khi về chúng ta thử một chút nhé ?”

Tưởng Vận Trúc đang định đồng ý, thì khuôn mặt đỏ lên :”Phi, ai thèm thử với ngươi, bại hoại lưu manh”

Lý phong cười xấu xa :”Vận Trúc, chắc là ngươi không biết, trên thế giới này có một định luật, có tên Thật là thơm”

Nghe xong câu này, Tưởng Vận Trúc càng đỏ mặt hơn.

Hai người chỉ lo cười giỡn mà không biết có một chiếc tàu chiến xuất hiện ở phía trước, còn cách bọn họ khoảng ba hải lý.

Đây là một chiếc tàu chiến hạng nặng, trọng lượng khoảng 2000 tấn, thuộc sự quản lý của hải quân tự vệ số ba Nhật Bản, tàu chiến mang số hiệu 229, hỏa lực rất mạnh.

Lúc này, trên tháp quan sát có một sĩ quan mặc quân phục cầm ống nhòm ban đêm nhìn ngắm mặt biển.

“Đó…Đó là gì ?”

Đột nhiên, sĩ quan này nhìn thấy ở bên ngoài ba hải lý, trên mặt biển có hai cột sóng, giữa hai cột sóng là một bóng người đang chạy nhanh về phía này.

Sau khi bình tĩnh lại, sĩ quan này cầm bộ đàm nói :”Thiếu tá Tam Tỉnh, ta phát hiện mục tiêu, phía đông nam cách đây ba hải lý”

Hạm trưởng Tam Tỉnh Thái Lan của chiến hạm số 229 biến sắc, lập tức hạ lệnh, tất cả tiến vào trạng thái chiến đấu, đồng thời hạ lệnh cho chiến hạm mở hết tốc lực tiến về phía đông nam.

“Thiếu tá Tam Tỉnh, chúng ta có nên báo cáo với đại tá Phúc Điền hay không ?”

Một sĩ quan hỏi.

“ Ngu ngốc! Chẳng lẽ ngươi muốn nhường chiến công cho người khác hay sao ?”

Tam Tỉnh Thái Lang răn dạy.

Ở thời hòa bình này muốn có được chiến công rất khó khăn, nếu bắt được cơ hội thì phải độc chiếm.

Lỡ như báo xong thì đại tá Phúc Điền hạ lệnh chờ đợi, hoặc chờ tiếp viện thì sao ? Mẹ nó! Mỡ đến miệng mèo còn rơi mất ?”

Sĩ quan này biến sắc, khuyên bảo :”Người kia có thể rẽ nước mà đi, chắc chắn cảnh giới võ đạo cực kỳ cao, ta sợ…”

“Ngu ngốc, đây là thời đại của vũ khí nóng, cho dù hắn có mạnh hơn thì cũng chỉ là con người mà thôi !” Tam Tỉnh Thái Lang khinh miệt nói :”Chờ đến khi hắn lọt vào phạm vi công kích, thì bật hết hỏa lực, bắn cho hắn thành cái rổ máu, hiểu chưa ?”

“Vâng” Sĩ quan cúi đầu nhận lệnh.

Chiến hạm có trang bị Oto Melara 76mm, RUR-5 ASROC, tên lửa phát xạ chống tàu ngầm, và bốn tên lửa AGM-84.

Còn có hai cái Mk 32 SVTT, ngư lôi, và một đại liên, có thể gọi đây là phòng ngự dày đặc.

Tên lửa, ngư lôi, hạm pháo,phòng ngự tầm gần tầm xa, tất cả đều đầy đủ, đừng nói là người thường, cho dù là tàu chiến cũng bị bắn cho nát xác!

1 phút sau, Lý Phong đã tiếp cận tầm bắn của hệ thống phòng ngự tầm gần, Tam Tỉnh Thái Lang liền ra lệnh tấn công, tất cả hỏa

lực của chiến hạm đều mở ra!

Một bức tường màu đỏ do máy phát xạ dựng lên giữa mặt biển.

Mà Lý Phong thì đang chạy nhanh, dùng mắt thường cũng nhìn thấy hắn sắp đụng phải bức tường hồng ngoại này.

Chương 506. Một người diệt một hạm!

Chương 467: Một người diệt một hạm!

Lý Phong đang ôm Tưởng Vận Trúc phi nước đại trên mặt biển thì nhìn thấy bức tường hồng ngoại, hắn nhanh chóng dùng Tiên Tung Bộ, ôm lấy Tưởng Vận Trúc nhảy lên cao khỏi mặt biển mười mấy mét, miễn cưỡng tránh được bức tường hồng ngoại.

Có điều hắn và Tưởng Vận Trúc tránh được, nhưng Vương Chấn bị cột sau lưng thì không ! Vương Chấn bị bắn thành vô số mảnh nhỏ!

Đây chính súng máy đại liên quét hồng ngoại, ngay cả tàu chiến cỡ nhỏ cũng bị bắn thành sắt vụn huống gì là thân thể của con người !

“Mẹ nó, định đem hắn về Trung Quốc vậy mà…”

Lý Phong chửi thầm, hắn cũng không thương hại gì Vương Chấn, lúc Vương Chấn phản bội Long Hồn, bán đứng Tưởng Vận Trúc thì Vương Chấn đã xác định phải chết rồi.

Có điều Lý Phong không nghĩ đến Vương Chấn chết thê thảm như vậy, chết không toàn thây…

Đúng lúc này, hệ thống phòng ngự của MK15 lại khóa chặt Lý Phong, điên cuồng xả đạn.

Không chỉ vậy, Otto Melella 76 mm và pháo hạm cũng đồng loạt khai hỏa, từng viên đạn pháo 76mm có đuôi tên lửa bắn thẳng vào Lý Phong, nếu bắn trúng thì cho dù Lý Phong là Siêu Phàm hậu kỳ cũng sẽ trọng thương, thậm chí là chết.

Ngay cả Tưởng Vận Trúc đang được Lý Phong ôm cũng sẽ tan xác thành muôn vạn mảnh.

Đúng như Tam Tỉnh Thái Lang nói, đây là thời đại của vũ khí nóng, cường giả từ cấp Tông Sư trở lên có thể không sợ súng lục hay súng máy hạng nhẹ, nhưng mà khi đối mặt với hàng không mẫu hạm, pháo hạm, tên lửa, thậm chí là bom nguyên tử, thì cường giả cấp Tông Sư cũng sẽ biến thành bã vụn.

Ít nhất phải bước vào cấp SSS- thì mới không còn sợ tên lửa.

Trong lòng Lý Phong nặng nề, Tiên Tung bộ chớp nhoáng liên tục, tàn ảnh xuất hiện ở khắp nơi để tránh thoát sự tập kích của pháo hạm.

“Lý Phong, đây là chiến hạm của Nhật Bản, chúng ta gặp phiền phức rồi!”

Tưởng Vận Trúc nhìn những viên đạn đang bay tới, nói một cách run rẩy.

Nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày mình phải đối mặt với sự tập kích của chiến hạm, mà còn trong tình huống như thế này nữa.

Lúc xem phim, khi nhìn thấy chiến hạm thì mọi thứ rất hùng vĩ, nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng mà đến lúc đối mặt với chiến hạm thì chỉ có sợ hãi, tuyệt vọng, giống như nhảy múa trước mặt tử thần ! Nồng độ adrenalin trong não bộ tăng vọt !

“Yên tâm ! Có ta ở đây, chiến hạm Nhật Bản không thể làm ngươi bị thương được !”

Sắc mặt Lý Phong lạnh lùng, Tiên Tung Bộ lại lóe lên, tránh thoát tia hồng ngoại quét qua, ôm Tưởng Vận Trúc đánh thẳng vào thân tàu 229.

Đối mặt với sự tập kích của chiến hạm, càng tránh né thì càng thêm bất lợi,chỉ có tiến thẳng vào thân tàu thì mới có cơ hội sống!

Bởi vì hệ thống bảo vệ của tàu không thể bắn vào thân tàu được, nếu bắn thì tàu cũng chìm theo.

Lúc này, mọi người bên trong chiến hạm 229 rối loạn.

"Tam Tỉnh thiếu tá, địch nhân đang tiếp cận chúng ta!"

“Tốc độ của hắn là 180km/h”

“Trời ạ, đây có còn là người không ? Chạy trên mặt biển mà 180 km/h, không thể tin nổi !”

“Đáng chết, MK15 không bắn trúng hắn được, tốc độ của hắn quá nhanh”

"Thiếu tá Tam Tỉnh , chúng ta phải lui lại, nếu để hắn lên được tàu thì chúng ta đều xong đời !”

Tam Tỉnh Thái Lang càng nghe càng giận: "Ngu xuẩn, các ngươi đúng là một đám ngu xuẩn, các ngươi nghĩ đây là trò chơi sao ? Đây là chiến trận !”

“Chúng ta đang điều khiển chiến hạm tiên tiến nhất của Nhật Bản, những người trên tàu đều là quân tự vệ tinh nhuệ !”

“Địch chỉ có hai người, một nam một nữ, các ngươi lại sợ đánh không lại hắn ? Các ngươi muốn lui sao ? Mổ bụng tự sát hết đi!”

“Tiếp tục bắn tên lửa, sử dụng cả ngư lôi cho ta, ta không tin dưới mưa bom bão đạn mà hắn vẫn có thể sống sót !”

Trong suy nghĩ của Tam Tỉnh Thái Lang, chỉ cần kích hoạt tất cả vũ khí trên chiến hạm, thì Lý Phong và Tưởng Vận Trúc đều phải chết, nhưng ai biết bắn lâu như vậy, trừ lúc đầu xử lý được một tên “địch nhân” bị cột đằng sau ra thì từ nãy đến giờ không bắn trúng được viên nào nữa.

Con mẹ nó không thể nhịn được !

Nếu như nghe lời những tên ngu xuẩn này lui lại, đến khi hắn gặp mặt đại tá Phúc Điền hắn sẽ phải mổ bụng xin lỗi.

Theo lệnh của Tam Tỉnh Thái Lang thì tên lửa chống tàu ngầm Asroc, hai cái tên lửa chống hạm AGM-84 và hai nòng ngư lôi Triple 324mm 68 đều được sử dụng.

Lại thêm MK15 và Otto Melella 76 mm cùng bắn, trên trời dưới biển bây giờ đã toàn là đạn và tên lửa, tạo thành thiên la địa võng, ầm ầm bao bọc Lý Phong.

“A”

Đối mặt với tình cảnh tuyệt vọng này, Tưởng Vận Trúc nhắm mắt lại.

Nàng không cam tâm chết như thế, nàng còn chưa trao thân cho Lý Phong, nếu như chết nàng cũng tình nguyện chết một mình, không thể liên lụy Lý Phong.

“Lý Phong, ta có lỗi với ngươi, ta không nên liên lụy ngươi!”

Tưởng Vận Trúc đau khổ nói.

“Nữ nhân ngốc, bây giờ không phải lúc nói những lời này!” Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng, nói :”Ta còn chưa sử dụng thần công cả hai cùng có lợi với ngươi, làm sao cam tâm chết ở chỗ này được !”

“Cuồng bạo!”

“Bạo tẩu !”

Lý Phong không hề sợ hãi, ngay lập tức mở át chủ bài, khí tức trên thân thể trong nháy mắt tăng lên, gần như chạm vào cánh cửa Thánh cảnh !

Tốc độ của Lý Phong cũng tăng theo cảnh giới ! Trước đó tốc độ của hắn đã đạt tới 180km/h sau khi sức mạnh tăng vọt, tốc độ của hắn đã đến 300km/h.

Ngay lúc này, Lý Phong dùng Tiên Tung Bộ, trong thời khắc nguy hiểm hắn tránh thoát từng viên từng viên đạn pháo và tên lửa bay đến.

Sau khi Tiên Tung Bộ lóe lên 18 lần liên tục, Lý Phong lại dùng đến Vô Ảnh Bộ, chỉ trong giây lát hắn đã đến boong tàu của chiến hạm 229.

Sau lưng, đạn dược và tên lửa vẫn không ngừng trút xuống, từng quả từng quả tên lửa và ngư lôi vẫn đang bắn ra.

Cảm nhận được Lý Phong đột nhiên dừng lại, Tưởng Vận Trúc từ từ mở hai mắt ra, lúc nàng nhìn thấy mình đang đứng trên boong tàu, thì nàng có một loại cảm giác sống sót sau tai nạn.

“Hiện tại chưa phải lúc vui mừng, chờ ta giải quyết hết người trên tàu này rồi nói tiếp”

Lý Phong để Tưởng Vận Trúc xuống, tay phải chụp vào hư không, nắm lấy một thanh trường kiếm bằng chân khí.

Tiếp theo, Lý Phong kéo Tưởng Vận Trúc đi đến trước mặt của MK15, chém một kiếm vào họng súng.

“Xoẹt Xoẹt”

Ngay lúc MK15 đang đổi hướng về phía Lý Phong thì Lý Phong đã chém một kiếm, chặt đứt MK15, họng súng đang bị đốt đỏ rớt xuống boong tàu, phát ra tiếng ầm vang.

Giải quyết xong MK15 thì Lý Phong cũng không còn lo gì nữa, hắn một tay nắm tay Tưởng Vận Trúc, một tay cầm trường kiếm đi về phía thân tàu.

"Bảo hộ thiếu tá Tam Tỉnh!"

“Quyết tử vì Đế Quốc Nhật Bản “

Quân tự vệ trên tàu 229 cầm vũ khí xông về phía boong tàu, nhằm vào Lý Phong và Tưởng Vận Trúc, điên cuồng xả đạn.

Lý Phong cười lạnh, tên lửa và súng máy của mẫu hạm còn chưa bắn trúng nổi hắn, dăm ba khẩu súng lục và tiểu liên thì đáng là gì ? Ngay cả Tưởng Vận Trúc cũng không bắn trúng được !

Chỉ thấy Lý Phong lướt đi trong mưa đạn, nhanh chóng vọt về phía tự vệ quân, giơ kiếm lên chém !

"Bá" "Bá" "Bá "

Ánh kiếm lóe lên, đầu người rơi xuống !

Chỉ vài giây sau, những binh lính xông tới boong tàu đều bị giết sạch, không chừa một tên !

Ở đằng sau, Tam Tỉnh Thái Lang thấy Lý Phong đang đến gần, hắn cười thảm :"Thánh Hoàng bệ hạ, ta không nên tham công liều lĩnh, ta có tội !"

Sau khi nói xong, Tam Tỉnh Thái Lang rút cây kiếm bên hông ra, mổ bụng tự sát.

Chương 507. Truy binh đến!

Chương 468: Truy binh đến!

Một giây sau khi Tam Tỉnh Thái Lang mổ bụng tự sát, Lý Phong kéo Tưởng Vận Trúc xông vào phòng chỉ huy.

“Đột nhiên lại tự sát, chơi không vui !”

Sắc mặt Lý Phong lộ vẻ khó chịu nhìn Tam Tỉnh Thái Lang nằm trên đất.

Nhìn quân hàm có thể thấy được, Tam Tỉnh Thái Lang là chỉ huy cao nhất của chiến hạm này, nghĩa là những khó khăn nãy giờ mà hắn và Tưởng Vận Trúc chịu đựng là do tên Tam Tỉnh Thái Lang này gây ra.

“Trong khoang tàu chắc chắn còn lính Nhật, có điều những sĩ quan trong đài chỉ huy đã bị diệt, những tên kia cũng không còn uy hiếp được chúng ta, chúng ta mau rời khỏi nơi này đi !”

Sắc mặt Tưởng Vận Trúc nghiêm trọng.

Chiến hạm 229 sẽ không đột nhiên khai hỏa vào họ, chắc chắn là có lệnh từ cấp trên, nói không chừng, bây giờ đang có chiến hạm khác đi đến đây.

Lý Phong diệt được một chiếm hạm đã có thể coi như Chiến thần nhập thể, thần may mắn phù hộ, nếu thêm mấy chiếc tới Lý Phong chắc chắn là chịu không nổi.

Thậm chí còn có khả năng tệ hơn, đó là cường giả võ đạo của Nhật Bản sẽ truy kích bọn họ, nếu chỉ là cường giả cấp S còn đỡ, lỡ như là cấp SS hay thậm chí cấp SSS...

Tưởng Vận Trúc không dám tưởng tượng đến kết quả.

Lý Phong biết Tưởng Vận Trúc đang lo lắng điều gì, nên gật đầu nói :”Ừm, chúng ta tranh thủ thời gian rút lui đi.”

Nói xong, Lý Phong ôm Tưởng Vận Trúc xông ra phía sau đài chỉ huy, nhảy xuống mặt biển, lao đi vun vút.

Chiến hạm 229 do không có người lái nên cứ đi thẳng theo hướng đã được định sẵn, đến lúc những lính Nhật còn sót lại chạy đến khoang chỉ huy để bắt đầu điều khiển, thì Lý Phong đã ôm Tưởng Vận Trúc chạy xa…

10 phút sau, Đại Kiều Uy Cửu nhảy lên boong tàu của chiến hạm 229, khi hắn thấy những thi thể ở khoang chỉ huy, thì lửa giận bùng nổ !

“Đáng chết đáng chết đáng chết! Kẻ nào, là kẻ nào ? Dám giết võ sĩ và binh lính của Đế Quốc Nhật Bản vĩ đại chúng ta !”

Lúc Đại Kiều Uy Cửu đang truy kích theo hướng tây thì hắn thấy hướng tây bắc có hỏa lực xẹt qua bầu trời đêm, sau đó hắn liền chạy đến, nhưng vẫn trễ một bước !

Đại Kiều Uy Cửu ôm lửa giận và hi vọng đi vào khoang chỉ huy để xem còn người nào sống hay không.

Ai ngờ, khi hắn vừa bước vào cửa đã bị mưa đạn nhằm vào.

“Phanh" "Phanh" "Phanh" . . .

"Cộc cộc cộc" "Cộc cộc cộc" . . .

Những quân lính còn sót lại thấy có người vào, tưởng nhầm là quân địch quay về, nên giật mình bóp cò.

“Oanh”

Đại Kiều Uy Cửu mở ra khí tức toàn thân, những viên đạn bay vào hắn, bị khí tức cuồng bạo ngăn cản lại!

“Cộp” “Cộp”…

Những viên đạn rớt xuống đất!

“Ngu xuẩn ! Ta là Đại Kiều Uy Cửu của Ám Ảnh, các ngươi dám nổ súng với ta, muốn chết sao ?!”

Đại Kiều Uy Cửu rút katana "choang" một tiếng, giả bộ muốn chém những tên nổ súng với hắn.

"Soạt" "Soạt" "Soạt"…

Đến lúc này thì những tên lính kia mới phát hiện ra là người một nhà, sau đó liền ngã xuống đất thở dốc.

"Ngu xuẩn, một đám vô dụng !"

Đại Kiều Uy Cửu tức giận vô cùng, bộ dáng tiếc hận rèn sắt không thành thép, lũ ngu ngốc này sợ đến như vậy, còn làm quân nhân kiểu gì.

Đám lính này không dám phản đối sự trào phúng của Đại Kiều Uy Cửu, thậm chí trong lòng cũng không có chút giận dữ.

Ai vô dụng ? Ngay cả đạn pháo, tên lửa của chiến hạm mà tên kia còn đối phó được, huống gì là bọn ta.

Đại Kiều Uy Cửu càng nhìn càng tức, hận đến mức muốn chém một kiếm cho cả đám chết sạch, nhưng cuối cùng cũng nhịn được :"Địch nhân đâu rồi ?"

"Không…Không biết!"

"Chúng ta mới vừa từ khoang dưới lên"

"Khi chúng ta đến đây thì tất cả đều đã chết !"

Ngay lúc Đại Kiều Uy Cửu cảm thấy hết hi vọng, thì một tên lính đưa tay lên nói :"Ta…Ta nhìn thấy hắn nhảy xuống dưới biển sau đó chạy theo hướng tây bắc"

"Hử ? Ngươi chắc chắn không ?" Đại Kiều Uy Cửu đè chặt hai vai của người này, kích động hỏi.

"Chắc…Chắc chắn !" Người này là pháo thủ, lúc đó hắn đang chạy xuống dưới để nạp đạn cho ngư lôi nên may mắn thoát một mạng, lúc hắn chạy lên thì vừa lúc thấy Lý Phong nhảy xuống.

"Ngươi rất tốt, đợi đến khi ta bắt được địch nhân, ta sẽ nói với

đại tá Phúc Điền luận công ban thưởng cho ngươi”

Sau đó Đại Kiều Uy Cửu quay đầu nhìn những người khác, nổi giận mắng :”Còn những tên ngu ngốc, phế vật hèn nhát như các ngươi thì chờ sự thẩm phán của toàn án quân sự đi!”

Nói xong Đại Kiều Uy Cửu đi ra khỏi khoang chỉ huy, nhảy xuống biển, chạy theo hướng Tây Bắc.

10 phút sau.

“Chỉ còn cách vùng biển quốc tế 50 hải lý”

Tưởng Vận Trúc dùng đồng hồ định vị của Long Hồn kiểm tra vị trí, sau đó nói một cách hưng phấn.

“Ừm ! Khoảng nửa tiếng nữa sẽ đến, người tiếp ứng đã đến chưa ?”

Lý Phong cũng rất hưng phấn, chỉ cần đến vùng biển quốc tế thì hắn và Tưởng Vận Trúc sẽ thoát nạn.

Tưởng Vận Trúc gật gật đầu :”Đã đến rồi, đang chờ chúng ta !”

“Tốt, ngồi cho vững, ta sẽ tăng tốc “

Nói xong, Lý Phong tăng tốc lên, tốc độ hiện tại khoảng 200km/h.

Tuy tăng tốc sẽ tiêu hao nhiều chân khí hơn, nhưng hắn cảm giác là hắn có thể duy trì tốc độ này khoảng một giờ.

Sau 10 phút chạy bằng tốc độ này thì đột nhiên, Lý Phong cảm giác được có một thứ gì đó đang nhanh chóng tiếp cận hắn, khi quay lại nhìn thì đã thấy một người đàn ông mặc đồ võ sĩ màu trắng, đang phi nước đại dưới ánh trăng.

Chính là Đại Kiều Uy Cửu.

Đại Kiều Uy Cửu là cường giả cấp SS-, tốc độ chạy nhanh hơn Lý Phong nhiều, nếu không phải từ đầu hắn chạy sai hướng thì hắn đã đuổi kịp Lý Phong từ lâu.

Lý Phong giật mình :"Không ổn, địch nhân đuổi theo!"

Tưởng Vận Trúc nhìn Đại Kiều Uy Cửu truy kích sau lưng, trong lòng trở nên nặng nề :"Trời ạ, tốc độ của hắn nhanh quá!"

Tốc độ nhanh nghĩa là gì ? Nghĩa là cảnh giới cao!

Lý Phong đã cấp S+, đối phương lại nhanh hơn, nghĩa là cảnh giới đối phương ít nhất cũng phải là SS-!

Một khi bị đuổi kịp, nàng và Lý Phong sẽ dữ nhiều lành ít !

Đại Kiều Uy Cửu đã thấy Lý Phong từ sớm, hắn định lặng lẽ đuổi theo sau lưng Lý Phong, không ngờ Lý Phong lại phát hiện ra hắn, làm cho hắn thẹn quá hóa giận :"Còn muốn chạy ? Ngươi chạy không thoát !"

Nói xong, tốc độ của Đại Kiều Uy Cửu lại tăng vọt lên, chỉ trong chớp mắt hắn rút ngắn khoảng cách, chỉ còn cách Lý Phong khoảng 100m.

"Vận Trúc, ngươi đi trước đi, ta ngăn hắn lại ! Nhớ kỹ, tuyệt đối không được quay đầu lại, nếu không ta sẽ hận ngươi cả đời !"

Lý Phong dùng hết sức ném Tưởng Vận Trúc về phía trước, sau đó quay lại nghênh đón Đại Kiều Uy Cửu.

Nếu tốc độ đối phương nhanh hơn mình, thì tiếp tục chạy cũng là vô nghĩa, không bằng chủ động chặn đường đối phương, cho Tưởng Vận Trúc cơ hội chạy trốn.

Tưởng Vận Trúc là Tông Sư sơ kỳ, có thể chạy được trên mặt biển, nơi này chỉ còn cách vùng biển quốc tế 30 hải lý, với năng lực của Tưởng Vận Trúc hoàn toàn có thể đến nơi.

Để phòng ngừa Tưởng Vận Trúc không bỏ hắn lại một mình, hắn mới nói thêm :"Hận nàng cả đời".

"Không !"

Tưởng Vận Trúc cảm thấy một lực đẩy truyền vào người, thân bất do kỷ bay lên không, lúc rơi xuống đã cách xa Lý Phong hơn

100m.

Khi quay đầu nhìn lại, đã thấy Lý Phong chuẩn bị khai chiến với Đại Kiều Uy Cửu.

“Tiểu tử, ngươi rất biết thương hoa tiếc ngọc a~! Vậy để ta giết ngươi trước, sau đó bắt nữ nhân kia lại, rồi làm nhục nàng!”

Đại Kiều Uy Cửu cười một tiếng dữ tợn, nói bằng tiếng Hoa hơi ngượng nghịu.

"Cuồng bạo!"

"Bạo tẩu!"

Lý Phong không dám khinh địch, ngay lập tức dùng hai con át chủ bài, đánh một quyền về phía Đại Kiều Uy Cửu.

“Hửm ?” Lông mày của Đại Kiều Uy Cửu nhướng lên một cái, cười nói :”Thú vị!”

Nói xong, Đại Kiều Uy Cửu cũng giơ tay đánh ra một quyền!

“Oanh”

Lý Phong chỉ cảm thấy có một luồng lực lượng cực mạnh đánh vào tay phải, thân thể Lý Phong chấn động, sau đó bay ra ngoài.

Lúc bay ở giữa không trung Lý Phong chịu không được há miệng phun ra một ngụm máu tươi!

Thấy thế, Tưởng Vận Trúc kêu thảm :”Lý Phong!!!”

(mãi mới thấy 1 trận main ngược gió :v)

Chương 508. Muốn chết?

Chương 469: Muốn chết?

"Đáng chết!"

Lý Phong cố gắng vặn người giữa không trung để né tránh, tè nhào vào mặt biển ! Ầm một tiếng, bọt nước bắn tung tóe.

Cho dù hắn dùng tới Cuồng bạo và Bạo tẩu, cảnh giới đã gần bước vào Thánh cảnh, nhưng hắn vẫn ngăn không nổi một kích bình thường của đối phương, đây là cảnh giới nghiền ép, đối phương ít nhất là cường giả SS- !

"A, có thể đỡ một quyền của ta, thật sự là có tài, có điều. . . Ngươi cũng chỉ có thể dừng lại tại đây!"

Đại Kiều Uy Cửu dữ tợn cười một tiếng, dưới chân đạp nước, phóng về phía Lý Phong.

Nơi xa, Tưởng Vận Trúc vẫn chưa nghe theo lời Lý Phong rời đi, mà đứng tại chỗ hô to: "Lý Phong, chạy mau, ngươi không phải đối thủ của hắn!"

Nghe xong lời này Lý Phong liền hét to: "Ngươi đúng là đồ nữ nhân ngu xuẩn, ta không phải bảo ngươi mau đi sao, chỉ khi ngươi đi, ta mới có thể tìm được cơ hội chạy trốn, nhanh lên! Đừng để ta hận ngươi cả đời!"

Sắc mặt Tưởng Vận Trúc biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói: "Ngươi nhất định phải sống sót trở về!"

Sau khi nói xong, Tưởng Vận Trúc quay người phóng đi!

Nàng biết mình lưu lại nơi này không thể giúp đỡ cái gì, thậm chí sẽ liên lụy Lý Phong, chỉ khi nàng chạy thoát, Lý Phong mới có thể thừa cơ chạy trốn.

Tuy nàng rất muốn lưu lại cùng sống cùng chết với Lý Phong,

nhưng đây không phải là lúc nên hành động theo cảm tính!

Thấy Tưởng Vận Trúc rốt cục bắt đầu chạy trốn, Lý Phong thầm thở dài.

"Người Hoa ngu xuẩn, nghĩ rằng như vậy là có thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay ta? Ấu trĩ!"

Đại Kiều Uy Cửu hừ lạnh một tiếng, cải biến phương hướng đuổi theo Tưởng Vận Trúc.

"Đối thủ của ngươi là ta!"

Lý Phong dùng tới Tiên Tung Bộ, lắc mình một cái đi tới trước mặt Đại Kiều Uy Cửu , đồng thời đánh ra một quyền!

Thiên Thương Quyền!

"Hừ, châu chấu đá xe!"

Đại Kiều Uy Cửu không tránh không né, cũng đánh ra một quyền!

"Oanh "

Một tiếng thật lớn vang lên, Đại Kiều Uy Cửu chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khủng bố đánh tới, thân thể không chịu được lay động một chút!

Còn Lý Phong, lại lần nữa bị Đại Kiều Uy Cửu dùng một quyền đánh bay!

Tuy rằng so sánh liền thấy được chênh lệch rõ ràng, nhưng Đại Kiều Uy Cửu lại cảm thấy hoảng sợ: "Đáng chết, đây là tình huống gì?"

Hắn có thể nhìn ra cảnh giới của Lý Phong vẫn còn là cấp S, dù là đã gần đến vô hạn với SS-!

Nói cách khác ở trên cảnh giới hắn đã nghiền ép Lý Phong, cho nên lần thứ nhất giao thủ hắn không dùng toàn lực liền có thể đánh bay Lý Phong.

Mà lần này vì có thể nhất kích tất sát, Đại Kiều Uy Cửu đã dùng toàn lực, tuy vẫn đánh bay Lý Phong, nhưng hắn cũng bị Lý Phong làm cho lay động một chút!

Con mẹ nó cái này không khoa học a!

Đại Kiều Uy Cửu không biết là, Lý Phong giờ phút đã gần vô hạn với cấp SS , Thiên Thương Quyền lại có thể trong nháy mắt bộc phát ra gấp ba thương tổn, vì vậy mạnh mẽ kéo gần chênh lệch cảnh giới của hai người!

Nếu như Lý Phong cùng Đại Kiều Uy Cửu ở cùng một cảnh giới, một quyền này đã không chỉ đơn giản là làm thân thể Đại Kiều Uy Cửu lay động một chút như vậy!

Lý Phong lui ra ngoài gần trăm mét, tay phải nắm vào trong hư không một cái, một thanh trường kiếm chân khí được hắn nắm trong tay.

"Vô Ảnh Bộ!"

Lý Phong gầm nhẹ một tiếng, lại lần nữa phóng tới Đại Kiều Uy Cửu.

Đại Kiều Uy Cửu nổi giận, dứt khoát tạm thời từ bỏ truy kích Tưởng Vận Trúc, đón đỡ Lý Phong.

"Muốn chết!"

Xoẹt xoẹt một tiếng, một luồng hàn quang lóe lên, một thanh đao khí to gần bằng người trưởng thành có hình trăng lưỡi liềm đen kịt xuất hiện!

Sau khi luồng đao khí này xuất hiện, liền bay sát mặt biển phi nhanh về phía trước, đánh ra một luồng bọt nước màu trắng cao tới ba mét, trong chớp mắt liền ập tới dưới chân Lý Phong.

"Bá "

Trong nháy mắt đó, luồng đao khí đột nhiên phóng lên cao, chém tới giữa hai chân Lý Phong!

"Thiên Tốc Kiếm "

Lý Phong hai tay cầm kiếm, hung hăng chém xuống!

"Oanh "

Một tiếng nổ lớn vang lên, trên mặt biển xuất hiện một cột nước cao tới mấy chục mét, từ xa nhìn lại tựa như cây nấm mọc từ mặt biển.

Phía dưới "cây nấm", từng đợt gợn sóng nối tiếp gợn sóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng!

Mà phía trên cây, Lý Phong bị cỗ lực lượng này trùng kích bay lên trên, tựa như bị vòi suối đẩy lên cao.

Đại Kiều Uy Cửu hơi biến sắc: "A? Vậy mà có thể đỡ được Bạt Đao Trảm? Ngươi đúng là đã làm ta phải lau mắt mà nhìn."

Mặc dù chỉ đơn giản là một chiêu Bạt Đao Trảm, nhưng đơn giản lại đồng thời đại biểu cho vững chắc khó phá, cho nên một chiêu này uy lực mười phần to lớn, từ đợt nổ tung sinh ra sóng xung kích kia là có thể thấy được.

Thế nhưng Lý Phong vẫn đỡ được, hơn nữa nhìn trạng thái của hắn có vẻ vẫn chưa bị thương thế gì, Đại Kiều Uy Cửu sao có thể không giật mình biến sắc?

"Mới như vậy đã làm ngươi lau mắt mà nhìn, đợi chút nữa ngươi chẳng phải là chấn kinh muốn rớt cả cằm xuống?"

Lý Phong cười lạnh một tiếng, ngừng lại tư thế bay lên, sử dụng Tiên Tung Bộ, lắc mình một cái liền ập tới sau lưng Đại Kiều Uy Cửu, nắm chặt trường kiếm chân khí, chém xuống!

Thiên Cương Tam Thập Lục thức, thức thứ hai mươi bốn —— Thiên Cứu Kiếm!

Một thức này uy lực cường đại vô cùng, một kiếm có thể chém ra gấp ba thương tổn, đồng thời có hiệu quả phụ gây choáng 1 giây (chênh lệch một đại cảnh giới trở xuống mới có tác dụng).

Đại Kiều Uy Cửu cấp tốc quay người, nâng đao đón đỡ!

"Oanh "

Một tiếng thật lớn vang lên, mặt biển giữa hai người lại lần nữa bị đánh ra một cột nước lớn hình cây nấm!

Cùng lúc đó, Đại Kiều Uy Cửu chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng to lớn truyền đến, chấn động đến mức cánh tay trong nháy mắt chết lặng, đồng thời trong đầu nổi lên một hồi cảm giác muốn hôn mê!

Nhất thời Đại Kiều Uy Cửu chấn kinh!

Con mẹ nó, đây là cái tình huống gì, hắn vậy mà bị một tên S+ làm cho choáng váng, cái này sao có thể?

Ngay tại thời điểm Đại Kiều Uy Cửu chấn kinh, Lý Phong đột nhiên xuyên qua cột nước hình nấm, đánh ra một quyền về phía mặt Đại Kiều Uy Cửu!

Thiên Cương Tam Thập Lục thức, thức thứ 25 —— Thiên Thối Quyền!

Một quyền đánh ra, gấp ba thương tổn, đồng thời có tác dụng phụ đánh lui địch nhân bay ra xa 100m (chênh lệch một đại cảnh giới trở xuống mới có tác dụng).

Bởi vì Đại Kiều Uy Cửu đang ở vào trạng thái choáng váng, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn một quyền này đánh vào trán mình.

Nhất thời, một cỗ cảm giác kịch liệt đau nhức truyền đến, đồng thời hắn thân bất do kỷ lui ra ngoài hơn một trăm mét!

Đợi đến khi Đại Kiều Uy Cửu ngừng lui về sau, hắn mới phát hiện trên mặt mình vậy mà có một tia máu tươi chảy xuống!

"A! ! ! Người Hoa đáng chết, ngươi lại dám đánh tổn thương ta? Ta muốn nghiền xương ngươi thành tro!"

Đại Kiều Uy Cửu triệt để nổi giận!

Hắn là cường giả SS- , Lý Phong chỉ là S+ , không thể ở trong

khoảng thời gian ngắn diệt sát Lý Phong đã làm Đại Kiều Uy Cửu cảm thấy nổi giận, hắn lại còn bị Lý Phong đả thương!

Vô cùng nhục nhã!

Đối diện, Lý Phong lại không có bất kỳ cảm giác hưng phấn gì sau khi đả thương Đại Kiều Uy Cửu.

Thiên Cứu Kiếm cùng Thiên Thối Quyền đều là chiêu thức hắn mới có thể sử dụng sau khi lên tới S+ , hai chiêu uy lực cường đại vô cùng này, lại chỉ có thể làm trán Đại Kiều Uy Cửu chảy xuống chút máu, đến cả xương sọ cũng không đánh nát.

Chỉ dựa vào chiêu thức tinh diệu quả nhiên không cách nào lấp đầy chênh lệch cảnh giới!

Càng làm cho Lý Phong cảm thấy tuyệt vọng là, hạn chế 30 giây của Cuồng bạo cùng Bạo tẩu lập tức sẽ tới, lại thêm trước đó hắn vì mau chóng chạy đến vùng biển quốc tế, tiêu hao không ít chân khí, bây giờ hắn đã không còn năng lực lại sử dụng Cuồng bạo cùng Bạo tẩu.

Không gian truyền tống, Vầng sáng vô địch cũng đều đang hồi chiêu, hắn đã không còn năng lực phản kích hoặc chạy trốn . . .

"Xem ra phải chết ở chỗ này rồi. . ."

Nhìn Đại Kiều Uy Cửu nổi giận đùng đùng vọt tới bên này, sắc mặt Lý Phong lộ vẻ đắng chát. . .

Chương 509. Diệt Đại Kiều Uy Cửu!

Chương 471: Diệt Đại Kiều Uy Cửu!

Ngay lúc Đại Kiều Uy Cửu vọt tới, thời gian tác dụng 30 giây của hai kỹ năng cuồng bạo, bạo tẩu đã đến !

"Đáng chết, tại sao lại hết giờ vào lúc này!"

Lý Phong thầm chửi một câu, giải trừ trạng thái ẩn thân đồng thời dùng Tiên Tung Bộ , muốn né tránh sự tập kích của Đại Kiều Uy Cửu .

Có điều giờ phút này chân khí của Lý Phong đã tiêu hao hơn phân nửa, cảnh giới đã trở lại thành Siêu Phàm hậu kỳ, tốc độ của Tiên Tung Bộ chậm lại thấy rõ , không thể tránh thoát sự tập kích của Đại Kiều Uy Cửu !

Lý Phong ngừng trốn, quay người đánh ra một quyền!

"Oanh "

Một tiếng vang thật lớn xuất hiện, Lý Phong chỉ cảm thấy lực phản chấn khủng bố truyền đến, thân thể như viên đạn bay ra khỏi nòng súng, lao thẳng ra ngoài, cả cánh tay phải đau nhức, như là xương cốt đã bể nát!

"Phốc "

Lý Phong há mồm phun ra một ngụm máu tươi lúc đang bay giữa không trung!

"Mẹ nó, trời muốn diệt tiểu gia sao? Hệ thống, nếu ngươi còn không giúp đỡ tiểu gia, thì xác tiểu gia sẽ bơi ngửa ở đây mất !"

Lý Phong âm thầm la hét trong đầu, đồng thời bộ não bắt đầu hoạt động điên cuồng, hi vọng tìm ra biện pháp giải quyết, có điều

chênh lệch cảnh giới thì không thể chỉ nhờ kỹ xảo là có thể giải quyết, trong thời gian ngắn hắn nghĩ không ra được biện pháp nào!

Đúng lúc này, Đại Kiều Uy Cửu lại cười gằn vọt về hướng hắn : "Bí kỹ hết tác dụng rồi sao? Ha ha, tên Trung Quốc ngu xuẩn, chết cho lão tử!"

Vừa nói, Đại Kiều Uy Cửu vừa giơ katana lên chém Lý Phong !

"Sưu "

Một chữ thập màu đen xuất hiện, cuốn theo vô tận kiếm khí hướng về phía Lý Phong!

Tà Nguyệt Thập Tự Trảm!

Sắc mặt Lý Phong kịch biến, âm thầm nói: "Chẳng lẽ tiểu gia phải chết chỗ này thật sao?"

Lúc này một quyền của Đại Kiều Uy Cửu vẫn chưa hết tác dụng, thân thể hắn vẫn tiếp tục bay về phía sau, muốn khống chế thân thể để đổi hướng bay còn không được, chứ đừng nói là tránh né.

Nếu như Tà Nguyệt Thập Tự Trảm chém trúng người hắn, với tình trạng không có vầng sáng vô địch như hiện tại, hắn chỉ có một con đường chết!

Giờ phút này, Lý Phong tuyệt vọng!

Ở phía đối diện thì Đại Kiều Uy Cửu đã đem katana tra vào vỏ, trên mặt lộ ra nụ cười tàn khốc , dường như đã tiên đoán được cảnh Lý Phong bị Tà Nguyệt Thập Tự Trảm bổ thành bốn mảnh !

Đúng lúc này, một nữ tử áo tím đột nhiên từ đằng xa ầm ầm chạy tới, chỉ trong giây lát đã đến sau lưng Lý Phong.

Lúc Tà Nguyệt Thập Tự Trảm sắp chém vào người Lý Phong, nữ tử này đã ôm ngang hông hắn, lách mình tránh qua một bên!

Lý Phong: "? ? ?"

Tiểu gia được người cứu, hơn nữa chạm vào thân thể của người này lại có một loại cảm giác thật dễ chịu . . .

Nghĩ tới đây. . .

. . .

Trầm Tử Huyên: "? ? ?"

Ta bị sờ mó ? Sống bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu bị nam nhân sờ a!

Ngay cả Mạc Vấn Thiên cùng Nhậm Thương Sinh cũng phải thành thành thật thật trước mặt ta, một đứa bé như ngươi cũng dám ? Con mẹ nó. . .

Đúng lúc này, Lý Phong nói : "Tỷ tỷ, cám ơn ngươi cứu ta, tiểu sinh không thể báo đáp, chỉ có thể. . ."

"Im mồm!" Trầm Tử Huyên vội vàng ngăn lời của hắn: "Số người muốn dùng thân báo đáp ta có thể xếp thành hàng dài mấy km , đừng mơ tới việc chiếm tiện nghi của ta!"

"Còn nữa, ban nãy có phải ngươi muốn chết không? !"

Nói đến đây, sát ý trên thân Trầm Tử Huyên bạo phát !

Tử Long Sứ không phải là bình hoa, Trầm Tử Huyên là người sát phạt quyết đoán , nam nhân dám bất kính với nàng sẽ phải chết rất thê thảm!

Lý Phong rùng mình, vội vàng nói: "Tư thế vừa rồi không dễ chịu, cho nên ta mới chỉnh một chút, nếu có mạo phạm, thì xin tỷ tỷ tha thứ, còn nữa. . . Để đáp tạ ơn cứu mạng của tỷ tỷ , ta nguyện ý đưa lên một bình Đồng nhan thủy để cảm ơn"

"Hừ."

Thái độ xin lỗi của Lý Phong rất có thành ý, đã vậy còn gọi Trầm Tử Huyên là tỷ tỷ làm cho nàng cảm thấy thoải mái, cơn tức giận liền giảm xuống.

Lý Phong nhìn qua rất đẹp trai , vóc người cũng tốt, lại còn là thành viên của Long Hồn , lý do đưa ra cũng hợp lý, cảm giác tức giận của Trầm Tử Huyên lại giảm xuống một bậc nữa.

Sau khi Trầm Tử Huyên nghe đến "Đồng nhan thủy" , đôi mắt đẹp sáng lên: "Ngươi có Đồng nhan thủy?"

"Có, nhất định là có." Lý Phong móc ra một cái bình sứ từ trong ngực ra : "Tỷ tỷ, cho ngươi."

Sau khi Trầm Tử Huyên nhận được Đồng nhan thủy, nàng kiểm tra kỹ càng rồi nói: "Đây chính là Đồng nhan thủy sao? Ừm. . . Chờ lúc ta 40 tuổi sẽ dùng đến!"

Nói xong, Trầm Tử Huyên nhét bình Đồng nhan thủy này vào ngực.

Lý Phong: "? ? ?"

Nếu như hắn không nhìn lầm thì nữ nhân này vừa nhét Đồng nhan thủy vào giữa cái khe….

Trâu bò, trâu bò, không thể trêu vào, không thể trêu vào!

Đại Kiều Uy Cửu: "? ? ?"

Mẹ nó! Mỡ tới miệng còn rơi mất ? Người kia là ai, tại sao có tốc độ nhanh như vậy ? !

Còn nữa. . . Cứu người thì cứu người, con mẹ ngươi cứu xong không lo đi đi, còn liếc mắt đưa tình với hắn, không thèm để lão tử vào mắt sao?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Đại Kiều Uy Cửu khó coi nói : "Nữ nhân, ngươi chọc giận ta rồi , ta muốn giết tên Trung Quốc này trước, sau đó làm thịt ngươi!"

Nói xong, Đại Kiều Uy Cửu rút katana. . . Chém ra một phát!

Một đạo kiếm khí màu đen bay thẳng về hướng Trầm Tử Huyên !

"Ồn ào!"

Đối mặt với kiếm khí màu đen , Trầm Tử Huyên chỉ vung tay lên một cái. . .

"Oanh "

Một cỗ khí tức cuồng bạo xuất hiện, khí tức này cuốn tới, đạo kiếm khí màu đen kia liền bị đập thành phấn vụn!

"Cái này. . . Đây là khí tức của cường giả cấp độ SSS ?"

Sắc mặt Đại Kiều Uy Cửu kịch biến, sau đó xoay người chạy!

Con mẹ nó, báo ứng? Đây là báo ứng!

Hắn chỉ là truy kích một tên tiểu tử cấp S+ mà thôi, ai ngờ đánh nửa ngày mới làm trọng thương được Lý Phong, gần xử lý được Lý Phong, thì đụng phải một cái cường giả cấp độ SSS !

Cấp độ SSS a, giết hắn dễ như chơi đùa!

"Sớm biết như vậy lão tử đã không làm việc này!"

Đại Kiều Uy Cửu hối hận không thôi, dùng hết sức mạnh cắm đầu chạy!

Lý Phong: "? ? ?"

Nữ nhân này là cường giả cấp độ SSS ? Tiểu gia vừa mới chiếm tiện nghi của một cường giả cấp độ SSS ?

Tiểu gia vẫn còn sống sót? Quả thực là mộ tổ tiên bốc khói xanh a...

Trong lúc Lý Phong đang sững sờ, Trầm Tử Huyên đột nhiên quăng hắn lên không trung: "Chờ một lát ~ "

Nói xong, Trầm Tử Huyên bật người một cái, giống như mũi tên rời cung đuổi theo Đại Kiều Uy Cửu .

"Oanh!"

Nàng nhanh như máy bay chiến đấu, vượt qua tốc độ âm thanh, xẹt qua mặt biển, tiếng nổ “oanh oanh oanh” vang lên, lực ép làm mặt biển xuất hiện một cái rãnh sâu, sóng biển lật lên, cao khoảng chừng mười mét!

Trong chớp mắt, Trầm Tử Huyên đã đuổi tới sau lưng Đại Kiều Uy Cửu !

"Tà Nguyệt Thập Tự Trảm!"

Đại Kiều Uy Cửu hoảng sợ, quay người chém một kiếm!

"Mấy trò mèo!"

Trầm Tử Huyên cười lạnh một tiếng, sau đó xòe tay phải bóp một cái vào kiếm khí chữ thập màu đen đang bay tới , !

"Răng rắc "

Kiếm khí Tà Nguyệt Thập Tự Trảm cuồng bạo bị Trầm Tử Huyên dễ dàng bóp nát!

Trầm Tử Huyên không ngừng bước, lắc mình một cái xuất hiện trước mặt Đại Kiều Uy Cửu , giơ cánh tay trắng nõn nà đánh ra một quyền!

"Oanh "

Tiếng nổ vang lên!

Đại Kiều Uy Cửu còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Trầm Tử Huyên đánh trúng một quyền , sau đó. . .

"Oanh "

Thân thể Đại Kiều Uy Cửu nổ tung như khí cầu bị bơm quá nhiều không khí, trong nháy mắt hóa thành bột mịn!

Thành viên Ám Ảnh , cường giả SS- , chết!

Chương 510. Bị nữ thần cứu vãn

Chương 472: Bị nữ thần cứu vãn

Ở đằng xa, Lý Phong bay như một chiếc hỏa tiễn, lao thẳng lên trời, cảm giác như muốn vọt ra khỏi bầu khí quyển.

Tất nhiên, đây chỉ là cảm giác của Lý Phong, thực tế thì hắn mới cách mặt biển khoảng hơn một trăm mét, muốn bay ra khỏi bầu khí quyển thì còn kém xa.

Nhưng mà trong nội tâm của Lý Phong thì đang hoảng loạn, hắn không biết mình còn phải bay đến bao giờ, cũng không có cách nào ngừng lại, bởi vì toàn thân hắn không thể động đậy!

"Thảm rồi thảm rồi, chắc chắn do ban nãy ta lỡ tay sờ nàng, nên nàng cố ý trả thù ta, đúng là không nên chọc vào phụ nữ!"

Lý Phong buồn bực nói thầm.

Tuy rằng hắn đã nói hết nước hết cái, lại còn đưa tặng một bình Đồng nhan thủy, nhưng Trầm Tử Huyên vẫn muốn trừng phạt hắn vì dám giở trò với nàng , nên mới làm như vậy.

Đến khi Lý Phong bay lên khoảng hơn hai trăm mét cách mặt nước biển, thì rốt cục lực hấp dẫn của Trái Đất đã nắm quyền -- hắn chuyển từ bay sang rơi tự do.

Cảm giác được tiếng gió rít bên tai, Lý Phong càng hoảng hơn.

Tuy hắn là cường giả Siêu Phàm hậu kỳ , nhưng hắn vừa bị Đại Kiều Uy Cửu đánh trọng thương, và hình như còn bị Trầm Tử Huyên động tay động chân, nên không hiểu sao chân khí toàn thân không dùng được, mà nếu rơi xuống từ độ cao này, chắc chắn sẽ banh xác.

"Tỷ tỷ, ta không được rồi, cứu ta với!!!."

Lý Phong bây giờ đã mặc kệ mất mặt, cái mạng nhỏ vẫn quan trọng nhất.

"Từ từ sao phải gấp, có quăng chết ngươi đâu mà sợ."

Đúng lúc này, một âm thanh lười biếng vang lên bên tai .

Lý Phong quay đầu nhìn qua, thấy Trầm Tử Huyên đang bay ngay bên cạnh hắn , dùng ánh mắt trêu tức nhìn bản thân, còn hắn thì đang ở trong trạng thái rơi tự do.

Nói cách khác. . . Cô nàng này vốn luôn ở ngay gần đây?

Lúc này Lý Phong mới nhìn rõ mặt Trầm Tử Huyên .

Cô nàng này rất xinh đẹp, dáng người cũng cực kỳ tốt, váy dài màu tím xẻ tà, có vẻ hơi giống Shiranui Mai!

(nhân vật game)

Chờ chút. . . Cô nàng này biết bay? !

"Nhìn đi đâu vậy, coi chừng ta móc mắt ngươi !"

Trầm Tử Huyên duỗi hai ngón tay ra, làm động tác móc mắt, nói .

Lý Phong vội vàng nhắm hai mắt lại, con mẹ nó, cô nàng này quá đáng sợ, không thể trêu vào, không thể trêu vào.

Khoan đã. . . Có gì đó sai sai ! Bây giờ tiểu gia đang cần được cứu mà.

"Tỷ tỷ, mau ôm ta, ta còn trẻ, ta không muốn chết!"

Lý Phong vội vàng mở hai mắt ra cầu cứu .

"Sợ cái gì, còn chưa rơi xuống mặt biển cơ mà."

Trầm Tử Huyên trợn mắt một cái, lười biếng nói .

Lý Phong cúi đầu nhìn xuống, phát hiện mình chỉ còn cách mặt biển khoảng 1m, liền hoảng lên nói: "Nhanh lên, nhanh lên, chậm

một chút nữa là sẽ. . ."

"Phanh "

Chữ “Sẽ” còn chưa nói xong thì Trầm Tử Huyên đã vươn hai tay ra ôm lấy Lý Phong .

Không những không chết, Trầm Tử Huyên còn xoay một vòng trong không trung!

Lý Phong: "? ? ?"

Con mẹ nó. . . Truyện đô thị sao lại biến thành truyện võ hiệp cẩu huyết rồi? Nữ chính bị rơi, nam chính cứu được, sau đó xoay vòng vòng như hai cái chong chóng, bốn mắt nhìn nhau, ngọn lửa ái tình nảy sinh. . .

Nhưng quan trọng nhất là kịch bản bị ngược a !!! Tiểu gia là nam nhân, là nam nhân có được không? Tại sao lại để nữ nhân cứu ?.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, hoàn thành nhiệm vụ bị động 'Được nữ thần cứu vãn, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhận được 5000 điểm kinh nghiệm, 500 ngàn điểm tích lũy."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Trầm Tử Huyên tăng lên, tiến độ hiện tại là 1%(giai đoạn mới quen) "

Lý Phong: "? ? ?"

Chuyện gì xảy ra? Tiểu gia được nữ nhân cứu, mà cũng hoàn thành một cái nhiệm vụ bị động ? Mặc dù có chút ngượng ngùng, nhưng phần thưởng này quá thoải mái !

Cô nàng này tên là Trầm Tử Huyên sao? Tên rất êm tai, nhưng mà dù sao tiểu gia cũng chiếm tiện nghi của nàng, vậy mà tiến độ chinh phục chỉ được 1% ?

"Này, ngươi định để cho ta ôm tới khi nào?"

Trầm Tử Huyên nhìn Lý Phong rơi vào trạng thái sững sờ, liền lộ vẻ ghét bỏ hỏi.

"Ách. . ." Lý Phong lấy lại tinh thần, vội vàng nhảy ra khỏi vòng tay Trầm Tử Huyên, lúc này mới hỏi: "Tỷ tỷ, tên người Nhật kia đâu, bị ngươi đánh chạy rồi sao?"

Ban nãy ở trên không trung đầu óc hắn quá hoảng loạn, không thấy cảnh Trầm Tử Huyên giết Đại Kiều Uy Cửu, cho nên mới hỏi như vậy.

"Chạy? Ngươi đang sỉ nhục ta sao?" Trầm Tử Huyên trợn mắt một cái, nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn nói : "Đã đụng phải ta , tất nhiên kết quả chỉ có đường chết, còn là chết không toàn thây !"

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, có cảm giác giống như đang gặp Tưởng Mộng Dao .

Không. . . Không đúng, Tưởng Mộng Dao tuy rất bạo lực, nhưng nhiều lắm cũng chỉ là nói miệng, Trầm Tử Huyên thì không như vậy, nữ nhân này nói được làm được !

"Không biết tỷ tỷ là ai, vì sao muốn cứu ta?"

Lý Phong hỏi tiếp.

"Ngươi không biết ta?" Trầm Tử Huyên nhíu đôi mi thanh tú lại, nghi hoặc hỏi.

Lý Phong dùng vẻ mặt "Ta cần phải biết ngươi sao" nhìn Trầm Tử Huyên.

Trầm Tử Huyên gật gật đầu, dùng vẻ mặt trả lời lại Lý Phong "Không sai, ngươi cần phải biết ta, nếu không biết ta, cũng phải từng nghe nói danh hiệu của ta" .

". . . Gặp đối thủ rồi!"

Lý Phong âm thầm cảm thán một câu, sau đó ôm quyền nói : "Ngài có phải là nhân vật trong truyền thuyết kia. . ."

Trầm Tử Huyên gật gật đầu: "Không sai, ta chính là nhân vật trong truyền thuyết kia. . . Nhân vật nào ? Mau nói mau nói, ta muốn nghe."

Lý Phong: "? ? ?"

Tiểu gia đã rất nể mặt ngươi a, ngươi vẫn không nhìn ra tiểu gia không đoán được ngươi là ai sao?

"Hử, ngươi không biết? Nếu vậy thì đúng là không nể mặt ta rồi."

Trầm Tử Huyên chống nạnh, làm ra bộ dáng tức giận nói .

Lý Phong đau cả đầu, mẹ nó, nữ nhân này không chỉ thực lực kinh người, tính tình cũng rất điên rồ, bây giờ thì khó rồi, không lẽ tiểu gia phải nói thẳng tên nàng ra, nếu vậy có khi nào bị nghi ngờ không?

"Trầm Tử Huyên. . . Trầm Tử Huyên. . . Tử. . . A, không lẽ là. . . ? !"

Ánh mắt Lý Phong sáng lên, thốt lên: "Ta đoán được, ngài là Tử Long Sứ Long Hồn, đúng không?"

Trầm Tử Huyên đầu tiên là sững sờ, tiếp đó như cười mà không phải cười nói : "Tiểu tử ngươi rất láu cá a, nói, có phải ngươi đã sớm đoán được ta là ai không ?"

Lý Phong: ". . ."

Trong lời nói của Trầm Tử Huyên đào rất nhiều cái hố a, không cẩn thận sẽ bị rớt xuống ngay!

"Nếu như ta nói ta đoán được từ sớm . . . Thì ngươi sẽ nói gì?"

Lý Phong biết mình gặp phải đối thủ, ngay sau đó nghiêm mặt hỏi.

Trầm Tử Huyên hừ lạnh nói: "Ta sẽ nói. . . Biết ta là ai còn dám chiếm tiện nghi của ta , lá gan rất lớn a!"

Lý Phong lộ vẻ nội tâm sắp sụp đổ : "Ngay từ đầu ta thật sự không biết ngươi là ai a, mãi sau này mới đoán được."

Sắc mặt Trầm Tử Huyên phát lạnh, dùng âm thanh lạnh lùng nói: "A. . . Danh tiếng của ta trong Long Hồn lớn như vậy , vậy mà ngươi không nhận ra ta, ngươi không nể mặt ta sao!"

". . . Tỷ tỷ, ta sai rồi, ngươi đừng đùa ta nữa, ta sai thật rồi !"

Lý Phong khóc không ra nước mắt, biết mình đánh không lại Trầm Tử Huyên , nếu như đánh thắng, Lý Phong sẽ không nhận mình sai.

Chờ đó cho ta, đợi đến thời điểm tiểu gia có thể đánh thắng ngươi , tiểu gia sẽ đánh mông ngươi nở hoa!

"Được, nể mặt ngươi xin lỗi có thành ý, việc ngươi dám sờ ta trước đó coi như bỏ qua, nếu có lần sau, xem ta xử đẹp ngươi thế nào!"

Trầm Tử Huyên hừ lạnh một tiếng, nắm cổ áo Lý Phong bay về nơi xa.

Chương 511. Duyên phận đến

Chương 473: Duyên phận đến

"Trời ạ, ngươi biết bay thật ? !"

Sau khi Trầm Tử Huyên bay vào không trung , Lý Phong không nhịn được la lên.

Trước đó hắn không chắc, nghĩ rằng Trầm Tử Huyên chỉ là sức bật tốt nhảy lên quá cao, bây giờ mới phát hiện thì ra Trầm Tử Huyên thật sự bay được.

Giống như phim siêu nhân, không mượn bất kỳ ngoại lực gì, mà vẫn bay được trên không!

"...Chờ ngươi đến cấp độ SSS, ngươi cũng có thể bay, có gì đáng ngạc nhiên!"

Trầm Tử Huyên tức giận trừng mắt nhìn Lý Phong , khinh bỉ nói .

Lý Phong: ". . ."

Tốt a, tiểu gia bây giờ đánh không lại ngươi, nhưng tiểu gia sẽ sớm vượt qua ngươi thôi, đến lúc đó. . . Hắc hắc hắc!

Lúc này, trong đầu Lý Phong đang ảo tưởng ra cảnh "đánh đập" Trầm Tử Huyên !

Không đến một phút đồng hồ sau, Trầm Tử Huyên đã bay trở về chiếc du thuyền kia , gần rơi xuống đất thì Trầm Tử Huyên ném Lý Phong vào boong tàu.

"Phanh "

Lý Phong đập mông xuống boong tàu, sau đó đau nhức kêu lên: "Con mẹ nó, suýt té chết ta rồi!"

Cô nàng này quá bạo lực, dám đối đãi thô bạo với tiểu gia như vậy, chờ đđó, một ngày nào đó tiểu gia sẽ trả cả gốc lẫn lãi!

"Lý Phong? !"

Ngay lúc Lý Phong đang âm thầm hỏi thăm 18 đời tổ tông Trầm Tử Huyên, một giọng nói vui mừng vang lên!

Lý Phong vừa quay đầu lại, đã cảm thấy một đợt gió thơm đập vào mặt, chỉ chớp mắt sau hắn đã được Tưởng Vận Trúc ôm vào lòng.

"Lý Phong, quá tốt rồi, ngươi rốt cục an toàn trở về !"

Tưởng Vận Trúc không quan tâm đến việc có người ngoài đang nhìn, ôm chầm lấy Lý Phong một cách thân mật.

Có lẽ do quá mức kích động, nên lúc nói chuyện Tưởng Vận Trúc đã không kìm lòng được, nước mắt chảy xuôi .

"Được rồi, đừng khóc nữa, khóc ướt thì sẽ trôi hết son phấn, không còn được xinh đẹp."

Lý Phong lau khô nước mắt cho Tưởng Vận Trúc , ôn nhu nói.

"Khó trách ngươi lo lắng như vậy, thì ra tiểu tử này là nam nhân của ngươi a."

Lúc này Trầm Tử Huyên từ từ đáp xuống boong tàu, như cười mà không phải cười nói.

"A!" Tưởng Vận Trúc duyên dáng kêu to một tiếng, liền vội vàng đứng dậy hành lễ nói: "Đa tạ Tử Long Sứ xuất thủ cứu giúp, đại ân đại đức của ngài , suốt đời Vận Trúc khó quên!"

"Được rồi , đều là người một nhà, không cần thiết nói những lời này." Trầm Tử Huyên khoát khoát tay, nói một cách hờ hững .

Tưởng Vận Trúc gật gật đầu, nói với Lý Phong : "Lý Phong, đây là Tử Long Sứ đại nhân. . ."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, buồn bực nói : "Ừm, ta biết

rồi."

Tưởng Vận Trúc sững sờ, hỏi tiếp: "Vậy ngươi đã cám ơn Tử Long Sứ đại nhân chưa?"

Khóe miệng Lý Phong lại giật thêm cái nữa, ôm quyền nói : "Lý Phong cám ơn Tử Long Sứ đại nhân."

"Ngươi không cần cám ơn ta, ngươi vì bảo vệ đồng sự mà dám hi sinh thân mình, hành vi này đáng khâm phục."

Trầm Tử Huyên vậy mà cũng có thời điểm nghiêm túc khen ngợi Lý Phong.

Việc này đương nhiên là nàng nghe Tưởng Vận Trúc nói, do khâm phục cách làm người của Lý Phong, cho nên lúc Lý Phong sờ mó, nàng mới không nổi giận phế Lý Phong ngay tại chỗ.

Lý Phong nháy mắt mấy cái, không tin vào lỗ tai mình.

Cô nàng bạo lực này đang khích lệ tiểu gia? Mặt trời mọc ở hướng tây sao!

"Được rồi, ta còn phải đi câu tiếp, không muốn nhìn hai ngươi ân ái nữa."

Trầm Tử Huyên khoát khoát tay, không kiên nhẫn nói : "Hai người các ngươi có thể tự hành động không ? Nếu không thì ta đưa các ngươi đi."

Lý Phong thử động đậy, phát hiện mình còn chịu đựng được, chân khí cũng khôi phục không ít, ngay sau đó nói : "Bọn ta có thể tự hành động, không dám làm phiền Tử Long Sứ !"

Nói xong, hắn gật đầu với Trầm Tử Huyên, sau đó ôm lấy Tưởng Vận Trúc nhảy xuống du thuyền, chạy về nơi xa.

"Đúng là một tên thanh niên thú vị."

Tự nói xong, Trầm Tử Huyên lại nghĩ tới việc Lý Phong dám sờ mình, nàng khẽ gắt lên : "Hừ, nể tình hắn vi phạm lần đầu, ta không tính toán với hắn, nếu dám có lần sau, nhìn xem ta trừng trị

hắn thế nào!"

Tuy nói như thế, nhưng Trầm Tử Huyên biết số lần gặp mặt của nàng và Lý Phong sau này sẽ không nhiều, thậm chí có thể mãi mãi không gặp lại, nàng không thường xuyên quay về Long Hồn, mà sự chênh lệch về cảnh giới của nàng và Lý Phong lại quá lớn, hai người không chung một thế giới.

Tự nói xong, Trầm Tử Huyên ngồi xếp bằng ở mũi thuyền, cầm cần câu tiếp tục câu cá . . .

Trên mặt biển mênh mông bát ngát , Lý Phong ôm Tưởng Vận Trúc phi nước đại.

"Ngươi có làm được không, hay là để ta chạy cho."

Tưởng Vận Trúc nhìn thấy cánh tay phải của Lý Phong có máu tươi chảy ra, lo lắng nói .

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, bất đắc dĩ nói: "Nam nhân không thể nói “làm” không được, nữ nhân càng không thể nghi ngờ nam nhân của mình “làm“ không được."

"Tại sao?" Tưởng Vận Trúc có chút không hiểu.

"Không có sao với trăng gì hết, sau này ngươi sẽ biết." Lý Phong tức giận nói.

Việc đơn giản như vậy cũng không biết, đúng là Tưởng Vận Trúc rất hồn nhiên. . .

Đương nhiên, hồn nhiên là chuyện tốt, nhưng đôi lúc Lý Phong chơi chữ mà nàng không hiểu, điều này có chút gây khó chịu.

"A. . ." Tưởng Vận Trúc nhu thuận im lặng, không nói gì, nàng yên lặng nhìn lên gương mặt Lý Phong, dần dần trên mặt nàng hiện ra vẻ si tình.

Lúc đầu Lý Phong còn giả bộ như không thèm để ý, nhưng thời gian lâu dài hắn không kìm được, nói: "Có phải là ta rất đẹp trai ?"

"A?" Tưởng Vận Trúc sững sờ, sau đó gật đầu nói: "Ừm a, rất đẹp

trai."

"Cho dù ta đẹp trai ngươi cũng không nên nhìn chằm chằm như vậy, ta sẽ xấu hổ." Lý Phong cười nói.

". . ."

Tưởng Vận Trúc đã hạn hán lời, sau đó che miệng cười rộ lên: "Lý Phong, ngươi thật sự là rất đáng yêu , ta càng nhìn càng thích."

Trong lòng Lý Phong hơi động: "Vậy ngươi thích ta bao nhiêu?"

Tưởng Vận Trúc thẹn thùng cười một tiếng, nhỏ giọng nói : "Rất rất rất thích."

"Thật không. . . Vậy chúng ta có duyên với nhau không?" Lý Phong cười xấu xa hỏi.

Tưởng Vận Trúc sững sờ: "Không phải là chúng ta đang đi chung sao? Còn hỏi về duyên phận làm gì?"

"Thì lần trước ngươi từng nói. . . Ngươi nói mọi thứ tùy duyên, sao vậy, quên rồi à?" Lý Phong có chút bất mãn .

Lúc hai người ở Kim Kinh , Lý Phong vốn muốn nhân cơ hội "thịt" Tưởng Vận Trúc, nhưng Tưởng Vận Trúc lại nói hai người tiếp xúc chưa lâu, mọi thứ tùy duyên.

Đối với chuyện này, Lý Phong vẫn luôn canh cánh trong lòng. . .

"A!" Tưởng Vận Trúc giờ mới hiểu được ý tứ của Lý Phong , sau đó khuôn mặt đỏ bừng, không nói được gì nữa.

"Thế nào, đừng nói là duyên phận còn chưa đủ nhé?"

Nội tâm Lý Phong ngứa ngáy khó chịu, cảm giác chỉ ngửi mà không được cho ăn rất khó chịu.

"Chờ. . . Chờ, chờ lên bờ, chúng ta tìm một khách sạn qua đêm đi."

Càng nói âm thanh của Tưởng Vận Trúc càng nhỏ.

Để một người thục nữ như Tưởng Vận Trúc nói ra những lời này, nàng đã phải dùng hết dũng khí!

"Oanh "

Lý Phong cảm thấy trong lòng có một mồi lửa bốc cháy, tốc độ chạy nhanh gấp mấy lần.

Sau mười phút, hai người đã đến địa điểm ước định, một chiếc thuyền đánh cá đang chờ bọn họ.

Sau khi hai người lên thuyền , Tưởng Vận Trúc lấy giấy chứng nhận ra cho thuyền trưởng xem, sau khi xác định không có vấn đề , thuyền trưởng mới cho hai người quay về khoang thuyền nghỉ ngơi, thuyền đánh cá mở hết tốc lực hướng về cửa khẩu Lam Đảo .

Đến sáng sớm, thuyền đánh cá cập bờ, sau khi xuống thuyền Lý Phong và Tưởng Vận Trúc gọi xe taxi đi tới khách sạn gần nhất . . .

Chương 512. Quần thể truyền tống thuật

Chương 474: Quần thể truyền tống thuật

"Lúc này chắc Tiết Tình đã dậy rồi, ngươi có muốn gọi cho nàng để báo tình hình không?"

Sau khi đã vào phòng khách sạn, Tưởng Vận Trúc thẹn thùng nói .

Trên đường đi nàng đã hỏi Lý Phong, Tiết Tình không biết việc hắn rời Kim Kinh, Tưởng Vận Trúc cảm thấy Lý Phong nên nói với Tiết Tình một tiếng , để cho Tiết Tình khỏi suy nghĩ lung tung.

"Ừm, ta cũng có ý đó."

Lý Phong đã nghĩ ra cách giải thích với Tiết Tình ,sau đó bấm số điện thoại nàng: "Alo Tiết Tình, tổ chức có nhiệm vụ khẩn cấp, ta đang ở Lam Đảo, có thể tối nay mới trở về, ngươi ở nhà chú ý một chút, đừng ra khỏi cửa, chờ ta về trước biết không?"

Tiết Tình là người có chừng mực , biết cái gì nên hỏi cái gì không nên hỏi, nên cũng không nói thêm gì.

Sau khi nói xong, Lý Phong đưa tay ra dấu ok: "Xong rồi ~ "

"Ừm. . . Vậy ta. . . Đi tắm trước."

Nói xong Tưởng Vận Trúc thẹn thùng cúi đầu, bước nhanh vào phòng tắm.

Chỉ chốc lát, trong phòng tắm có tiếng nước chảy rào rào vang lên.

Nghe âm thanh này, Lý Phong cảm thấy trái tim đập rộn ràng không thôi.

Hơn một tiếng sau Tưởng Vận Trúc mới tắm xong, đi ra từ trong phòng tắm.

Ngay lúc thấy Tưởng Vận Trúc , Lý Phong đã ngẩn ngơ.

Hoa sen mới nở!

Chỉ từ này mới có thể hình dung vẻ đẹp của Tưởng Vận Trúc lúc này!

Tưởng Vận Trúc quấn khăn tắm khách sạn, bàn chân để trần bước trên sàn nhà đi đến trước mặt Lý Phong, cúi đầu thẹn thùng nói : "Ta có đẹp không?"

"Đương nhiên là đẹp rồi, đẹp vô cùng." Lý Phong nuốt nước bọt nói.

Tưởng Vận Trúc ngẩng đầu thẹn thùng lườm hắn một cái: "Đồ ngốc ~ còn không mau đi tắm ?"

Lý Phong sững sờ, sau đó nghiêm túc cúi người nói: "Tuân lệnh!"

Sau đó hắn chạy nhanh như chớp vào phòng tắm.

Ngay tại thời điểm Lý Phong đóng cửa, tiếng nói thẹn thùng của Tưởng Vận Trúc truyền đến : "Ta…Chờ ngươi ở phòng ngủ !"

Nghe câu này, trong lòng Lý Phong chấn động!

Mười phút sau, Lý Phong tắm rửa xong xuôi xông ra ngoài, trong lòng tràn ngập hưng phấn và nôn nóng. . .

Sau một tiếng rên rỉ vừa đau đớn vừa khoái lạc, phòng ngủ bị cảnh xuân lấp đầy. . .

Không biết qua bao lâu, rốt cục mây ngừng mưa nghỉ.

"Đinh, chúc mừng kí chủ đạt được toàn bộ yêu thương của nữ thần Tưởng Vận Trúc, thu hoạch 30 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, đạt được lần đầu của nữ thần Tưởng Vận Trúc - First Blood, khen thưởng 30 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Tưởng Vận Trúc tăng lên, tiến độ hiện tại là 100%(triệt để chinh phục)."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tổng cộng điểm chinh phục vượt qua 500, khu mua sắm bằng điểm chinh phục thăng cấp."

Âm thanh thông báo của hệ thống liên tục vang lên bên tai Lý Phong , sau khi nghe đến câu cuối cùng, Lý Phong lập tức hưng phấn!

Khu mua sắm bằng điểm chinh phục thăng cấp, vậy là hắn được tiếp tục học kỹ năng mạnh hơn rồi.

Nghĩ tới đây, Lý Phong lập tức mở khu mua sắm bằng điểm chinh phục ra.

Nhưng Lý Phong có chút thất vọng vì lần này khu mua sắm bằng điểm chinh phục chỉ có thêm một bản kỹ năng, sau khi nhìn tên kỹ năng , cảm giác thất vọng của Lý Phong liền biến mất !

《 Không gian truyền tống thuật 》, giá bán 100 điểm chinh phục !

Tuy rằng giá bán hơi mắc, nhưng cái tên này đã đủ để Lý Phong cam tâm hao phí 100 điểm chinh phục để mua!

Mua xong, Lý Phong xem phần giới thiệu kỹ năng .

"Không gian truyền tống thuật: Thuật này do nhà phát triển dựa vào hiểu biết của mình về truyền tống mà sáng tạo ra . Tập được thuật này, kí chủ có thể truyền tống tất cả mọi thứ trong phạm vi 10 mét xung quanh đến nơi mà kí chủ muốn."

"Chú thích 1: Số người tối đa cho mỗi lần truyền tống là 10 người."

"Chú thích 2: Mỗi 1 người truyền tống 1 cây số sẽ tiêu hao 100 điểm tích lũy, nếu 10 người cùng truyền tống 1 cây số thì tiêu hao 1000 điểm tích lũy."

"Chú thích 3: Kỹ năng này mỗi ngày chỉ có thể sử dụng một lần."

Sau khi xem xong giới thiệu kỹ năng , trong lòng Lý Phong có chút mừng rỡ, nếu như hắn học được kỹ năng này từ sớm, vậy lúc cứu Tưởng Vận Trúc hắn đâu cần phải chạy trên biển phiền phức như vậy, trực tiếp truyền tống trở lại Trung Quốc là xong!

Sau khi học xong, một tia sáng lóe lên trong đầu Lý Phong, bây giờ hắn đã học được kỹ năng này.

Có kỹ năng này, nếu sau này gặp sự việc tương tự, hắn chỉ cần truyền tống hai lần một đi một về là ổn thỏa, quá thoải mái!

"Đang suy nghĩ gì vậy?"

Thấy Lý Phong không nói lời nào, Tưởng Vận Trúc nhịn không được hỏi.

"Đang nghĩ xem đời trước của ta có phải là từng cứu hệ ngân hà hay không, vậy mà kiếp này lại có được ngươi."

Lý Phong ôm Tưởng Vận Trúc vào ngực, ôn nhu nói.

Khuôn mặt Tưởng Vận Trúc ửng đỏ, khẽ gắt : "Ngươi gặp người con gái nào cũng nói câu này sao?"

"Ngươi ghen à?" Lý Phong khẽ nhếch khóe miệng , cười hỏi.

"Phi, ai thèm ghen, đồ lăng nhăng!" Tưởng Vận Trúc ngoài miệng nói không, trong lòng lại có chút ghen.

"Nói ta nghe , ngươi đang suy nghĩ gì?" Lý Phong không tin, nắm lấy tay Tưởng Vận Trúc hỏi.

"Ta muốn biết. . . Lúc ngươi đi cùng với ta có nghĩ đến người phụ nữ khác hay không?" Tưởng Vận Trúc nói ra lời trong lòng.

"Đương nhiên không có, lúc đi cùng với ngươi, trong đầu ta chỉ nghĩ về ngươi mà thôi."

Hắn vừa nói xong, liền đè Tưởng Vận Trúc xuống, trở mình lên ngựa...

Tiếng rên rỉ lại bắt đầu vang lên đều đều, mây mưa nối tiếp. . .

Đến giữa trưa, Lý Phong vốn muốn vuốt ve an ủi Tưởng Vận Trúc một lúc, nhưng Tưởng Vận Trúc phải quay về Kinh Thành bàn giao nhiệm vụ.

Lý Phong biết Tưởng Vận Trúc đi Nhật Bản để làm nhiệm vụ, chắc là lấy tình báo quan trọng gì đó, nên cũng không hỏi nhiều, sau khi hai người ăn cơm trưa xong, Lý Phong đưa Tưởng Vận Trúc tới sân bay.

Hơn hai giờ chiều, Tưởng Vận Trúc ngồi lên máy bay bay về Kinh Thành , còn Lý Phong thì ngồi lên máy bay bay về Kim Kinh .

Chỉ gặp nhau một chút đã lại phải xa nhau. . .

Chạng vạng 6 giờ tối , Lý Phong trở lại Kim Kinh .

Nhìn thấy Lý Phong trở về, Tiết Tình rất cao hứng, vì thế nàng cố ý xuống bếp làm một bàn món ăn ngon, hai người ăn tối xong thì ở lại phòng khách nói chuyện, sau đó mới quay về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Nằm ở trên giường, Lý Phong trò chuyện một lúc cùng Tưởng Vận Trúc, tâm sự xong, Lý Phong đăng ký tài khoản mới trên Micro Blog , tài khoản tên là —— Beethoven.

Tối hôm qua Lý Phong đã cân nhắc việc mở một tài khoản Micro Blog tên Beethoven , hắn không thể dùng hình dạng của Beethoven để nói chuyện trực tiếp, nên hắn muốn dùng một cái bình phong là Micro Blog của Beethoven.

Sau khi đăng ký thành công, Lý Phong nhìn xem điều kiện chứng nhận :

1 : Có ảnh chân dung

2 : 1 điện thoại chỉ dùng 1 acc

3 : Muốn được chứng nhận làm người công chúng thì số lượt follow phải là 50 trở lên;

4, fan số GT;= 50;5, lẫn nhau fan Chanh V hảo hữu ≥ 2.

(đoạn này chưa tìm được nghĩa luôn ạ, sẽ thêm vào sau khi hỏi được @@)

Việc đầu tiên thì dễ, Lý Phong chỉ cần đeo mặt nạ biến hình tự chụp một tấm là được, cái thứ hai thì càng dễ hơn, 1 điện thoại chỉ dùng 1 acc.

Điều thứ ba cũng dễ dàng làm được.

Điều thứ tư thì. . .

Ánh mắt Lý Phong sáng lên, nghĩ ra một phương pháp: "Làm vài bài piano trước, để xem hấp dẫn được bao nhiêu fan."

Nói là làm, tuy trong nhà không có phòng thu âm, nhưng Lý Phong có hệ thống , bỏ 300 tích lũy để đổi những bản hòa âm của 《Gửi tới Liễu Thi Hàm 》, 《Croatian Rhapsody》, 《Hòa âm của định mệnh 》 《Mẫu Đái》, về điện thoại, xong xuôi!

Sau khi làm xong, đầu tiên Lý Phong viết giới thiệu —— người sáng tác, tác phẩm tiêu biểu 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》, 《 Croatian Rhapsody》, 《Hòa âm của định mệnh 》.

Sau đó Lý Phong lại tiện tay chọn dự toán 100 fan.

Mấy phút sau, Lý Phong nhận một tin nhắn riêng, mở ra thì Lý Phong phát hiện tên người gửi hơi quen mắt.

"Mộ Dung Tuyết. . . Đây không phải là tên của Tiểu Thiên Hậu, một giọng ca mới nổi sao ? Không thể nào a? !"

Chương 513. Trực kích linh hồn rút thưởng hoạt động

Chương 475: Trực kích linh hồn rút thưởng hoạt động

"Ngài khỏe chứ, xin hỏi ngài thật sự là Beethoven tiên sinh sao?"

Đây là nội dung tin nhắn của Mộ Dung Tuyết .

Nhìn vào avatar của Mộ Dung Tuyết , Lý Phong phát hiện có tích xanh chữ V chứng nhận thật sự là Mộ Dung Tuyết, hắn hứng thú hỏi: "Đúng, sao ngươi tìm được ta?"

Vừa trả lời được mấy giây, Lý Phong đã nhận được tin nhắn của Mộ Dung Tuyết : "Trước đây ngươi từng follow ta mà ?"

". . ."

Lý Phong vội vàng nhìn danh sách follow của Micro Blog , mới phát hiện quả nhiên Mộ Dung Tuyết đang nằm trong danh sách follow của mình.

Ban nãy hắn chỉ quan tâm đến số lượng follow, nên không nhìn mình follow ai, thật là xấu hổ. . .

"Vậy là. . . Ngươi cũng không biết ngươi follow ta đúng không?"

Chờ hồi lâu mà Lý Phong không trả lời nên Mộ Dung Tuyết lại nhắn một tin nhắn nữa.

"Ngươi nói đúng, ta vừa dùng Micro Blog, cho nên follow nhiều người một lần."

Lý Phong cũng không giấu diếm.

"Thôi không sao, mặc dù có chút thất vọng, nhưng mà đây cũng coi là có duyên đúng không ? Quay lại chuyện ban nãy, ngươi thật sự là Beethoven sao? Tại sao lại không tích xanh chữ V chứng

nhận?"

Mộ Dung Tuyết tiếp tục nhắn tin.

"Đang muốn chứng nhận đây, nhưng số fan không đủ 50."

Lý Phong trả lời.

Lần này Lý Phong đợi gần 1 phút mới nhận được tin nhắn trả lời của Mộ Dung Tuyết : "Vừa nghe xong bài 《 Hòa âm định mệnh》 mà ngươi tải lên, cực kỳ rung động, đây là tác phẩm mới của ngươi sao? "

Đúng như Mộ Dung Tuyết nói, Lý Phong chỉ mới đánh một lần bài 《 Hòa âm định mệnh》 ở trong lớp, lần này up lên có thể nói là lần đầu ra mắt công chúng, nên làm cho Mộ Dung Tiểu Thiên Hầu rung động cũng là điều bình thường.

Sau khi nghe bài 《 Hòa âm định mệnh》, Mộ Dung Tuyết đã tin tưởng Lý Phong là Beethoven thật.

Mộ Dung Tuyết không hổ là Tiểu Thiên Hậu của giới ca hát, cực kỳ có tiếng nói, nàng vừa mới share có 5 phút đồng hồ, thì số fan của Lý Phong đã lên đến 2000 fan, lượt play của ba bài hòa âm cũng tăng tới hơn một ngàn.

Lượt play càng tăng, thì số lượng fan của Lý Phong cũng tăng theo vùn vụt.

3000, 5000, 10 ngàn. . . Nửa tiếng sau, số fan của Lý Phong đã hơn 100 ngàn!

Tất nhiên được như vậy là nhờ công lao của Mộ Dung Tuyết , nhưng nguyên nhân lớn nhất vẫn là danh tiếng hiện tại của Beethoven .

Video mà Beethoven biểu diễn ở lễ hội âm nhạc đang rất thịnh hành, danh tiếng của Beethoven hiện tại thậm chí còn hơn cả Mộ Dung Tuyết.

Việc share bài của Mộ Dung Tuyết chỉ là mồi lửa, nguyên nhân thực sự vẫn là danh tiếng của Lý Phong, nếu không, thì cho dù Mộ

Dung Tuyết có share, cũng không ai để ý đến một người vô danh.

"Ồ, đây thật sự là Micro Blog của Beethoven tiên sinh sao?"

"Trời đất, ta đang nhìn thấy cái gì, Beethoven tiên sinh mở tài khoản Micro Blog? Ta không phải đang nằm mơ chứ!"

"Ba bài hòa âm piano này hay như vậy, nếu như hắn không phải Beethoven, thì còn ai vào đây nữa? Thật kỳ lạ, đúng ra khi có người nổi tiếng mở Micro Blog, thì admin của Micro Blog phải hổ trợ thêm chữ V vào tên của người đó chứ , tại sao tên của Beethoven không có chữ V."

"Ta không quan tâm, ta chỉ biết hắn là Beethoven, bây giờ ta muốn hỏi, Beethoven tiên sinh, có rút thưởng không?"

"Beethoven tiên sinh, có lẽ ngài không biết, biểu diễn mà không rút thưởng thì không thể chạm đến linh hồn người nghe, cho nên. . . Có rút thưởng không?"

"Ngồi đợi rút thưởng."

"Ngồi đợi rút thưởng +1 "

. . .

"Ngồi đợi rút thưởng + 10086!"

Nhìn đến đây, Lý Phong không kìm được nhếch miệng.

Có điều bây giờ không phải thời điểm rút thưởng, trước tiên cần phải có chữ V chứng nhận đã, có điều tìm ai để hổ trợ đây?

"A !, Vệ Minh Thành cùng Liễu Thi Hàm!"

Ánh mắt Lý Phong sáng lên, vội vàng cầm điện thoại di động liên hệ hai người này.

Vệ Minh Thành thì không cần nói, hắn là dân chuyên nghiệp, trên Micro Blog có chữ V, Liễu Thi Hàm mở văn phòng luật sư , cũng thường xuyên giải đáp một số vấn đề pháp luật trên Micro Blog , cũng có chữ V.

Sau khi nhận điện thoại Lý Phong hai người đều đồng ý, rất nhanh sau đó, Liễu Thi Hàm và Vệ Minh Thành cùng follow Lý Phong , sau đó Lý Phong đưa ra yêu cầu chứng nhận .

Có lẽ admin Micro Blog cũng chú ý đến việc này, không đến 5 phút đồng hồ, tên của Lý Phong trên Micro Blog biến thành màu cam.

Chứng nhận có chữ V thành công!

Vì để không bị hiểu lầm, Lý Phong unfollow tất cả người khác, chỉ để lại Liễu Thi Hàm, Vệ Minh Thành và Mộ Dung Tuyết.

Liễu Thi Hàm cùng Vệ Minh Thành thì không cần nhiều lời, còn Mộ Dung Tuyết thì. . . Dù sao người ta cũng giúp hắn một lần, unfollow Mộ Dung Tuyết sẽ cho người ta cảm giác qua cầu rút ván.

"Chào mọi người, ta là Beethoven, người sáng tác ra 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 , 《Croatian rhapsody》, 《 Hòa âm của định mệnh》, trong ba ngày, tất cả fan của Micro Blog có thể tham dự hoạt động rút thưởng 100 vạn nguyên~ "

Sau khi Lý Phong đăng bài Micro Blog này , thì cũng đã đồng thời viết thêm tag #MicroBlogrutthuong.

Sau khi bài Micro Blog này được đăng lên, đã gây nên rối loạn tưng bừng trên internet .

"Trời đất, giải thưởng 100 vạn nguyên ? Giàu như vậy sao!"

"Trâu bò trâu bò, 100 vạn nguyên là 1 triệu a,thì ra Beethoven tiên sinh là đại gia!"

"Hoạt động rút thưởng này đã chạm đến linh hồn bé bỏng của ta, ta đặt gạch trước ~ "

"Chờ chút, ta đột nhiên phát hiện một vấn đề rất quan trọng, danh sách follow của Beethoven tiên sinh có một người tên là văn phòng luật sư Chính Phong - luật sư Liễu Thi Hàm !"

"Ồ, thật không, cái bài 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 là viết cho nàng sao? @ văn phòng luật sư Chính Phong - luật sư Liễu Thi

Hàm ."

Khi Lý Phong thấy commet này, liền trả lời : "Không sai."

Hai chữ đơn giản , đã mang quan hệ của hắn và Liễu Thi Hàm bước ra ánh sáng.

Rất nhanh ba chủ đề Beethoven mở tài khoản Micro Blog, Beethoven trao giải 1 triệu , Beethoven cùng Liễu Thi Hàm có phải người yêu không đã trở thành top từ khóa tìm kiếm.

Bên trong một khách sạn của Kim Kinh , Tiểu Thiên Hậu Mộ Dung Tuyết ngồi xếp bằng ở trên giường, cầm điện thoại di động lướt Micro Blog.

Mộ Dung Tuyết không chỉ có giọng hát như thiên sứ còn có một gương mặt không khác gì thiên sứ thật sự.

Nguyên nhân chính vì vậy nên chỉ trong hai năm sau khi debut, nàng đã ngồi lên ngai vàng Tiểu Thiên Hậu của giới ca hát Hoa Hạ , danh tiếng thậm chí còn ẩn ẩn vượt qua Hứa Mạn.

Nàng đến Kim Kinh để tham gia một tiết mục nghệ thuật, sau khi thoát khỏi sự bao vây của fan cuồng cuối cùng nàng cũng về được khách sạn.

Giờ phút này, trong khi vô số nam nhân yêu nàng điên đảo thì Mộ Dung Tuyết lại thầm mắng một nam nhân xấu xa nào đó : "Tên chết tiệt này, dù gì ta cũng giúp hắn tăng fan lên, vậy mà hắn không thèm trả lời tin nhắn của ta, đáng giận!"

"Vừa xuất hiện đã trao giải rút thưởng 1 triệu, chơi lớn thật. "

"A, văn phòng luật sư Chính Phong - luật sư Liễu Thi Hàm? Đây là bạn gái hắn sao? Vừa vào nghề đã có bạn gái, hắn muốn làm gì?"

"Có điều nói đi cũng phải nói lại, ái tình mới là cội nguồn để sáng tác nghệ thuật, mọi người ai cũng thích những bài ca về tình yêu."

"Kệ đi, yêu hay không yêu đều được, ta phải đi đăng ký rút

thưởng, lỡ như rút trúng thì sao."

Sau khi lẩm bẩm, Mộ Dung Tuyết share bài đăng Micro Blog rút thưởng của Lý Phong, đồng thời ghi caption: "Thiên linh linh địa linh linh, Nữ Thần May Mắn nhanh hiển linh, để cho ta trúng thưởng đi ~ "

Lý Phong đang uống nước , nhìn thấy bài share này thì phun cả nước ra.

Mộ Dung Tuyết a, ngươi tốt xấu gì cũng là Tiểu Thiên Hậu của giới ca hát , vậy mà lại tranh đoạt rút thưởng với người bình thường? !

Chương 514. Thầy bói

Chương 476: Thầy bói tiên đoán

Không chỉ một mình Lý Phong bị Mộ Dung Tuyết làm giật mình mà còn có cả cư dân mạng.

"Cái gì. . . Mộ Dung tiểu Thiên Hậu, ngài là nhân vật bậc nào, tại sao lại tranh đoạt với phàm phu tục tử bọn ta ?"

"Ta có một loại dự cảm, trong 100 phần thưởng tất có một phần của Mộ Dung tiểu Thiên Hậu! Nếu ta nói không đúng ta sẽ ăn một con heo!"

"Comment trên, ta đã chụp ảnh màn hình làm chứng ...Lót dép ngồi hóng cảnh ngươi ăn một con heo !"

Nhìn những người này , khóe miệng Lý Phong giật giật.

Trừ việc Mộ Dung Tuyết gây nên náo loạn, thì việc Lý Phong thừa nhận luật sư Liễu Thi Hàm chính là Liễu Thi Hàm trong bài hòa âm vẫn tiếp tục hot, hiện tại có rất nhiều người vẫn còn hỏi Liễu Thi Hàm có phải người yêu của hắn không.

Một số fan thậm chí vào Micro Blog của Liễu Thi Hàm hỏi thăm, đối với việc này Liễu Thi Hàm giữ im lặng không đưa ra ý kiến gì, nhưng lại âm thầm gọi điện thoại cho Lý Phong .

"Làm sao bây giờ làm sao bây giờ,có nhiều người hỏi ta như vậy, ta nên trả lời như thế nào?"

Trong điện thoại, Liễu Thi Hàm lo lắng nói.

Đối với việc này Lý Phong lại rất lạnh nhạt: "Còn nói cái gì? Nếu như ngươi không sợ phiền phức sau khi nổi danh thì cứ thừa nhận đi."

Lúc nhờ Liễu Thi Hàm chứng nhận giúp hắn , hắn đã nghĩ đến vấn đề này, bản thân công khai hay không không quan trọng, chủ

yếu là Liễu Thi Hàm, chỉ cần Liễu Thi Hàm đồng ý công khai, thì sẽ công khai, nếu như Liễu Thi Hàm không muốn công khai, thì hắn sẽ tìm một lý do để giải thích chuyện này.

"Sao ta phải sợ nổi danh, nhưng nếu ta công khai nghĩa là ta đang yêu Beethoven, chứ không phải là ngươi." Liễu Thi Hàm cười khổ nói trong điện thoại .

Liễu Thi Hàm đã biết việc Lý Phong dùng mặt nạ để tạo ra "Beethoven" , nếu nàng thừa nhận mình là bạn gái Beethoven, đến lúc hẹn hò cùng Lý Phong , bị người khác nhận ra thì chẳng phải nàng lại thành kẻ bắt cá hai tay ?

Nghe Liễu Thi Hàm nhắc nhở việc này, Lý Phong bừng tỉnh : "Là ta sơ sẩy, vậy để ta đăng một status Micro Blog giải thích ."

"Được, ta đợi ngươi đăng status trước, sau đó dựa theo status của ngươi để giải thích với cư dân mạng." Liễu Thi Hàm thở dài, cúp điện thoại.

"Cảm ơn các vị đã quan tâm đến vấn đề tình cảm cá nhân của ta, nhưng thực ra Liễu Thi Hàm tiểu thư là bạn gái của một người bạn thân của ta, ta được người bạn kia nhờ vả, để sáng tác bài hòa âm 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 , xin các vị đừng nên hiểu lầm, cũng đừng quấy rầy Liễu Thi Hàm tiểu thư."

Sau khi Lý Phong đăng status này, thì chủ đề về mối quan hệ của hai người dần dần hạ nhiệt.

Có điều trên thế giới này có rất nhiều người thích thuyết âm mưu, nên vẫn có không ít người vẫn hoài nghi quan hệ của hai người , thậm chí có người suy đoán Lý Phong cắm sừng bạn thân của mình.

Lý Phong rất tức giận, có điều không chờ hắn phản ứng, Liễu Thi Hàm đã up lên một văn kiện pháp luật về tội phỉ báng, lúc này, người viết thuyết âm mưu kia vội vàng xóa comment.

Lý Phong thấy vậy liền cảm thấy rất hâm mộ thân phận luật sư của Liễu Thi Hàm, giải quyết vấn đề thật dễ dàng . . .

Lúc Lý Phong đang lướt Micro Blog, thì âm thanh của Chí Linh tỷ

tỷ đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn kiểm tra hay không?"

Có kinh nghiệm làm nhiệm vụ cứu vãn Tưởng Vận Trúc lần trước, nên trái tim Lý Phong suýt bay lên cổ họng : "Con mẹ nó, lại thêm một cái nhiệm vụ bất ngờ, không lẽ là vị nữ thần nào lại gặp nguy hiểm?"

Nếu hắn thật sự đoán đúng, thì hắn chỉ có thể sử dụng truyền tống thuật để giải quyết.

"Kiểm tra!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Mộ Dung Tuyết (1) "

"Mô tả nhiệm vụ : Một tiếng sau, nữ thần Mộ Dung Tuyết sẽ gặp nguy hiểm, xin kí chủ lập tức đến khách sạn Kim Kinh , giải cứu nữ thần Mộ Dung Tuyết trong thời khắc nguy nan ."

"Phần thưởng nhiệm vụ: 5000 điểm kinh nghiệm, 500 ngàn điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục ."

Lý Phong: "? ? ?"

Đã rất lâu rồi hệ thống không đưa ra báo động trước khi chuyện xảy ra. . .

Khoan. . . Không đúng, không phải tiểu gia đã quen biết với Mộ Dung Tuyết sao, tại sao hệ thống có thể báo động trước, việc này xung đột với thiết lập của hệ thống a !

"Kí chủ, xin đừng hoài nghi tính logic của hệ thống, tuy kí chủ cùng nữ thần Mộ Dung Tuyết từng có giao lưu trên internet , nhưng kí chủ không dùng tên thật, hai người chưa gặp mặt, nên không được xem là quen biết."

Hệ thống giải thích.

Lý Phong: ". . ."

Hệ thống nói rất có đạo lý, hắn không thể phản bác !

"Ồ. . . khách sạn Kim Kinh, vậy là cách đây 30 phút lái xe."

Lý Phong mở bản đồ trên điện thoại, sau đó sờ cằm lẩm bẩm: "Có cần báo trước cho Mộ Dung Tuyết không nhỉ?"

Nghĩ là làm, Lý Phong cầm điện thoại di động lên mở Micro Blog, gửi một tin nhắn riêng cho Mộ Dung Tuyết .

Lúc này, trong phòng VIP của Kim Kinh Four Seasons Hotel , Mộ Dung Tuyết đang tập yoga.

Làng giải trí là một nơi coi trọng danh lợi, không chỉ nhìn vào sự chuyên nghiệp trong giọng hát ,mà còn phải nhìn bề ngoài, để giữ được vóc dáng nghiêng nước nghiêng thành , mỗi ngày Mộ Dung Tuyết phải tập Yoga một giờ.

Người xưa có câu —— Trên con đường thành công không có dấu chân của kẻ lười biếng!

Đúng lúc này, mtiếng chuông điện thoại di động vang lên, Mộ Dung Tuyết đứng dậy lau mồ hôi, sau đó cầm điện thoại di động nhìn thông báo, khi thấy Beethoven gửi tin nhắn cho mình, khóe miệng Mộ Dung Tuyết hiện lên một đường cong: "Biết trả lời tin nhắn sao? Coi như có chút lương tâm !"

"Để xem hắn nói gì."

Ôm tâm lý hiếu kỳ, Mộ Dung Tuyết mở tin nhắn ra.

Sau khi xem xong nội dung , nàng rơi vào trạng thái sững sờ!

"Mộ Dung Tuyết tiểu thư, sau một tiếng nữa ngươi có thể sẽ gặp phải nguy hiểm, nhưng ngươi đừng lo lắng, sẽ có chân mệnh thiên tử của đời ngươi xuất hiện kịp thời , giải cứu ngươi trong thời khắc nguy nan."

Đây chính là nội dung tin nhắn của Beethoven!

Beethoven không phải là nhạc sĩ sao, tại sao giờ lại thành thầy bói rồi ? Hắn đùa ta à!

"Ừm. . . Cám ơn ngươi đã nhắc nhở, có điều bây giờ ta đang ở

khách sạn, tối nay ta cũng không có show, cho nên ta sẽ không gặp nguy hiểm được! ! !"

Mộ Dung Tuyết dùng tới ba cái dấu chấm than, để chứng tỏ thái độ của nàng.

Nói thật, nàng cũng là fan của Beethoven , cho nên khi thấy Beethoven follow mình, nàng mới hiếu kỳ vào xem trang cá nhân của hắn .

Sau khi thấy đây có thể là Beethoven thật, nàng mới gửi tin nhắn riêng cho Beethoven .

Bây giờ thì. . . Mộ Dung Tuyết có cảm giác rất quái dị. . .

"Quả là rất kỳ lạ."

Lúc nhận được tin nhắn trả lời của Beethoven nàng cảm thấy rất vui , nhưng hiện tại Mộ Dung Tuyết lại cảm giác như được cảnh tỉnh , tâm lý vui vẻ không còn lại chút nào.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, sắc mặt Mộ Dung Tuyết hơi biến đổi, lắc lắc vòng eo đi tới cửa nhìn vào mắt mèo, sau khi thấy người đứng ngoài là người đại diện của nàng -- Trương Viện, Mộ Dung Tuyết mới mở cửa ra.

"Trương tỷ, trễ như vậy còn tìm ta là có chuyện gì ?"

Mộ Dung Tuyết hỏi.

"Đại tiểu thư của ta, bây giờ mới tám giờ, cuộc sống về đêm vừa mới bắt đầu, tại sao lại nói trễ được ?."

Trương Viện năm nay 33 tuổi, là một nữ nhân có vẻ đẹp mặn mà, tướng mạo và tư thái của nàng cũng có thể nói là xuất chúng, có điều bờ môi hơi mỏng, ánh mắt hơi hẹp, cho người ta một loại cảm giác không an toàn khi ở chung.

Nghe xong câu nói của Trương Viện, Mộ Dung Tuyết liền không nhịn được hỏi: "Trương tỷ, đừng nói là ngươi muốn gọi ta đi tham gia tiệc tùng gì nhé?"

Trương Viện sững sờ, sau đó cười nói: "Ai nha, Tiểu Tuyết của chúng ta đúng là cực kì thông minh, liếc một cái đã đoán được ."

Nghe những lời này, trong lòng Mộ Dung Tuyết có cảm giác nặng nề, âm thầm nói: "Không lẽ Beethoven đoán đúng?"

Chương 515. Ta ra gấp đôi

Chương 477: Ta ra gấp đôi

"Beethoven gì ?"

Trương Viện nghe Mộ Dung Tuyết nói thầm, nên nghi ngờ hỏi.

"Không có gì." Mộ Dung Tuyết lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Ai muốn mời ta ăn cơm? Đạo diễn, nhà sản xuất hay là tên phú hào nào ."

Mộ Dung Tuyết không phải gà con mới vào nghề, không còn kinh ngạc mấy chuyện này, thậm chí rất nhiều người từng muốn áp dụng quy tắc ngầm với nàng.

Có điều tính tình Mộ Dung Tuyết cương liệt, thà rằng không nổi tiếng, chứ không chịu đáp ứng quy tắc ngầm, công ty giải trí Thịnh Đường chủ quản cũng rất coi trọng nàng, ngăn cản rất nhiều phiền phức cho nàng , cho nên debut đã hai năm nhưng vẫn không có scandal.

"Tiểu Tuyết thật thông minh, lần này khách mời là một vị phú hào của Kim Kinh, tên là Chương Hồng Tín."

"Tên Chương Hồng Tín này cũng rất được, gia sản mấy chục tỷ , công ty Thịnh Đường chúng ta gần đây cũng được Chương Hồng Tín đầu tư rất nhiều."

"Cho nên. . . Tiểu Tuyết à, ngươi nên gặp Chương lão bản đi, Trương tỷ cam đoan với ngươi, Chương lão bản chỉ là ái mộ danh tiếng của ngươi, chứ không có ý gì cả!"

Trương Viện tận tình khuyên bảo .

Mộ Dung Tuyết suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Được, ta thay bộ đồ đã, Trương tỷ chờ một lát."

"Tiểu Tuyết, ngươi không thể. . . Cái gì, ngươi đồng ý?" Trương

Viện vốn cho rằng Mộ Dung Tuyết sẽ cự tuyệt, không ngờ nàng lại đồng ý, làm Trương Viện cũng sững sờ.

"Ngươi đã nói như vậy, ta còn không chịu thì khác nào ta không quan tâm tới công ty ? Công ty giúp ta nhiều như vậy, ta cũng nên làm chút chuyện ."

Mộ Dung Tuyết vừa cười vừa nói.

Thực ra đây chỉ là một nguyên nhân, còn có một nguyên nhân khác quan trọng hơn là. . . Nàng hơi tin tưởng lời Beethoven nói, nếu như vậy, chân mệnh thiên tử của nàng sẽ xuất hiện vào tối nay?

Không hiểu sao nàng lại cảm thấy nôn nóng !

Trương Viện nhịn không được sự vui mừng, để mời được Mộ Dung Tuyết, Chương Hồng Tín đã hứa cho nàng một triệu, nghĩ đến sắp có 1 triệu về tay, Trương Viện làm sao có thể không vui vẻ?

Rất nhanh, Mộ Dung Tuyết thay đồ xong, sau đó make up, đi vào thang máy chuyên dụng cho phòng VIP xuống bãi giữ xe, rồi leo lên một chiếc Toyota Alpha.

Nửa tiếng sau, Toyota Alpha đi đến đại khách sạn Kim Kinh,

Mộ Dung Tuyết vừa xuống xe, đã có hai vệ sĩ mặc tây trang màu đen đón tiếp : "Chào Mộ Dung tiểu thư, ông chủ của chúng ta đang chờ bên trong, xin mời đi theo ta."

Mộ Dung Tuyết nhíu mày , gật gật đầu sau đó đi theo bọn họ vào khách sạn.

Vừa tới cửa khách sạn, nữ nhân viên xếp thành hai hàng cúi đầu chào: "Cung nghênh Mộ Dung Tuyết tiểu thư!"

Sắc mặt Mộ Dung Tuyết hơi biến đổi, quay đầu nhìn về phía Trương Viện, Mộ Dung Tuyết chỉ make up và ăn mặt bình thường, vệ sĩ của Chương Hồng Tín có thể nhận ra nàng thì có thể hiểu được, bởi vì trên đường đi Trương Viện đã nói biển số xe cho Chương Hồng Tín, nhưng mà những nữ nhân viên này làm sao biết

nàng ?

Trương Viện cũng tỏ vẻ khó hiểu,sau đó vệ sĩ giải thích nguyên nhân: "Chuyện là thế này, vì mời Mộ Dung tiểu thư dùng cơm nên ông chủ của chúng ta đã bao toàn bộ đại khách sạn Kim Kinh, nhân viên phục vụ của khách sạn cũng biết Mộ Dung tiểu thư sẽ đến, buổi tối hôm nay, Mộ Dung tiểu thư là khách mời quan trọng nhất của đại khách sạn Kim Kinh ."

Mộ Dung Tuyết nhíu mày, nàng không thích phô trương như thế, càng không thích lộ ra việc nàng đến đây.

Trương Viện thì lại vui mừng, sau đó cảm thán nói: "Tiểu Tuyết a, ngươi nghe thấy không, ông chủ Chương rất coi trọng ngươi nên mới dám bao cả đại khách sạn Kim Kinh, thử nghĩ xem chỉ vì đêm nay mà đã dùng hết bao nhiêu tiền!"

"Được rồi Trương tỷ, chúng ta đi vào đi." Mộ Dung Tuyết không muốn nghe những lời này, liền xoay người đi vào khách sạn.

Dưới sự dẫn đường của vệ sĩ, Mộ Dung Tuyết, Trương Viện đi vào phòng VIP ở lầu hai .

Bên trong phòng, một người đàn ông trung niên mặt mày hồng hào tóc vuốt các thứ các thứ đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, giang hai tay ra nói ra: "Hoan nghênh Mộ Dung tiểu thư đến đây, Chương mỗ không thể nghênh đón từ xa , mong Mộ Dung tiểu thư thứ tội ."

Người này chính là Chương Hồng Tín, hắn tiếp tục bước đến trước mặt Mộ Dung Tuyết, ra vẻ muốn ôm Mộ Dung Tuyết một cái !

"Ông chủ Chương nói giỡn." Mộ Dung Tuyết không dám thất lễ đáp lại, mỉm cười sau đó lặng lẽ lui lại một bước, né cái ôm của Chương Hồng Tín.

Sắc mặt Chương Hồng Tín hơi biến, sau đó để tay xuống : "Nói thật lòng ta ái mộ Mộ Dung Tuyết tiểu thư đã lâu, nhưng hôm nay mới được gặp mặt, mời ngồi mời ngồi."

Mộ Dung Tuyết gật đầu, tùy tiện tìm chỗ ngồi ngồi xuống.

Chương Hồng Tín phất phất tay với hai tên vệ sĩ, bọn họ liền rời khỏi phòng, như vậy bên trong phòng lớn chỉ còn ba người Chương Hồng Tín, Mộ Dung Tuyết, Trương Viện .

Sau khi nói chuyện một hồi, thì thịt rượu đã đem lên đầy đủ, Chương Hồng Tín vô cùng nhiệt tình gắp thức ăn, mời rượu Mộ Dung Tuyết .

Lăn lộn trong ngành giải trí hai năm, Mộ Dung Tuyết cũng học được cách ứng xử trên bàn tiệc, hành động có chừng mực, không lạnh nhạt với Chương Hồng Tín , cũng không đưa mình vào tình thế khó xử, uống mấy lần mới xong ly rượu vang đỏ.

Thấy việc này, trong mắt Chương Hồng Tín lóe lên một tia lạnh lùng, nháy mắt với nhân viên phục vụ bên cạnh.

Nhân viên phục vụ ngầm hiểu, thừa dịp Mộ Dung Tuyết không chú ý, bỏ thứ gì đó vào trong ly rượu của Mộ Dung Tuyết. . .

Ngay lúc này, một chiếc xe taxi dừng ở cửa của đại khách sạn Kim Kinh, Lý Phong, Tiết Tình từ trong xe đi ra.

"Xin lỗi ngài , tối nay đại khách sạn Kim Kinh đã được người khác bao lấy, ngài vui lòng đổi sang nơi khác dùng cơm."

Lý Phong vừa đi tới cửa, quản lý khách sạn liền ra đón, giọng nói tuy cung kính, nhưng ánh mắt thì nhìn Lý Phong bằng vẻ khinh miệt.

Số người đón taxi đến đại khách sạn Kim Kinh ăn cơm thật đúng là không nhiều. . .

Lý Phong cười lạnh: "Hắn bỏ ra bao nhiêu tiền , ta ra gấp đôi."

Quản lý : "? ? ?"

Cái gì. . . Hắn không nghe lầm chứ, muốn ra giá gấp đôi để bao lại đại khách sạn Kim Kinh ? Hắn có biết tốn bao nhiêu tiền không ? Người anh em này muốn lấy le trước mặt gái sao!

Tiết Tình cũng sững sờ, nàng đang đọc sách trong phòng , đột nhiên bị Lý Phong kêu đi ra, nói cái gì mà muốn đi ăn khuya.

Ăn khuya thì ăn khuya a, Tiết Tình nghĩ ăn ở quán ven đường là được, nhưng ai biết Lý Phong lại mang nàng tới đại khách sạn Kim Kinh, còn nói muốn bao đại khách sạn Kim Kinh.

Trời ạ, Lý Phong đang theo đuổi nàng sao?

Nghĩ đến khả năng này, nội tâm Tiết Tình giống như hươu con chạy loạn, xen lẫn một chút . . .Mong chờ!

Quản lý cười khổ nói: "Tiên sinh, có lẽ ngài không biết chuyện này sẽ tốn bao nhiêu tiền. . ."

"Ta không cần biết bao nhiêu tiền mới có thể bao đại khách sạn Kim Kinh, ta chỉ biết mình rất có tiền, vô cùng có tiền, ngươi nói thẳng giá đi, đừng lãng phí thời gian của ta ."

Lý Phong không kiên nhẫn nói .

Chỉ còn 15p nữa là đến giờ làm nhiệm vụ, Lý Phong không muốn lãng phí thời gian ở cửa ra vào, tránh bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để cứu Mộ Dung Tuyết.

Quản lý đại sảnh xém chút bị Lý Phong làm bật cười , khẩu khí của người trẻ tuổi này rất cuồng a, quan trọng là hắn chưa từng gặp Lý Phong, thử hỏi xem có công tử nào ở Kim Kinh này hắn chưa gặp!

"Vị tiên sinh kia trả 2 triệu bao nhà hàng, tiên sinh, ngài khẳng định muốn bỏ 4 triệu sao?"

Quản lý cười mỉm nói.

Hắn đúng là không tin một tên thanh niên trẻ tuổi đi xe taxi có thể bỏ 4 triệu bao lại đại khách sạn Kim Kinh!

Chương 516. Điệu thấp Thần Hào

Chương 478: Điệu thấp Thần Hào

"4 triệu mà thôi, chỉ là một số tiền nhỏ, quét thẻ đi." Nói xong, Lý Phong móc trong ngực ra một cái thẻ ngân hàng.

Quản lý Tiết Phi: "? ? ?"

Tiết Tình: "? ? ?"

Nữ nhân viên xếp thành hai hàng bên sảnh: "? ? ?"

Đùa à. . . Hắn thật sự định dùng 4 triệu bao khách sạn , không phải chỉ là bữa ăn thôi sao, có cần phải như thế không? Đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ của cá nhân Tiết Tình, Tiết Phi và nữ nhân viên thì nghĩ Lý Phong là đang cố ý lấy le trước mặt gái, biết đâu bây giờ hắn đồng ý quẹt thẻ, sau đó lại đổi ý? Nghĩ tới đây, Tiết Phi bật cười lớn nói: "Được, để ta giúp ngài quét thẻ." Nói xong, hắn cầm tấm thẻ, vì muốn cho Lý Phong thời gian đổi ý , hắn đã cố ý duỗi tay từ từ. Có điều Lý Phong không đổi ý như hắn nghĩ, Tiết Phi dễ dàng cầm tấm thẻ ngân hàng của Lý Phong vào tay. Trong chớp mắt , nụ cười trên mặt Tiết Phi cứng lại, sau một lúc lâu sắc mặt hắn trở nên nghiêm trọng, hỏi: "Tiên sinh, nếu chút nữa số dư tài khoản không đủ thì…?"

Lý Phong cười một tiếng: "Ngươi đang kể chuyện hài sao, cho dù có mua lại cái khách sạn này, thì số dư trong thẻ này vẫn còn thừa rất nhiều, nhanh lên, đừng lãng phí thời gian, ta còn muốn ăn khuya nữa."

Khóe miệng Tiết Phi giật một cái, khoác lác cái gì, muốn mua lại đại khách sạn Kim Kinh ? Ngươi biết khách sạn này trị giá bao nhiêu không? Ít nhất cũng phải 3 tỷ! Muốn làm màu trước mặt người đẹp chứ gì, được, lão tử xem ngươi có thể giả bộ tới khi nào! Nghĩ đến đây, Tiết Phi đi đến quầy tiếp tân, nhập 4 triệu vào

máy quét thẻ, quét thẻ xong hắn đưa máy pos cho Lý Phong: "Tiên sinh, mời ngài bấm mật khẩu." Theo hắn nghĩ, thời điểm này Lý Phong sẽ liên tục bấm sai mật mã ba lần , tấm thẻ bị khóa, sau đó thì xong chuyện. Nhưng mà ai ngờ khi Lý Phong nhận máy pos thì hắn bắn đầu bấm “tít tít tít…”, sau đó nhấn xác nhận, sau đó nữa thì máy POS liền xác nhận thông tin là đúng và nhả biên lai ra.

Tiết Phi: ". . . ? ? ? ! ! !" Con mẹ nó người này có 4 triệu thật , mà còn dùng 4 triệu một cách rất nhẹ nhàng không chút đau lòng ? ! Xong rồi, gặp phải chủ tịch có sở thích chơi thử lòng và cái kết rồi!

"Giao dịch thành công, giúp ta mời khách đang ăn rời khỏi đây đi." Lý Phong ký tên vào biên lai rồi nói.

Tiết Phi sững sờ, sau đó sắc mặt kịch biến! Con mẹ nó, hắn phát hiện mình quên một vấn đề lớn, tối nay nhà hàng được ông chủ Chương bao hết , bây giờ hắn lại lấy 4 triệu của Lý Phong , không lẽ hắn phải đuổi ông chủ Chương đi? Ông chủ Chương là ai, phú hào hạng hai của thành phố Kim Kinh, so về thực lực thì đã gần với ông chủ của đại khách sạn Kim Kinh -- Chung Hoành Đạt . Nếu như có Chung Hoành Đạt ở đây thì muốn đuổi Chương Hồng Tín đi rất dễ dàng , nhưng hắn chỉ là quản lý nho nhỏ, cho hắn thêm tám cái lá gan cũng không dám đuổi Chương Hồng Tín !

"Ách. . . Lý tiên sinh à, là như vậy, 4 triệu này bọn ta không thể nhận, nhưng mà bây giờ kế toán đã nghỉ rồi, ngài vui lòng đợi đến sáng mai chúng ta sẽ hoàn tiền lại được không ?" Tiết Phi nhìn tờ biên lại được kí tên, nhỏ giọng nói.

Lý Phong nhíu mày: "Ngươi có ý gì, lấy tiền của tiểu gia mà lại không chịu làm việc?" Sắc mặt Tiết Phi hơi biến , vội vàng giải thích nói: "Không phải không phải, khách sạn đã được ông chủ Chương bao , chúng ta không thể bội ước a."

Sắc mặt Lý Phong phát lạnh, cười lạnh nói: "Vậy sao lúc ta quẹt thẻ ngươi không nói chuyện này, giờ ngươi lại nói không dám chọc vào ông chủ Chương , nhưng lại dám chọc vào tiểu gia? Không thèm để tiểu gia vào mắt?" Tiết Tình đứng một bên nhíu mày lại, cảm thấy Lý Phong khác với ngày thường. Trong ấn tượng của nàng, trừ phi Lý Phong bị người khác khiêu khích, nếu không sẽ luôn giữ vẻ nho nhã lễ độ, không hùng hổ dọa người như vậy.

Hơn nữa. . . Lý Phong mang nàng tới đây thật sự chỉ để ăn khuya ? Không lẽ. . . Lý Phong muốn khoe khoang trước mặt nàng ? Không đúng, Lý Phong không ngây thơ như vậy, chỉ cần thân phận là Beethoven đã đủ để làm nàng sùng bái, Lý Phong cần gì phải vẽ vời cho thêm chuyện ? Không nghĩ ra!

"Lý tiên sinh, việc này phải trách ta không nói rõ với ngươi trước, ta xin lỗi ngươi, có điều. . . Tối nay thực sự không thể chiêu đãi Lý tiên sinh, mời hai vị trở về , ngày mai ta sẽ nhờ kế toán trả 4 triệu lại không thiếu một cắc." Tiết Phi ngừng cười, cứng nhắc nói .

Lý Phong hùng hổ dọa người làm cho Tiết Phi rất khó chịu, tuy Tiết Phi chỉ là một cái quản lý, nhưng đánh chó phải ngó mặt chủ, Lý Phong muốn làm màu trước mặt hắn, thì phải hỏi qua ý của ông chủ sau lưng hắn là Chung Hoành Đạt ! Nếu Lý Phong muốn ép hắn, thì hắn sẽ gọi cho Chung Hoành Đạt báo cáo tình huống, đến lúc đó hắn sẽ để Lý Phong ôm mặt đầy máu đi về!

"Nếu ta không đi thì sao?" Lý Phong cười lạnh, tên quản lý này rất cứng rắn a, thú vị.”

"Vậy thì đừng trách ta không khách khí." Sắc mặt Tiết Phi lạnh xuống .

"Ồ? Ta đúng là muốn nhìn xem ngươi định không khách khí như thế nào, có điều bây giờ, tiểu gia muốn ăn khuya trước đã" Lý Phong cười lạnh một tiếng, nhấc chân muốn lên lầu hai. Thời gian 1 giờ mà hệ thống thông báo chỉ còn 10 phút, hắn không thể tiếp tục trì hoãn. Sắc mặt Tiết Phi hơi biến , hắn muốn ngăn Lý Phong lại, nhưng vào lúc này, vệ sĩ của Chương Hồng Tín canh giữ ở chân cầu thang đã nhanh hơn hắn một bước, chặn ở trước mặt Lý Phong.

"Ông chủ của chúng ta đang dùng cơm ở lầu hai, người không có phận sự không được vào." Lý Phong nhìn hai tên vệ sĩ một chút, sau đó nghiền ngẫm nói: "Nếu như ta nhất định phải đi lên thì sao?"

"Vậy thì đừng trách chúng ta động thủ!" Nói xong, hai tên vệ sĩ liền vây quanh hai bên Lý Phong , chỉ cần Lý Phong bước thêm

một bước là sẽ ra tay. Hai tên vệ sĩ đều là người luyện võ, người bình thường không phải đối thủ của bọn hắn, dù là vận động viên tán thủ chuyên nghiệp , muốn đấu với bọn hắn thì cũng phải cỡ vô địch cấp tỉnh.

Tiết Phi bình chân như vại đứng một bên xem kịch, hắn muốn nhìn xem thanh niên họ Lý này có tư cách gì mà đòi khiêu chiến ông chủ Chương !

Lầu hai, bên trong phòng VIP . Qua ba lần rượu, hai gò má trên gương mặt xinh đẹp của Mộ Dung Tuyết đã đỏ ửng: "Ông chủ Chương, ta không uống nổi nữa, để ta lấy trà thay rượu uống tiếp với ngài, có được không?" Chương Hồng Tín cười ha ha một tiếng: "Mộ Dung tiểu thư đã mở miệng, nếu ta không đồng ý thì chẳng phải là không biết thương hoa tiếc ngọc sao ? Có điều. . . Ta đề nghị chúng ta cùng uống một ly cuối cùng, sau ly này , Mộ Dung tiểu thư sẽ đổi qua uống trà, được không?"

"Cái này. . ." Trên mặt Mộ Dung Tuyết hiện ra vẻ do dự. Với tửu lượng của nàng , nếu uống thêm một ly rượu vang đỏ thì cũng không có vấn đề gì, nhưng nàng sợ đây chỉ là cái cớ mà Chương Hồng Tín dùng để mời rượu , cho nên nàng rất do dự.

"Được rồi, phục vụ ! Ngươi giúp Mộ Dung tiểu thư rót rượu đi, một chút xíu là được, ta và Mộ Dung tiểu thư sẽ uống một ly cuối ." Chương Hồng Tín quay qua nói với nhân viên phục vụ .

"Vâng, ông chủ Chương." Nhân viên phục vụ đi đến bên cạnh Mộ Dung Tuyết , rót vào ly của nàng một chút rượu. Thấy vậy, Mộ Dung Tuyết thở phào, bưng ly rượu lên nói : "Vậy ta xin uống cùng ông chủ Chương một ly cuối." Nói xong, Mộ Dung Tuyết và Chương Hồng Tín chạm cốc, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Chương Hồng Tín Yên lặng nhìn Mộ Dung Tuyết uống hết rượu trong ly, sau đó trong mắt đột nhiên lóe lên một vệt hàn quang, âm thầm nói: "Mộ Dung Tuyết, tối nay ngươi trốn không thoát lòng bàn tay của ta. . ."

Chương 517. Mới thấy Mộ Dung Tuyết

Chương 479: Mới thấy Mộ Dung Tuyết

Sau khi uống xong một chút rượu vang đỏ này, quả nhiên Chương Hồng Tín không ép Mộ Dung Tuyết uống rượu tiếp.

"Xem ra ông chủ Chương cũng không tệ lắm!"

Trong lòng Mộ Dung Tuyết có chút kinh ngạc, đồng thời nàng bắt đầu hoài nghi tiên đoán của Beethoven , không lẽ. . . Beethoven đùa với nàng ?

Suy nghĩ một chút cũng đúng, mấy trò bói toán này không đáng tin cậy, suýt nữa nàng đã tin rồi, aizz.

"Được rồi, nơi này không còn việc của ngươi nwax, ngươi ra ngoài đi."

Chương Hồng Tín phất phất tay với nhân viên phục vụ, đuổi nàng ra khỏi phòng.

Thực ra nhân viên phục vụ này không phải là nhân viên của khách sạn, mà là thư ký Chương Hồng Tín giả trang, thư ký này không chỉ tự ra trận, còn giúp Chương Hồng Tín làm việc xấu, là tâm phúc của hắn.

Lúc này, ở cầu thang lầu một.

Lý Phong nhìn hai tên vệ sĩ vây quanh mình, như cười mà không phải cười nói : “Không phải các ngươi muốn ra tay sao, đến đây, ta đang chờ a."

"Hừ, không biết sống chết!"

Hai tên vệ sĩ cười lạnh một tiếng, cùng nhau đánh về phía Lý Phong , một tên đánh vào mặt , một tên đánh hạ bộ.

Tiết Phi đứng đằng xa cười lạnh, hắn đã sớm khó chịu với thái độ hùng hổ dọa người của Lý Phong từ sớm, hắn rất hi vọng nhìn thấy cảnh Lý Phong bị hai vệ sĩ đá văng ra ngoài!

Còn Tiết Tình... Nàng hoàn toàn không lo lắng cho Lý Phong, ngược lại còn đổ mồ hôi giùm hai tên vệ sĩ, phải biết Lý Phong là người có thể đánh Chung Hoành Đạt nổ thành một đống thịt, chỉ hai tên bảo tiêu cũng muốn bắt nạt Lý Phong? Bọn họ nên nghĩ cách giữ mạng trước đi!

"Phanh" "Phanh "

Lý Phong nhanh như chớp đá ra hai cái, làm hai tên vệ sĩ ôm bụng dưới rên rỉ.

"Thật. . . Thật mạnh!"

"Đau. . . Đau quá!"

Trên trán hai tên vệ sĩ đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, bọn họ cảm thấy lục phủ ngũ tạng như lệch khỏi chỗ cũ, cực kỳ đau đớn!

"Chỉ có chút bản lĩnh như vậy mà cũng đòi cản ta, các ngươi bi thiểu năng à?"

Lý Phong lắc đầu cười lạnh, sau đó đi qua hai người, từ từ tiến lên cầu thang.

Hai tên vệ sĩ muốn ngăn cản, nhưng mà quá đau đớn, không thể đứng dậy ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lý Phong và Tiết Tình đi lên lầu.

Tiết Phi đứng ở một bên trợn tròn mắt lên .

Không đúng a. . . Hai vị bảo tiêu này nhìn qua trâu bò như vậy, sao có thể dễ dàng bị Lý Phong đánh gục, đùa sao?

Sau một lúc sững sờ, Tiết Phi vội vàng chạy như bay lên lầu, lúc này, Lý Phong đã tới cửa phòng VIP kia.

Thấy Lý Phong muốn mở cửa, Tiết Phi nhanh chóng ngăn cản: "Lý tiên sinh, ngươi không thể đi vào !"

Lý Phong nhếch miệng cười lạnh: "Tiểu gia đã bao toàn bộ khách sạn, tại sao không thể vào?"

Sau khi vào khách sạn thì Lý Phong đã dùng Thấu thị để quan sát tìm phòng của Mộ Dung Tuyết, vì vậy hắn mới đi thẳng đến phòng VIP này.

Nói xong, Lý Phong mở cửa phòng ra.

Ở trong phòng, Chương Hồng Tín đang kiên trì đợi thuốc có hiêu lực, không thể đoán được sẽ có người mở cửa, khi hắn thấy người vào thì sắc mặt liền biến đổi.

Đặc biệt là thấy rõ ràng người vào là một người nam nhân hoàn toàn xa lạ, sắc mặt hắn càng âm trầm hơn: "Ngươi là ai, ai cho ngươi vào đây? !"

Mộ Dung Tuyết cùng Trương Viện vốn cho rằng nhân viên phục vụ đi vào, nên lúc đầu không quay đầu lại, nhưng sau khi nghe Chương Hồng Tín nói thì hai người mới cùng nhau quay đầu nhìn lại , sau đó hai người đều sửng sốt.

Người trẻ tuổi này là ai, tại sao đột nhiên tới đây?

A, sau lưng hắn còn có một vị mỹ nữ, thật xinh đẹp, rất có tiềm năng tiến vào làng giải trí !

Lúc này Chương Hồng Tín cũng nhìn thấy Tiết Tình, ngay lập tức trong mắt của hắn lóe lên vẻ tham lam, thầm nghĩ: "Lại có một mỹ nữ đưa đến miệng, ông trời muốn cho ta được cưỡi cả nàng và Mộ Dung Tuyết cùng một lúc sao?"

Có ý nghĩ này, Chương Hồng Tín bỏ đi suy nghĩ đuổi Lý Phong ra ngoài.

"Xin lỗi ông chủ Chương, ta không thể ngăn cản hắn, để hắn quấy rầy ông chủ Chương rồi, thật sự xin lỗi ngài"

"Lý tiên sinh, xin ngươi đừng cố tình gây sự, nếu không ta sẽ gọi điện thoại báo cảnh sát!"

Tiết Phi nói xin lỗi Chương Hồng Tín xong, lại hung dữ nói với

Lý Phong.

"Báo cảnh sát? Tùy ngươi, dù sao ta đã trả tiền, cảnh sát có tới thì lý và tình đều đứng về phía ta."

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, sau đó nhìn về phía Chương Hồng Tín nói : "Cái khách sạn này đã được tiểu gia bao rồi, ngươi tranh thủ thời gian thu dọn đồ đạc đi đi."

Nói xong, Lý Phong không đợi Chương Hồng Tín phản ứng, liền nhìn về phía Mộ Dung Tuyết nói: "Ngươi là Mộ Dung Tuyết tiểu thư đúng không, ta kaf Lý Phong, gặp được ngươi ở đây ta rất vui vẻ, nếu như Mộ Dung tiểu thư không chê thì có thể ở lại ăn khuya cùng chúng ta."

Chương Hồng Tín: "? ? ?"

Lão tử cũng có ngày bị người ta đuổi ra ngoài sao? Không phải ta đang nằm mơ chứ!

Mộ Dung Tuyết cũng có chút sững sờ. Ở lại ăn khuya? Ngươi tưởng ta là của cải trắng ven đường thích mời là được sao ? Ai cho ngươi sự tự tin này!

Cách làm của Lý Phong cũng làm Tiết Tình sững sờ, tối nay Lý Phong trúng tà sao, hành động rất kỳ lạ. . .

"Ngươi biết ta là ai không?"

Chương Hồng Tín nén xuống hỏa khí hỏi.

"Ta không cần biết ngươi là ai, ta chỉ biết là ta đã trả 4 triệu bao cái khách sạn này, nhiều gấp đôi ngươi , bây giờ, ta là người có quyền."

Lý Phong đi đến bên cạnh bàn tròn , tùy tiện kéo cái ghế dựa, bệ vệ ngồi xuống.

Sắc mặt Chương Hồng Tín trầm xuống: "Tiết quản lý, ngươi giải thích đi, chuyện này rốt cuộc là như thế nào!"

Mẹ nó, đây là chuyện gì xảy ra? Tại sao mặt mũi Chương Hồng

Tín của ta ở Kim Kinh lại bị chà đạp như thế?

"Cái này. . . Ông chủ Chương, ta. . . Ta cũng không nghĩ đến việc này sẽ diễn biến theo chiều hướng như vậy."

Tiết Phi khóc không ra nước mắt, nếu hắn không xem thường Lý Phong, để Lý Phong quét thẻ, thì mọi chuyện đã không đến mức này.

Sắc mặt Chương Hồng Tín trầm xuống: "Vậy là. . . Ngươi thu 4 triệu của hắn thật rồi?"

"Ta. . . ta, ta chỉ nghĩ hắn khoác lác. . . Ai ngờ, hắn thật sự có 4 triệu ."

Hiện tại Tiết Phi hối hận vô cùng, hận không thể tự tát mình mấy chục cái!

"Mắt chó coi thường người khác !" Chương Hồng Tín giận dữ mắng một tiếng, sau đó lạnh giọng nói : "Tiết quản lý, ta rất thất vọng về ngươi, chuyện hôm nay ta sẽ nói cho Chung tiên sinh, để hắn quyết định, còn giờ thì ngươi đi ra ngoài cho ta!"

Việc Chung Hoành Đạt chết vẫn là một bí mật, rất ít người biết chuyện này, bọn người Chung Thụy Thành đã tính kỹ, định chờ thêm một thời gian nữa sẽ tuyên bố tin tức Chung Hoành Đạt "Bởi vì bệnh nặng mà qua đời" . . .

Tiết Phi giật mình, sau đó bịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, cầu xin tha thứ: "Chương tiên sinh, ta sai, ta sai rồi, van xin ngài cho ta một cơ hội có được không?"

"Lý tiên sinh, ta không nên mắt chó coi thường người khác, ngài có thể rời đi không, đợi ngày mai ta sẽ nhờ kế toán trả tiền cho ngài."

Nghỉ việc là chuyện nhỏ, nhưng sự trừng phạt của Chung Hoành Đạt lại là chuyện lơbs, hắn không muốn bị ném xác xuống sông cho cá ăn!

"Khách sạn này là sản nghiệp của Chung gia sao. . . Thú vị."

Lý Phong âm thầm nói, không thèm quan tâm đến Tiết Phi .

Chương Hồng Tín không muốn nghe Tiết Phi giải thích: "Đủ rồi, chuyện này chính ta sẽ giải quyết, ngươi đi ra ngoài cho ta, nếu không thì ta sẽ gọi điện thoại cho Chung tiên sinh !"

Sắc mặt Tiết Phi lộ vẻ đau khổ, cắn răng lui ra ngoài.

Chương Hồng Tín hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn Lý Phong bằng ánh mắt bất thiện : "Nếu ngươi đã trả cho khách sạn 4 triệu, vậy ta cho phép ngươi ăn tối ở đây, bây giờ ngươi có thể ra ngoài tìm một gian phòng khác ."

Nói xong hắn phất phất tay với Lý Phong , giống như đuổi một con ruồi.

Chương 518. Có là tiền!

Chương 480: Có là tiền!

Lý Phong cười: "Vậy là. . . Ngươi vẫn không hiểu tình huống hiện tại? Tiểu gia đã bao cả khách sạn, nếu ngươi không thích thì tìm khách sạn lấy lại 2 triệu của ngươi, tóm lại tối nay ngươi không thể ăn ở đây được, mau rời đi, đừng ảnh hưởng tới nhã hứng ăn cơm của tiểu gia."

Chương Hồng Tín cảm thấy một cục tức dâng lên cổ họng !

Trước giờ toàn là hắn đuổi người khác, thế mà hôm nay hắn lại bị người khác đuổi đi !

Nhưng Chương Hồng Tín cũng là người thông minh, hắn đã an bài mấy tên vệ sĩ canh gác dưới lầu vậy mà Lý Phong vẫn có thể nghênh ngang đi lên, điều này cho thấy vệ sĩ của hắn hoặc là phản bội hắn, hoặc là đã bị Lý Phong giải quyết.

Cho dù là loại nào, hắn cũng không thể dùng vũ lực để xử Lý Phong được. . .

"Ta cho ngươi 6 triệu, ngươi cút khỏi đây mau."

Nếu không thể dùng vũ lực, vậy thì hắn dùng tiền !

So về giàu có, toàn bộ Kim Kinh này trừ Chung Hoành Đạt ra hắn không thua ai cả.

Nghe xong câu này, ba người phụ nữ đang ngồi ở đây đều kinh ngạc.

Đối với các nàng thì 6 triệu không phải con số nhỏ, Chương Hồng Tín quăng nhiều tiền như vậy chỉ vì đuổi Lý Phong rời đi? Đúng là quá giàu !

Lý Phong lại cười, chỉ 6 triệu mà đã muốn đuổi hắn đi, Chương Hồng Tín cũng quá coi thường hắn a ?

Phải biết rằng nếu hắn hoàn thành nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Mộ Dung Tuyết, hắn có thể nhận được phần thưởng là 500 ngàn điểm tích lũy, quy đổi ra sẽ là 500 triệu, đó là còn chưa nói tới 5000 điểm kinh nghiệm.

Chỉ có 6 triệu mà muốn hắn từ bỏ nhiệm vụ này ? Không có khả năng!

"10 triệu, ngươi lăn đi."

Lý Phong nói một cách khinh thường.

"Hítttttttttt!"

Trương Viện hít mạnh một hơi!

10 triệu a, nếu cho nàng số tiền này, muốn nàng làm gì cũng được!

Có câu nói rất hay, chỉ cần đủ tiền thì muốn chơi đùa bao nhiêu người cũng được, không phải người cũng không sao!

Đây chính là mị lực của tiền tài !

Mộ Dung Tuyết nhíu đôi mi thanh tú lại, hiện tại nàng có thể khẳng định, Lý Phong không phải là chân mệnh thiên tử của nàng, bởi vì nàng không thích người đàn ông thích dùng tiền đập mặt người khác, cho dù người bị đập là Chương Hồng Tín thì nàng cũng không thích!

Tiết Tình đã cạn lời, hôm nay Lý Phong quá kỳ quái, không lẽ hắn bị cái gì đập trúng đầu ?

"10 triệu. . ." Khóe miệng Chương Hồng Tín giật một cái, sau đó sắc mặt hơi biến nói: “Thì ra ngươi tới đây không phải để ăn tối, mà là vì Mộ Dung tiểu thư!"

Chương Hồng Tín là lão hồ ly, rất khôn khéo, chỉ suy nghĩ một chút đã cảm thấy không thích hợp.

Làm gì có chuyện biết khách sạn bị bao mà còn cố gắng ra giá gấp ba chỉ để ăn một bữa? Trừ phi giữa hai người có thù hận!

Nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp Lý Phong, hắn khẳng định hắn và Lý Phong không có thù oán gì.

Còn nữa, lúc Lý Phong mới vào cũng đã mời Mộ Dung Tuyết ở lại ăn tối, cho nên Chương Hồng Tín mới nói vậy.

"Hả?" Lý Phong nhướng mày một cái, nói: "Nếu ngươi nói vậy thì cứ coi là vậy đi."

Sắc mặt Tiết Tình trở nên quái dị, thì ra tên chết tiệt này đến đây vì Mộ Dung Tuyết, làm hại nàng hiểu lầm hắn muốn hẹn hò với nàng. . .

A phi phi phi, hẹn hò cọng lông a, Lý Phong đã có bạn gái rồi! Tiết Tình a Tiết Tình, ngươi đang nghĩ cái gì vậy!

Sắc mặt Mộ Dung Tuyết cũng trở nên quái dị, chẳng lẽ Lý Phong là fan cuồng của nàng, theo dõi nàng từ đầu đến giờ nên mới biết nàng đang ở đây?

Trời ạ, đây rõ ràng là kịch bản của mấy phim thần tượng ba xu a!

Chương Hồng Tín hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Mộ Dung Tuyết nói: "Mộ Dung tiểu thư, ngươi có ý gì, muốn tìm người khác đến chơi khăm ta?"

Mộ Dung Tuyết khóc không ra nước mắt: "Ta không hề biết hắn là ai."

"Đúng vậy, trước giờ chúng ta chưa gặp người này lần nào!" Trương Viện lại quay đầu nhìn về phía Lý Phong, lạnh lùng nói: "Thật ra ngươi là ai, có phải là người của công ty đối thủ phái tới quấy rối hay không ?"

Lý Phong: "? ? ?"

Con mẹ ngươi chứ, tiểu gia là tới cứu Mộ Dung Tuyết có được không!

Có điều hình như Mộ Dung Tuyết không có vẻ đang gặp nguy hiểm, chuyện gì xảy ra ?

Lý Phong biết hệ thống sẽ không đưa ra nhầm nhiệm vụ, hắn vội vàng dùng Y Thần chi nhãn kiểm tra thân thể Mộ Dung Tuyết, sau một lúc lâu ánh mắt Lý Phong lạnh xuống, âm thầm nói: "Hạ dược sao. . . Đúng là thủ đoạn hạ lưu. . ."

"Ha ha, Mộ Dung Tuyết tiểu thư, chắc ngươi biết công ty giải trí Thịnh Đường đang gặp khó khăn về tài chính, hiện giờ chỉ ta mới có năng lực giúp công ty giải trí Thịnh Đường vượt qua thời điểm khó khăn này, ngươi làm như vậy không sợ ta tức giận, ngừng trợ giúp công ty giải trí Thịnh Đường sao ?"

Chương Hồng Tín xem xét thời gian, còn hơn 5 phút nữa thuốc mới có hiệu quả, nên cũng không vội đuổi Lý Phong đi.

Mộ Dung Tuyết sắp khóc: "Ông chủ Chương, ta thật sự không biết hắn mà."

Để có được thành tựu hôm nay, năng lực của nàng chỉ chiếm một nữa, còn một nửa khác chính là nhờ sự nâng đỡ của công ty giải trí Thịnh Đường, khi nàng nghe Trương Viện nói Chương Hồng Tín có khả năng hỗ trợ tài chính cho công ty, nàng mới đồng ý tham gia bữa tiệc này

Rõ ràng là đã sắp thành công ai ngờ lại giữa đường nhảy ra một tên Trình Giảo Kim, bây giờ Mộ Dung Tuyết biết giải thích thế nào?

"Nói cứ như công ty giải trí Thịnh Đường không có ngươi thì sẽ phá sản vậy." Lý Phong bĩu môi, quay qua nói với Mộ Dung Tuyết : "Mộ Dung Tuyết tiểu thư, chỉ cần ngươi đuổi hắn đi, ta sẽ giải quyết vấn đề tài chính của công ty giải trí Thịnh Đường."

Lý Phong đúng thật là không có gì ngoài tiền, đối với hắn, vấn đề giải quyết được bằng tiền thì căn bản không phải vấn đề.

Không phải Lý Phong khinh thường người khác, mà hắn biết giá trị của công ty giải trí Thịnh Đường chỉ hơn 10 tỷ một chút , cho dù hắn mua hẳn cả công ty cũng không có tí áp lực nào, chứ đừng nói là hỗ trợ tài chính.

Mộ Dung Tuyết: ". . ."

Trương Viện: ". . ."

Tiết Tình: ". . ."

"Ha ha, người trẻ tuổi, ngươi đúng là rất ngông cuồng." Chương Hồng Tín cười ha hả, sau đó dùng âm thanh lạnh lùng nói: "Ngươi có biết vấn đề của công ty giải trí Thịnh Đường lớn bao nhiêu không ? Nghệ sĩ liên tục bỏ đi, cổ phiếu rớt giá không phanh, sắp phải đóng cửa rồi!"

" Tổng giám đốc của công ty giải trí Thịnh Đường là Trần Tư đang muốn bán cổ phần mà hắn nắm giữ, nhưng mà không ai thèm mua, chỉ ta là có chút hứng thú, thế nào, chẳng lẽ ngươi cũng có hứng thú với cổ phần của Trần Tư ?"

"Ồ?" Lý Phong nhướng mày một cái, hỏi lại: "Hắn có bao nhiêu phần trăm cổ phần của công ty, định giá bao nhiêu, ngươi nói ra thử xem, biết đâu ta cảm thấy hứng thú?"

Nghe xong câu này, sắc mặt của mọi người đều biến đổi!

Cũng giống như Chương Hồng Tín vừa nói, cục diện của công ty giải trí Thịnh Đường đang rất rối rắm, lúc kinh doanh đạt đỉnh thì công ty được định giá tới 11 tỷ, nhưng vì tình hình kinh doanh ảm đạm, định giá công ty giảm còn có một nửa, giá trị cổ phần chỉ còn khoảng 5,5 tỷ.

Trần Tư là người nắm giữ quyền biểu quyết của công ty, số cổ phiếu Trần Tư nắm là 51%, nghĩa là khoảng 2,8 tỷ.

Bỏ 2,8 tỷ để mua là một chuyện, nhưng mua xong có thu hồi vốn được hay không lại là chuyện khác, cho nên khi Trần Tư rao bán, thì không có ai ngỏ ý muốn mua.

Chương Hồng Tín vì muốn câu Mộ Dung Tuyết ra, nên mới úp úp mở mở nói muốn mua cổ phiếu của Trần Tư, chứ thực ra hắn cũng không có ý nghĩ này.

Còn Lý Phong không lẽ chỉ vì sĩ diện mà muốn mua cổ phần của Trần Tư ? Không thể nào!

Thấy Chương Hồng Tín im lặng không nói, Lý Phong cười lạnh

nói: "Tại sao không nói, cảm thấy ta không có thực lực để mua? Vậy thì ngươi không cần lo lắng, tiểu gia hiện giờ lại đang muốn tiêu tiền cho bớt chật nhà!"

Sau khi Lý Phong nói xong, Mộ Dung Tuyết đột nhiên cảm thấy thân thể mềm nhũn, sức lực toàn thân bị rút sạch , không thể ngồi nữa, thân thể nàng ngã về phía trước, nằm sấp trên bàn!

Chương 519. Trai thẳng?

Chương 481: Trai thẳng chuẩn men ?

Việc này xảy ra quá bất ngờ, làm cả phòng đột nhiên yên tĩnh!

Sau đó. . .

Trương Viện vọt tới bên cạnh Mộ Dung Tuyết, quan tâm hỏi: "Tiểu Tuyết, ngươi sao vậy?"

"Ta. . . Ta đột nhiên cảm thấy toàn thân không còn sức lực, đầu óc choáng váng." Mộ Dung Tuyết nói bằng giọng mệt mỏi.

"Không lẽ. . . Không lẽ ngươi uống say?" Lúc nói chuyện, Trương Viện nhìn về hướng Chương Hồng Tín.

Sắc mặt Chương Hồng Tín trầm xuống, lạnh lùng nói: "Không phải uống say thì là gì? Họ Lý kia, bây giờ ta không muốn nói nhảm với ngươi nữa, mời ngươi rời đi, ta muốn đưa Mộ Dung tiểu thư về khách sạn!"

Dược hiệu phát tác sớm hơn hắn dự đoán hai ba phút, nhưng cũng không sao, loại thuốc này chỉ làm Mộ Dung Tuyết mất hết sức lực, đầu óc vẫn minh mẫn, chứ không phải loại làm người ta điên cuồng lên xé quần xé áo.

Với lại thời gian hiệu lực của thuốc chỉ có hai giờ, về sau dù test bằng cách nào cũng không tìm được chứng cứ.

Dựa theo kế hoạch của Chương Hồng Tín, sau khi dược hiệu phát tác hắn sẽ "yêu" mỹ nữ tại chỗ.

Còn về phần Trương Viện. . . Loại nữ nhân này chỉ yêu tiền, cho đủ tiền, đảm bảo nàng sẽ không xen vào chuyện của người khác.

Cho dù nàng muốn xem vào, thì vẫn có vệ sĩ của hắn, chỉ cần gọi một tiếng vệ sĩ của hắn sẽ kéo Trương Viện ra ngoài, sau khi hắn cùng Mộ Dung Tuyết gạo nấu thành cơm, chỉ cần quay video lại là

được.

Còn sau này liệu Mộ Dung Tuyết có khởi tố hắn hay không thì. . . Đối với Chương Hồng Tín chuyện này không thành vấn đề !

Có điều Lý Phong lại đột nhiên xuất hiện làm xáo trộn kế hoạch của hắn!

Lý Phong nhịn không được cười lạnh: "Uống say? Theo ta thấy thì nàng trúng mê dược mới đúng a ?"

"Không có khả năng! Ngươi nói bậy!" Suýt chút nữa Chương Hồng Tín đã nói "Ta không có" liên tục ba lần, may là hắn vẫn đủ tỉnh táo, biết rằng nói vậy chẳng khác nào không đánh đã khai.

Có điều Chương Hồng Tín thật sự rất sốt sắng, làm sao Lý Phong đoán được Mộ Dung Tuyết trúng mê dược, thật vô lý!

Trong lòng Mộ Dung Tuyết căng thẳng, vội vàng cảm nhận một chút, phát hiện trạng thái bây giờ đúng là không giống uống say, bởi vì khi uống say thì ý thức không thể thanh tỉnh, nhưng mà giờ phút này ý thức của nàng vẫn thanh tỉnh, chỉ là toàn thân không còn khí lực.

Không lẽ nàng thật sự trúng mê dược?

Trời ạ, nếu thật như vậy, không lẽ Beethoven nói đúng? Tên Lý Phong kia chính là chân mệnh thiên tử của nàng ? Không muốn a!

May là Lý Phong không dùng Đọc Tâm Thuật với Mộ Dung Tuyết, nếu không sẽ bị Mộ Dung Tuyết chọc cho tức chết.

Tiểu gia có chỗ nào không tốt mà làm ngươi ghét bỏ như thế?

Lý Phong nhịn không được cười lạnh: "Ha ha, ta có nói bậy hay không thì chỉ cần rút máu của Mộ Dung Tuyết tiểu thư đi xét nghiệm là sẽ biết !"

Sắc mặt Chương Hồng Tín lại biến đổi: "Ngươi đang cố tình gây sự! Họ Lý kia, nếu như ngươi vẫn không rời đi, coi chừng ta không khách khí với ngươi !"

"Ồ? Ngươi định không khách khí với ta thế nào, nói ra nghe thử xem?" Lý Phong móc móc lỗ tai, ra vẻ nghiêm túc lắng nghe.

"Tốt, đây là ngươi ép ta!" Chương Hồng Tín cắn răng lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc điện thoại: "Alo, A Lực phải không, ta đang gặp phiền phức ở đại khách sạn Kim Kinh, ngươi nhanh dẫn người tới xử lý, sau này ta sẽ hậu tạ!"

Sắc mặt Lý Phong hiện ra vẻ quái dị, A Lực? đừng nói là Tề Lực nha?

Tiết Tình cũng đoán được khả năng này, sắc mặt cũng hiện ra vẻ quái dị.

Nếu thật là Tề Lực thì việc này sẽ thành chuyện vui lớn. . .

"Tiểu tử, ta đã gọi người rồi, nếu như ngươi không muốn gặp đại phiền toái thì nhanh chóng rời khỏi nơi này đi."

Chương Hồng Tín để điện thoại xuống, ngoài mạnh trong yếu nói.

Việc vệ sĩ dưới lầu không có động tĩnh đã làm cho Chương Hồng Tín không còn dám nói cứng, nhưng hắn cũng không có biện pháp tốt hơn, chỉ có thể bí quá hoá liều!

"Thật sao, vậy ta không đi nữa." Lý Phong kéo một cái ghế, ra hiệu cho Tiết Tình ngồi xuống, sau đó nói: "Ta muốn nhìn thử xem, tại Kim Kinh này ai dám động đến tiểu gia!"

Nếu Mộ Dung Tuyết chỉ trúng mê dược bình thường, vậy hắn cũng không cần giải độc cho Mộ Dung Tuyết vội, nếu giải độc quá sớm thì làm sao có chứng cứ để trừng phạt Chương Hồng Tín ?

Bộ dáng tự tin của Lý Phong làm Chương Hồng Tín càng thêm suy nghĩ, nhưng dù hắn vắt hết óc cũng không nghĩ ra có vị công tử nào họ Lý ở Kim Kinh .

Ở bên kia, Mộ Dung Tuyết rất muốn Lý Phong đưa mình đi bệnh viện, nhưng lại sợ làm như vậy sẽ chọc giận Chương Hồng Tín, sau đó hắn không giúp công ty giải trí Thịnh Đường nữa, nên nàng chỉ có thể gắng gượng nằm sấp trên bàn.

Trương Viện cũng trầm mặc, thực sự lúc Lý Phong nói Mộ Dung Tuyết trúng mê dược, nàng đã tin hơn phân nửa.

Chương Hồng Tín cũng không phải thiện nam tín nữ gì, cả đêm nay hắn tỏ ra nho nhã lễ độ ở trước mặt Mộ Dung Tuyết, không giống phong cách của hắn chút nào, nếu nói không có ý gì thì Trương Viên nhất định không tin.

Có điều Chương Hồng Tín đồng ý cho nàng 1 triệu, bây giờ tiền chưa tới tay, nàng chắc chắn sẽ không trở mặt với Chương Hồng Tín, nên nãy giờ chỉ giữ yên lặng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khoảng 5, 6 phút sau , dưới lầu có rất nhiều tiếng bước chân và la ó truyền lên.

Lúc này ánh mắt Chương Hồng Tín sáng lên: "Đến rồi!"

Quả nhiên, hắn mới nói xong không bao lâu, thì Tề Lực đã dẫn người xông vào phòng.

"Tên đui mù nào dám gây phiền phức cho ông chủ Chương , bước ra đây cho lão tử. . . Lý thiếu? !"

Tề Lực còn chưa kịp xong nói lời hăm dọa, đã nhìn thấy Lý Phong nhàn nhã ngồi uống trà , lúc này hắn lập tức cảm thấy sợ hãi nhũn cả chân!

Con mẹ nó con mẹ nó con mẹ nó, không lẽ hôm nay bước chân trái ra đường, sao lại gặp phải sát tinh này rồi?

Chương Hồng Tín vốn định ưỡn ngực, lấy lại phong độ, nhưng sau khi nghe được câu này của Tề Lực thì hắn đã bị dọa suýt ngã từ trên ghế xuống!

Con mẹ nó tình huống thế nào? Tề Lực biết Lý Phong ? Còn gọi Lý Phong là Lý thiếu? ! Rốt cuộc Lý Phong là ai? !

"Mắt ngươi vẫn còn khá tốt, nhanh như vậy đã nhận ra ta."

Lý Phong đặt chén trà xuống, như cười mà không phải cười nói .

"Lý. . . Lý thiếu, lần trước từ biệt ở Hoàng gia số 1 , hình ảnh

cao lớn uy nghiêm của lão nhân gia ngài đã khắc sâu vào đầu óc ta, không thể quên được!"

"Ta nằm mơ cũng thấy được tư thế oai hùng của Lý thiếu, ông trời có mắt, rốt cục nguyện vọng này đã được thực hiện, Lý thiếu a. . ."

Tề Lực càng nói càng hăng , càng nói càng thổi phồng.

Chương Hồng Tín nghe xong câm nín!

Tề Lực a Tề Lực, dù sao ngươi cũng là lão đại thế giới ngầm ở Kim Kinh, có cần nịnh bợ một người trẻ tuổi đến mức này không ? !

Mộ Dung Tuyết và Trương Viện cũng sững sờ, đường đường là đàn ông đầu đội trời chân đạp đất , lại đi nịnh bợ một tên thanh niên như vậy, không lẽ Chương Hồng Tín thuê hắn đến tấu hài ? Giải tỏa bầu không khí căng thẳng?

Ngay lúc Tề Lực đã sắp sử dụng hết vốn từ của mình thì Lý Phong vội vàng khoát tay nói: "Ngừng, đừng nói lung tung, tiểu gia không có hứng thú với nam nhân!"

"Vâng vâng vâng, Lý thiếu là trai thẳng, chỉ có mỹ nữ như Tiết Tinh tiểu thư mới phù hợp với ngài."

Tề Lực cố gắng nịnh bợ thêm lần nữa !

Lúc này, khuôn mặt Tiết Tình đỏ bừng , không hiểu trong lòng sao lại cảm thấy vui vui . . .

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, hận không thể may miệng Tề Lực lại, con mẹ nó. . . Tề Lực nói như vậy lỡ làm Tiết Tình hiểu lầm là hắn cố ý bắt Tề Lực nói vậy thì sao?!

Có điều Lý Phong cũng cảm thấy kỳ quái không hiểu sao Tề Lực sợ sệt như thế , chẳng lẽ hắn đã biết việc mình đuổi Chung gia ra khỏi Kim Kinh ?

Lý Phong đoán đúng, hắn là chó giữ nhà của Chung gia , lúc Chung gia dọn nhà ra khỏi Kim Kinh, Chung Thụy Thành đã thông

báo cho hắn.

Thông báo rất đơn giản, từ nay về sau, thái độ của Tề Lực khi gặp Lý Phong phải giống với thái độ mà hắn gặp Chung Hoành Đạt!

Chương 520. Để ngươi đi sao?

Chương 482: Để ngươi đi sao?

Mộ Dung Tuyết sững sờ, nếu Tiết Tình thật sự là bạn gái của Lý Phong, vậy thì dự đoán của Beethoven đã sai rồi, người có bạn gái làm sao có thể trở thành chân mệnh thiên tử của nàng ? !

Không lẽ. . . sau này Lý Phong sẽ vì nàng mà chia tay Tiết Tình? Suy đoán này càng vô lý! Làm sao nàng có thể thích một người đàn ông như vậy được!

Đúng lúc này, Lý Phong liền giải thích : "Đừng nói nhảm, ta và Tiết tiểu thư chỉ là bằng hữu, những lời ngươi nói tuy không có ảnh hưởng gì đến ta, nhưng còn Tiết tiểu thư thì sao ?"

Lý Phong nói như vậy vì không muốn làm cho Tiết Tình hiểu lầm, có điều hắn không biết là, bởi vì câu nói này, mà trong lòng của Tiết Tình dâng lên cảm giác mất mát, ngược lại Mộ Dung Tuyết cao hứng hơn một chút.

Không thể không nói, bói toán là một thứ rất đáng sợ, nhờ có "tiên đoán" của Beethoven , nên Mộ Dung Tuyết đã đặc biệt chú ý nhất cử nhất động của Lý Phong , đồng thời tâm tình của nàng cũng biến hóa theo lời nói của Lý Phong .

"Vâng ! Lý thiếu, ta nói sai rồi, ta tự vả miệng mình ."

Nói xong, Tề Lực liền vả vào miệng mình một cái.

Mọi người không còn gì để nói…

Con mẹ nó, chỉ nói sai một câu đã lập tức vả miệng, Lý Phong phải đáng sợ đến mức nào mới làm Tề Lực khiếp đảm đến vậy ? Dù sao ngươi cũng là lão đại của thế giới ngầm Kim Kinh, giữ lại chút mặt mũi có được không ? !

"A Lực, ngươi. . ." Chương Hồng Tín muốn hỏi rốt cuộc Lý Phong là ai.

Ai ngờ Tề Lực đã mở miệng nói: "Ông chủ Chương, ngươi lần này đá phải tấm thép rồi, không cần biết ngươi và Lý thiếu có hiểu lầm gì, ta khuyên ngươi nên lập tức nhận lỗi với Lý thiếu , nếu không. . . Hậu quả tự chịu!"

Nghe xong câu này, Chương Hồng Tín liền kinh hãi không thôi, bây giờ hắn đã không còn quan tâm đến mặt mũi, vội vàng khẩn trương hỏi: "Tề tiên sinh, ngươi nhanh nói cho ta biết, hắn rốt cuộc là ai."

Cảm giác ai cũng biết hắn là ai nhưng duy chỉ có mình mình không biết thật sự rất khó chịu!

Vì hỏi ra thân thế của Lý Phong , Chương Hồng Tín đã đổi từ A Lực sang Tề tiên sinh, đủ để thấy hiện tại hắn hoảng đến mức nào .

"Một câu không thể giải thích rõ ràng, ta chỉ có thể nói Lý thiếu là người mà ngay cả gia chủ của Chung gia cũng không dám đụng vào."

Tề Lực hít sâu một hơi, lộ sắc mặt nghiêm túc nói.

Cũng bởi vì Lý Phong mà cả gia tộc Chung gia phải dọn nhà đi khỏi Kim Kinh, vậy chẳng phải cũng chính là “gia chủ của Chung gia cũng không dám đụng vào” sao?

Nếu Tề Lực biết Chung Hoành Đạt đã bị Lý Phong đánh nát bét, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Chương Hồng Tín hít một hơi thật mạnh!

Thôi xong ! Lần này chơi lớn rồi, ngay cả Chung Hoành Đạt cũng không dám đụng vào, vậy thì Lý Phong này mạnh đến mức nào?

Cho dù Lý Phong mạnh bao nhiêu, đều không phải là người mà Chương Hồng Tín hắn có thể động vào !

Trong đầu Mộ Dung Tuyết và Trương Viện hiện giờ toàn là dấu chấm hỏi, gia chủ Chung gia là ai, lợi hại hơn cả Chương Hồng Tín sao?

Các nàng không phải người địa phương ở Kim Kinh , nên không biết sự khủng bố của Chung Hoành Đạt cũng là hợp tình hợp lý.

"Ta đột nhiên nhớ tới công ty còn có việc phải xử lý, gặp lại các vị sau."

Nói xong, Chương Hồng Tín liền muốn rời khỏi đây.

Không thể ở thêm nữa, Lý Phong làm hư chuyện tốt thì cứ mặc kệ, hắn không quan tâm nữa, ở lại đây chỉ có rước nhục vào người.

"Ai cho ngươi đi?"

Lý Phong trợn mắt, cười lạnh nói.

Nghe câu này, Tề Lực lập tức chạy tới ngăn Chương Hồng Tín lại.

Sắc mặt Chương Hồng Tín trở nên khó coi không thôi: "Lý thiếu, ta đã nhận thua, ngươi còn muốn như thế nào?"

Chương Hồng Tín rất khổ tâm, mới mấy phút trước Lý Phong cho hắn đi thì hắn không đi, bây giờ hắn muốn đi thì Lý Phong lại không cho hắn đi!

"Không muốn gì cả, chỉ muốn ngươi mang Mộ Dung tiểu thư đi bệnh viện kiểm tra, xem nàng có phải bị ngươi hạ dược hay không ."

Nãy giờ Lý Phong giải độc cho Mộ Dung Tuyết, chính là vì hắn muốn phơi bày chuyện xấu của Chương Hồng Tín làm phơi bày ra trước công lý.

"Lý thiếu, ngươi làm như vậy thì hơi quá đáng rồi."

Sắc mặt Chương Hồng Tín càng âm trầm, đúng là hắn hạ dược Mộ Dung Tuyết, nhưng chỉ là mê dược, vả lại hắn còn chưa làm gì Mộ Dung Tuyết, không lẽ Lý Phong muốn đuổi tận giết tuyệt sao?

Lý Phong nhịn không được cười lạnh: "Hừ, đã làm sai thì phải trả giá đắt, đạo lý rõ ràng như thế mà ngươi không hiểu sao?"

Ngay cả nghệ sĩ danh tiếng như Mộ Dung Tuyết mà Chương Hồng Tín cũng dám xuống tay, vậy thì rõ ràng là số lượng nghệ sĩ bị hắn làm nhục cũng không ít, nếu không lôi loại người này ra ánh sáng công lý, chẳng lẽ để hắn đi gây họa cho bao nhiêu người phụ nữ khác?

Đương nhiên, Lý Phong cũng biết chỉ dựa vào chút chứng cứ này thì không bắt được Chương Hồng Tín, có điều hắn có thể dùng hệ thống để tìm ra chứng cớ phạm tội của Chương Hồng Tín .

Tóm lại, nếu đã bị hắn bắt gặp, thì hắn sẽ khiến Chương Hồng Tín trả giá đắt!

"Ta làm gì sai?" Chương Hồng Tín gấp gáp nói: "Mộ Dung tiểu thư, từ đầu đến giờ, ta có hành động bất kính nào với ngươi không ?"

Mộ Dung Tuyết hữu khí vô lực lắc đầu: "Không có."

"Rất tốt, nếu ta không làm gì ngươi , vậy tên họ Lý này dựa vào cái gì bắt ta đưa ngươi đi bệnh viện kiểm tra, có thể ngươi ăn phải đồ ăn đồ bị hỏng, hoặc là cảm mạo nóng sốt thì sao? Chương Hồng Tín ta không phục !"

"Vốn dĩ gặp được Mộ Dung Tuyết tiểu thư vào tối nay là việc vui , thế mà có một số người đột nhiên xuất hiện làm ta mất vui, nhưng không có cách nào, người ta là đại nhân vật, Chương Hồng Tín ta không thể trêu vào !"

"Bất quá Chương Hồng Tín ta nói lời sẽ giữ lời, sau khi trở về ta sẽ gọi điện thoại cho Trần Tư, thương thảo việc mua cổ phần, hi vọng sau này có thể trở thành cộng sự của Mộ Dung tiểu thư ."

Nói xong Chương Hồng Tín nhìn về phía Mộ Dung Tuyết gật gật đầu, sau đó muốn vòng qua Tề Lực rời khỏi nơi đây.

Ai ngờ Tề Lực liền xoay người, tiếp tục ngăn đường đi của hắn : "Nếu Lý thiếu chưa gật đầu, thì ngươi không thể rời khỏi nơi này."

Lửa giận của Chương Hồng Tín bùng lên, quay đầu nhìn Lý Phong quát: "Họ Lý kia, Mộ Dung Tuyết tiểu thư còn không trách ta, ngươi thì có tư cách gì?"

"Lý tiên sinh, thả ông chủ Chương đi đi, ta. . . Ta không sao."

Mộ Dung Tuyết cực kì thông minh, tuy Chương Hồng Tín nói úp mở, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng, đó là nếu bỏ qua thì hắn sẽ mua cổ phần của Trần Tư.

Đây là cơ hội duy nhất để cứu công ty giải trí Thịnh Đường, nàng không muốn bởi vì mình mà ảnh hưởng đến công ty, dù sao Chương Hồng Tín cũng chưa làm được gì, cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra là được.

Ai ngờ Lý Phong lại lắc đầu nói : "Không ! Ngươi có sao."

Mộ Dung Tuyết: "? ? ?"

Đây là vấn đề riêng của bản tiểu thư , ngươi còn đòi làm chủ giúp ta ?

"Lý tiên sinh, ta lặp lại lần nữa, ta không sao cả, xin ngài thả ông chủ Chương đi đi, được không?"

Mộ Dung Tuyết cố nén lửa giận nói.

"Không, ngươi có sao." Lý Phong lắc đầu, đứng khỏi từ chỗ ngồi : "Nếu như ngươi lo rằng đi bệnh viện kiểm tra sẽ chọc giận Chương Hồng Tín, dẫn đến việc công ty giải trí Thịnh Đường phá sản đóng cửa thì cứ yên tâm, bởi vì ta đã nói, ta có thể giúp công ty giải trí Thịnh Đường vượt qua giai đoạn khó khăn này."

Mộ Dung Tuyết nhíu đôi mi thanh tú hỏi : "Ngươi có biện pháp gì?"

Lý Phong mỉm cười, bá khí nói ra: "Rất đơn giản,mua lại công ty giải trí Thịnh Đường, có ta bơm tiền thì chắc chắn công ty giải trí Thịnh Đường sẽ sống lại, hơn nữa còn là sống khỏe hơn trước."

Nghe câu này, Chương Hồng Tín cười to : "Ngươi biết cổ phần trong tay Trần Tư có giá trị bao nhiêu không? 2,8 tỷ! Có thể ngươi đến từ gia tộc lớn nào đó, nhưng những người lớn trong nhà dám đồng ý để ngươi đập phá chơi đùa 2,8 tỷ sao?"

Mộ Dung Tuyết và Trương Viện cùng nhau gật đầu, Chương

Hồng Tín có mấy chục tỷ, có thực lực để bỏ ra 2,8 tỷ, nhưng Lý Phong trẻ tuổi như vậy, cho dù bối cảnh thâm hậu, cũng không thể điều động bao nhiêu tiền.

Lý Phong cười một tiếng: "Tề Lực, nói cho hắn biết ta là ai."

Sắc mặt Tề Lực nghiêm hẳn lên, liếc nhìn mọi người, sau đó cao giọng nói: "Lý thiếu là ông chủ của Osvili,gia sản gần 100 tỷ, tổng tài sao cao hơn nhiều so với ông chủ Chương."

Sắc mặt Chương Hồng Tín kịch biến!

Mắt Trương Viện lộ ra tinh mang, hận không thể ngay lập tức ôm lấy Lý Phong.

Ngay cả Mộ Dung Tuyết cũng há hốc, trong đôi mắt đẹp nổi lên gợn sóng!

Chương 521. Ngân châm khử độc

Chương 483: Ngân châm khử độc

Vốn dĩ Chương Hồng Tín cho rằng Lý Phong là công tử bột của đại gia tộc nào đó , cho nên Chung Hoành Đạt mới kiêng kị, không nghĩ tới Lý Phong là ông chủ của Osvili tài sản gần 100 tỷ, hai cái khái niệm này cách xa nhau mười vạn tám ngàn dặm!

Đối với loại siêu cấp phú hào như Lý Phong, dùng 2,8 tỷ mua một công ty sắp phá sản là hoàn toàn có thể .

Xong rồi, điều kiện duy nhất để áp chế Mộ Dung Tuyết không còn nữa!

Mộ Dung Tuyết cũng bị thân phận Lý Phong làm rung động, hiện nay làng giải trí có bao nhiêu nữ ngôi sao nằm mơ cũng muốn có một bình Đồng nhan thủy ? Nếu không phải Lý Phong luôn luôn thần bí, thì không biết đã có bao nhiêu ngôi sao nữ quỳ xuống ôm chân Lý Phong !

Mấy người chị em tốt của nàng thường nửa đùa nửa thật nói muốn cưới Lý Phong, chỉ cần cưới Lý Phong là có thể dùng Đồng nhan thủy miễn phí, ai ngờ nàng lại gặp Lý Phong trong hoàn cảnh như vậy. . .

Lại thêm tiên đoán của Beethoven , nên trái tim của Mộ Dung Tuyết đã loạn nhịp.

"Bây giờ ngươi có còn cảm thấy ta không có năng lực mua công ty giải trí Thịnh Đường không?"

Lý Phong đi đến trước mặt Chương Hồng Tín , mỉm cười hỏi.

Sắc mặt Chương Hồng Tín biến ảo mấy lần, sau đó ráng nặn ra nụ cười, nói : "Thì ra ngài là Lý tổng Lý Phong , ngưỡng mộ đã lâu,

nếu Lý tổng cảm thấy hứng thú với công ty giải trí Thịnh Đường thì ta xin rút lui."

Lý Phong lắc đầu cười nhạo: "Nói cứ như ngươi thật lòng muốn mua công ty giải trí Thịnh Đường vậy."

Cho dù hắn không dùng Đọc Tâm Thuật với Chương Hồng Tín , cũng có thể đoán được Chương Hồng Tín chỉ nói láo mà thôi, mục đích của hắn là một mình Mộ Dung Tuyết.

Đợi đến khi Chương Hồng Tín đạt được mục đích, ha ha...!

"Lý thiếu, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, việc hôm nay là ta không đúng, ngài ra điều kiện đi, chỉ cần ta có thể làm được nhất định sẽ làm."

Đối mặt với sự cường đại của Lý Phong, Chương Hồng Tín đành phải nhận thua.

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, cười cười nói: "Nếu ông chủ Chương đã nói như vậy, vậy ngươi trở về trước đi, chờ ta nghĩ kỹ điều kiện sẽ liên hệ ngươi."

Nghe xong câu này, mọi người trong phòng đột nhiên yên tĩnh.

Trước đó hắn nhất quyết đòi kéo Mộ Dung Tuyết đi bệnh viện để kiểm tra , tại sao đột nhiên lại buông tha dễ dàng như vậy, không lẽ do Chương Hồng Tín đã biết sợ sao?

"Tốt, Lý thiếu quả nhiên hào sảng!"

Chương Hồng Tín vui mừng giơ ngón tay cái với Lý Phong , sau đó liền nhanh chóng chuồn đi, giống như sợ ở lại thêm nữa Lý Phong sẽ đổi ý.

Trương Viện thì trở nên khẩn trương, 1 triệu kia còn chưa nhận được, có khi nào Chương Hồng Tín trở mặt hay không ?

Có điều nàng không dám nói việc này trước mặt mọi người, chỉ có thể trơ mắt nhìn Chương Hồng Tín rời đi.

Chương Hồng Tín vừa đi, Tề Lực liền cáo từ muốn rời đi, Lý

Phong lại nói: "Ngươi đi qua phòng kế bên đợi ta một chút, ta có chuyện muốn nói với ngươi."

Tề Lực không dám làm trái, vâng dạ không ngớt, sau đó rời khỏi phòng.

Tiếp đó, Lý Phong nhìn Mộ Dung Tuyết: "Lại đây, để ta giúp ngươi trừ dược tính."

Mộ Dung Tuyết: "? ? ?"

Tiết Tình: "? ? ?"

Trương Viện: "? ? ?"

Cái gì. . . Lý Phong có ý gì, không lẽ hắn có thuốc giải ? Không đúng, nếu hắn có thuốc giải thì hắn đã nói là giải dược, nhưng đằng này hắn lại nói trừ dược tính, trừ dược tính là cái gì ?

Trong lúc ba người còn đang nghi hoặc , thì Lý Phong móc trong ngực ra một túi ngân châm: " Đây là thuật châm cứu tổ truyền , chỉ cần một phút đồng hồ là có thể trừ hết độc tố trong người Mộ Dung tiểu thư ."

Ba người lại tiếp tục sững sờ, không lẽ Lý Phong không chỉ là siêu cấp phú hào, còn là thầy lang?!

"Ngươi. . . Ngươi đang nghiêm túc sao?"

Mộ Dung Tuyết không dám tin tưởng.

"Tất nhiên." Lý Phong rút ra một cái ngân châm để trên tay, cười nói: "Mê dược mà ngươi trúng sẽ làm cho ngươi mất đi sức lực trong hai tiếng, trong hai tiếng này tuy rằng ngươi không thể động đậy , nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo."

"Nếu như ngươi không muốn để cho ta giúp thì cũng không sao, chỉ cần nghỉ ngơi hai tiếng là ổn thôi."

Mộ Dung Tuyết sững sờ, sau đó nghi ngờ nói: "Làm sao ngươi biết?"

Lý Phong cười nói: "Đông y có nhìn, ngửi, hỏi, tiếp xúc (Vọng, Văn, Vấn, Thiết) ta chỉ cần nhìn một cái là đã biết ngươi bệnh gì rồi."

Ba người nhìn nhau sững sờ, chỉ cần nhìn là biết người khác mắc bệnh gì, Lý Phong đang khoác lác à?

Sau khi kinh ngạc, Trương Viện đi tới phía trước nói : "Oa, thần kỳ như vậy sao, vậy Lý tiên sinh nhìn xem ta có khỏe hay không?"

Không phải nàng muốn biết mình có bệnh gì không, mà là đang muốn thu hút sự chú ý của Lý Phong .

Ông chủ Osvili a, trẻ tuổi như vậy đã có gia sản gần 100 tỷ, nếu có thể lọt vào mắt xanh của Lý Phong , thì nàng cần gì vất vả làm người đại diện nữa.

Mắt Lý Phong sáng lên, cười cười nói: "Ngươi có bệnh phụ khoa ."

Vốn dĩ Trương Viện đang nở nụ cười tươi rói, nhưng nghe xong câu này sắc mặt liền vô cùng khó coi, nụ cười cứng ngắc.

Không sai, nàng đúng là có bệnh phụ khoa , mà còn rất nặng, mỗi ngày đều phải dùng khăn lau.

Nhưng đây là bệnh kín của nàng, trừ bác sĩ phụ khoa của nàng thì không ai biết, Lý Phong nhanh như vậy đã nhìn ra, đúng là thần y tại thế !

Có điều Lý Phong nói toạc như thế, làm cho nàng rất xấu hổ !

Thấy Trương Viện không nói lời nào, Mộ Dung Tuyết và Tiết Tình liền biết Lý Phong nói đúng, lúc này hai người đều rất bất ngờ hơn.

"Nếu Mộ Dung Tuyết tiểu thư không muốn để ta trừ độc thì thôi vậy !"

Mộ Dung Tuyết im lặng thật lâu mà không nói gì, nên Lý Phong liền muốn thu về ngân châm.

"Đừng, ta đồng ý."

Mộ Dung Tuyết liền vội mở miệng, nàng không muốn nằm sấp ở đây hai giờ, như thế rất khó chịu.

Lý Phong không nói nhảm nữa, đi đến trước mặt Mộ Dung Tuyết, châm vài cái ngay trên cổ nàng, không đến một phút đồng hồ sau, Mộ Dung Tuyết cảm thấy sức lực quay trở về, rất nhanh đã có thể đi đứng bình thường.

"Trời ạ, Lý tiên sinh, y thuật của ngài quá thần kỳ!"

Mộ Dung Tuyết đột nhiên cảm thấy lời nói của Beethoven có chút đáng tin , bề ngoài Lý Phong ưu tú, lại là siêu cấp phú hào, còn biết y thuật, ít ra thì nàng không còn bài xích nam nhân này nữa.

"Mộ Dung tiểu thư quá khen."

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, thu ngân châm rồi nói: "Ta muốn nói chuyện một chút với ông chủ của Thịnh Đường về việc mua cổ phần, không biết Mộ Dung tiểu thư có thể giúp ta gặp hắn không ?"

Mộ Dung Tuyết còn ước gì Lý Phong nói việc này nhanh nhanh một chút, ngay sau đó nàng liền gọi điện thoại cho Trần Tư .

Trần Tư rất mừng rỡ khi nghe việc này, gấp gáp nói Mộ Dung Tuyết đưa điện thoại cho Lý Phong, hai người trò chuyện sơ qua trong điện thoại, sau khi hẹn được địa điểm và thời gian gặp mặt mới cúp điện thoại.

Việc này tới lúc kết thúc, Mộ Dung Tuyết muốn mời Lý Phong ăn cơm để cảm ơn, nhưng Lý Phong lại khéo léo từ chối.

Sau cùng hai người trao đổi số điện thoại, Mộ Dung Tuyết và Trương Viện rời khỏi đại khách sạn Kim Kinh .

Sau đó, trong gian phòng chỉ còn hai người Lý Phong và Tiết Tình .

"Lý Phong, vừa rồi ngươi còn muốn mang Mộ Dung Tuyết đi

bệnh viện kiểm tra , sao đột nhiên thay đổi chủ ý?"

Đây là việc mà Tiết Tình nghĩ mãi không ra.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, cười khổ nói: "Ta đột nhiên nhớ lại Mộ Dung Tuyết là ngôi sao lớn, tự nhiên đi bệnh viện để kiểm tra chắc chắn sẽ gây ra phiền phức, huống hồ cho dù kết quả kiểm tra của nàng chứng minh được nàng trúng mê dược, thì cũng không thể định tội Chương Hồng Tín ."

Tiết Tình sững sờ, sau đó dùng sắc mặt quái dị nhìn Lý Phong nói : "Vậy ngươi định buông tha Chương Hồng Tín sao?"

Đều là phận nữ nhi, nàng rất ghét những tên dùng mê dược để hại đời phụ nữ như Chương Hồng Tín , nàng không cam lòng buông tha cho Chương Hồng Tín như vậy.

Ánh mắt Lý Phong lạnh lùng, cười nói: "Đương nhiên là không, yên tâm đi, ta có biện pháp bắt hắn phải trả giá đắt. Ngươi ở đây đợi một lát, ta đi tìm Tề Lực nói chuyện."

Chung gia đã rời xa Kim Kinh, cũng đã đến lúc hắn thu lại thế giới ngầm của Kim Kinh. . .

Chương 522. Thề sống chết hiệu trung!

Chương 484: Thề sống chết hiệu trung!

Giờ phút này, Tề Lực đang đứng ngồi không yên ở phòng bên cạnh, hắn không biết Lý Phong tìm mình làm gì, là chuyện tốt hay chuyện xấu?

Mặc kệ chuyện gì, nếu Lý Phong đã lên tiếng, thì hắn phải chờ, nếu không chắc chắn sẽ chết !

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, Lý Phong đi tới.

Tề Lực vội vàng nghênh đón, cung kính hỏi: "Lý thiếu, ngài tìm ta có chuyện gì?"

"Đừng sợ, ngồi xuống rồi nói." Lý Phong mỉm cười, ngồi xuống ghế.

Tề Lực không dám hỏi nhiều, cũng kéo một cái ghế ra, cung kính ngồi xuống đối diện Lý Phong .

Lý Phong móc ra một gói thuốc, đưa cho Tề Lực một điếu, sau đó lấy một điếu ngậm vào miệng.

Thấy thế, Tề Lực vội vàng móc ra bật lửa đốt thuốc cho Lý Phong , sau đó, Tề Lực mới đốt điếu thuốc của mình.

Lý Phong rít vào một hơi, nhả ra ngụm khói, hỏi: "Ngươi biết việc Chung gia rời khỏi Kim Kinh chưa?"

Tề Lực gật gật đầu: "Biết, hôm qua ta nhận được điện thoại của Chung Thụy Thành tiên sinh ."

"Vậy ngươi biết vì sao bọn họ phải rời khỏi Kim Kinh không?" Lý Phong như cười mà không phải cười hỏi, nói xong hắn lại hút một hơi thuốc.

Tề Lực sững sờ, hung hăng rít mấy hơi rồi nói: "Là Lý thiếu đuổi bọn hắn đi?"

Nếu như đây là thật, thì Lý Phong quá đáng sợ, từ nay về sau Kim Kinh sẽ đổi chủ!

Lông mày Lý Phong nhướng lên: "Từ đuổi này ngươi dùng rất chính xác."

"Oanh "

Tề Lực cảm giác như có một tia sét xẹt qua đầu, hoảng sợ đến run tay, suýt nữa làm rơi cả điếu thuốc!

Việc này là thật ! Lý Phong đã làm gì mà có thể đuổi được bá chủ thành phố Kim Kinh -Chung gia rời khỏi ổ ?

"Chung Hoành Đạt đã chết."

"Là ta giết."

Lý Phong nói nhẹ nhàng bâng quơ.

"Vụt "

Tề Lực bỗng nhiên đứng thẳng người lên, sắc mặt tái nhợt, hai tay run rẩy, thuốc lá rớt xuống đất!

Chung Hoành Đạt ! Bá chủ Kim Kinh nhiều năm nay. . . Cứ như vậy mà chết ? Làm sao có thể, hắn là cường giả Siêu Phàm hậu kỳ a!

"Không chỉ như thế, ba anh em Chung Thụy Thành đều bị ta đánh thành phế nhân, nếu không tin thì ngươi có thể gọi điện thoại cho Chung Thụy Thành để hỏi ."

Lý Phong phủi phủi tàn thuốc, cười cười nói.

Sắc mặt Tề Lực tái nhợt, tuy tin tức này rất đáng sợ, nhưng giọng điệu mà Chung Thụy Thành nhắc đến Lý Phong lúc nói chuyện với hắn tràn đầy sợ hãi, nên Tề Lực đoán được Lý Phong không nói dối .

"Lý thiếu, ngài đúng là nam tử hán đại trượng phu trong lòng ta!"

Tề Lực giơ ngón tay cái về phía Lý Phong , trên mặt lộ vẻ khâm phục nói .

"Ồ?" Lý Phong nhướng mày một cái, nói: "Ngươi không muốn báo thù cho Chung gia sao?"

Nghe câu này mồ hôi trên trán Tề Lực ngay lập tức chảy xuống!

Báo thù cho Chung gia ? Cho dù hắn có lòng thì cũng không có lực !

"Ta thấy ngươi cũng không ngu ngốc." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, sau đó lạnh lùng nói : "Nếu ngươi đã không muốn báo thù cho Chung gia, vậy thì từ nay về sau, ngươi sẽ phải nghe theo lời ta, có làm được không?"

Sắc mặt Tề Lực nghiêm lại, quỳ một chân trên đất chắp tay nói : "Tề Lực nguyện ý phụng sự cho Lý thiếu, thề sống chết trung thành với ngài, Lý thiếu chỉ đông ta tuyệt đối không đi tây, Lý thiếu bắt ta đánh chó ta nhất định không đuổi gà!"

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, suýt nữa cười thành tiếng.

Nghe câu đầu còn bình thường, mấy câu sau là cái khỉ gì? Nhưng mà nghe giọng của Tề Lực thì có vẻ rất nghiêm túc.

"Rất tốt, nếu đã như vậy, thế giới ngầm của Kim Kinh vẫn tiếp tục do ngươi cầm đầu, có điều. . . Ngươi nhất định phải uống viên thuốc này."

Nói xong, Lý Phong móc từ trong ngực ra một cái bình sứ, mở nắp bình sứ ra , một viên thuốc màu đỏ lớn bằng ngón cái được đổ ra bàn tay hắn.

Viên thuốc nay gọi là Lục Nguyệt Xuyên Tâm, đây là thuốc kịch độc, sau khi ăn vào, nếu trong vòng sáu tháng không lấy được thuốc giải , thì ruột gan sẽ bị vỡ nát mà chết.

Lý Phong vừa mua Lục Nguyệt Xuyên Tâm từ hệ thống, có giá

1000 điểm tích lũy, giải dược của Lục Nguyệt Xuyên Tâm có hai loại, một loại là tạm thời làm dịu những triệu chứng của Lục Nguyệt Xuyên Tâm có giá 100 điểm tích lũy, sau khi uống vào sẽ có thể kéo dài mạng sống thêm 6 tháng.

Còn một loại nữa có giá 1000 điểm tích lũy, loại này có thể giải quyết dứt điểm cả gốc lẫn ngọn.

Lý Phong muốn dùng Lục Nguyệt Xuyên Tâm để khống chế Tề Lực, như vậy hắn sẽ không dám làm phản, còn giải dược thì chắc chắn Lý Phong sẽ cho loại đầu tiên, mỗi sáu tháng dùng một lần.

Sắc mặt Tề Lực kịch biến!

Dùng đầu ngón chân cũng đoán được đây là độc dược, nhưng hắn còn có lựa chọn khác sao ? Uống vào còn có thể kéo dài mạng sống, không uống thì sẽ chết ngay lập tức!

Nghĩ tới đây, Tề Lực cắn răng tiếp nhận viên thuốc, há miệng nuốt vào!

"Không hổ là lão đại của thế giới ngầm Kim Kinh, nghị lực hơn hẳn người thường."

Lý Phong nhịn không được tán thưởng một câu.

Hắn biết đằng nào thì Tề Lực cũng sẽ uống viên thuốc này thôi, có điều hắn không ngờ Tề Lực lại quyết đoán như vậy, chỉ trong khoảng hai giây mà đã đưa ra quyết định.

"Lý thiếu nói giỡn, ta đã thề sống chết trung thành với Lý thiếu, tất nhiên sẽ không có bất kỳ ý kiến gì với yêu cầu của ngài."

Tề Lực cung kính nói .

Thực ra đây chỉ là một nguyên nhân, còn có một nguyên nhân khác, đó là hắn cảm thấy Lý Phong thực sự không muốn giết hắn, chỉ cần hắn nghe lời, một ngày nào đó Lý Phong sẽ giải độc cho hắn.

"Rất tốt." Lý Phong gật đầu cười một tiếng, sau đó nói ra tác dụng của Lục Nguyệt Xuyên Tâm, đồng thời cũng nói ra hai loại

giải dược của Lục Nguyệt Xuyên Tâm, chỉ cần biểu hiện của Tề Lực làm cho hắn hài lòng, hắn sẽ đưa giải dược loại 1 đúng kỳ hạn.

Sau ba năm nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn sẽ đưa loại giải dược thứ 2 để trị hoàn toàn cho Tề Lực.

Nghe Lý Phong giải thích xong Tề Lực không những không dám nói gì, mà còn ríu rít cảm ơn Lý Phong.

Lý Phong cũng vui vẻ nhận lời cảm ơn, sau đó hỏi: "Trước đây ngươi và Chung gia chia tiền thế nào?"

Thu nhập của thế giới ngầm rất tốt, nếu Chung gia không ăn chia chỗ tốt thì Chung Hoành Đạt sẽ không cần hao tâm tổn trí giúp đỡ Tề Lực.

"Phân 2:8." Tề Lực không dám giấu diếm, trả lời ngay.

Tề Lực không biết , vừa rồi Lý Phong đã dùng Đọc Tâm Thuật, nếu như hắn nói dối, Lý Phong sẽ nghĩ biện pháp trừ khử hắn!

"Ta cũng không thiếu tiền, ta và ngươi chia 7:3, ta bảy ngươi ba, có ý kiến gì không?"

Lý Phong hút một hơi cuối, từ từ nói.

"Không có, tuyệt đối không có."

Thu nhập này đã nhiều hơn lúc hắn đi theo Chung Hoành Đạt, Tề Lực vui còn không kịp, làm sao có ý kiến gì?

"Rất tốt, mấy ngày nữa sẽ có vài người anh em đến Kim Kinh, một là giúp ngươi, hai là giám sát ngươi, ngươi chuẩn bị cho kỹ vào."

Nói xong câu đó , Lý Phong vỗ vỗ bả vai của Tề Lực, sau đó từ từ đi ra khỏi phòng.

Lý Phong không xử lý Tề Lực mà là thu phục hắn bởi vì một số lí do, một là Tề Lực vẫn chưa chạm đến phòng tuyến cuối cùng của hắn , hai là Tề Lực rất có năng lực, đáng để bồi dưỡng.

Thứ ba là. . . Hắn đã thu thập bốn thế giới ngầm ở Minh Châu, Giang Bắc, Giang Nam, Hoa Thành, rất khó để điều động thêm nhân thủ đến quản lý thế giới ngầm Kim Kinh.

Không bằng cứ tha cho Tề Lực một con đường sống, để hắn bán mạng cho mình , coi như là thử một lần, nếu như hiệu quả không tệ , vậy thì sau này có thể dùng cách này để thu phục thế giới ngầm các khu khác.

Trước khi rời khỏi đại khách sạn Kim Kinh, Lý Phong tìm tới Tiết Phi.

Giờ phút này Tiết Phi đã biết thân phận của Lý Phong, hoảng sợ đến mất hồn, sau khi Tề Lực ra mặt, Tiết Phi đã cam đoan đúng sáng ngày mai sẽ trả 4 triệu cho Lý Phong, Lý Phong liền thả hắn đi.

Tiết Phi chỉ là tiểu nhân vật, còn chưa đủ tư cách để làm hắn tức giận!

Ra khỏi khách sạn, hai người bắt taxi về nhà, trên đường về Lý Phong nhận được một tin nhắn từ Mộ Dung Tuyết.

"Beethoven tiên sinh, ngươi nói đúng, tối nay ta gặp phải nguy hiểm, sau đó có một soái ca xuất hiện ! Cho nên ta muốn hỏi. . . Beethoven tiên sinh, ngươi có phải là biết tiên tri không ? Vị soái ca kia có phải là chân mệnh thiên tử của ta không ?"

Chương 523. Phung phí của trời

Chương 485: Phung phí của trời

Xem xong tin nhắn Lý Phong không nhịn được nhếch miệng cười.

Mộ Dung Tuyết tuy mới debut vẻn vẹn hai năm, nhưng lại có vô số fan, Lý Phong cũng là một trong số đó.

Đã từng có một khoảng thời gian Lý Phong mất ngủ nhiều đêm, mấy hôm sau khi đi trên đường vô tình nghe được ca khúc của Mộ Dung Tuyết, một loại cảm giác yên tĩnh trong tâm hồn trở về.

Từ đó về sau, mỗi lần ngủ Lý Phong đều đeo headphone, và nghe những ca khúc của Mộ Dung Tuyết để dễ ngủ, khi có thời gian, Lý Phong cũng sẽ lên mạng xem tin tức của Mộ Dung Tuyết.

Chỉ từ những hành động này có thể xem Lý Phong như một fan trung thành của Mộ Dung Tuyết.

Cho nên khi nhận nhiệm vụ cứu vãn Mộ Dung Tuyết, Lý Phong đã có ý tưởng đột phát, dùng thân phận của Beethoven để báo trước nguy hiểm cho Mộ Dung Tuyết , còn bồi thêm một câu hắn chính là chân mệnh thiên tử của Mộ Dung Tuyết .

Khi nhận nhiệm vụ này Lý Phong cũng đã suy nghĩ đến việc theo đuổi Mộ Dung Tuyết, cảm giác từ fan thành người yêu thậm chí là chồng sẽ sung sướng cỡ nào ?

Lý Phong cũng coi như có kinh nghiệm tình trường sâu dày, nhưng lúc mới gặp Mộ Dung Tuyết thì biểu hiện của hắn rất rụt rè.

Chiêu mèo vờn chuột này, từ trước đến nay đều là bách phát bách trúng!

"Ngươi cảm thấy thế nào?"

Sau khi Lý Phong cân nhắc một chút liền hỏi lại.

Thời điểm này không thể nói quá nhiều, để tránh lộ ra sơ hở, phải làm dấy lên lòng hiếu kỳ của Mộ Dung Tuyết, đây gọi là thả dây dài câu cá lớn, chờ Mộ Dung Tuyết chủ động mắc câu!

"Sao lại là ta cảm thấy? Chính ngươi nói chân mệnh thiên tử của ta sẽ xuất hiện cứu ta vào thời khắc nguy nan mà."

Vài giây đồng hồ sau, Mộ Dung Tuyết trả lời.

"Ta muốn hỏi là ngươi có cảm thấy hắn là chân mệnh thiên tử của ngươi không?"

Lý Phong cười cười, trả lời.

Lần này phải hơn một phút đồng hồ Lý Phong mới nhận được câu trả lời của Mộ Dung Tuyết : "Không biết. . . Thôi trễ rồi, ta muốn nghỉ ngơi, ngủ ngon ~ "

Lông mày Lý Phong nhướng lên, sau đó lắc đầu cười một tiếng: "Ngủ ngon."

Tiết Tình ngồi bên cạnh nhìn Lý Phong không ngừng gõ chữ gửi tin nhắn, trong lòng sinh ra một chút ghen tuông.

Đợi đến khi Lý Phong để điện thoại di động xuống, Tiết Tình mới giả bộ hỏi vu vơ : "Đang nhắn tin với Vận Trúc tỷ tỷ sao?"

Lý Phong lắc đầu: "Không phải, một người bạn."

Tiết Tình nhíu mày: "Nữ nhân?"

"Ừm?" Lý Phong cười cười, trêu chọc hỏi: "Đúng vậy, sao nào, ngươi định báo cho Vận Trúc sao?"

Tiết Tình sững sờ, sau đó vội vàng phủ nhận nói: "Không có, ta chỉ là hiếu kỳ. . ."

Lý Phong gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Rất nhanh, hai người đã trở lại nhà, giống như thường ngày, Tiết Tình cầm quần áo vào nhà vệ sinh chuẩn bị tắm rửa , Lý Phong thì ngồi ở trên ghế sa lon lướt Micro Blog chờ Tiết Tình đi ra.

10 phút sau , bóng đèn trong nhà chợt tắt, mọi thứ rơi vào bóng tối!

"Mất điện?"

Lý Phong để điện thoại di động xuống, âm thầm nói.

Đúng lúc này, trong toilet phát ra một tiếng đập nặng nề, sau đó một tiếng hét truyền đến: "A!"

"Không ổn!"

Lý Phong giật mình, vọt tới cửa nhà vệ sinh , đứng trước cửa hỏi: "Tiết Tình, ngươi không sao chứ?"

Không ai trả lời!

Bởi vì lo lắng cho an nguy của Tiết Tình, Lý Phong không kịp nghĩ gì nữa, nhanh chóng dùng Thấu thị nhìn vào trong.

Thấu thị có khả năng nhìn xuyên đêm, nên dù phòng tắm đen kịt, Lý Phong vẫn có thể nhìn rõ ràng mọi thứ bên trong.

Chỉ thấy trên mặt đất của phòng tắm có nước ứ đọng, nước từ vòi sen vẫn còn xả xuống, mà Tiết Tình thì nằm trên mặt đất, dùng mắt cũng có thể thấy, trên trán nàng đã sưng lên thành bánh bao!

"Đừng nói là đột nhiên cúp điện nên giật mình té ngã nhé !"

Nhìn hiện trường Lý Phong đã đoán được chuyện gì xảy ra.

Vấn đề hiện tại là, hắn nên để Tiết Tình nằm như vậy, hay là vào ẵm Tiết Tình vào phòng ngủ?

Bây giờ là mùa đông, Kim Kinh nằm phía Nam, không có hơi ấm, phải dùng điều hòa, sau khi mất điện , nhiệt độ trong phòng nhanh chóng hạ xuống, nếu như cứ để Tiết Tình nằm trong phòng tắm

như thế này, chắc chắn sẽ bị cảm lạnh!

"Không biết khi nào sẽ có điện lại, không thể do dự thêm nữa !"

Sau mấy giây suy nghĩ, Lý Phong làm ra quyết định, muốn dùng lực mạnh để phá nắm cửa.

Nhưng ai ngờ hắn chỉ vừa nhẹ nhàng vặn một cái, cửa đã mở ra.

Lý Phong: "? ? ?"

Cái gì. . . Tiết Tình đi tắm mà không khóa cửa, là nàng quên hay quá mức tin tưởng nhân phẩm của hắn?

"Kệ đi, bây giờ không phải là lúc suy nghĩ việc này."

Lý Phong lắc đầu bỏ qua suy nghĩ này, sau đó nhanh chóng đi đến bên cạnh Tiết Tình khom lưng ẵm nàng lên.

Cảm giác này không thể diễn tả bằng lời. . .

Lý Phong chỉ có thể cố nén suy nghĩ xấu xa, nhanh chóng mang Tiết Tình về phòng ngủ.

Ngay lúc Lý Phong để nàng giường, thì bỗng nhiên có điện lại!

Vừa đúng lúc này, Tiết Tình mở mắt ra, ánh mắt còn hơi mơ hồ!

Bốn mắt nhìn nhau. . .

"A!"

Hét lên một tiếng, Tiết Tình vội vàng kéo chăn mền che thân thể lại , sau đó hoảng loạn la lớn : "Ngươi. . . Ngươi muốn làm gì? !"

Lý Phong: "? ? ?"

Làm gì là làm gì??? Sao lại trùng hợp như vậy a, ít ra cũng phải đợi ta đắp chăn mền đàng hoàng rồi ngươi hẵng tỉnh lại cũng được!

"Ngươi nghe ta giải thích. . ."

Tuy trong lòng Lý Phong bực bội, nhưng hắn nghĩ mình cũng nên giải thích một chút với Tiết Tình , nếu không thì sau này hai người không có cách nào ở chung.

Lúc này Tiết Tình cũng có cảm giác không đúng, lúc nãy nàng đang tắm, sau đó đột nhiên mất điện, trong lúc khẩn trương nàng trượt chân té ngã xuống đất, những việc sau này thì không rõ ràng.

"A, đau quá!"

Lúc này, trên trán có cảm giác nhói nhói, Tiết Tình vội vàng đưa tay lên sờ, lại bị Lý Phong ngăn cản: "Trên trán ngươi u thành một cục rồi, bây giờ đừng đụng vào, không thì nó sẽ chuyển biến xấu."

"Vậy là. . . Ta mới vừa té xỉu trong phòng tắm , sau đó ngươi phát hiện ra và ẵm ta lên đây?"

Tiết Tình vốn thông minh, không cần Lý Phong giải thích nàng đã hiểu ra.

"Không sai, ta sợ ngươi cảm lạnh, nên trong tình thế cấp bách đã vọt vào phòng tắm, bế ngươi lên đây."

"Có điều ngươi yên tâm, ban nãy mất điện, ta chưa thấy cái gì cả."

Lý Phong liên tục giải thích.

Những chuyện này hắn không nói thì không sao, hắn nói ra lại làm cho Tiết Tình đỏ mặt !

Đúng vậy, ban nãy mất điện, trong phòng tối om, nhưng mà ngươi bế ta ra ngoài, tiếp xúc da thịt trần trụi như vậy chẳng phải còn ghê gớm hơn cả ngắm nhìn sao? !

Tiết Tình chỉ mong mặt đất có cái lỗ nào đó xuất hiện để chui vào.

19 năm nay, nàng còn chưa từng nắm tay của người con trai nào chứ đừng nói là. . .

"Ngươi giận ta?"

Lý Phong có chút buồn bực, hắn lòng mang ý tốt, nhưng mà ở tình thế ban nãy thì đúng là có chút xấu hổ, nếu hắn là Tiết Tình hắn cũng sẽ cảm thấy như nàng.

"Ngươi cứu ta, ta cảm ơn ngươi còn không kịp, sao lại giận ngươi được."

Tiết Tình thở dài, từ từ nói.

Nàng còn nói gì được, đây là lần đầu nàng gặp tình huống này , vả lại Lý Phong cũng có ý tốt, nàng không giận Lý Phong , chỉ là hơi thẹn thùng một chút. . .

"Vậy thì tốt." Lý Phong thở phào, sau đó móc trong ngực ra một bình sứ nói : "Cái bánh bao trên đầu ngươi cần được chăm sóc , đây là Đồng nhan thủy, thoa vào một chút sẽ tan nhanh thôi."

Tiết Tình: "? ? ?"

Cái gì. . . Lý Phong đang nghiêm túc sao, một bình Đồng nhan thủy có giá 200 triệu lại đưa cho nàng dùng để tiêu sưng?

Phung phí của trời a !

"Đừng cảm thấy có áp lực tâm lý, ngươi thoa một chút là được, ngày mai là thứ hai, không lẽ ngươi muốn để đầu sưng như vậy đi học?"

Nói xong, Lý Phong mở nắp bình, rót mấy giọt Đồng nhan thủy vào tay, vừa thổi vừa xoa vào cục u của nàng.

Lúc này, Tiết Tình có cảm giác trong lòng như hươu con nhảy loạn. . .

(theo giang hồ đồn đại thì ở chương 1k2 anh main đã có xấp xỉ 20 em, ai da, không còn sắp xếp tình huống cưa cẩm kĩ càng nữa thì hơi buồn thật)

Chương 524. Không tử tế

Chương 486: Không tử tế

Bởi vì giải thưởng 100 vạn nguyên cộng thêm danh tiếng đang hot của Beethoven , nên chỉ ba ngày sau số người follow Micro Blog của Beethoven đã đột phá 10 triệu.

Ngay sau đó, Lý Phong tuyên bố mở thưởng.

Trong danh sách 100 người trúng thưởng có tên của Mộ Dung Tuyết !

"Ta nói mà, các ngươi nhìn đi! các ngươi nhìn đi! Mộ Dung Tuyết quả nhiên trúng thưởng!"

"Xong rồi, ta còn định xem ngươi ăn hết một con heo, không ngờ ngươi đúng , tức thật. . ."

"A a a a! Ta có cảm giác vé trúng thưởng của ta đã bị Mộ Dung Tuyết cướp đi, Mộ Dung Tuyết, trả cho ta 10 ngàn , nhanh!"

"Mộ Dung Tuyết, ngươi đã có tài hoa, tại sao còn may mắn như vậy ? Thật không công bằng!"

"Trúng thưởng rồi, trúng thưởng rồi, 10 ngàn tệ đã vào tay ta, ta có thể mua P30 pro rồi ~ "

Đối với người bình thường mà nói, 10 ngàn tệ là một khoản không nhỏ, đủ để bọn họ vui vẻ rất lâu.

Trò chơi may rủi là vậy, có người vui có người buồn, số không trúng thì buồn là đương nhiên.

"Con mẹ nó, đến 100 người trúng mà lại không có ta, trong này chắc chắn có gian lận!"

"Mộ Dung Tuyết vừa tham gia rút thưởng là đã trúng, chúng ta rút thưởng thì không trúng? Ta đoán chúng ta căn bản không được

ngó ngàng tới!"

"Không nghĩ tới một người làm nghệ thuật như Beethoven cũng âm thầm đi cửa sau, đúng là mở rộng tầm nhìn !"

Có một số người cứ nghĩ mình đã nhìn thấu chân tướng , sau đó thì chỉ điểm giang sơn, thật ra họ không biết, trong mắt người khác họ chỉ là lũ ngốc.

Đối với loại người này, Lý Phong không rảnh để ý, hắn cũng không phải là tiền nhân dân tệ, nên không thể nào làm tất cả mọi người đều thích hắn, không lẽ bị chó cắn lại phải cắn ngược lại sao ?

"Những người không trúng thưởng cũng đừng nản chí, trò chơi rút thưởng kiểu này sau này sẽ tiếp tục, ví dụ như mỗi lần fan của ta tăng thêm 10 triệu, ta sẽ lại tổ chức rút thưởng 1 triệu, không giới hạn số lần~ "

Sau khi Lý Phong đăng status này, một đợt thảo luận sôi trào trên internet.

Những người kêu gào gian lận, những người đòi block Lý Phong, lại âm thầm follow hắn lần nữa.

Lý Phong cũng không thèm để ý, những người này chỉ là tiểu nhân vật, may mắn quá kém, cho dù cho các ngươi thêm mấy cơ hội nữa các ngươi cũng không rút trúng được!

Trên một con đường ở Kinh Thành, một chiếc Toyota Alpha đang chạy từ từ, chen chúc trong dòng xe cộ .

Trong xe, Mộ Dung Tuyết vừa mới biểu diễn xong đang ngồi ở hàng ghế cuối cùng bấm điện thoại di động, lúc này nàng đang check danh sách trúng thưởng của Beethoven.

Sau khi Mộ Dung Tuyết thấy mình trúng thưởng, liền vui vẻ kêu to lên!

Tài xế lái xe có kinh nghiệm mà còn bị hù giật mình, suýt nữa đụng phải xe bên cạnh.

Trương Viện ngồi kế bên dở khóc dở cười hỏi: "Tiểu Tuyết, có chuyện gì khiến ngươi vui vẻ như vậy ?"

"Trúng thưởng, ta trúng thưởng!" Mộ Dung Tuyết vui vẻ khoa chân múa tay.

Trương Viện hứng thú hỏi: "Tiểu Tuyết, ngươi mua vé số sao, trúng bao nhiêu vậy?"

"Không phải vé số, là trúng giải thưởng trong trò rút thưởng của Beethoven trên Micro Blog, ta trúng được 10 ngàn tệ !" Mộ Dung Tuyết hưng phấn nói .

Tài xế: "? ? ?"

Trương Viện: "? ? ?"

Ngươi là Tiểu Thiên Hậu của giới ca hát , 10 ngàn tệ mà thôi, có cần phải hưng phấn đến vậy không?!

Theo cái nhìn của bọn họ, Mộ Dung Tuyết là ngôi sao hạng nhất , có nhiều hợp đồng quảng cáo, đại sứ thương hiệu, người mẫu ảnh, đối với nàng mà nói 10 ngàn tệ còn không đủ một bữa cơm.

Dù vậy nhưng Mộ Dung Tuyết vẫn rất vui vẻ, vì nàng là loại người mua vé số dù trúng năm tệ cũng sẽ vui mừng, dễ dàng thỏa mãn, cho nên cuộc sống trôi qua rất thoải mái.

"Cảm ơn Beethoven tiên sinh đã cho ta 10 ngàn tệ, nếu có cơ hội ta sẽ mời ngươi ăn cơm ~ "

Sau khi nhận được tiền thưởng, Mộ Dung Tuyết liền gửi tin nhắn cho Lý Phong.

"Được, có dịp nhớ mời."

Beethoven trả lời.

Mộ Dung Tuyết: ". . ."

Có cần trả lời qua loa như vậy không, dù sao bản tiểu thư cũng là nữ thần trong lòng của ngàn vạn người a!

Bởi vì cách trả lời cụt ngủn của Beethoven nên Mộ Dung Tuyết cũng mất hứng nhắn tin tiếp, quyết định seen hắn vài ngày rồi trả lời lại.

. . .

Trong hai ngày này Kim Kinh phát sinh ba chuyện lớn, một là Chung gia chuyển nhà, hai là tin tức Chung Hoành Đạt qua đời vì bệnh, ba là đệ nhị phú hào của Kim Kinh là Chương Hồng Tín bị cảnh sát bắt đi điều tra.

Hai cái tin tức đầu tiên tất nhiên sẽ tạo nên ảnh hưởng to lớn ở Kim Kinh, bởi vì việc này đại biểu từ nay về sau bá chủ của Kim Kinh không còn nữa, thế lực của Kim Kinh một lần nữa được phân chia lại.

Một số gia tộc trước đây bị Chung gia chén ép, bây giờ đang rục rịch, thậm chí đã có người nói bóng nói gió, muốn thu thế giới ngầm của Kim Kinh vào trong túi.

Còn tin tức thứ ba cũng tạo ra ảnh hưởng lớn không kém, Chương Hồng Tín là phú hào giàu thứ hai của Kim Kinh , gia tài mấy chục tỷ, lại đột nhiên bị cảnh sát mang đi điều tra khiến cho mọi người nghi ngờ.

Sau đó phía cảnh sát đã thông báo, nói có người tố cáo Chương Hồng Tín dính líu đếm một số vụ án hình sự, chứng cứ đã tạm đủ, chẳng mấy chốc sẽ bắt đầu khởi tố Chương Hồng Tín .

Ngay lúc này, hai nhân vật đứng đầu của Kim Kinh cùng một lúc xảy ra chuyện, giới thượng lưu Kim Kinh lại chuẩn bị thế lực đấm nhau tranh giành lợi ích, mưa gió sắp nổi lên .

Ở một diễn biến khác Lý Phong và Tiết Tình vẫn học tập sinh hoạt một cách bình thường tại trường Kim Kinh, Chu Tử Ngang đã bị nghỉ học, bọn người Sử Phi, Lý Mãnh biết sự kinh khủng của Lý Phong, nếu nếu có thể bọn họ thậm chí còn tận lực không xuất hiện trước mặt Lý Phong .

Vương Nguyệt, Trương Thiến thì lại muốn nhân cơ hội tiếp cận Lý Phong, nhưng lại bị hắn bơ đẹp, hai người này dù sao vẫn chỉ là

học sinh, so về tâm cơ thủ đoạn, và độ dày da mặt thì không thể nào bằng Trương Viện, sau khi bị Lý Phong chửi mắng té tát thì đã từ bỏ suy nghĩ tiếp cận hắn.

Lý Phong và Tiết Tình cũng rất ăn ý, không hề nhắc lại việc xảy ra hôm đó, việc này giống như là bỉ mật mà chỉ hai người biết , và bị hai người giấu ở đáy lòng, có lẽ một ngày nào đó nó sẽ đâm chồi nảy nở, và biến thành đại thụ che trời. . .

Trừ những chuyện này ra, còn có một việc làm cho Lý Phong cảm thấy khó chịu, chưa có sự cho phép của hắn mà Trần Tư lại nói bóng nói gió với bên ngoài về việc hắn muốn mua cổ phần.

Sau khi tin tức này truyền ra, cổ phần của công ty giải trí Thịnh Đường lập tức tăng giá rất mạnh!

Sau đó, Lý Phong nhận được cuộc điện thoại của Trần Tư, rằng hắn đã đến Kim Kinh, muốn gặp Lý Phong vào lúc 7 giờ tối ở đại khách sạn Kim Kinh để bàn về việc giao dịch cổ phần.

Lý Phong tất nhiên đồng ý việc này, hắn cũng muốn nhìn thử xem Trần Tư giải thích thế nào về việc để lộ tin tức hắn muốn mua cổ phần!

Hơn 7 giờ, Lý Phong và Tiết Tình ngồi lên taxi đi đến trước cửa đại khách sạn Kim Kinh, vừa xuống xe, đã thấy Trần Tư, Mộ Dung Tuyết đang chờ ở cửa ra vào .

"Lý tổng, kính đã lâu kính đã lâu a!"

Trần Tư tiến lên đón hắn, dùng sức để bắt tay Lý Phong .

Trần Tư là một người đàn ông trung niên có bề ngoài nho nhã, trên người mặc âu phục, cũng ra dáng doanh nhân thành đạt.

Còn Lý Phong thì chỉ mặc trang phục bình thường, người đi đường còn tưởng hắn là học sinh đại học.

Lý Phong rút tay lại, nhìn Mộ Dung Tuyết gật gật đầu, sau đó nói : "Trần tổng, ngươi không tử tế chút nào!"

Nghe câu này, sắc mặt Trần Tư đột biến!

Chương 525. Làm người không thể quá tham lam

Chương 487: Làm người không thể quá tham lam

"Lý tổng, ta không hiểu ý ngươi."

Ngoài mặt thì Trần Tư cười lớn, nhưng trong lòng lại cảm thấy không vui.

Cả hai đều là lão tổng, đây lại là lần đầu gặp mặt, đáng lẽ phải nói chuyện qua lại khách sáo một chút, tại sao Lý Phong lại nói "Ngươi không tử tế", thật sự quá thất lễ!

Lý Phong cười một tiếng: "Trần tổng, ngươi rất khôn khéo, không lẽ lại không hiểu ý ta."

Mặt Trần Tư hiện lên vẻ trầm tư, sau một lúc lâu cười khổ lắc đầu nói: "Ta thật sự không biết Lý tổng đang nói cái gì."

"Tốt, nếu như vậy, thì chúng ta không cần nói nữa, số lượng cổ phần trong tay ngươi ngươi cứ giữ lại, tiểu gia không mua nữa, bye."

Nói xong, Lý Phong xoay người bỏ đi.

Con mẹ nó, dám giả ngốc trước mặt hắn, Trần Tư nghĩ hắn là thằng nhóc dễ lừa sao?

Hắn không nhất định phải mua cổ phần của công ty giải trí Thịnh Đường, nhưng mà Trần Tư thì khác, Trần Tư đang cầm cổ phiếu trong tay, phải gấp hơn hắn rất nhiều!

"Đừng đừng đừng, Lý tổng, ngươi làm gì vậy, có chuyện gì từ từ nói."

Trần Tư liền vội vàng giữ Lý Phong lại, đồng thời liên tục nháy mắt với Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết thầm thở dài, bước đến trước mặt Lý Phong hỏi : "Lý tiên sinh, có phải ngài và Trần tổng có hiểu lầm gì không ?"

Lý Phong quay qua nhìn Mộ Dung Tuyết một chút, sau một lúc lâu cười nói: "Ta cùng Trần tổng của ngươi có hiểu lầm hay không, chắc ngươi cũng biết."

"Việc này. . ." Mộ Dung Tuyết muốn nói lại thôi.

Nàng đương nhiên biết tại sao Lý Phong tức giận, bởi vì việc mà Trần Tư làm đúng là không tử tế, thậm chí nói hắn không tử tế đã là nhẹ, phải nói là vô sỉ mới đúng.

Nghĩ lại mà xem, vốn dĩ số cổ phần của Trần Tư chỉ có giá 2,8 tỷ, vậy mà Trần Tư để lộ tin Lý Phong mua cổ phiếu ra ngoài, làm giá cổ phiếu tăng vọt, theo báo cáo cuối ngày hôm nay thì giá trị số cổ phần của Trần Tư đã vượt qua 3,5 tỷ!

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, số cổ phần trên tay Trần Tư đã tăng hơn 700 triệu, nếu Lý Phong mua, chẳng phải là hắn sẽ lỗ 700 triệu?

Quan trọng là 700 triệu này không hề có tí giá trị nào, không phải do chính sách kinh doanh thay đổi, hay giá trị công ty tăng, mà là do Lý Phong muốn mua!

Điều này đồng nghĩa với việc chỉ vì danh tiếng của mình mà Lý Phong phải bỏ thêm 700 triệu , đổi lại là người khác cũng sẽ không chịu!

"Ngươi cũng cảm thấy việc Trần Tư làm không tử tế đúng không?" Lý Phong cười cười.

Mộ Dung Tuyết khẽ cắn bờ môi, im lặng không nói.

"Ha ha." Lý Phong lắc đầu, không làm khó Mộ Dung Tuyết nữa, mà nhìn về phía Trần Tư nói : "Ông chủ Trần, nếu như ngươi muốn ta mua cổ phần của ngươi, thì cứ dựa theo giá 2,8 tỷ để bán, thêm một cắc ta cũng không trả."

"Lý tổng, vậy thì lại không phù hợp quy tắc thị trường a, cổ phần của ta hiện giờ có giá hơn 3,5 tỷ, ngươi chỉ nói mấy câu ta

lại phải mất 700 triệu, có chút. . . Ha ha."

Trần Tư không nói hai chữ "Quá đáng" , mà thay thành tiếng cười khổ để mong tìm được sự đồng tình của Lý Phong.

"Ngươi nói vậy khác gì không nói ? Được rồi, tạm biệt."

Lý Phong cũng lười nói nhảm, quay đầu muốn đi.

"Đừng a Lý tổng, ngươi nghĩ lại xem, ta chỉ là giúp ngươi thăm dò thị trường thôi, kết quả thăm dò ngươi cũng thấy rồi đó, thị trường rất coi trọng việc ngươi mua lại công ty giải trí Thịnh Đường."

"Dựa theo tình thế này thì cổ phần của công ty giải trí Thịnh Đường hoàn toàn có khả năng trở lại đỉnh cao, thậm chí vượt đỉnh."

"Lý tổng, thử tính xem ngươi sẽ lời bao nhiêu ? Ít ra cũng phải 2 tỷ a!"

Trần Tư là một thương nhân vô cùng khôn khéo , đã sớm nghĩ đến việc mình làm sẽ chọc giận Lý Phong , cho nên hắn đã tính sẵn lí do để giải thích cho Lý Phong —— đó chính là dùng lợi nhuận tương lai để làm gợi lên lòng tham của Lý Phong!

Sắc mặt Mộ Dung Tuyết, Tiết Tình hơi biến, cho đến lúc này các nàng mới thấy được sự tính toán của Trần Tư , nhưng càng nhiều là thán phục sợ hãi sự trơ trẽn của hắn.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, không nghĩ tới Trần Tư sẽ nói ra lí do này, nhất thời cũng sững sờ .

"Hừ, gia tài của ta không nhiều bằng ngươi, nhưng ta có cái đầu, nếu ta có át chủ bài như Đồng nhan thủy chắc chắn còn kiếm nhiều tiền hơn ngươi."

Trần Tư ngạo nghễ thầm nghĩ.

"Ngươi nói rất có lý a."

Sau một lúc lâu, Lý Phong như cười mà không phải cười nói .

Trong lòng Trần Tư vui vẻ, mặt ngoài lại không đổi sắc nói : "Nếu Lý tổng cảm thấy ta nói có đạo lý, vậy chúng ta đi vào trong nói tiếp nhé? Ta đã đặt trước một gian phòng rồi."

Theo hắn thấy, ai cũng không thể cưỡng lại sự hấp dẫn của 2 tỷ , Lý Phong khẳng định cũng không ngoại lệ.

"Không cần, ta vẫn kiên trì ý kiến của mình, 2,8 tỷ, một phân tiền cũng không thêm, nếu như Trần tổng không muốn bán, vậy tìm người khác đi."

"Đương nhiên, ta sẽ lập tức cho người của ta tung tin tức ra ngoài, rằng ta đã thay đổi ý kiến, không mua công ty giải trí Thịnh Đường nữa, ta tin chắc giá cổ phiếu trong tay ngươi sẽ tụt dốc không phanh, nếu Trần tổng không nhanh chóng tìm được người mua thì số cổ phiếu trong tay ngươi ngay cả 2,8 tỷ cũng không còn đâu."

Lý Phong đùa cợt nói, sau đó quay người đi.

Lần này Trần Tư không gọi Lý Phong lại nữa, mà âm trầm đứng tại chỗ, hai hàng lông mi nhíu chặt.

Ngay lúc Lý Phong và Tiết Tình đi tới ven đường, chuẩn bị phất tay đón xe , thì Trần Tư cắn răng nói: "Tốt, ta đáp ứng điều kiện của ngươi !"

Lý Phong quay trở về, cười lạnh nói: "Không đổi ý nữa sao?"

Sắc mặt Trần Tư hơi tái, cắn răng nói: "Không đổi ý, làm người không thể quá tham lam."

Hắn đã nghĩ rõ ràng, bây giờ chỉ có Lý Phong là muốn mua cổ phần của hắn , nếu bán lúc này thì còn giữ lại 2,8 tỷ, nếu bỏ lỡ cơ hội này thì không biết 2,8 tỷ này sẽ giảm xuống bao nhiêu %, có khi là không còn chút giá trị.

Hắn đã xem nhẹ Lý Phong , suýt nữa ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, quả thật là hậu sinh khả uý!

"Rất tốt, có mang hợp đồng theo không?"

Lý Phong cũng lười nói nhảm, định ký hợp đồng với Trần Tư ngay.

Trần Tư gật gật đầu, nói : "Có mang, chúng ta vào bên trong đi rồi nói, mời!"

10 giờ tối, một tin tức nhanh chóng lan truyền trên mạng.

"Tin hot, ông chủ của Osvili là Lý Phong đã bỏ ra 2,8 tỷ, mua 51% cổ phần của công ty giải trí Thịnh Đường, trở thành cổ đông nắm toàn quyền biểu quyết."

Tin tức này vừa xuất hiện, đã lọt vào top 10 từ khóa hot trên Micro Blog .

Trước đây khi tin này còn chưa chính thức thì những nhà đầu tư đã lăm le theo dõi gắt gao.

Vậy mà chỉ mới ra tin chính thức lúc 10 giờ sáng thì đến 12 giờ đêm Hứa Mạn đã phát ra tin trên Micro Blog của nàng là công ty giải trí Thịnh Đường đã ký kết thành công hợp đồng với nàng, từ ngày mai nàng sẽ là nghệ sĩ của công ty giải trí Thịnh Đường!

Sự ảnh hưởng của tin tức này trên internet không thua gì một ít nghệ sĩ hạng nhất công bố mình bị gay, suýt nữa Micro Blog bị quá tải data!

Độ hot của Hứa Mạn thì không cần bàn cãi nhiều.

Vốn dĩ công ty giải trí Thịnh Đường đang bấp bênh, nhưng sau khi Lý Phong thêm Hứa Mạn vào, công ty giải trí Thịnh Đường đã vượt qua thời kỳ khó khăn, thị trường chứng khoán tăng lên gấp mấy lần, nhanh chóng trở lại giá trị đỉnh cao trước kia.

Lần mua này giúp cho tài sản của Lý Phong tăng lên gần 3 tỷ!

Ngày hôm nay, Lý Phong và Tiết Tình học xong rồi trở lại nhà trọ, thì Lý Phong nhận được cuộc gọi điện thoại của Tưởng Vận Trúc .

"Công Tước Orlando Matthew sắp không ổn rồi, hắn muốn Tiết Tình gặp hắn lần cuối."

Lý Phong nhíu mày, quay qua nhìn Tiết Tình một chút, sau đó nhỏ giọng nói : "Việc này xảy ra khi nào?"

"Một giờ trước." Tưởng Vận Trúc nói trong điện thoại : "Hộ chiếu, vé máy bay ta đã làm giúp các ngươi, các ngươi tới Kinh Thành đi, sau đó ngồi chuyến bay ngày mai tới HL."

Lý Phong gật gật đầu, cúp điện thoại , sau đó quay đầu nhìn Tiết Tình: "Tiết tiểu thư, có một việc ta phải nói cho ngươi, xin ngươi chuẩn bị tâm lý thật tốt. . ."

Chương 526. Đến Matthew trang viên

Chương 488: Đến Matthew trang viên

Hơn 7 giờ ngày hôm sau, tại sân bay của thủ đô Amsterdam nước Hà Lan, có một chuyến bay từ Trung Quốc đang từ từ hạ cánh.

Mười mấy phút sau, Lý Phong và Tiết Tình kéo hành lý đi ra khỏi phi trường, gọi taxi đi đến trang viên Matthew.

Kì thực Lý Phong đã muốn thăm nơi này lâu rồi, nhân cơ hội hiện tại cũng coi như là hoàn thành một tâm nguyện trong lòng.

"A. . . Đợi giúp Tiết Tình xử lý xong việc này, ta cũng nên đi xem thử phố đèn đỏ nổi tiếng có đẹp giống trong lời đồn hay không."

Lý Phong nhìn cảnh đường phố ngoài cửa sổ, âm thầm nói.

Tiết Tình ngồi kế bên cũng đang ngẩn người nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Trở lại thủ đô Amsterdam sau nhiều ngày xa cách, trong lòng Tiết Tình nổi lên cảm giác xa lạ, so với nơi này, nàng càng thích cuộc sống đại học ở Kim Kinh hơn .

"Xử lý xong việc ở đây, ta sẽ lập tức quay về Kim Kinh đi học lại."

Tiết Tình đang nói một mình, dường nhưuđã hạ quyết tâm để trở về Kim Kinh.

Nghe được câu này Lý Phong gật đầu hồi đáp trong vô thức: "Ừm, được."

Tiết Tình nhoẻn miệng cười, nội tâm nàng bình tĩnh lại.

Không biết từ khi nào mà chỉ cần ở cùng Lý Phong, nàng sẽ cảm thấy trong lòng bình tĩnh lạ thường, không còn mất phương hướng với tương lai, lần này có Lý Phong trở về cùng nàng, chắc mọi việc sẽ thuận lợi. . .

Một giờ sau, taxi đi đến cửa trang viên Matthew, hai người trả tiền xong xuống xe, Lý Phong thầm đo đạc diện tích của trang viên, cảm thán nói: "Không hổ là Công Tước, trang viên rất có khí phái."

Trang viên này có diện tích tới mấy trăm mẫu, đưa mắt nhìn về phía xa, Lý Phong thấy một tòa lâu đài to lớn mang phong cách cổ xưa nằm trong trang viên.

Cả trang viên chỉ có một lâu đài này, giá trị của nó khó mà định giá được, nghe nói Công Tước Orlando Matthew có rất nhiều trang viên như vậy ở Hà Lan, đủ để thấy gia sản của hắn giàu có cỡ nào.

"Các ngươi là ai, tới nơi này có mục đích gì?"

Đúng lúc này, một vệ sĩ áo đen đi ra từ cửa lớn, nhìn hai người Lý Phong một cách cảnh giác, hỏi.

Lý Phong nhíu mày: "Người ở đây không biết ngươi sao?"

Tuy hắn không hiểu đối phương đang nói gì, nhưng từ thần thái của đối phương hắn cũng đoán ra được ý nghĩa.

Tiết Tình lắc đầu cười lạnh: "Biết chứ, nhưng giả vờ như không biết mà thôi."

"Thì ra là thế." Lý Phong gật gật đầu, hỏi tiếp: "Ngươi trả lời hay để ta trả lời?"

"Ngươi không biết tiếng Hà Lan ! Để ta trả lời cho." Tiết Tình tiến lên một bước, lạnh lùng nói: "Ngươi hẳn phải biết ta là ai, ta tới gặp cha ta lần cuối, ngươi vui lòng thông báo một tiếng."

Trong mắt bảo tiêu lóe lên vẻ khinh miệt, xụ mặt nói: "Xin lỗi, ta không biết ngươi là ai, nơi này là lãnh địa tư nhân, không phận sự miễn vào, mời các ngươi rời khỏi đây."

"Ngươi!" Tiết Tình nổi giận, nhưng không tìm được biện pháp giải quyết, chỉ có thể đứng tại chỗ giậm chân.

"Để ta cho." Lý Phong vỗ vỗ bả vai nàng, bước lên trước một bước nói: "Nếu ngươi đi thông báo, số tiền này sẽ là của ngươi."

Trong lúc nói chuyện Lý Phong móc từ trong ngực ra một xấp đô la mỹ, nhìn sơ qua khoảng 10 ngàn.

Tiết Tình kinh hãi!

Cái gì. . . Lý Phong vừa nói tiếng Hà Lan sao? Mà tại sao lại lưu loát như vậy, nghe cứ như là tiếng mẹ đẻ của Lý Phong vậy.

Còn nữa, những tờ đô la mỹ này Lý Phong lấy ở đâu ra ? Từ lúc xuống máy bay đến giờ cả hai chưa từng đi vào ngân hàng đổi tiền, vả lại lúc qua cổng hải quan, hải quan có yêu cầu tiền mặt trong người không thể vượt qua 5000 đô la mỹ!

Vậy thì Lý Phong giấu số tiền này ở đâu, tại sao không bị hải quan phát hiện?

Tên vệ sĩ cũng kinh hãi, hắn là một vệ sĩ canh cửa, tiền lương tháng chỉ hơn 3000 đô, Lý Phong móc ra số tiền này đã hơn ba tháng tiền lương của hắn, làm sao hắn không động tâm cho được?

Có điều việc này nguy hiểm quá lớn, một chút sơ sót là sẽ mất việc!

"Ngươi biết Tiết tiểu thư có thân phận gì không ? Sức khỏe công Tước Orlando Matthew không được ổn định, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm không cho công tước gặp Tiết tiểu thư lần cuối ?"

"Nếu như ngươi làm vậy, lỡ để công tước Matthew biết, ngươi có biết hậu quả sẽ là gì không ?"

Lý Phong từ từ nói bằng tiếng Hà Lan.

Nếu Tiết Tình biết Lý Phong vài phút trước còn không biết tiếng Hà Lan chắc chắn nàng sẽ bất ngờ đến mức rớt cả cằm xuống.

Do Lý Phong đã nghĩ đến những phiền phức khi không biết tiếng

Hà Lan, nên đã vào khu mua sắm tìm kiếm một hồi, thật may hắn tìm được sách kỹ năng 《 Học tiếng Hà Lan cấp tốc 》

sau khi bỏ ra 100 điểm tích lũy để mua, Lý Phong chọn học ngay, một luồng sáng lóe lên trong đầu hắn, bây giờ hắn có thể nói tiếng Hà Lan như dân bản xứ.

Còn những tờ đô la mỹ này. . . Tất nhiên là Lý Phong đã để sẵn trong balo hệ thống từ sớm, ra đường mà không đem theo một ít tiền mặt thì sao được?

Đương nhiên, đối với Lý Phong thì một ít này khoảng 10 triệu. . .

"Tốt, ta sẽ giúp các ngươi thông báo."

Sau một hồi đấu tranh tâm lý, tên vệ sĩ quyết định nhận số tiền này.

Người không vì mình, trời tru đất diệt, huống hồ hắn chỉ được giao nhiệm vụ là ngăn không cho Tiết Tình đi vào, chứ không nói không cho hắn đi thông báo, tính ra thì hắn đâu có làm trái mệnh lệnh.

Vài giây đồng hồ sau, bộ đàm được kết nối: "Uy. . . A, phu nhân, là. . . là. . . Là thế này, Tiết Tình đã đến, ta muốn hỏi ngài một chút. . . A, để bọn họ vào? Tốt tốt tốt, ta sẽ cho bọn họ vào ngay lập tức. . ."

Sau khi tắt bộ đàm, bảo tiêu nhìn Lý Phong và Tiết Tình: " Phu nhân đã sớm biết các ngươi sẽ đến, mời vào."

Lông mày Lý Phong nhướng lên, suy nghĩ nói: "Không lẽ vừa xuống máy bay là đã bị theo dõi rồi ? Hay là. . . Ngoài cửa có camera ?"

Tiết Tình gật đầu với tên vệ sĩ, sau đó nhẹ nhàng kéo Lý Phong vào trong, hai người nhanh chóng tiến vào trang viên.

Vừa vào cửa, đã thấy một sân cỏ lớn, đèn chiếu sáng trưng, tỏa ra màu xanh mơn mởn.

Một con đường bằng đá cuội chia mảnh sân cỏ này làm hai,

ngoài con đường đá cuội còn có một con đường lớn cho xe chạy, đường nào cũng đến được tòa lâu đài.

"Đi đường này nhé ?"

Lý Phong nhìn trang viên không một bóng người, suy nghĩ nói.

"Ừm." Tiết Tình gật gật đầu, cùng Lý Phong sóng vai đi vào trên con đường đá cuội, đột nhiên trong lòng có cảm giác rất đặc biệt.

5 phút sau, hai người đến trước cửa lâu đài, nhìn vào lâu đài đóng chặt, Lý Phong nhún nhún vai nói: "Không hoan nghênh chúng ta đến sao ?"

"Chắc là vậy." Sắc mặt Tiết Tình nghiêm túc, đi về phía trước ấn chuông cửa.

Không bao lâu sau, một người hầu nữ mở cửa ra, mời hai người vào.

Đi vào đại sảnh lầu một, Lý Phong phát hiện trong đại sảnh có hai nam hai nữ đang ngồi, hai người nam nhân khoảng chừng ba mươi tuổi, mặc trang phục tây âu màu đen, tóc giày sáng loáng không dính một hạt bụi,.

Trong hai người nữ, thì có một người khoảng 50 tuổi, một người khác khoảng hai mươi, hai người mặc váy dài cao quý, ngồi trên ghế sa lon nhìn Lý Phong đang đứng bên cạnh Tiết Tình.

"Công Tước đã qua đời, không để lại di chúc, ngươi đi lên lầu nhìn hắn lần cuối đi, sau đó thì mau rời khỏi nơi này, và đừng bao giờ quay lại nữa."

Sau một lúc lâu, người phụ nữ trung niên lạnh lùng nói.

Tiết Tình cảm thấy trong đầu giống như có sấm sét nổ rầm rầm, thân thể mềm nhũn ngã về phía sau !

Chương 527. Chết do độc !

Chương 489: Chết do độc !

Lý Phong tay lanh mắt lẹ, nhanh chóng đỡ Tiết Tình, nhỏ giọng nói: "Cố nén bi thương."

Trong phòng khách, hai nam hai nữ cùng nhau nhíu mày, sau đó trên mặt hiện ra vẻ ghét bỏ lắc đầu.

"Hừ, quả nhiên y như mẹ nàng, chỉ giỏi câu dẫn nam nhân ."

Người nói chuyện là công tước phu nhân, Samantha Matthew.

Samantha Matthew là vợ cả của Orlando • Matthew, Samantha Matthew năm nay 53 tuổi, nhưng do chăm sóc kỹ nàng nên nhìn qua chỉ như bốn mươi, khí chất không tầm thường, ngôn ngữ cũng rất ác liệt.

"Ngươi là ai ? Người đàn ông của Tiết Tình sao?"

"Nhìn bộ dáng ngươi chắc là người Hoa đúng không ? A, hay là cảm thấy Tiết Tình có thể kế thừa tài sản của phụ thân ta, cho nên mới đi cùng với nàng? Vậy thì ngươi sẽ phải thất vọng rồi, phụ thân ta chết không để lại di chúc, nên một phân tiền Tiết Tình cũng không có được!"

"Nhanh chóng nhìn hắn lần cuối rồi lăn khỏi nơi này, các ngươi ở lâu thêm một giây ta sẽ buồn nôn thêm một giây !"

Hai người Samantha Matthew nhốn nháo mở miệng, trong giọng nói không hề che giấu sự trào phúng và khinh miệt, lời nói của bọn họ so với ngoại hình đúng là một trời một vực.

Ánh mắt Lý Phong phát lạnh, hỏa khí trong lòng dâng lên, nếu không phải hắn nghĩ cho Tiết Tình thì đã mắng sấp mặt đám người này.

Bởi vì Tiết Tình là con riêng, cho nên bọn hắn có quyền nhục

nhã nàng sao ? Chỉ vì hắn đi chung với Tiết Tình nên bọn họ cũng có quyền nhục nhã hắn? Bởi vì bọn họ là gia đình của công tước nên bọn họ có quyền nhục nhã tất cả người khác?

Đợi đó, chờ Tiết Tình bình tĩnh lại, tiểu gia sẽ tính toán sổ sách với ngươi!

Sau khi đè xuống lửa giận trong lòng, Lý Phong nhẹ nhàng hỏi: "Muốn đi lên xem một chút không?"

Hai mắt Tiết Tình vô thần, gật gật đầu, sau đó nắm tay Lý Phong chạy lên lầu.

Động tác nắm tay của Tiết Tình rất tự nhiên, cảm giác giống như hai người đã nắm tay vô số lần, việc này làm cho Lý Phong sững sờ.

Nhưng rất nhanh thì Lý Phong đã hiểu ra, Tiết Tình chỉ hành động trong vô thức, giờ phút này Tiết Tình chỉ có chỗ dựa dẫm duy nhất là hắn, chỉ khi nắm tay hắn, Tiết Tình mới có được cảm giác an toàn.

Đi lên cầu thang xoắn, hai người bước vào một phòng ngủ ở lầu hai.

Đẩy cửa đi vào, mùi nước khử trùng xộc vào mũi Lý Phong, phòng ngủ tối đen không mở đèn, phải nhờ vào ánh trăng, Lý Phong mới có thể nhìn thấy những thiết bị y tế hiện đại đặt trong phòng, nhưng mà bây giờ tất cả đều đã tắt, không còn hoạt động.

Giữa phòng ngủ có một cái giường lớn bằng gỗ, Orlando Matthew nằm ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền, hoàn toàn không có hô hấp.

"Cha!"

Tiết Tình vọt tới bên giường, quỳ hai gối xuống đất, khóc rống đau thương.

Lý Phong đứng sau lưng nàng, trong lòng nổi lên vẻ thương cảm, nhưng không biết nên khuyên giải như thế nào.

Chỉ những người đã trải qua mới hiểu được sự đau khổ vì mất đi người thân, giống như Lý Phong, ký ức đau khổ lúc hắn nghe mẹ hắn xảy ra tai nạn xe cộ vẫn còn nguyên vẹn.

Có điều Tưởng Vận Trúc từng nói, Orlando Matthew có thể kiên trì ít nhất ba ngày, tại sao mới một ngày rưỡi đã chết rồi ?

Do bác sĩ đoán sai, hay là có nguyên nhân khác ?

Trong sự nghi hoặc, Lý Phong đã dùng đến Y Thần chi nhãn, để kiểm tra Orlando Matthew.

Sau một lúc lâu, đồng tử Lý Phong co rụt lại, âm thầm nói: " Tâm địa thật độc ác!"

Không biết qua bao lâu, Tiết Tình lau khô nước mắt, run run nói: "Thực ra mẹ ta bị hắn lừa gạt, lúc đầu hắn nói tên hắn là Alex Dennis, vẫn còn độc thân, lúc đầu chính hắn đã điên cuồng theo đuổi mẹ ta."

"Hắn hài hước, anh tuấn, tiêu sái, lại tài hoa, mẹ ta nhanh chóng rơi vào lưới tình của hắn, sau đó thì có ta."

"Vào thời điểm ta được sinh ra, trong một lần vô tình mẹ ta biết được. . . Thực ra tên hắn là Orlando Matthew, là Công Tước của Hà Lan, đã kết hôn, và có hai con trai một con gái."

"Mẹ ta đã rất khổ sở khi bị hắn lừa gạt, sau khi sinh ta nàng liền rời khỏi Hà Lan, từ đó thì bặt vô âm tính."

"Là cha ta cho người nuôi dưỡng ta, cung cấp tiền để nuôi dưỡng ta, cho ta đến trường để học, dạy ta lễ nghi quý tộc . . ."

"Ngươi nói xem ta nên hận hắn, hay hận người mẹ vừa sinh đã bỏ ta đi, hay là. . . Hận cả hai?"

Lý Phong khẽ nhếch miệng, não của hắn đã bị quá tải.

Đây là lần đầu Tiết Tình kể những chuyện này, chuyện này đã tạo ra trùng kích rất lớn với Lý Phong, đồng thời hắn cũng hiểu ra rất nhiều chuyện.

Ví dụ như tại sao Tiết Tình làm cho người khác có cảm giác nàng rất lạnh lùng, dường như không chuyện gì có thể làm nàng hứng thú, trừ âm nhạc.

Ví dụ như Tiết Tình tại sao không nhắc tới mẹ, mà lại thường xuyên nói về Orlando Matthew, và không bao giờ biểu hiện sự tức giận với hắn.

Lý Phong cũng đã hiểu được, vì sao Tưởng Vận Trúc nói Orlando Matthew rất thương Tiết Tình, thậm chí những người con khác của Orlando Matthew sợ hắn để lại tất cả tài sản cho Tiết Tình.

Con gái là người tình kiếp trước của cha, chắc chắn Orlando Matthew rất áy náy với Tiết Tình, nên lúc viết di chúc sẽ chia tài sản cho Tiết Tình nhiều hơn một chút.

Nhưng mà Samantha Matthew còn sống, nên theo luật thừa kế của Hà Lam, thì vợ của Orlando Matthew sẽ được một nửa tài sản, nếu hắn lại lập một cái di chúc, để nửa còn lại cho Tiết Tình, thì ba đứa con của Samantha Matthew chắc chắn sẽ phát điên lê!

"Chỉ vì không để chuyện này có cơ hội trở thành hiện thực, mà bọn họ đã đầu độc chết Orlando • Matthew. . ."

Lý Phong âm thầm nói.

"Hiện tại cha đã chết, người duy nhất thương ta đã không còn, trong lòng ta rất khó chịu, ô ô ô. . ."

Nói đến đây, Tiết Tình lại lần nữa nằm rạp lên trên giường bệnh khóc rống.

Lý Phong vừa định an ủi, đột nhiên một loạt tiếng bước chân từ bên ngoài truyền tới, Lý Phong quay đầu nhìn lại, thấy Samantha Matthew dẫn ba người con của nàng tới.

"Ầm "

Đèn phòng ngủ mở lên, trong nháy mắt đèn đuốc sáng trưng.

"Khóc cái gì mà khóc, ngươi chỉ là đứa con hoang, không có tư cách khóc ở đây!"

Samantha Matthew tức tối chỉ vào mặt Tiết Tình, gương mặt make up tinh xảo hiện lên vẻ dữ tợn.

"Ngươi đã khóc ở đây mười phút rồi, mau cút đi."

Con trai trưởng của công tước Matthew là Frankie Matthew lạnh lùng nói.

"Ngày mai chúng ta còn phải cử hành tang lễ cho cha, đừng làm mất thời gian của chúng ta, mau cút đi."

Con thứ hai của công tước Matthew là Joseph Matthew không kiên nhẫn nói.

"Ta thấy nàng chỉ là đang làm bộ làm tịch, đến gặp cha lần cuối cùng mà không bật đèn, diễn cho ai nhìn ? Làm người khác buồn nôn!"

Con gái út Eva Matthew khoanh tay, khinh miệt nói.

Bọn họ mỗi người một câu, làm cho sắc mặt Tiết Tình ngày càng khó coi, cuối cùng, Tiết Tình hai tay nắm góc áo, trên tay nổi gân xanh, bả vai run rẩy, đủ thấy hiện tại nàng giận dữ đến mức nào.

Có điều nàng còn có thể nói cái gì? Nàng vốn không thuộc về cái nhà này, nàng là con riêng, là vết bẩn của gia tộc Matthew, có thể nhìn cha nàng lần cuối cùng đã là đặc ân được ban tặng.

"Tất cả im miệng cho ta!" Lý Phong rống to một tiếng!

Tiết Tình có thể nhịn, nhưng Lý Phong không thể, lão hổ không phát uy ngươi lại tưởng ta là HelloKitty à? Có hắn ở đây, hắn tuyệt đối không cho phép Tiết Tình bị người khác bắt nạt!

Bọn người Samantha sững sờ, sau đó nổi giận quát: "Tên người Hoa đê tiện kia, ngươi biết ngươi đang nói chuyện với ai không?"

"Đây là Hà Lan, là trang viên nhà Matthew, ngay cả tư cách đứng ở đây ngươi cũng không có!"

"Mau cút đi tên người Hoa kia, mang theo nữ nhân của ngươi cút ra ngoài, càng nhìn các ngươi càng cảm thấy buồn nôn!"

Đối mặt với sự la hét của họ, Tiết Tình kéo tay Lý Phong, vừa bi phẫn vừa bất đắc dĩ nói: "Lý Phong, chúng ta đi thôi."

"Đương nhiên chúng ta sẽ đi, có điều trước khi đi ta có một câu muốn nói với bọn họ."

Lý Phong nắm tay Tiết Tình, quay đầu nhìn đám người Samantha nói: "Orlando Matthew không phải chết vì bệnh hay già, mà chết bởi vì độc, ta sẽ tìm ra hung thủ!"

Nghe xong câu này, mọi người hoàn toàn yên tĩnh!

Chương 528. Nhân tâm hiểm ác

Chương 490: Nhân tâm hiểm ác

Sắc mặt của Samantha và ba đứa con nàng có thể nói là cực kỳ ngoạn mục, có kinh ngạc, có hoảng sợ, có khó tin.

Tiết Tình cũng giật mình hoảng sợ, cha bị độc chết thật sao? Nhờ đâu Lý Phong biết được?

Nếu như hắn thật sự là chết vì độc, vậy ai là người hạ độc? Chẳng lẽ. . .

Tiết Tình nhìn vào từng khuôn mặt trong đám người Samantha, sau đó nội tâm trầm xuống, sự phẫn nộ dâng lên trong lòng.

"Chính các ngươi đã hạ độc cha đúng không? Tại sao các ngươi có thể làm chuyện này!"

Tuy Tiết Tình vẫn còn là học sinh, nhưng nàng rất giỏi đoán tâm lý của người khác qua sắc mặt , chỉ cần nhìn thấy biểu hiện giật mình của bốn người bọn Samantha là nàng liền đoán được, khẳng định là bọn họ hạ độc cha nàng không thể nghi ngờ!

"Ngươi nói bậy!"

"Chúng ta không có!"

"Ngươi dựa vào cái gì mà nói chúng ta hạ độc cha, coi chừng chúng ta kiện ngươi ra tòa vì tội phỉ báng!"

Bọn người Samantha vội vàng phủ nhận!

Cho dù là quốc gia nào giết người cũng là trọng tội, tuy Hà Lan đã huỷ bỏ việc tử hình, nhưng giết người vẫn sẽ bị án chung thân.

Huống chi bọn người Samantha là tầng lớp quý tộc Hà Lan, bọn họ rất coi trọng mặt mũi, bằng bất cứ giá nào cũng không thể để mình dính vào tội giết người.

Thế nhưng bọn họ không biết là Lý Phong vừa mới dùng Đọc Tâm Thuật với bọn hắn, những suy nghĩ trong lòng bọn hắn đã bị Lý Phong nhìn thấu!

" Biểu lộ của các ngươi đã bán đứng các ngươi! Ta thật không ngờ chỉ vì thừa kế tài sản của cha mà các ngươi lại làm ra chuyện này!"

Tiết Tình đau khổ lắc đầu, nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc lòng người có thể hiểm ác như vậy, Orlando Matthew là chồng là cha bọn họ, là người thân nhất với bọn họ, vậy mà bọn họ lại ác độc đến mức hạ độc Orlando Matthew? Đúng là mặt người dạ thú!

" Đủ rồi! Frankie, gọi luật sư để khởi tố nàng đi, nàng dám phỉ báng Công Tước phu nhân, tội không thể tha thứ!"

Samantha khôi phục bình tĩnh, lạnh lùng nói.

"Dạ, thưa mẹ!"

Frankie lập tức lấy điện thoại ra liên hệ luật sư.

Ngay lúc này, Lý Phong nói : "Ta cảm thấy các ngươi tốt nhất là tố cáo luôn cả ta, bởi vì ta cho rằng các ngươi không chỉ hạ độc chết Công Tước Orlando, mà còn thiêu hủy di chúc của hắn, đồng thời hối lộ luật sư, các ngươi đúng là tội ác ngập trời!"

Tay Frankie Matthew run một cái, làm rớt cả điện thoại xuống đất, màn hình điện thoại bể nát!

Sắc mặt của Samantha, Joseph, Eva kịch biến, biểu lộ khi nhìn Lý Phong giống như nhìn thấy quỷ giữa ban ngày.

Một lúc lâu sau, Samantha thét to: "Vệ sĩ! Vệ sĩ! Đuổi hai tên người Hoa đê tiện này ra ngoài!"

Vừa nói xong, những tiếng chân gấp rút truyền đến.

Tiết Tình vội vàng kéo cánh tay Lý Phong, nhỏ giọng nói: "Tuyệt đối đừng động thủ cùng bọn hắn."

Không phải nàng lo lắng cho an toàn của Lý Phong, mà nàng lo

Lý Phong là người Hoa, đây lại là trang viên của công tước, , nếu ra tay đánh nhau ở đây thì bên Lý Phong rất khó chiếm lý.

Đến lúc đó, toàn thế giới đều biết việc Lý Phong đánh người ở phủ Công Tước, hậu quả quá nghiêm trọng!

"Yên tâm, ta có chừng mực."

Lý Phong không phải người thích làm càn làm bậy, hắn biết nếu hắn động thủ ở đây sẽ có hậu quả gì, cũng bởi vì nguyên nhân này, nên hắn mới chịu đựng nãy giờ mà không động thủ.

Đương nhiên, nếu đối phương động thủ trước, hắn sẽ không nhịn nữa, làm gì có chuyện đứng yên chịu đòn!

Vài giây đồng hồ sau, hai tên vệ sĩ thân thể to cao chạy đến: "Phu nhân, có chuyện gì?"

"Đuổi bọn hắn ra ngoài cho ta!" Samantha tức giận chỉ vào Lý Phong và Tiết Tình, quát.

"Dạ, phu nhân!"

Hai tên vệ sĩ móc ra một cây súng lục, nhắm vào Lý Phong và Tiết Tình, lạnh lùng nói: "Giơ tay lên!"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, bước lên phía trước bảo hộ cho Tiết Tình, lạnh lùng nói: "Nếu ta không giơ tay, các ngươi dám nổ súng sao?"

"Rắc rắc "

Hai tên vệ sị cũng không nói nhảm, mở chốt an toàn, nạp đạn lên nòng, ngón tay đặt trên cò súng, chuẩn bị nổ súng!

"Đừng!"

Trong lòng Tiết Tình khẩn trương, vội vàng muốn ngăn cản.

Nàng hiểu rất ít về cường giả võ đạo, không biết đến cảnh giới nào mới không còn sợ súng, nàng lo lắng Lý Phong sẽ bị thương thậm chí mất mạng, giờ phút này nàng đã hoảng loạn tới cực

điểm.

Lý Phong dùng một tay giữ chặt nàng, còn một tay chỉ vào trán mình nói : "Bắn đi, chỗ này nhiều máu lắm, không bắn các ngươi là cháu ta!"

Chỉ là hai cây súng lục mà thôi, nếu làm hắn rách da được thì hắn nhận thua!

"Fuck!"

Hai tên vệ sĩ không nghĩ đến Lý Phong sẽ làm như thế, nhất thời sững sờ, nhưng ngay sau đó bọn họ cảm giác bị coi thường, tiếp theo định bóp cò!

"Ngừng!" Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Samantha ra lệnh : "Ta không muốn nhìn thấy máu tươi, các ngươi đuổi bọn hắn đi là được."

Nàng biết hai người vệ sĩ này là lính đánh thuê của chiến trường, việc nổ súng giết người đối với bọn hắn rất dễ dàng, nhưng mà nàng không muốn việc này xảy ra.

Bây giờ là thời điểm mấu chốt, tốt nhất đừng để phát sinh bất cứ thứ gì làm cho xã hội chú ý, đợi lúc sóng gió đi qua, làm thịt hai tên người Hoa đê tiện này sau cũng không muộn!

"Dạ, phu nhân!"

Hai tên vệ sĩ tuy không cam lòng, nhưng không dám chống lại mệnh lệnh của Samantha.

"Không cần đuổi, tự chúng ta đi."

Lý Phong hừ lạnh một tiếng, nắm tay Tiết Tình đi ra ngoài.

Hai tên vệ sĩ nhìn nhau một cái, sau đó đi theo sau lưng bọn họ ra khỏi trang viên.

Sau khi hai người đi không lâu, Frankie đóng cửa phòng ngủ lại, xoay người lại hỏi: "Mẹ, tại sao lại thả bọn họ đi, rõ ràng bọn họ đã nghi ngờ chúng ta!"

"Đúng vậy đó, việc này quá mạo hiểm, chúng ta cần phải giết bọn hắn!" Khuôn mặt Eva lộ vẻ âm độc.

"Tất cả im miệng cho ta!" Samantha nhìn lướt qua ba đứa con mình, lạnh lùng nói: " Chẳng lẽ muốn cảnh sát tới nhà điều tra chứng cứ sao, hay là muốn giết bọn chúng xong rồi hủy diệt thi thể?"

Nghe câu này, ba người Frankie xấu hổ cúi đầu.

Bọn họ là thế hệ sau của công tước, Frankie lại là người kế vị Công Tước, làm sao có thể cuốn vào một vụ án giết người được?

Cho dù bọn họ có cách để thoát khỏi án giất người, thì lý lịch cũng bị vấy bẩn, đây là việc không thể chấp nhận.

Huống chi. . . Nếu cảnh sát đến nhà điều tra chứng cứ, phát hiện những thứ không nên phát hiện. . . vậy phải làm sao bây giờ?

Đúng lúc này, Samantha lại nói tiếp: "Nhưng mà các ngươi cũng không cần lo lắng, ta sẽ không buông tha cho bọn họ, chỉ là không giết bọn họ ở đây, nhưng biết đâu bọn họ sẽ chết bất đắc kỳ tử ở khách sạn hoặc phơi thây ở góc đường nào đó. . ."

Ánh mắt đám người Frankie sáng lên, trên mặt lộ ra vẻ tàn nhẫn. . .

Ra khỏi trang viên Matthew, Lý Phong mới buông tay Tiết Tình ra.

Trong nháy mắt, Tiết Tình có cảm giác thất vọng mất mát, có điều nàng đã nhanh chóng bỏ suy nghĩ này ra khỏi đầu, hỏi: "Tại sa ngươi biết cha ta chết vì độc?"

"Ngươi quên ta là bác sĩ à?" Lý Phong nhún nhún vai, sau đó trầm giọng nói: "Tìm khách sạn ở lại trước, sau đó chúng ta sẽ thương lượng kế hoạch tiếp theo."

Tiết Tình gật gật đầu: "Tốt, có điều. . . Tối nay ta ngủ chung với ngươi được không ? Ta hơi sợ. . ."

Lý Phong sững sờ, sau đó ruột gan cháy hừng hực. . .

Chương 529. Không phải loại kia bạc

Chương 491: Không phải loại kia bạc

Không phải là Tiết Tình có ý gì với Lý Phong nên muốn ở chung phòng với Lý Phong, mà do nàng rất sợ hãi.

Bọn người Samantha chỉ vì muốn có được gia tài, ngay cả chồng, cha mình cũng dám hạ độc , nàng lại biết chân tướng sự việc, nên nàng sợ bọn người Samantha sẽ giết nàng diệt khẩu.

Lúc ở Trung Quốc nàng từng bị ám sát, nếu không phải có Lý Phong bảo hộ, thì chắc nàng đã không còn sống được nữa, lúc đó nàng cũng đã hoài nghi việc ám sát là do bọn người Samantha làm.

Bây giờ đang ở Hà Lan, địa bàn của Samantha , rất có thể bọn hắn sẽ làm những chuyện càng điên cuồng hơn !

Chỉ khi đi cùng Lý Phong nàng mới cảm thấy an tâm!

"Chỉ cần ngươi không ngại. . . ta thì thế nào cũng được."

Lý Phong dẫn xuống sự dao động trong lòng, vừa cười vừa nói.

Tiết Tình so với Tưởng Vận Trúc cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, dù là khuôn mặt hay dáng người đều là cực phẩm, đi với nàng tuy không làm gì được nhưng cũng rất bổ mắt.

Sau khi đi ra, Tiết Tình đăng nhập Uber để gọi xe.

Nơi này là khu nhà giàu của Amsterdam, nhà nào cũng có xe sang , nếu không có tình huống đặc biệt thì sẽ không có taxi ở gần.

Tiết Tình đã chuẩn bị sẵn 10 đô la mỹ phí gọi xe trái tuyến, ai ngờ chỉ sau 1 phút đã có một chiếc xe taxi nhận yêu cầu.

"Vận khí của chúng ta cũng không tệ lắm."

Tiết Tình hươ hươ điện thoại, cười nói.

Mắt Lý Phong sáng lên, cười cười nói: "Ừm, đúng là 'vận khí' rất tốt ."

Tài xế xe taxi không để hai người đợi lâu, khoảng 5 phút sau đã đến chỗ hai người đang chờ.

Tiết Tình nhìn biển số, xác nhận đúng xe, định leo lên thì ai ngờ Lý Phong giữ nàng lại: "Để ta lên trước."

Trong lòng Tiết Tình ấm áp, đợi đến khi Lý Phong lên xe mới ngồi vào.

"Khách sạn năm sao gần nhất , cảm ơn."

Lý Phong nói với tài xế.

"Ok, vui lòng thắt dây an toàn, chúng ta lập tức sẽ di chuyển."

Tài xế xe taxi bật đồng hồ tính tiền , khởi động xe đi về phía đường cái.

Nhìn bóng lưng của tài xế xe taxi , Lý Phong liền phát hiện hắn rất mạnh, cả người cơ bắp cuồn cuộn.

Đúng lúc này, tài xế hỏi: "Hai bạn trẻ, các ngươi là khách du lich người Hoa?"

"Đúng vậy." Lý Phong gật gật đầu, hỏi tiếp: "Bác tài, ngươi có phải là thường xuyên tập thể dục không, body trông thật đẹp."

Tiết Tình ngồi kế bên cảm thấy hơi kinh ngạc, trước giờ đi taxi ở Trung Quốc, Lý Phong chưa bao giờ trò chuyện với tài xế taxi.

"Anh bạn trẻ, ngươi nói như vậy người ta sẽ hiểu lầm đấy."

Tài xế nhún nhún vai, đùa cợt nói .

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, như cười mà không phải cười hỏi: "Hả, hiểu lầm cái gì?"

"Hiểu lầm giới tính ngươi có vấn đề." Tài xế cười ha ha một

tiếng, nói tiếp: "Anh bạn, bạn gái của ngươi rất xinh đẹp, dáng người cũng đẹp, ta cảm thấy ngươi nên đặt sự chú ý của mình lên nàng mới đúng."

Nghe xong câu này, khuôn mặt Tiết Tình ửng đỏ: "Ta. . . Ta và hắn chỉ là quan hệ bạn bè bình thường thôi."

"Đừng giả bộ nữa được không, ta thấy hai ngươi rất thân mật, sao có thể không phải người yêu?" Tài xế nói.

"Còn nhớ rõ ngươi mới nói gì không?" Lý Phong hỏi .

"Hử?" Tài xế liếc qua kính chiếu hậu nhìn Lý Phong, lộ ra sắc mặt quái dị nói : "Anh bạn trẻ, đừng nói ngươi có vấn đề giới tính thật nhé? Ta nói trước, ta là trai thẳng , chỉ hứng thú với nữ nhân , tốt nhất ngươi đừng mơ tưởng gì đến ta."

Nghe câu này, Tiết Tình che miệng cười rộ lên.

"Ngươi cười cái gì, chẳng lẽ ta nói không đúng?" Tài xế nhíu mày, hỏi.

"Đương nhiên không đúng, hắn có bạn gái, còn rất xinh đẹp." Trong mắt Tiết Tình lóe lên vẻ mất mát, từ từ nói .

"Bạn gái hắn không phải chính là ngươi sao? Nói đùa à! Hay là. . . Ngươi là tình nhân của hắn ?" Tài xế nhìn hai người bằng kính chiếu hậu, dường như đang muốn tìm chứng cớ từ khuôn mặt hai người.

"Tình nhân?" Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, nói: "Tài xế, ta rất chung tình, không phải loại người tệ bạc."

Tiết Tình bĩu môi, chung tình ? Vậy ngươi giải thích thế nào về Hứa Mạn ?

Trước đây Tiêu Lăng Phi có nhắc đến Hứa Mạn, lúc đó Tiết Tình còn tưởng rằng có hiểu lầm gì đó, nhưng mà mấy ngày trước sau khi Hứa Mạn tuyên bố ký hợp đồng với công ty giải trí Thịnh Đường, Tiết Tình đã biết, giữa Lý Phong và Hứa Mạn có quan hệ không đơn giản.

Nếu không thì Thiên Hậu của làng phim ảnh và ca hát sao lại chịu ký hợp đồng với công ty giải trí Thịnh Đường , ký với mấy công ty lớn khác không tốt hơn sao?

Có điều nàng cũng không có chứng cứ, không nói được gì, mà cho dù có chứng cứ, thì nàng cũng đâu có tư cách gì để ghen vì Lý Phong ?

Xét đến cùng, chẳng qua là Lý Phong đang thực hiện nhiệm vụ bảo vệ nàng mà thôi. . .

"Có thật không anh bạn, nếu vậy ta sẽ rất bội phục ngươi, nếu như ta là ngươi , đối mặt với nữ nhân xinh đẹp như thế , tuyệt đối sẽ không cầm lòng được . . . Hắc hắc." Nói đến đây, trong mắt tài xế lóe lên tà quang.

Sắc mặt Tiết Tình thay đổi, đây là những lời mà tài xế taxi có thể nói sao, hắn không sợ bị kiện?

"Ồ. . . Sao đường ngươi đi càng ngày càng vắng vẻ vậy?"

Lý Phong nhìn ngoài ra cửa sổ, hỏi .

"A!"

Lúc này Tiết Tình mới phát hiện xe taxi đi sai đường, muốn đến khách sạn thì phải vào thành phố mới đúng, tại sao chiếc xe này lại lượn một vòng tròn sau đó đi tới hướng ngược lại.

Tiết Tình xem bản đồ, phát hiện nếu đi thẳng thêm một dặm Anh nữa là sẽ đến một cái nghĩa trang!

Nếu không có Lý Phong ở bên cạnh, nàng đã sợ phát ngất!

"Ồ. . . Bị phát hiện rồi sao?" Ánh mắt tài xế phát lạnh, như cười mà không phải cười nói : "Có điều các ngươi phát hiện hơi muộn, chỉ còn một dặm Anh nữa sẽ đến một cái nghĩa trang, nếu ta chôn các ngươi ở đó thì chắc là không uổng phí chuyến đi Hà Lan này của các ngươi đúng không ?"

"Có điều. . . Trước đó, ngươi sẽ phải nhìn ta ân ái với nữ nhân này, cho nên anh bạn trẻ, ta có lời khuyên, kiếp sau nếu gặp mỹ

nữ, ngươi phải nhanh chóng đoạt lấy, đừng để người khác nẫng tay trên, ha ha ha."

Nói đến đây, tài xế nở nụ cười đê tiện.

Hắn cố gắng nói chuyện linh tinh với hai người, là để phân tán sự chú ý, không phát hiện ra hắn đi lệch đường.

Có điều Lý Phong đã làm phá sản kế hoạch của hắn , nhưng không sao, từ lúc bọn họ ngồi lên taxi thì mạng bọn họ đã do hắn định đoạt.

Tiết Tình hét lên một tiếng, vô ý thức ngồi sát vào bên cạnh Lý Phong .

Lý Phong vỗ vỗ bả vai nàng, nhẹ nhàng nói: "Yên tâm , có ta ở đây, tên cơ bắp này không làm gì được ngươi đâu."

"Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân? Ngươi nghĩ ngươi là ai, siêu nhân chắc?"

Nói xong, tài xế móc ra một cây súng lục từ dưới vô lăng, nhắm vào Lý Phong: "Khôn hồn thì ngồi yên, nếu không thì ta cho ngươi ăn kẹo đồng!"

Súng này là Desert Eagle, họng súng có nòng giảm thanh, nếu nổ súng trong xe, âm thanh sẽ không truyền xa được, tên này đã tính hết cả rồi.

Lông mày Lý Phong nhướng lên , lạnh lùng nói: "Ta không thích người khác chĩa súng vào ta."

"Thật sao? Nhưng mà không may, ngươi không thích cũng không làm gì được ta."

Tài xế cười dữ tợn , ngay lập tức bóp cò!

"Phốc "

Dù là có nòng giảm thanh, nhưng Desert Eagle vẫn phát ra một tiếng vang trầm, đạn bay ra khỏi nòng, bay thẳng vào mặt Lý Phong.

"Không !"

Tiết Tình hét lên một tiếng, trong vô thức muốn dùng thân thể che cho Lý Phong, ngăn cản viên đạn này.

Có điều Tiết Tình còn chưa kịp làm gì, Lý Phong đã duỗi ngón tay ra , kẹp viên đạn trong tay!

Tiết Tình: "? ? ?"

Tài xế: "? ? ?"

Chương 530. Tốt lợi hại!

Chương 492: Tốt lợi hại!

Tài xế và Tiết Tình đều sững sờ!

Con mẹ nó! Dùng hai ngón tay kẹp đạn đang bay ra khỏi nòng, muốn làm vậy thì phản ứng phải nhanh và ngón tay phải mạnh đến mức nào?

Đây là điều con người có thể làm được sao?

"Uy lực cây súng của ngươi sao lại yếu nhu vậy, là súng đồ chơi à?"

Lý Phong vuốt vuốt đầu đạn, cười khẩy nói.

Tài xế: ". . ."

Súng đồ chơi em gái ngươi! Đây là Desert Eagle hàng thật giá thật có được không!

"Các ngươi đang. . . Giỡn với nhau à?"

Tiết Tình đã tin đây là súng đồ chơi thật, trong khoảng cách ngắn như vậy mà có thể dùng ngón tay kẹp viên đạn bay ra khỏi nòng, không phải súng đồ chơi thì là cái gì ?

Còn nữa, tiếng nổ ban nãy nghe không giống tiếng nổ của súng thật, nên chắc chắn là súng đồ chơi rồi !

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, mặt đen lại.

Hắn chỉ nói đùa một câu vậy mà cô nàng Tiết Tình lại tin thật? Có cần ngây thơ đến mức này không ?

Đúng lúc này, tài xế đột nhiên nổ súng lần nữa, nhưng lần này hắn nhắm vào Tiết Tình!

Tiết Tình bị dọa đến xanh mặt, vừa định thét lên, thì có một luồng lực lượng mạnh mẽ truyền vào bả vai nàng, kéo nàng sang một bên, té vào đùi Lý Phong.

Cùng lúc đó. . .

"Phốc" "Phốc" "Phốc "

Tài xế bắn liền ba phát!

Ba viên đạn bắn nát kính chắn gió phía sau, tiếng vỡ nát liên tiếp vang lên!

"A! Súng này là thật!"

Đến lúc này Tiết Tình mới biết mình ngây thơ đến mức nào, cây súng này là thật, súng đồ chơi sao bắn nát kính chắn gió được ?

Đồng thời, Tiết Tình cũng hiểu rõ hơn về cường giả võ đạo.

"Ngươi muốn chết!"

Lý Phong nổi giận, nếu như hắn không phản ứng kịp thời, Tiết Tình đã chết tại chỗ rồi.

Tài xế cũng không nghĩ tới ngay cả Tiết Tình hắn cũng không giết được, sau đó hắn liền muốn nhảy khỏi xe để chạy trốn, có điều làm sao Lý Phong cho hắn cơ hội được?

Trong nháy mắt lúc hắn mở cửa xe, Lý Phong dùng tay chộp vào cổ hắn, khóa người hắn lại.

Cho dù thân thể hắn cường tráng đến mức nào, thì đối với Lý Phong hắn cũng như một đứa trẻ sơ sinh, không hề có lực phản kháng.

"Phanh "

Lý Phong không vặn gãy cổ tài xế, mà đánh ra một chưởng vào cổ, đánh hắn ngất đi.

Bởi vì taxi đang chạy, tài xế lại xỉu, cánh tay hắn trượt trên vô

lăng, làm xe cũng lệch về hướng bên phải.

Trước đó Tiết Tình đang nằm rạp trên đùi Lý Phong, nghe thấy tài xế bị Lý Phong đánh xỉu nên định ngước lên nhìn, đúng lúc này, xe lệch mạnh về phía bên phải, nên nàng vô tình mất đà ngã về phía Lý Phong.

Vừa đúng lúc này Lý Phong quay đầu qua. . .

Sau đó, miệng hai người đụng vào nhau.

Bốn mắt nhìn nhau, Tiết Tình cảm thấy trong đầu vang tiếng ”Ông” một tiếng, cả người sững sờ!

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Tiết Tình tăng lên, tiến độ hiện tại là 51% (giai đoạn mập mờ)."

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, lúc này xe cũng đang đâm thẳng về hướng bên phải, sắp ngã xuống một cái rãnh sâu!

Lý Phong không rảnh để giải thích, nhảy vọt tới hàng ghế trước, một tay nắm lấy vô lăng nhẹ nhàng kéo về phía bên trái để lấy lại đà, đợi chiếc xe ổn định lại mới đạp thắng, taxi dần dần dừng lại.

Trong xe, không gian chìm vào yên tĩnh. . .

"Ta. . . Ta không nghĩ tới ngươi lại đột nhiên té nhào tới. . ."

Lý Phong tắt máy, sau đó xấu hổ nói.

"Ngươi muốn nói cái gì. . ."

Tiết Tình khóc không ra nước mắt, lần trước ở khách sạn đã có một “cơ duyên” hôn Lý Phong, lần này “cơ duyên “ lại xuất hiện lần nữa. . .

Trời ạ, nếu tạo hóa thật sự muốn bọn họ hôn nhau, thì có thể vui lòng thêm một chút lãng mạn hay không?

"Ta muốn nói. . . Ta không cố ý."

Lý Phong cười khổ nói.

Hắn không nghĩ tới chính mình và Tiết Tình lại tiếp xúc thân mật lần nữa, mà kiểu thân mặt này quá bạo lực, Tiết Tình ngã vào hắn trong lúc hắn quay đầu, hai hàm răng đập bộp vào nhau một cái, hơi đau nhức một chút.

Cũng may Tiết Tình là đại mỹ nữ, nếu không thì trải nghiệm này không còn lãng mạn nữa rồi !

"Ta biết ngươi không cố ý. . ." Tiết Tình thẹn thùng lườm hắn, sau đó nói sang chuyện khác: "Tên tài xế này là sát thủ à?"

Thấy Tiết Tình không truy cứu nữa, Lý Phong thở phào: "Chắc là vậy, ta cảm thấy lúc chúng ta đi qua hải quan đã có người theo dõi chúng ta."

Chắc chắn sát thủ Phong Vũ Lâu lần đó là do Samantha thuê, nếu nàng muốn diệt trừ Tiết Tình, chắc chắn nàng sẽ theo dõi nhất cử nhất động của Tiết Tình, lấy thân phân địa vị của nàng, rất dễ dàng để theo dõi một người mới vào nước.

Thời điểm mà bọn hắn đi qua cửa khẩu hải quan, lúc Tiết Tình vừa đặt chân tới Hà Lan, thì Samantha đã biết việc Tiết Tình trở về, sau đó Samantha đoán được Tiết Tình sẽ đến trang viên Matthew gặp Orlando lần cuối, nên đã an bài sát thủ từ sớm.

Đợi đến lúc bọn hắn vừa ra khỏi cửa trang viên, tên sát thủ giả dạng tài xế taxi đã chờ sẵn rồi.

"Nói như vậy việc chúng ta ở Hà Lan chẳng phải là rất nguy hiểm sao?"

Sắc mặt Tiết Tình hơi tái đi, giọng nói run rẩy.

Nàng biết rõ sự đáng sợ của một công Tước phu nhân ở Hà Lan, nếu Samantha quyết tâm muốn giết nàng , thì sẽ còn rất nhiều lần ám sát chờ nàng trong tương lai !

Mắt Lý Phong sáng lên, trầm giọng nói: "Yên tâm đi, có ta ở đây, ngươi sẽ an toàn."

Thiên thời địa lợi nhân hoà, hắn không chiếm được nhân tố nào cả ! nhưng hắn có một ưu thế lớn nhất, đó là võ đạo của hắn!

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì chắc là Samantha còn chưa biết hắn là một võ đạo cường giả cấp S+, nên sát thủ nàng phái ra không hề mạnh chút nào, ví dụ như tài xế taxi này đối với Lý Phong chẳng khác gì gà con so với chim ưng.

Chỉ cần Lý Phong bại lộ thực lực của mình thì mọi chuyện sẽ không sao, tất nhiên, nếu mọi chuyện quá tầm kiểm soát thì hắn cũng có thể dùng thuật truyền tống, đến lúc đó chỉ cần nhoáng một cái trở lại Trung Quốc là xong!

"Cám ơn ngươi, Lý Phong, nếu như không có ngươi, ta thực sự không biết mình nên làm gì."

Tiết Tình đang rất cảm động, Lý Phong đã bảo vệ nàng quá nhiều lần, nàng lại chưa bao giờ làm gì được cho Lý Phong. . .

"Cám ơn cái gì, đây là việc ta phải làm." Lý Phong lắc đầu, sau đó nói sang chuyện khác: "Ta cảm thấy tên sát thủ này còn một chút giá trị lợi dụng, ngươi chờ một chút, để ta thôi miên hắn, khiến hắn trở thành người của chúng ta."

Tiết Tình: "? ? ?"

Cái gì. . . Lý Phong biết cả thuật thôi miên? Thật lợi hại!

Lý Phong đương nhiên không biết thuật thôi miên, mà hắn cũng không có ý định mua sắm sách kỹ năng thôi miên từ khu mua sắm hệ thống, hắn chỉ là muốn sử dụng. . . 《 Nô Ấn 》!

Trước đó từng có một nhiệm vụ là biến Hoa Gian Hội Lý Hương thành nô lệ, hệ thống tạm thời cung cấp một bản 《 Nô Ấn 》, hiện tại hắn là cường giả S+, đã có thể đồng thời nắm giữ hai nô lệ.

Sau khi thu sát thủ này thành nô lệ, hắn có thể để sát thủ đi ra làm chứng tại thời khắc mấu chốt, bất quá trước lúc này, hắn phải dùng Đọc Tâm Thuật làm rõ ràng một ít chuyện. . .

Tiêu hao 50 điểm chinh phục, Lý Phong mua lại 《 Nô Ấn 》.

"Nô ấn: Kỹ năng do nhà phát triển hệ thống căn cứ theo điển tịch thời Thượng Cổ sáng tạo ra, học được kỹ năng này, có thể đưa nô

ấn vào cơ thể mục tiêu, sửa đổi một bộ phận trí nhớ của mục tiêu, làm mục tiêu trở thành nô lệ tuyệt đối trung thành của ký chủ."

"Ghi chú 1: Kỹ năng này chỉ có hiệu quả với mục tiêu có cảnh giới thấp hơn kí chủ."

"Ghi chú 2: Số lượng mục tiêu có thể khống chế sẽ tăng lên tương ứng theo đẳng cấp ký chủ tăng lên, cấp A chỉ có thể sử dụng với một mục tiêu, cấp S có thể sử dụng với hai mục tiêu, cứ thế mà suy ra."

Nhìn giới thiệu, Lý Phong liền học tập 《 Nô Ấn 》, một đạo ánh sáng lóe lên, trong đầu hắn liền xuất hiện một đoạn trí nhớ có quan hệ với 《 Nô Ấn 》.

Chương 531. Kế hoạch không đuổi kịp biến hóa

Chương 493: Kế hoạch không đuổi kịp biến hóa

"Này, dậy đi, mặt trời chiếu tới cái mông rồi."

Lý Phong mở đèn trần xe lên, vỗ vỗ khuôn mặt của tên sát thủ nói.

Tiết Tình: ". . ."

Mặt trời ở đâu ra, đây rõ ràng là đèn trần xe có được không? Vả lại, có nàng ở đây mà Lý Phong không thể dùng từ cho văn minh hơn một chút sao ?

"A!"

Tên sát thủ mở hai mắt ra, vừa nhìn thấy Lý Phong đã hét ầm lên.

"Bốp ! "

Lý Phong vả một phát vào mặt tên sát thủ, cười lạnh nói: "Kêu la cái gì, ngươi có phải đàn bà không vậy?"

Tiết Tình ngồi sau trừng lớn mắt, đàn bà thì sao, ngươi muốn kỳ thị giới tính?

"Ách. . . Không phải là ta kỳ thị giới tính." Lý Phong thấy Tiết Tình trừng to mắt, lập tức xấu hổ giải thích.

Sắc mặt Tiết Tình lộ vẻ quái dị gật gật đầu, chỉ một động thái nhỏ của mình mà Lý Phong cũng phát hiện sao? Không lẽ Lý Phong cũng thích mình ! Aaaa, tại sao vừa nghĩ như vậy đáy lòng đã vui sướng như vậy, Tiết Tình a Tiết Tình, ngươi đúng là mê trai vứt hết liêm sỉ ~

"Ngươi. . . Ngươi là ai?"

Tên sát thủ hiện lên vẻ mặt kinh khủng.

Vốn tưởng nhiệm vụ này rất đơn giản, ai ngờ độ khó lại lên tới cấp địa ngục, quá đen đủi!

"Ta là ai không quan trọng, quan trọng là. . . Ngươi là ai, ngươi và Samantha có quan hệ gì?"

Trong lúc nói chuyện Lý Phong đã dùng tới Đọc Tâm Thuật.

Sát thủ giật mình, sau đó nói: "Ta không biết ngươi đang nói cái gì. . ."

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cá: "À. . . ra là vệ sĩ của Samantha . . . Thú vị."

Sát thủ mắt chữ O mồm chữ A, nhìn Lý Phong mà kinh hãi như gặp quỷ giữa ban ngày nói: "Ngươi làm sao. . ."

Lời nói được một nửa, hắn liền lấy tay che miệng, trên mặt lộ vẻ hối hận.

Ở ghế sau, Tiết Tình cũng lấy tay che miệng, vẻ mặt kinh ngạc, Lý Phong chỉ hỏi một câu mà đã đoán được, thật lợi hại!

"Nếu vậy thì ta sẽ cho ngươi làm nhân chứng ."

Lý Phong vỗ vỗ bả vai sát thủ, giống như là đã thỏa thuận xong với hắn.

Ánh mắt tên sát thủ lóe lên một cái , nói: "Anh bạn trẻ, chỉ cần ngươi không giết ta, ngươi muốn ta làm gì cũng được."

"Dù là đang ở trong phòng tắm ta làm rơi cục xà phòng rồi bắt ngươi nhặt lên ngươi cũng đồng ý sao?" Lý Phong hỏi ngược lại.

Sát thủ sững sờ!

Ngay cả Tiết Tình cũng đỏ mặt, không nhịn được nghĩ lung tung.

Không lẽ giới tính của Lý Phong có vấn đề?

Lý Phong thở dài, thất vọng nói: "Thôi đi, ngay cả nhặt cục xà phòng ngươi cũng không đồng ý làm, ta sao có thể tin tưởng ngươi?"

Sắc mặt sát thủ hơi biến, sau đó cắn răng nói: "Anh bạn TRẻ, nếu ngươi muốn như vậy thật, ta. . . Ta có thể cúi xuống nhặt!"

Chỉ cần có thể giữ mạng, nhặt xà phòng một lần thì có sao, ở trong tù rất nhiều phạm nhân cũng bị bắt nhặt xà phòng, cùng lắm thì vài ngày không ngồi được, không có vấn đề gì lớn!

"Dù vậy ta vẫn không tin ngươi." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, sau đó dùng tay ấn vào trán hắn, nói: "Nô ấn!"

Vừa nói xong, một luồng sáng lóe lên trong mắt hắn, tên sát thủ run bần bật như giật điện, vài giây sau, hắn ngừng run rẩy, trên mặt hiện lên vẻ ngờ nghệch, sau đó ôm quyền quỳ xuống hô lớn: "Victor bái kiến chủ nhân!"

Bởi vì không gian trong xe nhỏ hẹp, hình thể của tên sát thủ lại cao lớn, cho nên dáng quỳ của hắn rất tội nghiệp.

Mặc dù bộ dáng và lời nói của tên sát thủ rất hài hước, nhưng Tiết Tình không cười nổi: "Chủ. . . Chủ nhân? Trời ạ, đây mà là thôi miên sao, thật đáng sợ!"

Thử tưởng tượng mà xem, nếu như Lý Phong cũng thôi miên nàng giống như tên kia, vậy nàng cũng sẽ tôn thờ Lý Phong làm chủ nhân, sau đó... sau đó Lý Phong chẳng phải muốn làm gì nàng thì làm ?

Lúc này, trong đầu Tiết Tình hiện ra rất nhiều hình ảnh không thích hợp với trẻ em dưới 18 tuổi. . .

Tuy Tiết Tình không có kinh nghiệm yêu đương, Nhưng nàng ở Amsterdam, thủ đô của Hà Lan, nơi ăn chơi có tiếng trên thế giới, dù chưa ăn thịt heo nhưng đương nhiên từng thấy heo chạy, trong đầu có những hình ảnh kia cũng là bình thường.

Cũng may Lý Phong không dùng Đọc Tâm Thuật với Tiết Tình, nếu không sẽ tức phun máu.

Con mẹ, tiểu gia bỉ ổi như vậy sao? Nếu ta bỉ ổi như vậy, ngươi sao có thể bình yên tới Hà Lan? Đã sớm... khụ khụ...!

"Đưa chúng ta vào thành phố, sau đó ngươi trở về nói là đã hoàn thành nhiệm vụ, hiểu không?"

Lý Phong dặn dò.

Tất nhiên tên sát thủ sẽ đáp ứng, bây giờ trong đầu của hắn chỉ có chấp hành mệnh lệnh, lời Lý Phong nói chính là thánh chỉ, cho dù biết là làm không được vẫn sẽ tuân theo.

Lý Phong gật đầu, quay lại hàng ghế sau, taxi lại khởi động, đi vào trong thành phố .

"Lý. . . Lý Phong, thuật thôi miên của ngươi thật lợi hại, có thể duy trì được bao lâu ? sau khi hết hiệu lực hắn có nhớ được gì không?"

Tiết Tình vẫn còn lo lắng, nên thử dò hỏi.

"Chỉ cần ta không giải trừ, nó sẽ có tác dụng mãi mãi, sau khi giải trừ thì không thể nhớ ra đoạn ký ức này."

Lý Phong không cần suy nghĩ nhiều, trả lời ngay.

"A. . ." Sắc mặt Tiết Tình hơi biến , một suy nghĩ đáng sợ xuất hiện trong não của nàng.

Có khi nào nàng từng bị Lý Phong thôi miên hay không ?

"Không, không phải, Lý Phong không phải loại người như vậy, ta phải tin hắn!"

Tiết Tình lắc lắc đầu, đá suy nghĩ này ra khỏi não, Lý Phong nàng biết sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy.

Với lại. . . Cho dù trí nhớ biến mất, nhưng thân thể vẫn sẽ cảm nhận được, ví dụ như phía dưới đau đớn ...?

Trong lúc suy nghĩ miên man, taxi đã đi đến một khách sạn năm sao trong thành phố, hai người xuống xe, tên sát thủ làm theo yêu

cầu của Lý Phong quay xe về trang viên.

Trước khi vào khách sạn, Lý Phong hỏi: "Ngươi muốn ở chung phòng với ta thật à?"

Hắn sợ Tiết Tình đổi ý, cho nên mới hỏi để xác nhận lại.

Sắc mặt Tiết Tình biến ảo mấy lần, sau đó cắn răng nói : "Đúng, có điều tuy ở chung phòng, nhưng ta ngủ bên ngoài, ngươi ngủ bên trong."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, quả nhiên mọi thứ không được như hắn tưởng tượng : "Để ta ngủ bên ngoài ngươi ngủ bên trong đi, ta là nam , ngủ một đêm trên ghế sô pha cũng không có gì to tát."

Tiết Tình định nói tiếp gì đó, nhưng Lý Phong đã mở cửa đi vào, nên nàng đành từ bỏ.

Lúc hai người tới quầy tiếp tân, Lý Phong nói muốn thuê một phòng, nữ tiếp tân nói: "Xin lỗi ngài, khách sạn chỉ còn phòng tiêu chuẩn, ngài có muốn thuê hay không?"

Lý Phong: ". . ."

Tiết Tình: ". . ."

Con mẹ nó đúng là tính trước bước không qua!

"Làm sao bây giờ, hay là đổi khách sạn khác?" Lý Phong quay qua hỏi.

Tiết Tình khẽ cắn môi , sau đó lắc đầu nói: "Không được, muộn lắm rồi, cứ ở đây đi."

"Ở phòng tiêu chuẩn ?" Lý Phong nhíu mày, sau đó gật đầu nói: "Được rồi, để ta nằm dưới đất."

Tiết Tình há mồm muốn nói gì đó, nhưng lại thôi.

Bởi vì hai người nói tiếng Hoa , nên nữ tiếp tân của khách sạn cũng không biết hai người đang nói gì.

Lát sau, hai người lên lầu, bước vào cửa, lúc này Tiết Tình nói: "Ngươi cũng ngủ trên giường đi, ngủ trên sàn không thoải mái."

Không đợi Lý Phong trả lời, Tiết Tình liền nói tiếp: "Ta. . . Ta đi tắm trước."

Nói xong, Tiết Tình mở vali lấy quần áo, chạy như bay vào phòng tắm.

"Tiết Tình đồng ý ngủ chung giường với ta ? Chuyện này có ý nghĩa gì không nhỉ ?"

Lý Phong sờ cằm trầm tư.

Chương 532. Lại một kinh hỉ?

Chương 494: Lại một kinh hỉ?

Trong tình huống bình thường, khi một nữ nhân không bài xích ngủ chung giường với nam nhân, vậy quan hệ hai người chỉ còn kém một tầng ngăn cách mỏng như giấy, một ngọn lửa nho nhỏ cũng có thể đốt cháy cả đồng bằng.

Chỉ là quan hệ của Lý Phong cùng Tiết Tình rất đặc thù, hai người không phải là người yêu, thuê chung một gian phòng cũng là vì tình thế bất đắc dĩ. . .

"Không nghĩ nữa, tóm lại đợi chút nữa ta phải trấn định mới được, miễn cho để Tiết Tình cảm thấy ta là loại đàn ông bỉ ổi."

Lý Phong hạ quyết tâm cứ ngồi ở trên giường an tĩnh chờ đợi.

Nửa giờ sau, Tiết Tình đi ra ngoài.

Nàng mặc một bộ váy ngủ hai dây trắng ngà, chất liệu là tơ lụa, áp sát vào người, phác hoạ ra từng đường cong mê người.

Tiết Tình đeo dép lê khách sạn, cặp chân trơn bóng thẳng tắp lộ ra ngoài, ở dưới ánh đèn tản ra màu sắc cực kì mê người.

Tiết Tình tay cầm khăn mặt lau tóc, chậm rãi đi tới trước mặt Lý Phong: "Ta tắm xong rồi, ngươi có thể vào tắm."

Nói tới đây, khuôn mặt Tiết Tình ửng đỏ, ánh mắt có chút trốn tránh.

Tuy nàng cùng Lý Phong đã ở chung một thời gian, nhưng khi đó bọn họ luôn ngủ ở hai căn phòng, vừa nghĩ tới chút nữa sẽ nằm cùng giường với Lý Phong, trái tim Tiết Tình liền không nhịn được đập bình bịch bình bịch.

"Được."

Lý Phong cầm quần áo, bước nhanh vào phòng tắm.

Ngay tại thời điểm Lý Phong muốn đóng lại cửa phòng, sắc mặt Tiết Tình đột nhiên kịch biến, gấp giọng hô: "Chờ một chút!"

Lý Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó quay đầu lại hỏi: "Làm sao vậy?"

"Ta. . . Ta quên đồ trong đó."

Tiết Tình khóc không ra nước mắt, trước đó nàng tắm rửa một mực suy nghĩ lát nữa p hải làm như thế nào để đối mặt Lý Phong, một mực khẩn trương, sau đó lúc đi ra đã quên mang theo quần áo.

Đồ bên ngoài còn bình thường, mấu chốt lại là bộ nội y, nếu để cho Lý Phong nhìn thấy. . . Trời ạ, mắc cỡ chết người!

"Quên đồ?" Lý Phong đầu tiên là sững sờ, tiếp theo mới phản ứng lại, vô ý thức nhìn vào trong phòng tắm một chút, sau đó thấy được bộ nội y màu trắng.

"Ồ. . . Vậy mà là viền ren cotton?"

Lý Phong âm thầm nói.

Màu sắc nằm trong dự đoán của Lý Phong, Tiết Tình là người hướng nội, thậm chí có chút lạnh nhạt, nàng rất không có khả năng mặc đồ màu đỏ, màu tím các kiểu, màu đen, màu trắng thì vừa vặn phù hợp.

Trong hai loại màu sắc này, màu đen đại biểu cho thần bí, màu trắng là ẩn dụ của sự thuần khiết, Tiết Tình có tính cách không màng danh lợi, mặc đồ trắng không còn gì thích hợp bằng.

"A! Không cho phép nhìn!"

Tiết Tình quýnh lên, ngay sau đó muốn xông vào phòng tắm ôm lấy quần áo.

Chỉ là nàng chạy quá mau, bởi vì vừa tắm rửa, mặt đất phòng tắm có chút trơn, Tiết Tình vừa xông vào cửa, đã trượt chân ngã

sấp mặt luôn.

Ngay tại thời điểm cái gáy Tiết Tình sắp tiếp xúc thân mật với mặt đất, một đôi tay mạnh mẽ có lực bế ngang nàng lên.

Trong chớp nhoáng này, trái tim Tiết Tình chậm đi một nhịp!

Một nam một nữ ở cùng một phòng, rất dễ dàng sinh sôi các loại tâm tình kì lạ, trong khoảng thời gian này, Tiết Tình một mực ở chung với Lý Phong, lại liên tiếp được Lý Phong cứu hai lần, cảm tình của nàng đối với Lý Phong cũng biến thành rất phức tạp.

Để tay lên ngực tự hỏi, đối mặt nam nhân ưu tú giống như Lý Phong, gần như không có nữ nhân nào không động tâm, Tiết Tình cũng vậy.

Tiết Tình năm nay 19 tuổi, chính là thời điểm thích mơ mộng về bạch mã hoàng tử, Lý Phong lại vượt qua tất cả tiêu chuẩn chọn bạn trai của nàng, nếu không phải nàng biết Lý Phong đã có bạn gái, có lẽ sẽ theo đuổi ngược Lý Phong a?

Dù như thế, Tiết Tình cũng không nhịn được sinh ra suy nghĩ linh tinh về Lý Phong, nhất là sau hai lần bọn họ vô thức tiếp xúc thân mật, loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

Giờ phút này, nàng bị Lý Phong ôm lấy, ở sâu trong nội tâm vậy mà hi vọng thời gian có thể tạm dừng vĩnh cửu . .

"Ta chỉ là đứng xa xa nhìn một cái, cũng không dùng tay sờ vào, ngươi kích động như vậy làm gì?"

Lý Phong vừa bực mình vừa buồn cười nói.

Hắn không giống một ít người, cả ngày chỉ biết nghĩ tới mấy chuyện dâm dục, dù thế nào hắn cũng là một nam nhân có nhiều bạn gái cực phẩm, chút định lực này vẫn phải có.

"Ta. . . Ta. . ."

Tiết Tình muốn thanh minh cho bản thân mấy câu, nhưng nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào, chỉ có thể bảo trì trầm mặc không nói.

Lý Phong lắc đầu, nâng Tiết Tình dậy nói: "Ngươi không bị trật chân chứ, có thể đi đường không?"

Lý Phong vừa buông tay, Tiết Tình đã có một loại cảm giác thất vọng mất mát, âm thầm thở dài.

Sau một lúc lâu, Tiết Tình thử nhấc chân, phát hiện không có bất cứ vấn đề gì, nàng liền lên tiếng: "Không có."

Sau đó, nàng cúi đầu bước nhanh vào trong cầm lấy bộ quần áo, quay người chạy trốn ra khỏi phòng tắm.

"Tiểu nha đầu này, da mặt quá mỏng rồi ～ "

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, đóng lại cửa phòng, bắt đầu tắm rửa.

Sau mười phút, mọi chuyện hoàn tất, Lý Phong lau tóc đi ra khỏi phòng tắm, lại phát hiện Tiết Tình đã nằm ở trên giường, đưa lưng về phía mình.

"Ngô. . . Đã ngủ rồi sao, cũng tốt, miễn đi không ít xấu hổ."

Lý Phong âm thầm cảm khái, đi tới bên giường nằm xuống.

Ngay tại thời điểm Lý Phong dự định thông qua đếm cừu để tiến vào mộng đẹp, Tiết Tình đột nhiên nói chuyện: "Lý Phong, ngươi. . . Ngủ chưa?"

Lý Phong đình chỉ đếm cừu, nhỏ giọng nói : "Còn chưa ngủ, làm sao?"

"Không sao cả, ta ngủ không nổi.” Thanh âm Tiết Tình rất nhỏ nhẹ.

"Là đang lo lắng sự tình ngày mai? Ngươi yên tâm đi, ngày mai, trước mặt các khách mời tham gia tang lễ, ta sẽ lấy ra chứng cứ chứng minh Samantha đã đầu độc chết Orlando."

Lý Phong nghĩ mình đã đoán được tâm sự của Tiết Tình, lên tiếng an ủi.

Tang lễ của Công Tước khẳng định sẽ có thật nhiều khách mời quyền cao chức trọng tham gia, nói không chừng đến cả Nữ Vương cũng có thể sẽ đích thân xuất hiện.

Chỉ cần ở trước mặt những vị khách mời này lấy ra chứng cứ đám người Samantha đã đầu độc chết Orlando, bọn hắn không chỉ không lấy được di sản cùng vị trí của Công Tước, còn phải vào ngồi tù mọt gông!

Đến lúc đó, Tiết Tình sẽ trở thành người thừa kế duy nhất của Orlando !

"A?" Tiết Tình vốn không phải vì cái này mà không ngủ được, nhưng giờ phút này nghe Lý Phong nói vậy nhất thời nổi lên hứng thú: "Thật sao? Thế nhưng mà . . Ngươi lấy đâu ra chứng cứ ?"

Nàng cùng Lý Phong vừa tới Hà Lan chưa đủ một ngày, Lý Phong đã tìm ra chứng cứ?

"Ngươi không tin tưởng thủ đoạn của ta?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái.

"Không phải. . . Ta chỉ là cảm thấy rất khó tin mà thôi." Tiết Tình phun ra một ngụm trọc khí, chậm rãi nói.

Nếu như Lý Phong thật sự có được chứng cứ Samantha đã đầu độc giết chết phụ thân, vậy hắn thật sự quá đáng sợ!

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Lý Phong còn cho nàng ít kinh hỉ sao? Cho dù Lý Phong thật sự lấy ra chứng cứ, cũng chẳng qua là cho nàng thêm một lần kinh hỉ thôi!

"Lý Phong, ngươi. . . Ngươi có thể ôm ta ngủ không, ta. . . Ta có chút sợ hãi."

Nói xong câu đó, Tiết Tình e lệ nhắm lại hai mắt, khuôn mặt như bị một rặng mây hồng bao phủ.

May là hai người dựa lưng vào nhau, cho nên Lý Phong không nhìn thấy biểu lộ hiện tại của Tiết Tình, chỉ là một câu nói này đã làm Lý Phong phải sững sờ!

(chương sau ra vào chừng 10h30 tối)

Chương 533. Mị lực không đủ?

Chương 495: Mị lực không đủ?

Không phải chứ. . . Tiết Tình vậy mà chủ động bảo tiểu gia ôm nàng, chẳng lẽ nàng muốn câu dẫn tiểu gia? Không thể nào a!

Trong ấn tượng của Lý Phong, Tiết Tình là thục nữ lạnh nhạt, hiếm khi quan tâm cái gì.

Một cô gái nhỏ đến cả quần áo lót cũng không muốn cho hắn nhìn thấy sẽ chủ động bảo hắn ôm? Trong này có hiểu lầm gì không?

"Cái kia. . . Ta không nghe rõ, ngươi có thể lặp lại lần nữa không?"

Lý Phong sợ mình gặp ảo giác, không khỏi hỏi.

Tiết Tình: ". . ."

Nàng cũng không biết mình bị làm sao, mà đột nhiên lại bảo Lý Phong ôm mình ngủ, hiện tại nàng lấy đâu ra dũng khí lặp lại a?

"Không có. . . Không có gì, ngủ đi."

Sau khi nói xong, Tiết Tình co rụt cổ lại.

Đúng lúc này, Lý Phong giang tay ôm lấy nàng: "Không sao, có ta ở đây, ngươi sẽ rất an toàn."

Trước đó Lý Phong cũng là suy nghĩ quá nhiều, hắn là cường giả S+ , thính lực kinh người, làm sao có thể nghe lầm?

Tiết Tình đã chủ động đưa ra yêu cầu, nếu như hắn không thỏa mãn chẳng phải là gây thương tổn đến tâm linh người ta?

Hơn nữa, cơ hội được quang minh chính đại tiếp xúc thân mật với Tiết Tình mà hắn lãng phí như vậy thì quá không xứng với

thân phận kí chủ của Hệ thống cứu vãn nữ thần rồi.

Trong chớp nhoáng này, Tiết Tình đã cảm thấy trái tim treo cao đến cuống họng, hoảng sợ hồi hộp vô cùng

Bối rối đồng thời Tiết Tình còn cảm thấy có chút ngọt ngào, rất muốn quay người đối mặt Lý Phong, nhưng sau cùng nàng vẫn không có dũng khí làm chuyện đó.

"Cám ơn ngươi, ta. . . Sẽ nhớ ngươi cả đời."

Tiết Tình dùng ngữ khí run rẩy nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Làm sao đang yên đang lành lại nói như vậy, làm như cuối cùng bọn họ nhất định sẽ tách ra vậy.

"So với để ngươi nhớ một đời, ta càng hy vọng chúng ta có thể cả một đời cùng ở. . . A không phải, ý ta là muốn nói thường xuyên liên hệ, ừm đúng đúng, thường xuyên liên hệ."

Lý Phong thiếu chút nữa nói thành "Cả một đời cùng ở chung", may mà hắn phản ứng nhanh, không thì đã hiểu lầm lớn.

Đương nhiên, nếu nói hắn không có suy nghĩ xa vời với Tiết Tình là chuyện không thực tế, tuy Tiết Tình tuổi không lớn lắm, chỉ mới 19, nhưng con gái vốn phát dục sớm hơn con trai, Tiết Tình 19 tuổi, luận dáng người đã có thể so sánh với Ngụy Băng Khanh, Tô Đồng.

Lại thêm khuôn mặt con lai hai dòng máu của Tiết Tình vốn có một loại mị lực đặc biệt, thời gian dài ở chung Lý Phong tự nhiên khó tránh khỏi động tâm.

Chỉ là Tiết Tình quá đơn thuần, Lý Phong cũng không tiện gây họa cho người ta. . .

"Phốc phốc "

Tiết Tình bị Lý Phong chọc cho che miệng cười rộ lên, một lát sau nàng mới lên tiếng: "Nếu có cơ hội một mực ở chung, ngươi có

vui mừng không?"

"Hửm?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, bắt đầu suy tư thâm ý trong câu nói này.

"Ngươi cùng Hứa Mạn có quan hệ như thế nào?"

Đúng lúc này, Tiết Tình đột nhiên hỏi.

"Cái này. . ." Lý Phong lộ vẻ xấu hổ, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Lý Phong trầm mặc đã nằm trong dự liệu của Tiết Tình, có điều nàng sẽ không dễ dàng buông tha Lý Phong như vậy, ngay sau đó thì truy vấn: "Các ngươi là tình nhân?"

"Không phải." Lý Phong lắc đầu, cười khổ nói: "Nàng giống Vận Trúc, đều là bạn gái chính quy của ta."

Tiết Tình: "? ? ?"

Chính quy em gái ngươi a? Đã có Tưởng Vận Trúc xinh đẹp như hoa như ngọc, Lý Phong còn không biết xấu hổ nói Hứa Mạn là bạn gái chính quy của hắn, hắn nghĩ bây giờ là thời cổ đại, Hứa Mạn cùng Tưởng Vận Trúc là bình thê sao?

(bình thê:hai người vợ ngang hàng)

Sau một hồi lâu, Tiết Tình phun ra một ngụm trọc khí, hỏi: "Vận Trúc tỷ biết không?"

"Ừm, biết, các nàng đều biết đối phương." Lý Phong mặt mo đỏ ửng, có chút xấu hổ.

Cho tới nay chuyện điều hòa quan hệ giữa các nữ nhân luôn làm Lý Phong vô cùng đau đầu, may mà hắn đã sớm làm cho các nàng yêu hắn say đắm, sau đó lại tìm một cái cơ hội phù hợp nói tới những người còn lại.

Đối với cái này, chúng nữ tuy rằng trong lòng ghen ghét, nhưng cũng chỉ có thể tiếp nhận, ai bảo các nàng không thể rời bỏ Lý Phong?

Chỉ có một người là Lý Phong chưa để lộ ra, đó chính là Tưởng Mộng Dao, nàng cùng Tưởng Vận Trúc có quan hệ quá đặc biệt, Lý Phong chưa biết nên nói thế nào.

"A!" Tiết Tình kinh ngạc xoay người lại, nhìn Lý Phong hỏi: "Các nàng có thể tiếp nhận?"

Hoa Hạ là nơi có chế độ một vợ một chồng, mà bầu không khí còn tương đối bảo thủ, những nữ nhân này vậy mà nguyện ý dùng chung một bạn trai? Nói dối sao!

"Có thể a, ai bảo ta quá ưu tú chứ."

Lý Phong mặt không đỏ tim không gấp nói.

Hắn còn có thể nói cái gì, chỉ có thể tự thiếp vàng lên mặt mình thôi.

"Vậy cũng đúng."

Tiết Tình gật đầu phụ họa.

Lý Phong: "? ? ?"

Tiểu gia chỉ là chém gió mà thôi, Tiết Tình sao lại gật đầu thừa nhận? Như vậy sẽ làm chính ta cảm thấy ngượng ngùng a!

Lúc này Tiết Tình cũng kịp phản ứng lại ý nghĩa lời nói của mình là gì, ngay sau đó mặt ửng đỏ nói: "Ý ta là. . . Ngươi xác thực rất ưu tú, nhưng quan hệ của ngươi cùng hai người bọn họ chắc phải có gì đặc biệt, nên bọn họ mới chịu đồng ý để người còn lại tồn tại, loại chuyện này ta là người ngoài nên không dám phán xét."

Nói đến đây, ngữ khí của Tiết Tình có chút thương cảm.

Nói cho cùng Lý Phong chỉ là tiếp nhận nhiệm vụ bảo hộ nàng, một khi nhiệm vụ hoàn thành, hai người sẽ tách ra. . .

Lý Phong thở dài: "Cái này. . . Ta cũng không biết, chỉ có thể nói đời trước ta có khả năng đã từng cứu hệ ngân hà."

"Ừm, thời gian không còn sớm, nghỉ ngơi thôi."

Nói xong Tiết Tình liền muốn xoay người sang chỗ khác, nhưng lúc này, một cái suy nghĩ lớn mật đột nhiên hiện lên trong đầu, tiếp theo nàng không thèm cân nhắc thêm, lập tức giống như chuồn chuồn lướt nước, hôn lướt qua bờ môi Lý Phong, rồi lập tức tách ra.

Tiếp theo, Tiết Tình lộ vẻ mặt ửng hồng xoay người sang chỗ khác.

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Hôn tiểu gia liền chạy? Đây là ý gì?

Nội tâm bắt đầu nổi lên ý nghĩ xấu, cái ôm của Lý Phong chặt hơn mấy phần.

Cảm nhận được động tác của Lý Phong, Tiết Tình cảm thấy ngọt ngào , run giọng nói : "Đây là vì cám ơn ngươi hôm nay cứu ta, không nên suy nghĩ nhiều, ngủ sớm đi."

Lý Phong khóc không ra nước mắt, trêu chọc hắn xong rồi giải thích một câu đơn giản như vậy? Vậy hắn làm sao bây giờ?

Bỏ đi, Tiết Tình nói cái gì thì cứ thế mà làm, hắn tạm thời nhịn một đêm. . .

Không biết qua bao lâu, Tiết Tình rốt cục ngủ say, Lý Phong rốt cục cũng bình tĩnh trở lại, rất mau tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tiết Tình tỉnh lại từ giấc ngủ, sau đó liền phát hiện tay Lý Phong còn đặt ở trên lưng của mình, ngoài ra không còn cử động nào khác.

"Hắn vậy mà vẫn rất lịch sự . . ." Tiết Tình đầu tiên là thấy nội tâm ấm áp, tiếp theo lại lo lắng thầm nghĩ: "Chẳng lẽ do mị lực của ta không đủ, không thể khiến hắn nổi lên xúc động làm chuyện xấu?"

Lo được lo mất một hòi, Tiết Tình nhẹ nhàng đẩy tay Lý Phong ra, xuống giường tiến vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Lúc này Lý Phong cũng mở hai mắt ra, lộ sắc mặt cổ quái nói :

"May mắn ta tỉnh sớm, không thì đã bẽ mặt."

Hắn nào phải không có cử động nào khác, trong lúc ngủ mơ tay hắn rất không đàng hoàng, sau khi tỉnh lại Lý Phong mới đặt tay ở trên lưng Tiết Tình .

Nếu để cho Tiết Tình biết những việc này, không biết nàng có trực tiếp đóng đinh mình vào hình tượng dâm tặc vô sỉ bỉ ổi không. . .

Đợi đến lúc hai người chuẩn bị xong, liền ăn điểm tâm ở khách sạn, tiếp theo đón xe đi về phía trang viên Matthew.

Hôm nay Samantha muốn cử hành tang lễ cho Orlando, chuyện trọng yếu bậc này sao bọn họ có thể vắng mặt!

Chương 534. Vạch trần bộ mặt thật sự

Chương 496: Vạch trần bộ mặt thật sự

8 giờ sáng, Lý Phong, Tiết Tình đón xe đi đến trang viên Matthew, đợi tang lễ cử hành.

Bởi vì tài xế lái xe rất tốt, Lý Phong cho tài xế 1000 đô, bao cả một ngày.

Tất nhiên là tài xế vui vẻ đồng ý, tuy hành động của Lý Phong có chút quái dị, nhưng chỉ cần không phạm pháp, thì có gì đâu mà sợ?

Tang lễ phương Tây rất khác với Trung Quốc, trước tiên là đưa thi thể vào quan tài sau đó đưa đến giáo đường, nhờ cha xứ chủ trì lễ truy điệu.

Sau đó, mới đem thi thể vào nghĩa trang, cha xứ và người nhà sẽ đi theo sau đưa tang.

Cách trang viên Matthew ba dặm Anh có một giáo đường, chắc hẳn Samantha sẽ đến đó chứ không đi quá xa.

Nhưng mà cũng không sao, Lý Phong đã hạ quyết tâm, hắn sẽ theo dõi từ xa, đợi lát nữa đoàn đưa tang đi đến giáo đường nào hắn sẽ đi theo đến đó.

Buổi sáng, khoảng 9:00, một chiếc xe tang màu đen chạy ra từ cửa lớn của trang viên, đằng sau có một chiếc Rolls-Royce Phantom chạy theo.

Để đảm bảo không có gì ngoài ý muốn xảy ra, Lý Phong cố tình dùng Thấu thị nhãn để nhìn, sau khi thấy bốn mẹ con Samantha đang ngồi ở ghế sau, hắn mới cho tài xế yên lặng theo dõi.

Tài xế làm theo, nhưng lại hơi hiếu kỳ nên hỏi: "Hai người trẻ tuổi, các ngươi có phải là ký giả không?"

Lý Phong sững sờ, sau đó gật đầu nói: "Đúng rồi, chúng ta là ký giả, đến lấy tin tức về tang lễ của công tước Matthew."

Tài xế lộ ra vẻ mặt "Quả nhiên là thế", sau đó nói: "Các ngươi tự đến chứ không được mời đúng không ? Chắc chắn là như vậy, nếu không thì không cần phải len lén đi theo phía sau."

"Nếu như vậy thì tòa soạn của các ngươi chắc cũng không lớn, sự cạnh tranh của các tòa soạn nhỏ có đáng sợ không vậy ? Ta thấy bình thường các ngươi hay điều tra về nghệ sĩ cái gì mà….À đúng rồi, là scandal của nghệ sĩ."

Đa số tài xế taxi đều rất giỏi tán gẫu, ở Hà Lan này cũng không ngoại lệ, bác tài da trắng này vừa mở miệng ra là nói liên tục, cảm giác như hắn sẽ không bao giờ nói hết chuyện.

Lý Phong và Tiết Tình nhìn nhau không nói gì, trí tưởng tượng của người này quá phong phú, nhưng mà vậy cũng tốt, khỏi tốn công bọn họ giải thích.

Trong lúc tài xế không ngừng luyên thuyên thì taxi đã đi theo Rolls-Royce Phantom đến giáo đường.

Thực ra mẹ con Samantha đã phát hiện mình bị theo dõi từ sớm, có điều việc này đã nằm trong dự liệu của bọn họ, tang lễ của công tước Matthew là tin tức nằm trên trang đầu của tất cả các tờ báo ở Amsterdam, cho nên rất nhiều kí giả đều mong muốn có một cơ hội đến phỏng vấn trực tiếp.

Nhưng dù sao đây là tang lễ trang trọng nên Samantha chỉ cho phép những ký giả của các tòa soạn lớn tham dự, những toà soạn nhỏ không được tham dự chắc chắn sẽ không cam tâm, đằng nào cũng sẽ phái ký giả lén đi theo lấy tin.

Dù sao cũng không thể ngăn cản bọn họ làm chuyện này, nên Samantha không thèm ngăn cản, đằng nào bọn họ cũng sẽ không vào được giáo đường.

Trong lúc này, gia tộc Matthew và những thân bằng hảo hữu đã ngồi đầy bên trong, thậm chí nữ vương còn cho con trai trưởng thay mặt mình đến đây.

Bên ngoài giáo đường, ký giả của những công ty truyền thông lớn đã lắp xong ống ngắm cho máy ảnh, chuẩn bị phát sóng trực tiếp từ hiện trường.

Mẹ con Samantha vừa xuống xe, họ liền đưa ống kính qua, bốn mẹ con Samantha đều mặc áo đen, đeo kính đen, khuôn mặt nghiêm túc.

Trong trường hợp này chắc chắn không có ký giả nào ngu đến mức chạy tới phỏng vấn, mà nếu phỏng vấn thì hỏi cái gì? Xin phu nhân phát biểu ý kiến và cảm nghĩ về việc chồng mình qua đời ? Con mẹ nó muốn kiếm gạch đá về xây nhà à!

Cùng lúc đó, cửa xe tang mở ra, bốn vệ sĩ áo đen khiêng quan tài từ từ đi vào giáo đường.

Trong giáo đường, khách mời đã đến từ lâu, những người này có thương gia của Amsterdam, có những gia tộc giống như Orlando được Nữ Hoàng phong tước, có những nhân vật tai to mặt lớn và nhiều nghệ sĩ ca sĩ nổi tiếng.

Bình thường bọn họ đều là đại nhân vật, chỉ cần dậm chân là sẽ rung chuyển một phương, hôm nay, vì Orlando mà bọn họ tập hợp ở đây, đủ để thấy sức ảnh hưởng của Orlando Matthew ở Hà Lan lớn đến mức nào.

Lúc bốn người vệ sĩ khiêng quan tài vào giáo đường, toàn bộ khách mời đều đứng dậy, ánh mắt nhìn theo.

Trong lúc hai đứa con trai đi theo đỡ quan tài thì Samantha đứng yên một chỗ để lau nước mắt, hình ảnh này làm cho những khách mời thương cảm không thôi.

Cho đến lúc bốn tên vệ sĩ để quan tài xuống thì bốn mẹ con Samantha mới từ từ đi đến hàng ghế đầu.

Cha xứ cầm một cây thánh giá để trước ngực, đến trước quan tài, bắt đầu chủ trì lễ truy điệu.

Trong lúc cha xứ chủ trì, con trai trưởng Frankie đỡ tay của Samantha, đi về phía trước phát biểu cảm tưởng: "Orlando là một người chồng tốt, người cha tốt, sự ra đi của ngài làm ta rất khó

chịu, thật sự rất khó chịu. . ."

"Không, ngươi không khổ sở tí nào, hẳn là ngươi đang rất vui vẻ mới đúng!"

Trong bầu không khí nghiêm túc, một giọng nói đột nhiên vang lên!

Samantha lập tức ngậm miệng lại, giật mình nhìn về nơi phát ra âm thanh, khi nàng thấy được Lý Phong, lập tức không nhịn được hét lớn như gặp quỷ.

Rõ ràng Victor nói là đã xử lý xong Lý Phong và Tiết Tình, tại sao bọn họ có thể xuất hiện ở đây? !

Khi khách mời phát hiện ra hai người, thì tiếng xôn xao cũng vang lên.

"Trời ạ, bọn họ là ai?"

"Ta biết, nữ nhân xinh đẹp kia là Tiết Tình, con riêng của công tước Matthew."

"Trời ạ, nàng là Tiết Tình thật sao? Sao có thể xinh đẹp đến vậy! Không lẽ bọn họ muốn quấy rối?"

"Tại sao hắn lại nói Samantha cảm thấy vui vẻ khi Orlando qua đời ? Không lẽ có ẩn tình gì trong này?"

Việc Orlando có con gái riêng đã không phải chuyện bí ẩn đối với giới quý tộc Hà Lam, bởi vì Orlando quá thương Tiết Tình, cho nên bất chấp tổn hại danh tiếng, hắn vẫn công khai thân phận Tiết Tình, không để Tiết Tình trở thành một đứa bé không có cha.

Cho nên lúc Tiết Tình vừa xuất hiện ở cửa, rất nhiều khách mời đã nhận ra, đồng thời những người này cũng đang suy đoán thân phận Lý Phong.

Việc làm cho những người này hứng thú là câu nói của Lý Phong, việc Orlando qua đời là một chuyện buồn, tại sao vợ hắn là Samantha lại vui vẻ ?

"Mau đuổi hai tên điên này ra ngoài!"

Samantha lớn tiếng hét lên.

Bốn tên vệ sĩ nhấc quan tài ngay lập tức phóng về phía Lý Phong.

Thấy sắp có một trận chiến phát sinh, đám khách mời bắt đầu nhao nhao ồn ào.

Dưới cái nhìn soi mói của mọi người, bốn tên bảo tiêu bắt đầu gia tăng tốc độ, lúc sắp vọt tới trước mặt Lý Phong, một tên vệ sĩ nhảy lên đá thẳng mặt Lý Phong một cước.

Lý Phong đưa tay bắt lấy chân của tên vệ sĩ, dùng hắn như cây gậy, vung vẩy đập về phía ba người còn lại.

"Phanh" "Phanh" "Phanh "

Trong chớp mắt, cả ba tên kia bị đánh ngã trên mặt đất, sau đó Lý Phong ném tên vệ sĩ trên tay xuống đất, giống như là quăng túi rác.

"Phịch Phịch "

Tên vệ sĩ kia nằm dưới đất không động đậy nữa.

"Trời ạ, hắn thật sự quá mạnh!"

"Ta biết rồi, chắc chắc hắn là người Hoa, hắn biết kungfu"

"Trời ạ, người Hoa thật đáng sợ!"

Khách mời tiếp tục lao xao một lần nữa.

Sắc mặt Samantha càng ngày càng khó coi: "Frankie, báo cảnh sát."

"Vâng thưa mẹ!" Frankie vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại báo cảnh sát.

Lý Phong không ngăn cản, chỉ cười mỉm vỗ vỗ tay nói: "Các vị, ta tên là Lý Phong, bằng hữu của Tiết Tinh tiểu thư, hôm nay ta

cùng Tiết Tinh tiểu thư tới đây để vạch trần bộ mặt thật sự của Samantha!"

Chương 535. Nhiệm vụ mới

Chương 497: Nhiệm vụ mới

Khi Lý Phong nói xong, trong nhà thờ vang lên tiếng kinh hô.

" Bộ mặt thật của Samantha? Nàng đã làm gì?"

"Chẳng lẽ tên người Hoa này nắm được điểm yếu gì đó của Samantha?"

"Ồ. . . Chẳng lẽ hắn là tình nhân Samantha sao? Nếu thật như vậy thì việc này sẽ rất thú vị. . ."

Sự bẩn thỉu của nhà hào môn luôn là những bí mật nửa công khai, những người đến đây đều là cao tầng Hà Lan, ai mà không có tình nhân?

Nam nhân thì tìm những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp làm tình nhân, nữ nhân tìm trai đẹp khỏe mạnh làm tình nhân, những chuyện này rất bình thường, chỉ cần giữ kín đừng để bị người khác vạch mặt giữa đám đông là được.

Lý Phong rất đẹp trai lại trẻ tuổi, dáng người cường tráng, thứ duy nhất không hoàn mỹ là. . . Lý Phong là người da vàng, nếu như là người da trắng thì sẽ càng hoàn mỹ.

Nhưng đây là việc nhỏ, chỉ cần Lý Phong lâu và dài thì mấy cái khác có thể bỏ qua. . .

Những ký giả đang có mặt tại hiện trường hưng phấn đến run cả người, mẹ nó, nếu như Samantha có tình nhân thật, thì bọn hắn sẽ lập công lớn !

Trong lúc mọi người xì xào bàn tán, sắc mặt Samantha càng ngày càng khó coi.

Tình nhân con mẹ gì? Ta mới gặp hắn lần đầu vào tối hôm qua có được không!

Tất nhiên, tình nhân hay không không quan trọng, quan trọng là tại sao Lý Phong không chết, không lẽ Victor lừa nàng?

Không lẽ tiếp theo Lý Phong sẽ nói là nàng giết chết Orlando? Tên người Hoa đáng chết này, muốn phá hư chuyện tốt của lão nương? Nghĩ hay lắm!

"Tiết Tình, tối hôm ta đã nói với ngươi rồi, Orlando không để lại di chúc, ngươi không được chia một cắc nào của gia tộc Matthew !"

"Sao rồi, ngươi không cam tâm nên mang tên khỉ vàng này đến để bôi nhọ gia tộc Matthew ? Đừng nằm mơ! Đây là Hà Lan, không phải Trung Quốc, hành động này của các ngươi đã vi phạm pháp luật, các ngươi chuẩn bị hầu tòa đi!"

Samantha bi phẫn chỉ mặt Tiết Tình quát.

Mọi người trong giáo đường đồng loạt yên tĩnh, sau đó đám khách mời bỗng nhiên hiểu ra.

Thì ra là vì tranh giành tài sản nên cố ý bôi xấu Samantha, việc làm này đúng là bản chất của tụi Trung Quốc, nhân phẩm quá xấu xí bẩn thỉu, chỉ vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn!

Không thể không thừa nhận, trước giờ phương tây không chào đón người Trung Quốc, người phương tây cũng luôn có thành kiến với người Trung Quốc.

Bởi vì một câu nói của Samantha, mà những người khách mời này ngay lập tức chĩa mũi giáo về bọn hắn, và đứng về phía của Samantha.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, như cười mà không phải cười nói: "Tối hôm qua ta đã nói với ngươi rồi, ta sẽ tìm ra hung thủ hạ độc công tước Orlando Matthew."

Trong giáo đường lại tiếp tục yên tĩnh, rồi lại tiếp tục xôn xao !

Orlando chết vì độc? Đây là một tin tức lớn, nếu thật như vậy, kẻ gây ra tội ác nhất định sẽ phải trả cái giá cực kì thảm trọng!

Những phóng viên ban nãy càng kích động hơn, suýt nữa nhảy cẫng lên tại chỗ!

Phu nhân Công Tước hạ độc giết Công Tước, tin này không chỉ có thể gây chấn động Hà Lan, còn có thể chân động cả thế giới , những người đưa tin về việc này cũng sẽ nổi tiếng!

Những ký giả này lập tức lia ống kính về phía Lý Phong.

Cũng trong lúc này, khi Lý Phong vừa nói xong, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn kiểm tra hay không?"

"Kiểm tra!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tiết Tình (8) "

"Mô tả: Tìm ra chứng cứ để vạch trần việc Samantha Matthew và con gái nàng hạ độc Orlando Matthew, đồng thời giúp Tiết Tình kế thừa tất cả tài sản của Orlando Matthew (bao gồm cả chức vị Công Tước), nếu nhiệm vụ thất bại, trừ 1 triệu điểm tích lũy."

"Phần thưởng: 10 ngàn điểm kinh nghiệm, 500 ngàn điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục."

Xem xong mô tả, Lý Phong sững sờ.

Con mẹ nó, phần thưởng của nhiệm vụ này quá phong phú, có điều độ khó nhiệm vụ cũng không hề nhỏ, đưa ra chứng cứ Samantha hạ độc Orlando không khó, chỉ cần tốn một ít điểm tích lũy là được.

Nhưng giúp Tiết Tình thừa kế tất cả tài sản của Orlando. . . Thì phải tốn chút sức lực, trừ phi tìm được di chúc của Orlando.

Vấn đề là, Lý Phong đã dùng Đọc Tâm Thuật với Samantha, nên biết Samantha đã dùng tiền để mua tên luật sư làm chứng cho di chúc kia, và bản di chúc kia cũng đã bị luật sư thiêu hủy ngay trước mặt Samantha.

"Hả?" Ánh mắt Lý Phong sáng lên, âm thầm nói: "Không biết hệ thống có thể phục hồi bản di chúc đã bị thiêu hủy không, nếu như

có thể thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều."

Ngay lúc này, Samantha hét lớn: "Ngươi ngậm máu phun người! Ta là vợ của Orlando, yêu hắn còn không hết, tại sao có thể hạ độc hắn?"

Ánh mắt Frankie lạnh lùng, nói : "Lý Phong, ngươi có biết tội vu khống một vị Công Tước phu nhân giết người nặng cỡ nào không ? Ít nhất là ba năm tù giam!"

Mặt Joseph lộ vẻ hơi mất tự nhiên, khiển trách: "Tiết Tình, ta thật không nghĩ tới ngươi là loại người này, sự tồn tại của ngươi chính là sỉ nhục của gia tộc Matthew!"

Mặt Eva hiện ra vẻ đau khổ, điềm đạm đáng yêu nói: "Tiết Tình, không phải chỉ là muốn tài sản thôi sao? Ta nhường phần của ta cho ngươi đó, xin ngươi đừng nói xấu mẹ ta!"

Ba anh em Frankie ngươi một lời ta một câu, có lên án, có tha thiết, làm cho khách mời dần dần tin là họ vô tội.

Cũng đúng, Samantha và Orlando đã kết hôn nhiều năm, không biết nội tình thế nào nhưng ít ra trước mặt công chúng thì tình cảm rất tốt, làm sao nàng nỡ hạ độc Orlando?

Nghĩ đến đây, một số khách mời bắt đầu nói: "Hừ, người Hoa có câu, ăn bậy được chứ không được nói bậy, ngươi nói phu nhân Samantha hạ độc chết Công Tước Orlando, có chứng cứ gì không?"

"Lấy chứng cứ ra, nếu không chúng ta sẽ thưa kiện ngươi tội phỉ báng !"

"Vì tranh đoạt tài sản mà không từ thủ đoạn, đáng sợ!"

Sau một lúc, một người đàn ông trung niên ngồi ở hàng ghế đầu đứng dậy nói : "Lý Phong, Tiết Tình, ta là người trong hoàng tộc Hà Lan, có nhiệm vụ bảo vệ danh dự của phu nhân Samantha."

"Ngươi vui lòng đưa ra chứng cứ, nếu không, ta sẽ gọi vệ binh hoàng gia đến, đưa ngươi vào cục cảnh sát!"

Nói xong, hai người đàn ông trung niên bên cạnh hắn bước lên

một bước, phóng ra cỗ khí tức cường đại vô song!

Trừ bọn họ ra, có khoảng mười người áo đen đi ra từ trong đám khách mời, bọn họ không lộ ra khí tức võ đạo, nhưng lại cầm theo súng lục, đồng thời chĩa họng súng đen ngòm vào Lý Phong và Tiết Tình!

Lúc này, Lý Phong và Tiết Tình giống như là thuyền nhỏ lướt đi giữa giông bão ngập trời, không cẩn thận là sẽ chết không có chỗ chôn!

Bốn mẹ con Samantha liếc nhau, trong mắt lóe lên vẻ nhạo báng.

Nơi này là địa bàn của bọn họ, những khách mời này đều là bằng hữu của bọn họ, một tên người Hoa và một đứa con hoang mà cũng muốn làm khó bọn họ? Không thể nào, trừ phi có chứng cứ!

Có điều Lý Phong và Tiết Tình sao có thể sở hữu chứng cớ? Bọn họ vừa tới Hà Lan không đến một ngày, cho dù có thủ đoạn thông thiên cũng không thể lấy được chứng cứ!

Bọn họ cũng muốn nhìn xem Lý Phong và Tiết Tình sẽ làm như thế nào!

Chương 536. Một đoạn video

Chương 498: Một đoạn video

"Lý Phong, làm sao bây giờ?"

Bị nhiều người "vây công" nên Tiết Tình rất bối rối, nếu không phải có Lý Phong ở bên cạnh, thì nàng đã bị dọa ngất xỉu.

Lý Phong nắm bàn tay nhỏ của nàng, nhẹ nhàng an ủi: "Yên tâm, bọn họ muốn chứng cứ, ta sẽ cho bọn họ xem chứng cứ, có điều. . ."

Lông mày Tiết Tình nhíu lại:

"Tên thành viên hoàng tộc kia tên gì, thân phận thế nào?" Lý Phong hiếu kỳ hỏi.

Thành viên hoàng tộc, vừa nghe đã cảm thấy không đơn giản, không thể coi thường được, những người này đại biểu cho tầng lớp thống trị của một quốc gia, nếu không cần thiết thì tốt nhất đừng nên xung đột với bọn họ.

"Hắn là Dom Monroe, con trai trưởng của Nữ Hoàng Chris." Tiết Tình nói nhỏ.

Lý Phong giật mình, con mẹ nó, đây là đại hoàng tử sao, trâu bò trâu bò, đồng thời cũng thật đáng hâm mộ, tên này đúng là chàng trai vàng trong làng đầu thai, vừa ra đời đã đạt tới đỉnh cao mà đa số người phấn đấu cả đời cũng không đạt tới….

Có điều Lý Phong cũng chỉ hâm mộ một chút thôi, sau đó lắc đầu bật cười.

Nếu là trước kia thì chắc hẳn hắn sẽ vô cùng hâm mộ Dom Monroe, nhưng bây giờ, ha ha. . . Hắn có hệ thống trong người, toàn thế giới có mấy tỉ dân, nhưng lại chỉ mình hắn có hệ thống. Còn số lượng hoàng tử trên toàn thế giới thì có bao nhiêu ? Không một trăm thì cũng phải chừng năm mươi .

Thấy Lý Phong không những không sợ hãi mà còn bật cười lắc đầu, sắc mặt của đám khách mời trở nên khó coi.

Tên người Hoa này đúng là phách lối, không xem bọn họ ra gì!

Dom Monroe sầm mặt lại, hừ lạnh nói: "Không có chứng cứ đúng không? Rất tốt, vậy ngươi thúc thủ chịu trói đi!"

Nói xong, hắn định ra hiệu để vệ binh Hoàng gia lao tới vây bắt Lý Phong.

Tiết Tình cảm thấy trái tim đã sắp nhảy lên đến cuống họng.

Sự mỉa mai trên mặt mẹ con Samantha càng ngày càng đậm, thủ hạ của hoàng tử Dom là cường giả võ đạo, dù tên người Hoa này trâu bò hơn nữa thì cũng không thể nào là đối thủ của bọn họ!

Trong lúc cả hai bên giương cung bạt kiếm, tình huống hết sức căng thẳng, đột nhiên Lý Phong móc từ trong ngực ra một cái USB: "Ai nói ta không có chứng cứ? Chứng cứ ngay ở chỗ này, có điều ta cần một cái laptop, tốt nhất là có thêm cái máy chiếu , trong nhà thờ có hai thứ này không ?"

Mọi người: "? ? ?"

Chuyện gì xảy ra? Chứng cứ ở trong cái USB này ? không lẽ chứng cứ của hắn là một đoạn video?

Ngay cả Tiết Tình cũng sững sờ, vốn dĩ nàng cho rằng Lý Phong muốn làm gì đó với thi thể Orlando, vi dụ như trực tiếp mổ xẻ xác chết....

Nếu như Lý Phong thật sự muốn làm vậy, trong lòng nàng mặc dù sẽ hơi khó chịu, nhưng tuyệt đối không ngăn cản Lý Phong, bởi vì khám nghiệm tử thi tuy phải đụng chạm thi thể nhưng sẽ tìm được hung thủ.

Nhưng mà nàng chưa từng nghĩ đến việc Lý Phong sẽ lấy ra một cái USB!

Tối hôm qua nàng ở cùng với Lý Phong cả đêm, rõ ràng không hề thấy Lý Phong ra ngoài tìm chứng cứ, cũng không thấy Lý Phong

từng có tiếp xúc với ai để nhận cái USB này.

Mẹ con bốn người Samantha liếc nhau, sau đó lắc đầu cười lạnh.

Bên trong USB có chứng cứ? Chắc là đoạn đối thoại của bọn họ tối qua chứ gì? Cái đó mà cũng gọi là chứng cứ ?

Không lẽ. . . Victor phản bội bọn họ, Lý Phong muốn dùng việc Victor ám sát mình xem như chứng cứ? Việc này liên quan cọng lông gì tới cái chết của Orlando !

Còn nữa, Samantha hoàn toàn có thể nói nàng không biết tới Victor là, thậm chí có thể tố cáo ngược, nói nàng bị Victor vu oan hãm hại!

Tóm lại bọn họ tuyệt đối không tin trên tay Lý Phong có chứng cứ!

"Ngươi không nói đùa?" Sắc mặt Dom Monroe có chút nghiêm trọng.

"Ta có nói đùa hay không, hoàng tử Dom ngồi chờ một lát để xem thử là biết ngay ! Hà Lan là quốc gia pháp trị, ta tin tưởng hoàng tử Dom không muốn một người tốt bị chết oan ức đúng không ?

Lý Phong vuốt ve USB, nịnh nọt một câu.

Tục ngữ nói giơ tay không đánh mặt tươi cười, Lý Phong đã thể hiện thành ý của mình, nếu như Dom Monroe vẫn thiên vị Samantha, vậy thì hắn cũng không ngại náo loạn một lần, dù hai tên vệ sĩ của Dom Monroe là cường giả cấp S !

Dom Monroe nhíu mày, sau một lúc lâu mới gật đầu nói: "Carne, lấy USB tới đây, cha xứ Wisconsin, trong giáo đường có laptop và máy chiếu không, có thể mang đến đây không ?"

Người vệ sĩ tên Carne đi đến trước mặt Lý Phong, còn cha xứ thì gật đầu nói: "Có thưa hoàng tử Dom, ta sẽ đi lấy ngay."

Carne đi đến trước mặt Lý Phong nhận về USB, sau đó cầm trong tay quan sát, tiếp theo lấy ra một món thiết bị điện tử kì lạ ở trong

túi quần để quét USB.

"Tích "

Một tiếng tích vang lên, dụng cụ điện tử phát ra ánh đèn màu xanh, lúc này sắc mặt Carne mới buông lỏng, gật gật đầu với Lý Phong và đi trở về chỗ của Dom Monroe, đưa USB cho hắn.

Không lâu sau khi Dom Monroe nhận USB, cha xứ Wisconsin cũng cho người đem Laptop và máy chiếu tới, hai người đi sau còn căng lên một tấm bạt màu trắng.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, Dom Monroe tự mình gắn USB vào laptop, mở một tệp video.

Lúc này, máy chiếu đã bắt đầu hoạt động, mọi khách mời đều chú ý vào video này, tiếng bàn luận bắt đầu vang lên.

"Thật sự là video, ta càng ngày càng thấy hiếu kỳ với nội dung của nó."

"Video gì vậy ? Không lẽ là quá trình Samantha hạ độc Orlando ?"

"Làm sao có thể, Samantha đâu thể ngu ngốc tới mức này!"

Đằng xa, bốn mẹ con Samantha cũng bắt đầu cảm thấy khẩn trương.

"Sao lại là video, không lẽ hắn đã sớm cài máy quay ngầm giám sát trong nhà mình sao?" Samantha lo lắng hỏi.

Frankie lắc đầu, không hiểu ra sao cả: "Mẹ, chúng ta đã nhờ người kiểm tra nhà, không có máy nghe trộm, càng không có camera, nhà chúng ta rất an toàn."

Joseph cũng nói: "Ta cảm thấy Lý Phong chỉ là đang giả vờ giả vịt mà thôi, không cần biết video là gì, chúng ta chỉ cần kiên trì bảo nó là giả là được."

Samantha thu lại vẻ lo lắng, hừ lạnh nói: "Không sai, ta quá mức lo lắng rồi, cái video này chắc chắn là Lý Phong . . . Cái gì? !"

Ngay lúc này, Dom Monroe mở video, màn hình sáng lên, trong hình ảnh là phòng ngủ của Orlando!

Sắc mặt của Orlando rất suy yếu, hắn đang nằm ở trên giường, bốn mẹ con Samantha vây quanh trước giường, đang nói cái gì đó với hắn.

"Orlando, tại sao ngươi muốn để lại 50% tài sản cho đứa con hoang kia?"

Samantha cầm di chúc trong tay, sắc mặt dữ tợn.

"Samantha, ta nợ Tiết Tình quá nhiều, dù sao đây chỉ là một nửa tài sản ở bề nổi, sau này Frankie, Joseph, Eva có thể nhờ vào danh tiếng và chức vị mà lấy được những tài sản này, ta chỉ là chia công bằng mà thôi."

Orlando yếu ớt nói.

"Không, ta không đồng ý, đó chỉ là đứa con hoang, nó không có tư cách đụng tới tài sản nhà chúng ta!"

Samantha phẫn nộ ra khỏi phòng ngủ, mấy phút sau cầm một viên thuốc màu đen quay lại.

"Samantha, trên tay ngươi là cái gì?"

Orlando cảnh giác hỏi.

"Hừ, Orlando, nếu ngươi muốn để gia tài lại cho đứa con hoang kia, vậy thì tình cảm vợ chồng giữa chúng ta sẽ dừng lại tại đây!"

"Frankie, Joseph, đè hắn lại!"

Samantha lạnh lùng hạ lệnh.

Frankie, Joseph mỗi người một bên, giữ chặt Orlando.

Sau đó, Samantha không quan tâm sự giãy dụa của Orlando, nhét viên thuốc màu đen vào trong miệng hắn, chỉ mười mấy giây sau, Orlando đã ngừng giãy dụa.

Mọi người xôn xao!

Chương 537. Hiện trường kiểm tra thi thể

Chương 499: Hiện trường kiểm tra thi thể

Toàn bộ khách mời đều khiếp sợ!

Con mẹ nó, bọn họ vừa thấy cái gì gì, vợ nhét thuốc độc vào miệng chồng, hai đứa con ruột thì giữ chặt cha lại ! Con gái út tuy không tham gia nhưng cũng không ngăn cản !

Đây là video cẩu huyết gì vậy ? ! Quá đen tối, quá ác nghiệt, không ai kìm chế nổi cơn tức khi xem video!

Tiết Tình lấy tay che miệng, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Dù đã chuẩn bị tâm lý từ sớm, nhưng nhìn thấy video này nàng cũng cảm thấy sững sờ.

Đây là cha ruột của nàng, mặc dù đã lâm bệnh nặng, thời gian không còn nhiều, nhưng cũng không nên dùng thủ đoạn ác độc như vậy để giết hắn, việc này làm nàng tức giận muốn bùng nổ!

Dom Monroe tạm dừng video, quay đầu nhìn Samantha, tức giận vô cùng, vẻ mặt dữ tợn: " Bây giờ ngươi còn gì để nói? !"

"Soạt "

Mọi khách mời đồng loạt quay đầu nhìn Samantha, trên mặt bọn họ hiện lên vẻ oán giận.

Đa số khách mời ở đây đều là bạn của Orlando, nhìn thấy bạn của mình bị người khác đối xử như thế, tất nhiên là sẽ tức giận.

Ngay cả bạn của bốn mẹ con Samantha, cũng có cảm giác xấu hổ thay bọn họ.

Sắc mặt Samantha trắng bệch, lắc đầu liên tục nói: "Đây không

phải thật, video này tuyệt đối không phải là thật, làm sao có chuyện này được? Ta không tin!"

Nàng suy nghĩ nát óc mà cũng không nghĩ ra, rõ ràng nàng đã cho nhân viên chuyên nghiệp kiểm tra, trong nhà không hề có camera và máy nghe trộm, đoạn video này sao lại xuất hiện?

Quan trọng là lúc nàng hạ độc chết Orlando, Lý Phong và Tiết Tình vẫn còn ở trên máy bay, giấy tờ xuất nhập cảnh cũng có ghi đây là lần đầu Lý Phong đến Hà Lan, trừ phi là do Tiết Tình đã sớm sắp đặt camera.

Nhưng Tiết Tình chỉ là một học sinh, làm gì có khả năng lắp một cái camera mà ngay cả những nhân viên chuyên nghiệp cũng không kiểm tra được ?

"Đây là vu khống ! Đây tuyệt đối là vu khống! Chúng ta căn bản không làm chuyện này, nhất định là tên người Hoa này thuê diễn viên để quay video!"

Frankie hét lên.

Bọn người Samantha sững sờ, sau đó kích động gật đầu: "Không sai, người trong video này không phải chúng ta, cũng không phải là Orlando, bọn họ là diễn viên!"

"Kỹ thuận giả mạo bây giờ rất hiện đại, dựng một cái video bằng deepfake kiểu này rất dễ dàng, các ngươi không thể thông qua một đoạn video mà lập tức kết luận chúng ta giết người!"

"Đây nhất định là giả, việc này quá hoang đường!"

Nghe bốn mẹ con Samantha giải thích, khách mời nhìn nhau nghi ngờ.

Nghĩ kỹ lại, hình như bọn họ nói cũng có lý, một số nữ ngôi sao từng bị dùng phần mềm deepfake giả mạo, một số người không biết còn tưởng rằng những ngôi sao đó dính scandal.

Nếu Lý Phong tạo một phim trường y như phòng ngủ của Orlando , tiếp theo tìm mấy diễn viên, cuối cùng dùng deepfake để tạo khuôn mặt của nhà Orlando. . .

Chuyện này thật đáng sợ!

Dom Monroe quay qua nhìn Lý Phong: "Lý Phong tiên sinh, ta nghĩ ngươi nên giải thích lí do làm sao ngươi có được đoạn video này rồi ?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên: "Hoàng tử Dom , đừng nói là ngươi tin lời bọn họ thật nhé?"

Không thể không thừa nhận, bốn mẹ con Samantha rất vô sỉ, những lời dối trá như vậy mà cũng nói được.

Quan trọng là đối với hoàng tử Dom và các khách mời thì Lý Phong và Tiết Tình là người ngoài, nên sẽ khó mà có được sự tín nhiệm.

"Ta chỉ tin vào chứng cứ." Dom Monroe nhíu mày, từ từ nói.

Đúng như Lý Phong suy đoán , chỉ cần còn một chút khả năng, hắn cũng sẽ chọn tin tưởng mẹ con Samantha, bởi vì nếu chuyện này truyền ra ngoài sẽ là một scandal cực lớn, thậm chí làm mất mặt cả hoàng thất.

"Thực ra Orlando đã lắp sẵn camera trong phòng ngủ của mình từ lâu, tất cả dữ liệu của camera được up thẳng lên icloud, và tài khoản icloud đó chỉ có một người biết đó là Tiết Tình , đây chính là lí do bọn ta có video này."

"Nếu các ngươi còn không tin, vậy cũng không sao, chỉ cần tìm vài editor chuyên nghiệp đến, sẽ biết video này là thật hay giả."

"Vả lại. . . Thi thể Orlando vẫn còn ở đó, khám nghiệm tử thi là biết ngay lí do chết của hắn thôi."

Lý Phong nhún nhún vai, từ từ nói.

Mấy chuyện dữ liệu lưu trên iclound đương nhiên đều là chém gió, đoạn video này có được là nhờ hắn bỏ ra 1000 điểm tích lũy mua từ hệ thống.

Có điều để giải thích được nguồn gốc video, hắn chỉ còn cách ném nồi đen cho Orlando và Tiết Tình.

Orlando đã chết, chỉ còn Tiết Tình làm chứng việc này, nên hắn chắc chắn Tiết Tình sẽ vui vẻ mà nhận cái nồi đen của hắn. . .

Quả nhiên, Tiết Tình tuy có chút sững sờ, nhưng vẫn gật đầu phụ họa.

Trên mặt Dom Monroe hiện ra vẻ " Thì ra là thế !", trên mặt bốn mẹ con Samantha thì chỉ còn lại sự kinh hãi.

Đáng chết, tên Orlando chết tiệt này thì ra đã đề phòng bọn họ từ sớm, đúng là đáng chết!

Đồng thời, đám khách mời cũng gật đầu phụ họa: "Ồ, biện pháp này không tệ."

"Nghiệm thi đi, nhất định phải tra ra chân tướng của việc này!"

"Nếu như dùng deep fake thì editor lâu năm sẽ nhanh chóng nhận ra được."

"Nếu như kiểm tra thi thể chứng minh Orlando đúng là chết bởi vì độc , và video này cũng là thật thì. . . Ha ha."

Sắc mặt bốn mẹ con Samantha càng ngày càng khó coi, nếu thật sự kiểm tra, mọi thứ sẽ bị bại lộ, họ phải tìm cách ngăn cản.

"Không thể kiểm tra thi thể, hôm nay là tang lễ của Orlando, ta không cho phép bất kỳ ai phá hư thi thể của hắn !"

Samantha lẫm liệt nói.

"Không sai, cha ta đường đường là một Công Tước, ai dám kiểm tra thi thể của một công tước ?"

"Tuyệt đối không thể, đây là làm nhục cha ta!"

“Người nào muốn kiểm tra thi thể, thì người đó sẽ là địch nhân của gia đình Matthew.”

Ba người Frankie cũng liên tiếp mở miệng ngăn cản.

Sắc mặt Dom Monroe có chút khó coi, tuy hắn là hoàng tử,

nhưng cũng không dám khinh thường năng lực của bọn người Samantha ở Hà Lan, nên nhất thời hắn hơi do dự.

Đúng lúc này, Lý Phong đi đến trước quan tài , lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng hắn đã xốc nắp quan tài lên : "Không muốn phá hư thi thể của Orlando sao? Được thôi, ta có biện pháp!"

Nói xong, Lý Phong lấy điện thoại di động ra gọi cho một người: "Victor, có thể vào rồi."

Rất nhanh sau đó, Victor đi thẳng vào giáo đường, trong tay hắn có một con thỏ trắng nhỏ.

Trong lúc mọi người còn đang nghi hoặc, thì Lý Phong đã cầm con thỏ trắng nhỏ, đưa cho Dom Monroe.

Dom Monroe ngơ ngác.

"Hoàng tử Dom , ngươi cầm lấy cây châm này cắm vào con thỏ trắng đi." Lý Phong nói.

Tuy Dom Monroe không biết Lý Phong muốn làm gì, nhưng vẫn nhận lấy ngân châm từ tay Lý Phong rồi làm theo lời hắn.

Con thỏ trắng đau đớn kêu lên mấy tiếng.

"Dom vương tử, ngươi lại dùng ngân châm lấy một ít máu của Orlando đi."

Lý Phong nói .

Dom Monroe sững sờ, sau đó liền hiểu ý, đi đến trước quan tài , đầu tiên là đặt tay lên thánh giá cầu nguyện, sau đó dùng ngân châm nhẹ nhàng cắm vào cánh tay của Orlando , ngân châm đã dính máu của Orlando.

Sau đó, Dom Monroe lại dùng ngân châm đã dính máu Orlando đâm vào thân thỏ trắng, chỉ vài giây sau, con thỏ trắng tắt thở.

Đến lúc này, tất cả mọi người đã hiểu được, Orlando đúng là trúng độc.

Dom Monroe giận dữ hạ lệnh: "Vệ binh, bắt bọn người Samantha lại!"

Sắc mặt bốn mẹ con Samantha trắng nhợt, hoảng sợ té ngã trên mặt đất!

Chương 538. Kế thừa Công Tước chi vị?

Chương 500: Kế thừa Công Tước chi vị?

Hai vệ sĩ Hoàng gia của Dom Monroe đều là cường giả cấp S, thực lực rất mạnh nên mẹ con Samantha chỉ có thể thúc thủ chịu trói, không có chút sức phản kháng nào.

Nhưng mà dù có sức phản kháng họ cũng không dám hành động lỗ mãng.

Lý Phong làm việc quá chu toàn, trước tiên là dùng video để định tội, sau đó lại nghiệm thi tại hiện trường để khẳng định việc Orlando bị hạ độc. Chỉ cần kiểm tra video không bị chỉnh sửa thì bọn họ chắc chắn sẽ phải nhận tội hạ độc Orlando !

Quan trọng là hiện giờ có quá nhiều khách mời tai to mặt lớn, trong những khách mời có cả người làm ở bộ Tư pháp, trước mặt những người này mà dám làm loạn thì kết cục sẽ rất thảm!

Sau khi bốn mẹ con Samantha bị khống chế , Dom Monroe liền nhờ những lão đại trong ngành Tư pháp gọi người đến, bắt giữ bốn mẹ Samantha về sở cảnh sát tiến hành điều tra .

Như vậy, tang lễ của Orlando không thể nào tiếp tục tiến hành, khách mời lục đục rời khỏi nhà thờ trong tâm lý phức tạp.

Nhà thờ chỉ vài phút trước còn kín người mà hiện tại chỉ có Lý Phong, Tiết Tình, Dom Monroe, vệ binh Hoàng gia , và những ký giả .

Ngay lúc những ký giả đang hưng phấn vì sắp được viết bài về một tin tức chấn động thế giới, thì sắc mặt Dom Monroe lộ vẻ nghiêm khắc liếc nhìn những ký giả này , trầm giọng nói : "Ta không muốn thấy tin tức về ngày hôm nay xuất hiện trên báo đài truyền thông, các ngươi hiểu ý ta chưa?"

Đây là scandal cực lớn của giai cấp quý tộc , nên hắn không muốn huyên náo đến mức cả thế giới đều biết.

"Điện hạ, chúng ta có quyền tự do ngôn luận. . ."

"Điện hạ, chuyện này không thể giấu được."

"Điện hạ. . ."

Những ký giả này làm sao cam tâm từ bỏ cơ hội này, bọn họ nghe Dom nói xong liền nhao nhao lên.

"Các ngươi đương nhiên là có quyền tự do ngôn luận, nhưng ta cũng có quyền bảo vệ quyền lợi của giai cấp quý tộc."

Dom Monroe hừ lạnh một tiếng, hạ lệnh: "Đập hết máy quay cho ta."

Ngay lập tức, một đám vệ binh Hoàng gia vây quanh những ký giả này, giật lấy camera.

"Không, các ngươi không thể làm như vậy!"

"Đây là vi phạm nhân quyền, các ngươi xâm phạm quyền phỏng vấn của chúng ta !"

"Đáng chết, các ngươi đang làm cái gì, đây là thành quả lao động của ta !"

Cho dù những ký giả cố sức phản kháng, những vẫn không phải là đối thủ của vệ binh Hoàng gia, camera của bọn họ nhanh chóng bị giật lấy, băng ghi hình bị đập thành vụn.

Lý Phong đứng một bên cười lạnh lắc đầu.

Sau khi đập nát băng ghi hình, Dom Monroe cũng không tiếp tục làm khó bọn hắn, ra lệnh cho vệ binh đưa bọn hắn ra khỏi nhà thờ.

"Lý Phong tiên sinh, cám ơn ngươi đã vạch trần việc ác của mẹ con Samantha , ta đại biểu cho Hoàng tộc cảm ơn ngươi . Có điều. . ."

Lời nói của Dom Monroe xoay chuyển: "Ta hi vọng Lý tiên sinh và Tiết tiểu thư có thể giữ bí mật những việc xảy ra hôm nay, ít nhất là trước khi mọi chuyện được sáng tỏ, mong là hai vị có thể giữ kín thông tin."

Tất cả những khách mới hôm nay không cần hắn chỉ bảo, bọn họ đều là giai cấp quý tộc , sẽ biết cái gì nên nói cái gì không nên nói.

Nhưng mà Lý Phong và Tiết Tình thì khác, việc này là do bọn họ làm ra , nên Dom Monroe nhất định phải nghĩ biện pháp chặn miệng bọn họ mới được.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, ngoài cười trong không cười nói: "Đương nhiên, Tiết Tình là một thành viên của gia tộc Matthew, nàng cũng không muốn có scandal xuất hiện, rồi ảnh hưởng đến danh dự của gia tộc Matthew , nhưng mà. . ."

Dom Monroe cũng nhướng lông mày , tập trung nghe xem Lý Phong muốn nói cái gì.

"Bây giờ gia tộc Matthew chỉ còn mỗi Tiết Tình , tước vị Công Tước của ngài Orlando chắc cũng nên truyền lại cho Tiết Tình a, ngươi thấy đúng không ?" Lý Phong móc ra một điếu thuốc đưa cho Dom Monroe, từ từ nói .

Tuy tước vị Công Tước của Orlando Matthew là cha truyền con nối, nhưng mỗi lần muốn truyền lại tước vị thì phải có Nữ Hoàng sắc phong, Dom • Monroe là Hoàng tử, nên lời nói chắc chắn sẽ có trọng lượng với nữ hoàng Chris .

Chỉ cần Dom Monroe đồng ý, thì khả năng Tiết Tình kế thừa tước vị Công Tước sẽ cao hơn mấy lần.

Tiết Tình sững sờ.

Nói cái gì vậy? Lý Phong muốn giúp nàng thừa kế tước vị Công Tước? Trời ạ, có phải Lý Phong đang nói đùa không ? !

Thực ra Tiết Tình không có hứng thú gì về việc thừa kế tài sản của Orlando , càng không hứng thú với tước vị của Orlando , nàng chỉ muốn làm một người bình thường, sống cuộc đời bình thường.

Dom Monroe cũng sững sờ, không nhận điếu thước của Lý Phong, lạnh lùng nói: "Lý tiên sinh, ngươi có biết mình đang nói gì không?"

Đầu của tên người Hoa này bị nước chảy vào hay sao, muốn con riêng kế thừa tước vị của Orlando ? Ngay cả Orlando lúc còn sống cũng không dám có suy nghĩ này!

"Thuốc lá này mùi vị không tệ, ngươi có chắc là không muốn thử một lần?" Lý Phong không thu lại thuốc lá, mà từ từ nói.

Lông mày Dom Monroe nhướng lên: "Sao ngươi biết ta hút thuốc, lỡ như ta không hút thuốc thì sao?"

"Trên người ngươi có mùi khói." Lý Phong nhún nhún vai nói .

Dom Monroe: ". . ."

Sáng nay hắn đã sớm tắm rửa sạch sẽ và chưa hút điếu nào, lại còn xịt cả nước hoa, sao Lý Phong lại ngửi được mùi khói trên người hắn ?

Quan trọng là Lý Phong không đứng gần hắn, mũi của Lý Phong tinh như vậy sao?

Hắn cũng không biết Lý Phong là cường giả cấp S+ , ngũ giác mạnh hơn người bình thường nhiều.

Cuối cùng, Dom Monroe vẫn nhận điếu thuốc, sau khi ngậm vào miệng, Lý Phong dùng bật lửa châm giúp hắn.

Sau khi rít một hơi thật sâu, Dom Monroe phun ra một ngụm khói, trên mặt lộ vẻ say mê.

Từ sáng đến giờ chưa được hút thuốc làm cho hắn thấy ngột ngạt, nên bây giờ rít hơi thuốc này làm hắn có cảm giác như được thành tiên, đồng thời, quan hệ của hắn và Lý Phong cũng vô tình gần hơn một chút.

"Giới thiệu lần nữa , ta tên là Lý Phong, là ông chủ của Osvili ."

Lý Phong móc ra một cái danh thiếp mạ vàng , đưa cho Dom

Monroe.

Sau khi Dom Monroe nhận danh thiếp, trên mặt liền lộ ra vẻ kinh ngạc: "Osvili? Là Osvili sản xuất Đồng nhan thủy ?"

"Không sai." Lý Phong cười một tiếng, tìm trong ngực, sau đó móc ra một bình Đồng nhan thủy.

"Đây. . . Đây chính là Đồng nhan thủy? !" Hô hấp của Dom Monroe bắt đầu dồn dập .

Dù cho hắn là hoàng tử của Hà Lan, thì Đồng nhan thủy cũng không phải thứ hắn muốn mua là mua, cả thế giới có hàng triệu tỷ phú muốn có thứ này, mà thứ này mỗi tuần chỉ đấu giá một bình, sự cạnh tranh vô cùng khắc nghiệt.

"Không sai, khách mới tới hẳn nên có chút quà môn, bình Đồng nhan thủy này là lễ gặp mặt ta tặng cho Hoàng Tử Dom , xin Hoàng Tử nhận lấy."

Lý Phong đưa Đồng nhan thủy về phía Dom Monroe.

Đồng nhan thủy tuy quý giá, nhưng cũng chỉ là 1000 điểm tích lũy, nếu hắn hoàn thành nhiệm vụ Cứu vãn nữ thần Tiết Tình (8) thì sẽ được khen thưởng 500 ngàn điểm tích lũy.

Đưa ra một bình Đồng nhan thủy để đổi lấy sự ủng hộ của Dom Monroe, giúp đỡ Tiết Tình kế thừa tước vị Công Tước , vụ mua bán này rất có lời!

Chương 539. 5 tỷ Euro di sản

Chương 501: 5 tỷ Euro di sản

Nghe lời Lý Phong nói, Dom Monroe nhịn không được giật giật khóe miệng, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Trời ạ, một bình Đồng nhan thủy có giá hơn 200 triệu nhân dân tệ , vậy mà nói đưa là đưa, có cần đơn giản vậy không? !

Ngay cả Tiết Tình cũng nhịn không được che miệng , mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Thông minh như nàng, làm sao không đoán được ý định của Lý Phong ? Hắn muốn hối lộ Dom Monroe, để nàng có cơ hội kế thừa tước vị!

Nhưng mà việc này thì có lợi gì cho Lý Phong a? Không có chút ích lợi nào !

Không chỉ không có ích lợi, hắn còn tổn thất một bình Đồng nhan thủy!

"Tại sao Lý Phong lại tốt với ta như vậy. . ."

Lúc này, trong đôi mắt đẹp của Tiết Tình hiện lên vẻ cảm động.

"Thật lòng mà nói, ta rất muốn." Dom Monroe nhận Đồng nhan thủy, mắt lộ ra vẻ bình tĩnh: "Chỉ là ta không muốn gạt ngươi, Tiết Tinh tiểu thư gần như không có khả năng kế thừa tước vị Công Tước ."

"Vì sao?" Lý Phong nhíu mày.

Dom Monroe nhìn Tiết Tình một cái, sau đó nói: "Bởi vì nàng không có danh phận."

Việc Tiết Tình là con riêng của Orlando Matthew không phải là bí mật trong giới quý tộc Hà Lan, nhưng mà con riêng là con riêng,

nếu không có di chúc thì Tiết Tình còn không đủ tư cách thừa hưởng gia tài của Orlando Matthew , nên dù bốn mẹ con Samantha bị xử án chung thân, thì Tiết Tình cũng không thể thừa kế.

Tiết Tình lắc đầu, cười nói: "Ta biết, ta cũng không quan tâm, ta chỉ muốn trở về Hà Lan để gặp cha một lần cuối, bây giờ mọi chuyện đã kết thúc, ta nghĩ ta cũng nên về Trung Quốc rồi."

"Lý Phong, sau này ta muốn ở lại Trung Quốc , ngươi có thể giúp ta không ?"

Rất khó lấy được quốc tịch Trung Quốc, chỉ bằng sức một mình Tiết Tình khẳng định không cách nào nhập tịch được , nhưng nếu có sự giúp đỡ của Long Hồn thì sẽ đơn giản hơn nhiều.

"Đương nhiên là ta có thể giúp ngươi, nhưng mà ngươi thật sự không có ý định kế thừa tước vị của Orlando sao?"

Vừa nói, Lý Phong vừa móc một bộ văn kiện ra từ trong ngực.

Tiết Tình: "? ? ?"

Dom Monroe: "? ? ?"

Khoan đã. . . Nếu như bọn họ nhớ không lầm, thì Lý Phong mới móc ra danh thiếp và một bình đồng nhan thủy từ trong ngực, bây giờ lại móc ra một bản văn kiện, sao ngực hắn nhét nhiều thứ vậy ?

Con mẹ nó, chẳng lẽ hắn là Doremon, muốn gì chỉ cần thò tay vào túi là có ?

Sau khi khiếp sợ qua đi, Tiết Tình nhịn không được hỏi: "Đây là cái gì?"

"Cái này là di chúc của cha ngươi ." Lý Phong đưa văn kiện cho Tiết Tình, từ từ nói : "Thật ra hắn rất thương ngươi."

Sấm sét giữa trời quang, Tiết Tình cảm thấy trong đầu kêu ông ông không ngừng!

Ngay cả Dom Monroe cũng nhịn không được biến sắc!

"Làm sao ngươi có cái này?"

Lúc Tiết Tình nhận di chúc nàng không vội mở ra xem, mà nghi hoặc hỏi.

Đoạn video kia thì không nói gì, nhưng Lý Phong lại lấy ra được di chúc, đúng là quá thần kỳ!

"Đây là kế hoạch dự phòng cha ngươi để lại, thật ra hắn là một trí giả, tính toán không một chút sơ hở."

Lý Phong nhún nhún vai, tiếp tục ném chuyện này lên đầu Orlando Matthew.

"Thật sao?" Dom Monroe nhịn không được hỏi.

"Tất nhiên là thật ." Lý Phong mỉm cười gật đầu, giải thích: "Bản di chúc này Công Tước Orlando đã sớm đưa đến Trung Quốc từ lâu , nếu Hoàng tử điện hạ không tin, có thể tìm chuyên gia đến giám định."

Bản di chúc này tất nhiên là được lấy từ hệ thống, đảm bảo là thật, cho dù là ai kiểm tra cũng sẽ không thấy được sai sót gì.

Dom Monroe thở ra một hơi: "Ta hiểu rồi, Tiết Tinh tiểu thư, ngươi đọc qua một lần trước đi, nếu đồng ý với nội dung trong đó, thì có lẽ ta có thể giúp ngươi tranh thủ cơ hội để ngồi vào tước vị Công Tước ."

Nếu như trong di chúc , Orlando thừa nhận Tiết Tình là con của hắn, vậy thì việc kế thừa Công Tước cũng sẽ dễ dàng hơn.

Tiết Tình gật đầu, mở di chúc ra xem , sau một lúc lâu lộ ra ánh mắt phức tạp, nàng đưa di chúc cho Dom Monroe: "Hoàng tử điện hạ, mời ngài xem thử."

Dom Monroe nghiêm túc nhận lấy di chúc, cẩn thận xem xét , sau đó trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Nội dung bên trong di chúc và lời Samantha nói trong video giống y như đúc, Orlando trao một nửa tài sản cho Tiết Tình, bao gồm tiền mặt, bất động sản, cổ phần của mấy công ty đa quốc gia .

Nếu như quy toàn bộ ra tiền mặt, tổng giá trị của di chúc này khoảng 5 tỷ Euro!

5 tỷ Euro a, Dom Monroe cũng có chút thèm muốn, nhưng làm cho Dom Monroe cảm thấy ngạc nhiên hơn nữa là trong di chúc Orlando Matthew đã nói Tiết Tình là con của hắn.

Như vậy, Tiết Tình đã có đủ danh phận để kế thừa tước vị của Matthew !

Đương nhiên, với điều kiện bản di chúc này là thật !

"Chỉ có di chúc còn không đủ, cần phải có luật sư công chứng."

Dom Monroe thở dài, trả di chúc cho Tiết Tình sau đó từ từ nói .

"Việc này dễ thôi." Lý Phong đã sớm đoán được, sau đó lại gọi cho Victor một lần nữa , dò hỏi: "Victor, ngươi có biết ai là luật sư phụ trách việc làm di chúc cho gia tộc Matthew không?"

Victor gật đầu nói: "Biết, là luật sư Claire ."

Mắt Lý Phong sáng lên, nói: "Rất tốt, chút nữa liên hệ hắn giúp ta, ta muốn đích thân gặp hắn."

Nếu như hắn đoán không sai, thì Claire là luật sư đã thỏa thuận với Samantha , chỉ cần hắn lấy được video mà Claire và Samantha bí mật giao dịch, thì hắn sẽ có thể muốn gió có gió muốn mây có mây !

Victor nhận lời sau đó lui ra.

Dom Monroe nhìn Lý Phong, hắn cảm thấy lời nói của Lý Phong có hàm ý riêng.

Một lúc lâu sau , Dom Monroe cẩn thận để Đồng nhan thủy vào túi áo, sau đó cười nói: "Nếu Công Tước Orlando có để lại di chúc,vậy thì việc Tiết tiểu thư thừa kế tước vị có thể thương lượng."

"Đợi lúc trở về, ta sẽ nói với nữ hoàng về việc này."

Lý Phong gật gật đầu, cười nói: "Vậy ta cám ơn hoàng tử điện hạ trước !"

Sau khi trò chuyện thêm vài câu, Dom Monroe dẫn vệ binh Hoàng gia rời khỏi nhà thờ.

Bọn họ vừa đi, Tiết Tình không nhịn được hỏi: "Lý Phong, làm sao ngươi có video và di chúc kia, quá mức không thể tin được!"

Lý Phong cau mày, sau một lúc suy nghĩ mới nói: "Ừm. . . Tặng ngươi hai chữ."

Tiết Tình: "Hả? Hai chữ gì?"

Lý Phong nhếch miệng cười một tiếng: "Bí mật ~ "

Tiết Tình: ". . ."

Nàng đã hiểu, hai thứ này chắc chắn Lý Phong lấy được bằng thủ đoạn nào đó không thể nói ra, nên không muốn để Tiết Tình biết, tuy Tiết Tình hiếu kỳ, nhưng Lý Phong không nói nàng cũng không còn cách nào, chỉ có thể đè sự tò mò xuống .

Sau khi ra khỏi nhà thờ, Lý Phong tìm Victor, khi biết hắn đã hẹn được Claire, Lý Phong, Tiết Tình và Victor cùng nhau đi taxi vào thành phố.

Trên đường đi, Lý Phong cũng đang tự hỏi một việc, lúc đi trên xe Lý Phong cũng có suy nghĩ, tuy hắn đã đưa cho Dom Monroe một bình Đồng nhan thủy, nhưng liệu Dom có thật sự toàn tâm toàn ý giúp hắn hay không.

Liệu Lý Phong có cần nhờ thêm người khác trợ giúp, và nếu cần, thì đó sẽ là ai?

"A!"

Ánh mắt Lý Phong sáng lên, nảy ra ý tưởng.

Ai là người an bài hắn bảo hộ Tiết Tình? Chính là Long đầu !

Với địa vị của Long đầu, nếu hắn chịu ra mặt hiệu quả sẽ rất tốt

!

Chương 540. Hối cải để làm người mới

Chương 502: Hối cải để làm người mới

Nửa tiếng sau, taxi dừng ở trước cửa một tòa nhà lớn .

Tòa nhà này là một tòa nhà văn phòng cho thuê, rất nhiều xí nghiệp nổi tiếng của Hà Lan tập trung ở đây,văn phòng luật sư của luật sư Claire cũng mở ở chỗ này.

"Anh bạn trẻ, ngươi là ký giả à, ở đây không có văn phòng truyền thông nào cả."

Tài xế xe taxi hỏi một cách hiếu kỳ, bởi vì hắn thấy Lý Phong và Tiết Tình không mang thiết bị phỏng vấn trên người, cũng không có thẻ hành nghề ký giả, không phải ký giả mà lại từ giáo đường chạy ra đây, quả thật đáng nghi ngờ !

Lý Phong mỉm cười, không lên tiếng.

Victor ngồi ở tay lái phụ vỗ vỗ súng lục bên hông, lạnh lùng nói: "Bác tài, có những thứ nên hỏi và những thứ không nên hỏi, hiểu chưa?"

Mồ hôi trên trán tài xế taxi rơi như mưa: "Hiểu. . . Hiểu rõ, ta không hỏi, không hỏi."

Tuy Hà Lan cho phép đem vũ khí theo, nhưng người bình thường không thể xin chứng nhận dùng súng được, nhìn thái độ của Victor đối với Lý Phong cũng có thể thấy được, Victor là vệ sĩ của Lý Phong, và thân phận của Lý Phong thì không đơn giản.

"Được rồi Victor, bác tài này không tệ lắm."

Lý Phong vội vàng nói.

"Vâng ! Chủ nhân." Victor vỗ vỗ bả vai tài xế , không nói thêm gì

nữa.

"Bác tài, cảm ơn ngươi đã đưa chúng ta tới đây, ngươi đi được rồi."

Lý Phong móc ra một tờ 100 đô mỹ, để lại trên ghế và mở cửa đi xuống.

Đây là khu vực thành thị, lúc nào cũng có thể gọi xe, nên không cần phải bắt tài xế đợi.

Tài xế xe taxi cảm động đến rơi lệ , Lý Phong đúng là người tốt, tổng cộng đã cho hắn 1100 đô la mỹ, mà thời gian phục vụ không đến 4 giờ, số tiền này kiếm quá dễ dàng.

Sau khi đi vào cao ốc, đến tầng 121 phòng 203, Lý Phong liền thấy có một tấm bảng treo trên cửa "Văn phòng luật sư Claire" .

Sau khi nữ tiếp tân nhìn thấy ba người Lý Phong , lập tức đứng dậy hỏi: "Xin chào các vị, xin hỏi các vị có cần giúp đỡ gì không ?"

"Ta là Victor, trước đó ta đã gọi điện thoại cho luật sư Claire." Victor cao giọng nói .

Nữ tiếp tân nhìn lịch hẹn, sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười nhiệt tình : "Vâng thưa Victor tiên sinh, ông chủ đã có dặn ta đón mọi người, mời mọi người đi theo ta."

Nói xong, nữ tiếp tân dẫn ba người Lý Phong đi xuyên qua khu làm việc, vào một văn phòng khác.

Sau khi gõ cửa, bên trong vang lên một tiếng nói "Mời vào" .

Nữ tiếp tân mở cửa đi vào: "Ông chủ, Victor tiên sinh đến."

"À, Victor tiên sinh, đã lâu không gặp a."

Một người đàn ông trung niên mặc đồ tây màu đen đeo cà vạt ánh kim đứng lên , nhiệt tình bước ra đón, định bắt tay Victor .

Nhưng lúc này, hắn thấy Lý Phong và Tiết Tình đứng sau lưng Victor, hắn chết cứng tại chỗ: "Victor tiên sinh, bọn họ là ai? Sao

phu nhân Samantha không tới?"

Lúc Victor điện thoại , hắn nói là chủ nhân hắn muốn tới đây, lúc đó Claire cứ nghĩ Victor nói chủ nhân là Samantha, cho nên mới thoải mái đồng ý.

Bây giờ lại thấy là Tiết Tình và một tên nào đó xa lạ, trong nhất thời hắn có một dự cảm không tốt.

"Samantha? Nàng đã bị bắt."

Không đợi Victor trả lời, Lý Phong đã nói trước .

"Cái gì? Làm sao có chuyện đó được !" Claire hoảng sợ đến sững sờ.

Thân phận Samantha tôn quý biết bao nhiêu, tại sao nàng lại bị bắt? Nếu như đối phương không nói láo, không lẽ vì việc kia mà Samantha bị bắt?

Chẳng lẽ. . . Mọi việc đã bị bại lộ?

Nghĩ đến đây, trán Claire liền có mồ hôi chảy xuống.

Nữ tiếp tân nghe cũng sững sờ, không lẽ ông chủ không biết hai người này, không lẽ nàng đã làm sai, sẽ bị phạt sao ?

"Không có gì là không có khả năng, đây là việc mà hoàng tử Dom đích thân ra lệnh, bây giờ ngươi đã biết tính nghiêm trọng của vấn đề chưa?"

Lý Phong cười lạnh nói.

Chân Claire mềm nhũn, sợ đến suýt ngã xuống đất.

Con mẹ nó, hắn tất nhiên biết tính nghiêm trọng của việc này, thiêu hủy di chúc của Orlando, đây là hành vi phạm pháp, phải ngồi tù.

Không chỉ như thế, một khi việc này lộ ra ánh sáng , danh tiếng hắn sẽ bị hủy hoàn toàn, hắn sẽ không còn chỗ đứng trong ngành luật sư này, hắn sẽ xong đời!

Nữ tiếp tân ngừng hoảng hốt. . . Nếu ông chủ xong đời, vậy thì có lẽ nàng nên bắt đầu tìm việc mới, không sợ bị phạt nữa. . .

Lý Phong biết thời điểm đã đến, nên nói rõ mục đích đến đây: "Rất tốt, thấy ngươi đã hiểu được sự nghiêm trọng của vấn đề, nên ta cho ngươi một cơ hội hối cải, ngươi có muốn hối cải không ?"

Nữ tiếp tân : "? ? ?"

Cái gì. . . Lý Phong đổi ý sao? Vậy có cần tìm việc mới không? Rốt cục vẫn bị phạt sao?

Nữ tiếp tân vừa bình tĩnh mấy giây lại bắt đầu hoảng lên.

Claire cũng sững sờ, sau đó lộ sắc mặt nghiêm trọng hỏi: "Ngươi là ai?"

"Ta là Lý Phong, bạn của Tiết Tinh tiểu thư." Lý Phong nhún nhún vai, nhẹ nhàng nói: "Chắc ngươi biết Tiết Tinh tiểu thư là ai đúng không? Nàng là con gái của Orlando tiên sinh ."

Làm luật sư công chứng cho di chúc Orlando, tất nhiên Claire biết Tiết Tình, nhưng hắn chưa từng nghe nói về Lý Phong , cho nên vẫn còn hơi nghi hoặc một chút.

"Rose, ngươi đi ra ngoài đi." Claire phất phất tay với nữ tiếp tân, sau khi Rose ra khỏi văn phòng, hắn cung kính mời ba người Lý Phong ngồi xuống, tự mình pha cà phê cho bọn hắn , sau đó hỏi: "Lý tiên sinh, ta không hiểu rõ ý của ngươi."

"Rất đơn giản, ngươi là luật sư công chứng cho di chúc của Công Tước Orlando , bây giờ trên tay ta vẫn còn một bản di chúc cần ngươi công chứng ."

Lúc nói chuyện, Lý Phong móc bản di chúc ra, đưa cho Claire .

Sau khi nhìn thấy bản di chúc này, trong lòng Claire giật mình, sau đó hắn cẩn thận xem di chúc , càng xem Claire càng kinh hãi.

Sau một lúc lâu, Claire thở dài, sắc mặt khó coi nói : "Bản này di chúc này được giấu ở nơi nào?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên, ngoài cười trong không cười nói: "Không phải giấu, mà là Orlando tiên sinh cho người đưa đến Trung Quốc để giao cho ta, hắn đã sớm nhìn ra ngươi không đáng để tín nhiệm."

Thân thể Claire giật một cái, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Không đáng tín nhiệm sao? Đúng là vậy, chỉ vì 1 triệu Euro, mà hắn đã đồng ý giúp Samantha giả mạo bằng chứng, đúng là không đáng tín nhiệm.

"Samantha khai ta ra à?" Claire để di chúc xuống , sắc mặt khó coi hỏi.

Nếu như Samantha bị bắt về việc thiêu hủy di chúc , vậy thì hắn cũng không thể thoát được, nếu vậy, tại sao Lý Phong nói cho hắn một cơ hội?

Lý Phong lắc đầu, sau đó lạnh lùng nói : "Ngươi cho rằng Samantha bị bắt vì việc di chúc sao ? Sai, nàng bị bắt bởi vì đã hạ độc chết Orlando!"

"Không chỉ có Samantha, còn ba người con của nàng , bây giờ Tiết Tình là người thừa kế duy nhất của gia tộc Matthew, chắc ngươi cũng biết mình nên làm gì rồi nhỉ?"

Sắc mặt Claire kịch biến!

Con mẹ nó, Samantha không chỉ thiêu hủy di chúc, còn độc chết Orlando? Lòng dạ thật độc ác !

Sau một hồi lâu, Claire gật đầu nói: "Được, ta sẽ giúp Tiết Tinh tiểu thư công chứng, xin Lý tiên sinh yên tâm!"

"Rất tốt." Lý Phong gật đầu, ghi lại số điện thoại di động của Claire, sau đó mang theo Tiết Tình và Victor rời đi .

Trên đường trở về khách sạn, Lý Phong muốn báo cáo tình hình cho Tưởng Vận Trúc, đồng thời đưa ra đề nghị về việc mời Long đầu giúp Tiết Tình kế thừa tước vị Công Tước.

Đối với việc này Tưởng Vận Trúc chỉ nói là sẽ báo cáo cho

Thanh Long , còn Long đầu có giúp hay không, thì phải nhìn ý trời.

Chương 541. Liếc mắt

Chương 503: Liếc mắt

Ngày hôm sau, Lý Phong nhận được điện thoại của Dom Monroe gọi tới.

Trong điện thoại Dom Monroe nói Lý Phong ngày mai đến hoàng cung để gặp nữ hoàng Chris .

Đối với người Hà Lan mà nói, được gặp mặt nữ hoàng Chris , đó là một việc vô cùng đáng tự hào, nhưng đối với Lý Phong thì đây giống như một lần khảo nghiệm.

"Có thể giúp Tiết Tình kế thừa tước vị của Matthew hay không, sẽ được quyết định vào ngày mai!"

Lý Phong cúp điện thoại, âm thầm nói.

Nếu là gặp nữ hoàng, vậy hắn và Tiết Tình phải ăn mặc long trọng một chút, sau khi ăn cơm trưa xong, hắn cùng Tiết Tình đón xe đi đến trung tâm xa hoa nhất của thành phố Amsterdam.

Sau khi vào một cửa hàng LV , Lý Phong giúp Tiết Tình lựa đồ.

"Đồ ở nơi này thật mắc a. . ."

Tiết Tình nhìn giá trên tag mà cảm thán.

Mặc dù nàng là con gái của Orlando, mỗi tháng đều có không ít tiền tiêu vặt, nhưng trước giờ nàng ăn mặc rất tiết kiệm, phần lớn tiền đều tiêu vào âm nhạc.

Đồ của nàng trước giờ toàn là fast fashion, chưa bao giờ bước vào cửa hàng cao cấp.

Đối với Tiết Tình thì quần áo chỉ cần vừa mắt, dễ chịu là được, không cần thiết phải xa xỉ . . .

Khóe miệng Lý Phong giật một cái: "Ngươi là người sắp thừa kế gia sản của công tước Matthew, một bộ đồ vài ngàn Euro không đáng kể chút nào, còn nữa. . . Ta dẫn ngươi đến đây thì ta sẽ trả tiền, ngươi chỉ cần mặc thử là được."

Khuôn mặt Tiết Tình nhất thời ửng đỏ, cái này có tính là hẹn hò không ?

Trong lúc Tiết Tình còn suy nghĩ lung tung , thì Lý Phong đã chọn xong một bộ váy: "Vui lòng giúp ta lấy bộ này ở size M cho vị tiểu thư kia."

Tiết Tình sững sờ, sau đó vô thức hỏi: "Sao ngươi biết ta mặc size M?"

Lý Phong nghiêng đầu nhìn nàng, sau đó nói : "Liếc cái là thấy"

Tiết Tình: "Liếc cái là thấy. . . Chuẩn như vậy sao?"

Mắt thấy chưa chắc đã chuẩn, Lý Phong chỉ cần liếc qua đã biết dáng người của nàng, không có khả năng a. . .

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, sau một lúc lâu nói ra mấy con số: "92, 56, 86."

Tiết Tình: "? ? ?"

Ba con số này sao lại quen thuộc như vậy?

Trời ạ, đây không phải số đo ba vòng của nàng sao, không sai tí nào!

Ánh mắt Lý Phong có phải máy móc không mà chuẩn như vậy? Quan trọng là bây giờ nàng đang mặc đồ, Lý Phong chỉ ước lượng bằng mắt.

Không lẽ Lý Phong nhìn xuyên qua đồ của nàng được.

Tiết Tình đã đoán sai, mặc dù Lý Phong có Thấu thị nhãn, nhưng hắn không vô sỉ đến mức dùng trong trường hợp này.

Lý Phong có thể nói chuẩn số đo là vì hắn đã từng ôm Tiết Tình .

Ánh mắt có thể gạt người, nhưng cảm xúc thì không !

Trong lúc Tiết Tình còn đang sững sờ, nhân viên đã đưa đồ đến cho Tiết Tình: "Thưa cô, váy của cô."

Tiết Tình nhận váy sau đó đi vào phòng thử.

Lúc này một người đàn ông trung niên bụng phệ ôm một cô gái tóc vàng sexy đi vào cửa hàng.

Lúc người đàn ông trung niên thấy Lý Phong, hắn nhíu mày, chửi bới nói: "Đáng chết, sao lại gặp người Hoa ở đây, con mẹ nó thật xúi quẩy!"

Lông mày Lý Phong nhướng lên, hỏa khí xuất hiện.

"Những người Hoa này giống y như châu chấu, ở đâu cũng có ."

Cô gái tóc vàng sexy kéo cánh tay của người đàn ông trung niên, vẻ mặt xem thường.

Bọn họ nghĩ Lý Phong là du khách đến Hà Lan du lịch, nghe không hiểu tiếng Hà Lan, cho nên lúc nói chuyện không hề cố kỵ.

Người bán hàng lại biết Lý Phong nói tiếng Hà Lan rất tốt, muốn nhắc nhở bọn họ không nên nói lung tung, nhưng sợ đắc tội bọn họ, nên cũng không biết làm thế nào.

Lý Phong hừ lạnh một tiếng, muốn bọn hắn xin lỗi, nhưng vào lúc này, Tiết Tình đã thay xong y phục và từ trong phòng thử áo đi ra.

Lúc này, sự mỹ lệ của Tiết Tình đã thu hút ánh mắt Lý Phong , đồng thời cũng hấp dẫn ánh mắt của người đàn ông trung niên và cô gái tóc vàng sexy .

"Oa, tiểu thư, cái váy này rất hợp với ngươi, ngươi mặc nó nhìn như một thiên sứ, thật là đẹp!" Người bán hàng hâm mộ nói .

"Thật sao?" Khuôn mặt Tiết Tình ửng đỏ nhìn Lý Phong .

Lý Phong gật đầu: "Thật, nàng không nói láo, ngươi mặc cái váy

này đúng là rất đẹp, giống như thiên sứ."

Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân.

Tiết Tình mặc quần áo bình thường cũng đã rất xinh đẹp rồi, bây giờ mặc đồ này càng đẹp hơn nữa.

Bộ váy này tôn lên vóc dáng hoàn mỹ của Tiết Tình, làm cho Lý Phong có cảm giác hai mắt tỏa sáng.

Khuôn mặt Tiết Tình càng đỏ hơn nữa, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Không gì ngọt ngào hơn là được người mình thích khen xinh đẹp . . .

Đúng lúc này, một âm thanh không có hảo ý vang lên: "Hừ, cho dù đồ đẹp hơn nữa, để người Hoa mặc thì vẫn giảm giá trị."

Sắc mặt Tiết Tình hơi biến, quay đầu nhìn lại liền thấy người nói là cô gái tóc vàng sexy, khẽ nhíu mày nói: "Ngươi có hiểu lầm gì với người Hoa sao?"

"Ta chỉ là đang nói sự thật mà thôi, ngươi không xứng với cái váy này, cởi nó ra, ta muốn mua, nhưng mà trước khi mua phải làm cho nó sạch sẽ đã, người ta nói đúng không anh yêu?"

Cô gái tóc vàng sexy ôm cánh tay của người đàn ông trung niên, nũng nịu nói .

Lúc này nàng đã biết Lý Phong, Tiết Tình biết tiếng Hà Lan, có điều nàng không thèm để ý chút nào, vẫn nghĩ gì nói nấy.

Người đàn ông trung niên thu hồi ánh mắt tham lam , cười nói: "Đương nhiên rồi baby, ta hoàn toàn đồng ý với quan điểm của ngươi, tiểu thư, ta muốn mua cái váy này ."

Nói xong, hắn móc ra một cái thẻ ngân hàng, bá khí nói : "Nhân viên, quẹt thẻ."

Nhân viên bán hàng lộ ra vẻ khó xử: "Tiên sinh, vị tiểu thư này đã chọn cái váy trước . . ."

"Thì sao? Nàng chưa trả tiền mà ?" Trung niên nam tử cười một tiếng, khinh thường nói: "Con nữa, ngươi cảm thấy nàng mua nổi đồ ở nơi này sao ?"

Lý Phong mặc đồ thể thao Adidas, giày và trang sức trên người Tiết Tình cũng rất bình thường, nhìn không giống kẻ có tiền, cho nên người đàn ông trung niên mới nói vậy.

"Ta nói cho ngươi nghe, gần đây có một số tên người Hoa đi vòng quanh mấy cửa hàng xa xỉ để chụp ảnh khoe khoang bạn bè chứ đều không mua, người Hoa là một đám quỷ nghèo."

Cô gái tóc vàng sexy nói bằng giọng khinh thường .

Nghe vậy, nhân viên bán hàng liền do dự, hình như họ nói có chút đạo lý a. . .

"Thật là tiếc, tiểu gia là một người có tiền, không chỉ có tiền, còn là loại vô cùng vô cùng có tiền."

Nói đến đây, Lý Phong móc trong ngực ra một chồng Euro, tất cả đều có mệnh giá 500 Euro

Nhìn sơ có thể đoán được chồng này khoảng 50 ngàn Euro !

Sau khi nhìn thấy chồng tiền, nhân viên bán hàng che miệng hoảng hốt.

Tiết Tình sững sờ, sau đó bật cười lắc đầu.

Còn người đàn ông trung niên và cô gái tóc vàng, thì sắc mặt đã biến thành màu gan heo!

Chương 542. Muốn hết!

Chương 504: Muốn hết!

Con mẹ nó vừa nói người Hoa toàn là quỷ nghèo, kết quả tên người Hoa này liền móc ra một chồng 500 Euro .

Tuy đối với người đàn ông này, số tiền đó không quá lớn, nhưng ít ra nó chứng minh được Lý Phong không phải quỷ nghèo!

Tay phải Lý Phong cầm sấp Euro, quất bộp bộp vào lòng bàn tay trái, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: "Bây giờ ta mua nổi đồ ở đây chưa ?"

Người đàn ông trung niên hừ lạnh một tiếng quay đầu đi.

Cô gái tóc vàng sexy lộ sắc mặt giận dữ, bộ ngực không ngừng chập trùng, rõ ràng nàng đang rất tức giận, nhưng một câu cũng không nói được.

Không biết Lý Phong có bao nhiêu tiền, nhưng ít nhất một chồng Euro này đã đủ mua mười mấy bộ LV, đủ làm nàng ngậm miệng lại.

Lý Phong cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về người bán hàng : "Cái váy này bao nhiêu tiền?"

"A? A, 3,200 Euro thưa ngài." Nhân viên bán hàng tỉnh táo lại, vội vàng nói.

Lý Phong cũng không nói nhảm, lấy bảy tờ 500 Euro đưa cho nhân viên nói : "Tính tiền."

Nhân viên bán hàng vội vàng nhận tiền mặt, scan tiền xem thật hay giả, sau đó tìm 300 Euro trả cho Lý Phong.

Ai ngờ Lý Phong vung tay nói: "Không cần thối , bo cho ngươi."

Người bán hàng: "? ? ?"

Tiết Tình: "? ? ?"

Người đàn ông trung niên và cô gái tóc vàng sexy : "? ? ?"

Cái gì. . . 300 Euro tiền bo?!

Đối với người đàn ông trung niên, 300 Euro chỉ là số tiền nhỏ, nhưng hắn không thể bỏ 300 Euro để bo nhân viên được.

Hắn có đủ tiền, nhưng trong lòng hắn không cho phép phung phí như vậy.

"Cảm ơn ngài, để ta gói đồ lại."

Nhân viên bán hàng rất kích động, lương của nàng là 20 Euro/ giờ, tiền bo Lý Phong cho bằng với tiền lương 15 giờ của nàng!

"Đừng gấp, ta còn mua nữa."

Lý Phong mỉm cười, tiếp tục chọn bốn bộ khác, quay qua nhìn Tiết Tình cười nói: "Mấy bộ y phục này cũng rất thích hợp với ngươi, ngươi thử một chút đi."

Tiết Tình: ". . ."

Ngươi làm gì thế? Sao ta cứ có cảm giác như ta là sugar baby vậy!

(Sugar baby và sugar daddy định nghĩa hơi dài, mọi người gg search nhé :v)

Sắc mặt người đàn ông trung niên ngày càng đen hơn, mẹ nó ngươi nghiện trang bức rồi à? Không cho lão tử chút mặt mũi nào!

"Baby, không phải cưng đến mua quần áo sao? Thích cái nào lấy cái đó, ta trả."

Người đàn ông trung niên vỗ vỗ ví tiền, bá khí nói.

Hắn là Olad, ông chủ của một công ty phần mềm, gia tài lên tới chục triệu Euro, hắn hoàn toàn có thực lực mua toàn bộ y phục cửa tiệm này!

Cô gái tóc vàng sexy tên là Martha, nàng lộ vẻ mặt vui mừng: "Baby, anh thật tốt ~chụt~ "

Sau khi hôn Olad một cái, Martha liền bắt đầu chọn đồ, rất nhanh nàng đã chọn được ba bộ, sau khi thử xong cảm giác rất hài lòng, muốn mua hết cả ba.

Ai ngờ Olad lại bất mãn nói : "Baby, hôm nay vui vẻ như vậy sao mua có ba món? Ít nhất phải gấp đôi mới được ! Thoải mái lựa chọn đi, ta có tiền!"

Trong lúc nói chuyện, Olad huơ huơ ví tiền trong tay, khuôn mặt lộ vẻ “Ngươi mua ít là ngươi coi thường ta”

Lý Phong vừa lấy cho Tiết Tình 5 bộ để thử, vậy hắn sẽ cho Martha thử 6 bộ, bằng bất cứ giá nào cũng phải áp đảo Lý Phong!

Nhân viên bán hàng vui đến phát khóc, khách hàng mua quần áo thì nàng sẽ được chia phần trăm, mua càng nhiều nàng kiếm càng nhiều, nàng ước gì hai người đấu nhau đến sáng mai.

Lý Phong cười, so nhiều tiền với ta ? Cái khác thì không dám chắc, nhưng cái này ta thắng chắc rồi!

Có điều mua từng bộ từng bộ quá tốn thời gian, chơi là phải chơi lớn!

Nghĩ đến đây, Lý Phong nói với nhân viên bán hàng: "Tiểu thư, phiền ngươi lấy hết tất cả đồ size M ra đây, ta mua hết."

Nhân viên bán hàng: "? ? ?"

Olad: "? ? ?"

Martha: "? ? ?"

Con mẹ nó. . . Tất cả đồ trong cửa hàng là khoảng một trăm bộ, mỗi bộ giá khoảng 3000 Euro trở lên, gộp lại là hơn 300 ngàn Euro!

Hơn 300 ngàn Euro là khái niệm gì, nghĩa là chỉ cần tiền hoa hồng này thôi nàng đã phải làm 30 ngàn giờ mới đủ!

Dù là tài sản mấy chục triệu như Olad, một lần móc ra 300 ngàn Euro cũng sẽ có chút đau lòng, bởi vì tài sản mấy chục triệu của hắn còn bao gồm cổ phần và các loại bất động sản nữa.

Tiết Tình thì không kinh ngạc chút nào, đối với một người có gia tài gần 100 tỷ như Lý Phong, thì đây chỉ là chín trâu mất một sợi lông, có điều. . . Lý Phong làm vậy khiến nàng cảm thấy có chút lãng phí , nhiều đồ như vậy sao mặc hết được !

"Ngươi không cần khuyên ta, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi."

Thấy Tiết Tình định nói gì đó nên Lý Phong vung tay lên, chặn đầu trước.

"Được rồi. . ."

Tiết Tình bất đắc dĩ cười khổ, quen nhau lâu như vậy, nàng biết Lý Phong là một người có quy tắc và chủ kiến, việc hắn muốn làm thì rất ít người có thể thay đổi.

Nhân viên bán hàng vẫn còn đang trong trạng thái sững sờ, Lý Phong nhịn không được nói : "Tiểu thư, yêu cầu của ta ngươi không nghe rõ sao? Có cần ta lặp lại lần nữa không?"

Nhân viên bán hàng liên tục khoát tay: "Không. . . Không cần, có điều. . . Tiên sinh, ngài chắc chắn muốn mua sao?"

"Đương nhiên, ta không thích nói đùa mấy chuyện này, vả lại ta cũng không có thời gian, ngươi tính tổng giá trị đi, ta đi quẹt thẻ trước."

Lý Phong nghiêm túc nói .

Nhân viên bán hàng biết Lý Phong rất giàu, nên sau đó cố nén sự hưng phấn nói: "Vâng thưa ngài, để ta thống kê giá trước."

Trong ánh mắt nhìn chăm chú của Olad và Martha , nhân viên bán hàng đã nhanh chóng tính ra tổng giá trị —— 470 ngàn Euro.

Lý Phong không chút do dự, lập tức quét thẻ, lúc trả 470 ngàn Euro lông mày cũng không thèm nhướng một cái.

Việc này làm cho Olad và Martha chấn kinh!

Con mẹ nó, tên người Hoa này quá giàu, bỏ ra 470 ngàn Euro mà không thèm quan tâm. Nhưng mà nhiều đồ như vậy sao bọn họ đưa về Trung Quốc được?

Trong lúc hai người còn đang nghi hoặc, thì Lý Phong nói : "Cửa hàng các ngươi có dịch vụ vận chuyển không?"

"Có, chỉ cần nằm trong Amsterdam, thì sẽ miễn phí giao đến nhà ngài." Nhân viên bán hàng cung kính nói.

Nàng đã tính sẵn rồi, 0.1% hoa hồng trong 470 ngàn ,cộng thêm 300 Euro tiền boa, vậy là chỉ trong mười mấy phút nàng đã kiếm được 770 Euro.

Lúc này nàng đã coi Lý Phong là Thượng Đế.

Olad đứng một bên không nhịn được giễu cợt nói: "Ship hàng đến nhà ? Nhóc con, đừng nói là ngươi muốn đem đống đồ này về Trung Quốc nhé? Nếu vậy thì ngươi nên tính lại giá tiền đi!"

Hàng xa xỉ của Châu Âu muốn gửi về Trung Quốc sẽ phải mất rất nhiều tiền thuế.

Nếu như Lý Phong yêu cầu mang hàng hóa 470 ngàn Euro gửi về Trung Quốc, thì tiền thuế sẽ độn lên thêm khoảng 200 ngàn Euro nữa.

Nghe xong câu này, nhân viên bán hàng trở nên khẩn trương, nếu Lý Phong muốn chuyển về Trung Quốc, chắc chắn sẽ không được!

Lý Phong nhìn Olad một cách khinh thường, sau đó cười lạnh nói: "Ai nói ta muốn gửi hàng về Trung Quốc? Ta muốn để bọn họ gửi hàng đến trang viên Matthew ."

Olad sững sờ: "Trang viên Matthew ? Tại sao đưa tới đó?"

Nhân viên bán hàng cũng sững sờ, trang viên Matthew là nơi công tước Matthew ở , tại sao Lý Phong lại muốn gửi đến đó?

Lý Phong nhún nhún vai, nói: "Bởi vì Tiết Tinh tiểu thư là con gái của công tước Matthew, trong thời gian ngắn nữa nàng sẽ thừa kế tất cả tài sản của công tước Matthew ."

Vừa nói xong câu này, Olad, Martha và nhân viên mua hàng đều sững sờ.

Chương 543. Hối hận? Muộn!

Chương 505: Hối hận? Muộn!

Matthew công tước ở thành phố này có thể nói không ai không biết, nếu như nói Matthew công tước là một đám mây trên trời cao, vậy Olad có gia sản mấy chục triệu euro chỉ là ngọn cỏ ven đường, còn nhân viên bán hàng là con kiến đi ngang qua ngọn cỏ.

Matthew công tước vô luận là gia sản, địa vị xã hội hay là lực ảnh hưởng, Olad đều không thể nào với được.

Nếu như Tiết Tình thật sự là con gái của Matthew công tước, đồng thời kế thừa tất cả di sản của Matthew, vậy Tiết Tình chính là đại nhân vật Olad tuyệt đối không thể đắc tội.

Nếu không, một khi Tiết Tình truy cứu, xí nghiệp của hắn sẽ rất khó phát triển tiếp ở thành phố Ster!

Chỉ bất quá. . .

"Quả thực là nói bậy nói bạ! Nàng làm sao có thể là con gái Matthew? Con gái Matthew ta đều biết!"

Olad cười lạnh không thôi.

Tiết Tình là con tư sinh của Matthew không phải bí mật trong xã hội thượng tầng ở Hà Lan, rất rõ ràng, với gia sản của Olad còn chưa đủ sức tiến vào thượng tầng, hắn không biết Tiết Tình cũng là hợp tình hợp lý.

Nghe thấy lời ấy, Martha nhất thời thở phào, nàng vừa liên tục trào phúng Lý Phong cùng Tiết Tình, nếu Tiết Tình thật sự là con gái Matthew công tước, vậy nàng đã gây họa tày đình!

"Ồ." Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, giống như cười mà không phải cười nói: "Vậy ngươi có biết tại sao chúng ta tới đây mua quần áo không?"

Olad cùng Martha nhìn nhau, vẻ mặt sững sờ.

Mua bộ y phục mà thôi, còn cần nguyên nhân? Bọn họ trước nay đều là hứng lên thì mua a!

"Xem ra ngươi căn bản không đoán được." Lý Phong cười nhạo, tiếp theo lạnh giọng nói: "Ngày mai ta cùng Tiết Tình sẽ tiến vào hoàng cung gặp mặt Nữ Vương bệ hạ, tự nhiên phải mua mấy món y phục xịn sò rồi."

Olad: ". . ."

Martha: ". . ."

Bán hàng: ". . ."

Bởi vì ngày mai muốn vào hoàng cung gặp mặt Nữ Vương bệ hạ, cho nên cố ý mua quần áo?

Lý do này quá hư cấu có được không? Nếu Tiết Tình là con gái Matthew công tước, thì có thể thiếu quần áo mặc trong những trường hợp long trọng sao?

Như thế xem ra, Lý Phong từ đầu tới đuôi đều đang nói láo!

Olad hoàn toàn yên tâm, trào phúng nói: "Thì ra là thế, xem ra người Hoa nhiều tiền đều ưa thích thổi phồng."

"Đúng vậy đúng vậy, suýt nữa hù chết ta rồi, ha ha." Martha vỗ vỗ ngực, biểu lộ rất làm cho người ta chán ghét.

Nhân viên bán hàng có chút xấu hổ, rất rõ ràng, nàng cũng cảm thấy Lý Phong đang chém gió.

Bất quá Lý Phong vừa mới bỏ 470 ngàn Euro mua y phục, nàng chỉ có thể cười cười.

Tiết Tình giận dữ, muốn nói giúp Lý Phong, ai ngờ lúc này lại có hai vị khách đi vào trong cửa hàng.

"Lý tiên sinh, Tiết tiểu thư, hai ngài cũng ở nơi đây à?"

Claire lộ vẻ mặt kinh ngạc nói.

Đồng thời, mỹ nữ một mực khoác cánh tay hắn buông tay ra, vẻ mặt rất xấu hổ.

Lý Phong: "? ? ?"

Tiết Tình: "? ? ?"

Thế giới này cũng quá tròn rồi, vậy mà gặp được Claire ở đây, bất quá Claire và mỹ nữ tiếp tân vừa rồi đang khoác tay nhau? Hai người là tình nhân?

"A, luật sư Claire, ngươi biết hai tên lừa gạt này?"

Một bên khác, Olad nhận ra Claire, không khỏi lên tiếng kinh hô.

Claire là luật sư nổi danh thành phố Ster, Olad đã từng nhờ Claire giúp mình trong một vụ kiện cáo, hai người coi như bằng hữu.

"Là Olad tiên sinh đó sao? Trời ạ, sao ngươi lại nói Lý tiên sinh cùng Tiết tiểu thư là lừa đảo? !"

"Nể tình chúng ta đã quen biết nhiều năm, ta cần nhắc nhở ngươi một câu, tốt nhất là lập tức xin lỗi Lý tiên sinh cùng Tiết tiểu thư, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng, thật sự rất nghiêm trọng!"

Claire lập tức biểu lộ khoa trương, còn hét rầm lên, thật giống như hắn bị Olad làm nhục.

Lý Phong cùng Tiết Tình hai mặt nhìn nhau, sự tình có vẻ như ngày càng có ý tứ rồi. . .

Khóe miệng Olad giật một cái, khó tin nói: "Claire, ngươi đang nói đùa sao? Nữ nhân này mạo danh con gái Matthew công tước, nam nhân Hoa Hạ này còn nói bọn họ ngày mai sẽ vào hoàng cung gặp Nữ Vương bệ hạ, quả thực quá buồn cười!"

Nói đến lúc sau, Olad liền nhịn không được cười ha hả.

Một bên khác Martha cũng cùng cười theo, tiếng cười tràn ngập khinh miệt cùng trào phúng.

Đối diện, nữ nhân đứng cạnh Claire lại dùng ánh mắt xem kẻ ngốc nhìn hai người.

Rất nhanh, Olad cùng Martha liền nhìn ra điểm không thích hợp, ngừng cười hỏi: "Claire, ngươi tại sao dùng loại ánh mắt này nhìn ta, chẳng lẽ ta nói không đúng sao?"

"Đương nhiên không đúng." Claire thở dài, ra vẻ thương hại nói: "Lý tiên sinh không nói láo, Tiết Tình tiểu thư đúng là con gái Matthew công tước, điểm ấy ta có thể làm chứng."

"Mặt khác. . . Theo ta được biết, ngày mai Lý tiên sinh cùng Tiết tiểu thư quả thật sẽ vào hoàng cung gặp mặt Nữ Vương bệ hạ, trao đổi chuyện tình Tiết tiểu thư kế thừa chức vị của Matthew công tước ."

"Cái gì? !" Olad cùng Martha nhất thời sắc mặt kịch biến!

Claire là luật sư nổi danh, nói chuyện rất có trọng lượng! Bọn họ có thể không tin Lý Phong, có thể không tin Tiết Tình, nhưng không thể không tin Claire!

Đúng lúc này, Lý Phong hỏi: "Luật sư Claire, ta muốn hỏi một chút, nghề nghiệp của người này là gì."

"Hắn là ông chủ một công ty phần mềm." Claire không dám giấu diếm, cung kính đáp.

"Ngô. . . Tiết Tình, ta vô cùng thống hận loại người phân biệt chủng tộc này, nếu có thể, ta hi vọng sau khi ngươi kế thừa chức vị Công Tước có thể nghĩ biện pháp trừng trị hắn."

Lý Phong quay đầu nhìn về phía Tiết Tình, chậm rãi nói.

"Tốt, chỉ cần có thể ta sẽ làm."

Tiết Tình không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng.

Lý Phong đã giúp nàng quá nhiều lần, ân tình khó trả, đây là lần

đầu Lý Phong nhờ vả nàng, nàng sao có thể không đáp ứng?

Tuy nàng không nắm chắc liệu mình có thể kế thừa chức Công Tước hay không . .

Claire thở dài, biết lời nói của Lý Phong tương đương phán tử hình với Olad.

Mặc kệ Tiết Tình có thể kế thừa chức vị của Matthew công tước không, chỉ bằng phần di chúc gần 5 tỷ Euro, Tiết Tình đã có rất nhiều biện pháp đạp nát công ty của Olad!

Olad sao có thể không biết tính nghiêm trọng việc này, ngay sau đó hắn giống như bị sét đánh, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy!

Tiếp theo, Olad bịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, dập đầu cầu xin Tiết Tình tha thứ: "Thật xin lỗi Tiết tiểu thư, ta sai rồi, ta không nên coi thường người khác, xin ngươi tha thứ cho ta một lần."

Vừa nói, Olad vừa kéo cánh tay Martha, để cho nàng cũng quỳ xuống.

Martha biết về sau có thể sống thoải mái tiếp không đều phải trông chờ vào Tiết Tình, ngay sau đó cũng cầu xin tha thứ: "Thật xin lỗi Tiết tiểu thư, ta sai rồi, ta về sau không dám mắt chó xem thường người khác nữa, xin ngươi tha chúng ta một lần!"

Giờ phút này, Olad cùng Martha không còn cao cao tại thượng, ngược lại giống như là hai kẻ ăn xin quỳ xuống đất van nài.

Tiết Tình lần đầu đối mặt tình huống này, nhưng cũng không quá bối rối, dù sao đi theo Lý Phong đã lâu, chút kinh nghiệm xử lý chuyện tương tự vẫn phải có, nàng lạnh giọng nói: "Không, ngươi không nhận thức được sai lầm của mình, ngươi chỉ cảm thấy hoảng sợ mà thôi."

Nói xong, Tiết Tình không để ý tới hai người nữa, bảo nhân viên bán hàng bọc lại những bộ đồ đã thử, sau đó nắm tay Lý Phong rời khỏi cửa hàng Lv.

Trong cửa hàng, hoảng sợ cùng hối hận làm Olad trực tiếp bất

tỉnh nhân sự!

(giờ mọi người có muốn cắt hết những đoạn trang bức vô vị với người bình thường như thế này không? Comment để em được biết nhé, không comment thì em sẽ không đổi, nói thật những chương như này lấy tiền của mọi người cũng ngại lắm @@)

Chương 544. Hai phần lễ vật

Chương 506: Hai phần lễ vật

Sáng sớm hôm sau, Lý Phong và Tiết Tình ăn mặc sang trọng, bước lên xe chuyên dụng dho vương tử Dom Monroe phái tới, tiến về phía hoàng cung Hà Lan.

Trong lịch sử, Hà Lan có ba tòa hoàng cung nổi danh nhất, về sau bởi vì rất nhiều nguyên nhân, ba hoàng cung đều trở thành danh lam thắng cảnh nổi tiếng, thành viên vương thất cũng không ở lại chỗ đó nữa.

Đến thế hệ Chris Nữ Vương, thành viên vương thất ở một tòa trang viên nằm tại phía nam thành phố Ster.

Tòa trang viên này mặc dù không có tên tuổi vang dội bằng ba tòa hoàng cung kia, nhưng nó dù sao cũng là nơi ở của Nữ Vương, gọi nó là hoàng cung tự nhiên không có vấn đề.

Ở hàng ghế sau của Rolls Royce Phantom, Tiết Tình nhìn Lý Phong mặc một thân âu phục như bạch mã vương tử, trong lòng khẽ run, khuôn mặt đỏ ửng.

Tới nay Lý Phong ở trước mặt nàng toàn là mặc đồ thể thao, đẹp trai năng động.

Giờ phút này Lý Phong lại mặc âu phục trắng, ưu nhã cao quý, đương nhiên quan trọng vẫn là đẹp trai, làm Tiết Tình tưởng như gặp được người tình trong mộng, mỗi lần nhìn trái tim đều không nhịn được đập rộn ràng, miệng đắng lưỡi khô.

Lý Phong phát hiện Tiết Tình hơi kì lạ, tò mò dùng Đọc Tâm Thuật với nàng.

Sau một lúc lâu. . .

"Ồ. . . Đã hoàn toàn bị tiểu gia mê hoặc rồi. . . Có nên nhân cơ hội thu hoạch nàng vào hậu cung luôn không?"

Hai mắt Lý Phong sáng lên, có chút do dự.

Sau một lúc lâu hắn lắc đầu cười một tiếng: "Tiết Tình đã có ý tứ với ta, vậy tiểu gia liền thu nàng, trai tài gái sắc, ta cũng đâu làm nàng chịu thiệt."

Vừa nghĩ tới Tiết Tình vô cùng có khả năng trở thành Công Tước, mà hắn lại xơi cả Công Tước, Lý Phong liền cảm thấy hưng phấn.

Không nói cái khác, chỉ bằng thân phận của Tiết Tình, trên thế giới này có bao nhiêu nữ nhân có thể so sánh với nàng? Càng không cần phải nói dung mạo cùng dáng người Tiết Tình đều là cực phẩm.

"Chỉ là. . . Nàng có thể tiếp nhận dàn harem đông đảo của ta không?"

Nghĩ tới đây, Lý Phong liền có chút bồn chồn.

Mỗi người mang một loại tâm tư riêng, Rolls-Royce Phantom chạy tới cửa trang viên, sau năm phút thì dừng lại trước một tác phẩm điêu khắc phun nước.

Tác phẩm điêu khắc này miêu tả một kỵ sĩ thúc ngựa lao nhanh, hắn vũ trang đầy đủ, tay phải cầm trường kiếm to lớn, tay trái cầm một cái khiên có ký hiệu vương thất, hai chân trước của tuấn mã giơ lên thật cao, rất có uy thế.

Mũi kiếm của kỵ sĩ cưỡi ngựa có cái lỗ nhỏ, nước từ đó phun ra, rơi vào trong ao tròn.

Trong ao còn nuôi một số loài cá trân quý, con nào cũng rất đẹp.

Phía sau ao nước, là một tòa pháo đài cực lớn, làm theo kiến trúc cổ xưa hào hùng, sau khi xuống xe, ngửa đầu nhìn tòa pháo đài này, Lý Phong không khỏi cảm khái mấy câu.

"Hai vị mời đi theo ta."

Người lái xe làm ra tư thế mời, tiến lên bậc thang trước.

Được quản gia dẫn dắt, Lý Phong cùng Tiết Tình đi lên bậc thang, vào cửa lớn pháo đài, giờ phút này cửa lớn rộng mở, từ bên ngoài nhìn vào, có thể thấy được rất nhiều thiết bị xa hoa đủ màu sắc.

Lý Phong liếc nhìn Tiết Tình, nắm tay nàng đi theo sau lưng người lái xe, bước trên cầu thang bằng gỗ, tiến lên lầu hai rồi rẽ phải, hai người tới cửa một căn phòng to lớn.

Trên ghế salon xa hoa phong cách cổ xưa Nữ Vương Chris hai mắt nhắm nghiền, ngồi ở giữa, bên cạnh nàng, Dom Monroe đang cầm một phần giấy báo cao giọng đọc lên.

Đợi đến khi Dom Monroe đọc xong để xuống giấy báo, lái xe mới nhỏ giọng nói: "Nữ Vương bệ hạ, Lý Phong, Tiết Tình đã đến."

Nữ Vương Chris lúc này mới mở hai mắt ra, nhìn về phía Lý Phong, Tiết Tình ngoài cửa, gật đầu cười nói: "Hoan nghênh hai vị đường xa đến đây."

Lý Phong, Tiết Tình vội vàng đi tới, thi lễ với Nữ Vương: "Lý Phong (Tiết Tình) kính chào Nữ Vương bệ hạ."

Đối mặt Nữ Vương một nước, Lý Phong dù là người mang hệ thống, bản thân là cường giả S+ , cũng khó tránh khỏi có chút khẩn trương.

Nữ Vương Chris rất hòa ái dễ gần, cười cười gật gật đầu với hai người.

Dom Monroe đứng lên, mời hai người ngồi xuống, lái xe lui ra sau, người hầu bưng lên các loại hoa quả, món điểm tâm, và cà phê.

"Nữ Vương bệ hạ, ta đã chuẩn bị một phần lễ vật cho ngài, hi vọng ngài có thể ưa thích."

Sau một phen nói lời khách sáo, Lý Phong hai tay đưa lên một phần lễ vật được bọc rất đẹp mắt.

Dom Monroe đứng dậy tiếp nhận lễ vật, quay đầu đưa cho Nữ Vương, Nữ Vương Chris vui vẻ tiếp nhận, cảm thán nói: "Phần lễ

vật này thật đẹp, ngươi có thể nói cho ta biết bên trong là cái gì không, ta thật sự rất tò mò."

Vừa nói, Chris Nữ Vương vừa liếc nhìn lễ vật, xem ra cảm thấy rất hứng thú.

Mặc kệ nàng là khách sáo hay thật lòng, Lý Phong đều rất vui vẻ, dù sao lễ vật của mình rất được Nữ Vương coi trọng.

"Bẩm Nữ Vương bệ hạ, trong này có một bình Đồng nhan thủy."

Lý Phong vừa cười vừa nói.

Hôm nay tới gặp mặt Nữ Vương, chính yếu nhất là để cho nàng đồng ý Tiết Tình kế thừa chức vị của Matthew công tước, vì đạt được mục đích, một bình Đồng nhan thủy không tính là gì.

Thân thể Nữ Vương hơi trì trệ, tiếp theo khuôn mặt nhịn không được lộ ra vẻ kinh hãi vui mừng: "Trời ơi, thật sự là Đồng nhan thủy sao?"

Nữ Vương cũng là nữ nhân, cũng thích chưng diện, dù là Nữ Vương Chris năm nay đã hơn sáu mươi tuổi.

Nếu như đây thật sự là Đồng nhan thủy, vậy nàng liền có thể làm da thịt giảm 20 tuổi, dù không trở về được mỹ mạo trẻ măng, khôi phục tới lúc trung niên cũng đã vô cùng tốt rồi!

"Nữ Vương bệ hạ, ngài có thể mở ra nhìn xem mà."

Lý Phong cười nói.

Nữ Vương Chris không do dự, quả nhiên mở ra cái bọc, khi nàng nhìn thấy bình Đồng nhan thủy, trên mặt đã cười muốn nở hoa.

"Thật là bất khả tư nghị, ta không phải đang nằm mơ chứ."

CNữ Vương sờ thân bình, tựa như sờ trân bảo quý hiếm nhất, ánh sáng trong mắt không thể giấu được.

"Dĩ nhiên không phải thưa Nữ Vương bệ hạ, đây là thật."

Lý Phong cười một tiếng đáp lời.

Nữ Vương thu hồi ánh mắt, nhìn Lý Phong nói: "Tốt, ta rất ưa thích phần lễ vật này, bất quá tục ngữ có câu không làm mà đòi có ăn thì chỉ ăn đất thôi, phần lễ vật này quá quý giá, ta ngại ngùng không dám nhận a."

Thực ra Dom Monroe hôm qua đã nói ra mục đích của Lý Phong cho nàng biết, nàng mời Lý Phong đến hoàng cung làm khách, một mặt là công lao của Dom Monroe, một phương diện khác nàng cũng muốn nhận về một bình Đồng nhan thủy.

Là Nữ Vương cao quý, nhưng Chris cũng không chống lại được thời gian ăn mòn.

Nàng nói như vậy, chính là hi vọng Lý Phong chủ động chỉ ra mục đích tới đây.

"Là thế này thưa Nữ Vương bệ hạ. . ."

Ngay sau đó Lý Phong liền kể ra chuyện Tiết Tình chịu mẹ con Samantha bức hại ra, đồng thời tha thiết bày tỏ mong muốn để Tiết Tình kế thừa chức vị của Matthew công tước.

"Ồ. . . Là như vậy sao."

Nghe xong Lý Phong giảng thuật, Nữ Vương Chris như có điều suy nghĩ nhìn sang Tiết Tình.

"Nữ Vương bệ hạ tôn kính, ta cũng đã chuẩn bị một phần lễ vật cho ngài, hi vọng ngài có thể ưa thích."

Đang nói chuyện, Tiết Tình cũng đưa lên lễ vật.

Tiếp nhận lễ vật, Nữ Vương hiếu kỳ hỏi: "Tiết Tinh tiểu thư thân ái, ngươi có thể nói cho ta biết đây là cái gì không? Ngươi khả năng không biết, lòng hiếu kỳ của ta rất nặng, nhưng trở ngại vì lễ nghi quý tộc, ta lại không thể ở trước mặt khách nhân mà mở ra lễ vật được."

Lý Phong: ". . ."

Nữ Vương đúng là đủ ngay thẳng!

Tiết Tình che miệng cười một tiếng, rồi mới lên tiếng: "Là nốt nhạc hoàn chỉnh ba khúc piano của Beethoven tiên sinh, lần lượt là 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》, 《 Vận mệnh hòa âm 》, 《 Vẻ đẹp của Croatia 》."

Chris Nữ Vương đầu tiên là sững sờ, tiếp theo mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng!

Chương 545. Kế thừa Công Tước

Chương 507: Kế thừa Công Tước

Tất cả người Hà Lan đều biết Nữ Hoàng thích nhạc cổ điển, đặc biệc là pinano.

Sau khi biết được Nữ Hoàng có sở thích này, Lý Phong liền đem ba bài hòa tấu piano hoàn chỉnh đưa cho Tiết Tình, sau khi cẩn thận gói lại, đã trở thành một lễ vật ra mắt.

Nhìn phản ứng của Nữ Hoàng đối với món quà đã biết bọn họ tặng đúng!

"Trời ạ, thật sao Tiết tiểu thư, trong này thật sự là ba bài hòa tấu piano của Beethoven tiên sinh ?"

Nữ Hoàng Chris không dám tin hỏi.

"Là thật thưa Nữ Hoàng bệ hạ, ta và Beethoven tiên sinh là bạn thân, ba bài này là hắn đích thân tặng ta."

Tiết Tình đáp lại.

"Woa, đúng là quá tuyệt, ngươi biết không, ta vô cùng thích Beethoven tiên sinh , luôn sai người tìm album của Beethoven tiên sinh , nhưng không có kết quả."

"Bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng cũng có được hòa âm hoàn chỉnh của Beethoven, ta thật sự rất vui."

Nữ Hoàng Chris giống như con nít được quà, vui vẻ khoa chân múa tay.

Lý Phong nhìn mà cũng có chút buồn cười.

"Có điều. . ." Chris nói .

Lý Phong và Tiết Tình khẩn trương, nhận xong lễ vật lại trở mặt không quen biết ?

"Ngươi thật sự là bạn thân của Beethoven tiên sinh ?" Chris hiếu kỳ hỏi.

Tiết Tình thở phào: "Vâng thưa Nữ Hoàng bệ hạ, ta nghe nói ngài cũng thích tác phẩm của Beethoven đúng không?"

"Đương nhiên, Beethoven tiên sinh là một thiên tài. . ."

Nữ Hoàng Chris cùng Tiết Tình trò chuyện về Beethoven.

Hai người vừa nói vừa cười rất vui vẻ, mà Beethoven thật thì ngồi một bên, nghe hai người nói về mình.

Sau khi trò chuyện hơn một giờ , Nữ Hoàng Chris hơi mệt mỏi, nhưng vẫn chưa muốn kết thúc đề tài này, sau đó nói: "Công Tước Orlando đã có một cô con gái tốt."

Ánh mắt Lý Phong, Tiết Tình sáng lên, liếc nhau, biết Nữ Vương nói như vậy nghĩa là có hi vọng!

Quả nhiên, không đợi hai người mở miệng, Nữ Hoàng Chris đã nói tiếp: "Ta nghe Dom nói, mẹ con Samantha rất có thể bị xử chung thân , phạm nhân thì chắc chắn không có tư cách kế thừa tước vị."

"Nếu vậy, người có tư cách kế thừa tước vị Công Tước Orlando chỉ còn lại Tiết tiểu thư. . ."

"Đã vậy, thì để Tiết tiểu thư thừa kế tước vị đi!"

Đối với Chris mà nói, người nào kế thừa tước vị cũng không khác biệt nhiều, đây không phải là thời cổ đại, tước vị chỉ là tước vị, có tiếng mà không có miếng.

Nàng rất thích lễ vật Lý Phong và Tiết Tình tặng , thông qua cuộc trò chuyện vừa rồi, hai người này làm nàng thấy rất có thiện cảm, hơn nữa Orlando đã viết trong di chúc Tiết Tình là con của hắn.

Quan trọng nhất là Long đầu của Long Hồn đã gặp riêng nàng, đưa ra mong muốn để Tiết Tình kế thừa tước vị Công Tước Orlando .

Nhiều nguyên nhân cộng lại nên Nữ Hoàng Chris thuận nước đẩy thuyền, đồng ý chuyện này.

Lý Phong và Tiết Tình không nhịn được cảm thấy hưng phấn , liên tục cảm tạ : "Đa tạ Nữ Hoàng bệ hạ!"

Sau đó, Nữ Hoàng Chris quay lại phòng ngủ nghỉ ngơi, để Dom Monroe chiêu đãi hai người ăn trưa, sau đó hai người rời khỏi hoàng cung.

Ngày hôm sau, luật sư Claire công chứng di chúc cho Tiết Tình , Tiết Tình kế thừa 50% tài sản của Orlando.

Còn 50% kìa, thì phải đợi bốn mẹ con Samantha xử xong, và một số văn kiện phức tạp nữa thì mới có thể chia cho Tiết Tình.

Thậm chí có khả năng, tài sản Samantha sẽ bị nhà nước tịch thu, có lấy được phần tài sản này hay không, thì phải xem bản lĩnh của Tiết Tình .

Nếu như lấy được tài sản của cả hai vợ chồng Orlando , thì số tiền là khoảng 20 tỷ Euro, Tiết Tình sẽ nhảy lên thành nữ phú hào cấp bậc thế giới , gần như giàu hơn cả Lý Phong!

Ba ngày sau, Nữ Hoàng Chris hạ ý chỉ , để Tiết Tình trở thành công tước Matthew.

Bởi vì Orlando Matthew vừa mới qua đời, Tiết Tình cũng không phải con dòng chính nên mọi thứ chỉ mới được thông báo cho giới quý tộc, vẫn chưa cử hành lễ kế vị.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, hoàn thành nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Tiết Tình (1) , nhận được phần thưởng nhiệm vụ. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhận được 10000 điểm kinh nghiệm, 500 ngàn điểm tích lũy."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, hoàn thành nhiệm vụ cứu vãn nữ thần

Tiết Tình (8) , nhận được phần thưởng nhiệm vụ. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhận được 10000 điểm kinh nghiệm, 500 ngàn điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục."

Lúc Tiết Tình trở thành Công Tước , âm thanh nhắc nhở của hệ thống liên tiếp vang lên.

"A, hai nhiệm vụ đều đã hoàn thành sao ? Như vậy là Tiết Tình đã triệt để an toàn?"

Lý Phong kinh ngạc nói thầm.

Nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Tiết Tình (1) yêu cầu hắn bảo hộ Tiết Tình đến lúc an toàn, sau khi thoát khỏi bọn người Samantha thì nhiệm vụ hoàn thành, .

Từ đây, Lý Phong cũng rốt cục không cần lo lắng nữa.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: S+

Điểm kinh nghiệm: 30500/ 50000

Điểm tích lũy: 3990000

Điểm chinh phục : 339

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ : Tám phương mưa gió để ta sử dụng.

"Còn 20 ngàn điểm kinh nghiệm nữa là thăng cấp, điểm tích lũy cũng sắp đến 5 triệu."

Sau khi nhìn thuộc tính cá nhân , Lý Phong tắt giao diện hệ thống.

Trong di chúc Orlando Matthew để lại , hắn đã để trang viên Matthew cho Tiết Tình, cho nên hai ngày nay Lý Phong và Tiết

Tình ở trong trang viên Matthew .

Trong phòng khách rộng lớn xa hoa , Lý Phong và Tiết Tình ngồi ở hai đầu ghế sô pha , ở giữa có một bàn gỗ đỏ trưng bày hoa quả và điểm tâm.

Tiết Tình thân mật giúp Lý Phong gọt táo, đứng dậy đi đến trước mặt hắn nói : "Lý Phong, ăn táo đi."

"Cảm ơn." Lý Phong nhận táo, cắn một cái rồi nói: "Sau này ngươi có tính toán gì không?"

"Ta không biết." Sắc mặt Tiết Tình ảm đạm, ngồi cạnh Lý Phong .

Cảm giác được hương thơm xộc vào mũi, Lý Phong thấy lòng dạ xôn xao, hắn cố nén nó xuống, nghi ngờ hỏi: "Ngươi có tâm sự gì à?"

Đáng lẽ được kế thừa tài sản thì Tiết Tình phải vui mừng, sao lại ảm đạm như vậy?

Mới đầu Tiết Tình còn ấp úng, nhưng dưới sự truy vấn của Lý Phong nàng đành lên tiếng: "Ta. . . Ta muốn theo ngươi quay về Trung Quốc."

Lý Phong: "? ? ?"

Cái gì. . . Tiết Tình có ý gì, không muốn rời xa tiểu gia sao?

Lúc Lý Phong đang miên man bất định, thì một đợt tiếng chuông điện thoại vang lên.

"Là hoàng tử Dom gọi."

Tiết Tình lấy điện thoại di động ra xem, kinh ngạc lên tiếng.

Lông mày Lý Phong nhướng lên: "Nghe máy đi, nghe xem hắn nói cái gì."

Tiết Tình gật đầu, bắt máy và bật loa ngoài: "Công Tước Tiết Tình , đại sự không ổn a, bốn mẹ con Samantha được người ta cứu

rồi."

Trong lòng Lý Phong nặng nề, nhịn không được hỏi: "Sao lại gọi là được người ta cứu , không phải bọn họ đang bị tạm giam sao ?"

Trong điện thoại, Dom Monroe sững sờ , sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Lý tiên sinh cũng ở đó sao, đúng là đang ở trại tạm giam, nhưng bây giờ trại tạm giam bị người ta phá vỡ, mẹ con Samantha đã đào tẩu."

Lý Phong: "? ? ?"

Tiết Tình: "? ? ?"

Chương 546. Hắc Sa lính đánh thuê đoàn

Chương 508: Hắc Sa lính đánh thuê đoàn

(hắc sa: cát đen)

Cái gì. . . Phá tù? Dùng từ này có hơi khoa trương a, thường trong những trận chiến đấu kịch liệt mới sử dụng từ phá tù chứ ?

Đây là trại tạm giam, có cảnh sát vũ trang đầy đủ canh giữ, ai dám xông vào phá tù ?

"Là đoàn lính đánh thuê Hắc Sa." Dom Monroe không để Lý Phong suy đoán quá lâu, trực tiếp đưa ra đáp án.

" Đoàn lính đánh thuê Hắc Sa?" Lý Phong suy nghĩ, hắn chưa từng nghe qua cái tên này.

Tiết Tình cũng khó hiểu, nhưng mà tuy hai người không biết đây là tổ chức gì, nhưng nghe qua cái tên thì có vẻ rất lợi hại.

" Đoàn lính đánh thuê Hắc Sa là một tổ chức vũ trang trang đầy đủ có thực lực rất mạnh, quân đoàn trưởng của bọn họ tên là Texas Solo, cũng là một cường giả cấp S+, thủ hạ có khoảng ngàn người, đều là chiến sĩ thân trải trăm trận chiến, hỏa lực cực mạnh, chiến lực tổng hợp cực kỳ khủng bố."

Giọng nói của Dom Monroe hơi run rẩy, dường như dù là hắn cũng cảm thấy sợ hãi khi nhắn đến tên của đám người lính đánh thuê này.

Lý Phong liên tục chớp mắt khi nghe, con mẹ nó, nếu như đoàn lính đánh thuê Hắc Sa mạnh như Dom Monroe nói, vậy thì việc bọn họ phá một cái trại tạm giam chẳng phải đơn giản như lấy đồ trong túi sao.

Đừng nói là người khác, ngay cả với thực lực của hắn bây giờ,

cũng không thể dễ dàng phá trại tạm giam.

Có điều. . .

"Nhưng mà ta không hiểu, công việc lính đánh thuê thường chỉ phát triển ở châu Phi, tại sao lại đến HL làm việc? Chẳng lẽ là Samantha dùng tiền thuê bọn họ?"

Lý Phong suy đoán.

Tiết Tình gật đầu, cảm thấy Lý Phong nói rất có khả năng.

Ai ngờ Dom Monroe lại phủ nhận rằng: "Không, Samantha không hề dùng tiền để thuê bọn họ, bởi vì Texas Solo là anh của Samantha."

Lý Phong: "? ? ?"

Tiết Tình: "? ? ?"

Cái gì. . . Công Tước phu nhân lại dính đáng đến quân đoàn trưởng của một đoàn lính đánh thuê, việc này nghe không đáng tin cậy chút nào!

Dom Monroe tiếp tục nói: "Bởi vậy nên ta mới nghi ngờ sau khi Texas Solo cứu được bốn mẹ con Samantha, thì bọn hắn sẽ đến trang viên Matthew gây phiền phức cho các ngươi, các ngươi. . ."

"Oanh" "Oanh" "Oanh" . . .

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên những tiếng động cơ xe hơi.

Nghe tiếng động cơ này, sắc mặt Lý Phong và Tiết Tình đột biến!

"Tiếng gì vậy?" Dom Monroe đang nói chuyện điện thoại cũng nghe được tiếng này, nên hỏi vậy.

" Chắc là Texas Monroe đã tìm tới cửa, cảm ơn hoàng tử điện hạ đã nhắc nhở, lát nữa chúng ta sẽ trò chuyện tiếp."

Nói xong, Lý Phong cúp điện thoại.

Trong hoàng cung, khi Dom Monroe nghe tiếng cúp máy từ đầu

bên kia, sắc mặt của hắn biến ảo mấy lần, sau đó nghiêm nghị nói: "Carter, Lopez, các ngươi đi đến trang viên Matthew một chuyến, cố gắng bảo vệ tính mạng của Công Tước Tiết Tình và Lý Phong tiên sinh, cố gắng hết sức là được. . . ."

Bởi vì Đồng nhan thủy nên Dom Monroe rất coi trọng tình hữu nghị của hắn và Lý Phong, hắn muốn kéo dài tình hữu nghị này .

Có điều Texas Solo là cường giả nổi danh trên khắp thế giới, cứu Lý Phong không phải là một chuyện dễ dàng, Dom Monroe cũng không muốn hi sinh hai vị cao thủ của hoàng gia chỉ vì cứu Lý Phong.

"Không thể chỉ gửi gắm hi vọng vào Carter và Lopez được, phải nhờ tới trợ giúp khác."

Dom Monroe than thở một câu, bấm số điện thoại cho SZ của thành phố Amsterdam.

Trong trang viên Matthew, ba chiếc xe quân dụng Hummer không có biển số xông vào cửa lớn, vọt thẳng tới bậc thang trước cổng chính.

Sau khi nghe được động tĩnh, Victor là người đầu tiên lao ra ngoài: "Các ngươi là ai, tại sao dám xâm nhập trang viên Matthew?"

Vừa nói, hắn vừa dùng súng nhắm thẳng vào ghế lái của chiếc Hummer, chỉ cần đối phương có hành động lạ, hắn sẽ bóp cò không chút do dự.

Trên chiếc Hummer thứ nhất, Samantha đang ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nói với Texas Solo đang ngồi ở ghế lái : "Đại ca, hắn tên là Victor, trước đó là vệ sĩ của ta, sau đó phản bội ta, xin đại ca giết hắn để ta trả mối thù này!"

Ở hàng sau, trên mặt ba anh em Frankie, Joseph, Eva đều lộ ra vẻ dữ tợn.

Tuy Lý Phong và Tiết Tình là thủ phạm chính làm cho bọn hắn vào tù, nhưng việc Victor phản bội làm bọn họ có cảm giác bị đâm lén dao vào lưng, cho nên bọn họ vô cùng hận thù Victor.

Ánh mắt Texas Solo lộ vẻ tàn độc, lạnh lùng nói: "Yên tâm, tất cả người trong trang viên này đều phải chết."

Nói xong, hắn mở cửa đi xuống xe.

Texas Solo phải cao gần hai mét, mặc cái áo ba lỗ màu đen, quần camo, bắp thịt trên người chập chùng như dãy núi, hắn đứng trên mặt đất mà nhìn như cây cột điện có cơ bắp.

Sau khi Texas Solo xuống xe, cửa hai chiếc xe Hummer đằng sau cũng mở ra, tám tên thanh niên đi xuống.

Bọn họ vũ trang súng ống đầy đủ, đứng nghiêm tại chỗ, trên người tỏa ra sát khí, vô cùng uy nghiêm.

Mồ hôi trên trán Victor chảy xuống!

Hắn chỉ cầm một cây súng lục Desert Eagle, mà đối phương lại cầm tiểu liên, còn có hai cây gatling gun!

Con mẹ nó đây là gatlin gun a, trước giờ Victor chỉ mới nhìn thấy trong phim ảnh, chưa từng nghĩ sẽ thấy được có người dùng ở ngoài đời!

Một chọi chín, Desert Eagle chọi với hai cây gatlin gun và sáu cây tiểu liên. . . Chỉ cần bắt đầu chiến đấu, hắn sẽ bị bắn thành cái sàng trong vòng 3 giây đồng hồ!

"Bỏ vũ khí xuống, giơ tay đầu hàng, không chừng ta có thể tha cho ngươi một mạng."

Texas Solo lấy thuốc lá ngậm vào miệng, châm lửa, sau khi hút một hơi từ từ nói.

Victor biết mình không phải đối thủ của bọn hắn, nhưng vẫn cắn răng đứng tại chỗ.

Sau khi bị Lý Phong dùng Nô ấn, hắn đã trở thành nô lệ của Lý Phong, mục đích sống duy nhất chính là—— phục vụ Lý Phong.

Lúc này Lý Phong và Tiết Tình đang trong phòng khách nói chuyện yêu đương, làm sao hắn có thể bỏ súng đầu hàng được?

"Ồ? Cũng có có chút cứng cỏi đấy." Mặt Texas Solo lộ vẻ kinh ngạc, dạng người như vậy sao lại phản bội em mình? Hơi khó tin.

"Đại ca, đừng nói nhiều với hắn nữa, giết hắn đi!"

Lúc này Samantha mở cửa xuống xe, nói một cách độc ác.

Texas Solo gật đầu, định hạ lệnh xử lý Victor.

Nhưng vào lúc này, Lý Phong từ từ đi ra: "Victor, ngươi không phải đối thủ của bọn họ, lui ra đi."

Victor thở phào: "Vâng, chủ nhân."

Nói xong, Victor đi tới sau lưng Lý Phong.

Lông mày Texas Solo nhướng lên một cái, nhìn Lý Phong: "Em gái yêu quý của ta, đây là tên người Hoa Lý Phong mà ngươi nói sao?"

"Đúng rồi đại ca, chính là tên súc sinh này! Đại ca, mau giết hắn, xé hắn thành mảnh nhỏ đi!"

Vẻ mặt Samantha càng thêm oán độc, muốn lột da nghiền xương Lý Phong.

Ba anh em Frankie cũng đi ra khỏi xe, nhìn Lý Phong nói: "Tên người Hoa hèn mọn kia, chắc ngươi không ngờ bọn ta sẽ thoát được đúng không?"

"Tên súc sinh, ngươi đã làm hỏng kế hoạch của bọn ta, ngươi phải xuống địa ngục, vĩnh viễn không thể siêu sinh!"

"Run rẩy sợ hãi đi tên người Hoa hèn hạ, lần này không những bọn ta sẽ giết ngươi và Tiết Tình mà còn lấy lại tất cả những thứ thuộc về bọn ta!"

Lý Phong không hề nổi giận khi đối mặt với những câu chửi bới từ bốn mẹ con Samantha, ngược lại còn cười: "Chỉ bằng các ngươi, còn chưa đủ sức làm đối thủ của tiểu gia."

Bốn mẹ con Samantha sững sờ tại chỗ!

Chương 547. Hỏa lực hung mãnh

Chương 509: Hỏa lực hung mãnh

Bốn mẹ con Samantha sững sờ.

Con mẹ nó, bọn họ không nghe lầm chứ, đối mặt với thành viên tinh anh được vũ trang đầy đủ của Hắc Sa mà Lý Phong cũng dám phát ngôn bừa bãi, không lẽ hắn không biết chữ chết viết thế nào, hay hắn nghĩ mấy cây súng kia là súng đồ chơi?

Texas Solo cũng nhíu mày, ngây người một hồi.

Hắn ngang dọc châu Phi nhiều năm, từng gặp rất nhiều mãnh nhân, nhưng chưa từng thấy ai cuồng như Lý Phong.

Tâm tình Victor kích động, không hổ là chủ nhân, đối mặt nhiều vũ khí hạng nặng như vậy không chỉ không sợ còn không thèm quan tâm, trâu bò!

"Tên tiểu tử Trung Quốc kia, ngươi biết ta là ai không?"

Một lúc lâu sau, Texas Solo rít mạnh điếu thuốc, thở ra một ngụm khói hỏi.

"Ta cũng muốn hút thuốc."

Nói xong, Lý Phong móc từ trong ngực ra một hộp thuốc, rút một điếu ngậm vào miệng.

Victor vội vàng đi lên trước, móc bật lửa châm thuốc giúp Lý Phong .

Khóe miệng bọn người Texas Solo nhịn không được giật một cái, cảm giacs tức giận dâng lên trong lòng.

Thời điểm này mà vẫn còn tâm tình hút thuốc, không lẽ Lý

Phong không xem bọn hắn ra gì !

Hai anh em Cầm Gatlin tức đến mức muốn bắn Lý Phong thành tổ ong vò vẽ, có điều chưa có lệnh của lão đại, bọn họ cũng không dám tùy tiện hành động.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn kiểm tra hay không ?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên, âm thầm nói: "Sao thời điểm này lại có nhiệm vụ, chẳng lẽ có quan hệ với Texas Solo ?"

"Kiểm tra!"

"Nhiệm vụ: Một mẻ hốt gọn "

"Mô tả nhiệm vụ : Xử lý toàn bộ bọn người Texas Solo , diệt cỏ tận gốc, nếu nhiệm vụ thất bại, khấu trừ kí chủ 1 triệu điểm tích lũy ."

"Khen thưởng: 5000 điểm kinh nghiệm, 300 ngàn điểm tích lũy."

"Một mẻ hốt gọn sao, không hổ là hệ thống."

Lý Phong cười một tiếng, thoải mái hút thuốc , sau đó từ từ nói: "Nếu như ta không đoán sai, thì ngươi hẳn là quân đoàn trưởng của đoàn lính đánh thuê Hắc Sa đúng không?"

Lông mày Texas Solo nhướng một cái: "Ngươi biết ta?"

"Không, có điều ban nãy có người mới gọi điện thoại nhắc nhở ta rằng Hắc Sa có thể sẽ tới gây phiền toái."

Lý Phong nhả ra một hơi thuốc, từ từ nói .

"Thì ra là thế." Mắt Texas Solo sáng lên, cười lạnh nói: "Con tiện nhân kia đâu rồi, sao không cùng ngươi đi ra?"

"Đúng vậy, Tiết Tình đâu, nàng sợ không dám ra ngoài à?" Vẻ mặt Samantha đầy ác độc.

"Chắc chắn vậy rồi, tiện nhân đó căn bản chỉ là con rùa đen rút đầu!" Frankie nắm chặt hai tay, khuôn mặt oán độc .

Lý Phong nhịn không được cười ra tiếng: "Đừng lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử, Tiết Tình vốn dĩ muốn ra chung với ta, nhưng ta sợ chút nữa tình cảnh quá đẫm máu, nàng sẽ sợ hãi, cho nên không để nàng đi ra mà thôi."

"Có điều ta rất bội phục các ngươi , sau khi phá tù cứu Samantha, các ngươi không lo trốn thoát khỏi Hà Lan, mà còn dám tới gây sự, các ngươi nghĩ quân đội Hà Làn là đồ trưng bày sao?"

Nếu Dom Monroe nhận được tin tức, chắc chắc quân đội cũng nhận được tin tức, và những cường giả cảnh vệ Hà Lan sẽ lên đường đến đây, thậm chí có thể đã sớm xuất động binh lính.

Bọn người Texas Solo cho dù mạnh hơn nữa, nhưng đối mặt với quân đội một nước đã vũ trang đầy đủ cũng phải e ngại sợ sệt, huống chi cường giả Hà Lan cũng không phải ăn chay.

Tại sao Texas Solo không lo chạy trốn cho nhanh , còn muốn vào trang viên Matthew gây sự ? Có lẽ mọi thứ không đơn giản như vậy.

"Ha ha ha, ngươi nghĩ rằng bọn ta chỏe đến đây để trút giận sao? Ngu ngốc !"

Texas Solo rít mạnh một hơi thuốc, lạnh giọng nói : "Giết các ngươi chỉ là thứ yếu , lấy món đồ ta muốn mới là chính sự!"

Hắn liều mạng phá nhà tù, cứu ra Samantha, không chỉ vì Samantha là em của hắn, mà còn có một nguyên nhân quan trọng hơn —— tiền!

Sau khi Samantha bị bắt vào trại tạm giam, nàng đã thông qua con đường riêng để liên hệ lên với Texas Solo ở châu Phi xa xôi , đưa ra một giao dịch kếch xù, nếu hắn cứu được nàng thì nàng sẽ cho Texas Solo 1 tỷ Euro.

Người chết vì tiền chim chết vì thức ăn, chỉ cần lợi ích đủ lớn, con người sẽ làm bất cứ thứ gì!

Rất rõ ràng, 1 tỷ Euro là khoản tiền đủ để Texas Solo điên cuồng !

Có điều tài sản của Samantha được đặt ở trang viên Matthew, chìa khóa của ngân hàng Thụy Sĩ , châu báu, đồ trang sức, giấy tờ bất động sản . . . các loại, chỉ khi nào lấy được thì Samantha mới có thể trả cho hắn số tiền này.

"Chỉ sợ các ngươi không lấy được đồ, mà còn mất cái mạng nhỏ."

Lý Phong rít một hơi cuối , ném tàn thuốc lên mặt đất, lấy chân giẫm lên, từ từ nói.

Ánh mắt Texas Solo lạnh lùng, cười gằn nói: "Ta nghe Samantha nói nha đầu kia dung mạo rất khá, dáng người cũng rất đẹp, nàng còn là người yêu của ngươi đúng không ?"

Lý Phong nhướng mày hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"

"Ha ha, chúng ta đều là đàn ông, không lẽ ngươi không đoán được ta muốn làm gì sao?" Texas Solo ngửa mặt lên trời cười một tiếng, sau đó lạnh giọng nói: "Đợi ta giết ngươi xong, ta sẽ hưởng thụ nàng, nếu chơi vui , thì ta sẽ đem nàng qua Châu Phi, cho nàng làm nô lệ cả quân đoàn."

Nói xong câu này, tám tên đàn em của hắn đều cười lớn.

Ngay cả Frankie, Joseph cũng lộ ra vẻ âm tà, rất động tâm.

Bên trong lâu đài, ở lầu ba, Tiết Tình đang đứng sát bên cửa sổ nhìn xuống khe hở.

Sau khi nghe Texas Solo nói, trong lòng Tiết Tình căng thẳng, nàng cảm giác xương sống lạnh lẽo.

Nàng không dám tưởng tượng, một khi Lý Phong không đánh lại bọn người Texas Solo thì kết quả của nàng sẽ như thế nào, có lẽ tự sát còn tốt hơn bị Texas Solo bắt sống!

"Lý Phong, ngươi nhất định phải thắng!"

Tiết Tình yên lặng cầu nguyện.

"Thật sao?" Sắc mặt Lý Phong phát lạnh, sát khí dâng lên, ngay sau đó. . .

Oanh!

Một luồng khí tức khủng bố hiện ra từ trên người Lý Phong !

Sắc mặt Texas Solo đột biến: "Đáng chết, ngươi cũng là cường giả cấp S+ ? !"

Sắc mặt bốn mẹ con Samantha cũng kịch biến, bọn họ không nghĩ đến Lý Phong là cường giả võ đạo, càng không nghĩ tới Lý Phong mạnh ngang bằng với Texas Solo !

Nhưng lời Texas Solo nói tiếp theo đã làm bọn họ an tâm trở lại: "Hừ, dù ngươi là cường giả cấp S+ thì thế nào, ta thân kinh bách chiến, ngươi còn trẻ như vậy, bộ dáng trắng trẻo, chắc chắc là chưa từng trải qua thực chiến, nếu đánh thật thì không thể nào là đối thủ của ta, nhận thua đi."

Lý Phong: "? ? ?"

Cái gì. . . Tên này bị nước đổ vào não à, chỉ vì tiểu gia trẻ tuổi , da thịt trắng non nên không phải đối thủ của hắn?

Trong lúc Lý Phong sững sờ, Texas Solo đột nhiên hạ lệnh: "Khai hỏa!"

Tám tên đàn em cầm vũ khí trong tay nhắm thẳng vào Lý Phong bóp cò.

6 cây súng tiểu liên, hai cây Gatlin gun đồng loạt khai hỏa, đạn giống như làn mưa, che kín chỗ trống, bắ về phía Lý Phong!

Cùng lúc đó, Texas Solo móc ra hai trái lựu đạn, rút chốt quăng về hướng Lý Phong!

Lúc này, trước cửa lâu đài đã biến thành chiến trường!

Chương 548. Cuồng hóa

Chương 510: Cuồng hóa

"Trời ạ!"

Tiết Tình đứng ở phòng ngủ trên lầu ba , sau khi thấy cảnh này nhịn không được kinh hô, trái tim nhảy lên đến cuống họng.

Ngay sau đó. . .

"Oanh" "Oanh "

Lựu đạn rơi vào dưới chân Lý Phong , sau đó nổ tung, mảnh vỡ bắn ra bốn phía.

Victor đứng bên cạnh Lý Phong, đã biến thành cái rổ, không đợi hắn ngã xuống đất, sóng xung kích lựu đạn lại bắn hắn bay ra ngoài!

Mưa máu đầy trời!

Còn Lý Phong, thì đã bị khói bụi bao phủ, không ai biết hắn ra sao.

Tiết Tình cảm thấy khó thở, trong lòng cực kỳ khẩn trương, nếu không phải tin vào năng lực của Lý Phong , thì có lẽ nàng đã ngất đi vì hoảng sợ.

Trước cửa lâu đài, chỉ khoảng hai giây sau khi Texas Solo ném ra lựu đạn , hắn đã chụp vào không khí, một thanh Trảm Mã Đao xuất hiện trong tay hắn.

Huyết khí màu đỏ cuồn cuộn trên thân đao, làm cho người ta nhìn vào mà cứ tưởng thanh đao này làm từ máu người!

Texas Solo tay cầm Trảm Mã Đao , chân thì vọt thẳng vào màn khói bụi phía trước, vung đao chém!

"Oanh "

Một luồng đao khí mạnh mẽ bắn ra, thổi bay khói bụi hai bên , ầm ầm vọt đến cửa lâu đài, xuyên qua cửa, đánh nát những thứ ở đằng sau!

Vậy mà chỉ trong một cái chớp mắt, đồng tử của Texas Solo co rụt lại nói: "Đáng chết, hắn đâu rồi?"

Sắc mặt bọn người Samantha kịch biến, sững sờ pha lẫn khó hiểu.

Lúc Texas Solo ném lựu đạn Lý Phong vẫn còn đứng ở đó, vậy tại sao khói bụi vừa bay đi thì Lý Phong đã biến mất, chẳng lẽ hắn bị nổ thành mảnh vụn ?

Nhưng mà mặt đất không hề có thịt vụn, vả lại lựu đạn cũng không thể nổ mạnh đến mức này.

Trong lúc mọi người còn sững sờ, thì một bóng người xuất hiện sau lưng của tên cầm Gatling gun!

"Bá "

Ánh kiếm lóe lên!

Vẻ mặt của tên đàn em cầm Gatlin xanh lại , muốn xoay nòng súng tới sau lưng.

Có điều hắn chưa kịp làm gì, một thanh kiếm bằng chân khí đã xẹt qua cổ hắn.

Sáu tên còn lại thấy cảnh này, há miệng muốn hô lên, nhưng bọn hắn vừa định há mồm, thì chỗ Lý Phong đang đứng đã xuất hiện từng cái tàn ảnh, chỉ trong vài hơi thở đã xuất hiện bên cạnh bọn hắn.

Ánh kiếm lóe lên liên tục!

Lúc Lý Phong dừng bước lại. . .

"Phanh" "Phanh" "Phanh" . . .

Tám cái đầu người lần lượt rơi xuống đất, máu tươi phun ra như suối!

"A!"

Đến lúc này, bốn mẹ con Samantha người mới bắt đầu phản ứng lại, cùng nhau thét lớn!

Lý Phong cầm trường kiếm trong tay, lạnh lùng nhìn bốn người : "Kêu la cái gì, chưa bao giờ thấy cảnh giết người à?"

Toàn thân Samantha đang run rẩy, tất nhiên nàng đã thấy cảnh giết người, nàng còn tự giết chồng mình là Orlando.

Nhưng mà, hạ độc chết và cầm kiếm chém đầu người là hai chuyện hoàn toàn khác nhau!

Cảnh vừa rồi gần như làm cho trái tim của mẹ con nàng nhảy ra ngoài!

"Đại ca, mau giết hắn, giết hắn đi!"

Samantha sợ người Lý Phong giết tiếp theo sẽ là nàng, nên hét ầm lên.

Ba anh em Frankie, Joseph, Eva hoảng sợ thét lên, cắm đầu chạy về hướng Texas Solo , trong lòng bọn họ, thì chỉ có bác bọn họ mới giúp được bọn họ sống sót.

Lý Phong cũng không ngăn cản bọn họ, mà đứng tại chỗ cười lạnh nói: "Các ngươi nghĩ là Texas Solo có thể bảo vệ cho mình sao?Nếu vậy, ta sẽ giết hắn trước mặt các ngươi!"

Nói xong, Lý Phong nâng kiếm vọt về hướng Texas Solo.

Tám tên đàn em bị Lý Phong giết đã làm cho Texas Solo phát điên lên, câu này của Lý Phong lại giống như thêm dầu vào lửa, làm cho lửa giận trong lòng hắn bốc cháy vùn vụt!

"Chó chết, lão tử muốn phanh thây ngươi thành ngàn mảnh ! Cuồng hóa!"

Nói xong, thân thể Texas Solo bỗng nhiên to lên!

Đây là kỹ năng đặc hiệu của Cuồng Chiến Sĩ —— cuồng hóa!

Sau khi dùng chiêu này, sức mạnh, tốc độ, phòng ngự, khả năng chiến đấu đều sẽ tăng vọt , nhưng sẽ mất đi một phần lý trí.

Giờ phút này, trong đầu Texas Solo chỉ có một suy nghĩ, xé Lý Phong thành mảnh nhỏ!

Hai mắt hắn đỏ tươi, tay nắm chặt Trảm Mã Đao phóng về phía Lý Phong , chân của hắn chạm đến đâu thì mặt đất vỡ vụn đến đó, uy lực kinh người!

"Thật là mạnh!" Ánh mắt Eva sáng lên, tán thưởng .

Lúc bọn họ còn nhỏ Texas Solo từng muốn dạy bọn họ trở thành cường giả võ đạo, nhưng mà sau khi tu luyện vài ngày ba anh em bọn họ phát hiện luyện võ quá khổ sở, quá mệt mỏi.

Bọn họ không sinh ra ở gia đình nghèo giống như Texas Solo, từ khi bọn họ sinh ra thì đã được ngậm thìa vàng, cả ngày được dùng cơm ngon áo đẹp, ngoài ăn cơm, đi nhà xí phải tự làm, còn lại những việc khác đều có người hầu hạ, làm sao chịu nổi sự khổ cực của luyện võ ?

Sau này, ba người lấy lý do không thích nên từ bỏ.

Hiện tại, bọn họ đã thấy được trước đây mình quá ngây thơ, tiền tài chỉ là vật ngoài thân, thực lực mới là của mình!

"Bây giờ nói gì cũng đã muộn, đợi đến lúc chúng ta trở về châu Phi với bác, chúng ta sẽ đi theo bác học võ, lúc nào mạnh giống bác, chúng ta sẽ trở lại Hà Lan!"

Frankie siết chặt nắm tay, nói một cách khí phách .

Joseph, Eva gật đầu phụ họa.

Ở đằng xa, Lý Phong nghe hết những gì ba người nói vào tai, trán đen như đít nồi.

Cái gì ? Ba tên ngu ngốc này nói vậy là sao? Tưởng rằng tiểu gia chắc chắn đánh không lại Texas Solo? Xem ra bọn hắn sắp phải thất vọng rồi!

Đúng lúc này, Texas Solo vọt tới trước mặt Lý Phong , Trảm Mã Đao màu đỏ giơ lên cao, chém về phía Lý Phong !

"Tiên Tung Bộ!"

Chân Lý Phong lóe lên, nhoáng cái xuất hiện sau lưng Texas Solo , chém ra một kiếm .

Vốn dĩ kiếm này có khả năng thành công đến chín mươi phần trăm, nhưng mà ngay tại thời khắc nguy cấp Texas Solo lại quay người vung ra Trảm Mã Đao, đỡ được một kiếm này!

Đây là bản năng chiến đấu sau khi cuồng hóa !

Lý Phong chỉ cảm thấy một luồng lực lượng cực mạnh truyền từ thân kiếm vào bàn tay của mình, hắn bị ép phải liên tục lui về phía sau.

Không đợi hắn đứng vững vàng, Texas Solo đã vọt tới trước người hắn, chém ra một đao.

Trên Trảm Mã Đao, máu đã lấm tấm, tản ra mùi tanh tưởi.

"Tiên Tung Bộ!"

Lý Phong không dám đón đỡ, thân thể lóe lên rồi biến mất khỏi vị trí ban đầu, chớp mắt sau đó, Trảm Mã Đao xẹt qua tàn ảnh của Lý Phong !

"Đánh trúng rồi? !"

Frankie vui vẻ la lên.

"Không, đó là tàn ảnh, hắn không đổ máu!"

Joseph nặng nề nói.

"Lần này không đánh trúng, lần sau nhất định có thể đánh trúng,

rõ ràng là bác đang chiếm thượng phong, chắc chắn sẽ thắng! Bác cố lên, mau giết hắn đi!"

Eva siết chặt hai tay, hò hét cổ vũ cho Texas Solo .

"Lũ nhóc con, các ngươi có nhãn lực rất tốt, lần này ta thắng chắc rồi!"

Texas Solo cười dữ tợn một tiếng, quay người phóng về phía Lý Phong lần nữa.

Trên lầu ba, trái tim Tiết Tình đã nhảy lên tới cuống họng, khi nhìn thấy đao của Texas chém vào tàn ảnh của Lý Phong, nàng sợ hãi kinh hô thành tiếng!

"Lý Phong, ngươi nhất định không thể có việc gì, ta không cho phép ngươi bị thương!"

Sau cửa sổ, Tiết Tình vẫn còn âm thầm cầu nguyện.

Chương 549. Một mẻ hốt gọn

Chương 511: Một mẻ hốt gọn

"Cảm thấy ăn chắc ta rồi sao?"

Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng , sau đó sắc mặt phát lạnh, lạnh lùng nói : "Cuồng bạo! Bạo tẩu!"

"Oanh" "Oanh "

Hai tiếng ầm ầm vang lên, khí thế trên thân thể Lý Phong liên tục tăng vọt!

Vốn dĩ cảnh giới Lý Phong là S+ , sau khi khí tức tăng vọt , hắn đã chạm đến cánh cửa SS- !

"Đáng chết, đây là bí kỹ gì? !"

Sắc mặt Texas Solo kịch biến!

Sau khi hắn Cuồng hóa, chiến lực bản thân đã tăng lên khoảng 30% , tuy còn xa mới chạm được cánh cửa cấp SS- , nhưng sự tăng lên này cũng đã làm hắn hài lòng.

Nhưng ai biết được, sau khi Lý Phong dùng bí kỹ đã sờ đến cánh cửa cấp SS- !

Cùng là bí kỹ với nhau sao lại chênh lệch lớn như vậy ?

Trong lúc Texas Solo chấn kinh, Lý Phong đã dùng Tiên Tung Bộ, chỉ để lại một tàn ảnh tại chỗ cũ, sau đó vọt tới.

Nhờ bản năng chiến đấu mạnh mẽ thôi thúc, Texas Solo lại quay người đỡ được một lần nữa.

Cuồng Chiến Sĩ giỏi nhất là cận chiến, bởi vì cận chiến nghĩa là so sức mạnh.

Trong cùng cảnh giới thì sức mạnh của Cuồng Chiến Sĩ sẽ thắng cao thủ cổ võ của phương Đông, cho dù Lý Phong đã chạm đến cánh cửa SS- , nhưng so sức mạnh thì Texas Solo vẫn khá tự tin.

"So lực lượng sao? Ngươi rõ ràng là muốn chết."

Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng, chém ra một kiếm: "Thiên Cứu Kiếm!"

Thức thứ hai mươi bốn của Thiên Cương Tam Thập Lục thức, chiêu này có thể phát ra lực thương tổn gấp ba lần,và có thể làm choáng 1 giây.

"Phanh "

Trảm Mã Đao màu đỏ đụng vào trường kiếm màu xanh ở giữa không trung, phát ra một tiếng trầm đục.

Chỉ một cái chớp mắt tiếp theo, Trảm Mã Đao màu đỏ như tuyết gặp nước nóng, nhanh chóng hòa tan biến mất !

Texas Solo cảm thấy có một luồng lực cực mạnh đánh tới, thân bất do kỷ bay ra sau!

Nhưng càng làm cho Texas Solo cảm thấy hoảng sợ là, đầu óc hắn có cảm giác muốn hôn mê!

Cảm giác hôn mê này rất mãnh liệt, làm cho Texas Solo mất đi sự khống chế với thân thể , trong lòng hắn sợ hãi không thôi: "Đáng chết, tại sao có thể như vậy!"

Bốn mẹ con Samantha đằng xa cũng bị cảnh này dọa cho run rẩy , liên tiếp thét lên .

"Võ kỹ của Trung Quốc biến ảo khôn lường, ngươi tuổi gì hiểu được!"

Lý Phong cười lạnh một tiếng, nhoáng cái phóng về hướng Texas Solo , chém xuống một kiếm nữa: "Thiên Tốc Kiếm!"

Thiên Tốc Kiếm, kiếm này bộc phát thương tổn gấp ba lần, và có thể phá vỡ chân khí hộ thể của địch .

Vì Texas Solo vẫn còn trong trạng thái hôn mê, nên không thể tránh được, chỉ có thể mặc cho kiếm này chém lên người mình.

Ngay lúc này, huyết khí phòng ngực của Texas Solo giống như mặt hồ yên ả bị ném vào một cục đá, xung quanh nhộn nhạo không thôi.

Một cái chớp mắt tiếp theo , huyết khí bị phá tan, trường kiếm bằng chân khí chém vào người hắn!

"Xoẹt xẹt"- một âm thanh bén nhọn vang lên, trường kiếm chém ra một đường vết thương dài mười mấy cm trên người Texas Solo , sâu thấy xương, máu chảy ồ ạt!

"A!"

Cùng lúc đó, Texas Solo đã tỉnh táo lại, hắn hét lên, tay phải lại bắt lấy một cây Trảm Mã Đao, đồng thời muốn ngưng tụ chân khí hộ thể.

Thân thể của Cuồng Chiến Sĩ tuy rất xuất sắc, nhưng thân pháp không thể so với cổ võ giả của Trung Quốc, trong nháy mắt lúc Texas Solo tỉnh lại, Lý Phong đã xuất hiện trước mặt hắn lần nữa.

"Thiên Cứu Kiếm!"

Lại là một kiếm chém vào người Texas Solo , không có huyết khí phòng ngự, lại bị thương tổn gấp ba, nên kiếm này đã chém rách da thịt, nhưng không thể chém vào trái tim Texas Solo .

Còn khoảng mấy milimét!

Có thể thấy được, sức mạnh thân thể và lực phòng ngự của Cuồng Chiến Sĩ vô cùng đáng sợ !

"Phốc "

Một cột máu bắn ra, trong đầu Texas Solo lại choáng váng, lúc này hắn vừa sợ vừa giận!

QFJOEDSN, con mẹ nó chứ, chiêu khủng bố như vậy thường là đòn sát thủ, chỉ có thể dùng một lần trong khoảng thời gian ngắn,

nhưng mà tên Lý Phong này cứ như bật hack, có thể sử dụng liên tục, mà thời gian chỉ cách nhau hai ba giây !

Có cần phải bắt nạt người khác đến vậy không!

Texas Solo không biết đa số chiêu thức của Trung Quốc không hạn chế số lần sử dụng , giống như Thiên Cương Tam Thập Lục thức, chỉ cần đủ chân khí, là có thể dùng liên tục.

Có điều uy lực Thiên Cứu Kiếm mạnh mẽ, nên tiêu hao chân khí rất khủng bố, Lý Phong lại đang sử dụng Cuồng bạo và Bạo tẩu, nên chân khí đã tiêu hao rất nhiều,nếu dùng Thiên Cứu Kiếm lần nữa thì sẽ hết chân khí.

May là Texas Solo đã cùng đường mạt lộ, Lý Phong không cần hao hết chân khí cũng có thể giết hắn!

"Thiên Thương Quyền!"

"Thiên Sát Quyền!"

Lý Phong không dùng trường kiếm chân khí nữa, mà dùng hai chiêu liên tiếp đánh vào vết thương trên ngực Texas Solo .

Lúc này, thân thể Texas Solo giống như bóng cao su phình ra, sau đó. . .

"Oanh "

Texas Solo nổ tan xác!

Mưa máu đầy trời!

"Trời ạ!"

"A, sao lại như vậy!"

"Thật đáng sợ, ta sẽ chết sao ?"

Bốn mẹ con Samantha bị hù dọa đến mức nói năng lắp bắp!

Dưới cái nhìn của bọn họ, rõ ràng là sắp thắng rồi, vậy mà Texas Solo lại bị đánh nổ banh xác, hình ảnh này giống như mây đen bao

phủ nội tâm bọn họ , khắc sâu vào não bộ!

Tiết Tình hưng phấn nhảy lên: "Quá tuyệt! Không hổ là Lý Phong, hắn quá lợi hại !"

Những lo lắng, sợ hãi trước đó, đều đã hóa thành vui sướng, làm cho Tiết Tình không kìm được, hận không thể chạy ra ôm Lý Phong reo hò!

Ở cổng chính của lâu đài, Lý Phong xoay người nhìn bốn mẹ con Samantha , đùa cợt nói: "Các ngươi mới vừa nói cái gì? Texas Solo chắc thắng sao?"

"Lý Phong, ta bị chỉ là bị ép mà thôi, việc này không liên quan gì đến ta, xin ngươi thả chúng ta, cho chúng ta quay về trại tạm giam được không ?"

"Lý Phong tiên sinh, tất cả là do Texas Solo cưỡng ép bắt chúng ta ra khỏi trại tạm giam, những việc này không liên quan gì đến chúng ta !"

Sau khi hết khiếp sợ, mẹ con Samantha bắt đầu ngụy biện .

Lý Phong đã biết được bản lĩnh nói dối của bọn họ, nên muốn mở miệng định cãi lại.

Nhưng vào lúc này, hắn cảm nhận được hai luồng khí tức cường đại đang tiến đến.

"Người của quân đội Hà Lan, hay là viện binh của Texas Solo ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên, sau đó âm thầm nói: "Bất kể là ai, mẹ con Samantha đều phải chết!"

Nghĩ đến đây, tay phải Lý Phong vẫy nhẹ, trường kiếm chân khí lại ngưng tụ .

Nhoáng cái, Lý Phong đã xông lên giết mẹ con Samantha .

Kiếm quang lóe qua, biểu lộ trên mặt bốn mẹ con Samantha cứng lại, sau đó. . .

"Phanh" "Phanh" "Phanh" "Phanh "

Đầu người rơi xuống đất, máu tươi phun trào!

"Đinh, chúc mừng kí chủ, hoàn thành nhiệm vụ Một mẻ hốt gọn , nhận được phần thưởng nhiệm vụ. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhận được 5000 điểm kinh nghiệm, 300 ngàn điểm tích lũy."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: S+

Điểm kinh nghiệm: 35500/ 50000

Điểm tích lũy: 4290000

Điểm chinh phục : 339

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Sau khi âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên không lâu, hai vị cường giả cấp S đã đến gần Lý Phong, khi bọn hắn thấy một đống thịt, thì sắc mặt kịch biến!

Lý Phong nhìn lại, lông mày nhướng lên một cái, nói: "Là các ngươi?"

Người đến là hai hộ vệ hoàng gia của Dom Monroe —— Carter và Lopez!

Chương 550. Lấy lui làm tiến

Chương 512: Lấy lui làm tiến

Carter và Lopez lộ vẻ mặt nghiêm trọng gật đầu, sau đó nghi hoặc hỏi: "Việc này do ngươi làm sao?"

Trước khi đến trang viên, bọn họ đã cảm nhận được một cỗ khí tức cường đại, gần đến cấp SS-, sau đó khí tức này bỗng nhiên biến mất, lúc đến đây bọn họ chỉ thấy Lý Phong và một đống thịt vụn. . .

Không lẽ những người này là do Lý Phong giết? Vậy khí tức cấp SS- là do Lý Phong phát ra?

Đùa sao, Lý Phong mới bao nhiêu tuổi ?

Lý Phong nhún nhún vai, từ tốn nói: "Đúng vậy, nhưng mà ta là phòng vệ chính đáng, các ngươi sẽ không bắt ta đúng không?"

Hắn không cần thiết phải che giấu thực lực của mình, ngược lại, hắn còn chủ động hiển lộ thực lực, như vậy lợi ích sẽ lớn hơn.

Nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, hắn sẽ sớm quay về Trung Quốc, để Tiết Tình ở lại Hà Lan một mình hắn không yên tâm, nếu như hắn lộ ra cho mọi người thấy thực lực cường đại của mình, thì một số người sẽ kiêng dè.

Đồng tử Carter và Lopez co lại, nhịn không được hỏi: "Texas Solo, cũng do ngài giết sao?"

Trước đây họ xưng hô với Lý Phong là "Ngươi", bây giờ đã biến thành "Ngài", sự thay đổi này là nhờ vào thực lực mà có!

"Đương nhiên, cả tám tên đàn em của hắn và bốn mẹ con Samantha, cũng là ta giết."

"Mấy tên thổ phỉ này quá hung ác, bằng hữu Victor của ta bị bọn họ bắn nát xác rồi ! Ta rất đau lòng!"

Nói đến đây, trên mặt Lý Phong lộ ra vẻ bi phẫn.

Thực ra Victor chết là do Lý Phong cố ý bỏ mặc cho hắn chết, vì đẳng cấp hiện tại của Lý Phong chỉ có thể khống chế hai tên nô lệ, mà giá trị lợi dụng của Victor đã hết, để hắn lại chỉ là lãng phí.

Với cả Lý Phong cũng không muốn giải trừ Nô ấn cho Victor, bởi vì hắn không dám đảm bảo rằng Victor sẽ quên hết những thứ từng xảy ra trong thời gian nô lệ, về việc này thì《 Nô Ấn 》không giải thích rõ.

Nếu như Victor vẫn còn nhớ đoạn ký ức này, thì đẳng nào Lý Phong cũng phải giết hắn, nếu vậy không bằng để Victor chết trong tay người khác sẽ dễ nói hơn.

Khóe miệng Carter và Lopez giật một cái, mặt đen lại.

Hung ác? Con mẹ nó, bọn người Texas Solo chỉ bắn Victor thành cái rổ, còn ngươi thì đánh người ta thành đống thịt xay, sao ngươi không gác tay lên trán mà nghĩ xem ai hung ác hơn? !

Có điều Lý Phong quá mạnh, bọn họ không thể trêu vào, chỉ có thể phụ họa theo: "Đúng vậy, đúng vậy, đám lưu manh này đúng là quá hung ác, Lý tiên sinh giết rất đúng!"

"Cảm ơn hai vị hiểu cho ta, thực ra ta cũng muốn cảm ơn Hoàng tử điện hạ đã nhắc nhở , nếu không nhờ hắn nói trước, ta sẽ không thể chuẩn bị sẵn sàng như vậy được."

Lý Phong cười ha hả nói.

Lời nói không mất tiền mua, tội gì không làm ?

Sau một lúc nói chuyện, Lý Phong nghi ngờ hỏi: "À đúng rồi, việc ta giết mẹ con Samantha liệu có gây ra vấn đề gì không ?"

Ban nãy vì sợ bị ngăn cản nên hắn đã cố ý xử lý bốn mẹ con Samantha trước khi đám người Lopez đến, đây là cơ hội tốt để giết bọn hắn, bỏ qua lần này thì sẽ khó có lần sau.

Mặc dù mẹ con Samantha là nghi phạm vượt ngục, nhưng thân phận của bọn hắn không thể coi thường, giết bọn hắn thì sẽ khó

tránh việc bị người ta nói này nói nọ.

"Không có vấn đề gì cả, ngài chỉ là phòng vệ chính đáng mà thôi, sẽ không ai dám nói gì."

Carter đoán được Lý Phong đang nghĩ gì, nên nói một câu đảm bảo để Lý Phong yên lòng.

Hành động của mẹ con Samantha là xâm nhập bất hợp pháp, nên việc giết bọn họ cũng không phải vấn đề gì lớn, hành động này được luật pháp bảo vệ, không ai nói được gì.

Trong lòng Lý Phong nhẹ nhõm, lúc này Đội Cảnh Vệ của Hà Lan cũng vừa tới, Tiết Tình thì chạy ra từ trong lâu đài.

Có Công Tước Tiết Tình và hai hộ vệ Hoàng gia Carter, Lopez làm chứng, Đội Cảnh Vệ Hà Lan không dám gắt gao truy vấn Lý Phong, chỉ là khách khí lấy lời khai của hắn, sau đó dọn dẹp sạch sẽ hiện trường, dọn thi thể rồi rút lui.

Lúc Carter, Lopez vừa đi, Tiết Tình không kìm được sự kích động nói: "Lý Phong, ban nãy ta rất lo lắng cho ngươi!"

Giọng nói của Tiết Tình mang theo vẻ kích động, làm cho Lý Phong cảm thấy ấm áp trong lòng, và cũng có một chút rung động .

Rất rõ ràng, cô nàng Tiết Tình có ý với hắn, nếu hắn muốn chủ động xuất kích, thì thu Tiết Tình vào hậu cung là chuyện ván đã đống thuyền, như vậy thì. . . Còn chần chừ gì nữa!

Nghĩ đến đây, Lý Phong cười cười hỏi: "Vậy là ban nãy ngươi ủng hộ cho ta đúng không?"

"Đương nhiên." Tiết Tình chớp chớp mắt to, trả lời.

Việc này còn phải hỏi sao, nàng nhất định phải cổ vũ cho Lý Phong rồi!

"Hèn gì ta đột nhiên cảm thấy sức mạnh dùng mãi không hết." Khuôn mặt Lý Phong lộ vẻ thành thật.

Tiết Tình: "? ? ?"

Ta chỉ âm thầm ủng hộ mà thôi, sao ngươi có thể nhận được tiếp sức, chẳng lẽ hai ta có thần giao cách cảm?

"Ngươi đoán không sai, chúng ta có thần giao cách cảm."

Lý Phong nháy mắt mấy cái, nghiêm túc nói.

Tiết Tình sững sờ: "A? Tại sao ngươi biết ta nghĩ gì?"

Tiết Tình không biết, Lý Phong vừa mới dùng Đọc Tâm Thuật. . .

Hai tay Lý Phong xòe ra, nói: "Ta vừa nói là thần giao cách cảm còn gì. . ."

Suýt nữa Tiết Tình đã tin: "Nhưng tại sao ta không cảm giác được trong lòng ngươi đang nghĩ gì?"

"Ách. . . Cái này. . ." Lý Phong sờ cằm trầm tư, sau một lúc lâu nói: "Chắc là do tinh thần lực của ngươi không đủ mạnh !"

"A?" Tiết Tình càng thêm sững sờ, tinh thần lực là cái gì, ta nghe mà không hiểu gì cả!

"Tinh thần lực chính là Giác Quan Thứ Sáu, bởi vì ta là cường giả võ đạo, cho nên Giác Quan Thứ Sáu mạnh hơn người bình thường nhiều, hơn nữa chúng ta có thần giao cách cảm, nên ta mới ngẫu nhiên nghe được suy nghĩ của ngươi."

"Nhưng ngươi là người bình thường, nên Giác Quan Thứ Sáu không đủ mạnh, không cảm ứng được suy nghĩ của ta."

Lý Phong tiếp tục nghiêm túc nói dối.

Tiết Tình cái hiểu cái không gật gật đầu, tuy nàng không hiểu Lý Phong đang nói cái gì, nhưng nghe thì có vẻ rất lợi hại, với lại. . . Nàng cũng rất thích việc mình và Lý Phong có thần giao cách cảm.

"Vậy ngươi biết ta đang nghĩ gì không?" Tiết Tình cúi đầu, hai tay xoa xoa góc áo, thẹn thùng hỏi.

Lý Phong nhíu mày: "Ngô. . . Không cảm ứng được, suy nghĩ của ngươi đang rất hỗn loạn."

Trong đầu Tiết Tình bây giờ chỉ có thẹn thùng xấu hổ, rất hỗn độn, không thể đọc được suy nghĩ.

Aiz, chỉ là trang bức trước mặt mỹ nữ mà thôi, sao lại khó như vậy a ?

"A, vậy sao. . ." Tiết Tình gật gật đầu, như vậy cũng coi như là Lý Phong đã cảm ứng được, bởi vì trong đầu nàng bây giờ rất hỗn loạn.

Lý Phong cười cười, nói tiếp: "Ngươi đã được kế thừa tước vị Công Tước, bốn mẹ con Samantha cũng đã chết, ở Hà Lan không còn gì có thể gây nguy hiểm cho ngươi, có lẽ đã đến thời điểm ta và ngươi nói lời tạm biệt rồi."

Lúc nói chuyện, hắn vẫn tiếp tục dùng Đọc Tâm Thuật, bởi vì hắn định dùng chiêu này để lấy lui làm tiến!

Quả nhiên, nghe xong câu này, Tiết Tình gấp gáp nói: "Sao lại gấp như vậy, ta còn chưa mời ngươi đi tham quan Hà Lan mà. . ."

Lý Phong khẽ nhếch miệng: "Ồ, nói vậy là ngươi không nỡ để ta đi?"

"Ta không có. . ." Tiết Tình định phủ nhận.

Nhưng Lý Phong nói thẳng: "Không, ta cảm ứng được."

"Đúng, nhưng mà ta. . ." Tiết Tình vẫn muốn giải thích một chút.

Lý Phong không cho nàng cơ hội nói tiếp : "Không cần nói nữa, ngươi thích ta, ta cảm ứng được."

Tiết Tình: "? ? ?"

Chương 551. Ta đến xới chút đất

Chương 513: Ta đến xới chút đất

Ba ngày sau, Lý Phong lên máy bay rời khỏi Hà Lan, trở về Trung Quốc.

Trong ba ngày này, mỗi thời mỗi khắc Lý Phong và Tiết Tình đều dính chung một chỗ, không phải do Lý Phong trầm mê nữ sắc, mà vì hắn muốn trước khi rời khỏi Hà Lan giúp Tiết Tình trở thành cường giả cấp A+.

Công phu không phụ lòng người, nhờ vào "nỗ lực cày sâu cuốc bẫm" của hắn, cuối cùng Tiết Tình đã bước vào cấp A+.

Nhưng mà Lý Phong vẫn không ngừng "nỗ lực" , lần này cách xa không biết đến bao giờ mới gặp lại Tiết Tình, tại sao không nhân cơ hội này gần gũi thêm một chút ?

Sau ba ngày mệt nhọc, Lý Phong lên máy bay ngủ một giấc. . .

Trở lại Trung Quốc, Lý Phong vẫn tiếp tục siêng năng "nỗ lực", hắn đã là cấp S+, có thể giúp nữ nhân của mình từ A- tăng lên tới A+, tại sao không làm?

Trong vòng một tháng, Lý Phong đã bôn ba ở mấy tòa thành thị, Minh Châu, Đại Thương, Giang Nam, Hoa Thành, Kinh Thành. . .

Đúng lúc sắp đến tết âm lịch, nên Lý Phong lại chạy vòng vòng các thành thị một lần.

Khoảng thời gian này có thể nói là thời điểm thoải mái vui vẻ nhất của Lý Phong, tuy đi hơi nhiều, nhưng mỗi ngày đều được nói chuyện yêu đương cùng mỹ nữ, cùng nhau luyện thần công, cuộc sống nhàn vân dã hạc.

Ngày 14 tháng giêng, vào thứ sáu, lúc Tô Đồng đang trong văn

phòng làm việc, đột nhiên tiếng chuông vang lên, điện thoại có cuộc gọi video wechat.

Mới đầu Tô Đồng tưởng là Lý Phong, mừng rỡ cầm điện thoại xem xét mới phát hiện không phải Lý Phong, mà là một người đã lâu không liên hệ.

"Tại sao hắn đột nhiên gọi video call cho ta?"

Sắc mặt Tô Đồng phức tạp.

Người gọi là Tống Dương, bạn học cùng lớp thời đại học của Tô Đồng ở Minh Châu, bề ngoài anh tuấn, đa tài đa nghệ, học tập tốt, là soái ca của đại học Minh Châu.

Lúc trước Tô Đồng từng thầm mến Tống Dương, việc này không phải là bí mật gì, có điều cuối cùng hai người không đến được với nhau, vì Tống Dương đã chọn một người kém hơn Tô Đồng về ngoại hình, nhưng gia tài lại hơn nhà Tô Đồng cả nghìn lần.

Cũng chính vì nguyên nhân này, nên cả khoảng thời gian đại học Tô Đồng không hề nói chuyện yêu đương, vì vậy Lý Phong nên cảm thấy may mắn, nếu như lúc trước Tống Dương chọn Tô Đồng, thì Lý Phong đã không có cơ hội.

Kể từ lúc tốt nghiệp đến giờ hai người chưa gặp nhau,, tính ra thì cũng đã ba năm rưỡi không có liên lạc gì, tại sao bây giờ hắn đột nhiên gọi đến ?

Sau khi do dự một lúc lâu, cuối cùng Tô Đồng cũng bắt máy, nàng muốn xem xem Tống Dương định nói gì.

Một khuôn mặt anh tuấn xuất hiện trên màn hình điện thoại, đằng sau lưng hắn là một văn phòng to lớn được trang hoàng đẹp đẽ.

Khi nhìn thấy gương mặt này, trí nhớ về những năm tháng đại học lại ùa về trong đầu Tô Đồng, nhưng những ký ức này chỉ thoáng qua trong đầu nàng thì đã nhanh chóng bị thay thế bởi những kỷ niệm giữa nàng và Lý Phong.

Lúc này, Tô Đồng đã nhận ra, nàng không còn cảm giác với Tống

Dương, nàng chỉ yêu một người, là Lý Phong!

"Tô Đồng, đã lâu không gặp, ngươi càng ngày càng xinh đẹp a."

Lúc Tống Dương nhìn Tô Đồng, trong mắt hắn lóe lên vẻ bất ngờ và tham lam.

Thời đại học, Tô Đồng vẫn còn non nớt, chỉ là một nha đầu ngực mông chưa trổ mã đầy đủ, nhưng bây giờ Tô Đồng giống như đóa hoa nở rộ đến hồi đẹp nhất, nên vô cùng rực rỡ.

Tô Đồng lại là người có địa vị, nên nàng còn sở hữu một loại khí chất vô hình, điều này làm cho mị lực của nàng tăng gấp bội.

"Tống Dương, chúng ta là bạn học cũ, ngươi đừng đùa ta như vậy." Tô Đồng nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó hỏi: "Sao đột nhiên gọi video call cho ta, có chuyện gì sao ?"

"Không có chuyện thì không thể tìm ngươi sao? Nghe ngươi nói vậy ta rất đau lòng a." Biểu lộ của Tống Dương nhìn qua rất đáng thương, bất quá vẫn không che nổi sự đẹp trai.

Đây là tuyệt chiêu của Tống Dương dùng để cua gái, chỉ cần hắn biểu lộ khuôn mặt này, thì người phụ nữ nào cũng sẽ động lòng, sau đó hắn sẽ thừa thắng xông lên.

Có điều Tô Đồng lại không thèm quan tâm, nàng nhíu mày nói: "Xin lỗi, ta rất bận, nếu không có chuyện gì thì ta cúp máy đây."

Nói xong nàng định nhấn nút kết thúc cuộc gọi.

Sắc mặt Tống Dương khẽ biến, sau đó cười một tiếng: "Được rồi được rồi, không đùa nữa, chuyện là thế này, ngày mai là thứ bảy, cũng là tết Nguyên Tiêu, nên mọi người muốn đến Minh Châu họp lớp. Đại Thương và Minh Châu không cách nhau nhiều, nên ta định mời ngươi đi chung."

"Đã nhiều năm không gặp, chúng ta cũng nên đi một lần, không thì các bạn cùng lớp sẽ nói này nói nọ."

Lông mày Tô Đồng nhíu lại, hiếu kỳ nói: "Họp lớp? Có những ai tới?"

"Nói ra chắc chắn ngươi sẽ vô cùng kích động, có Cổ Nhã Kỳ, Lưu Tuệ, Phùng Nghiễm, Trương Chí Đào, ta nhớ hồi đó ngươi hay đi chung với bọn họ đúng không? Đặc biệt là Cổ Nhã Kỳ, nàng nói nàng là bạn thân nhất của ngươi, ha ha."

Nói đến đây, Tống Dương cười rộ lên, giống như đang hồi tưởng lại thời gian học đại học.

Nghe vậy Tô Đồng cũng không nhịn được cười, trên mặt lộ ra vẻ hồi tưởng: "Đúng vậy, ta và Nhã Kỳ đúng là đã lâu không gặp."

Nhưng ngay sau đó nàng lại nói tiếp: "Nếu như ta nhớ không lầm, thì Nhã Kỳ đang công tác ở Giang Nam mà, sao nàng có thời gian đến Minh Châu ?"

Tống Dương cười ha ha một tiếng, giải thích: "Nàng định sau khi tan sở sẽ lên máy bay đến Minh Châu trong tối nay, rồi sau khi mọi người họp lớp xong nàng lại bay về. Vì lần họp lớp này, nàng đã cố gắng tranh thủ chút thời gian thừa quý báu trong ngày."

"Ngươi xem, ngay cả bạn học ở Giang Nam cũng cố gắng bỏ bớt thời giờ để đi, ngươi là lão tổng ở Đại Thương, không thể nói là mình không có thời gian a?"

Tô Đồng nhíu mày, trên mặt hiện vẻ do dự.

Cũng đúng, ngay cả Cổ Nhã Kỳ ở Giang Nam cũng có thể tham gia, nàng không thể nào nói bận được, có điều quan hệ giữa nàng và Tống Dương hơi nhạy cảm, nếu nàng đi, có khi nào sẽ làm Lý Phong suy nghĩ nhiều hay không?

"Ta mang bạn đi được không?"

Tô Đồng hỏi.

Tống Dương biến sắc, trong mắt lóe lên vẻ kì lạ: "Ngươi có bạn trai rồi?"

"Đúng vậy, ta đã 26 tuổi, nếu không có bạn trai thì không lẽ đợi đến lúc già ế sao?" Tô Đồng nhẹ nhàng vén tóc, nửa đùa nửa thật nói.

Sắc mặt Tống Dương mất tự nhiên, hắn gật gật đầu, sau một lúc lâu nói: "Tất nhiên có thể, các bạn học khác cũng có rủ người nhà theo, ta cũng muốn nhìn xem là ai mà lại có khả năng làm cho hoa khôi của lớp mình sa vào lưới tình."

Tô Đồng che miệng cười một tiếng: "Được, để lát nữa ta gọi cho hắn hỏi hắn rảnh không, ngươi gửi ta địa điểm và thời gian họp mặt đi. Ta bận rồi, ngày mai gặp ~ "

Nói xong, Tô Đồng tắt video call.

Trong phòng làm việc của một văn phòng cao cấp ở Minh Châu, sắc mặt Tống Dương trầm xuống, hắn để điện thoại di động qua một bên, sau đó hất đống tài liệu trên bàn xuống đất.

"Soạt "

Văn kiện rớt xuống đất!

"Đáng chết, Tô Đồng đã có bạn trai, đúng là đáng chết!"

Đợi đến lúc Tống Dương tỉnh táo lại, hắn cười lạnh nói: " Trước đó Tô Đồng đã thầm mến ta, bây giờ ta đang độc thân, chắc chắn nàng biết được sẽ động tâm, chỉ cần ta lộ ra mình có ý với nàng, đảm bảo nàng sẽ quăng bạn trai qua một bên, ngoan ngoãn sà vào lòng ta!"

Hoa tuy có chủ, nhưng vẫn có thể đập chậu cướp hoa, Tống Dương vô cùng tự tin với mị lực của mình!

Chương 552. Họp lớp

Chương 514: Họp lớp

Ngày hôm sau, là tết Nguyên Tiêu.

Trước cửa đại khách sạn Minh Châu , Tống Dương đang đứng yên, hắn mặc một bộ âu phục màu trắng, ở bên cạnh hắn còn có hai người trẻ tuổi mặc âu phục đen.

Nếu so sánh với Tống Dương thì bề ngoài của hai người này còn kém xa, Tống Dương là hoa hồng, thì hai người kia chỉ là lá trên thân hoa.

Hai người này là Phùng Nghiễm, Trương Chí Đào, từng được Tống Dương nhắc tới khi nói chuyện với Tô Đồng.

"Tống Dương, ta rất bội phục ngươi, chúng ta mới tốt nghiệp ba năm rưỡi, ngươi đã tự mở công ty, còn kiếm được 10 triệu, đúng là trâu bò !"

Trương Chí Đào thổi ra một hơi thuốc, cảm thán nói.

"Đúng vậy đó, trong lớp chúng ta trừ Dương Tinh, thì Tống Dương là được nhất rồi "

Phùng Nghiễm rít mạnh hơi thuốc, nửa cảm thán nửa hâm mộ nói .

Dương Tinh là bạn gái cũ của Tống Dương , tài sản hơn trăm triệu, không cần phải phấn đấu cũng đã hơn rất nhiều người.

"Những thứ ta có chỉ là tạm thời, chỉ cần các ngươi nỗ lực, sẽ có một ngày giống như ta, thậm chí vượt qua ta cũng là điều bình thường."

Tống Dương khoát khoát tay, ngoài mặt khiêm tốn, nhưng trong lời nói thì lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Không nói cái khác, Phùng Nghiễm và Trương Chí Đào, một người làm cho Cục thuế vụ,người làm cho Viện Kiểm Sát, tuy rằng đều làm cho nhà nước, phúc lợi về già rất tốt, có lương hưu, nhưng số tiền kiếm được kém rất xa Tống Dương.

Tống Dương vừa tốt nghiệp đã vào công ty của cha Dương Tinh , làm nhân viên bán hàng, từng bước leo lên vị trí quản lý.

Sau này, Tống Dương và Dương Tinh chia tay, khi đó hắn cũng rời công ty, tự lập công ty riêng, đồng thời lôi kéo một số lượng lớn khách hàng của cha Dương Tinh sang, nhờ vậy chỉ trong một năm ngắn ngủi hắn đã trở thành ông chủ có tài sản mấy triệu.

Nhưng mà, hắn luôn nói với mọi người tài sản của hắn gần 10 triệu. . .

Trong lúc ba người hút thuốc nói chuyện trên trời dưới đất, thì một chiếc Audi A8 mang biển số Giang Nam chạy đến trước khách sạn, sau khi xe dừng, hai nữ một nam đi xuống xe.

Người đàn ông khoảng chừng 30 tuổi , mặc âu phục màu đen, mặt chữ điền, tóc vuốt ngược, kẹp một cái cặp táp dưới cánh tay, dáng đi long hành hổ bộ.

Còn nữ là bạn học của Tống Dương : Cổ Nhã Kỳ và Lưu Tuệ.

Cổ Nhã Kỳ mặc đầm dài hồng phấn, trang điểm rất đậm, khoác khăn choàng lông chồn , đi giày cao gót cao khoảng 15 cm, mang vớ da người.

Lúc còn đi học Cố Nhã Kỳ cũng là hoa khôi nhan sắc gần bằng Tô Đồng, dáng người rất đẹp, bộ trang phục nàng mặc giống như phu nhân của thế gia giàu có ở Giang Nam thời Dân quốc .

Sau khi xuống xe, Cổ Nhã Kỳ choàng tay ôm người đàn ông, lúc đi lắc lư hông, rất hấp dẫn sự chú ý của người qua đường.

Còn cách ăn mặc của Lưu Tuệ thì mộc mạc hơn nhiều, mặc một bộ áo khoác vàng nhạt, phía trong mặc một cái áo trắng cổ cao, quần bò màu xanh dương, đi giày ống cao màu vàng nhạt, lúc đi có gió thoảng qua, nhìn rất khí chất.

"Hắc, còn tưởng là ai, hóa ra là hai mỹ nữ lớp chúng ta."

Ba người Tống Dương vội vàng ném tàn thuốc trong tay , bước lên nghênh đón.

Sau một phen hàn huyên , Tống Dương hỏi: "Cổ đại mỹ nữ, mau giới thiệu cho chúng ta biết vị soái ca này là ai đi, chúng ta đang hiếu kỳ muốn chết đây, đây là thần thánh phương nào, mà có thể làm cho Cổ đại mỹ nữ rung động ? "

Nói xong câu này, Phùng Nghiễm và Trương Chí Đào không nhịn được cười ra tiếng.

Cổ Nhã Kỳ liếc Tống Dương một cái, quay đầu nhìn người đàn ông vuốt tóc ngược, cười nói : "Honey, để ta nói hay là tự ngươi nói đây?"

Người đàn ông kia cười một tiếng, móc trong ngực ra ba tấm danh thiếp đưa cho ba người Tống Dương , rụt rè nói: "Bỉ nhân tên Lưu Chính Vinh, là CEO của công ty tài chính Đại Mậu."

Nghe ba chữ "CEO" , sắc mặt ba người Tống Dương khẽ biến.

CEO nằm trong nhóm thu nhập cao, lương một năm ít nhất cũng 600~700 ngàn, có năm lương mấy triệu, công ty tài chính Đại Mậu cũng có thể nói là xếp hạng trung ở Trung Quốc, lương một năm của Lưu Chính Vinh ít nhất cũng phải hơn 1 triệu.

Đây chỉ là lương một năm ở vỏ ngoài, CEO còn nắm rất nhiều khoản thu nhập khác như cổ phiếu và mối làm ăn!

Nếu so sánh, thì ông chủ cỡ Tống Dương cũng kém Lưu Chính Vinh mấy phần.

Sau khi hết kinh ngạc, Tống Dương nhìn Lưu Chính Vinh, cười nói: "Thì ra Lưu ca là CEO, hèn gì bắt được trái tim của Cổ đại mỹ nữ ."

Lưu Chính Vinh rụt rè cười một tiếng: "Do ta may mắn, mới gặp được Nhã Kỳ."

Cổ Nhã Kỳ dựa đầu vào vai Lưu Chính Vinh , trên mặt lộ ra vẻ

ngọt ngào .

"Ai, biết vậy ta không đi chung với các ngươi, nãy giờ ăn cẩu lương no cả bụng."

(cẩu lương:chỉ việc fa nhìn các cặp đôi khoe ân ái)

Lưu Tuệ đứng kế bên bất đắc dĩ nói.

Vừa nói xong, mọi người cười ha ha.

Tướng mạo và dáng người của Lưu Tuệ bình thường, nhưng lại là một học sinh giỏi, sau khi tốt nghiệp đã đi làm ở một xí nghiệp, qua ba năm phấn đấu thì được thăng chức làm chủ quản, lương một năm 200~300 ngàn.

Sau một phen nói chuyện phiếm, Tống Dương mới hiếu kỳ hỏi: "Cổ đại mỹ nữ, không phải ngươi nói đi máy bay tới sao, sao lại đi xe ?"

"Đi xe thuận tiện hơn." Cổ Nhã Kỳ cười nói.

Mọi người cũng gật đầu phụ họa, thực ra trong lòng rất rõ ràng.

Cái gì mà đi xe thuận tiện, nói thẳng ra bọn họ đi xe để làm màu ! Đây là Audi A8 a, còn là bản đặc biệt, người thường không mua nổi!

"Vốn dĩ ta nghĩ mình lăn lộn khá tốt, cả đời không cần lo lắng , nhưng mà so sánh với các người. . . Ta quá thảm."

Phùng Nghiễm hâm mộ nói .

"Phùng Nghiễm, ngươi nói như vậy không đúng, so sánh với Tô Đồng thì chúng ta cũng rất thảm."

Lưu Tuệ phản bác .

"Đúng vậy a, Tô Đồng là tổng giám đốc Osvili , quản lý một cái công ty gần 100 tỷ , thành tựu này chúng ta không so nổi !"

Cổ Nhã Kỳ ghen ghét nói .

Phùng Nghiễm gật đầu, cảm thán : "Không ai nghĩ tới Tô Đồng có thể đi đến bước này a? Ai, Tô Đồng đúng là đầu thai quá tốt!"

Trong lúc nói chuyện, mọi người hữu ý vô ý nhìn Tống Dương , mọi người đều biết lúc trước Tô Đồng thầm mến Tống Dương, nếu như Tống Dương không chọn Dương Tinh mà chọn Tô Đồng. . . Thì Tống Dương hôm nay sẽ là chồng của Tổng giám đốc.

Bị mọi người nhìn nên sắc mặt Tống Dương có chút mất tự nhiên.

Đúng lúc này, một chiếc Audi A6 màu đen từ từ chạy đến, dừng hẳn lại, tiếp theo một nữ nhân mặc đồ công sở màu đen bước ra.

"Oa, là Tô Đồng !" Lưu Tuệ là người đầu tiên nhận ra Tô Đồng.

"Tô Đồng, bên này!" Trên mặt Cổ Nhã Kỳ lộ ra vẻ sợ hãi pha lẫn vui mừng, vội vàng vẫy chào Tô Đồng .

Trong mắt Lưu Chính Vinh lóe lên một vệt kinh diễm sau đó vẻ kinh diễm này hóa thành tham lam, nhưng cuối cùng lại bị hắn che giấu.

Thấy Tô Đồng đến đây một mình, Tống Dương cũng sững sờ .

Hôm qua lúc video call thì nàng nói sẽ dẫn bạn theo, hôm nay lại đến đây một mình , không lẽ. . . Tô Đồng cố ý trêu hắn, thực tế Tô Đồng không có bạn trai?

Nghĩ tới khả năng này, Tống Dương cảm thấy vui vẻ!

Tô Đồng vừa đến, đã trở thành hạch tâm của cả tập thể, ngay cả Lưu Chính Vinh trước đó khá tự ngạo, nhưng bây giờ cũng không còn nữa.

Chỉ có Tống Dương vẫn còn ngạo nghễ thoải mái, sau khi Tô Đồng và bọn hắn nói chuyện xong, Tống Dương mới cười nói: "Tô Đồng, ngươi nói là dẫn bạn theo mà, tại sao lại đi một mình?"

Nghe xong câu này, mọi người biến sắc!

Chương 553. Người nào ưu tú hơn

Chương 515: Người nào ưu tú hơn

Không phải chứ. . . Tô Đồng có bạn trai? Thật hay giả, không nghe thấy nàng đề cập bao giờ a!

Không nói người khác, Cổ Nhã Kỳ là bạn thân của Tô Đồng, chuyện tìm bạn trai lớn như vậy mà Tô Đồng sao lại không nói cho Cổ Nhã Kỳ?

Hơn nữa Tô Đồng hiện tại đã là danh nhân, nàng có người yêu thì sớm đã bị đào ra, làm sao trên Internet không thấy được chút tin tức nào, Tống Dương không phải lầm chứ!

Mọi người ở đây đang sững sờ, Tô Đồng gật đầu nói: "Ừm, hắn nói muốn để ta và đồng học được ôn chuyện, cho nên sẽ tới trễ."

Lúc nói chuyện, trên khuôn mặt Tô Đồng lộ ra mấy phần ngọt ngào cùng thẹn thùng.

Nhìn thấy biểu tình này, mọi người liền biết Tô Đồng đã thật sự yêu đương, nữ nhân chỉ khi yêu đương mới lộ ra vẻ mặt này, muốn ngụy trang cũng không làm được.

Trên mặt Tống Dương nhất thời u ám, đáng chết, Tô Đồng thật sự yêu đương, mà nhìn bộ dáng của nàng, nàng cùng bạn trai còn có cảm tình rất sâu, như vậy hắn phải làm sao bây giờ?

Nhưng rất nhanh Tống Dương đã khôi phục tự tin: "Hừ, nàng đã từng thầm mến ta, ta đúng là không tin hiện tại nàng không có chút cảm giác gì với ta!"

Sau khi kinh ngạc, Cổ Nhã Kỳ giả vờ tức giận nói: "Tô Đồng, khi ta có Lưu Chính Vinh liền nói cho ngươi đầu tiên, ngươi có bạn trai lại không cho ta biết, không công bằng tí nào!"

Tô Đồng thè lưỡi, cười nói: "Được rồi Nhã Kỳ, ta sai rồi, chút nữa ta sẽ bồi tội với ngươi được chưa?"

"Vậy còn tạm được." Cổ Nhã Kỳ hất cằm lên, tiếp theo quay đầu nhìn về phía Tống Dương: "Ta nói này Tống đại lão bản, ngươi là người đề xuất tụ hội, không thể để chúng ta một mực đứng bên ngoài a?"

Tống Dương vỗ trán một cái, cười khổ nói: "Là ta sơ sót, gian phòng đã đặt trước, chúng ta đi vào rồi nói sau."

Tiếp theo, mọi người đi vào khách sạn.

Vì lần tụ hội này, Tống Dương đặc biệt chọn một căn phòng đủ lớn để dung nạp 20 người, bên trong có phòng khách, nhà hàng, sân thượng, phòng vệ sinh.

Một gian phòng như thế thấp nhất cũng phải tiêu phí 28888, vì cua đổ Tô Đồng, Tống Dương cũng coi như dốc hết vốn liếng.

Thời gian còn sớm, mọi người ngồi ở phòng khách uống nước trò chuyện, bồi dưỡng cảm tình.

"Ta nói này Tô Đồng, bạn trai ngươi rốt cuộc là ai, mau nói với chúng ta đi."

Cổ Nhã Kỳ là người không nhịn được đầu tiên, dò hỏi.

Người khác lập tức vểnh tai, bọn họ cũng tò mò, đến cùng là nam nhân nào có thể bắt được trái tim của mỹ nữ tổng giám đốc công ty Osvili.

"Hắn a. . . Vẫn là để hắn đến rồi tự giới thiệu đi."

Tô Đồng suy nghĩ một chút rồi nói.

Thân phận Lý Phong quá kinh người, nàng sợ mình nói ra các bạn học sẽ không tin, dù những người này tin, nàng cũng khó tránh khỏi có loại hiềm nghi khoe khoang.

Nàng không am hiểu loại chuyện này, vẫn nên để Lý Phong tới thì hơn.

Sắc mặt đám người Cổ Nhã Kỳ đều biến thành quái dị, giới thiệu bạn trai mà thôi, Tô Đồng sao phải ấp úng, chẳng lẽ trong này có ẩn tình gì?

"Thần bí như vậy. . . Vậy ngươi nói cho chúng ta biết, các ngươi ở chung với nhau từ bao giờ?"

Cổ Nhã Kỳ không cam tâm, tiếp tục hỏi.

"Chắc là chừng nửa năm trước. . ." Tô Đồng suy nghĩ một chút, nói.

"Nửa năm trước?" Tống Dương nhíu mày, tiếp theo hỏi: "Khi đó ngươi còn chưa phải tổng giám đốc Osvili?"

Người khác cũng phản ứng lại, vẻ quái dị trên mặt càng đậm.

Bọn họ còn tưởng rằng Tô Đồng ngồi lên chức tổng giám đốc Osvili, sau khi cấp bậc xã hội đề cao mới tìm người yêu, không nghĩ tới lại sớm như vậy.

"Chẳng lẽ hắn đồng nghiệp của ngươi khi còn ở tập đoàn Vị Lai ?"

Tống Dương dò hỏi.

Tô Đồng lộ vẻ mặt kinh ngạc: "Đúng vậy, ngươi làm sao đoán được?"

"Đoán mò, đoán mò." Tống Dương gượng cười mấy tiếng, hoàn toàn yên tâm.

Sắc mặt mọi người càng thêm quái dị, nếu là đồng nghiệp của Tô Đồng tại tập đoàn Vị Lai, vậy thân phận của người này hẳn là không kinh người bao nhiêu, nhiều nhất cũng chỉ là ngang với Lưu Chính Vinh mà thôi.

Hiện tại Tô Đồng là tổng giám đốc Osvili, ánh mắt khẳng định cao hơn lúc làm trợ lý ở tập đoàn Vị Lai vô số lần, nàng có thể vừa mắt hắn sao?

Có suy đoán này, phản ứng quái dị trước đó của Tô Đồng liền có

thể giải thích thông.

Tô Đồng khẳng định là sớm đã chướng mắt bạn trai hiện tại, mới cố ý không mang theo hắn tham gia họp lớp, cũng không có ý định giới thiệu cho các bạn học!

"Có tiền thì trở nên xấu xa." Câu này không chỉ thích hợp với nam nhân, còn có thể áp dụng với nữ nhân!

Mọi người tuy nghĩ như vậy, nhưng không có khả năng nói thẳng ra, thậm chí còn khen Tô Đồng mấy câu.

"Vậy hắn khẳng định vô cùng ưu tú, không thì làm sao có thể bắt được trái tim của hoa khôi lớp chúng ta a?"

Cổ Nhã Kỳ lôi kéo bàn tay Tô Đồng, trêu chọc một câu.

"Đúng vậy a, khẳng định vô cùng ưu tú nhỉ?" Tròng mắt Lưu Tuệ xoay động, nhìn về phía Tống Dương: "Ít nhất cũng phải cùng cấp bậc với Tống lớp trưởng."

Tống Dương liên tục khoát tay: "Ai ai ai, các ngươi nhắc tới ta làm gì, ta làm gì có điểm nào ưu tú."

"Tống lớp trưởng đừng khiêm nhường, người nào không biết lúc đi học Tô Đồng thầm mến. . ."

Nói đến đây, Lưu Tuệ vội vàng che miệng.

Người khác đều hơi biến sắc, bầu không khí nhất thời có chút xấu hổ.

"Có lỗi với Tô Đồng, ta. . ." Lưu Tuệ biết mình lỡ miệng, rất tự trách.

"Không có việc gì, cái này cũng không phải là bí mật." Tô Đồng mỉm cười, không thèm để ý chút nào nói.

Loại chuyện này không có cách nào phủ nhận, mà nàng cũng không muốn phủ nhận, phủ nhận quá khứ không có ý nghĩa, chỉ cần nghĩ thoáng ra là được.

Chỉ là lời nói của Tô Đồng lại làm cho Tống Dương sinh ra hiểu lầm, Tô Đồng đã không phủ nhận điểm ấy, đây chẳng phải là nói. . . Tô Đồng còn có ý tứ với hắn?

Người khác cũng sinh ra hiểu lầm tương tự, trong lúc nhất thời không ngừngg hết nhìn Tô Đồng lại nhìn Tống Dương, làm Tống Dương mừng thầm trong lòng, còn Tô Đồng thì hơi nhíu mày.

"Vậy thì tốt." Lưu Tuệ lè lưỡi, tiếp theo nói: "Thực ra Tống lớp trưởng cũng rất ưu tú, tốt nghiệp hai năm rưỡi đã có công ty của riêng mình, bây giờ càng là phú hào một phương."

"Nếu như nói ai có thể xứng với Tô Đồng bây giờ, vậy ta thấy trừ Tống Dương ra không còn ai khác." Phùng Nghiễm phụ họa, hắn cùng Tống Dương là huynh đệ, lại biết mục đích của Tống Dương khi tổ chức lần họp lớp này, nên đương nhiên muốn giúp Tống Dương.

"Đúng vậy, trong người đồng lứa, Tống Dương là người ưu tú nhất ta từng gặp, thử hỏi trừ Tống Dương ra, trong chúng ta ai có thể không dựa vào gia đình mà ở tuổi 26 đã sở hữu gia sản 10 triệu?"

Trần Chí Đào cũng đứng ra nói.

"Cái khác không nói, bạn trai Tô Đồng chưa chắc đã ưu tú bằng Tống Dương." Cổ Nhã Kỳ khẳng định một câu.

"Đúng vậy a, bạn trai Tô Đồng là đi làm cho người khác, Tống Dương lại là tự mình lập nghiệp, hai người không thể so sánh với nhau." Lưu Tuệ phụ họa.

Lông mày Tô Đồng nhíu lại, có chút tức giận.

So sánh với người bình thường, Tống Dương rất ưu tú, như so với Lý Phong, Tống Dương căn bản là cặn bã!

Nếu như Lưu Tuệ, Cổ Nhã Kỳ biết nam nhân của nàng là Lý Phong, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

"Khụ khụ, ta nói này, các ngươi không cần trêu đùa ta, ánh mắt Tô Đồng cao như vậy, chọn trúng nam nhân khẳng định có chỗ đặc

biệt, dù sự nghiệp không bằng ta, cũng khẳng định có địa phương ưu tú của mình."

Tống Dương mặt ngoài khiêm tốn, kì thực rất kiêu ngạo nói.

Tô Đồng: ". . ."

Ai nói sự nghiệp của Lý Phong không bằng ngươi, so sự nghiệp, ngươi đến cả một phần vạn của Lý Phong cũng không bằng có được không? !

Ngay tại thời điểm Tô Đồng muốn nói ra thân phận của Lý Phong, tiếng chuông báo tin nhắn đến vang lên, Tô Đồng cầm lấy xem xét, tiếp theo khóe miệng khẽ nhếch nói: "Bạn trai ta đến rồi, ta đi đón hắn."

Chương 554. Khuyên phân

Chương 516: Khuyên phân

Sắc mặt mọi người hơi biến.

Trước đó bọn họ đã đoán là Tô Đồng không muốn mang bạn trai theo, tại sao giờ bạn trai nàng lại tới, chẳng lẽ là bọn họ hiểu lầm?

Vốn dĩ Tống Dương đang tràn đầy lòng tin, bây giờ lòng tin đó đã vụt mất.

Tô Đồng không hiểu được tâm lý phức tạp của bọn họ, nên định đứng dậy đi đón Lý Phong.

Thấy thế, Tống Dương vội vàng cảnh tỉnh nội tâm, đứng dậy nói: "Đi cùng đi, kẻo hắn nói chúng ta không chào đón hắn."

Thấy vậy, những người khác cũng đứng dậy.

Tô Đồng suy nghĩ sau đó nhoẻn miệng cười nói: "Cũng được."

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện, sau khi ra đến cửa khách sạn.

Lý Phong dừng xe Ferrari F12, cầm ba lô đi về phía khách sạn, chưa kịp tới cửa, đã thấy một đám người ra đón, Tô Đồng cũng ở trong nhóm đó.

"Lý Phong ~" Tô Đồng vui vẻ vọt về phía Lý Phong, vui vẻ ôm chầm lấy hắn.

Lý Phong vội vàng ôm nàng, trêu chọc nói: "Đừng làm vậy trước mặt bạn học a, mọi người sẽ cảm thấy ngại ngùng !"

Bị Lý Phong trêu chọc, khuôn mặt Tô Đồng đỏ lên, cười nói: "Có gì đâu, chúng ta quen nhau như vậy, ta không ngại~ "

Ở đằng xa, sắc mặt Tống Dương trở nên khó coi, còn sắc mặt đám người Cổ Nhã Kỳ cũng rất phức tạp.

Chẳng lẽ bọn họ đã đoán sai, hay là. . . Tô Đồng cố ý diễn cho bọn họ nhìn?

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, bạn trai Tô Đồng đúng là rất đẹp trai, Tống Dương cũng phải kém ba phần, khi Lý Phong mặc tây trang màu trắng, nhìn rất giống bạch mã hoàng tử trong truyền thuyết.

Có điều, trên người mặc âu phục mà vai đeo ba lô lại hơi kỳ.

Lúc mọi người còn đang nghi hoặc, Tô Đồng đã nắm tay Lý Phong đi đến trước mặt bọn hắn: "Xin giới thiệu với mọi người, đây là bạn trai ta, Lý Phong."

"Lý Phong? !"

Nghe xong cái tên này, bọn người Tống Dương tiếp tục biến sắc!

Nếu như bọn họ nhớ không lầm, thì ông chủ của Osvili cũng tên là Lý Phong!

"Tô Đồng, không phải ngươi nói bạn trai ngươi là đồng nghiệp ở tập đoàn Vị Lai sao?" Cổ Nhã Kỳ nhịn không được hỏi.

"Đúng vậy, trước đó chúng ta từng là đồng nghiệp." Tô Đồng không nghi ngờ gì, cười cười thừa nhận.

Lý Phong cũng gật đầu nói: "Đúng vậy, trước đây ta là trợ lý của Ngụy tổng, Tô Đồng cũng làm việc dưới trướng nàng."

Nghe xong câu này, Tống Dương mới thở dài nhẹ nhõm.

Cũng may cũng may, Lý Phong này không phải Lý Phong Osvili, nếu không thì những điều hắn nói trước đây quá mức ngu ngốc.

Sau khi biết nhau, Tống Dương giả vờ vô tình hỏi: "Lý tiên sinh đến đây bằng gì ?""

Hỏi phương tiện đi lại là một cách rất tốt để kiểm tra thực lực đối phương.

"À, lái xe tới." Lý Phong lười móc chìa khoá trong túi quần ra.

"A a, xe ở đâu, chắc cách đây không xa đúng không?" Tống Dương cười tủm tỉm hỏi.

"Không xa, ngay chỗ đó." Lý Phong chỉ tới chỗ xe Ferrari F12.

Vừa vặn, ngay vị trí mà bọn người Tống Dương nhìn qua, có một chiếc Honda màu đỏ đậu kế chiếc Ferrari F12 của Lý Phong.

Ngay sau đó Cổ Nhã Kỳ hỏi: "Chiếc xe màu đó kia sao?"

Lý Phong gật đầu.

Thấy vậy, bọn người Tống Dương càng chắc chắn Lý Phong không phải là ông chủ của Osvili.

Ở Trung Quốc có rất ít phú hào đi xe bình thường, những người này thường đi xe sang từ 10 triệu trở lên.

Vừa nói chuyện, mọi người vừa quay về phòng, sau khi ngồi xuống, Lý Phong mở ba lô, lấy ra mấy hộp quà: "Lần đầu gặp mặt, không biết tặng gì cho mọi người, nên ta mạo muội mang theo mấy bình Hồng nhan thủy, mỗi người một bình."

Trong lúc nói chuyện, Lý Phong phát quà cho từng người.

Bọn người Tống Dương: "? ? ?"

Cái gì. . . Thật sự là Hồng nhan thủy sao ? Hồng nhan thủy có giá 30 ngàn tệ trên thị trường ?

Bọn họ có 6 người, một người một bình là 180 ngàn tệ? Có cần tặng quà xa hoa như vậy không? !

Sau khi hết khiếp sợ, Cổ Nhã Kỳ vuốt ve bình Hồng nhan thủy trong tay, nói: "Tô Đồng, bạn trai ngươi đúng là rất hào phóng, tặng cho chúng ta lễ vật quý giá như vậy."

"Trước đó ta cũng có mua hai bình, hiệu quả đúng là khá tốt, có điều nói đi cũng phải nói lại. . ."

"Hồng nhan thủy này là do bạn trai ngươi tặng thật, hay là do ngươi muốn nịnh nọt bọn ta nên mượn danh nghĩa của hắn để đưa

cho chúng ta?"

Lưu Tuệ cũng vuốt ve bình Hồng nhan thủy, nửa đùa nửa thật hỏi.

Sắc mặt Lý Phong trở nên quái dị, nịnh nọt các ngươi? Tiểu gia nịnh nọt các ngươi làm gì?

Nói thật, nếu không phải vì Tô Đồng, những người này sẽ không bao giờ có cơ hội gặp hắn, hắn tặng Hồng nhan thủy, là vì nể mặt Tô Đồng.

"Cái này. . ." Tô Đồng rất muốn nói cho bọn hắn, thực ra Lý Phong là ông chủ của Osvili, nhưng nàng sợ nói như vậy sẽ bị người ta nói là khoe khoang, nên lúc này nàng rất do dự.

Lúc này Tống Dương mở miệng nói: "Tô Đồng, không lẽ là Lý Phong dùng danh nghĩa của ngươi, đi vào Osvili để lấy free mấy bình này?"

Nghe xong câu này, trên mặt mọi người hiện lên vẻ “A ta hiểu rồi”.

Đúng vậy, Tô Đồng là tổng giám đốc của Osvili, Lý Phong dùng danh nghĩa của Tô Đồng đi mua thì ai dám lấy tiền?

"Làm như vậy không được, ngươi đang hại Tô Đồng đó!"

Ngay lập tức, Cổ Nhã Kỳ liền bất bình dùm cho Tô Đồng.

Lý Phong nhíu mày: "Các ngươi hiểu lầm, ta không mượn danh nghĩa Tô Đồng để đi lấy Hồng nhan thủy."

Tống Dương nhịn không được cười ra tiếng: " Ý ngươi là mấy bình Hồng nhan thủy này là do ngươi bỏ tiền mua?"

Lý Phong nhíu mi: "Không, ta không bỏ tiền mua."

Lấy đồ của công ty mình mà cũng phải bỏ tiền ra? Để người ta nghe được chẳng phải sẽ cười đến rụng răng!

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, sau đó lắc đầu, biểu lộ vẻ trào

phúng, xem thường xen lẫn chán ghét.

Mới nãy còn nói mình không dựa vào danh nghĩa của Tô Đồng để lấy Hồng nhan thủy, bây giờ lại nói mình không dùng tiền để mua, lời nói quá mâu thuẫn!

Nghĩ đến đây, Tống Dương liền nháy mắt với Trương Chí Đào và Phùng Nghiễm.

"Lý Phong, tuy Tô Đồng thực sự là tổng giám đốc của Osvili, nhưng trên nàng còn có một người sếp nữa, ngươi làm vậy là đang hại nàng." Phùng Nghiễm than thở nói.

"Để lên được vị trí này Tô Đồng đã cố gắng rất nhiều, nếu vì ngươi mà nàng mất chức thì tội của ngươi rất nặng a!"

Trương Chí Đào dùng ngữ điệu “Nói mãi ngươi cũng không hiểu” để răn dạy Lý Phong.

"Tô Đồng, ta cảm thấy nếu ngươi tiếp tục ở chung với hắn, sẽ tự hại bản thân mình." Lưu Tuệ đưa ra ý kiến bản thân.

"Lý Phong, ta là bạn thân nhất của Tô Đồng, ta cảm thấy ta phải thay nàng nói vài lời, các ngươi đã không còn là người của cùng một thế giới, nếu muốn tốt cho Tô Đồng, thì ngươi hãy rời khỏi nàng đi."

Cổ Nhã Kỳ để bình Hồng nhan thủy xuống, trầm giọng nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Tô Đồng: "? ? ?"

Đám người này không biết là đang suy nghĩ linh cái gì, sao lại nói mấy lời như vậy ? !

"Lý Phong, ta lớn hơn ngươi mấy tuổi, từng trải hơn ngươi, ta nghĩ ta có trách nhiệm nói với ngươi, ngươi và Tô Đồng không xứng đôi, rất khó có tương lai, bây giờ rời xa mới tốt cho cả hai."

Lưu Chính Vinh nhấc tách trà lên nhấp một miếng, chậm rãi nói.

Tống Dương biết thời cơ đã đến, hắn lập tức đứng dậy ra vẻ thâm tình nói: "Tô Đồng, thực ra người ta thích thời đại học là ngươi, nhưng mà lúc đó ta biết mình sẽ không thể mang hạnh phúc đến cho ngươi được, nên không lựa chọn nắm tay ngươi sống quãng đời còn lại."

"Bây giờ ta đã thành công, ta tự mở công ty, để dành được 10 triệu, ta đã có khả năng đem hạnh phúc đến cho ngươi."

"Bỏ Lý Phong đi, đi cùng với ta, ta sẽ cho ngươi hạnh phúc!"

Nói xong, Tống Dương móc một cái hộp trang sức từ trong ngực ra, bên trong có một cái nhẫn kim cương sáng chói, sau đó quỳ một chân trước mặt Tô Đồng, tràn ngập yêu thương nói: "Tô Đồng, gả cho ta đi!"

Chương 555. Không trang, ngả bài

Chương 517: Không trang, ngả bài

Hành động của Tống Dương đã vượt quá suy đoán của bọn người Trương Chí Đào, nên khi thấy cảnh này bọn họ há to mồm, giật mình thất thần.

Bọn họ nghĩ là những lời nói của mình đã đủ sỉ nhục Lý Phong, không nghĩ tới Tống Dương còn đi tới bước này.

Móc ra nhẫn kim cương, ở ngay trước mặt Lý Phong cầu hôn Tô Đồng, quả là trâu bò !

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, lửa giận bùng cháy!

Hắn vốn nghĩ hôm nay là ngày họp lớp của Tô Đồng, mình nên khiêm tốn một chút, ai ngờ hắn cố gắng khiêm tốn thì lại bị bọn người này khinh khi thậm chí là sỉ nhục!

Nếu không phải còn giữ được lý trí, hắn đã sớm xuất thủ đánh Tống Dương thành bã vụn, ngay cả những người Cổ Nhã Kỳ, Lưu Chính Vinh, hắn cũng sẽ không buông tha!

Giết thì sẽ không giết, nhưng phải hung hăng trừng phạt bọn họ!

Tô Đồng sững sờ, sau đó khuôn mặt lạnh lẽo!

Không cần biết Lý Phong có phải ông chủ của Osvili không, dù Lý Phong chỉ là một người bình thường, thì những người này cũng không có quyền phán xét tình cảm của nàng và Lý Phong .

Những người này lấy danh nghĩa bạn học, bạn thân, đòi chia rẽ tình cảm của nàng và Lý Phong, thật sự rất đáng giận!

Không đợi Lý Phong nổi bão, thì Tô Đồng đã cảm thấy không chịu được trước.

Cổ Nhã Kỳ chống hai tay lên cằm, trong mắt hiện ra vẻ hâm mộ nói : "Oa, thật là lãng mạn a ~! Chính Vinh, sau này ngươi sẽ cầu hôn ta thế nào đây, thật là mong chờ ~ "

"Cầu hôn kiểu này đúng là làm cho ta cảm thấy rất hâm mộ ~!" Lưu Tuệ cũng lộ ra vẻ mặt si mê, tán thưởng.

"Tô Đồng, Tống Dương một mực say mê ngươi, ngươi mau đồng ý đi!" Phùng Nghiễm nói.

Trương Chí Đào cũng cười ha hả nói: "Đúng vậy đó Tô Đồng, thời đại học ngươi không thể ở cùng với Tống Dương, bây giờ các ngươi đều có sự nghiệp, còn tương lai, có thể ở chung rồi !"

"Nếu các ngươi kết hôn, ta sẽ tặng lễ mừng thật lớn." Lưu Chính Vinh cười tủm tỉm nói.

Người ở trong xã hội, quan trọng nhất là mối quan hệ, bạn gái của hắn là bạn thân của Tô Đồng, như vậy hắn có thể thành lập mối quan hệ với Tô Đồng.

Bản thân Tống Dương cũng là ông chủ xí nghiệp, thiết lập mối quan hệ cùng hai người đều có lợi cho hắn, cho nên Lưu Chính Vinh mới nói giúp cho Tống Dương.

"Các ngươi. . ." Tô Đồng muốn bùng nổ.

Lý Phong giữ tay nàng lại, cười nói: "Giao cho ta."

Trong lúc nói chuyện hắn kéo Tô Đồng ra phía sau, bước lên trước mặt Tống Dương , dùng tư thế từ trên cao nhìn xuống hỏi: "Ngươi nói muốn Tô Đồng chia tay ta, và kết hôn với ngươi ?"

Tống Dương đứng dậy, không hề nhượng bộ nói : "Đúng, ta chính là nói như vậy. Có lẽ ngươi cảm thấy lời ta nói có chút tổn thương lòng tự tôn của ngươi , nhưng xin ngươi để tay lên ngực tự hỏi xem, ngươi cảm thấy mình có xứng với Tô Đồng không ?"

Chuyện đã đến nước này hắn đành phải vạch mặt với Lý Phong .

Lý Phong cười nhạt: "Ý ngươi là ta không xứng với Tô Đồng? Thành thật mà nói, cá nhân ta cho rằng, trên thế giới này không có

nam nhân nào xứng với Tô Đồng, bao gồm cả ta."

"Trên cái thế giới này, số người đàn ông ưu tú hơn ta không được mấy người, và những người đó chắc chắn không phải các ngươi ."

Vừa nói, ngón tay Lý Phong vừa chỉ vào Tống Dương, Trương Chí Đào, Lưu Chính Vinh, Phùng Nghiễm .

Trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh, bọn người Tống Dương đưa mắt nhìn nhau, sau đó đồng loạt cười vang.

"Cái gì, ngươi nói trên thế giới không có mấy người ưu tú hơn ngươi? Ta không nghe lầm chứ!" Cổ Nhã Kỳ là người đầu tiên phản bác: "Người khác ta không biết, nhưng mà riêng bạn trai ta Lưu Chính Vinh, 31 tuổi đã là CEO của công ty tài chính Đại Mậu, lương một năm 3 triệu."

"Còn ngươi, chỉ là một trợ lý giám đốc đi chiếc xe mấy trăm ngàn, muốn so cũng không có cửa để so với Chính Vinh nhà chúng ta!"

"Đúng vậy đó Lý Phong, đừng nói Lưu quản lý, ngay cả ta và Chí Đào cũng là nhân viên chính phủ, so với tên trợ lý giám đốc như ngươi chẳng lẽ cũng không bằng??" Phùng Nghiễm có chút kiêu ngạo nói.

Trương Chí Đào cười lạnh : "Càng đừng nói tới Tống Dương, hắn còn trẻ mà đã là ông chủ công ty, gia tài chục triệu, so với tên trợ lý giám đốc như ngươi mạnh hơn không biết bao nhiêu lần!"

Trên mặt Tống Dương lộ ra vẻ ngạo nghễ , khiêm tốn nói: "Được rồi Chí Đào, sự thật đã phơi bày trước mắt, chỉ cần là người biết chuyện là hiểu được, ngươi không cần thiết nhiều lời."

Nghe bọn họ đang tự thổi phồng, Lý Phong nhịn không được cười: "Vốn ta muốn lấy thân phận bình thường để ngồi chung với các ngươi, nhưng mà lại bị các ngươi khinh khi, đã như vậy ta không giả bộ nữa, ta là ông chủ của Osvili , ta ngả bài."

Bọn người Tống Dương : "? ? ?"

Cái gì. . . Mới vừa rồi còn nói mình là trợ lý của Ngụy Băng Khanh, bây giời lại nói mình là ông chủ của Osvili , câu đầu với câu sau không khớp a!

Rất rõ ràng, bọn họ không tin lời nói của Lý Phong .

"Các ngươi không tin?" Lý Phong nhếch miệng cười một cách trào phúng, chỉ vào Tống Dương nói : "Ngươi mở một công ty may mặc, đúng không?"

Tống Dương nhìn Tô Đồng: "Tô Đồng, ngươi nói cho hắn biết?"

Tô Đồng hừ lạnh một tiếng nghiêng đầu đi, biểu lộ vẻ chán ghét, nhưng mà bên trong vẻ chán ghét còn có khó hiểu.

Hôm qua nàng chỉ nói cho Lý Phong biết tên của Tống Dương, chứ chưa nói nghề nghiệp cụ thể của hắn , tại sao Lý Phong lại biết Tống Dương mở công ty may mặc ?

"Đừng nhìn Tô Đồng, tối hôm qua ta đã điều tra ra được." Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, từ từ nói : "Công ty của ngươi tên là Hảo Mỹ Lệ, con đường tiêu thụ chủ yếu là Kinh Bảo, chiếm 90% sản lượng tiêu thụ , còn lại 10% là cửa hàng truyền thống."

"Bởi vì công ty Hảo Mỹ Lệ của ngươi nhắm vào khách hàng trung và cao cấp, cho nên cửa hàng đều được mở ở các trung tâm thương mại lớn, có 67% cửa hàng mở ở khu mua sắm Vị Lai, ta nói không sai đúng không ?"

Sắc mặt Tống Dương giống như gặp quỷ !

Lý Phong nói quá chính xác! Công ty của hắn chưa lên sàn, nên những dữ liệu mà Lý Phong nói chỉ có ở cao tầng công ty mới biết!

Nhưng mà Lý Phong chỉ dùng một buổi tối đã điều tra rõ ràng, sao hắn làm được?

Trong lúc Tống Dương còn đang chấn kinh , Lý Phong nói tiếp: "Bây giờ ta sẽ gọi điện thoại cho lão đại Trần Đống của tập đoàn điện thương nghiệp Kinh Bảo ."

Nghe xong câu này, mọi người nổi lên nghi ngờ, Tống Dương

cũng có dự cảm không ổn .

Nói là làm , Lý Phong lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc điện thoại, đồng thời bật loa ngoài lên.

Không đợi Lý Phong nói chuyện, một giọng nói vui mừng đã phát ra trong điện thoại: "Alo, ta là Trần Đống, xin hỏi có phải ngài là Lý Phong Lý tổng của Osvili không ?"

"Đúng, ta là Lý Phong, là như thế này, ta muốn ngươi giúp ta một việc." Lý Phong nhìn Tống Dương, ngoài cười trong không cười nói.

"A . ." Đối phương không ngờ Lý Phong lại nói như vậy , hơi sững sờ, sau một lúc lâu hắn mới phản ứng lại: "Lý tổng, ngài muốn ta làm gì?"

Lý Phong ccười trào phúng : "Ngươi biết công ty Hảo Mỹ lệ không ? Hắn có mở cửa hàng ở Kinh Bảo của ngươi, ta hi vọng ngươi ra lệnh đóng cửa tiệm này."

"Đương nhiên, ngươi cũng có thể không làm, nhưng nếu ngươi không làm thì Osvili sẽ phải tìm một khu thương nghiệp khác để hợp tác, ví dụ như. . . Bính Tịch Tịch."

Mọi người: "? ? ?"

Chương 556. Cầu buông tha?

Chương 518: Cầu buông tha?

Bọn người Lưu Chính Vinh bị lời nói của Lý Phong làm chấn kinh!

Không đóng cửa cửa hàng của Tống Dương tại Kinh Bảo, thì ngừng hợp tác với Kinh Bảo, chuyển qua hợp tác với Bính Tịch Tịch ?

Đây là uy hiếp a, uy hiếp trần trụi!!

Đây là lần đầu họ nghe được có thương gia dám uy hiếp Kinh Bảo, Lý Phong thật ngông cuồng!

Nếu Trần Đống đồng ý, công ty của Tống Dương sẽ bị giảm tới 90% con đường tiêu thụ, và trăm phần trăm phải phá sản!

Không chỉ bọn người Lưu Chính Vinh sững sờ, Trần Đống cũng sững sờ.

Trước đây, toàn là Kinh Bảo bắt nhà buôn lựa chọn, chứ làm gì có chuyện bị nhà buôn uy hiếp !

Nếu như đổi lại là công ty người khác, Trần Đống chắc chắn không nói hai lời, đóng cửa công ty của người uy hiếp trước, nhưng mà đây là ông chủ của Osvili, hắn phải cân nhắc lợi và hại thật kỹ.

Sản phẩm của Osvili là hàng hot của Kinh Bảo, có một không hai, từ độ săn đón, số lượng, và tốc độ tiêu thụ, đều là hạng nhất.

Sau nhiều năm phát triển, Kinh Bảo đã đạt đến đỉnh điểm của sự tăng trưởng, rất khó để phát triển hơn nữa, nhưng mà gần đây khách hàng mới của Kinh Bảo lại càng ngày càng nhiều !

Hội đồng quản trị của Kinh Bảo biết, đây là ảnh hưởng mà Osvili mang đến !

Một khi Osvili rời đi, thì lượng khách hàng này cũng sẽ biến mất!

Những sàn thương mại như Kinh Bảo thì có rất nhiều, nhưng mà công ty có thể sản xuất ra Đồng nhan thủy giúp mọi người trẻ lại 20 tuổi chỉ có một, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết bên nào cần bên nào!

Nhất là hiện giờ Kinh Bảo và Bính Tịch Tịch đang cạnh tranh ngày càng kịch liệt, nếu để Osvili gia nhập Bính Tịch Tịch thì không khác gì đâm một dao vào trái tim Kinh Bảo, đây là chuyện tuyệt đối không được!

Nhưng nếu xét tới công ty Hảo Mỹ Lệ. . . Mẹ nó, Trần Đống còn không nhớ nổi Kinh Bảo có cửa hàng như vậy!

Việc này có thể hiểu là công ty Hảo Mỹ Lệ không lớn, không nằm trong top 100, bởi vì top 100 của Kinh Bảo Trần Đống đều nhớ kỹ!

Sao sánh hai bên, Trần Đống cũng không cần suy nghĩ quá nhiều, lựa chọn ngay: "Xin Lý tổng yên tâm, ta sẽ lập tức cho người đóng cửa công ty đó!"

Nghe vậy, sắc mặt Tống Dương tái nhợt!

"Tốt, ta chờ tin tốt từ Trần tổng ."

Nói xong Lý Phong cúp điện thoại.

Trong phòng yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Sắc mặt bọn người Lưu Chính Vinh trở nên nghiêm trọng, sắc mặt Tống Dương càng thêm tái nhợt, trên trán phủ đầy mồ hôi .

Sau một lúc lâu, Tống Dương mới gượng cười nói: "Lý Phong, ngươi tìm đâu ra diễn viên này mà biểu diễn hay đến vậy ?."

Hắn vẫn chưa tin Lý Phong là ông chủ của Osvili, và Trần Đống kia chắc chắn cũng không phải là thật, mà là diễn viên Lý Phong mời đến !

Đám người Lưu Chính Vinh gật đầu phụ họa, trong tiềm thức, bọn họ không hy vọng Lý Phong là ông chủ của Osvili, nếu không những lời bọn họ nói trước đó sẽ trở thành trò cười!

"Ngươi cho rằng ta đang diễn xuất?" Lý Phong nhếch miệng lên nở nụ cười trào phúng: "Tùy ngươi nghĩ như thế nào cũng được."

Nói xong, Lý Phong lại gọi một cuộc điện thoại, cũng như lần trước hắn tiếp tục mở loa ngoài: "Uy, Băng Khanh, ta muốn nhờ ngươi làm một chuyện."

Lúc này sắc mặt đám người Tống Dương lại biến hóa.

Cái gì, Băng Khanh? Tổng giám đốc Ngụy Băng Khanh của tập đoàn Vị Lai ? Lý Phong gọi Ngụy Băng Khanh là Băng Khanh?

Đáng chết, hắn và Ngụy Băng Khanh là quan hệ như thế nào? Không lẽ. . . Đây cũng là diễn viên mà Lý Phong thuê ?

"Nói đi." Ngụy Băng Khanh ôn nhu nói.

"Hôm nay ta đi họp lớp cùng Tô Đồng, gặp phải một tên mắt mù, hắn mở một công ty tên là Hảo Mỹ Lệ, công ty này có cửa hàng ở khu mua sắm Vị Lai."

"Cho nên ta muốn nhờ ngươi cắt hợp đồng với công ty này ngay, ngươi làm được không?"

Khi nói chuyện với Ngụy Băng Khanh, Lý Phong tỏ ra rất thân mật.

"Ồ. . . hắn đắc tội ngươi sao? Ngươi đã yêu cầu thì ta nhất định sẽ làm."

Ngụy Băng Khanh cười cười nói.

"Tốt, ta chờ tin tốt của ngươi." Nói xong Lý Phong liền định cúp điện thoại.

Ai ngờ Ngụy Băng Khanh còn nói thêm: "Vậy ngươi lúc nào trở về, ta nhớ ngươi."

Tống Dương: "? ? ?"

Lưu Chính Vinh: "? ? ?"

Người khác: "? ? ?"

Con mẹ nó. . . Tình huống này là như thế nào, Lý Phong không phải là bạn trai của Tô Đồng sao, Ngụy Băng Khanh nói nhớ Lý Phong?

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, hơi xấu hổ nói : "Ách. . . Chờ ta họp lớp với Tô Đồng xong , ta sẽ trở về, ừm. . . Về chung với Tô Đồng, hai ngươi cũng đã lâu không gặp ."

Khuôn mặt Tô Đồng ửng đỏ, huých cùi chỏ vào hông Lý Phong một cái.

Tên chết tiệt này, có nhiều bạn gái thì cũng thôi đi, lại còn để bạn học của nàng biết, đúng là mắc cỡ chết người!

Ngụy Băng Khanh đáng yêu cười một tiếng: "Tốt, vậy ta chờ ngươi, moa~ "

Sắc mặt đám người Tống Dương càng đặc sắc hơn!

Con mẹ nó, giữa Lý Phong và Ngụy Băng Khanh tuyệt đối có gian tình, hơn nữa nhìn bộ dáng của Tô Đồng, hình như nàng cũng biết?

Trời xanh đất dày ơi, thế giới này biến thành cái gì vậy!

Sau khi Lý Phong trò chuyện với Ngụy Băng Khanh xong, trong phòng lại tiếp tục yên tĩnh.

Sau một lúc lâu, Tống Dương gượng cười nói: "Không thể không thừa nhận, ngươi đã dọa được ta, có điều ta biết ngươi chỉ hù dọa ta, ngươi. . ."

Không đợi hắn nói xong, thì chuông điện thoại di động đã vang lên.

Sắc mặt Tống Dương khẽ biến, cầm điện thoại di động lên thấy

số điện thoại của thư ký hắn gọi tới, trong lòng hơi buông lỏng, bắt máy, học theo Lý Phong mở loa ngoài, bày ra dáng vẻ ông chủ: "Uy, ta là Tống Dương."

"Ông chủ, việc lớn không tốt, cửa hàng của chúng ta ở Kinh Bảo bị đóng cửa!" Trong điện thoại truyền đến một giọng nữ nghẹn ngào .

Thân thể Tống Dương lay động, sắc mặt trắng bệch !

Sắc mặt bọn người Lưu Chính Vinh cũng trắng theo!

Lý Phong vừa nói chuyện điện thoại được vài phút, thì công ty của Tống Dương ở Kinh Bảo đã bị đóng cửa? Con mẹ nó, người kia thật sự là Trần Đống? !

"Soạt Soạt "

Lúc mọi người còn đang chấn kinh, thì Tống Dương đột nhiên quỳ xuống trước mặt Lý Phong : "Lý tổng, ta sai rồi, là do ta mắt chó coi thường người khác, ta có mắt như mù, ta sai rồi, van cầu ngài bỏ qua cho ta đi."

Tình huống bây giờ rất rõ ràng, Lý Phong thật sự là ông chủ của Osvili , tài sản gần 100 tỷ . Nếu Lý Phong muốn bóp chết hắn thì cũng đơn giản như bóp chết một con kiến!

Nếu sớm biết bạn trai của Tô Đồng là người như vậy, hắn sao còn dám nghĩ đến chuyện đập chậu cướp hoa, cho dù hắn có đập, thì cũng không vỡ được chậu!

Bây giờ hắn không những gặp nạn, mà còn đẩy cả công ty vào vực sâu.

Tống Dương rất hối hận !

Sắc mặt đám người Lưu Chính Vinh chuyển thành màu gan heo!

Bọn họ vừa nói cái gì? Lý Phong và Tô Đồng không xứng đôi, còn là Lý Phong không xứng với Tô Đồng? Bọn họ ưu tú hơn Lý Phong ?

Con mẹ nó, ưu tú cái nỗi gì, so sánh với Lý Phong thì bọn họ giống như con giòi trong nhà vệ sinh !

Lần này bọn họ bị Lý Phong đánh cho sưng mặt.

"Tha ngươi? Mơ đẹp lắm.." Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng, nói: "Lúc ngươi nổi lên tâm tư với Tô Đồng , thì kết cục này đã không bao giờ thay đổi.."

"Còn các ngươi nữa, người ta nói xúi đánh con không xúi bỏ vợ, các ngươi chưa biết gì đã xúi Tô Đồng bỏ ta, các ngươi không xứng làm bạn với Tô Đồng! Cũng không xứng nhận quà của ta!"

Nói xong, Lý Phong lấy lại Hồng nhan thủy trong tay mấy người bọn họ, bỏ ngược vào trong ba lô.

Mọi người: "? ? ?"

Chương 557. Còn không phải là bởi vì ngươi có tiền!

Chương 519: Còn không phải là bởi vì ngươi có tiền!

Đưa lễ vật ra ngoài còn tự tay thu hồi lại?

Mọi người bị thao tác của Lý Phong làm cho sững sờ!

Đây là bởi vì bọn họ không hiểu Lý Phong, tính cách Lý Phong chính là như vậy, ngươi làm cho ta khó chịu, vậy đừng mong ta cho ngươi mặt mũi.

Cái gì mà đưa tay không đánh mặt tươi cười, cái gì mà đánh người không đánh mặt, con mẹ nó đều là vô nghĩa, chọc tới hắn thì hắn đánh thẳng mặt, hung hăng đánh!

Cho nên thu hồi lễ vật đã đưa ra ngoài cũng không tính là gì.

"Tô Đồng, nể mặt chúng ta từng là đồng học, ngươi giúp ta nói mấy câu đi, ta thật sự biết sai rồi."

Thấy Lý Phong kiên quyết như vậy, Tống Dương quay đầu nhìn sang Tô Đồng cầu xin.

Tới bây giờ hắn vẫn cho rằng Tô Đồng vẫn còn nhớ tình cũ, chỉ cần hắn mở miệng, Tô Đồng tất nhiên sẽ mềm lòng.

Đám người Cổ Nhã Kỳ nhìn sang Tô Đồng, đối tượng mình từng thầm mến mở miệng cầu tình, Tô Đồng sẽ đáp lại thế nào? Thật sự là rất đáng chờ mong!

"Xin lỗi, hành động của ngươi làm cho ta rất tức giận, từ nay về sau ta không muốn có bất kỳ liên quan gì với ngươi nữa."

Tô Đồng nói bằng giọng điệu vô cùng lạnh lẽo.

Trước đó nàng đã bị Tống Dương chọc cho tức điên lên. Tống

Dương cũng quá tự luyến rồi, cho rằng mình vẫn là nha đầu trẻ tuổi không có ánh mắt mấy năm trước?

Nàng nghe nói Tống Dương ép khô giá trị lợi dụng trên thân Dương Tinh xong liền đá Dương Tinh, còn đào mất rất nhiều khách hàng trong công ty của cha Dương Tinh.

Loại người vong ân phụ nghĩa này còn có mặt mũi để nàng rời khỏi Lý Phong đi cùng hắn?

Đừng nói bạn trai nàng là Lý Phong, cho dù nàng không có bạn trai, cũng tuyệt đối không thể ở cùng Tống Dương!

Tống Dương đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lửa giận dâng lên từ đáy lòng: "Tô Đồng, ta thật không ngờ ngươi là loại nữ nhân này!"

Thời đại học Tô Đồng còn thầm mến hắn, hiện tại thành tổng giám đốc, trèo lên cành cây cao Lý Phong liền muốn triệt để đoạn tuyệt quan hệ với hắn?

Nữ nhân này tâm địa quá mức ác độc!

Tô Đồng: "? ? ?"

Ta là loại nữ nhân gì? Ngươi bị khùng à!

Tô Đồng thật sự là bị câu nói của Tống Dương làm cho sững sờ.

Lý Phong trực tiếp cười lạnh: "Ngươi có phải là cảm thấy Tô Đồng lúc học đại học thầm mến ngươi, cho nên hiện tại nàng vẫn có mấy phần tình cảm với ngươi?"

Sự kiện này hôm qua Tô Đồng đã gọi điện thoại nói cho hắn, đối với cái này Lý Phong hiểu được, thời thanh xuân người nào không có tình đầu?

Đương nhiên, hiện tại hắn cảm thấy ánh mắt của Tô Đồng thời đại học thật không tốt, làm sao có thể nhìn trúng loại người như Tống Dương?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nữ nhân nào không gặp phải nam nhân cặn bã mà khôn lên được? Đây là chuyện tốt.

Bị Lý Phong nói trúng tâm sự, sắc mặt Tống Dương trở nên mất tự nhiên, hắn gật đầu nói: "Đúng, không sai, ta chính là nghĩ như vậy."

"Rất tốt." Lý Phong cười lạnh, nói tiếp: "Sau đó ngươi cầu tình Tô Đồng, bị Tô Đồng vô tình cự tuyệt, liền cho rằng Tô Đồng có thân phận hôm nay, liền thay lòng đổi dạ, đúng không?"

Tô Đồng: "? ? ?"

Một người rốt cuộc phải tự luyến đến mức nào mới có thể suy nghĩ như vậy a!

Tống Dương lộ vẻ kinh ngạc, tuy rằng suy đoán của Lý Phong không hoàn toàn chính xác, nhưng cũng tiếp cận 7,8 phần chân tướng, Lý Phong này rất hiểu lòng người!

"Chẳng lẽ không đúng? Nếu như ngươi không phải ông chủ Osvili, nàng sẽ lựa chọn ngươi?"

"Nếu như ngươi không phải ông chủ Osvili, vừa rồi ta cầu hôn nàng có thể cự tuyệt ta?"

"Còn không phải bởi vì ngươi có tiền sao!"

Tống Dương nói bằng giọng vô cùng ủy khuất, thật giống phải chịu đối đãi không công bằng.

Tô Đồng: "? ? ?"

Bởi vì Lý Phong là ông chủ Osvili? Khi bản tiểu thư ở cùng với Lý Phong thì Osvili còn chưa trọng kiến có được không!

Càng làm cho Tô Đồng không thể nào hiểu được là, đám người Cổ Nhã Kỳ còn ào ào gật đầu biểu thị đồng ý!

Trời ơi, các ngươi chỉ là diễn viên quần chúng, nhưng cũng không thể não tàn tới mức này a? !

Lý Phong cười lạnh: "Không sai, ta chính là có tiền, ta không chỉ có tiền, ta còn đẹp trai hơn ngươi, có tài hoa hơn ngươi."

"Các mặt ta đều ưu tú hơn ngươi, vì sao Tô Đồng không thể lựa chọn ta?"

"Tô Đồng không phải là đang yêu ngươi thì thay lòng đổi dạ tìm tới ta, ngươi cùng Tô Đồng chỉ là bạn thời đại học mà thôi!"

"Đến cả thân phận chính mình là gì cũng không rõ ràng, ngươi còn lộ vẻ ủy khuất cái rắm!"

Lý Phong răn dạy như vậy trực tiếp làm cho Tống Dương sững sờ!

Quan trọng là Lý Phong nói quá có đạo lý, hắn căn bản là không cách nào phản bác!

Đám người Lưu Chính Vinh cùng Cổ Nhã Kỳ cũng bị á khẩu không trả lời được, mặt lộ vẻ ngượng ngùng.

Gian phòng lâm vào trầm mặc, sau một lúc lâu, Tống Dương không phục nói: "Vậy thì đã sao, loại phú hào giống ngươi, kẻ nào cũng lăng nhăng chơi bời."

"Tô Đồng, Lý Phong chơi chán ngươi rồi về sau sẽ vứt bỏ ngươi, đến lúc đó ngươi không chỉ mất đi tình cảm, còn mất công việc, ngươi vẫn nên sớm rời khỏi hắn thì hơn!"

Đám người Lưu Chính Vinh lần nữa gật đầu phụ họa, đúng vậy a, siêu cấp phú hào giống như Lý Phong, có mấy người một lòng chung tình?

Nữ nhân lúc còn trẻ tuổi xinh đẹp thì hai người vẫn quấn quít nhau, một khi tuổi già sắc giảm thì sút đi không luyến tiếc, Tô Đồng về sau rất có thể sẽ gặp loại kết cục này!

Lý Phong nhịn không được nhướng mày: "Điểm ấy không cần ngươi quan tâm, ta nhất định sẽ cưới Tô Đồng, còn mất công việc. . . Tô Đồng có 10% cổ phần Ovsili, ngươi cảm thấy nàng cần lo lắng cái này sao?"

"Ngược lại là ngươi, ngươi nói những lời này làm cho ta rất tức giận, ta nói thẳng cho ngươi biết, chỉ cần Lý Phong ta còn sống một ngày, ngươi đừng nghĩ tới chuyện lần nữa phất lên!"

Mọi người đầu tiên là sững sờ, tiếp theo nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh!

10% cổ phần Osivii? Vậy chính là gần 10 tỷ a!

Bọn họ liều sống liều chết, một năm cũng chỉ có mấy trăm ngàn tới mấy triệu thu nhập, Tô Đồng thì sao? Gia sản trực tiếp vọt lên 10 tỷ, chênh lệch này quả thực là một ở trên trời một ở dưới đất a!

Tất cả đều là người, khác biệt làm sao lại lớn như vậy!

Mắt Lưu Tuệ cùng Cổ Nhã Kỳ bốc lên lục quang, hâm mộ ghen ghét muốn chết!

Tống Dương càng là sắc mặt trắng bệch, không còn giọt máu.

Tiên đoán trước đó của hắn đối mặt 10% cổ phần này căn bản không chịu nổi một kích! Câu nói hung ác của Lý Phong càng tạo thành thương tổn khủng bố với hắn!

Có thể tưởng tượng được, về sau hắn muốn tiếp tục lập nghiệp sẽ phải chịu đựng Lý Phong đả kích không ngừng, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, cả một đời này hắn không thoát khỏi kiếp nghèo!

"Tống Dương, ta thẳng thắn nói cho ngươi biết, hiện tại ngươi ở trong mắt ta không có gì đặc biệt."

"Còn có các ngươi, những lời các ngươi vừa nói làm cho ta rất tức giận, rất thất vọng, về sau chúng ta đừng liên lạc với nhau nữa."

"Lý Phong, ta mệt mỏi rồi, chúng ta trở về đi."

Nói xong, Tô Đồng lôi kéo Lý Phong rời khỏi nơi đây, không có chút cố kỵ tình nghĩa cùng với đám người Cổ Nhã Kỳ.

Hai người vừa đi, Tống Dương liền ngồi liệt trên mặt đất, trong miệng không ngừng nói thầm: "Xong rồi, lần này thật sự xong rồi."

Vốn định đánh mặt Lý Phong đồng thời ôm mỹ nhân về, lại không chỉ không ôm được mỹ nhân, khuôn mặt còn bị Lý Phong

quất sưng, một phen sự nghiệp cũng bị Lý Phong hủy hoại, tương lai của hắn thì ngập trong bóng tối!

Tống Dương hiện tại hối hận đến xanh ruột!

Đám người Cổ Nhã Kỳ cũng không cảm thấy dễ chịu hơn bao nhiêu, nếu như bọn họ khiêm tốn một chút, không nhiều lời lắm miệng, vậy giờ phút này bọn họ liền có thể nâng cốc nói chuyện vui vẻ với Lý Phong.

Dựa vào cây đại thụ Lý Phong này, về sau sẽ có chỗ tốt vô cùng lớn với sự phát triển trong tương lai, nhưng bây giờ mọi thứ đều biến mất!

Hối hận a!

Chương 558. Phim trường đùa nghịch bài lớn

Chương 520: Phim trường đùa nghịch bài lớn

Đi ra khỏi phòng, Lý Phong hỏi: "Tô Đồng, ngươi sẽ không trách ta chứ?"

"Trách ngươi cái gì?" Tô Đồng thắc mắc.

"Phá hỏng tình cảm của ngươi với bạn học cũ" Lý Phong cười nói.

"Ngươi đã biết còn hỏi?" Tô Đồng tức giận, liếc hắn một cái: "Là bọn họ gây sự trước, làm sao ta có thể trách ngươi?"

"Thậm chí ta còn muốn cám ơn ngươi, để cho ta nhận ra bộ mặt thật của bọn họ."

"Chúng ta là vợ chồng già rồi, cảm ơn cái gì a." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng: "Nói thật, bọn họ không đáng để kết giao, đoạn tuyệt quan hệ càng sớm càng tốt."

Tô Đồng gật gật đầu, không nói gì, nhưng có chút buồn buồn.

Thấy thế, Lý Phong thở dài, nắm chặt tay nàng nói : "Bây giờ đã không còn như trước, trước kia tình cảm bạn bè rất tốt, dù cho mấy năm không gặp, cũng vẫn thân mật như lúc đầu, một người gặp nạn thì một đám lại giúp."

"Còn giờ thì. . . Lòng người thay đổi, chỉ cần ra xã hội lăn lộn mấy năm, thì trong mắt của họ chỉ có tiền tài, lợi ích, ai ai cũng chỉ biết kiếm tiền."

"Mỗi lần họp lớp, thì người kiếm tiền nhiều khoe với người kiếm tiền ít, nếu không phải là ganh đua so sánh với nhau, thì cũng là tìm kiếm mối quan hệ, rất khó tìm được tình bạn chân chính."

Tô Đồng gật đầu đồng ý, sau đó cười một tiếng: "Ngươi nhỏ hơn ta hai tuổi, sao ta lại có cảm giác ngươi còn trải đời nhiều hơn ta ?"

Lý Phong nhéo nhéo mũi của nàng, cười nói: " Tuy tuổi ta trẻ, nhưng đã trả qua rất nhiều chuyện, lòng người ấm lạnh . . . Ta đã từng trải qua tất cả."

Tô Đồng trầm mặc, sau đó ôn nhu an ủi: "Tất cả đều đã qua, bây giờ ngươi đã có ta, có Ngụy tổng, có Uyển Quân tỷ, có chúng ta làm bạn, ngươi sẽ không cô đơn nữa."

Trong lòng Lý Phong ấm áp, ôm nàng vào trong lòng.

Sau một hồi lâu, Lý Phong cười nói: " Hôm nay là Tết Nguyên Tiêu, đi, chúng ta rủ Băng Khanh đi ăn lễ Nguyên Tiêu xem Hoa Đăng đi ~ "

. . .

Một tuần sau, thành phố Thiên Phủ, trong phim trường Thiên Phủ.

Sau khi Lý Phong ngừng Ferrari F12 lại, đeo bảng tên chứng nhận, mang kính đen, đi vào phim trường.

Bên trong phim trường đang quay một bộ phim kỳ huyễn, do công ty giải trí Thịnh Đường sản xuất, nữ chính là Hứa Mạn.

Dự tính ban đầu của Lý Phong khi mua công ty giải trí Thịnh Đường, không chỉ là vì giúp Mộ Dung Tuyết, thật ra hắn cũng muốn lấn sân sang thị trường giải trí để làm ra sự nghiệp lẫy lừng.

Kiếm tiền chỉ là phụ, truyền bá văn hóa Trung Quốc ra toàn thế giới mới là cái chính.

Trước khi hắn mua công ty giải trí Thịnh Đường, công ty giải trí Thịnh Đường đã mua lại bản quyền mấy bộ tiểu thuyết mạng lớn của Trung Quốc, và biên tập thành phim điện ảnh, phim truyền hình.

Có điều tỷ lệ phòng vé của mấy phim đó không cao, việc này đã

dẫn đến giá cổ phiếu của công ty giải trí Thịnh Đường giảm mạnh, bộ phim mà Hứa Mạn đang quay, cũng bởi vì vấn đề tiền bạc mà ngừng sản xuất.

Sau khi Lý Phong mua lại công ty, hắn quyết định quay cho xong bộ phim này, có điều không thể dùng dàn diễn viên cũ, mà đổi nữ chính thành Hứa Mạn, một số vai phụ đổi thành diễn viên hạng ba hạng bốn của công ty giải trí Thịnh Đường.

Công ty giải trí Thịnh Đường đã đầu tư cho bộ phim này 200 triệu, trước khi Lý Phong đến công ty giải trí Thịnh Đường đã đầu tư 100 triệu, sau khi Lý Phong đến lại đầu tư thêm 100 triệu.

Tuy khả năng lổ vốn khá lớn, nhưng Lý Phong không sợ, trước mắt hắn chỉ muốn thử nghiệm thị trường điện ảnh, và cho diễn viên hạng ba hạng bốn của công ty giải trí Thịnh Đường cơ hội.

Toàn bộ công ty giải trí Thịnh Đường chỉ có Hứa Mạn và Mộ Dung Tuyết là diễn viên hạng nhất, còn lại phần lớn là ca sĩ, diễn viên hạng ba hạng bốn, làm sao để khai quật giá trị của những nghệ sĩ này đang là vấn đề mà Lý Phong lo lắng.

Hứa Mạn đảm nhiệm vai nữ chính của bộ phim này, bộ phim tên là 《 Nhân gian huyền ảo 》 cải biên từ tiểu thuyết mạng, là câu chuyện về một thiếu niên áo trắng, từ Địa Cầu xuyên qua dị giới, từ người bình thường trở thành người đứng đầu của dị giới.

Lúc Lý Phong đọc quyển tiểu thuyết này, những đoạn tranh đấu rất đặc sắc, còn có những cố sự động lòng người, là một bộ truyện có văn phong rất hay, tình tiết tuyệt diệu, có thể làm cho người xem trầm mê .

Có điều nhân vật chính của bộ tiểu thuyết này là nam, nên khi chuyển thể thành phim thì vai diễn của diễn viên nam là quan trọng nhất.

Hôm nay Lý Phong tới phim trường, một là gặp Hứa Mạn, hai là khảo sát năng lực diễn xuất của nam chính.

Nam chính của bộ phim này đã được lựa chọn từ trước, là tiểu soái ca đang hot của công ty giải trí Tinh Phong tên Lâm Dương,

chỉ một status vu vơ trên Micro Blog cũng có hơn 10 triệu bình luận và share.

Lúc này, Hứa Mạn và nam chính Lâm Dương đang quay ở giữa phim trường.

Lâm Dương mặc một bộ trường bào màu trắng phong cách cổ trang , tay cầm Tam Xích Thanh Phong kiếm, mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt tuấn lãng.

Đứng đối diện là Hứa Mạn, nàng mặc một bộ váy dài màu trắng, tay cũng cầm một thanh trường kiếm, tiên khí tung bay, giống như tiên tử từ chín tầng trời.

"Sư tỷ, ta xin lỗi, ta không thể cùng ngươi trở về, trừ phi ngươi giết ta, mới có thể đem thi thể ta trở về!"

Tay Lâm Dương cầm trường kiếm, nhìn thẳng vào mắt Hứa Mạn, biểu lộ có chút. . . Bi phẫn.

"Sư đệ, đừng tiếp tục chấp mê bất ngộ, ngươi không phải đối thủ của sư phụ!"

Biểu lộ của Hứa Mạn càng phong phú hơn, có căng thẳng do dự, có sợ hãi, còn có ba phần bất đắc dĩ và đau khổ.

Nhìn Hứa Mạn biểu diễn, Lý Phong liền bị cảm nhiễm, muốn ôm Hứa Mạn vào ngực để an ủi.

"Sư tỷ. . ." Lâm Dương bước tới một bước, muốn nắm tay Hứa Mạn.

"Sư đệ. . ." Mặt Hứa Mạn lộ vẻ đau khổ, cũng muốn bước lên một bước.

Lúc hai người sắp nắm tay, đạo diễn đột nhiên hô: "Cắt! Tốt, cảnh này quay rất tốt! Trịnh lão sư, Hứa lão sư, các ngươi nghỉ ngơi một chút, diễn viên đóng thế, lên sàn!"

Sắc mặt Lâm Dương hơi ngập ngừng, sau đó biểu lộ có chút khó coi.

Có điều hắn cũng không nói gì, yên lặng quay về ghế diễn viên của mình trong phim trường.

Lúc Hứa Mạn thoát vai, khuôn mặt nàng mỉm cười quay về ghế của nàng ngồi, người đại diện của nàng là Lý Thiến liền vội vàng đưa nước giải khát cho Hứa Mạn.

"Cảm ơn." Hứa Mạn nói tiếng cảm ơn, mở nắp ly, uống nước.

Lý Thiến là người đại diện Hứa Mạn mới tuyển dụng khi vào công ty giải trí Thịnh Đường, làm việc cẩn thận, cách đối nhân xử thế cũng rất lễ phép, Hứa Mạn rất ưa thích.

Sau khi hai người kết thúc vai diễn, diễn viên đóng thế của Hứa Mạn và Lâm Dương tiếp tục diễn những cảnh ôm ấp hun môi đá lưỡi.

Nhìn hai diễn viên đóng thế đóng cảnh này, sắc mặt Lâm Dương càng lúc càng khó coi, đúng vào lúc này, một nữ nhân viên trẻ tuổi bưng một ly cà phê đi đến bên cạnh Lâm Dương.

"Lâm tiên sinh, ngài có muốn uống cà phê không ?" Nữ nhân viên bưng cà phê đến trước mặt Lâm Dương, nhỏ giọng nói.

Lâm Dương không thèm gật đầu, chỉ tiện tay cầm ly cà phê, mở nắp ra uống một ngụm.

Sau đó. . .

"Phốc!"

Lâm Dương phun cà phê đang uống ra ngoài, sau đó quăng ly cà phê này vào người của nữ nhân viên!

"Đùng "

Ly cà phê đập vào người của nữ nhân viên văng tung tóe lên cả người của nữ nhân viên!

Nữ nhân viên sững sờ!

Nhưng như vậy vẫn chưa xong, Lâm Dương đứng bật dậy, giận

tím mặt chỉ vào mặt nữ nhân viên mắng to: “Con mẹ ngươi có bị ngu hay không, đưa ta ly cà phê nóng như vậy mà không thèm nhắc nhở, con mẹ nó ngươi muốn hại chết ta đúng không ? Ta ABCXYZDKLM!"

Nghe tiếng rống giận của Lâm Dương, cả phim trường đột nhiên yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng nghe được!

Chương 559. Bênh vực kẻ yếu

Chương 521: Bênh vực kẻ yếu

"Ta. . . Rất xin lỗi rất xin lỗi, ta không cố ý."

Sắc mặt của nữ nhân viên đỏ lên, tiếp sau đó thì khóc nức nở luôn mồm xin lỗi, nước mắt rơi đầy mặt.

Lâm Dương hừ lạnh một tiếng, khinh miệt nói: "Nếu xin lỗi có tác dụng thì còn cần cảnh sát làm gì? Không có mắt thì cút ra khỏi phim trường đi!"

Nữ nhân viên không chịu nổi loại nhục nhã này, nước mắt cứ chảy ròng ròng, nhưng không dám khóc thành tiếng.

Lý Phong nhíu mày, trong lòng nổi giận.

Hắn thường xuyên thấy trên Internet đồn đại có nhiều diễn viên khinh người, nhưng mà những tin tức kia rất mập mờ, chất lượng của những tấm ảnh làm bằng chứng cũng rất thấp, không có tư liệu, cảm giác không chân thực.

Nhưng giờ cuối cùng hắn đã nhìn thấy sự thật trước mắt, sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là khinh người, hành động này rất quá đáng, cứ như cô gái kia không phải là người !

Loại người này có tư cách gì làm ngôi sao? !

Có điều bây giờ còn chưa phải thời điểm hắn xuất thủ, hắn muốn nhìn xem Lâm Dương có thể càn rỡ tới trình độ nào!

Hứa Mạn cau mày để ly nước xuống, trên mặt hiện vẻ không vui, định đứng dậy tiến lên ngăn cản Lâm Dương.

Nhưng ngay lúc nàng sắp đứng dậy, thì khóe mắt nàng vô tình liếc qua bên cạnh phim trường rồi thấy Lý Phong, lúc này nàng thả lỏng tâm lý, bỏ đi ý định tiến lên ngăn cản.

"Nếu Lý Phong đã đến, chắc chắn hắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn. . ." Hứa Mạn lẩm bẩm.

Nhân viên công tác phim trường cũng bị hành động của Lâm Dương làm giật mình, thế nhưng chỉ trong tích tắc, những nhân viên liền cảm thấy bình thường.

Là người làm trong ngành điện ảnh và truyền hình, bọn họ gặp loại chuyện này quá nhiều lần, nên không còn cảm giác kinh ngạc.

Mà bọn họ cũng đã sớm nghe nói Lâm Dương rất khinh người, có điều không nghĩ tới Lâm Dương lại nóng tính đến vậy, ra tay ác liệt, làm cho bọn họ cũng đau lòng giùm cho nữ nhân viên kia.

Đương nhiên, bọn họ chỉ là đau lòng mà thôi, chứ không định tiến lên an ủi nàng hay trách cứ Lâm Dương.

Lâm Dương là nghệ sĩ đang hot của Tinh Phong, trừ khi bọn họ không muốn lăn lộn trong ngành giải trí nữa, nếu không thì không dại gì mà trêu chọc tới hắn.

"Tất cả không cho phép chụp ảnh, càng không được quay phim."

Đúng lúc này, người đại diện của Lâm Dương là Trần Hưng nhảy ra, lộ sắc mặt hung ác cảnh cáo mọi người trong phim trường.

Tiếp theo, Trần Hưng kéo cánh tay của Lâm Dương, lộ vẻ mặt đau lòng hỏi: "Ôi chao Lâm đại thiếu gia, có bị bỏng hay không? Có cần đi bệnh viện không?"

"Ừm, đầu lưỡi và bờ môi hơi đau." Lâm Dương nhăn mặt nói.

"Không quay không quay nữa, hôm nay dừng ở đây." Trần Hưng nhìn về phía đạo diễn khoát khoát tay, sau đó định kéo Lâm Dương rời đi.

Sắc mặt đạo diễn Mạnh Siêu có chút khổ sở.

Hôm nay vai diễn của Lâm Dương cần xuất hiện tương đối nhiều, nếu hắn đi thì những người khác cũng phải tạm hoãn.

Tuy không muốn để cho Lâm Dương rời đi, nhưng mà Mạnh Siêu cũng không dám ngăn cản, hắn không phải là đạo diễn danh tiếng, sau lưng Lâm Dương lại có quái vật khổng lồ là công ty giải trí Tinh Phong chống lưng, nên tốt nhất là đừng xung đột chính diện với Lâm Dương thì hơn.

Dưới sự soi mói của đám nhân viên, Lâm Dương và Trần Hưng vênh váo tự đắc đi ra ngoài.

Không có ai dám ngăn cản!

Ngay cả nữ nhân viên bị Lâm Dương hất ly cà phê, cũng không dám nói gì!

Nàng chỉ là một tiểu trợ lý, không có năng lực để phản kháng!

"Chẳng lẽ Lý Phong không muốn xen vào?"

Thấy Lý Phong không ra tay, Hứa Mạn nhíu mày.

Trong nhận thức của nàng, Lý Phong là một người có lương tri, luôn đứng lên khi thấy sự bất bình, tại sao lần này Lý Phong lại đứng yên mà nhìn?

Chẳng lẽ Lý Phong sợ chọc giận Lâm Dương, dẫn đến trễ nải ngày phim ra rạp, tạo nên tổn thất, nên không muốn ra tay?

Nếu thật như vậy, thì Lý Phong làm cho nàng quá thất vọng!

Hứa Mạn đã hiểu lầm Lý Phong, thực ra Lý Phong vừa định ra tay, thì hệ thống lại tuyên bố nhiệm vụ mới.

"Nhiệm vụ: Bênh vực kẻ yếu "

"Mô tả nhiệm vụ: Bắt Lâm Dương nhận lỗi với Nhạc Viện, đồng thời đăng lên Micro Blog xin lỗi, nếu nhiệm vụ thất bại, trừ 1 triệu điểm tích lũy."

"Phần thưởng nhiệm vụ: 5000 điểm kinh nghiệm, 300 ngàn điểm tích lũy."

Xem xong mô tả nhiệm vụ, Lý Phong nhịn không được cười một

tiếng: " Vừa có thể trừng ác dương thiện, lại còn kiếm được điểm kinh nghiệm, điểm tích lũy, quá thoải mái."

Ngay lúc này, hai người Lâm Dương và Trần Hưng đã sắp đi ra khỏi phim trường, Lý Phong vội vàng tắt hệ thống, bước nhanh lên phía trước, ngăn trước mặt hai người: "Sỉ nhục người khác xong rồi bỏ đi, ngươi không cảm thấy hành động của mình rất quá đáng sao?"

Lâm Dương: "? ? ?"

Trần Hưng: "? ? ?"

Người khác: "? ? ?"

Cái gì. . . Đây là ai mà dám nói chuyện thẳng thắn như vậy ?

Hứa Mạn đang oán thầm Lý Phong thì thấy cảnh này, ngượng ngùng tự trách: "Hứa Mạn a Hứa Mạn, sao ngươi có thể nghĩ Lý Phong như vậy, hắn là người yêu của ngươi a!"

"Cái gì ? Con mẹ nó, ngươi nghĩ ngươi là ai ? dựa vào cái gì mà bắt Lâm Dương xin lỗi, ngươi có tư cách đó sao?"

Không đợi Lâm Dương lên tiếng, Trần Hưng đã xung phong lên trước.

"Ta là ai không quan trọng , quan trọng là Lâm Dương vừa làm sai."

Lý Phong nhíu mày, âm thanh ngày càng lạnh lẽo.

Trần Hưng giận dữ, chỉ thẳng vào mũi Lý Phong mắng : "Con mẹ nó mắt ngươi. . ."

"Soạt"

Lý Phong nắm ngón tay Trần Hi , sau đó bẻ ngoặt xuống!

"AAAAAAA!" Trần Hưng đau đến mức kêu cha gọi mẹ!

"Hítttttttt "

Hành động của Lý Phong làm cho mọi người trong phim trường hít vào một hơi khí lạnh.

Con mẹ nó, người anh em này quá trâu bò, nói ra tay là ra tay, lại còn rất hung ác!

"Ngươi dám đánh người? Đúng là vô pháp vô thiên!" Lâm Dương giận tím mặt.

Từ trước đến nay nhờ vào danh tiếng của mình nên hắn đi tới chỗ nào người ta cũng sẽ vui cười đón chào, có thể nói hắn là thần tài của mọi người, vì việc này nên đã dung dưỡng cho tính tình coi trời bằng vung của hắn .

Nhưng hôm nay có kẻ dám ở trước mặt hắn bẻ tay người đại diện của hắn ? Con mẹ nó tên này không biết hắn là ai sao?

"Vô pháp vô thiên?" Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng: "Câu này phải là ta dùng để nói ngươi mới đúng."

Lý Phong dừng tay lại, sau khi Trần Hưng lấy lại tinh thần, lập tức mở miệng mắng to: "Ta XXX, con mẹ ng. . ."

"Bốp"

Lý Phong quất một bạt tai vào mặt Trần Hưng !

"Hítttttttt!"

Lại là một tiếng hít vào ngụm khí lạnh của mọi người.

Người anh em này rút cục là thần thánh phương nào? !

Mí mắt Lâm Dương giật giật mấy cái, trong lòng dâng lên sự kiêng kị với Lý Phong , ngay sau đó hắn nhìn thấy thẻ công tác trước ngực Lý Phong .

"Trợ lí đặc biệt công ty giải trí Thịnh Đường ?"

Sau khi nhìn mấy chữ ghi trên thẻ công tác của Lý Phong ,sắc mặt Lâm Dương trở nên quái dị.

Một tên tiểu trợ lý cũng dám đối nghịch với hắn , tên này điên rồi sao?

Tuy nội tâm xem thường Lý Phong, nhưng mà Lâm Dương cũng không động thủ với Lý Phong , hắn là đại nhân vật, đối phương chỉ là một tên tiểu trợ lý, nếu động thủ với Lý Phong thì sẽ. . . Rất mất mặt a!

"Hứa Mạn tỷ, người này là trợ lý đặc biệt công ty giải trí Thịnh Đường , ta nghĩ ngươi cũng nên ra mặt quản hắn rồi a ?"

Lâm Dương lui lại mấy bước, quay đầu lại nói với Hứa Mạn .

Mọi người trong phim trường đồng loạt nhìn về phía Hứa Mạn , mọi người đều biết Hứa Mạn là đại tỷ của công ty giải trí Thịnh Đường , còn có tin đồn là Hứa Mạn và ông chủ Lý Phong có quan hệ đặc biệt “sâu sắc”...

Nếu Hứa Mạn ra mặt, thì tên trợ lý này chắc chắc sẽ phải run sợ.

Trong cái nhìn của mọi người, Hứa Mạn nhẹ nhàng nói : "Xin lỗi, ta không đủ năng lực để quản hắn, và ta cũng không muốn quản, ngươi tự giải quyết cho tốt."

Lâm Dương: "? ? ?"

Chương 560. Quá tự luyến a?

Chương 522: Quá tự luyến a?

Mọi người sững sờ, Hứa Mạn có ý gì, muốn vạch mặt với Lâm Dương?

Hứa Mạn có thể quản hay không tạm thời không nhắc nữa, chỉ bằng câu "Không muốn quản" đã có rất nhiều ý nghĩa rồi!

"Hứa Mạn tỷ, ngươi nói đùa với ta sao ?"

Sắc mặt Lâm Dương có chút khó coi.

Hứa Mạn trước đây cũng là nghệ sĩ của công ty giải trí Tinh Phong , tuy trước đây hai người chưa bao giờ hợp tác với nhau, nhưng cũng có thể nói là tỷ đệ đồng môn .

Trước mặt nhiều người như vậy mà Hứa Mạn không nể mặt hắn, việc này làm cho Lâm Dương hơi khó tin đồng thời cũng có chút. . . Phẫn nộ!

"Ta đâu đùa giỡn với ngươi , ta thật sự không quản được hắn."

Hứa Mạn xòe hai tay ra, có chút bất đắc dĩ nói.

Nàng rất muốn nới ra thân phận của Lý Phong , có điều Lý Phong không muốn tự lộ thân phận, nên nàng cảm thấy tốt nhất là yên lặng xem kịch.

"Hứa Mạn tỷ, ngươi mới rời khỏi công ty giải trí Tinh Phong không bao lâu, vậy mà đã quên tình nghĩa của chúng ta trước kia , ngươi làm ta quá thương tâm."

"Có điều ta cũng hiểu cho ngươi, lúc đó ngươi bị công ty đuổi ra khỏi cửa, nên chắc là còn mang oán khí, nhưng mà. . ."

"Hứa Mạn tỷ, xin ngươi hãy tin ta, ta vẫn luôn là tiểu đệ của ngươi , mãi mãi như vậy!"

Lâm Dương nén lửa giận trong lòng, cố gắng nặn ra một nụ cười.

Tại sao ban nãy hắn lại đột nhiên tức giận, là bởi vì không được tiếp xúc thân mật với Hứa Mạn a!

Lúc hắn còn trong cô nhi viện, hắn đã thích Hứa Mạn, từng tưởng tượng có ngày có thể trở thành bạn trai Hứa Mạn .

Sau này, hắn được Phong Vũ Lâu thu nhận, đi Hàn Quốc, trở thành một diễn viên thực tập, sau khi đã có danh tiếng ở Hàn Quốc hắn liền về Trung Quốc, trở thành nghệ sĩ của công ty giải trí Tinh Phong .

Ngay lúc Lâm Dương nghĩ là mình cuối cùng cũng có cơ hội tiếp xúc gần gũi với Hứa Mạn, thì đột nhiên Hứa Mạn bị trục xuất khỏi công ty, suýt nữa biến mất khỏi làng giải trí.

Lúc đó Lâm Dương đã bí mật phái người tìm nơi ở của Hứa Mạn , nhưng không có kết quả.

Qua một đoạn thời gian, Hứa Mạn đột nhiên tuyên bố gia nhập vào công ty giải trí Thịnh Đường, đồng thời trở thành nữ chính của 《 Nhân gian huyền ảo 》, việc này khiến Lâm Dương nghĩ là duyên phận của hắn và Hứa Mạn cuối cùng cũng nở rộ, làm hắn vui mừng muốn chết!

Nhưng ai có thể nghĩ đến, lúc Hứa Mạn đi cùng với hắn thì nàng rất biết giữ khoảng cách, thậm chí quay phim cũng không tiếp xúc thân thể ! Những cảnh có tiếp xúc, đều sẽ dùng diễn viên đóng thế!

Lâm Dương cứ cố gắng nhẫn nhịn, cho đến hôm nay cuối cùng hắn nhịn không được nữa, có điều hắn ko dám tức giận với Hứa Mạn .

So địa vị trong làng giải trí, Hứa Mạn cao hơn hắn, với lại hắn cũng muốn phát triển thêm một bước nữa với Hứa Mạn, làm sao mà nổi giận với Hứa Mạn được?

Nhưng lửa giận cứ âm ỉ trong ngực hắn, nên hắn chỉ có thể giận cá chém thớt với nữ nhân viên kia, muốn trách thì phải trách nàng xui xẻo.

Vốn nghĩ phát hỏa xong là hết chuyện, hắn định quay về khách sạn nghỉ ngơi một chút, tìm vài em xinh tươi xả đi chút hỏa khí còn lại, sau đó đợi đoàn phim xin lỗi mời mọc quay lại.

Ai ngờ đâu nửa đường nhảy ra một tên Trình Giảo Kim!

Càng làm cho Lâm Dương nổi giận hơn nữa đó là đối phương chỉ là một tiểu trợ lý của công ty giải trí Thịnh Đường, Hứa Mạn là đại tỷ của công ty này, thế mà lại nói không quản được, rõ ràng là cố ý làm khó hắn!

Nhưng mà bằng bất cứ giá nào Lâm Dương cũng không thể nổi giận với Hứa Mạn , trước khi chiếm được Hứa Mạn , hắn nhất định phải chịu nhục !

Chờ sau này chiếm được nàng rồi. . . Hừ hừ, hắn sẽ trả thù lại gấp trăm ngàn lần!

Khóe miệng Hứa Mạn giật một cái, rất muốn nói một câu "Ta không có đệ đệ như ngươi", nhưng cuối cùng cũng không nói ra.

Bây giờ sân khấu này là của Lý Phong, mọi việc cứ để Lý Phong giải quyết.

Quả nhiên, lúc này Lý Phong cười lạnh nói: "Nếu như ta là Hứa Mạn, ta sẽ hổ thẹn vì có một tiểu đệ như ngươi."

Mọi người liên tục biến sắc!

Con mẹ nó, nói như vậy quá thẳng thắn, Lâm Dương khẳng định không nhịn nổi!

Quả nhiên Lâm Dương giận dữ: "Ngươi chỉ là một tên tiểu trợ lý, có tư cách gì mà nói câu này? Mau buông người đại diện của ta ra, nếu không ta sẽ báo cho ông chủ đuổi việc ngươi!"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái: "Ngươi biết ông chủ của chúng ta?"

"Hừ, tất nhiên ta biết hắn và hắn chắc chắn cũng nhận ra ta, chỉ dựa vào mặt mũi của ta, muốn hắn đuổi một tên tiểu trợ lý còn không phải dễ dàng??" Lâm Dương cao ngạo nói .

Ngay cả đạo diễn Mạnh Siêu và nhân viên trong phim trường cũng gật đầu phụ họa.

Giá trị bản thân Lâm Dương cực cao, chỉ cần là một ông chủ thông minh thì sẽ biết nên chọn hắn hay là tiểu trợ lý.

Mặt Hứa Mạn lộ vẻ ngạc nhiên, chuyện gì xảy ra? Lâm Dương quá mức tự luyến, nàng dám khẳng định, cho dù thật sự có một nhân viên của công ty giải trí Thịnh Đường chống đối Lâm Dương, Lý Phong cũng sẽ không vì giá trị của Lâm Dương mà đuổi nhân viên đó.

Lý Phong là một người cực kỳ bao che khuyết điểm !

Lý Phong bị chọc giận, cuối cùng cười lạnh: "Này, ngươi có cảm thấy mình quá mức tự luyến hay không ? Ở trong mắt ta, ngươi còn không bằng cái rắm!"

Lâm Dương sững sờ, sau đó giận tím mặt: "Ngươi dám xem thường ta, có tin chỉ vài phút sau ta sẽ làm cho ngươi hối hận vì đã sinh ra trên cõi đời này không ?"

"Nói thật. . . Ta không tin." Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng , sau đó lạnh lùng nói: "Ngược lại là ngươi, nếu không xin lỗi vị tiểu thư này, thì chỉ cần vài phút ta sẽ có thể làm cho ngươi không còn đất sống trong làng giải trí."

Lời nói của Lý Phong làm cho tất cả mọi người sững sờ!

Con mẹ nó, khẩu khí của người anh em này thật là ngông cuồng a, hắn thật sự chỉ là một tên tiểu trợ lý sao ?

Trên mặt Nhạc Viện lộ ra vẻ cảm kích, nàng chỉ là một nhân viên bình thường, khi bị những ngôi sao này bắt nạt nàng chỉ có thể nuốt nước mắt vào trong bụng , chưa từng nghĩ tới có người sẽ ra mặt vì nàng .

Hứa Mạn khen ngợi gật đầu, bênh vực lẽ phải, đây mới là người đàn ông mà nàng thích !

Lâm Dương không phải là đồ ngốc, cũng cảm giác có gì đó không thích hợp, sau đó sắc mặt hắn nghiêm túc hỏi: "Rốt cuộc

ngươi là ai?"

"Vừa rồi ngươi mới nói nhận ra ta, bây giờ lại hỏi ta là ai, chẳng lẽ ngươi có bệnh về trí nhớ tuổi già ?" Lý Phong đùa cợt nói .

"Ta nói ta biết ngươi lúc. . ." Lâm Dương đột nhiên ngậm miệng lại, nhìn Lý Phong mà biểu lộ như gặp quỷ: "Ngươi. . . Ngươi là Lý Phong? !"

"Hítttttttttttt!"

Đám người Mạnh Siêu lại hít vào một ngụm khí lạnh!

Đây là ông chủ mới của công ty giải trí Thịnh Đường ? Đối với một siêu cấp phú hào, cho dù giá trị của Lâm Dương cao hơn nữa, thì trước mặt đại nhân vật như Lý Phong cũng chỉ là một diễn viên.

Nhưng bọn họ nghĩ mãi mà không rõ, tại sao đại nhân vật như Lý Phong lại ra mặt giúp đỡ một nhân viên nho nhỏ như vậy!

"Có vẻ ngươi không ngu lắm." Lý Phong tháo kính râm xuống, lộ ra khuôn mặt đẹp trai .

Đây là lần đầu mọi người gặp Lý Phong, bao gồm cả Lâm Dương, nhất thời họ không dám tin hắn là ông chủ trong truyền thuyết của Osvili .

Trong lúc mọi người đang yên tĩnh, Hứa Mạn bước nhanh đến trước mặt Lý Phong, ôn nhu cười : "Lý Phong, ngươi tới sao không báo cho ta biết trước ?"

Nghe xong câu này, mọi người rốt cuộc đã tin tưởng thân phận của Lý Phong , ngay sau đó bọn người Mạnh Siêu liền đi đến trước mặt Lý Phong , nhiệt tình nói : "Ai nha, Lý tổng, ngài đến đây đúng là phúc phần của chúng ta, hoan nghênh hoan nghênh a."

"Lý tổng, ta là fan của ngài, Đồng nhan thủy của công ty ngài thật sự quá thần kỳ!"

"Lý tổng. . ."

Trong lúc những nhân viên này tranh thủ nịnh nọt Lý Phong, thì sắc mặt Lâm Dương lại lộ vẻ cực kỳ khó coi, giống như ăn phải mấy bãi phân!

Chương 561. Làng giải trí chuỗi thực vật

Chương 523: Làng giải trí chuỗi thực vật

Cũng không thể trách đám người Mạnh Siêu tranh nhau nịnh bợ Lý Phong, 《 Nhân gian huyền ảo 》 do công ty giải trí Thịnh Đường rót vốn quay tiếp, Lý Phong lại là ông chủ Thịnh Đường, không lấy lòng Lý Phong thì đúng là bộ não có vấn đề!

Nhân viên nữ tên là Nhạc Viện bị Lâm Dương làm nhục lấy tay che miệng, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Trời ạ. . . Người bênh vực nàng lại chính là ông chủ, nàng không phải đang nằm mơ chứ?

Bao quát cả Hứa Mạn, Nhạc Viện, đại bộ phận nhân viên ở đây đều là nhân viên công ty giải trí Thịnh Đường, dù là trong các diễn viên, cũng rất nhiều người làm việc cho Thịnh Đường.

Mức độ được hoan nghênh của Lý Phong đương nhiên rất mạnh.

"Ta cũng rất vui vẻ vì được gặp mọi người, bất quá ta còn có chuyện chưa xử lý xong, chúng ta chút nữa sẽ trò chuyện tiếp, được không?"

Lý Phong cười tủm tỉm nói.

Đám người Mạnh Siêu nhanh chóng đáp ứng, ngay sau đó lui sang một bên, ánh mắt nhìn về phía Lâm Dương mang theo mấy phần đồng tình.

Sắc mặt Lâm Dương biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói: "Lý tổng, ngươi thật sự muốn ra mặt vì một nhân viên nho nhỏ kia?"

Thân phận Lý Phong xác thực vượt qua Lâm Dương dự kiến, nhưng hắn sẽ không bởi vì thân phận của Lý Phong mà nhận sai xin lỗi, vì sau lưng hắn là công ty giải trí Tinh Phong!

Trần Hưng cũng lộ sắc mặt khó coi: "Lý tổng, Lâm Dương nhà chúng ta không phải nghệ sĩ công ty giải trí Thịnh Đường, ngươi không có tư cách nói này nói nọ với hắn."

Lâm Dương nhíu mày: "Trần Hưng, đây là chuyện giữa ta cùng Lý tổng, ngươi tạm thời đừng nói chuyện."

Nếu có thể, hắn cũng không hy vọng vạch mặt đối đầu với siêu cấp phú hào như Lý Phong.

"Vâng vâng vâng, ta im miệng." Trần Hưng vội vàng lui sang một bên.

Lý Phong lắc đầu cười lạnh: "Trong mắt ngươi tiểu thư này chỉ là một nhân viên nho nhỏ, nhưng trong mắt ta, nàng giống như ngươi đều là người, không ai có tư cách làm nhục nàng."

Mọi người ở đây không khỏi phụ họa gật đầu.

Thực ra trong bọn họ cũng có người không quá tán thành cách nói của Lý Phong, ví dụ như đạo diễn Mạnh Siêu.

Làng giải trí có chuỗi thức ăn của làng giải trí, người thượng tầng có thể không kiêng nể gì cả chà đạp tầng lớp thấp hơn mình, cách Lâm Dương đối xử với Nhạc Viện đã coi như ôn hòa, sự tình càng thêm ác liệt chỗ nào cũng có.

Nhưng thân phận Lý Phong bày ở chỗ này, dù Lý Phong đánh rắm, bọn họ cũng phải khen thơm.

Đương nhiên, trong này cũng có người thực sự đồng ý cách nói của Lý Phong, ví dụ như nhân viên bình thường trong phim trường, người đóng vai quần chúng, bọn họ giống Nhạc Viện, đều ở hạ tầng làng giải trí, tự nhiên có một loại cảm giác cùng chung mối thù.

Lâm Dương đầu tiên là sững sờ, tiếp theo bật cười thành tiếng: "Ta là ngôi sao đang hot, sao có thể giống như nhân viên bình thường được, ngươi nhất định là đang nói đùa, đúng không Lý tổng?"

"Đúng vậy a, Lý tổng chỉ là đang nói đùa chúng ta mà thôi, Lý

tổng thật hài hước, ha ha ha." Trần Hưng phụ họa cười to đồng thời còn quay đầu tìm kiếm viện binh.

Đám người Mạnh Siêu lộ vẻ mất tự nhiên cười cười, xem như đáp lại.

Nhân viên bình thường, diễn viên quần chúng lại lộ vẻ mặt giận dữ, ngôi sao thì thế nào? Có ba con mắt hay là bốn cái chân? Tưởng mình thực sự cao quý lắm sao?

Bất quá bọn hắn tự biết bản thân thấp cổ bé họng, dù là bất mãn với lời nói của Lâm Dương, bọn họ cũng không dám bày tỏ ý kiến.

Lý Phong ngây người, tiếp theo tức giận cười gằn: "Ngôi sao thì thế nào? Chẳng lẽ ngươi không phải người!?"

"Đừng tưởng ngươi là ngôi sao nổi tiếng đã rất giỏi, hot hơn nữa cũng là nhân dân nâng lên, nếu như nhân dân không thích ngươi, ngươi là cái thá gì!"

"Tốt!"

Không biết là ai la lên câu này đầu tiên, tiếp theo tiếng khen liên tiếp vang lên, rất nhanh biến thành ồn ào.

Nhân viên công tác cùng diễn viên quần chúng đã sớm chịu đủ sự vênh váo của Lâm Dương, bất quá vì cân nhắc tới bát cơm manh áo, nên họ giận mà không dám nói gì.

Hiện tại có Lý Phong bênh vực lẽ phải, bọn họ làm sao có thể không ủng hộ?

Nhạc Viện càng là cảm động rơi nước mắt, Lý Phong nói ra tiếng lòng của nàng a!

Tiếng khen của bọn họ chọc giận Lâm Dương, Trần Hưng, hai người quay đầu hung hăng trừng mắt lườm đám người này, nhất thời tiếng khen biến mất không thấy gì nữa.

Lâm Dương lúc này mới hài lòng quay đầu, cười lạnh nói: "Lý tổng, mời ngươi tôn trọng ta một chút, ta không phải người Thịnh Đường, mà là nghệ sĩ bên Tinh Phong."

Tinh Phong là công ty giải trí lớn nhất Hoa Hạ, phát hành rất nhiều bộ phim điện ảnh nổi tiếng.

Càng trọng yếu hơn là, công ty giải trí Tinh Phong là do Phong Vũ Lâu mở, lão bản cũng là thành viên Phong Vũ Lâu.

Trong làng giải trí người nào cũng biết, những nghệ sĩ dưới trướng Tinh Phong căn bản không sợ bị quy tắc ngầm quấy nhiễu.

Bởi vậy có thể thấy được công ty giải trí Tinh Phong bảo vệ nghệ sĩ dưới trướng tới mức nào!

"Vậy thì sao." Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, giống như cười mà không phải cười nói: "Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta sợ Tinh Phong? Ta xin được phép nói lại một lần cuối cùng, xin lỗi, nếu không ta làm ngươi thân bại danh liệt!"

Người bùn còn có ba phần nộ khí, huống chi là Lâm Dương tính khí nóng nảy, không coi ai ra gì?

Lý Phong từng bước ép sát làm Lâm Dương nổi giận, rốt cuộc không áp chế nổi bùng nổ ra ngoài: "Lý Phong, ta nể mặt ngươi mới gọi một tiếng Lý tổng, không nể mặt ngươi thì ngươi chẳng là cái thá gì!"

"Hôm nay ta nói thẳng, trừ phi ngươi giết ta, nếu không ta tuyệt đối không xin lỗi! Trần Hưng, chúng ta đi, ta đúng là muốn nhìn xem ai dám giữ ta lại!"

Hắn không sợ Lý Phong huỷ bỏ hợp đồng, lúc ký hợp đồng hắn đã định giá 100 triệu tiền bồi thường, Lý Phong thay thủ hạ ra mặt huỷ bỏ, vậy phải thanh toán cho hắn 100 triệu Hoa Hạ tệ!

Lý Phong sẽ vì một nhân viên nho nhỏ mà thanh toán 100 triệu tiền bồi thường sao? Lâm Dương cho rằng chắc chắn sẽ không, nếu không Lý Phong đúng là đồ não tàn.

Còn Lý Phong muốn làm hắn thân bại danh liệt. . . Ha ha, có công ty giải trí Tinh Phong ở sau lưng làm chỗ dựa, Lý Phong căn bản không đủ sức làm chuyện này!

"Rất tốt." Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, tiếp theo lấy điện

thoại di động ra nói: "Ngươi xem thử đi, nếu như ta phát tán đoạn video này ra ngoài, thì sẽ tạo thành ảnh hưởng gì với ngươi?"

Đang nói chuyện, Lý Phong ấn mở một đoạn video.

"Con mẹ nó ngươi có phải bị ngu không, cầm một ly cà phê nóng như vậy cho ta uống, con mẹ nó ngươi muốn hại chết ta sao? Ta CNMLGBD!"

Rất nhanh, thanh âm nổi giận của Lâm Dương truyền tới.

Sắc mặt Lâm Dương kịch biến!

Trần Hưng vô ý thức muốn tiến lên cướp đoạt, lại bị Lý Phong nhẹ nhõm né tránh.

Trong phim trường, sắc mặt mấy người Mạnh Siêu cũng đại biến, Lý Phong vậy mà quay được video Lâm Dương bắt nạt Nhạc Viện?

Ta XXX, đoạn video này mà truyền đi, hình ảnh Lâm Dương nhọc công đắp nặn từ đầu tới giờ sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!

"Lý Phong, ngươi quyết tâm muốn làm địch nhân với ta sao? Tốt, ngươi bất nhân đừng trách ta bất nghĩa, ta hiện tại lập tức gọi điện thoại cho lão bản của chúng ta, xem ai sợ ai!"

Sau khi nói xong, Lâm Dương lấy điện thoại di động bấm một cuộc gọi: "Uy, lão bản, ta bị ông chủ công ty giải trí Thịnh Đường bắt nạt, mời lão bản thay ta làm chủ. . . Ân, ta đang ở phim trường. . Ngài muốn phái người tới? Tốt, cám ơn lão bản!"

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Dương chỉ vào mặt Lý Phong nói : "Hừ, lão bản lập tức sẽ phái người tới, có gan thì ngươi chờ ở chỗ này với ta!"

Chương 562. Không để yên cho ngươi!

Chương 524: Không để yên cho ngươi!

Bọn người Mạnh Siêu lại nhịn không được hít một hơi mạnh.

Con mẹ nó, Lâm Dương đang muốn cứng đối cứng với Lý Phong sao, có cần phải như vậy không ?

Có điều bọn hắn nghĩ tới tác phong làm việc của công ty giải trí Tinh Phong thì cảm thấy bình thường trở lại.

Cứ lẳng lặng mà xem kịch thôi, để xem Cao Phong sẽ phái ai đến, sau khi đến sẽ xử lý Lý Phong như thế nào?

Thật đáng mong chờ!

Đôi mi Hứa Mạn hơi nhíu, vội vàng kéo tay Lý Phong nói: "Công ty giải trí Tinh Phong là sản nghiệp của Phong Vũ Lâu, ông chủ Cao Phong lại là anh trai của Cao Khiết, nghe nói thực lực rất mạnh, hay là ta bỏ qua như vậy đi."

Hứa Mạn từng là một thành viên của Phong Vũ Lâu, nên nàng biết được sự đáng sợ của Phong Vũ Lâu, nàng lo lắng Lý Phong sẽ phát sinh xung đột với Tiêu Lăng Phi lần nữa, cho nên mới nói như vậy.

Lâm Dương đứng ở đối diện lộ vẻ đắc ý, hắn không nghe được Hứa Mạn nói gì, nhưng có thể đoán được Hứa Mạn nói gì.

Hứa Mạn cũng từng là nghệ sĩ của công ty giải trí Tinh Phong, chắc chắn nàng biết được bối cảnh cường đại của nó, chỉ cần nàng còn lý trí, thì chắc chắn sẽ thuyết phục Lý Phong bỏ qua việc này.

Nhạc Viện đứng ở đằng xa, nãy giờ không dám nói gì, nhưng giờ cũng nhìn ra có gì đó không đúng, vội vàng đi đến trước mặt Lý Phong nói :"Cảm ơn Lý tổng đã bênh vực ta, trong lòng ta đã dễ

chịu hơn nhiều rồi, việc này dừng ở đây đi."

Lý Phong nhìn Hứa Mạn bằng ánh mắt an ủi, sau đó nói với Nhạc Viện: "Ta là ông chủ của ngươi, ngươi bị bắt nạt, ông chủ như ta đương nhiên phải đòi lại công bằng."

"Ngươi không cần lo lắng, người làm trời đang nhìn, vốn Lâm Dương sai trước, đừng nói tên họ Cao kia phái người đến đây, cho dù là họ Tiêu đích thân đến, ta cũng không sợ!"

Lâm Dương: "? ? ?"

Trần Hưng: "? ? ?"

Bọn người Mạnh Siêu: "? ? ?"

Họ Cao thì dễ hiểu, chính là ông chủ Cao Phong của công ty giải trí Tinh Phong, nhưng mà họ Tiêu là ai, nghe cách Lý Phong nói hình như còn lớn hơn cả Cao Phong ? Không biết là ai nữa.

Hứa Mạn được cười khổ lắc đầu, nàng đã sớm đoán được Lý Phong sẽ nói như vậy, Lý Phong quá cứng rắn, có điều bởi vì điểm này nên nàng mới thích Lý Phong.

Nếu như Lý Phong là loại người gặp phiền phức liền lùi lại, thì nàng đã không lựa chọn ở cùng với hắn.

"Nói thì ai cũng nói được, nhưng đợi chút nữa không biết ngươi còn dám nói vậy hay không!"

Lâm Dương cười lạnh một tiếng, quay về chỗ ngồi, thoải mái nhàn nhã chờ đợi.

Trần Hưng ngạo nghễ liếc nhìn Lý Phong, sau khi bị Lý Phong trừng mắt lại, hoảng sợ chạy ra sau lưng Lâm Dương.

Lý Phong cũng lười quan tâm hai tên trúa's hề này, cứ chờ viện binh của công ty Tinh Phong đến cái đã, lúc này hắn ngồi tâm sự với Hứa Mạn.

"Lý Phong, tại sao ngươi đột nhiên đến đây mà không nói cho ta biết trước một tiếng, ngươi sợ ta làm gì sai, cho nên định kiểm tra

đột xuất à?"

Hai người tìm một góc ngồi xuống, Hứa Mạn mở miệng u oán nói.

"Mạn Mạn của ta đúng là thông minh." Lý Phong cười một tiếng, trêu ghẹo: "Ngươi xinh đẹp như vậy, ta không yên tâm cũng là điều bình thường thôi."

"Hừ, ta biết ngay mà!" Hứa Mạn giả bộ tức giận xoay mặt đi chỗ khác, nhưng thực ra trong lòng cảm giác rất ngọt ngào.

Lý Phong có nhiều nữ nhân như vậy, nên Hứa Mạn thường có cảm giác bị bỏ rơi, nếu Lý Phong tới, nghĩa là hắn còn quan tâm nàng.

"Được rồi, ta giỡn với ngươi mà thôi." Lý Phong rất muốn kéo Hứa Mạn vào trong ngực, nhưng lại ngại có nhiều người xung quanh, nên cố nén xúc động nói: "Ta tất nhiên có lòng tin với ngươi, và ngươi cũng có lòng tin với ta, ta tin tưởng sau khi ngươi có ta rồi sẽ không còn hứng thú với nam nhân khác."

Hứa Mạn lúc này mới quay mặt lại, kiều mị lườm hắn : "Mặt dày ~ "

Mặc dù hai người không tiếp xúc thân mật, âm thanh lúc nói chuyện cũng rất nhỏ, nhưng mà thần thái và động tác vẫn làm cho người khác thấy không thích hợp.

"Con mẹ nó, xem ra tin đồn là thật, hai người này có gian tình !"

"Đây là tin tức lớn, tranh thủ chụp ảnh đi!"

"Tin tức này có thể bán bao nhiêu đây, mấy trăm hay vài ngàn tệ ?"

Một số người định móc điện thoại di động chụp ảnh của Lý Phong và Hứa Mạn.

Từ lúc Hứa Mạn debut đến nay chưa từng để nảy sinh lời đồn về tình cảm, luôn luôn là nữ thần thủ thân như ngọc, nếu có thể lấy được chứng cứ tình cảm của nàng, nhất định sẽ bán được với giá

tốt!

Có điều lúc bọn hắn vừa mở điện thoại lên liền phát hiện, điện thoại đã bị tắt nguồn, cố gắng cách nào cũng không mở được!

"Con mẹ nó Iphone X ta mới mua!"

"Mẹ nó, Samsung note 10 của ta!"

Ở đằng xa Lý Phong âm thầm cười lạnh: "Muốn dùng tiểu gia để kiếm tiền? Nằm mơ đi!"

Quan hệ của hắn và Hứa Mạn vẫn chưa đến thời điểm thích hợp để phơi bày, nên hắn đương nhiên không muốn những người này chụp được ảnh của hắn và Hứa Mạn, còn việc bọn họ nói lung tung thì. . .

Ha ha, không bằng không chứng, ai tin?

Ở một gócc khác, Lâm Dương nhìn bộ dáng thân mật của Hứa Mạn và Lý Phong, nội tâm bùng lên ngọn lửa đố kị!

"Hèn gì Hứa Mạn gia nhập công ty giải trí Thịnh Đường, thì ra là sugar baby của Lý Phong! Con tiện nhân này, uổng công ta xem nàng như nữ thần thủ thân như ngọc!"

(sugarbaby sugardaddy:giải thích dài nên các bác google nhé)

"Tốt tốt tốt, Lý Phong, ngươi rất tốt, cho dù bị ngươi chơi rồi thì sao, ta sẽ chơi nàng lại gấp bội!"

Lâm Dương siết chặt hai tay, hai mắt đỏ lên, âm thầm nói.

Thiên Phủ là đại bản doanh của Phong Vũ Lâu, sau 10 phút, liền có một đám người đi vào phim trường.

Tên đầu lĩnh là một người trung niên khoảng bốn mươi tuổi, tóc hắn vuốt ngược, đầu đội mũ phớt màu đen, ngậm xì gà, đeo khăn choàng ca rô đen trắng, áo sơ mi trắng, áo khoác, giày da màu đen sáng loáng, vô cùng có khí thế.

Nếu có máy phát nhạc bật bài " Bến Thượng Hải" thì sẽ y chang

Hứa Văn Cường của Địa Cầu.

"Ông chủ? !"

Ngay lúc nhìn thấy người đàn ông trung niên, Lâm Dương vội vã đứng dậy, kinh hỉ kêu lên.

Trong sự kinh hỉ còn có chút nghi hoặc nên Lâm Dương liền hỏi: "Trong điện thoại ông chủ Cao nói sẽ phái người tới, tại sao bây giờ lại tự mình đến đây?"

"Ai nha Lâm đại thiếu, việc này nói rõ là ông chủ rất coi trọng ngươi!" Trần Hưng kích động nói.

Cao Phong gật đầu, sau đó cao giọng nói: "Vị nào là ông chủ của công ty giải trí Thịnh Đường, mời ra gặp mặt."

Lý Phong giả bộ như không nghe thấy, vẫn tiếp tục ngồi nói chuyện cùng Hứa Mạn.

Cao Phong nhíu mày, trong lòng có chút không vui.

So về địa vị trong làng giải trí, hắn cao hơn Lý Phong, cho nên trong điện thoại hắn mới nói với Lâm Dương rằng hắn sẽ phái người tới, chứ không phải đích thân tới.

Sau khi cúp điện thoại, Cao Phong nghĩ kỹ lại, cảm thấy Lý Phong là ông chủ của Osvili, giá trị bản thân cao, giao thiệp cũng rộng, nên hắn mới thay đổi chủ ý và tự mình đến đây.

Không nghĩ tới hắn đã hạ mình đến tình trạng như thế, mà Lý Phong vẫn làm như không thấy, thật sự là buồn cười!

"Ông chủ, hắn chính là Lý Phong!" Lâm Dương nhìn thấy Cao Phong nổi giận, vội vàng chỉ vào Lý Phong nói.

Cao Phong đã sớm chú ý tới người đàn ông đang nói chuyện với Hứa Mạn, sau đó hắn nhướng mày nói: "Lý Phong, ngươi dựa vào cái gì mà bắt nạt người của công ty giải trí Tinh Phong chúng ta? Nếu hôm nay ngươi không cho ta một lời giải thích hợp lý, thì Cao Phong ta sẽ không để yên cho ngươi!"

Lý Phong quay đầu lại, nhìn về phía Cao Phong.

Lúc ánh mắt của hai người chạm nhau, tia lửa vô hình bắn ra!

Chương 563. Đổi trắng thay đen

Chương 525: Đổi trắng thay đen

"Ta bắt nạt người của công ty giải trí Tinh Phong? Ta nghĩ là ngươi đã bị một số người lừa rồi, rõ ràng là người của công ty Tinh Phong các ngươi ỷ vào cái mác ngôi sao bắt nạt nhân viên công ty Thịnh Đường ta!"

Lý Phong ngồi trên ghế không thèm nhúc nhích, lạnh lùng nói.

Nghe xong câu này, mọi người trong phim trường cảm thấy nhiệt độ chung quanh hạ xuống mấy độ, lúc này tất cả đều câm như hến, không dám tạo ra tí tiếng động nào.

Lý Phong và Cao Phong đều là lão đại, trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết, tốt nhất là đừng xen vào, để tránh bị tai bay vạ gió.

"Thật sao?" Lông mày Cao Phong nhướng lên, quay sang nhìn Lâm Dương: "Ngươi nói cho ta biết, ông chủ Lý nói có đúng sự thật hay không."

Sắc mặt Lâm Dương hơi biến, sau đó kể lại sự tình một lần.

Lâm Dương biết trong tay Lý Phong có video, nên hắn không thể nói dối, có điều hắn lại cố ý cường điệu là cà phê rất nóng, nóng đến mức cuống họng của hắn bị đau.

"Ông chủ, ta dựa vào khuôn mặt và cuống họng để kiếm cơm, nếu cuống họng xảy ra vấn đề, thì ai đền bù cho ta, ai đền bù tổn thất cho công ty? Cho nên lúc đó ta nhịn không được mới nổi nóng. . . Ai!"

Lâm Dương thở dài, có chút buồn bực, và mấy phần hối hận.

Bọn người Mạnh Siêu giơ ngón tay cái về phía Lâm Dương, Lâm Dương đưa ra giải thích rất có sức thuyết phục.

Tóm lại, Lâm Dương lo lắng cho cuống họng của mình bị phỏng cũng là chuyện rất bình thường, bị phỏng cuống họng đồng nghĩa với sự nghiệp và tiền tài tạm dừng, đây là thù không đợi trời chung, tức giận cũng đúng thôi !

Nhạc Viện thì tức giận đến mức bộ ngực không ngừng chập trùng!

Ly cà phê kia rõ ràng không hề nóng, lúc dội vào người nàng có cảm giác rất bình thường!

Chỉ là lúc đó tâm lý Lâm Dương đang khó chịu nên mới tùy tiện mượn cớ nổi giận với nàng mà thôi!

"Ồ. . ." Cao Phong gật gật đầu, nhìn Lý Phong nói: "Ngươi cũng nghe rồi chứ?"

"Nghe rồi, thì sao?" Lý Phong cười lạnh một tiếng, chỉ vào Lâm Dương nói: "Ta hỏi ngươi, ngươi là thằng nhóc ba tuổi sao?"

Lâm Dương mờ mịt nhíu mày.

Lý Phong tiếp tục cười lạnh: "Nhìn bộ dáng rõ ràng là một người trưởng thành, không lẽ không biết thử xem nước có nóng hay không trước khi uống? Huống hồ. . ."

"Ly cafe là ly giấy, không thể cách nhiệt, ngay lúc ngươi cầm cái ly thì hẳn đã biết nó có nóng hay không rồi!"

"Không lẽ, xúc giác thần kinh trên tay ngươi bị hỏng hết rồi?"

Bọn người Mạnh Siêu sững sờ, sau đó lộ ra vẻ hiểu được!

Đúng rồi, cái ly kia là ly giấy, nếu như cà phê rất nóng thì ngay lúc nhận ly là biết ngay !

Con mẹ nó, tại sao bọn họ không nghĩ đến việc này! Sơ sẩy sơ sẩy, để xem Lâm Dương giải thích thế nào.

Lông mày Cao Phong nhướng lên, quay đầu dùng ánh mắt không vui nhìn Lâm Dương.

Tên ngu ngốc này, sơ hở lớn như vậy thì sao mà giải thích, phế vật!

"Chuyện này. . ." Sắc mặt Lâm Dương trì trệ, sau đó cưỡng từ đoạt lý nói: "Ban nãy ta đang nhập tâm vào vai diễn tiếp theo nên không cảm nhận được."

"Đúng, người nhập tâm thường không để ý chuyện xung quanh, việc này ta hiểu được." Cao Phong đầu phụ họa.

Hai người nói đều có đạo lý, nhưng mà ngay cả nóng lạnh cũng không phân biệc được, vậy cần phải nhập tâm đến mức nào?

Rõ ràng là Lâm Dương đang nói nhảm!

"Được, coi như ban nãy ngươi thật sự là nhập tâm, vậy thì rõ ràng cuống họng ngươi bị phỏng là do ngươi nhập tâm chứ liên quan gì đến Nhạc Viện ?"

"Nhạc Viện cực khổ chạy rất xa để mua cho ngươi một ly Starbucks, ngươi không cảm ơn nàng thì thôi, còn chửi nàng, ném ly cà phê vào người nàng, ngươi là súc sinh à?"

Ngữ khí của Lý Phong càng ngày càng lớn, câu cuối gần như là gào thét, làm màng nhĩ của mọi người vang lên tiếng ong ong.

Mặt Lâm Dương đỏ tới mang tai, lửa giận hừng hực!

Hắn là ngôi sao hạng nhất, từ khi hắn thành danh đến nay, đừng nói bị người khác răn dạy, cho dù một câu nói nặng hắn cũng chưa nghe qua.

Nhưng hôm nay hắn lại bị răn dạy trước mặt người khác, còn bị mắng là súc sinh? Có thể nhịn nhưng không chịu nhục!

"Ông chủ, ngươi cũng đã nghe rồi, Lý Phong ỷ vào mình là ông chủ của công ty giải trí Thịnh Đường, là người đầu tư cho phim《 Nhân gian huyền ảo 》, nên không kiêng nể gì nhục mạ, chửi bới ta, ta chịu không nổi, ông chủ, ngươi nhất định phải làm chủ cho ta a.

Lâm Dương nổi giận quát lên, trong tiếng quát mang theo vẻ ủy

khuất.

Cao Phong luôn luôn bao che khuyết điểm, sau lưng còn có quái vật khổng lồ như Phong Vũ Lâu làm chỗ dựa, trước mắt nhiều người như vậy chắc chắn sẽ không cúi đầu trước Lý Phong.

Chỉ cần hắn tưới thêm chút dầu, chắc chắn lửa giận của Cao Phong sẽ bốc lên hừng hực, không chừng sẽ hành hung Lý Phong tại chỗ, như vậy hắn có thể lấy lại mặt mũi.

Bề ngoài thì Lâm Dương cực kỳ phẫn nộ , nhưng thực ra trong lòng đã hưng phấn vô cùng.

Cao Phong liền thuận nước đẩy thuyền nói : "Yên tâm, lẽ phải nằm ở phía chúng ta, ta sẽ không để ai ức hiếp ngươi."

Lý Phong: "? ? ?"

Hứa Mạn: "? ? ?"

Những người khác: "? ? ?"

Con mẹ nó, ngươi còn mặt mũi nói lẽ phải nằm ở bên các ngươi? Con mắt nào của ngươi thấy được điều này ? Đúng là đồ vô sỉ đổi trắng thay đen!

Lâm Dương vui mừng : "Đa tạ ông chủ đã giúp, từ nay về sau, Lâm Dương nhất định sẽ càng nỗ lực hơn nữa, cống hiến nhiều hơn nữa cho công ty giải trí Tinh Phong !"

Làm sao hắn không vui cho được ? Chỉ cần Cao Phong chịu ra tay, Lý Phong không là cái gì cả! Bây giờ hắn muốn xem Lý Phong sẽ bị sỉ nhục như thế nào!

Cao Phong gật đầu, nhìn về phía Lý Phong, ngạo nghễ nói: "Lý Phong, ta yêu cầu ngươi lập tức xin lỗi Lâm Dương, Trần Hưng, và phải cam đoan từ nay về sau không tìm bọn họ gây sự, nếu không thì. . ."

"Công ty giải trí Tinh Phong sẽ hoàn toàn cắt đứt hợp tác với công ty giải trí Thịnh Đường , đồng thời từ nay về sau, bất cứ hạng mục nào công ty giải trí Thịnh Đường tham gia, thì công ty

giải trí Tinh Phong sẽ không tham gia."

"Ồ"

Âm thanh xôn xao vang lên!

Cao Phong bắt Lý Phong xin lỗi Lâm Dương và Trần Hưng ? Không xin lỗi thì cắt đứt hợp tác với công ty giải trí Thịnh Đường, và đồng thời không tham gia bất cứ hoạt động nào với công ty giải trí Thịnh Đường ?

Việc này khác nào giết chết một công ty giải trí !

Nếu là người khác nói ra những lời này, mọi người nhất định sẽ chửi hắn ngu ngốc, nhưng nếu Cao Phong nói câu này, thì mọi người sẽ cảm thấy hắn làm được!

Tinh Phong là công ty giải trí lớn nhất Trung Quốc, tài nguyên nghệ sĩ mà công ty giải trí Tinh Phong nắm giữ lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi, một khi Tinh Phong quyết định đối đầu với một công ty giải trí khác thì công ty giải trí kia không chết cũng bị thương nặng!

"Ngươi đang uy hiếp ta?" Lông mày Lý Phong nhướng lên, trong lòng nổi lên sát khí .

Rõ ràng là Lâm Dương làm bậy, vậy mà Cao Phong không những không trách Lâm Dương, mà còn muốn hắn xin lỗi Lâm Dương , nếu không xin lỗi thì sẽ tẩy chay công ty giải trí Thịnh Đường , đúng là khinh người quá đáng!

"Ngươi nghĩ sao thì tùy ngươi." Cao Phong nhún nhún vai, nói với vẻ không quan tâm.

Có Phong Vũ Lâu làm chỗ dựa, ở Trung Quốc này số người có thể làm cho Cao Phong kiêng kỵ không nhiều, Lý Phong khẳng định không nằm trong số đó!

Lâm Dương và Trần Hưng đứng một bên cười như điên, bọn họ đang tưởng tượng đến cảnh Lý Phong cúi đầu nhận sai, nội tâm rất thoải mái!

Chương 564. Ta chính là xem thường ngươi

Chương 526: Ta chính là xem thường ngươi

Bầu không khí trong trường quay khẩn trương hẳn lên, tất cả mọi người không dám thở mạnh đứng yên lặng tại chỗ, chờ hai lão đại phân thắng bại.

Cao Phong đã ra chiêu, Lý Phong sẽ tiếp chiêu thế nào, tiếp tục lấy cứng đối cứng hay là chịu thua ?

Lúc mọi người đang khẩn trương thì Lý Phong cười lạnh nói: "Con người của ta từ trước đến nay chưa từng sợ bị người khác uy hiếp! Vả lại sự uy hiếp của ngươi chả là cái thá gì

Bọn người Mạnh Siêu sững sờ,sau đó bừng tỉnh .

Lý Phong là người trong giới siêu giàu, công ty giải trí Thịnh Đường chỉ là một phần rất nhỏ trong tài sản của hắn, Osvili mới là tài sản chính của Lý Phong .

Cho dù công ty giải trí Thịnh Đường bị tẩy chay, thậm chí là đóng cửa, thì đối với Lý Phong cũng chỉ là "một chút xíu" tổn thất mà thôi, Lý Phong hoàn toàn có thể chấp nhận được.

Nếu Lý Phong biết được ý nghĩ của bọn người Mạnh Siêu , nhất định câm nín, con mẹ nó, tổn thất chút xíu cái cọng lông a ? Mấy tỷ mà là tổn thất chút xíu? Ngươi nghĩ tiền của tiểu gia là từ trên cây mọc ra à ?

Lông mày Cao Phong nhướng lên, lạnh lùng nói: "Ngươi xem thường ta?"

Lý Phong gật đầu: "Đúng, ta chính là xem thường ngươi."

Mọi người: ". . ."

Trong làng giải trí không ai dám xem thường Cao Phong, Lý Phong là người đầu tiên dám nói câu này!

Hai người muốn đấu đến mức không chết không thôi !

Lâm Dương sững sờ, sau đó cuồng hỉ .

Ban nãy chỉ là nguy hiểm đến tài sản của Lý Phong, nhưng bây giờ thì Lý Phong đã lấy luôn cái mạng mình ra chơi đùa, Cao Phong là kẻ giết người không chớp mắt a!

Đồng tử Cao Phong co rụt lại, sau đó cười gằn nói: "Ngươi biết không, người cuồng vọng thường không có kết cục tốt, ta khuyên ngươi một câu, đi đêm lắm có ngày gặp ma."

"Hítttttttttt!"

Cao Phong đang uy hiếp sự an toàn của Lý Phong? Trâu bò, trâu bò, không hổ là lão đại của làng giải trí , quá bá khí !

"

"Ồ?" Ánh mắt Lý Phong phát lạnh, lạnh lùng nói: “Cảm ơn ngươi đã nhắc nhở, có điều ta rất giỏi trừ ma, nếu như mấy con ma kia không sợ hồn phi phách tán, thì cứ tới tìm ta, ta cam đoan bọn hắn chỉ có thể đi mà không có về!"

"Hả?" Sắc mặt Cao Phong trầm xuống, không kìm được lửa giận, chuẩn bị bộc phát.

Những tên đàn em của hắn giữ im lặng từ đầu đến giờ cùng tiến lên trước một bước, chuẩn bị hành hung Lý Phong, để ông chủ xả giận.

Thấy vậy, Cao Phong không ngăn cản, Lý Phong quá cuồng vọng, nếu không cho Lý Phong bài học, thì mặt mũi hắn biết để đâu ?

Thấy ông chủ ngầm đồng ý, bọn đàn em này đã biết nên làm như thế nào, ngay sau đó bọn họ liền bao quanh Lý Phong, ngăn cản tầm nhìn của người khác .

Những người khác xông vào vòng vây.

"Đừng!"

Nhạc Viện sợ hãi, định xông tới cứu Lý Phong, nhưng bị Hứa Mạn kéo lại.

Sắc mặt bọn người Mạnh Siêu kịch biến, nhưng không ai nhảy ra giúp Lý Phong như Nhạc Viện.

Ngay cả lão đại như Lý Phong mà bọn này cũng dám đánh, nếu bọn họ nhảy ra thì sẽ thế nào? Tốt nhất là đừng dây vào phiền phức!

"Hứa Mạn tỷ, ngươi. . . Ngươi mau báo cảnh sát đi, Lý tổng sẽ bị bọn họ đánh chết mất."

Nhạc Viện khóc nức nở .

Việc này do nàng gây ra, nếu Lý Phong có gì bất trắc, nàng sẽ tự trách cả đời.

"Ngươi yên tâm, Lý Phong không phải người bình thường ."

Hứa Mạn thâm ý sâu sắc nói .

Trên mặt Nhạc Viện lộ vẻ ngạc nhiên, nghe giọng điệu của Hứa Mạn hình như là Lý tổng rất giỏi đánh nhau?

Ngay lúc nàng đang khó hiểu, những tiếng "Bốp Bốp Bụp" liên tiếp truyền đến từ trong vòng vây, lúc nàng nhìn về phía vòng vây, đã thấy mấy người bay từ trong ra.

"Bịch" "Bịch" "Bịch" . . .

Những người này té xuống đất, phát ra từng tiếng trầm đục.

Mọi người chưa kịp kinh hô, những tiếng bịch bịch vẫn tiếp tục vang lên, đám người vây quanh Lý Phong bay ra ngoài, cuối cùng chỉ còn một mình Lý Phong đứng ngạo nghễ!

Nhạc Viện: "? ? ?"

Bọn người Mạnh Siêu : "? ? ?"

Lâm Dương, Trần Hưng: "? ? ?"

Cái gì. . . Cao Phong mang gần 20 tên đàn em đến đây, vậy mà chưa đầy 30 giây, Lý Phong đã giải quyết tất cả rồi sao? Mạnh đến mức vô lý!

Giờ phút này, Lâm Dương rất khó chịu, tên Lý Phong này đã đẹp trai thì thôi, lại còn siêu giàu, vốn dĩ hắn nghĩ Lý Phong tới vậy là cùng, ai ngờ Lý Phong còn đánh nhau giỏi như thế!

Tên khốn này bật hack à ! Có còn để người khác sống hay không ? !

Ngay cả Cao Phong cũng ngưng trọng: "Ngươi cũng là cường giả võ đạo?"

Trong đám đàn em của hắn cũng có cường giả võ đạo, đạt tới cấp B, nếu Lý Phong có thể đánh bọn hắn bay ra ngoài, chắc chắn Lý Phong không phải là người thường.

"Sợ à?" Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng : "Xin lỗi ta, sau đó nhận sai, ta có thể nể mặt Tiêu tiểu thư tha cho ngươi một lần, nếu không. . . Chết!"

Lúc nghe câu"Xin lỗi ta, sau đó nhận sai" , trên mặt Cao Phong liền lộ ra vẻ giận dữ, nhưng khi hắn nghe đến ba chữ "Tiêu tiểu thư" , vẻ giận dữ trên mặt liền biến mất không còn gì nữa, thay vào đó là sự kinh khủng: "Ngươi biết tiểu thư nhà chúng ta?"

Ngoại trừ Hứa Mạn , thì tất cả những người khác đều sững sờ.

Tiểu thư, tiểu thư gì ? Không lẽ Cao Phong là người đại diện của một gia tộc lớn nào đó ?

Giống như Hứa Mạn lúc trước, Lâm Dương chỉ biết công ty giải trí Tinh Phong là sản nghiệp của Phong Vũ Lâu, nhưng không biết lâu chủ của Phong Vũ Lâu là ai, cho nên khi hắn nghe câu này cũng sững sờ.

Lý Phong ngửa mặt lên trời cười ha hả, sau đó mới lên tiếng: "Đâu chỉ là biết, quan hệ giữa chúng ta còn không hề bình thường ."

Sắc mặt Cao Phong biến ảo mấy lần, sau đó cắn răng nói : "Ta không tin."

Thân phận của lâu chủ cực kỳ bí ẩn, thậm chí trong Phong Vũ Lâu cũng không có mấy người gặp được nàng, Lý Phong chỉ là người ngoài, làm sao lại biết lâu chủ?

"Không tin? Được, bây giờ ta sẽ gọi điện thoại cho nàng, để tự nàng nói với ngươi!"

Lý Phong cười lạnh một tiếng, lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Tiêu Lăng Phi .

"Alo, kẻ nào vậy?"

Âm thanh vừa lười biếng vừa quyến rũ của Tiêu Lăng Phi từ trong điện thoại phát ra.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, mặt đen lại: "Ta nói này . . . Lần sau ngươi đổi cách xưng hô được không?"

"Hả, vậy đổi thành thằng nào nhé?" Tiêu Lăng Phi trêu chọc.

Lý Phong: ". . ."

Hắn đã hiểu rõ, cô nàng Tiêu Lăng Phi này đang muốn trêu chọc hắn.

Chờ đó cho tiểu gia , đợi tiểu gia thu phục ngươi rồi, sẽ treo ngươi lên đánh mông 1 ngày 9x9 81 lần!

"Là thế này, ta và thủ hạ Cao Phong của ngươi xảy ra một ít xung đột. . ."

Ngay sau đó Lý Phong kể lại mọi chuyện một lần.

Nghe Lý Phong kể xong, Tiêu Lăng Phi khôi phục uy nghiêm của lâu chủ Phong Vũ Lâu : "Tên phế vật này, ngay cả ngươi cũng không áp chế được, ta còn cần hắn làm gì? !"

Lý Phong: "? ? ?"

Cái gì. . . Ngươi chửi Cao Phong thì chửi a, lôi tiểu gia ta vào làm gì, trong lòng ngươi tiểu gia cùi bắp đến vậy sao ?

"Ngươi đưa điện thoại cho Cao Phong."

Một lúc lâu sau, Tiêu Lăng Phi nói.

Lý Phong "ừm" một tiếng, đưa điện thoại di động cho Cao Phong.

Cao Phong nhận điện thoại di động, cung kính nói : "Tiểu thư, ta là Cao Phong. . . Vâng vâng vâng, chuyện này là ta cân nhắc không chu toàn, xin tiểu thư trừng phạt. . . Được, bây giờ ta sẽ bắt Lâm Dương xin lỗi Lý tiên sinh !"

Nghe đến đây, mặt Lâm Dương liền biến thành màu gan heo!

Chương 565. Không chấp hành nhất định phải chết!

Chương 527: Không chấp hành nhất định phải chết!

Cao Phong cúp điện thoại, mọi người lâm vào yên tĩnh ngắn ngủi.

Trước đó đám người Mạnh Siêu đang suy đoán, Cao Phong là một người phát ngôn gia tộc lớn nào đó, Cao Phong cung kính với Tiêu tiểu thư như thế, gần như chứng thực suy đoán của mọi người.

Đến cả lão đại làng giải trí cũng chỉ là người phát ngôn, gia tộc kia cường đại tới trình độ nào? Lý Phong quen biết vị tiểu thư kia, lại kinh khủng tới trình độ nào?

Trong lúc nhất thời, đám người Mạnh Siêu có chút hối hận vì vừa rồi không đứng ra nói giúp Lý Phong.

Chỉ là bọn hắn hối hận cũng muộn, hiện tại thế cục đã hoàn toàn bị Lý Phong khống chế, bọn họ nói cái gì cũng chỉ là dệt hoa trên gấm, hiệu quả kém xa đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

"Ngươi cũng nghe được a?"

Cao Phong quay đầu nhìn về phía Lâm Dương, phun ra một ngụm trọc khí rồi nói, sắc mặt có chút khó coi.

"Nghe rồi lão bản, chỉ là. . ." Lâm Dương rất muốn hỏi Tiêu tiểu thư là ai, nhưng lời đến khóe miệng thì cứng rắn nuốt về.

Thực ra nội tâm hắn đã có đại khái suy đoán, Tiêu tiểu thư hẳn là cao tầng Phong Vũ Lâu, không thì Cao Phong không có khả năng cung kính như thế.

Chỉ là hắn không cam tâm a, đều là thành viên Phong Vũ Lâu, Tiêu tiểu thư cần phải đứng về phía hắn mới phải, sao có thể

hướng về người ngoài?

Cao Phong thở dài, đi đến trước mặt Lâm Dương, nói nhỏ: "Ta biết ngươi có oán khí, ta cũng có, nhưng mệnh lệnh của tiểu thư không thể làm trái, ngươi tranh thủ thời gian xin lỗi Lý tổng cùng Nhạc Viện tiểu thư đi."

"Thế nhưng . . ."

Lâm Dương còn muốn nói tiếp thì lại bị Cao Phong trực tiếp ngắt lời: "Im miệng, mệnh lệnh của tiểu thư nhất định phải chấp hành, không chấp hành đồng nghĩa với chết, ngươi muốn chết sao?!"

Tính khí tiểu thư Cao Phong hiểu rất rõ, tiểu thư muốn Lâm Dương xin lỗi không phải vì sợ Lý Phong, mà chính là bất mãn với hành động của Lâm Dương.

Đều là nữ nhân, tiểu thư ghét nhất là nam nhân không tôn trọng nữ nhân, Lâm Dương đã chạm đến phòng tuyến cuối cùng của tiểu thư, về sau, tiểu thư khẳng định còn xử phạt Lâm Dương, còn có thể đuổi hoặc giết Lâm Dương.

Nói cách khác, kiếp sống của Lâm Dương trong làng giải trí đoán chừng đến đây là kết thúc, buồn cười là Lâm Dương còn muốn kháng lệnh!

Cao Phong là một cường giả Siêu Phàm cảnh, lại ngồi ở vị trí cao, vừa trừng mắt, uy thế nhất thời bùng lên, Lâm Dương giật mình, lúc này mới không cam tâm nói: "Tốt, ta nói xin lỗi."

Sau đó, Lâm Dương không cam tâm tình nguyện đi đến trước mặt Nhạc Viện nói: "Nhạc Viện tiểu thư, thật xin lỗi, vừa rồi là ta quá manh động, xin ngươi tha thứ cho ta."

Nhạc Viện nhất thời khẩn trương phất tay: "Không có. . . Không có vấn đề gì."

Nàng chỉ là nhân viên bình thường, sớm đã dưỡng thành thói quen bị các ngôi sao bắt nạt, đột nhiên có ngôi sao hạng nhất nói xin lỗi, nàng có chút thấp thỏm lo âu.

Lâm Dương ở trong nội tâm khinh miệt cười lạnh, mặt ngoài lại nở nụ cười cảm kích với Nhạc Viện.

Tiếp theo, hắn đi đến trước mặt Lý Phong, cúi đầu nói: "Lý tổng, thật xin lỗi, đều là ta không tốt, ta sẽ nghiêm túc kiểm điểm hành động của mình, về sau tuyệt đối không tái phạm, xin Lý tổng tha thứ."

Lý Phong nhìn chằm chằm Lâm Dương, sau cùng cười nói: "Như vậy đã xong việc? Ta thấy còn chưa ổn."

Lâm Dương hơi biến sắc: "Lý tổng, ta đã dựa theo ngài yêu cầu xin lỗi Nhạc Viện tiểu thư rồi."

"Nhưng ta cảm thấy ngươi không đủ thành ý." Lý Phong lắc đầu, chậm rãi nói: "Ngươi còn cần viết lên Micro Blog, thành tâm xin lỗi cả công chúng Hoa Hạ nữa."

Lâm Dương đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lộ sắc mặt khó coi nói: "Lý tổng, ngươi làm vậy là ép ta về phía tuyệt lộ!"

Một ngôi sao đang hot cần nhất là cái gì? Hình tượng trong mắt công chúng!

Nếu như hắn viết sự tình hôm nay trên Micro Blog, vậy hình tượng trong mắt công chúng liền bị hủy hoại hoàn toàn!

"Không, ngươi sai rồi, nếu như chuyện này do ngươi tự làm thì vẫn còn cơ hội vãn hồi, muốn nếu để ta làm. . . Ngươi sẽ khó có thể xoay người."

Lý Phong vuốt ve điện thoại của mình, giọng điệu lạnh nhạt.

Sắc mặt Lâm Dương biến ảo mấy lần, sau cùng quay đầu dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía Cao Phong.

Cao Phong hừ lạnh một tiếng, mặt không biểu tình nói : "Tiểu thư nói, hết thảy ngươi đều phải nghe Lý tổng."

Câu nói này tựa như một đòn cảnh cáo, làm sắc mặt Lâm Dương lập tức trắng bệch.

Lúc này Trần Hưng đi đến bên cạnh Lâm Dương nói nhỏ vào tai hắn: "Lâm thiếu, chuyện tới nước này chúng ta chỉ có thể làm theo ý tứ Lý Phong, bất quá chúng ta có thể viết mơ hồ một chút, như vậy không đến mức quá phá hủy hình tượng, còn có thể xào xáo ra thêm độ hot."

Hai mắt Lâm Dương sáng lên: "Được a, cứ làm như thế!"

Sau khi nói xong, Lâm Dương lấy điện thoại di động ra, viết một cái status.

Sau khi làm xong, Lâm Dương nói: "Lý tổng, ta đã kiểm điểm trên Micro Blog, ngài có thể kiểm tra."

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, lấy điện thoại di động ra tra xét.

"Ta hôm nay có náo loạn một chút mâu thuẫn với một nữ nhân viên công tác ở phim trường, tuy ta đã nói xin lỗi, hiểu lầm đã giải trừ, nhưng ta vẫn muốn kiểm điểm trước mặt mọi người."

"Làm nhân vật công chúng, ta cần phải học khống chế tính khí của mình, ta đã là người lớn, không còn là đứa nhỏ, làm sai cần chịu trách phạt."

Phía dưới bài viết, còn có một tấm ảnh tự sướng đẹp trai của Lâm Dương.

Chỉ một phút đồng hồ, lượt tương tác với bài viết đã vượt qua 1000, số chia sẻ cũng hơn 100, mà số lượng còn tăng nhanh như bay.

Phía dưới đã có fan comment.

"Oa, không hổ là Lâm Dương oppa, dám làm dám chịu!"

"Lâm Dương oppa thật tuyệt a, ta vĩnh viễn thích ngươi ～ "

"Thấy không, đây chính là oppa chúng ta ưa thích, ngôi sao dám thừa nhận sai lầm giống như Lâm Dương thật sự là quá hiếm thấy, ta sẽ tiếp tục thích ngươi cả đời này ～!"

"Đây chính là bài viết kiểm điểm của ngươi?" Lý Phong lộ ra sắc mặt quái dị, để điện thoại di động xuống, nhìn về phía Lâm Dương hỏi.

Người khác cũng vào xem "bài viết kiểm điểm" của Lâm Dương, sắc mặt quái dị không gì sánh được.

"Đúng a, chính là kiểm điểm." Lâm Dương ra vẻ đương nhiên gật đầu, nói tiếp: "Ta đã làm theo lời Lý tổng, Lý tổng dù sao cũng nên hài lòng rồi a?"

Hắn hiện tại đắc ý vô cùng, vừa thỏa mãn yêu cầu của Lý Phong, lại không tổn hại hình tượng, mình thật sự là quá thông minh.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, ngay sau đó liền muốn mở miệng trào phúng.

Nhưng vào lúc này, âm thanh hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ Bênh vực kẻ yếu hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 5000 điểm kinh nghiệm, 300 ngàn điểm tích lũy."

"Nhiệm vụ vậy mà hoàn thành?" Lý Phong hơi kinh ngạc.

Bất quá hệ thống buông tha Lâm Dương, không có nghĩa là hắn muốn buông tha Lâm Dương, hắn nhất định phải làm cho công chúng nhận rõ bộ mặt thật của Lâm Dương!

Nghĩ tới đây, Lý Phong cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp mở lên Micro Blog của Osivili, up video lên.

Vì để càng nhiều người xem được đoạn video này, Lý Phong lại mở tài khoản của Beethoven, up video.

Giờ phút này, fan trang cá nhân của Beethoven đã tiếp cận 20 triệu, vừa up xong, lập tức được đông đảo cư dân mạng nhìn thấy.

Càng ngày càng nhiều người nhìn thấy đoạn video này, trên internet nhấc lên một luồng dư luận lên án Lâm Dương.

Lâm Dương đang đắc ý rất nhanh nhìn thấy một đám cư dân mạng đi vào Micro Blog của hắn tiến hành nhục mạ, khi hắn rõ ràng nguyên nhân, gương mặt tuấn tú nhất thời đen như đít nồi!

Xong, hình tượng triệt để bị hủy!

Cùng lúc đó, một hồi tiếng chuông điện thoại di động vang lên, Lý Phong cầm lấy xem xét, phát hiện là Tiêu Lăng Phi gọi tới.

Ngay sau đó Lý Phong khẽ nhếch miệng, nói thầm: "Tiêu Lăng Phi gọi điện thoại tới, không phải là muốn hỏi tội ta chứ?"

Nghĩ như vậy, Lý Phong tiếp nhận cuộc gọi điện thoại, cười nói: "Uy, kẻ nào a?"

Chương 566. Lại đổi bạn gái?

Chương 528: Lại đổi bạn gái?

Thiên Phủ, phía nam, một tòa biệt thự.

Trong phòng khách, Tiêu Lăng Phi mặc bộ đồ ở nhà rộng rãi ngồi xếp bằng trên ghế sa lon xa hoa gọi điện thoại.

Giờ phút này Tiêu Lăng Phi không đeo mặt nạ da người, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ, biểu lộ lười biếng càng là tăng thêm mấy phần mị lực.

Đồ mặc ở nhà tuy rộng rãi, nhưng cũng khó giấu được dáng người mỹ lệ kia.

Nếu có nam nhân ở đây, nhất định sẽ bị nàng mê hoặc, vĩnh viễn trầm luân ở bên trong.

Nghe thấy Lý Phong nói "kẻ nào", Tiêu Lăng Phi đứng vụt lên: "Ngươi gọi ai là kẻ nào a? Ngươi là kẻ nào kẻ nào kẻ nào kẻ nào kẻ nào!"

Cao Khiết đang gọt táo nghe được câu này thiếu chút nữa cười thành tiếng.

Không phải chứ. . . Tiểu thư tại sao lại ầm ĩ với Lý Phong rồi, hoan hỉ oan gia sao!

"Được lắm, ngươi không cần giải thích, thù này ta nhớ kỹ!"

Tiêu Lăng Phi một lần nữa ngồi về ghế sa lon, tức giận nói.

Ở phim trường, khóe miệng Lý Phong giật một cái, cái trán đen như đít nồi: "Ta nói này Tiêu đại tiểu thư, ngươi nói như vậy rõ ràng là không giảng đạo lý a? Là ngươi gọi ta trước, ta chỉ gọi ngươi một lần, ngươi liền nhớ thù, như vậy không ổn a!"

"Hừ, đạo lý?! Ngươi còn có mặt mũi nhắc tới hai từ này?" Tiêu

Lăng Phi nổi giận đùng đùng nói: "Ngươi up video của Lâm Dương lên Micro Blog là đạo lý gì, quyết tâm muốn đối nghịch với ta sao?"

Lý Phong đầu tiên là trầm mặc, tiếp theo mới cười nói: "Ngươi đã nhìn thấy rồi? Ta dĩ nhiên không phải muốn đối nghịch các ngươi, ta chỉ là giúp nữ đồng bào của ngươi báo thù thôi."

"Lâm Dương chà đạp tôn nghiêm của Nhạc Viện tiểu thư như vậy, ngươi cũng là nữ nhân chẳng lẽ không tức giận?"

Tiêu Lăng Phi không nói gì, rơi vào trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Tiêu Lăng Phi cười lạnh nói: "Bất kể thế nào, Lâm Dương đều là người của ta, dù muốn trừng phạt hắn, cũng nên để ta tới động thủ!"

"Nhưng hắn bắt nạt người của ta, ta đương nhiên có quyền động thủ." Lý Phong không chút nhượng bộ nói.

Tiêu Lăng Phi lại trầm mặc, tiếp theo bật cười lớn nói: "Miệng ngươi vẫn lợi hại như vậy, được, coi như ngươi có lý, dù sao ta cũng dự định đuổi hắn, như vậy ngược lại là giảm bớt một việc phiền phức."

Lý Phong cười nói: "Cho nên ngươi cần phải cám ơn ta mới phải. . ."

Tiêu Lăng Phi nhíu mày, đang muốn nổi bão, Lý Phong lại chuyển giọng: "Đương nhiên, ta cũng phải cám ơn ngươi, nếu không phải ngươi nể tình, Lâm Dương sẽ không dễ dàng xin lỗi như vậy."

Câu nói này tựa như một chậu nước ấm, tưới tắt lửa giận vừa bốc lên của Tiêu Lăng Phi: "Ngươi coi như có chút lương tâm, đã như vậy, buổi trưa hôm nay để ngươi mời ta ăn cơm."

Lý Phong: "? ? ?"

Tiêu Lăng Phi nói vậy là ý gì, cố ý câu dẫn tiểu gia?

Không đúng, Tiêu Lăng Phi ở trước mặt tiểu gia lúc nào cũng đeo mặt nạ da người, nàng hẳn phải biết khuôn mặt này không câu

dẫn ta nổi mới đúng.

"Thế nào, ngươi không nguyện ý?" Lông mày Tiêu Lăng Phi dựng thẳng, không vui nói.

"Nguyện ý, làm sao lại không nguyện ý, bất quá ta đang ở Thiên Phủ, chẳng lẽ ngươi cũng ở Thiên Phủ?" Lý Phong dò hỏi.

"Để ngươi đoán trúng rồi, bản tiểu thư đúng là ở Thiên Phủ." Tiêu Lăng Phi cười lạnh một tiếng, nói: "12 giờ trưa, lầu một Vạn Tượng thành, chúng ta không gặp không về."

Nói xong nàng cúp điện thoại.

Nghe âm thanh trong điện thoại truyền đến, Lý Phong nhịn không được bật cười lắc đầu.

Lý Phong không chú ý là, khi hắn cùng Tiêu Lăng Phi trò chuyện, trong mắt Cao Phong lóe lên một luồng hàn quang!

"Lão bản, Lý Phong up video lên Micro Blog, hiện tại toàn thế giới đều biết ta dội cà phê lên người khác, hình tượng đã hoàn toàn bị phá hủy!"

Lúc này, Lâm Dương tỉnh lại từ khiếp sợ, xông tới trước mặt Cao Phong khóc lóc kể lể.

"Chát "

Cao Phong quất lên mặt Lâm Dương một cái, nổi giận mắng: "Kêu la cái gì, là chính ngươi không biết thu liễm, còn trách được ai? ! Trần Hưng, mang tên này về công ty, tạm dừng hết thảy công việc của hắn!"

Sắc mặt Lâm Dương nhất thời trắng bệch không gì sánh được!

Tạm dừng hết thảy công việc? Đó không phải là muốn triệt đường sống của hắn sao!!

Chỉ vì dội cà phê lên một tiểu nhân vật không biết tên, vậy mà hắn phải lâm vào kết cục này? Danh tiếng hắn thật vất vả để dành trước giờ cứ như vậy lạnh dần tới khi không còn ai nhớ tới?

Sao có thể như vậy!

Giờ khắc này, nội tâm Lâm Dương hối hận không gì sánh được!

Sắc mặt đám người Mạnh Siêu trong nháy mắt thay đổi, tạm dừng hết thảy công việc của Lâm Dương, bộ phim này còn quay nữa không?

Có lẽ là nhìn ra sự lo lắng của đám người Mạnh Siêu, Lý Phong trực tiếp đứng ra nói: "Cao tổng muốn tạm dừng hết thảy công việc của Lâm Dương, vậy bộ phim tạm dừng, đợi tìm được nam chính mới sẽ khởi động lại."

"Còn những ảnh hưởng trái chiều trong việc đột nhiên kết thúc hợp đồng, hai công ty sẽ chậm rãi thương thảo, Cao tổng có ý tứ gì không?"

Lông mày Cao Phong nhướng lên một cái, lắc đầu ra vẻ đồng ý với quyết định của Lý Phong.

Đám người Mạnh Siêu há hốc mồm, nhưng im lặng không nói gì.

Sau khi đã quay xấp xỉ nửa bộ phim lại đột nhiên đổi nam chính, nhà đầu tư khác khẳng định sẽ không làm như vậy, nhưng Lý Phong lại dám làm, hơn nữa không chút do dự, chỉ có thể nói Lý Phong đủ tiền để tùy hứng.

Lý Phong đi đến trước mặt Hứa Mạn nhỏ giọng nói vài câu, sau đó lôi kéo Hứa Mạn rời khỏi phim trường.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: S+ cấp

Điểm kinh nghiệm: 40500/ 50000

Điểm tích lũy: 4 590000

Điểm cinh phục : 399

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ

》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng

"Thiếu 9500 điểm kinh nghiệm nữa là có thể lên tới SS , thật là đáng chờ mong a."

Lý Phong nhìn thuộc tính cá nhân, âm thầm nói.

Trên Siêu Phàm chính là nhập Thánh, cường giả Thánh cấp vô cùng khủng bố, Lý Phong sớm đã lĩnh giáo, tỉ như cha Tưởng Vận Trúc là Tưởng Hạo Nguyên cũng là một vị cường giả Thánh cấp trung kỳ.

Lại như Đại Kiều Uy Cửu, lúc đó Lý Phong bị Đại Kiều Uy Cửu treo lên đánh như con, nếu không phải Tử Long Sứ Trầm Tử Huyên kịp thời xuất hiện, hắn đã sớm trở thành thức ăn nuôi cá.

Nếu lúc đó hắn đột phá đến cấp SS- , sao có thể chịu nhục như vậy? Cho nên thực lực bản thân mới là trọng yếu nhất, à mà chút nữa ăn cơm với Tiêu Lăng Phi, không biết Tiêu Lăng Phi sẽ bày trò gì.

"Nếu như nhìn thấy Tiêu Lăng Phi, hệ thống lại phát ra nhiệm vụ 10000 điểm kinh nghiệm thì thật tốt, khi đó ta liền có thể thu phục Tiêu Lăng Phi, sau đó. . . Hắc hắc hắc."

Lý Phong tưởng tượng ra khoảng thời gian sung sướng sau khi “thu phục” Tiêu Lăng Phi, không kìm hãm được cười ra tiếng.

Một bên khác, Hứa Mạn nhịn không được trợn mắt lườm Lý Phong: "Ngươi cười cái gì vậy, sao mặt lại gian như thế? Làm ta nổi hết da gà rồi."

Nàng cảm thấy Lý Phong nhất định là đang suy nghĩ chuyện xấu!

"Khụ khụ, không có gì không có gì." Lý Phong ngưng cười, móc ra một hộp lễ vật, cười nói: "Trước khi đến có chuẩn bị một món lễ vật cho ngươi."

"Là cái gì?" Hứa Mạn hiếu kỳ tiếp nhận hộp lễ vật, hỏi.

"Ngô. . . Lên xe rồi mở sau."

Nói xong, Lý Phong lôi kéo Hứa Mạn đi vào xe BMW X6.

Ngồi lên ghế phụ cạnh tài xế, Hứa Mạn mở hộp quà, phát hiện bên trong bày biện một tấm. . .

"Mặt nạ da người?" Hứa Mạn lộ vẻ ngạc nhiên.

Lý Phong gật đầu cười: "Ừm, có nó, khi chúng ta cùng đi ra ngoài ngươi không cần đeo kính râm, khẩu trang phiền toái như trước nữa."

Hứa Mạn cũng nghĩ đến điểm này, nhất thời sung sướng, để Lý Phong trợ giúp đeo lên mặt nạ da người.

Tấm mặt nạ da người này là Lý Phong đổi được từ khu mua sắm hệ thống, chi phí 100 điểm tích lũy, chất lượng rất tốt, đeo vào thoải mái như không đeo, chỉ là khuôn mặt hơi bình thường.

Bất quá Hứa Mạn cũng không thèm để ý, chỉ cần có thể tự do tự ở cùng với Lý Phong là được.

Nửa giờ sau, hai người vào lầu một Vạn Tượng thành, nhìn thấy Tiêu Lăng Phi cùng Cao Khiết cũng đeo mặt nạ da người.

"Con mẹ nó? Tên siêu cấp lăng nhăng nhà ngươi lại đổi bạn gái? !"

Nhìn thấy Lý Phong cùng Hứa Mạn, Tiêu Lăng Phi trực tiếp lên tiếng kinh hô!

Chương 567. Tân thế giới cửa lớn

Chương 529: Tân thế giới cửa lớn

Tiêu Lăng Phi kinh hô làm người qua đường chung quanh chú ý, nhất thời có rất nhiều ánh mắt xem thường nhìn về phía Lý Phong.

"Bộ dáng đẹp trai, nhưng lại là tên lăng nhăng."

"Nhìn thấy chưa, nam nhân đẹp trai đều không đáng tin cậy, về sau đừng chê ta nữa, chí ít ta đáng tin a."

"Đẹp trai là có thể muốn làm gì thì làm sao? Ghen tị a!"

"Mẹ nó, thật muốn đi một chuyến tới H quốc, phẫu thuật thẩm mỹ một phen, sau đó mỗi ngày đổi một bạn gái!"

Quần chúng chỉ trỏ Lý Phong, hoặc là xem thường hoặc là hâm mộ nói.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, hận không thể treo ngược Tiêu Lăng Phi lên đánh mông!

Đừng nói tiểu gia không đổi bạn gái, dù đổi thì thế nào, có quan hệ cọng lông gì với Tiêu Lăng Phi ngươi, ngươi cần phải la to như vậy sao?

Hứa Mạn thở dài, nàng có loại dự cảm, Lý Phong cùng Tiêu Lăng Phi lại muốn tranh cãi.

"Ngươi có thể đừng đột nhiên hét lên như vậy không, y như bà điên!"

Lý Phong lôi kéo Hứa Mạn đi đến trước mặt Tiêu Lăng Phi, bất mãn nói.

"Ta nói sai sao?" Tiêu Lăng Phi trợn trắng mắt lườm Lý Phong,

dùng ngữ khí khinh bỉ nói: "Lần thứ nhất gặp mặt bạn gái ngươi là Hứa Mạn, lần thứ hai gặp mặt bạn gái ngươi trở thành mỹ nữ con lai, lần thứ ba gặp mặt lại đổi người khác."

"Lý Phong, ngươi cũng quá lăng nhăng rồi a? Mà ánh mắt còn càng ngày càng kém."

Đang nói chuyện Tiêu Lăng Phi dò xét Hứa Mạn một hồi, nhưng ngày càng cảm thấy kì lạ.

Cô gái xa lạ này cho nàng một loại cảm giác rất quen thuộc. . .

"Mỹ nữ con lai. . ." Hứa Mạn lộ sắc mặt quái dị nhìn về phía Lý Phong, nghi hoặc hỏi: "Là Tiết Tình ngươi nói sao?"

Lý Phong trở về từ HL, sau đó không chỉ giúp các bạn gái bước vào cảnh giới A+ cấp, còn kể lại sự tình với Tiết Tình, cho nên Hứa Mạn cũng biết Tiết Tình.

Lý Phong gật gật đầu, đang muốn thừa nhận, ai ngờ Tiêu Lăng Phi lại đoạt lời trước : "Ngươi. . . Ngươi là Hứa. . . ?"

Lý Phong hơi biến sắc, tiến lên trước một bước muốn che miệng Tiêu Lăng Phi, lại bị nàng tuỳ tiện né tránh.

Một bên khác, Cao Khiết cũng vô cùng ngạc nhiên nhìn Hứa Mạn, vẻ mặt kinh hãi.

Cái thanh âm này các nàng quá quen thuộc, chính là của Hứa Mạn, nói cách khác. . . Hứa Mạn cũng đeo mặt nạ da người?

"Hiện tại ngươi đã biết mình nói sai chưa?" Lý Phong đắc ý nói.

Sắc mặt Tiêu Lăng Phi biến ảo mấy lần, sau cùng cười lạnh nói: "Ta thấy ngươi rõ ràng là muốn trải nghiệm cảm giác mới mẻ, cho nên cố ý để nàng đeo lên mặt nạ da người."

Lý Phong: "? ? ?"

Mới mẻ em gái ngươi? Có ai ngu đến mức muốn cảm giác mới mẻ nhưng lại dùng cái xấu hơn cái cũ không? !

Bất quá nói đi cũng phải nói lại. . . Hắn giống như bị lời nói của Tiêu Lăng Phi mở ra cánh cửa một thế giới mới!

Tưởng tượng xem, về sau nếu như hắn muốn trải nghiệm sự mới mẻ, liền để Hứa Mạn các nàng đeo lên đủ loại mặt nạ da người. . .

Hítttttttttt, chết rồi, ý nghĩ này vừa xuất hiện đã căn bản không chế ngăn cản, liên tục lan tràn!

Hứa Mạn cũng là người từng trải, nhanh chóng hiểu được, nhất thời đỏ mặt.

Dù là Cao Khiết cũng đỏ ửng mặt mày, tiểu thư a tiểu thư, ngươi vẫn là hoàng hoa khuê nữ chưa lấy chồng, nói chuyện có thể rụt rè một chút không!

"Được, nể tình ngươi không đổi bạn gái, ta tạm thời bỏ qua cho ngươi một lần." Tiêu Lăng Phi phất phất tay, sờ cái bụng nói: "Đói rồi, đi ăn cơm, xong việc mang các ngươi tới một địa phương chơi rất vui."

Nói xong, Tiêu Lăng Phi đi tới thang máy.

Lý Phong, Hứa Mạn liếc nhau, đều nhìn ra vẻ bất đắc dĩ từ trong mắt đối phương.

Tiêu đại tiểu thư năm nay cũng đã hơn ba mươi, làm sao còn giống tiểu cô nương vậy?

Nghĩ tới đây, hai người nhìn sang Cao Khiết, ai ngờ Cao Khiết lại làm ra bộ dáng ta cũng không có cách nào.

. . .

Sau một giờ, bốn người Lý Phong đến một nhà hàng.

"Ngươi nói muốn mang bọn ta tới một địa phương chơi rất vui, đó là nơi nào?"

Khi ăn cơm, Lý Phong đã hỏi vấn đề này, bất quá Tiêu Lăng Phi ăn luôn miệng, không đáp lời.

Hiện tại cơm nước xong xuôi, Tiêu Lăng Phi dù sao cũng nên bật mí rồi a?

"Gấp làm gì, một hồi nữa ngươi chẳng phải sẽ biết sao?"

Tiêu Lăng Phi trợn mắt một cái, lúc lắc vòng eo đi về nơi xa.

Nhìn theo bóng lưng xinh đẹp của Tiêu Lăng Phi, Lý Phong hận đến mức hàm răng ngứa ngáy, nữ nhân này thật đáng giận.

Đã như vậy, để hắn nhìn xem, Tiêu Lăng Phi rốt cục muốn bày trò gì!

Sau mười mấy phút, đám người Lý Phong đi tới trung tâm mua sắm —— Trung tâm mua sắm Thiên Phủ.

Cái cửa hàng này do một vị phú thương bản địa Thiên Phủ xây dựng, trong siêu thị có rất nhiều hãng đồ xa xỉ, LV, GUCCI, Versace, Armani, Bvlgari . . . các loại.

"Ngươi nói địa phương chơi rất vui chính là chỗ này?"

Tiến vào trung tâm mua sắm, Lý Phong sững sờ.

"Còn chưa tới nơi."

Tiêu Lăng Phi cười thần bí, dẫn ba người Lý Phong tới một chỗ kinh đoanh đồ trang điểm.

Trước quầy chuyên doanh này là một hàng dài toàn người là người, quanh co khúc khuỷu.

"Oa, thật nhiều người xếp hàng a." Hứa Mạn nhịn không được kinh hô.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, cũng bị đám người xếp hàng dọa sợ, đợi đến khi hắn nhìn thấy tên của quầy chuyên doanh, càng là ngây ngẩn cả người!

"Cái này. . . Đây là gian hàng của Osvili?" Hứa Mạn chỉ vào cái bảng hiệu quầy chuyên doanh, mặt lộ vẻ kinh sợ.

Chỉ thấy trên bảng hiệu là dòng chữ "Osvili" rất lớn.

"Thế nào, có phải chơi rất vui không."

Tiêu Lăng Phi cười hỏi.

Sắc mặt Lý Phong âm trầm: "Xác thực là 'chơi rất vui' ."

Osvili trước mắt chỉ có hai con đường tiêu thụ, một là gian hàng online trên Kinh Bảo, hai là quầy chuyên doanh trong khu mua sắm Vị Lai.

Dù chỉ có hai con đường tiêu thụ, Nhuận diện thủy, Hồng nhan thủy vẫn ở trạng thái cung không đủ cầu.

Nói cách khác, Osvili chưa bao giờ hợp tác với trung tâm mua sắm Thiên Phủ, vậy quầy hàng này chính là. . . giả!

"Nửa tháng trước ta tới đây mua đồ, ngẫu nhiên phát hiện quầy chuyên doanh này, hôm đó người xếp hàng cũng rất nhiều, ta lười xếp hàng, nên không đi tới hỏi."

"Hiện tại chúng ta có nên đi lên hỏi một chút không?"

Tiêu Lăng Phi cầm cùi chỏ đụng vào bả vai Lý Phong, giống như cười mà không phải cười nói.

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, cười lạnh: "Tự nhiên là phải hỏi một chút."

Có người dám dùng tên tuổi Osvili trắng trợn lừa gạt tiền tài, hắn đương nhiên muốn hỏi ra nguyên cớ!

Ngay sau đó, Lý Phong gạt mở đám người đi đến trước quầy chuyên doanh.

Hắn còn chưa mở miệng, người bán hàng đã lạnh giọng nói : "Ngươi đúng là không có tố chất, không biết xếp hàng à?"

Lý Phong: "? ? ?"

Giả mạo mà ăn nói cũng cứng cỏi như vậy?

"Đúng đấy, muốn mua Nhuận diện thủy thì quay lại phía sau xếp hàng!"

"Ngươi sao lại chen ngang như vậy, dân trí quá thấp!"

"Nhanh ra đằng sau xếp hàng!"

Phía sau, đám người xếp hàng tức giận chỉ trích Lý Phong.

Lý Phong nhìn đám người một cái, tiếp theo quay đầu hỏi: "Nhuận diện thủy, Hồng nhan thủy các ngươi bán là hàng thật sao?"

Người bán đầu tiên là sững sờ, tiếp theo đùa cợt nói: "Đương nhiên là thật, ông chủ của chúng ta chính là anh em tốt với Lý tổng Osvili!"

Lý Phong: "? ? ?"

Hứa Mạn: "? ? ?"

Tiêu Lăng Phi: "? ? ?"

Chương 568. Bá chủ một phương Thiên Phủ

Chương 531: Bá chủ một phương Thiên Phủ

Anh em tốt em gái ngươi a? Nếu có ta làm sao lại không biết!

Người bán hàng nói chuyện tự tin như thế, làm Lý Phong suýt nữa hoài nghi mình có phải là bị mất trí nhớ không!

Lý Phong nhìn xuống, thấy cô nàng này đang vụng trộm bấm điện thoại, chờ hai bên kết nối, hắn trực tiếp động thủ cướp đoạt, nói với đầu dây bên kia: "Ta là kiểm sát viên thị trường của Osvili, ta bây giờ hoài nghi quầy chuyên doanh của ngươi bán hàng giả, mời ngươi qua đây hỗ trợ điều tra."

Nói xong Lý Phong không đợi đối phương đáp lại, liền trực tiếp cúp điện thoại.

Đối diện, nữ nhân viên bán hàng dùng ánh mắt nhìn thằng ngốc để đánh giá Lý Phong: "Ngươi biết lão bản chúng ta là ai không?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái: "Là ai?"

"Lão bản khu trung tâm mua sắm Thiên Phủ! Dù ngươi có là kiểm sát viên thị trường Osvili, cũng không có tư cách để lão bản chúng ta đến hỗ trợ điều tra!" Nữ nhân viên bán hàng lộ vẻ khinh miệt.

Lý Phong nhướng mày, xem ra sự tình ngày càng thú vị...

Hứa Mạn lộ sắc mặt nghiêm túc hỏi: "Cao tỷ, ông chủ trung tâm mua sắm Thiên Phủ rất lợi hại sao?"

"Tạm được, xem như bá chủ một phương Thiên Phủ." Cao Khiết nhún vai, ngữ khí có chút khinh miệt.

Nếu người khác ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc, ông chủ trung

tâm mua sắm Thiên Phủ tên là Phùng Khôn, gia sản 10 tỷ, là lão đại thế giới ngầm Thiên Phủ, tiểu đệ gần ngàn, khống chế gần nửa chốn ăn chơi thành phố Thiên Phủ.

Đối với người bình thường, Phùng Khôn là đại nhân vật, một khi trêu chọc Phùng Khôn, rất có thể đưa tới họa sát thân.

"A, vậy hắn chẳng phải là rất khó trêu vào?" Sắc mặt Hứa Mạn có chút ngưng trọng.

"Vậy phải xem là ai trêu vào hắn." Ngữ khí Cao Khiết vẫn rất khinh miệt.

Không nói Phong Vũ Lâu, chỉ bằng vào Cao Khiết, Phùng Khôn đã như con kiến dễ dàng bị bóp chết rồi.

Thành phố Thiên Phủ là nơi được đặt đại bản doanh của Phong Vũ Lâu, Tiêu Lăng Phi vì không làm cho Long Hồn chú ý, mới tùy ý để Phùng Khôn phát triển tại Thiên Phủ .

Nói cách khác, Phùng Khôn là vật bài trí Tiêu Lăng Phi đặt ở bên ngoài để hấp dẫn lực chú ý, nếu như Phùng Khôn làm Tiêu Lăng Phi khó chịu, Phong Vũ Lâu tùy thời có thể diệt hắn!

Hứa Mạn đồng ý gật đầu, trái tim bình tĩnh lại.

"Khó trách ngươi ở trước mặt khách hàng mà dám cao cao tại thượng như thế, hóa ra cửa hàng này là của chính ông chủ khu mua sắm Thiên Phủ. . ."

Hai mắt Lý Phong sáng lên, tiếp theo như cười mà không phải cười hỏi: "Nghe giọng điệu của ngươi, quan hệ của ngươi cùng lão bản rất không tầm thường đúng không?"

"Đó là đương nhiên." Nữ nhân viên bán hàng cười ngạo nghễ, mũi vểnh lên trời, nhưng không nói mình cùng lão bản đến cùng là có quan hệ gì.

Loại chuyện này nói ra có ý nghĩa gì? Để người khác thay lời nàng mới đủ trọng lượng a!

Một bảo an nói chen vào: "Nàng là biểu muội của lão bản chúng

ta!"

Trong nháy mắt, cô nàng nhân viên bán hàng cảm thấy toàn thân sảng khoái!

Chung quanh đều bừng tỉnh đại ngộ.

Ánh mắt Lý Phong lại lóe lên: "Thì ra là thế. . ."

Suy nghĩ một chút cũng đúng, quầy chuyên doanh là giả, Nhuận diện thủy, Hồng nhan thủy cũng là giả, đương nhiên phải lựa chọn người tin được.

Nếu thông báo tuyển dụng một người ngoài xã hội, chẳng may hắn lại mang việc này ra ánh sáng, vậyPhùng Khôn còn kiếm tiền thế nào được?

"Hừ, hiện tại ngươi biết mình chọc tới ai chưa? Nhận lỗi với các khách hàng, mở miệng xin lỗi vì ảnh hượng danh dự quầy hàng, ta có thể thả ngươi rời đi, nếu không. . . Hừ hừ!"

Nữ nhân viên hiện tại rất đắc ý.

Dưới cái nhìn của nàng, Lý Phong biết được ông chủ sau màn quầy chuyên doanh là ai, hắn sẽ biết nên làm thế nào, nếu không đồng nghĩa với việc chọc phải họa sát thân!

"Ta chẳng cần biết ngươi là biểu muội của ai." Lý Phong cười lạnh nói: "Các ngươi mượn danh nghĩa Osvili bán hàng giả, xâm phạm quyền lợi người tiêu thụ, làm bại hoại danh tiếng Osvili, ta nhất định phải làm các ngươi trả giá nặng nề mới được!"

Lý Phong cường thế làm cho nữ nhân viên bán hàng sững sờ, ngay sau đó liền muốn chửi ầm lên.

Nhưng vào lúc này, một tiếng gầm lên giận dữ từ bên ngoài truyền đến: "Con mẹ nó kẻ nào ăn tim gấu gan báo, dám gây chuyện ở địa bàn lão tử, chán sống à? !"

"Soạt "

Đám người tách ra hai bên, nhường ra một con đường, tiếp theo,

một trung niên nam tử tóc vuốt vuốt các thứ, mặc áo khoác đen mang theo đám tiểu đệ đi tới.

Chính là lão đại thế giới ngầm Thiên Phủ —— Phùng Khôn!

Tiêu Lăng Phi nhịn không được thầm cười lạnh, nói Lý Phong chán sống? Phùng Khôn thật sự là không biết sống chết . . .

Đừng nhìn Tiêu Lăng Phi mặt ngoài hạ thấp Lý Phong, trên thực tế nàng rất kiêng kị hắn.

Lần thứ nhất gặp mặt, Lý Phong còn là Tông Sư hậu kỳ, sau đó cùng ăn một bữa cơm, Lý Phong liền thành Siêu Phàm sơ kỳ.

Lần thứ hai gặp mặt, Lý Phong đã là Siêu Phàm trung kỳ, sử dụng bí kỹ, cảnh giới càng là vọt thẳng tới Siêu Phàm hậu kỳ, thậm chí còn sinh ra uy hiếp nhất định với nàng.

Trời mới biết lần gặp gỡ này cảnh giới Lý Phong có tăng lên tiếp không.

Thiên phú võ đạo của Lý Phong không cần nhiều lời!

Lại thêm Lý Phong là thành viên Long Hồn, lại mang huyết thống Vương Tôn gia, những thân phận đó kết hợp lại đã là uy hiếp cực mạnh, dù là Tiêu Lăng Phi cũng phải thận trọng đối đãi.

Phùng Khôn chỉ là lão đại thế giới ngầm Thiên Phủ, muốn đấu với Lý Phong? Đây là thành tâm muốn chết!

"Biểu ca, chính là hắn, hắn nói quầy chuyên doanh là giả, còn muốn đánh ta, ngươi phải làm chủ cho ta a!"

Nói tới cuối cùng còn than thở khóc lóc, quả thực là ai nhìn vào cũng thương tâm rơi lệ!

Phùng Khôn nhìn chằm chằm Lý Phong một hồi, cau mày nói: "Ngươi nói ngươi là kiểm sát viên thị trường của Osvili, có chứng cứ gì không?"

"Có giấy chứng nhận, bất quá ta ra ngoài vội vàng, không mang." Lý Phong nhún vai, ngữ khí rất tùy ý.

Mọi người: "? ? ?"

"Ha ha, không mang? Ta thấy ngươi căn bản là không có!" Phùng Khôn cười lạnh một tiếng, phẫn nộ quát: "Ta vừa mới gọi cho Lý tổng, hắn nói Osvili căn bản không có chức vị kiểm sát thị trường!"

"Nói, ngươi vì sao lại giả mạo thành viên Osvili, ngươi đến cùng là có mục đích gì?!"

Phùng Khôn cũng là một cường giả võ đạo, còn là Tông Sư cảnh, một tiếng rống này dùng tới chân khí, âm thanh vang dội đinh tai nhức óc, khách hàng chung quanh xem náo nhiệt đều bị hoảng sợ kêu to một tiếng.

Nhưng ngay sau đó bọn họ liền bị lời nói của Phùng Khôn làm cho giật mình, ào ào chỉ trích Lý Phong: "Đã nói Phùng tổng cùng Lý tổng là bạn bè thân thiết, ngươi lại không tin, hiện tại xấu hổ chưa?"

"Ta thấy ngươi chính là kẻ lừa đảo!"

"Ngươi còn không biết xấu hổ nói Phùng tổng là lừa đảo à? Ai mới là lừa đảo đây!"

"Tên lừa đảo, đừng ảnh hưởng chúng ta mua đồ, cút đi!"

Nghe những lời này, sắc mặt Lý Phong dần âm trầm.

Rõ ràng hắn đang vệ quyền lợi những người này, lại bị chính bọn họ chỉ trích, ngu ngốc!

Lý Phong không biết là, đám người xếp hàng thật sự rất muốn mua một bình Nhuận diện thủy hoặc Hồng nhan thủy.

Hai sản phẩm ra đời tới giờ, vẫn luôn ở trạng thái cung không đủ cầu, tận đến hơn nửa tháng trước, quầy chuyên doanh bắt đầu buôn bán, hai món sản phẩm gần như là cung ứng vô hạn, mà còn là bán với giá gốc!

Mới đầu cũng có người hoài nghi quầy chuyên doanh là giả, bất quá trung tâm mua sắm Thiên Phủ rất lớn, uy tín được cam đoan, lại được người bán trả lời chắc chắn, lo nghĩ biến mất!

Đối với những người bình thường nằm mộng cũng muốn mua một bình Nhuận diện thủy, Hồng nhan thủy, điều này có thể làm bọn hắn điên cuồng!

Hiện tại Lý Phong ngăn cản không cho bọn hắn mua, sao bọn hắn có thể không nổi giận?

"Một đám ngu ngốc."

Đúng lúc này, Tiêu Lăng Phi nhịn không được cười ra tiếng.

Thanh âm tuy nhỏ, lại nổ vang bên tai mọi người, làm thanh âm chỉ trích Lý Phong đều im lặng.

Ngay sau đó, mọi người chuyển họng súng về phía Tiêu Lăng Phi: "Ngươi nói người nào ngu ngốc?"

"Móa, ngươi cùng hắn khẳng định là cùng một đám, đều là lừa đảo!"

"Các huynh đệ tỷ muội, chúng ta đừng xem náo nhiệt nữa, cùng đuổi bọn hắn ra ngoài!"

"Đúng, đuổi bọn hắn!"

Mọi người xúc động, đám khách hàng muốn động thủ đuổi Lý Phong, Tiêu Lăng Phi đi.

Đúng lúc này, Tiêu Lăng Phi cười lạnh một tiếng: "Các ngươi nhìn cho rõ ràng, hắn chính là ông chủ Osvili Lý Phong, Phùng Khôn luôn miệng nói mình cùng Lý Phong là bạn bè thân thiết, lại không biết Lý Phong, đây không phải chuyện cười lớn sao?"

"Mà các ngươi tình nguyện tin tưởng một kẻ lừa gạt, cũng không tin ông chủ Osvili, không phải là đồ ngốc thì có thể là cái gì? !"

Chương 569. Lúc đó thì chấn kinh!

Chương 532: Lúc đó thì chấn kinh!

Mọi người hoàn toàn yên tĩnh!

Sau một lúc lâu, xung quanh vang lên một trận cười to ồn ào!

"Ha ha, một giây trước còn nói hắn là kiểm sát viên thị trường Osvili, hiện tại lại nói hắn là ông chủ Osvili Lý Phong, các ngươi nói láo cũng quá tùy ý a?"

"Thân phận chuyển biến quá nhanh, làm cho chúng ta có chút chóng mặt say xe a!"

"Ta nói này, chút nữa ngươi có khi nào sẽ nói hắn là Ngọc Hoàng Đại Đế, Như Lai Phật Tổ không?"

Rất rõ ràng, khách hàng căn bản không tin Tiêu Lăng Phi.

Phùng Khôn cũng không tin, nữ nhân viên bán hàng Tề Na càng không tin, nếu như hắn là Lý Phong, vậy bọn hắn chính là tỷ phú thế giới!

"Buồn cười đến vậy sao?" Lý Phong lạnh lùng nói.

Lời nói của Lý Phong giống như gió thổi ra từ chín tầng địa ngục, làm mọi người tại đây nhịn không được lạnh run, tiếng cười trong nháy mắt đình chỉ!

Lúc này Lý Phong mới tiếp tục nói: "Các ngươi có chú ý Micro Blog của Osvili không?"

"Ngươi có ý tứ gì?" Phùng Khôn đột nhiên có dự cảm không tốt, sắc mặt khẽ biến.

"Không có gì, ta hiện tại sẽ dùng nick Micro Blog của Osvili

tuyên bố một tin tức." Lý Phong cười lạnh, lấy điện thoại di động ra đăng nhập Micro Blog.

Đánh mấy dòng chữ xong, Lý Phong nói: "Tốt, mọi người có thể truy cập Micro Blog nhìn xem."

Phùng Khôn là người đầu tiên móc điện thoại di động ra, bấm chọn tài khoản Micro Blog của Osvili.

Tề Na là người thứ hai, các khách hàng cũng nhanh chóng lấy điện thoại di động ra.

Tiêu Lăng Phi cũng mở máy, thấy được status của Lý Phong.

"Hôm nay ông chủ của chúng ta đi dạo phố, phát hiện tại một khu mua sắm nào đó có một cửa hàng của Osvili bán Nhuận diện thủy và Hồng nhan thủy, hơn nữa còn là cung ứng vô hạn! Lúc đó ông chủ của chúng ta chấn kinh!"

"Qua nhiều lần hỏi thăm, ông chủ chúng ta mới phát hiện, lão bản cửa hàng này tuyên bố hắn là bạn bè thân thiết với ông chủ! Thế nhưng hai người đứng trước mặt nhau, hắn lại không nhận ra ông chủ của chúng ta! Lúc đó ông chủ của chúng ta thậm chí còn hoài nghi bản thân mất trí nhớ!"

"Ở chỗ này ta muốn nhắc nhở các vị một câu, Osvili trước mắt chỉ có hai con đường tiêu thụ, một là cửa hàng online trên Kinh Bảo, hai là quầy bán hàng trong khu mua sắm Vị Lai, còn lại bất luận con đường tiêu thụ nào khác cũng là lừa đảo, nên mọi người tuyệt đối không thể bị mắc lừa!"

Xem hết status, Tiêu Lăng Phi nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh.

Ta XXX, cái này có phải chính là câu chương đại pháp trong truyền thuyết? Nếu đổi lại thành nàng, 2 câu là xong việc rồi!

Rất nhanh, xung quanh vang lên từng tiếng kinh hô.

"Trời ạ, hắn. . . Hắn thật đúng là ông chủ Osvili?"

"Người không thể xem bề ngoài, người không thể xem bề ngoài

a!"

"Xong, chúng ta hiểu lầm người ta, lần này bẽ mặt rồi!"

Lý Phong ở ngay trước mặt mọi người up status, người khác không biết tên trung tâm mua sắm là gì, bọn họ lại biết.

Mà thân phận Lý Phong đến đây cũng có thể xác nhận, chính là ông chủ Osvili, nếu không sao hắn có thể tùy tiện truy cập nick của Osvili?

Sau khi hết khiếp sợ, mọi người liền chuyển mũi nhọn sang Tề Na.

"Tề Na, ngươi là đồ lừa gạt, vậy mà dám bán hàng giả, ngươi trả tiền cho ta!"

"Mấy ngày trước ta mới giúp bằng hữu mua hai bình Hồng nhan thủy ở đây, 40 ngàn khối tiền a, vậy mà là hàng giả? !"

"Trả lại tiền! Trả lại tiền! Trả lại tiền!"

Những khách hàng ở đây phát hiện quầy chuyên doanh là giả, lập tức xúc động gào thét.

Bất quá bọn hắn chỉ dám nhằm vào Tề Na, không dám nhằm vào Phùng Khôn, dù sao mất tiền là chuyện nhỏ, mất mạng là chuyện lớn, không phải vạn bất đắc dĩ vẫn nên đừng trêu chọc Phùng Khôn thì hơn.

Đối mặt mọi người, Tề Na lại mặt không đổi sắc: "Người nào là lừa đảo a, lão nương bán toàn là hàng thật! Người nào không phục thì đứng lên 1vs1 với ta !"

Tề Na vốn xuất thân chợ búa, công phu mắng chửi rất cao siêu, sau một hồi mở miệng trực tiếp làm đám khách hàng yêu cầu trả tiền im lặng.

Đối diện, Phùng Khôn lộ sắc mặt khó coi để điện thoại di động xuống, nhìn Lý Phong nói: "Ngươi thật sự là Lý Phong?"

"Không thể giả được." Lý Phong nhún nhún vai, nghiền ngẫm

nói: "Ngược lại là ngươi, ngươi không phải nói ngươi và ta là anh em tốt sao, vì sao không biết ta?"

"Ta. . ." Phùng Khôn há hốc mồm, sau cùng hừ lạnh nói: "Tốt, bị ngươi bắt tại chỗ coi như ta không may, ta nhận thua, ngươi nói đi, ngươi muốn giải quyết như thế nào."

Tề Na vừa hùng hồn mắng chửi với cả đám người, nhất thời tựa như ăn phải ba cân cứt nóng, trực tiếp sững sờ ngay tại chỗ!

Không phải chứ. . . Biểu ca, ngươi như vậy là đánh mặt ta a, ngươi có suy nghĩ cho cảm thụ của ta không!

Đám khách hàng bị Tề Na đè ép cũng sững sờ!

Con mẹ nó, Phùng Khôn uy chấn Thiên Phủ vậy mà lại dễ nói chuyện như vậy, bọn họ không nghe lầm chứ?

Dù là Lý Phong cũng ngây người trong nháy mắt, hắn vốn cho rằng Phùng Khôn muốn tiếp tục chống chế, không ngờ lại sảng khoái thừa nhận như vậy.

Ngay sau đó, Lý Phong lạnh giọng nói: "Lập tức đóng cửa hàng, sau đó bồi thường gấp ba cho tất cả khách hàng từng mua sắm ở đây."

"Sau cùng, chúng ta lại cẩn thận tính toán tổn thất mà ngươi mang tới cho nhãn hiệu của Osvili."

Lý Phong nói vậy, mọi người hoàn toàn yên tĩnh, tiếp theo chính là một hồi tiếng hoan hô.

"Tốt! Phương án này tốt!"

"Một bồi ba, ta ủng hộ Lý tổng!"

"Lý tổng thật đúng là cứu tinh của chúng ta a, chúng ta cảm ơn Lý tổng!"

Những người trước đó chỉ trích Lý Phong là tên lừa đảo, thái độ trực tiếp quay ngoắt 180° !

Con người chính là như vậy, người nào mang tới lợi ích cho bản thân, họ liền ủng hộ kẻ đó, lúc đầu Lý Phong ngăn cản bọn họ mua hàng, tự nhiên muốn mắng Lý Phong, hiện tại Lý Phong giúp bọn hắn lấy lại công đạo, vãn hồi tổn thất, nịnh bợ một chút thì đã sao?

Dù sao vô luận bọn họ nói cái gì, trên thân cũng sẽ không mất đi một miếng thịt nào. . .

Lý Phong sớm đã đoán được những người này sẽ nhanh chóng chuyển biến lập trường, nội tâm cười nhạt, đám người này nói cái gì cũng không trọng yếu, trọng yếu là Phùng Khôn có đáp ứng hay không.

Đương nhiên, hắn đã nói vậy, Phùng Khôn đáp ứng thì đáp ứng, không đáp ứng cũng phải đáp ứng, không có lựa chọn khác!

Sắc mặt Phùng Khôn biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói: "Tốt, ta đáp ứng, Tề Na, ngươi thống kê giá trị mua bán, thống kê xong thì giao cho phòng tài vụ công ty, chúng ta thống nhất danh sách."

"Bất quá ta có một yêu cầu, chính là mọi người không nên truyền sự tình này ra ngoài, nếu không, chuyện bồi thường ta sẽ không làm. . ."

Đối với yêu cầu của Phùng Khôn, các khách hàng tự nhiên là vỗ ngực bồm bộp, nhanh chóng đáp ứng, ai lại không muốn lấy tiền bao giờ?

Tiếp theo Phùng Khôn nói : "Lý tổng, sự tình ta tạo thành tổn thất với Osvili cần tính toán kỹ càng, chúng ta đi vào phòng làm việc của ta từ từ nói chuyện, thế nào?"

Lý Phong hai mắt sáng lên, gật đầu nói: "Được."

Trong mắt Phùng Khôn lóe lên một vệt hàn quang, quay người mang theo đám tiểu đệ đi tới thang máy.

Lý Phong nháy mắt với ba nữ một cái, rồi bước nhanh theo sau.

Chương 570. Tự nhiên là vô cùng treo

Chương 533: Tự nhiên là vô cùng treo

"Lý tổng, các nàng đều là bạn của ngươi à?"

Trong thang máy, Phùng Khôn nhìn liếc qua ba người Hứa Mạn, sau đó hỏi một cách nghi hoặc.

Trong ba nữ nhân này, Cao Khiết thì không cần phải nói, tướng mạo, dáng người bình thường, tuổi tác hơi lớn.

Tiêu Lăng Phi tuy dáng người nóng bỏng, nhưng mà khuôn mặt quá bình thường, là kiểu người chìm nghỉm khi đứng trong một đám người, không có gì đặc biệt.

Còn Hứa Mạn thì. . . Tướng mạo có thể nói là xinh đẹp, tuy kém một chút nữa mới có thể nói là dung mạo mỹ miều, nhưng body cũng giống như Tiêu Lăng Phi, lồi lõm chập trùng.

Với thân phận và địa vị như Lý Phong, thì ba nữ nhân này chắc chắn sẽ không lọt được vào mắt xanh của hắn, nếu vậy thì hắn và ba nữ nhân này có quan hệ như thế nào?

"Ừm, hai người này là bạn ta, còn nàng là bạn gái của ta."

Trong lúc nói chuyện Lý Phong kéo Hứa Mạn vào trong ngực để khẳng định chủ quyền.

Mặt Hứa Mạn hiện lên vẻ thẹn thùng nhẹ nhàng cúi đầu, trong lòng thì ngọt ngào như được rót mật.

Tiêu Lăng Phi đứng bên kia bĩu môi, có chút khinh thường bất mãn.

Lông mày Phùng Khôn nhướng lên, giơ ngón cái về phía Lý Phong: "Ánh mắt Lý tổng đúng là rất tốt!"

Lý Phong cười ngạo nghễ: "Tất nhiên rồi."

Phùng Khôn cười cười gật đầu, nhưng trong lòng oán thầm nói: "Ánh mắt tốt cái rắm, người phụ nữ này ngoại trừ dáng người hơi đẹp một chút, thì còn gì nữa đâu? Hừ, theo ta thấy thì tên họ Lý này chỉ là một tên nhà giàu mới nổi, mỹ quan rất bình thường!"

Trong lúc oán thầm, thang máy đã đến lầu năm, Phùng Khôn đi ra đầu tiên, dẫn bốn người Lý Phong tới phòng làm việc của tổng giám đốc .

"Các ngươi đứng chờ ở đây, không có sự cho phép của ta thì bất cứ ai cũng không được quấy rầy ta và Lý tổng."

Phùng Khôn ra lệnh cho thủ hạ, sau đó đẩy cửa đi vào, bốn người Lý Phong cũng đi theo, Phùng Khôn đóng cửa lại, sau đó nụ cười trên mặt hắn ngay lập tức ngừng lại.

Lý Phong không hề phát giác, hắn vẫn còn đang quan sát nội thất trong văn phòng: "Phùng tổng rất có phẩm vị a, không giống nhà giàu mới nổi tí nào."

Văn phòng này được thiết kế theo phong cách cổ điển, bàn công tác làm bằng gỗ lim, sàn nhà và giá sách bằng gỗ, trong tủ kính trưng bày bình sứ Thanh Hoa. . .

Một số tên nhà giàu mới nổi sẽ trang trí nhà và văn phòng theo kiểu vàng son lộng lẫy, cố gắng khiến người ta cảm thấy càng đáng tiền càng tốt.

Có điều câu nói này của Lý Phong nghe hơi kỳ lạ, không giống như là khen, mà giống châm chọc hơn.

Phùng Khôn làm người khôn khéo, vừa nghe câu nói của Lý Phong đã hiểu được sự trào phúng trong đó.

"Hừ, Lý Phong, có phải ngươi cảm thấy mình là ông chủ của Osvili, gia tài gần 100 tỷ, nên có thể vênh váo tự đắc, không kiêng nể gì cả ?"

Trong lúc nói chuyện Phùng Khôn đã đi đến ghế giám đốc, đặt mông ngồi xuống.

Lông mày Lý Phong nhướng lên, cười nói: " Thái độ của Phùng tổng với ta hình như thay đổi hơi nhiều nhỉ?"

"Nhìn ra rồi sao? Ngươi không quá ngu ngốc." Phùng Khôn mở ngăn kéo, lấy ra một điếu xì gà, nói một cách trào phúng.

Lý Phong móc một điếu thuốc thơm từ trong ngực ra, nhẹ nhàng đốt sau đó hút một hơi: "Vừa rồi ngươi còn ríu rít nhận lỗi, nhưng bây giờ lại như biến thành một người khác, sao nào, ngươi có ý tứ gì?"

Ba nữ liếc nhau, cùng cười.

Các nàng là người thông minh, sao lại không nhìn ra sự thay đổi trong thái độ của Phùng Khôn? Và tất nhiên cũng nhìn ra sự châm chọc của Lý Phong !

Có vẻ tên Phùng Khôn này không muốn buông vũ khí đầu hàng, nhưng không biết hắn sẽ làm gì để uy hiếp Lý Phong, tóm lại. . . Sắp có phim hay để xem.

"Đương nhiên là có ý rồi, lão tử ngang dọc Thiên Phủ mười mấy năm, chưa bao giờ bị mất mặt như hôm nay!"

Phùng Khôn cười lạnh một tiếng, rít một hơi thật sâu, rồi thổi ra một ngụm khói, sau đó gằn giọng nói.

Lý Phong trợn mắt, ngoài cười trong không cười nói: "Vậy ngươi định làm gì để lấy lại mặt mũi?"

"Hừ ! Ngươi có biết ta lập nghiệp bằng nghề gì không ?" Phùng Khôn hừ lạnh một tiếng.

Lý Phong trợn trừng mắt một cái: "Ngươi lập nghiệp bằng nghề gì kệ mẹ ngươi, hỏi ta làm gì ?"

Phùng Khôn: ". . ."

Ngươi phải hỏi ngược lại là "Ngươi lập nghiệp bằng nghề gì ?" chứ. Sai kịch bản rồi! Ngươi nói vậy ta tiếp lời thế nào được?

Một câu này của Lý Phong đã làm cho Phùng Khôn câm nín!

Sau khi bực bội, Phùng Khôn hít mạnh môt hơi nói: "Ta lập nghiệp từ thế giới ngầm, ngươi hiểu chưa? !"

Tuy câu trả lời của Lý Phong làm cho cuộc nói chuyện không có tí nghiêm túc nào, nhưng mà Phùng Khôn nhất định phải nói ra, nếu không sẽ không thể nào uy hiếp được Lý Phong.

Sau khi nói xong câu đó, Phùng Khôn lẳng lặng chờ đợi phản ứng kinh ngạc hoảng sợ từ Lý Phong.

Con mẹ nó. . . Sao tên này không có phản ứng gì vậy!

Không chỉ mình Lý Phong không có phản ứng, mà cả ba người Tiêu Lăng Phi cũng chả có tí phản ứng gì!

Lúc này Phùng Khôn bắt đầu phiền muộn: "Các ngươi. . . Có hiểu ta nói gì không?"

Lý Phong nhún nhún vai, đùa cợt nói: "Hiểu, có gì đâu mà không hiểu, ý ngươi là ngươi từng lăn lộn ở thế giới ngầm đúng không? Tiểu gia đây cũng từng lăn mấy vòng dưới đó rồi, có gì kì lạ."

Tiêu Lăng Phi gật gật đầu, kinh nghiệm hành nghề ở thế giới ngầm của Lý Phong rất phong phú, cái khác không nói, ít ra thì địa bàn của hắn ở thế giới ngầm rất rộng lớn.

Nếu Lý Phong biết suy nghĩ của Tiêu Lăng Phi, nhất định sẽ phun ra một búng máu!

Cái gì gọi là kinh nghiệm hành nghề ở thế giới ngầm rất phong phú? Ngươi mới hành nghề ở thế giới ngầm! Cả nhà các ngươi đều hành nghề ở thế giới ngầm!

Phùng Khôn: "? ? ?"

Cái gì. . . Lý Phong cũng lăn lộn ở thế giới ngầm? Giả thần giả quỷ!

Phùng Khôn rõ ràng không tin lời nói của Lý Phong, nên tiếp theo hắn cười lạnh nói: "Ngươi có biết ở thế giới ngầm của Thiên Phủ, ta có địa vị gì không ?"

"Ồ? Lông mày Lý Phong nhướng lên, hứng thú hỏi: "Nghe cách nói của ngươi, hình như ngươi rất trâu bò nhỉ?"

"Hừ, tất nhiên là vô cùng trâu bò!" Trên mặt Phùng Khôn hiện lên vẻ ngạo mạn, kẹp điếu xì gà trong tay cười lạnh nói: "Ta có địa vị tối cao ở toàn bộ thế giới ngầm ở Thiên Phủ này, ngươi nói xem có trâu bò hay không?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên, sau một lúc lâu mới gật đầu nói: "Chưa được bằng con trâu nhưng chắc cũng là con nghé."

Hứa Mạn: ". . ."

Tiêu Lăng Phi: ". . ."

Cao Khiết: ". . ."

Phùng Khôn: "? ? ?"

Con mẹ ngươi. . . Dám nhét chữ vào mồm ta? !

Ngươi dám xem thường lão tử? !

Ba người Hứa Mạn suýt bị Lý Phong chọc cười, tên khốn kiếp này, chắc chắn là đang cố ý đùa cợt Phùng Khôn, thật xấu bụng!

"Hừ, tuy tuổi của ngươi không lớn lắm, nhưng miệng lưỡi thì rất trơn tru!"

Nói xong, Phùng Khôn đập tay xuôgns bàn!

"Rầm "

Một tiếng vang thật lớn xuất hiện, cái bàn bằng gỗ lim lập tức lún xuống, hóa thành mảnh vụn!

"A!"

Hứa Mạn hét lên, nàng không phải bị Phùng Khôn hù sợ, mà là giật mình. . .

Việc Hứa Mạn hét lên khiến cho Phùng Khôn rất đắc ý, hắn cười ha hả một tiếng, đắc ý nói: "Cho dù miệng lưỡi ngươi lợi hại thì

sao, mạng của các ngươi vẫn nằm trong tay ta !"

"Khôn hồn thì giao ra 11 tỷ để mua lại cái mạng, nếu không ta sẽ đập các ngươi thành thịt vụn!"

Chương 571. Mặt đều quất sưng!

Chương 534: Mặt đều quất sưng!

Lý Phong giật giật khóe miệng, sững sờ!

Tiêu Lăng Phi giật giật khóe miệng, sững sờ!

Hứa Mạn Cao Khiết cũng giật giật khóe miệng, sững sờ!

Các nàng đang hoài nghi là mình có nghe lầm không, 10 tỷ a, toàn bộ Hoa Hạ được bao nhiêu người có 10 tỷ? Tính đi tính lại chắc không hơn 1000 người.

Phùng Khôn vừa mở miệng là đòi Lý Phong đưa 10 tỷ, đây là tiền mua mạng của bọn họ, hay là tiền mua thuốc bổ não cho hắn ?

Lý Phong cười trào phúng, định dạy Phùng Khôn cách làm người, ai ngờ âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại đột nhiên vang lên.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn kiểm tra hay không ?"

Lý Phong nói thầm "Kiểm tra."

Nhiệm vụ: Quét sạch chi chiến

Mô tả: Trấn áp hoặc giết chết Phùng Khôn, nắm giữ thế giới ngầm của Thiên Phủ, tìm ra tay trong ở Osvili.

Nhiệm vụ khen thưởng: 10 ngàn điểm kinh nghiệm, 500 ngàn điểm tích lũy.

Xem xong phần giới thiệu nhiệm vụ, Lý Phong bắt đầu hưng phấn!

Hắn còn thiếu 9500 điểm kinh nghiệm nữa để thăng cấp, như vậy chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này là hắn có thể bước vào Thánh cảnh !

Lúc đó hắn sẽ dễ dàng thu phục Tiêu Lăng Phi. . .

"Đợi tiểu gia thu phục được Tiêu Lăng Phi, điều đầu tiên là lột y phục. . . A không, là lột mặt nạ da người của nàng ra, hắc hắc hắc!"

Lý Phong đắc ý, cười xấu xa.

Phùng Khôn: "? ? ?"

Lão tử bắt hắn bỏ ra 10 tỷ để chuộc mạng, chứ có phải cho hắn 10 tỷ đâu mà hắn cười cái trứng gì ? Không lẽ người anh em này sợ đến mức bị khùng rồi?

Tiêu Lăng Phi đứng kế bên nhíu mày, nàng không thích nụ cười xấu xa của Lý Phong, bởi vì khi hắn cười như thế thì nàng có cảm giác mình giống như sắp bị hắn hãm hại. . .

"Ngươi mua ở đâu cái bàn công tác dởm này mà mới vỗ nhẹ đã nát vậy?" Lý Phong thu hồi nụ cười, lộ vẻ trào phúng.

Tiêu Lăng Phi cười cười phụ họa: "Đúng vậy đó, chất lượng quá kém, ta thấy ngươi nên tìm người bán cái bàn này, yêu cầu hắn bồi thường gấp ba vì mua phải hàng giả đi."

Hứa Mạn và Cao Khiết liếc nhau, thầm cảm thấy tội nghiệp cho Phùng Khôn.

Hai người này vốn dĩ là oan gia, nhưng bây giờ lại hợp tác để trêu chọc Phùng Khôn, có khi Phùng Khôn sẽ bị trêu đến phát điên mất...!

Khóe miệng Phùng Khôn giật một cái, tức giận nói: "Ngươi cho rằng do chất lượng cái bàn không tốt, nên ta mới có thể đập nó nát ?"

"Chứ gì nữa ? Chẳng lẽ tay ngươi cứng hơn gỗ lim? Ta không tin." Trên mặt Lý Phong biểu lộ như thể có đánh chết ta cũng sẽ

không tin ngươi.

"Đúng vậy, cái này chắc chắn không phải đồ thật, ta cũng không tin." Tiêu Lăng Phi đứng kế bên đổ dầu vào lửa.

Phùng Khôn tức giận, cười gằn nói: "Do ánh mắt các ngươi thiển cận, nên các ngươi mới không tin!"

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên, giả bộ hiếu kỳ nói: "Chẳng lẽ trên thế giới này còn có thứ mà ta không biết ? Ta không tin."

"Ta cũng không tin." Tiêu Lăng Phi đã hóa thân thành máy ghi âm của Lý Phong, chỉ cần Lý Phong nói gì nàng sẽ lặp lại để phụ họa theo.

Lý Phong quay đầu nhìn Tiêu Lăng Phi, dùng ánh mắt nói: "Ngươi thích đóng phim?"

Tiêu Lăng Phi lườm lại một cái, ánh mắt khiêu khích: "Do ngươi đóng phim trước nên bản tiểu thư mới nổi lên hứng thú, không được sao ?"

Lý Phong nháy mắt mấy cái: "Vậy ngươi có muốn diễn tiếp không ?"

"Diễn thì diễn, bản tiểu thư cũng muốn nhìn xem trình độ diễn xuất của ngươi như thế nào." Tiêu Lăng Phi nhún nhún vai, ra vẻ ”tùy ý ngươi”.

Lý Phong gật gật đầu: "Chơi ! "

Thấy hai người nhìn qua nhìn lại, Phùng Khôn hơi sửng sốt.

Mẹ nó. . . Lão tử đang đe dọa các ngươi, các ngươi có thể nghiêm túc chút được không ?

Hứa Mạn và Cao Khiết cạn lời, thậm chí trong lòng Hứa Mạn còn có chút ghen tuông, tại sao Lý Phong và Tiêu Lăng Phi lại ăn ý như vậy?

"Hô." Phùng Khôn thở ra một ngụm trọc khí, cố gắng dằn lửa giận xuống, rồi mới lên tiếng: "Có vẻ các ngươi thật sự không biết

trên cái thế giới này có cường giả võ đạo."

"Cường giả võ đạo. . . Là cái gì, có ăn được không?" Lý Phong lộ ra vẻ tò mò, hỏi.

"Đúng vậy, ăn được không? Ăn ngon không? Chổ nào bán?" Tiêu Lăng Phi đã nhập tâm vào vai diễn, trong đầu chỉ còn nghĩ đến việc chọc giận Phùng Khôn, chơi vui đến mức quên cả trời đất.

". . ." Phùng Khôn nhìn hai người bằng ánh mắt như nhìn hai kẻ ngốc, cười nhạo nói: "Hừ, cho các ngươi ăn các ngươi dám ăn không? Đúng là một đám ngu ngốc!"

Nói đến đây, trên mặt Phùng Khôn lộ vẻ ngạo mạn, nói ra: "Đối với người bình thường mà nói, cường giả võ đạo cũng chính là thần tiên, đao thương bất nhập, sức lực vô cùng, giết người như ngóe!"

"Cái bàn gỗ lim này, ta chỉ cần đánh xuống một chưởng là nó đã nát bét, thử nghĩ xem nếu ta đánh vào người các ngươi, các ngươi sẽ thế nào?"

Lúc này Lý Phong thì thầm: "Có lẽ là tay ngươi sẽ bị gãy. . ."

"Cho nên ta khuyên ngươi ngoan ngoãn lấy 10 tỷ ra, ta có thể tha ngươi. . ." Phùng Khôn định nói tiếp, đột nhiên nghe được Lý Phong đang nói cái gì, sau đó sững sờ hỏi lại: "Ngươi nói cái gì?"

"Ta nói tay ngươi sẽ bị gãy." Lý Phong đùa cợt nói.

"Đúng, tay ngươi sẽ bị gãy." Tiêu Lăng Phi bắt chước bộ dáng của Lý Phong, ngữ khí càng đùa cợt hơn.

"Các ngươi cho rằng lão tử không dám động tới ngươi? !" Phùng Khôn nổi giận, hắn định dùng uy thế để ép Lý Phong đưa tiền, nhưng Lý Phong lại khiêu khích hắn, bây giờ hắn đã hết kiên nhẫn.

"Lý Phong, so về tài sản ta kém ngươi, nhưng so thực lực, ta mạnh hơn ngươi vô số lần! Bởi vì. . . Ta là Tông Sư cảnh!"

Nói đến đây, Phùng Khôn phóng thích khí tức toàn thân ra ngoài!

Oanh!

Sau khi phát ra cỗ khí tức này, Phùng Khôn lập tức bước lên trước một bước, định dùng khí tức để đè ép bốn người Lý Phong quỳ xuống.

Có điều hình như Lý Phong và Tiêu Lăng Phi không cảm giác được bất cứ thứ gì, vẫn đứng yên tại chỗ, dùng ánh mắt vô tội nhìn hắn.

"Hử?" Phùng Khôn nhíu mày, sau đó quát một tiếng: "Quỳ xuống cho ta!"

Trong lúc quát lớn, thì Phùng Khôn cũng điều động khí tức ép về phía bốn người Lý Phong.

???!. . .

Bốn người Lý Phong vẫn không có tí phản ứng nào.

Phùng Khôn cảm thấy có gì đó sai sai, nhưng sai chỗ nào thì hắn không biết.

Đúng lúc này, Tiêu Lăng Phi mất kiên nhẫn nói: "Móa, tên này quá ngu, bản tiểu thư lười diễn với hắn, Cao Khiết."

Nói xong, trên người Cao Khiết bộc phát ra cỗ khí tức của Tông Sư hậu kỳ!

Phùng Khôn: "? ? ?"

"Mạn Mạn, ngươi cũng bộc lộ tài năng đi." Lý Phong búng tay, cười nói.

Hứa Mạn cười khổ lắc đầu, sau đó phóng xuất khí tức.

Oanh!

Cũng là là Tông Sư hậu kỳ!

Phùng Khôn: "? ? ? !"

Chưa hết, ngay lúc Hứa Mạn phóng thích khí tức thì Lý Phong,

Tiêu Lăng Phi cũng phóng thích khí tức.

Oanh! Oanh!

Hai cỗ khí tức khủng bố của Siêu Phàm hậu kỳ xuất hiện!

Phùng Khôn: "? ? ? ! ! !"

Cái gì. . . Hai Tông Sư hậu kỳ, hai Siêu Phàm hậu kỳ?

Lão tử gặp phải ảo giác sao ?

Nhớ lại việc hắn vừa mới trang bức trước mặt Siêu Phàm hậu kỳ, nói cái gì mà nắm sinh tử bọn họ trong tầm tay, bắt bọn họ giao 10 tỷ để mua mạng, mặt Phùng Khôn đen như đít nồi!

Con mẹ nó đúng là tự vả mặt, âm thanh vang vọng, tự vả đến mức sưng mặt!

Con mẹ nó, việc này còn ấu trĩ hơn cả múa đao trước mặt Quan Công a !

Chương 572. Ai là nội ứng?

Chương 535: Ai là nội ứng?

Lúc này sững sờ, chấn kinh, hoảng sợ, hối hận. . . Đủ loại suy nghĩ đang bao phủ Phùng Khôn!

Lý Phong tiến lên một bước: "Ngươi vừa bắt ai quỳ xuống cơ?"

"Phù phù "

Mặc dù Lý Phong chưa sự dụng khí tức để áp bách Phùng Khôn, nhưng áp lực tâm lý đã làm cho Phùng Khôn tự quỳ rạp xuống đất!

"Lý tổng, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, ngươi coi như ta là cái rắm. . . Thả ta đi!"

Phùng Khôn dập đầu như giã tỏi, hối hận không thôi.

Mẹ nó, nếu biết tên Lý Phong này là cường giả Siêu Phàm hậu kỳ, thì cho hắn một trăm cái lá gan cũng không dám phách lối trước mặt Lý Phong.

Tình huống hiện tại, không còn là đá trúng thiết bản nữa, mà là đá vào hợp kim titan, gãy luôn chân rồi!

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên, nghiền ngẫm nói: "Ngươi sai cái gì, tại sao ta không biết?"

Tiêu Lăng Phi ngoài cười trong không cười nói: "Đúng đúng đúng, nói ta nghe xem ngươi sai ở đâu, để chúng ta biết ngươi nói đúng hay không, nếu như sai một chỗ, ta chặt đứt tứ chi của ngươi, nếu sai hai chỗ, ta chặt luôn cái chi nhỏ giữa hai chân ngươi."

Lý Phong: "? ? ?"

Phùng Khôn: "? ? ?"

Hứa Mạn, Cao Khiết: "? ? ?"

Chi giữa hai chân ? Có thể nói chuyện văn minh một chút hay không ?

Bộ dáng thì xinh đẹp, tại sao lại nói chuyện thô tục như thế ? Có điều. . .

"Ta thích!" Lý Phong âm thầm nghĩ.

"Ta. . ." Phùng Khôn khóc không ra nước mắt, đây không phải là làm khó hắn sao?

"Không trả lời?" Tiêu Lăng Phi nhướng mày, cười lạnh nói: "Vậy ngươi đi chết đi."

Nói xong, nàng liền động thủ định giết Phùng Khôn.

"Đừng đừng, ta nói, ta nói." Phùng Khôn vội vàng van xin, đồng thời nhanh chóng động não, nghĩ xem từ lúc bắt đầu đến bây giờ đã phạm phải sai lầm gì .

"Ta. . . Ta không nên giả mạo nhãn hiệu của Osvili, ta không nên bán hàng giả, ta càng không nên uy hiếp Lý tổng trả 10 tỷ cho ta để giữ mạng, ta. . . Ta không nên phách lối, ta. . . Ta. . . Ta cạn lời rồi."

Nói đến đoạn sau, giọng của Phùng Khôn đã bắt đầu nghẹn ngào.

Trời ơi!

Hắn đường đường là bá chủ của thế giới ngầm Thiên Phủ, phú hào gia tài 10 tỷ, Tông Sư võ đạo, nhưng vẫn bị trêu đùa như thế này!

Nhưng dù đau khổ, hắn cũng phải nhịn, đừng nói chỉ là bắt hắn nói ra điểm sai, cho dù bắt hắn làm cháu trai hắn cũng phải cười gọi hai người này là ông bà!

Ai bảo người ta ta là Siêu Phàm hậu kỳ đây, sinh tử của hắn đã bị người ta nắm giữ!

"Hết rồi?" Tiêu Lăng Phi ngoài cười trong không cười nói.

Phùng Khôn vắt hết óc suy nghĩ lại lần nữa, sau đó khẩn trương nói : "Không còn nữa. . .."

"Ngươi còn thiếu một điều, đó là. . ." Tiêu Lăng Phi lắc đầu cười một tiếng, đùa cợt nói: "Đầu óc ngươi quá đần, cần phải cắt bỏ."

Ban nãy biểu hiện của nàng và Lý Phong đã rõ ràng đến như vậy, mà Phùng Khôn vẫn nghĩ bọn họ là người bình thường, không phải đần độn thì là gì?

Nếu như bọn họ thật sự là người bình thường, thì ngay lúc Phùng Khôn vỗ nát cái bàn, hai người đã bị bị dọa sợ run rồi, làm sao bình tĩnh được như thế ?

Mồ hôi trên trán Phùng Khôn chảy xuống, nói câu này thì rõ ràng là có ý muốn giết hắn rồi!

"Ngài nói đúng, đầu óc ta đúng là quá đần, nhưng mà xin ngài đừng cắt nó, ta trên có mẹ già 80 tuổi, dưới có con thơ 3 tuổi, ta chưa thể chết được."

"Xin ngài và Lý tổng tha ta một lần, kiếp sau Phùng Khôn ta. . . A không, đời này kiếp này ta sẽ làm trâu làm ngựa cho các ngươi!"

Trong lúc hoảng sợ, Phùng Khôn tiếp tục dập đầu cầu xin tha thứ.

Tiêu Lăng Phi cười lạnh một tiếng, định nói gì đó, nhưng bị Lý Phong ngăn lại: "Ta hỏi ngươi, có phải ngươi cài tay trong trong Osvili đúng không?"

Cho dù không nhận được nhiệm vụ, thì Lý Phong cũng có thể đoán được Osvili có nội ứng.

Bộ phận phục vụ khách hàng của Osvili chắc chắn có gì đó mờ ám, không những vậy còn dùng danh nghĩa của hắn!

Đối với loại ăn cây táo rào cây sung này, Lý Phong nhất định phải tìm ra, sau đó hung hăng dạy bảo một bài học!

Lông mày Tiêu Lăng Phi nhíu lại, cảm thấy trong lòng có chút phức tạp.

Nàng là lâu chủ Phong Vũ Lâu, lúc nàng nói chuyện làm gì có ai dám xen vào? Nhưng mà Lý Phong hết lần này tới lần khác lại dám cản nàng, nhưng nàng lại không có chút giận dữ. . .

Kỳ lạ!

Cao Khiết nhíu mày, mặt lộ vẻ suy tư.

Nàng biết tiểu thư luôn luôn làm việc bá đạo, nếu bị ngăn cản lúc đang cao hứng thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng mà tiểu thư không những không nổi giận, mà còn ngoan ngoãn ngậm miệng lại, việc này. . .

"Tuy điều kiện của Lý Phong rất tốt, nhưng hắn là một tên lăng nhăng, chẳng lẽ tiểu thư có ý với hắn? Nếu vậy thì hỏng bét!"

Cao Khiết suy tư.

Hứa Mạn thì không nghĩ nhiều như vậy , bởi vì tướng mạo của Tiêu Lăng Phi thật sự là. . . Rất bình thường, tuy Lý Phong hơi đào hoa một chút, nhưng nữ nhân của hắn có ai không phải là cực phẩm? Với tướng mạo như Tiêu Lăng Phi , rất khó làm cho Lý Phong động lòng. . .

Tuy nói vậy có vẻ hơi trông mặt mà bắt hình dong, nhưng mà đây là ý nghĩ chân thật của Hứa Mạn .

"Việc này. . ." Phùng Khôn lộ vẻ mặt khó xử, sau đó hắn cắn răng nói : "Lý tổng quả nhiên là mắt sáng như đuốc, chỉ liếc qua đã biết ta có bạn bè trong Osvili , ta bội phục Lý tổng như là thao thao giang thủy, liên miên bất tuyệt. . ."

Lý Phong nhịn không được cười lạnh: "Đủ rồi, bớt nịnh hót đi, mau nói cho ta tên hắn là ai."

Não của Phùng Khôn làm bằng đậu hũ hay sao, thời điểm nào rồi còn cố gắng nịnh hót ?Cho dù Phùng Khôn có nâng hắn lên trời, thì hắn cũng sẽ không buông tha Phùng Khôn !

"Ta nói, ta nói." Phùng Khôn lau mồ hôi trên trán, run rẩy nói : "Là Hạ Hồng, ta và hắn cấu kết với nhau."

"Hạ Hồng?" Lý Phong nhíu mày, cái tên này có vẻ hơi lạ.

Có điều hắn có thể xác định được Phùng Khôn không nói láo, bởi vì hắn vừa dùng Đọc Tâm Thuật với Phùng Khôn .

"Có lẽ nên hỏi lại Tô Đồng ."

Lý Phong thở dài, làm lão đại phía sau màn quá lâu rồi nên có một ít chuyện trong công ty hắn không biết gì cả.

Lấy điện thoại di động ra, hắn gọi cho Tô Đồng .

"Uy, Tô Đồng, ta hỏi ngươi một chuyện, Osvili có ai tên Hạ Hồng không?" Lý Phong hỏi thẳng vào chủ đề .

Đầu dây bên kia im lặng, sau một lúc lâu Tô Đồng mới nói : "Có, hắn là quản lý của bộ phận nhãn hiệu, sao vậy?"

"Quản lý của bộ phận nhãn hiệu? Vừa mới thăng cấp à?" Lý Phong hỏi.

"Đúng, quản lý trước đã đến tuổi về hưu , mà biểu hiện của Hạ Hồng ở bộ phận nhãn hiệu khá nổi bật, nên ta mới thăng chức cho hắn." Tô Đồng thành thật trả lời.

"Thì ra là vậy !" Lý Phong gật gật đầu.

Nhân viên phục vụ khách hàng của Osvili là nhân viên liên hệ trực tiếp với bên ngoài, còn nhân viên bộ phận nhãn hiệu lại có nhiệm vụ liên lạc với nhân viên phục vụ khách hàng.

Nếu như Hạ Hồng nói với nhân viên phục vụ khách hàng rằng Phùng Khôn và Lý Phong là bạn bè thân thiết và Lý Phong đặc cách cho Phùng Khôn mở một quầy chuyên doanh, thì nhân viên phục vụ khách hàng kia cũng sẽ tư vấn y như vậy.

Khách hàng không có lo nghĩ gì, nên sẽ mua sản phẩm của Osvili ở khu bán hàng của Phùng Khôn. . .

Một con sâu làm rầu nồi canh!

Nghĩ đến đây, Lý Phong lạnh lùng nói : "Tô Đồng, Hạ Hồng dính líu đến việc nhận hối lộ, ngươi lập tức nói với Hồng Nhạc Đào dẫn người đi khống chế hắn, sau đó giao cho cơ quan công an , chi tiết của việc này ta sẽ nói với ngươi sau."

Chương 573. Thay vào đó

Chương 536: Thay vào đó

Thành phố Đại Thương, trụ sở Osvili, văn phòng quản lý nhãn hiệu.

Hạ Hồng hút thuốc, chơi game "Vương giả vinh diệu", bộ dáng rất thoải mái.

Đúng lúc này. . .

"Ầm!"

Cửa phòng làm việc bị người từ bên ngoài đá văng ra!

Hạ Hồng giật mình, đợi hắn nhìn thấy người đến là ai, nhất thời giận dữ: "Hồng đội trưởng, ngươi làm cái gì vậy, không biết gõ cửa trước khi tiến vào sao?"

Người tới chính là thủ hạ của Tống Uyển Quân, một trong Thập Tam Thái Bảo, Hồng Nhạc Đào, theo sau hắn còn có mấy tên thủ hạ.

"Gõ cửa?" Hồng Nhạc Đào nở nụ cười cười trào phúng, chậm rãi đi đến trước mặt Hạ Hồng: "Lỡ ngươi không mở thì phải làm sao bây giờ?"

Hạ Hồng cảm giác nặng nề, có loại dự cảm không tốt.

Hồng Nhạc Đào là đội trưởng đội bảo an Osvili, bình thường nhìn thấy ai cũng cười nói tủm tỉm, vô luận là đối với thành viên cao tầng hay bình thường của Osvili, hắn đều không khác gì bảo vệ canh cổng.

Bây giờ Hồng Nhạc Đào lại giống như biến thành người khác, biểu lộ lạnh lùng, ngữ khí cứng nhắc. . .

Chẳng lẽ sự kiện kia bị công ty biết được?

Vừa nghĩ đến điểm này, Hạ Hồng liền đổ mồ hôi lạnh.

"Biết sự việc đã bại lộ, ngươi còn không sợ hãi? Cũng đúng, người ngu lắm mới nghĩ ra loại phương pháp kiếm tiền này."

Nói đến lúc sau, thanh âm Hồng Nhạc Đào trở nên băng lãnh.

"Cái gì mà sự việc đã bại lộ, cái gì mà phương pháp kiếm tiền, ta không hiểu ngươi đang nói cái gì." Hạ Hồng lạnh giọng nói: "Ta muốn tìm Tô tổng báo cáo công tác, mời ngươi tránh ra."

Sau đó Hạ Hồng liền muốn đẩy Hồng Nhạc Đào sang một bên đi ra ngoài.

Hạ Hồng cao to lực lưỡng, bởi vì bình thường ưa thích đi phòng tập thể hình, dáng người của hắn còn lớn hơn Hồng Nhạc Đào một vòng, nên hắn vô ý thức cho rằng mình có thể nhẹ nhàng đẩy Hồng Nhạc Đào sang một bên.

Kết quả. . .

Hồng Nhạc Đào lại không nhúc nhích tí nào!

"Ừm?" Hạ Hồng nhíu mày, trên tay không khỏi dùng thêm mấy phần khí lực!

Kết quả. . .

Hồng Nhạc Đào vẫn không nhúc nhích tí nào!

"Chuyện gì xảy ra? !" Hạ Hồng nhíu mày.

Hắn dùng toàn bộ sức lực!

Kết quả. . .

Vẫn như cũ không nhúc nhích tí nào!

"Đẩy đủ chưa?" Hồng Nhạc Đào nhếch miệng cười trào phúng, hỏi.

"Chưa. . ." Hạ Hồng vừa há miệng, Hồng Nhạc Đào đã tùy ý đẩy một cái.

Hạ Hồng thiếu chút nữa bay rớt ra ngoài!

Hồng Nhạc Đào bây giờ đã là cường giả B+ , lực lượng mạnh mẽ vượt xa người bình thường, Hạ Hồng chỉ là tập thể hình nên khá khỏe mạnh mà thôi.

"Ha ha, thằng ngốc này còn muốn so lực lượng với Hồng đội trưởng cơ đấy, thật là buồn cười!"

"Hồng đội trưởng quả thực không phải người, tự rước lấy nhục!"

"Hồng đội trưởng trâu bò! Hồng đội trưởng bá khí!"

Đám bảo an sau lưng Hồng Nhạc Đào liên tục nịnh nọt.

"Được rồi, bớt nói nhảm đi, trói hắn sau đó đưa tới sở cảnh sát."

Hồng Nhạc Đào mất đi hứng thú tự mình động thủ, Hạ Hồng quá yếu, tựa như gà con vậy.

"Các ngươi muốn làm gì, ta là quản lý phòng nhãn hiệu, ta được Tô tổng tự mình cất nhắc, các ngươi muốn tạo phản sao?"

Hạ Hồng cực lực giằng co.

"Chát "

Hồng Nhạc Đào đưa tay quất vào mặt Hạ Hồng: "Ngươi đúng là đồ ăn cây táo rào cây sung, còn mặt mũi nói năng ồn ào? Nói thật cho ngươi biết, người hạ mệnh lệnh chính là ông chủ, hảo hảo vào ngục giam sám hối đi!"

Hồng Nhạc Đào trực tiếp đánh cho Hạ Hồng sững sờ, hoảng sợ.

"Việc đã bại lộ? Không thể nào a, ta còn có tiền đồ rất tốt, ta không muốn vào ngục giam."

"Hồng đội trưởng, ngươi để ta gặp Tô tổng một lần, ta nhận sai, để Tô tổng cho ta thêm một cơ hội, ta trả ngươi tiền, 10 ngàn. . . A không, 100 ngàn, ta trả 100 ngàn cho ngươi!"

Hạ Hồng triệt để sợ hãi.

Hắn cùng Phùng Khôn là học sinh cùng lớp thời tiểu học, một tháng trước Phùng Khôn đột nhiên tìm hắn, đưa ra lời mời hợp tác, cũng chính là cùng nhau bán Nhuận diện thủy, Hồng nhan thủy.

Phùng Khôn phụ trách chuẩn bị hàng giả, quầy chuyên doanh, Hạ Hồng phụ trách "tư vấn" cùng "phục vụ sau khi bán" .

Hạ Hồng biết đây là hành động trái luật, nhưng Phùng Khôn trực tiếp đưa một triệu cho hắn, mà mỗi một bình bán được còn cho hắn 10% lợi nhuận!

Lợi ích quá lớn làm Hạ Hồng đáp ứng hợp tác với Phùng Khôn.

Hiện tại sự việc đã bại lộ, Hạ Hồng sợ hãi!

"100 ngàn đã đòi thu mua ta, con mẹ nó ngươi ngu bẩm sinh hay có luyện tập vậy!" Hồng Nhạc Đào lại tát mặt Hạ Hồng một cái.

Mặt ngoài hắn là đội trưởng đội bảo an, trên thực tế hắn là một trong Thập Tam Thái Bảo, thu nhập còn cao hơn người trong cao tầng Osvili, hắn thèm khát 100 ngàn sao?

Huống hồ. . . Tiền nhiều cũng phải có mạng mới dùng được, phản bội Lý thiếu, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

Sau đó, vô luận Hạ Hồng gào rú, cầu khẩn thế nào, Hồng Nhạc Đào cũng không chút mềm lòng, trực tiếp đưa đến sở cảnh sát.

Mười phút đồng hồ trước đó, thành phố Thiên Phủ, trung tâm mua sắm Thiên Phủ.

Đợi Lý Phong cúp điện thoại, Tiêu Lăng Phi mới kinh ngạc nói ra: "Ngươi vậy mà không định âm thầm thu thập Hạ Hồng?"

Nếu đổi lại là nàng, nàng sẽ không giao Hạ Hồng cho công an, mà là hảo hảo trừng phạt một phen, cuối cùng ném xác xuống sông cho rùa ăn!

Lý Phong hai mắt sáng lên, thâm ý sâu sắc nói: "Hoa Hạ là xã hội pháp trị, làm bất cứ chuyện gì cũng phải tuân theo pháp luật."

Tiêu Lăng Phi: ". . . Ta còn lâu mới tin ngươi!"

Phùng Khôn cũng không nhịn được gật đầu phụ họa, Lý Phong là Siêu Phàm hậu kỳ, loại cường giả này làm việc còn cần cố kỵ pháp luật?

"Muốn tin hay không thì tùy ngươi, tóm lại. . . Ta là công dân tuân theo luật pháp." Lý Phong trợn mắt một cái, chẳng thèm giải thích.

Thu thập một tên quản lý mà thôi, còn cần hắn tự mình động thủ? Thu thập tốt chứng cứ, giao cho công an, đến lúc đó cần phạt tiền thì phạt, cần vào tù thì vào tù, để Hạ Hồng chịu trừng phạt xứng đáng.

Đợi Hạ Hồng mãn hạn tù ra ngục, lại để người của mình thỉnh thoảng đến cửa "ân cần thăm hỏi", tóm lại không để cho Hạ Hồng sống tốt.

Phùng Khôn cuồng hỉ, hắn thích nhất chính là công dân tuân theo luật pháp a, chí ít hắn không có nguy hiểm tính mạng!

Đúng lúc này, Lý Phong đột nhiên giống như cười mà không phải cười nói: "Ngươi mới vừa nói ngươi là lão đại thế giới ngầm Thiên Phủ?"

Phùng Khôn tuy không hiểu Lý Phong có ý tứ gì, nhưng vẫn vô ý thức gật gật đầu.

Lý Phong cười nói: "Vậy từ giờ trở đi, thế giới ngầm Thiên Phủ sẽ thuộc về ta, ngươi có ý kiến gì không?"

Tiêu Lăng Phi: "? ? ?"

Hứa Mạn, Cao Khiết: "? ? ?"

Lý Phong muốn thay thế Phùng Khôn?

Phùng Khôn càng thêm sững sờ, vừa rồi Lý Phong còn nói mình tuân theo luật pháp, hiện tại lại nói muốn làm lão đại thế giới ngầm Thiên Phủ, cái này con mẹ nó không phải trước sau mâu thuẫn sao? !

Sau một hồi lâu, Phùng Khôn phun ra một ngụm trọc khí: "Ngươi không phải nói ngươi là công dân tuân theo luật pháp sao. . ."

"Ta không làm sự tình phạm pháp." Lý Phong nhún vai, tiếp theo móc từ trong ngực một viên thuốc màu đỏ: "Uống nó, ta tha cho ngươi một mạng."

Phùng Khôn căng thẳng, khẩn trương hỏi: "Đây là cái gì?"

Lý Phong cười lạnh: "Lục Nguyệt Tan Xác Đan!"

Chương 574. Thăng cấp

Chương 537: Thăng cấp

"Sáu tháng là chết ?" Tiêu Lăng Phi nổi lên hứng thú: "Nghe tên có vẻ rất thú vị, để ta đoán thử xem. . . Đây là một viên độc đan, sau sáu tháng nếu không có giải dược thì sẽ bị tan xác mà chết?"

Sắc mặt Phùng Khôn trắng bệch!

Ngay cả Hứa Mạn và Cao Khiết cũng biến sắc!

Nếu quả thật đúng như Tiêu Lăng Phi suy đoán thì viên đan dược này quá hung ác.

"Thông minh." Lý Phong búng tay, đắc ý nói: " Công hiệu của viên thuốc này chính xác là như vậy, cho nên. . . Phùng Khôn, nếu như ngươi không muốn chết thì uống đi, nếu không thì. . . Hừ hừ."

Phùng Khôn xanh mặt!

Con mẹ nó, không muốn chết thì phải ăn độc đan ? Ăn xong khác nào giao mạng cho Lý Phong ? Vậy thì có khác gì chết ?

Cũng không đúng. . . Thực ra thì ăn độc đan và chết khác nhau xa, ăn xong thì bị Lý Phong sai bảo, không ăn thì bị Diêm Vương sai vặt, không còn được hưởng vinh hoa phú quý. . .

Sắc mặt Phùng Khôn biến ảo mấy lần, sau đó khóc không ra nước mắt nói: "Lý tổng, việc này trái với nhân quyền của nhà nước a. . ."

Không nghe lời là bắt uống thuốc độc, con mẹ nó, nhân quyền ở đâu ? Ngươi còn ác hơn cả thổ phỉ!

"Vậy là ngươi buộc ta phải vi phạm lời ta nói ?" Lý Phong cất độc đan đi, đùa cợt nói: "Để ta mượn tạm cái đầu ngươi đá bóng."

Phùng Khôn: ". . ."

Nếu Lý Phong muốn làm vậy, hắn không có lực lượng phản kháng. . .

"Được, ta ăn!" Phùng Khôn có thể trở thành lão đại của thế giới ngầm Thiên Phủ vì hai nguyên nhân, một là hung ác với người khác, hai là hung ác với mình.

Với tình huống này, hắn chắc chắn sẽ chọn giữ mạng.

Nói xong, Phùng Khôn kiên định lấy viên độc đan từ tay Lý Phong, há miệng nuốt vào.

"Rất tốt." Lý Phong hài lòng gật đầu, cười nói: " Từ giờ trở đi, ta nói gì ngươi phải nghe nấy, cho ngươi làm thì ngươi mới có thể làm, nếu ta không cho ngươi làm thì nhất định không được làm, ngươi biểu hiện tốt, ta sẽ cho ngươi giải dược đúng hạn, nếu không thì. . .!"

Nói đến đây Lý Phong im lặng.

Tuy Lý Phong không nói hết lời, nhưng Phùng Khôn vẫn hiểu vế sau, thân thể hắn không tự chủ được run rẩy, vội vàng bảo đảm nói: "Xin Lý tổng yên tâm, từ nay về sau ngài chỉ hướng Đông ta nhất định không đi hướng Tây! Lời ngài chính là chân lý đời ta!"

Lý Phong hài lòng gật đầu: "Rất tốt."

Tiêu Lăng Phi đứng kế bên lại không vui nói: "Này. . . Thành phố Thiên Phủ là địa bàn của ta, ta đã đồng ý đâu mà ngươi lại thu Phùng Khôn làm tiểu đệ?"

Phùng Khôn mừng thầm trong lòng, Tiêu Lăng Phi cũng là cường giả Siêu Phàm hậu kỳ, nếu nàng và Lý Phong lưỡng bại câu thương, vậy hắn. . . Con mẹ nó, ngư ông đắc lợi cái rắm, độc đan đã nuốt vào bao tử rồi, thôi thì cứ ngoan ngoãn làm tiểu đệ của Lý Phong vậy!

Lý Phong trừng mắt một cái, nói bằng giọng điệu lười biếng: "Nếu ngươi có hứng thú với Phùng Khôn, ta có thể nhường hắn cho ngươi."

Tiêu Lăng Phi liếc Phùng Khôn một cái, lộ vẻ mặt chán ghét nói:

"Quên đi, ta không có chút hứng thú nào với hắn, cho ngươi đó."

Khóe miệng Phùng Khôn giật một cái, trong lòng oán thầm nói: "Má nó, làm như lão tử có hứng thú với ngươi vậy, đồ nữ nhân xấu xí !"

Nếu Tiêu Lăng Phi biết suy nghĩ của Phùng Khôn, nhất định sẽ một chưởng đập Phùng Khôn thành cặn bã, nếu Lý Phong biết suy nghĩ của Phùng Khôn. . . Ha ha, nhất định sẽ phun nước miếng ngập mặt hắn!

Tiêu Lăng Phi còn xấu, thì thế giới này sẽ không có ai đẹp!

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhận được 10 ngàn điểm kinh nghiệm, 500 ngàn điểm tích lũy."

"Đinh, chúc mừng kí chủ đã thăng cấp, đẳng cấp hiện tại là là SS-."

Chương 575. Mưu đồ bí mật

Chương 538: Mưu đồ bí mật

"Thăng cấp rồi sao?"

Trong lòng Lý Phong nở hoa, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Hắn dừng ở Siêu Phàm cảnh đã quá lâu rồi, bây giờ lại được hưởng thụ cảm giác thăng cấp, làm sao không vui cho được ? Chưa nhảy cẫng lên là tốt lắm rồi.

Đúng lúc này, lại có ba âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ, khu mua sắm của hệ thống thăng cấp, đồ vật trong khu mua sắm đã được mở khóa."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, ba lô hệ thống đã thăng cấp."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, khu mua sắm bằng điểm chinh phục đã thăng cấp."

Cũng giống như trước đây, mỗi lần thực lực thăng cấp thì khu mua sắm hệ thống, ba lô hệ thống và khu mua sắm bằng điểm chinh phục đều sẽ thăng cấp.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: SS-

Điểm kinh nghiệm: 500/ 100000

Điểm tích lũy : 5090000

Điểm chinh phục : 399

Kỹ năng: 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Tiên Tung Bộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng

"Mẹ nó, muốn thăng thêm một cấp phải cần 100 ngàn điểm kinh nghiệm!"

Dù đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nhưng sau khi nhìn thấy số kinh nghiệm cần thiết để thăng cấp thì Lý Phong vẫn bị líu lưỡi.

Có điều số lượng kinh nghiệm tăng lên, thì phần thưởng nhiệm vụ của hệ thống cũng sẽ tăng lên, như vậy, con đường đến 10 triệu điểm tích lũy của hắn lại gần thêm một bước.

"Này này. . . Chỉ là thu phục một tên tiểu đệ mà thôi, ngươi có cần cao hứng như vậy không?"

Tiêu Lăng Phi thấy vẻ vui mừng trên mặt Lý Phong, khinh bỉ nói.

Lý Phong vội vàng tắt bảng thông báo hệ thống, nhún nhún vai nói: "Ta không giống như ngươi, có vô số thủ hạ và tiểu đệ."

Phùng Khôn biến sắc, khuôn mặt Tiêu Lăng Phi bình thường, nhưng cảnh giới võ đạo thì mạnh kinh người, và còn được Lý Phong đánh giá cao như vậy, nên hắn cũng rất ngạc nhiên, Tiêu Lăng Phi rốt cuộc là ai?

Thấy Phùng Khôn hiếu kỳ, Lý Phong liền ra vẻ thâm ý sâu sắc hỏi: "Từng nghe qua Phong Vũ Lâu chưa?"

"Phong. . . Phong Vũ Lâu? !" Sắc mặt Phùng Khôn kịch biến!

Tuy Phong Vũ Lâu không thuộc về thế giới thế giới ngầm, nhưng mà Phong Vũ Lâu lại có quan hệ trùng trùng điệp điệp với thế giới ngầm, làm sao Phùng Khôn chưa nghe qua Phong Vũ Lâu cho được ? Truyền thuyết về Phong Vũ Lâu quá nhiều!

Cũng chính vì truyền thuyết quá nhiều, và một số truyền thuyết lại mâu thuẫn với nhau, cho nên Phùng Khôn không biết nhiều về Phong Vũ Lâu, nhưng ít ra hắn có thể xác nhận, Phong Vũ Lâu là một con quái vật mà hắn không chọc nổi!

"Hô" Phùng Khôn thở ra ngụm trọc khí, nghi ngờ nhìn Tiêu Lăng Phi nói: "Nàng và Phong Vũ Lâu có quan hệ gì?"

Lông mày Tiêu Lăng Phi nhíu lại, quay qua nhìn Lý Phong, nàng cũng muốn xem xem Lý Phong sẽ giới thiệu nàng như thế nào.

Lý Phong và Tiêu Lăng Phi nhìn nhau, sau một lúc lâu khóe miệng khẽ nhếch nói: "Nàng à. . . Thân phận của nàng rất cao, nếu nói ra ta sợ sẽ hù chết ngươi."

Sắc mặt Phùng Khôn trắng nhợt: "Đừng nói nàng là. . ."

Lý Phong gật gật đầu, sắc mặt nghiêm trọng nói: "Không sai, nàng là lâu chủ của Phong Vũ Lâu!"

Thân thể Phùng Khôn chấn động, sợ hãi lùi về sau một bước.

Ánh mắt Cao Khiết lạnh lùng, nhìn về phía Lý Phong mang theo mấy phần sát khí.

Mắt Tiêu Lăng Phi sáng lên, trên khuôn mặt nàng có rất nhiều biểu lộ, có phức tạp, có kinh ngạc, có giật mình, có khen ngợi, còn có mấy phần cảnh giác.

Trước đó, Tiêu Lăng Phi chưa bao giờ nói ra thân phận của mình, nhưng mà Tiêu Lăng Phi biết, từ một số biểu hiện của mình, thì Lý Phong đã đoán được thân phận nàng.

Có điều giữa hai người cứ như có một giao kèo vô hình, nàng không nói, Lý Phong cũng không hỏi.

Thân phận lâu chủ của Phong Vũ Lâu không thể coi thường, tuy Long Hồn mắt nhắm mắt mở để Phong Vũ Lâu phát triển, nhưng nếu biết Tiêu Lăng Phi là lâu chủ của Phong Vũ Lâu, thì chắc chắn Long Hồn sẽ có hành động.

Mà Lý Phong là thành viên của Long Hồn, hắn không nói thì thôi, nhưng một khi hắn nói ra thân phận của Tiêu Lăng Phi, vậy thì sau này giữa Lý Phong và Tiêu Lăng Phi sẽ có một khoảng cách vô hình.

Đây là nguyên nhân tại sao Lý Phong đã sớm biết thân phận Tiêu Lăng Phi, nhưng không nói ra, mà Tiêu Lăng Phi cũng không đề cập tới thân phận của mình.

Nhưng mà giao kèo vô hình này đã bị Lý Phong phá mất chỉ bằng một câu nói.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, nên Cao Khiết lộ ra sát khí!

Ngay tại thời điểm bầu không khí vô cùng áp lực, Lý Phong đột nhiên nói tiếp: "Đây là ta đoán thôi, ta cũng không biết đúng hay không."

Vừa nói, Lý Phong vừa nhìn chằm chằm vào Tiêu Lăng Phi.

"Ngươi đoán đúng, ta chính là lâu chủ của Phong Vũ Lâu." Tiêu Lăng Phi ra vẻ bá khí chắp hai tay sau lưng, sau đó cười lạnh: "Bây giờ ngươi đã biết thân phận của ta, ngươi có muốn bắt ta về Long Hồn để lập công không ?"

Nàng không cần thiết phủ nhận, nếu không chẳng phải sẽ khiến người ta nghĩ là nàng sợ Lý Phong?

Phùng Khôn: "? ? ?"

Cái gì. . . Lý Phong là người của Long Hồn? Trời ơi, thành viên của Long Hồn vậy mà lại hứng thú với thế giới ngầm của Thiên Phủ, con mẹ nó chuyện gì đang xảy ra vậy?

Trong nháy mắt khi Tiêu Lăng Phi nói xong câu đó, Cao Khiết lập tức vọt lên một bước che trước người Tiêu Lăng Phi, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Lý Phong, chỉ cần Lý Phong có gì bất thường, nàng sẽ liều chết hộ chủ.

Lý Phong dang hai tay ra, cười khổ nói: "Cái gì mà bắt ngươi về để lập công, ta không phải loại người bạc tình bạc nghĩa như vậy, còn nữa, ngươi mạnh như vậy, có khi ta không phải là đối thủ của ngươi, ta là loại người không thích làm những việc tốn công mà không có kết quả."

Nghe câu này, Cao Khiết và Hứa Mạn thở phào.

Sau mấy lần gặp mặt, các nàng coi nhau là bằng hữu, nếu nhất định phải đấu với nhau thì trong lòng hai người đều sẽ rất khó chịu.

Tiêu Lăng Phi hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói: "Thấy ngươi cũng thức thời, nên buổi tối hôm nay ta sẽ cho ngươi đến nhà ta ăn cơm."

Lý Phong: "? ? ?"

Mặt trời mọc ở hướng tây rồi!

Từ lúc biết Tiêu Lăng Phi đến nay, toàn là Lý Phong mời nàng. . .

"Sao nào, ngươi không vui? Không vui thì thôi, ta càng khỏe." Tiêu Lăng Phi trừng mắt một cái, khó chịu nói.

"Đừng mà, ta tình nguyện." Lý Phong vội vàng vỗ ngực.

Tiêu Lăng Phi hừ lạnh một tiếng, không nói gì thêm.

Sau khi thu phục Phùng Khôn, việc bồi thường cũng rất dễ dàng, Phùng Khôn chấp nhận dùng giá gấp ba để bồi thường cho khách hàng, sau đó bốn người Lý Phong rời khỏi trung tâm mua sắm Thiên Phủ.

Dưới sự đề nghị của Tiêu Lăng Phi, bốn người cùng nhau đi dạo phố cổ vật của Thiên Phủ.

Lúc này, trong một hộp đêm cực lớn của thành phố Thiên Phủ, Cao Phong đang hút xì gà, nói chuyện với hai người đàn ông trung niên.

"Hừ, lâu chủ càng ngày càng quá phận, ta thấy nàng rõ ràng không hề xem trọng lợi ích của chúng ta!"

Cao Phong thổi ra một ngụm khói, nổi giận đùng đùng nói.

"Đúng vậy đó ! Lần trước nhận một đơn hàng ám sát, vậy mà không biết lâu chủ nghe lời xàm ngôn của ai, hủy bỏ đơn đặt hàng, đã vậy còn không trả tiền lại cho khách hàng ! Như thế khác nào đập bảng hiệu của Phong Vũ Lâu!"

Một người đàn ông trung niên có chòm râu dê than thở.

Đúng lúc này, người đàn ông trung niên cuối cùng mặc Đường

trang, trên tay mang nhẫn ngọc cười tủm tỉm nói: "Nếu hai vị đều bất mãn với lâu chủ, tại sao chúng ta không lên làm thay ?"

Nghe câu này, sắc mặt của Cao Phong và người đàn ông có chòm râu dê kịch biến!

Chương 576. Trung Châu Diệp gia

Chương 539: Trung Châu Diệp gia

Phong Vũ Lâu có ba loại "nghiệp vụ", một là giải trí, hai là ám sát, ba là tìm tin tức.

Cao Phong là ông chủ của công ty giải trí Tinh Phong , nên dĩ nhiên là người phụ trách nghiệp vụ giải trí , còn người đàn ông có chòm râu dê là Cơ Phi, người phụ trách nghiệp vụ ám sát .

Còn người cuối cùng là Bách Hiểu Sinh, Ờm. . . Bách Hiểu Sinh là tên hắn tự đặt, còn tên thật của hắn là gì thì rất ít người biết.

Bách Hiểu Sinh, là người phụ trách nghiệp vụ tìm tin tức.

Cứ mỗi cuối tháng, bọn họ sẽ đến thành phố Thiên Phủ để báo cáo cho Tiêu Lăng Phi tình hình tháng vừa qua, trước mỗi lần báo cáo đó bọn họ sẽ gặp nhau trước, để thăm dò ý kiến lẫn nhau.

Qua nhiều năm tiếp xúc , bọn họ từ từ nhận ra đối phương cũng bất mãn với Tiêu Lăng Phi, nếu không thì Cao Phong và Cơ Phi làm sao dám nói ra những câu kia ?

Có điều hai người không nghĩ tới là, Bách Hiểu Sinh còn ác hơn bọn hắn, muốn lật đổ Tiêu Lăng Phi, đây là đại nghịch bất đạo a!

Sau một hồi lâu, Cao Phong thở một hơi, nói ra: "Này. . . Bách huynh, có phải ngươi đang đùa với chúng ta không?"

Cơ Phi ngó trước ngó sau, sau đó nghiêm nghị nói : "Bách huynh, cho dù ba người chúng ta hợp lực cũng không phải là đối thủ của lâu chủ , làm sao để lật đổ? Đừng nói ngươi là tay trong của lâu chủ được phái đến đây để dò xét bọn ta nhé?"

Bách Hiểu Sinh cười một tiếng, đùa cợt nói: "Dò xét? Ta cần dò xét các ngươi sao ? Nếu muốn ta chỉ cần ghi âm những lời đại

nghịch bất đạo mà các ngươi nói trước đưa cho lâu chủ, chẳng phải sẽ dễ dàng hơn nhiều?"

Nghe xong câu này, Cao Phong và Cơ Phi không nói lời nào.

Bách Hiểu Sinh nói không sai , hai người bọn họ đúng là đã nói xấu Tiêu Lăng Phi nhiều lần, hành động này đã là đại nghịch bất đạo .

Nhưng bọn hắn dám nói xấu Tiêu Lăng Phi, là bởi vì vật họp theo loài, cả ba người đều cùng nói, Nếu cả ba cùng nói thì ai dám đi tốt cáo, tố cáo khác nào cầm đá đập vào chân mình ?

"Ta nói này Cao huynh, Cơ huynh, không lẽ các ngươi chịu cả đời luồn cúi dưới váy một người phụ nữ? Hừ, nếu vậy thì đúng là không có cốt khí."

Nói đến đây, Bách Hiểu Sinh cười lạnh một tiếng, đùa cợt nói tiếp : "Nam tử hán đỉnh thiên lập địa, cả đời chỉ quỳ với thiên địa phụ mẫu, làm gì có chuyện quỳ trước mặt một nữ nhân?"

"Nếu Tiêu Lăng Phi là mỹ nữ thì không nói làm gì, nhưng mà khuôn mặt của Tiêu Lăng Phi quá bình thường! Không lẽ các ngươi cam tâm quỳ trước mặt loại nữ nhân này?"

Cao Phong và Cơ Phi liếc nhau, sau đó hừ lạnh nói: "Ai nói Tiêu Lăng Phi có dung mạo bình thường ? Muội muội ta đã nói lâu chủ là quốc sắc thiên hương !"

Nói đến đây, trên mặt Cao Phong lộ ra mấy phần dâm tà .

"Cao huynh, ngươi chỉ nghe chứ không thấy!" Bách Hiểu Sinh đáp lời.

Cơ Phi cũng gật đầu : "Đúng vậy, ai không biết muội muội ngươi trung thành với Tiêu Lăng Phi nhất, biết đâu nàng cố ý nói như vậy để bày ra Mê Hồn Trận với chúng ta ?"

Cao Phong nhíu mày: "Việc này. . ."

Việc Tiêu Lăng Phi rất xinh đẹp là do Cao Khiết nói ra trong một lần lỡ miệng, sau này mặc cho hắn hỏi thế nào, Cao Khiết cũng

không trả lời.

Bí mật này Cao Phong luôn giúp Cao Khiết giấu đi, nhưng giờ nghe Bách Hiểu Sinh và Cơ Phi phân tích, Cao Phong đột nhiên cảm thấy hai người bọn họ nói rất có lý !

Bách Hiểu Sinh cười nhạo nói: "Đừng chần chờ nữa, cho dù Tiêu Lăng Phi thật sự là quốc sắc thiên hương thì sao, chúng ta quỳ gối dưới chân người khác thì làm sao hóa rồng ?"

"Chỉ có tự mình làm chủ, chúng ta mới có thể làm được điều mình muốn, thậm chí là làm một số chuyện hay ho với Tiêu Lăng Phi, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Tiêu Lăng Phi là quốc sắc thiên hương như lời Cao huynh ."

Cao Phong, Cơ Phi gật đầu biểu lộ đồng ý.

Có điều. . .

"Bách huynh, cả ngươi và ta đều biết, Tiêu Lăng Phi là cường giả Siêu Phàm hậu kỳ , ba người chúng ta chỉ là Siêu Phàm sơ kỳ, dù cho hợp lực lại cũng không đủ để nàng nhét kẽ răng, vậy thì làm sao lật đổ nàng được?" Cao Phong nghi ngờ nói .

Sắc mặt Cơ Phi cũng lộ vẻ nghiêm túc : "Ta đã từng thấy Tiêu Lăng Phi giao thủ với người khác, chiến lực nàng mạnh mẽ ngập trời, ta cảm giác nàng là người mạnh nhất dưới Thánh cấp."

Nghe câu này, Bách Hiểu Sinh nhịn không được cười ha hả: "Cho dù nàng thật sự là người mạnh nhất dưới Thánh cấp thì thế nào, nếu có cường giả Thánh cấp ở trước mặt nàng, liệu nàng có cơ hội phản kháng?"

Sắc mặt Cao Phong, Cơ Phi kịch biến!

Bách Hiểu Sinh có ý gì, chẳng lẽ hắn mời được cường giả Thánh cấp trợ giúp? !

Không chờ hai người nói thêm, một cỗ khí tức khủng bố đột nhiên phát ra từ ngoài cửa phòng, sau đó, có một lão giả mặc áo bào xám đi vào.

"Thỉnh an Diệp tiền bối!" Bách Hiểu Sanh vội vàng đứng lên, ôm quyền nói.

Cao Phong, Cơ Phi không dám hỏi nhiều, cũng vội vàng ôm quyền nói: "Thỉnh an Diệp tiền bối!"

Diệp Thừa Phong triệt tiêu khí tức của bản thân, hai tay chắp sau lưng, gật đầu "Ừ" một tiếng, lộ ra phong thái cao nhân .

Sau khi Diệp Thừa Phong ngồi xuống, Bách Hiểu Sinh mới hưng phấn hỏi: "Cao huynh, Cơ huynh, chắc các ngươi đã nghe qua Diệp gia đúng không?"

Cao Phong, Cơ Phi sững sờ, sau đó hoảng sợ nói: "Ngươi nói là. . . Diệp gia ở Trung Châu?"

Thực lực của Diệp gia Trung Châu mạnh hơn Tưởng gia của Tưởng Vận Trúc mấy phần.

Tưởng gia chỉ có Tưởng Hạo Nguyên và Tưởng Hạo Thiên là cường giả Thánh cấp , nhưng Diệp gia lại có ba vị Thánh cấp!

Đời thứ nhất Diệp gia là lão tam Diệp Thừa Phong, một vị cường giả Thánh cấp sơ kỳ , chiến lực hầu như xấp xỉ với Đại Kiều Vị Cửu của Nhật Bản.

Không chỉ như thế, Diệp gia còn có một người tên là Diệp Liên được gả vào một trong tứ đại thế gia đỉnh cấp- Tiêu gia, nàng và Tiêu Nhiên có một cô con gái tên là. . . Tiêu Lăng Nhã!

Bách Hiểu Sinh gật đầu: "Chính là Diệp gia Trung Châu!"

"Không lẽ lời đồn kia là thật ? !"Sắc mặt Cao Phong và Cơ Phi lại biến.

Trong Phong Vũ Lâu có tin đồn, nói Tiêu Lăng Phi là con riêng của Tiêu Nhiên , bởi vì có quan hệ với Tiêu gia nên Phong Vũ Lâu mới có thể phát triển thành quái vật khổng lồ như hôm nay.

Thực hư của tin đồn này thì không ai biết, nhưng ba người Cao Phong thì hoài nghi tin đồn này do Tiêu Lăng Phi cố ý thả ra, để mượn tên tuổi của Tiêu gia, chấn nhiếp những người có ý đồ xấu

muốn động vào Phong Vũ Lâu .

Bây giờ Diệp Thừa Phong đột nhiên xuất hiện, làm cho Cao Phong và Cơ Phi phát hiện, tin đồn này có thể là thật!

Bách Hiểu Sinh khoát tay, cười nói: "Tin đồn là thật hay giả thì không cần đề cập, nhưng mà có Diệp Thừa Phong tiền bối ra tay tương trợ, chắc hai ngươi đã có đủ lòng tin để lật đổ Tiêu Lăng Phi rồi a?"

Hai người Cao Phong liếc nhau, sau đó cùng gật đầu nói: "Lòng tin 100 %!"

Có cường giả nhập Thánh sơ kỳ như Diệp Thừa Phong hỗ trợ, thì việc trấn áp Tiêu Lăng Phi sẽ dễ như trở bàn tay? !

Mắt Bách Hiểu Sinh sáng lên, cười nói: "Rất tốt, vậy chúng ta bàn kế hoạch cụ thể đi. . ."

Chương 577. Càn Khôn Nhất Quyền

Chương 540: Càn Khôn Nhất Quyền

Cùng một thời gian, một chiếc Bentley Mushang màu trắng chậm rãi lái vào một biệt thự.

Đợi xe dừng hẳn, Cao Khiết, Lý Phong, Tiêu Lăng Phi, Hứa Mạn xuống xe.

"Không hổ là lâu chủ Phong Vũ Lâu, quả nhiên có tiền."

Lý Phong đánh giá tòa biệt thự sang trọng trước mắt, cảm thán nói.

Tiêu Lăng Phi lườm hắn một cái, châm chọc nói: "Lý Phong, ngươi đang khen để ta sao? Ngươi là phú hào gia sản 100 tỷ, vậy mà còn nói ta có tiền? Khôi hài!"

Lý Phong sờ mũi một cái, nghiền ngẫm nói: "Gia sản 100 tỷ? Đó là tất cả tư sản cố định, tư sản của Phong Vũ Lâu có bao nhiêu ta không rõ ràng, nhưng ta biết tốc độ kiếm tiền của các ngươi tuyệt đối là nhất lưu!"

Phong Vũ Lâu có ba đại sản nghiệp giải trí, ám sát, tình báo, giải trí không cần nói nhiều, Hứa Mạn mỗi năm đã thu về số tiền quảng cáo khoảng 100~200 triệu, lại thêm các loại phí từ đóng phim ca hát, tham gia chương trình truyền hình. . .

Một năm có thể thu về 4,5 trăm triệu!

Mà Phong Vũ Lâu có bao nhiêu nghệ sĩ? Dù những nghệ sĩ kia kém hơn Hứa Mạn, những được cái số lượng nhiều, năng lực kiếm tiền vẫn tương đối kinh người!

Còn ám sát. . . Hoàn thành một đơn đặt hàng là thu về mấy chục tới mấy trăm triệu, một năm Phong Vũ Lâu có bao nhiêu đơn đặt

hàng?

Mà thu phí tình báo thì Lý Phong không rõ lắm, nhưng chắc hẳn cũng không ít được.

Trừ ba loại nghiệp vụ này, Phong Vũ Lâu khẳng định còn làm nhiều cái khác, Tưởng Vận Trúc đã từng nói, bên trong Phong Vũ Lâu có đủ mọi thành phần.

Tính toán một chút, Phong Vũ Lâu thật đúng là một con quái thú nuốt vàng a!

Tiêu Lăng Phi trợn trắng mắt lườm Lý Phong : "Vậy thì thế nào, Phong Vũ Lâu là của ta, không có quan hệ gì với ngươi~ "

Hai mắt Lý Phong sáng lên, nhún nhún vai rồi giữ yên lặng.

Hiện tại Phong Vũ Lâu đúng là không có quan hệ với hắn, nhưng hắn tin tưởng rất nhanh mình thì sẽ trở thành tân chủ nhân Phong Vũ Lâu, đến lúc đó. . .

Hắc hắc hắc!

Nhìn Lý Phong nở rộ nụ cười xấu xa, Tiêu Lăng Phi không hiểu sao có chút bực bội: "Ngươi tiếp tục cười ngây ngô ở lầu 1 đi! Hứa Mạn, ta dẫn ngươi lên lầu hai thăm quan."

Tiêu Lăng Phi đề nghị chính là điều Lý Phong muốn, ngay sau đó hắn nhìn Hứa Mạn gật đầu, rồi ngồi ở trên ghế sa lon lấy điện thoại di động ra giả bộ bấm bấm.

Hai nàng lên lầu, Lý Phong tiến vào hệ thống, xem xét sự cải biến sau khi hệ thống thăng cấp.

Đầu tiên là ba lô, lúc cấp S có 52 cái ô vuông, mỗi cái ô vuông dung tích 10 m^2.

Lên tới cấp SS-, ba lô thăng cấp thành 64 ô vuông, mỗi ô vuông dung tích 50 m^2.

50 m^2 đã rất lớn rồi, có thể để vào hai chiếc BMW.

Xem xét xong, Lý Phong lại tiến vào khu mua sắm hệ thống.

Càng nhiều đồ vật được mở khóa, công pháp, võ kỹ, kỹ năng, dược vật, đủ loại hàng hoá.

Qua một phen sàng lọc, Lý Phong chọn công pháp cùng võ kỹ.

Công pháp là trụ cột hết thảy, cấp S Lý Phong học tập 《 Chân Nguyên Công 》, bước vào SS- , Lý Phong lựa chọn 《 Khôn Nguyên Công 》.

"《 Khôn Nguyên Công 》: Công pháp này do nhà phát triển kết hợp các loại công pháp thích hợp Thánh cảnh mà thành, so sánh với 《 Chân Nguyên Công 》, 《 Khôn Nguyên Công 》 tạo ra chân khí càng thêm dày đặc, chất lượng gấp mười 《 Chân Nguyên Công 》 !"

"Nói cách khác, cùng một số lượng, chân khí của 《 Khôn Nguyên Công 》 gấp mười lần 《 Chân Nguyên Công 》!"

"Chú thích: Công pháp này có giá bán 10 ngàn điểm tích lũy."

Dung lượng đan điền có hạn, đương nhiên chất lượng chân khí càng cao càng tốt, tính toán sơ bộ, sau khi học tập 《 Khôn Nguyên Công 》 , thực Lý Phong chắc chắn tăng vọt mấy lần!

Ngay sau công pháp là võ kỹ, võ kỹ chú trọng tinh mà không nhiều, chọn tới chọn lui, Lý Phong chỉ chọn ba bản, 《 Càn Khôn Nhất Quyền 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》.

"《 Càn Khôn Nhất Quyền 》: Võ kỹ này do nhà phát triển xem phim anime 《 One-Punch Man 》 rồi đột nhiên minh ngộ, sáng tạo ra sát chiêu cực mạnh ." :))))

"Học được quyền pháp này, đối mặt với địch nhân cảnh giới thấp hơn mình, một quyền liền đánh thành thịt nát, cảnh giới giống nhau nhưng chiến lực thấp hơn mình, thì một quyền có thể đánh thành trọng thương, lại thêm một quyền chắc chắn phải chết, đối mặt với cảnh giới cao hơn mình thì vô hiệu."

"Chú thích: Võ kỹ có giá 8000 điểm tích lũy."

"《 Phương Thốn Chi Gian 》: Thân pháp do nhà phát triển tham khảo thần kỹ thời Thượng Cổ - Súc Địa Thành Thốn mà thành, học tập thân pháp này, có thể lập tức xuất hiện ở nơi cách kí chủ 100m."

"Ghi chú 1: Theo đẳng cấp kí chủ tăng lên, thân pháp cũng sẽ tăng lên tương ứng."

"Ghi chú 2:Thân pháp có giá bán 8000 điểm tích lũy."

"《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》: Võ kỹ này do nhà phát triển căn cứ theo kinh nghiệm bản thân, nghiên cứu ra võ kỹ thích hợp với Thánh cảnh, sau khi sử dụng võ kỹ này, có thể ngăn cản mười đòn toàn lực của võ giả cùng cảnh giới."

"Chú thích: Võ kỹ này có giá bán 8000 điểm tích lũy."

《 Càn Khôn Nhất Quyền 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, có công có thủ có thân pháp, lại thêm công pháp 《 Khôn Nguyên Công 》, hết thảy 34000 điểm tích lũy, Lý Phong không chút do dự liền mua về bốn bản kỹ năng.

Bấm chọn học tập, mấy vệt sáng trắng lóe lên trong bộ não Lý Phong, bốn cái kỹ năng đều được hắn nắm giữ.

Ngay sau đó, Lý Phong cảm giác chân khí trong đan điền ngưng luyện dày đặc hơn rất nhiều, nếu như trước đó chân khí trong đan điền giống nước mưa, vậy giờ phút này chân khí trong đan điền đã đậm đặc tựa như rượu ngon chôn giấu nhiều năm, gần như hóa thành thể rắn.

Bóp bóp nắm đấm, Lý Phong cảm thấy một luồng sức mạnh cuồng bạo du tẩu trong cơ thể, cỗ lực lượng này so với trước đó còn mạnh gấp mười lần có dư!

Lực lượng bạo tăng, làm hắn có một loại xúc động muốn tìm địch thủ đấm nhau một trận!

"Hô" Lý Phong phun ra một ngụm trọc khí, đè xuống cảm giác kích động này, tiếp theo nói thầm: "Nhìn xem khu mua sắm bằng điểm chinh phục có kỹ năng gì mới không."

So sánh với kỹ năng trong khu mua sắm hệ thống, khu mua sắm bằng điểm chinh phục có kỹ năng càng mạnh hơn, cho nên Lý Phong rất chờ mong.

Tiến vào khu mua sắm bằng điểm chinh phục, Lý Phong liền phát hiện Xuyên tường, Ẩn thân, Thấu thị, Độn địa lại thăng cấp, lên tới đỉnh cấp, từ mặt chữ mà nói, đây chính là đẳng cấp tối cao của mấy kỹ năng này, bởi vì trước khi mua sắm không cách nào xem xét , cho nên Lý Phong không biết những kỹ năng đó đã cải biến tới trình độ nào.

"Vẫn nên xem thử cái khác trước đã."

Lý Phong trầm ngâm, mua kỹ năng mới toanh —— 《 Đồng Hồ Cát 》.

Nhìn thấy tên kỹ năng, trong lòng Lý Phong liền không nhịn được cuồng loạn, cái này rất rõ ràng là một bản kỹ năng có quan hệ với pháp tắc thời gian a!

Không gian truyền tống đã có, nếu lại nắm giữ kỹ năng khống chế thời gian, vậy hắn sẽ trâu bò tới mức nào!

Chương 578. Đồng Hồ Cát

Chương 541: Đồng Hồ Cát

Khác với công pháp và võ kỹ được mua từ điểm tích lũy , kỹ năng được mua từ điểm chinh phục chỉ có thể xem số điểm tiêu hao, chứ không nhìn được thông số giới thiệu của kỹ năng.

"100 điểm chinh phục. . . Kỹ năng này có vẻ rất mạnh."

Lý Phong lẩm bẩm, trong mắt có hào quang.

Cứu Vãn Nữ Thần Hệ Thống Trailer

《 Thuật truyền tống không gian》 và 《 Vầng sáng vô địch》 đều có giá là 50 điểm chinh phục mà đã mạnh như thế, kỹ năng này mất đến 100 điểm chinh phục, không biết sẽ ghê gớm đến mức nào?

Thật là đáng mong chờ !

Sau đó, Lý Phong mang theo tâm lý mong chờ dùng 100 điểm chinh phục, mua 《Đồng Hồ Cá》 .

《Đồng Hồ Cát》: Một hôm nọ, nhà phát triển hệ thống quan sát thiên địa biến hóa, nhật nguyệt giao thoa, bỗng nhiên minh ngộ được pháp tắc thời gian, nhờ vậy sáng tạo ra mấy kỹ năng có thể khống chế thời gian, 《Đồng Hồ Cát》 là một trong số đó."

"Sau khi học xong kỹ năng này, mỗi lần kí chủ sử dụng có thể làm chậm thời gian đi 10 lần."

"Chú thích 1: Kỹ năng này cần tốn 100 điểm chinh phục."

"Chú thích 2: Mỗi lần sử dụng kỹ năng này cần tiêu hao 1000 điểm tích lũy, thời gian sử dụng là 10 giây, 1 ngày chỉ có thể sử dụng một lần."

Nhìn đến đây, Lý Phong nhíu mày, sức mạnh của kỹ năng này

kém xa so với tưởng tượng của hắn !

Đương nhiên, việc hắn nghĩ vậy là do hắn chưa hiểu rõ kỹ năng mà thôi. . .

"Hệ thống này, làm chậm thời gian gấp mười lần là sao, chỉ có hiệu quá đối với ta, hay là có hiệu quả với tất cả mọi người ?"

"Còn nữa. . . Thời gian sử dụng 10 giây nghĩa là 10 giây trong thực tế, hay là 10 giây trong lúc sử dụng ?"

Lý Phong hỏi.

"Kỹ năng này có hiệu quả với người sử dụng kỹ năng, thời gian 10 giây là thời gian thực tế."

Hệ thống trả lời rành mạch.

Mắt Lý Phong sáng lên, gật đầu: "Nghĩ lại thì kỹ năng này có vẻ rất mạnh. . ."

Đối với thời gian bên ngoài thì chỉ có 10 giây, nhưng đối với hắn khi dùng kỹ năng này thì sẽ là 100 giây!

Với một cường giả Thánh cấp, 100 giây có thể làm rất nhiều thứ !

Trong lúc đang đấu với kẻ địch mà sử dụng kỹ năng này, thì tốc độ ra đòn của kẻ địch sẽ chậm đi 10 lần và tốc độ công kích của hắn thì lại được tăng lên 10 lần !

100 điểm chinh phục, đáng đồng tiền bát gạo!

Sau khi học kỹ năng, một tia sáng lóe qua trong đầu Lý Phong, trong đầu hắn có thêm một đoạn trí nhớ về《Đồng Hồ Cát》.

Công pháp, võ kỹ, thân pháp, kỹ năng. . . Hoặc là thay đổi hoặc là gia tăng, đều làm cho Lý Phong có cảm giác súng được đổi sang pháo dàn.

Nếu hiện tại hắn gặp Đại Kiều Uy Cửu, Lý Phong tin rằng chỉ trong 10 giây hắn có để đánh Đại Kiều Uy Cửu thành đống thịt

vụn!

"A, không ngờ Lý tổng rất biết nghe lời, nói ngươi ngồi đây thì ngươi liền ngoan ngoãn ngồi, đúng là bé ngoan a ~ "

Đúng lúc này, một âm thanh nhạo báng truyền đến từ cầu thang.

Lý Phong tắt hệ thống nhìn sang, thì thấy được Tiêu Lăng Phi cùng với Hứa Mạn và Cao Khiết đang đi xuống.

Lý Phong trừng mắt một cái, bất đắc dĩ nói: "Ta nói này. . . Tiêu đại tiểu thư, có phải ngươi cố ý mời ta đến đây để trêu chọc ta không?"

Tiêu Lăng Nhã che miệng cười nói: "Làm gì có ! Ta muốn nịnh nọt ngươi nên mới mời ngươi tới nhà a~!"

Khóe miệng Lý Phong giật một cái: "Nịnh nọt? Sao ta không có chút cảm giác được nịnh nọt nào vậy ?"

Thái độ này của Tiêu Lăng Phi mà cũng gọi là nịnh nọt ?!!!

Tiêu Lăng Phi nhún vai: "Tin hay không thì tùy."

Lý Phong: ". . ."

Hứa Mạn và Cao Khiết đứng sau lưng Tiêu Lăng Phi nhìn nhau cười khổ.

Lúc này, bốn người ở phòng khách vừa uống trà vừa nói chuyện linh tinh, nhìn như là bạn cũ tụ họp, bầu không khí rất hòa hợp.

Đến 6 giờ tối, thì tiếng chuông của vang lên.

"Ô, chắc thức ăn ta đặt đã giao đến, ngươi đi mở cửa đi." Tiêu Lăng Phi nhìn Lý Phong nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Tại sao tiểu gia phải đi mở cửa ? !

"Thức ăn mà ta đặt là từ một nhà hàng cao cấp." Tiêu Lăng Phi ngạo nghễ nói.

Biệt thự lớn như vậy nhưng chỉ có nàng và Cao Khiết ở, nên bình thường hai người ăn cơm cũng chỉ ăn đồ ăn thường ngày, bây giờ mời Lý Phong và Hứa Mạn đến nhà ăn cơm, mà Tiêu Lăng Phi lại lười xuống bếp làm món cầu kỳ, tay nghề của Cao Khiết thì không tới nơi tới chốn, nên đành đặt thức ăn bên ngoài. . .

Nhưng mà món ăn của nhà hàng này rất tốt, vả lại còn có dịch vụ đặc biệt là gửi đầu bếp đến để nấu trước mặt khách, vừa ăn vừa xem biểu diễn, cảm giác rất lý thú!

"Cho dù là nhà hàng cao cấp, thì nó cũng là thức ăn mà thôi. . ."

Lý Phong lầu bầu, không cam tâm tình nguyện ra mở cửa.

20 phút sau, trong nhà hàng của biệt thự.

"Ta là đầu bếp thâm niên nhất của nhà hàng, tên Từ Tăng, hôm nay được cử đến để biểu diễn cho mọi người."

"Vân du thủy chuyển. . . Kim Xà quấn thân. . . Cuối cùng là Lăng Ba vi bộ. . ."

Tiêu Lăng Phi rất hứng thú nhìn Từ Tăng biểu diễn, thỉnh thoảng vỗ tay khen hay: "Hay, quá đẹp ! Rất tốt! Oa, cái này tốt cái này tốt, ta thích!"

Lý Phong: ". . ."

Mục đích của Tiêu Lăng Phi khi đặt thức ăn của nhà hàng này chẳng lẽ là vì nhìn Từ Tăng biểu diễn?!

Một giờ sau, bữa tối "long trọng" và “náo nhiệt” đã xong, Tiêu Lăng Phi ngay lập tức muốn đuổi khách.

"Ăn cũng ăn rồi, chơi cũng chơi rồi, hai vị lăn đi."

Tiêu Lăng Phi cầm khăn chùi khoé miệng nói.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, nói: "Cách nịnh nọt của ngươi quả là rất đặc biệt."

Tiêu Lăng Phi trừng mắt, đang định cãi nhau tay đôi với Lý

Phong, thì tiếng chuông cửa lại vang lên.

"Đừng nói là. . . Ngươi lại gọi thêm một phần thức ăn nữa nhé ?" Sắc mặt Lý Phong khá quái dị.

"Ăn cái đầu ngươi, dáng người bản tiểu thư tốt như vậy, nhìn giống người ăn nhiều sao?" Tiêu Lăng Phi cười lạnh.

Nhưng mà Tiêu Lăng Phi cũng không rõ ràng, người biết nàng ở đây không nhiều, vả lại thời điểm này cũng khá nhạy cảm, ai lại tìm đến, chẳng lẽ là Từ Tăng quay lại?

Nghĩ đến đây, Tiêu Lăng Phi nháy mắt với Cao Khiết, Cao Khiết lập tức đi ra cửa xem xét tình huống.

Một phút sau, Cao Khiết quay lại, ghé vào tai Tiêu Lăng Phi nói: "Tiểu thư, là Cơ Phi và Bách Hiểu Sinh."

Lông mày Tiêu Lăng Phi nhíu lại, trên mặt hiện vẻ không vui nói: "Hình như ta đâu có gọi bọn họ đến?"

"Đúng vậy, ngài không gọi bọn họ." Cao Khiết cẩn thận trả lời.

"Không lẽ bọn họ có chuyện quan trọng muốn báo cáo?" Tiêu Lăng Phi lộ vẻ suy nghĩ.

Cao Khiết cúi đầu giữ yên lặng.

Tiêu Lăng Phi lắc đầu cười một tiếng, nói: "Lý Phong, Hứa Mạn, các ngươi lên lầu hai nghỉ ngơi chút đi, ta có khách."

Chương 579. Bức thoái vị

Chương 542: Bức thoái vị

"Có khách?" Lông mày Lý Phong nhướng lên, nửa thăm dò, nửa trêu chọc hỏi: "Khách không mời mà tới?"

Khuôn mặt Tiêu Lăng Phi lạnh lùng nói: "Những thứ không nên hỏi thì đừng hỏi, nhanh lên lầu đi, nếu không bản tiểu thư sẽ ném ngươi ra khỏi cửa."

Vừa nói, Tiêu Lăng Phi vừa làm động tác ném người.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, cái trán đen lại: "Bạo lực như ngươi sẽ ế chồng cả đời!"

Cao Khiết lộ vẻ tán đồng, định gật đầu phụ họa, nhưng lại phát hiện Tiêu Lăng Phi trừng mắt, liền nhanh trí giả bộ không nghe thấy gì hết.

Lúc này Tiêu Lăng Phi mới hừ một tiếng, nhìn Lý Phong nói: "Ai cần ngươi lo! Nhanh đi lên, đừng ảnh hưởng bản tiểu thư làm việc!"

Lý Phong nhún nhún vai, nắm tay Hứa Mạn đi lên lầu hai.

Sau khi cửa phòng ngủ đóng lại, Tiêu Lăng Phi mới khoát tay nói: "Cho bọn hắn vào."

Vừa nói, Tiêu Lăng Phi vừa bố trí bức tường chân khí, đề phòng lát nữa bị Lý Phong nghe thấy cuộc trò chuyện.

Cao Khiết gật đầu, đi đến phòng khách, mấy phút sau, Cao Khiết dẫn ba người Cao Phong tới.

"Thuộc hạ Cao Phong (Cơ Phi, Bách Hiểu Sinh) thỉnh an lâu chủ!"

Ba người Cao Phong cách Tiêu Lăng Phi khoảng ba mét, ôm

quyền cúi người nói.

"Ừm." Tiêu Lăng Phi gật gật đầu, lạnh lùng hỏi: "Hôm nay không phải thời điểm báo cáo hàng tháng, tại sao các ngươi lại đột nhiên đến đây, có việc gì khẩn cấp sao?"

Cơ Phi và Bách Hiểu Sinh nhìn Cao Phong một cái, lúc này Cao Phong mới cắn răng nói: "Bẩm lâu chủ, đúng là chúng ta có chuyện quan trọng muốn báo cáo."

"A." Tiêu Lăng Phi lạnh lùng gật đầu, ngả thân thể về sau, dựa vào ghế sa lon, hai chân bắt chéo: "Nói đi, có chuyện gì."

Thái độ lạnh nhạt của Tiêu Lăng Phi làm cho ba người Cao Phong rất khó chịu, mẹ nó, Tiêu Lăng Phi chỉ là mạnh hơn bọn hắn mấy cấp bậc nhỏ mà thôi, những phương diện khác có gì hơn được?

Nếu không phải ba người bọn hắn tận tâm tận lực phát triển Phong Vũ Lâu, làm sao Phong Vũ Lâu có thể phát triển đến trình độ hiện nay ? Làm sao Tiêu Lăng Phi có thể rảnh rỗi làm bà chủ như vậy ? !

Huống chi. . . Tiêu Lăng Phi là nữ nhân, sau này sẽ phải lấy chồng, đến lúc đó chẳng lẽ Phong Vũ Lâu lại có thêm một lâu chủ? Khi nào bọn hắn mới có thể ngóc đầu?

Không ai muốn làm hạ nhân mãi mãi, nhất là ba người đàn ông mà lại bị một nữ nhân đè đầu cưỡi cổ, càng là không thể chấp nhận!

Việc này, chính là nguyên nhân chính khiến bọn họ bất mãn với Tiêu Lăng Phi!

Đương nhiên, ba người Cao Phong đều là lão hồ ly, dù có bất mãn trong lòng, nhưng vẫn không biểu hiện ra trên mặt.

Cao Phong nhíu mày, nửa muốn nửa không nói: "Lâu chủ, là như vầy, sau khi việc của Lâm Dương được truyền ra, làn sóng bất mãn liên tục lan tràn trong đám nghệ sĩ, bọn họ cảm thấy công ty xử phạt Lâm Dương quá nặng. . ."

"Cho nên?" Tiêu Lăng Phi cười lạnh ngắt lời Cao Phong.

"Cho nên. . ." Cao Phong dừng một chút, sau đó thở dài, rồi mới lên tiếng: "Ta muốn xin lâu chủ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, cho Lâm Dương cơ hội để hối cải, làm lại từ đầu!"

Cao Khiết đứng sau lưng Tiêu Lăng Phi nhịn không được nhíu mày, nàng biết rõ tính khí của Tiêu Lăng Phi, lời nói ra như bát nước đổ đi, không bao giờ có chuyện thu hồi.

Ừm . . Vụ cá cược với Lý Phong là ngoại lệ. . .

Ca ca nói như vậy làm cho nàng có cảm giác không tốt, chỉ sợ là sẽ chọc giận tiểu thư. . .

Quả nhiên, sắc mặt Tiêu Lăng Phi phát lạnh, không vui nói: "Vì việc này mà ngươi tới tìm ta?"

Việc này chỉ là lông gà vỏ tỏi, còn lâu mới được gọi là khẩn cấp!

Nếu như chỉ vì chuyện nhỏ này mà Cao Phong tìm đến để báo cáo với nàng, nàng sẽ nổi bão ngay!

Sắc mặt Cao Phong biến ảo mấy lần, sau đó lộ vẻ kiên định nói: "Đúng."

"Ồ?" Lông mày Tiêu Lăng Phi nhíu lại, quay qua nhìn Cơ Phi và Bách Hiểu Sinh, hỏi: "Các ngươi tới đây là muốn báo cáo chuyện gì?"

Khóe miệng Cơ Phi khẽ nhếch, cười nói: "Ta muốn cổ vũ cho Cao huynh."

"Ta cũng vậy." Bách Hiểu Sinh nói theo.

Ánh mắt Tiêu Lăng Phi lạnh lùng, khí tức trên thân thể bùng nổ , Sau đó Tiêu Lăng Phi thúc giục cỗ khí tức này ép về phía ba người Cao Phong.

Ba người Cao Phong bị cỗ khí tức này đè ép, sắc mặt đỏ lên, nhưng ba người vẫn cắn răng kiên trì, có điều, dù sao bọn họ chỉ là Siêu Phàm sơ kỳ, không thể đối kháng nổi với khí tức của Tiêu

Lăng Phi, nên thân bất do kỷ quỳ một chân xuống.

Sau đó Cơ Phi tức giận nói: "Lâu chủ, chúng ta làm gì sai, sao ngươi đối xử với chúng ta như thế?"

"Đúng vậy, lâu chủ, ngươi muốn trừng phạt chúng ta cũng phải giải thích lí do!" Cao Phong cũng bất mãn nói.

Bách Hiểu Sinh cười lạnh lắc đầu: "Hai vị, các ngươi không cảm thấy thắc mắc của các ngươi rất ngu ngốc sao, nàng là lâu chủ, muốn trừng phạt chúng ta thì cần gì lý do?"

Nghe xong câu này, biểu hiện trên mặt Tiêu Lăng Phi càng khó coi hơn!

Ngay cả Cao Khiết cũng lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Từ lúc ba người đến đây, Tiêu Lăng Phi đã cảm thấy có gì đó không đúng, đến lúc Cao Phong nói ra vấn đề, thì cảm giác này càng mãnh liệt hơn.

Đến lúc này Bách Hiểu Sinh lại nói như thế, Tiêu Lăng Phi có thể kết luận, ba người Cao Phong tới đây không phải để báo cáo, mà là. . . Tạo phản!

Có điều Tiêu Lăng Phi nghĩ mãi mà không rõ, ba người Cao Phong chỉ là Siêu Phàm sơ kỳ, cho dù ba người liên thủ cũng không phải là đối thủ của nàng, vậy tại sao ba người dám làm phản? Không lẽ nàng đoán sai?

"Hình như các ngươi rất bất mãn với ta?"

Tiêu Lăng Phi tiếp tục phóng thích khí tức, lạnh lùng nói.

Cao Khiết biến sắc, liên tục nháy mắt với Cao Phong, hi vọng bọn họ nói câu gì đó để cứu vãn tình hình, làm cho tiểu thư nguôi giận.

Có điều Cao Phong giả vờ không nhìn thấy, lạnh lùng nói: "Lâu chủ, ta cảm thấy cách làm của ngươi hôm nay không đúng."

Cơ Phi nói tiếp: "Lâu chủ, ngươi và Lý Phong của Osvili có quan

hệ thân mật đúng không ? Nếu không tại sao ngươi lại giúp hắn?"

"Lâu chủ cũng đã 30 tuổi, cũng nên tìm người đàn ông của mình, nhưng mà không lẽ ánh mắt Lý Phong có vấn đề hay sao ? Hay là. . . Lâu chủ dùng vũ lực để ép hắn làm nam nhân của ngươi?" Nói đến đây, Bách Hiểu Sinh cười rộ lên một cách âm hiểm, trong tiếng cười mang theo sự khinh miệt và trào phúng.

"Oanh "

Tiêu Lăng Phi đứng dậy, khí tức trên thân thể cũng tăng vọt gấp mấy lần : "Bách Hiểu Sinh, ngươi muốn chết!"

"Phù phù "

Dưới sự "chiếu cố" của Tiêu Lăng Phi, Bách Hiểu Sinh bị ép đến mức quỳ hai đầu gối xuống đất, sắc mặt tái nhợt.

Cao Phong và Cơ Phi cũng cảm thấy sức ép trên thân thể lên đột nhiên tăng lên, rất vất vả mới trụ được.

"Đại ca, ngươi muốn làm gì, mau xin lỗi tiểu thư đi!"

Cao Khiết vội vàng lên tiếng thuyết phục.

"Tiểu muội, ngươi cam tâm làm nô lệ sao? Ta không cam tâm!" Cao Phong rống to.

"Hôm nay, ba người chúng ta muốn tiêu diệt Tiêu Lăng Phi, để lên làm lâu chủ!" Cơ Phi cũng rống lên.

Bách Hiểu Sinh đang quỳ rạp dưới đất cười ha ha một tiếng, la lớn: "Mời Diệp tiền bối chủ trì công đạo cho chúng ta!"

Vừa nói xong, một thân ảnh giống như một trận cuồng phong xông tới, đồng thời, một cỗ khí tức khủng bố xuất hiện trong phòng khách.

Đây là khí tức của cường giả Thánh cảnh!

Sắc mặt Tiêu Lăng Phi, Cao Khiết kịch biến!

Chương 580. Cứu vãn Tiêu Lăng Phi

Chương 543: Cứu vãn Tiêu Lăng Phi

Trên lầu hai của biệt thự, căn phòng thứ ba từ trái sang phải.

"Không biết là ai mà thần thần bí bí, không dám cho người ta biết, chắc chắn có gì đó không đúng, có khi nào là. . . Người tình của Tiêu Lăng Phi?"

Lý Phong sờ cằm, suy đoán.

Hứa Mạn: ". . ."

Bạn trai thì nói bạn trai, có gì lạ đâu, sao phải tò mò như thế!

"Ngươi nói xem chúng ta có nên nhìn lén một chút không ?" Lý Phong nháy mắt ra hiệu nói, làm cho người khác cảm giác rằng hắn đang rất hưng phấn.

Vì Tiêu Lăng Phi đã dựng lên bức tường chân khí, cho nên không biết bên ngoài phát sinh cái gì.

Khóe miệng Hứa Mạn giật một cái: "Không được đâu, lỡ bị phát hiện sẽ rất xấu hổ."

"Ta có cách để không bị phát hiện. . ." Nói đến đây Lý Phong không nhịn được, cười hắc hắc.

Hắn có Thuật Ẩn Thân, Thuật xuyên tường, nên chắc chắn sẽ không bị Tiêu Lăng Phi phát hiện, nhưng mà Hứa Mạn thì không có a.

Mà hắn cũng không thể sử dụng hai thuật này trước mặt Hứa Mạn, nếu không thì giải thích như thế nào? Nói là mình có hệ thống?

Lý Phong thở dài bỏ đi ý nghĩ nhìn lén.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn kiểm tra hay không ?"

Lý Phong nhíu mày, tự nói: "Tại sao lại có nhiệm vụ vào thời điểm này, cứu nữ thần nào đây?"

Sau khi trải qua việc của Tưởng Vận Trúc, mỗi lần có nhiệm vụ đột xuất thì trong lòng Lý Phong lại lo lắng.

"Kiểm tra!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tiêu Lăng Phi (1) "

"Mô tả nhiệm vụ: Cứu Tiêu Lăng Phi từ trong tay Diệp Thừa Phong, giết chết hoặc trấn áp Diệp Thừa Phong, Cao Phong, Cơ Phi, Bách Hiểu Sinh, bảo đảm sự an toàn cho Tiêu Lăng Phi, nếu nhiệm vụ thất bại, trừ 2 triệu điểm tích lũy."

"Phần thưởng nhiệm vụ: 10 ngàn điểm kinh nghiệm, 1 triệu tích lũy, 20 điểm chinh phục."

Sau khi xem xong giới thiệu, Lý Phong liền sững sờ.

Sao lại là nhiệm vụ cứu vãn Tiêu Lăng Phi?

Tiêu Lăng Phi là ai? Lâu chủ Phong Vũ Lâu, cường giả Siêu Phàm hậu kỳ, đây lại là địa bàn của nàng, có thể gặp nguy hiểm gì?

"Chẳng lẽ nội bộ Phong Vũ Lâu xảy ra vấn đề?"

Lý Phong sờ cằm tự hỏi.

Diệp Thừa Phong, Cơ Phi, Bách Hiểu Sinh là ai thì Lý Phong không biết, nhưng mà hắn biết rất rõ Cao Phong, Cao Phong là thủ hạ của Tiêu Lăng Phi!

Nhiệm vụ yêu cầu hắn trấn áp hoặc giết chết Cao Phong, điều

đó có nghĩa là Cao Phong đã phản bội Tiêu Lăng Phi !

Ba người kia có khi nào cũng là người của Phong Vũ Lâu không ? Nếu như cũng là người của Phong Vũ Lâu, thì người làm lâu chủ như Tiêu Lăng Phi quá thất bại!

Mấy tháng trước, Tiêu Lăng Phi vẫn còn là cường giả mà Lý Phong chỉ có thể ngước nhìn, bây giờ. . . Tiêu Lăng Phi gặp phải nguy hiểm, phải nhờ Lý Phong cứu.

Nhân sinh thay đổi, nghiêng trời lệch đất a!

"Mạn Mạn, bên ngoài hình như xảy ra biến cố ngoài ý muốn, ngươi đợi ta ở đây, đừng đi đâu cả, ta ra ngoài xem xét tình huống."

Nói xong Lý Phong vừa định đi ra thì Hứa Mạn vội vàng kéo hắn lại, lo lắng hỏi: "Có gì nguy hiểm không ?"

Tuy nàng không biết tại sao Phong biết bên ngoài có biến cố, nhưng nghe cách Lý Phong nói thì nàng đã đoán được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Lý Phong dùng tay bóp nhẹ cái mũi của Hứa Mạn, bất mãn nói: "Không tin chồng của ngươi sao? Muốn ăn đòn! Tạm thời ghi nợ lại, đợi tối nay quay về khách sạn ta sẽ đánh bù."

Khuôn mặt Hứa Mạn đỏ lên, giả bộ sợ hãi nói: "Không muốn đâu, người ta sợ đau."

Lý Phong rất muốn nói thêm mấy câu tình tứ với Hứa Mạn, nhưng tình thế nguy cấp, hắn không thể trò chuyện nhiều, chỉ có thể an ủi Hứa Mạn một câu, sau đó quay người ra khỏi phòng.

Thời gian quay trở về ba phút trước.

Lúc Diệp Thừa Phong xuất hiện, trái tim Tiêu Lăng Phi liền trầm hẳn xuống.

Ba người Cao Phong cấu kết một tên cường giả Thánh cảnh! Bọn họ muốn đẩy nàng vào chỗ chết sao ?

"Tiêu Lăng Phi, không nghĩ đến ta sẽ tới nơi này đúng không ?"

Diệp Thừa Phong để tay trái trước ngực, tay phải để ngược sau lưng, ra dáng cao nhân nói.

Tiêu Lăng Phi trừng mắt một cái, khinh thường nói: "Ngươi là ai, ta quen ngươi sao, ngươi dám dùng giọng điệu này nói chuyện với ta?"

Tuy ngoài mặt nàng trấn định bình tĩnh, vẫn còn tâm tình để trào phúng Diệp Thừa Phong, nhưng thực ra nội tâm đã hoảng loạn!

Mẹ nó, người tới là họ Diệp, cách nói chuyện lại giống như mấy lão đạo sĩ, chắc chắn là người của Diệp gia Trung Châu.

Diệp gia Trung Châu có đại thù với nàng, tên họ Diệp kia chắc chắn đến để giết nàng, hắn là Thánh cảnh, điều này nghĩa là gì? Nghĩa là khả năng chạy thoát của nàng gần như bằng không!

"Đáng chết, không lẽ hôm nay bản tiểu thư phải chết ở đây? Đừng a, bản tiểu thư còn chưa được nếm mùi nam nhân!"

Tiêu Lăng Phi âm thầm lo lắng.

Tuy Tiêu Lăng Phi cảm thấy nam nhân không có ai tốt, nhưng nàng cũng muốn làm thịt một tên xem sao !

Không cần kinh ngạc, Tiêu đại tiểu thư chính là bá đạo như vậy!

Nếu nam nhân đã có thể làm thịt nữ nhân, tại sao nữ nhân không thể đưa nam nhân lên giường? Nam nữ bình đẳng a!

Còn vấn đề nếu làm vậy thì nam nhân sẽ bị thiệt thòi hay là nữ nhân bị thiệt thòi . . . Còn cần phải nói sao? Người nào bị làm thịt thì người đó thiệt thòi!

Sắc mặt Diệp Thừa Phong hơi biến đổi, sau đó lắc đầu bật cười nói: "Không hổ là nữ nhi của Nhậm Tiểu Lôi, đúng là nhanh mồm nhanh miệng y như nàng!"

Vừa nghe cái tên "Nhậm Tiểu Lôi", sắc mặt Tiêu Lăng Phi kịch

biến.

Cao Khiết và ba người Cao Phong cũng biến sắc, chỉ khác là, trên mặt Cao Khiết có nét hồi tưởng, mà trên mặt ba người Cao Phong thì là giật mình và nghi hoặc.

Tiêu Lăng Phi siết chặt bàn tay, cắn răng nói: "Người Diệp gia không có tư cách nhắc tên mẹ ta."

Bách Hiểu Sinh giận dữ mắng lại: "Dám xem thường Diệp gia, Tiêu Lăng Phi, ngươi thật lớn mật!"

Cơ Phi cũng cười lạnh nói: " Diệp gia Trung Châu là cổ võ thế gia loại lớn, có ba vị cường giả Thánh cấp, ngươi lấy đâu ra tư cách xem thường Diệp gia? !"

Cao Phong cũng cười lạnh nói: "Tiêu Lăng Phi, đến bây giờ mà ngươi vẫn còn càn rỡ ? Ngươi không hiểu tình hình hiện tại hay sao ? Vẫn nghĩ mình là lâu chủ của Phong Vũ Lâu? Đừng ngu ngốc nữa ! Hôm nay ngươi chắc chắn phải chết, vị trí lâu chủ của Phong Vũ Lâu cũng nên đổi thành ba người chúng ta."

Nói đến đây, Cơ Phi, Bách Hiểu Sinh đều cười như điên.

"Đại ca, ngươi làm sao có thể như vậy? Tiểu thư nàng chưa từng bạc đãi ngươi a!" Cao Khiết đau lòng nói.

Cao Phong nhíu mày: "Tiểu muội, ngươi làm nô tài lâu đến mức phát nghiện rồi sao? Cho dù ngươi có trung thành đến đâu thì nàng cũng chỉ xem ngươi là nô tài! Mau đi ra sau lưng ta, đừng để Diệp tiên sinh gây tổn thương tới ngươi."

Thân thể Cao Khiết chấn động, hai mắt nhắm lại, sau một lúc lâu mới từ từ mở ra nói: "Tiểu thư, ta ở lại cản bọn hắn, ngươi mau đi đi!"

Nói xong, Cao Khiết liền vọt về phía Diệp Thừa Phong.

Tiêu Lăng Phi sợ hãi la lên: "Cao Khiết! Trở về!"

Cao Phong cũng sợ hãi, Cao Khiết chỉ là Tông Sư hậu kỳ, vậy mà chủ động phóng về phía Thánh cảnh sơ kỳ Diệp Thừa Phong, hành

vi này khác gì lấy trứng chọi đá!

Diệp Thừa Phong cười lạnh một tiếng, khua tay giống như đập một con ruồi, làm Cao Khiết lập tức bay thẳng ra ngoài!

Lúc thân thể còn đang bay giữa không trung, Cao Khiết liền phun ra một ngụm máu tươi!

"Cao Khiết!" Tiêu Lăng Phi nứt cả mí mắt, quay đầu nhìn Diệp Thừa Phong, giận dữ hét lên: "Họ Diệp kia, bản tiểu thư liều mạng với ngươi!"

Nói xong, Tiêu Lăng Phi phóng về hướng Diệp Thừa Phong!

(chương cuối ra lúc 10h tối)

Chương 581. Phi Hỏa Lưu Tinh

Chương 544: Phi Hỏa Lưu Tinh

"Tiểu thư!!!!!!!!"

Cao Khiết nhìn thấy Tiêu Lăng Phi phóng tới Diệp Thừa Phong, lập tức hoảng sợ đến mức hồn bay lên trời, lên tiếng kinh hô!

Diệp Thừa Phong rõ ràng là nương tay, nếu không Cao Khiết đã sớm thành một bãi bùn nhão.

Thấy thế, Cao Phong thở phào, hắn tuy rằng bất mãn Cao Khiết trung thành với Tiêu Lăng Phi, nhưng Cao Khiết dù sao cũng là muội muội ruột, hắn không muốn thấy Cao Khiết xảy ra chuyện.

Một bên khác, Cơ Phi, Bách Hiểu Sinh dữ tợn cười ra tiếng.

Tiêu Lăng Phi phóng tới Diệp Thừa Phong khác gì lấy trứng chọi đá?

Đối với Thánh cấp mà nói, Tông Sư hậu kỳ hay là Siêu Phàm hậu kỳ gần như không có khác nhau, đều là một quyền tan xác!

"Muốn chết!"

Diệp Thừa Phong không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, đưa tay vỗ ra một chưởng.

Một chưởng này hắn chỉ dùng tám thành sức lực, cũng không phải hắn muốn tha chết cho Tiêu Lăng Phi, mà là hắn tự nhận tám thành sức lực đã có thể xử lý Tiêu Lăng Phi!

"Phanh "

Một tiếng vang trầm đục xuất hiện, quanh người Tiêu Lăng Phi sáng lên một vòng kim quang, tiếp theo bay rớt ra sau.

Thân thể đang bay ở giữa không trung, Tiêu Lăng Phi đã há mồm

phun ra một ngụm máu tươi!

Thế nhưng. . . Tiêu Lăng Phi chỉ là nôn một ngụm máu mà thôi, nàng chưa tan xác như Diệp Thừa Phong dự đoán!

"Ừm?" Diệp Thừa Phong nhíu mày, thấp giọng tự nói một câu "Thân thể cứng rắn như thế?", tiếp theo liền phóng tới chỗ Tiêu Lăng Phi, chuẩn bị lại bổ sung một chưởng.

Lần trước dùng tám thành sức lực chưa tiêu diệt được Tiêu Lăng Phi, vậy lần này hắn dùng 100%, Tiêu Lăng Phi phải chết không thể nghi ngờ!

Ngay tại thời điểm Diệp Thừa Phong vọt tới, một thân ảnh đột nhiên đi xuống từ lầu hai.

Chính là Lý Phong!

Lý Phong đột nhiên xuất hiện làm động tác Diệp Thừa Phong trì trệ trong nháy mắt!

Lý Phong nhìn tình hình dưới lầu, sắc mặt kịch biến, dùng tới 《 Phương Thốn Chi Gian 》, dịch chuyển tức thời tới chỗ Tiêu Lăng Phi.

Diệp Thừa Phong cũng là sắc mặt kịch biến, dùng hết toàn lực đánh 1 quyền về phía Tiêu Lăng Phi!

Một quyền đánh ra, một quả cầu lửa to như bóng rổ ập tới người Tiêu Lăng Phi!

Nhìn thấy hỏa cầu, Tiêu Lăng Phi lộ ra vẻ tuyệt vọng, đây là tuyệt kỹ của Diệp gia, Phi Hỏa Lưu Tinh, uy lực cường đại vô cùng, đừng nói nàng hiện tại bị trọng thương, dù nàng vẫn còn ở trạng thái đỉnh phong, cũng không có khả năng sống sót!

"Ta sắp phải chết rồi sao, thật là không cam tâm. . ."

Tự nói một câu, Tiêu Lăng Phi quay đầu nhìn về phía Lý Phong đang lao đến, âm thầm nói: "Gia hỏa này phát giác được có biến cố, cho nên xuống đây sao?"

"A, hắn đi ra thì sao, chỉ là thêm một kẻ chết oan dưới tay Diệp Thừa Phong mà thôi. . . Đáng tiếc a, lão nương đến chết mà vẫn còn trinh, đời này. . . Lỗ lớn rồi...!"

Tiêu Lăng Phi không hổ là lâu chủ Phong Vũ Lâu, dù là đứng trước tử vong, cũng không có cảm giác sợ hãi, nhưng mà. . .

Nếu Lý Phong biết được suy nghĩ của Tiêu Lăng Phi, nhất định sẽ trừng lớn mắt, nữ nhân a, còn chưa cưới chồng, mà sao ăn nói không biết e dè chút nào vậy?

Ngay tại thời điểm Phi Hỏa Lưu Tinh sắp đánh vào người Tiêu Lăng Phi, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, bế ngang nàng lên, tiếp theo. . .

"Bá "

Khung cảnh lóe lên, hai người đồng thời biến mất tại chỗ.

Đồng thời, Phi Hỏa Lưu Tinh xông qua địa phương hai người vừa đứng, đập trúng vách tường.

"Oanh!"

Một tiếng vang thật lớn xuất hiện, trên vách tường xuất hiện một cái lỗ hỗng nhỏ, Phi Hỏa Lưu Tinh vẫn bay về phía sau, liên tiếp xuyên thấu ba cái vách tường, đánh vào lớp tường bao bên ngoài biệt thự.

"Oanh "

Lại một tiếng thật lớn vang lên, Phi Hỏa Lưu Tinh nổ tung, trực tiếp khiến cả lớp tường đổ sụp!

Những chuyện này nói thì chậm chạp, thực ra chỉ phát sinh trong nháy mắt, nhanh đến mức ba người Cao Phong căn bản không kịp làm ra phản ứng!

Đợi đến khi Lý Phong ôm lấy Tiêu Lăng Phi xuất hiện bên cạnh Cao Khiết, ba người Cao Phong mới lên tiếng kinh hô: "Con mẹ nó. . . Thật là nhanh!"

"Vừa rồi phát sinh cái gì, vì sao ta cảm thấy hoa mắt như vậy?"

"Người trẻ tuổi này là ai, có cảnh giới gì? !"

Dù là Diệp Thừa Phong cũng nhịn không được co rụt đồng tử lại, trong lòng nâng cao cảnh giác!

Hắn muốn xử lý Tiêu Lăng Phi trước khi Lý Phong lao đến, nên mới dùng tuyệt kỹ Diệp gia Phi Hỏa Lưu Tinh, thế nhưng. . . Phi Hỏa Lưu Tinh nổi danh bao nhiêu năm nhờ vào tốc độ, vậy mà chậm hơn Lý Phong!

Quan trọng là hắn còn ở gần Tiêu Lăng Phi hơn Lý Phong a!

Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ tốc độ Lý Phong nhanh hơn Phi Hỏa Lưu Tinh, còn là nhanh hơn rất nhiều!

Dưới tình huống bình thường, tốc độ võ giả có quan hệ trực tiếp với cảnh giới, Siêu Phàm nhanh hơn Tông Sư, Thánh cảnh nhanh hơn Siêu Phàm, đây là kiến thức thông thường.

Lý Phong nhanh như vậy, chẳng lẽ cảnh giới còn trên Diệp Thừa Phong hắn? !

Nhưng Lý Phong mới bao nhiêu tuổi, thoạt nhìn cũng chỉ hơn 20, còn trẻ như vậy cảnh giới có thể cao đến đâu?

Trong lúc nhất thời, Diệp Thừa Phong kinh nghi bất định.

Đối diện, Tiêu Lăng Phi cũng rơi vào trạng thái sững sờ.

Không phải chứ. . . Bản tiểu thư được Lý Phong cứu? Trời ơi, không muốn a, như vậy về sau sao bản tiểu thư có thể trào phúng Lý Phong nữa?

"Nhìn không ra ngươi lại nặng như vậy."

Lý Phong bế ngang Tiêu Lăng Phi, nhạo báng nói.

Chớ nhìn hắn mặt ngoài nhẹ nhõm, kì thực nội tâm đã sợ hãi tới cực điểm, nếu như vừa rồi hắn chậm thêm một giây đồng hồ, Tiêu Lăng Phi đã đi đời bởi Phi Hỏa Lưu Tinh.

Không chỉ nhiệm vụ này thất bại, Tám phương mưa gió để ta sử dụng cũng hầu như thất bại, con mẹ nó tổn thất cực lớn a!

Huống chi đại mỹ nữ như Tiêu Lăng Phi chết đi cũng là một chuyện làm cho người ta vô cùng đau đớn.

Tiêu Lăng Phi: "? ? ?"

Nặng em gái ngươi a? Không biết cân nặng nữ nhân là chuyện rất nhạy cảm sao!

Âm thầm mắng Lý Phong một câu, Tiêu Lăng Phi cười lạnh nói: "Có câu nói rất hay, không có mỹ nhân nặng, chỉ có nam nhân yếu, xem ra ngươi vẫn còn rất “yếu” a."

Lý Phong quan sát tỉ mỉ nàng một hồi, lắc đầu nói: "Ngươi còn kém mỹ nữ một khuôn mặt mỹ lệ."

Dáng người Tiêu Lăng Phi tự nhiên là không chê vào đâu được, max điểm 100 thì Lý Phong phải cho nàng 95 điểm, chỉ là cái mặt nạ da người này có chút quá tầm thường.

"Đó là do mắt ngươi kém cỏi, chưa nhìn ra vẻ đẹp thật sự của ta, cũng đúng, ta thấy ngươi rõ là kẻ ngu, mỹ nữ ngay trong lòng cũng không nhìn ra." Tiêu Lăng Phi trợn mắt lườm Lý Phong một cái.

Khóe miệng Lý Phong giật giật, tức giận nói: "Ta chính là ân nhân cứu mạng của ngươi, phiền ngươi đối xử với ta tốt hơn một chút."

"Là tự ngươi muốn cứu ta, ta cũng đâu có xin ngươi." Tuy nói như thế, Tiêu Lăng Phi cũng không tiện nói kháy Lý Phong tiếp.

Đối diện, bốn người Diệp Thừa Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Chiến cuộc còn đang đấm nhau căng thẳng, các ngươi còn có tâm tư liếc mắt đưa tình? Có thể nghiêm túc một chút không!

"Hô"

Diệp Thừa Phong phun ra một ngụm trọc khí, đè xuống tâm tình

kinh nghi bất định, mặt không biểu tình hỏi: "Ngươi là ai, sao dám nhúng tay vào sự tình Diệp gia ta?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, duy trì tư thế bế ngang Tiêu Lăng Phi: "Diệp gia thì sao, vì sao ta không dám nhúng tay vào chuyện Diệp gia? Ngược lại là ngươi, tuổi đã cao còn bắt nạt một tiểu cô nương, có biết xấu hổ hay không?"

Diệp Thừa Phong: "? ? ?"

Ba người Cao Phong: "? ? ?"

Tiêu Lăng Phi: "? ? ?"

Chương 582. Giết người diệt khẩu

Chương 545: Giết người diệt khẩu

Bốn người Diệp Thừa Phong bị Lý Phong làm cho kinh hãi, hắn dám không để Diệp gia vào mắt, chẳng lẽ hắn không biết Diệp gia là tồn tại thế nào!

Lúc này Tiêu Lăng Phi bất mãn nói: "Phi, ai là tiểu cô nương? Năm nay ta đã 31 tuổi rồi!"

Ngoài mặt thì nàng cực kỳ bất mãn, nhưng trong lòng thì vui vẻ muốn nở hoa, nữ nhân nào không thích người khác nói mình trẻ?

"Ngươi 31 rồi sao? Đúng là nhìn không ra a, thoạt nhìn ngươi mới chỉ 17, 18 tuổi."

Lý Phong giả bộ giật mình nói, đúng là hắn không biết Tiêu Lăng Phi đã 31 tuổi, nhưng cũng có thể chắc chắn Tiêu Lăng Phi không phải mười bảy mười tám tuổi.

Khí chất trên người Tiêu Lăng Phi quá thành thục, không phải thiếu nữ ngây ngô, có điều. . . Làm cho nữ nhân vui vẻ chính là sở trường của Lý Phong.

Quả nhiên, khuôn mặt Tiêu Lăng Phi đỏ lên, hờn dỗi nói: "Phi, miệng lưỡi ngọt như vậy làm gì, ta cũng không phải là Hứa Mạn a~ "

Vừa nói, Tiêu Lăng Phi vừa dùng hai tay ôm cổ Lý Phong.

Lý Phong cảm thấy thân thể căng cứng, trái tim đập thình thịch.

Tiêu Lăng Phi có ý gì, muốn câu dẫn tiểu gia? Đừng a, tiểu gia còn phải đánh nhau, không thể phân tâm!

Bốn người Diệp Thừa Phong đứng đối diện nhìn mà trợn mắt há

hốc mồm.

Thoái hóa đạo đức, đây rõ ràng là thoái hóa đạo đức a! Ban ngày ban mặt, đôi cẩu nam nữ này lại dám không coi ai ra gì liếc mắt đưa tình, cho rằng bọn hắn không tồn tại sao?

"Có vẻ như ngươi rất khẩn trương a?" Tiêu Lăng Phi nhìn khuôn mặt đẹp trai của Lý Phong, ngoài cười trong không cười nói: "Vì ta mà ngươi khẩn trương. . . Hay bởi vì lão cẩu Diệp gia?"

Lý Phong không vui nói: "Ai khẩn trương? Ta còn lâu mới khẩn trương, một lão già họm hẹm gần đất xa trời mà thôi, có gì mà phải khẩn trương."

"Làm càn! Dám làm nhục Diệp tiền bối, các ngươi không muốn sống nữa sao!"

"Phách lối! Đây là Diệp Thừa Phong tiền bối, cường giả Thánh cấp, tên nhóc mồm còn hôi sữa như ngươi cũng dám nói vậy? !"

Cơ Phi và Bách Hiểu Sinh bắt được cơ hội nên nhanh chóng châm dầu vào lửa.

Cao Phong không dám thất lễ, vội vàng ôm quyền nói : "Diệp tiền bối, tên nhóc cuồng vọng này là Lý Phong, ông chủ của Osvili, sáng hôm nay ta vừa nảy sinh xung đột với hắn."

Cao Phong biết rõ, nếu mượn Diệp Thừa Phong đối phó Tiêu Lăng Phi thì chẳng khác nào dùng hổ đuổi sói, nếu Tiêu Lăng Phi bị diệt, ba người bọn họ cũng không thể vươn mình làm lâu chủ, vẫn sẽ làm chó trong tay Diệp Thừa Phong.

Nhưng dù gì Diệp Thừa Phong cũng đã đến, bọn họ nhất định phải biểu lộ vẻ thần phục, nếu không Tiêu Lăng Phi vừa chết, bọn họ cũng sẽ lên đường theo nàng!

Nghe Cao Phong nói vậy, sắc mặt Diệp Thừa Phong kịch biến: "Ngươi là Lý Phong của Osvili?"

Thấy vậy, trong lòng ba người Cao Phong lộp bộp một tiếng.

Chuyện gì xảy ra. . . Biểu lộ của Diệp Thừa Phong là có ý gì,

chẳng lẽ Lý Phong là đại nhân vật?

Nghĩ đến đây, Cao Phong và Cơ Phi nghi ngờ nhìn về phía Bách Hiểu Sinh, Bách Hiểu Sinh là người có nhiệm vụ thu thập tình báo, nếu Lý Phong có thân phận khác thường, hẳn là Bách Hiểu Sanh phải biết mới đúng.

Bách Hiểu Sanh cũng lộ vẻ khó hiểu lắc đầu, Lý Phong không phải là ông chủ của Osvili sao, ngoài thân phận đó ra còn gì khác nữa?

Thực ra cũng không thể trách tình báo của Bách Hiểu Sinh kém, mà là Lý Phong quá thần bí.

Từ lúc nổi tiếng bằng Đồng nhan thủy đến nay, đã qua khoảng nửa năm, mà trên internet ngay cả một tấm ảnh của Lý Phong cũng không có, đây đương nhiên là công lao của hệ thống.

Do trên internet không có tin tức của Lý Phong, nên Phong Vũ Lâu cũng không cố điều tra, vì vậy Bách Hiểu Sinh không biết gì về Lý Phong cũng là hợp tình hợp lí.

Bách Hiểu Sinh không biết, Cao Phong và Cơ Phi đương nhiên cũng vậy. . .

Lúc này lông mày Lý Phong nhướng lên: "Đúng, vậy thì sao?"

Đồng tử Diệp Thừa Phong co rụt lại, lộ sắc mặt nghiêm trọng nói: "Nếu như ngươi chỉ là ông chủ của Osvili, thì không có gì để nói, chỉ tiếc là, ngươi không chỉ là ông chủ của Osvili, còn là thành viên của Long Hồn, và là thiên tài của Vương Tôn gia!"

Nghe xong mấy thân phận này, sắc mặt ba người Cao Phong kịch biến!

Thành viên của Long Hồn? Thiên tài của Vương Tôn gia?

Chỉ cần có một trong hai thân phận này, bọn họ đã không chọc nổi, vậy mà Lý Phong lại nắm giữ cả hai cái? Con mẹ nó đá trúng cục hợp kim titan rồi!

Diệp Thừa Phong sẽ làm thế nào? Nhận sợ rồi lui về, hay để ba

người bọn lại làm bia đỡ đạn?

Nghĩ tới khả năng này, trong lòng ba người Cao Phong trở nên đắng chát.

"A?" Lông mày Lý Phong nhướng lên, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc: "Ngay cả những thứ này mà ngươi cũng biết? Tin tức của ngươi rất linh thông."

" Lúc nha đầu Lăng Nhã về nhà có nhắc tới ngươi, lúc đó ta rất bội phục Lý tiên sinh." Trong mắt Diệp Thừa Phong lộ ra vẻ hồi tưởng, chậm rãi nói.

Sắc mặt Lý Phong hơi biến, nếu như hắn không đoán sai, thì Lăng Nhã trong miệng Diệp Thừa Phong chính là Tiêu Lăng Nhã, nếu vậy, không lẽ Diệp Thừa Phong và Tiêu Lăng Nhã là người thân?

Tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng Lý Phong lại không hỏi nhiều, nhếch miệng cười trào phúng nói: "Đã biết thân phận của ta, còn không mau mau quỳ xuống xin lỗi?"

Nghe xong câu này, ba người Cao Phong cảm thấy trái tim nhảy lên tới cuống họng.

Ngay cả Tiêu Lăng Phi cũng là hai sáng mắt lên, trên mặt lộ vẻ chờ mong.

Diệp Thừa Phong mang đến áp lực quá lớn cho nàng, nếu Lý Phong có thể dọa lui Diệp Thừa Phong thì không còn gì tốt hơn!

"Quỳ xuống? Xin lỗi?" Diệp Thừa Phong sững sờ, sau đó ngửa mặt lên trời cười ha hả, tiếng cười văng vẳng khắp căn nhà.

Lý Phong nhíu mày: "Ngươi cười cái gì?"

Diệp Thừa Phong ngưng cười, dùng âm thanh lạnh lùng nói: "Đương nhiên là cười ngươi ngu ngốc! Ngươi là thành viên của Long Hồn thì thế nào, là con cháu thiên tài của Vương Tôn gia thì làm sao? Chỉ cần cảnh giới ngươi không bằng ta, thì trong mắt ta ngươi vẫn chỉ là con kiến!"

Nghe lời này, ba người Cao Phong lộ vẻ mừng như điên: "Diệp tiền bối uy vũ!"

"Diệp tiền bối bá đạo!"

"Diệp tiền bối. . . Trâu bò!"

Ba người Cao Phong đều là cáo già, nghe Diệp Thừa Phong nói câu này liền biết hắn muốn giết Lý Phong diệt khẩu, như vậy ba người bọn hắn cũng sẽ an toàn!

Sắc mặt Tiêu Lăng Phi trở nên khó coi: "Họ Diệp kia, ngươi có biết làm vậy sẽ gặp hậu quả gì không? Long Hồn sẽ không bỏ qua cho ngươi, Vương Tôn gia càng không bỏ qua cho ngươi, không chỉ ngươi, toàn bộ Diệp gia sẽ bị liên lụy! Ngươi. . ."

Diệp Thừa Phong đưa tay chặn lời của nàng, cười lạnh nói: "Chỉ cần các ngươi chết hết, thì không ai có thể lộ tin tức ra."

Bây giờ hắn đã giống như tên nằm trên dây cung, không thể không bắn.

Đợi hắn giết tất cả mọi người ở đây, sau đó phóng hỏa, thì thần không biết quỷ không hay, Long Hồn và Vương Tôn gia sao biết được là hắn làm?

Nghe xong câu này, sắc mặt ba người Cao Phong thay đổi, bây giờ họ nhận ra không chỉ Lý Phong và Tiêu Lăng Phi phải chết, mà bọn họ cũng sẽ như thế!

Trong đầu ba người nảy ra ý định len lén trốn chạy.

Nhưng mà Diệp Thừa Phong đã chú ý nhất cử nhất động của bọn họ, ngay lúc bọn họ lui lại, Diệp Thừa Phong liền cười nói: "Ba vị không cần vội vã rời đi, đợi ta giải quyết xong hai người bọn họ, chúng ta sẽ tìm một chỗ để uống mừng chiến thắng."

Ba người Cao Phong đồng loạt dừng bước, cười một cách đắng chát.

Sắc mặt Tiêu Lăng Phi cũng biến ảo mấy lần, sau đó cắn răng nói "Lý Phong, ngươi đi đi, không cần lo cho ta."

Nếu việc này không còn đường lui, vậy thì để một mình nàng chết, không cần phải kéo theo Lý Phong đi gặp Diêm Vương làm gì.

"Đi?" Lý Phong nhếch miệng, cười nói: "Từ lúc tiểu gia ôm lấy ngươi, thì đã không nghĩ đến việc bỏ đi. Ngươi mở mắt nhìn cho kỹ, xem tiểu gia làm thịt Diệp lão cẩu này như thế nào!"

Nói xong, Lý Phong đặt Tiêu Lăng Phi xuống đất, sau đó phóng thích khí tức bản thân!

Chương 583. Tốc chiến tốc thắng

Chương 546: Tốc chiến tốc thắng

Tiêu Lăng Phi giận dữ: "Tên ngốc này, không đi đi còn ở lại đây chờ chế. . . A? !"

Chữ "Chết" còn chưa ra khỏi miệng, thì khí tức trên thân thể Lý Phong đã phóng ra!

Vốn dĩ sắc mặt Diệp Thừa Phong rất nhẹ nhõm, nhưng khi phát hiện khí tức trên thân thể Lý Phong hắn liền biến sắc: "Đáng chết, tại sao ngươi lại là Thánh cấp sơ kỳ? !"

Thân thể ba người Cao Phong chấn động, cùng nhau kinh hô: "Thánh cấp sơ kỳ? !"

Cao Khiết chỉ còn nửa cái mạng nằm rạp trên mặt đất bây giờ lại giống như hồi quang phản chiếu, trên mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng: "Trời ạ, Lý tiên sinh là cường giả Thánh cấp sơ kỳ ? Tiểu thư được cứu rồi!"

(hồi quang phản chiếu: khi sắp chết đột nhiên khỏe lại trong thời gian ngắn)

Dưới sự soi mói của mọi người, Lý Phong ngạo nghễ đứng tại chỗ, trên người tản ra khí tức khủng bố, cỗ khí tức này chính là Thánh cấp sơ kỳ!

Mới 20 tuổi đã là cường giả Thánh cấp? Không thể tin nổi!

Nói cách khác, bọn họ chưa từng nghe nói có cường giả Thánh cấp trẻ như vậy!

Đừng nói toàn thế giới, chỉ riêng Trung Quốc, 20 tuổi có thể bước vào Siêu Phàm cảnh đã là thiên tài trong thiên tài, dù là trong đỉnh cấp cổ võ thế gia cũng là rồng phượng trong cõi người.

So sánh với Diệp Thừa Phong, hắn bước vào Thánh cảnh năm 55 tuổi , năm nay 60, vẫn dậm chân tại chỗ không chút tiến thêm, đối mặt Lý Phong, Diệp Thừa Phong chỉ là một tên rác rưởi !

"Tại sao ngươi đột phá đến Thánh cấp sơ kỳ nhanh như vậy? Việc này quá mức phản khoa học!"

Sau khi kinh ngạc trôi qua, Tiêu Lăng Phi liền bắt đầu nghi ngờ.

Bốn tháng trước, trong lần đầu nàng và Lý Phong gặp mặt, Lý Phong vẫn chỉ là Tông Sư hậu kỳ, sau đó cảnh giới của Lý Phong đột phá đến Siêu Phàm sơ kỳ, hai tháng trước gặp lại, Lý Phong đã là Siêu Phàm trung kỳ.

Bây giờ Lý Phong lại là Thánh cấp sơ kỳ !

Tiêu Lăng Phi cảm thấy thiên phú của mình đã rất tốt, 31 tuổi đã chạm vào cánh cửa Thánh cấp, nhưng nếu so sánh với Lý Phong . . . Thiên phú của nàng chỉ là cặn bã a!

"Có gì mà không khoa học, tiểu gia vốn là thiên tài yêu nghiệt !"

Lý Phong hếch cao cằm, ngạo nghễ nói.

Bộ dáng này của Lý Phong rất gợi đòn, nhưng hắn càng như vậy, thì bọn người Tiêu Lăng Phi lại càng cảm thấy hắn nói có đạo lý.

Thiên tài luôn luôn kiêu ngạo, nếu lúc này Lý Phong khiêm tốn nói một câu "May mắn mà thôi" hoặc là "Ta cũng không hiểu", bọn người Tiêu Lăng Phi sẽ sinh nghi.

Đúng lúc này, Diệp Thừa Phong lấy lại tinh thần, lạnh lùng nói: "Hừ! Ta thấy ngươi chỉ là đang bày trò lừa đảo.!"

Nói xong, Diệp Thừa Phong sử dụng toàn lực phóng về phía Lý Phong.

Từ trước đến nay, do chưa từng nghe nói ai 20 tuổi đã trở thành cường giả Thánh cấp, cho nên hắn cảm thấy chắc chắn có gì đó không đúng, có thể là công pháp tu luyện của Lý Phong có thể làm giả khí thức Thánh cấp, nhưng cảnh giới thực tế lại không phải !

Tóm lại, hắn tuyệt đối không tin Lý Phong là cường giả Thánh cấp!

"Cẩn thận, Diệp lão cẩu rất khó đối phó!" Tiêu Lăng Phi lui về sau mấy bước, sắc mặt nghiêm trọng.

Lý Phong cười nói: "Yên tâm, bây giờ hắn còn có thể là lão cẩu, 10 giây sau ta sẽ biến hắn thành một con chó chết."

Nghe câu này, Tiêu Lăng Phi che miệng cười rộ lên.

Cái miệng của Lý Phong đúng là độc, nếu so mồm mép thì mười tên Diệp Thừa Phong cũng không phải là đối thủ của Lý Phong .

Ba người Cao Phong ở đối diện đã không còn cười nổi, bởi vì dù Lý Phong hay Diệp Thừa Phong thắng, bọn họ đều khó thoát khỏi cái chết, nếu không nhân cơ hội này để chạy trốn thì còn đợi khi nào?

Ba người nhân lúc Diệp Thừa Phong phóng về phía Lý Phong, âm thầm chuồn đi.

Ở giữa không trung, Diệp Thừa Phong đã bị Lý Phong chọc giận: "Thằng chó con càn rỡ, ta muốn nghiền xương ngươi thành tro!"

Nói xong, tay phải của Diệp Thừa Phong vẫy một cái, một thanh trường kiếm bằng chân khí ngưng tụ trong tay hắn.

Thân thanh trường kiếm này có màu xanh, nhưng lại có một vòng hỏa diễm màu đỏ bao quanh, nhìn từ xa có cảm giác giống như Diệp Thừa Phong đang cầm một cây hỏa kiếm!

"Đi chết đi!"

Diệp Thừa Phong còn cách Lý Phong khoảng bốn, năm mét, bỗng nhiên hô lớn rồi chém ra.

Sau khi chém ra, mấy đạo hỏa diễm từ thân kiếm vọt thẳng về phía Lý Phong, hóa thành mũi tên !

Những mũi tên này có tốc độ rất nhanh, gần như vượt qua tốc độ âm thanh, chỉ trong chớp mắt đã đến trước mặt Lý Phong!

Tiêu Lăng Phi sợ đến mức hít thở không thông!

Còn Lý Phong thì dù là mục tiêu trực diện của mấy mũi tên này, nhưng trên mặt lại không có vẻ khẩn trương gì, đã vậy khóe miệng còn nhếch lên đùa cợt nói : "Đồng Hồ Cát , mở ra!"

"Ông "

Một gợn sóng vô hình từ trên người Lý Phong khuếch tán ra bốn phương tám hướng, tốc độ khuếch tán của đợt gợn sóng này có thể nói là tương đương với tốc độ ánh sáng, nhanh chóng bao trùm biệt thự .

Ngay lập tức , Lý Phong cảm giác được tốc độ của mũi tên kia giảm đi mười lần!

Không chỉ tốc độ của mũi tên giảm xuống, mà tất cả những hành động của mọi người xong quanh Lý Phong đều giảm đi mười lần, cảm giác cứ như là đang xem phim slow motion của Ấn Độ!

Còn tốc độ hành động của Lý Phong thì không bị chút ảnh hưởng nào, hắn nhẹ nhàng nghiêng người né mũi tên.

"Đáng chết, tại sao hắn có thể nhanh như vậy!" Đồng tử Diệp Thừa Phong co lại, trên mặt lộ vẻ kinh sợ!

"Thật nhanh!" Mặt Tiêu Lăng Phi cũng lộ vẻ hoảng hốt !

Động tác nghiêng người ban nãy của Lý Phong quá nhanh, giống như là một tia chớp xẹt qua!

"Cuồng bạo!"

"Bạo tẩu!"

Sau khi tránh thoát những mũi tên này, Lý Phong liền dùng hai chiêu át chủ bài.

"Oanh" "Oanh "

Khí tức trên thân thể Lý Phong liên tiếp tăng vọt gấp hai lần, cảnh giới của hắn liền trở thành Thánh cấp trung kỳ!

Diệp Thừa Phong sợ hãi: "Cái. . ."

"Tiên Tung Bộ!"

Thân thể Lý Phong lóe lên bay đến trước mặt Diệp Thừa Phong , đánh ra một quyền: "Càn Khôn Nhất Quyền!"

". . . gì? !"

Đến lúc này, Diệp Thừa Phong mới nói được chữ "gì" , nắm đấm của Lý Phong thì đã đến trước mặt hắn!

Sắc mặt Diệp Thừa Phong lại biến đổi, đạp mạnh gót chân xuống đất, định phóng ra sau.

Nhưng mà cho dù phản ứng của hắn có nhanh hơn nữa, cũng không thể chống lại năng lực của Đồng Hồ Cát, ngay lúc gót chân hắn chạm đất, thì nắm đấm của Lý Phong đã đánh trúng ngực hắn !

"Phanh "

Một tiếng trầm đục vang lên, thịt và xương ngực của Diệp Thừa Phong rơi vãi xuống đất , sau đó. . .

"Oanh "

Thân thể Diệp Thừa Phong nổ tung tại chỗ !

Tiêu Lăng Phi: ". . . ? ? ? ! ! !"

Ba người Cao Phong đang lặng lẽ chạy trốn : "? ? ?"

Mới giao thủ vài giây đồng hồ, Diệp Thừa Phong đã bị đánh tan xác? ! Con mẹ nó đúng là yếu còn ra gió, không ở nhà dưỡng lão còn đến đây tấu hài ?!!

Trong lúc ba người Cao Phong đang sững sờ thì ánh mắt Lý Phong đột nhiên xẹt qua bọn họ.

Ba người Cao Phong lạnh cả sống lưng, thân thể run rẩy, sau đó quỳ rạp xuống đất!

Chương 584. Biết tất cả mọi chuyện

Chương 547: Biết tất cả mọi chuyện

Bị Lý Phong trừng mắt đã phải quỳ xuống, đủ để chứng minh ba người Cao Phong sợ hãi Lý Phong thế nào.

Không phải do tố chất tâm lý bọn họ yếu, mà do Lý Phong biểu hiện quá mạnh, Diệp Thừa Phong là cường giả thành danh đã lâu, cảnh giới Thánh cấp sơ kỳ hàng thật giá thật.

Lý Phong thì tuổi còn trẻ, tên tuổi không nổi danh, vừa rồi bọn họ còn hoài nghi Lý Phong không phải Thánh cấp, kết quả là. . .

Hai người giao thủ chưa đủ ba giây, Lý Phong đã dùng một quyền đánh tan xác Diệp Thừa Phong, từ đầu đến cuối không có một động tác thừa!

Một quyền đánh nổ một Thánh cấp sơ kỳ a, dù là Thánh cấp trung kỳ cũng không làm được điểm ấy, chiến lực của Lý Phong có thể nói là nghịch thiên!

Trời ơi, có người nào đến diệt tên yêu nghiệt này được không!

Trong lòng ba người Cao Phong kêu rên, hối hận không thôi!

Một bên khác, Tiêu Lăng Phi cũng rơi vào trạng thái sững sờ.

Nàng cảm thấy hết thảy không chân thực, một người mấy tháng trước nàng còn có thể dễ dàng nghiền nát, đột nhiên lắc mình biến hoá thành ân nhân cứu mạng của nàng, quá trình còn vô cùng nhanh chóng, đến mức nàng còn chưa kịp cảm thấy sợ hãi đã kết thúc. . .

"Lý tiên sinh. . . Thật mạnh!"

Cao Khiết còn nửa cái mạng nằm trên đất phát ra câu này, tâm

thần thả lỏng, nghiêng đầu ngất đi.

Tiêu Lăng Phi hơi biến sắc, vội vàng tiến lên xem xét tình huống, phát hiện Cao Khiết chỉ là trọng thương hôn mê mới thở phào một hơi, sau đó truyền cho Cao Khiết một sợi chân khí bảo vệ tâm mạch của nàng.

Sau khi làm xong, nàng đứng dậy nói với Lý Phong: "Ba người này có thể giao cho ta xử lý không?"

Lý Phong nhướng mày: "Ngươi sẽ không bỏ qua cho bọn họ chứ?"

Nhiệm vụ yêu cầu hắn giết hoặc trấn áp ba người Cao Phong, nếu như Tiêu Lăng Phi buông tha bọn họ, nhiệm vụ chẳng phải là thất bại?

"Ngươi cho rằng ta ngốc như vậy?" Tiêu Lăng Phi lườm hắn một cái, mười phần bá khí nói: "Đừng quên, ta là lâu chủ Phong Vũ Lâu!"

Cái gì mà lòng dạ đàn bà, loại chuyện này căn bản sẽ không phát sinh trên thân Tiêu Lăng Phi!

Lý Phong gật gật đầu: "Ngô. . . Vậy ngươi tới xử lý, nếu ngươi xử lý không tốt, ta lại đến."

Tiêu Lăng Phi nhướng mày một cái, sắc mặt nhất thời biến thành quái dị, cái này rõ ràng là sự tình nội bộ Phong Vũ Lâu, Lý Phong để ý như vậy làm gì?

Chẳng lẽ . . . Hắn có ý tứ với bản tiểu thư, cho nên rất khó chịu với hành động của ba người Cao Phong, muốn tự mình xuất thủ trừng phạt?

"Trời ơi. . . Bản tiểu thư còn chưa lộ ra khuôn mặt thật sự, Lý Phong đã bị mê đắm điên đảo như vậy? ÀI, chỉ có thể trách mị lực bản tiểu thư quá lớn ~ "

Tiêu Lăng Phi không khỏi đắc ý thầm nghĩ.

Nếu Lý Phong biết được, nhất định sẽ phun ra một ngụm máu

tươi!

Có ý tứ với em gái ngươi a? Tiểu gia chỉ là vì hoàn thành nhiệm vụ có được không!

Hơn nữa, tiểu gia dù có ý tứ với ngươi, cũng là bởi vì gương mặt dưới lớp mặt nạ, chứ không phải cái mặt nạ da người tầm thường này!

"Không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển theo phương hướng này đúng không?"

Tiêu Lăng Phi đi đến trước mặt ba người Cao Phong, dùng ngữ khí lạnh lùng hỏi.

Ba người Cao Phong cúi thấp đầu, cắn chặt hàm răng không nói một lời.

Bọn họ đương nhiên không dự liệu được, bằng không sao dám tạo phản?!

"A, thậm chí ngay cả một câu cầu xin tha thứ cũng không có? Rất kiên cường a." Tiêu Lăng Phi cười, nụ cười có chút phẫn nộ xen kẽ mấy phần khinh miệt.

Từ khi nàng tiếp nhận Phong Vũ Lâu, ba người Cao Phong vẫn luôn là trợ thủ đắc lực, nàng cũng đối xử không tệ với ba người Cao Phong.

Có thể nói, trong Phong Vũ Lâu, địa vị của ba người Cao Phong là dưới một người trên vạn người!

Nhưng bọn hắn vậy mà cấu kết ngoại địch mưu toan giết nàng, sao nàng có thể không cảm thấy phẫn nộ cùng đau lòng? !

Bị Tiêu Lăng Phi liên tiếp kích thích, Bách Hiểu Sinh rốt cục nhịn không được mở miệng: "Chúng ta sớm biết cầu xin tha thứ cũng vô dụng, nên dứt khoát im miệng."

Cơ Phi cũng cắn răng nói: "Thắng làm vua thua làm giặc, chúng ta bại, mặc cho lâu chủ xử trí!"

Cao Phong há hốc mồm, than thở một tiếng rồi cúi đầu, một câu cũng không nói.

Nhiều năm như vậy, bọn họ hiểu rõ tính cách Tiêu Lăng Phi, nàng luôn luôn thưởng phạt phân minh, làm việc chuyên quyền độc đoán, nàng quyết định cái gì, không người nào có thể cải biến!

Bọn họ dù có mở miệng cầu xin tha thứ, Tiêu Lăng Phi cũng sẽ không bỏ qua, thậm chí còn có thể mượn cơ hội làm nhục một phen, đã như vậy, bọn họ tội gì tự rước lấy nhục?

"Xem ra các ngươi rất hiểu ta." Tiêu Lăng Phi đùa cợt cười một tiếng, tiếp theo thu hồi nụ cười, lạnh giọng hỏi: "Vậy ta hỏi các ngươi, làm sao lại cấu kết với Diệp Thừa Phong? Trừ Diệp Thừa Phong ra, còn có người Diệp gia khác tham dự sự kiện này không?"

Ba người Cao Phong biến sắc, miệng đóng chặt không nói một lời.

Tiêu Lăng Phi đang lo lắng còn có người Diệp gia khác tham dự, chỉ cần bọn họ giữ yên lặng, Tiêu Lăng Phi tạm thời sẽ không giết bọn họ, biết đâu bọn họ có thể tìm ra cơ hội chạy thoát?

Tiêu Lăng Phi nhíu mày, muốn tiếp tục ép hỏi, ai ngờ Lý Phong bất chợt nói: "Là Bách Hiểu Sinh chủ động tìm tới Diệp Thừa Phong, bày tỏ mong muốn mời Diệp Thừa Phong đối phó ngươi."

Bách Hiểu Sinh giống như gặp quỷ giữa ban ngày : "Ngươi làm sao biết được? !"

Cao Phong, Cơ Phi cũng đều sững sờ, điểm này ngay cả hai người bọn họ cũng không biết, Lý Phong lại biết?

Tiêu Lăng Phi kinh ngạc nhìn Lý Phong, hỏi: "Đúng vậy a, ngươi làm sao biết được?"

Lý Phong cười đắc ý: "Ta còn biết Diệp gia chỉ có Diệp Thừa Phong tham gia việc này."

Khi Tiêu Lăng Phi đặt câu hỏi Lý Phong đã dùng Đọc tâm thuật với Bách Hiểu Sinh, về phần tại sao chọn Bách Hiểu Sanh. . . Chỉ là thử vận may mà thôi, không nghĩ tới lần thứ nhất đã thành công.

Nghe thấy lời ấy, vẻ kinh hãi trên mặt Bách Hiểu Sinh càng đậm hơn!

Tiêu Lăng Phi nhướng mày một cái, tiếp theo bật cười lắc đầu : "Thiếu chút quên mất ngươi là thành viên Long Hồn, luận năng lực tình báo, Phong Vũ Lâu vĩnh viễn không đuổi kịp Long Hồn a."

Nàng căn bản không thể tưởng tượng ra chuyện Đọc Tâm Thuật, mà chỉ nghĩ rằng Long Hồn thu hoạch được tình báo.

"Làm sao ngươi biết Diệp Thừa Phong muốn đối phó ta?" Tiêu Lăng Phi hít sâu một hơi, nhìn về phía Bách Hiểu Sinh hỏi.

Sắc mặt Bách Hiểu Sinh biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói: "Lý Phong đã biết tất cả mọi chuyện, vậy ngươi hỏi hắn đi."

Giờ phút này hắn còn ôm lấy mấy phần tâm lý may mắn, chỉ cần Tiêu Lăng Phi còn có sự tình muốn hỏi, vậy hắn sẽ tạm thời an toàn, cho nên hắn nhất định phải giấu kỹ bí mật!

Còn Lý Phong biết không. . . Năng lực tình báo của Long Hồn cường đại đến đâu, cũng không có khả năng chuyện gì cũng biết a? Hắn thật đúng là không tin!

Tiêu Lăng Phi nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Lý Phong: "Ngươi có được hay không a?"

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, khó chịu nói: "Không được hỏi một người nam nhân có được hay không, đó là sự sỉ nhục nghiêm trọng!"

Tiêu Lăng Phi liếc nhìn đũng quần Lý Phong một cái, bĩu môi nói: "Ngươi nghĩ nhiều rồi, ta không có hứng thú muốn biết ngươi có được hay không."

Lý Phong: ". . ."

Xong, trúng gian kế của Tiêu Lăng Phi. . .

Chương 585. Quá yêu nghiệt!

Chương 548: Quá yêu nghiệt!

Tác phong của Tiêu Lăng Phi làm Lý Phong thầm cứng họng, loại nữ nhân như vậy đúng là rất dễ khiến nam nhân nổi lên dục vọng cưa đổ!

Ánh mắt Lý Phong có chút nóng rực, Tiêu Lăng Phi nhất thời bị nhìn đến mức cảm thấy có chút không được tự nhiên, vội vàng nói: "Được rồi, ngươi nói hết ra những gì mình biết đi, ta không có thời gian."

Diệp Thừa Phong tuy còn chưa giết được nàng, nhưng lại làm nàng trọng thương, nàng giờ phút này chỉ là đang cố gắng chống đỡ, nếu như không mau chóng trị thương, sợ là sẽ ngất đi như Cao Khiết.

Nếu ngất đi ở trước mặt Lý Phong. . . !!!!

Lý Phong vội ho một tiếng, đè xuống tâm tình trong lòng nói: "Rất đơn giản, Diệp Thừa Phong một mực tìm ngươi, Bách Hiểu Sinh lại phụ trách thu thập tình báo, biết được điều này, nên chủ động lộ diện."

Vừa nói, Lý Phong vừa dùng Đọc tâm thuật với Bách Hiểu Sinh, hắn càng nói, Bách Hiểu Sinh càng kinh hãi, chờ hắn nói xong, nội tâm Bách Hiểu Sinh đã nhấc lên sóng to gió lớn!

Vì sao Lý Phong biết hết? Chẳng lẽ hắn một mực bí mật giám thị mình?

Đúng như Lý Phong nói, Diệp Thừa Phong một mực truy tìm Tiêu Lăng Phi, vì cơ duyên xảo hợp nên Bách Hiểu Sinh biết việc này, sau này đã chủ động tìm tới Diệp Thừa Phong.

Một phen nói chuyện với nhau, hai người đạt thành hiệp nghị hợp tác, hắn mang Diệp Thừa Phong tìm tới Tiêu Lăng Phi, mà

Diệp Thừa Phong thì giúp hắn trở thành lâu chủ.

Bách Hiểu Sinh lại gặp mặt Cao Phong, Cơ Phi, dứt khoát kéo luôn bọn họ xuống nước, sau khi chuyện thành công, hắn làm lâu chủ, Cao Phong, Cơ Phi làm trợ thủ đắc lực cho hắn, chẳng phải rất sung sướng?

Nhưng kế hoạch không đuổi kịp biến hóa, hắn cùng Diệp Thừa Phong đều không nghĩ tới sẽ gặp phải Lý Phong, càng không nghĩ tới chiến lực Lý Phong vậy mà vọt tới Thánh cấp trung kỳ.

Đây là số trời a!

"Ta hiểu rồi. . ." Hai mắt Tiêu Lăng Phi sáng lên.

Đối với nữ nhân thông minh như Tiêu Lăng Phi, chỉ cần để lộ chút đầu mối, nàng có thể suy đoán ra phần còn lại.

Lý Phong nhướng mày một cái: "Nói thật, ta không hiểu."

Tiêu Lăng Phi không khỏi ngạc nhiên: "Ngươi không hiểu cái gì?"

Lý Phong đã biết được bằng đó chuyện, còn có thể không hiểu cái gì?

"Diệp Thừa Phong là ai, tại sao muốn giết ngươi?" Lý Phong hỏi.

Tiêu Lăng Phi: ". . ."

Bách Hiểu Sinh: ". . ."

Cao Phong, Cơ Phi: ". . ."

Không phải chứ. . . Lý Phong đến cả Diệp Thừa Phong là ai cũng không biết, lại biết Diệp Thừa Phong cùng Bách Hiểu Sinh cấu kết với nhau?

Kể chuyện cười sao!

Cùng lúc đó, Lý Phong dùng Đọc Tâm Thuật đọc được suy nghĩ trong lòng Bách Hiểu Sinh, cũng coi như hiểu được thân phận Diệp Thừa Phong.

"Diệp gia Trung Châu. . . Cổ võ thế gia loại hớn, Diệp Liên đến Tiêu gia, sinh ra một nữ nhi tên là Tiêu Lăng Nhã. . . Thú vị."

Lý Phong cũng là người thông minh, tuy Bách Hiểu Sinh không nghĩ kỹ càng, nhưng Lý Phong căn cứ theo những gì đã biết vẫn suy đoán ra đại khái nguyên do.

Tình hình của Tiêu Lăng Phi cùng Tiết Tình không sai biệt lắm, hai người đều là con riêng, Diệp gia vì củng cố địa vị của Tiêu Lăng Nhã ở Tiêu gia, lúc này mới phái ra Diệp Thừa Phong xử lý Tiêu Lăng Phi.

Xem ra nguy cơ của Tiêu Lăng Phi vẫn chưa được giải trừ, Diệp Thừa Phong đã lâu không về tất nhiên sẽ làm Diệp gia hoài nghi, sau đó lại phái người tìm tới cửa. . .

Nghĩ tới đây, Lý Phong thầm than một tiếng, sau đó cười nói: "Làm sao lại nhìn ta như vậy, ta nói đùa xoa dịu bầu không khí một chút cũng không được a?"

Tiêu Lăng Phi trợn mắt lườm hắn một cái, cười lạnh nói: "Trò đùa của ngươi không buồn cười chút nào!"

"Là do tâm tình của ngươi nặng nề nên cười không nổi." Lý Phong nói: "Diệp Thừa Phong chết rồi, nhưng về sau vẫn sẽ có người Diệp gia tới gây phiền phức. . ."

Tiêu Lăng Phi nhíu mày, sắc mặt có chút u ám.

Điểm này nàng sớm đã nghĩ đến, cho nên Lý Phong nói Diệp gia không có người khác tham dự, nàng vẫn không cảm thấy buông lỏng.

Thấy tâm tình Tiêu Lăng Phi khá tệ, Lý Phong cũng không nói lời trêu chọc nữa: "Ngươi dự định thu thập bọn họ kiểu gì?"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Cao Phong nhất thời khẩn trương.

Phải biết với Tiêu Lăng Phi, bọn họ đã không còn giá trị tồn tại, Tiêu Lăng Phi nhất định sẽ giết bọn hắn a?

"Bọn họ phản bội ta, chẳng lẽ ta còn muốn lưu lại đối xử như

thủ hạ trung thành?"

Ngay sau đó, Tiêu Lăng Phi muốn động thủ đánh chết ba người Cao Phong.

Chỉ là ba người Cao Phong đều là kiêu hùng một phương, sao có thể cam tâm nghểnh cổ chờ chết? Trong nháy mắt Tiêu Lăng Phi động thủ, ba người Cao Phong đã lui về sau.

Cảnh giới Tiêu Lăng Phi tuy cao hơn ba người Cao Phong, nhưng nàng bị trọng thương, một chưởng này đánh vào không khí.

"Chia ra chạy trốn!"

Bách Hiểu Sinh đi tới cửa liền hét lớn một tiếng, tiếp theo phóng sang bên phải.

Cao Phong, Cơ Phi khẽ cắn hàm răng, một người tiếp tục lao tới phía trước, một người vọt sang bên trái!

Bách Hiểu Sinh không ngốc, nếu như ba người bọn hắn chạy chung một phương hướng, Lý Phong rất dễ dàng có thể hốt gọn cả mẻ.

Ba người bọn họ chia ra chạy trốn, Lý Phong chỉ có thể lựa chọn đuổi theo một người, bọn họ có hai phần ba cơ hội chạy thoát!

Chỉ là dự định rất tốt, nhưng hiện thực luôn tàn khốc.

"Ngươi còn không tranh thủ thời gian đuổi theo?" Tiêu Lăng Phi khẩn trương nói.

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, lòng tin nắm chắc nói: "Yên tâm đi, bọn họ chạy không thoát."

Lý Phong lắc mình một cái ra khỏi phòng khách, một giây sau, một cái bóng đen xông ra ngoài cửa.

Không chờ Tiêu Lăng Phi thấy rõ bóng đen này là ai, tay trái Lý Phong đã tóm được Bách Hiểu Sinh, tay phải bắt lấy Cơ Phi và Cao Phong trở về.

"Thật nhanh!" Tiêu Lăng Phi lần nữa bị tốc độ thân pháp của Lý Phong làm cho rung động.

Từ khi Lý Phong xông ra đến khi trở lại, tổng thời gian chỉ có hai giây, vậy mà đã bắt được ba người về.

Lý Phong thật sự là quá yêu nghiệt!

"Phanh" "Phanh" "Phanh" . . .

Liên tiếp ba tiếng trầm đục vang lên, ba người Cao Phong ngã xuống mặt đất, Tiêu Lăng Phi cúi đầu xem xét, ba người đều hôn mê.

"Ta đã giúp ngươi khống chế bọn hắn, xử lý như thế nào thì tùy ý ngươi."

Lý Phong đi đến trước mặt Tiêu Lăng Phi, chậm rãi nói.

Giờ khắc này, Lý Phong đưa lưng về phía mặt trời ngoài cửa, dường như toàn thân đều đang phát sáng, làm trái tim Tiêu Lăng Phi đập rộn lên, khuôn mặt có chút nóng hổi.

"Tên khốn này trông vậy mà thật đẹp trai. . ."

Tiêu Lăng Phi nhịn không được nghĩ thầm.

Sau một hồi lâu, Tiêu Lăng Phi mới đè xuống tâm tình, ngồi xổm xuống vặn đầu hai người Cơ Phi, Bách Hiểu Sinh!

"Răng rắc" "Răng rắc "

Hai người gãy cổ chết thảm!

Tiếp theo, Tiêu Lăng Phi đi đến trước mặt Cao Phong, đưa tay đánh nát đan điền của hắn.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 10 ngàn điểm kinh nghiệm, 1 triệu điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: SS-

Điểm kinh nghiệm: 10500/ 100000

Điểm tích lũy: 6053000

Điểm chinh phục: 319

Kỹ năng: 《 Khôn Nguyên Công 》, 《 Càn Khôn Nhất Quyền 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng.

Chương 586. Ngươi cầu ta à

Chương 549: Ngươi cầu ta à

Sau khi nhìn thuộc tính cá nhân, Lý Phong nhịn không được siết chặt nắm đấm, âm thầm nói: "Chỉ cần hơn 3 triệu điểm tích lũy nữa là có thể phục sinh mẫu thân rồi!"

Kể từ khi có được hệ thống, mục tiêu quan trọng nhất của Lý Phong đã là kiếm đủ 10 triệu điểm tích lũy, mua Phục Hoạt Đan phục sinh mẹ.

Dựa theo tình hình phát triển hiện tại, hắn chỉ cần hoàn thành bốn nhiệm vụ có phần thưởng 1 triệu điểm tích lũy, là có thể hoàn thành mục tiêu này, chỉ cần bốn nhiệm vụ a, làm sao Lý Phong không hưng phấn cho được ?

Cứu Vãn Nữ Thần Hệ Thống Trailer

"Lần này. . . Cảm ơn ngươi." Tiêu Lăng Phi đứng lên, nói một cách không tình nguyện.

Tuy Tiêu Lăng Phi là nữ nhi, nhưng sự kiêu ngạo của nàng còn hơn cả đàn ông!

Đây cũng chính là nguyên nhân mà Tiêu Lăng Phi có thể chỉ huy Phong Vũ Lâu vượt mọi chông gai và phát triển cho đến ngày hôm nay.

Từ trước đến giờ nàng là một người không mắc nợ ai bao giờ, hôm nay lại được Lý Phong cứu mạng, cảm giác lạ lẫm này làm Tiêu Lăng Phi cảm thấy khó xử.

Lý Phong sững sờ, sau đó sắc mặt trở nên quái dị nói: "Ngươi thật sự nói cảm ơn ta? Đúng là mặt trời mọc ở hướng tây."

Khuôn mặt Tiêu Lăng Phi ửng đỏ, dùng hai tay ôm mặt nói : "Vậy coi như ta không nói."

"Lời nói ra như nước đổ xuống đất, làm sao có thể coi như chưa nói ?" Lý Phong trợn mắt bất mãn, sau đó cười cười: "Nhưng mà ngươi có thấy chỉ một từ cảm ơn thì hơi ít không? Ta đã cứu ngươi một mạng, ngươi nói xem, có phải ngươi cũng nên lấy ra thành ý cảm ơn ta không ?"

Lý Phong muốn nhân cơ hội này thu phục Tiêu Lăng Phi, có điều hắn biết khả năng này rất nhỏ, nếu Tiêu Lăng Phi là loại nữ nhân dễ bị thu phục như vậy, hắn sẽ rất thất vọng. . .

Lông mày Tiêu Lăng Phi nhíu lại, cười lạnh nói: "Ta nhờ ngươi cứu ta sao?"

Lý Phong: "? ? ?"

Cô nàng này có ý gì, định quỵt nợ?

"Cứng họng rồi đúng không ?" Tiêu Lăng Phi cười đắc ý, nói: "Ta không nhờ ngươi cứu ta, ngươi lại tự tiện xen vào việc của người khác, xen vào việc của người khác thì cũng thôi đi, vậy mà còn bắt ta cảm ơn. . . Da mặt ngươi đúng là rất dày a ~ "

Lý Phong: "? ? ?"

Con mẹ nó xen vào việc của người khác? Da mặt dày cái trứng chim ! Nói vậy khác nào tiểu gia cứu ngươi chính là do tiểu gia nhiều chuyện ? Là một sai lầm?

Tiêu Lăng Phi a Tiêu Lăng Phi, ngươi đúng là hoàn toàn không thèm mặt mũi!

"Được rồi, thời gian không còn sớm, ngươi nhanh mang Hứa Mạn đi đi, đừng quấy rầy ta nghỉ ngơi."

Tiêu Lăng Phi ngáp một cái, bắt đầu tiễn khách.

Câu nói này đã chọc giận Lý Phong!

Trước đây Tiêu Lăng Phi sợ bị hắn vượt qua cảnh giới nên đã bội ước, lần đó Lý Phong nén giận, bây giờ Tiêu Lăng Phi lại làm vậy, việc này đối với Lý Phong giống như là đổ dầu vào lửa!

"Lão hổ không phát uy ngươi còn tưởng ta là HelloKitty à? Được, ngươi bất nhân thì đừng trách ta bất nghĩa, ta sẽ dùng 《 Nô Ấn 》, để ngươi trở thành nữ nô của ta, xem ngươi còn dám phách lối trước mặt ta hay không !"

Nghĩ đến đây, Lý Phong liền định sử dụng 《 Nô Ấn 》 với Tiêu Lăng Phi.

Khống chế Tiêu Lăng Phi đồng nghĩa với khống chế Phong Vũ Lâu, nhiệm vụ "Tám phương mưa gió để ta sử dụng" cũng sẽ hoàn thành.

Chỉ có một thứ không hoàn mỹ là Tiêu Lăng Phi sẽ mất đi sự thú vị.

Có câu nói rất hay, người đẹp dễ tìm, thú vị khó kiếm , sự thú vỉ của Tiêu Lăng Phi rất khó tìm được, Lý Phong không nỡ bắt nàng làm nô lệ phục vụ cho mình.

Ngay lúc Lý Phong định dùng 《 Nô Ấn 》 để thu phục Tiêu Lăng Phi, thì đột nhiên sắc mặt Tiêu Lăng Phi đỏ lên, sau đó há mồm phun ra một ngụm máu tươi!

Lý Phong lách người sang một bên, tránh bị máu tưới lên người, sau đó, thân thể Tiêu Lăng Phi bắt đầu lảo đảo.

Lý Phong định né tiếp, nhưng mà nghĩ lại thì vẫn bỏ suy nghĩ này, nói "Ngươi giả bộ đúng không?" Đồng thời đưa tay đỡ Tiêu Lăng Phi.

"Giả. . . Giả em gái ngươi, bản tiểu. . . Tiểu thư bị thương, nhanh. . . Sắp không chịu nổi nữa. . ."

Tiêu Lăng Phi nằm trong ngực Lý Phong, không còn tí sức lực nào.

Lông mày Lý Phong nhướng một cái, định dùng Đọc Tâm Thuật với Tiêu Lăng Phi để xem có thật hay không, ai ngờ âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn kiểm tra hay không ?"

Lý Phong nhíu mày, trực giác nói cho hắn biết, nhiệm vụ này có

liên quan đến Tiêu Lăng Phi.

"Kiểm tra!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tiêu Lăng Phi (2) "

"Mô tả nhiệm vụ: Chữa trị thương thế cho Tiêu Lăng Phi, nếu nhiệm vụ thất bại trừ 1 triệu điểm tích lũy."

"Phần thưởng nhiệm vụ: 5000 điểm kinh nghiệm, 500 ngàn điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục."

Sau khi xem mô tả nhiệm vụ, khóe miệng Lý Phong giật một cái: "Quả nhiên là có quan hệ với Tiêu Lăng Phi."

Tiêu Lăng Phi vừa nói là hắn xen vào việc của người khác, nếu tiếp tục cứu Tiêu Lăng Phi chẳng khác nào ngốc nghếch?

Nhưng nếu không cứu, thì nhiệm vụ sẽ thất bại. . .

Nhức cả trứng !

Lý Phong hơi xoắn xuýt, nhưng cuối cùng vẫn quyết định trị thương cho Tiêu Lăng Phi, có điều trước khi cứu, hắn muốn Tiêu Lăng Phi chủ động mở miệng cầu xin hắn!

Nghĩ đến đây, Lý Phong hỏi: "Ngươi có cần ta giúp không ?"

Sắc mặt Tiêu Lăng Phi hơi biến, sau đó nghi hoặc hỏi: "Ngươi biết y thuật?"

"Biết một chú." Lý Phong cười lạnh.

Sắc mặt Tiêu Lăng Phi ảm đạm, cười khổ nói: "Hiểu sơ? Vậy ngươi là lang băm rồi. . . Xem ra, ta nên mời người khác thì tốt hơn."

Lý Phong: "? ? ?"

Tiêu Lăng Phi không những không mở miệng cầu hắn, còn dùng kế khích tướng? Đã bị thương đến mức này mà còn có tâm tình chơi mưu kế, không hổ danh là Tiêu Lăng Phi a!

Lý Phong hít vào một hơi, chậm rãi nói: "Tiêu tiểu thư nói rất đúng, ta đúng là lang băm, không giỏi trị thương. Có điều ta rất giỏi chẩn đoán bệnh."

"Nếu ta không nhìn lầm, thì lục phủ ngũ tạng của nguiow đã bị thương, nếu như không trị liệu kịp, thì có khả năng để lại di chứng, nghiêm trọng hơn thì cảnh giới sẽ lùi lại, từ nay về sau cảnh giới vĩnh viễn ngưng bước ở đây!"

Sắc mặt Tiêu Lăng Phi biến đổi, trong lòng nổi gợn sóng.

Nàng cũng biết tình huống của cmình, đúng là nàng đã bị thương tới lục phủ ngũ tạng, nhưng cảnh giới không thể tăng lên nữa thì nàng không biết có thật hay không.

Có thể là Lý Phong đang cố ý lừa nàng, nhưng liệu nàng có dám đánh cược? Cho dù chỉ là một khả năng nhỏ nhoi thì nàng cũng không dám!

Nghĩ đến đây, Tiêu Lăng Phi tiếp tục kích thích Lý Phong: "Nếu khả năng đoán bệnh của ngươi cao như vậy, thì hẳn là khả năng chữa bệnh cũng phải cao mới đúng a?"

Lý Phong đương nhiên không dễ bị trúng kế, hắn lắc đầu, khoát tay nói: "Không không không, ta thật sự chỉ là một tên lang băm, ta khuyên ngươi nên gọi người giỏi hơn đi."

"Thời gian cũng không còn sớm, ta chuẩn bị mang Hứa Mạn về khách sạn, ngươi cố gắng nghỉ ngơi đi, cáo từ."

Nói xong, Lý Phong buông Tiêu Lăng Phi xuống, làm bộ đi lên lầu gọi Hứa Mạn.

Ngay lúc Lý Phong sắp lên cầu thang, Tiêu Lăng Phi hô thành tiếng: "Chờ một chút!"

Lý Phong dừng chân lại, quay đầu hỏi: "Tiêu tiểu thư còn có chuyện gì sao?"

Sắc mặt Tiêu Lăng Phi biến ảo mấy lần, sau đó cắn răng nói: "Ngươi có bao nhiêu % tự tin là sẽ chữa được thương thế cho ta ?"

"100%." Lý Phong suy nghĩ một chút, sau đó nói.

Có hệ thống ở đây, nếu vậy hắn còn không thể đảm bảo 100% chữa được cho Tiêu Lăng Phi thì hắn còn sống làm gì, đập đầu vào gối tự tử cho đỡ nhục.

Tiêu Lăng Phi sững sờ, sau đó dò xét : "Vậy ngươi có thể giúp ta trị thương không?"

Nàng biết lần này không thể không hạ mình, trong thời gian ngắn nàng không tìm nổi danh y, chỉ có thể tin tưởng vào Lý Phong.

"Muốn ta giúp ngươi trị thương?" Lý Phong nhếch miệng đùa cợt cười lạnh, nói: "Ngươi đang cầu xin ta sao?"

Sắc mặt Tiêu Lăng Phi kịch biến!

Chương 587. Tháo mặt nạ xuống

Chương 550: Tháo mặt nạ xuống

"Lý Phong! Ngươi đừng quá quắt!"

Tiêu Lăng Phi nổi giận, nàng cả đời này chưa bao giờ cầu xin người khác, trước kia không có, sau này cũng không !

Lý Phong dùng lí do trị thương để áp chế nàng, việc này đã chạm đến phòng tuyến cuối cùng của nàng!

Cứu Vãn Nữ Thần Hệ Thống Trailer

Lý Phong cười lạnh: "Ta quá phận? A, vậy là ngươi đã quên trước đó mình nói cái gì rồi à?"

"Ta. . ." Tiêu Lăng Phi ngập ngừng, có chút xấu hổ.

"Không còn gì để nói sao?" Lý Phong nhìn Tiêu Lăng Phi, nhún vai nói: "Lúc ta cứu ngươi, ngươi đã nói là ta xen vào việc của người khác, lần này ta đâu ngu mà lại xem vào chuyện người khác lần nữa?"

"Ngươi. . ." Tiêu Lăng Phi chỉ vào mặt Lý Phong, sau một lúc cắn răng nói: "Quỷ hẹp hòi!"

Quả báo đến quá nhanh, Tiêu Lăng Phi cũng không ngờ chỉ mới chớp mắt một cái đã phải nhờ vả Lý Phong tiếp!

Nhưng bắt nàng mở miệng cầu xin Lý Phong chữa bệnh là không thể nào, dù chết cũng không được, cả đời Tiêu Lăng Phi sẽ không cầu xin người khác!

"Tùy ngươi thôi, dù sao ta cũng sẽ không xen vào việc của người khác nữa, cáo từ!"

Nói xong, Lý Phong quay lại lầu hai.

Nhìn bóng lưng của Lý Phong càng ngày càng đi xa, Tiêu Lăng Phi vừa thẹn vừa giận, nhưng không thể làm gì, trong lúc tâm tình đang chập chờn, Tiêu Lăng Phi không áp chế nổi nội thương, tiếp tục phun một ngụm máu tươi!

"Ai!"

Lý Phong thở dài, thân thể lóe lên xuất hiện sau lưng Tiêu Lăng Phi, ôm lấy nàng, sau đó nhẹ nhàng để nàng nằm trên mặt đất.

Trước đó Lý Phong đã dùng Y Thần chi nhãn tra xét thương thế của Tiêu Lăng Phi, bây giờ nhìn lại, thương thế Tiêu Lăng Phi lại tăng thêm mấy phần, nói thẳng ra Tiêu Lăng Phi đã bước một chân vào Quỷ Môn Quan.

"Nữ nhân này thật là bướng bỉnh, dù chết cũng không cầu xin người khác."

Lý Phong lắc đầu, sau đó móc ngân châm ra để khống chế nội thương Tiêu Lăng Phi không tiếp tục xấu đi.

Tiếp theo, Lý Phong vào hệ thống để tìm thuốc chữa thương : "Hệ thống, giúp ta sàng lọc ra những loại thuốc có thể cứu Tiêu Lăng Phi."

Tuy miệng nói không chữa cho Tiêu Lăng Phi, nhưng cũng chỉ là nói mà thôi, đây là nhiệm vụ! Nếu không hoàn thành thì sẽ bị trừng phạt nặng.

Còn sau khi Tiêu Lăng Phi tỉnh lại, tiếp tục nói hắn xen vào chuyện người khác . . . Ha ha, 《 Nô Ấn 》 đã sẵn sàng sử dụng. . .

Nội thương khác với bệnh tật, dù y thuật của Lý Phong cao minh đến đâu cũng phải nhờ đến các loại dược vật hoặc thuốc để chữa cho Tiêu Lăng.

Ngay lúc Lý Phong yêu cầu, thì hệ thống đã trả lời: "Đã giúp kí chủ sàng lọc ra đồ vật phù hợp yêu cầu."

Lý Phong nhìn vào thì thấy khu mua sắm hệ thống xuất hiện ba

thứ.

"Tu Phục Hoàn: dược liệu chữa thương, cấp bậc Phàm phẩm, vết thương nhẹ hay nặng đều sử dụng được, sau khi sử dụng, bị thương nhẹ có thể khôi phục trong một tuần, trọng thương có thể khôi phục trong vòng một tháng."

"Chú thích 1: Sau khi dùng thuốc này, sẽ có tỷ lệ bị rơi xuống một cảnh giới nhỏ, tỷ lệ rơi cảnh giới tỷ lệ thuận với độ nặng nhẹ của thương thế."

"Chú thích 2: Giá bán 5000 điểm tích lũy."

"Dưỡng Thần Tán: dược liệu chữa thương cấp bậc thượng phẩm, có hiệu quả cực tốt với trọng thương, sau khi sử dụng có thể khôi phục trọng thương trong vòng nửa tháng."

"Chú thích 1: Nếu người tu luyện công pháp có thuộc tính dương mà dùng loại dược vậy này thì sẽ phát ra một luồng khí làm mê loạn tâm thần, tác dụng của luồng khí này cực mạnh, có hiệu quả với cả Thánh cấp."

"Chú thích 2: giá bán 10000 điểm tích lũy."

"Nguyên Khí Đan: dược liệ chữa thương cấp bậc Thánh phẩm, tất cả thương thế chỉ cần ăn viên thuốc này vào sẽ phục hồi trong vòng ba ngày, không có tác dụng phụ."

"Chú thích: Giá bán 100000 điểm tích lũy."

Sau khi xem xong chú thích của ba loại dược vật, Lý Phong hơi xoắn xuýt, Tu Phục Hoàn đã bị hắn loại từ vòng gửi xe, tuy Tiêu Lăng Phi không biết cảm ơn làm cho Lý Phong rất khó chịu, nhưng nàng là người có thể trở thành nữ nhân tương lai của hắn, nếu cảnh giới của nàng giảm xuống thì sẽ bất lợi cho Lý Phong.

Chỉ còn Dưỡng Thần Tán và Nguyên Khí Đan . . .

"Tiêu Lăng Phi là nữ nhân, khẳng định tu luyện công pháp có thuộc tính âm, như vậy thì dù nàng uống Dưỡng Thần Tán cũng sẽ không bị mê loạn nhân tâm gì gì đó. . ."

Lý Phong trầm ngâm, sau cùng quyết định cho Tiêu Lăng Phi sử dụng Dưỡng Thần Tán.

Nam nhân phải biết tiết kiệm, tuy hiện tại hắn có hơn 6 triệu điểm tích lũy, gia tài to lớn, nhưng tiết kiệm được thì nên tiết kiệm, dù sao chỉ cần chữa được cho Tiêu Lăng Phi là tốt rồi. . .

Nghĩ đến đây, Lý Phong bèn bỏ ra 10000 điểm tích lũy để mua Dưỡng Thần Tán, nhét vào miệng Tiêu Lăng Phi.

Sau khi làm xong, Lý Phong đứng dậy, đợi Tiêu Lăng Phi tỉnh lại.

Tiêu Lăng Phi đang mê man nhưng vẫn nhíu chặt lông mày, rõ ràng đang rất thống khổ.

Lúc này, một ý nghĩ lớn mật hiện ra trong đầu Lý Phong: "Hay là nhân cơ hội này bóc mặt nạ da người trên mặt nàng xuống thử xem?"

Từ lần dùng Thấu thị nhãn để nhìn khuôn mặt thật của Tiêu Lăng Phi, Lý Phong vẫn nhớ mãi không quên khuôn mặt tuyệt mỹ đó, tuy bây giờ vẫn có thể dùng Thấu thị nhãn để ngắm, nhưng như vậy quá phiền phức, mà Tiêu Lăng Phi cũng sẽ hiểu lầm hắn. . .

Chi bằng lột mặt nạ da người của Tiêu Lăng Phi xuống. . .

Chỉ hơi đấu tranh tâm lý một chút, rốt cục Lý Phong quyết định dùng tay bóc mặt nạ da người trên mặt Tiêu Lăng Phi ra, ngay sau đó, một khuôn mặt tuyệt mỹ xuất hiện trước mắt Lý Phong.

Trong một thoáng này, Lý Phong có cảm giác tim mình ngưng đập!

"Ừng ực "

Lý Phong nuốt nước bọt, cảm thán nói: "Thật là đẹp."

Lý Phong không thiếu mỹ nữ, Ngụy Băng Khanh, Tô Đồng, Tống Uyển Quân, Hứa Mạn. . . Đây đều là mỹ nữ hạng nhất, dung mạo, dáng người, tính cách, khí chất, học thức đều là cực phẩm.

Vậy mà sau khi nhìn thấy khuôn mặt Tiêu Lăng Phi, Lý Phong vẫn có cảm giác bị kinh diễm, từ điểm này có thể tưởng tượng được khuôn mặt của Tiêu Lăng Phi đẹp đến mức nào.

Trong lúc Lý Phong đang thưởng thức khuôn mặt của Tiêu Lăng Phi, thì một luồng khí vô sắc vô vị phát ra từ trong người nàng. . .

Mấy phút sau, Lý Phong cảm giác có gì đó không thích hợp, toàn thân khô nóng, muốn uống một ngụm nước đá, hoặc là đi tắm nước lạnh.

"Tại sao lại nóng như vậy, không lẽ điều hòa quá lạnh ?"

Bây giờ là mùa xuân, thời tiết se se lạnh, điều hòa trong biệt thự đã chỉnh qua chế độ làm ấm, nên Lý Phong mới nghi hoặc như vậy .

Không chỉ Lý Phong khó chịu, mà khuôn mặt của Tiêu Lăng Phi cũng ửng đỏ, trên trán ướt đẫm mồ hôi.

"Móa, tình huống gì vậy."

Lý Phong lau mồ hôi trên trán.

Đột nhiên, một tia sáng lóe lên trong đầu Lý Phong: "Đáng chết, chẳng lẽ Tiêu Lăng Phi tu luyện công pháp thuộc tính dương !"

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, Lý Phong đã cảm thấy đầu óc có cảm giác hôn mê.

Không đợi hắn phản ứng, Tiêu Lăng Phi đang nằm trên mặt đất đột nhiên mở hai mắt ra.

Trong lúc bốn mắt nhìn nhau, tia lửa vô hình bắn ra bốn phía. . .

Một khắc sau, Tiêu Lăng Phi đột nhiên đứng dậy bổ nhào về phía Lý Phong!

Chương 588. Muốn chút lợi tức

Chương 551: Muốn chút lợi tức

Đất trời điên đảo, gió giục mây vần.

Sau khi gió ngừng mưa nghỉ, trong căn phòng vang lên tiếng khóc thút thít của một nữ nhân, làm người nghe thương tâm rơi lệ...

Lý Phong sững sờ!

Tiêu Lăng Phi vậy mà... khóc?!!

"Ô ô ô, ô ô ô ô. . ."

Cứu Vãn Nữ Thần Hệ Thống Traile

Nước mắt Tiêu Lăng Phi rơi như mưa.

Nam nhân có một bệnh chung, đó là không thể chịu được khi nhìn nữ nhân khóc, nhất là mỹ nữ.

Sau khi bình tĩnh lại, Lý Phong không biết làm sao cho phải, Tiêu Lăng Phi đã khóc đến mức này, hắn có nên an ủi vài câu không?

Đúng lúc này, Tiêu Lăng Phi liếc nhìn Lý Phong qua khe hở ngón tay, thấy trên mặt Lý Phong hiện vẻ do dự, Tiêu Lăng Phi thầm đắc ý: "Hừ, muốn chơi với bản tiểu thư? Ngươi còn non lắm!"

Có một số người ăn mềm không ăn cứng, có một số người lại là rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt, nếu đã không thể chơi cứng với Lý Phong, thì nàng chơi mềm, bất kể như thế nào, nàng cũng muốn. . . Cũng muốn. . .

"Ngoài bắt Lý Phong nhận sai ra, ta còn làm gì được hắn đâu. . ."

Tiêu Lăng Phi buồn bực thầm nghĩ.

Nhưng Tiêu Lăng Phi không biết là, từ lúc mới bắt đầu Lý Phong đã dùng Đọc Tâm Thuật với nàng, ý nghĩ của nàng đã bị Lý Phong biết hết!

Lý Phong cười thầm trong lòng, nhưng ngoài miệng lại tràn đầy bất đắc dĩ nói: "Được rồi được rồi, ngươi đừng khóc nữa, ta sai rồi, ta không nên cứu ngươi, ta nên trơ mắt nhìn ngươi chết mới đúng, đã được chưa?"

Tiếng khóc Tiêu Lăng Phi nhỏ lại: "Ngươi. . . Ngươi biết sai rồi sao ?"

Lý Phong thở dài: "Ừm, biết sai rồi, dù nói thế nào thì ta cũng là nam nhân, ngươi là nữ nhân, theo quan điểm truyền thống, việc này là ta chiếm tiện nghi của ngươi."

Trong lòng Tiêu Lăng Phi thầm đắc ý, nhưng ngoài miệng lại nói: "Hừ, ngươi nhận sai thì có ích lợi gì, việc gì cũng đã xảy ra rồi, thời gian thì không thể quay lại, ta. . . Thân thể trong sạch của ta đã bị ngươi. . ."

Nói đến đây, Tiêu Lăng Phi lại tiếp tục thút thít .

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, hận không thể treo ngược Tiêu Lăng Phi lên đánh mông một trận.

Con mẹ nó, được nước lấn tới đúng không? Tiểu gia đã hạ mình với ngươi, ngươi còn nắm tiểu gia không buông, không lẽ ngươi muốn bắt tiểu gia tự sát tạ lỗi?

"Hừ, ngươi nghĩ chỉ cần nói lời xin lỗi là xong sao? Nằm mơ! Bản tiểu thư muốn ngươi. . . Ngươi. . ."

Tiêu Lăng Phi nghĩ ra vài cách trị tội hung ác, nhưng mà thứ duy nhất hiện ra trong đầu nàng là khuôn mặt đẹp trai của Lý Phong... Không thể không nói, mê gái là bệnh khó trị, nhưng mê trai lại càng khó trị hơn.

"Đáng chết, tại sao lại thế này? Chẳng trong tiềm thức, bản tiểu thư đã thích Lý Phong rồi? Làm sao có thể như vậy !"

Nội tâm Tiêu Lăng Phi giống như hươu con nhảy loạn, bóng

dáng Lý Phong cứ chạy lòng vòng trong đầu nàng không thể nào xóa đi được.

Lý Phong đứng đối diện, lộ ra sắc mặt quái dị nhìn Tiêu Lăng Phi, mẹ nó, quả nhiên không ai có thể chống lại mị lực của tiểu gia, ngay cả Tiêu Lăng Phi cũng vậy!

"Được rồi, nếu ngươi hận ta như vậy, ta sẽ tự sát tạ tội !"

Nói đến đây, Lý Phong ra vẻ đưa tay muốn đánh vào đỉnh đầu của mình.

Hắn đang đánh cược, đánh cược là Tiêu Lăng Phi sẽ bảo hắn ngưng lại !

Chỉ cần Tiêu Lăng Phi ngăn cản hắn, hắn sẽ mượn cơ hội này để tiến thêm một bước với Tiêu Lăng Phi !

Đương nhiên, dù cho không cản cũng không sao, một chưởng này hắn còn chưa dùng đến 10% thực lực , nếu đập vào thì nhiều lắm là đau một tí, không thể bị thương được.

Ngay lúc chưởng của Lý Phong sắp đánh vào đầu mình, Tiêu Lăng Phi đột nhiên la lớn: "Đừng mà!"

"Ông "

Bàn tay Lý Phong dừng lại khi còn cách đỉnh đầu khoảng 1 cm .

"Đừng cái gì?" Lý Phong nhíu mày, tỏ vẻ nghi hoặc, thực ra trong lòng đang nở hoa.

Qua lần thăm dò này, Lý Phong đã có thể kết luận Tiêu Lăng Phi có ý với hắn, chỉ cần hắn cố gắng thêm một chút, thì lo gì không được ôm mỹ nhân về nhà?

"Hừ, không có gì." Tiêu Lăng Phi hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu đi chỗ khác, che dấu tâm lý hoảng hốt của mình .

"Chậc chậc, không hổ là nữ nhân của ta, ngay cả ngượng ngùng cũng có thể đẹp như vậy." Lý Phong nhìn gò má của Tiêu Lăng Phi, tán dương.

Tiêu Lăng Phi nhịn không được cười lạnh: "Ánh mắt ngươi có vấn đề sao ? Dung mạo của ta còn dưới mức trung bình, làm sao có thể đẹp được?"

"Ai nói ngươi không đẹp, ngươi là một trong những mỹ nữ đẹp nhất mà ta từng thấy."

Vì công bằng, Lý Phong thêm vào từ "một trong", nếu không những người phụ nữ khác của hắn biết được sẽ không quá tốt ~

"Hả?" Rốt cục thì Tiêu Lăng Phi đã thấy được chỗ không thích hợp, nên nàng liền lấy tay sờ mặt.

Lúc tay chạm vào mặt, sắc mặt Tiêu Lăng Phi kịch biến, sau đó nàng nhìn xuống chân thì thấy trong đống quần áo lộn xộn còn có một cái mặt nạ da người. . .

"Ngươi tháo mặt nạ da người của ta . . . Xuống?"

Sắc mặt Tiêu Lăng Phi rất khó coi.

Trước đó nàng đã nói, ngươi từng thấy khuôn mặt thật của nàng rất ít, bên trong Phong Vũ Lâu chỉ có một mình Cao Khiết .

Tiêu Lăng Phi hiểu rõ cái gì gọi là hồng nhan họa thủy, nếu như nàng dùng bộ mặt thật để xuất hiện ở Phong Vũ Lâu, chỉ sợ là những việc nhiễu loạn như hôm nay sẽ xảy ra như cơm bữa.

"Ừm, mới vừa rồi trong lúc ta giúp ngươi trị thương ta nhận thấy biểu lộ của ngươi có chút kỳ quái, nên sờ thử mặt của ngươi, sau đó thì. . . Khụ khụ, tại sao ngươi đẹp như vậy mà lại mang mặt nạ da người?"

Lý Phong nói lảng sang chuyện khác.

"Hừ, ai cần ngươi lo!" Tiêu Lăng Phi hừ lạnh một tiếng, sau đó cầm quần áo lên chuẩn bị mặc vào, nhưng mà ngay sau đó nàng dừng động tác, nhìn về phía Lý Phong .

"Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?" Lý Phong cảm thấy ánh mắt của Tiêu Lăng Phi có gì đó là lạ, giống như sói đói gặp mồi ngon. . .

"Ta không có năng lực giết ngươi, nên ta muốn lấy được chút lợi ích từ ngươi."

Vừa nói, Tiêu Lăng Phi vừa từ từ đi về phía Lý Phong .

Khi Lý Phong dùng Đọc Tâm Thuật và biết được ý nghĩ của Tiêu Lăng Phi, hắn sững sờ, vô thức lui về sau.

Ai ngờ Tiêu Lăng Phi hừ lạnh nói: "Không được lui, không được tránh, càng không được phản kháng, đương nhiên. . . Ngươi muốn phản kháng cũng được, giả bộ một chút thì sẽ kích thích hơn."

Nói xong, Tiêu Lăng Phi nhào về hướng Lý Phong . . .

Trên lầu hai, trong phòng ngủ thứ ba từ trái sang.

Từ khi Lý Phong đi ra ngoài đến giờ, nội tâm Hứa Mạn vẫn chưa ổn định được.

Từng giây trôi qua, cảm giác khẩn trương này ngày càng tăng.

"Không được, ta không thể chờ thêm được nữa."

Hứa Mạn quyết định, đứng dậy đi đến cửa, hít sâu một hơi, mở cửa phòng ngủ.

Sau đó. . .

"A!"

Hứa Mạn thấy cảnh tượng trong phòng khách, nàng hét lên lấy tay che miệng, nhanh chóng chạy ngược vào phòng đóng sầm cửa lại.

Hứa Mạn tựa lưng vào cửa phòng, lấy tay sờ mặt, thật là nóng bỏng a~!

"Tên Lý Phong chết tiệt này, vậy mà. . . Vậy mà. . . Đồ siêu cấp lăng nhăng! Nhưng mà. . . Nữ nhân kia là ai, nàng thật là xinh đẹp. . ."

Hứa Mạn âm thầm suy nghĩ. . .

Chương 589. Sinh hóa người máy?

Chương 552: Sinh hóa người máy?

Sau một giờ. . .

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Tiêu Lăng Phi tăng lên, trước mắt là 51%."

Khi âm thanh này vang lên, Lý Phong, Tiêu Lăng Phi đã ăn mặc chỉnh tề ngồi trên ghế sa lon.

Cứu Vãn Nữ Thần Hệ Thống Trailer

"Vậy mà tăng lên tới 51%, chẳng phải là ta đã cách triệt để thu phục Tiêu Lăng Phi không xa?"

Nghĩ đến khả năng này, Lý Phong liền không nhịn được có chút hưng phấn.

Tắt hệ thống, Lý Phong nhìn về phía Tiêu Lăng Phi: "Chúng ta như vậy là hòa nhau rồi?"

Lúc này Tiêu Lăng Phi đã ngồi về chỗ cũ, vô ý thức hồi đáp: "Ừm, hòa nhau. . ."

Nói đến đây, Tiêu Lăng Phi rốt cục lấy lại tinh thần, vội vàng đổi giọng: "A không đúng, bản tiểu thư còn chưa nguôi giận, làm sao có thể xí xóa như vậy!"

Lý Phong: "? ? ?"

Tiểu gia đã triệt để làm theo yêu cầu của ngươi, 7 7 49 tư thế không sót thế nào, chẳng lẽ ngươi còn không nguôi giận?

"Sao lại dùng vẻ mặt này nhìn ta?" Tiêu Lăng Phi bá đạo nói: "Tóm lại, bản tiểu thư sẽ không đơn giản tha thứ cho ngươi!"

Lý Phong khẽ nhếch miệng, có chút sững sờ.

Đến cùng phải thế nào thì Tiêu Lăng Phi mới chịu tha thứ cho hắn? Nàng ít nhất cũng phải nói ra a!

Lúc này Tiêu Lăng Phi ngáp một cái, có chút mệt nhoài nói: "Được rồi, lưu lại một viên Dưỡng Thần Tán cho ta, sau đó ngươi mang theo Hứa Mạn đi đi."

Bây giờ đã là rạng sáng, Tiêu Lăng Phi cũng rất mệt mỏi.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái: "Thương thế Cao Khiết không nghiêm trọng như vậy, không cần dùng Dưỡng Thần Tán, mà Dưỡng Thần Tán có tác dụng phụ, vạn nhất. . ."

Trước đó hắn đã dùng Y Thần chi nhãn tra xét thương thế Cao Khiết, so với Tiêu Lăng Phi, nội thương của Cao Khiết nhẹ hơn nhiều, với sức khôi phục của Tông Sư cảnh, nàng chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày là được rồi.

"Không có vạn nhất, Cao Khiết tu luyện công pháp thuộc tính âm." Tiêu Lăng Phi ngắt lời hắn, tiếp theo cười lạnh nói: "Ngươi chiếm được rồi liền không thèm quý trọng ta nữa? Đúng là đàn ông kẻ nào cũng như nhau, không có chút lương tâm."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, vội vàng nói: "Được được được, ta bỏ ra còn không được sao?"

Đang nói chuyện, hắn tiêu tốn 10 ngàn điểm tích lũy mua về một viên Dưỡng Thần Tán, giao cho Tiêu Lăng Phi, nếu như hắn không cho, sợ rằng Tiêu Lăng Phi sẽ còn nói tiếp những thứ kinh khủng hơn. . .

Tiêu Lăng Phi tiếp nhận Dưỡng Thần Tán, ngồi xuống giúp Cao Khiết uống vào.

"Ngươi không có ý định giết Cao Phong sao, hắn đã phản bội ngươi."

Lý Phong nhìn Cao Phong còn nằm trên đất, hỏi.

Sắc mặt Tiêu Lăng Phi cứng lại, sau một lúc lâu phun ra một

ngụm trọc khí: "Hắn dù sao cũng là ca ca của Cao Khiết."

Lý Phong gật gật đầu, hắn có thể nhìn ra Tiêu Lăng Phi cùng Cao Khiết không chỉ đơn giản là chủ tớ, hai nàng có cảm tình rất sâu.

Mà Cao Phong lại là anh ruột của Cao Khiết, nếu như Tiêu Lăng Phi giết Cao Phong, tình cảm của nàng cùng Cao Khiết sẽ xuất hiện vết rách.

Dù sao Tiêu Lăng Phi đã phế bỏ đan điền Cao Phong, cũng coi như cho hắn một cái trừng phạt, để hắn sống sót cũng không có ảnh hưởng gì.

Thầm than một tiếng, Lý Phong nói: “Thương thế của ngươi muốn triệt để khôi phục còn cần nửa tháng nữa, nếu như trong đoạn thời gian này gặp phải phiền phức, tùy thời có thể gọi điện thoại cho ta."

Tiêu Lăng Phi nhìn Lý Phong một cái thật sâu, u oán nói:”Ngươi nói vậy nghĩa là không định ở lại an ủi ta?”

Lý Phong: ". . ."

Thừa dịp Cao Khiết còn chưa tỉnh lại, Lý Phong muốn mang Hứa Mạn rời đi, lên lầu hai, đẩy cửa vào, đã thấy Hứa Mạn lộ mặt sắc phức tạp nhìn mình.

Cái ánh mắt này nhất thời làm nội tâm Lý Phong "lộp bộp" một tiếng, tiếp theo khóe miệng của hắn cười khổ: "Ngươi đều đã nhìn thấy?"

Bức tường chân khí còn đó, Hứa Mạn không nghe được động tĩnh của hắn cùng Tiêu Lăng Phi, hắn cũng không nghe được động tĩnh của Hứa Mạn.

Cho nên trước đó Hứa Mạn mở cửa, Lý Phong căn bản không phát giác, chỉ là ánh mắt Hứa Mạn lại làm cho Lý Phong minh bạch, chuyện xấu của Tiêu Lăng Phi và hắn đã bị Hứa Mạn bắt gặp.

Hứa Mạn lộ sắc mặt ảm đạm gật gật đầu.

Lý Phong khóc không ra nước mắt, hắn bị Hứa Mạn bắt gian tại chỗ a!

"Ngươi nghe ta giải thích. . ."

Ngay sau đó Lý Phong liền giải thích sự tình của mình và Tiêu Lăng Phi một lần.

Nghe xong Lý Phong giảng thuật, Hứa Mạn trực tiếp rơi vào trạng thái sững sờ.

Nữ nhân kia chính là Tiêu Lăng Phi?

Mới vừa rồi còn phát sinh một hồi chiến đấu giữa cường giả Thánh cấp? Nguy hiểm qua đi, hai người liền trực tiếp làm tình giữa nhà?

Phim cũng không dám diễn như thế a!

Bất quá Hứa Mạn vẫn lựa chọn tin tưởng Lý Phong, mà nghe Lý Phong giải thích, cảm giác tức giận cùng ghen tuông của Hứa Mạn cũng tiêu tán đi nhiều.

"Thật không biết ngươi còn muốn tìm bao nhiêu nữ nhân nữa mới thấy đủ đây. . ." Hứa Mạn u oán nói.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, không lên tiếng.

Hắn cũng muốn dừng lại a, nhưng thực lực. . . A không phải, là hệ thống không cho phép!

Để đổi chủ đề, Lý Phong nói: "Cái kia. . . Ta hiện tại đã là Thánh cấp, dùng thần công cùng có lợi là có thể giúp ngươi tiến vào Siêu Phàm sơ kỳ rồi."

Hứa Mạn đầu tiên là sững sờ, tiếp theo khuôn mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng: "Thật sao?"

Trở thành Tông Sư cảnh, Hứa Mạn đã cảm nhận được chỗ tốt của cường giả võ đạo, nếu cảnh giới có thể tiến thêm một bước tự nhiên là chuyện rất tốt.

"Thật, chờ trở lại khách sạn, ta liền giúp ngươi tăng lên cảnh giới." Lý Phong cười xấu xa nháy mắt với Hứa Mạn mấy cái.

Khuôn mặt Hứa Mạn đỏ lên, tiếp theo kéo cánh Lý Phong nói nhỏ: "Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta mau trở lại khách sạn đi."

Nhìn bộ dáng vừa thẹn thùng vừa thèm thuồng của Hứa Mạn, Lý Phong cười đắc ý, lôi kéo Hứa Mạn ra khỏi phòng ngủ, sau đó hai người rời đi trong ánh mắt phức tạp của Tiêu Lăng Phi.

Ba ngày sau. . .

Được Lý Phong trợ giúp, Hứa Mạn rốt cục tiến vào Siêu Phàm sơ kỳ, cứ như vậy, năng lực tự vệ của Hứa Mạn có thể nói là tăng lên trên diện rộng.

Bởi vì nam chính Lâm Dương biến mất, 《 Nhân gian huyền ảo 》 đã dừng quay ba ngày, may mà Lý Phong gia sản hùng hậu, không quan tâm tổn thất, nên chuyện này cũng không tính là đại sự gì.

Tuy Lý Phong không quan tâm những tổn thất này, nhưng đám người Mạnh Siêu lại không muốn tiếp tục như thế.

Hôm nay, Mạnh Siêu cùng đoàn làm phim tìm tới Lý Phong, muốn thương thảo với Lý Phong chuyện chọn nam chính.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem xét."

"Nhiệm vụ: Nhân sinh thứ hai "

"Mục tiêu: Sử dụng đạo cụ đặc thù trong khu mua sắm, sáng tạo một robot sinh học, để nó trở thành nam chính trong 《 Nhân gian huyền ảo 》 ."

"Khen thưởng: 5000 điểm kinh nghiệm, 500 ngàn điểm tích lũy."

Xem hết giới thiệu, Lý Phong: "? ? ?"

Hệ thống, cái này có chút quá kì lạ a!

Sau khi hết khiếp sợ, Lý Phong khôi phục trấn định, hệ thống từ trước tới giờ chưa từng lừa dối hắn, hệ thống nhất định có năng lực hoàn thành.

"Xem ra không chỉ là robot sinh học, còn là robot sinh học có trí tuệ cực cao."

Lý Phong sờ cằm trầm ngâm, âm thầm nói: "Hệ thống, sàng lọc ra tất cả đồ vật có thể chế tạo robot sinh học cho ta."

Chương 590. Bắt đầu dùng thuần tân nhân

Chương 553: Bắt đầu dùng thuần tân nhân

Tốc độ phản ứng của hệ thống rất nhanh, gần như ngay lúc Lý Phong vừa nói xong, nó đã lọc ra được những thứ cần thiết.

"Máy áp suất sinh hóa sơ cấp: Đây là vật phẩm tới từ thành tựu tương lai, hệ thống căn cứ vào khoa học kỹ thuật của thế giới tương lai để nghiên cứu và phát triển."

"Chú thích 1: Khi sử dụng, máy áp suất sinh hóa sơ cấp có thể biến thành người máy, IQ như một đứa bé 8 tuổi, ngôn ngữ, biểu lộ, động tác vô cùng cứng ngắc."

"Chú thích 2: Không thể sửa đổi hình thể, khuôn mặt, âm thanh."

"Chú thích 3: Giá bán 10000 điểm tích lũy."

"Máy áp suất sinh hóa trung cấp : Đây là vật phẩm dựa trên những thành tựu tương lai, hệ thống căn cứ vào khoa học kỹ thuật của thế giới tương lai để nghiên cứu và phát triển."

"Chú thích 1: Sau khi sử dụng, máy áp suất sinh hóa trung cấp có thể biến thành người máy, IQ như một đứa bé 15 tuổi, ngôn ngữ, biểu lộ, động tác hơi cứng ngắc."

"Chú thích 2: Có thể sửa một ít hình thể, khuôn mặt, âm thanh, lúc không sử dụng có thể thu nhỏ."

"Chú thích 3: Giá bán 50000 điểm tích lũy."

"Máy áp suất sinh hóa cao cấp: Đây là vật phẩm dựa trên những thành tựu tương lai, hệ thống căn cứ vào khoa học kỹ thuật của thế giới tương lai để nghiên cứu và phát triển."

"Chú thích 1: Sau khi sử dụng, máy áp suất sinh hóa cao cấp có

thể biến thành người máy, IQ như một người trưởng thành 25 tuổi, ngôn ngữ, biểu lộ, động tác không khác gì người bình thường."

"Chú thích 2: Có thể tùy ý sửa đổi hình thể, khuôn mặt, âm thanh, lúc không sử dụng có thể thu nhỏ."

"Chú thích 3: Giá bán 100000 điểm tích lũy."

Sau khi xem xong giới thiệu của ba loại, trong lòng Lý Phong có một kế hoạch lớn mật.

Tuy mặt nạ Bách biến rất tốt, nhưng không thể giúp hắn phân thân, hắn không thể cùng xuất hiện với Beethoven, như vậy thân phận Beethoven này sẽ mất đi giá trị lớn nhất của nó.

Nếu có máy áp suất sinh hóa, thì vấn đề này sẽ được giải quyết dễ dàng!

"Lý tổng, khi nào chúng ta mới có nam chính? Một ngày không quay sẽ tốn rất nhiều tiền sân bãi, tiền nhân công, tiền đạo cụ còn có các loại chi phí cố định cũng khá cao nữa."

Thấy Lý Phong yên lặng, Mạnh Siêu tiếp tục tận tình khuyên bảo.

Cái gì quan trọng nhất trong ngành điện ảnh? Không phải kịch bản, diễn viên, cũng không phải đạo diễn, mà là. . . Tiền!

Chỉ cần có tiền là có thể mời đạo diễn tốt, diễn viên tốt, có tiền là có thể mua kịch bản tốt, có tiền là có thể mời nhân viên hậu kỳ tốt.

Có người sẽ nói có những bộ phim chi phí thấp nhưng lại thành công, đúng là vậy, nhưng tỷ lệ thành công của những bộ phim đó sẽ thấp hơn nhiều so với các phim được đầu tư mạnh tay.

Việc này cũng giống như người không học nhưng vẫn có thể giàu lên, tuy là có nhưng lại không nhiều, đa số những người giàu có đều được đào tạo bài bản từ khi còn rất nhỏ.

Cho nên tuyệt đối đừng nên tin câu nói bằng cấp không quan

trọng, quan trọng là năng lực, không có bằng cấp, thì ngay cả cơ hội để thể hiện năng lực cũng không có.

《 Nhân gian huyền ảo 》là một bộ phim có kinh phí cao, tổng số tiền đầu tư là 200 triệu, dù không quay thì số tiền sử dụng mỗi ngày cũng rất nhiều.

"Có rồi." Lý Phong tắt hệ thống, tùy ý trả lời.

Nghe hai chữ này, bọn người Mạnh Siêu nhanh chóng lên dây cót tinh thần: "Vậy Lý tổng đã tìm được nhân tuyển thích hợp rồi sao?"

"Là Thiên vương, hay Ảnh đế nào?"

" Tuổi tác mấy Thiên vương ở Cự Tinh hơi lớn, không thích hợp đóng vai nam chính trong Nhân gian huyền ảo .Ta cảm thấy có lẽ Lý tổng sẽ tìm một tiểu soái ca nào đó để thay vào."

(soái ca:anh đẹp trai)

"Chỉ sợ kỹ năng diễn xuất của người trẻ quá yếu, bị loại ngay vòng casting, chúng ta phải lựa chọn kỹ càng, dù gì đây cũng là vai nam chính của một bộ phim lớn."

Lúc này, nhân viên công tác của đoàn làm phim nhao nhao suy đoán.

Lý Phong khoát tay, sau đó lên tiếng: "Tất cả đều sai rồi, lần này ta muốn mời một người hoàn toàn mới, chưa từng xuất hiện trên màn ảnh."

"Hoàn toàn mới? !" Sắc mặt đám người Mạnh Siêu kịch biến!

Sau đó. . .

"Không được a Lý tổng!"

"Tuyệt đối không nên làm vậy, việc này quá mạo hiểm!"

"Bộ phim này có vốn đầu tư rất lớn, nếu dùng người mới thì nguy cơ lỗ sẽ rất cao!"

Những bộ phim có vốn đầu tư lớn của Trung Quốc rất hiếm khi dùng người mới, vì hai nguyên nhân.

Đầu tiên là kỹ năng diễn xuất của người mới chưa được ổn thỏa, rất dễ bị người xem chê bai.

Thêm nữa người mới thường không có nhiều fan, không thể giống như những ngôi sao lớn, chỉ cần có họ tham gia đã thu hút phòng vé ngồi đầy người.

Cho nên những bộ phim có chi phí đầu tư cao rất kỵ dùng người mới, cũng rất ít nhà đầu tư chấp nhận mạo hiểm kiểu này, trừ khi hắn muốn nâng đỡ người nào đó lên.

Lý Phong lắc đầu cười: "Các ngươi đừng vội, đợi đến khi các ngươi biết người mới mà ta nói là ai, chắc chắn các ngươi sẽ không nghĩ như vậy nữa."

Mạnh Siêu sững sờ, sau đó cùng nhau mở miệng hỏi: "Là ai?"

Lý Phong cười thần bí: "Bí mật."

Đám người Mạnh Siêu: ". . ."

Chúng ta là nhân viên của đoàn làm phim, mà ngươi cũng giữ bí mật diễn viên là ai ?

Nhưng dù sao Lý Phong cũng là nhà đầu tư, hắn không muốn nói, đám người Mạnh Siêu cũng không làm được gì, chỉ có thể dằn sự hiếu kỳ xuống đáy lòng.

Sau khi đám người Mạnh Siêu rời đi, Lý Phong liền bỏ 100 ngàn điểm tích lũy để mua máy áp suất sinh hóa cao cấp, sau đó một cái quả cầu kim loại có kích thước khoảng trái bóng bàn liền nằm trong lòng bàn tay của Lý Phong.

Lý Phong kinh ngạc lẩm bẩm: "Đồ chơi nhỏ như vậy mà có thể biến thành người trưởng thành? Trời ạ, quá thần kỳ !"

Sau một phen cảm khái, Lý Phong dựa theo hướng dẫn để khởi động máy áp suất sinh hóa cao cấp.

"Tích tích" "Kèn kẹt" "Răng rắc răng rắc" "Bụp Bụp" . . .

Chỉ trong ba giây, máy áp suất sinh hóa cao cấp đã biến thành một người trưởng thành có chiều cao và vóc dáng ngang ngửa Lý Phong.

Lý Phong đưa tay sờ thử, phát hiện da thịt của người máy này không khác gì người thật.

Hiện tại khuôn mặt của người máy vẫn chưa được định dạng, nên Lý Phong bắt đầu tiến hành sửa đổi để biến bộ dáng của nó thành Beethoven.

Sau đó, Lý Phong bấm nút cập nhật kiến thức của thế giới này cho người máy, một giờ sau, người máy đã nắm giữ kiến thức phổ thông của thế giới này.

"Từ hôm nay trở đi, tên của ngươi là Beethoven, ngươi có thể vào internet để tìm thông tin về Beethoven."

Lý Phong ra lệnh cho Beethoven.

"Vâng, chủ nhân." Ngữ điệu, biểu cảm của Beethoven rất tự nhiên, trừ Lý Phong ra, thì người khác nhìn vào sẽ không phát hiện được gì.

"Mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ cần chờ giờ hoàng đạo là được. . ."

Nghĩ vậy, Lý Phong liền đăng nhập tài khoản Micro Blog của Beethoven.

Chương 591. Mộ Dung Tuyết gửi thư

Chương 554: Mộ Dung Tuyết gửi thư

Sau một khoảng thời gian hoạt động, số lượng follow của Micro Blog Beethoven đã vượt qua 30 triệu, vì thế, Lý Phong đã tiếp tục mở hai lần hoạt động rút thưởng nữa.

Cả hai lần rút thưởng này đều có Mộ Dung Tuyết tham gia, nhưng mà may mắn thì không phải lúc nào cũng chiều lòng người, hai lần này Mộ Dung Tuyết không trúng thưởng.

Số lượng follow nhiều, nên các công ty cũng thi nhau nhắn tin mời làm đại sứ quảng cáo, cái gì mà công ty xe hơi, công ty bất động sản, công ty về đồ trang điểm thậm chí ngay cả nhà máy băng vệ sinh cũng ngỏ ý book Lý Phong làm đại sứ.

Giá cả những công ty này đưa ra cũng rất tốt, chỉ cần Lý Phong đăng một quảng cáo lên Micro Blog, thì họ sẵn sàng chi cho Lý Phong mấy trăm ngàn.

Thử hỏi còn cách nào kiếm tiền dễ hơn ?

Có điều Lý Phong không thiếu tiền, những hợp đồng quảng cáo này bị bắn bỏ qua hết.

"Các vị bằng hữu thân ái, ta muốn thông báo cho các ngươi một tin tốt, ta sắp đóng phim, mà còn là nam chính, mọi người có muốn biết ta đóng phim gì không ? Thứ hai sẽ có câu trả lời!"

Lý Phong chưa vội công khai Beethoven sẽ đóng phim nào là vì tạo cảm giác bí mật, để mọi người tò mò.

Đến khi đã đủ độ hot, hắn sẽ công khai tên của bộ phim, như vậy sẽ đạt hiệu quả tốt hơn.

Có điều trước đó, Lý Phong có hai chuyện cần phải giải quyết,

một là hắn cần khiến Liễu Thi Hàm và Tiết Tình biết Beethoven này không phải là hắn.

Nếu không nói cho hai nàng, lỡ sau này hai người vô tình gặp Beethoven và hắn đang đứng chung, khẳng định sẽ bị hù ngất đi.

Một chuyện khác chính là, vấn đề về hộ khẩu của Beethoven. . .

"Chắc chắn là không thể nhờ sự giúp đỡ từ Long Hồn, bởi vì ta không thể giải thích được lai lịch của Beethoven. . . Hệ thống, ngươi có thể giải quyết vấn đề này không?"

Bất đắc dĩ, Lý Phong đánh phải nhờ đến hệ thống.

"Được, nhưng phải tốn 10000 điểm tích lũy."

Hệ thống trả lời.

"10000. . ." Khóe miệng Lý Phong giật một cái, hắn hoài nghi cái hệ thống này đang nhân lúc cháy nhà để hôi của, nhưng lại không có chứng cứ.

Sau một phen xoắn xuýt, cuối cùng Lý Phong vẫn đồng ý bỏ ra 10000 điểm tích lũy để giải quyết vấn đề hộ khẩu cho Beethoven.

Sau khi điểm tích lũy bị trừ, thì bên trong ba lô hệ thống xuất hiện thêm một cuốn sổ hộ khẩu và một tấm thẻ CMND, trên CMND là tên và ảnh của Beethoven.

Trong sổ hộ khẩu thì có thông tin về cha mẹ và Beethoven, địa chỉ hộ khẩu là một trấn nhỏ ở Hoa Thành.

Để phòng ngừa , Lý Phong đã nhờ Tưởng Mộng Dao vào hệ thống hộ tịch để kiểm tra hộ khẩu của Beethoven, sau khi xác định đúng là có trong hồ sơ nhà nước, Lý Phong mới yên tâm

Kể từ đây, vấn đề thân phận của Beethoven đã được giải quyết!

"Mẹ nó. . . Hệ thống có thực lực này mà lại không theo nghề làm giả giấy chứng nhận đúng là quá đáng tiếc!"

Lý Phong cảm thán, nhưng ngay sau đó hắn nghĩ lại, sự cảm

thán của mình quá dư thừa.

Mẹ nó, 10000 điểm tích lũy đổi được 10 triệu nhân dân tệ, bỏ 10 triệu nhân dân tệ để làm một cái giấy chứng nhận. . . Không ai ngu đến mức đó !

"Trong nháy mắt đã mất 110 ngàn điểm tích lũy, cấp càng cao thì kiếm càng nhiều điểm tích lũy, nhưng tốc độ dùng cũng nhanh không kém."

Sau đó, hắn sẽ gọi cho Tiết Tình và Liễu Thi Hàm để giải thích việc này, nói là hắn đã tìm được người đóng vai Beethoven giúp hắn.

Chắc chắn khi nghe chuyện này, hai người sẽ nghi ngờ, nhưng là chính miệng Lý Phong giải thích, cho nên chắc các nàng cũng không thắc mắc nhiều.

Beethoven không hổ là nhân vật có hơn 30 triệu fan, chỉ đăng một status trên Micro Blog mà đã gây nên sóng to gió lớn trên Internet, nhảy vào top 1 từ khóa hot được tìm kiếm nhiều nhất.

Vô số dân mạng đang đoán xem Beethoven sẽ tham gia bộ phim nào.

"Có khi nào là bộ《 Thương Kỳ 》 của Uy Mạn không ?"

"Có khả năng đó, theo sự giải thích của Uy Mạn, thì《 Thương Kỳ 》 là bộ phim của người Hoa, nam chính và nữ chính nhất định phải là Hoa kiều."

"Có khi nào là bộ phim 《 Minh Châu pháo đài 》đang hot gần đây không ? Đây là một bộ phim chuyển thể từ khoa huyễn, nghe nói vốn đầu tư rất lớn."

Trong lúc những người khác đang sôi nổi bình luận thì Mạnh Siêu đột nhiên gia nhập thảo luận : "Ta đoán. . . Bộ phim mà Beethoven tiên sinh muốn tham gia là 《 Nhân gian huyền ảo 》."

Nhìn thấy comment này, cư dân mạng sững sờ một lúc, ngay sau đó. . .

"Ha ha, Mạnh đạo diễn, ngài đang đùa chúng ta sao? Bộ phim đó tuy được đầu tư rất lớn, nhưng không thể nào so sánh với 《 Thương Kỳ 》, 《 Minh Châu pháo đài 》a."

"Thời đại này đã đổi khác, khẩu vị người xem cũng vậy, nếu như ta là Beethoven tiên sinh, ta chắc chắn sẽ không không tham gia 《 Nhân gian huyền ảo 》."

"Số phận của phim《 Nhân gian huyền ảo 》đúng là lúc thăng lúc trầm, khi công ty giải trí Thịnh Đường còn chưa đổi chủ đã bắt đầu quay, quay được một nửa thì ông chủ bị đổi, diễn viên chính cũng bị đổi nốt. Sau đó lại được đầu tư thêm 100 triệu, nhưng mà ai ngờ Lâm Dương xảy ra chuyện, nam chính lại tiếp tục đổi, những thước phim Lâm Dương từng quay trước đây đều phải bỏ đi. Một bộ phim có số phận thê thảm như vậy mà vẫn cố gắng quay làm gì? Chẳng bằng dừng ở đây."

"Mạnh đạo diễn, có phải ngươi định lăng xê cho bộ phim này, nên muốn bú fame của Beethoven tiên sinh không?"

Bởi vì một câu comment của Mạnh Siêu, mà đám cư dân mạng nhao nhao trào phúng hắn.

"Ta chỉ đoán thôi mà, còn việc đoán đúng hay không thì ngày mai sẽ biết!"

Sau khi để lại comment này, Mạnh Siêu liền log out Micro Blog.

Dù sao ngày mai là thứ hai, ẩn số về vai diễn và phim của Beethoven sẽ có kết quả.

Do Mạnh Siêu đột nhiên chen vào, nên sự thảo luận này ngày càng nhiệt liệt trên internet, nhờ vậy mà mục đích của Lý Phong cũng đã đạt được.

Ngày hôm sau, thứ hai.

Dưới sự chờ mong của mọi người, Micro Blog của Beethoven rốt cục cũng đã có tin mới vào lúc 9h sáng.

"Ta rất vinh hạnh khi chủ đề về phim mà ta muốn tham gia đã được tìm kiếm hơn 10 triệu lượt ! Thật là một vinh hạnh lớn lao."

"Nếu mọi người đã quan tâm như vậy, ta cũng không muốn thừa nước đục thả câu, ta đã nhận được lời mời từ ông chủ Lý Phong của công ty giải trí Thịnh Đường, ta sẽ tham gia đóng vai nam chính trong phim 《 Nhân gian huyền ảo 》, rất mong được mọi người ủng hộ."

"Để chúc mừng cho lần đầu bước chân vào ngành điện ảnh, nên tối hôm qua ta đã sáng tác một hòa khúc piano mới —— 《Sông Đa Nuýp》, hi vọng mọi người sẽ thích."

Kèm theo status trên Micro Blog của Lý Phong là một khúc piano.

Sau khi status này được đăng lên, internet lại bùng nổ lần nữa!

"Trời ạ, Mạnh đạo diễn nói đúng rồi, Beethoven tiên sinh tham gia《 Nhân gian huyền ảo 》!"

"Con mẹ nó, thiên tài soạn nhạc như Beethoven tiên sinh mà lại đi đóng phim, mai một tài hoa!"

"Comment bên trên, chắc ngươi chưa nghe bài 《Sông Đa Nuýp 》mà Beethoven tiên sinh vừa đăng đúng không ? Sau khi nghe ngươi sẽ phát hiện, thiên tài như Beethoven sẽ không bao giờ bị mai một!"

Sau khi xem xong thảo luận của cư dân mạng, Lý Phong định log out Micro Blog, nhưng đúng lúc này hắn nhận được một tin nhắn riêng.

Vốn dĩ Lý Phong cho rằng lại có công ty nào đó mời quảng cáo, ai ngờ khi mở lên, lại phát hiện ra tin nhắn này là do Mộ Dung Tuyết gửi tới !

Chương 592. Mộ Dung Tuyết nỗi niềm khó nói

Chương 555: Mộ Dung Tuyết nỗi niềm khó nói

" Đã rất lâu rồi cô nàng Mộ Dung Tuyết này không nhắn tin riêng cho ta, chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng?"

Nghĩ đến đây, Lý Phong vội vàng mở tin nhắn ra và đọc.

" Beethoven tiên sinh thân ái, gần đây ta gặp phải một việc làm cho ta buồn rầu, ta có thể tâm sự với ngươi không?"

Xem xong nội dung tin nhắn, Lý Phong sững sờ.

Mộ Dung Tuyết coi ta là tri kỷ sao, có việc buồn liền nghĩ đến hắn đầu tiên?

Vì sao Lý Phong kết luận Mộ Dung Tuyết nghĩ đến hắn đầu tiên ? Là do trực giác của hắn, hay còn được gọi là. . . tự luyến.

"Đương nhiên là được, ngươi nói đi."

Tất nhiên Lý Phong sẽ không từ chối cơ hội giao lưu cùng Mộ Dung Tuyết.

Khoảng năm phút sau, Lý Phong mới nhận được tin nhắn trả lời của Mộ Dung Tuyết: "Kiếp sống ca sĩ của ta có thể sẽ phải kết thúc."

Thấy tin này, Lý Phong liền chau mày.

Tại sao Mộ Dung Tuyết lại nói như vậy, không lẽ nàng gặp phiền toái gì ?

Bất kể thế nào, Lý Phong cũng không muốn Mộ Dung Tuyết giải nghệ, nàng là một trong hai trụ cột của công ty giải trí Thịnh Đường, nếu Mộ Dung Tuyết đi, công ty giải trí Thịnh Đường sẽ tổn

thất rất lớn.

"Ngươi gặp phiền toái gì, có thể nói cho ta nghe không ? Biết đâu ta có thể giúp ngươi giải quyết ?"

Lý Phong suy nghĩ một lúc, sau đó trả lời Mộ Dung Tuyết.

Lần này Mộ Dung Tuyết trả lời rất nhanh: " Ngươi biết coi số mà, chẳng lẽ không tính ra ta gặp phải phiền toái gì?"

Lý Phong: ". . ."

Không lẽ tiểu gia lúc trước là tự dùng đá đập chân mình? Biết vậy thì lần trước không ăn nói xằng bậy!

Có điều phóng lao đành phải theo lao, nếu đã giả vờ, thì phải giả tới cùng.

"Đoán mệnh là tiết lộ thiên cơ, nếu tiết lộ quá nhiều ta sẽ bị thiên đạo giáng sét trừng phạt, lần trước chỉ vì tính ra việc ngươi và chân mệnh thiên tử gặp nhau mà ta đã bị sét đánh một lần, cả tuần không hồi phục được."

"Lần này nếu ta lại tiếp tục tiết lộ thiên cơ, có khi sẽ bị mất mạng ! Cho nên ngươi cứ nói trực tiếp cho ta biết đi"

Lần này Mộ Dung Tuyết lại bắt Lý Phong đợi gần 5 phút mới trả lời: "Còn lâu ta mới tin ngươi! Tính đi, nếu ngươi không nói, thì ta tự giải quyết ."

Đọc xong tin nhắn này, Lý Phong có chút bực bội/

Bây giờ Mộ Dung Tuyết không ở bên cạnh hắn , làm sao hắn dùng được Đọc Tâm Thuật, không dùng Đọc Tâm Thuật làm sao đoán được Mộ Dung Tuyết muốn nói gì.

"Móa, rốt cục là Mộ Dung Tuyết gặp phải phiền phức gì đây!"

Lý Phong bực bội lẩm bẩm.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ Đệ nhị nhân sinh hoàn

thành, nhận được phần thưởng . . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhận được 5000 điểm kinh nghiệm, 500 ngàn điểm tích lũy."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: SS-

Điểm kinh nghiệm: 20500/ 100000

Điểm tích lũy : 6472000

Điểm chinh phục : 369

Kỹ năng: 《 Khôn Nguyên Công 》, 《 Càn Khôn Nhất Quyền 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ : Tám phương mưa gió để ta sử dụng

Sau khi xem thuộc tính cá nhân , Lý Phong lặng lẽ tắt hệ thống.

Đúng lúc này, chuông điện thoại di động của Lý Phong vang lên.

Lý Phong lấy điện thoại di động ra xem , phát hiện là Mộ Dung Tuyết gọi tới, sau đó sững sờ: "Mộ Dung Tuyết ngừng nói chuyện với Beethoven , sau đó lại gọi điện thoại cho ta?"

"Alo, ta là Lý Phong." Lý Phong nhận điện thoại, nói .

"Lý tổng, ta. . . Ta có chuyện muốn nói với ngươi." Trong điện thoại, Mộ Dung Tuyết muốn nói lại thôi.

Trong lòng Lý Phong hơi động, nhưng mặt không đổi sắc : "Nói đi, ta đang nghe đây."

Đầu bên kia điện thoại bỗng nhiên im lặng, sau một lúc lâu Mộ Dung Tuyết mới nói nhỏ : "Ta. . . Ta muốn ngừng hoạt động âm nhạc và kết thúc hợp đồng với công ty giải trí Thịnh Đường ."

Lý Phong đã sớm đoán được việc này, nên cũng không quá giật

mình, nhưng hắn vẫn giả bộ kinh ngạc hỏi: "Vì sao?"

"Ta. . ." Mộ Dung Tuyết muốn nói lại thôi.

Lý Phong nhíu mày: "Nếu như ngươi gặp phải phiền phức gì có thể nói với ta, biết đâu ta có thể giúp ngươi !"

Trong điện thoại lại tiếp tục im lặng, sau đó Mộ Dung Tuyết nói : "Cảm ơn ý tốt của Lý tổng , nhưng đây là việc nhà của ta , cho nên. . . Xin Lý tổng cho phép ta rời khỏi công ty giải trí Thịnh Đường , ta sẽ bồi thường hợp đồng cho công ty."

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn kiểm tra không ?"

"Kiểm tra!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Mộ Dung Tuyết (2) "

"Mô tả nhiệm vụ : Giúp Mộ Dung Tuyết giải quyết việc gia đình đang quấy nhiễu, nếu nhiệm vụ thất bại thì khấu trừ 2 triệu điểm tích lũy của kí chủ."

"Phần thưởng nhiệm vụ: 10 ngàn điểm kinh nghiệm, 1 triệu điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục ."

Sau khi xem xong mô tả nhiệm vụ, Lý Phong không nhịn được lẩm bẩm: "Việc gia đình quấy nhiễu? Quấy nhiễu đến mức nào mà có thể làm cho Tiểu Thiên Hậu nghĩ đến việc từ bỏ con đường âm nhạc? Hơn nữa còn phải bỏ ra một số lớn tiền để bồi thường hợp đồng?"

"Chẳng lẽ . . .Gia đình Mộ Dung Tuyết muốn gả nàng đi?"

Nghĩ đến khả năng này , Lý Phong quyết định thăm dò Mộ Dung Tuyết : “Tiền bồi thường hợp đồng có thể tính sau, có điều ta nghĩ mãi mà không rõ, ngươi đang ở giai đoạn phát triển đỉnh cao của sự nghiệp, tại sao lại muốn giải nghệ, đừng nói với ta là ngươi muốn về nhà kết hôn sinh con nha."

"Ngươi làm sao. . ." Mộ Dung Tuyết kinh hô, sau đó nàng tự biết

mình nói sai, nên vội vàng lấy tay che miệng.

Trong lòng Lý Phong hơi động, kinh ngạc nói: "Trúng rồi sao? Không lẽ ngươi đồng ý với sự an bài của gia đình?"

Mộ Dung Tuyết im lặng rất lâu, sau đó thở dài nói: "Không đồng ý thì sao, gia đình ta đã quyết định thì ta không có năng lực phản kháng ."

Lông mày Lý Phong nhướng lên: "Ngươi đã là Tiểu Thiên Hậu của giới âm nhạ , danh , lợi đều có, theo ta thấy thì cho dù là cha mẹ ngươi cũng không có khả năng ép buộc được ngươi !"

Những người bị ép duyên thường là những người nhu nhược không dám phản kháng, hoặc là kinh tế khó khăn, hoặc là con cháu nhà giàu.

Theo sự hiểu biết của Lý Phong về Mộ Dung Tuyết , thì hai điều đầu tiên không dính dáng gì đến nàng, không lẽ là . . . Mộ Dung Tuyết là con cháu nhà giàu?

Cũng không đúng, trước đây Lý Phong chưa từng nghe nói Mộ Dung Tuyết có bối cảnh hiển hách gì.

Mộ Dung Tuyết thở dài: "Thôi đi, một hai câu không nói rõ được, tóm lại. . . Ta không có khả năng phản đối việc này và cũng không ai có thể giúp ta."

"Lý tổng, cám ơn sự quan tâm của ngươi, ta vẫn giữ vững quyết định trước đó, ngươi có thể cho người đến cắt đứt hợp đồng với ta không?"

Sắc mặt Lý Phong biến đổi mấy lần, sau đó trầm giọng nói : "Ngươi đang ở đâu, ta đến nói chuyện với ngươi."

Chương 593. Vì ngươi sáng tác bài hát

Chương 556: Vì ngươi sáng tác bài hát

Kinh Thành, cửa chờ cao ốc Thịnh Đường.

Cao tầng công ty giải tí Thịnh Đường tập kết ở đây, ra vẻ trông mong, dường như đang chờ đợi đại nhân vật nào đó đến.

Mấy phút đồng hồ sau, một chiếc Rolls-Royce Phantom chậm rãi dừng ở trước cửa cao ốc Thịnh Đường, sau đó, một nam tử mặc âu phục trắng bước xuống.

Chính là Lý Phong!

Sau khi Lý Phong từ HL về Hoa Hạ có ghé nơi này một lần, hôm nay là lần thứ hai tới đây.

Hắn lần này tới công ty giải trí Thịnh Đường, mục đích chủ yếu là gặp mặt Mộ Dung Tuyết, thứ nhất là thuyết phục Mộ Dung Tuyết không giải trừ hợp đồng, thứ hai là muốn Mộ Dung Tuyết đồng ý tiếp nhận sự trợ giúp từ hắn, nếu không nhiệm vụ không cách nào hoàn thành.

Làm ông chủ công ty tự nhiên không cần lén lút, nên Lý Phong nói ra tin tức hắn sẽ trở về cho mấy người bên dưới biết.

Cao tầng giải trí Thịnh Đường nhận được tin tức, nên mới sớm đi tới cửa chờ đợi, Lý Phong vừa xuống xe, đám người liền nhiệt tình nghênh đón.

Sau một phen hàn huyên, Lý Phong được đám người cao tầng công ty giả trí Thịnh Đường vây quanh, đi vào bên trong cao ốc.

Lý Phong triển khai một cuộc họp với bọn họ, sau đó lại động viên mọi người vài câu, cuối cùng bảo mọi người rời đi.

5 phút sau, Mộ Dung Tuyết đẩy cửa đi vào phòng họp.

"Lý tổng, ngài thật sự đến đây sao?"

Mộ Dung Tuyết không nghĩ tới Lý Phong thực sự sẽ đến Kinh Thành tìm mình, nhất thời hơi kinh ngạc.

"Đã nói muốn tới tìm ngươi, ta khẳng định sẽ làm." Lý Phong cười một tiếng, nói tiếp: "Ngồi đi."

Mộ Dung Tuyết hôm nay mặc một bộ váy màu trắng lụa, cổ tròn, bó sát thân thể, đường cong lả lướt.

Dưới chân đeo một đôi giày cao gót màu trắng, nhìn qua mười phần duyên dáng yêu kiều, đứng ở nơi đó mà tựa như một tiên nữ giáng trần.

Mộ Dung Tuyết gật gật đầu, tùy tiện kéo ra một cái ghế ngồi xuống, sau đó nói: "Ngài đã tự mình đến, vậy chúng ta hãy nói về sự tình huỷ bỏ hợp đồng đi. . ."

Đang nói chuyện Mộ Dung Tuyết móc ra hợp đồng kí với công ty giải trí Thịnh Đường trước kia.

"Cái này không vội." Lý Phong vội vàng đè xuống hợp đồng, trầm giọng nói: "Mộ Dung tiểu thư, ta cảm thấy ngươi là một ca sĩ có thể ảnh hưởng xu thế một thời đại."

Thân thể Mộ Dung Tuyết chấn động, mặt lộ vẻ kinh ngạc, nàng không nghĩ tới Lý Phong sẽ đánh giá mình cao như vậy.

Từ khi cận đại đến nay, Hoa Hạ cũng chỉ có ba người làm được điều này, mà bọ họ không ai không phải là những người lớn tuổi có sức ảnh hưởng sâu rộng.

Loại người này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, mấy năm gần đây, ca sĩ ưu tú trong Hoa Hạ ngày càng ít, có thể chống lên cờ lớn của giới âm nhạc Hoa Hạ vẫn là mấy vị tiền bối kia.

Mộ Dung Tuyết tuy đã có hai năm dốc sức cống hiến, chiếm được danh hiệu Tiểu Thiên Hậu, nhưng so với Thiên Hậu còn có khoảng cách không nhỏ, huống chi là so với mấy vị kia?

Lý Phong mỉm cười, nói tiếp: "Ta có thể nhìn ra, ngươi thật tâm ưa thích ca hát, rời khỏi giới âm nhạc, ngươi khẳng định là không cam tâm, đúng không?"

Mộ Dung Tuyết hơi biến sắc, sau một lúc lâu cắn răng gật đầu.

Nàng không quan tâm danh lợi, nhưng rất ưa thích ca hát, muốn làm tiếng ca của mình được đi tới tai nhiều người, nên mới chọn con đường này.

Bây giờ bị ép rời khỏi giới âm nhạc, Mộ Dung Tuyết tự nhiên cực kỳ không cam tâm.

Chỉ là. . .

Mộ Dung Tuyết thở dài: "Không cam tâm thì phải làm thế nào, ta. . . Bỏ đi, chúng ta vẫn nên nói chuyện huỷ bỏ hợp đồng đi."

Lý Phong "đọc" được Mộ Dung Tuyết cảm thấy không cam tâm, ngay sau đó khóe miệng khẽ nhếch: "Ngươi chẳng lẽ không muốn trở thành người nằm trong top ảnh hưởng giới âm nhạc?"

Mộ Dung Tuyết gật đầu nói: "Muốn, nằm mộng cũng muốn, nhưng ta hiểu rõ năng lực của chính mình."

Nếu như max điểm là 100, vậy giọng hát của nàng có thể đạt 95 điểm trở lên, viết lời chỉ là vừa vặn đạt tiêu chuẩn.

Đương nhiên, đối với một ca sĩ, trọng yếu nhất là giọng hát, soạn nhạc viết lời có thể giao cho nhạc sĩ chuyên nghiệp hoàn thành, chỉ là mấy năm này Hoa Hạ rất thiếu người viết ca khúc hay!

Không có ca khúc tốt, dù giọng ca tốt hơn cũng không thể chạm vào nội tâm người nghe a!

Lý Phong lắc đầu, cười nói: "Ta cũng rất rõ ràng năng lực của ngươi, ngoại hình, giọng hát của ngươi đều là nhất đẳng, bởi vì những điều kiện này, ngươi mới có thể trở thành Tiểu Thiên Hậu."

"Ngươi chỉ là thiếu ca khúc hay mà thôi, chỉ cần ngươi ra thêm một album chất lượng, ngươi có thể trở thành Thiên Hậu."

"Liên tục ra album chất lượng tốt hàng năm, ngươi sẽ trở thành một ca sĩ ảnh hưởng cả thời đại!"

Mộ Dung Tuyết nhịn không được lắc đầu cười khổ, nàng thừa nhận Lý Phong nói rất đúng, nhưng vậy thì đã sao? Vấn đề vẫn không cách nào giải quyết a.

Huống hồ hiện tại chuyện mấu chốt là nàng không cách nào kháng cự trong nhà an bài hôn nhân, vấn đề này không được giải quyết, cái khác đều là nói suông!

"Trùng hợp là, ta lại biết soạn nhạc viết lời, ta có đủ lòng tin trong vòng mười năm tiếp theo, mỗi năm đều giúp ngươi ra một cái album chất lượng cao nhất."

Đúng lúc này, Lý Phong đột nhiên nói như chém đinh chặt sắt.

Mộ Dung Tuyết nhất thời sửng sốt, Lý Phong không chỉ nhiều tiền, biết y thuật, còn biết soạn nhạc viết lời?

Hơn nữa, một album trung bình 10 bài, mười album cũng là 100 bài, trời ơi. . . Vừa suy nghĩ đã cảm thấy không có khả năng!

"Không tin? Vậy ta liền lấy ra chứng cứ để ngươi tin tưởng." Lý Phong cười một tiếng, nói thầm: "Hệ thống, giúp ta sàng lọc ra những ca khúc được nữ ca sĩ biểu diễn thành công nhất ở thế giới song song, tốt nhất là phù hợp với giọng của Mộ Dung Tuyết."

Lý Phong vừa nói xong, hệ thống đã chọn ra trên trăm bài nhạc.

Lý Phong cũng lười chọn lựa, tiện tay chọn một bản, tiêu hao 100 điểm tích lũy mua về.

"《 Gặp mặt 》?"

Lý Phong nhướng mày một cái, cũng không mở ra nhìn kỹ, lập tức lấy ra, đưa đến trước mặt Mộ Dung Tuyết :"Bài hát này là ta sáng tác vì ngươi, ngươi có thể nhìn xem, sau đó cân nhắc lời ta nói."

Mộ Dung Tuyết nửa tin nửa ngờ cầm lấy nhạc phổ, mở ra xem.

Nhìn mấy lần, Mộ Dung Tuyết đã nắm giữ được ít nhiều, vô ý thức hát theo.

"Ta nhìn thấy, mùa đông rời đi

Năm nào tháng nào mới tỉnh lại

Tương lai không thể an bài

Trời âm u, chạng vạng tối

Ta nghe thấy tiếng tàu điện ngầm cùng biển người ồn ào

Ta đứng xếp hàng, cầm vé bước đi "

Hát đến đây, Mộ Dung Tuyết khóc: "Thật là hay, thật sự quá êm tai, trời ơi, Lý tổng, bài hát này thật sự là ngài viết sao? Ta rất thích nó!"

Lý Phong cũng bị lời hát của Mộ Dung Tuyết làm cho cảm động, nội tâm chập chờn, đáp lời : "Ừm, đúng vậy, chỉ cần ngươi không huỷ bỏ hợp đồng với công ty, bài hát này ta sẽ tặng miễn phí cho ngươi, để ngươi hát cho càng nhiều người nghe."

"Mặt khác, ta sẽ viết chín ca khúc khác vì ngươi, để ngươi ra album mới, đương nhiên, phiền phức ngươi đang gặp phải, chỉ cần ngươi nói ra, ta cũng sẽ giúp đỡ ngươi giải quyết, thế nào?"

(hết câu chữ bằng thông tin hệ thống thì giờ còn có câu chữ bằng lời bài hát :)))))

Chương 594. Không coi trọng ta?

Chương 557: Không coi trọng ta?

Sắc mặt Mộ Dung Tuyết biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói: "Tốt!"

Thái độ Mộ Dung Tuyết xuất hiện chuyển biến, xét đến cùng vẫn bởi vì bài hát 《 Gặp gỡ 》 , nàng rất muốn đưa nó vào album của mình.

Có khả năng người bình thường khó lòng lý giải được suy nghĩ này trong lòng Mộ Dung Tuyết, không phải chỉ là một ca khúc sao, không hát thì thôi, kích động như vậy làm gì?

Nhưng Mộ Dung Tuyết là người coi ca hát là mộng tưởng đời mình, gặp phải ca khúc tốt, nếu như bỏ lỡ như vậy, nàng sẽ rất không cam tâm!

Thấy Mộ Dung Tuyết đáp ứng, Lý Phong nhất thời thở phào, hắn mặc dù muốn giúp Mộ Dung Tuyết giải quyết phiền phức, nhưng nếu Mộ Dung Tuyết không cho hắn giúp, vậy hắn cũng đành bó tay.

"Phiền phức của ngươi là cái gì?"

Mộ Dung Tuyết lộ sắc mặt nghiêm túc nói: "Ngươi đoán không sai, ta bị người nhà gả cho một người xa lạ, dựa theo nhà trai yêu cầu, ta nhất định phải rời khỏi làng giải trí, về sau làm vợ hiền dâu thảo, giúp chồng dạy con, không được phép xuất đầu lộ diện nữa."

Lý Phong thầm nói một câu "Quả là thế", tiếp theo nhíu mày hỏi: "Nhà trai rất có thế lực, các ngươi không cách nào phản kháng?"

Mộ Dung Tuyết lộ sắc mặt khó coi gật đầu: "Đúng, hơn nữa nhà chúng ta gặp phải đại phiền toái, nhất định phải nhờ nhà trai trợ

giúp mới có thể vượt qua cửa ải này, cho nên. . . Ta chỉ có thể tiếp nhận trong nhà an bài."

Lý Phong trầm ngâm rất lâu, sau đó mới lên tiếng: "Nói cách khác. . . Chỉ cần ta giúp các ngươi giải quyết đại phiền toái đang gặp, đồng thời chấn nhiếp được nhà trai, phiền phức liền giải quyết dễ dàng?"

Mộ Dung Tuyết gật gật đầu, tiếp theo cười khổ nói: "Nói thì như vậy, thế nhưng ngươi. . ."

Nói đến đây Mộ Dung Tuyết ngậm miệng lại, ánh mắt nhìn về phía Lý Phong rất phức tạp.

Lý Phong nhướng mày một cái, như cười mà không phải cười nói: "Thế nhưng ta không có năng lực giúp các ngươi giải quyết phiền phức, càng không có năng lực chấn nhiếp nhà trai, đúng không?"

Sắc mặt Mộ Dung Tuyết biến ảo mấy lần, sau cùng gật gật đầu, tiếng nhỏ như muỗi kêu: "Đúng."

Chính bởi vì nàng nghĩ như vậy, lại sợ làm tổn thương lòng kiêu hãnh của Lý Phong, cho nên mới không nói ra!

Mộ Dung Tuyết làm sao biết Lý Phong có Đọc Tâm Thuật, hắn đã thấu hiểu suy nghĩ của nàng từ lâu.

"Giới thiệu cho ta biết tình huống về nhà ngươi cùng nhà trai đi."

Lý Phong chậm rãi nói.

"Cái này. . ." Mộ Dung Tuyết do dự một chút, sau đó nói: "Tốt a, ngươi từng nghe nói về thế gia cổ võ chưa?"

Lý Phong nhướng mày một cái: "Từng nghe nói, làm sao, nhà các ngươi cũng là thế gia cổ võ trong truyền thuyết?"

Cùng lúc đó, trong đầu Lý Phong lóe lên mấy cái tên, tam huynh đệ Mộ Dung Triệt sẽ không phải là chung gia tộc với Mộ Dung Tuyết chứ? Vậy việc vui liền lớn rồi!

"Phải, mà cũng không phải." Mộ Dung Tuyết lộ vẻ đắng chát, chậm rãi nói: "Mộ Dung gia là thế gia cổ võ cỡ trung, nhưng chúng ta chỉ là chi thứ trong Mộ Dung gia."

"Bởi vì gia gia, cha mẹ ta đều không có thiên phú võ đạo, cho nên địa vị chi chúng ta ở Mộ Dung gia rất thấp."

Nói đến đây, vẻ khổ sở trên mặt Mộ Dung Tuyết càng đậm hơn.

Lý Phong hiểu được, gật gật đầu: "Trừ các ngươi ra, Mộ Dung gia còn có một chi là dòng chính?"

"Đúng, nhưng có tới hai chi thứ và một dòng chính, đại gia gia là con trưởng, cũng là người có cảnh giới võ đạo cao nhất trong Mộ Dung gia, bây giờ đã là cường giả Siêu Phàm hậu kỳ."

"Thiên phú nhị gia gia hơi kém, bây giờ là Siêu Phàm trung kỳ, còn mấy người thúc bá, đường ca đường đệ của ta, thiên phú võ đạo đều không yếu, nhưng mà chi chúng ta. . . Ai!"

Nói đến đây, Mộ Dung Tuyết lại thở dài, nếu như nhà nàng xuất hiện một thiên tài võ đạo, nàng sẽ không bị gia tộc coi là công cụ đổi lấy lợi ích như vậy. . .

Hai mắt Lý Phong sáng lên, trầm giọng nói: "Bởi vì chi các ngươi không có ai sở hữu thiên phú võ đạo tốt, mà Mộ Dung gia lại đang gặp phải đại phiền toái, cho nên muốn gả ngươi tới một đại gia tộc khác, dùng cái này đổi lấy lực lượng giải quyết phiền phức, đúng không?"

Mộ Dung Tuyết đắng chát gật đầu: "Đúng, một vị đường ca của ta phát sinh xung đột ở bên ngoài, kết quả người kia lại là con cháu Tần gia, một thế gia cổ võ loại lớn, Tần gia lên tiếng muốn diệt Mộ Dung gia chúng ta."

"Đúng lúc có một người con cháu Tôn gia, cũng là thế gia cổ võ loại lớn, một mực theo đuổi ta, đại gia gia vì đối kháng Tần gia, nên định gả ta cho hắn."

"Lý tổng, Mộ Dung gia chúng ta cũng tốt, Tôn gia Tần gia cũng được, đều là mãnh thú khủng khiếp, ngươi không phải đối thủ của bọn họ."

Những chuyện này đè nặng nội tâm Mộ Dung Tuyết quá lâu, sau khi nỏi ra Mộ Dung Tuyết cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều, đồng thời nàng cũng hi vọng Lý Phong có thể biết khó mà lui, miễn cho bị nàng liên lụy, rơi vào vực sâu vạn trượng.

"Ngươi coi thường ta như vậy sao?" Lý Phong cười cười.

Đến cả Diệp Thừa Phong hắn cũng dám giết, huống chi là Tần gia, Tôn gia? Còn Mộ Dung gia, càng thêm không được Lý Phong để ở trong lòng.

"Không phải coi thường, mà loại sự tình này không phải dùng tiền là có thể giải quyết."

Mộ Dung Tuyết tưởng rằng lòng tự tin của Lý Phong bắt nguồn từ gia sản hùng hậu.

"Ta không có ý định dùng tiền giải quyết a, có khả năng ngươi không biết một chuyện, ta không chỉ nhiều tiền, biết y thuật, biết soạn nhạc viết lời, ta còn là một cường giả võ đạo, hơn nữa cấp bậc không thấp, đã đạt tới Thánh cấp, Siêu Phàm cảnh gặp ta cũng phải cụp đuôi chó xuống thành thật liếm chân cho ta."

Lý Phong nháy mắt với Mộ Dung Tuyết mấy cái, tràn đầy tự tin nói.

Mộ Dung Tuyết: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Lý Phong là cường giả Thánh cấp? Cường giả Thánh cấp hơn 20 tuổi?

Mộ Dung Tuyết tuy rằng không phải cường giả võ đạo, nhưng nàng dù sao cũng xuất thân từ cổ võ thế gia, hiểu rõ phân chia cấp bậc và cả những thứ liên quan tới nó.

Đừng nói Mộ Dung gia bọn họ chưa từng có Thánh cấp hơn hai mươi tuổi, dù là cổ võ thế gia loại lớn thậm chí cổ võ thế gia đỉnh cấp cũng không có!

"Lý tổng, ngươi không phải là vì an ủi ta nên cố ý nói như vậy chứ?"

Vô luận như thế nào Mộ Dung Tuyết cũng không tin, đại gia gia của nàng năm nay 61 tuổi, còn chưa thể bước vào Thánh cấp, Lý Phong còn trẻ măng, làm sao có thể là Thánh cấp.

"Ta không rảnh như vậy." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, tiếp theo phóng thích khí thế của mình ra.

"Oanh "

Mộ Dung Tuyết chỉ cảm thấy một luồng lực lượng ngập trời đột nhiên buông xuống, tuy rằng nó chỉ xuất hiện trong chớp mắt ngắn ngủi đã bị Lý Phong thu hồi, nhưng vẫn làm nàng cảm nhận được rõ ràng.

Cỗ khí tức này so với đại gia gia của nàng còn mạnh hơn mấy lần!

"Trời ơi. . . Ngươi thật sự là cường giả Thánh cấp? !"

Mộ Dung Tuyết rốt cục tin tưởng lời nói của Lý Phong.

"Không thể giả được." Lý Phong nhún nhún vai, cười nói: "Hiện tại ngươi hẳn đã tin tưởng ta có năng lực giúp ngươi rồi a?"

Mộ Dung Tuyết đầu tiên là gật gật đầu, tiếp theo lại lắc đầu nói: "Vẫn chưa được, Tần gia, Tôn gia đều có không chỉ một vị Thánh cấp, một mình ngươi không thể là đối thủ của bọn họ."

Lý Phong:”???”

Chương 595. Hướng trong hố lửa đẩy

Chương 558: Hướng trong hố lửa đẩy

Cô nàng Mộ Dung Tuyết này đang cố ý chọc giận tiểu gia?

Tần gia và Tôn gia thì thế nào? Đúng là có nhiều cường giả Thánh cấp, nhưng mà dù tiểu gia không đánh nổi một đám thì cũng có thể tiêu diệt từng người mà?

Còn nữa, tiểu cũng có người chống lưng, đánh không lại thì nhờ Long đầu ra tay trợ giúp, dù sao hắn cũng có ân với Long đầu . . .

"Lý tổng, ngài. . . Ngài không giận ta chứ?"

Thấy Lý Phong biến sắc, Mộ Dung Tuyết cẩn thận từng li từng tí hoi.

"Nói thật thì. . . Ta có giận một chút , nhưng mà chỉ là một chút thôi."

Lý Phong diễn tả một chút bằng cách dùng ngón tay cái để gần sát với ngón trỏ, nói .

Thấy động tác của Lý Phong, Mộ Dung Tuyết che miệng cười duyên, nụ cười này của Tiểu Thiên Hậu, quả thực là làm đất trời thất sắc, hoa nhường nguyệt thẹn. . .

"Không hổ là idol giới trẻ."

Lý Phong nhìn mà ngơ ngẩn không chớp mắt, nhưng hắn cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần, ho một tiếng rồi nói : "Tóm lại. . . Những vấn đề mà ngươi nói, đối với ta đều không phải là vấn đề, ta nhất định giữ ngươi lại, cứ an tâm. . . Ta sẽ giúp ngươi!"

Mộ Dung Tuyết cảm động .

Theo cái nhìn của nàng, thì giá trị của nàng đối với Lý Phong cũng không lớn, tuy nàng là một trong hai trụ cột của công ty giải trí Thịnh Đường, nhưng mà giá trị của Hứa Mạn còn hơn xa nàng.

Huống chi, sản phẩm chính của Lý Phong là Đồng nhan thủy, một bình Đồng nhan thủy đã bằng với thu nhập một năm của nàng . . .

Vả lại giúp nàng là một việc vô cùng nguy hiểm !

Vậy mà, Lý Phong vẫn muốn giúp nàng, không lẽ Lý Phong đúng là chân mệnh thiên tử của nàng như lời Beethoven tiên sinh nói?

"Cám ơn ngài. . . Lý tổng, từ nay về sau, ta. . . Ta nhất định. . ."

Mộ Dung Tuyết muốn nói từ nay về sau nhất định cống hiến cho công ty giải trí Thịnh Đường , thậm chí định nói một câu buồn nôn hơn là sinh ra là người của Thịnh Đường, chết đi là quỷ của Thịnh Đường.

Có điều lời đến khóe miệng, lại không nói ra được, nàng chưa bao giờ nịnh nọt ai cả, nên việc này rõ là làm khó nàng.

Thấy vậy, Lý Phong mỉm cười, khoát tay nói: "Ngươi không cần nói nhiều, ta hiểu được. Vả lại ta giúp ngươi chỉ là do ta bao che khuyết điểm, ngươi là người của ta, ta không giúp ngươi thì giúp ai?"

Khuôn mặt Mộ Dung Tuyết đỏ lên, ngại ngùng im lặng.

Sau đó, hai người tranh thủ bàn bạc một chút "Phương án tác chiến ", sau đó liền rời khỏi công ty giải trí Thịnh Đường, tìm một chỗ ăn cơm.

Ông chủ và trụ cột công ty đi chung, tất nhiên sẽ gây nên sự chú ý của nhân viên, ngay khi hai người vừa đi thì liền có người tụ tập tốp năm tốp ba để bàn bạc thì thầm.

"Trước đây ta nghe người ta nói, Lý tổng mua công ty giải trí Thịnh Đường là vì Mộ Dung Tuyết, xem ra tin đồn này không giả."

"Ngay cả ngôi sao lớn như Mộ Dung Tuyết cũng phải nghe theo

Lý tổng , đúng là có tiền thì muốn làm gì cũng được."

"Ngươi ghen ghét? Lý tổng trẻ tuổi giàu có, anh tuấn đẹp trai, rõ ràng là trời sinh một cặp với Mộ Dung Tuyết ."

"Cũng đúng, Mộ Dung Tuyết vốn là trụ cột, bây giờ lại còn được Lý tổng ưu ái, sau này chúng ta còn phải nịnh nọt nàng."

Lý Phong không nghe được mấy lời xì xào bàn tán này, nhưng mà, cho dù có nghe cũng không để bụng.

Cường giả không cần quan tâm người khác nói cái gì, nếu làm hắn khó chịu thì chỉ cần một chưởng đập chết là được!

Sau khi ăn cơm trưa xong, Lý Phong nhờ tài xế đưa hắn và Mộ Dung Tuyết tới sân bay, sau khi vào khu VIP đăng ký, thì hai người tới thành phố Thiên Hải.

Thành phố Thiên Hải nằm ở phương Nam Hoa Hạ, vị trí địa lý tuyệt vời, kinh tế phát đạt, là một trong những thành thị cận cao cấp của Trung Quốc, Mộ Dung gia nằm ở thành phố Thiên Hải .

Vì không muốn gặp phiền phức, Mộ Dung Tuyết đã trùm kín người, đầu đội mũ lưỡi trai, mắt đeo kính râm, miệng bịt khẩu trang, bên ngoài mặc áo khoác vàng nhạt.

Trừ phi có Thấu thị nhãn như Lý Phong, nếu không thì không ai có thể nhận ra nàng .

Sau hai giờ, máy bay hạ cánh ở sân bay quốc tế Thiên Hải, sau khi xuống phi cơ, Lý Phong và Mộ Dung Tuyết gọi một chiếc xe taxi đi vào nội thành.

Dựa theo thỏa thuận của hai người trong "Kế hoạch tác chiến", Lý Phong sẽ giả mạo là bạn trai của Mộ Dung Tuyết, theo nàng về nhà gặp ông bà cha mẹ, sau đó khi đã vào nhà Mộ Dung gia thì sẽ lật bài ngửa.

Phần còn lại thì binh đến tướng ngăn, nước tới đất chặn, gặp chiêu phá chiêu.

Cuối cùng, taxi đi đến trước một cái biệt thự .

Mặc dù giá đất ở Thiên Hải không đắt như Minh Châu, nhưng một mét vuông cũng hơn 20 ngàn, từ điểm này có thể thấy Mộ Dung gia cũng không phải dạng vừa đâu.

"Nhà ta là biệt thự số 6 ."

Trong lúc nói chuyện, Mộ Dung Tuyết kéo Lý Phong đi đến biệt thự số 6.

Lúc này, có một người phụ nữ cao gầy ăn mặc thời thượng đi ra từ biệt thự số 5, nữ tử này đang đi thì thấy Lý Phong và Mộ Dung Tuyết, nàng đột nhiên dừng lại, quay qua nhìn chằm chằm Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết làm như không thấy đối phương, nắm chặt tay Lý Phong bước nhanh tới phía trước.

Tuy hai người đang giả làm người yêu, nhưng đây là lần đầu tiên nắm tay, nên Lý Phong cũng có chút cảm giác lâng lâng.

"A. . . Ngươi là Tiểu Tuyết đúng không? Hèn gì ta thấy quen mắt như vậy!"

Ngay lúc Mộ Dung Tuyết đi đến cửa biệt thự số 6 , thì người phụ nữ kia đột nhiên mở miệng.

Mộ Dung Tuyết thở dài, quay lại cười nói: "Liễu Diệp tỷ tỷ, dạo này có khỏe không ? Ngươi càng ngày càng xinh đẹp a, suýt nữa làm Tiểu Tuyết nhìn không ra ."

Người phụ nữ tên Liễu Diệp che miệng cười, sau đó đi đến trước mặt Mộ Dung Tuyết nói : "Nha đầu Tiểu Tuyết này đúng là dẻo miệng, tại sao lại về nhà đột xuất như vậy ? Còn mang theo một nam nhân, để tỷ tỷ đoán xem. . . Hắn là người của Tôn gia đúng không ?"

Nghe câu này, sắc mặt Mộ Dung Tuyết hơi biến .

"Không đúng không đúng, ta có nghe Thanh ca của ngươi nói, vị kia của Tôn gia năm nay đã 35, mà người này chỉ khoảng hơn hai mươi. . ."

Liễu Diệp tự nói, sau đó biến sắc: "Tiểu Tuyết, đừng nói đây là bạn trai ngươi nhé?"

Sắc mặt Mộ Dung Tuyết ngày càng khó coi.

Lông mày Lý Phong nhướng lên, hỏi nhỏ: "Tiểu Tuyết, nàng là ai?"

Thấy Mộ Dung Tuyết giữ yên lặng, Liễu Diệp hoảng sợ nói: "Tiểu Tuyết, đừng nói là ta đoán trúng nha ? Trời ạ, Tiểu Tuyết, sao ngươi có thể làm vậy được ?"

"Liễu Diệp tỷ tỷ, đây là việc riêng của ta, không liên quan gì đến ngươi."

Cuối cùng thì Mộ Dung Tuyết cũng mở miệng: "Ta còn muốn mang Lý Phong đi gặp gia đình của ta , có gì nói sau đi."

Nói xong nàng liền định kéo Lý Phong về nhà.

"Mộ Dung Tuyết, ngươi có biết người làm như vậy sẽ dẫn đến hậu quả gì không ? Ngươi đang đẩy Mộ Dung gia vào trong hố lửa!"

"Tiểu Tuyết, nghe lời ta, ngươi mau bỏ người này đi, sau đó ngoan ngoãn đến Tôn gia, nếu không, chúng ta đều phải chết!"

Liễu Diệp giữ chặt Mộ Dung Tuyết, tận tình khuyên bảo.

"Xin lỗi, ta không muốn gả cho một người xa lạ, ta cũng không muốn từ bỏ sự nghiệp của ta ."

Nói xong Mộ Dung Tuyết nhẹ nhàng đẩy tay của Liễu Diệp ra , sau đó kéo Lý Phong đi vào biệt thự số 6 .

Nhìn bóng lưng của Mộ Dung Tuyết, sắc mặt Liễu Diệp biến ảo mấy lần, rồi cắn răng nói : "Không được, ta không thể để nha đầu này phá hư đại kế của Mộ Dung gia !"

Chương 596. Già mà không kính

Chương 559: Già mà không kính

"Cha, mẹ, ông bà, ta đã về."

Vừa vào cửa của biệt thự , Mộ Dung Tuyết đã hô lớn.

Nhìn cảnh này, khóe mắt của Lý Phong ẩm ướt .

Lúc hắn còn nhỏ, khi tan học về nhà cũng sẽ la lớn một câu "Mẹ, ta về rồi."

Bây giờ hắn đã lớn, mẹ lại không còn. . .

Vài giây sau, cửa phòng khách mở ra, hai nam hai nữ đi tới, khi bọn họ nhìn thấy Mộ Dung Tuyết, liền cùng nhau lộ ra thần sắc vừa kinh hãi vừa vui vẻ.

Nhưng mà chỉ một giây sau, bọn họ nhận ra Lý Phong đang tay trong tay với Mộ Dung Tuyết, vẻ sợ hãi lẫn vui mừng chấm dứt, thay vào đó là kinh ngạc.

"Tiểu Tuyết, hắn là ai? !" Ông của Mộ Dung Tuyết là Mộ Dung Hòa Nhạc chỉ vào Lý Phong, lộ sắc mặt phức tạp hỏi.

"Gia gia, hắn tên là Lý Phong, là . . . Bạn trai ta." Nói đến đây, Mộ Dung Tuyết thẹn thùng cúi đầu.

Sắc mặt bốn người Mộ Dung Hòa Nhạc kịch biến!

"Tiểu Tuyết, ngươi đang nói đùa với chúng ta đúng không?" Mẹ của Mộ Dung Tuyết là La Thải Bình bước nhanh về phía trước, nắm chặt tay Mộ Dung Tuyết hỏi.

Bà của Mộ Dung Tuyết là Viên Trân, cùng cha của Mộ Dung Tuyết là Mộ Dung Vũ Trí khẩn trương nhìn Mộ Dung Tuyết, bởi vì

câu trả lời của Mộ Dung Tuyết sẽ quyết định vận mệnh bọn họ!

Mộ Dung Tuyết khẽ cắn môi đỏ, nhìn Lý Phong một chút, Lý Phong nhìn nàng gật gật đầu, ra vẻ ngươi cứ nói đi, cả thế giới để ta lo.

Có Lý Phong ở bên cạnh ủng hộ, sắc mặt Mộ Dung Tuyết trở nên kiên định: "Mẹ, thật xin lỗi, hắn đúng là bạn trai ta. . ."

Thân thể La Thải Bình chấn động, sắc mặt tái nhợt.

Ngay cả sắc mặt của Mộ Dung Hòa Nhạc và Mộ Dung Vũ Trí cũng kịch biến.

Mới vừa rồi bọn họ còn đang thắc mắc, tại sao Tiểu Tuyết về nhà mà không nói trước, thì ra là muốn tiền trảm hậu tấu!

"Tiểu Tuyết, các ngươi quen nhau. . . Bao lâu rồi?"

Mộ Dung Hòa Nhạc thở dài, từ từ hỏi.

"Không lâu, khoảng một tháng ." Mộ Dung Tuyết nói .

Nàng và Lý Phong đã bàn bạc việc này rồi, một tháng nói dài không dài nói ngắn không ngắn, rất khó bị lộ.

"Một tháng. . ." Ánh mắt Mộ Dung Hòa Nhạc sáng lên, sau đó thử dò xét : "Vậy các ngươi. . . đã làm. . . cái kia chưa?"

Nói xong câu này, bầu không khí liền trở nên quái dị.

Trừ Mộ Dung Tuyết ra, những người khác đều là người từng trải, nghe là hiểu Mộ Dung Hòa Nhạc muốn hỏi gì.

Lý Phong lại cảm thấy khó hiểu, mẹ nó, vấn đề này nên để mẹ hoặc bà của Mộ Dung Tuyết hỏi a, sao Mộ Dung Hòa Nhạc lại hỏi một câu như vậy ? Đúng là già mà không nên nết !

Dù sao thì hắn chỉ giả mạo làm bạn trai của Mộ Dung Tuyết , nên không nói gì, chỉ có thể nhẫn nhịn.

"Gia gia, ngươi nói cái gì vậy~!" Ngay cả Mộ Dung Tuyết cũng

đã đoán được ý của ông mình, khuôn mặt đỏ lên.

"Ta. . ." Mộ Dung Hòa Nhạc phát hiện ra mình có hơi nóng vội, liền nhìn về phía Viên Trân, La Thải Bình nháy mắt.

Hai người hiểu ý , liền vội vàng kéo Mộ Dung Tuyết qua một bên hỏi thăm .

Sau một lúc lâu, Viên Trân nhìn Mộ Dung Hòa Nhạc lắc đầu, Mộ Dung Hòa Nhạc thở phào.

Hai người chưa có gì thì tốt, mọi thứ còn khả năng cứu vãn!

"Ngươi đi đi, nhà chúng ta không chào đón ngươi." Mộ Dung Hòa Nhạc nhìn Lý Phong, lạnh lùng nói .

Lông mày Lý Phong nhướng lên, định nói chuyện, nhưng bị Mộ Dung Tuyết ngắt lời: "Giao cho ta."

Lý Phong gật đầu, hắn tới nơi đây là để giúp Mộ Dung Tuyết giải quyết phiền phức, không phải cãi lộn với người nhà Mộ Dung Tuyết, trước hết cứ để Mộ Dung Tuyết ra mặt giải quyết, nếu như Mộ Dung Tuyết không giải quyết được, thì đến lượt hắn.

"Gia gia, ta và Lý Phong là thật lòng yêu nhau." Mộ Dung Tuyết nắm tay Lý Phong, đồng thời nhìn vào mắt hắn.

Hai người vốn dĩ chỉ giả làm người yêu, nhưng mà khi bốn mắt nhìn nhau, lại có tia điện vô hình lóe lên, làm nội tâm hai người đều run rẩy một cái!

Từng có một nhà nghiên cứu làm một cái khảo sát, hắn phát hiện lúc nam nữ ở chung, nếu như hai người đối mặt trên 8 giây, sẽ phát ra tia lửa tình yêu, có khả năng rất cao làm bọn họ phát triển thêm một bước.

Vừa nãy thời gian Lý Phong và Mộ Dung Tuyết đối mặt đã hơn 8 giây, Mộ Dung Tuyết lại đang một mực hoài nghi Lý Phong là chân mệnh thiên tử của nàng , mà Lý Phong cũng là fan trung thành của Mộ Dung Tuyết.

Cả hai đều có thiện cảm với đối phương, lại còn đối mặt quá 8

giây, nên tia lửa tình yêu đã được sinh ra!

"Bịch Bịch" "Bịch Bịch" "Bịch Bịch" . . .

Mộ Dung Tuyết cảm thấy trái tim mình đang đập loạn xạ, hoảng hốt lúng túng.

Lý Phong cũng có chút bất ngờ, cổ họng căng lên. . .

Tình huống của hai người ở trong mắt đám người Mộ Dung Hòa Nhạc chính là một cặp đôi đang yêu nhau say đắm!

Mộ Dung Hòa Nhạc hừ lạnh một tiếng, tức giận nói: "Thực lòng yêu nhau cũng không được, ngươi đã được gả cho Tôn Chí, nếu chúng ta bội ước, thì sẽ phải gánh chịu tai hoạ ngập đầu!"

"Tiểu Tuyết, cha mẹ cũng không muốn can thiệp vào hôn nhân đại sự của ngươi, nhưng mà Tôn gia đã mở miệng, người lớn cũng đã đồng ý, chúng ta không có cách nào!" Mộ Dung Vũ Trí tận tình khuyên bảo .

Dù họ là người thân nhất của Mộ Dung Tuyết , nhưng bọn họ cũng không có quyền quyết định với việc này, ông cố của Mộ Dung Tuyết là Mộ Dung Đồng Phong mới là người quyết định cuối cùng .

"Đúng vậy đó Tiểu Tuyết, ngươi đừng làm chuyện điên rồ."

"Tiểu Tuyết, nếu như ngươi cứ khư khư cố chấp, tên họ Lý này sẽ phải chết!"

Viên Trân và La Thải Bình cũng khuyên nhủ.

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên, giả bộ khó hiểu hỏi: "Bá mẫu, ngài vừa nói ta sẽ chết, thực sự nghiêm trọng như vậy sao?"

"Thật sự nghiêm trọng như vậy!"

”Thậm chí còn là nói giảm nói tránh!”

"Không chỉ có ngươi chết, mà người cả nhà ngươi cũng sẽ gặp nguy hiểm tính mạng!"

Đám người Mộ Dung Hòa Nhạc xen vào.

Trong lời nói của bọn họ có chút khoa trương , nhưng mà chỉ cần làm cho Lý Phong hoảng sợ rời khỏi Tiểu Tuyết, thì khoa trương hơn nữa cũng được !

"A. . . Ta không sợ chết." Lý Phong nắm chặt tay của Mộ Dung Tuyết, nhìn nàng trìu mến nói: "Chỉ cần được ở cùng với Tiểu Tuyết, thì cái chết có gì đáng sợ ? !"

Tuy biết rõ là Lý Phong đang diễn trò, nhưng Mộ Dung Tuyết vẫn không nhịn được rung động .

"Nếu như đây là sự thật. . . Thì tốt bao nhiêu." Trong mắt Mộ Dung Tuyết hiện vẻ ngơ ngác, âm thầm nghĩ.

Khóe miệng đám người Mộ Dung Hòa Nhạc giật giật, thậm chí còn muốn dùng vũ lực tách hai người ra.

Mẹ nó. . . Biết các ngươi rất yêu nhau, nhưng mà đừng có ân ái trước mặt chúng ta được không !

"Haizz!" Mộ Dung Hòa Nhạc thở dài, sau đó trầm giọng nói : "Cho dù ngươi không sợ chết, thì cũng nên suy nghĩ cho người nhà của ngươi a? Chẳng lẽ ngươi muốn làm người nhà đi vào chỗ chết chỉ vì hạnh phúc bản thân?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên, lạnh lùng nói: "Xin lỗi, ta là cô nhi, cho nên ngươi không cần lo lắng, vả lại. . . Ta cũng là cường giả võ đạo, Mộ Dung gia các ngươi cũng tốt, Tôn gia, Tần gia cũng được, không ai uy hiếp được ta."

Nghe câu này, sắc mặt đám người Mộ Dung Hòa Nhạc kịch biến!

Cùng lúc đó, bên ngoài biệt thự có một tiếng hô lớn: "Tam đệ, giao tên nhà quê kia cho ta!"

Chương 597. Không đồng ý nhất định phải chết!

Chương 560: Không đồng ý nhất định phải chết!

Sắc mặt Mộ Dung Hòa Nhạc kịch biến: "Không ổn, đại ca tới!"

Người hô to ở bên ngoài chính là đại ca của Mộ Dung Hòa Nhạc -- Mộ Dung Hòa Phong!

"Sao đại bá lại tới?" Sắc mặt Mộ Dung Vũ Trí cũng trở nên rất khó coi.

"Tiểu Tuyết, lúc các ngươi về nhà có bị ai thấy không ?" La Thải Bình hoảng hốt hỏi .

"Ừm, lúc trở về có đụng phải Liễu Diệp tỷ tỷ." Vẻ mặt Mộ Dung Tuyết khổ sở nói .

Liễu gia và nhà Mộ Dung Tuyết là hàng xóm. . .

"Xong đời, chắc chắn hắn đến hỏi tội, phải làm sao mới ổn đây !" Mộ Dung Hòa Nhạc bồn chồn như kiến bò trên chảo lửa, đi qua đi lại.

Mộ Dung Vũ Trí cũng lo lắng nói : "Đại bá từ trước đến nay rất chuyên quyền độc đoán, chuyện mà hắn đã quyết định không người nào có thể sửa đổi, lần này Tiểu Tuyết lại dám làm vậy, chắc chắn đại bá sẽ nổi giận !"

"Đổ cái xô cứt này lên người Lý Phong là được."

Đúng lúc này, một giọng nói châm chọc vang lên.

Ánh mắt hai cha con Mộ Dung Hòa Nhạc sáng lên, thốt lên: "Đúng a, đổ cái xô c. . ."

Chưa nói dứt lời, thì hai cha con Mộ Dung Hòa Nhạc đã nhận ra

có gì đó sai sai, sao âm thanh này nghe giống giọng Lý Phong vậy ?

Nghĩ đến đây, hai người quay đầu nhìn Lý Phong, lại thấy Lý Phong mỉm cười nhìn bọn hắn: "Đừng nhìn nữa, câu này chính là ta nói, các ngươi cứ việc đổ lỗi lên người ta, chuyện này để ta xử lý."

". . ."

Sắc mặt cha con Mộ Dung Hòa Nhạc có chút xấu hổ.

Mộ Dung Tuyết cũng khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn , có chút buồn cười.

Đã đến lúc nào rồi mà Lý Phong còn có tâm trạng để nói đùa, nhưng mà việc này đã chứng minh Lý Phong rất bình tĩnh.

"Cha, đừng do dự, cứ làm theo lời Lý Phong nói đi." Mộ Dung Vũ Trí trầm giọng nói .

"Ừm, ta hiểu rồi." Mộ Dung Hòa Nhạc gật đầu, cho dù Lý Phong không nói, hắn cũng sẽ đổ hết tội cho Lý Phong , có điều. . .

"Ngươi mới nói ngươi cũng là cường giả võ đạo đúng không ? Cảnh giới gì?" Mộ Dung Hòa Nhạc hiếu kỳ, hắn cũng không dám trông cậy vào Lý Phong để dạy dỗ đại ca hắn.

"Mấy ngày trước vừa bước vào Thánh cấp sơ kỳ." Lý Phong thành thật trả lời.

Mộ Dung Hòa Phong gật gật đầu trong vô thức: "À, mới Thánh cấp sơ . . ."

Đột nhiên, cả người Mộ Dung Hòa Phong như bị sét đánh: "Ngươi nói cái gì, Thánh cấp sơ kỳ? !"

Không chỉ Mộ Dung Hòa Phong sững sờ, Mộ Dung Vũ Trí, La Thải Bình, Viên Trân cũng sững sờ.

Thánh cấp sơ kỳ ? Mới hơn hai mươi tuổi mà đã là Thánh cấp sơ kỳ ? Nếu như Lý Phong thật sự là Thánh cấp sơ kỳ , vậy chuyện của hắn và Tiểu Tuyết cũng không phải là không có khả năng !

Đúng lúc này. . .

"Ầm"

Một tiếng vang thật lớn xuất hiện, cửa lớn biệt thự bị đá văng ra, một lão giả mặt đồ Đường trang từ từ đi tới.

Người này chính là gia chủ hiện tại của Mộ Dung gia, tên là Mộ Dung Hòa Phong, sau lưng hắn có mấy người, theo thứ tự là con trai trưởng Mộ Dung Vũ Ba, cháu trưởng Mộ Dung Thanh, và hôn thê của Mộ Dung Thanh là Liễu Diệp.

"Đại ca!"

"Đại bá!"

Bọn người Mộ Dung Hòa Nhạc vội vàng nghênh đón.

"Tại sao lâu như thế mà không mở cửa?" Mộ Dung Hòa Phong không vui hỏi.

"Việc này. . ." Mộ Dung Hòa Nhạc muốn nói lại thôi, ánh mắt nhìn về phía Lý Phong.

Ánh mắt bọn người Mộ Dung Hòa Phong lập tức nhìn sang Lý Phong .

"Ngươi chính là tên nhà quê đi về chung với Tiểu Tuyết ?"

Trong mắt Mộ Dung Hòa Phong lóe lên vẻ khinh bỉ.

"Đại gia gia, Lý Phong là bạn trai ta, xin ngươi nói chuyện tôn trọng một chút ."

Mộ Dung Tuyết đứng ra bênh vực cho Lý Phong.

"Hả? !"Ánh mắt Mộ Dung Hòa Phong giống như điện xẹt nhìn về phía Mộ Dung Tuyết, chữ “hả” này vang lên bên tai mọi người mà ầm ầm như tiếng sấm, chấn động màng nhĩ.

"Tiểu Tuyết, ngươi câm miệng cho ta!"

"Tiểu Tuyết, đứng ra đằng sau ta !"

"Tiểu Tuyết. . ."

Bọn người Mộ Dung Hòa Nhạc khẩn trương, nhao nhao mở miệng trách tội Mộ Dung Tuyết.

Nói là trách, nhưng thực ra bọn họ đang muốn bảo vệ Mộ Dung Tuyết, không để Mộ Dung Tuyết chọc giận Mộ Dung Hòa Phong.

Có điều Mộ Dung Tuyết vô cùng bướng bỉnh, đứng tại chỗ nhìn chằm chằm Mộ Dung Hòa Phong, trong mắt không có chút sợ hãi.

Mặc kệ Lý Phong có phải là bạn trai nàng hay không , nhưng nếu đã mang Lý Phong về nhà, thì nàng không thể trơ mắt nhìn bị người khác làm nhục Lý Phong !

"Nha đầu này, rất có nghĩa khí nha. . ."

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, định đứng ra đối kháng Mộ Dung Hòa Phong.

Ai ngờ Liễu Diệp lại đi đến bên cạnh Mộ Dung Tuyết : "Tiểu Tuyết, đây là chuyện của đàn ông, chúng ta là phụ nữ nên đứng sang một bên nhìn thì hơn."

Mộ Dung Tuyết nhíu mày, từ trước đến giờ nàng luôn theo chủ kiến nam nữ bình đẳng, cái gì mà nam tốt hơn nữ, nàng rất ghét mấy suy nghĩ như vậy!

"Liễu Diệp tỷ tỷ, ngươi đừng kéo ta, đây là việc của ta, ta sẽ tự giải quyết."

Trong lúc nói chuyện Mộ Dung Tuyết muốn tránh thoát khỏi Liễu Diệp.

Ai ngờ Liễu Diệp giữ chặt tay nàng, đồng thời cười lạnh nói: "Mộ Dung Tuyết, ta khuyên ngươi nên nghĩ kỹ một chút, Mộ Dung gia có được hôm nay là nhờ công của Thanh ca !"

"Còn nữa, Mộ Dung gia gia nói sai cái gì? Hôn sự của ngươi và Tôn gia đã được định đoạt,bây giờ ngươi lại mang người khác về, tên nhà quê này có gì hay ho?"

"Mộ Dung Tuyết, nếu như ngươi còn lý trí, thì lập tức chia tay hắn, sau đó ngoan ngoãn đến Tôn gia!"

Liễu Diệp nói xong, mọi người bỗng nhiên yên tĩnh.

Sau đó, Mộ Dung Thanh là người đầu tiên vỗ tay khen phải : " Đúng vậy! Không hổ là nữ nhân của Mộ Dung Thanh ta !"

"Tiểu Diệp nói không sai, không hổ là con dâu tương lai của Mộ Dung gia!" Mộ Dung Vũ Ba hài lòng nói .

Mộ Dung Hòa Phong cũng gật đầu: "Nói về hiểu chuyện, thì Tiểu Diệp giỏi hơn Tiểu Tuyết nhiều, lòng ta cảm thấy rất an ủi!"

Bọn người Mộ Dung Hòa Nhạc xấu hổ, những người này phê phán con gái (cháu gái) trước mặt chính bọn họ, lại còn tâng bốc con dâu của mình ! Quá vô sỉ !

Có điều bọn người Mộ Dung Hòa Nhạc không dám nói gì, ai bảo Mộ Dung Hòa Phong là Siêu Phàm hậu kỳ ? Nắm đấm lớn chính là đạo lí!

Mộ Dung Tuyết giận quá hóa cười: "Các ngươi muốn gả ta cho Tôn gia đã hỏi ý ta chưa? Trong mắt các ngươi, ta chỉ là một món hàng để giao dịch, nếu đã vậy, tại sao ta phải hi sinh vì Mộ Dung gia ?"

Nếu như không có sự giúp đỡ của Lý Phong, có lẽ Mộ Dung Tuyết đã nhận mệnh, đồng ý gả cho Tôn Chí , nhưng giờ Lý Phong đã đứng ra giúp nàng, Liễu Diệp, Mộ Dung Hòa Phong lại nói chuyện khó nghe như vậy, tại sao nàng phải tiếp tục yên lặng ?

Tuy nàng là nữ, nhưng nàng cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc!

Lời nói của Mộ Dung Tuyết rất có khí phách, nên mọi người không thể phản bác.

Sau một lúc lâu, Mộ Dung Hòa Phong ngửa mặt lên trời cười ha hả, cười xong, hắn mới nhìn Mộ Dung Hòa Nhạc nói : "Tam đệ, ngươi giáo dục cháu gái rất tốt a!"

Mặt Mộ Dung Hòa Nhạc đỏ lên, ôm quyền nói : "Đại ca, thật xin lỗi, do ta không biết dạy, ta sẽ khuyên Tiểu Tuyết hồi tâm chuyển ý."

"Không cần!" Mộ Dung Hòa Phong ngắt lời, cười lạnh nói: "Lợi ích của Mộ Dung gia là chí cao vô thượng, dù nàng không vui cũng phải gả cho Tôn Chí, nếu không. . . Nhất định phải chết!"

Chương 598. Sáng bắp thịt!

Chương 561: Sáng bắp thịt!

Mộ Dung Hòa Phong nói một cách lạnh lùng không có chút tình cảm còn mang theo sát khí, làm cho Mộ Dung Tuyết cảm thấy rất thất vọng và đau khổ.

Đây chính là đại gia gia của nàng, nhưng hắn lại vì lợi ích gia tộc mà nổi lên sát tâm với nàng, không lẽ lợi ích còn quan trọng hơn cả tình thâm ?

"Tiểu Tuyết, ngươi. . . Ngươi đừng cứng đầu nữa, mau nghe lời đại gia gia của ngươi đi!"

La Thải Bình sợ Mộ Dung Hòa Phong giận quá mất khôn ra tay với Mộ Dung Tuyết, nên vội vàng khuyên bảo.

"Đúng vậy Tiểu Tuyết, Tôn Chí cũng không tệ, xuất thân danh môn vọng tộc, ngươi gả cho hắn cũng có thể nói là xứng đôi vừa lứa."

Viên Trân cũng nói.

Lần này hai cha con Mộ Dung Hòa Nhạc không mở miệng thuyết phục, bởi vì lời nói của Mộ Dung Hòa Phong đã làm cho bọn họ cảm thấy nhục nhã.

Mộ Dung Tuyết là con cháu bọn họ, cho dù Mộ Dung Tuyết phạm sai lầm, thì cũng là bọn họ ra tay trừng phạt mới đúng, đằng này Mộ Dung Hòa Phong nói như vậy khác nào không coi bọn họ ra gì!

Nếu như bọn họ tiếp tục nói giúp cho Mộ Dung Hòa Phong, thì cũng như tự mình ném hết mặt mũi của mình đi !

Có điều Mộ Dung Hòa Phong quá mạnh, việc duy nhất bọn họ có thể làm là giữ yên lặng. . .

"Nếu như Lý Phong thật sự là cường giả Thánh cấp thì tốt biết bao. . ."

Giờ phút này, hai cha con Mộ Dung Hòa Nhạc rất hi vọng Lý Phong không nói láo !

Mộ Dung Tuyết nhìn mẹ và bà, sau đó lại nhìn về hướng Lý Phong.

Lý Phong cười khẽ với nàng, nói"Không có việc gì, ngươi chỉ cần yêu ta, còn cả thế giới để ta lo."

Nghe câu này, sự phẫn nộ và buồn bã của Mộ Dung Tuyết đều biến mất không còn một chút nào, trong lòng trở nên bình thản.

Số lần gặp mặt của nàng và Lý Phong không nhiều, hai lần trước Lý Phong đã lưu lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho nàng, thậm chí có thể nói. . . Lý Phong đem đến cho Mộ Dung Tuyết cảm giác không gì mà hắn không làm được.

Lại thêm sự tiên đoán của Beethoven, nên bây giờ Mộ Dung Tuyết ngày càng tin tưởng Lý Phong chính là chân mệnh thiên tử của nàng.

"Nếu đã là chân mệnh thiên tử của ta, thì nhất định có thể cứu ta thoát khỏi việc này. . ."

Mộ Dung Tuyết siết chặt hai tay, âm thầm tự nhủ.

Lý Phong vừa nói xong, Mộ Dung Thanh liền cười nhạo nói: " Cả thế giới để ngươi lo? Con mẹ ngươi, ngươi nghĩ mình là ai!"

"Thanh ca, có lẽ hắn xem quá nhiều phim thần tượng, nên định làm anh hùng cứu mỹ nhân đấy, ha ha ~" Nói xong câu cuối cùng, Liễu Diệp không nhịn được che miệng cười rộ lên, trong tiếng cười tràn ngập sự trào phúng và khinh miệt.

Đúng lúc này, Lý Phong trừng mắt một cái: " Tiểu Tuyết nhà ta cười lên thì giống Tây Thi, ngươi cười thì nhìn y như Cương Thi, chênh lệch cách xa mười vạn tám ngàm dặm, ta xin ngươi làm ơn đừng cười nữa, ta sợ tối nay đi ngủ sẽ gặp ác mộng."

Mẹ nó, dám đấu võ mồm với hắn ? Nữ nhân này thành tâm muốn chết sao?

"Ngươi. . . Ngươi nói ai là Cương Thi?"

Liễu Diệp bực bội, ngoài dáng người ra thì nữ nhân quan tâm nhất là khuôn mặt.

Ngay cả người phụ nữ bình thường cũng không cam tâm thừa nhận mình xấu, huống hồ Liễu Diệp là một đại mỹ nữ, nếu không thì làm sao nàng có thể trở thành hôn thê của Mộ Dung Thanh ?

Địa vị của Mộ Dung gia ở thành phố Thiên Hải, cũng giống như Chung gia ở Kim Kinh, Tưởng gia ở Sa Thành, tất cả đều là bá chủ một phương, cho nên nữ nhân của Mộ Dung Thanh làm sao có thể xấu?

Đương nhiên, nhan sắc của Liễu Diệp vẫn còn thua Mộ Dung Tuyết và Hứa Mạn một bậc.

"Ai vừa cười thì ta nói người đó."

Lý Phong nhún nhún vai, tùy ý nói.

" Con mẹ ngươi muốn chết phải không, lão tử thành toàn cho ngươi!"

Mộ Dung Thanh hừ một tiếng, định đi lên phía trước để giáo huấn Lý Phong một trận.

"Thanh Nhi, không nên vọng động." Mộ Dung Hòa Phong đột nhiên mở miệng.

Mộ Dung Thanh sững sờ: "Gia gia ?"

Hắn không hiểu tại sao gia gia lại muốn cản hắn, không lẽ gia gia không muốn phế bỏ Lý Phong?

Mộ Dung Hòa Phong nhìn Mộ Dung Thanh lắc đầu, ra vẻ thâm ý sâu sắc.

Mộ Dung Thanh dừng lại, sau đó định mở miệng hỏi cho ra lẽ

nhưng Mộ Dung Vũ Ba lại cướp lời: "Thanh Nhi, nghe lời ông ngươi, quay về đi."

Nghe vậy, Mộ Dung Thanh cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ có thể đè sát ý xuống, quay về phía sau Mộ Dung Hòa Phong.

"Ngươi tên là Lý Phong?" Mộ Dung Hòa Phong nhìn Lý Phong, trầm giọng hỏi.

Lông mày Lý Phong nhướng lên, cao ngạo nói: "Đi không đổi tên ngồi không đổi họ."

"Ngươi là ông chủ của Osvili, hay chỉ là trùng tên với hắn ?" Mộ Dung Hòa Phong tiếp tục hỏi.

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, cười lạnh nói: "Nếu như ta nói ta là ông chủ của Osvili, thì ngươi có bỏ qua cho Tiểu Tuyết không?"

Thông qua cuộc trò chuyện với Mộ Dung Tuyết, Lý Phong đã biết được ba huynh đệ Mộ Dung Triệt xuất thân từ Mộ Dung gia.

Ba huynh đệ bọn họ cũng giống như Mộ Dung Tuyết, cũng thuộc về con dòng thứ, nhưng mà bối cảnh của họ mạnh hơn rất nhiều so với Mộ Dung Tuyết, thiên phú võ đạo của ba huynh đệ bọn họ cũng không tệ, cha và ông của bọn họ cũng có thiên phú võ đạo.

Mà ba huynh đệ Mộ Dung Triệt từng bị Lý Phong hung hăng dạy dỗ một trận ở Ngụy gia, nếu biết thân phận thật của Lý Phong, liệu ba huynh đệ bọn hắn có kể lại những việc đã phát sinh ở Ngụy gia cho người lớn trong nhà không ?

Chỉ cần bọn họ kể, thì chắc chắn Mộ Dung Hòa Phong sẽ biết được Lý Phong là người mà hắn không thể trêu chọc nổi !

Sắc mặt bọn người Mộ Dung Hòa Nhạc hơi biến đổi, Mộ Dung Thanh và Liễu Diệp cũng biến sắc.

Lý Phong là ông chủ của Osvili? Hèn gì có thể bắt được được trái tim của Mộ Dung Tuyết!

So về gia cảnh thì Lý Phong hơn Mộ Dung gia rất nhiều lần.

Ngay cả gia cảnh của Tôn Chí cũng không sánh bằng Lý Phong.

Nhưng ngay sau đó Mộ Dung Thanh, Liễu Diệp liền cười lạnh, mặc dù tiền tài quan trọng, nhưng ở thế giới này, quyền cước càng quan trọng hơn, có nhiều tiền nhưng cũng phải có mạng mới dùng được !

Một bên khác. . .

"Ha ha."

Mộ Dung Hòa Phong cũng cười, cười rất phóng đãng rất bá đạo.

Nghe Mộ Dung Hòa Phong cười, Lý Phong đã biết mình đoán sai, có lẽ ba huynh đệ Mộ Dung Triệt vẫn chưa kể lại việc ở Ngụy gia với người trong nhà.

Lý Phong trầm ngâm: "Không lẽ do bọn hắn sợ mất mặt cho nên không kể ra? Có ý tứ. . ."

Như vậy cũng tốt, hắn sẽ có thể hung hăng giáo huấn cha con Mộ Dung Hòa Phong một trận, để trả thù cho những lời mà bọn họ nói với Mộ Dung Tuyết.

Nghĩ đến đây, Lý Phong ra vẻ không vui hỏi: "Ngươi cười cái gì?"

"Đương nhiên là cười sự ngu ngốc của ngươi."

Mộ Dung Hòa Phong hừ lạnh một tiếng, nói tiếp: "Có phải ngươi cho rằng mình có tiền thì muốn làm gì cũng được đúng không ?"

Lý Phong gật gật đầu, hỏi lại: "Ý ngươi là gì?"

Mộ Dung Hòa Phong bá đạo cười một tiếng, đùa cợt nói: "Ngươi từng nghe về cường giả võ đạo chưa ?"

Nghe câu này, sắc mặt Lý Phong và Mộ Dung Tuyết trở nên quái dị.

Cuối cùng Lý Phong cũng hiểu Mộ Dung Hòa Phong muốn làm gì, hắn muốn làm thịt Lý phong!

Nhưng mà để phối hợp với Mộ Dung Hòa Phong nên Lý Phong cũng tiếp tục diễn xuất, gật đầu nói: "Ừm, nghe nói rồi, làm sao, ngươi cũng là cường giả võ đạo?"

Mộ Dung Hòa Phong cười lạnh: "Không sai, ta chính là một Siêu Phàm hậu kỳ!"

Nói xong, một cỗ khí tức khủng bố của Siêu Phàm hậu kỳ phát ra từ trên người của Mộ Dung Hòa Phon

g!

Chương 599. Ân, rất mạnh

Chương 562: Ân, rất mạnh

Ngay lúc Mộ Dung Hòa Phong bộc phát khí tức, trong mắt Mộ Dung Thanh và Liễu Diệp hiện lên vẻ nóng lòng chờ mong.

Dù là trong giới cổ võ thì cường giả Siêu Phàm hậu kỳ cũng có thể đứng vững một phương, còn ở thế gia cổ võ hạng trung thì Siêu Phàm hậu kỳ đã nằm ở đỉnh cao nhất, chỉ cần tiến thêm một bước là có thể chỉ huy gia tộc trở thành cổ võ thế gia loại lớn!

Bởi vì có Mộ Dung Hòa Phong nên Mộ Dung gia mới còn tồn tại, mới có thể sừng sững tại đỉnh của thành phố Thiên Hải, chỉ như vậy thôi đã đủ để Mộ Dung Thanh và Liễu Diệp sùng bái !

Ngay lập tức, Mộ Dung Thanh kiêu ngạo nói: "Nhìn đi Lý Phong, đây chính là uy thế của Siêu Phàm hậu kỳ! Có phải hiện tại ngươi đang có cảm giác muốn quỳ bái gia gia của ta không ?"

"Việc này còn phải hỏi sao, ngay cả chúng ta cũng có cảm giác đó, huống gì là Lý Phong?" Liễu Diệp nói bằng giọng khinh thường.

Mộ Dung Hòa Phong chắp hai tay sau lưng, cười ngạo nghễ nói: "Lý Phong, nếu ngươi đã biết sự tồn tại của cường giả võ đạo, vậy chắc ngươi cũng biết cường giả Siêu Phàm hậu kỳ nghĩa là gì đúng không ?"

"Biết, khá mạnh." Lý Phong nhún nhún vai, nói một cách tùy ý.

Mộ Dung Hòa Phong: ". . ."

Mộ Dung Thanh, Liễu Diệp: ". . ."

Người khác: ". . ."

Bọn ta đang rất nghiêm túc mà, vậy mà thái độ này của Lý Phong là thế nào? Khá mạnh? Trong mắt ngươi cường giả Siêu Phàm cảnh chỉ như vậy thôi sao?

"Ta đã hiểu tại sao Tiểu Tuyết lại bị Lý Phong hớp hồn." Mộ Dung Thanh cười lạnh nói.

Liễu Diệp nổi lên hứng thú: "Vì sao?"

Những người khác cũng vểnh tai, nghe xem Mộ Dung Thanh muốn nói gì.

"Bởi vì . . ." Mộ Dung Thanh cố ý dừng lại, sau đó đùa cợt nói: "Lý Phong quá giỏi chém gió, chém gió tới mức cử chỉ tự nhiên không giống như giả bộ, Tiểu Tuyết nhà chúng ta chỉ là một tiểu cô nương đơn thuần, bị hắn lừa gạt cũng là hợp tình hợp lí."

Nghe Mộ Dung Thanh giải thích, mọi người gật đầu phụ họa, rất rõ ràng, bọn họ cũng cảm thấy Mộ Dung Thanh nói có đạo lý.

Riêng cha con Mộ Dung Hòa Nhạc thì thái độ khác hẳn, mới đầu bọn họ còn ôm một chút mộng tưởng Lý Phong là "Thánh cảnh sơ kỳ" , nhưng nghe Mộ Dung Thanh nói xong , chút mộng tưởng đó đã bay theo làn gió.

Có lẽ cảnh giới của hắn cũng chỉ là nói dối mà thôi.

Mộ Dung Hòa Phong cũng cười: "Ta rất ngạc nhiên, cường giả Siêu Phàm hậu kỳ trong miệng ngươi lại chỉ được đánh giá là 'Khá mạnh', vậy thì mạnh đến mức nào mới có thể làm cho ngươi cam tâm phục tùng ?"

"Cam tâm phục tùng?" Lý Phong sờ cằm suy nghĩ một lúc, sau đó nhếch nói: "Hiện tại thì những cường giả nằm trong hai mươi vị trí đầu của Thiên Thê bảng mới có thể làm ta cam tâm phục tùng, còn sau này thì chắc là không còn ai nữa."

Mộ Dung Hòa Phong: ". . ."

Mộ Dung Thanh: ". . ."

Mộ Dung Hòa Nhạc: ". . ."

Người khác: ". . ."

Nghe xong câu đầu của Lý Phong, mọi người cảm thấy Lý Phong

bị ngáo đá, nói chuyện không được thực tế.

Nhưng mà câu sau thì đã làm cho mọi người mất bình tĩnh.

Cái gì mà sau này không ai có thể làm cho hắn cam tâm phục tùng, không lẽ Lý Phong cho rằng mình có thể trở thành cường giả đệ nhất thế giới ?

Đúng là chuyện cười !

"Tiểu Diệp, ta sai rồi, sai trầm trọng."

Sau một hồi lâu, Mộ Dung Thanh thở dài, lắc đầu nói.

Lông mày Liễu Diệp nhíu lại, khó hiểu nói: "Tại sao nói như vậy?"

"Lý Phong không phải là chém gió, mà là bị ảo tưởng, hắn bị bệnh quá nặng, nên mới có thể nói một cách trơn tru không gượng gạo như vậy."

"Theo chúng ta thấy thì hắn chỉ đang chém gió, nhưng xét kỹ lại, thì những lời hắn nói đều phát ra từ trong tâm khảm."

"Đây là cảnh giới tối cao của những kẻ chém gió —— ngay cả bản thân cũng tin tưởng lời nói dối của mình, loại người này . . . Rất trâu bò!"

Mộ Dung Thanh lắc đầu than thở, bộ dáng rất là cảm khái .

Bọn người Liễu Diệp lộ vẻ bừng tỉnh !

Đúng a, đây là lí do Lý Phong có thể tự nhiên như vậy, rõ ràng là đã gạt luôn cả bản thân mình.

Đúng lúc này, Lý Phong đột nhiên cười nhạo nói: "Lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, việc mình không làm được thì nghĩ là người khác cũng không làm được."

Mộ Dung Thanh nhíu mày, sau đó cười lớn nói: "Cường giả đệ nhất thế giới thì ta không làm được, nhưng ta lại biết thời điểm mà ta có thể bước vào Siêu Phàm cảnh."

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên, kinh ngạc nói: "Ngươi đã bước vào Siêu Phàm cảnh?"

Mộ Dung Thanh không chênh lệch nhiều với Mộ Dung Triệt, mà Mộ Dung Triệt chỉ là Tông Sư trung kỳ, nếu Mộ Dung Thanh đã bước vào Siêu Phàm cảnh, vậy thì thiên phú võ đạo của hắn mạnh hơn Mộ Dung Triệt không ít.

Sắc mặt Mộ Dung Thanh trầm xuống, sau đó hừ lạnh nói: "Chưa, nhưng mà. . ."

"Chưa bước vào Siêu Phàm cảnh thì im mồm lại đi." Lý Phong trợn mắt ngắt lời Mộ Dung Thanh.

Mộ Dung Thanh cảm thấy một ngụm máu tươi chặn ngay cổ họng, suýt nữa tức điên!

CMNIFSUHB, lão tử chưa bước vào Siêu Phàm cảnh thì làm sao, con mẹ nó cũng giống như ngươi nói về hai mươi vị trí đầu của Thiên Thê bảng thôi!

"Tuy ta chưa bước vào Siêu Phàm cảnh, nhưng mà từ ba năm trước ta đã bước vào Tông Sư hậu kỳ, chỉ cần thêm nửa năm, ta chắc chắn sẽ bước vào Siêu Phàm cảnh."

Mộ Dung Thanh đè cơn giận xuống, ngạo nghễ nói .

Liễu Diệp đứng kế bên lấy hai tay ôm mặt, si mê nói : "Oa , không hổ là nam nhân ta thích , 25 tuổi đã là Tông Sư hậu kỳ , không giống một số người, chưa là gì cả đã đi xem thường người này xem thường người kia!"

Mộ Dung Hòa Phong cũng gật đầu nói: "Dù là trong cổ võ thế gia đỉnh cấp, thì người 25 tuổi bước vào Tông Sư hậu kỳ cũng có thể được xưng là thiên tài, Thanh Nhi, ngươi có thiên phú như vậy, đúng là may mắn của Mộ Dung gia!"

Mộ Dung Thanh cười ngạo nghễ, nhìn Lý Phong nói : "Nghe chưa? Ngay cả thiên tài như ta còn chưa dám mơ trở thành cường giả đệ nhất thế giới, ngươi thì có tư cách gì, ngay cả cường giả võ đạo còn. . ."

"Oanh!"

Hắn còn chưa nói xong lời, thì trên người Lý Phong đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí tức cực mạnh !

Cỗ khí tức này mạnh đến mức đè nát khí tức trên người của Mộ Dung Hòa Phong!

Mộ Dung Hòa Phong lập tức hét lên : "Đây. . . Đây là khí tức của cường giả Thánh cấp ? !"

"Cái gì? !"

Mộ Dung Vũ Ba sững sờ, Liễu Diệp sững sờ, Mộ Dung Hòa Nhạc, Mộ Dung Vũ Trí cũng đều sững sờ.

Riêng Mộ Dung Thanh, thì còn xen lẫn cả nhục nhã, nãy giờ hắn nổ tung trời nói gần nói xa tự khen bản thân, đồng thời làm nhục Lý Phong, cuối cùng thì sao? Lý Phong triển lộ ra khí tức cường giả Thánh cấp !

Hắn 25 tuổi mới bước vào Tông Sư hậu kỳ, Lý Phong cùng tuổi mà đã bước vào Thánh cảnh, so sánh với Lý Phong, rõ ràng hắn chỉ là cặn bã a!

Lúc này, mặt Mộ Dung Thanh nóng rát như bị hàng trăm cái tát vô hình đánh trúng!

Chương 600. Gấp bội hoàn trả

Chương 563: Gấp bội hoàn trả

Cái gì gọi là vả mặt? Đây chính là vả mặt !

Mộ Dung Thanh nghĩ tới những câu mình nói trước đó mà tự cảm thấy nhục nhã.

Trời ơi, ở trước mặt một cường giả Thánh cấp khoe khoang thiên phú. . . Mộ Dung Thanh muốn đập đầu vào gối tự tử cho xong.

Mặt của Liễu Diệp cũng không khá hơn bao nhiêu, từ trước đến giờ cảm giác của nàng với Mộ Dung Tuyết hơi phức tạp, có ghen ghét bề ngoài của Mộ Dung Tuyết, lại có cảm giác cao ngạo khi trở thành hôn thê của Mộ Dung Thanh.

Cho nên lúc ở chung với Mộ Dung Tuyết, Liễu Diệp thường tìm cơ hội chèn ép nàng, lần này vốn dĩ nàng cho rằng Mộ Dung Tuyết đã phạm sai lầm lớn, định cười trên nỗi đau của người khác, ai ngờ. . . Mọi việc lại bị đảo ngược!

Mộ Dung Tuyết không những không bị nàng cười nhạo, mà còn nhân họa đắc, biến thành Phượng Hoàng!

Nữ nhân của cường giả Thánh cấp a, bao nhiêu người hâm mộ mà không được, ngay cả Liễu Diệp cũng muốn được như vậy!

"Là thật, Lý Phong hắn. . . Không nói láo!"

Miệng Mộ Dung Hòa Nhạc mở lớn, trên mặt có kinh ngạc, vui mừng và hưng phấn.

Cường giả Thánh cấp a, cho dù "Chỉ là" Thánh cấp sơ kỳ, thì Mộ Dung Hòa Phong cũng không thể chống cự.

Quan trọng là Lý Phong còn trẻ như vậy, thành tựu tương lai không thể đo đếm được, chỉ cần Lý Phong và Tiểu Tuyết kết hôn,

vậy chức gia chủ của Mộ Dung gia sẽ phải đổi người. . .

Nghĩ đến khả năng này, Mộ Dung Hòa Nhạc càng hưng phấn hơn.

"Bạn trai Tiểu Tuyết là cường giả Thánh cấp ? Trời ạ, ta. . . Ta đang nằm mơ sao !"

La Thải Bình lấy tay che miệng, trong mắt hiện lên vẻ không tin nổi.

Làm cha làm mẹ ai mà không hi vọng con mình hạnh phúc, trước đó La Thải Bình phản đối chuyện của Mộ Dung Tuyết với Lý Phong, bởi vì nàng cảm thấy Lý Phong không thể mang tới hạnh phúc cho Mộ Dung Tuyết, đồng thời còn liên lụy đến bọn họ.

Bây giờ Lý Phong biểu hiện ra lực lượng của mình, La Thải Bình không còn phản đối nữa .

"Không thể nào? Đây không phải sự thật, việc này tuyệt đối không phải là thật, nhất định là ta bị ảo giác, nhất định là như vậy!"

Sau khi hết khiếp sợ, Mộ Dung Hòa Phong lắc đầu liên tục phủ nhận.

Lý Phong quá trẻ, từ trước đến nay hắn chưa từng nghe nói có người nào trở thành cường giả Thánh cấp khi tuổi còn trẻ như vậy!

"Đã nói là đừng lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi mà, có một số người các ngươi không thể trêu vào được."

Lý Phong cười cợt nhả, chỉ tay vào mặt Mộ Dung Hòa Phong .

"Soạt"

Một luồng chân khí màu xanh bắn ra, đâm thẳng tới người Mộ Dung Hòa Phong .

Mộ Dung Hòa Phong chỉ cảm thấy tay chân lạnh buốt, hoảng sợ cố gắng nghiêng người tránh đi.

Tuy phản ứng Mộ Dung Hòa Phong rất nhanh,nhưng mà luồng chân khí kia càng nhanh hơn!

"Phốc "

Một tiếng trầm đục vang lên, luồng chân khí màu xanh kia xuyên qua cánh tay trái của Mộ Dung Hòa Phong, mang theo một vệt máu bay về phía sau.

Không gian hoàn toàn yên tĩnh!

Ngay sau đó. . .

"A!"

Mộ Dung Hòa Phong ôm vết thương quỳ một chân trên mặt đất.

Ba người Mộ Dung Vũ Ba, Mộ Dung Thanh, Liễu Diệp vội vàng tiến lên để xem xét.

"Ta. . . Ta không sao, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi." Mộ Dung Hòa Phong đẩy ba người ra, đứng thẳng lên đi đến trước mặt Lý Phong, chắp tay bái tạ : "Cảm ơn Lý thiếu hạ thủ lưu tình!"

"Gia gia? !" Mộ Dung Thanh lộ vẻ kinh ngạc, Lý Phong đã đả thương gia gia, vậy mà hắn còn cảm tạ Lý Phong, chuyện này. . . ? !

"Còn không mau cảm ơn Lý thiếu? !" Mộ Dung Hòa Phong vội vàng la lớn.

Hắn làm vậy không phải vì nịnh nọt Lý Phong , mà là thật lòng cảm tạ Lý Phong hạ thủ lưu tình.

Tuy Siêu Phàm hậu kỳ chỉ cần tiến thêm một bước sẽ thành Thánh cấp sơ kỳ, nhưng một bước này lại cách nhau một trời một vực, Lý Phong muốn giết hắn là chuyện vô cùng đơn giản, chỉ cần ngắm luồng chân khí kia vào ngực hắn là được.

Hắn còn sống là nhờ Lý Phong nương tay.

"Ta. . ." Mộ Dung Thanh vốn định thể hiện mình có cốt khí ,

nhưng bị Mộ Dung Hòa Phong trừng mắt một cái, nên lập tức bỏ đi ý nghĩ này.

"Đa tạ Lý thiếu hạ thủ lưu tình!" Mộ Dung Thanh đi đến trước mặt Lý Phong , ôm quyền cảm tạ.

"Đa tạ Lý thiếu thủ hạ lưu tình!" Mộ Dung Vũ Ba, Liễu Diệp cũng bắt chước theo.

Mắt Lý Phong sáng lên, như cười mà không phải cười hỏi: "Mộ Dung Hòa Phong, bây giờ ngươi còn muốn gả Tiểu Tuyết cho Tôn Chí không?"

Thân thể Mộ Dung Hòa Phong chấn động, cúi đầu xuống thấp hơn: "Không dám!"

Hắn không dám cãi lại Lý Phong

Đứng trước sức mạnh tuyệt đối, lựa chọn duy nhất là thuần phục !

"Không dám?" Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng, nói : "Trước đó ngươi nói Tiểu Tuyết nhất định phải gả cho Tôn Chí mà, không gả là chết, bây giờ sao lại không dám bắt Tiểu Tuyết gả cho Tôn Chí nữa?"

Khóe miệng Mộ Dung Hòa Phong giật một cái, cười khổ nói: "Lý thiếu đừng trêu chọc ta, lúc đó ta không biết thực lực của Lý thiếu ! Bây giờ đã biết, có cho ta mười cái lá gan ta cũng không dám nói ra những lời như vậy ."

Mộ Dung Hòa Phong không hổ là lão hồ ly, hắn không dám dùng lời hoa mỹ, mà lại ăn ngay nói thật, bởi vì hắn biết trước mặt cường giả như Lý Phong mà giả thông minh thì sẽ bị đánh thành ngu ngốc.

Đã vậy thì chẳng bằng nói thật, biết đâu sẽ giành được một chút thiện cảm.

Lý Phong cười: "Ngươi cũng thông minh, biết là không nên tính toán, ra vẻ khôn ngoan trước mặt ta."

"Lý thiếu nói giỡn, trong mắt ngài ta chỉ là một con kiến, ta nào dám làm chuyện như vậy với ngài a."

Mộ Dung Hòa Phong lau mồ hôi trên trán, cười khổ nói.

Nghe câu này, hai cha con Mộ Dung Vũ Ba cảm thấy mặt mình đau rats.

Đây là Mộ Dung Hòa Phong đầu đội trời chân đạp đất trong lòng bọn họ a, vậy mà ăn nói khép nép trước mặt một tên nhóc!

Sỉ nhục, đúng là sỉ nhục!

Mắt Lý Phong sáng lên, cười cười nói: "Nếu ngươi hiểu chuyện như thế , vậy việc hôm nay sẽ dừng ở đây, nếu các ngươi không phản đối ta cùng Tiểu Tuyết thì ta cũng không truy cứu việc các ngươi vô lễ nữa, thế nào?"

Mộ Dung Hòa Phong ôm quyền: "Tất cả nghe theo Lý thiếu phân phó!"

"Ừm, vậy các ngươi lui ra đi, không nên quấy rầy ta và người nhà Tiểu Tuyết nói chuyện." Lý Phong phất phất tay, đuổi bọn họ đi như đuổi ruồi.

Mộ Dung Hòa Phong không dám chờ lâu, nhanh chóng kéo bọn người Mộ Dung Vũ Ba ra khỏi biệt thự.

Sau khi đi xa, Mộ Dung Thanh không nhịn được sự phẫn nộ, nói nhỏ: “Gia gia, không lẽ chuyện này phải kết thúc như vậy?"

"Cha, chúng ta bị làm nhục cũng không sao, đại trượng phu co được thì giãn được , nhưng mà chúng ta biết bàn giao với Tôn gia thế nào đây?" Mộ Dung Vũ Ba giận dữ nói.

Mộ Dung Hòa Phong lườm bọn họ, sau đó dựng lên bức tường chân khí, rồi mới cười lạnh nói: "Ngươi cho rằng ta sẽ nuốt cơn giận này xuống bụng sao? Sai, ta sẽ bắt Lý Phong hoàn trả gấp bội sự sỉ nhục này !"

"Tiếp theo chúng ta chỉ cần làm như vậy, như vậy như vậy. . ."

Nghe xong kế hoạch của Mộ Dung Hòa Phong , ánh mắt Mộ Dung Vũ Ba và Mộ Dung Thanh sáng lên!

Chương 601. Tọa sơn quan hổ đấu

Chương 564: Tọa sơn quan hổ đấu

Sau khi đám người Mộ Dung Hòa Phong rời đi, Mộ Dung Hòa Nhạc ôm quyền nói: "Lý thiếu, ngài thả bọn họ đi như vậy, có phải là quá bất cẩn không. . ."

"Ồ?" Lý Phong quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Hòa Nhạc, biểu lộ có chút phức tạp.

Trước đó Mộ Dung Hòa Nhạc là người muốn đuổi hắn đi nhất, bây giờ lại ra vẻ cái gì cũng không phát sinh, còn không có vẻ xấu hổ.

Càng làm cho Lý Phong kinh ngạc là, nghe ý tứ của Mộ Dung Hòa Nhạc, hắn vậy mà không muốn thả Mộ Dung Hòa Phong đi, Mộ Dung Hòa Phong là đại ca ruột của hắn a.

Mộ Dung Hòa Nhạc cũng là lão hồ ly, nhanh chóng hiểu được ánh mắt Lý Phong, ngay sau đó giải thích: "Lý thiếu, vừa rồi là ta có mắt không tròng, không biết ngài là cường giả Thánh cấp, nếu có chỗ đắc tội, xin ngài nể tình Tiểu Tuyết mà bỏ qua cho ta."

"Đúng vậy a, chúng ta cũng đều là vì muốn tốt cho Tiểu Tuyết." Mộ Dung Vũ Trí cũng đi tới giải thích.

Nắm đấm lớn mới có thể nhận được tôn trọng, câu nói này đúng mọi nơi mọi lúc.

Lý Phong chưa bày ra thực lực, cha con Mộ Dung Hòa Nhạc căn bản không cho hắn mặt mũi, Lý Phong thể hiện ra thực lực rồi, cha con Mộ Dung Hòa Nhạc liền phải chú ý cẩn thận, sợ làm hắn không cao hứng.

Thái độ của hai người chuyển biến quá to lớn, thật sự là khiến

người ta cảm khái.

"Hai vị trưởng bối không cần giải thích, những thứ này ta đều hiểu, làm cha làm mẹ người nào không hy vọng con gái được sống tốt? Còn nữa, hai ngài gọi ta một tiếng Tiểu Lý là được." Lý Phong hạ thấp tư thái.

Nói thật, hắn đã có ý tứ với Mộ Dung Tuyết, vì cuộc sống hạnh phúc về sau, hắn cần phải làm tốt quan hệ của Mộ Dung Hòa Nhạc, Mộ Dung Vũ Trí.

Nghe thấy lời ấy, cha con Mộ Dung Hòa Nhạc đều thở phào, bọn họ rất sợ thái độ trước đó của mình chọc giận Lý Phong, làm quan hệ đôi bên không còn cách nào vãn hồi, hiện tại xem ra bọn họ nghĩ nhiều.

"Tiểu Lý có thể hiểu được chúng ta là tốt rồi." Mộ Dung Hòa Nhạc an lòng nói.

"Ai, Tiểu Lý đúng là nhân tài một phương, còn là cường giả Thánh cấp, Tiểu Tuyết không biết đời trước làm chuyện tốt gì, vậy mà kiếp này được Tiểu Lý ưu ái."

"Tiểu Tuyết a, ngươi về sau nhất định phải đối xử thật tốt với Tiểu Lý, biết không?"

La Thải Bình kéo Mộ Dung Tuyết sang một bên, dặn dò.

Có câu nói rất hay, mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng thuận mắt, bề ngoài của Lý Phong không chê vào đâu được, đẹp trai ngời ngời, cao to khỏe mạnh, gia sản hùng hậu, thực lực cá nhân cường đại, con rể như vậy quả thực là hoàn mỹ a.

La Thải Bình sợ Mộ Dung Tuyết không nắm chắc được trái tim Lý Phong, cho nên mới căn dặn Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Ngươi có phải mẹ ruột ta hay không, nói cứ như ta yêu Lý Phong là trèo cao vậy!

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Lý Phong quả thực rất ưu tú, ở

trước mặt Lý Phong nàng thật sự có một chút tự ti. . .

Nếu người khác biết được suy nghĩ trong lòng Mộ Dung Tuyết, nhất định sẽ ngoác mồm kinh ngạc.

Ngươi là Tiểu Thiên Hậu giới âm nhạc a, nữ thần trong mộng của bao nhiêu nam nhân, vậy mà lại tự ti trước mặt một người đàn ông?

Thế nhưng Mộ Dung Tuyết rõ ràng, nam nhân như Lý Phong, căn bản không thiếu người theo đuổi, cái khác không nói, nếu như để những tiểu thư khuê các trong các thế gia cổ võ biết được sự lợi hại của hắn, tuyệt đối sẽ tranh nhau chen lấn để bò lên giường Lý Phong!

"Bá mẫu nói giỡn, có thể ở chung với Tiểu Tuyết đã là phúc ba đời của ta."

Lời này vừa nói ra, đám người Mộ Dung Hòa Nhạc vô cùng vui mừng, La Thải Bình càng là vui vẻ không ngậm miệng được.

Một bên khác, Mộ Dung Tuyết xấu hổ đỏ ửng mặt mày, trong nháy mắt nàng thậm chí quên mất mình và Lý Phong chỉ là giả vờ làm người yêu. . .

Sau một phen thổi phồng lẫn nhau, Mộ Dung Hòa Nhạc kéo đề tài về chính sự: "Tiểu Lý a, ngươi có khả năng không hiểu đại ca của ta, hắn không phải kẻ hiền lành.."

Tuy Mộ Dung Hòa Phong là đại ca hắn, nhưng Mộ Dung Hòa Phong căn bản không coi hắn là đệ đệ, thậm chí có thể nói, Mộ Dung Hòa Phong chưa từng để hắn vào mắt!

Điểm này, từ cuộc nói chuyện của hai người là có thể nhìn ra.

Đã như vậy, Mộ Dung Hòa Nhạc cần gì phải coi Mộ Dung Hòa Phong là đại ca?

Lý Phong nhướng mày một cái: "Mộ Dung gia gia lo lắng hắn sẽ cắn ngược ta sao?"

"Đúng vậy," Mộ Dung Hòa Nhạc gật gật đầu, cân nhắc từ ngữ

nói: "Đại ca ta am hiểu nhất chính là miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo."

Mộ Dung Vũ Trí cũng phụ họa: "Đúng vậy, đừng nhìn hắn nhận sai với ngươi, còn cam đoan không can thiệp hôn sự của ngươi cùng Tiểu Tuyết, thực tế hắn muốn làm gì thì không ai biết được."

Hai mắt Lý Phong sáng lên, âm thầm nói: "Không ai biết được a. . ."

Hai cha con Mộ Dung Hòa Nhạc không biết rằng, Lý Phong không chỉ biết Mộ Dung Hòa Phong làm người lật mặt nhanh như tụt quần, còn biết dự định cụ thể của Mộ Dung Hòa Phong.

Vừa rồi trước khi Mộ Dung Hòa Phong rời đi, Lý Phong đã dùng tới Đọc Tâm Thuật, biết rõ ràng kế hoạch của Mộ Dung Hòa Phong !

"Ta cảm thấy, đại ca hắn rất có thể sẽ kể lại sự tình của ngươi cùng Tiểu Tuyết cho Tôn gia biết, để Tôn gia tới đối phó ngươi." Mộ Dung Hòa Nhạc lộ sắc mặt nghiêm túc nói.

Lý Phong nhướng mày một cái, Mộ Dung Hòa Nhạc vậy mà nói trúng rồi, vừa rồi Mộ Dung Hòa Phong quả thật nghĩ như vậy!

"Nếu vậy thì Tiểu Lý ngươi gặp nguy hiểm." Sắc mặt Mộ Dung Vũ Trí cũng biến thành ngưng trọng: "Tôn gia có hai cường giả Thánh cấp, gia chủ Tôn gia còn là Thánh cấp trung kỳ, lão nhị Tôn gia là Thánh cấp sơ kỳ. Tiểu Lý, ngươi khó lòng địch lại bọn họ liên thủ a."

Mộ Dung Tuyết che miệng kinh hô, tiếp theo lo lắng nói: "Vậy Lý Phong chẳng phải là gặp nguy hiểm rất lớn?"

Mộ Dung Hòa Nhạc gật gật đầu, nghiêm túc nói: "Rất nguy hiểm, cho nên. . . Lý Phong, ngươi cần phải nói việc này cho người nhà, để nhà ngươi đi tìm gia chủ Tôn gia nói chuyện."

Mộ Dung Vũ Trí phụ họa: "Đúng vậy a, oan gia nên giải không nên kết, nếu như ngươi có thể giải quyết việc này trong hòa bình với Tôn gia, tự nhiên là không còn gì tốt hơn."

Nói xong, hai người tràn ngập chờ mong chờ đợi Lý Phong trả lời.

Lý Phong trẻ tuổi như vậy đã là Thánh cấp, vậy hắn nhất định xuất từ cổ võ thế gia siêu cấp nào đó, cảnh giới trưởng bối trong nhà tất nhiên vô cùng khủng bố.

Đến lúc đó, người nhà Lý Phong vừa ra tay, Tôn gia còn dám nói không sao?!

Ngay tại thời điểm hai người ra sức tưởng tượng , Lý Phong nói: "Ách. . . Mộ Dung gia gia, Mộ Dung bá phụ, ta đã sớm nói ta là cô nhi a."

Mộ Dung Hòa Nhạc đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lộ vẻ không tin: "Tiểu Lý, ngươi đừng nói đùa nữa, ta biết lúc đó ngươi toàn là nói nhảm."

Mộ Dung Vũ Trí cũng gật đầu phụ họa.

Lý Phong cười khổ lắc đầu: "Ta thật sự không nói đùa, ta là cô nhi, điểm này Tiểu Tuyết có thể làm chứng."

Hai cha con Mộ Dung Hòa Nhạc quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết làm sao biết được tình huống trong nhà Lý Phong? Bất quá vì tín nhiệm Lý Phong, nàng vẫn vô ý thức gật gật đầu.

Mộ Dung Hòa Nhạc cùng Mộ Dung Vũ Trí khóc không ra nước mắt!

Không phải chứ. . . Lý Phong vậy mà thật sự là cô nhi, vậy hắn đối đầu Tôn gia chẳng phải là chỉ còn một con đường chết? Lý Phong thất bại, kết cục của bọn họ cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Chương 602. X nhân tố

Chương 565: X nhân tố

Vốn dĩ Mộ Dung Hòa Nhạc nghĩ mình đã ôm được cái đùi to, ngày tháng tươi đẹp sắp đến, nhưng mà giờ bỗng nhiên phát hiện. . . Cái đùi này có nguy cơ bị nát bét!

Đúng lúc này, Mộ Dung Vũ Trí chợt nói: "Cha, ta cảm thấy chúng ta không cần lo lắng, nếu chúng ta có thể nghĩ ra được việc này, thì chắc chắn đại bá cũng có thể nghĩ tới."

Ánh mắt Mộ Dung Hòa Nhạc sáng lên: "Ý ngươi là. . . Đại bá ngươi sẽ thật sự dừng tay, không can thiệp vào việc của Tiểu Lý và Tiểu Tuyết nữa?"

Mộ Dung Vũ Trí gật đầu: "Chắc là vậy."

Mộ Dung Hòa Phong cũng là một lão hồ ly, một thiên tài yêu nghiệt như Lý Phong chắc chắn có bối cảnh và người chống lưng, chỉ cần hắn nghĩ đến việc này, chắc chắn sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ!

Có điều. . .

"Lý Phong, việc ngươi là cô nhi có nhiều người biết không?"

Đột nhiên Mộ Dung Vũ Trí nghĩ đến việc này, khẩn trương hỏi.

Mộ Dung Tuyết đứng đối diện hơi mất hứng: "Cha, ngươi đừng hỏi nữa!"

Nàng thật sự không biết việc Lý Phong là cô nhi, nhưng nếu việc này là thật, thì cũng không nên hỏi đi hỏi lại như thế.

"Không có gì." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, từ từ nói: "Việc ta là cô nhi không phải bí mật gì."

Nếu như trước đây có người hỏi về việc này chắc chắn Lý Phong

sẽ mất hứng, nhưng bây giờ. . . Nghĩ đến việc mình sắp có đủ 10 triệu điểm tích lũy, mua Phục Hoạt Đan để phục sinh mẹ, Lý Phong liền cảm thấy hưng phấn, tự nhiên không còn bực bội.

Bởi vì Lý Phong là chủ nhân của Osvili, nên chỉ cần có người điều tra thì sẽ biết mẹ của Lý Phong là Lý Viện, ngày trước nàng mang theo Lý Phong đến Hoa Thành làm ăn, không có người nhà.

Hơn ba năm trước sau khi Lý Viện qua đời, Lý Phong đã thành cô nhi.

Nhưng ngược lại, việc hắn là con riêng của Vương gia lại là một bí mật không nhiều người biết.

Tất nhiên trừ khi ba huynh đệ Mộ Dung Triệt biết việc xảy ra ngày hôm nay, nếu bọn họ biết thì chắc chắn sẽ nói ra việc Lý Phong có quan hệ với Vương Tôn gia, thân phận thành viên của Long Hồn cũng sẽ bại lộ.

Mộ Dung Hòa Nhạc và Mộ Dung Vũ Trí liếc nhau, trên mặt hiện ra vẻ đắng chát.

Nhưng mà bọn hắn đã chọn ngồi chung thuyền với Lý Phong, bây giờ có hối hận cũng đã muộn, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước.

Sau đó bọn người Mộ Dung Hòa Nhạc lại hỏi Lý Phong một số vấn đề lòng vòng, tiếp theo thì cả nhà ra ngoài ăn cơm chiều.

Sau khi chủ và khách đều vui vẻ, mọi người trở lại biệt thự, tiếp tục trò chuyện rồi trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Hai vợ chồng Mộ Dung Hòa Nhạc, Viên Trân đi lên lầu hai, trở lại phòng ngủ.

Bọn họ vừa đi, La Thải Bình nhìn Mộ Dung Tuyết một cách thâm ý nói: "Tiểu Tuyết a, ta đã giúp ngươi chuẩn bị phòng ngủ, ngươi và Tiểu Lý nghỉ ngơi sớm đi."

Nói xong câu đó, La Thải Bình kéo Mộ Dung Vũ Trí lên lầu hai.

Mộ Dung Tuyết sững sờ, sau đó mặt đỏ bừng nói: "Mẹ, ta và Lý

Phong còn chưa. . . Chưa phát triển đến mức đó đâu!"

Lý Phong sờ mũi một cái, cười gật đầu, không thể không nói "Bá mẫu, chúng ta chưa phát triển đến bước kia."

"Nha đầu này, trước mặt cha mẹ còn thẹn thùng cái gì?" La Thải Bình nhéo mũi Mộ Dung Tuyết một cái, trêu chọc nói: "Yên tâm đi, cha mẹ đều là người biết chuyện, các ngươi cũng đến tuổi cưới gả rồi, có một số chuyện đã có thể tự do làm."

"Nhưng mà. . ." Mộ Dung Tuyết định giải thích thêm, thế nhưng La Thải Bình ngắt lời: "Được rồi, thời gian không còn sớm, ngươi và Lý Phong mau trở về phòng nghỉ ngơi đi."

Nói xong nàng liền kéo Mộ Dung Vũ Trí lên lầu hai, quay về phòng của mình.

"Thảm rồi, bọn họ muốn chúng ta ngủ chung một phòng. . ."

Mộ Dung Tuyết khóc không ra nước mắt, sao nàng lại quên việc này, biết vậy lúc trước đã thuê khách sạn bên ngoài rồi.

"Làm sao bây giờ?"

Lý Phong dựng lên bức tường chân khí, hỏi.

Nói thẳng ra, hắn rất mong chờ được ở cùng phòng với Mộ Dung Tuyết, có điều hắn là Mộ Dung Tuyết sẽ không muốn, dù gì người ta cũng là hoàng hoa khuê nữ.

"Ta cũng không biết nên làm gì." Mộ Dung Tuyết cười khổ.

Nếu mẹ đã mở miệng, thì nàng nhất định phải ngủ chung phòng với Lý Phong, nếu không sẽ bị bọn họ hoài nghi.

Có điều nàng và Lý Phong lại không phải người yêu thật sự, làm sao ở chung một phòng được !

Lý Phong hơi trầm ngâm, sau đó quyết đoán nói: "Như vậy đi, ta nằm dưới sàn nhà, ngươi nằm trên giường."

Việc này hắn đã có kinh nghiệm.

"A? Như vậy không tốt lắm đâu. . ." Mộ Dung Tuyết cảm thấy làm như vậy không công bằng với Lý Phong, Lý Phong vì giúp nàng nên mới đến đây, sao có thể để Lý Phong ngủ dưới sàn nhà. . .

"Ta da dày thịt béo, không có vấn đề gì đâu. Đừng nói nữa, không thì cha mẹ ngươi sẽ sinh nghi, về phòng ngủ trước đi."

Nói xong Lý Phong giải trừ bức tường chân khí, đi lên lầu hai.

Thấy Lý Phong đã quyết định như vậy, Mộ Dung Tuyết cũng không tiện nhiều lời, vội vàng đuổi theo.

Mấy phút sau, hai người quay lại phòng ngủ.

Đây là khuê phòng của Mộ Dung Tuyết, bên trong có phòng vệ sinh riêng.

Sau khi hai người rửa mặt xong, Lý Phong định trải áo nằm trên sàn nhà, Mộ Dung Tuyết vội vàng lấy chăn lông trong tủ quần áo trải trên mặt đất.

"Cảm ơn." Trong lòng Lý Phong ấm áp, sau khi nói cảm ơn thì nằm xuống.

"Người nên nói cảm ơn là ta mới đúng." Mộ Dung Tuyết cười một tiếng, nói: "Nếu không phải nhờ ngươi giúp đỡ, thì ta đã bị ép gả cho một người xa lạ, vậy thì ta thà chết còn hơn."

"Tiện tay mà thôi, không cần cám ơn, hơn nữa, ngươi là nhân viên của ta, lại giúp ta kiếm được rất nhiều tiền, nếu như ngươi từ chức thì ta sẽ bị tổn thất lớn." Lý Phong nửa đùa nửa thật nói.

Mộ Dung Tuyết biết Lý Phong không phải giúp nàng vì lợi ích, nhưng nàng rất phối hợp với Lý Phong, giả bộ bất mãn nói: "Thì ra trong mắt ngươi ta chỉ là một công cụ để kiếm tiền à? !"

Lý Phong không dùng Đọc Tâm Thuật với Mộ Dung Tuyết, nên tưởng rằng Mộ Dung Tuyết giận thật, vội vàng giải thích: "Không phải, ta giỡn với ngươi thôi, trong mắt ta ngươi là một người bạn rất tốt."

"Chỉ là bạn thôi sao?" Mộ Dung Tuyết khẽ cắn môi, nhỏ giọng

hỏi.

Lý Phong: "? ? ?"

Mộ Dung Tuyết có ý tứ gì, muốn ám chỉ điều gì với tiểu gia?

Lý Phong là cáo giá, nên nắm bắt cơ hội rất tốt, sau khi phát hiện lời nói của Mộ Dung Tuyết có hàm ý, hắn biết cơ hội của mình đã tới!

"Đương nhiên không chỉ là bạn, thực ra ta đã thích ngươi từ sớm." Lý Phong thở dài nói.

Thân thể Mộ Dung Tuyết chấn động, không dám tin vào tai mình.

Nữ nhân có ai mà không mong muốn được yêu đúng gu của mình? Ngôi sao lớn như Mộ Dung Tuyết cũng không ngoại lệ.

Trước đây trong tưởng tượng của nàng, nàng muốn gả cho một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, không cần có tiền, quyền, thế, nhưng nhất định phải có tinh thần chính nghĩa, dám hành hiệp trượng nghĩa.

Đương nhiên, nhất định phải đẹp trai, nữ nhân cũng không khác gì nam nhân, cũng dựa vào khuôn mặt để yêu đương. . .

Lúc Lý Phong xuất hiện, Mộ Dung Tuyết phát hiện mình đã tìm được bạch mã hoàng tử của đời mình, cho nên nàng quyết định chủ động một chút, kéo gần quan hệ giữa nàng và Lý Phong.

Nhưng mà nàng mới nói vậy, Lý Phong đã nói thích nàng, bây giờ nàng cũng không biết mình nên làm gì cho phải? Chẳng lẽ nói rằng mình cũng rất thích Lý Phong?

Chương 603. Nói chuyện tốt ngay thẳng

Chương 566: Nói chuyện tốt ngay thẳng

Ngay lúc Mộ Dung Tuyết còn đang suy nghĩ lung tung, thì Lý Phong nói tiếp: "Đã có lúc, tối nào ta cũng phải nghe ngươi hát mới ngủ được."

Trước khi có hệ thống, Lý Phong gặp áp lực rất lớn, thường mất ngủ cả đêm.

Trong một lần ngẫu nhiên, Lý Phong nghe được ca khúc của Mộ Dung Tuyết, giọng ca vừa cất lên, Lý Phong đã bị hấp dẫn. Từ đó về sau, Lý Phong phải nhờ vào tiếng ca của Mộ Dung Tuyết để đi vào giấc ngủ.

Mộ Dung Tuyết rất ngượng ngùng, Lý Phong nói chuyện quá thẳng thắn, thẳng thắn đến mức làm cho trái tim nàng đập bình bịch, khuôn mặt nhỏ nóng lên.

"Hắn đã nói nhiều như vậy, thì chắc cũng sắp thổ lộ rồi a? Nếu hắn tỏ tình với ta, ta nên từ chối ? Hay là. . . Đồng ý ?"

Mộ Dung Tuyết dùng tay nắm chặt góc áo, ngượng ngùng nghĩ thầm.

Mộ Dung Tuyết không biết là, Lý Phong đã dùng Đọc Tâm Thuật với nàng, những suy nghĩ trong nội tâm nàng đã bị hắn nhìn thấu.

" Cô nàng Mộ Dung Tuyết này đã có tình cảm với tiểu gia rồi. . . Tiểu gia có nên nhân cơ hội này, thu Mộ Dung Tuyết vào hậu cung không ?" Lý Phong trầm ngâm, sau đó âm thầm cười khổ.

Không được ! Hắn còn chưa nói cho Mộ Dung Tuyết biết mình có rất nhiều bạn gái.

Tuy Lý Phong có câu cửa miệng chỉ trẻ con mới lựa chọn, nhưng

hắn không muốn dùng thủ đoạn lừa gạt các nàng, nhất định phải để đối phương biết rõ tình hình, rồi mặc cho đối phương lựa chọn.

Tất nhiên, trước đó, hắn phải nỗ lực để lại ấn tượng tốt nhất cho Mộ Dung Tuyết, nếu không có thiện cảm, nàng lại biết hắn còn là đồ lăng nhăng, mọi chuyện sẽ hỏng bét!

Mộ Dung Tuyết đứng đợi mãi mà Lý Phong không chịu thổ lộ, nội tâm không khỏi có chút lo lắng, chẳng lẽ. . . Lý Phong chỉ đơn thuần thích tiếng ca của nàng, chứ không phải thích nàng?

Đúng lúc này, Lý Phong đột nhiên hỏi: "Này. . . Tiểu Tuyết, ngươi ưu tú như vậy, chắc là có không ít người theo đuổi đúng không ?"

Từ lúc Mộ Dung Tuyết debut đến nay chưa từng có tin đồn tình cảm nào, mà Lý Phong cũng cảm thấy Mộ Dung Tuyết không giống như hoa có chủ.

Nếu Mộ Dung Tuyết có bạn trai, thì không thể nào ít động vào điện thoại như vậy.

Khuôn mặt Mộ Dung Tuyết lại đỏ ửng, cúi đầu nói: "Có, chỉ là ta không thích bọn hắn. . ."

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên, giả bộ hiếu kỳ hỏi: "Do ánh mắt ngươi quá cao sao ?."

"Không phải, chắc do duyên phận chưa tới." Mộ Dung Tuyết bắt chặt góc áo, vẻ mặt rất ngượng ngùng.

Duyên phận không nhìn thấy cũng không sờ được, là lí do thích hợp nhất để giải thích mấy chuyện này, nếu một người con gái muốn từ chối người con trai, có thể dùng lí do duyên phận chưa tới để giải thích, nào là hữu duyên vô phận, duyên phận vẫn chưa tới bla bla bla. . .

Nếu một người con gái thích một người con trai, cũng có thể dùng lí do duyên phận này, ví dụ như "Trùng hợp như vậy, lại gặp mặt rồi, chúng ta đúng là hữu duyên."

Thực tế thì sao ? Chỉ vì lần "trùng hợp " này, mà một số người đã

cố tình chuẩn bị mất bao nhiêu ngày...

"Duyên phận a, đúng là một thứ rất kỳ diệu." Lý Phong cảm thán.

Lúc hắn chán nản nhất, thì duyên phận không đi tìm hắn, đợi hắn có được hệ thống, thì đi đến chỗ nào cũng có thể gặp duyên phận. . .

"Lý tổng, vậy ngươi. . . Ngươi. . ." Mộ Dung Tuyết ngẩng đầu nhìn Lý Phong, muốn nói lại thôi.

"Ta làm sao?" Lý Phong đoán được Mộ Dung Tuyết muốn hỏi gì, nhưng hắn không định nói thẳng ra.

"Chính là. . . Ngươi. . . Ngươi có bạn gái chưa?"

Mộ Dung Tuyết dùng hết can đảm để hỏi câu này, sau khi hỏi xong thì nàng ngượng ngùng cúi đầu, tiếp tục bắt chặt góc áo.

"Có, ai, còn là có tận mấy người." Lý Phong nhẹ nhàng đáp lời.

"A? !" Mộ Dung Tuyết sững sờ ngay tại chỗ.

Sau một hồi lâu, Mộ Dung Tuyết cười một cách mất tự nhiên nói: "Lý tổng, ngươi đang nói đùa với ta phải không?"

Giọng điệu ban nãy của Lý Phong nghe như là đang nói đùa, khiến cho Mộ Dung Tuyết ôm một ít hy vọng cuối cùng.

"Ta không nói đùa, ta thật sự không chỉ có một người bạn gái, mà các nàng còn đều biết nhau."

Lý Phong bất đắc dĩ nói.

Mộ Dung Tuyết vẫn không thể tin được: "Vậy. . . Ngươi có mấy bao nhiêu người bạn gái?"

"Ừm... chín người" Khuôn mặt Lý Phong đỏ ửng.

Nếu như tính luôn Tiêu Lăng Phi thì hắn đúng là có chín người bạn gái.

Mộ Dung Tuyết: "? ? ?"

Cái gì?!! Có chín người bạn gái, mà họ còn biết nhau? Các nàng tưởng lầm đây là thời cổ đại sao?

Giờ phút này, Mộ Dung Tuyết như bị sét đánh, trong đầu chỉ còn tiếng ầm ầm uỳnh uỳnh, linh hồn rời khỏi xác, mất đi năng lực suy nghĩ.

Đúng lúc này, Lý Phong hỏi: "Chắc là ngươi cảm thấy hành động của chúng ta rất hoang đường đúng không?"

Mộ Dung Tuyết gật đầu trong vô thức, việc này không chỉ hoang đường, thậm chí còn có thể nói là vô sỉ !

Bây giờ pháp lý đang là chế độ một vợ một chồng, Lý Phong lại có chín người bạn gái, quả thực là hoang đường và vô liêm sỉ!

"Nhưng ta không cảm thấy hành động của mình hoang đường, ngược lại, ta cảm thấy mình rất có bá khí." Lý Phong tiếp tục nói.

Mộ Dung Tuyết sững sờ!

Có chín người bạn gái mà không hoang đường, ngược lại còn cảm giác có bá khí?

Giờ phút này Mộ Dung Tuyết vừa bực mình vừa buồn cười, còn có chút bi ai, tại sao nàng lại có ấn tượng tốt với một tên siêu cấp lăng nhăng như Lý Phong chứ?

Nàng nhất định là bị điên rồi!

Sau một hồi lâu, Mộ Dung Tuyết thở dài hỏi: "Tại sao ngươi cảm thấy hành động của mình rất có bá khí ?"

Nàng đúng là rất muốn nghe xem Lý Phong giải thích thế nào!

Lý Phong nhún nhún vai, cười nói: "Bởi vì ta không hề lừa gạt các nàng, trước khi xác định quan hệ với mỗi người, ta đều nói thật là đã có bạn gái, việc còn lại thì tùy lựa chọn của các nàng."

"May mắn cũng là bất hạnh, ta quá ưu tú, nên ngoại trừ ta các

nàng không thể thích người khác, chỉ có thể chọn ta."

"Mà ta cũng đồng ý với các nàng, nhất định cưới hỏi về nhà đàng hoàng, mà ta cũng tin tưởng mục tiêu này sẽ sớm thành hiện thực."

Nghe Lý Phong nói xong, Mộ Dung Tuyết khẽ nhếch miệng.

Không thể không nói, lời nói của Lý Phong đúng là có mấy phần đạo lý !

Nếu như đổi lại thành người khác, trước khi quen nhau làm gì có chuyện nói mình đã có bạn gái? Thường là sau khi quen mới nói, thậm chí là giấu nhẹm đi!

Đã vậy còn hứa hẹn cưới tất cả những người bạn gái này về nhà. . . Tuy lời hứa hẹn này nghe rất tào lao, nhưng cũng không phải là không được, bởi vì trên thế giới có một số quốc gia vẫn duy trì chế độ một chồng nhiều vợ.

Còn về việc Lý Phong nói hắn quá ưu tú thì. . . Mộ Dung Tuyết rất đồng tình.

Giống như lúc này, nàng đã động tâm với Lý Phong, nên những người khác không thể lọt vào mắt xanh của nàng.

Cũng giống như ngươi đã sống cuộc đời vinh hoa phú quý, sau đó lại biến thành người thường, chắc chắn sẽ không chịu được.

Vấn đề hiện tại là, làm bạn gái. . . A không đúng, là làm sao để đối mặt Lý Phong?

Từ nay về sau chấm dứt tình cảm với Lý Phong, hay là. . . Bắt chước những người bạn gái kia của Lý Phong, chấp nhận sự tồn tại của các nàng ?

Chương 604. Cùng tiến lùi

Chương 567: Cùng tiến lùi

Cuối cùng, Mộ Dung Tuyết cũng không nghĩ ra mình muốn thế nào, thôi thì đi một bước nhìn một bước, cứ duy trì quan hệ bạn về với Lý Phong trước đã. . .

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, hai người rời giường rửa mặt, rồi đi nhà hàng dùng cơm.

Lúc ăn cơm, Viên Trân và La Thải Bình không ngừng dùng ánh mắt soi mói nhìn tới nhìn lui hai người.

Bữa ăn này Mộ Dung Tuyết cảm thấy rất không được tự nhiên, cảm giác như kiến bò trên chảo nóng.

Đợi đến khi ăn điểm tâm xong, chuông điện thoại di động của Mộ Dung Hòa Nhạc vang lên.

Mộ Dung Hòa Nhạc lấy điện thoại di động ra nhìn, sau đó khuôn mặt biến sắc: "Là Tôn Hi Tường gọi!"

"Cái gì? !" Sắc mặt Mộ Dung Vũ Trí kịch biến, suýt chút nữa làm rơi ly nước.

Viên Trân, La Thải Bình cũng biến sắc.

Lông mày Lý Phong nhướng lên, quay qua nhìn Mộ Dung Tuyết một cái, Mộ Dung Tuyết nhỏ giọng nói: "Tôn Hi Tường là gia chủ của Tôn gia, gia gia của Tôn Chí, nghe nói hắn là một cường giả Thánh cấp trung kỳ."

Lý Phong gật gật đầu, khó trách bọn hắn lại sợ hãi, thì ra Tôn Hi Tường là gia chủ Tôn gia, chắc là sợ bị người ta hỏi tội !

Dưới sự chăm chú của mọi người, Mộ Dung Hòa Nhạc bắt máy,

lộ vẻ mặt vui cười hỏi: "Tôn gia chủ, ngài gọi điện thoại cho ta có gì không. . . A, ngài biết Tiểu Tuyết về nhà rồi? Là anh ta nói cho ngài sao?"

"Cái gì, hôm nay ngài muốn dẫn Tôn Chí tới. . . Được được. . . Vâng. . . Vâng, để ta chuẩn bị."

Nói xong, sắc mặt Mộ Dung Hòa Nhạc rất khó coi, cúp điện thoại.

"Cha, hôm nay Tôn Hi Tường muốn tới nhà chúng ta sao?" Mộ Dung Vũ Trí khẩn trương hỏi.

Sao hắn không khẩn trương cho được? Nếu chuyện này xảy ra, việc của Tiểu Tuyết và Lý Phong sẽ lộ ra ánh sáng, nhất định Tôn Hi Tường sẽ tức giận ! Lửa giận của cường giả Thánh cấp trung kì không phải ai cũng gánh chịu được.

"Ừm." Sắc mặt Mộ Dung Hòa Nhạc rất âm u.

Mộ Dung Vũ Trí chấn động, liếc nhìn Lý Phong một cái, sau đó chán nản hỏi: "Là đại bá nói cho hắn về Lý Phong đúng không ?"

Mộ Dung Hòa Nhạc cũng nhìn Lý Phong một cái, sau đó lắc đầu nói: "Không có, giọng điệu của Tôn Hi Tường không giống như hỏi tội."

Trong điện thoại, giọng nói của Tôn Hi Tường rất bình thản, thỉnh thoảng còn cười ha hả, nếu như hắn biết việc xảy ra hôm qua, làm sao có thể bình thản như thế?

"Chẳng lẽ đại bá muốn Tôn Hi Tường tự phát hiện chuyện của Tiểu Lý và Tiểu Tuyết, cho nên chỉ nói là Tiểu Tuyết về nhà chứ không nói gì thêm ?" Mộ Dung Vũ Trí suy đoán.

"Rất có khả năng." Mộ Dung Hòa Nhạc gật đầu, tiếp tục nói: "Nhưng mà không lẽ hắn không nghĩ đến việc Tôn Hi Tường sẽ gọi trước cho ta ?"

Nếu Mộ Dung Hòa Phong muốn Tôn Hi Tường phát hiện việc của Tiểu Tuyết và Lý Phong, thì phải sắp đặt như thế nào để càng bất ngờ càng tốt, nếu gọi điện thoại từ sớm thì khác nào cho bọn

hắn thời gian để chuẩn bị?

"Ta có một suy đoán." Ánh mắt Mộ Dung Vũ Trí sáng lên, nghĩ đến một khả năng.

Ánh mắt Mộ Dung Hòa Nhạc híp vào: "Ngươi muốn nói là. . ."

"Đúng!" Mộ Dung Vũ Trí gật gật đầu.

Mộ Dung Tuyết: "? ? ?"

La Thải Bình: "? ? ?"

Viên Trân: "? ? ?"

Lúc nào rồi mà các ngươi còn chơi trò bí hiểm ?

Có biết nói một nửa sớm muộn gì cũng sẽ bị sét đánh không!

Đúng lúc này, Lý Phong cũng tham gia vào cuộc hội thoại: "Mộ Dung gia gia, Mộ Dung bá phụ, có phải các ngươi định nói là Mộ Dung Hòa Phong đang cho chúng ta lựa chọn đúng không?"

Mộ Dung Hòa Nhạc gật đầu, cười khổ nói: "Ngươi cũng đoán được?"

Ba người Mộ Dung Tuyết: ". . ."

Lựa chọn? Chọn cái gì ? Có thể nói ra hay không ? Các ngươi bị làm sao vậy!

"Đoán được một ít." Lý Phong gật đầu, cười nói: "Chắc Mộ Dung Hòa Phong biết ta là cô nhi, sau lưng không có người chống lưng, nên mới gọi cho Tôn Hi Tường."

"Nhưng mà Mộ Dung Hòa Phong lại không muốn xung đột chính diện với ta, cho nên cố ý giấu diếm việc của ta và Tiểu Tuyết, đồng thời, hắn cũng cố ý cho chúng ta đường lui."

"Tiểu Lý nói không khác gì suy đoán của ta." Mộ Dung Vũ Trí gật đầu, trầm trọng nói: "Mộ Dung Hòa Phong đúng là cáo già!"

Rốt cục Mộ Dung Tuyết không nhịn được hỏi: "Cha, Lý Phong,

các ngươi đang nói cái gì vậy, ta nghe không hiểu gì cả."

Mộ Dung Vũ Trí liếc nhìn Lý Phong, cười khổ nói: "Tiểu Lý, ngươi nói đi."

Lý Phong gật đầu, nhìn Mộ Dung Tuyết nói: "Mộ Dung Hòa Phong muốn làm ta biết khó mà lui."

Mộ Dung Tuyết biến sắc: "Ngươi nói là. . . Mộ Dung Hòa Phong muốn dùng Tôn Hi Tường để dọa ngươi, bắt ngươi chủ động rời bỏ ta? Nhưng ngươi đã sớm biết Tôn gia đứng đằng sau chuyện này rồi mà ? Nếu như ngươi sợ thì đã không cùng ta về nhà."

"Đây là hai việc khác nhau." Lý Phong lắc đầu, nói: "Biết là một chuyện, nhưng đối mặt là chuyện khác."

"Mà thủ đoạn của Mộ Dung Hòa Phong cũng rất cao minh, hắn cố ý cho ta thời gian cân nhắc, để sự sợ hãi của ta từ từ tăng lên, muốn chơi tâm lý chiến để đánh bại ta."

Nghe Lý Phong giải thích, Mộ Dung Tuyết đã hiểu được.

Có một số chuyện, đến lúc đối mặt mới thấy nó đáng sợ.

"Thủ đoạn của đại ca đúng là cao minh, ta tự thẹn không bằng !" Mộ Dung Hòa Nhạc thở dài, sau đó nhìn về phía Lý Phong: "Nếu ngươi đã biết ý đồ của đại ca ta, vậy ngươi có tính toán gì không?"

Viên Trân, La Thải Bình, Mộ Dung Vũ Trí, Mộ Dung Tuyết cũng nhìn Lý Phong, bọn họ rất muốn biết Lý Phong sẽ làm gì.

Thực ra đối với cha con Mộ Dung Hòa Nhạc thì bọn họ rất hy vọng Lý Phong chịu không nổi áp lực và rút đi, nếu như vậy thì bọn họ không cần đối đầu với Tôn gia.

Ngược lại, nếu như Lý Phong lựa chọn ở lại, lỡ như Lý Phong không phải là đối thủ của Tôn gia, thì bọn họ sẽ bị liên lụy !

Nhưng mà những lời này làm sao bọn họ có thể nói ra, chỉ đành để Lý Phong lựa chọn. . .

Dưới sự chờ đợi của mọi người, Lý Phong nắm tay Mộ Dung

Tuyết , nói : "Tất nhiên là ở lại, cùng tiến cùng lùi với Tiểu Tuyết ."

Cường giả Thánh cấp trung kỳ? Chưa đủ để làm Lý Phong sợ hãi, nếu hắn dùng hết át chủ bài, chưa chắc không chiến thắng được cường giả Thánh cấp trung kỳ.

Cha con Mộ Dung Hòa Nhạc thầm than một tiếng, nội tâm hơi thất vọng.

Chương 605. Rời khỏi nàng, nếu không ngươi chết!

Chương 568: Rời khỏi nàng, nếu không ngươi chết!

Giữa trưa, trong nhà Mộ Dung Tuyết, dưới phòng khách lầu một.

Lý Phong cùng Mộ Dung Hòa Nhạc chơi cờ, một bên khác, Mộ Dung Tuyết ngâm trà, bưng trà rót nước cho hai người.

Cách đó không xa, La Thải Bình thì thầm với Viên Trân, Mộ Dung Vũ Trí đọc báo uống trà, bộ dáng khoan thai tự đắc.

Cảnh tượng này rất ấm áp, người một nhà hòa hòa thuận thuận, khiến người ta hâm mộ.

Chỉ là tiệc vui chóng tàn, một tiếng chuông vang lên, làm bầu không khí tốt đẹp trong phòng khách bị triệt để đánh vỡ.

Mộ Dung Hòa Nhạc bỏ xuống quân cờ, lộ sắc mặt ngưng trọng nói: "Tới rồi."

"Đã không tránh được, vậy chẳng thà dũng cảm đối mặt." Lý Phong cười một tiếng: "Chiếu tướng, lão gia tử, ngươi lại thua rồi."

Khóe miệng Mộ Dung Hòa Nhạc giật một cái, sau một lúc lâu cười mắng: "Tên tiểu tử thối này, vậy mà không nhường ta chút nào."

Một buổi sáng hắn thua Lý Phong một lèo năm ván, thậm chí còn lưu lại cả bóng ma tâm lý.

Lý Phong mỉm cười, vừa thu thập bàn cờ vừa nói: "Là lão gia tử cố ý nhường ta mà thôi."

"Tiểu tử ngươi ~" Mộ Dung Hòa Nhạc lắc đầu, tiếp theo đứng dậy nói: "Đi, chúng ta ra ngoài nghênh đón Tôn gia chủ."

Qua một buổi sáng cân nhắc, Mộ Dung Hòa Nhạc đã nghĩ kỹ đối sách, đợi gặp được Tôn Hi Tường hắn sẽ bảo trì tư thái trung lập, tùy ý cho Tôn Chí Thượng cùng Lý Phong đấm nhau, người nào thắng hắn liền gả Tiểu Tuyết cho kẻ đó.

Để đối sách có thể tiến hành thuận lợi, hắn cố ý căn dặn hai vợ chồng Mộ Dung Vũ Trí đợi chút nữa phải kéo Tiểu Tuyết sang một bên, đồng thời cũng kéo Lý Phong sang một bên khác, lúc đó hai người tách ra, sẽ không bị Tôn Hi Tường nhìn ra quan hệ.

Chuyện này có chút vô sỉ, Mộ Dung Hòa Nhạc cũng không muốn làm vậy, thế nhưng hắn nào có lựa chọn khác?

Nếu Lý Phong thua, hắn còn không đồng ý để Tiểu Tuyết gả cho Tôn Chí Thượng, vậy hắn sẽ có kết cục gì, cả nhà bọn hắn sẽ có kết cục gì?

Muốn trách cũng chỉ có thể trách thực lực của hắn không đủ mạnh, muốn trách, cũng chỉ có thể trách Lý Phong không có bối cảnh cường đại!

Dưới sự chỉ huy của Mộ Dung Hòa Nhạc, mọi người đi tới cửa chính biệt thự.

Hai vợ chồng Mộ Dung Vũ Trí quả nhiên làm theo nhắc nhở của Mộ Dung Hòa Nhạc, cùng nhau tách Lý Phong, Mộ Dung Tuyết sang hai bên.

Đợi Mộ Dung Hòa Nhạc mở cửa ra, Lý Phong liền thấy một đám người, trừ hai nam nhân xa lạ chưa bao giờ gặp, còn có đám người Mộ Dung Hòa Phong.

"Tam đệ, sao muộn như vậy các ngươi mới ra mở cửa?" Mộ Dung Hòa Phong có chút bất mãn hỏi.

"Đại ca, ta. . ." Mộ Dung Hòa Nhạc há hốc mồm, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Hắn hiện tại cảm thấy nội tâm rất loạn, vô cùng loạn, đại ca làm sao lại đi cùng Tôn Hi Tường? Đại ca có mục đích gì? Hắn muốn trực tiếp chỉ ra quan hệ của Lý Phong cùng Mộ Dung Tuyết?

Đối diện, Tôn Hi Tường mặc Đường trang mầu nâu cười ha hả một tiếng: "Được rồi Mộ Dung lão đệ, chỉ là chờ thêm một lát mà thôi, hơn nữa chúng ta còn là thông gia."

Vừa nói, Tôn Hi Tường vừa liếc nhìn Lý Phong một cái, lông mày hơi nhíu lại, sau đó nhanh chóng thả lỏng.

Theo hắn thấy, Lý Phong có thể là khách nhân vừa vặn tới chơi Mộ Dung gia. . .

Mộ Dung Hòa Phong vội vàng cười nói: "Tôn huynh thật đại lượng."

Sau lưng hắn, hai cha con Mộ Dung Vũ Trí, Mộ Dung Thanh lộ vẻ suy nghĩ quét mắt nhìn Lý Phong, trong mắt có ánh sáng lạnh lẽo lóe lên.

Mộ Dung Hòa Nhạc hơi biến sắc, vội vàng ôm quyền nói: "Nghênh đón chậm trễ, mong được Tôn gia chủ rộng lòng tha thứ!"

"Sao có thể nói thế, chúng ta là thông gia, các ngươi còn dẫn cả nhà ra nghênh tiếp, ta cao hứng còn không kịp nữa là." Tôn Hi Tường cười ha hả, tiếp theo quay đầu nói với Tôn Chí Thượng: "Ngươi một mực hô hào muốn tới gặp Tiểu Tuyết, hiện tại đã gặp được rồi, sao lại không nói gì?"

Tôn Chí Thượng mặc một thân âu phục màu trắng đỏ mặt, tiến lên phía trước, đi tới trước mặt Mộ Dung Tuyết, móc ra một bó hoa hồng: "Mộ Dung Tuyết tiểu thư, lần đầu gặp mặt, hi vọng ngươi sẽ ưa thích."

"Cái này. . ." Mộ Dung Tuyết sững sờ, nàng hoàn toàn không nghĩ đến Tôn Chí Thượng sẽ tặng hoa cho nàng trong tình huống này, nhất thời có chút không biết nên làm thế nào cho phải.

Đối diện, ba ông cháu Mộ Dung Hòa Phong cùng nhau nhìn về phía Lý Phong.

Một đường tới đây bọn họ vẫn không chỉ ra thân phận Lý Phong, chính là vì muốn nhìn xem trong tình huống Tôn gia không biết rõ, Lý Phong sẽ lựa chọn thế nào.

Hiện tại Tôn Chí Thượng đã ra chiêu, Lý Phong. . . Ngươi muốn ứng đối thế nào đây?

Một bên khác, đám người Mộ Dung Hòa Nhạc khẩn trương đến mức bàn tay ướt đẫm mồ hôi, ánh mắt nhìn chăm chú ba người Mộ Dung Tuyết, Tôn Chí Thượng, Lý Phong.

Tiểu Tuyết có tiếp nhận hoa tươi của Tôn Chí Thượng không? Lý Phong có định đứng ra ngăn cản không? Nếu như Lý Phong ngăn cản, Tôn Chí Thượng sẽ có phản ứng gì, Tôn Hi Tường có khi nào sẽ nổi giận tại chỗ?

Đủ loại nghi vấn nổi lên trong lòng đám người Mộ Dung Hòa Nhạc, làm bọn họ gấp gáp như con kiến bò trên chảo nóng!

Mọi người ở đây còn đang suy nghĩ những tâm tư riêng, thì Lý Phong đã tiến lên, che ở trước mặt Mộ Dung Tuyết , đưa tay tiếp nhận hoa tươi: "Hoa rất đẹp, ta thay mặt bạn gái cám ơn ngươi."

Tôn Chí Thượng: "? ? ?"

Người thanh niên này nói cái gì, thay mặt bạn gái cám ơn ta? Bạn gái hắn là ai, Mộ Dung Tuyết sao? Con mẹ nó vậy lão tử là ai? Lão tử tới nơi này làm chó gì?

Tôn Hi Tường cũng sững sờ, chẳng lẽ người trẻ tuổi này không phải đến Mộ Dung gia làm khách, mà chính là bạn trai Mộ Dung Tuyết?

Ba ông cháu Mộ Dung Hòa Phong không nhịn được cười, Lý Phong quả nhiên không làm bọn họ thất vọng, vẫn phách lối như vậy, tiếp theo sắp có trò vui để xem rồi!

Mộ Dung Hòa Nhạc chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa tắt thở!

Lý Phong dám thẳng thừng đứng ra, Tôn Hi Tường khẳng định sẽ nổi bão a, Tôn Hi Tường có khi nào sẽ giận lây bọn họ không?

Ngay tại thời điểm bầu không khí khẩn trương đến cực hạn, Tôn Chí Thượng lạnh lùng hỏi: "Mộ Dung Tuyết tiểu thư, đây là ý tứ gì, trước giờ ngươi không phải đều độc thân sao?"

Sắc mặt Mộ Dung Tuyết biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói : "Xin lỗi Tôn tiên sinh, một tháng trước ta đã đồng ý làm người yêu của Lý Phong."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Tôn Chí Thượng biến đổi.

Một bên khác, sắc mặt Tôn Hi Tường cũng tái xanh, song quyền nắm chặt đến mức xương cốt vang lên tiếng răng rắc, từ điểm này có thể nhìn ra hắn phẫn nộ cỡ nào!

"Chí Thượng. . ." Tôn Hi Tường muốn ra mặt giải quyết việc này.

Ai ngờ Tôn Chí Thượng lại ngắt lời: "Gia gia, cứ để ta tự mình xử lý."

Tôn Hi Tường há hốc mồm, sau cùng gật đầu nói: "Tốt, ngươi vung tay mà làm, hết thảy có ta đứng sau."

Tôn Chí Thượng gật đầu, tiếp theo nhìn về phía Mộ Dung Tuyết nói: "Mộ Dung Tuyết tiểu thư, chỉ cần hiện giờ ngươi lập tức chia tay hắn, đồng thời tuyên bố gả cho ta, ta có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra, nếu không. . ."

Lý Phong nhướng mày một cái: "Nếu không thì thế nào?"

Tôn Chí Thượng nhìn về phía Lý Phong, lạnh lùng đáp lời: "Ta sẽ giết ngươi!"

Đúng lúc này, một cỗ khí thế thuộc về Siêu Phàm hậu kỳ bùng nổ trên người Tôn Chí Thượng!

Chương 606. Giống ta ưu tú như vậy nam nhân

Chương 569: Giống ta ưu tú như vậy nam nhân

Ngay khi cỗ khí tức này xuất hiện, sắc mặt bọn người Mộ Dung Hòa Nhạc đại biến!

Ngay cả sắc mặt ba ông cháu Mộ Dung Hòa Phong cũng thay đổi.

Nếu bọn họ nhớ không lầm thì năm nay Tôn Chí Thượng mới 35 tuổi a? Trẻ như vậy đã là cường giả Siêu Phàm hậu kỳ, thiên phú võ đạo quá mạnh !

Cứu Vãn Nữ Thần Hệ Thống Trailer

Có điều. . .

Đám người Mộ Dung Hòa Phong quay qua nhìn Lý Phong, trên mặt hiện lên vẻ đắng chát.

Nếu so sánh với bọn hắn thì võ đạo thiên phú của Tôn Chí Thượng đúng là yêu nghiệt, nhưng mà so với Lý Phong thì Tôn Chí Thượng chỉ là đồ bỏ đi.

Nếu như không có Tôn Hi Tường ở đây, việc Tôn Chí Thượng đòi giết Lý Phong sẽ trở thành trò cười!

Tôn Hi Tường đứng kế bên hài lòng gật đầu: "Nam tử hán đại trượng phu làm việc phải bá đạo một chút, không hổ là cháu trai của Tôn Hi Tường ta!"

Sau khi Tôn Chí Thượng nói xong hắn quay qua nhìn chằm chằm Lý Phong, muốn nhìn ra vẻ sợ hãi trên mặt Lý Phong, nhưng hắn đã phải thất vọng, bởi vì trên mặt Lý Phong không có chút biểu lộ gì, hoàn toàn bình tĩnh!

Tôn Chí Thượng thầm cảm giác khó hiểu, nói cũng nói rồi, khí

tức cũng phát ra rồi, nếu Lý Phong là người bình thường thì hắn sẽ cảm thấy sợ hãi mới đúng, sao lại không lộ vẻ gì?

Đúng lúc này, Mộ Dung Tuyết vội vàng đứng trước mặt Lý Phong nói: "Tôn tiên sinh, ta và ngươi không có tình cảm, xin Tôn tiên sinh đừng ép buộc ta được không?"

Nàng không hy vọng Lý Phong và Tôn Chí Thượng nổi lên xung đột, nếu như có thể giải quyết trong hòa bình thì không còn gì tốt hơn, vậy nên nàng muốn thử thuyết phục Tôn Chí Thượng, để hắn từ bỏ ý định này.

Tôn Chí Thượng nhíu mày: "Không có tình cảm cũng không sao, chúng ta có thể từ từ bồi dưỡng, nhưng gả thì nhất định phải gả, bởi vì ta thích ngươi, lần đầu nhìn thấy ngươi ta đã thích ngươi, kiếp này Tôn Chí Thượng ta chỉ cưới ngươi mà thôi."

Tôn Chí Thượng không giống như Hàn Thánh Vũ, Tôn Chí Thượng có thiên phú, cũng chịu khổ và cũng biết hưởng thụ.

Tuy 35 tuổi vẫn chưa kết hôn nhưng mà Tôn Chí Thượng từng có rất nhiều bạn gái.

Nhưng đàn ông đào hoa đến mấy cũng sẽ đến thời điểm phải kết hôn, từ lâu gia đình của hắn đã thúc gục chuyện này, trong một dịp tình cờ Tôn Chí Thượng thấy Mộ Dung Tuyết làm đại sứ hình tượng cho một hãng Chocolate, vừa nhìn thấy khuôn mặt thiên sứ và dáng người ma quỷ của nàng, hắn đã động tâm.

Dưới sự chèn ép của hắn, cuối cùng thì Mộ Dung gia cũng đáp ứng gả Mộ Dung Tuyết cho hắn, vốn dĩ Tôn Chí Thượng cho rằng mình sắp được ôm mỹ nhân về nhà, ai ngờ nửa đường lại nhảy ra một tên Lý Phong!

Hiện tại hắn đang rất tức giận, rất rất tức giận, hắn hận đến mức muốn giết Lý Phong ngay lập tức, chém Lý Phong thành muôn mảnh, nhưng mà trước đó, hắn phải lấy được Mộ Dung Tuyết.

Không từ thủ đoạn!

"Đúng là một nam tử si tình!" Mộ Dung Hòa Phong cảm thán vỗ tay, nói: "Tôn tiên sinh, ta ủng hộ ngươi, phải dũng cảm theo đuổi

hạnh phúc của mình!"

"Tôn tiên sinh, trong lòng ta ngươi ưu tú hơn tên họ Lý này 10000 lần!" Mộ Dung Thanh cũng cổ vũ ủng hộ Tôn Chí Thượng.

Mục đích của bọn họ khi tới đây là làm gì? Chính là châm ngòi thổi gió! Cố gắng làm cho mâu thuẫn của Tôn Chí Thượng và Lý Phong càng gay gắt càng tốt, như vậy Tôn Hi Tường mới chủ động tiêu diệt Lý Phong.

Như vậy, bọn họ có thể trả mối nhục ngày hôm qua!

"Tôn tiên sinh, xin ngươi nói đạo lý có được không? Tình cảm phải đến từ hai phía, ta không thích ngươi, làm sao có thể gả cho ngươi?"

Mộ Dung Tuyết tức điên lên, loại người bá đạo này thật sự làm cho nàng tức đến nổ phổi.

Còn nữa. . . Hắn dám dùng sinh tử của Lý Phong để uy hiếp nàng ! Bình sinh nàng ghét nhất là bị người khác uy hiếp!

"Bởi vì chỉ ta mới xứng với ngươi." Tôn Chí Thượng cười ngạo nghễ, quay qua nhìn Lý Phong, hỏi: "Ngươi họ Lý?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên, không nói gì.

"Ngươi cũng là võ giả?" Tôn Chí Thượng lại hỏi.

Lý Phong gật đầu, vẫn không nói chuyện.

"Nếu ngươi họ Lý, còn là võ giả, vậy thì chắc chắn thân thế và bối cảnh của ngươi không bằng ta." Tôn Chí Thượng cười ngạo nghễ.

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên: "Tại sao ngươi tự tin như vậy?"

Tôn Chí Thượng cười ha ha một tiếng, lạnh lùng nói: "Theo ta được biết, trong tất cả cổ võ thế gia loại lớn và đỉnh cấp ở Hoa Hạ, không có gia tộc nào họ Lý, mà Tôn gia bọn ta, là cổ võ thế gia loại lớn!"

"Nếu như vậy, thì việc ta nói bối cảnh của ta mạnh hơn ngươi có gì sai không ?"

Lý Phong từ chối cho ý kiến: "Ừm. . . Ngươi phân tích kiểu này cũng có chút đạo lý."

Bọn người Mộ Dung Hòa Phong không ngừng gật đầu phụ họa, Lý Phong không chỉ không có bối cảnh lớn, mà còn là cô nhi, không thể nào sánh với Tôn Chí Thượng.

Tôn Chí Thượng cười một tiếng, nói tiếp: "Nếu ngươi là võ giả, thì hẳn phải biết thiên phú quan trọng đến mức nào đúng không?"

"Đương nhiên biết, giống như ta. . ."

Lý Phong vừa định nói chuyện, đã bị Tôn Chí Thượng ngắt lời: "Ngươi biết là tốt rồi, nếu so thiên phú võ đạo, trong đồng lứa không có bao nhiêu người mạnh hơn ta."

Nghe xong câu này, trừ Tôn Hi Tường ra, sắc mặt của những người khác đều trở nên quái dị.

"Tôn tiên sinh, thiên phú của ngài đúng là rất mạnh. . ." Mộ Dung Hòa Phong vội vàng ho một tiếng, định chuyển đề tài.

Mẹ nó, hắn sợ nếu nói tiếp, thì lát nữa Tôn Chí Thượng sẽ bị Lý Phong đánh sưng mặt.

Luận thiên phú võ đạo không nhiều người có thể so với ngươi??? ! Ngươi nghiêm túc? Trước mắt ngươi chính là một tên yêu nghiệt dễ dàng nghiền chết ngươi đó !

Nhưng Tôn Chí Thượng không thèm để ý việc Mộ Dung Hòa Phong chen miệng vào, mà tiếp tục nói: "Các ngươi đều biết thiên phú võ đạo của ta mạnh, nhưng các ngươi có biết thiên phú của ta rốt cục mạnh cỡ nào không?"

Mộ Dung Hòa Phong khẽ nhếch miệng, lắc lắc đầu.

"16 tuổi ta đã bước vào Tông Sư cảnh, 25 tuổi bước vào Siêu Phàm cảnh, 35 tuổi đột phá thành cường giả Siêu Phàm hậu kỳ, thiên phú như ta thì dù ở cổ võ thế gia đỉnh cấp cũng có thể vỗ

ngực xưng là thiên tài."

Nói đến đây, vẻ mặt của Tôn Chí Thượng ngày càng ngạo nghễ.

Không chỉ sắc mặt của Tôn Chí Thượng ngạo nghễ, mà trên mặt Tôn Hi Tường cũng giống như viết dòng chữ "Nhìn đi, các ngươi thấy cháu của ta trâu bò không ?".

Sắc mặt bọn người Mộ Dung Hòa Phong trở nên rất quái dị, trong lòng không ngừng mắng to Tôn Chí Thượng là thằng ngu.

Con mẹ ngươi so cái gì không tốt, vậy mà lại so thiên phú võ đạo, ngươi ăn cái gì mà khôn hết phần người khác vậy? Có sở thích tự rước lấy nhục sao?

"Vì vậy, chỉ người ưu tú giống như ta mới xứng với Mộ Dung Tuyết tiểu thư, còn ngươi. . . Ngươi có tư cách gì so với ta?"

"Khôn hồn thì lập tức rời khỏi Mộ Dung Tuyết tiểu thư, nếu không. . . Ngươi sẽ chết rất khó coi."

Nói đến câu cuối cùng, sát khí trên người Tôn Chí Thượng bắt đầu xuất hiện.

Đối mặt với sự uy hiếp của Tôn Chí Thượng, Lý Phong không thèm chớp mắt nói: "Xin lỗi, ta thật lòng yêu Tiểu Tuyết, trên thế giới này không ai có thể ngăn cản chúng ta, ngay cả ngươi cũng không được."

Tôn Chí Thượng giận dữ hét: "Nói vậy là ngươi quyết tâm chết đúng không ? Vậy thì ta sẽ chiều lòng ngươi!"

Nói xong, Tôn Chí Thượng liền đẩy Mộ Dung Tuyết ra, đánh một quyền vào mặt Lý Phong!

"Đừng!" Mộ Dung Tuyết bị đẩy sang một bên không có chút lực phản kháng nào, nên chỉ có thể hét lên.

Đằng xa, bọn người Mộ Dung Hòa Phong biến sắc!

(trong mấy nhà này mà bạo lực gia đình thì người thường xác định là sml à)

Chương 607. Hồi Mã Thương

Chương 570: Hồi Mã Thương

Ngay lúc nắm đấm của Tôn Chí Thượng sắp đánh trúng mặt Lý Phong, thì đột nhiên một cỗ khí tức mạnh mẽ bùng nổ từ trên người Lý Phong !

Trong nháy mắt này, sắc mặt Tôn Chí Thượng kịch biến, đồng thời hắn phải hết sức mạnh toàn thân để thu hồi nắm đấm.

Tôn Hi Tường ở đằng xa cũng chấn động, bàn chân dẫm đất, phóng về bên này, đấm ra một quyền vào ngực Lý Phong .

Cứu Vãn Nữ Thần Hệ Thống Trailer

Tuy phản ứng của hắn nhanh, nhưng động tác của Lý Phong lại càng nhanh hơn, trước lúc Tôn Chí Thượng kịp thu hồi nắm đấm, Lý Phong đã bắt được tay hắn, sau đó mạnh mẽ kéo về phía mình!

Tôn Chí Thượng bị Lý Phong kéo đến trước mặt !

Cùng lúc đó, nắm đấm của Tôn Hi Tường đánh tới, hắn không thèm để ý việc bị chân khí cắn ngược, vội vàng thu quyền lại.

Bọn người Mộ Dung Hòa Nhạc nhìn mà trợn mắt há hốc mồm!

Nói thì chậm xảy ra thì nhanh, từ lúc Tôn Chí Thượng động thủ, đến lúc Lý Phong kéo hắn tới che trước người, tổng cộng chưa đến một giây!

"Đáng chết, Sao. . . Sao ngươi lại là cường giả Thánh cấp? !"

Dù đã bị Lý Phong khống chế, nhưng điều Tôn Chí Thượng quan tâm nhất vẫn là cảnh giới của Lý Phong.

Nếu Lý Phong bước vào Thánh cảnh nghĩa là Lý Phong cao hơn hắn một đại cảnh giới, quan trọng là Lý Phong nhìn qua còn nhỏ tuổi hơn hắn nhiều, việc này quá vô lý, không khoa học!

Nghĩ lại những thứ mình vừa nói, Tôn Chí Thượng cảm thấy cực kì mất mặt!

Cảm nhận của Tôn Hi Tường cũng không tốt hơn bao nhiêu, trước đó hắn cảm thấy cháu trai mình đúng là trâu bò, nhưng giờ hắn cảm thấy cháu mình so với người ta chẳng khác gì rác rưởi. . .

Nhưng dù thế nào, đây cũng là cháu ruột của hắn, hắn không thể thấy chết mà không cứu.

Nghĩ đến đây, Tôn Hi Tường hít sâu một hơi, nhìn Lý Phong ôm quyền nói: "Lý tiên sinh, trước đó Chí Thượng lỡ đắc tội, mong Lý tiên sinh đại nhân đại lượng, tha cho Chí Thượng một lần."

"Chỉ cần ngươi thả Chí Thượng, chúng ta sẽ lập tức rời đi, không ngăn cản ngươi và Mộ Dung Tuyết tiểu thư nói chuyện yêu đương nữa!"

Nghe câu này, khuôn mặt Mộ Dung Tuyết lập tức lộ vẻ vui mừng, nếu như hai phe có thể giải quyết việc này trong hòa bình, đúng là không còn gì tốt hơn!

Ba ông cháu Mộ Dung Hòa Phong biến sắc.

Bọn họ không muốn thấy kết quả này, nếu như lần này Tôn Hi Tường không giết chết Lý Phong, vậy thì người chết sẽ là ba người bọn họ!

Lông mày Lý Phong nhướng lên: "Ngươi nói thật?"

"Thật, ta thề!" Tôn Hi Tường giơ bàn tay lên trời, mặt lộ vẻ nghiêm túc nói: "Tôn Hi Tường ta thề, nếu Lý tiên sinh thả Chí Thượng, ta sẽ mang Chí Thượng rời khỏi đây ngay lập tức, nếu làm trái lời thề, Tôn Hi Tường ta sẽ bị trời đánh ngũ lôi, chết không yên lành!"

Tôn Hi Tường nói bằng giọng điệu trang nghiêm, thần thái nghiêm túc, không giống giả vờ.

Mắt Lý Phong híp vào: "Tôn Chí Thượng, ngươi có cam tâm không?"

Sắc mặt Tôn Chí Thượng biến ảo mấy lần, sau đó nói : "Ta cam tâm, ta tâm phục khẩu phục!"

"Tốt! Nếu như vậy, các ngươi có thể trở về." Lý Phong buông Tôn Chí Thượng ra.

Sắc mặt Tôn Chí Thượng lộ vẻ phức tạp liếc nhìn Lý Phong, sau đó nhanh chóng đi ra sau lưng của Tôn Hi Tường nói: "Gia gia, ta xin lỗi, ta đã làm ngươi mất mặt."

Lúc nói chuyện, hắn quay lưng về phía Lý Phong và nháy mắt với Tôn Hi Tường.

Hắn bị Lý Phong bắt nuốt nỗi nhục lớn như vậy, làm sao có thể cam tâm rời đi? Bây giờ hắn đã thoát khỏi nguy hiểm, nên muốn nhờ Tôn Hi Tường xuất thủ diệt trừ Lý Phong.

Ai ngờ Tôn Hi Tường làm như không thấy được động tác của Tôn Chí Thượng, thở dài, vỗ vai Tôn Chí Thượng nói: "Ngã một lần khôn hơn một chút, từ nay về sau ngươi phải nhớ kỹ đạo lý này —— nhân ngoại hữu nhân, núi cao còn có núi cao hơn, đừng tự đại."

Tuy Tôn Chí Thượng không hiểu gì, nhưng vẫn cúi đầu nói: "Vâng, Chí Thượng ghi nhớ lời gia gia dạy bảo!"

Tôn Hi Tường hài lòng gật đầu, sau đó nhìn đám người Mộ Dung Hòa Phong một lượt, ôm quyền nói : "Các vị, cáo từ!"

Nói xong, Tôn Hi Tường xoay người đi ra ngoài.

Tuy Tôn Chí Thượng bất mãn trong lòng, nhưng hắn không phải là đối thủ của Lý Phong, nên chỉ có thể cắn chặt răng đi theo sau.

Hai người vừa đi, tất cả áp lực đều dồn vào ba ông cháu Mộ Dung Hòa Phong.

"Lý. . . Lý thiếu, nếu như ta nói đây chỉ là hiểu lầm, ngài có tin không?"

Mộ Dung Hòa Phong lộ vẻ mặt đau khổ nói.

Đây gọi là ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo a!

Vốn dĩ hắn muốn mời Tôn Hi Tường tới thu thập Lý Phong, kết quả Lý Phong vừa ra tay đã dọa cho hai ông cháu Tôn Hi Tường bỏ chạy.

Sau lưng Mộ Dung Hòa Phong, hai cha con Mộ Dung Vũ Ba, Mộ Dung Thanh đều run cầm cập.

Nếu Lý Phong không tin lời giải thích của Mộ Dung Hòa Phong, mà hạ sát thủ với bọn họ, thì bọn họ không có chút cơ hội phản kháng nào!

Sớm biết sẽ có kết quả này, bọn họ đã không gọi điện thoại cho Tôn Hi Tường a!

Lông mày Lý Phong nhướng lên, nhìn tới nhìn lui trên người bọn hắn.

Ngay lúc ba ông cháu Mộ Dung Hòa Phong sợ đến sắp ngạt thở, Lý Phong cười nói: "Ta tin. . ."

Ba ông cháu Mộ Dung Hòa Phong lộ vẻ vui mừng.

". . . Tin con mẹ ngươi!" Lý Phong nói tiếp.

Sắc mặt ba ông cháu Mộ Dung Hòa Phong trong nháy mắt chùng xuống!

Mộ Dung Hòa Nhạc: ". . ."

Vừa rồi hắn còn lo lắng Lý Phong sẽ bỏ qua cho ba ông cháu Mộ Dung Hòa Phong...

Như đã nói trước đó, mặc dù Mộ Dung Hòa Nhạc và Mộ Dung Hòa Phong là huynh đệ, nhưng từ trước tới nay Mộ Dung Hòa Nhạc rất bất mãn với Mộ Dung Hòa Phong, Mộ Dung Hòa Nhạc muốn thừa cơ hội lần này để Lý Phong thu thập Mộ Dung Hòa Phong.

Đương nhiên, dù sao cũng là huynh đệ, Mộ Dung Hòa Nhạc không muốn Lý Phong giết Mộ Dung Hòa Phong, nhưng mà tốt

nhất là phế bỏ đan điền, nếu vậy, không ai có thể áp chế hắn ở Mộ Dung gia nữa !

"Lý thiếu, lần này là sai lầm của ta, xin Lý thiếu bỏ qua cho ta một lần, ta cam đoan không bao giờ làm Lý thiếu khó chịu nữa!"

Mộ Dung Hòa Phong khóc nức nở nói.

Lý Phong đùa cợt cười lạnh một tiếng: "Ngươi cảm thấy ta sẽ tin ngươi sao?"

"Lý thiếu. . ." Thân thể Mộ Dung Hòa Phong chấn động, cố gắng nghĩ biện pháp trốn khỏi nơi đây.

Ai ngờ Lý Phong lại lắc đầu nói: "Bất quá bây giờ chưa đến thời điểm thu thập các ngươi, đứng qua một bên, chờ ta thu thập lão cẩu Tôn Hi Tường, rồi sẽ đến lượt các ngươi."

Nghe xong câu này, ba ông cháu Mộ Dung Hòa Phong đều cảm thấy khó hiểu.

Không chỉ có bọn họ không hiểu gì cả, mà mấy người Mộ Dung Hòa Nhạc cũng sững sờ, không phải Tôn Hi Tường đã đi rồi sao, tại sao Lý Phong còn nói như vậy?

Còn nữa, Tôn Hi Tường là cường giả Thánh cấp trung kỳ, Lý Phong chỉ là Thánh cấp sơ kỳ, làm thế nào thu thập được Tôn Hi Tường?

Trong lúc bọn họ còn đang mê man, thì một thân ảnh đột nhiên xông vào trong biệt thự!

"Lý Phong, tiểu tạp chủng nhà ngươi nộp mạng ra đây!"

Chương 608. Một quyền

Chương 571: Một quyền

Trên thân thể Tôn Hi Tường phát ra khí thế mãnh liệt, sát ý ngập trời, tương phản với dáng vẻ bình tĩnh rời đi trước đó.

Bọn người Mộ Dung Hòa Nhạc sợ hãi!

Bọn người Mộ Dung Hòa Phong thì vui mừng!

Tuy phản ứng không giống nhau, nhưng bọn hắn đều có cùng một thắc mắt, đó là —— không phải ban nãy Tôn Hi Tường vừa mới thề độc sao, tại sao hắn lại trở về, chẳng lẽ hắn không sợ bị trời phạt ?

Cứu Vãn Nữ Thần Hệ Thống Trailer

Sau khi kinh hỉ, ba người Mộ Dung Hòa Phong gấp gáp chạy đến trước mặt Tôn Hi Tường, hưng phấn điên cuồng hét lên: "Tôn gia chủ, mau giết tên tạp chủng này!"

"Tôn gia gia, Lý Phong quá phách lối, ngươi nhất định phải diệt hắn a!"

Tôn Hi Tường liếc mắt nhìn ba người bọn hắn, sau đó cười ngạo nghễ nói: " Mộ Dung lão đệ cứ yên tâm, ta trở về là vì giết chết tên tiểu tạp chủng này, tên tiểu tạp chủng này dám dùng Chí Thượng để uy hiếp ta, thật là đáng chết!"

Nói xong, ánh mắt Tôn Hi Tường giống như điện xẹt nhìn về phía Lý Phong.

Lý Phong không yếu thế chút nào nhìn thẳng vào mắt hắn, cười lạnh nói: "Lão tạp chủng, ngươi quả nhiên trở về!"

Mọi thứ dường như đóng băng.

Khuôn mặt Mộ Dung Tuyết trắng bệch, vốn dĩ nàng cho rằng

mọi việc đã được giải quyết một cách hòa bình, ai ngờ Tôn Hi Tường lại chơi chiêu này!

Quan trọng là cảnh giới của Tôn Hi Tường mạnh hơn Lý Phong, nếu đánh thật thì Lý Phong không có cơ hội chiến thắng, mà nghe ý của Tôn Hi Tường, chỉ cần thua trận thì Lý Phong nhất định phải chết!

Nghĩ đến việc này, trái tim Mộ Dung Tuyết trong nháy mắt như chìm vào đáy cốc!

Lông mày Tôn Hi Tường nhướng lên, kinh ngạc nói: "Ngươi đã sớm đoán được ta sẽ quay trở lại?"

Lúc này bọn người Mộ Dung Hòa Nhạc mới nhớ tới việc đó.

Lý Phong cười ra tiếng: " Trò vặt này của ngươi, tiểu gia ta đã chơi chán từ mấy năm trước rồi."

"Hả?" Lông mày Tôn Hi Tường nhướng lên, sau đó cười lạnh nói: "Vậy ngươi nói ta nghe, ta chơi trò gì?"

Bọn người Mộ Dung Hòa Nhạc cũng nhịn không được gật đầu phụ họa, bọn họ cũng không nghĩ tới Tôn Hi Tường sẽ quay lại, làm sao Lý Phong đoán được Tôn Hi Tường sẽ quay trở lại?

Lý Phong cũng lười nói nhảm, nói thẳng vào vấn đề: "Lời thề của ngươi có vấn đề."

Nghe câu này, bọn người Mộ Dung Hòa Nhạc càng khó hiểu, bọn họ cũng nghe rõ ràng lời thề của Tôn Hi Tường, nhưng không nghe ra vấn đề gì cả.

Lúc mọi người còn đang nghi hoặc, thì Lý Phong tiếp tục nói: "Trong lời thề của ngươi, ngươi chỉ nói là lập tức rời đi cùng với Tôn Chí Thượng, chứ không nói không quay lại, ban nãy ngươi vừa mới mang Tôn Chí Thượng rời đi, cho nên hành động của ngươi không tính là vi phạm lời thề."

Bọn người Mộ Dung Hòa Nhạc chợt hiểu ra!

Sắc mặt Tôn Hi Tường hơi biến, sau một lúc lâu hít sâu một hơi,

mở miệng: "Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, ngươi không chỉ có thiên phú võ đạo yêu nghiệt, mà đầu óc cũng thông minh hơn người, nếu để ngươi phát triển, ngươi sớm muộn gì cũng sẽ trở thành bá chủ một phương."

"Nhưng mà có một chuyện ta không rõ, nếu ngươi nghe ra trò vặt trong lời thề của ta, tại sao không vạch trần tại chỗ, bắt ta thề lại lần nữa ?"

Bọn người Mộ Dung Hòa Nhạc tiếp tục gật đầu phụ họa, đúng vậy, nếu Lý Phong đã nghe được, tại sao còn thả Tôn Hi Tường đi, như thế khác nào thả hổ về rừng?

Lý Phong nhẹ nhàng nói: "Rất đơn giản, ta muốn tìm một lý do để giết ngươi."

Tôn Hi Tường: "? ? ?"

Người khác: "? ? ?"

Tại sao Lý Phong dám tự tin là mình giết được Tôn Hi Tường? Kinh nghiệm chiến đấu của Tôn Hi Tường chắc chắn nhiều hơn Lý Phong, cảnh giới cũng cao hơn Lý Phong một tiểu giai.

Có thể nói Tôn Hi Tường hoàn toàn là nghiền ép Lý Phong, khả năng Lý Phong đánh bại Tôn Hi Tường gần như bằng 0!

Nhưng cách nói chuyện và biểu lộ của Lý Phong, lại không hề có chút sợ hãi . . .

Không hiểu được!

Tôn Hi Tường bị sự bình tĩnh của Lý Phong làm cho e ngại, nhưng ngay sau đó cảm giác này liền biến thành giận dữ.

Hắn là gia chủ của cổ võ thế gia loại lớn, sao có thể xuất hiện tâm lý lo sợ khi đối mặt với một tên thanh niên vắt mũi chưa sạch? Quá mức mất mặt!

"Tiểu tử thối, ngươi quá phách lối! Ta muốn đánh ngươi thành thịt vụn!"

Tôn Hi Tường không nói nhảm nữa, bộc phát toàn bộ sức mạnh, xông về phía Lý Phong.

Lý Phong không dám khinh thường.

" Vầng sáng vô địch, mở ra!"

"Ông "

Một vòng kim quang hiện lên bảo vệ thân thể Lý Phong.

" Đồng Hồ Cát, mở ra!"

"Ông "

Một luồng ánh sáng vô hình lấy Lý Phong làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phía.

"Cuồng bạo!"

"Oanh "

Khí tức Lý Phong tăng vọt một mảng lớn, cảnh giới đi thẳng tới Thánh cấp trung kỳ!

"Bạo tẩu!"

"Oanh "

Khí tức Lý Phong lại tăng vọt một lần nữa, gần như chạm đến Thánh cấp hậu kỳ!

Những biến hóa này nói thì chậm xảy ra thì nhanh, sau khi biến hóa kết thúc, sắc mặt bọn người Mộ Dung Hòa Phong, Mộ Dung Hòa Nhạc kịch biến!

Con mẹ nó!

Con chị nó con em nó!

Cảnh giới của Lý Phong tăng lên liên tục 2, 3 lần, khoa trương như vậy sao? !

Tôn Hi Tường vội vàng ngừng lại : "Bí kỹ tăng lên chiến lực ? Ta cũng có!"

Nói xong, Tôn Hi Tường liền chuẩn bị dùng tới bí kỹ để tăng chiến lực bản thân.

Nhưng đúng lúc này, Lý Phong đột nhiên biến mất khỏi chỗ cũ!

Tốc độ Lý Phong quá nhanh, Tôn Hi Tường không kịp phản ứng, đợi đến lúc hắn lấy lại tinh thần, thì Lý Phong đã đi tới trước mặt hắn!

Đằng xa, bọn người Mộ Dung Hòa Phong chấn kinh lần nữa !

"Tốc độ thật nhanh !"

“Sao có thể nhanh như vậy? !"

Lúc bọn hắn còn đang chấn kinh, thì Lý Phong đã đánh ra một chiêu: "Càn Khôn Nhất Quyền!"

Mà lúc này, cánh tay Tôn Hi Tường mới giơ lên một nửa!

"Oanh "

Một quyền này đánh trực tiếp trúng đầu Tôn Hi Tường !

"Phanh "

Một tiếng trầm đục vang lên, đầu Tôn Hi Tường nổ tung giống như dưa hấu bị búa tạ đập vào !

Cùng lúc đó, Tôn Chí Thượng từ ngoài cửa chạy vào, vừa vặn nhìn thấy cảnh này.

Nhất thời, cả người Tôn Chí Thượng giống như bị sét đánh, cứng đơ tại chỗ!

Ban nãy sau khi hai người đã đi xa, Tôn Hi Tường bỗng nhiên vòng trở lại, vì phòng ngừa mình lại bị Lý Phong bắt thành con tin nên hắn chờ khoảng một hai phút mới quay về.

Trong tưởng tượng của Tôn Chí Thượng, thì gia gia đúng ra phải

đè ép Lý Phong mới phải, kết quả lại là gia gia bị Lý Phong đánh nát đầu!

Đây không phải thật, chắc chắn không phải thật, nhất định là hắn hoa mắt!

Ba người Mộ Dung Hòa Phong và bốn người Mộ Dung Hòa Nhạc thì như bị hóa đá, khóe miệng giật giật.

Mẹ nó. . . Đường đường là gia chủ của cổ võ thế gia loại lớn, còn là cường giả Thánh cấp trung kỳ, vậy mà lại bị một thanh niên có cảnh giới thấp hơn một tiểu giai đánh nát đầu? Chẳng lẽ bọn họ đang nằm mơ ?

Bọn họ làm sao biết được, nếu Lý Phong dùng toàn bộ át chủ bài, thì có thể không quan tâm đến tất cả công kích của địch nhân, tốc độ sẽ nhanh hơn Tôn Hi Tường gấp mười lần, lại thêm 《 Càn Khôn Nhất Quyền 》 có thể bỏ qua phòng ngự. . .

Chương 609. Làm người không nên quá phách lối

Chương 562: Làm người không nên quá phách lối

Không biết qua bao lâu. . .

"A!"

Mộ Dung Tuyết lấy tay che miệng, phát ra một tiếng kinh hô.

Giờ phút này Tôn Hi Tường đã bị Lý Phong đánh nát đầu mười mấy giây đồng hồ, hành động của Mộ Dung Tuyết tựa như là slow motion trong phim Ấn Độ, tuy khôi hài, nhưng đây chính là phản ứng bình thường của người khi gặp phải đả kích to lớn.

Theo tiếng kinh hô của Mộ Dung Tuyết, người khác đều lấy lại tinh thần, đám người Mộ Dung Hòa Nhạc liếc nhau, biểu lộ vô cùng phức tạp.

Ba người Mộ Dung Hòa Phong thì thở hổn hển.

Viên Trân, La Thải Bình trực tiếp nằm rạp trên mặt đất nôn mửa.

Ở bên ngoài, Tôn Chí Thượng lặng lẽ lui về sau.

Ngay tại thời điểm Tôn Chí Thượng sắp lui tới cửa, Lý Phong ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Nhất thời, tất cả lông tơ trên người Tôn Chí Thượng đều dựng ngược lên, mồ hôi trên trán chảy xuống liên tục, không còn lui về sau nữa, cả người căng cứng.

Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng: "Ta đã để ngươi đi chưa?"

"Ta. . . Ta không đi nữa." Tôn Chí Thượng xoa mồ hôi lạnh trên

trán, toàn thân đều run rẩy.

Tôn Chí Thượng biệt khuất a, nhưng Lý Phong đánh nổ đầu gia gia hắn, hắn không dám biểu hiện ý tứ muốn báo thù cho gia gia, thậm chí vì sống sót, hắn còn phải ra vẻ đáng thương!

Đương nhiên, nếu điều này có thể đổi lấy cơ hội sống sót, hắn nhất định làm một đứa cháu trai hiếu thuận của Lý Phong! Chỉ có sống sót rời đi mới còn cơ hội báo thù, chết thì cái gì cũng tan thành mây khói.

Lý Phong cười lạnh, tiếp theo ngón tay chỉ về phía Tôn Chí Thượng, ngoắc ngoắc.

Thân thể Tôn Chí Thượng chấn động, cố nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn: "Lý. . . Lý thiếu, ta đứng ở đây là được rồi, ngài có việc gì thì cứ phân phó."

Giờ phút này, Tôn Chí Thượng so với lúc trước quả thực như hai người khác nhau.

Cho nên mới có câu, làm người không nên quá phách lối, trèo càng cao ngã càng đau.

Lý Phong nhịn không được nhướng mày: "Ngươi đứng đó thì sao có thể nhặt xác giúp gia gia ngươi?"

"A?" Tôn Chí Thượng sững sờ, Lý Phong có lòng tốt như vậy?

"Ngươi đến cùng là có tới hay không?"

"Có có, ta lập tức đi tới." Tôn Chí Thượng nào dám cự tuyệt?

Tôn Chí Thượng đi tới trước mặt thi thể của gia gia, sau đó hắn đứng bất động tại chỗ.

Nhặt xác. . . Hắn không có kinh nghiệm a, chẳng biết nên làm gì cho phải!

Ngay tại thời điểm Tôn Chí Thượng đang lúng túng, Lý Phong tiến lên một bước, đưa tay vỗ tới đan điền của hắn.

Tôn Chí Thượng tuy rằng một mực đề phòng Lý Phong đột nhiên động thủ, nhưng hắn thấp hơn Lý Phong một đại cảnh giới, tốc độ hai bên chênh lệch quá xa, Lý Phong lại ra tay quá đột nhiên, Tôn Chí Thượng vừa muốn nhấc chân lui về sau đã cảm thấy đan điền đau đớn, một tiếng "Đùng" vang lên .

Ngay sau đó, Tôn Chí Thượng cảm thấy mình mình giống như quả bóng cao su xì hơi, chân khí nhanh chóng biến mất với tốc độ rất khoa trương.

"Xong đời!"

Tôn Chí Thượng cảm giác nặng nề, cả người như rơi vào hầm băng!

Cha con Mộ Dung Hòa Nhạc nhịn không được hít vào một hơi khí lạnh, trong mắt có vẻ phức tạp lấp lóe.

Ba người Mộ Dung Hòa Phong càng là hoảng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, thủ đoạn của Lý Phong tàn nhẫn như vậy, lát nữa bọn họ sẽ gặp kết cục gì?

Mộ Dung Tuyết lấy tay che miệng, dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn Lý Phong, không biết suy nghĩ cái gì.

"Ta giết gia gia ngươi, phế đan điền của ngươi, ngươi khẳng định rất hận ta a?"

Lý Phong thu hồi tay phải, nhìn vào hai mắt Tôn Chí Thượng, chậm rãi hỏi.

Tôn Chí Thượng trước đó uy hiếp muốn giết Lý Phong, sớm đã làm Lý Phong nổi lên sát tâm, Lý Phong không giết Tôn Chí Thượng, một là Mộ Dung Tuyết đang ở đây, không phải vạn bất đắc dĩ, hắn không hy vọng để Mộ Dung Tuyết nhìn thấy cảnh mình giết người.

Hai là Lý Phong cảm thấy phế bỏ đan điền sẽ càng làm Tôn Chí Thượng tuyệt vọng hơn là chết.

Từ lời nói trước đó của Tôn Chí Thượng, Lý Phong có thể phán đoán ra, Tôn Chí Thượng rất kiêu ngạo với thiên phú võ đạo của

mình, nếu như hắn thành phế nhân, sẽ gây nên đả kích lớn như nào? Sợ là cả quãng đời còn lại đều phải sinh hoạt trong thống khổ a?

Còn Tôn Chí Thượng sống sót có thể mang tới phiền phức cho Lý Phong không. . .

Đạo lý diệt cỏ diệt tận gốc Lý Phong hiểu rất rõ, hắn cố ý thả Tôn Chí Thượng trở về, cũng là có ý muốn một mẻ hốt gọn thành viên Tôn gia . . .

Thân thể Tôn Chí Thượng run lên, cắn chặt miệng không nói một lời.

Hận? Hắn đương nhiên hận, hắn hận không thể chém Lý Phong thành muôn mảnh, mang đi nuôi chó!

Nhưng hắn dám nói sao? Nói ra đồng nghĩa với chết!

"Ta biết ngươi hận ta, bất quá không vấn đề gì, ta không sợ, mang theo thi thể gia gia ngươi về nhà, nếu như Tôn gia muốn báo thù cho Tôn Hi Tường, cứ tới tìm ta, ta tiếp hết."

Nói xong Lý Phong xoay người, đi đến chỗ ba người Mộ Dung Hòa Phong.

Sau lưng, Tôn Chí Thượng siết chặt nắm đấm, trong mắt lóe lên vẻ thù hận, sau cùng hắn buông lỏng nắm đấm, cởi xuống áo khoác che thân cho Tôn Hi Tường, cúi người ôm thi thể Tôn Hi Tường ra khỏi biệt thự.

Chiếc xe Bentley Mushang của hắn dừng ở cửa biệt thự.

Tôn Chí Thượng rời đi không làm mọi người chú ý, bởi vì giờ khắc này Tôn Chí Thượng không còn là thiên tài võ đạo, mà là một phế nhân.

Huống chi ba người Mộ Dung Hòa Phong còn đang lo lắng gần chết, nào còn tâm tư chú ý Tôn Chí Thượng?

Nhìn lấy Lý Phong từng bước tới gần, ba người Mộ Dung Hòa Phong khẩn trương tới mức không thở nổi.

Ngay tại thời điểm Lý Phong sắp đi đến trước mặt, Mộ Dung Hòa Phong quỳ xuống: "Lý. . . Lý thiếu, ta. . . Chúng ta sai rồi, chúng ta không nên nói những lời kia, xin Lý thiếu không chấp nhặt tiểu nhân, bỏ qua cho chúng ta lần này."

Mộ Dung Hòa Phong quỳ xuống, lần nữa làm Mộ Dung Tuyết lên tiếng kinh hô, có điều rất nhanh Mộ Dung Tuyết phản ứng lại, đây là thế giới kẻ mạnh làm vua.

Mộ Dung Hòa Phong từng là gia chủ Mộ Dung gia, cao cao tại thượng, nhưng đó là trước kia.

Giờ phút này Mộ Dung Hòa Phong chỉ là kẻ thất bại đang sợ hãi trước cái chết mà thôi!

Mộ Dung Hòa Phong vừa quỳ xuống, Mộ Dung Vũ Ba, Mộ Dung Thanh cũng làm theo: "Lý thiếu, nể tình chúng ta là người một nhà, ngươi tha thứ chúng ta lần này đi."

"Đúng vậy a em rể, ta là anh họ của Tiểu Tuyết, chúng ta là người một nhà, ngươi đừng tuyệt tình như thế."

Nhìn ba người, Lý Phong cười lạnh: "Trước đó các ngươi nói ta phách lối, còn muốn Tôn Hi Tường giết ta, bây giờ thấy ta giết Tôn Hi Tường, các ngươi lại nói chúng ta là người một nhà?"

Sắc mặt ba người Mộ Dung Hòa Phong đỏ lên, không biết nói gì.

"Tuy hành động của các ngươi rất vô sỉ, làm ta rất muốn giết các ngươi, bất quá nể tình các ngươi là người nhà Tiểu Tuyết, ta sẽ tha cho các ngươi một mạng ."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Mộ Dung Hòa Phong lộ vẻ vui mừng!

Mộ Dung Hòa Nhạc há hốc mồm, có chút muốn nói lại thôi.

Chỉ là Lý Phong đột nhiên chuyển giọng: "Bất quá tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, các ngươi từ nay về sau thành thành thật thật làm người bình thường đi."

Đột nhiên, Lý Phong lấy thế sét đánh không kịp bưng tai phế bỏ đan điền của ba người Mộ Dung Hòa Phong!

Chương 610. Trọng tuyển gia chủ

Chương 573: Trọng tuyển gia chủ

Năm người nhà Mộ Dung Hòa Nhạc bị hành động của Lý Phong làm cho kinh ngạc ngây người.

Một giây trước còn nói tha cho ba người Mộ Dung Hòa Phong, một giây sau đã ra tay phế bỏ đan điền của bọn họ, Lý Phong trở mặt còn nhanh hơn lật sách! Nữ Thần Hệ Thống Trailer

"Hậu sinh khả uý, hậu sinh khả uý a!"

Mộ Dung Hòa Nhạc nhịn không được cảm thán, đồng thời, hắn ngày càng hài lòng với cháu rể tương lai.

Có thực lực, có đầu óc, sát phạt quyết đoán, cho Lý Phong một chút thời gian, hắn nhất định sẽ trở thành đại nhân vật giới cổ võ Trung Quốc.

"Lý Phong là cô nhi, nếu hắn cưới Tiểu Tuyết thì cũng giống như ở rể, nhà chúng ta có hi vọng quật khởi rồi!"

Nghĩ vậy, Mộ Dung Hòa Nhạc bỗng nhiên cảm thấy mong chờ Lý Phong và Mộ Dung Tuyết mau chóng thành hôn.

Ba người nhà Mộ Dung Hòa Phong như bị sét đánh.

Bọn họ không nghĩ tới Lý Phong lại hung ác như vậy, phế bỏ đan điền của ba người bọn họ! Từ nay về sau bọn họ sẽ trở thành phế nhân!

Nếu bọn họ thành phế nhân, thì làm sao có thể ngạo nghễ trước mặt mọi người như trước, nếu bọn họ thành phế nhân chắc chắn sẽ bị mọi người bắt nạt lại !

Việc này còn khó chịu hơn giết bọn họ!

"Các ngươi không phục?"

Thấy ba người Mộ Dung Hòa Phong lộ sắc mặt dữ tợn, Lý Phong liền hỏi.

Ba người Mộ Dung Hòa Phong vội vàng lộ vẻ mặt lấy lòng, không ngừng lắc đầu.

Tuy bọn họ không phục, nhưng sao bọn họ dám nói ra?

"Trước đó các ngươi nổi sát tâm với ta, ta không giết các ngươi đã coi như hạ thủ lưu tình, nếu không phải nể mặt Tiểu Tuyết, các ngươi nghĩ rằng mình có thể sống đến bây giờ sao?"

"Làm người bình thường cũng tốt, sau này đừng kiêu ngạo nữa, không thì sớm muộn gì các ngươi cũng gây ra họa lớn."

Nói xong Lý Phong quay sang nhìn Mộ Dung Hòa Nhạc, cười vui vẻ nói: "Mộ Dung gia gia, không cẩn thận phế bỏ ca ca của ngài, ngài sẽ không trách ta chứ?"

Mộ Dung Hòa Nhạc: ". . ."

Mộ Dung Hòa Phong: ". . ."

Người khác: ". . ."

Con mẹ nó, ngươi rõ ràng là cố ý a ! Có cần dối trá như vậy không ?

Mộ Dung Hòa Nhạc liên tục khoát tay nói: "Tiểu Lý, ngươi nói gì vậy ? Hắn nổi sát tâm với ngươi, ngươi không giết hắn đã là có ân với hắn, sao ta có thể trách ngươi? Ngược lại ta còn muốn xin thay mặt hắn cám ơn ngươi."

Vừa rồi vì sao Mộ Dung Hòa Nhạc muốn nói lại thôi? Hắn căn bản không hy vọng Lý Phong bỏ qua cho mấy người Mộ Dung Hòa Phong.

Buông tha cho ba người Mộ Dung Hòa Phong, Mộ Dung gia vẫn nằm trong tay bọn hắn, dù là Lý Phong cưới Mộ Dung Tuyết, Mộ Dung Hòa Nhạc cũng không có khả năng chính thức đè đầu Mộ

Dung Hòa Phong xuống.

Bất quá Mộ Dung Hòa Nhạc cũng không đành lòng trơ mắt nhìn Mộ Dung Hòa Phong bị giết chết, phế bỏ đan điền thì đúng là vừa đẹp.

Mộ Dung Hòa Phong cảm thấy một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng!

Thế nhưng bây giờ, Mộ Dung Hòa Phong dù tức giận muốn uống máu ăn tươi Lý Phong, thì cũng chỉ có thể kìm nén, đồng thời còn phải cười nịnh nọt!

Lý Phong cười ha hả: "Cảm ơn Mộ Dung gia gia hiểu cho ta."

Mộ Dung Hòa Nhạc an lòng khoát tay, tiếp theo nhìn về phía Mộ Dung Hòa Phong: "Đại ca, việc hôm nay rõ ràng là ngươi làm sai, hi vọng qua việc này, đại ca ngươi có thể hấp thụ kinh nghiệm từ giáo huấn, làm lại từ đầu."

Mộ Dung Hòa Phong: ". . ."

Thấy Mộ Dung Hòa Phong không nói lời nào, Mộ Dung Hòa Nhạc cười thầm trong lòng, ngoài miệng lại nói: "Đại ca, ta còn muốn tiếp đãi Tiểu Lý, không chiêu đãi các ngươi được, các ngươi về trước đi, lát nữa ta sẽ gọi điện thoại cho nhị ca, thương lượng chuyện chọn lại gia chủ."

"Cái gì? Ta không đồng ý!" Mộ Dung Hòa Phong rốt cục không kiềm chế được, cao giọng hét lên.

Sao ngươi không nói thẳng là chọn ngươi làm gia chủ đi? Lão tam a lão tam, con mẹ nó lòng lang dạ thú của ngươi rốt cục bại lộ ra rồi!

Hai cha con Mộ Dung Vũ Ba, Mộ Dung Thanh đều giận dữ, phế đan điền của bọn họ cũng thôi đi, còn muốn kéo cha (gia gia) của bọn họ xuống nước, khinh người quá đáng!

Không chờ Mộ Dung Hòa Nhạc nói chuyện, Mộ Dung Vũ Trí đã cười nhạo nói: "Đại bá, ngươi bây giờ đã là phế nhân, ngươi nghĩ mình có tư cách cự tuyệt sao?"

Sắc mặt Mộ Dung Hòa Phong kịch biến, lộ sắc mặt dữ tợn nhìn về phía Mộ Dung Vũ Trí, bộ dáng tựa như muốn ăn tươi nuốt sống Mộ Dung Vũ Trí.

"Vũ Trí, không được nói bậy." Mộ Dung Hòa Nhạc giả vờ răn dạy: "Chức vị gia chủ không chỉ cần cảnh giới, còn cần có đầu óc, bất quá bộ não của đại bá ngươi xác thực kém một chút."

Nói nửa câu đầu, Mộ Dung Hòa Phong còn cảm thấy cao hứng, nghĩ thầm lão tam coi như có chút lương tâm, nhưng đến nửa câu sau Mộ Dung Hòa Phong đã tức giận muốn văng tục!

Con mẹ nó, nếu không phải nhờ vào Lý Phong thì ngươi dám nói việc này?

Mộ Dung Tuyết nhịn không được trợn mắtmột cái, việc xấu trong nhà không khoe ra bên ngoài, gia gia, papa không sợ bị Lý Phong chế giễu sao?

"Không phục?" Mộ Dung Hòa Nhạc cười lạnh: "Đại ca, tới nước này ta sẽ nói thẳng, thực ra khi còn bé ta rất sùng bái ngươi, thiên phú võ đạo của ngươi cao, cũng rất che chở cho ta cùng nhị ca."

"Nhưng sau khi lớn lên ngươi liền thay đổi, ngươi trở nên không coi ai ra gì, trong mắt ngươi chỉ còn lợi ích quyền lực, ngươi không thèm để ta cùng nhị ca vào mắt."

"Không nói đâu xa, chỉ riêng lần này, rõ ràng là cháu trai ngươi ở bên ngoài gây sự gặp rắc rối, lại muốn cháu gái của ta hi sinh hạnh phúc đổi lấy bình an cho cháu trai ngươi, đại ca, ngươi khinh người quá đáng!"

Những lời này đã kìm nén trong đáy lòng Mộ Dung Hòa Nhạc thật lâu, bây giờ nói hế ra chỉ cảm thấy cả người đều sảng khoái vô cùng.

Còn Mộ Dung Hòa Phong, xấu hổ, phẫn nộ, biệt khuất. . . Đủ loại tâm tình hỗn tạp cùng một chỗ, làm mặt hắn chỗ xanh chỗ tím, tựa như bị bệnh nặng.

Lý Phong nhướng mày một cái, nhịn không được hỏi: "Mộ Dung gia gia, ngươi mới nói họa là do Mộ Dung Thanh gây ra?"

"Ừm." Mộ Dung Hòa Nhạc gật gật đầu, dùng âm thanh lạnh lùng nói: "Hắn ở bên ngoài tranh đoạt nữ nhân với Tần Lang Tần gia, còn đánh Tần Lang một trận, làm Tần gia mở lời muốn diệt Mộ Dung gia chúng ta."

Lý Phong như có điều suy nghĩ gật gật đầu, xem ra đàn ông Mộ Dung gia đều có gene gây chuyện, Mộ Dung Triệt đã làm sự tình tương tự ở Minh Châu, Mộ Dung Thanh cũng không chịu lạc hậu. . .

"Tóm lại, ta cảm thấy đại ca đã không xứng làm gia chủ Mộ Dung gia nữa, ngày mai ta cùng với nhị ca sẽ mở hội nghị gia tộc, chọn lại gia chủ!"

Có Lý Phong ở phía sau chống đỡ, Mộ Dung Hòa Nhạc nói chuyện mà cảm thấy lực lượng mười phần, liên tục đánh mặt Mộ Dung Hòa Phong đôm đốp.

Mộ Dung Hòa Phong dù rằng không muốn đồng ý, nhưng giờ hắn là phế nhân, không đồng ý cũng phải đồng ý, hắn lộ sắc mặt khó coi gật đầu, sau đó đứng dậy mang theo hai cha con Mộ Dung Vũ Ba rời khỏi nơi đây.

Bọn họ vừa đi, Mộ Dung Hòa Nhạc lại nhìn Lý Phong nói: "Tiểu Lý, ngày mai Mộ Dung gia chúng ta chọn lại gia chủ, ngươi là bạn trai của Tiểu Tuyết, cũng tới tham gia đi."

Chương 611. Đánh tới cửa

Chương 574: Đánh tới cửa

Trung tâm thành phố Thiên Hải, trong một biệt thự, Mộ Dung Hòa Trùng nhận cuộc gọi của Mộ Dung Hòa Nhạc.

"Cái gì, ngày mai đến nhà của ngươi? Lão tam, ngươi bị thần ki. . . Đại ca cũng đi !!! Ngươi chắc chắn chứ? . . . Tốt, vậy ngày mai gặp."

Sau khi Mộ Dung Hòa Trùng cúp điện thoại, hắn liền rơi vào trầm tư.

Trong điện thoại, cách nói chuyện của lão tam rất khí phách, pha lẫn một chút bề trên, khác hẳn với lão tam trước đây, việc này làm cho Mộ Dung Hòa Trùng rất kinh ngạc.

"Không lẽ do Tiểu Tuyết sắp được gả, nên đại ca đã hứa hẹn gì đó với lão tam?"

Mộ Dung Hòa Trùng sờ cằm nói thầm.

Xã hội thượng lưu của thành phố Thiên Hải đã biết việc Mộ Dung Tuyết sắp gả cho Tôn Chí Thượng, một khi Mộ Dung Tuyết gả đi, thì địa vị của Mộ Dung Hòa Nhạc ở Mộ Dung gia sẽ được đề cao.

"Muốn trách thì phải trách nhà chúng ta không có đứa con gái nào, nếu không chuyện tốt như vậy làm sao đến lượt Mộ Dung Hòa Nhạc a!"

Sau khi thở dài một tiếng, Mộ Dung Hòa Trùng cũng không nghĩ nhiều nữa, chờ ngày mai gặp Mộ Dung Hòa Nhạc sẽ rõ.

Sáng sớm hôm sau.

Lý Phong lại được hưởng thụ cảm giác ngủ dưới sàn nhà thêm một đêm nữa, may mà hắn rất mạnh, nên thân thể vẫn thoải mái

bình thường.

Sau khi ăn điểm tâm buổi sáng, Lý Phong bị Mộ Dung Hòa Nhạc kéo đi chơi cờ tướng, Lý Phong không nhường Mộ Dung Hòa Nhạc chút nào, thắng hai ván liên tiếp.

Thừa dịp ván cờ vừa kết thúc, hai người đang tạm thời nghỉ ngơi thì Mộ Dung Tuyết kéo Lý Phong qua một bên, nửa bất đắc dĩ nửa oán trách nói: "Lý Phong, ngươi có thể cho gia gia ta thắng một lần không ?"

"Tại sao ? Cờ tướng a, thắng bại tại kỹ năng, sao lại đòi ta nhường ?" Lý Phong giả bộ như không hiểu hỏi ngược lại.

"Đánh cờ đúng là nhờ kỹ năng, nhưng gia gia đã lớn tuổi, đầu óc không bằng người trẻ tuổi chúng ta, ngươi hãy để gia gia thắng một lần đi." Mộ Dung Tuyết nói bằng giọng nũng nịu.

Lý Phong thầm vui mừng, thắng hay thua Mộ Dung Hòa Nhạc đối với hắn đều như nhau. Nhưng bây giờ Mộ Dung Tuyết đã nhờ vả, mà hắn không thừa cơ kiếm chút lợi tức, vậy chẳng phải là lãng phí cơ hội trời ban sao?

Nghĩ đến đây, Lý Phong lộ vẻ khó xử: "Nhưng mà trước giờ ta không biết làm bộ."

Sắc mặt Mộ Dung Tuyết xụ xuống, nội tâm có chút thất vọng.

Lúc này Lý Phong giả bộ suy tư nói: "Nhưng mà, nếu người nào đó cho ta một chút lợi ích, biết đâu ta có thể giả vờ một lần."

Mộ Dung Tuyết sững sờ, sau đó sắc mặt đỏ bừng lên: "Ngươi muốn cái gì?"

"Ta chỉ cần cùng người nào đó ăn bữa cơm, xem bộ phim là được rồi, không biết người nào đó có chịu cho ta cơ hội này không." Lý Phong cười cười nói.

Khuya hôm trước, sau một phen nói chuyện thật lâu, quan hệ của hai người vậy mà vẫn không tiến triển, Lý Phong không muốn như vậy, hắn đã hạ quyết tâm theo đuổi Mộ Dung Tuyết!

Có điều hắn cũng nhìn ra Mộ Dung Tuyết không phải hoàn toàn bài xích hắn, mà chỉ đang do dự, nếu đã như vậy, hắn sẽ chủ động xuất kích, nhanh chóng thu Tiểu Thiên Hậu vào hậu cung!

Mộ Dung Tuyết không nghĩ tới Lý Phong sẽ đưa ra yêu cầu này, khuôn mặt bỗng nhiên ửng đỏ, trái tim đập loạn "bình bịch bình bịch".

Hắn muốn hẹn hò với nàng sao? Vậy nàng nên đồng ý hay là. . . Không đồng ý?

Đằng xa, Mộ Dung Hòa Nhạc đang uống trà, nhưng thỉnh thoảng lại nhìn về phía hai người bọn họ.

Trên ghế sa lon, Mộ Dung Vũ Trí, Viên Trân, La Thải Bình cũng vểnh tai lên, thỉnh thoảng lại nhìn sang bên này.

Phản ứng của bọn họ làm cho nội tâm của Mộ Dung Tuyết càng thêm bối rối, mặt thì nóng ran, tim đập bình bịch.

"Nếu như ta đồng ý đi ăn cơm xem phim với ngươi, ngươi sẽ đồng ý nhường gia gia của ta thắng đúng không ?"

Mộ Dung Tuyết cân nhắc thật lâu, sau đó khẽ cắn môi hỏi.

"Đương nhiên, ta là người đã nói thì sẽ giữ lời, chỉ là ngươi có đồng ý hi sinh hay không thôi."

Lý Phong cười nói.

Mộ Dung Tuyết xấu hổ đáp lời: "Không phải, có người mời ta ăn cơm xem phim ta vui còn không kịp, sao lại nói là hi sinh?"

Lý Phong nói nghe nghiêm trọng như vậy, người khác không biết còn tưởng rằng nàng và Lý Phong có giao dịch gì mờ ám ấy chứ!

Lông mày Lý Phong nhướng lên: "Nói vậy là ngươi đồng ý rồi?"

"Ừm, đồng ý, ngay tối hôm nay đi, ngày mai chúng ta sẽ quay lại Kinh Thành." Mộ Dung Tuyết vuốt nhẹ tóc mai, giả bộ nói một cách nhẹ nhàng, thực ra thì trái tim trong lồng ngực đã đập loạn xạ. . .

"Tốt, quyết định như vậy đi." Lý Phong nháy mắt với Mộ Dung Tuyết mấy cái, sau đó quay về chỗ đối diện Mộ Dung Hòa Nhạc, bắt đầu chơi ván mới.

Nửa tiếng sau. . .

"Chiếu tướng!"

Cuối cùng thì Mộ Dung Hòa Nhạc cũng thắng được một lần.

"Mộ Dung gia gia đi nước cờ quá cao tay, ta thua rồi." Mặt Lý Phong lộ vẻ bội phục, bắt đầu nịnh nọt.

Mộ Dung Hòa Nhạc cười ha hả một tiếng: "Tiểu tử ngươi, cuối cùng cũng nhường ta một lần."

Tuy hắn không nghe được cuộc trò chuyện của Lý Phong và Tiểu Tuyết, nhưng cách đánh cờ của Lý Phong đột nhiên liên tục mắc sai lầm, nên hắn đã đoán được.

"Mộ Dung gia gia, ta rõ ràng đã dùng hết toàn lực nhưng vẫn bị bại dưới tay của ngươi, Mộ Dung gia gia cao cờ hơn ta a." Lý Phong lắc đầu than thở, ra vẻ thua tâm phục khẩu phục.

Mộ Dung Tuyết đứng kế bên nghe được mấy câu này, nội tâm cũng thư giãn hơn vài phần, mặc kệ Lý Phong có phải là một tên lăng nhăng hay không, ít ra hắn đồng ý cho người nhà nàng mặt mũi, chỉ việc này thôi đã làm nàng cảm thấy rất tốt.

Lúc mọi người đang nói cười, thì tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

"Đại ca, nhị ca đến sớm vậy sao?"

Mộ Dung Hòa Nhạc tưởng là Mộ Dung Hòa Phong và Mộ Dung Hòa Trùng đến, nên định đứng dậy đi mở cửa.

Ai ngờ Lý Phong kéo hắn lại: "Chờ một chút, có thể không phải là bọn họ."

Sau khi chuông cửa vang lên, Lý Phong cẩn thận dùng Thấu thị nhãn quan sát, nên đã phát hiện người đứng ngoài cửa không phải

là hai huynh đệ Mộ Dung Hòa Phong, mà là ba người xa lạ.

Biểu lộ trên mặt ba người này có chút lạnh lùng, hình như không mang theo ý tốt.

"Hả?" Mộ Dung Hòa Nhạc hơi kinh ngạc nhìn Lý Phong: "Ngươi cảm giác được gì sao?"

Năng lực cảm giác của cường giả Thánh cấp mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường, cho nên Mộ Dung Hòa Nhạc mới hỏi như vậy.

"Không có gì, các ngươi chờ ở đây, ta đi mở cửa."

Nói xong, Lý Phong đứng dậy đi ra ngoài, sau lưng hắn, Mộ Dung Hòa Nhạc và mọi người đưa mắt nhìn nhau, bầu không khí khẩn trương lan tràn ra khắp phòng.

Ngay lúc Lý Phong sắp tới cửa. . .

"Oanh "

Một tiếng thật lớn vang lên, cửa lớn bị người ta đá tan nát, tiếp đó, ba người đàn ông lớn tuổi mặc trường bào cùng nhau đi vào.

Ngay lúc họ đi vào, ba cỗ khí tức khủng bố liền ùn ùn kéo đến, đè ép cho trái tim mọi người trong phòng không thở nổi!

Chương 612. Thủ đoạn âm hiểm

Chương 575: Thủ đoạn âm hiểm

Lý Phong đã sớm có chuẩn bị với việc này, cho nên trong chớp mắt đã định thần lại.

Nhưng mà những người khác trong phòng khách thì không được như vậy, bọn họ vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, chỉ biết ba người này đá nát cửa lớn, rõ ràng là đến gây chuyện.

Hơn nữa khí tức trên người bọn họ phát ra không kém gì Lý Phong, có hai người thậm chí còn mạnh hơn Lý Phong khi chưa sử dụng bí kỹ, không lẽ bọn họ đều là cường giả Thánh cấp, mà trong đó có ít nhất hai người là Thánh cấp trung kỳ?

Nhất thời, bọn người Mộ Dung Hòa Nhạc nơm nớp lo sợ, trong lòng bất an.

"Ngươi là Lý Phong?"

Người ngoài cùng bên trái nhìn Lý Phong, hỏi.

Lông mày Lý Phong nhướng lên: "Đúng, các ngươi là ai?"

Một lần xuất hiện ba cường giả Thánh cấp, có hai người là Thánh cấp trung kỳ, một người Thánh cấp sơ kỳ, việc này mang đến cho Lý Phong áp lực rất lớn.

Nghe cách nói của người này, thì mục tiêu của bọn họ là mình, trực giác nói cho Lý Phong biết, ba người này tới đây là vì Tôn Hi Tường.

Nhưng Tôn gia chỉ có hai Thánh cấp, trừ Tôn Hi Tường ra thì chỉ còn một người, chẳng lẽ hai người còn lại là viện binh của Tôn gia?

"Quả nhiên là ngươi." Đồng tử của người đứng bên trái cùng co rụt lại, sát khí bỗng nhiên bùng nổ.

Hai người còn lại cũng bắn ra sát khí, có điều yếu hơn người bên trái cùng nhiều.

Thấy vậy, Lý Phong cũng đã đoán được thân phận của người bên trái: "Ngươi và Tôn Hi Tường có quan hệ như thế nào?"

Mộ Dung Hòa Nhạc nhìn chằm chằm người bên trái một lúc lâu, rồi mới hoảng sợ nói: "Ta biết hắn, hắn là em Tôn Hi Tường, tên là Tôn Hi Nghĩa!"

Lúc Mộ Dung Hòa Nhạc và Tôn Hi Tường thương nghị hôn sự, Tôn Hi Tường từng lấy một tấm ảnh gia đình Tôn gia cho hắn xem, trong hình có Tôn Hi Nghĩa.

Lông mày Lý Phong nhướng lên, Mộ Dung Hòa Nhạc nói đúng với suy đoán của hắn, vậy hai tên còn lại là ai?

Tôn Hi Nghĩa quay qua nhìn về phía Mộ Dung Hòa Nhạc: "Hừ, Mộ Dung lão cẩu, Chí Thượng nhà chúng ta có cảm tình với Mộ Dung Tuyết, nhà các ngươi hẳn phải cảm thấy vinh hạnh mới đúng, vậy mà các ngươi không chỉ không biết quý trọng, còn kết hợp với người ngoài hại Chí Thượng và đại ca ta!"

"Hại bọn họ xong các ngươi không lo chạy trốn, còn dám ở lại đây, các ngươi cho rằng Tôn gia chúng ta sẽ cam tâm nuốt cơn giận này xuống bụng sao?"

Người ở giữa cười lạnh nói: "Tôn huynh, nói nhảm với bọn hắn làm gì, cứ ra tay phế Lý Phong trước, sau đó thu thập cả nhà Mộ Dung lão cẩu!"

Người đứng bên phải ngửa mặt lên trời cười như điên, nói: "Đúng vậy Tôn huynh, ta rất mong chờ lúc bắt được Mộ Dung Tuyết đó. . . Có điều nói đi cũng phải nói lại, nếu ta cướp nữ nhân của Chí Thượng, ngươi sẽ không trách ta chứ?"

Nghe câu này, sắc mặt Mộ Dung Tuyết kịch biến, toàn thân rét run.

Mộ Dung Vũ Trí mắng to một tiếng vô sỉ, nhanh chóng đi đến trước mặt Mộ Dung Tuyết, đẩy nàng ra sau lưng.

Lông mày Lý Phong nhướng lên, trong mắt lóe lên vẻ lạnh lùng, dám làm nhục Mộ Dung Tuyết trước mặt hắn, dù tên này là ai, cũng đều phải chết!

Tôn Hi Nghĩa cười ha hả nói: "Tần huynh xin yên tâm, nếu các ngươi có thể giúp Tôn gia báo đại thù này, nghĩa là ngươi đã có ơn lớn với Tôn gia, chỉ là một nữ nhân mà thôi, làm sao có thể ảnh hưởng tới cảm tình giữa chúng ta?"

"Họ Tần?" Lý Phong nhíu mày một cái: "Các ngươi là người của Tần gia?"

Ý đồ của Mộ Dung Hòa Phong lúc gả Mộ Dung Tuyết cho Tôn Chí Thượng, là muốn liên hợp với Tôn gia để đối kháng Tần gia, bây giờ hai người mà Tôn Hi Nghĩa mời đến đều họ Tần, vậy chẳng phải là người của Tần gia, phụ huynh của Tần Lang kia?

Không chỉ Lý Phong nghĩ đến điểm này, hai cha con Mộ Dung Hòa Nhạc cũng đã nghĩ đến.

Nếu như hai người này thật sự là trưởng bối của Tần Lang, thì việc xung đột trước đó của Mộ Dung Thanh và Tần Lang không phải là ngoài ý muốn!

"Nói nhảm, chúng ta họ Tần, nếu không phải người Tần gia chẳng lẽ là người Lý gia?" Tên đứng giữa cười lạnh nói.

Tên hắn là Tần Thừa Cơ, gia chủ của Tần gia, cường giả Thánh cấp trung kỳ.

"Có phải các ngươi đang đoán là chúng ta và Tần Lang có quan hệ gì đúng không ?" Tên đứng bên phải đùa cợt nói.

Hắn là Tần Thừa Nghiệp, đệ đệ của Tần Thừa Cơ, cường giả Thánh cấp sơ kỳ.

Từ trước đến nay Tần Thừa Nghiệp luôn luôn yêu thích nữ sắc, chỉ nghĩ đến việc chiếm được Mộ Dung Tuyết là cả người hắn đã nóng rực lên rồi.

"Nói như vậy, các ngươi thật sự là trưởng bối của Tần Lang?" Lý Phong nhíu mày, sau đó nhìn về phía Tôn Hi Nghĩa nói: "Vì để Tôn Chí Thượng cưới Tiểu Tuyết, Tôn gia các ngươi và Tần gia liên thủ để đẩy Mộ Dung gia xuống vực?"

Nghe câu này, sắc mặt bọn người Mộ Dung Hòa Nhạc đại biến.

Nếu mọi thứ đúng như lời Lý Phong nói thì thủ đoạn của Tôn gia quá âm hiểm!

"Ha ha, có vẻ như ngươi cũng không đến nỗi ngu ngốc ." Tôn Hi Nghĩa cười trào phúng một tiếng, lạnh lùng nói: "Không sai, từ lúc mới bắt đầu thì ta, đại ca và Tần huynh đã muốn liên thủ, để cho Chí Thượng cưới Mộ Dung Tuyết."

Tôn Chí Thượng thích Mộ Dung Tuyết gần như phát điên , để tăng xác xuất cho việc Tôn Chí Thượng cưới được Mộ Dung Tuyết , Tôn Hi Tường đã nghĩ ra kế vây Ngụy cứu Triệu.

Ai ngờ người tính không bằng trời tính, Mộ Dung Tuyết mang Lý Phong về nhà, làm cho Tôn Chí Thượng không những không cưới được Mộ Dung Tuyết, mà còn làm cho gia gia mất mạng, bản thân Tôn Chí Thượng cũng bị Lý Phong phế bỏ đan điền.

Hôm qua sau khi Tôn Chí Thượng mang thi thể Tôn Hi Tường về nhà, đã gây nên chấn động không nhỏ.

Đêm hôm đó, Tôn Hi Nghĩa liền gọi điện thoại cho hai huynh đệ Tần Kế Nghiệp, thỉnh cầu bọn họ giúp mình báo thù.

"Có vẻ như ngươi rất đắc ý?" Lý Phong nhìn Tôn Hi Nghĩa, cười lạnh nói.

Tôn Hi Nghĩa sững sờ.

Lý Phong tiếp tục cười lạnh nói: "Ngươi không cảm thấy mưu kế của đại ca ngươi và tên họ Tần này rất ngu sao?"

Tôn Hi Nghĩa không nói lời nào, sắc mặt biến thành âm trầm .

Ngay từ đầu có chút đắc ý, vì mưu kế này đúng là rất tốt, người bình thường không thể nào nghĩ ra, cho dù nghĩ ra được cũng

không làm được.

Nhưng bây giờ hắn mới phát hiện hành động của mình hơi ngu, cho dù mưu kế tốt cũng thì phải thành công mới là mưu kế hay, đại ca hắn bây giờ đã mất mạng, Tôn Chí Thượng thì bị phế bỏ đan điền, lần này coi như thất bại triệt để .

Vậy hắn còn đắc ý con mẹ gì nữa!

Lúc này Lý Phong lại đùa cợt nói: "Bây giờ lại cảm thấy mình rất ngu sao?"

Nghe câu này, Tôn Hi Nghĩa liền nổi giận: "Ngươi cho rằng ngươi có thể chiến thắng ta đại ca, thì có thể thắng ta và hai vị Tần huynh sao? Đừng ngu ngốc nữa, hôm qua ngươi có thể thắng là bởi vì ngươi sử dụng bí kỹ! Mà người dùng bí kỹ sẽ có thời kỳ suy yếu !"

"Bây giờ cách hôm qua chưa đến 24 giờ, chắc chắn ngươi vẫn còn đang trong thời kỳ suy yếu, không chỉ không thể sử dụng bí kỹ , mà cảnh giới cũng sẽ hạ xuống, chúng ta lại là 3 đánh 1, hôm nay ngươi đã chắc chắn phải chết !"

Chương 613. Nhanh như một đạo thiểm điện

Chương 576: Nhanh như một đạo thiểm điện

Đúng như Tôn Hi Nghĩa nói , bất kỳ loại bí kỹ nào cũng có thời kỳ suy yếu.

Loại cao cấp thì ngắn hơn một chút, cảnh giới không bị hạ xuống quá nhiều, nhưng dù cao cấp tới đâu cũng sẽ không ít hơn 24 giờ, cảnh giới cũng sẽ hạ xuống một tiểu giai .

Nếu không phải sau khi về nhà Tôn Chí Thượng nói Lý Phong vô cùng đáng sợ, thì Tôn Hi Nghĩa đã một mình giết đến tận cửa, cần gì phải bỏ ra giá lớn mời hai huynh đệ Tần gia?

Bây giờ bọn hắn có ba người, hai trong đó là Thánh cấp trung kỳ, một là Thánh cấp sơ kỳ, tất cả đều đang ở trạng thái toàn thịnh, nếu giao thủ ai thắng ai thua còn phải suy nghĩ sao? Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng có thể biết được Lý Phong chắc chắn thất bại!

Rất rõ ràng, bọn người Mộ Dung Hòa Nhạc cũng biết được kết quả này, mà một khi Lý Phong thua, thì bọn họ sẽ thế nào?

Những người khác thì không biết, nhưng Mộ Dung Tuyết sẽ vô cùng thê thảm, Tần Thừa Nghiệp cũng đã nói hắn muốn làm nhục Mộ Dung Tuyết . . .

Có điều bây giờ nói gì cũng đã muộn, Tôn Hi Tường chết, Tôn Chí Thượng bị phế đan điền, bọn họ và Tôn Hi Nghĩa đã trở thành kẻ thù không đội trời chung, bọn họ chỉ có thể cầu khẩn có kỳ tích phát sinh. . .

Mặt Lý Phong không có chút sợ hãi nào, ngay cả lông mày cũng không thèm nhíu một cái.

Bí kỹ? Thời kì suy yếu? Ha ha, với hắn, mấy cái này căn bản không tồn tại. . .

"Mộ Dung gia gia, không phải ngươi nói Tôn gia có hai cường giả Thánh cấp, một tên là Thánh cấp trung kì, một tên là Thánh cấp sơ kỳ sao ? Tại sao Tôn lão cẩu này cũng là Thánh cấp trung kỳ?"

Lý Phong hỏi.

"Ta. . . Ta cũng không biết ." Mộ Dung Hòa Nhạc lộ vẻ khó hiểu nói: "Tin tức này là chính miệng Tôn Hi Tường nói cho ta biết, có khi nào Tôn Hi Nghĩa vừa mới đột phá không ?"

Tôn Hi Nghĩa ngửa mặt lên trời cười ha hả: "Mộ Dung lão cẩu, đầu óc ngươi vẫn còn dùng được, không sai, đúng là ta vừa mới đột phá! Nói đến việc này, ta còn phải cám ơn các ngươi."

Tôn Hi Nghĩa cười lạnh một tiếng, nói : "Ta bị kẹt ở Thánh cấp sơ kỳ đã nhiều năm, không thể tiến thêm."

"Nhưng hôm qua khi biết được đại ca bỏ mình, Chí Thượng bị phế đan diền, ta nổi giận đùng đùng, phá nát bình cảnh Thánh cấp trung kỳ ! Do vậy đột phá thành công!"

Cảnh giới võ đạo càng cao thì càng khó đột phá, không chỉ cần có thiên phú, mà còn phải có chút may mắn, một số người thiên phú rất cao, nhưng vẫn kẹt cả đời lại một cảnh giới, không thể tiến thêm.

Tôn Hi Nghĩa lần này đột phá Thánh cấp trung kỳ cũng là nhờ vào chút may mắn, nếu hắn không nghe việc đại ca hắn bỏ mình, thì không biết đến bao giờ hắn mới thành công đột phá.

Đúng là tạo hóa trêu ngươi.

"Vậy là. . . Việc đại ca ngươi chết thực ra là chuyện tốt, đúng không?" Sắc mặt Lý Phong lộ vẻ quái dị nói .

Tôn Hi Nghĩa: "? ? ?"

Vốn hắn không suy nghĩ như vậy, nhưng Lý Phong nói ra, làm

hắn đột nhiên cảm thấy rất có đạo lý. ..

Nhưng ngay sau đó Tôn Hi Nghĩa đã kịp phản ứng lại, lạnh giọng nói : "Đúng là một tên tiểu tử miệng lưỡi bén nhọn, đại ca ta đã chết, vậy mà ngươi còn muốn phá hư tình cảm của hai huynh đệ chúng ta !"

"Đủ rồi Tôn huynh, đừng nói nhảm với tiểu tử này , ra tay tiêu diệt hắn đi!"

Tần Thừa Nghiệp nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Tuyết , càng nhìn hắn càng không kịp chờ đợi, cho nên hắn làm gì còn tâm tư nghe Tôn Hi Nghĩa nói nhảm.

"Được!" Tôn Hi Nghĩa cũng phát hiện mình nói hơi nhiều.

"Tiểu tử, ráng giữ răng miệng của ngươi cho tốt, lúc xuống địa ngục còn có thể hàn huyên với Diêm Vương !"

Nói xong, Tôn Hi Nghĩa lao về phía Lý Phong.

"Lý Phong cẩn thận!" Mộ Dung Tuyết chỉ kịp nói ra câu này, thì đã bị cha nàng hướng đẩy ra phía sau.

Mộ Dung Hòa Nhạc cũng kéo Viên Trân, La Thải Bình vào bên trong.

Cường giả Thánh cấp giao thủ không phải chuyện đùa , bọn họ nên tránh càng xa càng tốt.

Hai huynh đệ Tần Thừa Cơ và Tần Thừa Nghiệp nhìn nhau cười một tiếng, một trái một phải vây công Lý Phong .

"Tôn huynh, ngươi cứ yên tâm báo thù, hai huynh đệ chúng ta sẽ trợ trận cho ngươi ."

"Đừng để bọn ta thất vọng, ta còn muốn giữ sức để làm thịt Mộ Dung Tuyết, ha ha ha."

Khuôn mặt Mộ Dung Tuyết lại trở nên trắng bệch hơn mấy phần, nàng không dám tưởng tượng nếu Lý Phong bị thua thì mình sẽ có hậu quả gì , nếu chuyện này thật sự xảy ra, nàng sẽ tự sát,

không cho Tần Thừa Nghiệp cơ hội nào!

Đối mặt với sự vây công của ba người, Lý Phong lại rất bình tĩnh: "Nghĩ rằng ba đánh một thì chắc chắn sẽ thắng? Ngu ngốc!"

Nói xong, Lý Phong dùng hết tất cả át chủ bài !

"Cuồng bạo!"

"Bạo tẩu!"

"Vầng sáng vô địch!"

"Đồng Hồ Cát !"

"Oanh" "Oanh "

Sau hai tiếng lanh lảnh vang lên, khí tức trên thân thể Lý Phong liên tiếp tăng vọt, tiến sát tới Thánh cấp hậu kỳ !

Cùng lúc đó, một vầng kim quang hiện lên trên người Lý Phong !

Sự biến hóa này làm cho đám người Mộ Dung Hòa Nhạc ngây người, nhưng kinh ngạc nhất vẫn là ba người Tôn Hi Nghĩa !

"Đáng chết, tại sao khí tức của ngươi . . ."

"Tại sao hắn có thể sử dụng bí. . ."

"Cảnh giới của hắn không bị giảm xuống, chúng ta bị. . ."

Trước đó Tôn Hi Nghĩa còn nói chắc như đinh đóng cột rằng Lý Phong đang ở trong thời kỳ suy yếu, vậy mà kết quả lại là Lý Phong không chỉ không bị suy yếu, ngược lại khí tức còn cường thịnh đến đáng sợ, mạnh hơn bọn hắn mấy phần.

Vấn đề này không còn là mất mặt nữa, mà đã trở thành sự khủng hoảng!

Trong lúc ba người đang kinh hô, Lý Phong đã dùng Tiên Tung Bộ, lắc mình một cái biến mất khỏi chỗ cũ, khi xuất hiện lại thì đã đứng ở trước mặt Tôn Hi Nghĩa.

"Càn Khôn Nhất Quyền!"

Thời điểm Lý Phong đánh ra một quyền này, lời nói của ba người Tôn Hi Nghĩa còn chưa phát ra toàn bộ, Tôn Hi Nghĩa không dám nói hết lời, vội vàng đưa tay lên để ngăn cản.

Có điều tốc độ của Lý Phong giống như tia chớp, tay phải hắn còn chưa kịp nâng lên thì nắm đấm của Lý Phong đã đánh vào mặt hắn !

"Oanh!"

Giống như là búa đập dưa hấu, đầu của Tôn Hi Nghĩa nổ tung tóe tại chỗ !

Hai huynh đệ Tần gia đứng kế bên cảm thấy lông tơ toàn thân dựng đứng, vội vàng lùi về phía sau .

Mẹ nó, tên tiểu tử này có tốc độ quá nhanh, giống như là sấm sét vậy.

Theo cảm giác của bọn họ, thì tốc độ của Lý Phong đã vượt qua Thánh cấp trung kỳ, gần vô hạn với Thánh cấp hậu kỳ , nhanh đến mức làm bọn họ không có năng lực phản kháng!

Nếu như ban nãy Lý Phong công kích hai người bọn họ, thì kết quả của bọn họ sẽ không khác gì Tôn Hi Nghĩa !

Trong lúc hai huynh đệ Tần gia sợ hãi, thì một thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt Tần Thừa Cơ .

Chương 614. Gấp mười lần nhanh chi uy

Chương 577: Gấp mười lần nhanh chi uy

Trong chớp nhoáng này, Tần Thừa Cơ sợ vãi cả linh hồn!

Có Tôn Hi Nghĩa làm vết xe đổ, nên Tần Thừa Cơ không dám đưa tay ra cản, mà tiếp tục lui nhanh về sau.

Trong lúc lui về sau, Tần Thừa Cơ định sử dụng bí kỹ để cưỡng ép tăng chiến lực lên, cứng đối cứng với Lý Phong.

Tần Thừa Nghiệp không dám xem thường, cũng định sử dụng bí kỹ tăng lên chiến lực để giúp đại ca hắn.

Có điều tuy Tần Thừa Cơ phản ứng nhanh, nhưng tốc độ của Lý Phong lại càng nhanh hơn, trong lúc hắn lui về sau, Lý Phong đã đánh một quyền vào mặt hắn.

Do ảnh hưởng của Đồng Hồ Cát, một giây của Tần Thừa Cơ là 10 giây đối với Lý Phong, nói một cách khác, tốc độ của Lý Phong đã tăng lên gấp mười lần!

Cường giả cùng cấp bậc, thì tốc độ thường không kém nhau bao nhiêu, nhưng bây giờ tốc độ của Lý Phong đột nhiên tăng gấp mười lần, lại có sát chiêu khủng bố là《 Càn Khôn Nhất Quyền 》, cho nên kết quả chỉ có một. . .

"Càn Khôn Nhất Quyền!"

Tần Thừa Cơ đang lui lại, nắm đấm của Lý Phong đã đánh vào đầu Tần Thừa Cơ!

"Phanh "

Giống như Tôn Hi Nghĩa, đầu của Tần Thừa Cơ nổ tung tại chỗ!

"Đại ca!"

Tần Thừa Nghiệp vừa mới sử dụng bí kỹ, cảnh giới vừa từ Thánh cấp sơ kỳ tăng lên thành Thánh cấp trung kỳ thì thấy cảnh này, con ngươi hắn như muốn nứt toác ra.

"Lý Phong, ta muốn giết ngươi!"

Tần Thừa Nghiệp gào rú một tiếng, sau đó quay người lao thẳng ra bên ngoài.

Hình ảnh này làm cho đám người Mộ Dung Hòa Nhạc sững sờ!

Con mẹ nó . . Ngoài miệng thì hô hào muốn giết Lý Phong, nhưng chớp mắt một cái đã quay đầu bỏ chạy?

Sự chuyển biến này cũng làm Lý Phong ngây người, nhưng ngay sau đó hắn đã lấy lại tinh thần: "Ngươi không chỉ yếu đuối, mà còn vô sỉ, đại ca ngươi chết trước mặt ngươi mà không nghĩ đến việc báo thù, loại người như ngươi sống chỉ tổ chật đất."

Vì để mọi người nghe rõ, Lý Phong cố tình nói chậm lại.

Lời nói của Lý Phong chẳng những không làm Tần Thừa Nghiệp nổi giận, mà còn mừng rỡ trong lòng, đồng thời thầm mắng Lý Phong ngu ngốc .

Lý Phong mạnh như vậy, một quyền giết sống Thánh cấp trung kỳ, Tần Thừa Nghiệp không có lòng tin chiến thắng Lý Phong, thời điểm này không chạy còn chờ đến khi nào?

Chỉ vì muốn nói mấy câu hung ác lại để hắn chạy thoát, đây không phải ngu ngốc thì là cái gì?

Mộ Dung Hòa Nhạc nôn nóng đến mức dậm chân.

Cơ hội tốt như vậy mà sao Lý Phong không tranh thủ tiêu diệt Tần Thừa Nghiệp?

Nếu Tần Thừa Nghiệp trốn thoát, lần sau khi trở lại báo thù, biết đâu sẽ là sáu tên cường giả Thánh cấp, thậm chí là cường giả Chí Tôn cảnh.

Trên Thánh cấp là Chí Tôn cảnh, đây cũng là cảnh giới tối cao mọi người trên thế giới này biết đến.

Toàn bộ Trung Quốc, cường giả Chí Tôn chỉ tồn tại trong tứ đại cổ võ thế gia đỉnh cấp và Long Hồn, ngoài ra còn có Chí Tôn ẩn thế không thì hắn không biết, cũng không có tư cách để biết.

Tóm lại, một khi cường giả Chí Tôn cảnh đến đây, dù Lý Phong yêu nghiệt cỡ nào thì cũng chỉ có thể chờ chết!

Lúc Lý Phong vừa nói xong, Tần Thừa Nghiệp đã chạy ra đến cửa lớn biệt thự, cũng tương đương sáu bảy mươi mét.

Chỉ cần cho Tần Thừa Nghiệp thêm một chút thời gian, là hắn có thể cao chạy xa bay, tuy tốc độ của Lý Phong rất nhanh, nhưng chẳng qua chỉ là tốc độ bùng nổ trong thoáng chốc, so về chạy bền thì Tần Thừa Nghiệp cho rằng Lý Phong không thể nào bằng được hắn!

Ngay lúc Tần Thừa Nghiệp đang mừng thầm, Lý Phong đột nhiên phóng lên phía trước một bước.

Chỉ một bước, vậy mà khoảng cách 100m đã bị Lý Phong nhẹ nhõm vượt qua, chớp mắt sau đã xuất hiện ở trước mặt Tần Thừa Nghiệp.

"Con lợn gợi tình?!"

Tần Thừa Nghiệp sững sờ!

Lão tử vừa dẫn trước ngươi sáu bảy mươi mét, tại sao ngươi có thể đột nhiên xuất hiện trước mặt ta, con mẹ nó không lẽ ngươi biết thuấn di? !

(thuấn di:dịch chuyển tức thời)

Trong lúc Tần Thừa Nghiệp còn đang sững sờ, Lý Phong đã giơ tay bóp lấy cổ hắn, không cho chút cơ hội phản kháng nào!

Tần Thừa Nghiệp giật mình, đưa tay đánh một quyền vào ngực Lý Phong.

Đây là chiến thuật lấy mạng đổi mạng, Tần Thừa Nghiệp muốn dùng cách này để ép Lý Phong buông tay, nhưng có một điều Tần Thừa Nghiệp không đoán được, đó là Lý Phong không đỡ đòn, cũng không dùng lực bóp gãy cổ hắn.

"Chẳng lẽ não Lý Phong bị chập mạch?"

Ý nghĩ này mới xẹt qua trong đầu Tần Thừa Nghiệp, thì nắm đấm của hắn đã đánh vào ngực Lý Phong.

"Ầm "

Một tiếng trầm đục vang lên!

Trong lòng Tần Thừa Nghiệp vui mừng đến phát điên!

Hắn đã dốc toàn lực vào một quyền này, dù chiến lực Lý Phong mạnh hơn hắn, thì Lý Phong nhất định cũng sẽ trọng thương.

Nhưng mà chỉ một cái chớp mắt sau đó, Tần Thừa Nghiệp đã phát hiện có gì đó không đúng, xương ngực Lý Phong vẫn chưa lõmv ào, thậm chí ngay cả y phục đang mặc cũng không có tổn hại gì!

"Tại sao có thể như vậy?"

Tần Thừa Nghiệp không hiểu nổi, vì sao hắn đánh một quyền toàn lực mà không làm cho Lý Phong gặp chút xíu thương tổn nào? Con mẹ nó cái này không khoa học a!

Cùng lúc này, Lý Phong lại phóng ra một bước nữa, một cái chớp mắt tiếp theo, Lý Phong đã mang Tần Thừa Nghiệp trở lại biệt thự.

"Ngươi. . . Ngươi muốn làm gì?"

Tần Thừa Nghiệp hoảng sợ.

Giờ phút này trong mắt Tần Thừa Nghiệp, Lý Phong không còn là người, mà là một con mãnh thú thượng cổ.

Trên người Lý Phong có quá nhiều chuyện bất hợp lý!

Lý Phong nhếch miệng, sau đó đánh ra một quyền: "Càn Khôn Nhất Quyền."

Tần Thừa Nghiệp đã sớm đề phòng Lý Phong, nhưn thời hạn hiệu lực 10 giây của Đồng Hồ Cát vẫn chưa kết thúc, tốc độ của Lý Phong vẫn nhanh gấp mười lần bình thường.

Tần Thừa Nghiệp vừa định ngăn cản, thì nắm đấm của Lý Phong đã đánh vào đầu hắn.

"Oanh "

Dưa hấu nổ tung. . .

Trong phòng khách, năm người Mộ Dung Hòa Nhạc giật giật khóe miệng, khuôn mặt đầy sững sờ, ngay cả Tiểu Thiên Hậu Mộ Dung Tuyết cũng không ngoại lệ.

Lúc đầu những lời nói của Tôn Hi Nghĩa đã làm cho bọn người Mộ Dung Hòa Nhạc tuyệt vọng, bọn họ nghĩ lần này Lý Phong chắc chắn sẽ thảm bại, bọn họ cũng sẽ lọt vào địa ngục.

Kết quả. . .

Từ lúc bắt đầu đến bây giờ mới trôi qua tám giây ! Mà Lý Phong đã dùng sức một mình đánh chết ba cường giả nhập Thánh cấp, ba cái đầu người tan nát.

Trong lúc năm người Mộ Dung Hòa Nhạc còn đang sững sờ thì một tiếng động cơ từ đằng xa truyền đến.

Rất nhanh sau đó, một chiếc Bentley Mushang đã chạy đến cửa biệt thự, sau khi dừng hẳn, Mộ Dung Hòa Trùng và ba người trẻ tuổi đi xuống xe, chạy vào biệt thự.

Lúc bọn hắn nhìn thấy ba cái thi thể không đầu trong biệt thự, lập tức cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng, ngay sau đó, ba người trẻ tuổi kia nhìn thấy Lý Phong đang đứng ngạo nghễ.

Đầu tiên bọn họ xoa xoa con mắt, sợ mình nhìn lầm, sau đó ba người cùng nhau mở miệng kêu lên: "Lý. . . Lý thiếu? !"

Lý Phong lúc này mới quay đầu nhìn về phía bọn họ, sau khi nhận ra ba người là ai, thì mặt hắn lộ vẻ quái dị hỏi: "Là các ngươi sao ?"

Ba người này trước kia đã từng bị Lý Phong hung hăng trừng trị một phen -- ba huynh đệ Mộ Dung Sơn!

Chương 615. Phụ thuộc quan hệ

Chương 578: Phụ thuộc quan hệ

Mộ Dung Hòa Nhạc sững sờ, Mộ Dung Vũ Trí, Mộ Dung Tuyết cũng sững sờ.

Ba huynh đệ Mộ Dung Sơn nhận ra Lý Phong, hơn nữa nhìn bộ dáng có vẻ rất kính nể Lý Phong, chuyện này là sao?

Mộ Dung Hòa Trùng nghi hoặc hỏi: "A Sơn A Hải A Triệt, các ngươi biết hắn?"

Cứu Vãn Nữ Thần Hệ Thống Trailer

Sắc mặt ba huynh đệ Mộ Dung Sơn lộ vẻ phức tạp: "Cha, vị này là Lý thiếu, ông chủ của Osvili. . ."

Vốn dĩ hắn muốn nói ra những thân phận khác của Lý Phong như là thành viên Long Hồn, thiên tài võ đạo của Vương Tôn gia.

Nhưng hắn sợ Lý Phong đang muốn giấu diếm thân phận, nên không dám nhiều lời.

"Ông chủ của Osvili, vậy hắn cũng là ông chủ của Tiểu Tuyết?"

Tuy khá ngạc nhiên về lí do Lý Phong đến nhà lão tam, nhưng Mộ Dung Hòa Trùng cũng là cường giả Siêu Phàm trung kỳ, nên phú hào bình thường hắn không bao giờ để vào mắt.

Cho nên sau khi Mộ Dung Sơn giới thiệu về Lý Phong, Mộ Dung Hòa Trùng chỉ "à" một tiếng, chứ không chủ động chào hỏi Lý Phong.

"Lão tam, có chuyện gì vậy?"

Mộ Dung Hòa Trùng chỉ vào ba bộ thi thể không đầu trên mặt

đất, trầm giọng hỏi.

Mộ Dung Hòa Trùng đã từng giết người, còn không chỉ một, nên khi đối mặt với ba bộ thi thể không đầu, hắn nhanh chóng khôi phục trấn định.

"Cái này. . . Ai, nói ra rất dài dòng."

Mộ Dung Hòa Nhạc đi ra từ trong phòng khách, chậm rãi nói: " Ba bộ thi thể này theo thứ tự là Tôn Hi Nghĩa, Tần Thừa Cơ, Tần Thừa Nghiệp."

Mộ Dung Hòa Trùng: "? ? ?"

Nếu như hắn không nghe lầm thì ba người này là cường giả Thánh cấp của Tôn gia và Tần gia?

Với thân phận và địa vị như Mộ Dung Hòa Trùng, tất nhiên là không đủ tư cách để gặp được ba người Tôn Hi Nghĩa, nhưng mà đại danh của ba người Tôn Hi Nghĩa thì hắn nhất định đã nghe nói.

Có điều tại sao ba vị đại nhân vật kia lại nằm phơi thây nơi này? Ai giết bọn họ?

Mẹ nó, nhất định là lão tam đang đùa với hắn ! Nhất định là như vậy!

Đúng lúc này, lại có tiếng động cơ vang lên từ đằng xa, ngay sau đó một chiếc Rolls-Royce Phantom đi đến trước cửa biệt thự.

Sau khi dừng hẳn, thì cả nhà Mộ Dung Hòa Phong xuống xe.

"Đại ca!"

Mộ Dung Hòa Trùng đè sự nghi ngờ trong lòng xuống, định mang ba người cháu trai ra chào hỏi Mộ Dung Hòa Phong.

Nhưng mà đi được nửa đường, Mộ Dung Hòa Trùng đột nhiên phát hiện chỗ bất hợp lý.

Tại sao đại ca lại suy yếu như vậy, không chỉ đại ca, mà hai

người còn lại cũng suy yếu, không còn uy thế như trước.

Sắc mặt Mộ Dung Hòa Phong lộ vẻ phức tạp nhìn Mộ Dung Hòa Trùng: "Lão nhị, các ngươi tới rồi."

Thấy thế, Mộ Dung Hòa Trùng càng nghi ngờ hơn, trước kia lúc hắn chào hỏi, đại ca chỉ vểnh mũi lên trời "Ừm" một tiếng, chưa bao giờ khách khí như vậy.

Đại ca bị làm sao vậy?

Mộ Dung Hòa Phong thấy được sự nghi ngờ trên mặt lão nhị, trong lòng thầm có cảm giác chua xót.

Sức mạnh quyết định tất cả, bây giờ hắn bị phế bỏ đan điền, trở thành một phế nhân, nào dám cao ngạo trước mặt một cường giả Siêu Phàm trung kỳ?

Có điều Mộ Dung Hòa Phong cũng không có mặt mũi nào để giải thích, sau khi chào hỏi lại lão tam, hắn liếc mắt nhìn vào trong biệt thự, thấy được ba bộ thi thể không đầu, ngay sau đó liền sững sờ tại chỗ.

"Đại ca, lão tam nói đây là thi thể của ba người Tôn Hi Nghĩa, Tần Thừa Cơ, Tần Thừa Nghiệp, ngươi có tin không? Ta không tin."

Mộ Dung Hòa Trùng lắc đầu, mặt hiện vẻ trào phúng.

Rất rõ ràng, Mộ Dung Hòa Trùng không tin lời Mộ Dung Hòa Nhạc nói, thậm chí hắn còn coi đây là trò cười.

Mộ Dung Hòa Phong chấn động.

Hôm qua Lý Phong đánh chết Tôn Hi Tường, hôm nay hắn tiếp tục đánh chết Tôn Hi Nghĩa, Tần Thừa Cơ, Tần Thừa Nghiệp ? Hung tàn tới vậy sao ?

"Đại ca, ngươi tin sao ?"

Mộ Dung Hòa Trùng không phải người ngu, hắn đã nhìn ra biểu lộ dị thường của Mộ Dung Hòa Phong.

Mộ Dung Hòa Phong thở dài, gật đầu nói: "Tin, bởi vì hôm qua ta tận mắt thấy Lý thiếu dùng một quyền đánh nổ đầu Tôn Hi Tường."

Nghe xong câu này, Mộ Dung Hà Trùng ngây ra như phỗng!

Hắn có thể không tin lời của lão tam nói, nhưng nhất định tin lời của đại ca.

Đám người Mộ Dung Vũ liếc nhau, nhìn rõ sự tuyệt vọng trong mắt đối phương.

Sau khi bị Lý Phong phế bỏ đan điền, bọn họ nằm mơ cũng muốn báo thù rửa hận, nhưng hôm nay Lý Phong lại đánh nổ đầu ba cường giả Thánh cấp, sức chiến đấu kinh khủng như thế làm bọn hắn triệt để tuyệt vọng.

Trong lúc mọi người còn đang trầm mặc, thì Mộ Dung Hòa Nhạc bất chợt nói: "Tiểu Lý, tuy chiến lực của ngươi mạnh mẽ, nhưng việc tiêu diệt cường giả Thánh cấp của hai nhà Tôn, Tần không phải là chuyện đùa."

Lông mày Lý Phong nhướng lên: "Tại sao?"

Hắn không hiểu ý của Mộ Dung Hòa Nhạc, bốn người mạnh nhất của cả hai nhà đều đã bị hắn tiêu diệt, chỉ còn lại một tên thì là cái đinh gì?

Bọn người Mộ Dung Hòa Phong cũng sững sờ, nhưng sau đó chợt hiểu ra.

Rất nhiều cổ võ thế gia tồn tại được là nhờ quan hệ phụ thuộc, hắn đã sớm nghe nói Tần gia và Vương Tôn gia có liên quan với nhau, có khả năng Tần gia đang phụ thuộc vào Vương Tôn gia.

Bây giờ hai người mạnh nhất của Tần gia đều bị Lý Phong diệt, làm sao Tần gia cam tâm bỏ qua? Cho dù chỉ còn lại một cường giả Thánh cấp, nhưng hắn vẫn có thể cầu viện Vương Tôn gia !

Một khi Vương Tôn gia xuất thủ, dù Lý Phong yêu nghiệt vô song,, thì khi gặp phải Chí Tôn cảnh do Vương Tôn gia gửi tới, Lý Phong nhất định sẽ bị đánh thành thịt vụn.

Đến lúc đó, thù của bọn họ cũng coi như báo được!

"Tiểu Lý, có lẽ ngươi không biết một chuyện, thật ra thì Tần gia không đáng sợ, đáng sợ là Vương Tôn gia sau lưng Tần gia. . ."

Mộ Dung Hòa Nhạc giải thích một lượt cho Lý Phong.

Sau khi nghe việc Tần gia có thể sẽ đi cầu viện Vương Tôn gia, sắc mặt Lý Phong và ba người Mộ Dung Sơn trở nên quái dị.

Vốn dĩ Mộ Dung Tuyết cho rằng mọi việc đã được giải quyết triệt để, ai ngờ lại nhảy ra một con quái vật khủng khiếp mạnh gấp ngàn lần hai nhà Tôn, Tần,

Khuôn mặt nàng trở nên trắng bệch, trong đầu không nghĩ được gì.

Ba người Mộ Dung Hòa Phong ngoài mặt thì sầu khổ, trong lòng lại vui vẻ muốn nở hoa, để xem lần này Lý Phong phách lối thế nào được!

"Aiz, lão tam, ngươi không nên để Lý thiếu động thủ trong nhà của ngươi, lần này Mộ Dung gia chúng ta gặp đại nạn rồi!"

Hắn biết Lý Phong cực kì khủng bố, cho nên không dám oán trách Lý Phong, chỉ có thể khiển trách lão tam Mộ Dung Hòa Nhạc.

Mộ Dung Hòa Nhạc nhíu mày, khó lòng phản bác.

Đúng lúc này, Mộ Dung Sơn nói ra: "Gia. . . Gia gia, Lý thiếu là thành viên Long Hồn, còn cha của Lý Thiếu là người của Vương Tôn gia, cho dù Tần gia thật sự phụ thuộc Vương Tôn gia thì Vương Tôn gia cũng sẽ không vì chuyện hai huynh đệ Tần Thừa Cơ mà tìm Lý thiếu để gây phiền phức."

Mộ Dung Hòa Trùng: "? ? ?"

Mộ Dung Hòa Phong: "? ? ?"

Mộ Dung Hòa Nhạc: "? ? ?"

Người khác: "? ? ?"

Chương 616. Thúc cưới

Chương 579: Thúc cưới

Cái gì. . . Không phải Lý Phong là ông chủ của Osvili sao, tại sao lại là thành viên của Long Hồn rồi?

Lý Phong là thành viên của Long Hồn thì cũng thôi đi, vậy mà còn có huyết mạch của Vương Tôn gia?!

Nếu đây không phải là cháu trai hắn, thì Mộ Dung Hòa Trùng đã tát tới tấp 300 cái, mỗi cái tát sẽ hỏi một câu "Óc ngươi bị nước đổ vào rồi à ?"

Cứu Văn Nữ Thần Hệ Thống Trailer

"Lý thiếu, ta nói ra thân phận ngài, ngài sẽ không để tâm chứ?"

Bây giờ Mộ Dung Sơn lại trở nên khẩn trương.

Sau một hồi quan sát, thì Mộ Dung Sơn đã biết được Lý Phong chưa nói thân phận cho Mộ Dung Hòa Nhạc biết.

Tất cả mọi người nhìn về phía Lý Phong, đợi câu trả lời của hắn.

Lý Phong nhíu mày: "Không sao, dù sao sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ biết, bất quá ta muốn nhắc nhở ngươi một chút, ta không có quan hệ gì với Vương Tôn gia, Vương Tôn gia muốn ta quay trở lại gia phả, nhưng ta không muốn trở về."

Lý Phong có thể sử dụng tất cả những thứ mang đến lợi ích cho mình, nhưng hắn sẽ không chủ động nhắc đến quan hệ của mình và Vương Tôn gia.

Cho dù có người chỉ ra, hắn cũng sẽ không thừa nhận mình có quan hệ với Vương Tôn gia, còn người khác nghĩ như thế nào . . Thì hắn không thèm quản.

Ba huynh đệ Mộ Dung Hòa Phong càng sững sờ hơn!

Không có quan hệ gì với Vương Tôn gia? Là Vương Tôn gia đơn phương muốn Lý Phong trở về? Những lời này quá càn rỡ!

Bất quá bọn hắn nghĩ lại, với thiên phú của Lý Phong, chắc chắn Vương Tôn gia ước gì Lý Phong đồng ý trở về.

Mà Lý Phong cũng không phủ nhận mình có huyết mạch của Vương Tôn gia, như vậy là Mộ Dung Sơn không nói láo.

Chiến lực vượt xa cường giả Thánh cấp trung kỳ, là thành viên của Long Hồn, lại có huyết mạch của Vương Tôn gia, Lý Phong đúng là nghịch thiên!

Nếu sớm biết Lý Phong có những thân phận này, đừng nói là Mộ Dung Hòa Phong, ngay cả Tôn Hi Tường cũng không dám làm Lý Phong khó chịu!

Vậy là việc hai huynh đệ Tần Thừa Cơ chết sẽ không mang tới hậu quả gì, Vương Tôn gia sẽ không ra mặt thay Tần gia, Lý Phong an toàn, Mộ Dung Hòa Nhạc cũng an toàn!

Cả nhà Mộ Dung Hòa Nhạc cũng rất khiếp sợ, nhưng sau khi hết khiếp sợ thì lại cảm thấy hưng phấn.

Vốn dĩ bọn họ nghĩ Lý Phong có thực lực cường đại nhưng một thân một mình, ai ngờ bối cảnh của hắn lại khủng bố một cách bất hợp lý như vậy. Bây giờ chuyện trọng yếu là, nhất định phải nhanh chóng gả Tiểu Tuyết cho Lý Phong a, nhất định phải gả!

"A Sơn, sao ngươi không nói sớm, hại ta hiểu lầm Tam gia gia của ngươi."

Mộ Dung Hòa Trùng oán trách.

Khóe miệng Mộ Dung Sơn giật một cái, cười khổ: "Ta sợ Lý thiếu không thích. . ."

"Ừ Ừ, ngươi nói đúng, lần sau nhất định phải giữ mồm giữ miệng, nếu Lý thiếu chưa cho phép thì đừng nói lung tung."

Mộ Dung Hòa Trùng giáo huấn Mộ Dung Sơn một hồi, sau đó nhìn Mộ Dung Hòa Nhạc nói: "Tam đệ, vừa rồi ta trách oan ngươi,

mong tam đệ đừng để bugnj."

Nếu như là trước kia, không chỉ nói sai, dù là làm sai, hắn cũng không cần xin lỗi Mộ Dung Hòa Nhạc.

Cường giả không xin lỗi kẻ yếu, huống chi bối phận của hắn còn là anh trai của Mộ Dung Hòa Nhạc.

Nhưng tình thế bây giờ đã khác, tuy Mộ Dung Hòa Nhạc không nói gì, nhưng chỉ cần nhìn qua là Mộ Dung Hòa Trùng biết được Lý Phong và Mộ Dung Tuyết có quan hệ không đơn giản.

Đoán được điểm này, liền có thể giải thích lí do tại sao đại ca khách khí như thế—— đại ca cũng đang nịnh nọt lão tam a!

"Móa, lão tam đúng là sinh được một cháu gái tốt, Mộ Dung gia sắp đổi trời rồi."

Mộ Dung Hòa Trùng thầm nghĩ.

"Nhị ca nói quá lời, ngươi cũng chỉ là cân nhắc cho Mộ Dung gia chúng ta mà thôi, việc này ta có thể hiểu được."

"Đừng nói chuyện ngoài lề nữa, hôm nay ta mời đại ca, nhị ca đến chủ yếu là vì thương lượng việc chọn lựa gia chủ."

Thừa dịp uy thế của Lý Phong đang thịnh, Mộ Dung Hòa Nhạc định đi thẳng vào vấn đề.

Mộ Dung Hòa Trùng giật mình, sau đó nhìn về phía Mộ Dung Hòa Phong: "Đại ca, việc này ngươi đã sớm biết sao?"

Mộ Dung Hòa Phong có biết việc này hay không rất quan trọng, nếu đã biết mà còn tới nơi này, nghĩa là hắn đã ngầm thừa nhận mình sẽ nhường lại chức vị gia chủ.

Nếu như đại ca giống như hắn, cũng chỉ vừa mới biết được. . . Thì kết quả cũng sẽ như vậy, nhưng quá trình sẽ không rất gian nan, thậm chí có thể xuất hiện tình huống huynh đệ tương tàn.

"Ừm, ta đã biết từ hôm qua." Mộ Dung Hòa Phong gật đầu, cười một cách đắng chát.

"Hôm qua đã biết?" Mộ Dung Hòa Trùng nhíu mày, bây giờ hắn mới phát hiện hình như hắn đã bỏ lỡ một việc gì đó rất quan trọng.

Đúng lúc này, Mộ Dung Hòa Nhạc nói: "Ai, nhị ca, thực không dám giấu giếm, hôm qua mấy người nhà đại ca chọc giận Lý thiếu, bị Lý thiếu phế bỏ đan điền rồi."

Mộ Dung Hòa Trùng: "? ? ?"

Ba huynh đệ Mộ Dung Sơn: "? ? ?"

Lý Phong giết bốn người Tôn Hi Tường thì cũng thôi đi, tại sao cả người một nhà cũng đánh?

Nhưng nghĩ lại thì bọn họ cũng đoán được, ba người Mộ Dung Hòa Phong khẳng định là bất kính với Lý Phong, nên gặp hậu quả như vậy.

Khó trách hôm nay bọn người Mộ Dung Hòa Phong toàn thân uể oải không phấn chấn, thì ra đã bị phế đan điền. . .

"*Khục, nếu đã như vậy, thì đúng là đại ca không thích hợp làm gia chủ nữa, tam đệ sẽ trở thành tân gia chủ."

"Ta cũng nghĩ như nhị đệ, để tam đệ trở thành tân gia chủ đi." Mộ Dung Hòa Phong thở dài, bây giờ hắn là phế nhân, Lý Phong lại mạnh như vậy, tốt nhất là bỏ đi suy nghĩ báo thù, an phận làm người bình thường.

Chắc hẳn lão tam sẽ nể mặt thân tình mà bảo vệ bọn hắn bình an cả đời.

Tuy Mộ Dung Hòa Nhạc đã sớm nghĩ tới kết quả này, nhưng giờ phút này vẫn có chút hưng phấn.

Chức vị gia chủ của Mộ Dung gia a, trước kia hắn mơ cũng không dám mơ, bây giờ lại đạt được một cách dễ dàng, cuối cùng thì cũng có thể ngẩng đầu ưỡn ngực khi đi đường rồi!

Tuy hưng phấn, nhưng Mộ Dung Hòa Nhạc vẫn không mất lý trí, hắn biết tất cả chuyện này đều nhờ vào Lý Phong, bây giờ hắn chỉ

hy vọng Tiểu Tuyết và Lý Phong mau chóng kết hôn, như thế địa vị của hắn mới vững chắc được.

Tiếp theo, Mộ Dung Hòa Nhạc ra lệnh cho bốn ông cháu Mộ Dung Trùng thu thập hiện trường sạch sẽ, rồi ra lệnh tiễn khách.

"Tiểu Lý a, chắc ngươi cực khổ lắm khi phải giấu chúng ta nhiều điều như vậy."

Trong phòng khách, Mộ Dung Hòa Nhạc rót cho Lý Phong một ly trà, đồng thời cười nói.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái: "Chẳng qua là ta cảm thấy không cần phải nói mà thôi, nếu như vì vậy mà làm Mộ Dung gia gia tức giận, ta thật sự rất xin lỗi."

"Ai, Tiểu Lý ! Sao ngươi lại nói thế, ta sẽ không giận ngươi, ngươi là cháu rể tương lai của ta, chúng ta là người một nhà a." Mộ Dung Hòa Nhạc ngửa mặt lên trời cười một tiếng, sau đó quay đầu nhìn Mộ Dung Tuyết: "Tiểu Lý a, ngươi định khi nào thành hôn với Tiểu Tuyết?"

Lý Phong: "? ? ?"

Mộ Dung Tuyết: "? ? ?"

Chương 617. Trở về

Chương 580: Trở về

"Chúng ta dự định. . . Dự định. . . Tiểu Tuyết a, ngươi định bao giờ kết hôn? Ta nghe ngươi."

Lý Phong không ngừng nháy mắt với Mộ Dung Tuyết, hắn thật ra rất muốn kết hôn với nàng, nhưng phải chờ nàng đồng ý trước a.

Mộ Dung Tuyết khóc không ra nước mắt!

Nàng và Lý Phong chỉ là đóng giả người yêu, sao tự nhiên lại bị ép thành thật rồi?!

Xung quanh đó, đám người Mộ Dung Hòa Nhạc rất hài lòng với phản ứng của Lý Phong.

Gặp chuyện biết trưng cầu ý kiến nữ nhân, điều này nói rõ Lý Phong là một nam nhân yêu thương vợ con.

Tuy lý do bọn họ hi vọng Lý Phong cưới Tiểu Tuyết là vì thân phận, địa vị, võ lực của hắn, nhưng Lý Phong có thể yêu thương Tiểu Tuyết thì chẳng phải càng tốt hơn sao?

"Ta. . . Ta còn chưa nghĩ tới chuyện này."

Dưới cái nhìn soi mói của mọi người, Mộ Dung Tuyết ra vẻ xoắn xuýt nói.

"Cái này cần gì nghĩ nhiều, ta cảm thấy chọn ngày không bằng đụng ngày, hôm nay hai người các ngươi trực tiếp tới Cục dân chính đăng kí, sau đó chọn ngày lành tháng tốt tổ chức hôn lễ đi."

Mộ Dung Hòa Nhạc vung tay lên, nói.

Mộ Dung Tuyết: "? ? ?"

Bộ dáng của ta rất xấu sao? Ngươi gấp gáp gả ta ra ngoài như vậy làm gì?

Hơn nữa, ngươi vừa gặp Lý Phong, còn chưa hiểu gì nhiều, ngươi không sợ hắn có khuynh hướng bạo lực gia đình sao? Cường giả Thánh cấp a, nếu hắn thực sự muốn đánh, nàng còn không trở thành đống thịt nát?

Lý Phong mà biết được suy nghĩ trong lòng Mộ Dung Tuyết, khẳng định sẽ treo nàng lên đánh mông 69 cái, tiểu gia trước giờ nổi tiếng là nam nhân tốt, yêu thương ngươi còn không kịp, sao có thể đánh ngươi!

"Tiểu Tuyết a, ta cảm thấy gia gia ngươi nói chuyện rất có đạo lý."

Mộ Dung Vũ Trí tiếp lời, nói với La Thải Bình: "Thải Bình, ngươi lấy ra hộ khẩu, để hai đứa nhỏ tới Cục dân chính làm giấy chứng nhận kết hôn."

"Tốt!" La Thải Bình đứng dậy muốn đi lên lầu hai.

Lý Phong: ". . ."

Mộ Dung Tuyết: ". . ."

"Lý Phong, ngươi mau nói gì đi."

Mộ Dung Tuyết gấp gáp, nàng còn chưa nghĩ ra được cách đối mặt với tên Lý Phong siêu cấp lăng nhăng này, nếu thật sự làm giấy chứng nhận kết hôn, vậy chẳng phải là quá tiện nghi cho hắn?

"Khụ khụ." Lý Phong vội ho một tiếng, cười khổ nói: "Ách. . . Ta và Tiểu Tuyết còn chưa nghĩ tới chuyện kết hôn, hơn nữa. . . Ta không mang theo hộ khẩu a."

"Mộ Dung gia gia, các ngươi có thể cho ta cùng Tiểu Tuyết một chút thời gian, để chúng ta suy nghĩ thật kỹ vấn đề này không?"

Lời nói của Lý Phong tự nhiên là đủ trọng lượng, dù Mộ Dung Hòa Nhạc cảm thấy rất cấp bách, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu :

"Được rồi, sự tình người trẻ tuổi thế hệ trước như ta sẽ không động vào nữa, bất quá ta hi vọng ngươi có thể mau chóng cho Tiểu Tuyết một cái danh phận."

Hắn mượn nhờ uy thế của Lý Phong mới ngồi lên được chức gia chủ, một khi Lý Phong chia tay Tiểu Tuyết, để đại ca, nhị ca biết được, vậy hắn sẽ phải nhường lại chức gia chủ.

Đại ca bị phế, nhưng nhị ca vẫn là Siêu Phàm trung kỳ, hắn không thể bảo Lý Phong phế luôn đan điền của nhị ca a?

Không nói hắn có đủ nhẫn tâm không, Lý Phong đáp ứng hay từ chối đã là khó nói, hơn nữa một khi Mộ Dung gia gặp phải phiền phức, hắn còn cần nhị ca ra mặt giải quyết.

Cảnh giới của Lý Phong tuy đủ để chấn nhiếp kẻ có ý đồ xấu, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, mà hắn cũng không thể luôn luôn trông cậy vào Lý Phong.

Đây là điều Mộ Dung Hòa Nhạc cân nhắc rất lâu, chỉ cần Lý Phong cùng Tiểu Tuyết kết hôn, những vấn đề này đều sẽ được giải quyết dễ dàng.

"Mộ Dung gia gia yên tâm, chỉ cần Tiểu Tuyết nguyện ý, ta nhất định sẽ cưới nàng."

Lý Phong dùng ngữ khí nghiêm túc nói.

"Hắn đang nghiêm túc, hay chỉ là ứng phó qua loa người nhà của ta?"

Trái tim của Mộ Dung Tuyết không tự chủ được nhảy lên một cái, nghĩ thầm.

Đám người Mộ Dung Hòa Nhạc vừa ý gật gật đầu, bọn họ có thể nhìn ra Lý Phong không nói đối, bởi ngữ khí của hắn rất chân thành.

Tiểu Tuyết lần này tìm đúng người rồi!

Đột nhiên, thanh âm hệ thống nhắc nhở vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ 'Cứu vãn nữ thần Mộ Dung Tuyết (2)' hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 10 ngàn điểm kinh nghiệm, 1 triệu điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục."

"Rốt cục hoàn thành."

Lý Phong thầm thở dài, hôm qua giết Tôn Hi Tường, phế đan điền của Tôn Chí Thượng, nhiệm vụ lại không hoàn thành, quả thực là làm Lý Phong có chút lo lắng, hắn còn tưởng rằng muốn hoàn thành nhiệm vụ nhất định phải giết chết Tôn Chí Thượng.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: SS-

Điểm kinh nghiệm: 30500/ 100000

Điểm tích lũy: 7467000

Điểm chinh phục: 389

Kỹ năng: 《 Khôn Nguyên Công 》, 《 Càn Khôn Nhất Quyền 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng.

"Không biết tới lúc nào mới có thể thu hoạch được Phong Vũ Lâu. . ."

Nhìn nhiệm vụ đang chờ, Lý Phong liền nghĩ đến lần cưỡi ngựa điên cuồng với Tiêu Lăng Phi lúc trước.

"Trước tiên thu phục Tiêu Lăng Phi, như vậy mới có thể gián tiếp thu Phong Vũ Lâu vào trong túi, chỉ bất quá Tiêu Lăng Phi này căn bản là một con ngựa hoang, rất khó thuần phục."

Lý Phong trầm ngâm, tạm thời không nghĩ ra biện pháp nào hữu hiệu, chỉ đành tạm thời bỏ đó.

Lý Phong lại nói chuyện với đám người Mộ Dung Hòa Nhạc một hồi, cuối cùng lấy cớ công ty có việc, cáo từ rời đi.

Đám người Mộ Dung Hòa Nhạc tự nhiên cực lực giữ lại, bất quá bọn hắn thấy Lý Phong đã quyết định đi, liền để Mộ Dung Tuyết đi theo Lý Phong.

Đối với cái này Mộ Dung Tuyết đương nhiên sẽ không phản đối, thực ra nàng cũng không muốn tiếp tục ở nhà, miễn cho người trong nhà hỏi lung tung . . .

Trên đường tới sân bay...

Ngắn ngủi hai ngày, Lý Phong lấy khí thế nhanh như sấm sét giải quyết sạch sẽ phiền phức quấy nhiễu nàng rất lâu, nàng tự nhiên cảm kích Lý Phong.

Trừ cái đó ra, Mộ Dung Tuyết cũng phát hiện tình cảm của mình dành cho Lý Phong đã vượt quá giới hạn bạn bè.

Nhưng Lý Phong có quá nhiều bạn gái, làm Mộ Dung Tuyết không quyết tâm được. . .

"Cám ơn ngươi, nếu như không có ngươi, chỉ sợ ta đã phải gả cho Tôn Chí Thượng."

Mộ Dung Tuyết đè xuống suy nghĩ trong lòng, nói.

"Không cần cám ơn, ta cũng là vì giữ lại nhân tài ưu tú cho công ty mà." Lý Phong mở cửa xe hơi, cười nói.

Mộ Dung Tuyết hơi biến sắc, khẽ cắn môi nói: "Chỉ vì lý do này sao?"

Lý Phong lại giả vờ không nghe, bởi vì hắn cũng không biết trả lời như thế nào.

"Không có gì. . ." Mộ Dung Tuyết thở dài lắc đầu, nói: "Chuyện ngươi đáp ứng giúp ta ra album còn tính không?"

Lý Phong gật đầu: "Đương nhiên là tính, đợi trở về, ta liền viết ra chín bài ca còn lại."

Mộ Dung Tuyết: "? ? ?"

Nàng muốn những bài siêu phẩm, mà không phải đống âm nhạc rỗng tuếch, lời ca không có ý cảnh gì. Sao Lý Phong nói hời hợt như vậy?

"Hoài nghi thực lực của ta?" Lý Phong khẽ nhếch khóe miệng: "Yên tâm đi, chín bài ca còn lại đều có chất lượng xấp xỉ 《 Gặp mặt 》 , bảo đảm sẽ làm ngươi hài lòng."

Trừ sáng tác bài hát cho Mộ Dung Tuyết, phim của Beethoven cũng phải mau chóng đẩy mạnh.

"Trở về rồi nói tiếp!"

Nghĩ như vậy, Lý Phong dẫm mạnh chân ga, mau chóng lao tới sân bay.

Chương 618. Chính mình ngộ

Chương 581: Chính mình ngộ

Buổi tối, hai người lên máy bay quay lại Kinh Thành.

Không bị bọn người Mộ Dung Hòa Nhạc "giám sát", nên tối nay hai người không cần phải ở chung một gian phòng, Mộ Dung Tuyết quay về nhà thuê của nàng ở Kinh Thành, Lý Phong thì ở một khách sạn gần đó.

Nhân cơ hội này, Lý Phong tìm trong hệ thống chín ca khúc siêu phẩm cho Mộ Dung Tuyết, để sau này thu âm.

Cứu Vãn Nữ Thần Hệ Thống Trailer

Một bên khác, trong căn hộ cao cấp.

"Sao ta lại cảm thấy hơi là lạ?"

Rửa mặt xong, Mộ Dung Tuyết mặc váy ngủ nằm dài trên giường, cảm thấy có chút khó chịu, nhưng mà khó chịu chỗ nào thì nàng không nghĩ ra được.

Sau một hồi lâu, mắt Mộ Dung Tuyết vô tình liếc nhìn sàn nhà, lúc này nàng mới phát hiện, thì ra sau hai đêm ở chung một phòng, nàng đã có thói quen nhìn Lý Phong nằm trên sàn nhà.

"Nhất định là do hai ngày nay ngủ không ngon."

Mộ Dung Tuyết không muốn thừa nhận rằng mình nhớ Lý Phong, nên cố gắng tìm một cái cớ linh tinh.

Đúng là hai đêm vừa rồi nàng ngủ không được ngon, buổi tối có một người đàn ông nằm bên dưới sàn nhà thì làm sao ngủ ngon cho được, huống chi nàng còn có ý tứ với Lý Phong.

" Gọi điện thoại cho Hoàng Thụy tiên sinh trước đã."

Mộ Dung Tuyết nói thầm, lấy điện thoại di động ra.

Hoàng Thụy là nhạc sĩ nổi tiếng ở Hoa Hạ, ca khúc hắn sáng tác đã nâng tầm rất nhiều ca sĩ trở nên nổi tiếng, mà nữ ca sĩ thì chiếm đa số.

Mộ Dung Tuyết debut hai năm, bài hát chủ đề album trong hai năm nay đều do Hoàng Thụy sáng tác.

Có thể nói thành tựu hiện nay của Mộ Dung Tuyết không thể bỏ qua công lao của Hoàng Thụy.

Năm nay Mộ Dung Tuyết muốn ra album mới, vì thế nàng đã mời Hoàng Thụy sáng tác, Hoàng Thụy cũng đồng ý giúp Mộ Dung Tuyết, nhưng đã lâu không có động tĩnh.

Lý Phong nói muốn viết cho nàng mười bài hát, mà chất lượng của những bài này sẽ xấp xỉ 《 Gặp mặt 》, như vậy nàng không cần nhờ Hoàng Thụy sáng tác nữa, nàng gọi điện cho Hoàng Thụy là để nói chuyện này.

Điện thoại kết nối, đầu bên kia truyền tới một giọng nam trầm đầy sức hút: "Alo, ta là Hoàng Thụy."

"Xin chào Hoàng Thụy lão sư, ta là Mộ Dung Tuyết." Mộ Dung Tuyết ngồi thẳng người, cung kính nói.

Địa vị của Hoàng Thụy trong giới âm nhạc rất cao, dù là Tiểu Thiên Hậu như Mộ Dung Tuyết cũng phải cung kính với hắn.

Hoàng Thụy giả vờ như lúc này mới biết là Mộ Dung Tuyết gọi đến: "A, là Tiểu Tuyết sao, giờ này còn gọi điện thoại cho ta là có chuyện gấp gì?"

"Ta muốn nói với ngài chuyện lần trước, không biết có quấy rầy ngài không?" Mộ Dung Tuyết có chút xấu hổ.

Lúc xuống máy bay thì thời gian đã không còn sớm, trở lại căn hộ rửa mặt tắm rửa xong thì đã hơn 9h, bây giờ mới gọi điện thoại đúng là hơi muộn.

Nhưng mà Mộ Dung Tuyết cũng hết cách, mấy chuyện như thế

này giải quyết càng sớm càng tốt !

"Nếu như là người khác gọi, chắc chắn ta sẽ cảm thấy bị quấy rầy, nhưng nếu là Tiểu Tuyết thì. . . Ta không chỉ không cảm thấy bị quấy rầy, mà còn vui vẻ, ngươi là ca sĩ ta thích nhất trong vòng hai năm trở lại đây."

Hoàng Thụy cười ha hả nói.

Mộ Dung Tuyết nhíu mày, tuy Hoàng Thụy đang khen nàng, nhưng nàng lại không cảm thấy dễ chịu, do nàng quá mẫn cảm hay sao?

"Nếu không quấy rầy Hoàng lão sư thì tốt rồi." Mộ Dung Tuyết đè xuống lo âu trong lòng, cười nói: "Chuyện là thế này, Hoàng lão sư, gần đây ta muốn ra album mới, sau đó. . ."

"Nhờ ta sáng tác bài hát đúng không? Không có vấn đề, ta đang định sáng tác cho ngươi đây, có điều gần đây ta không có cảm hứng, cho nên ta chưa xác định được khi nào mới có thể giúp ngươi được."

"Ngươi cũng biết đó, ta là nhạc sĩ, nếu không có cảm hứng mà lại tùy tiện sáng tác, thì từ giúp ngươi thành hại ngươi !"

Hoàng Thụy ngắt lời nàng, trầm giọng nói.

Mộ Dung Tuyết gật đầu: "Đúng, cho nên ta muốn. . ."

Hoàng Thụy lại ngắt lời nàng: "Muốn ta viết nhanh hơn đúng không ? Cũng không phải là không được, có điều ta cần gặp mặt ngươi một lần."

"A? Tại sao?" Mộ Dung Tuyết khó hiểu hỏi.

Tại sao sáng tác bài hát mà phải gặp mặt nàng, hai chuyện này có liên quan gì đâu ?

"Việc này phải do ngươi tự hiểu, nếu hiểu rồi thì gọi điện thoại cho ta."

Nói xong Hoàng Thụy cúp máy.

Mộ Dung Tuyết sững sờ.

Nàng định nói là "Ta không nhờ ngươi sáng tác nữa", việc đơn giản như vậy mà cũng không có cơ hội nói hết !

Còn nữa. . . Hoàng Thụy lão sư có ý gì ? Kêu nàng hiểu cái gì?

Thành phố Minh Châu, trong phòng khách lầu một biệt thự nào đó.

Sau khi gọi điện thoại cho Mộ Dung Tuyết xong, Hoàng Thụy ngồi trên ghế sa lon hút xì gà, sau lưng hắn, có một mỹ nữ đang bóp vai.

Nếu có người khác ở đây, thì sẽ phát hiện mỹ nữ kia là một ca sĩ, debut cùng thời với Mộ Dung Tuyết.

Nàng là Tống Tuyết Mai, dáng người và tướng mạo kém hơn Mộ Dung Tuyết một bậc, nhưng cũng thuộc hàng mỹ nữ, cách ăn mặc cũng rất hấp dẫn.

Bởi vì thực lực và không đủ may mắn nên Tống Tuyết Mai phát triển kém hơn Mộ Dung Tuyết một bậc.

Mộ Dung Tuyết đã là Tiểu Thiên Hậu, đã mở gần 32 live show, mà Tống Tuyết Mai vẫn chỉ là một ca sĩ hạng ba. . .

"Hoàng lão sư, ngài còn định sáng tác nhạc cho Mộ Dung Tuyết sao ? Sao ngài tốt với nàng quá vậy ?"

Tống Tuyết Mai vừa xoa nắn bả vai cho Hoàng Thụy, vừa nói một cách ghen ghét.

"Tiểu yêu tinh nhà ngươi, muốn ta lộ ra thông tin đúng không?" Hoàng Thụy nắm chặt tay của Tống Tuyết Mai , nghiền ngẫm nói.

"Làm gì có, người ta hiếu kỳ thôi mà." Tống Tuyết Mai thẹn thùng cười một tiếng, trong mắt lại lóe lên vẻ chán ghét .

Hoàng Thụy rất có tài hoa âm nhạc , nhưng bề ngoài không đươc đẹp mắt, vả lại Hoàng Thụy đã là trung niên, bình thường không quan tâm đến thân thể, bụng cũng phình ra.

Nếu không phải muốn cầu cạnh Hoàng Thụy, làm gì có chuyện Tống Tuyết Mai đấm lưng cho hắn? Để hắn nắm tay? Nằm mơ đi!

"Nếu như nàng thức thời giống như ngươi, ta sẽ tiếp tục sáng tác bài hát cho nàng, nếu như nàng ra vẻ thanh cao, thì ta nghĩ đã đến lúc nàng phải nhường ngôi vị Tiểu Thiên Hậu cho người khác rồi. . ."

Hoàng Thụy thâm ý sâu sắc nói.

Ánh mắt Tống Tuyết Mai sáng lên: "Nữ nhân kia rất thanh cao, ta sợ là Hoàng lão sư sẽ phải thất vọng ."

"Hả?" Ánh mắt Hoàng Thụy lạnh lẽo: "Ngươi đang mong nàng không đến, để ngươi có thể thay thế địa vị của nàng trong giới âm nhạc?"

Bị Hoàng Thụy nói trúng tim đen, sắc mặt Tống Tuyết Mai hơi biến đổi, nhưng rất nhanh nàng lại kéo cánh tay Hoàng Thụy, làm nũng nói: "Người lên chỗ cao nước chảy chỗ thấp, ta muốn thay thế Mộ Dung Tuyết thì có gì sai? Còn nữa. . ."

"Mặc dù ta không thanh thuần xinh đẹp như Mộ Dung Tuyết, nhưng ta có thể lấy lòng nam nhân, Hoàng ca ca, chỉ cần ngươi viết cho ta mấy bài hát hay, ta nhất định tận tâm tận lực hầu hạ ngươi, có được hay không ~? "

Lông mày Hoàng Thụy nhướng lên, trong mắt lóe lên vẻ dâm tà : "Vậy thì cho ta xem kỹ năng hầu hạ của ngươi như thế nào trước, sau đó ta sẽ suy nghĩ có nên viết mấy bài hát cho ngươi không . . ."

Chương 619. Độc nhất là lòng dạ đàn bà

Chương 582: Độc nhất là lòng dạ đàn bà

Buổi chiều hôm sau, một chiếc xe hơi đang phóng trên đường.

Tài xế là Lý Phong, người ngồi ở vị trí kế bên tài xế là Beethoven.

"Sau khi ngươi đến thành phố Thiên Phủ thì liên lạc với Hứa Mạn, nàng sẽ dẫn ngươi tới phim trường.

Trong cái điện thoại này có số của ta, Hứa Mạn và Mạnh Siêu, nếu gặp những vấn đề ngươi không giải quyết được thì gọi điện thoại cho ta.

Trong thẻ ngân hàng này có 20 triệu, ta đã gửi mã PIN qua tin nhắn cho ngươi, nhớ là sau khi xem xong phải xóa tin nhắn.

Ngươi là ngôi sao, làm việc phải có chừng mực, vài ngày nữa ta sẽ chọn một người đại diện trong công ty giải trí Thịnh Đường phụ trách quản lý các sự tình ngươi ."

Vừa đi Lý Phong vừa căn dặn Beethoven nhưng thứ cần thiết, sau đó tiễn hắn lên máy bay.

Dù sao Beethoven cũng là người nổi tiếng trên Micro Blog có hơn 30 triệu follow, chuyến đi đến thành phố Thiên Phủ này, nhất định sẽ gây nên sự chú ý rất mạnh với ký giả và giới truyền thông.

May mà trí tuệ nhân tạo của hắn tương đối cao, cử chỉ lời nói, thậm chí năng lực tư duy và giao tiếp cũng xấp xỉ người trưởng thành .

Còn về mặt khả năng học tập tính toán thì Beethoven rất khủng bố, dùng từ siêu máy tính cũng không đủ để hình dung.

Thêm nữa thân thể hắn là máy móc, nên lực phòng ngự kinh người, hoàn toàn không có vấn đề gì phải khi ứng phó một số tình huống bất ngờ, cho nên Lý Phong rất yên tâm để mặc Beethoven hành động độc lập.

"Có Beethoven và Hứa Mạn làm diễn viên chính, bộ phim 《Nhân gian huyền ảo 》 này đã đủ độ hot về mặt diễn viên, chỉ cần chăm chút kịch bản hơn một chút, đầu tư nhiều tiền hơn một chút, thì bộ phim này nhất định sẽ kiếm lời.

Hứa Mạn đã là cường giả Siêu Phàm sơ kỳ , tuy không học võ kỹ mạnhmẽ, nhưng đã đủ để chấn nhiếp kẻ xấu, Lý Phong hoàn toàn yên tâm khi để nàng ở thành phố Thiên Phủ một mình.

Việc tiếp theo là giúp Mộ Dung Tuyết làm album, đồng thời giúp đám người Băng Khanh đề cao thực lực."

Trên đường trở về , Lý Phong âm thầm tính toán việc cần làm.

Lý Phong không biết là, ngay lúc hắn đưa Beethoven lên máy bay, thì trên Micro Blog đã phát sinh một việc nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.

Nhỏ vì người dính líu vào chuyện này chỉ là ca sĩ hạng ba, còn lớn là vì việc này liên quan đến hai đại nhân vật trong làng giải trí —— Hoàng Thụy và Mộ Dung Tuyết.

Buổi trưa hôm nay, Tống Tuyết Mai đăng một status trên Micro Blog, nội dung chủ yếu là để khoe khoang, thừa dịp hạ thấp Mộ Dung Tuyết.

"Trời ạ, @ Hoàng Thụy lão sư đã đồng ý sáng tác bài hát cho ta rồi, đã vậy còn hứa viết hẳn ba bài, ta rất vui vẻ rất kích động.

Nếu như ta nhớ không lầm, thì có một người đàn chị đã dựa vào hai bài hát của Hoàng Thụy lão sư để nhảy vọt thành Tiểu Thiên Hậu, hi vọng ta sẽ không phụ sự nâng đỡ của Hoàng Thụy lão sư , noi theo người đàn chị kia.

A đúng rồi, nhân tiện nói về người đàn chị kia, thật xin lỗi, bởi vì Hoàng Thụy lão sư đồng ý sáng tác cho ta hẳn ba bài, nên bài hát mà ngài ấy đồng ý sáng tác cho ngươi sẽ bị trì hoãn một thời

gian, mong sẽ không ảnh hưởng đến album mới của ngươi !"

Bên dưới caption là ảnh tự sướng gợi cảm của Tống Tuyết Mai.

Lúc đầu status này cũng không làm nên trò trống gì, bởi vì hiện nay là thời đại phát triển công nghệ, người người nhà nhà đều dùng Micro Blog, ngay cả những người nổi tiếng cũng chưa chắc có ai quan tâm nếu tin không hot.

Huống chi Tống Tuyết Mai chỉ là một ca sĩ hạng ba, số lượng follow của nàng chỉ có hơn 1 triệu, đa số còn là bỏ tiền mua lượt follow ảo . .

Nhưng mọi chuyện lại diễn biến phức tạp hơn khi mà một fan trung thành của Mộ Dung Tuyết thấy status này.

"Người đàn chị? Có phải ngươi đang nói Tiểu Tuyết nhà chúng ta không? Nếu như ta nhớ không lầm, thì Hoàng Thụy lão sư đã sáng tác hai ca khúc chủ đề cho Tiểu Tuyết nhà chúng ta , mà thời gian trước Tiểu Tuyết nhà chúng ta cũng từng nhờ Hoàng Thụy lão sư sáng tác.

Ngươi có ý gì hả Tống Tuyết Mai , ngươi cảm thấy mình có điểm nào hơn Tiểu Tuyết nhà chúng ta? Nếu ngươi nghĩ như vậy thật, thì ta khuyên ngươi lập tức mua một tấm gương về soi lại mặt mình đi!"

Sau khi người này comment, còn chụp ảnh màn hình gửi vào fan club, bỗng nhiên rất nhiều fan của Mộ Dung Tuyết share lại, nhiệt độ dần dần tăng lên.

Ở nơi khác, không ít fan của Hoàng Thụy cũng phát hiện background Tống Tuyết Mai chụp hình hơi quen.

"Mẹ nó, đây là phòng khách nhà Hoàng Thụy lão sư, ta nhớ như in cái ghế sa lon này!"

Một fan của Hoàng Thụy tìm được một tấm ảnh trước đây Hoàng Thụy đăng tải.

Đúng lúc này, status này của Tống Tuyết Mai bị xóa, nhưng mà dân mạng đã sớm có người chụp màn hình lại, cho nên status này

vẫn tiếp tục lan truyền.

Dưới sự điều tra của dân mạng, mọi người rất nhanh xác định Tống Tuyết Mai đúng là chụp ảnh trong phòng khách nhà Hoàng Thụy.

Lúc này, mọi người điên cuồng suy đoán quan hệ của Tống Tuyết Mai và Hoàng Thụy.

"Mẹ nó, đồ kỹ nữ, ngươi làm vậy là có ý gì, muốn bôi xấu danh tiếng của ta sao?"

Minh Châu, bên trong một cái biệt thự, Hoàng Thụy đẩy Tống Tuyết Mai ngã xuống ghế sa lon, hung dữ mắng.

Hôm qua hắn chơi thuốc, cho nên đến ba bốn giờ sáng nay mới ngủ, khi tỉnh lại đã là giữa trưa.

Mãi sau hắn mới nhận được thông tin từ bạn bè, biết được Tống Tuyết Mai đăng status.

Lúc đó Hoàng Thụy nổi giận, suýt nữa lật đổ cả bàn!

Dằn cơn giận xuống, hắn thuyết phục Tống Tuyết Mai xóa status, nhưng khi Tống Tuyết Mai xóa xong thì hắn bắt đầu nổi điên lên, động thủ với Tống Tuyết Mai .

"Hoàng ca ca, ngươi đừng hung ác như thế, do người ta quá hưng phấn nên nhịn không được thôi."

Tống Tuyết Mai hờ hững nói, dù sao thì mọi chuyện đã xảy ra, không lẽ Hoàng Thụy dám giết nàng sao?

"Nhịn không được? Ta ta thấy ngươi đang tìm đường chết! Mau giải thích rõ ràng với mọi người, nói là ngươi và người đại diện đến nhà ta làm khách, nhanh lên!"

Hoàng Thụy nắm cổ tay Tống Tuyết Mai, hung dữ nói .

"Hoàng ca ca muốn ta nói láo sao? Đêm qua ngươi không nói như vậy nha ~

Nhưng mà không sao, chỉ cần Hoàng ca ca chịu sáng tác cho ta ba bản nhạc, đồng thời tuyên bố ta ưu tú hơn Mộ Dung Tuyết , thì ta sẽ nghe theo lời Hoàng ca ca."

Tống Tuyết Mai mặc kệ việc Hoàng Thụy nắm chặt tay của mình, nhẹ nhàng nói ra.

Sắc mặt Hoàng Thụy trầm xuống: "Ngươi đang uy hiếp ta? !"

Hoàng Thụy không ngu , hắn đoán được mục đích của Tống Tuyết Mai.

Hoàng Thụy đã kết hôn, vợ con đều ở nước ngoài, bây giờ trên internet đang đồn ầm lên việc hắn và Tống Tuyết Mai có giao dịch mờ ám.

Những tin tức này nếu bị phơi bày ra ánh sáng, thì địa vị mà hắn gây dựng bao nhiêu năm nay sẽ hoàn toàn sụp đổ!

Muốn làm sáng tỏ việc này thì hắn và Tống Tuyết Mai phải cùng giải thích, nếu như Tống Tuyết Mai không quan tâm đến danh dự, đánh chết cũng không giải thích, vậy thì danh tiếng của Hoàng Thụy vẫn sẽ mất hết.

Mà Tống Tuyết Mai? Nàng chỉ là một ca sĩ hạng ba, hủy thì bị hủy, không có gì quan trọng, so với Hoàng Thụy, Tống Tuyết Mai trả giá thấp hơn nhiều.

"Đừng uy hiếp ta nha, thật sự là ta rất thích Hoàng ca ca, nếu như Hoàng ca ca đồng ý thì ta có thể cùng ngài quy ẩn sơn lâm ."

Trong mắt Tống Tuyết Mai lóe lên vẻ đắc ý.

Chương 620. Chân trần không sợ đi giày

Chương 583: Chân trần không sợ đi giày

Một giờ sau Hoàng Thụy đăng status.

"Sáng hôm nay có hai người bạn tới nhà của ta làm khách, chắc hẳn tất cả mọi người cũng đoán được, các nàng là ca sĩ Tống Tuyết Mai Tống tiểu thư và người đại diện Phùng Lệ.

Ta rất thưởng thức giọng ca của Tống Tuyết Mai tiểu thư, trong mắt của ta, nàng rất có hi vọng trở thành ca sĩ đứng đầu trong vòng 10 năm tới của Trung Quốc.

Ta là một nhạc sĩ, tìm kiếm giọng hát triển vọng là trách nhiệm của ta, vì vậy ta cố ý mời nàng và người đại diện của nàng tới nhà làm khách.

Để tạo bước đệm cho Tống Tuyết Mai tiểu thư, ta quyết định viết cho nàng ba ca khúc, sau khi viết xong ba ca khúc này, thì ta sẽ tạm nghỉ đến hết năm nay."

Dưới status, có ảnh ba người Hoàng Thụy, Tống Tuyết Mai, Phùng Lệ chụp chung trong phòng khách.

Cuối cùng thì Hoàng Thụy cũng chịu thua Tống Tuyết Mai.

Sau khi status này được đăng tải, thì phía Tống Tuyết Mai cũng đăng một status giải thích.

"Trước đó do ta quá hưng phấn nên đăng status một cách thiếu cân nhắc, khiến cho mọi người hiểu lầm.

Ta rất kính trọng Hoàng Thụy lão sư, trong mắt ta, Hoàng Thụy lão sư như thầy như cha, cho nên xin mọi người đừng suy nghĩ nhiều, cảm ơn mọi người."

Phía dưới cũng có tấm ảnh ba người bọn họ chụp chung.

Sau khi hai status giải thích được đăng lên, thì những cuộc thảo luận về mối quan hệ của hai người cũng hạ nhiệt.

"Ta đã nói mà, Hoàng Thụy lão sư là nghệ thuật gia, nhân phẩm rất tốt."

"Có đến ba người ở đó hơn nữa còn là ban ngày, Hoàng Thụy lão sư và Tống Tuyết Mai chắc chắn trong sạch."

"Hoàng Thụy lão sư đã tự chứng minh trong sạch, mọi người giải tán đi."

"Hoàng Thụy lão sư muốn sáng tác ba bản nhạc cho Tống Tuyết Mai, sau khi viết xong thì tạm nghỉ một thời gian, vậy album mới của Tiểu Tuyết nhà chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Fan Hoàng Thụy nhao nhao nói đỡ cho Hoàng Thụy.

"Hoàng Thụy lão sư nói rằng 10 năm tới là tương lai của Tống Tuyết Mai, vậy hắn coi Tiểu Tuyết nhà chúng ta là gì ?"

"Nói về năng lực và tiềm lực, thì mười Tống Tuyết Mai cũng không phải đối thủ của Tiểu Tuyết nhà chúng ta!"

"Tống Tuyết Mai chỉ là ca sĩ hạng ba, so với Tiểu Tuyết nhà chúng ta thì phải kém xa 10 dãy phố!"

Fan hâm mộ của Mộ Dung Tuyết đứng ngồi không yên, ào ào phản bác Hoàng Thụy.

"Thôi đi, chỉ vì Tuyết Mai nhà chúng ta không có cơ hội thôi, nếu như nàng có cơ hội tốt như Mộ Dung Tuyết thì chắc chắn sẽ hot hơn cả Mộ Dung Tuyết bây giờ!"

"Các ngươi đang ghen ghét chứ gì, Mộ Dung Tuyết có thể hot như hôm nay còn không phải là nhờ Hoàng Thụy lão sư sao? Bây giờ Hoàng Thụy lão sư nâng đỡ Tuyết Mai, ta chắc chắn Tuyết Mai nhà chúng ta chẳng mấy chốc sẽ trở thành tượng đại âm nhạc!"

"Nếu không có Hoàng Thụy lão sư giúp đỡ, làm sao Mộ Dung

Tuyết có thể nhảy vọt lên chỗ đứng hiện tại? Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, năm nay Tuyết Mai nhà chúng ta sẽ bỏ xa Mộ Dung Tuyết!"

Tuy Tống Tuyết Mai ít fan, nhưng dù gì cũng là mỹ nữ một phương, trong đó không thiếu fan cuồng, rất nhanh fan của hai phe khẩu chiến ầm ĩ.

Qua một thời gian , thì việc này trở thành từ khóa hot trong thanh tìm kiếm.

Một ca sĩ hạng ba đột nhiên nhảy vào top mười từ khóa tìm kiếm, điều này chứng minh gây scandal còn tốt hơn cả marketing!

Vốn dĩ Tống Tuyết Mai chỉ có hơn một triệu fan, sau mấy tiếng, số lượng fan của Tống Tuyết Mai đã tăng lên hơn 3 triệu, và số lượng vẫn tiếp tục tăng vọt.

Không chỉ fan của hai bên chú ý việc này, mà nghệ sĩ của làng giải trí và ca sĩ giới âm nhạc cũng như vậy.

Một số người ghen ghét Mộ Dung Tuyết thì mừng thầm, trong đó không thiếu những người ngoài mặt thì rất tốt với Mộ Dung Tuyết nhưng bên trong lại không phải như vậy.

Không có sự giúp đỡ của Hoàng Thụy , tất cả mọi người đều cảm thấy Mộ Dung Tuyết sẽ tụt dốc.

Ở công ty giải trí Thịnh Đường, một số nghệ sĩ đang nói chuyện với nhau trong phòng nghỉ.

Phòng nghỉ này hơi giống quầy rượt, có ghế dài, có quầy bar, đằng sau quầy bar có người pha chế.

Ánh đèn nhu hòa, âm nhạc nhẹ nhàng.

Đây là chỗ dành cho nghệ sĩ nghỉ ngơi thả lỏng, những nghệ sĩ của công ty giải trí Thịnh Đường chỉ cần về công ty là sẽ tới nơi này ngồi một chút.

"Có lẽ Mộ Dung Tuyết sẽ gặp đả kích rất lớn."

"Từ lúc nàng debut đến nay mọi thứ đều thuận buồm xuôi gió , theo ta thấy nàng gặp chút thiệt thòi chưa chắc là chuyện xấu"

Tuy mọi người đều là nghệ sĩ cùng công ty, nhưng nếu Mộ Dung Tuyết hết hot thì công ty sẽ không tiếp tục đầu tư vào nàng nữa.

Như vậy, phần quỹ đầu tư cho Mộ Dung Tuyết sẽ được chuyển sang các nàng, đương nhiên, việc này còn phải xem bản lĩnh các nàng thế nào.

Bây giờ các nàng đang ngồi cùng nhau để nói xấu Mộ Dung Tuyết, nhưng vài hôm nữa sẽ sớm cào cấu nhau vì lợi ích.

Đúng lúc này, Mộ Dung Tuyết mở cửa đi vào.

"Chào Tiểu Tuyết tỷ tỷ ."

"Hôm nay Tiểu Tuyết tỷ tỷ không có show sao?"

"Oa, Tiểu Tuyết tỷ tỷ, ngươi càng ngày càng xinh đẹp, da trắng nõn mềm mịn như em bé vậy ~ "

Mới vừa rồi còn hô hào chống đối Mộ Dung Tuyết mà giờ đã hóa thành tỷ muội tốt của Mộ Dung Tuyết, hỏi han ân cần .

Cho dù tương lai Mộ Dung Tuyết thế nào, thì giờ phút này nàng vẫn là một trong hai đại trụ cột của công ty giải trí Thịnh Đường, các nàng vẫn phải nịnh bợ lấy lòng Mộ Dung Tuyết.

Sau khi chào hỏi mọi người, Mộ Dung Tuyết đi đến trước quầy bar, ngồi xuống, gọi một ly rượu Cocktail.

Bình thường Mộ Dung Tuyết không thích uống rượu, nhưng không biết sao hôm nay nàng đột nhiên muốn uống rượu.

Cảnh này bị mấy tiểu tỷ muội kia trông thấy, các nàng càng chắc chắn hơn về việc Mộ Dung Tuyết đang lo âu.

Tranh thủ giờ nghỉ chạy đến đây ống rượu giải sầu, việc này chứng minh tinh thần của Mộ Dung Tuyết đang xuống dốc.

Có điều các nàng làm sao biết được, Mộ Dung Tuyết không hề để

ý những lời nói bóng gió trên Micro Blog, càng không phải vì lo lắng mà uống rượu.

Trong lúc những nữ nghệ sĩ này mừng thầm trong lòng thì cửa phòng nghỉ lại mở ra.

"A, là Lý tổng!"

"Lý tổng, tại sao ngài lại tới đây?"

"Lý tổng. . ."

Khi mấy nữ nghệ sĩ thấy người tới là Lý Phong thì liền ào ào chạy ra nghênh đón.

Lý Phong cảm thấy đủ loại hương thơm ập vào mặt, tiếp đó, hắn bị mấy nữ nghệ sĩ này nhao nhao bao vây lôi kéo.

Mộ Dung Tuyết đang uống rượu ở quầy bar nghe được động tĩnh, lập tức quay đầu nhìn lại.

Trùng hợp là, Lý Phong cũng nhìn nàng, lúc này bốn mắt nhìn nhau, tia điện vô hình lấp lóe.

Một lúc lâu sau, ánh mắt Mộ Dung Tuyết lộ vẻ trốn tránh, nghiêng đầu sang một bên.

Nhưng mà ngay sau đó Mộ Dung Tuyết nghĩ lại, tại sao ta không dám đối mặt với hắn? Ta đâu làm gì trái với lương tâm, người cần xấu hổ là Lý Phong mới đúng. Hắn là người đã có bạn gái, vậy mà còn để mấy con hồ ly tinh này vây quanh!

Nghĩ đến đây, mắt Mộ Dung Tuyết lại lần nữa nhìn thẳng vào mắt Lý Phong.

Chương 621. Phản kích chi pháp

Chương 584: Phản kích chi pháp

Mộ Dung Tuyết đột nhiên quay đầu làm Lý Phong có chút kinh ngạc, vừa rồi nàng rõ ràng đã bị mình nhìn đến mức thẹn thùng. . .

"Cô nàng này rất lớn mật nha. . ."

Lý Phong cười nhạt một tiếng, tiếp tục "đấu mắt" với Mộ Dung Tuyết.

Hai người làm vậy rất nhanh khiến mấy nữ nghệ sĩ chú ý.

Không phải chứ. . . Nhìn bộ dáng này, con mẹ nó giữa hai người này rõ ràng là có gian tình!

Trước đó còn nghe nói Lý tổng thu mua Thịnh Đường là vì Mộ Dung Tuyết, bây giờ xem ra đồn đại không giả!

Nếu như Mộ Dung Tuyết cùng Lý tổng thật sự có quan hệ, vậy tài nguyên của công ty khẳng định sẽ liên tục rót vào người Mộ Dung Tuyết!

Đám người này trước đó còn cảm thấy Mộ Dung Tuyết sắp xuống dốc, bây giờ mới phát hiện mình thực ngu ngốc.

Mộ Dung Tuyết căn bản không phải tới nơi này mượn rượu giải sầu, mà là hẹn hò với Lý tổng.

Đám nữ nghệ sĩ hợp sức nói xấu Mộ Dung Tuyết cảm thấy mình giống như vừa ăn p hải con ruồi, khó chịu không thôi.

"Lý tổng, ngài đến đây để tìm Tiểu Tuyết tỷ tỷ sao?" Một nữ nghệ sĩ không cam tâm, mở miệng hỏi.

"Ừm, tìm nàng có chút việc, các ngươi tránh khỏi đây một chút

đi." Đang nói chuyện, Lý Phong thì không để lại dấu vết tránh khỏi sự lôi kéo của các nàng.

"Đừng a Lý tổng, chúng ta thật vất vả mới được gặp ngươi một lần."

"Để chúng ta lưu lại đi Lý tổng ~ "

"Lý tổng ~ "

Mấy nữ nghệ sĩ sử dụng các loại kỹ năng, nũng nịu muốn kéo cánh tay Lý Phong.

Ánh mắt Mộ Dung Tuyết lộ vẻ suy nghĩ, nàng đúng là muốn nhìn xem Lý Phong đối diện với mấy mỹ nữ làm nũng sẽ phản ứng thế nào.

"Ta không muốn nói lại lần thứ hai."

Lời nói của Lý Phong lạnh lùng như gió thổi ra từ chín tầng địa ngục, nhất thời làm những nữ nghệ sĩ này rùng mình, biết chuyện này coi như thất bại, bèn nhu thuận rời khỏi nơi đây.

"Không tệ, vậy mà có thể ngăn cản được mỹ sắc dụ hoặc." Mộ Dung Tuyết lắc lắc ly rượu, khen ngợi một câu.

Lý Phong đi đến quầy bar, nói với người pha rượu: "Cho ta một ly Martini."

"Vâng Lý tổng, xin ngài chờ một chút."

Rõ ràng, người pha rượu nghe mấy nữ nghệ sĩ nói chuyện, biết thanh niên đẹp trai trước mắt chính là Lý Phong mới thu mua công ty giải trí Thịnh Đường.

"Ngươi cũng thích uống rượu Martini?"

Mộ Dung Tuyết cũng thích rượu Martini, cho nên mới hỏi như vậy.

Lý Phong kéo ra một cái ghế, ngồi xuống bên cạnh Mộ Dung Tuyết: "Rượu Martini được xưng là 'Kiệt tác say lòng người nhất

trong dòng rượu Cocktail ', số người ưa thích nó không ít."

"Ngươi làm vậy là tâm lý chạy theo đám đông." Mộ Dung Tuyết bĩu môi, có chút không vừa ý với câu trả lời của Lý Phong.

Mộ Dung Tuyết nói vậy thực sự làm cho hắn có chút sững sờ, thích cái gì còn cần lý do? Trả lời như thế mà Mộ Dung Tuyết còn không hài lòng?

Mộ Dung Tuyết nhìn hắn chằm chằm, sau một lúc lâu mới hỏi: "Ngươi hình như là đang khẩn trương?"

"Ta khẩn trương?" Lý Phong nói bằng âm điệu cao vút, lộ vẻ mặt không dám tin nói: "Ta là cường giả Thánh cấp, sao ta phải khẩn trương, ngươi khẳng định là nhầm rồi."

"Thật sao?" Đôi mi thanh tú của Mộ Dung Tuyết hơi nhíu lại, rốt cục không nhìn ra thứ gì.

Lúc này, người pha rượu đưa một ly rượu Martini tới trước mặt Lý Phong: "Lý tổng, mời ngài dùng."

"Cảm ơn." Lý Phong bưng chén rượu lên, giơ về phía Mộ Dung Tuyết: "Cạn ly."

"Cái gì đây?" Mộ Dung Tuyết đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lộ sắc mặt quái dị nói: "Ta đã hiểu được, ngươi có phải là muốn thừa dịp ta uống say làm chuyện xấu với ta đúng không?"

Lý Phong: "? ? ?"

Tiểu gia mà là loại người như vậy, thì ngươi đã sớm phải gác hai chân lên vai tiểu gia rồi.

Hai đêm liền a, tiểu gia có bao nhiêu cơ hội làm chuyện xấu, tiểu gia nhịn vất vả như thế, ngươi còn nghi ngờ nhân phẩm tiểu gia?

Thất vọng, vô cùng thất vọng!

Đối diện, người pha rượu cũng sững sờ.

Con mẹ nó con mẹ nó, hai vị này một là ông chủ công ty, một là

Tiểu Thiên Hậu trong giới âm nhạc, có thể đừng nói sự tình tương tự trước mặt ta có được không? Ta rất sợ bị hai vị giết người diệt khẩu...!

Lý Phong nhìn ra người pha rượu đang khẩn trương, bèn phất phất tay với hắn.

Người pha rượu như được đại xá, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Lúc này, cả phòng nghỉ to như vậy chỉ còn Mộ Dung Tuyết cùng Lý Phong, Mộ Dung Tuyết liền trợn tròn mắt.

Vừa rồi nàng nói đùa mà thôi, hiện tại chỉ còn hai người, nàng đột nhiên trở nên thấp thỏm không yên, Lý Phong. . . Sẽ không thật sự muốn làm gì nàng chứ?

Nếu Lý Phong thật sự muốn làm chuyện xấu, sự phản kháng của nàng khẳng định là vô ích, vậy nàng nên trực tiếp buông xuôi, hay là ra vẻ chống cự một chút?

"Sự tình trên Micro Blog ngươi đều biết chứ?"

Lý Phong lắc lắc ly rượu hỏi.

"A?" Mộ Dung Tuyết còn đang đắm chìm trong suy nghĩ Lý Phong có muốn làm chuyện xấu hay không, thì đột nhiên Lý Phong chuyển đề tài, nhất thời làm nàng sững sờ.

"A cái gì mà a, ngươi thật sự cho rằng ta muốn chuốc say ngươi rồi làm chuyện xấu sao?" Lý Phong trợn mắt một cái, rất bất mãn nói.

"Không có. . . Không có." Mộ Dung Tuyết cười khan một tiếng: "Chuyện trên Micro Blog không cần để ý, qua một đoạn thời gian nữa sẽ sớm hạ nhiệt."

Người công chúng nhiều thị phi, sự tình này nàng gặp không ít, kinh nghiệm đầy mình.

Hoàng Thụy không muốn sáng tác bài hát cho nàng? Không vấn đề, có Lý Phong là được, đợi album mới của nàng xuất hiện, một số người lập tức sẽ phải im miệng.

Hiện tại nàng lên mạng đáp trả, sẽ chỉ gia tăng độ hot cho người nào đó, để người nào đó càng thêm đắc ý.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Đúng lúc này, thanh âm hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên.

Lý Phong nhíu mày, đoán được nhiệm vụ có khả năng rất lớn sẽ liên quan tới Mộ Dung Tuyết: "Xem xét."

Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Mộ Dung Tuyết (3)

Mục tiêu: Thông qua các loại thủ đoạn hợp lý, đả kích sự phách lối của Tống Tuyết Mai, tăng lên danh tiếng của Mộ Dung Tuyết, nhiệm vụ này có thời hạn ba ngày, nếu nhiệm vụ thất bại, thì khấu trừ kí chủ 1 triệu điểm tích lũy.

Khen thưởng: 5000 điểm kinh nghiệm, 500 ngàn điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục.

Xem hết giới thiệu, Lý Phong nhíu mày: "Hạn định thời gian ba ngày, căn bản không đủ để ra album mới a."

Muốn đánh mặt Tống Tuyết Mai hoặc là Hoàng Thụy, biện pháp hữu hiệu nhất là để Mộ Dung Tuyết ra một album có chất lượng thượng thừa nhất.

Nhưng thời gian ba ngày lại quá ngắn, đừng nói là ra cả album, được một bài đã phải tạ ơn trời đất.

Trừ khi. . . Tìm được một người có danh tiếng lớn hơn cả Hoàng Thụy để sáng tác bài hát cho Mộ Dung Tuyết, nên tìm ai đây?

"Có rồi!"

Hai mắt Lý Phong sáng lên, nghĩ đến một chọn lựa tuyệt hảo!

"Khụ khụ, ngươi là nghệ sĩ dưới cờ giải trí Thịnh Đường, cho nên ta không thể ngồi nhìn ngươi bị người khác khinh thường, bởi vậy chúng ta cần phải phản kích."

Lý Phong tắt hệ thống, trầm giọng nói.

Mộ Dung Tuyết nhíu mày lại: "Ngươi muốn phản kích kiểu gì?"

Lý Phong cười một tiếng: "Tuyên bố với bên ngoài, ngươi đã mời được Beethoven tiên sinh sáng tác bài hát cho ngươi."

Mộ Dung Tuyết: "? ? ?"

Chương 622. Tiên đoán? Dự mưu?

Chương 585: Tiên đoán? Dự mưu?

Lý Phong có ý gì, rõ ràng hắn là người sáng tác, tại sao lại tuyên bố là Beethoven?

Đây là một việc có thể nâng cao danh tiếng, cho dù Lý Phong không quan tâm đến danh tiếng, muốn tặng cho người khác, nhưng tại sao lại là Beethoven ?

Trừ phi. . . Lý Phong và Beethoven biết nhau, mà không chỉ là quan hệ bình thường, phải là bạn tốt trở lên!

Nếu vậy, việc Beethoven nói Lý Phong là chân mệnh thiên tử của nàng không phải là tiên đoán, mà đã được sắp đặt sẵn.

"Ngươi và Beethoven có quan hệ thế nào?"

Mộ Dung Tuyết đè xuống suy nghĩ trong lòng, hỏi.

"Ách. . . Ngươi đoán được rồi à?"

Lý Phong có chút xấu hổ.

"Vậy đêm đó ngươi đi cứu ta, là do Beethoven nói đúng không?"

Mộ Dung Tuyết hỏi.

"Đúng." Lý Phong thở dài, bất đắc dĩ nói : "Ta cũng không nghĩ tới Beethoven đùa kiểu này."

"Đùa?" Mộ Dung Tuyết nhíu mày, lộ vẻ không vui: "Chỉ là trò đùa thôi sao, ta. . ."

Nàng rất muốn nói ta cứ nghĩ đó là thật, nhưng mà lời nói đến miệng bị nàng nuốt ngược vào bụng.

Nếu như nàng nói nàng nghĩ là thật, vậy chẳng khác nào thừa nhận Lý Phong chính là chân mệnh thiên tử của nàng.

"Ừm, trước đó ta từng đề cập với Beethoven ngươi là thần tượng của ta, vừa vặn ta đang ở Kim Kinh, cho nên khi hắn biết ngươi gặp nguy hiểm, thì đã thông báo cho ta."

Lý Phong dang hai tay ra, nói một cách bất đắc dĩ .

"Thì ra là thế." Mộ Dung Tuyết vừa định gật đầu, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó: "Không đúng, Beethoven đã đoán trước được ta sẽ gặp nguy hiểm, sau đó mới nói có chân mệnh thiên tử xuất hiện!"

"Vậy là hắn cố ý làm . . . Làm . . ."

"Mai mối" Lý Phong thấy Mộ Dung Tuyết xoắn xuýt, nên nói ra giúp nàng .

Khuôn mặt Mộ Dung Tuyết đỏ lên, lườm hắn một cái: "Vậy thì hắn cũng không có khả năng dự đoán được Chương Hồng Tín muốn mời ta ăn cơm, trừ khi Chương Hồng Tín là do các ngươi mới đến. . . Trời ạ, Chương Hồng Tín thật sự là do các ngươi mời diễn kịch sao?"

Nếu thật như vậy, thì Lý Phong đúng là một người không từ thủ đoạn!

Vậy thì có khác gì đám công tử bột khác theo đuổi nàng?

"Sức tưởng tượng của ngươi quá phong phú rồi." Khóe miệng Lý Phong giật một cái, nói : "Nếu như Chương Hồng Tín là do bọn ta mời tới, thì tại sao bọn ta lại đưa hắn vào tù?"

Lần trước sau trận tranh đấu ở đại khách sạn Kim Kinh , ngoài mặt thì Lý Phong thả Chương Hồng Tín đi, nhưng sau đó lại vào hệ thống để tìm tài liệu đen của Chương Hồng Tín.

Trốn thuế, đút lót . . . Sau khi những tài liệu này bị công khai thì rất nhanh sau đó Chương Hồng Tín đã bị mời vào cục cảnh sát uống trà đặc.

Việc này Mộ Dung Tuyết cũng biết, nên nghĩ lại nàng cảm thấy

Lý Phong nói cũng có lý, nhưng như vậy sự nghi ngờ trong lòng nàng lại bùng lên.

Nếu Chương Hồng Tín không phải do Beethoven và Lý Phong mời diễn kịch, vậy chẳng lẽ Beethoven có năng lực dự đoán tương lai?

"Được rồi, ngươi đừng đoán nữa, Beethoven không phải người bình thường, có lúc ta cũng không hiểu hắn muốn làm gì."

Lý Phong cười ha hả, đánh trống lảng.

Nếu Lý Phong và Beethoven là bạn tốt, thì việc tuyên bố với bên ngoài ca khúc là do Beethoven sáng tác cũng dễ dàng hơn nhiều, có điều Mộ Dung Tuyết không muốn Lý Phong từ bỏ cơ hội kiếm về danh lợi.

"Ngươi cảm thấy ta cần những danh lợi này hay sao? Hoàn toàn ngược lại, hiện tại ta mong mọi người càng ít biết về ta càng tốt, nổi tiếng quá thì khi đi ra khỏi cửa cũng phải nhìn trước ngó sau."

Lý Phong bất đắc dĩ nói .

"Cũng đúng." Mộ Dung Tuyết gật gật đầu, tuy trong lòng vẫn còn chút không thoải mái, nhưng không cãi lại Lý Phong nữa.

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau , thì Micro Blog của Tống Tuyết Mai đã trở thành từ khóa hot hạng ba trong thanh tìm kiếm, Mộ Dung Tuyết cũng nhảy đến từ khóa hot top mười.

Những bình luận đả kích Mộ Dung Tuyết vẫn còn tiếp tục.

"Debut mới hai năm mà đã được phong là Tiểu Thiên Hậu của giới âm nhạc, phần lớn sự thành công của Mộ Dung Tuyết là nhờ vào Hoàng Thụy lão sư dìu dắt, không có sự trợ giúp của Hoàng Thụy lão sư, cái tên Tiểu Thiên Hậu của Mộ Dung Tuyết sẽ khó mà đảm bảo."

"Không sai, ai mà không biết Hoàng Thụy lão sư là nhạc sĩ hàng đầu ở Trung Quốc, Hoàng Thụy lão sư không sáng tác bài hát thì làm sao mà Mộ Dung Tuyết có ca khúc chủ đề? Không có ca khúc chủ đề, thì album coi như thất bại một nửa."

"Sự nghiệp của Mộ Dung Tuyết sắp đi xuống dốc rồi. . ."

Những bình luận đả kích Mộ Dung Tuyết phần lớn là do Tống Tuyết Mai dùng tiền thuê, còn có một phần là do những người ghen ghét Mộ Dung Tuyết chửi bới.

Vốn dĩ cư dân mạng cảm thấy, chỉ là không được Hoàng Thụy sáng tác bài hát cho mà thôi, ảnh hưởng vô cùng nhỏ bé.

Nhưng mà theo tâm lý số đông, khi có nhiều người nói thì một số bộ phận cư dân mạng liền tin theo.

Sau khi những bình luận đả kích này được đăng lên thì càng ngày càng có nhiều người cảm thấy Mộ Dung Tuyết sắp tụt dốc, không chỉ người bình thường nghĩ vậy ngay cả những nhà quảng cáo mời Mộ Dung Tuyết làm đại sứ hình tượng cũng vậy.

Một số nhà quảng cáo vội vàng mở cuộc họp hội nghị khẩn cấp, để bàn bạc có nên hủy bỏ hợp đồng quảng cáo với Mộ Dung Tuyết hay không.

Trong nhà Hoàng Thụy, Tống Tuyết Mai nhận được không ít lời mời từ các nhà quảng cáp để làm đại sứ hình tượng.

Sau khi được lăng xê, độ hot của Tống Tuyết Mai nhanh chóng tăng lên, không thừa dịp này để ký hợp đồng thì chờ đến khi nào?

Có điều Tống Tuyết Mai rất rụt rè, nàng không ngốc, nàng biết cách để tối đa hóa lợi ích, cho nên nàng chỉ đáp ứng bằng miệng, còn phí đại sứ thì đến khi ký hợp đồng sẽ bàn sau.

"Dựa theo sự phát triển hiện tại, thì những nhà quảng cáo của Mộ Dung Tuyết sẽ giảm xuống kha khá."

Tống Tuyết Mai cúp điện thoại, lướt Micro Blog, hưng phấn nói .

Ánh mắt Hoàng Thụy lộ vẻ phức tạp, nói : "Tống Tuyết Mai, ta đã xem thường ngươi."

Từ lúc bắt đầu Hoàng Thụy còn cho rằng Tống Tuyết Mai là loại phụ nữ không não, chỉ cần cho nàng một chút chỗ tốt, là nàng sẽ tận tâm tận lực hầu hạ mình.

Ai ngờ, hắn lại bị Tống Tuyết Mai cắn ngược !

Nhưng mà vậy cũng tốt, Mộ Dung Tuyết sẽ cuống cuồng lên, nếu như Mộ Dung Tuyết xin hắn giúp đỡ, vậy thì hắn sẽ nhân cơ hội này làm thịt Mộ Dung Tuyết.

Chỉ cần đạt được mục đích này, dù bị Tống Tuyết Mai lợi dụng cũng không vấn đề gì, hắn đã chờ cơ hội này hai năm rồi!

Trong lúc mỗi người đều cất giấu âm mưu riêng, thì trên Micro Blog lại xuất hiện một tin tức.

"Không có ca khúc mới của Hoàng Thụy lão sư, ta cảm thấy vô cùng tiếc nuối, hi vọng sang năm ta vẫn còn cơ hội hợp tác cùng với Hoàng Thụy lão sư.

Nhưng mà cũng không có vấn đề gì lớn, tiện đây ta cũng muốn thông báo cho mọi người một tin tức tốt, album mới của ta đã mời được @ Beethoven tiên sinh làm nhạc sĩ soạn nhạc và viết lời.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì khoảng một tháng nữa album mới sẽ ra mắt."

Sau khi Mộ Dung Tuyết đăng status này, cư dân mạng liền điên cuồng!

Chương 623. Hai năm bố cục hủy hoại chỉ trong chốc lát

Chương 586: Hai năm bố cục hủy hoại chỉ trong chốc lát

"Hoàng Thụy lão sư, sao ngài lại nói như thế? Ở trong mắt ta, ngài luôn luôn nho nhã, đẹp trai, uy mãnh. . ."

Tống Tuyết Mai cười một tiếng, ánh mắt có chút mê ly, Hoàng Thụy nhìn mà thèm nhỏ dãi, nhịn không được thầm chửi một câu "Tiểu yêu tinh" .

Những việc khác có thể Tống Tuyết Mai thua kém, nhưng việc câu dẫn đàn ông thì Tống Tuyết Mai vượt trước Mộ Dung Tuyết 10 vạn 8 ngàn dặm.

Mộ Dung Tuyết rất ngây thơ, khuôn mặt ngây thơ, tính cách ngây thơ, nội tâm cũng ngây thơ.

Còn Tống Tuyết Mai thì sao? Khuôn mặt sắc sảo bén nhọn, khí chất đanh đá, còn nội tâm thì không cần phải miêu tả thêm.

Ngay lúc Hoàng Thụy suy nghĩ có nên trừng phạt Tống Tuyết Mai thêm một lần nữa không thì Tống Tuyết Mai đột nhiên hét ầm lên: "Cái gì, sao có thể như vậy? !"

Hoàng Thụy hoảng sợ giật mình, sau khi bình tĩnh lại mới hỏi: "Có chuyện gì, sao đột nhiên hét lên vậy?"

"Mộ. . . Mộ Dung Tuyết mời được Beethoven!" Tống Tuyết Mai đưa điện thoại di động cho Hoàng Thụy xem, nói bằng giọng không thể tin được.

Sắc mặt Hoàng Thụy kịch biến!

Beethoven là ai, thiên tài âm nhạc mới xuất hiện , hắn nổi tiếng lần đầu với bài 《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 sau đó là 《 Hòa âm của định mệnh 》 … Mấy ngày trước lại sáng tác ra một bài 《

Sông Đa Nuýp xanh 》 .

《 Gửi tới Liễu Thi Hàm 》 đã đạt giải Golden Melody Awards, cũng chẳng có gì bất ngờ , vì cả ba đề cử cho giải Golden Melody Awards năm nay đều được chọn từ ba ca khúc của Beethoven.

Thành tựu này có thể nói là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả trong giới âm nhạc cổ điển.

(trước không có ai, sau này cũng không có)

Tóm lại, tuy Beethoven không xuất đầu lộ diện, nhưng địa vị trong giới âm nhạc của hắn ở Trung Quốc đã nằm trong top đầu, ít nhất cũng cao hơn Hoàng Thụy .

Micro Blog của Beethoven hiện tại có gần 40 triệu fan, trong đó có không ít ngôi sao, ca sĩ, người sản xuất âm nhạc nổi tiếng.

Những ngôi sao này không phải chỉ follow tương tác qua lại với Beethoven mà thật sự xem Beethoven là thần tượng.

Còn Hoàng Thụy thì sao? Chỉ có mấy triệu lượt follow mà thôi, phần lớn là tương tác follow qua lại, giống như Tống Tuyết Mai.

Nếu như nói Beethoven là ngôi sao hạng nhất , thì Hoàng Thụy là hạng hai, chênh lệch giữa hai người không cần nói cũng biết.

Bây giờ Mộ Dung Tuyết nhờ Beethoven viết ca khúc mới, rõ ràng là danh tiếng album của nàng sẽ được nâng lên một bậc!

Nếu vậy, Mộ Dung Tuyết sẽ không đến nhà hắn xin hắn giúp đỡ nữa! Kế hoạch của hắn tự nhiên sẽ thất bại!

"Đáng chết, tại sao Mộ Dung Tuyết có thể mời Beethoven sáng tác bài hát, chuyện này không phải là thật, nhất định là chiêu trò lăng xê!"

Sắc mặt Tống Tuyết Mai khó coi lấy điện thoại lại, luống cuống tìm Micro Blog của Beethoven .

Việc Beethoven đồng ý sáng tác bài hát nghĩa là gì? Nghĩa là kế hoạch của nàng sẽ chết từ trong trứng nước! Nghĩa là Mộ Dung

Tuyết sẽ tiếp tục hot! Nghĩa là nếu hai người ra album mới cùng ngày thì Mộ Dung Tuyết sẽ đánh bật nàng!

Tống Tuyết Mai đã lên kế hoạch lâu như vậy, bây giờ sắp thành công, lại đột nhiên nhảy ra một tên Beethoven, nàng không chấp nhận được việc này!

Bây giờ nàng nàng chỉ mong đây là cách Mộ Dung Tuyết tự lăng xê, chỉ cần Beethoven đăng status phản bác hoặc là không trả lời, thì người cười cuối cùng vẫn là nàng!

Hoàng Thụy nói tiếp: "Đúng đúng đúng, nhất định là Mộ Dung Tuyết đang tự lăng xê, Beethoven là thần long thấy đầu không thấy đuôi, làm gì có chuyện đột nhiên sáng tác bài hát cho Mộ Dung Tuyết ?"

Hắn cũng không hy vọng Mộ Dung Tuyết mời được Beethoven , nếu thật như vậy thì kế hoạch mà hắn gian khổ sắp xếp trong hai năm sẽ đổ xuống sông xuống biển, chưa kể là từ giờ về sau có khi hắn sẽ không còn cơ hội tiếp xúc với Mộ Dung Tuyết nữa.

Hai người nín thở mở trang Micro Blog của Beethoven lên, phát hiện Beethoven không hề đáp lại, sau đó thì cùng nhau thở phào.

"Ta đã nói mà, đường đường là người đi đầu trong giới âm nhạc cổ điển, làm gì chuyện viết bài hát cho ngôi sao nhỏ như Mộ Dung Tuyết, việc này khác nào tự hạ thân phận ." Vẻ mặt Tống Tuyết Mai rất đắc ý.

Hoàng Thụy: "? ? ?"

Con mẹ ngươi! Ngươi có ý tứ gì, lão tử cũng viết nhạc cho nàng cơ mà, ngươi đang xem thường ta đúng không?

"Hoàng ca ca, ngươi đừng giận, ta không có ý xem thường ngươi . . ."

Tống Tuyết Mai biết mình nói sai, nên có chút xấu hổ.

Hoàng Thụy cười lạnh nói: "Tống Tuyết Mai, ngươi làm cho ta nổi giận rồi, nếu lát nữa biểu hiện của ngươi không thể làm cho ta hài lòng, vậy thì. . ."

"Thì sao?" Khuôn mặt Tống Tuyết Mai lộ vẻ quyến rũ hỏi.

"Thì. . ." Hoàng Thụy cười hắc hắc.

Đột nhiên, sắc mặt Tống Tuyết Mai kịch biến: "Mau nhìn, Beethoven đăng status !"

Hoàng Thụy vội vàng nhìn về phía màn hình điện thoại di động.

"Ta rất vui khi được hợp tác với @ Mộ Dung Tuyết tiểu thư , hi vọng mọi người sẽ thích ca khúc mà chúng ta hợp tác."

Một câu đơn giản nhưng ý tứ rõ ràng —— Beethoven thật sự sáng tác giúp Mộ Dung Tuyết!

"Tại sao có thể như vậy. . ." Mặt Tống Tuyết Mai không còn một giọt máu.

Sắc mặt Hoàng Thụy cũng đại biến.

Những người đá đểu Mộ Dung Tuyết trên internet cũng im lặng.

Fan của Mộ Dung Tuyết thì vui như tết đến.

"Ta biết Tiểu Tuyết nhà chúng ta tốt số, nhưng không ngờ lại tốt đến mức này, ngay cả Beethoven tiên sinh cũng sáng tác bài hát giúp nàng."

"Có Beethoven tiên sinh thì cần gì Hoàng Thụy nữa, còn cả Tống Tuyết Mai, các ngươi có giỏi thì đắc ý nữa cho ta xem!"

"Xong rồi, ta cảm giác album mới của Tiểu Tuyết sẽ không dễ mua, chắc chắn là cháy hàng! Nhất định phải sớm xếp hàng mới được."

Kinh Thành, công ty giải trí Thịnh Đường, trong phòng nghỉ.

Sau khi Mộ Dung Tuyết thấy status của Beethoven, thì đã tin Lý Phong và Beethoven là bạn thân thiết của nhau, nhất thời, nội tâm nàng cảm thấy hơi kỳ quái.

Beethoven mới đăng status trên Micro Blog không bao lâu, thì Lý

Phong đã nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống .

"Đinh, chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Mộ Dung Tuyết (3) , nhận được phần thưởng nhiệm vụ. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhận được 5000 điểm kinh nghiệm, 500 ngàn điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Mộ Dung Tuyết tăng lên, tiến độ hiện tại 51%"

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: SS-

Điểm kinh nghiệm: 35500/ 100000

Điểm tích lũy: 7967000

Điểm chinh phục : 409

Kỹ năng: 《 Khôn Nguyên Công 》, 《 Càn Khôn Nhất Quyền 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng

Giờ phút này, trong lòng Lý Phong thầm vui mừng: "Cột mốc 10 triệu điểm tích lũy đã hoàn thành gần tám mươi phần trăm. . ."

Chương 624. Đằng Điền Tường

Chương 587: Đằng Điền Tường

Minh Châu, cao ốc tập đoàn Vị Lai, trong văn phòng tổng giám đốc.

Lý Hương, cũng chính là Hoa Gian Hội Lý Hương đã đeo mặt nạ da người, đang giúp Ngụy Băng Khanh tra tìm một phần văn kiện trọng yếu.

Tổng giám đốc Ngụy Băng Khanh đang ngồi trên ghế, đầu cúi xuống, chăm chú làm việc.

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc bị gõ vang.

"Mời vào." Ngụy Băng Khanh không ngẩng đầu, nói.

Hoa Gian Hội Lý Hương cũng không dừng lại động tác, tiếp tục tìm văn kiện.

Lúc này cửa phòng làm việc bị đẩy ra, một mỹ nữ mặc trang phục công sở đi tới: "Ngụy tổng, Trần tổng bên tập đoàn Viễn Phương đến."

Tập đoàn Viễn Phương đặt trong cả Hoa Hạ cũng được xếp top đầu, có rất nhiều sản nghiệp, từ bất động sản, tài chính, vận chuyển, cho tới công nghệ thông tin,...

Ở mặt bất động sản, bọn họ có quan hệ hợp tác với Vị Lai.

"Tốt, mời hắn vào đi."

Ngụy Băng Khanh ngẩng đầu, buông văn kiện cùng bút trong tay xuống, trầm giọng nói.

Gần đây hai nhà muốn hợp tác khai phát một cái hạng mục lớn, vì thế hôm qua Trần Viễn Phương gọi điện thoại cho Ngụy Băng Khanh, nói muốn tới Vị Lai trò chuyện trực tiếp.

Đối với cái này Ngụy Băng Khanh tự nhiên là lập tức đáp ứng, trò chuyện với đối tác là chuyện rất bình thường.

Lúc này Hoa Gian Hội Lý Hương tìm được văn kiện, đưa đến trước mặt Ngụy Băng Khanh, sau đó muốn rời khỏi nơi này.

"Ngươi ở lại một chút đi." Ngụy Băng Khanh cười nói.

Đợi chút nữa nói chuyện với Trần Viễn Phương, đoán chừng cần nhờ Lý Hương bưng trà rót nước một chút.

Tới bây giờ, Ngụy Băng Khanh vẫn không biết Lý Hương chỉ là tên giả của Hoa Gian Hội Lý Hương, càng không biết Hoa Gian Hội Lý Hương căn bản không phải là thành viên Long Hồn.

Mấy phút đồng hồ sau, Trần Viễn Phương cùng với một nam tử trẻ tuổi đi vào.

"Ngụy tổng, xin chào."

Trần Viễn Phương đi đến trước bàn làm việc bắt tay với Ngụy Băng Khanh.

"Chào Trần tổng, hoan nghênh ngươi tới đây, mời ngồi."

Có lẽ là bị ái tình thay đổi, Ngụy Băng Khanh không còn bộ dáng tránh xa người từ ngoài ngàn dặm như trước kia nữa, lúc này nàng nở nụ cười.

Lúc Ngụy Băng Khanh nghiêm mặt đã rất đẹp, nụ cười này càng là trăm hoa đua nở, làm Trần Viễn Phương và nam nhân trẻ tuổi sững sờ.

"Hừ."

Đúng lúc này, Hoa Gian Hội Lý Hương bất mãn hừ lạnh một tiếng.

Ngụy Băng Khanh là nữ nhân của chủ nhân, hai tên này dám nhìn chằm chằm nàng như vậy thật đúng là chán sống, nếu Ngụy tổng đồng ý, nàng nhất định sẽ động thủ lấy mạng hai người này!

Trần Viễn Phương cùng nam tử trẻ tuổi nhất thời bừng tỉnh, tiếp theo cùng nhau quay đầu nhìn về phía Hoa Gian Hội Lý Hương.

"Ngụy tổng, vị này là. . ." Trần Viễn Phương hỏi.

"Nàng tên Lý Hương, là trợ lý của ta." Ngụy Băng Khanh cười giới thiệu, sau đó nói: "Lý Hương, pha trà đi."

"Vâng, Ngụy tổng." Lý Hương không nhìn hai người Trần Viễn Phương nữa, quay người bắt đầu pha trà.

Hoa Gian Hội Lý Hương không biết là, sau khi nàng xoay người sang chỗ khác, trong mắt nam tử trẻ tuổi sau lưng Trần Viễn Phương lóe lên một tia sáng kì lạ.

Ngay sau đó, hắn không để lại dấu vết kéo áo Trần Viễn Phương một cái, khi Trần Viễn Phương quay đầu, hắn nháy mắt với Trần Viễn Phương mấy cái.

Trần Viễn Phương hiểu ý gật gật đầu, sau đó hỏi: "Ngụy tổng, ta nhớ trợ lý trước kia của ngươi là Tô tổng Osivili đúng không?"

"Đúng, Tô tổng đã từng là trợ lý của ta." Ngụy Băng Khanh cũng không giấu diếm.

Rất nhiều người biết việc này, giấu diếm cũng không có tác dụng.

"Như vậy nói cách khác, Lý Hương tiểu thư tới gần đây mới trở thành trợ lý của ngươi?" Trần Viễn Phương cười hỏi.

Ngụy Băng Khanh nhíu mày lại: "Hình như Trần tổng rất quan tâm tới trợ lý của ta?"

Trước đó nàng còn không để ý phản ứng của hai người, nhưng bây giờ Trần Viễn Phương hỏi thăm, Ngụy Băng Khanh đã nhìn ra điểm không thích hợp.

Hai người này, vừa đến ánh mắt đã tập trung ở trên người Lý Hương, câu hỏi cũng đều liên quan tới Lý Hương, chẳng lẽ Trần Viễn Phương tới đây không phải vì nàng, mà vì tìm Lý Hương?

Lý Hương đang pha trà cũng nhíu mày, nổi lòng cảnh giác.

"Không phải, ta chỉ là hiếu kỳ mà thôi."

Trần Viễn Phương cười ha hả, không hỏi thêm, chuyển đề tài sang chuyện đôi bên hợp tác.

Sau một giờ, hai người kết thúc đối thoại, Ngụy Băng Khanh để Lý Hương tiễn hai người ra khỏi văn phòng.

Sau khi tiến vào thang máy, nam tử sau lưng Trần Viễn Phương dùng tiếng Nhật Bản nói: "Hoa Gian Hội Lý Hương."

Thân thể Lý Hương hơi rung một cái, biểu hiện trên mặt cũng có biến hóa rất nhỏ, nhưng rất nhanh nàng đã khôi phục bình thường, giống như không nghe thấy người kia nói chuyện.

"Hoa Gian, ta biết chính là ngươi, ngươi có phải là bị người ta uy hiếp không? Không vấn đề gì, ta có mang máy cản tín hiệu, đồng thời bố trí bức tường chân khí để cách âm."

Tên nam tử kia tiếp tục dùng tiếng Nhật Bản nhỏ giọng nói.

Hoa Gian Hội Lý Hương rốt cục quay đầu, cau mày hỏi: "Tiên sinh, ngài đang nói chuyện với ta sao?"

Người kia đối mặt với Hoa Gian Hội Lý Hương một hồi, sau một lúc lâu lắc đầu: "Không phải, ta chỉ là tập nói tiếng Nhật Bản mà thôi, nếu như quấy rầy thì xin Lý tiểu thư đừng trách."

Hoa Gian Hội Lý Hương tựa như tin là thật, đồng thời tán dương: "Tiên sinh thật nỗ lực, ngài nhất định sẽ lấy được thành công, cố lên."

Người kia mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

Đợi đến khi hai người xuống bãi đỗ xe, đưa mắt nhìn bọn họ lái xe lái rời khỏi nơi đây, Hoa Gian Hội Lý Hương mới nghi hoặc lẩm bẩm: "Người kia là ai, vì sao biết ta họ Hoa Gian? Chẳng lẽ bọn họ là kẻ địch của chủ nhân?"

"Không đúng, người kia nói bằng giọng điệu rất thân mật, hình

như quen biết ta, hơn nữa cảm tình còn không bình thường. . . Thế nhưng ta rõ ràng đã đeo mặt nạ da người, vì sao đối phương vẫn nhận ra?"

"Không nghĩ ra nổi, vẫn nên báo lại việc này cho chủ nhân thì hơn."

Nghĩ tới đây, Hoa Gian Hội Lý Hương lấy điện thoại di động bấn số Lý Phong.

Trên xe hơi.

"Đằng Điền tiên sinh, nàng thật sự là sư muội Hoa Gian Hội Lý Hương tiểu thư của ngài sao?"

Xe hơi vừa rời khỏi tập đoàn Vị Lai, Trần Viễn Phương không nhịn được hỏi.

Nếu Ngụy Băng Khanh ở chỗ này, nhất định sẽ bị thái độ của Trần Viễn Phương làm cho kinh ngạc ngây người, nàng còn tưởng người trẻ tuổi này chỉ là thư kí của Trần Viễn Phương, kết quả Trần Viễn Phương lại tỏ ra mười phần cung kính với hắn!

"Không sai, tuy rằng khuôn mặt, thanh âm đều không giống, nhưng dáng người, tư thế di chuyển còn có khí chất đặc biệt kia, đều không thể nào thay đổi được."

"Người trợ lý Lý Hương đột nhiên xuất hiện này, chính là tiểu sư muội Hoa Gian Hội Lý Hương của ta!"

Ánh mắt Đằng Điền Tường lộ vẻ lạnh lẽo, trầm giọng nói.

"Nếu Đằng Điền tiên sinh đã xác định nàng là tiểu sư muội của ngài, vì sao không thừa cơ mang nàng rời đi?"

Trần Viễn Phương không hiểu ra sao hỏi.

Đằng Điền Tường nhìn Trần Viễn Phương bằng ánh mắt như đang nhìn thằng ngốc, rồi mới lên tiếng: "Cái này còn phải hỏi? Nàng khẳng định là đã trúng cấm chế, đi về trước để suy nghĩ thật kỹ kế hoạch, lần sau sẽ tới cứu tiểu sư muội ra."

Sau khi nói xong, Đẳng Điền Tường tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt dưỡng thần.

(cấm chế:đệ cũng chả biết giải thích thế nào với từ này, ừm, nó có thể là cái khóa, không cho người ngoài mở ra, có thể là một cái quy tắc, ví dụ như cấm chế thiết lập người trên 30 tuổi thì không được phép tiến vào bảo tàng để thám hiểm, ở đây thì chưa biết thằng nhân vật phụ nghĩ cấm chế là loại thuốc độc nào đó, hay là đã đoán được cấm chế có thể ảnh hưởng tới kí ức một người)

Chương 625. Hồi Minh Châu

Chương 588: Hồi Minh Châu

Kinh Thành, giải trí Thịnh Đường, phòng nghỉ.

Nghe xong Hoa Gian Hội Lý Hương báo cáo, Lý Phong rơi vào trầm tư.

"Người Đông Doanh tìm tới cửa rồi. . . Xem ra ta phải mau chóng về Minh Châu một chuyến."

Hoa Gian Hội Lý Hương không biết đây là tình huống gì, Lý Phong lại có thể đoán được, khẳng định là đồng bạn của Hoa Gian Hội Lý Hương thấy nàng đã lâu không về, cho nên tới Hoa Hạ tìm kiếm.

Hoa Gian Hội Lý Hương đã trở thành nữ nô của Lý Phong được năm tháng, người vô tâm đến mấy cũng ý thức được nàng đã xảy ra chuyện.

Chỉ là Lý Phong không nghĩ tới, hắn đã giúp Hoa Gian Hội Lý Hương ngụy trang như thế vẫn có thể bị phát hiện.

Đối diện, Mộ Dung Tuyết thấy Lý Phong nói chuyện điện thoại xong, nhịn không được hỏi: "Công ty có việc cần ngươi về xử lý sao?"

"Không phải chuyện công ty." Lý Phong lắc đầu, sau đó ngậm miệng lại.

Chẳng lẽ muốn hắn nói nữ nô hắn thu về gặp phiền phức, cần hắn về giải quyết?

Có N người bạn gái đã đủ cặn bã, giờ lại thêm nữ nô, ai mà tiếp nhận được?!

"A. . . Ta hiểu được."

Mộ Dung Tuyết cực kì thông minh, nhanh chóng đoán được người vừa gọi cho Lý Phong là nữ nhân, còn có quan hệ rất mật thiết với Lý Phong.

"Là một trong chín người bạn gái của ngươi?" Mộ Dung Tuyết nhịn không được hỏi.

Lý Phong sờ mũi một cái: "Không phải bạn gái, chỉ là bằng hữu có quan hệ rất tốt."

"Vậy chính là sắp trở thành bạn gái rồi?" Mộ Dung Tuyết lộ vẻ ghen tuông nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Mộ Dung Tuyết có ý tứ gì? Quan tâm chuyện này như vậy, cứ như thể một nữ nhân quan tâm bạn trai mình vậy.

Chẳng lẽ. . . Mộ Dung Tuyết vừa vô thức coi nàng là bạn gái tiểu gia?

Ngay tại thời điểm Lý Phong suy nghĩ miên man bất định, Mộ Dung Tuyết bĩu môi nói: "Bỏ đi, ta cũng không phải là gì của ngươi, hỏi nhiều như vậy làm gì, tự chuốc lấy nhục."

Nói xong Mộ Dung Tuyết liền muốn quay người rời khỏi phòng nghỉ.

"Đùng "

Lý Phong tay mắt lanh lẹ giữ chặt nàng, trêu đùa: "Ghen à?"

"A!" Khuôn mặt Mộ Dung Tuyết đỏ bừng, phản bác: "Ai thèm ghen, ta chỉ là hiếu kỳ mà thôi."

"Hóa ra ngươi chỉ là hiếu kỳ a. . ." Lý Phong hiện vẻ thất vọng, tiếp theo muốn thả Mộ Dung Tuyết rời đi.

Ai ngờ Mộ Dung Tuyết ngược lại nắm chặt tay Lý Phong, bật thốt lên: "Chờ một chút."

"Hả?" Lý Phong nhướng mày một cái, không biết Mộ Dung Tuyết

còn muốn nóii gì.

"Ta. . . Ngươi. . . Ngươi chừng nào thì đi?" Mộ Dung Tuyết khẽ cắn môi, hỏi.

"Đợi chút nữa sẽ đi luôn." Lý Phong chăm chú nắm tay Mộ Dung Tuyết, trầm giọng nói.

"A. . ." Ánh mắt Mộ Dung Tuyết trở nên ảm đạm, hỏi tiếp: "Vậy ngươi đi rồi, bao giờ chúng ta mới có thể gặp lại?"

Lý Phong là vì giúp nàng mới tới đây mấy ngày, nếu như không có sự kiện này, hai người căn bản không có cơ hội ở chung.

Lý Phong là ông chủ lớn, lại nhiều bạn gái, Mộ Dung Tuyết cũng không nhàn rỗi, diễn liveshow, tham gia ca nhạc hội, làm khách mời, hầu như kín lịch.

Cơ hội ở chung rất ít ỏi.

Lý Phong cười: "Vậy cũng phải nhìn xem ngươi có muốn gặp ta không, chỉ cần ngươi muốn. . . Liền có thể gặp."

"Thật sao?" Mộ Dung Tuyết lộ vẻ vui mừng: "Nửa tháng sau, ta sẽ có show hát ở Minh Châu, ngươi có thể tới không?"

Lý Phong nhướng mày một cái, tính toán thời gian rồi gật đầu nói: "Tốt, ta sẽ tới."

Mỹ người chủ động mời mọc, Lý Phong còn từ chối, vậy quá mức không còn gì để nói.

Mộ Dung Tuyết lộ vẻ vui mừng, giơ ngón tay nói: "Ngoắc tay nào, hứa rồi không được phép trái lời."

Lý Phong: ". . ."

Nữ thần trong mộng của bao nhiêu người hóa ra lại trẻ con như vậy sao?

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, giờ phút này Mộ Dung Tuyết thật sự là đáng yêu đến mức nổ tung bùm bùm bùm!

Ngoắc tay xong, Mộ Dung Tuyết muốn rời đi, Lý Phong đưa tay cốc trán nàng một cái: "Ngươi bị ngốc à, ta còn chưa đưa lời nhạc cho ngươi mà."

"A?" Mộ Dung Tuyết ôm trán, vẻ mặt đau khổ: "Người ta quên thôi mà ~ "

Nàng đang tập trung nghĩ nửa tháng sau có thể gặp lại Lý Phong, nên quên hết cái khác. . .

"Ta thấy ngươi rõ là ước gì để ta sớm đi, tiện cho ngươi hẹn hò với người khác." Lý Phong tức giận nói.

"Không có không có, tuyệt đối không có, ta chỉ là. . . Chỉ là. . ." Mộ Dung Tuyết gấp gáp giống như con kiến bò trên chảo nóng, nhìn thấy Lý Phong cười hắc hắc mới phát hiện mình bị đùa nghịch, ngay sau đó nàng đánh ngực Lý Phong mấy cái: "Hay lắm, ngươi cố ý đùa nghịch ta, ta không để ý tới ngươi nữa!"

Lý Phong cũng không hoàn thủ, chỉ là hé miệng cười.

Tình huống bây giờ của hai người tuy không phải người yêu, nhưng lại hơn hẳn người yêu, nắm tay, đùa giỡn đã là chuyện bình thường.

Bất quá giữa hai người vẫn còn bị ngăn cách bởi một lớp giấy mỏng, chỉ khi Mộ Dung Tuyết triệt để nghĩ thông suốt, tờ giấy này mới bị xuyên phá.

Một phen cười đùa, Lý Phong móc ra một cuốn sổ: "Chín bài ca khác đều ở trong này."

Mộ Dung Tuyết vội vàng lật xem, mấy phút đồng hồ sau, nàng ngẩng đầu nói: "Thật sự là chín bài ca, đều là ngươi viết?"

Chín bài, lại thêm nhạc phổ của bài 《 Gặp mặt 》, tất cả là 10 bài hát, đều do một người sáng tác, cái này ở trong làng giải trí cũng là chuyện vô cùng hiếm thấy.

Quan trọng là Mộ Dung Tuyết có thể thấy được, mười bài hát đều là đỉnh cao, cái này rất đáng sợ!

"Ừm, đều là ta viết, bất quá ngươi cứ nói với người ngoài là của Beethoven, tuyệt đối không được lỡ miệng." Lý Phong dặn dò.

Chín bài ca thực ra đều xuất phát từ một ca sĩ, 《 Bắt đầu hiểu 》, 《 Hoài niệm 》, 《 Trời tối 》, 《 Hey Jude 》, 《 Ngày đầu tiên 》, 《 Lục quang 》, 《 hHểu chuyện 》, 《 Nghịch Quang 》, 《 Cánh diều 》.

Tại một cái thế giới song song khác, bọn chúng đều được những giải thưởng rất lớn.

Để tất cả vào trong cùng một album, có thể nói là một chuyện vô cùng xa xỉ, một khi album mới xuất hiện, tất nhiên gây nên chấn động khủng khiếp với giới âm nhạc Hoa Hạ!

Mộ Dung Tuyết lộ sắc mặt quái dị gật đầu, nàng trước kia còn không hiểu cái gì gọi là xem danh lợi như cặn bã, giờ mới hiểu được. . .

...

Lúc chạng vạng tối, một chiếc xe taxi đi vào tiểu khu Tinh Huy, Lý Phong xuống xe liền đi thẳng đến biệt thự số 6.

Đi tới trước cửa biệt thự số 6, Lý Phong ấn vang chuông cửa, chỉ chốc lát sau cửa lớn mở ra, Lý Phong nhấc chân đi vào, vừa vặn nhìn thấy Ngụy Băng Khanh đi ra.

Bốn mắt nhìn nhau, có điện giật vô hình lấp lóe. . .

Ngay sau đó, hai người chạy tới, ôm nhau thắm thiết. . .

Điều này làm Hoa Gian Hội Lý Hương nhìn mà không ngừng hâm mộ: “Bao giờ ta mới có thể làm những chuyện này với chủ nhân. . ."

Trước đó, nàng không chỉ một lần đưa ra yêu cầu muốn hầu hạ Lý Phong đi ngủ, lại bị Lý Phong "tàn nhẫn" cự tuyệt.

Bây giờ nhìn thấy Lý Phong cùng Ngụy Băng Khanh thân mật như thế, Hoa Gian Hội Lý Hương càng là vô cùng hâm mộ.

Đúng lúc này, Lý Phong nhìn về phía nàng, nhất thời Hoa Gian Hội Lý Hương hiểu được ý tứ của hắn, đây là muốn nàng lưu lại không gian riêng cho hai người.

Thầm thở dài một tiếng, Hoa Gian Hội Lý Hương quay người bước lên lầu hai.

Chương 626. Tương kế tựu kế

Chương 589: Tương kế tựu kế

Lúc Hoa Gian Hội Lý Hương đi thì Ngụy Băng Khanh mới hoàn toàn buông lỏng.

Sau một hồi lâu. . .

"Ta đã đột phá, bây giờ ta muốn giúp ngươi bước vào Siêu Phàm cảnh."

Sau khi tâm sự một phen, hai người tới phòng khách, vừa ngồi xuống Lý Phong liền nói.

"A, thật sao?" Ngụy Băng Khanh che miệng kinh hô, trên khuôn mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Dưới sự trợ giúp của Lý Phong, nàng đã bước vào Tông Sư hậu kỳ, tuy không có các loại võ kỹ mạnh mẽ như Lý Phong, nhưng mà lực lượng khủng khiếp cũng đủ làm Ngụy Băng Khanh mê luyến.

Bây giờ biết được mình có thể bước vào cảnh giới cao hơn, làm sao không mừng cho được?

"Đương nhiên là thật, ta lừa ngươi bao giờ chưa?" Lý Phong cưng chiều nhéo mũi Ngụy Băng Khanh một cái, cười nói: "Ngươi đang rất nôn nóng đúng không?"

Ngụy Băng Khanh sững sờ, sau đó mặt đỏ bừng nói: "Nói cái gì vậy, người ta đâu có ý này."

Nếu đang ở riêng, thì nàng sẽ không để ý việc “tu luyện” với Lý Phong, nhưng mà Lý Hương cũng ở đây, làm sao có thể…

Huống chi. . . Tối nay còn có khách đến, chuyện này tuyệt đối không được.

Lý Phong cười nham hiểm nói: "Thực lực ngươi vẫn còn quá

thấp, bởi vậy khi ta ở xa liền cảm thấy không yên tâm, nên ta phải giúp ngươi đột phá đến Siêu Phàm cảnh càng nhanh càng tốt."

Nói xong, Lý Phong định nắm tay Ngụy Băng Khanh kéo vào phòng ngủ.

Đã lâu rồi hắn không được gặp tổng giám đốc lạnh lùng, hắn rất nhớ nàng, nếu bây giờ không tu luyện《 Song Tu Thần Công 》 thì còn chờ đến khi nào?

"Chờ một chút.“ Mặt Ngụy Băng Khanh lộ vẻ thẹn thùng, nói: "Tối nay chủ tịch Trần Viễn Phương sẽ đến nhà làm khách, chờ hắn đi về rồi chúng ta sẽ tu luyện. . . Được không?"

"Hả?" Lý Phong nhíu mày, Trần Viễn Phương cũng tới. . . Lúc trước gọi điện thoại sao nàng không nói gì?

"Đừng có dùng ánh mắt này nhìn ta, lúc ngươi gọi điện thoại cho ta thì ta cũng chưa biết tin này, tới khi hắn gọi rồi, ta muốn báo lại với ngươi, thì ngươi đã ở trên máy bay."

Ngụy Băng Khanh sợ Lý Phong hiểu lầm, vội vàng giải thích.

Nghe xong Lý Phong liền hiểu được: "Hắn tới đây làm gì, chẳng lẽ hắn theo đuổi ngươi?"

Tuy nói như vậy, nhưng Lý Phong đã đại khái đoán được mục đích Trần Viễn Phương tới đây—— là vì Hoa Gian Hội Lý Hương!

Nhưng mà Ngụy Băng Khanh vẫn chưa biết chuyện này, Lý Phong cũng chưa muốn nói ra thân phận của Hoa Gian Hội Lý Hương, nên mới giả vờ không biết.

"Ngươi cảm thấy áp lực à?" Ngụy Băng Khanh trêu chọc.

"Thôi đi, chỉ là một tên Trần Viễn Phương thôi, còn chưa đủ gây áp lực cho ta." Lý Phong khinh thường đáp lời.

Trần Viễn Phương đã là đại thúc trung niên, gia sản, bề ngoài, tiềm lực phát triển, sức mạnh đều thua hắn, sao hắn lại có áp lực?

"Đô tự luyến ～" Ngụy Băng Khanh trợn mắt một cái, nhưng

trong lòng thì ngọt ngào.

Lý Phong nói như vậy vừa là tự tin với bản thân, nhưng cũng vừa là có lòng tin với nàng.

"Không tự luyến thì sao có thể thành công bắt lấy trái tim của đệ nhất mỹ nữ Minh Châu?" Lý Phong ra vẻ khoe khoang nhưng cũng không quên tán dương tổng giám đốc một câu.

Ngụy Băng Khanh rất vui vẻ, nhưng ngoài miệng lại nói: "Ngươi không sợ Uyển Quân tỷ và Tô Đồng sẽ nghe thấy, sau đó giận ngươi sao?"

"Khụ khụ" Mặt Lý Phong đỏ ửng, đánh trống lảng: "Ngươi còn chưa nói lí do Trần Viễn Phương tới đây đâu."

Trần Viễn Phương chắc chắn sẽ không nói thật, đương nhiên phải tìm cớ.

Cho nên Lý Phong rất ngạc nhiên, hắn lấy cớ gì, mà có thể làm tổng giám đốc băng sơn đồng ý cho hắn đến nhà làm khách.

Ngụy Băng Khanh vừa đi vừa liếc xung quanh, sau khi xác định Lý Hương không nghe lén mới ghé vào tai Lý Phong nói: "Là như vậy, thư ký mới của hắn cảm thấy Lý Hương không tệ, muốn tiếp xúc nhiều hơn với nàng, cho nên. . ."

"Cho nên Trần Viễn Phương muốn ngươi giúp hắn làm mai mối ?" Sắc mặt Lý Phong trở nên quái dị, thật lòng không nghĩ tới Trần Viễn Phương sẽ dùng lí do này!

Chỉ mới gặp mặt một lần đã thích Lý Hương? Duyên phận có thể đến đột nhiên như vậy sao? !

Quan trọng là Hoa Gian Hội Lý Hương đang dùng mặt nạ da người, với nhan sắc hiện tại cho dù ném nàng vào trong đám người cũng không ai để ý, đương nhiên, vóc dáng Lý Hương thì không thể che giấu được. . .

Không loại trừ khả năng tên kia là loại nhìn dáng không nhìn mặt, nếu vậy thì có thể giải thích tại sao hắn bị Lý Hương hấp dẫn.

"Ngươi thật thông minh." Ngụy Băng Khanh tán thưởng một câu, sau đó nhỏ giọng nói: "Ta biết Lý Hương là đồng nghiệp của ngươi, cho nên việc này ta có nói với Lý Hương."

"Nàng đồng ý?" Lý Phong kinh ngạc.

Từ khi sử dụng Nô ấn với Hoa Gian Hội Lý Hương, thì nàng chỉ cảm thấy thân thiết với mình hắn, còn với nam nhân khác thì đều là cự tuyệt từ ngoài ngàn dặm.

Nên Lý Phong không tin tưởng Hoa Gian Hội Lý Hương sẽ chịu "xem mắt" !

Ngụy Băng Khanh lắc đầu: "Tất nhiên nàng không đồng ý, nhưng mà ta cũng không tiện trực tiếp từ chối Trần Viễn Phương như vậy, cho nên đã thương lượng với Lý Hương một chút."

"Tối nay cứ đồng ý để hai người bọn họ tới, sau đó thì Lý Hương sẽ mở miệng cự tuyệt, như vậy vừa không ảnh hưởng đến sự hợp tác của tập đoàn Vị Lai và tập đoàn Viễn Phương, vừa không mang đến phiền phức cho Lý Hương."

Lý Phong gật đầu: "Phương án này không tệ, ta ủng hộ."

Thực ra thì đến giờ dù hắn ủng hộ hay không cũng không quan trọng, ván đã đóng thuyền, hắn không thể phản đối được.

Huống hồ hắn cũng muốn gặp đối phương, như vậy sẽ có thể biết rõ thân phận của đối phương, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Lúc này, một chiếc xe đang phóng nhanh trên đường.

"Đằng Điền Quân, vừa nhận tin tức mới nhất, ông chủ của Osvili là Lý Phong vừa mới đến biệt thự số 6 ở tiểu khu Tinh Huy."

Trần Viễn Phương cúp điện thoại, nói.

"Ồ?" Tài xế là Đằng Điền Tường nhướng mày một cái, trầm giọng nói: "Trừ hắn ra, còn có ai đi vào vào tiểu khu Tinh Huy không?"

"Không có." Trần Viễn Phương khẳng định: " Người của chúng ta

đang theo dõi sát sao, chỉ nhìn thấy một mình Lý Phong đi vào."

"Nếu như chỉ có một mình hắn thì không vấn đề gì." Đằng Điền Tường gật đầu, trầm ngâm nói: "Hơn năm tháng trước Lý Phong vẫn chỉ là cường giả cấp A, hiện tại cao nhất cũng chỉ khoảng cấp A+, ta dùng một tay cũng diệt được hắn."

Hơn năm tháng trước, ở khu nhà Ngụy gia, Lý Phong đã dùng sức một mình chấn nhiếp hai đại thiếu gia ăn chơi trác táng Vệ Dương và Hoàng Bân, cộng thêm ba huynh đệ Mộ Dung Sơn.

Thời điểm đó, người của xã hội thượng lưu ở Minh Châu đã biết Lý Phong không chỉ là ông chủ của Osvili mà còn là một vị cường giả Tông Sư trung kỳ.

Không chỉ như thế, Lý Phong còn là thành viên của Long Hồn, có huyết mạch của Vương Tôn gia.

Từ đó về sau không ai dám chọc vào Ngụy gia nữa!

Nhờ chuyện này mà Đằng Điền Tường biết thực lực của Lý Phong.

Trong lúc nói chuyện Đằng Điền Tường quay đầu nhìn cái máy đằng sau, lạnh lùng nói: "Có cái máy cản tín hiệu quân dụng này, chúng ta có thể ngăn chặn tín hiệu từ biệt thự số 6, không cho bọn hắn gọi điện thoại cứu viện."

Trong mắt Trần Viễn Phương lóe lên một tia tà dị: "Đến lúc đó, bọn hắn sẽ thành cá trong chậu, chim trong lồng, chỉ có thể nghe lời chúng ta! Hi vọng Đằng Điền quân nói lời giữ lời, cho ta. . ."

Mắt Đằng Điền Tường sáng lên, cười dâm nói: "Yên tâm, chỉ cần có thể giải cứu tiểu sư muội của ta, thì Ngụy Băng Khanh tùy ngươi xử lí!"

Chương 627. Ngả bài

Chương 590: Ngả bài

Buổi tối khoảng 7 giờ, một chiếc Rolls-Royce Phantom màu xanh lam đi đến trước cửa biệt thự số 6.

Cửa biệt thự từ từ mở ra, sau đó chiếc xe chạy vào sân biệt thự, Ngụy Băng Khanh và Hoa Gian Hội Lý Hương đã chờ trước cửa từ sớm.

Sau khi Trần Viễn Phương và Đằng Điền Tường xuống xe, hai người ra nghênh đón.

Cứu Văn Nữ Thần Hệ Thống Traile

"Hử?" Đồng tử Đằng Điền Tường co lại, âm thầm nói: "Tại sao chỉ có các nàng, Lý Phong đâu?"

Trần Viễn Phương cũng phát hiện ra vấn đề này, thầm đoán: "Chẳng lẽ hắn tránh ở trong chứ không ra? Hắn không muốn để người ta biết hắn tới này sao?"

"Trần tổng, thư ký Phương, hoan nghênh hoan nghênh."

Trong lúc hai người còn suy nghĩ thì Ngụy Băng Khanh đi tới.

Sau một phen hàn huyên, bốn người đi vào phòng khách, Hoa Gian Hội Lý Hương rót trà đưa đến trước mặt hai người.

"Cảm ơn Lý tiểu thư."

Từ lúc Đằng Điền Tường vào cửa đã nhìn chằm chằm vào Hoa Gian Hội Lý Hương, giống như rất si mê nàng.

Hoa Gian Hội Lý Hương bị hắn nhìn đến mức khó chịu, nhịn không được trợn mắt với Đằng Điền Tường một cái.

Nếu không phải nàng đang nể mặt nữ chủ nhân thì nàng đã đập

chết tên họ Phương này, dám có ý tứ với nàng, đúng là không biết sống chết!

Mặt Đằng Điền Tường không hề đổi sắc, trong lòng thầm suy nghĩ.

Theo Đằng Điền Tường thấy thì Hoa Gian Hội Lý Hương đã bị trúng độc hoặc là bị uy hiếp, cho nên không dám nhận hắn, nhưng hắn đâu biết là Hoa Gian Hội Lý Hương bị nô ấn xóa bỏ trí nhớ, nên không hề biết hắn là ai !

Trần Viễn Phương ngồi kế bên vừa nói nhăng nói cuội với Ngụy Băng Khanh, vừa len lén đánh giá cảnh vật chung quanh.

Lý Phong không ra nghênh tiếp bọn họ, làm cho Trần Viễn Phương nghi hoặc, có điều theo sự quan sát của hắn thì trong phòng khách không có chỗ ẩn thân, cho nên Lý Phong không có khả năng đang trốn trong một để nghe trộm.

Khả năng lớn nhất có thể là Lý Phong trốn trong phòng ngủ lầu hai, có điều tại sao hắn lại trốn, quan hệ của hắn và Ngụy Băng Khanh cũng không phải là bí mật gì!

"Hừ, trốn thì sao, có Đằng Điền tiên sinh ở đây, Lý Phong có thể làm được gì ? Sau khi xong việc ta sẽ làm thịt Ngụy Băng Khanh ngay trước mặt Lý Phong, chắc chắn sẽ rất vui vẻ!"

Nghĩ đến đây, Trần Viễn Phương liền nhìn chằm chằm Ngụy Băng Khanh.

Từ lúc Ngụy Phó còn làm chủ tập đoàn Vị Lai, thì đã nhiều lần hợp tác với Trần Viễn Phương, cho nên hai người xem như bằng hữu cũ.

Khi Ngụy Băng Khanh học cấp 3, thì Trần Viễn Phương gặp nàng lần đầu, hắn đã sớm để ý sắc đẹp của nàng, nhưng có quá nhiều nguyên nhân làm hắn không cơ hội động thủ.

Sau khi tốt nghiệp đại học, thì Ngụy Băng Khanh được xưng là đệ nhất mỹ nữ Minh Châu, bây giờ được tình yêu tưới tắm, thì mị lực càng tăng lên, mỹ lệ không gì sánh được.

Cho nên trong lòng Trần Viễn Phương cứ ngứa ngáy như bị con mèo cào loạn. . .

Trần Viễn Phương không biết là, Lý Phong mà hắn ngỡ là đang trong phòng ngủ lầu hai, thực ra đang dùng Ẩn Thân Thuật, đứng kế bên quan sát hắn và Đằng Điền Tường.

Lúc ánh mắt Trần Viễn Phương lộ ra tà quang, thì trong mắt Lý Phong cũng lóe lên vẻ lạnh lùng!

Trần Viễn Phương tiếp tục trò chuyện với Ngụy Băng Khanh, còn Đằng Điền Tường chỉ nhìn chằm chằm Lý Hương, lại không nói lời nào, thấy vậy Trần Viễn Phương cười khổ nói: "Phương Tường, không phải ngươi muốn gặp lại Lý Hương tiểu thư sao, bây giờ gặp rồi, sao ngươi không nói chuyện?"

Mục đích bọn họ tới đây không phải là nói chuyện cho vui, Đằng Điền Tường có ý tứ gì ? Tại sao ngồi ở đó không nói lời nào, cũng không động thủ ? Không lẽ hắn chờ Ngụy Băng Khanh động thủ trước?

Đằng Điền Tường nâng cốc trà lên, nhấp một miếng, rồi mới lên tiếng: "Ta đang quan sát."

Vừa nói, khí chất trên thân thể Đằng Điền Tường vừa biến hóa, trước đó là thư ký, nhưng giờ lại càng giống ông chủ của Trần Viễn Phương hơn.

Không chỉ thế, trên người Đằng Điền Tường còn tản ra một cỗ khí tức nguy hiểm, giống như một con dã thú!

Ngụy Băng Khanh cảm nhận được khí tức nguy hiểm trên người Đằng Điền Tường, khuôn mặt hơi biến sắc.

Hoa Gian Hội Lý Hương cũng biến sắc, nhanh chóng cản ở trước mặt Ngụy Băng Khanh, cảnh giác nhìn Đằng Điền Tường: "Ngươi muốn làm gì?"

Đằng Điền Tường chần chừ, mặt lộ vẻ không dám tin: "Hoa Gian, ta tới cứu ngươi, tại sao ngươi đề phòng ta, che chở cho cô ta?"

Đằng Điền Tường nói bằng tiếng Nhật, Ngụy Băng Khanh chưa từng học tiếng Nhật, cho nên không hiểu Đằng Điền Tường nói gì, nhưng qua nét mặt của Đằng Điền Tường thì nàng cũng đoán được mấy phần.

Vậy là. . . Phương Tường là người của Đông Doanh, hơn nữa còn biết Lý Hương?

Lông mày của Hoa Gian Hội Lý Hương nhướng lên, hừ lạnh nói: "Nói năng bậy bạ, ta không biết ngươi!"

Sắc mặt Ngụy Băng Khanh đại biến, mặc dù Hoa Gian Hội Lý Hương nói tiếng Hoa, nhưng rõ ràng là nàng hiểu tiếng Nhật.

Có điều Ngụy Băng Khanh nghĩ lại, Hoa Gian Hội Lý Hương là thành viên của Long Hồn, nên biết nhiều thứ tiếng cũng là bình thường.

Sắc mặt Đằng Điền Tường biến ảo mấy lần, sau đó lắc đầu bật cười nói: "Ta đeo mặt nạ da người cho nên ngươi không biết ta, nhưng không lẽ giọng của ta ngươi cũng không nghe ra ?"

"Hoa Gian, ngươi đừng sợ, ta đã quan sát kỹ nơi này, nơi này chỉ có ngươi, Ngụy Băng Khanh, Lý Phong, ta còn mang máy chặn tín hiệu, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không thể liên lạc với bên ngoài."

Nói xong, Đằng Điền Tường đưa tay sờ lên mặt, một tấm mặt nạ da người bị bóc xuống, lộ ra khuôn mặt anh tuấn.

"A, mặt nạ da người?" Đây là lần đầu tiên Ngụy Băng Khanh nhìn thấy có người dùng mặt nạ da người, cho nên rất ngạc nhiên.

Đằng Điền Tường đắc ý nhìn Ngụy Băng Khanh, sau đó nói với Hoa Gian Hội Lý Hương: "Hoa Gian, ngươi đã nhận ra ta chưa?"

Hoa Gian Hội Lý Hương nhìn chằm chằm Đằng Điền Tường một hồi, sau đó cau mày nói: "Không biết, ta không biết ngươi là ai, cũng không muốn biết, tốt nhất là ngươi mau rời khỏi nơi này, đừng ép ta động thủ."

Hoa Gian Hội Lý Hương không phải là loại ngực lớn não nhỏ,

nàng nhận ra được Đằng Điền Tường rất nguy hiểm, nàng lo mình không phải đối thủ của Đằng Điền Tường, cho nên không dám chủ động ra tay với Đằng Điền Tường, chỉ dám dùng lời nói hăm dọa đối phương rời đi.

Nghe câu này, lông mày Đằng Điền Tường nhăn lại.

Hắn đã nói rõ ràng như vậy, mặt nạ da người cũng đã gỡ ra, tại sao Hoa Gian Hội Lý Hương còn nói không biết hắn? Chẳng lẽ do Lý Phong ở chỗ này?

Không, không đúng, Hoa Gian Hội Lý Hương biết thực lực của hắn, so với hắn Lý Phong chỉ là một con gà què.

Nếu vậy, chắc chắn là nàng trúng kịch độc, vì giữ mạng nên mới không thể phản bội.

Có điều hắn cũng hiểu, người không vì mình, trời tru đất diệt, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, làm gì có ai lấy mạng ra đùa cợt?

"Hoa Gian, có phải ngươi trúng kịch độc hay không? Không sao, chỉ cần trở lại Nhật Bản, với năng lực của sư phụ chắc chắn có thể giúp ngươi ngăn chặn độc tố."

Nói xong, Đằng Điền Tường cũng không tiếp tục khuyên Hoa Gian Hội Lý Hương nữa.

Bất luận thế nào, hắn cũng phải cứu Hoa Gian Hội Lý Hương để đưa về Nhật Bản, mặc kệ nàng có đồng ý hay không!

Đằng Điền Tường nhìn Ngụy Băng Khanh: "Ngụy Băng Khanh, đưa code gốc của Vị Lai Cloud ra đây, ta có thể tha ngươi một mạng, nếu không. . . Trần Viễn Phương sẽ bắt ngươi đi."

Nghe thấy lời ấy, sắc mặt Ngụy Băng Khanh kịch biến!

Chương 628. Một bàn tay sự tình

Chương 591: Một bàn tay sự tình

Câu nói sau cùng của Đằng Điền Tường dùng tiếng Hoa, nên đã làm cho Ngụy Băng Khanh kinh hãi.

Phương Tường là vì code gốc của Vị Lai Cloud mà đến? Còn Trần Viễn Phương nữa, hắn. . . Hắn có ý đồ gì? !

Tuy kinh ngạc, nhưng Ngụy Băng Khanh vẫn chưa cảm thấy hoảng sợ, dù sao nàng cũng là cường giả Tông Sư hậu kỳ, tuy không có võ kỹ nào mạnh. . . Nhưng lại có Lý Hương bảo hộ.

Cứu Vãn Nữ Thần Hệ Thống Trailer

Quan trọng nhất là. . . Lý Phong đang ở đây, chỉ cần có Lý Phong, nàng không sợ gì cả!

Trên người Lý Phong thì bắt đầu tỏa ra sát khí!

Dám uy hiếp nữ nhân của hắn, tên Đông Doanh này đúng là không biết sống chết!

Nhưng mà có một việc làm cho Lý Phong để ý, đó là tên Đông Doanh này lại là sư huynh của Hoa Gian Hội Lý Hương, nghe cách hắn nói, thì sư phụ bọn hắn có vẻ là một đại nhân vật !

Lý Phong rất muốn biết sư phụ bọn hắn là ai, chỉ tiếc nô ấn đã làm cho Hoa Gian Hội Lý Hương mất đi một lượng lớn trí nhớ, nếu không thì cứ trực tiếp hỏi nàng là được.

Có điều Lý Phong không lo lắng, chỉ cần bắt sống được Đằng Điền Tường, thì vẫn có thể dùng Đọc Tâm Thuật để tìm tòi.

Có điều. . . Tại sao hệ thống vẫn chưa tuyên bố nhiệm vụ ? Mẹ nó ! Đối phương sắp động thủ rồi mà hệ thống vẫn không có tí

phản ứng gì là sao?

Ngay lúc Lý Phong nhịn không được muốn hiện thân, thì âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có kiểm tra hay không?."

"Kiểm tra!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh (7) "

"Mô tả nhiệm vụ: Bảo vệ Ngụy Băng Khanh không bị Đằng Điền Tường và Trần Viễn Phương gây tổn thương, nếu nhiệm vụ thất bại, trừ 500 ngàn điểm tích lũy."

"Phần thưởng nhiệm vụ: 2500 điểm kinh nghiệm, 250 ngàn điểm tích lũy."

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Hoa Gian Hội Lý Hương (1) "

"Mô tả nhiệm vụ: Bảo vệ nữ thần Hoa Gian Hội Lý Hương không bị Đằng Điền Tường mang về Nhật Bản, nếu nhiệm vụ thất bại, trừ 500 ngàn điểm tích lũy."

"Phần thưởng nhiệm vụ: 2500 điểm kinh nghiệm, 250 ngàn điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục."

"Hai nhiệm vụ một lần, mà phần thưởng chỉ bằng một nhiệm vụ bình thường, khác nào vẽ vời cho lắm chuyện?"

Sau khi Lý Phong xem xong nhiệm vụ, liền nhịn không được phàn nàn một câu.

Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết hệ thống đang keo kiệt, tách phần thưởng của một nhiệm vụ làm đôi.

Cứu vãn Ngụy Băng Khanh cũng được, cứu vãn Hoa Gian Hội Lý Hương cũng được, đều phải hạ gục hoặc giết chết Đằng Điền Tường, Trần Viễn Phương, cho nên chỉ cần hoàn thành 1 cái là đương nhiên hoàn thành cái kia, có đều hiện tại có hai nữ thần, cho nên hệ thống mới chia ra làm hai nhiệm vụ.

Nhưng Lý Phong đã thu phục được Ngụy Băng Khanh, cho nên cứu nàng không có điểm chinh phục, mà hắn và Hoa Gian Hội Lý Hương lại chưa có bất kỳ tiến triển nào, cho nên sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ được tặng 20 điểm chinh phục.

Nghĩ đến đây, Lý Phong tắt hệ thống.

Trong nháy mắt lúc Đằng Điền Tường nói xong, Hoa Gian Hội Lý Hương đã che trước mặt Ngụy Băng Khanh, đồng thời phóng thích khí thế.

Lúc này, một cỗ khí tức Tông Sư sơ kỳ nổi lên!

Trong nháy mắt lúc cỗ khí tức này xuất hiện, Đằng Điền Tường không những không kinh sợ mà còn mừng rỡ!

Nếu trước đó hắn chỉ chắc có 80% Lý Hương là Hoa Gian Hội Lý Hương, thì giờ phút này hắn đã chắc chắn 100%!

Tướng mạo có thể đổi, âm thanh có thể đổi, nhưng khí tức võ đạo thì không!

Cỗ khí tức này chính là Hoa Gian Hội Lý Hương, không thể sai được!

Có điều sao Hoa Gian Hội Lý Hương muốn động thủ với hắn, nàng điên rồi sao? Hay là. . . Nàng đang diễn trò cho Lý Phong xem?

Nghĩ đến khả năng này, mắt Đằng Điền Tường sáng lên, dùng âm thanh lạnh lùng nói: "Hoa Gian tương, không nghĩ tới ngươi thật sự phản bội chúng ta, ngươi thật sự khiến ta thất vọng!"

"Bất quá ngươi cho rằng với chút thực lực của mình là có thể ngăn cản ta? Ngu ngốc! Đừng quên ta nhập môn sớm hơn ngươi 10 năm!"

Nói xong, một cỗ khí tức Siêu Phàm sơ kỳ bắn ra từ trên thân thể Đằng Điền Tường!

Sắc mặt Hoa Gian Hội Lý Hương kịch biến!

Nàng chỉ là Tông Sư sơ kỳ, nên đối mặt Đằng Điền Tường hoàn toàn không có cơ hội phản kháng!

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Hoa Gian Hội Lý Hương đã trấn định lại, chủ nhân vẫn còn ở đây, chỉ là một Siêu Phàm sơ kỳ thì có là gì, đơn giản như giết một con ruồi.

Sau lưng Hoa Gian Hội Lý Hương là Ngụy Băng Khanh, mặt nàng lộ vẻ lạnh lùng, rất rõ ràng nàng cũng hoàn toàn tín nhiệm Lý Phong.

Thấy hai người trấn định như thế, Đằng Điền Tường hiểu lầm.

"Tại sao không nói chuyện, bị dọa sợ rồi sao?" Đằng Điền Tường đắc ý cười to.

Nghĩ đến đây, Đằng Điền Tường nhìn về phía lầu hai nói: "Lý Phong, ta biết ngươi đang ở trên lầu, ngươi còn muốn tránh tới khi nào? Hay là. . . Ngươi đã sợ đến mức không dám ra ngoài?"

Vừa nãy hắn đã nghĩ đến việc này khi thấy sự trấn định của Ngụy Băng Khanh, nhưng Lý Phong lại bình thản không chủ động hiện thân.

Thậm chí hắn sắp động thủ, mà Lý Phong vẫn không xuất hiện, không phải bị hắn dọa sợ thì là gì?

Đằng Điền Tường chờ một lúc, vẫn không thấy Lý Phong hiện thân, sau đó cười lạnh nói: "Nghe nói Lý Phong là thiên tài võ đạo của Long Hồn, 23 tuổi đã bước vào Tông Sư trung kỳ, theo ta thấy thì cũng không có gì hiếm lạ."

"Ta năm nay 25 tuổi, mà đã là Siêu Phàm sơ kỳ, so về thiên phú ta mạnh hơn ngươi nhiều!"

"So về dũng khí, ta càng vượt xa ngươi không biết bao nhiêu lần, ta dám mạo hiểm cửu tử nhất sinh một thân một mình tới Trung Quốc tìm tiểu sư muội, mà ngươi thì sao? Ngay cả dũng khí đánh một trận với ta cũng không có, ngươi thật sự làm ta khinh thường!"

Ám Ảnh của Nhật Bản và Long Hồn của Trung Quốc rất giống

nhau, đều là ngành đặc biệt làm việc cho đất nước, năng lực tình báo rất mạnh.

Tin tức Lý Phong lập uy ở Ngụy gia đã bị thành viên Ám Ảnh biết được, truyền vào tai của một số thiên tài trẻ tuổi, trong đó có Đằng Điền Tường.

Lúc đó Đằng Điền Tường rất khinh thường cái mác thiên tài của Lý Phong, trong lòng hắn còn mong đôi bên chạm mặt, như vậy hắn sẽ dạy Lý Phong biết cái gì mới gọi là thiên tài.

Bây giờ đã gặp nhau, tất nhiên Đằng Điền Tường phải nắm chắc cơ hội để làm nhục Lý Phong.

Biểu lộ của Ngụy Băng Khanh có chút quái dị.

Tên Nhật Bản này nghĩ rằng Lý Phong sợ hắn? Cường giả Thánh cảnh sợ Siêu Phàm cảnh? Nực cười!

Nàng rất muốn xem xem lát nữa khi Lý Phong xuất hiện, Đằng Điền Tường sẽ có phản ứng gì.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, đã tới lúc này rồi sao Lý Phong còn chưa hiện thân, hắn không sợ nàng bị Đằng Điền Tường khống chế sao?

"Ngươi cũng cảm thấy Lý Phong nhát như chuột đúng không ?"

Thấy biểu lộ của Ngụy Băng Khanh, Đằng Điền Tường lại sinh ra hiểu lầm.

Ngụy Băng Khanh hừ lạnh một tiếng, khinh miệt nói: "Hừ, ngươi căn bản không có tư cách đánh giá Lý Phong, ngươi cũng không biết Lý Phong mạnh cỡ nào."

"Ta không có tư cách đánh giá Lý Phong?" Đằng Điền Tường nâng cao âm điệu, lộ vẻ không dám tin nói: "Ta là cường giả Siêu Phàm cảnh, Lý Phong chỉ là Tông Sư trung. . ."

"Oanh "

Đằng Điền Tường còn chưa nói xong thì một thân ảnh đã xuất

hiện trước mặt của hai người, đồng thời, một cỗ khí tức của cường giả Thánh cấp bùng nổ, tràn ngập cả căn phòng!

"Thánh cấp? Làm sao có thể? !"

Đằng Điền Tường trợn mắt há hốc mồm!

Chương 629. Đông Doanh Kiếm Thánh

Chương 592: Đông Doanh Kiếm Thánh

Người đột nhiên xuất hiện trước mặt hai nàng tự nhiên chính là Lý Phong.

Đằng Điền Tường sững sờ.

Hắn không biết Lý Phong, chưa từng gặp mặt Lý Phong, cũng không xem ảnh chụp của Lý Phong, nhưng hắn đã nghe người khác miêu tả.

Lý Phong xuất hiện, Đằng Điền Tường liền phát hiện người trước mắt này vô luận là chiều cao, tướng mạo, tuổi tác hay khí chất, đều rất giống Lý Phong trong miêu tả.

Mà Trần Viễn Phương cũng đã nói, tối nay chỉ có Lý Phong tiến vào nhà Ngụy Băng Khanh, vậy kẻ này không phải Lý Phong thì còn có thể là ai?

Nhưng cái này không khoa học a, tình báo nói Lý Phong chỉ là Tông Sư trung kỳ, dù trong mấy tháng này có đột phá, thì nhiều lắm cũng chỉ là Tông Sư hậu kỳ.

Nhưng bây giờ lại là khí tức của Thánh cấp!

Nếu người này thật sự là Lý Phong, vậy Đằng Điền Tường rất muốn tìm một khối đầu hũ đập đầu tự sát.

Con mẹ nó, quá mất mặt, mất mặt đến mức hắn không biết phải nói gì!

Vừa rồi hắn còn lớn tiếng khinh bỉ Lý Phong, chê Lý Phong chỉ là Tông Sư trung kỳ.

Kết quả. . .

Đến tận giờ mới phát hiện người ta đã là cường giả Thánh cấp! Còn mình chỉ là Siêu Phàm sơ kì.

"Lý Phong. . ." Nhìn bóng lưng cao lớn trước mặt, trong đôi mắt đẹp của Ngụy Băng Khanh nổi lên thần sắc kì lạ.

Nàng đã biết Lý Phong sẽ không làm mình thất vọng, nàng đã biết vô luận gặp phải nguy hiểm gì, Lý Phong đều sẽ kịp thời xuất hiện cứu mình!

Không chỉ Ngụy Băng Khanh rơi vào trạng thái si mê, Hoa Gian Hội Lý Hương cũng y như vậy.

Chủ nhân rất đẹp trai, thời cơ xuất hiện lại vừa đúng, tư thế ngầu lòi không gì sánh được, nếu nàng cũng là nữ nhân của chủ nhân thì thật tốt.

Trong lúc nhất thời, khuôn mặt của nàng đỏ bừng, tựa như một quả táo chín mọng.

Lý Phong không dùng Đọc tâm thuật với Hoa Gian Hội Lý Hương nếu không biết chuyện này.

"Ngươi vừa nói ta nhát như chuột, làm ngươi khinh thường?" Lý Phong nhìn Đằng Điền Tường, cười lạnh nói.

Bị cường giả cao hơn một cảnh giới khóa chặt khí tức, đừng nói là trò chuyện, Đằng Điền Tường có thể đứng vững cũng đã là nhờ dùng hết toàn lực.

Giờ phút này hắn nào còn bộ dáng cao ngạo như trước, sắc mặt tái nhợt, hai chân không ngừng run rẩy, mồ hôi lạnh nhỏ giọt xuống, sợ hãi vô cùng.

Một bên khác, biểu hiện của Trần Viễn Phương cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Hắn chỉ là một người bình thường, lần này tới đây vì kiếm chút lợi ích, thuận tiện chiếm lấy Ngụy Băng Khanh.

Kết quả không chỉ không chiếm được chỗ tốt, còn gặp họa sát thân!

"Không được, ta phải nghĩ biện pháp phủ nhận quan hệ với Đằng Điền Tường, không thì dù Lý Phong không giết ta, ta cũng phải ngồi xổm cả đời trong ngục giam!"

Trần Viễn Phương gấp gáp, nội tâm giống như kiến bò trên chảo lửa.

Chỉ là tuy Trần Viễn Phương thầm lo lắng, nhưng từ khi xuất hiện Lý Phong đã ra vẻ không thấy hắn, như thể tự động bỏ qua một thứ không đáng quan tâm.

"Không dám nói gì? Thiên tài võ đạo Nhật Bản cũng chỉ đến vậy mà thôi."

Lý Phong trào phúng cười một tiếng.

Hắn còn muốn hỏi Đằng Điền Tường một vài vấn đề nên thu hồi khí tức, nếu không ngay cả nói chuyện Đằng Điền Tường cũng không làm nổi.

"Hộc hộc hộc" . . .

Triệt tiêu khóa chặt, Đằng Điền Tường tham lam mở miệng hít vào từng ngụm khí lớn.

Bị khí tức Lý Phong khóa chặt cũng giống như bị quả tạ vạn cân đè ép vào ngực, thiếu chút nữa nghiền nát lá phổi của hắn!

Vạn cân không phải lời nói khoa trương, Đằng Điền Tường là Siêu Phàm sơ kỳ, lực lượng, độ cứng rắn của thân thể sớm đã vượt xa người bình thường, mấy ngàn cân cũng tựa như mấy chục cân, muốn tạo thành thương tổn cho hắn, ít nhất cũng phải vạn cân.

Tuy Lý Phong tản đi khí tức, nhưng Đằng Điền Tường cũng không dám có hành động bất thường nào, hắn tin tưởng chỉ cần mình dám làm bậy, Lý Phong sẽ lập tức giết hắn!

Thấy Đằng Điền Tường co rút lại không dám nhúc nhích, Lý Phong nhịn không được cười nhạo: "Đến cả dũng khí đấm nhau với ta cũng không có, thật là khiến ta khinh thường."

Sắc mặt Đằng Điền Tường nhất thời đỏ lên.

Một phút đồng hồ trước hắn mới dùng câu này chê Lý Phong, hiện tại lại bị đánh trả y hệt, thật sự quá nhục nhã!

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, đi đến bên cạnh Ngụy Băng Khanh, ngồi xuống, ung dung rót chén trà nhấp một hớp, rồi mới mở miệng: "Ngươi là người của Ám Ảnh?"

Vừa nói, hắn vừa dùng Đọc Tâm Thuật.

Đằng Điền Tường hơi biến sắc, hắn không nghĩ tới Lý Phong nhanh như vậy đã đoán được thân phận của mình.

"Không nói lời nào nghĩa là ngầm thừa nhận ." Lý Phong hỏi tiếp: "Sư phụ ngươi là ai, là nhân vật rất ghê gớm sao?"

Đằng Điền Tường nhịn không được cười lạnh: "Hừ, bằng vào ngươi còn chưa đủ tư cách biết sư phụ ta là ai."

Đằng Điền Tường tuy cuồng ngạo, nhưng chưa đến mức ngu ngốc, hắn biết thời điểm này giữ yên lặng càng có lợi hơn thành khẩn khai báo.

Chỉ cần Lý Phong còn muốn moi ra tin tức hữu dụng, hắn sẽ còn an toàn, nếu như hỏi gì nói nấy, vậy hắn sẽ sớm mất đi giá trị lợi dụng.

"Ngươi rất cứng miệng." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, đùa cợt nói: "Ngươi cho rằng ngươi không nói ta sẽ không đoán được?"

Đằng Điền Tường tuy không nói chuyện, nhưng biểu lộ trào phúng trên mặt đã nói rõ hắn căn bản không tin Lý Phong có thể đoán được sư phụ hắn là ai.

Đúng lúc này, Lý Phong chầm chậm mở miệng, "Nghe nói Kiếm Thánh Đông Doanh có không ít thủ hạ, đệ tử là thiên tài. . ."

Bị Đọc Tâm Thuật dò xét, bất kì suy nghĩ gì của Đằng Điền Tường cũng không có chỗ lẩn trốn.

Bất quá vì che giấu mình có Đọc Tâm Thuật, Lý Phong mới lòng vòng quanh co, không trực tiếp kết luận sư phụ Đằng Điền Tường là Kiếm Thánh Đông Doanh.

Đằng Điền Tường chấn động trong lòng, mặt ngoài lại ra vẻ như thường: "Trùng hợp, nhất định là trùng hợp, Lý Phong chỉ là thuận miệng nhắc tới, tuyệt đối không có khả năng đoán được sư phụ là ai."

"Xem ra ngươi đúng là đệ tử Kiếm Thánh." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, thở dài nói: "Sư phụ thế nào đệ tử như vậy, đệ tử ngu xuẩn như ngươi, khẳng định không kiếm được sư phụ thông minh, ta thấy Kiếm Thánh Đông Doanh chỉ là một tên cùi bắp, có tiếng mà không có miếng."

Lý Phong đương nhiên không biết Kiếm Thánh là ai, nhưng từ tên tuổi cùng đệ tử Đằng Điền Tường có tu vi Siêu Phàm sơ kỳ là có thể nhìn ra, hắn khẳng định rất cường đại.

Kiếm Thánh khẳng định là cường giả nổi danh thế giới.

Lời này vừa nói ra, Đằng Điền Tường rốt cục không nhịn được: "Làm càn, ngươi dám bất kính với sư phụ ta như vậy, chán sống rồi à? !"

Đằng Điền Tường định một mực im lặng, không nói lời nào, nhưng Lý Phong khinh người quá đáng, làm nhục hắn cũng thôi đi, còn làm nhục sư phụ hắn, có thể nhẫn nhịn nhưng không thể nhẫn nhục!

Chương 630. Nói tiếng người

Chương 593: Nói tiếng người

"Bốp "

Lý Phong quất một bạt tai vào mặt Đằng Điền Tường, đầu Đằng Điền Tường ngay lập tức lật qua một bên, gương mặt đỏ lòm, sưng thành bánh bao.

Trong nháy mắt, lửa giận trong lòng Đằng Điền Tường bạo phát, hận không thể lột da róc xương Lý Phong.

Cứu Vãn Nữ Thần Hệ Thống Trailer

Đánh người không đánh mặt.

Cả đời này hắn chỉ bị hai người tát vào mặt, một là cha hắn, hai là sư phụ hắn.

Trần Viễn Phương đứng kế bên hoảng sợ không dám thở mạnh.

"Có phẫn nộ không ? Có hận đến mức muốn ăn thịt uống máu ta không?"

Nhìn sắc mặt đỏ lòm của Đằng Điền Tường, Lý Phong đùa cợt hỏi.

Đằng Điền Tường im lặng, không nói một lời.

Người ta là dao thớt mình là thịt cá, thời điểm này mà nổi máu anh hùng thì cũng chỉ tạo cơ hội để người ta làm nhục.

Nếu không phải Lý Phong vừa mở miệng làm nhục sư phụ thì Đằng Điền Tường cũng sẽ không nói gì.

" Đệ tử của Kiếm Thánh, chậc chậc, nếu giao ngươi cho tổ chức, hẳn sẽ lập được công lớn."

Lý Phong vỗ mặt Đằng Điền Tường mấy cái, cười lạnh nói tiếp.

Ban nãy Đằng Điền Tường nói Hoa Gian Hội Lý Hương là tiểu sư muội của hắn, như vậy nói cách khác, Hoa Gian Hội Lý Hương cũng là đệ tử của Kiếm Thánh sao?

Kiếm Thánh Đông Doanh là cường giả đẳng cấp gì, hai người đệ tử của Đông Doanh Kiếm Thánh đang nằm trong tay hắn, có khi nào Đông Doanh Kiếm Thánh sẽ trả thù không ?

"Binh đến tướng cản, nước đến đất ngăn, nếu quả thật gặp phải hắn, đánh không lại thì vẫn có thể chạy trốn mà."

Lý Phong tự an ủi bản thân.

Không có cách nào, việc gì cũng đã làm, hắn không thể chỉ vì sợ Kiếm Thánh Đông Doanh trả thù, mà thả Đằng Điền Tường và Hoa Gian Hội Lý Hương về Nhật Bản !

Dù gì hắn cũng là người có hệ thống trong người, chỉ cần mở Vầng sáng vô địch, sau đó dùng Truyền tống không gian chạy trốn, chu dù là cường giả Chí Tôn cũng không thể bắt hắn.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn có thể phát hiện sự tập kích của đối phương, không bị giết trong nháy mắt, nếu không thì dù át chủ bài có nhiều hơn nữa, cũng không làm được gì.

Vốn dĩ Lý Phong chỉ thuận miệng nói, ai ngờ Đằng Điền Tường lại đắc ý trả lời: "Hừ, còn phải nói sao, ta là đệ tử thiên tài dưới trướng Kiếm Thánh, người của Long Hồn nằm mơ cũng mong bắt sống được ta."

Nghe xong câu này, không chỉ có Lý Phong sững sờ, mà Ngụy Băng Khanh, Hoa Gian Hội Lý Hương và Trần Viễn Phương cũng sững sờ.

Đằng Điền Tường nói như vậy khác nào nhờ Lý Phong giao hắn cho Long Hồn, trong não toàn là đậu hũ à? !

Bất quá nghĩ lại, thì mục đích của Đằng Điền Tường rõ ràng là vì sợ Lý Phong giết hắn, cho nên cố ý nói ra giá trị của bản thân, tạm thời giữ mạng.

Còn kết quả của hắn sau khi Lý Phong giao cho Long Hồn thì hắn không lo được !

Lý Phong đoán được dụng ý của Đằng Điền Tường: "Muốn ta tha mạng cho ngươi đúng không? Tốt, chỉ cần ngươi nói ra tại sao ngươi biết Hoa Gian đang ở đây, ta sẽ giao ngươi cho tổ chức."

Thực ra hắn không chỉ đoán được dụng ý của Đằng Điền Tường, mà còn dùng Đọc Tâm Thuật để biết được dự định tiếp theo của Đằng Điền Tường.

Ám Ảnh cũng bắt một số thành viên của Long Hồn, chỉ cần hắn đưa Đằng Điền Tường về Long Hồn, thì Long Hồn có thể sử dụng thân phận của Đằng Điền Tường để trao đổi tù nhân.

Đệ tử thiên tài của Kiếm Thánh chắc chắn là thân phận không tầm thường, có tư cách đổi lại mấy thành viên quan trọng của Long Hồn.

Quan trọng là Đằng Điền Tường vẫn chưa làm chuyện ác ở Trung Quốc, và cũng chưa từng làm hại thành viên của Long Hồn, nên Long Hồn không cần phải giết hắn.

Nhưng thắc mắc của Lý Phong là, làm cách nào mà Đằng Điền Tường tìm được Hoa Gian Hội Lý Hương, chẳng lẽ lúc hắn và Hoa Gian Hội Lý Hương đi khách sạn từng bị người qua đường trông thấy?

Sắc mặt Ngụy Băng Khanh hơi biến, tại sao Lý Phong cũng gọi Lý Hương là Hoa Gian, chẳng lẽ Lý Hương thật sự là người Nhật Bản?

Trời ạ, người Nhật Bản mà có thể trở thành thành viên của Long Hồn? Lý Phong đang nói đùa à!

Hoa Gian Hội Lý Hương nhíu này, nghe cách nói của chủ nhân, không lẽ nàng và Đằng Điền Tường biết nhau thật ? Tại sao nàng không có chút ấn tượng nào?

Đằng Điền Tường không nhịn được đắc ý: "Trừ phi nàng không còn sống nữa, nếu không thì chúng ta có thể dễ dàng tìm ra nàng. . ."

"Bốp "

Lý Phong lại tát một cái vào mặt Đằng Điền Tường: "Nói tiếng người!"

Con mẹ nó, Đằng Điền Tường đang là tù nhân mà dám làm màu trước mặt hắn, chán sống à?

Đằng Điền Tường cảm thấy lửa giận sôi sục, tức giận đến mức lồng ngực không ngừng chập trùng.

Vài giây sau, Đằng Điền Tường từ bỏ ý định liều mạng cùng Lý Phong, lạnh lùng nói: "Rất đơn giản, sư phụ biết việc Hoa Gian tiểu sư muội đến Minh Châu tìm ngươi báo thù, nhưng đã lâu mà nàng vẫn chưa về, nên sư phụ phái ta đến Minh Châu điều tra."

"Sau một phen điều tra, ta phát hiện tiểu sư muội từng xuất hiện ở Phùng gia, sau đó lại đi chung với ngươi vào khách sạn, sau đó nàng liền biến mất khỏi thế giới này."

"Sau khi tiểu sư muội biến mất, thì bên cạnh Ngụy Băng Khanh liền xuất hiện một trợ lý tên là Lý Hương."

"Ngay từ đầu ta cũng không nghĩ Lý Hương và Hoa Gian là một, nhưng sau một phen tìm kiếm mà không có đầu mối, ta đã nhờ Trần Viễn Phương đi cùng ta đến tập đoàn Vị Lai tìm Ngụy Băng Khanh."

"Sau khi tận mắt thấy Lý Hương, ta đã biết nàng chính là Hoa Gian tiểu sư muội."

Nghe Đằng Điền Tường giải thích xong, Hoa Gian Hội Lý Hương cảm thấy quá hoang đường !

Nàng là nữ nô của chủ nhân, tại sao lại tìm chủ nhân báo thù?

Có điều cách nói của Đằng Điền Tường không giống như đang nói láo, mà nàng cũng không có bất cứ ấn tượng gì với việc này. . .

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Biểu lộ của Ngụy Băng Khanh cũng trở nên quái dị.

Lý Phong và Lý Hương đi khách sạn? Vậy hai người bọn họ . . . ?

Nàng cảm thấy cách Lý Hương đối xử với Lý Phong rất lạ, hình như trực giác của nàng không sai.

Nhưng mà. . . Lý Hương muốn tìm Lý Phong để báo thù là cái quỷ gì? Bọn họ không phải đồng sự sao?

A, quá đau đầu, không nghĩ ra!

"Thì ra là thế. . ." Mắt Lý Phong sáng lên, sau đó quay qua nhìn Trần Viễn Phương: "Ngươi là người Trung Quốc, tại sao lại cấu kết với người Nhật Bản?"

Sắc mặt Trần Viễn Phương biến ảo mấy lần, sau đó cười khổ nói: "Lý thiếu, nếu như ta nói ta bị Đằng Điền Tường ép buộc, ngươi có có tin không?"

Lý Phong nhìn hắn một hồi lâu rồi cười lạnh nói: "Không tin."

Chương 631. Giết hay không?

Chương 594: Giết hay không?

Trần Viễn Phương: ". . ."

Hắn còn chưa mở miệng giải thích mà? Tại sao Lý Phong lại nói không tin ?

Hắn nào biết, Lý Phong đã sớm dùng Đọc Tâm Thuật, biết được mọi suy nghĩ của hắn.

"Lý thiếu, ta biết giải thích này rất khó làm ngươi chấp nhận, nhưng ta thực sự bị Đằng Điền Tường uy hiếp."

Trần Viễn Phương thở dài, đắng chát nói: "Ta chỉ là một người bình thường, Đằng Điền Tường bắt được ta, ép ta làm việc, không làm thì giết ta, ta có thể làm sao?"

"Hắn không chỉ dùng vũ lực đe dọa ta, còn muốn dùng Ngụy tổng dụ dỗ ta, vì chiếm được lòng tin của hắn, ta đã cố ý nói là có hứng thú với Ngụy tổng."

"Lý thiếu, Ngụy tổng, xin các ngươi hãy tin ta, nếu các ngươi giết ta thì chỉ làm cho hắn vui sướng mà thôi."

Chuyện đã đến nước này, việc duy nhất Trần Viễn Phương có thể làm là níu kéo hi vọng mong manh, nếu Long Hồn gắn cho hắn cái mác phản quốc, thì kiếp này coi như bỏ.

"Hừ, Trần Viễn Phương, ngươi cho rằng nói như vậy thì Lý Phong sẽ tin ngươi sao? Đừng nằm mơ!"

"Lúc ngươi bị ta bắt cóc và đồng ý làm việc cho ta thì ngươi đã là phản đồ, là Hán gian, cho dù ngươi giải thích kiểu gì, cũng không thể rửa sạch hiềm nghi, ngươi cam chịu số phận đi!"

Đằng Điền Tường nói một cách trào phúng.

Trần Viễn Phương sững sờ, sau đó mắng to: "Đằng Điền Tường, tên chết tiệt nhà ngươi câm miệng lại, ngươi đang xem thường Lý thiếu sao? Lý thiếu là thiên tài võ đạo, trụ cột quốc gia, ngươi nghĩ Lý thiếu là ngươi không phân biệt được phải trái sao?"

"Ta sinh là người Hoa chết là quỷ nước Hoa, mắt Lý thiếu sáng như đuốc, tuyệt đối sẽ không nghi oan người tốt!"

Đằng Điền Tường bĩu môi, giễu cợt nói: "Trần Viễn Phương, ngươi quá ngốc, từ khi xuất hiện hắn đã không tin ngươi, cho dù ngươi có nịnh nọt thế nào thì kết quả cũng chỉ có một, ngươi chuẩn bị xuống Địa Ngục cùng ta đi, ha ha ha."

Trần Viễn Phương hoảng sợ, Đằng Điền Tường thì không ngừng cười lạnh.

Nhất thời, ngươi một câu ta một câu, hai người ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông của nhau, làm cho bầu không khí trở nên vô cùng náo nhiệt.

Hai cô gái nhìn thấy cảnh này, không khỏi nhíu mày.

Nghe cách Đằng Điền Tường nói chuyện thì có vẻ Trần Viễn Phương đúng là bị hắn uy hiếp? Nhưng ngay từ đầu Lý Phong đã nói không tin Trần Viễn Phương, quyết định này có phải là hơi vội vàng không ?

Lý Phong đứng một bên yên lặng xem kịch.

Trần Viễn Phương bị Đằng Điền Tường uy hiếp? Đằng Điền Tường muốn kéo Trần Viễn Phương chết cùng?

Nếu như không có Đọc Tâm Thuật nói không chừng Lý Phong sẽ tin, chỉ tiếc là bây giờ ý nghĩ của hai người đã bị Lý Phong xem thấu.

Đằng Điền Tường muốn giúp Trần Viễn Phương trốn thoát kiếp nạn này, nên mới cố ý nói như vậy.

Lí do thứ nhất, Trần Viễn Phương là quân cờ mà Ám Ảnh đã vất vả "thuần phục", chỉ cần còn một khả năng nhỏ nhoi, thì cũng phải bảo vệ hắn.

Một lí do khác là Đằng Điền Tường cảm thấy khả năng mình có thể trở lại Nhật Bản là rất lớn, Ám Ảnh là tổ chức thưởng phạt phân minh.

Hắn bị bắt là một tội, làm cho Trần Viễn Phương bị bại lộ là hai tội, nhưng nếu hắn bảo vệ được Trần Viễn Phương, thì hắn sẽ lập được công.

Với địa vị trong giới kinh doanh ở Hoa Hạ của Trần Viễn Phương, lại thêm Lý Phong không có chứng cứ chứng minh Trần Viễn Phương phản quốc, thì khả năng thoát tội của Trần Viễn Phương là rất lớn.

Trần Viễn Phương cũng rất gian trá, dù trước đó hai người chưa từng thương lượng, nhưng hắn vẫn hiểu dụng ý của Đằng Điền Tường, nên hắn dùng cách mắng chửi Đằng Điền Tường để giảm xuống sự hoài nghi của Lý Phong.

Chỉ tiếc người tính không bằng trời tính, hai người không tính ra được Lý Phong có Đọc Tâm Thuật. . .

Trong lúc Lý Phong trầm ngâm thì Trần Viễn Phương và Đằng Điền Tường càng náo loạn kịch liệt hơn, làm cho mọi người có cảm giác bọn hắn sắp động thủ.

"Được rồi, các ngươi đóng kịch đủ chưa vậy?" Lý Phong cười lạnh một tiếng, xen vào: "Trần Viễn Phương, ngươi là người Hoa, lại cam lòng trở thành chó săn cho người Nhật, gây tổn thương đồng bào, tội này phải giết!"

Sắc mặt Trần Viễn Phương đỏ lên: "Ta. . ."

"Không cần giải thích, nếu như ngay cả chút thủ đoạn ấy của các ngươi ta cũng không nhìn ra, vậy thì những năm này ta rõ ràng là sống uổng phí."

Lý Phong đã lười nghe Trần Viễn Phương giải thích, mặc kệ Trần Viễn Phương ẩn giấu sâu bao nhiêu, chỉ cần hắn còn điểm tích lũy, là có thể móc hết tất cả tài liệu đen của Trần Viễn Phương ra.

Đến lúc đó, dù cmiệng lưỡi của Trần Viễn Phương dẻo đến mấy,

cũng chỉ có thể nhận tội.

Vấn đề hiện tại là hắn nên giết Trần Viễn Phương và Đằng Điền Tường, hay là giao bọn họ cho Long Hồn.

"Nếu Đằng Điền Tường có thể tìm được ta, thì tên Kiếm Thánh Đông Doanh kia chắc chắn cũng có thể làm được, dù ta có giết người diệt khẩu thì cũng chỉ trì hoãn thêm một đoạn thời gian mà thôi."

"Nếu như ta giao Đằng Điền Tường cho Long Hồn, vậy thì việc của Hoa Gian Hội Lý Hương cũng sẽ bại lộ, đến lúc đó, ta nên giải thích như thế nào? Không lẽ nói nàng đã trở thành nữ nô của ta?"

"Có vẻ giết Đằng Điền Tường và Trần Viễn Phương mới là lựa chọn tốt nhất."

Nghĩ đến đây, Lý Phong liền định động thủ giết hai người.

Nhưng vào lúc này, một tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

Tiếng chuông quá bất ngờ, làm cho mọi người giật mình, sau đó đồng loạt nhìn về phía Lý Phong.

Lý Phong nhìn vào màn hình, phát hiện ra là Tưởng Vận Trúc gọi tới.

"Alo Vận Trúc."

Có Ngụy Băng Khanh ở đây, Lý Phong không tiện nói những lời tình cảm, nếu không tổng giám đốc ghen lên thì không hay.

"Lý Phong, ngươi đang khống chế Đằng Điền Tường và Trần Viễn Phương đúng không?"

Trong điện thoại, Tưởng Vận Trúc dịu dàng hỏi.

Lý Phong kinh ngạc ngây người, mẹ nó, tại sao Vận Trúc biết Đằng Điền Tường và Trần Viễn Phương đã bị hắn khống chế, tiểu gia bị Vận Trúc theo dõi ?

Không đúng, Vận Trúc chỉ là Tông Sư cảnh, sao đủ sức làm được việc này?

Sau một lúc lâu Lý Phong đè sự nghi ngờ xuống: "Đúng vậy, nhưng sao ngươi biết được?"

"Từ lúc nhập cảnh đến giờ Đằng Điền Tường đã bị chúng ta để mắt tới, tất cả hoạt động của hắn ở Minh Châu đều bị chúng ta theo dõi."

"Việc tối nay hắn và Trần Viễn Phương đi tới tiểu khu Tinh Huy chúng ta cũng biết, nếu không phải biết ngươi đang ở trong biệt thự, thì chúng ta đã sớm bắt bọn hắn."

Trong điện thoại, Tưởng Vận Trúc kiên nhẫn giải thích.

Lý Phong: ". . ."

Thì ra Long Hồn đã sớm để mắt tới Đằng Điền Tường và Trần Viễn Phương, vậy hắn có nên nói mình đã giết bọn hắn không ?

Có lẽ đoán được ý nghĩ của Lý Phong, nên Tưởng Vận Trúc khuyên bảo: "Lý Phong, Đằng Điền Tường là đệ tử của Kiếm Thánh Đông Doanh, tổ chức muốn dùng hắn trao đổi với Ám Ảnh, cho nên ngươi đừng giết hắn, được không?"

Lý Phong nhíu mày, đột nhiên hắn có một loại dự cảm, đó là mọi hành động của hắn vẫn luôn bị Long Hồn để ý.

Ví dụ như việc của Hoa Gian Hội Lý Hương, hắn không muốn Hoa Gian Hội Lý Hương bại lộ, nên mới muốn giết Đằng Điền Tường và Trần Viễn Phương, nhưng nếu như Long Hồn đã biết việc của Hoa Gian Hội Lý Hương, vậy thì hắn còn giết người diệt khẩu làm gì?

Ngay lúc Lý Phong đang trầm ngâm, thì Đằng Điền Tường đột nhiên hô lên: "Ta đầu hàng, đừng giết ta!"

Ánh mắt Lý Phong phát lạnh, sau đó nghiền ngẫm nói: "Nếu bọn hắn còn có lợi với tổ chức, vậy ta sẽ tha cho bọn chúng một mạng!"

Chương 632. Nhận lầm người

Chương 595: Nhận lầm người

Lý Phong không dựng lên bức tường chân khí, cho nên đoạn đối thoại của hắn và Tưởng Vận Trúc đã bị Đằng Điền Tường nghe được, vì giữ mạng Đằng Điền Tường mới đột nhiên hô lớn.

"Có vẻ việc của Hoa Gian Hội Lý Hương không thể gạt được Long Hồn, như vậy cũng tốt, cứ để Long Hồn biết Hoa Gian Hội Lý Hương có tồn tại, chỉ cần tìm một lời giải thích thích hợp cho 《 Nô Ấn 》 nữa là xong. . ."

Cứu Vãn Nữ Thần Hệ Thống Trailer

Ngụy Băng Khanh đang là cấp A+, mấy ngày nữa là có thể bước vào cấp S, mà Hoa Gian Hội Lý Hương thì sao? Vẫn chỉ là cấp A-.

Trước đó Lý Phong dùng danh nghĩa là bảo vệ cận thân để Hoa Gian Hội Lý Hương ở bên cạnh Ngụy Băng Khanh, bây giờ thực lực của Ngụy Băng Khanh đã cao hơn Hoa Gian Hội Lý Hương, không thể giải thích như vậy được.

Nhưng không để Hoa Gian Hội Lý Hương ở chỗ Ngụy Băng Khanh thì nên để nàng ở đâu? Hắn không thể để nàng ở chung với mình.

Tuy Lý Phong tin tưởng lý trí của mình không hề yếu, nhưng Hoa Gian Hội Lý Hương lại không đề phòng hắn chút nào. . . Không đúng, không chỉ là không đề phòng, mà là hoàn toàn nghe lời.

Lỡ như lửa gần rơm. . . Khụ khụ.

Còn nữa, hắn cũng rất bận rộn, sau này còn phải giúp những người khác tăng thực lực, không tiên mang theo Hoa Gian Hội Lý Hương bên cạnh . . .

Không bằng cứ chủ động tiết lộ thân phận của Hoa Gian Hội Lý

Hương, để xem Long Hồn an bài thế nào, nếu như muốn lấy nàng để đổi thêm mấy con tin, Lý Phong cũng có thể đáp ứng, đến lúc đó chỉ cần giải trừ Nô ấn là được, dù sao mấy tháng nay hắn cũng không còn định giết Hoa Gian Hội Lý Hương.

Quan trọng là Kiếm Thánh Đông Doanh có lẽ cũng đã nhận được tin tức về việc Hoa Gian Hội Lý Hương mất tích liên quan tới hắn, nếu hắn tiếp tục để Hoa Gian Hội Lý Hương ở bên cạnh, đây sẽ là một cái tai hoạ ngầm.

Vấn đề bây giờ là, hệ thống có cho hắn thả Hoa Gian Hội Lý Hương không? Thu phục Hoa Gian Hội Lý Hương là chủ ý của hệ thống!

"Đành phải đ một bước nhìn một bước. . ."

Sau một lúc suy nghĩ, Lý Phong nói: "Bọn hắn ở nơi này, ngươi phái người đến đưa bọn hắn đi đi."

Sau khi kết thúc trò chuyện, Lý Phong nhìn Đằng Điền Tường: "Đừng ôm quá nhiều hi vọng sống khi được Long Hồn mang đi, cho dù ngươi có quay về Nhật Bản, thì tiểu gia muốn giết ngươi vẫn có thể chạy đến Nhật Bản giết ngươi."

Lông mày Đằng Điền Tường nhướng lên, trong mắt lóe lên vẻ trào phúng.

Nếu như Lý Phong là cường giả Chí Tôn cảnh, thì hắn sẽ cân nhắc câu này một phen, nhưng Lý Phong chỉ là Thánh cấp sơ kỳ, nên hoàn toàn bị hắn xem nhẹ.

Ở Nhật Bản cũng có cường giả Chí Tôn cảnh tọa trấn, nếu Lý Phong can đảm dám đến, vậy thì nên sớm chuẩn bị quan tài là vừa!

Đương nhiên, Đằng Điền Tường cũng chỉ dám nghĩ, chứ không dám biểu hiện ra ngoài, lỡ chọc giận Lý Phong, khiến tên này nhịn không được xuất thủ diệt khẩu, thì hắn sẽ khóc không ra nước mắt.

Lý Phong cũng đã đoán được suy nghĩ của Đằng Điền Tường, có điều hắn không thèm để ý, sự thật thế nào chờ ngày sau sẽ biết.

Bây giờ thì hắn chưa có năng lực chạy đến Nhật Bản giết người, nhưng với tốc độ tăng trưởng như hiện tại, có lẽ nửa năm sau, hắn đã bước vào Chí Tôn cảnh rồi.

Đến lúc đó, vượt nước giết người cũng không phải không được. . .

"Còn ngươi nữa Trần Viễn Phương, Đằng Điền Tường có thể trở thành thẻ đánh bạc để giao dịch, nhưng ngươi lại hoàn toàn không có giá trị gì, nửa đời sau cố gắng tự kiểm điểm thật tốt trong tù đi."

Lý Phong nhìn Trần Viễn Phương, lạnh lùng nói .

Giá trị lớn nhất của Trần Viễn Phương là thân phận phú hào của hắn, nếu như mọi người biết hắn là Hán gian, vậy thì giá trị của hắn sẽ không còn.

Đương nhiên Trần Viễn Phương biết điều này, nên sắc mặt của hắn đã trở nên trắng bệch, ôm chân Lý Phong dập đầu cầu xin tha thứ: "Lý thiếu, ngài đại nhân đại lượng, bỏ qua cho ta lần này đi, ta đồng ý lấy 1. . . A không, 10 tỷ, đổi lấy sự tha thứ của Lý thiếu!"

10 tỷ đổi một mạng, đây không thể nói là số tiền nhỏ, nếu là thành viên khác của Long Hồn có lẽ đã động tâm.

Nhưng mà Lý Phong không thiếu tiền, huống hồ trước đó Trần Viễn Phương đã có ý đồ xấu với Ngụy Băng Khanh, khiến Lý Phong nổi lên sát tâm.

Lý Phong không giết hắn đã là đại nhân đại lượng, làm gì có chuyện tha cho hắn?

"Lý thiếu. . ."

Trần Viễn Phương còn định nói thêm gì đó, nhưng Lý Phong đã dùng tay chém vào cổ hắn, làm hắn trực tiếp ngất đi.

Lông mày Đằng Điền Tường nhướng lên, vẻ kinh ngạc chợt lóe lên trong mắt.

10 tỷ nhân dân tệ không phải số lượng nhỏ, cho dù Lý Phong

không muốn tha Trần Viễn Phương, cũng có thể chơi trò lật mặt với hắn, đợi tiền tới tay liền trở mặt không quen biết, dù sao Trần Viễn Phương chỉ là người bình thường mà thôi.

Nhưng Lý Phong lại cự tuyệt, là hắn coi tiền tài như cặn bã, hay có ý định khác?

Trong lúc Đằng Điền Tường đang trầm ngâm thì Lý Phong đã dùng tay chém một cái.

"Phanh "

Giống như Trần Viễn Phương, Đằng Điền Tường chưa kịp phản ứng đã bị Lý Phong đánh ngất.

Sau khi giải quyết hai người xong, Lý Phong quay sang nhìn Ngụy Băng Khanh: "Băng Khanh, ngươi có bị kinh hãi gì không?"

"Ta biết ngươi đang ở đây nên từ lúc bắt đầu đến giờ chưa từng lo lắng gì." Ngụy Băng Khanh nghiêm túc đáp lời.

"Vậy thì tốt." Lý Phong kéo Ngụy Băng Khanh vào trong ngực, dịu dàng an ủi.

Việc này khiến Hoa Gian Hội Lý Hương nhìn mà ao ước: "Nếu như chủ nhân cũng có thể an ủi ta như vậy thì tốt biết bao. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Ngụy Băng Khanh (7), nhận được phần thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhận được 2500 điểm kinh nghiệm, 250 ngàn điểm tích lũy."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, hoàn thành nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Hoa Gian Hội Lý Hương (1), nhận được phần thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhận được 2500 điểm kinh nghiệm, 250 ngàn điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: SS-

Điểm kinh nghiệm: 40500/ 100000

Điểm tích lũy: 8460000

Điểm chinh phục: 429

Kỹ năng: 《 Khôn Nguyên Công 》, 《 Càn Khôn Nhất Quyền 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng.

Sau khi xem xong thuộc tính cá nhân, Lý Phong tắt hệ thống.

"Lý Phong, tại sao ngươi gọi Lý Hương là Hoa Gian, nàng và những người Nhật Bản này có quan hệ gì?"

Ngụy Băng Khanh nhịn không được hỏi.

"Việc này. . ." Lý Phong nhìn Lý Hương, không biết nên mở miệng như thế nào.

Lý Hương dùng ánh mắt mong chờ nhìn Lý Phong, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ tò mò, rõ ràng trong trí nhớ của nàng hoàn toàn không có sự tồn tại của Đằng Điền Tường, tại sao Đằng Điền Tường lại gọi nàng là tiểu sư muội?

Nếu như chỉ có Đằng Điền Tường gọi như vậy thì thôi đi, nhưng mà nghe cách nói của chủ nhân thì có vẻ nàng và Đằng Điền Tường thật sự có quan hệ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

"Không có gì, Đằng Điền Tường nhận lầm người."

Lý Phong nghĩ một lát, quyết định giấu diếm thân phận của Hoa Gian Hội Lý Hương, ít nhất là không thể nói trước mặt của Hoa Gian Hội Lý Hương.

"Nhận lầm người?"

Mặt hai người lộ vẻ quái dị, tuy có chút hoài nghi, nhưng Lý Phong đã nói vậy, các nàng cũng không tiện hỏi thêm, chỉ có thể

tạm thời đè xuống sự nghi hoặc trong lòng.

Chương 633. Thanh Long Sứ cho mời

Chương 596: Thanh Long Sứ cho mời

Tốc độ hành động của Long Hồn rất nhanh, không đến mười phút đồng hồ, đã có hai chiếc xe con đi vào cửa biệt thự.

Bốn người áo đen xuống xe, được Lý Phong cho phép liền tiến vào sân.

Người cầm đầu là một nam tử trung niên, hắn phụ trách phân bộ Long Hồn ở Minh Châu, tuy hắn không hiển lộ khí tức, nhưng Lý Phong suy đoán hắn chí ít cũng là một cường giả cấp S, nếu không sao dám đến bắt Đằng Điền Tường?

Một phen giao tiếp xong xuôi, bọn họ mang Đằng Điền Tường, Trần Viễn Phương rời khỏi nơi đây.

Tới lúc này thời gian đã không còn sớm, Lý Phong dùng ánh mắt ra hiệu với Ngụy Băng Khanh, hai người lên lầu hai.

Sáng sớm hôm sau, Lý Phong tiếp nhận cuộc gọi của Tưởng Vận Trúc: "Lý Phong, tình huống của Hoa Gian Hội Lý Hương là thế nào?"

Lý Phong đã sớm đoán được Long Hồn sẽ hỏi về Hoa Gian Hội Lý Hương, nhưng lại không ngờ người hỏi là Tưởng Vận Trúc, bọn họ không biết quan hệ của hắn cùng Tưởng Vận Trúc sao?

Hay là. . . Chính vì biết, nên mới để Tưởng Vận Trúc hỏi hắn.

"Ta biết một môn bí kỹ ảnh hưởng tới tâm thần người khác, nhờ nó mà ta thành công sửa đổi trí nhớ của Hoa Gian Hội Lý Hương, khiến nàng nhận ta làm chủ nhân."

Hôm qua Lý Phong ngoại trừ giúp Ngụy Băng Khanh tăng lên cảnh giới, còn lại đều là suy tư cách giải thích tại sao Hoa Gian

Hội Lý Hương cam tâm lưu lại bên cạnh hắn.

Lý Phong khẳng định là không thể bại lộ hệ thống, nên đành nói bừa thành một món bí kỹ, để xem có thể qua ải không.

Đương nhiên, làm vậy cũng tồn tại nguy hiểm, ví dụ như một số người trong Long Hồn biết được sẽ sinh lòng tham lam, muốn chiếm lấy bí kỹ.

Cho nên Lý Phong cũng đang đánh cược, rằng chuyện này sẽ chỉ truyền bá trong phạm vi nhỏ, ví dụ như Tưởng Vận Trúc hồi báo cho Thanh Long Sứ, Thanh Long Sứ sẽ đè xuống, hoặc là chỉ nói với Long Đầu cùng tam đại Long Sứ khác.

Nhân vật cấp bậc Long Đầu, tứ đại Long Sứ, đều đã sớm nhìn quen sóng gió, nói không chừng bọn họ cũng có bí kỹ tương tự, cho nên Lý Phong hoàn toàn có thể đánh bạc bọn họ sẽ không tham lam đồ của mình.

Còn bí kỹ từ đâu mà đến... Làm người đều có bí mật riêng, Lý Phong lại không làm chuyện xấu, Long Đầu, tứ đại Long Sứ cũng không thể ép hắn kể ra a?

Đương nhiên, có thể mọi người trong Long Hồn đều sẽ biết, bất quá Lý Phong dù sao cũng là cường giả có thể nhất kích tất sát Thánh cấp trung kỳ, trừ Long Đầu ra và tứ đại Long Sứ ra, những thành viên khác chưa chắc đã động vào được cọng tóc của Lý Phong.

Nghe Lý Phong giảng thuật xong, Tưởng Vận Trúc sững sờ.

Bí kỹ ảnh hưởng tâm thần người khác, có thể cải biến trí nhớ, làm người ta nhận mình làm chủ nhân?

Trời ạ, loại bí kỹ này thật thần kỳ!

Sau khi hết khiếp sợ, Tưởng Vận Trúc do dự nói: "Lý Phong, Thanh Long Sứ vô cùng chú ý việc này, chuyện ngươi có bí kỹ ta chỉ sợ không thể giúp ngươi giấu diếm."

Tưởng Vận Trúc là nữ nhân của Lý Phong, nhưng nàng cũng là thành viên Long Hồn, từ xưa trung hiếu khó vẹn toàn, lời này mặc

dù không thích hợp để hình dung Tưởng Vận Trúc bây giờ, nhưng cũng không sai khác bao nhiêu.

"Ta hiểu, ngươi cứ việc báo cáo nguyên văn là được." Lý Phong vừa cười vừa nói.

Tưởng Vận Trúc phun ra một ngụm trọc khí: "Ngươi yên tâm, Thanh Long Sứ không phải loại người hám lợi xấu xa, Long Đầu cùng tam đại Long Sứ khác cũng như vậy."

"Ta biết." Lý Phong khẽ nhếch miệng: "Ta đã bước vào Thánh cảnh, chỉ cần bọn họ còn lý trí, thì sẽ biết ta càng nhiều giá trị hơn một quyển bí kỹ."

"A, thật sao? Vậy ngươi lúc nào có thể giúp ta bước vào Siêu Phàm cảnh?"

Tưởng Vận Trúc nói bằng giọng điệu kinh hỉ, nàng kinh hãi là vì tốc độ đột phá của Lý Phong quá nhanh, còn mừng là vì Lý Phong đã trở thành Thánh cấp, như vậy nàng có thể tiến thêm một bước trở thành Siêu Phàm cảnh.

Còn mục đích chủ yếu của nàng là cùng Lý Phong tu luyện 《 Song Tu Thần Công 》, hay trở thành Siêu Phàm cảnh. . . Vậy chỉ có Tưởng Vận Trúc rõ ràng.

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch: "Không nên gấp gáp, chờ ta giúp Băng Khanh trở thành Siêu Phàm cảnh rồi sẽ tới tìm ngươi."

Hai người lại nói chuyện một hồi, cuối cùng cúp máy.

Mấy ngày kế tiếp, hết thảy gió êm sóng lặng, Long Hồn không yêu cầu Lý Phong giải thích thêm về bí kỹ, cũng không bảo Lý Phong giao Hoa Gian Hội Lý Hương cho Long Hồn.

Được Lý Phong trợ giúp, Ngụy Băng Khanh thuận lợi bước vào Siêu Phàm cảnh.

Đối với cái này, Hoa Gian Hội Lý Hương rất ước ao ghen tị, nhớ ngày trước khi Lý Phong để nàng bảo hộ Ngụy Băng Khanh, Ngụy Băng Khanh vẫn chỉ là một người bình thường.

Nhưng chưa được bao lâu, Ngụy Băng Khanh đã là Siêu Phàm sơ kỳ, nàng vẫn còn là Tông Sư sơ kỳ không thể tiến thêm, đối với cái này Hoa Gian Hội Lý Hương vô cùng buồn rầu.

"Hình như mỗi lần chủ nhân tìm tới, thực lực của Ngụy tổng liền có đột phá, chẳng lẽ đây chính là song tu trong truyền thuyết?"

Nghĩ đến khả năng này, ánh mắt Hoa Gian Hội Lý Hương nhìn về phía Lý Phong càng thêm nóng rực, tựa như hận không thể ăn sống Lý Phong vậy.

Giúp Ngụy Băng Khanh đột phá, Lý Phong liền chuẩn bị đi tìm Tưởng Vận Trúc, nhưng trước khi hắn khởi hành, Tưởng Vận Trúc gọi điện thoại tới.

Trong điện thoại Tưởng Vận Trúc nói với Lý Phong rằng Thanh Long Sứ muốn gặp hắn một lần, còn gặp vì chuyện gì thì Thanh Long Sứ không nói, bất quá Lý Phong phỏng đoán rằng có khả năng rất lớn là vì Hoa Gian Hội Lý Hương.

Lý Phong tự nhiên sẽ không cự tuyệt, hắn thậm chí có chút chờ mong.

Hắn gia nhập Long Hồn là do một tay Thanh Long Sứ an bài, phá hư thí luyện của Vương Thành cũng là mưu đồ của Thanh Long Sứ, Lý Phong vốn cho rằng khi đó Thanh Long Sứ sẽ lập tức gặp hắn, nhưng không ngờ một mực kéo dài đến bây giờ.

"Thi Hàm ở Kinh Thành, Vận Trúc, ngươi không ngại để ta giúp Thi Hàm đột phá trước chứ?"

Tưởng Vận Trúc đúng thật là có chút ghen tuông, nhưng cái này cũng không thể trách Lý Phong, chỉ có thể đè xuống tâm tình.

Ngày hôm sau, Kinh Thành, một chiếc xe taxi dừng ở cửa một tòa tứ hợp viện.

Cây xanh râm mát, đường đi lát gạch, cửa lớn cổ kính, đi tới nơi này, Lý Phong dường như rời khỏi đô thị phồn hoa, tâm linh đột nhiên bình thản hơn nhiều.

Thanh Long Sứ không phái người tới đón, mà chỉ nói cho Lý

Phong biết một cái địa chỉ, hắn xuống máy bay liền đón taxi chạy tới đây.

Lý Phong cảm thấy lão đại như Thanh Long Sứ chí ít cũng phải ở biệt thự triệu đô, hoặc là khách sạn năm sao, không ngờ lại gặp mặt ở một cái tứ hợp viện có vẻ ngoài hơi cũ nát.

"Phanh phanh "

Đè xuống suy nghĩ trong lòng, Lý Phong gõ vang cửa lớn.

"Tiến vào đi."

Một thanh âm tràn ngập uy nghiêm từ bên trong vang lên, cùng lúc đó, cửa lớn mở ra.

Lý Phong hơi biến sắc.

Cửa lớn là cửa gỗ, không có cơ quan gì, phía sau cũng không có người, nói cách khác Thanh Long Sứ chỉ cần dùng khí tức từ xa đã có thể mở cửa, mấu chốt là Lý Phong không hề cảm giác được khí tức của Thanh Long Sứ.

Nói cách khác, nếu như Thanh Long Sứ muốn giết hắn, hắn căn bản không phát giác được!

"Cường giả Chí Tôn cảnh. . . Quả nhiên đáng sợ!"

(tứ hợp viện: tứ hợp viện còn được gọi là tứ hợp phòng, là một hình thức kiến trúc tổ hợp của nhà dân vùng Hoa Bắc Trung Quốc)

Chương 634. Mới thấy Mạc Vấn Thiên

Chương 597: Mới thấy Mạc Vấn Thiên

Hít sâu một hơi, Lý Phong từ từ đi vào cửa lớn.

Vừa vào trong, đã nhìn thấy một bức tường xây cao gần ba mét để làm bình phong ở cổng, trên tường có vẽ một bức tranh sơn thủy.

Bên cạnh tường là một con đường nhỏ lót gạch xanh, chung quanh đường nhỏ có đủ loại hoa cỏ xanh biếc, hương hoa thơm ngát xộc vào mũi.

Cứu Văn Nữ Thần Hệ Thống Trailer

Sau khi đi vào con đường nhỏ, Lý Phong thấy sau bức tường là phòng giữa, cửa lớn của phòng giữa mở rộng, bên trong trưng bày rất nhiều đồ, bàn vuông, ghế dựa, ghế trúc, tranh chữ treo trên vách tường, cứ như thể đây là thời cổ đại.

Lý Phong không dám nhìn kỹ, bước nhanh tới cửa phòng, sau đó ôm quyền nói: "Lý Phong, thành viên Long Hồn, xin được cầu kiến Thanh Long Sứ đại nhân."

Bộ dáng này là do Tưởng Vận Trúc dạy Lý Phong trước khi đến đây, dù sao Thanh Long Sứ cũng là một trong 5 bá chủ của Long Hồn, không biết tìm Lý Phong có mục đích gì, nên tốt nhất là thái độ của Lý Phong nên cung kính một chút.

"Vào đi."

Khoảng ba giây sau, một âm thanh trầm thấp uy nghiêm vang lên bên tai Lý Phong.

Lý Phong hít sâu, bước vào phòng, mọi thứ tối sầm lại, một cái chớp mắt tiếp theo, một thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện trên ghế

bành.

"Thật nhanh!"

Đồng tử Lý Phong co rụt lại.

Thân ảnh này giống như tự nhiên xuất hiện trên ghế bành, không có bất kỳ dấu hiệu gì, cũng không có bất kỳ động tĩnh nào, thậm chí ngay cả tiếng gió cũng không có!

Với tốc độ và năng lực ẩn tàng như thế, nếu hắn muốn ám sát Lý Phong thì Lý Phong không có một tia khả năng sống sót, thậm chí ngay cả cơ hội sử dụng Vầng sáng vô địch cũng không có!

Quả là đáng sợ!

Sau khi kinh ngạc, Lý Phong mới bắt đầu dò xét đối phương.

Bộ dáng hơn bốn mươi tuổi, mặt chữ điền, tóc ngắn, vóc người vừa phải, mặc bộ đồ xanh, trên ngực xăm một con rồng đang cưỡi mây, ngồi một chỗ mà không giận tự uy.

Không cần hỏi cũng biết, người trung niên này là Thanh Long Sứ Mạc Vấn Thiên.

Lúc Lý Phong dò xét Mạc Vấn Thiên, Mạc Vấn Thiên cũng đánh giá Lý Phong, có điều trên mặt hai người không có biểu hiện gì, ngay cả ánh mắt cũng không thay đổi, khiến người đối diện không biết mình đang suy nghĩ gì.

Những thứ này nói thì chậm chạp, nhưng xảy ra thì rất nhanh, sau khi Lý Phong đứng vững, liền ôm quyền khom người nói: "Thuộc hạ Lý Phong, bái kiến Thanh Long Sứ đại nhân!"

Mạc Vấn Thiên gật gật đầu, lúc này mới hỏi: "Thánh cấp sơ kỳ?"

"Ánh mắt của Thanh Long Sứ đại nhân thực tốt." Lý Phong không dám giấu diếm, gật đầu thừa nhận.

Mạc Vấn Thiên khẽ vẫy tay, chén trà trên mặt bàn liền bay vào tay hắn, hắn cầm lên uống một ngụm sau đó mới lên tiếng: "Nếu như ta nhớ không lầm, thì hơn năm tháng trước ngươi vẫn chỉ là

Tông Sư cảnh, mà một năm trước ngươi vẫn chỉ là một người bình thường."

"Tốc độ phát triển của ngươi quá nhanh, nhanh đến mức vượt qua cả sự nhận thức của mọi người, nhanh đến mức làm cho ta cảm thấy không dám tin."

"Ngươi đã làm cho rất nhiều người chú ý, một số người thậm chí hoài nghi trên người của ngươi có bảo bối, mà rất nhiều người tham lam chuyện gì cũng có thể làm được, ngươi hiểu ý ta không?"

Khi biết Lý Phong đã đột phá Thánh cấp, Mạc Vấn Thiên cũng bị chấn động.

Mới một năm mà đã trở thành Thánh cấp, tốc độ tăng trưởng này quá khoa trương!

Ngay từ đầu, khi phát hiện Lý Phong, Mạc Vấn Thiên nghĩ Lý Phong nhờ cơ duyên xảo hợp gặp được cao nhân ẩn thế, nhưng bây giờ hắn phát hiện mọi chuyện không chỉ đơn giản như vậy.

Có câu sư phụ giỏi cũng phải dựa vào bản thân, dù sư phụ ghê gớm thế nào, cũng không có khả năng làm cho một người bình thường trở thành cường giả Thánh cấp trong vòng một năm.

Trừ phi vị cao nhân này biết phép thể hồ quán đỉnh, sau đó truyền công lực cả đời mình cho Lý Phong!

(thể hồ quán đỉnh:1 skill truyền công lực)

Hoặc là Lý Phong nhận được một loại cơ duyên nào đó, ví dụ như truyền thừa hoặc thiên tài địa bảo, mấy trăm năm trước đã từng phát sinh chuyện này, hơn nữa không chỉ một lần.

Những chuyện này nếu truyền ra ngoài thường sẽ bị rất nhiều người chú ý, những kẻ tham lam thường tìm cách hại người để giành giật thiên tài địa bảo.

Việc Lý Phong quật khởi đã gây nên sự chú ý của nhiều người, thậm chí có người trong giới cổ võ nói bóng nói gió, rằng nếu không phải Lý Phong là thành viên Long Hồn, và cha hắn có huyết mạchVương Tôn gia, thì đã có người làm thịt hắn.

Lông mày Lý Phong nhướng lên, trong lòng nổi sóng.

Hắn cũng biết mình sẽ gây nên sự chú ý của một số người, nhưng ai mà không có bí mật, cho dù những người chú ý và hiếu kỳ hơn nữa thì sao? Không lẽ có thể cắt hắn ra từng miếng để nghiên cứu sao?

Nhưng hắn không nghĩ tới việc có người nghĩ là hắn có bảo vật. . .

"Móa, bảo vật thì không có, nhưng những người kia có giỏi thì cứ đến đoạt hệ thống đi."

Lý Phong nói thầm, sau đó không kiêu ngạo không tự ti nói: "Thanh Long Sứ đại nhân, khi tiến vào Long Hồn thì không được giữ bí mật sao?"

"Nếu có người vì tư lợi mà truy sát và ám hại thành viên của Long Hồn, vậy Long Hồn có bảo vệ thành viên không?"

Mắt Mạc Vấn Thiên sáng lên, cười nói: "Chỉ cần ngươi không làm việc gì tổn hại đến quốc gia, tổn hại đến Long Hồn, thì có thể giữ bí mật."

"Từ lúc Long Hồn sáng lập đến nay đã trải qua qua mấy lần thành viên bị ám hại, những tên đó đều đã bị trừng phạt."

"Tuy lực uy hiếp của Long Hồn rất mạnh, nhưng cũng có không ít người bí quá hoá liều, vì vậy ngươi nên công bố việc vị cao nhân kia truyền công lực suốt đời cho ngươi."

Lý Phong sững sờ, sau đó hỏi: "Làm như vậy có ổn không?"

Không hổ là một trong tứ đại Long Sứ, ngay cả lý do như cao nhân thể hồ quán đỉnh mà cũng có thể nghĩ ra được, sau khi tuyên bố chuyện này ra ngoài, thì sẽ không còn mấy người chú ý hắn nữa.

Cao nhân thể hồ quán đỉnh là gì? Lý Phong chưa từng gặp ngoài đời nhưng trong TV đã thấy nhiều lần, điều này nghĩa là dùng công lực cả đời để truyền cho hậu bối.

Sau khi quán đỉnh, vị cao nhân này sẽ cưỡi hạc về Tây Thiên.

Mạc Vấn Thiên nghiền ngẫm nói: "Nếu không giải thích như vậy thì giải thích thế nào ? Ngươi có cách tốt hơn?"

Lý Phong không nói lời nào.

Đúng vậy, đây là cách tốt nhất, có lẽ sau này hắn sẽ nói ra mình có hệ thống, nhưng lúc đó hắn phải vô địch thiên hạ trước!

"Tốt, đây chỉ là việc nhỏ, ngươi là thủ hạ của ta, những người kia dù tham lam, nhưng cũng phải cân nhắc hậu quả nếu dám trêu chọc ta."

Mạc Vấn Thiên đặt chén trà xuống, tràn ngập bá đạo nói.

Lý Phong biểu lộ sự tán đồng, dù nói thế nào cũng là cường giả nằm trong hai mươi vị trí đầu của Thiên Thê bảng, lực uy hiếp vẫn phải có.

"Hôm nay tìm ngươi là có chuyện khác muốn hỏi ngươi, tổ chức chuẩn bị dùng Hoa Gian Hội Lý Hương để đổi mấy thành viên quan trọng, ngươi có ý kiến gì không ?" Mạc Vấn Thiên nhìn chằm chằm Lý Phong, từ từ nói.

Trong lòng Lý Phong căng thẳng, thầm nghĩ "Quả nhiên như ta đoán!"

Trước khi đến đây hắn đã suy đoán lần này đến đây có quan hệ với Hoa Gian Hội Lý Hương, sự thật chứng minh hắn đoán không sai.

Muốn dùng Hoa Gian Hội Lý Hương đổi người? Cho dù hắn đồng ý, thì sợ là hệ thống cũng sẽ không đồng ý!

Chương 635. Gặp lại Trầm Tử Huyên

Chương 598: Gặp lại Trầm Tử Huyên

Lý Phong suy nghĩ nên trả lời như thế nào, hắn trầm ngâm một lúc sau đó liền nói: "Thanh Long Sứ đại nhân, thực không dám giấu giếm, tạm thời ta không có năng lực giải trừ cấm chế của Hoa Gian Hội Lý Hương, cũng không có cách nào khôi phục trí nhớ cuar nàng, như vậy có còn trao đổi với Ám Ảnh được không?"

Lông mày Mạc Vấn Thiên nhướng lên: "Không thể giải trừ, hay là. . . Không muốn giải trừ?"

"A?" Lý Phong sững sờ, chẳng lẽ Mạc Vấn Thiên cũng có Đọc Tâm Thuật?

Cứu Văn Nữ Thần Hệ Thống Trailer

Tuy hắn ở chung với Hoa Gian Hội Lý Hương không lâu, nhưng mà nữ nô khéo léo đáng yêu như thế, ai mà không thích?

"Ta nghe nói là nữ nhân Nhật Bản kia rất xinh đẹp, không thua kém gì Ngụy Băng Khanh."

Mạc Vấn Thiên ngoài cười trong không cười nói.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, cho dù là hắn cũng không qua nổi chữ tình, nếu không, thì sao hắn phải minh tranh ám đấu với Hắc Long Sứ nhiều năm như vậy ?

Cho nên ở phương diện này, hắn hiểu Lý Phong.

Sắc mặt Lý Phong hơi biến: "Ách. . . Ngài nghe ai nói?"

Thời gian mà Hoa Gian Hội Lý Hương dùng bộ mặt thật không nhiều, chẳng lẽ lúc hai người đi vào khách sạn đã bị ai đó phát hiện?

Nói đi cũng phải nói lại, hôm đó Hoa Gian Hội Lý Hương mặc kimono, đúng là rất thu hút sự chú ý.

"Ngươi cho rằng không ai biết việc ngươi và Hoa Gian Hội Lý Hương đi khách sạn với nhau? Nếu không phải ngươi vừa lập công thì đã bị ghép tội phản đồ và bắt về trụ sở Long Hồn nhận thẩm vấn rồi!"

Mạc Vấn Thiên hừ lạnh một tiếng.

Việc Lý Phong và Thu Điền Chân Nhất đại chiến gây ra động tĩnh rất lớn, phân bộ Long Hồn ở Minh Châu đã sơm sbiết việc này.

Còn việc Lý Phong thu phục Hoa Gian Hội Lý Hương và hai người cùng đi khách sạn, tất nhiên cũng bị phân bộ Minh Châu phát hiện rồi hồi báo cho Mạc Vấn Thiên.

Mạc Vấn Thiên biết được liền nhanh chóng đè ép việc này xuống, không nhờ hắn thì Hoa Gian Hội Lý Hương đã không thể ở cùng với Ngụy Băng Khanh lâu như vậy.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, giải thích: "Ách. . . Chúng ta chưa làm gì cả."

Ngoài mặt thì hắn xấu hổ, nhưng trong lòng đã mắng tám đời tổ tông Long Hồn .

Mẹ nó, lão tử đi khách sạn cũng bị giám sát, có biết cái gì gọi là quyền riêng tư không?

Đám người Long Hồn ăn no không có chuyện gì làm hay sao mà cứ theo dõi tiểu gia vậy ? Mẹ nó chứ!

"Cô nam quả nữ ở chung một phòng, ai biết các ngươi có làm gì không? Mà dù các ngươi có làm gì thì cũng không liên quan tới Long Hồn."

"Còn nữa, đừng nghĩ rằng ngươi bị giám sát, chỉ là ngươi làm việc quá ồn ào, người ta muốn không chú ý cũng không được."

"Lần sau có cùng gái lạ đi khách sạn thì nhớ ngụy trang một chút, tránh gây mâu thuẫn nội bộ."

Mạc Vấn Thiên trêu chọc .

Lý Phong: ". . ."

Lúc đầu Mạc Vấn Thiên còn nói chuyện rất nghiêm túc, tại sao đột nhiên lại như vậy.

Đúng là già mà không nên nết!

"Được rồi, đây chỉ là việc nhỏ không đáng kể, ngươi không vi phạm nguyên tắc thì vẫn là thành viên của Long Hồn."

Mạc Vấn Thiên cười ha hả.

Lý Phong: ". . ."

Trước khi gặp Mạc Vấn Thiên, Lý Phong nghĩ hắn là cao nhân ẩn sĩ, tuyệt thế cao thủ, nhất định sẽ cực kỳ lạnh lùng, nhưng sau khi gặp mặt mới phát hiện. . . Thì ra Mạc Vấn Thiên có chút bỉ ổi, còn có chút lắm mồm. . .

"Hèn gì Trầm Tử Huyên không thèm để mắt tới ngươi. . ."

Trong lòng Lý Phong oán thầm.

Sau đó, Mạc Vấn Thiên quay trở lại đề tài lúc đầu: "Có khôi phục ký ức không đều không sao, chúng ta có thể tương kế tựu kế, bẫy đám người Nhật Bản một phen."

Lông mày Lý Phong nhướng lên: " Ý của Thanh Long Sứ là sao?"

Mắt Mạc Vấn Thiên sáng lên: "Lại gần đây. . ."

Mười phút sau, Lý Phong rời khỏi tứ hợp viện, đón xe đi đến sân bay.

Thời gian sau, Lý Phong lại tiếp tục bôn ba qua những thành phố khác, giúp nữ nhân của mình đề cao cảnh giới.

Nhờ “nỗ lực không ngừng nghỉ” của Lý Phong, tất cả nữ nhân của hắn đều đột phá đến Siêu Phàm sơ kỳ.

Cùng lúc đó, Long Hồn và Ám Ảnh vẫn tiếp tục công việc đàm

phán.

Một hôm, Lý Phong nhận được cuộc gọi của Tưởng Vận Trúc.

"Đàm phán đã kết thúc, tối ngày mai trao đổi con tin, lần đàm phán này do Tử Long Sứ dẫn đội, ngươi cũng sẽ đi theo."

Lý Phong sững sờ, sau đó trong đầu liền xuất hiện một người mặc váy dài xẻ tà màu tím.

Trầm Tử Huyên phụ trách dẫn đội, điều này cho thấy Long Hồn rất xem trọng hành động lần này.

"Lý Phong, đây là lần đầu tiên ngươi tham gia hành động tập thể với Long Hồn, ngươi phải cẩn thận."

Tưởng Vận Trúc dặn đi dặn lại, giống như một người vợ căn dặn chồng mình lúc sắp xuất chinh.

Giữa trưa ngày thứ hai, Lý Phong đến cửa khẩu Lam Đảo, ngồi lên một chiếc tàu loại 055.

Tàu khu trục 055 là loại tiên tiến nhất của Trung Quốc hiện nay.

Thân tàu có chiều dài là 180m, mạn tàu rộng 23m, trọng tải tiêu chuẩn là 11 ngàn tấn, trọng tải tối đa là 12 ngàn 500 tấn.

"Mẹ nó, chỉ là đi làm nhiệm vụ thôi mà Long Hồn dùng đến cả 055, quá khoa trương."

Sau khi lên chiến hạm, Lý Phong nhìn mà líu lưỡi.

Đến thời điểm này Lý Phong mới có cảm nhận trực quan với năng lực của Long Hồn, từ trước đến giờ chỉ có 8 chiếc 055 hạ thủy, vậy mà Long Hồn đi làm nhiệm vụ cũng có thể dùng một chiếc, trâu bò!

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên công tác, Lý Phong đi vào chỗ đài chỉ huy, nhìn thấy Trầm Tử Huyên.

"A, sao lại là tên nhóc con nhà ngươi?"

Nhìn thấy Lý Phong, Trầm Tử Huyên hơi kinh ngạc.

Tuy nàng là người phụ trách của hành động lần này, nhưng nàng làm việc rất tùy tiện, chưa một lần xem danh sách nhân viên.

Cho nên khi thấy Lý Phong, Trầm Tử Huyên không nhịn được cảm thấy kinh ngạc.

Lý Phong: ". . ."

Ai là nhóc con ? Mấy ngày nữa là sinh nhật lần thứ 24 của ta rồi đó!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, không lẽ Trầm Tử Huyên rất già, có điều bộ dáng của nàng còn rất trẻ, chỉ khoảng 30 a !

“Hả??? Ngươi...” Trầm Tử Huyên không khỏi nhíu mày.

Trong chiến hạm không chỉ có hai người bọn họ, những người khác thấy Trầm Tử Huyên phản ứng như thế, cũng bắt đầu hiếu kỳ về thân phận của Lý Phong.

Người có thể làm cho Tử Long Sứ chú ý, chắc chắn không phải người bình thường.

"Thuộc hạ Lý Phong, xin chào Tử Long Sứ đại nhân." Lý Phong ôm quyền, khom người xuống.

"Tên nhóc nhà ngươi không tệ chút nào, lần trước hai ta gặp mặt ngươi mới chỉ là Siêu Phàm cảnh, bây giờ đã là Thánh cảnh, không uổng công ta cứu ngươi một mạng."

Mặt Trầm Tử Huyên lộ vẻ tán thưởng, vỗ vai Lý Phong nói.

Nghe xong câu này, mọi người trong chiến hạm hít sâu một hơi.

Chương 636. Xuất phát

Chương 599: Xuất phát

Cái gì ? Tử Long Sứ đại nhân từnng cứu Lý Phong? Hình như quan hệ giữa hai người này không đơn giản !

Còn nữa. . . Lý Phong trẻ như vậy, mà đã là một cường giả Thánh cấp? Trâu bò trâu bò!

Thành viên tham gia hành động lần này đều được tuyển chọn từ đám thủ hạ của Trầm Tử Huyên, Lý Phong lại không phải vô danh tiểu tốt, vậy nên rất nhanh có người nhận ra hắn.

Cứu Văn Nữ Thần Hệ Thống Trailer

"Lý Phong? Ngươi là siêu cấp thiên tài đại náo Vương gia Giang Nam, sau đó được Vương Tôn Trọng ra mặt mời gia nhập Vương Tôn gia?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên, nhìn người kia gật gật đầu.

Lát nữa mọi người sẽ làm nhiệm vụ chung, nên hắn không thể biểu hiện quá lạnh lùng, nếu không sẽ làm người khác khó chịu, ảnh hưởng đến nhiệm vụ.

"Ồ, đúng là ngươi."

Người kia lộ vẻ kinh ngạc, nhịn không được nhìn đi nhìn lại Lý Phong vài lần.

"Lão Trịnh, đây là mãnh nhân mà ngươi từng nói sao?"

"Hắn là người giết thủ hạ Vương Thành của Hắc Long Sứ đại nhân, làm cho Hắc Long Sứ nổi giận đấy sao?"

"Hắn là ông chủ của Osvili, Đồng nhan thủy là sản phẩm của hắn?"

"Mẹ nó, sao ai cũng biết hắn vậy? Làm ta cảm thấy mình như người tối cổ."

"Ha ha, trong một dịp tình cờ ta mới biết được những việc này, tiểu tử này giữ bí mật thông tin rất tốt, trên internet không có ảnh hay video nào của hắn, ta cũng chỉ là nghe nói mà thôi, cho nên lúc mới gặp không nhận ra."

"Đúng, việc này chỉ được lưu truyền trong phạm vi nhỏ, số người biết không nhiều, cũng giống như quan hệ của hai vị Long Sứ kia và Long Sứ của chúng ta. . ."

"*Khụ khụ, thời tiết hôm nay thậà đẹp."

Có người nhanh mồm nhanh miệng mà quên mất tiêu Trầm Tử Huyên đang đứng ngay cạnh, suýt chút nữa nói ra cuộc tình tay ba của nàng cùng Hắc Long Sứ và Thanh Long Sứ, may là có người ngắt lời kịp thời.

Nói là tình tay ba, thực ra là Thanh Long Sứ và Hắc Long Sứ yêu đơn phương Trầm Tử Huyên, nếu không làm sao mà hai người lại đấu đá nhau nhiều năm như vậy?

Trầm Tử Huyên trừng mắt với người đó, dọa hắn sợ xanh mặt, nhìn trái ngó phải, không dám nhìn vào mắt nàng.

"Hừ, kẻ nào dám nói nhảm nữa ta sẽ ném hắn xuống biển nuôi cá mập, yên tâm, trước khi ném ta sẽ dùng dây thép trói tay chân và phong bế huyệt đạo hắn lại."

Trầm Tử Huyên hừ lạnh một tiếng.

Nghe xong câu này, mọi người liền hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt.

Bọn họ biết Trầm Tử Huyên không thích nói đùa, nếu như bị nàng ghi hận, chắc chắn sẽ có kẻ xui xẻo bị ném vào biển cho cá mập ăn.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, trong lòng hiểu thêm một chút về sự hung hãn của Trầm Tử Huyên.

Có điều nghe Trầm Tử Huyên nói như vậy, không hiểu sao nội

tâm hắn rất thoải mái, mẹ nó, các ngươi ngon thì bàn về việc của tiểu gia nữa đi !

Nhưng mà. . . Tiểu gia nổi danh đến vậy sao?

Đúng lúc này, Trầm Tử Huyên nói: "Lý Phong, có hứng thú bỏ đội của Mạc Vấn Thiên, để về với đội của ta không? Nếu như ngươi muốn, chỉ cần đưa lên một bình Đồng nhan thủy là đủ, ta cam đoan Mạc Vấn Thiên không dám nói gì."

Lý Phong: "? ? ?"

Hắn còn tưởng rằng Trầm Tử Huyên ái tài, muốn đào góc tường của Mạc Vấn Thiên, ai ngờ lại là vì một bình Đồng nhan thủy!

"Tại sao lại dùng ánh mắt này nhìn ta, ngươi phải biết là có không biết bao nhiêu người muốn theo ta lăn lộn, ngay cả Long Sứ của ngươi, chỉ cần ta cho cơ hội làm thủ hạ của ta, hắn cũng sẽ vui mừng nhảy cẫng lên."

Trầm Tử Huyên nhìn chằm chằm Lý Phong, mặt lộ vẻ khó chịu nói.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, ôm quyền nói: "Ta tin ngươi, có điều Thanh Long Sứ đại nhân có ơn với ta, ta không muốn phản bội hắn."

"Đương nhiên, ta cũng rất khâm phục Tử Long Sứ, ta cũng muốn trả ơn việc Tử Long Sứ đại nhân cứu ta trong cơn nguy khốn, cho nên xin Tử Long Sứ đại nhân nhận lấy bình Đồng nhan thủy này."

Nói xong, Lý Phong móc từ trong ngực ra một bình Đồng nhan thủy, đưa đến trước mặt Trầm Tử Huyên.

Trầm Tử Huyên đã nói tới vậy, hắn sao có thể còn cố chấp không biết điều? Một bình Đồng nhan thủy trả một cái mạng, rất đáng! Chưa kể nó còn có thể giúp hắn làm tốt quan hệ với một vị cường giả Chí Tôn cảnh.

"Hítttttttt "

Mọi người ở đây nhịn không được hít sâu một hơi, một bình

Đồng nhan thủy có giá 200 triệu mà nói đưa thì đưa? Quá mức khủng bố.

Chờ chút. . . Lý Phong đi chấp hành nhiệm vụ, tại sao lại mang theo Đồng nhan thủy, hắn không sợ làm vỡ à?

Hay là. . . Hắn đã sớm muốn nịnh nọt Tử Long Sứ?

Thì ra tiểu tử này gian trá như vậy!

Lông mày Trầm Tử Huyên nhíu lại, nhìn Lý Phong một chút rồi nói: "Ngươi rất biết cách xử thế, không tệ không tệ."

Nói xong, Trầm Tử Huyên nhận lấy Đồng nhan thủy, trực tiếp mở ra uống vào.

Tất cả mọi người im lặng chăm chú quan sát.

Dưới sự chú ý của mọi người, da thịt Trầm Tử Huyên bắt đầu xuất hiện biến hóa, nếp nhăn nhanh chóng giảm bớt, tàn nhang li ti cũng lập tức biến mất.

Rất nhanh, Trầm Tử Huyên từ người thiếu phụ khoảng ba mươi trở thành bộ dáng như mười mấy tuổi, nếu không phải dáng người Trầm Tử Huyên nóng bỏng, đồng thời khí chất thành thục không thể che lấp, thì rất nhiều người sẽ lầm lẫn nàng thật sự chỉ là một cô gái nhỏ!

"Đồng nhan thủy quả nhiên danh bất hư truyền."

Trầm Tử Huyên sờ soạng khuôn mặt mình, cảm khái không thôi, sau đó nàng nhìn về phía Lý Phong, nói: "Chỉ có thể dùng một bình sao? Tám năm, mười năm nữa ta lại dùng một bình thì có hiệu quả không?"

Đồng nhan thủy có thể sử dụng nhiều lần là tốt nhất . . .

"Ách. . . Không thể, một người chỉ có thể dùng 20 ml, nhiều hơn cũng không có hiệu quả."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, nhịn không được giải thích.

"Thật vậy sao?" Đôi mi thanh tú của Trầm Tử Huyên hơi nhíu lại, sau đó vỗ vai Lý Phong nói: "Ngươi về sau tập trung nghiên cứu Đồng nhan thủy phiên bản mới đi, cố lên, ta rất coi trọng ngươi."

Lý Phong: ". . ."

Trong lúc hai người nói chuyện, một cô gái yểu điệu đi tới, thu hút sự chú ý của mọi người.

Quan trọng là cô gái này đang mặc kimono, còn gọi Lý Phong là chủ nhân!

Người tới chính là Hoa Gian Hội Lý Hương!

Lý Phong cũng không nghĩ tới Hoa Gian Hội Lý Hương không những không đeo mặt nạ da người, còn mặc kimono.

"Đừng nhìn nữa, đây là ý tứ của ta, nếu không mặc như vậy, người của Ám Ảnh sẽ không dễ dàng đồng ý trao đổi con tin với chúng ta."

Trầm Tử Huyên nhìn hai người một chút, sau đó trầm giọng nói: "Mọi người đã đến đông đủ, xuất phát thôi!"

Rất nhanh, tàu 055 rời cảng khẩu, đi ra ngoài khơi xa. . .

Chương 637. Trầm Tử Huyên cứng cỏi

Chương 600: Trầm Tử Huyên cứng cỏi

Trải qua hơn một giờ di chuyển, 055 đã đi vào vùng biển quốc tế.

Mặt trời xuống núi, đêm tối hạ màn, trăng sáng treo cao, chiếu rọi sóng nước lấp loáng.

Mặt biển mênh mông bát ngát, 055 chậm rãi tới gần một cái tàu chiến khác, song phương dừng lại khi còn cách nhau chừng trăm mét.

Mọi người đi đến boong tàu, nhìn tới tàu chiến đối diện.

Mới đầu trên đó không có một ai, lúc sau, một đám người mặc trang phục võ sĩ được một nam tử trung niên chỉ huy đi lên boong tàu.

"Không ngờ là Tử Long Sứ phụ trách lần trao đổi này, ta cảm thấy rất may mắn."

Nam tử trung niên nhìn thấy Trầm Tử Huyên, nhất thời mắt lộ tà quang.

"Hừ, ta cũng không ngờ Ám Ảnh sẽ phái ra lão biến thái nhà ngươi."

Trầm Tử Huyên nhíu mày, lộ vẻ chán ghét nói.

Nam tử trung niên tên là Thương Tỉnh Tường Thái, một trong hai đại Ảnh Tướng của Ám Ảnh, đều có cấp độ SSS.

Hai người này và cường giả Kiếm Thánh Đông Doanh cấp bậc SSS+ là chiến lực mạnh nhất của Ám Ảnh.

Cũng bởi vì ba người này tồn tại, nên Ám Ảnh mới có thể chống đối Long Hồn nhiều năm!

Trước đó Trầm Tử Huyên còn cảm thấy để nàng phụ trách hành động lần này là dùng dao mổ trâu giết gà, không ngờ Ám Ảnh cũng phái ra Thương Tỉnh Tường Thái.

"Ai nha nha, sao vừa gặp mặt đã nói lời khó nghe như vậy, ta còn đang muốn để lại một giai thoại tình yêu xuyên biên giới với Tử Long Sứ, ngươi nói vậy thật sự làm ta rất tiếc nuối."

Thương Tỉnh Tường Thái cười âm hiểm.

Trầm Tử Huyên là cao thủ nổi danh thế giới, càng là mỹ nữ hàng đầu, mọi người thầm gọi nàng là nữ chiến thần, cũng là cường giả đẹp nhất.

Thậm chí trực tiếp nói thành đệ nhất mỹ nữ thế giới!

Loại người háo sắc như Thương Tỉnh Tường Thái sao có thể không có tâm tư gì với Trầm Tử Huyên?

"Con mẹ nó, lời rắm thối như vậy cũng nói được? Vậy ta thà yêu Mạc Vấn Thiên hoặc là Nhậm Thương Sinh còn hơn."

Trầm Tử Huyên đầy chán ghét nói.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, người khác cũng lộ vẻ mặt quái dị.

Trầm Tử Huyên nói vậy là khen hay chê nhị vị Long Sứ? Bọn hắn nghe được chuyện này sợ là sẽ thương tâm gần chết a...

"Hừ, đúng là đồ không biết điều, đừng nói nhảm nữa, mang người tới, chúng ta hoàn thành trao đổi."

Thương Tỉnh Tường Thái hừ lạnh.

"Tốt, ngươi dẫn người ra đây, để ta kiểm tra nhân số."

Trầm Tử Huyên khoanh tay trước ngực, lười biếng nói.

"Vì sao ta phải dẫn ra trước, ngươi mang Đằng Điền Tường, Hoa Gian Hội Lý Hương ra trước, ta xác định không có vấn đề sẽ mang người của các ngươi ra."

"Hả?" Trầm Tử Huyên nhíu mày: "Ngươi không muốn trao đổi? Tốt, chúng ta đi!"

Nói xong, Trầm Tử Huyên liền quay đầu bước đi, mấy thành viên Long Hồn cũng vội vàng đuổi theo.

Đối diện, đám người Thương Tỉnh Tường Thái: "? ? ?"

Qua nhiều ngày giằng co đàm phán mới định ra con tin trao đổi, Trầm Tử Huyên nói hủy liền hủy? Tùy ý như thế sao?

Thương Tỉnh Tường Thái híp mắt, thầm nghĩ Trầm Tử Huyên chỉ là mạnh mồm mà thôi, cho nên không thèm nói gì.

Cùng lúc đó, thành viên Long Hồn thầm đổ mồ hôi thay Trầm Tử Huyên.

Hành động lần này là Long Đầu tự mình quyết định, Tử Long Sứ đại nhân thật sự muốn từ bỏ?

Nàng không sợ đắc tội Long Đầu sao?

Dù là Lý Phong cũng sững sờ, con mẹ nó đây là giao dịch giữa Ám Ảnh và Long Hồn, Trầm Tử Huyên lại coi như mua đồ ngoài chợ, không thích liền bỏ về, nàng ăn gì mà gan lớn như vậy? Ách, thế nhưng khẳng định là ngực nàng càng lớn hơn, lại còn rất đẹp...

Trầm Tử Huyên kiên định không thay đổi đi lên phía trước, sắp vào bên trong buồng, nàng thản nhiên nói: "Nghe mệnh lệnh của ta, trở về địa điểm xuất phát!"

Rất nhanh, 055 phát ra tiếng động cơ gào rú, chuẩn bị rời đi.

Thương Tỉnh Tường Thái đã nhìn ra được Trầm Tử Huyên thật sự muốn đi, nữ nhân này quá cứng, hoàn toàn không tuân theo lẽ thường!

Quan trọng là hai người Hoa Gian Hội Lý Hương đều là đồ đệ

của Kiếm Thánh đại nhân, hắn không thể để nàng rời đi được.

Thương Tỉnh Tường Thái không lo được chuyện mất mặt, cao giọng hô: "Tử Long Sứ, xin chờ một chút!"

Trầm Tử Huyên búng tay một cái nói: "Ngừng!"

Tiếp theo, nàng quay đầu nhìn về phía Thương Tỉnh Tường Thái: "Lão biến thái nhà ngươi còn có chuyện gì?"

Khóe miệng Thương Tỉnh Tường Thái giật một cái, hừ lạnh nói: "Trầm Tử Huyên, xem như ngươi lợi hại, ta dẫn người ra trước!"

"Mang người ra!"

Rất nhanh, mấy võ sĩ áo đen áp giải bốn người mang theo xích chân xiềng tay, quần áo tả tơi, khuôn mặt bẩn thỉu lên boong thuyền.

Bốn người này xuất hiện, đồng tử của Trầm Tử Huyên co rụt lại, sát ý bắn ra: "Các ngươi dùng hình với bọn hắn?"

Cho dù là ban đêm, dù là không có ánh đèn, dù là cách nhau một trăm mét, Trầm Tử Huyên vẫn có thể mượn nhờ ánh trăng yếu ớt nhìn ra tình huống của bốn người!

Rõ ràng từng bị dùng hình!

"Miệng bọn hắn quá cứng, chúng ta lại muốn biết thêm một số việc, nên đành phải sử dụng công cụ tra tấn."

"Bất quá ngươi có thể yên tâm, bọn hắn không tàn phế, trở về tu dưỡng một đoạn thời gian liền có thể khôi phục."

Thương Tỉnh Tường Thái lắc đầu nói.

Lúc này Lý Phong cũng nhìn thấy tình trạng thê thảm của bốn người, sát ý không nhịn được nổi lên!

Khốn kiếp!

Chương 638. Treo ngược lên đánh một trận

Chương 601: Treo ngược lên đánh một trận

"Rất tốt, các ngươi rất tốt."

Trầm Tử Huyên phun ra ngụm trọc khí, cắn răng nói.

Tuy cách làm việc của nàng rất hung hãn, nhưng lại rất bao che khuyết điểm, tuy bốn thành viên Long Hồn này không phải thủ hạ của nàng, nhưng là đồng bào của nàng!

Đợi lát nữa sau khi trao đổi xong, nàng phải giết đám người này để hả giận!

Nếu Lý Phong biết ý nghĩ của Trầm Tử Huyên, nhất định sẽ mắng to một câu "Nữ nhân điên" .

Sau khi trao đổi hoàn thành đối phương cũng sẽ không còn gì phải kiêng kị, Trầm Tử Huyên xuất thủ, đối phương cũng có thể ra tay.

Đến lúc đó chẳng phải là trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết?

Mẹ nó, nàng làm việc có chịu động não không vậy?

"Cả thế giới đều công nhận người Nhật Bản chúng ta rất hiếu khách, Tử Long Sứ không cần tán dương."

Thương Tỉnh Tường Thái giả bộ như không nhận ra sát ý trong giọng nói của Trầm Tử Huyên, nói tiếp: “Chúng ta đã thể hiện thành ý, các ngươi cũng nên mang người ra đi !"

Mắt Trầm Tử Huyên sáng lên, lấy điện thoại di động ra bấm một lúc, sau khi nhận được tin nhắn trả lời thì lạnh lùng nói: "Chờ năm phút đi."

"Cái gì? !" Thương Tỉnh Tường Thái nổi giận: "Trầm Tử Huyên, ngươi đang đùa ta sao? !"

Trầm Tử Huyên cười ra tiếng: "Đùa cái rắm, do Đằng Điền Tường nhà các ngươi đang đi wc nên các ngươi mới phải chờ, chẳng lẽ ngươi muốn hắn giải quyết phân nửa rồi để giành phân nửa trong bụng?"

Lý Phong: ". . ."

Người khác: ". . ."

Dù sao ngươi cũng là một đại mỹ nữ, có thể e dè một chút không?

Thương Tỉnh Tường Thái cũng không ngờ Trầm Tử Huyên sẽ nói như vậy, nên sững sờ không biết trả lời thế nào.

Sau một lúc lâu, Thương Tỉnh Tường Thái mới hít sâu một hơi: "Được, vậy ta sẽ đợi ngươi năm phút!"

Hắn không tin Đằng Điền Tường đang đi wc, nhưng mà quyền chủ động nằm bên phía Trầm Tử Huyên, hắn không tin cũng phải tin.

Bây giờ cứ để Trầm Tử Huyên phách lối đi, đợi đến khi trao đổi xong, hắn sẽ dạy cho nàng tại sao biển xanh lại mặn!

Sau năm phút, Trầm Tử Huyên búng tay một cái: " Mang người ra."

Ngay lập tức có mấy người áp giải Đằng Điền Tường và Hoa Gian Hội Lý Hương đi lên boong tàu.

Đầu tiên Thương Tỉnh Tường Thái nhìn Hoa Gian Hội Lý Hương, thấy nàng đang mặc kimono, quần áo chỉnh tề, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, liền thở phào.

Sau đó Thương Tỉnh Tường Thái nhìn về phía Đằng Điền Tường.

"Cái đcm!"

Lúc nhìn thấy Đằng Điền Tường, Thương Tỉnh Tường Thái không nhịn được hít một hơi thật sâu.

Con mẹ nó đây là Đằng Điền Tường ? Mặt sưng như đầu heo, quần áo trên người rách nát như ăn mày, những chỗ da thịt lộ ra toàn vết thương xanh xanh tím tím, vô cùng thê thảm.

Không chỉ Thương Tỉnh Tường Thái sững sờ, mà thành viên Ám Ảnh thậm chí cả thành viên Long Hồn cũng sững sờ.

"Mẹ nó, thì ra ban nãy Đằng Điền Tường không phải đi WC, mà là bị đánh? Trầm Tử Huyên thật trâu bò!"

Lý Phong thầm giơ ngón tay cái với Trầm Tử Huyên.

Trước đó Đằng Điền Tường còn rất tốt, mà chỉ một lúc sau đã thê thảm như vậy, chắc chắn là có liên quan đến tin nhắn của Trầm Tử Huyên.

Không có chuyện quân tử báo thù 10 năm chưa muộn, có thù là báo ngay tại chỗ.

Quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà, cổ nhân chẳng bao giờ lừa ta.

"Đằng Điền Quân?"

Thương Tỉnh Tường Thái nghi ngờ hỏi một tiếng.

Theo lý thuyết hắn phải nhận ra Đằng Điền Tường, nhưng mà Đằng Điền Tường quá thảm, mặt sưng to như vậy thì ai mà đoán được, vì tránh nhận sai người, Thương Tỉnh Tường Thái phải xác nhận lại.

"Thương Tỉnh tiền bối!"

Đằng Điền Tường nói chuyện như đang khóc.

Từ lúc bị bắt đến nay, hắn không bị đánh không bị mắng, mỗi ngày có ăn có uống, trừ việc không được hành động tự do, thì những chuyện khác đều tốt đẹp.

Ai ngờ khi hắn nghĩ mình sắp được trở lại Nhật Bản, thì người của Long Hồn bỗng nhiên treo ngược hắn lên đánh một trận.

Mẹ nó. . . Lão tử có chọc các ngươi đâu, tại sao đột nhiên đánh ta?

Thương Tỉnh Tường Thái liếc qua đã biết vết thương trên người Đằng Điền Tường đều là mới bị, nên vừa tức vừa giận, muốn mắng Trầm Tử Huyên mấy câu, nhưng lại sợ chọc giận nàng.

"Trao đổi con tin trước, lúc này không nên xung đột với Trầm Tử Huyên."

Nghĩ đến đây, Thương Tỉnh Tường đè nộ khí xuống, nói với Đằng Điền Tường: "Đằng Điền Quân chịu khổ rồi, đợi ta đón ngươi về sẽ bày tiệc mời khách."

"Hoa Gian, ngươi cũng chịu khổ rồi, Kiếm Thánh đại nhân rất nhớ ngươi."

Đằng Điền Tường và Hoa Gian Hội Lý Hương đều là đệ tử của Kiếm Thánh đại nhân, tuy Thương Tỉnh Tường Thái không cần phải nịnh nọt Kiếm Thánh, nhưng làm tốt quan hệ với Kiếm Thánh chưa bao giờ là sai lầm.

Hoa Gian Hội Lý Hương gật đầu: "Đa tạ Thương Tỉnh tiền bối."

"Hoa Gian, cuối cùng ngươi cũng thừa nhận thân phận của mình."

Đây là lần đầu Đằng Điền Tường nghe Hoa Gian Hội Lý Hương thừa nhận, hắn vừa hưng phấn vừa u oán.

Hưng phấn vì rốt cục hắn cũng đã đón được Hoa Gian Hội Lý Hương về, u oán là trước đó Hoa Gian Hội Lý Hương liên tục ra vẻ không quen biết.

Mắt Hoa Gian Hội Lý Hương sáng lên, cúi đầu xuống nói: "Ta có lỗi với Đằng Điền Quân, ta cũng chỉ là bất đắc dĩ."

"Đúng, bất đắc dĩ, không sao, ta hiểu được." Đằng Điền Tường lắc đầu cười một tiếng, đầy dịu dàng nói: "Hoa Gian, sau khi chúng

ta trở lại Nhật Bản gặp sư phụ, chúng ta sẽ vĩnh viễn không rời nhau nữa, được không?"

Nghe câu này, mọi người trên boong tàu bỗng nhiên yên tĩnh, sau đó quay sang nhìn nhau.

Con mẹ ngươi, bọn ta còn chưa bắt đầu trao đổi, mà tên ngươi đã tính chuyện sau này rồi, ai cho ngươi lá gan?

Trong lòng Hoa Gian Hội Lý Hương dâng lên cảm giác tức giận, nếu không phải nàng nhớ rõ lời căn dặn của Lý Phong, thì đã mở miệng quở trách Đằng Điền Tường.

Cái gì mà vĩnh viễn không xa rời nhau, ai thèm vĩnh viễn không xa rời ngươi, ta sinh ra là người của chủ nhân, chết là quỷ của chủ nhân, ta và chủ nhân mới là vĩnh viễn không xa rời nhau.

"Đằng Điền quân, trở lại Nhật Bản rồi nói sau." Hoa Gian Hội Lý Hương không biết nàng và Đằng Điền Tường có quan hệ gì, để tránh mắc sai lầm nàng chỉ có thể nói như vậy.

Lý Phong kế bên thầm thở phào, hắn sợ Hoa Gian Hội Lý Hương không nhịn được chửi vào mặt Đằng Điền Tường, như vậy thì mọi chuyện sẽ bại lộ.

"Được rồi, thời gian không còn sớm, mau chóng trao đổi đi."

Trầm Tử Huyên lười biếng ngáp một cái, sau đó thầm nói: "Chưa thoát khỏi nguy hiểm mà đã ân ân ái ái, đúng là một tên ngu ngốc não tàn không có thuốc chữa."

Tuy Trầm Tử Huyên nói nhỏ, nhưng nàng không dùng bức tường chân khí, ở đây ai cũng là cường giả võ đạo, tất nhiên đều nghe rõ mồn một.

Lúc này, thành viên của Long Hồn cố gắng nhịn cười, Đằng Điền Tường thì vừa thẹn vừa xấu hổ, sắc mặt đỏ bừng lên.

Chương 639. Tứ Long Sứ hiện thân

Chương 602: Tứ Long Sứ hiện thân

Mấy phút đồng hồ sau, hai chiến hạm dùng một cầu phao dài 100m, rộng hơn 5m kết nối với nhau.

Sau khi lắp xong, cuộc trao đổi bắt đầu.

Để bảo đảm không xảy ra vấn đề, Trầm Tử Huyên và Thương Tỉnh Tường Thái đều tự mình ra trận.

Trầm Tử Huyên áp giải Đằng Điền Tường và Hoa Gian Hội Lý Hương, Thương Tỉnh Tường Thái áp giải bốn thành viên của Long Hồn, từ từ đi tới giữa cầu phao.

Khi còn cách khoảng mười mét, Trầm Tử Huyên nói: "Ta hô 123, chúng ta cùng nhau ném về phía trước, ta ném lên trên, ngươi ném xuống dưới, thế nào?"

Lông mày Thương Tỉnh Tường Thái nhướng lên, gật đầu nói: "Tốt, nhất ngôn cửu đỉnh."

Hai người đều là cường giả cấp SSS, dù đối phương chơi thủ đoạn bọn họ cũng tự tin rằng sẽ phản ứng kịp thời.

"1. . . 2. . . 3."

Trầm Tử Huyên đếm đến 3, hai người cùng ném con tin ra phía trước.

Đằng Điền Tường và Hoa Gian Hội Lý Hương xẹt qua giữa không trung, được Thương Tỉnh Tường Thái bắt lại.

Bốn thành viên Long Hồn cũng được Trầm Tử Huyên dùng lưới chân khí giữ lại.

Ở đằng xa, Lý Phong nhíu mày.

Sao lại thuận lợi như vậy? Trong tưởng tượng của Lý Phong, thì hắn là bọn họ sẽ đánh nhau túi bụi trước rồi mới làm gì thì làm.

Nhưng như vậy cũng tốt, Hoa Gian Hội Lý Hương có thể trở lại Nhật Bản một cách bình yên, tiến hành phần tiếp theo của kế hoạch, nếu hai phe đánh nhau, nàng có thể bị trọng thương thậm chí là chết.

Lần trước Mạc Vấn Thiên nói với Lý Phong là cứ tuỳ cơ hành động, dùng Hoa Gian Hội Lý Hương để đổi thêm hai con tin, sau khi trao đổi hoàn thành, Hoa Gian Hội Lý Hương sẽ tìm cơ hội trở lại Trung Quốc.

Đằng nào thì Hoa Gian Hội Lý Hương cũng là nữ nô của Lý Phong, Lý Phong muốn nàng làm gì nàng cũng cam tâm tình nguyện, cứ coi lần này như du lịch nước ngoài là được.

Tuy Hoa Gian Hội Lý Hương mất trí nhớ, dễ xuất hiện sơ sót, nhưng hắn sẽ không có vấn đề gì lớn.

Ngay lúc Lý Phong nghĩ mọi việc đã kết thúc, một thân ảnh đột nhiên bay thẳng tới chỗ Trầm Tử Huyên!

Người này vừa xuất hiện, đã phóng ra một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ, thấy vậy sắc mặt Lý Phong liền kịch biến: "Cường giả cấp SSS!"

Thân ảnh này lao đi nhanh như tia chớp, chọn thời điểm ra tay rất xảo diệu, đám người Lý Phong chưa kịp phản ứng, thì hắn đã đến trước mặt Trầm Tử Huyên.

Trầm Tử Huyên không hổ là một trong tứ đại Long Sứ, phản ứng cực kì lanh lẹ, lập tức ném bốn con tin về phía boong tàu phe mình, sau đó quay người đánh ra một chưởng!

"Oanh "

Một tiếng vang lớn xuất hiện, cầu phao đứt gãy, mặt biển nổ tung bùm bùm bùm bùm!

Thân thể Trầm Tử Huyên lắc lư mấy cái, sau đó đứng vững giữa không trung.

Thân ảnh kia cũng run lên, rồi lại tiếp tục đánh về phía Trầm Tử Huyên.

Lúc hai người giao thủ, Thương Tỉnh Tường Thái đã ném Hoa Gian Hội Lý Hương và Đằng Điền Tường cho đám thủ hạ, sau đó hợp sức với người kia đánh tới Trầm Tử Huyên.

Đối mặt với hai cường giả SSS, Trầm Tử Huyên liên tục thối lui!

"Phốc "

Sau khi giao thủ mười mấy chiêu, Trầm Tử Huyên bị thương, khóe miệng chảy ra máu tươi.

"Mẹ nó, các ngươi còn muốn đứng nhìn tới khi nào ?"

Trầm Tử Huyên vừa đánh trả hai người Thương Tỉnh Tường Thái vừa hét to.

Lông mày Lý Phong nhướng lên, âm thầm nói: "Chẳng lẽ các Long Sứ khác cũng tới? Xem ra mọi chuyện không đơn giản như bề ngoài."

Mạc Vấn Thiên nói với hắn là sau khi trao đổi kết thuc, Hoa Gian Hội Lý Hương có thể đợi gió êm sóng lặng rồi tự quay vê.

Bây giờ Lý Phong mới phát hiện mình quá ngây thơ, con mẹ nó, đây rõ ràng đây là một cái bẫy lớn!

Đây là trận chiến giữa các thủ lĩnh Long Hồn và Ám Ảnh! Nghĩ thì cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, nhưng hắn sẽ không dại gì mà lẫn vào, Thánh cấp sơ kỳ tham dự chiến đấu của Chí Tôn cảnh? Không khác gì tự tìm đường chết!

Trong lúc Lý Phong suy nghĩ lung tung, thì lại có ba thân ảnh lao đến từ ngoài biển.

"Ha ha ha, Bản Điền Chân Bộ, rốt cục ngươi đã hết nhịn nổi rồi sao? Bằng vào hai Ảnh Tướng các ngươi cũng đòi đẩy Tử Huyên

vào chỗ chết?"

"Thương Tỉnh Tường Thái, Bản Điền Chân Bộ, dám bắt nạt Tiểu Huyên Huyên của ta? Nhậm đại gia sẽ xé xác các ngươi!"

Lý Phong nhận ra Mạc Vấn Thiên, còn hai người kia thì hắn không biết.

Dựa theo khí tức phát ra từ trên người bọn họ, Lý Phong đoán rằng họ hẳn là Hắc Bạch Long Sứ.

Trước đó hắn cảm thấy Ám Ảnh của Nhật Bản quá gian trá, mai phục một cường giả cấp độ SSS, bây giờ mới thấy Long Hồn cũng không kém phần long trọng, Ám Ảnh mai phục một người, Long Hồn mai phục tận ba người, có vẻ Long Hồn cũng muốn hốt gọn hai Ảnh Tướng của Ám Ảnh!

"Nhậm Thương Sinh, ngươi im miệng cho ta!"

Trầm Tử Huyên đánh ra một chưởng, sau đó mượn lực lui về sau, đồng thời tức giận quát.

"Hừ, Nhậm Thương Sinh, La Thái Bạch, Mạc Vấn Thiên, ta đã sớm biết các ngươi cũng trốn ở đây."

Bản Điền Chân Bộ ngừng đánh, thân thể lơ lửng trên mặt biển.

Thương Tỉnh Tường Thái không tiếp tục truy kích, bay tới bên cạnh Bản Điền Chân Bộ, ánh mắt lộ vẻ cảnh giác.

"Hắc hắc, sao ngươi không nói là Kiếm Thánh cũng đang ở đây luôn đi, tới giờ này hắn còn chưa xuất hiện, chẳng lẽ là đang chờ nhặt xác cho các ngươi?"

Nhậm Thương Sinh tay cầm trường đao, trên người mặc một bộ đồ đen kịt, khí thế quỷ dị đáng sợ.

"Hắn là thế, vốn chúng ta chỉ cần 1vs1 là thắng rồi, bây giờ lại là 4vs2, cho dù lão tặc Kiếm Thánh Đông Doanh có xuất hiện, thì cũng không phải đối thủ của bốn người chúng ta."

La Thái Bạch mặc đồ trắng, tay cầm một thanh trường kiếm,

ngạo nghễ đứng giữa hư không.

Mạc Vấn Thiên hừ lạnh một tiếng: "Không nên khinh địch, hôm nay bốn người chúng ta cùng hành động, lỡ như lật thuyền trong mương thì sẽ thành chuyện cười lớn."

Tứ đại Long Sứ của Long Hồn có uy danh hiển hách, chỉ cần một người xuất hiện là có thể chấn nhiếp một phương, bốn người cùng xuất hiện là chuyện rất ghê gớm, nếu bốn đánh hai còn thua, vậy thì quá mức mất mặt.

"Thật sự chỉ có bốn người các ngươi? Hướng Thiên Nhai không tới saoi?" Mặt Bản Điền Chân Bộ lộ vẻ không tin.

"Hừ, hai thằng phế vật như các ngươi thì cần gì Long đầu xuất thủ?!"

Nhậm Thương Sinh hừ lạnh một tiếng, trong lời nói ngập tràn vẻ khinh thường.

"Nói nhảm với bọn hắn làm gì, trực tiếp giết là xong chuyện."

Trầm Tử Huyên lui về bên cạnh ba người Mạc Vấn Thiên, lạnh lùng nói.

Vừa nãy nàng lấy một địch hai, đã bị thương nhẹ, lửa giận không kìm được bùng lên.

"Lớn mật." Thương Tỉnh Tường Thái giận dữ.

Bọn họ đều là cường giả cấp SSS, thực lực sêm sêm nhau, dù lấy hai địch bốn, bọn họ không thắng cũng có thể chạy.

Nhưng đám người Nhậm Thương Sinh lại nói như là ăn chắc bọn hắn, thật là khó chịu.

"Các ngươi cảm thấy mình thắng chắc rồi? Hừ, quá mức ngây thơ."

Bản Điền Chân Bộ cười lạnh một tiếng, hét lên: "Mời Kiếm Thánh đại nhân hiện thân, giúp bọn ta diệt tứ đại Long Sứ!"

"Oanh "

Một bóng người bay ra, bọt nước bắn tung tóe.

Ngay sau đó, một luồng khí thế khủng bố không gì sánh được hàng lâm nơi này, thậm chí nó còn cường đại hơn mấy lần so với khí tức của bốn người Mạc Vấn Thiên hợp lại!

Chương 640. Người trong lòng của Trầm Tử Huyên

Chương 603: Người trong lòng của Trầm Tử Huyên.

"Kiếm Thánh? !"

Bốn người Mạc Vấn Thiên biến sắc, tuy đã sớm dự liệu được Đông Doanh Kiếm Thánh sẽ xuất hiện, nhưng khi hắn xuất hiện thật, vẫn làm cho bốn người Mạc Vấn Thiên hơi run sợ một chút.

Đông Doanh Kiếm Thánh là Xuyên Đảo Nhất Hùng, người cùng cấp bậc với Long Đầu Hướng Thiên, hai người đều là cấp SSS+, nếu hai người đánh nhau, có lẽ Đông Doanh Kiếm Thánh không phải đối thủ của Long Đầu, nhưng so với bốn người Mạc Vấn Thiên thì lại mạnh hơn rất nhiều.

Xuyên Đảo Nhất Hùng, Thương Tỉnh Tường Thái và Bản Điền Chân Bộ liên thủ, đủ để chiến thắng thậm chí là giết bốn người Mạc Vấn Thiên.

"Hắn là Kiếm Thánh Đông Doanh à? Bề ngoài nhìn rất bình thường."

Nhìn Xuyên Đảo Nhất Hùng lơ lửng giữa không trung, Lý Phong bĩu môi, nói thầm trong lòng.

Xuyên Đảo Nhất Hùng mặc trang phục võ sĩ màu trắng, dáng người không cao lớn gì, mặt chữ điền, ánh mắt hẹp dài, râu cá trê, khuôn mặt có chút già.

Nếu như đi trên đường gặp phải Xuyên Đảo Nhất Hùng, nói không chừng Lý Phong sẽ coi hắn là một lão già, ai ngờ được hắn lại là Kiếm Thánh Đông Doanh uy danh hiển hách.

Sau khi Xuyên Đảo Nhất Hùng xuất hiện, hắn bay đến trước mặt Thương Tỉnh Tường Thái, Bản Điền Chân Bộ, sau đó nhìn về phía

bốn người Mạc Vấn Thiên.

"Nhậm Thương Sinh, La Thái Bạch, Mạc Vấn Thiên, Trầm Tử Huyên, tứ đại Long Sứ các ngươi tề tụ ở đây là muốn hốt gọn một mẻ hai đại Ảnh Tướng của bọn ta đúng không?"

Xuyên Đảo Nhất Hùng nói bằng giọng điệu trào phúng.

"Ha ha, Kiếm Thánh đại nhân, ngài quá tôn trọng bọn họ, có ngài ở đây, bọn họ chỉ là cá trên thớt, mặc cho chúng ta làm thịt!" Thương Tỉnh Tường Thái cười ha hả, trong tiếng cười tràn đầy khinh miệt.

Bản Điền Chân Bộ cũng cười nói: "Tường Thái nói đúng, tứ đại Long Sứ cũng không hơn gì cái này, ba người chúng ta cùng ra tay, thì muốn giết bọn họ đơn giản như đang giỡn!"

"Kiếm Thánh đại nhân uy vũ, Ảnh Tướng đại nhân uy vũ!"

"Kiếm Thánh đại nhân tất thắng, Ảnh Tướng đại nhân tất thắng!"

Sau khi ba người nói xong, đám thành viên Ám Ảnh trên boong tàu tung hô.

Sau khi Đông Doanh Kiếm Thánh xuất hiện, các thành viên của Long Hồn trên boong tàu liền rơi vào trầm lặng.

Vì là đối thủ lớn nhất của Long Hồn ở châu Á này, nên Kiếm Thánh cũng có uy danh nhất định, Long Đầu không xuất hiện thì không ai có thể là đối thủ của hắn.

Nếu như lần này Long Đầu không tới, vậy bọn hắn xác định vững chắc sẽ bị tàn sát không chừa kẻ nào.

Tứ đại Long Sứ có khả năng chạy được, nhưng bọn họ thì không.

Ai mà không sợ chết, thành viên Long Hồn cũng sợ, hiện tại bọn hắn chỉ có thể hi vọng là Long Đầu cũng mai phục ở gần đây!

Lúc mọi người đang yên lặng thì Mạc Vấn Thiên ngửa mặt lên

trời cười ha hả, sau đó hừ lạnh nói: "Xuyên Đảo Nhất Hùng, ngươi đã nói sai rồi, chúng ta không chỉ muốn hốt gọn một mẻ Bản Điền Chân Bộ và Thương Tỉnh Tường Thái, còn muốn giết luôn cả ngươi!"

"Sao ngươi lại cướp lời thoại của ta?" Nhậm Thương Sinh khó chịu nhìn Mạc Vấn Thiên.

"Ai quy định câu nói này là của ngươi?" Mạc Vấn Thiên trợn mắt lên.

"Mạc Vấn Thiên, ngươi muốn đánh nhau à? Tranh nữ nhân với lão tử cũng thôi đi, bây giờ còn muốn đoạt lời thoại của lão tử, nếu không phải đang có ngoại địch ở đây, ta sẽ đại chiến 300 hiệp với ngươi!”

"Ngon nhào vô kiếm sẹo này, ta sợ ngươi chắc?" Mạc Vấn Thiên cười lạnh.

Xuyên Đảo Nhất Hùng: "? ? ?"

Bản Điền Chân Bộ: "? ? ?"

Thương Tỉnh Tường Thái: "? ? ?"

Lý Phong: "? ? ?"

Con mẹ nó, thế cục nghiêm trọng như vậy mà Mạc Vấn Thiên và Nhậm Thương Sinh lại muốn nội chiến, hai tên điên này muốn lật trời à?

"Mạc Vấn Thiên, Nhậm Thương Sinh, hai ngươi im miệng cho ta!!!"

"Ta nói cho các ngươi biết, ta thích các tiểu soái ca non mềm, các ngươi đều là đại thúc trung niên rồi, hoàn toàn không phải gu của ta !"

(soái ca:anh đẹp trai)

"Còn nữa, nếu hành động lần này thất bại, thì ta sẽ hận các ngươi cả đời!"

Trầm Tử Huyên tức giận quát lớn.

La Thái Bạch đứng một bên lộ vẻ bất đắc dĩ, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không có ý định xen vào.

Trên đầu chữ sắc có cây đao, nữ nhân là độc dược, lão Nhậm và lão Mạc chỉ vì cùng yêu Trầm Tử Huyên mà không hợp tác với nhau, nếu tứ đại Long Sứ mà đồng lòng thì hiện tại Long Hồn sẽ càng cường đại hơn!

Da mặt Mạc Vấn Thiên co lại, liên tục khoát tay nói: "Tử Huyên, ngươi đừng nóng giận, ta chỉ là ghét vẻ ngoài nham nhở của Nhậm Thương Sinh mà thôi, ngươi cứ yên tâm, có ta ở đây, hành động lần này nhất định sẽ thành công!"

Nhậm Thương Sinh hừ lạnh một tiếng, sau đó vui cười nóa: "Tiểu. . . Khục, Tử Huyên, ta và lão Mạc chỉ là thấy bầu không khí quá căng thẳng nên pha trò một chút mà thôi, ngươi đừng nghĩ là thật. Còn nữa, tiểu soái ca có gì tốt đâu, đại thúc trung niên mới đáng tin."

"Đúng đó, chúng ta. . ."

Bọn hắn còn muốn nói thêm, Trầm Tử Huyên đã ngắt lời: "Đúng em gái các ngươi, ta đã có ý trung nhân rồi, các ngươi chết cái tâm này đi là vừa!"

Nghe xong câu này, sắc mặt Nhậm Thương Sinh và Mạc Vấn Thiên kịch biến, sau đó hai người nổi trận lôi đình!

"Là ai?"

"Tên khốn đáng chém ngàn đao nào to gan như vậy, thế mà dám tranh nữ nhân với lão tử, hắn chán sống à?"

Ba người Xuyên Đảo Nhất Hùng đứng đối diện không thừa cơ động thủ, mà muốn tiếp tục xem kịch.

Tứ đại Long Sứ nội chiến, kịch này không thường xuyên thấy được…

Trầm Tử Huyên hừ lạnh một tiếng: "Ta thích ai là chuyện của ta,

không liên quan gì tới các ngươi."

Mạc Vấn Thiên gấp gáp nói: "Tại sao lại không liên quan, nếu ngươi không nói ra đó là ai nghĩa là ngươi chỉ đang gạt ta thôi! Ta sẽ không từ bỏ hi vọng!"

Lúc này Mạc Vấn Thiên không còn bộ dáng cao nhân như lúc ở trước mặt Lý Phong, mà càng giống một kẻ điên tình hơn.

"Đúng vậy Tử Huyên, ta thấy rõ ràng là ngươi đang gạt ta, trừ ta ra, trên thế giới này làm gì có ai xứng với ngươi?"

Nhậm Thương Sinh vô cùng tự tin nói/

Tuy Mạc Vấn Thiên cảm thấy bất mãn với cách nói của Nhậm Thương Sinh, nhưng mà điều quan trọng nhất lúc này là làm rõ chuyện Trầm Tử Huyên có người yêu hay chưa, cho nên Mạc Vấn Thiên cũng không thèm phản bác Nhậm Thương Sinh.

Trầm Tử Huyên hừ lạnh một tiếng, không nói gì, nhưng nhìn bộ dáng của Mạc Vấn Thiên và Nhậm Thương Sinh, rõ ràng nàng im lặng thì hai người này không sẽ bỏ qua.

Lỡ như bởi vì chuyện này mà làm hai người phân tâm, ảnh hưởng đến đại chiến, vậy thì chuyện vui liền lớn.

Có điều ban nãy nàng chỉ là thuận miệng nói dối mà thôi, bây giờ phải làm sao mới tốt?

Trong lúc suy nghĩ, ánh mắt của Trầm Tử Huyên liếc về phía những người đang đứng trên boong tàu.

Đột nhiên ánh mắt Trầm Tử Huyên sáng lên, âm thầm nói: "Có cách rồi!"

Chương 641. Một kiếm chi uy

Chương 604: Một kiếm chi uy

Trong nháy mắt đó, ánh mắt Trầm Tử Huyên khóa chặt Lý Phong, làm trong lòng hắn nổi lên một loại dự cảm không tốt.

Con mẹ nó. . . Nữ nhân điên này lừa bịp tiểu gia một bình Đồng nhan thủy còn chưa đủ sao? Nàng muốn làm gì?

Mạc Vấn Thiên, Nhậm Thương Sinh nhìn theo ánh mắt của Trầm Tử Huyên, nhất thời hai người đều cau mày.

Vừa rồi Trầm Tử Huyên nói nàng ưa thích trai trẻ đẹp, Lý Phong thỏa mãn hai yêu cầu này, ánh mắt Trầm Tử Huyên lại nhìn hắn chăm chú như vậy. . . Con mẹ nó, chẳng lẽ người trong lòng Trầm Tử Huyên chính là Lý Phong?

Ngay tại thời điểm hai vị Long Sứ điên cuồng suy đoán, Trầm Tử Huyên đưa tay chỉ vào Lý Phong: "Chính là tiểu tử Lý Phong này."

Thành viên Long Hồn đồng loạt nhìn về phía Lý Phong, trên mặt lộ vẻ kinh sợ.

Con mẹ nó, Tử Long Sứ Trầm Tử Huyên vậy mà ưa thích Lý Phong? Chuyện này cũng quá gây shock rồi!

Lý Phong cũng sững sờ, hắn vừa có dự cảm không lành, thì Trầm Tử Huyên đã ném một xô cứt to đùng lên đầu của hắn, xong đời rồi, lần này có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi oan này!

Khốn kiếp thật, nàng rõ ràng là muốn đẩy tiểu gia vào hố lửa. . . Không đúng, là địa ngục, đẩy tiểu gia vào trong địa ngục.

Hắn chỉ là Thánh cấp sơ kỳ, đồng thời bị hai vị Chí Tôn cảnh ghi hận, việc này không phải đáng sợ bình thường. Muốn an toàn 100% thì hiện tại hắn phải dùng Vầng sáng vô địch cùng với Truyền tống không gian, lập tức rời khỏi Hoa Hạ.

Thế nhưng nữ nhân của hắn đều ở Hoa Hạ, sao hắn có thể cam tâm rời đi?

Nếu hắn và Trầm Tử Huyên thật sự có gì đó thì cũng thôi đi, vấn đề là hắn cùng Trầm Tử Huyên không hề dây dưa mập mờ, con mẹ nó lần này chịu thiệt lớn rồi!

Trên boong tàu đối diện, Hoa Gian Hội Lý Hương lấy tay che miệng, mắt lộ ánh sáng kì lạ.

Trời ạ, chủ nhân vậy mà cua được Tử Long Sứ, thật là lợi hại đến rối tinh rối mù!

"Lý Phong? !" Mạc Vấn Thiên đầu tiên là sững sờ, tiếp theo giận tím mặt!

Cho tới nay hắn đều coi Lý Phong như một con cờ, một con cờ có tác dụng chèn ép thế lực của Nhậm Thương Sinh!

Kết quả Lý Phong xác thực giết được Vương Thành, làm Nhậm Thương Sinh phải ăn cục tức nho nhỏ, kết quả vậy mà ăn luôn Trầm Tử Huyên.

"Là hắn? !" Nhậm Thương Sinh cũng giận tím mặt!

Chính là tên khốn này giết thủ hạ Vương Thành của hắn, làm hắn mất thể diện trước mặt Mạc Vấn Thiên.

Bất quá khi đó hắn căn bản không để Lý Phong vào mắt, một Tông Sư cảnh mà thôi, yếu như con kiến.

Nhưng bây giờ hắn phát hiện mình sai rồi, còn là mười phần sai!

Nếu như lúc đó hắn lập tức tìm lý do điều Lý Phong ra nước ngoài, hoặc là trực tiếp giết Lý Phong, thì Lý Phong sao có thể âm thầm bắt lấy trái tim của Tiểu Huyên Huyên!

"Các ngươi muốn làm gì? Ta cảnh cáo các ngươi, không cho phép bắt nạt nam nhân của ta, kẻ nào dám làm thế ta liền liều mạng với hắn!"

Trầm Tử Huyên hung hăng lườm Mạc Vấn Thiên cùng Nhậm

Thương Sinh.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, ngươi đang làm ô nhục sự trong sạch của tiểu gia có biết không? Nam nhân của ngươi cái rắm, đến cả nắm tay ngươi ta còn chưa được làm a!

Boong tàu, thành viên Long Hồn tự giác né xa Lý Phong.

Ba vị Long Sứ sắp liều mạng giết tới, không rời xa hắn một chút thì chẳng phải là gặp tai bay vạ gió?

Đối diện, Hoa Gian Hội Lý Hương hơi biến sắc, muốn đi tới bảo vệ Lý Phong.

"Hoa Gian, không cần xúc động, ta biết ngươi muốn báo thù rửa hận, nhưng ngươi bây giờ đi qua chỉ là chịu chết."

"Chờ đi, Lý Phong đã làm hai tên Long Sứ kia phẫn nộ, hắn chẳng mấy chốc sẽ bị giết chết, tuy rằng không thoải mái bằng tự mình giết địch, nhưng mượn đao giết người cũng không tệ, chí ít ngươi sẽ không gặp phải nguy hiểm."

Đằng Điền Tường thấy Hoa Gian Hội Lý Hương khẽ nhúc nhích bàn chân, còn tưởng nàng muốn thừa cơ đi giết Lý Phong, liền vội vàng giữ chặt nàng lại.

Hắn cửu tử nhất sinh mới cứu được Hoa Gian Hội Lý Hương trở về, không thể để nàng chết lãng xẹt như vậy.

"Ta mạo hiểm mạng sống cứu nàng, đợi về Nhật Bản nàng hẳn là sẽ cảm động muốn rơi nước mắt, sau đó lấy thân báo đáp ta a?"

Đằng Điền Tường không khỏi mặc sức tưởng tượng.

Hai người đều là đệ tử của Kiếm Thánh, Đằng Điền Tường đã sớm có ý tứ với Hoa Gian Hội Lý Hương, chỉ tiếc Hoa Gian Hội Lý Hương một mực thể hiện thái độ như gần như xa.

Trải qua sự tình lần này, Hoa Gian Hội Lý Hương chắc chắn sẽ có nhiều thiện cảm hơn xa trước kia với hắn, hắn lại nhờ vả sư phụ nói tốt mấy câu, liền có thể ôm mỹ nhân về giường!

Bị Đằng Điền Tường kéo như vậy, Hoa Gian Hội Lý Hương tỉnh táo lại.

Nàng chỉ là Tông Sư cảnh, dù có tới cũng không có tác dụng gì, hơn nữa nhìn tình huống của Trầm Tử Huyên, hắn là sẽ bảo vệ được chủ nhân.

"Chủ nhân là người hiền tự có phúc báo, nhất định không sao cả!"

Hoa Gian Hội Lý Hương tự an ủi mình.

"Tử Huyên, ngươi thật sự cùng hắn. . . Cùng hắn. . ."

Nói đến đây, sắc mặt Mạc Vấn Thiên đỏ lên, nói không nên lời.

"Không có khả năng, hắn mới đến Long Hồn mấy ngày, các ngươi mới gặp mặt một lần, ngươi nhất định là đang lừa ta." Nhậm Thương Sinh nói như chém đinh chặt sắt.

Trầm Tử Huyên cười ra tiếng: "Thôi đi, đám đại thúc trung niên các ngươi thì biết cái gì, đã bao giờ nghe câu yêu từ cái nhìn đầu tiên chưa? Điều này nói rõ ta và Lý Phong rất có duyên phận, các ngươi hâm mộ ghen ghét cũng vô dụng."

Nàng năm nay đã 35, bằng tuổi Hứa Mạn, mà Mạc Vấn Thiên cùng Nhậm Thương Sinh đều hơn bốn mươi tuổi, hơn nàng gần mười tuổi, cũng khó trách Trầm Tử Huyên mở miệng liền gọi đại thúc đại thúc.

Mạc Vấn Thiên cùng Nhậm Thương Sinh hơi biến sắc, vừa muốn nói cái gì, La Thái Bạch đứng ở một bên vội hô lên: "Cẩn thận!"

"Oanh "

Gần như cùng lúc đó, ba người Xuyên Đảo Nhất Hùng giết tới chỗ đám người Mạc Vấn Thiên.

Bọn họ thấy Mạc Vấn Thiên càng náo càng loạn, nghĩ rằng cơ hội đã đến, cho nên mới đánh bất ngờ.

Thế nhưng ba người Mạc Vấn Thiên phản ứng cũng không

chậm, gần như lập tức đón đỡ công kích của đối phương.

"Lão La, tới giúp ta." Nhậm Thương Sinh bị Xuyên Đảo Nhất Hùng dùng một quyền đánh bay ra ngoài, liền lau đi máu tươi nơi khóe miệng rồi hô lớn.

La Thái Bạch không nói hai lời, phi thân tới trước mặt Xuyên Đảo Nhất Hùng.

Xuyên Đảo Nhất Hùng cười lạnh một tiếng, không thèm rút kiếm, nhẹ nhàng đánh ra một quyền đã làm La Thái Bạch bay ra ngoài.

Một bên khác, Trầm Tử Huyên, Mạc Vấn Thiên cùng Thương Tỉnh Tường Thái, Bản Điền Chân Bộ đối chiến với nhau, tiếng ầm ầm không ngừng vang lên, sóng gió ngập trời.

"Hắc Bạch Long Sứ chỉ có chút thực lực như vậy sao? Thế thì các ngươi an tâm nằm lại nơi này đi!"

Sau khi nói xong, Xuyên Đảo Nhất Hùng rút kiếm ra. . .

Một kiếm này chém xuống!

"Oanh "

Trong nháy mắt đó, mặt biển xuất hiện một cái khe sâu thăm thẳm, bọt nước khủng bố bắn sang hai bên, đến cả thuyền siêu tải trọng như 055 cũng phải lay động không ngừng!

Tiếp đó, một luồng kiếm khí khủng bố đáng sợ xuất hiện, bắn thẳng đến chỗ La Thái Bạch, Nhậm Thương Sinh!

Chương 642. Cuộc chiến quyết định vận mệnh Long Hồn

Chương 605: Cuộc chiến quyết định vận mệnh Long Hồn

"Thật mạnh!"

Đồng tử Lý Phong co rụt lại, nhịn không được kinh hô.

Dù là đứng cách xa hơn trăm mét, nhưng Lý Phong vẫn có thể cảm nhận được sát khí nồng đậm của nó.

Nếu như hắn bị đạo kiếm khí kia đánh trúng, chắc chắn là thịt nát xương tan, chỉ có cách sử dụng Vầng sáng vô địch và Truyền tống không gian để chạy trốn, không còn lựa chọn khác!

Kiếm khí mạnh như vậy, liệu Nhậm Thương Sinh và La Thái Bạch có thể chống đỡ?

Sự lo lắng của Lý Phong cũng không phải vô cớ, một kiếm này của Xuyên Đảo Nhất Hùng đã được chuẩn bị từ lâu, hắn dùng Bát Kỳ chi lực để áp súc sức mạnh.

Trong nháy mắt rút kiếm, toàn bộ năng lượng gom góp nãy giờ sẽ cùng nhau phóng ra!

Đây là một kiếm mạnh nhất của Xuyên Đảo Nhất Hùng, một kiếm này, hắn muốn dùng để giết chết Nhậm Thương Sinh và La Thái Bạch!

"Kiếm Thánh đại nhân uy vũ!"

"Kiếm Thánh đại nhân tất thắng!"

Trên tàu chiến, những thành viên của Ám Ảnh tiếp tục reo hò.

Không hổ là Kiếm Thánh đại nhân, chiêu thức uy thế kinh thiên như thế, hai Long Sứ của Long Hồn chết chắc rồi!

Nhậm Thương Sinh và La Thái Bạch bị kiếm khí khóa chặt, không có cách nào né tránh, có lẽ là bọn hắn biết không thể nào chống cự, nên đã đứng yên nhận mệnh.

Có điều biểu hiện trên mặt hai người rất lạnh nhạt, không lẽ họ đã tới cảnh giới coi nhẹ sinh tử, không còn quan tâm đến mạng sống của mình?

Trong lòng Lý Phong hơi động: "Chẳng lẽ bọn họ có át chủ bài khác?"

Ngay khi Lý Phong vừa nghĩ vậy, một bóng người đột nhiên hiện ra giữa không trung, cản lại đạo kiếm khí kia!

Tiếp theo, một tia sáng lóe lên, lại một đạo kiếm khí xuất hiện, nghênh đón kiếm khí của Xuyên Đảo Nhất Hùng.

Đạo kiếm khí này không có uy thế đáng sợ,, nhưng lại sắc bén vô cùng!

Nếu như nói kiếm khí của Xuyên Đảo Nhất Hùng là cuồng phong, thì đạo kiếm khí này là một mũi tên xuyên qua tất cả cuồng phong!

"Oanh "

Hai đạo kiếm khí va chạm với nhau, vang lên những tiếng đùng đoàng uỳnh uỳnh không dứt, không gian chấn động, sóng biển bắn lên cả chục mét!

Đợi đến lúc mọi thứ tiêu tán, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện bóng người vừa xuất hiện là một người đàn ông trung niên mặc trường bào màu đen.

Người này có thân hình cao lớn, mặt trắng không râu, tay cầm trường kiếm, ngạo nghễ đứng giữa hư không, giống như một vị đế vương.

"Là Long Đầu!"

"Long Đầu đã đến!"

"Chúng ta được cứu rồi!"

Khi nhìn thấy thân ảnh này, những thành viên Long Hồn trên boong tàu nhịn không được hoan hô.

Mới đầu Lý Phong cũng giật mình, sau đó thì thoải mái, toàn bộ Long Hồn trừ Long Đầu thì còn ai có thể ngăn cản một kích toàn lực của Kiếm Thánh Đông Doanh?

Hôm nay thật sự là không uổng công tới đây, ngoài gặp được Hắc Bạch Long Sứ, còn nhìn thấy đại Boss của Long Hồn, Hướng Thiên Nhai.

Nhưng mà không biết Hướng Thiên Nhai có thể giải quyết Xuyên Đảo Nhất Hùng không, nếu như ngay cả hắn cũng thất bại, thì trò vui liền lớn.

"Hướng Thiên Nhai, ta biết ngươi cũng núp ở gần đây!" Trong mắt Xuyên Đảo Nhất Hùng lóe lên một đạo tinh quang.

Không thể giết Nhậm Thương Sinh và La Thái Bạch nhưng Xuyên Đảo Nhất Hùng lại không thất vọng, mà ngược lại còn vui sướng vì đạt được mưu kế.

Một kiếm kia nhìn có vẻ như là muốn giết Nhậm Thương Sinh và La Thái Bạch, nhưng thực tế hắn đang ép Hướng Thiên Nhai hiện thân.

Tứ đại Long Sứ của Long Hồn không đáng để lo, hắn chỉ kiêng kị một mình Hướng Thiên Nhai, nếu Hướng Thiên Nhai không xuất hiện, dù giết bốn người Mạc Vấn Thiên thì kế hoạch cũng không thể hoàn thành, chỉ có giết Hướng Thiên Nhai mới là đại thắng trở về!

"Ta đúng là không ngờ ngươi sẽ tới nơi này, làm sao, muốn khai chiến với Long Hồn?"

Hướng Thiên Nhai đứng ngạo nghễ giữa hư không, lạnh lùng nói.

"Quyết chiến thì không đến mức, chỉ là muốn hốt gọn một mẻ năm người các ngươi mà thôi." Xuyên Đảo Nhất Hùng cười lạnh

nói.

"Hừ, chỉ bằng ba người các ngươi? Nói không khoa trương, một mình ta là có thể diệt sát các ngươi rồi!" Hướng Thiên Nhai nói bằng giọng đầy bá đạo.

Nghe xong câu này, tất cả thành viên Long Hồn trên boong tàu đồng loạt hoan hô.

"Long Đầu uy vũ!"

"Long đầu tất thắng!"

"Long Hồn vô địch!"

Ban nãy bọn họ bị khí thế của Xuyên Đảo Nhất Hùng đè ép, nội tâm sợ hãi vô cùng, giờ phút này nhờ sự bá đạo của Long Đầu mà cảm xúc kia đã mất sạch.

"Mẹ nó, không hổ là Long Đầu, nói chuyện thật bá đạo."

Ngay cả Lý Phong cũng bị khí thế của Hướng Thiên Nhai lây nhiễm, cảm xúc bành trướng, nhiệt huyết sôi trào.

Đến khi nào hắn mới có thể giống như Hướng Thiên Nhai, cười nói tự nhiên, không thèm kiêng nể bất kì kẻ địch nào?

"Dù sao cũng là cấp SSS+, cấp bậc đỉnh cao ở thế giới này, độ khó không thể nhỏ được, nhưng mà. . . Nếu như ta luyện《 Song Tu Thần Công 》cùng Trầm Tử Huyên, liệu có thể đề cao cảnh giới hay không?"

"Đã nói là cùng có lợi thì hắn là được, hơn nữa cấp bậc Trầm Tử Huyên cao hơn ta, chắc ta sẽ được lợi nhiều hơn nàng."

Nghĩ đến đây, Lý Phong cũng có chút kích động, nếu Trầm Tử Huyên nói tiểu gia là nam nhân của nàng, vậy hắn không thể mang tiếng oan mà không được sơ múi tí nào.

Có điều Trầm Tử Huyên quá mạnh, trước khi thực lực của hắn bằng với Trầm Tử Huyên thì không cần nghĩ nhiều làm gì, cứ tiếp tục làm nhiệm vụ để tăng cấp trước cái đã. . .

Ngay lúc Lý Phong đang suy nghĩ lung tung, thì Xuyên Đảo Nhất Hùng phát ra một tiếng cười lạnh: "Hướng Thiên Nhai, ngươi vẫn cuồng như trước, chính vì ngươi ngông cuồng, nên lần này ngươi phải chết ở chỗ này."

"Mời cục trưởng Leighton hiện thân, giúp ta diệt hết bọn hắn!"

Nói xong, một bóng người từ đằng xa lao đến, trong chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh Xuyên Đảo Nhất Hùng.

Tiếp đó, lại có bốn bóng người bay ra, vây quanh Mạc Vấn Thiên, Trầm Tử Huyên.

Lúc năm người này xuất hiện, sắc mặt bọn người Mạc Vấn Thiên kịch biến, ngay cả Hướng Thiên Nhai cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cục siêu năng Mỹ cũng xuất hiện, việc này không nằm trong sự tính toán của hắn!

Leighton Baines, cục trưởng cục siêu năng của Mỹ, cũng là cường giả cấp SSS+, bốn người kia là phó cục trưởng, cường giả cấp độ SSS.

Bọn người Leighton rõ ràng đã thông đồng với Ám Ảnh, mai phục ở đây để giết bọn hắn!

"Hướng Thiên Nhai, không nghĩ tới chúng ta sẽ tham chiến đúng không?" Leighton Baines nhìn Hướng Thiên Nhai, đùa cợt hỏi.

"Ngươi cho rằng ta không biết việc Đằng Điền đi Hoa Hạ là cửu tử nhất sinh sao? Chính là ta thiết kế việc trao đổi con tin này, từ đó dùng hắn làm mồi nhử."

"Ai ngờ các ngươi cắn câu đơn giản như vậy, Hướng Thiên Nhai, ngươi có hối hận với quyết định của mình không?"

Nói đến đây, Xuyên Đảo Nhất Hùng ngửa mặt lên trời cười to, trong tiếng cười tràn ngập hung hăng càn quấy.

"Đợi giết các ngươi xong, Long Hồn sẽ chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, để xem sau này còn ai dám chống lại bọn ta!"

"Xuyên Đảo, cùng nhau xuất thủ, xử lý bọn hắn!"

Nói xong, Leighton Baines và Xuyên Đảo Nhất Hùng cùng ập về phía Hướng Thiên Nhai.

Ngay sau đó, Bản Điền Chân Bộ, Thương Tỉnh Tường Thái đánh tới chỗ Nhậm Thương Sinh, La Thái Bạch, bốn phó cục trưởng cục siêu năng cũng lao tới chỗ Mạc Vấn Thiên và Trầm Tử Huyên.

Trận chiến quyết định vận mệnh Long Hồn. . . Đã chính thức bắt đầu!

Chương 643. Cứu vãn Trầm Tử Huyên

Chương 606: Cứu vãn Trầm Tử Huyên

Trên mặt biển, khí tức khuấy động, tiếng ầm ầm không ngừng vang lên.

Hướng Thiên Nhai lấy một địch hai, nhanh chóng rơi vào thế hạ phong.

Mạc Vấn Thiên và Trầm Tử Huyên bị bốn người vây công, cũng rơi vào hạ phong.

Chỉ có Nhậm Thương Sinh và La Thái Bạch là hai đối hai, lực lượng tương đương, bất phân thắng bại.

Có điều Hướng Thiên Nhai dù sao cũng là cường giả đệ nhất Long Hồn, dù ở thế hạ phong, nhưng cũng không có dấu hiệu bị thua.

Lúc chiến cục căng thẳng thì bốn tên phó cục trưởng của cục siêu năng nháy mắt ra hiệu với nhau, một người trong đó cuốn lấy Mạc Vấn Thiên, ba người còn lại vây công Trầm Tử Huyên!

"Tử Huyên cẩn thận!" Mạc Vấn Thiên sợ hãi, muốn thoát khỏi đối phương, giải cứu Trầm Tử Huyên.

Nhưng mà đối phương cùng cảnh giới với hắn, chiến lực tương đương, kinh nghiệm phong phú, nhất thời hắn không có cách nào để thoát thân.

Ở đằng xa, Nhậm Thương Sinh cũng phát hiện Trầm Tử Huyên gặp phải nguy cơ, mặc dù có lòng muốn cứu viện, nhưng mà Thương Tỉnh Tường Thái đu bám quá sát, trừ phi hắn liều mạng chịu bị thương, nếu không thì không có cách tránh thoát.

Nhưng một khi hắn thụ thương, thì cho dù qua giúp Trầm Tử

Huyên cũng không có tác dụng, có thể sẽ mất cả mạng, nên đành phải từ bỏ.

Tình huống của La Thái Bạch cũng giống như Nhậm Thương Sinh.

Lúc này, ba người Mạc Vấn Thiên chỉ có thể trơ mắt nhìn Trầm Tử Huyên bị ba cường giả cấp độ SSS vây công.

Trong Tứ đại Long Sứ, thì Trầm Tử Huyên yếu nhất, bây giờ đối mặt với ba người có chiến lực tương đương mình, nàng mất sức rất nhanh, không thể chống cự được.

Rốt cục, dưới sự vây công của ba người, Trầm Tử Huyên bị đánh bay, miệng phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã xuống mặt biển.

"Đánh chết nàng!" Một tên phó cục trưởng quát lên, muốn giết Trầm Tử Huyên.

Hai tên phó cục trưởng kia hiểu ý, hướng về hai phía trái phải để vây công.

Ai mà biết Trầm Tử Huyên có thật sự mất đi chiến lực hay không?

Ba tên phó cục trưởng cục siêu năng chuẩn bị dốc hết sức lực, giết chết Trầm Tử Huyên!

Cùng lúc đó, trên boong tàu 055.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn kiểm tra hay không?"

Lý Phong nói thầm "Kiểm tra!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Trầm Tử Huyên (1) "

"Mô tả nhiệm vụ: Cứu nữ thần Trầm Tử Huyên thoát khỏi hiểm cảnh, bảo đảm tính mạng của nàng an toàn, nếu nhiệm vụ thất bại thì khấu trừ của kí chủ 20 triệu điểm tích lũy, nếu không đủ điểm tích lũy, thì hệ thống sẽ xóa bỏ ký chủ."

"Phần thưởng nhiệm vụ: 200 ngàn điểm kinh nghiệm, 10 triệu điểm tích lũy, 100 điểm chinh phục."

Lý Phong: "? ? ?"

Không cho hắn một cái đạo cụ hay công pháp nào à ? Cứ như vậy bắt hắn cứu Trầm Tử Huyên?

Hệ thống, ngươi cố ý chơi chết tiểu gia đúng không?

Ở thế giới này, cường giả Chí Tôn đã là đỉnh cao nhất, một tên Thánh cấp sơ kỳ như hắn lao ra để tìm chết à?!

Nhưng hắn nhất định phải cứu Trầm Tử Huyên, nếu không cứu thì nhiệm vụ sẽ thất bại, hắn cũng mất magnj.

Thực lòng hắn chết cũng không có vấn đề gì, thế nhưng bây giờ hắn vẫn còn chưa phục sinh được mẹ của mình.

"Mẹ nó, cầu phú quý trong nguy hiểm, liều mạng!"

Lý Phong khẽ cắn răng, định xông lên cứu Trầm Tử Huyên.

Nói thì chậm xảy ra thì nhanh, ngay lúc Lý Phong quyết định đi cứu Trầm Tử Huyên, thì ba tên phó cục trưởng cục siêu năng đã tới trước mặt Trầm Tử Huyên.

"Tử Huyên!"

"Tiểu Huyên Huyên!"

"Tử Long Sứ!"

Mạc Vấn Thiên, Nhậm Thương Sinh và thành viên Long Hồn tên boong tàu kinh hô.

Ngay lúc ba tên phó cục trưởng sắp vọt tới Trầm Tử Huyên, Hướng Thiên Nhai mặc dù bị Xuyên Đảo Nhất Hùng và cục trưởng Leighton vây công nhưng cũng vung một kiếm ra phía sau.

"Bá "

Một luồng kiếm khí giống như một cái lưỡi dao khổng lồ nằm

ngang bắn tới, muốn chém đứt đôi ba tên phó cục trưởng.

Đạo kiếm khí này tỏa ra khí tức bén nhọn, cho người ta cảm giác như bất cứ kẻ nào đụng phải cũng bị chém thành thịt vụn.

Ba tên phó cục trưởng không dám đối kháng trực tiếp, né sang một bên.

Sau mấy giây, đạo kiếm khí chém xuống biển rộng, làm mặt biển nổ tung bùm bùm bùm bùm.

Mà thân thể Trầm Tử Huyên cũng kịp rơi vào trong biển.

"Hướng Thiên Nhai, ngươi cho rằng như vậy là có thể cứu Trầm Tử Huyên sao? Ấu trĩ! Ngươi đang hại chính mình đó!"

Thừa dịp Hướng Thiên Nhai vung kiếm cản người, Xuyên Đảo Nhất Hùng liền chém ra mấy kiếm, từng đạo kiếm khí từ bốn phương tám hướng chém tới Hướng Thiên Nhai.

Đồng thời, song quyền của Leighton liên tục đấm ra từng quyền ấn khủng bố, ầm ầm bao trùm Hướng Thiên Nhai.

Hướng Thiên Nhai lấy một địch hai mà còn phân tâm cứu Trầm Tử Huyên, khiến cho Xuyên Đảo Nhất Hùng và Leighton có cảm giác bị xem thường, hai người điên tiết lên, thề phải đánh chết Hướng Thiên Nhai.

"Oanh" "Oanh" "Oanh" . . .

Một kiếm kia của Hướng Thiên Nhai tuy cứu được Trầm Tử Huyên, nhưng lại làm cho mình mất tập trung trong một cái nháy mắt.

Cao thủ so chiêu, một cái nháy mắt là có thể quyết định sinh tử, ngay trong sát na này, Hướng Thiên Nhai không thể tránh thoát toàn bộ sự công kích của hai người.

(sát na: nói chung là cực nhanh)

Hai đạo kiếm khí xẹt qua thân thể hắn, ba cái quyền ấn đánh vào người.

Lúc này, cánh tay trái và phần eo của Hướng Thiên Nhai nổ ra một vết thương đáng sợ, quần áo cũng bị rách rưới như trang phục ăn mày, chỗ vết nứt lộ ra phần da bị cháy đen.

Thấy cảnh này, sắc mặt ba người Mạc Vấn Thiên trầm xuống, trên boong tàu 055, trái tim của các thành viên Long Hồn suýt nữa nhảy ra khỏi cổ họng!

Nhưng không có ai chú ý tới việc Lý Phong đã biến mất, ngoại trừ Hoa Gian Hội Lý Hương.

"Chủ nhân đột nhiên biến mất rồi, thật lợi hại. . . Có điều, hành vi này của hắn có tính là lâm trận bỏ chạy không?"

Toàn bộ sự chú ý của Hoa Gian Hội Lý Hương đều tập trung ở trên người Lý Phong, cho nên mới phát hiện được Lý Phong đột nhiên biến mất.

Thật sự là đột nhiên biến mất, không còn thấy gì nữa.

Mọi người đều đang tập trung chú ý trận chiến của các cường giả Chí Tôn cảnh ở giữa không trung, nên không ai phát hiện Lý Phong biến mất.

Giờ phút này, trong nước biển lạnh giá, Lý Phong sử dụng Ẩn thân đồng thời bơi đi với tốc độ nhanh nhất để tiếp cận vị trí của Trầm Tử Huyên.

"Trầm Tử Huyên, ngươi nhất định không được bỏ cuộc, nếu không thì tiểu gia sẽ rất thê thảm!"

Lý Phong vừa tìm kiếm Trầm Tử Huyên vừa nghĩ thầm.

Đột nhiên, hắn thấy cách đó không xa, Trầm Tử Huyên đang từ từ chìm xuống, Lý Phong liền khống chế thân thể, cong người bắn tới, bắt được tay của Trầm Tử Huyên.

Lý Phong nhìn thấy hai mắt Trầm Tử Huyên nhắm nghiền, khóe miệng có máu chảy tươi không ngừng chảy ra.

Lý Phong kiểm tra mạch đập của nàng, phát hiện mạch đập rất yếu, lập tức không dám trì hoãn, sử dụng Truyền tống thuật.

Không gian rung động.

Lý Phong không biết là, trong nháy mắt lúc thân thể hai người dần dần biến mất, có một thứ giống như vòng xoáy xuất hiện trước mặt hai người.

Vòng xoáy lóe lên một cái, hai người bị nó hút vào trong!

Chương 644. Cơ duyên

Chương 607: Cơ duyên

Trong một sơn cốc hẹp dài, trăm hoa đua nở, trời trong gió nhẹ.

Hhai bên sơn cốc là hai ngọn núi cao đến cao mấy ngàn thước, cách nhau khoảng 100m, , trong sơn cốc có dòng suối nhỏ, trong suối là những con cá tung tăng bơi lội.

Bên cạnh dòng suối có hoa tươi rực rỡ, có thỏ rừng, nai con chay quanh, phong cảnh tú lệ.

Sâu trong thung lũng có một cây đại thụ che trời, trên cây có từng chùm quả dại, toàn thân chúng mang màu xanh biếc, vỏ rất mỏng, gần như có thể nhìn thấy thịt quả sáng long lanh bên trong, giống như như được điêu khắc từ ngọc bích.

Đột nhiên, một vòng xoáy xuất hiện giữa không trung.

Vòng xoáy này xuất hiện, phá hư sự yên tĩnh bên trong sơn cốc, dọa cho đám nai con, thỏ rừng chạy tán loạn, ngay cả ong rừng, bươm bướm cũng vậy.

Đúng lúc đó, hai thân ảnh đột nhiên bay ra từ trong vòng xoáy, sau đó rơi xuống đất.

Chính là Lý Phong và Trầm Tử Huyên!

"Con mẹ nó. . ."

Lý Phong mới chỉ là Thánh cảnh, tuy rất mạnh nhưng không thể bay trên không trung như Chí Tôn.

May mà hắn phản ứng kịp thời, lúc rơi xuống đất đã đứng vững gót chân, sau đó ôm Trầm Tử Huyên vào trong ngực.

Cảm giác mềm mại thơm ngát!

Có điều Lý Phong không có tâm tư để ý nhiều, bởi vì hắn đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc ngây người!

"Đây là nơi nào?"

Lý Phong rất kinh ngạc, địa điểm hắn nghĩ đến khi truyền tống rõ ràng là thành phố Minh Châu, nhưng lúc xuất hiện lại là một sơn cốc lạ lẫm.

Không chỉ thế, ban nãy rõ ràng là đêm khuya, nhưng ở đây lại có ánh nắng tươi sáng, chẳng lẽ hệ thống truyền tống hắn tới thế giới song song là Địa Cầu?

Còn nữa, Truyền tống không gian thường là tạo nên vết nứt màu đen, hắn phải cởi truồng xé vết nứt ra mới được.

Nhưng lúc này quần áo lại hoàn hảo không có chút tổn hại.

"Y phục của Trầm Tử Huyên cũng không bị mất đi, đột nhiên có chút thất vọng. . ."

Lý Phong cúi đầu nhìn Trầm Tử Huyên trong ngực, nói thầm.

Nhớ lại lúc hắn được Trầm Tử Huyên cứu, Trầm Tử Huyên xách hắn giống như một chú gà con, hắn không ngờ sẽ có một ngày mình được ôm Trầm Tử Huyên vào ngực!

Nhưng hôm nay đã thành sự thật.

Nói đi cũng phải nói lại, Trầm Tử Huyên rất nặng, chắc phải chừng năm mươi mấy kg.

Lý Phong dùng tay dò xét hơi thở của Trầm Tử Huyên.

Hơi thở quá yếu.

"Cho nàng ăn thử một viên Tiểu Hoàn Đan xem sao."

Tiểu Hoàn Đan là thần dược kéo dài tính mạng, bất kể thương thế nghiêm trọng đến đâu mà ăn vào cũng có thể sống thêm nửa năm.

Tiêu 1000 điểm tích lũy, Lý Phong mua về một viên Tiểu Hoàn Đan, giúp Trầm Tử Huyên nuốt vào, sau đó hắn ngẩng đầu quan sát tòa sơn cốc này.

"Nơi này là địa phương nào? Dùng GPS định vị thử xem."

Lý Phong để Trầm Tử Huyên xuống đất, móc điện thoại di động ra, lúc này mới biết là không có tín hiệu, sau đó hắn lại mở google map, nhưng điện thoại không thể định vị được.

"Con mẹ nó, rốt cục là chuyện gì xảy ra?"

Lý Phong hoàn toàn sững sờ! Không thể xác định vị trí của mình, Truyền tống thuật thì đang trong thời gian hồi chiêu, hiện tại hắn và Trầm Tử Huyên không thể rời khỏi nơi này.

"Cứ đi ra khỏi sơn cốc này rồi tính tiếp, biết đâu khi ra ngoài thì điện thoại sẽ có tín hiệu, hoặc là gặp ai đó hỏi thăm cũng đượC."

Lý Phong đè sự nghi ngờ trong lòng xuống, ôm lấy Trầm Tử Huyên sau đó đi theo hướng dòng suối nhỏ.

Dựa vào tốc độ của Lý Phong, dù ôm theo Trầm Tử Huyên, thì nửa tiếng sau vẫn có thể di chuyển gần 10km.

Đi xa như vậy, nhưng nhìn tới phía trước thì cảnh tưởng vẫn là sơn cốc kéo dài vô tận, không hề có dấu hiệu sắp ra khỏi sơn cốc.

"Con mẹ nó, sơn cốc này lớn như vậy sao?"

Ngay lúc Lý Phong vừa đi vừa nghĩ có nên trèo lên sườn núi hay không thì hắn đột nhiên cảm thấy thân thể đụng phải một tấm màng mỏng, sau đó cảnh tượng phát sinh biến hóa.

" Tại sao nơi này lại quen thuộc như thế?"

Lý Phong phát hiện ra điểm bất hợp lý, hắn cảm giác như quay lại nơi mình và Trầm Tử Huyên rơi xuống lúc đầu!

Có điều tuy cảnh vật quen thuộc, nhưng Lý Phong lại không dám chắc chắn, biết đâu chỉ là cảnh giống cảnh thì sao?

Nhưng mà tấm màng mỏng hắn vừa đụng vào là cái gì? Bình chướng? Bức tường không gian? Trận pháp trong các tiểu thuyết tiên hiệp? Không lẽ hắn đã đi vào một thế giới mới?

"Đi lần thử nữa xem."

Để nghiệm chứng suy đoán của mình, Lý Phong dùng mũi chân vẽ một cái chữ thập trên đất, sau đó tiếp tục đi tới phía trước.

Sau 10 ngàn mét, cảm giác xuyên qua màng mỏng lại xuất hiện lần nữa, sau đó cảnh tượng trước mắt liền biến ảo.

"Đúng là đã trở lại chỗ ban đầu!"

Sau khi nhìn thấy chữ thập dưới chân, Lý phong kinh ngạc ngây người.

Hắn đi theo dòng suối, tuy dòng suối hơi cong, nhưng cũng là đi tiếp, chứ không chạy theo hình tròn.

Tình huống gì đây, chẳng lẽ là gặp quỷ đả tường trong truyền thuyết?

(quỷ đả tường:loài quỷ lấy tay che mắt làm con người lạc đường)

"Có khi nào là trận pháp thật? Tấm màng mỏng trong suốt là cửa trận pháp, ta đi tới đó liền bị truyền tống về nơi bắt đầu!"

"Hệ thống, ngươi có biết đây là địa phương nào không?"

Nghĩ mãi không ra, Lý Phong phải xin giúp đỡ từ hệ thống.

"Đây là một không gian siêu thực." Hệ thống hồi đáp.

Lý Phong nhíu mày: "Không gian siêu thực, có thuộc về Địa Cầu không?"

"Không liên quan gì đến nhau."

"Vậy ta phải làm thế nào mới có thể ra ngoài, sử dụng Thuật truyền tống được không?"

"Việc này phải do kí chủ tự thăm dò, hệ thống chỉ nhắc nhở một câu, có khả năng kí chủ sẽ thu hoạch được cơ duyên ở chỗ này, xin kí chủ kiên nhẫn tìm kiếm."

Lý Phong: ". . ."

Xem ra hệ thống biết đây là địa phương nào, nhưng lại cố tình không nói cho hắn.

Có điều hệ thống không nói, Lý Phong cũng đành chịu.

Nhưng mà. . . Cơ duyên là sao? Chẳng lẽ nơi này là động thiên phúc địa, bên trong có bảo vật vô giá?

Nghĩ đến đây, Lý Phong nhìn về phía cây đại thụ che trời nằm sâu trong thung lũng.

Nói nó che trời thì hơi khoa trương, nhưng mà cái cây này phải cao chừng 150m, cỡ một tòa nhà 50 tầng.

Có điều so với hai vách núi cao đến cao mấy nghìn mét thì nó vẫn còn chưa đáng kể.

"Xung quanh chỉ có cái cây này là tương đối đặc biệt, không lẽ cơ duyên mà hệ thống nhắc tới chính là ám chỉ nó?"

Bởi vì khoảng cách quá xa, cành lá trên cây lại rậm rạp, nên Lý Phong không phát hiện những quả màu ngọc bích trên cây.

Ngay lúc Lý Phong đang đi đến gần hơn để xem xét, thì Trầm Tử Huyên đột nhiên ưm một tiếng, mở mắt ra.

Lý Phong vội vàng cúi đầu nhìn xuống, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Trầm Tử Huyên, bốn mắt nhìn nhau.

Trầm Tử Huyên lộ ra vẻ mờ mịt, sau đó đưa tay tát vào mặt Lý Phong!

Chương 645. Bá đạo tiểu gia hỏa

Chương 608: Bá đạo tiểu gia hỏa

Trầm Tử Huyên giờ phút này vừa thẹn vừa giận, nàng vậy mà bị nam nhân khác ôm lấy, dám nhân cơ hội sàm sỡ ta? Đáng giết!

Bởi vì nổi giận, cho nên một tát này nàng đã dùng toàn lực, thề phải đập chết Lý Phong.

Tiểu Hoàn Đan dù có tác dụng kéo dài tính mạng, nhưng cũng chỉ là tạm thời áp chế thương thế, nên nàng đang cực kỳ suy yếu, cái tát này không có uy hiếp gì với Lý Phong.

Lý Phong bắt lấy tay Trầm Tử Huyên, bất đắc dĩ nói: "Tử Long Sứ, ngươi đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như vậy sao?"

Trầm Tử Huyên nhíu mày, cười lạnh nói: "Ân nhân cứu mạng? Ngươi cứu ta? Sao ta lại không tin nhỉ?!"

Nếu nàng nhớ không lầm, nàng bị ba cường giả SSS đả thương, Lý Phong tuy yêu nghiệt, nhưng cũng chỉ là SS-.

Lý Phong có thể cứu nàng từ tay một đám cường giả cấp SSS? Căn bản là không có khả năng!

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, hận không thể treo Trầm Tử Huyên lên đánh sưng mông!

Con mẹ nó, dám xem thường tiểu gia? Cảnh giới thấp thì không thể cứu ngươi sao, logic kiểu gì đây!

Nghĩ thì nghĩ như vậy, Lý Phong cũng không dám thật sự đánh mông Trầm Tử Huyên, nàng đang suy yếu, nhưng khôi phục thực lực thì vẫn là Chí Tôn cảnh hàng thật giá thật.

Trừ khi bây giờ hắn phế bỏ đan điền của Trầm Tử Huyên,

nhưng như vậy thì nhiệm vụ cứu Trầm Tử Huyên không cách nào hoàn thành.

"Khụ khụ. . . Tử. . ."

"Tử cái gì, chớ kéo gần quan hệ, tiểu tử, uổng công ta trước kia còn cảm thấy ngươi làm người không tệ, hôm nay không giết chết ngươi thì ta viết ngược lại tên!"

Trầm Tử Huyên lại dùng một cái tay khác đánh tới mặt Lý Phong.

Lý Phong nổi giận!

Lão hổ không phát uy ngươi lại tưởng ta là HelloKitty à?

Lý Phong trực tiếp ném Trầm Tử Huyên về phía trước.

"Bịch bịch "

Cái mông Trầm Tử Huyên chạm đất, cái tát cũng rơi vào hư không.

Điều này làm Trầm Tử Huyên trực tiếp sững sờ.

Nàng vậy mà bị người khác ném xuống đất?

Ngay tại thời điểm Trầm Tử Huyên choáng váng, Lý Phong đột nhiên tiến lên một bước, lật ngược thân thể nàng lại, bắt đầu đánh cái mông!

"Chát" "Chát" "Chát" . . .

Liên tiếp đánh mười mấy phát, Lý Phong mới dừng tay, nổi giận đùng đùng nói : "Trầm Tử Huyên, tiểu gia nể tình ngươi đã từng cứu mạng mình, nên mới không sợ chết tới cứu ngươi."

"Tiểu gia cửu tử nhất sinh cứu ngươi ra khỏi tuyệt cảnh, ngươi không những không cảm ơn, còn muốn đánh tiểu gia, Trầm Tử Huyên, ngươi có biết cái gì gọi là lương tâm không?!"

Lý Phong giận dữ, bởi vì vừa rồi Trầm Tử Huyên không phải chỉ

là muốn tát hắn một cái, mà là muốn đánh chết hắn!

May mà Trầm Tử Huyên trọng thương chưa lành, nếu không hắn đã được các anh da đen khiêng quan tài trong nền nhạc Astronomia

rồi!

Lửa giận tăng vọt, Lý Phong cũng không lo được chuyện ngày sau Trầm Tử Huyên khôi phục thực lực, trực tiếp đánh mông nàng.

Nơi này rất có ý tứ, thịt nhiều mỡ dày, đánh rất vang, còn có nguyên nhân khác hay không. . . Vậy chỉ có Lý Phong biết.

Trầm Tử Huyên càng thêm sững sờ!

Ta bị người khác đánh cái mông? Tới cha nàng cũng chưa từng đánh mông nàng a!

Nhưng điều làm Trầm Tử Huyên kỳ quái là, nàng ngoại trừ có chút nổi giận, còn có một loại cảm giác vô cùng mới lạ.

Nàng là mỹ nữ, tuyệt thế mỹ nữ, nam nhân gặp được tim liền đập rộn ràng.

Vì thế, dù là ở thời điểm chưa thành Chí Tôn, nam nhân xung quanh cũng đều là dỗ dành cưng chiều nàng, sợ làm nàng không cao hứng.

Kiêu hùng như Mạc Vấn Thiên, Nhậm Thương Sinh, ở trước mặt Trầm Tử Huyên còn ân cần nịnh nọt, huống chi là người khác?

Cho nên đừng nói là đánh mông, đến một câu nặng lời những nam nhân kia cũng không dám nói.

Nhưng bây giờ Lý Phong không chỉ mắng nàng không có lương tâm, còn hung hăng đánh mông nàng mười mấy cái, loại cảm giác chưa bao giờ gặp này làm Trầm Tử Huyên có chút run sợ.

Lý Phong thì thầm đổ mồ hôi lạnh, chết rồi chết rồi, vừa rồi đánh quá sướng tay không ngừng lại được, Trầm Tử Huyên lại dữ như bà chằn, bây giờ bị tiểu gia đánh mông nhiều như vậy, về sau nàng khôi phục thực lực vậy kẻ xui xẻo chính là mình!

Nhưng mà... Tại sao khuôn mặt Trầm Tử Huyên đỏ như vậy, cứ như một quả táo chín mọng, nàng đang thẹn thùng?

“Khụ khụ, đã ý thức được sai lầm của bản thân chưa?"

Lý Phong là loại người ăn mềm không ăn cứng. Thấy Gặp Trầm Tử Huyên mềm xuống, hắn cũng không tiện tiếp tục cứng rắn.

Đương nhiên, hắn như vậy bởi vì Trầm Tử Huyên là nữ thần, nếu đổi thành Đằng Điền Tường. . . Ha ha, Lý Phong không chỉnh chết hắn đã là vô cùng nhẹ tay!

"Sai lầm gì?" Trầm Tử Huyên trợn mắt một cái.

Lý Phong nhìn mà ngẩn ngơ, vì sao hắn lại cảm thấy biểu lộ trợn mắt của Trầm Tử Huyên vô cùng xinh đẹp quyến rũ?

Nếu như Trầm Tử Huyên có sát ý với hắn, trợn mắt lên tuyệt đối sẽ không có loại cảm giác này.

Hay là cảm giác của hắn bị hormone giống đực lừa gạt, bị vẻ đẹp của Trầm Tử Huyên lừa gạt?

"Người ta đang hỏi ngươi đấy!" Trầm Tử Huyên còn nói thêm, ngữ khí hờn dỗi.

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Trầm Tử Huyên đang làm nũng với tiểu gia? Đúng rồi, giọng nói này rõ ràng là làm nũng!

Nhưng người này là Trầm Tử Huyên a, hơn nữa tiểu gia còn vừa đánh nàng xong.

Nữ nhân này nhất định là đang ngụy trang, tiểu gia tuyệt đối sẽ không mắc lừa!

"Hừ, còn dám giả ngu, có tin tiểu gia đánh ngươi tiếp không?"

Lý Phong vung lên bàn tay, làm bộ muốn đánh.

Trầm Tử Huyên nhíu mày lại: "Có gan ngươi cứ đánh tiếp đi, có

thể làm ta phát khóc thì coi như ngươi có bản lĩnh!"

"Hả?" Lông mày Lý Phong nhướng lên một cái, bàn tay to đập xuống.

"Chát" "Chát" "Chát" . . .

Lại là một trận đòn.

Trầm Tử Huyên cắn chặt môi không nói một lời, khuôn mặt ngày càng đỏ, ánh mắt cũng biến thành có chút mê ly.

Tiểu nam nhân trong mắt nàng vậy mà bá đạo ngập trời, mạnh hơn xa hai kẻ hèn nhát như Mạc Vấn Thiên, Nhậm Thương Sinh...

Hóa ra là ta thực sự ưa thích trai trẻ đẹp. . .

Có điều. . . Là hắn cứu ta thật sao, nơi đây là chỗ nào, sao lại là ban ngày, ta hôn mê rất lâu rồi?

Nghĩ như vậy, Trầm Tử Huyên quay đầu xem xét sơn cốc.

Trầm Tử Huyên mặc dù trọng thương chưa lành, nhưng nàng dù sao cũng là cường giả Chí Tôn cảnh, thân thể rèn luyện vô cùng mạnh mẽ, Lý Phong lại không vận dụng chân khí, cho nên đánh tiếp cũng chỉ là gãi ngứa cho nàng.

Lý Phong đánh một hồi, thấy Trầm Tử Huyên không rên một tiếng, cũng không định tiếp tục đánh nữa.

Lý Phong vừa dừng tay, Trầm Tử Huyên liền đùa cợt nói: "Nhanh như vậy đã không được? Sức bền bỉ còn chưa đủ nha."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, muốn giơ tay đánh tiếp.

Ai ngờ Trầm Tử Huyên bất chợt nói: "Bế ta lên."

Lý Phong: "? ? ?"

Chương 646. Cần phải là đồ tốt

Chương 609: Cần phải là đồ tốt

Lý Phong trực tiếp sững sờ!

Trầm Tử Huyên uống nhầm thuốc hay là bị hắn đánh cho sang chấn tâm lý? Tại sao đột nhiên muốn hắn bế?

Quan trọng là trước đó nàng còn bởi vì cái này mà muốn đánh chết hắn, sẽ không phải là bẫy rập gì chứ?

"Thất thần làm gì, mau bế ta lên, toàn thân ta không còn sức lực rồi, ngươi bế ta tới bên kia đi."

Trầm Tử Huyên chỉ vào cây đại thụ nơi xa, mắt lộ ra tinh quang nói.

Nơi này cho nàng một loại cảm giác rất quen thuộc, hình như đã từng đi qua . . .

Lý Phong nhướng mày một cái, quay đầu nhìn về phía cây đại thụ, nói tiếp: "Ngươi cũng cảm thấy gốc cây kia không thích hợp?"

"Vừa rồi ta đang định ôm ngươi sang bên kia nhìn xem, kết quả ngươi đột nhiên. . . Bỏ đi, không nói nữa."

Nói đến đây Lý Phong ngậm miệng lại.

"Thế nào, có oán niệm với ta?" Trầm Tử Huyên giãy dụa đứng dậy, nắm lấy cái cằm của Lý Phong.

"Nam nữ thụ thụ bất thân." Lý Phong nhíu mày, đẩy tay của Trầm Tử Huyên ra.

Mẹ nó, tới bây giờ đều là tiểu gia đùa giỡn người khác, ngươi lại đòi đùa giỡn ta? Có biết ai là main truyện này không?

Ách, hình như Tống Uyển Quân cũng từng nhiều lần đùa giỡn

tiểu gia, hiện tại lại có thêm một Trầm Tử Huyên.

Tuy cảm giác rất thoải mái, nhưng hắn có thể tuỳ tiện đi vào khuôn khổ sao? Tiểu gia đã đi theo lộ tuyến bá đạo, vậy phải làm tới cùng, miễn cho bị Trầm Tử Huyên xem nhẹ.

Muốn ngựa hoang phục tùng thì phải dùng chút thủ đoạn không tầm thường mới được.

"Nha, tiểu tử, ngươi vậy mà nỡ lòng đẩy ta ra? Tay ta rất thối sao?"

Trầm Tử Huyên càng nhìn Lý Phong càng cảm thấy thuận mắt.

Tiểu tử này rất đẹp trai, dáng người cũng rất tốt, nhất là bộ dáng cứng rắn này thật sự là đàn ông tới phát nổ bùm bùm bùm bùm.

Chỉ tiếc thực lực quá yếu, có thể nàng sẽ không thèm yêu đương nam nhân yếu hơn mình, nhưng cái này không trở ngại việc nàng trêu chọc Lý Phong.

Người sống trên đời nên tìm một chút niềm vui thú, chí ít hiện tại niềm vui thú của Trầm Tử Huyên chính là trêu chọc nam nhân từng hung hăng đánh mông nàng.

"Không có quan hệ gì với thơm hay thối, tiểu gia có tật thù dai." Lý Phong hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu đi.

"Tiểu tử tuổi còn nhỏ, nhưng tính cách lại rất lớn lối nha." Trầm Tử Huyên cười một tiếng, tiếp theo nghiêm mặt nói: "Được, tuy ta không biết ngươi cứu ta kiểu gì, nhưng ít nhất hiện tại ngươi không giống như nói dối, cho nên ta sẽ xin lỗi ngươi, thành thật xin lỗi."

Lý Phong nhướng mày một cái, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Đường đường là Tử Long Sứ, cường giả Chí Tôn cảnh, Trầm Tử Huyên vậy mà nói xin lỗi, hắn không nghe nhầm chứ?

"Ta đã xin lỗi ngươi, vậy coi như hai ta hòa nhau, thế nào?"

Lý Phong nhíu mày, nhìn chằm chằm Trầm Tử Huyên một hồi, sau cùng cười nói: "Được."

Vừa nói xong, Lý Phong đã tiến lên trước một bước, không để Trầm Tử Huyên kịp phản ứng đã ôm nàng vào trong ngực.

Lý Phong đột nhiên tập kích làm Trầm Tử Huyên nhịn không được lên tiếng kinh hô, tiếp theo nàng lấy tay đập ngực Lý Phong mấy cái: "Tiểu tử thối, ôm mà không thèm nói trước một tiếng, muốn ăn đòn sao?!"

Trầm Tử Huyên vốn đã tuyệt mỹ, bây giờ ra vẻ làm nũng đánh đùa Lý Phong lại càng như trăm hoa đua nở, làm trái tim Lý Phong đập bình bịch.

"Sao lại nhìn ta như vậy, ngươi muốn ăn ta à?"

Sắc mặt Trầm Tử Huyên ửng đỏ, hai mắt mê ly, kì thực trong lòng rất cảnh giác.

Nàng biết sức hấp dẫn của mình với nam nhân khác, dù là Mạc Vấn Thiên, Nhậm Thương Sinh cũng không chống cự được.

Lý Phong cũng là nam nhân, còn là ở lứa tuổi dễ xúc động nhất, tư thế hai người lại mập mờ như vậy, vạn nhất Lý Phong nhịn không được muốn làm gì, vậy nàng căn bản là vô lực phản kháng.

Cho nên nàng muốn thử dò xét Lý Phong một chút, nếu như Lý Phong có ý tưởng này, vậy nàng dù có tự bạo, cũng sẽ không để Lý Phong chiếm được!

Trầm Tử Huyên là Chí Tôn trung kỳ, dù đang bị trọng thương, nhưng tự bạo vẫn đủ để nổ chết Lý Phong.

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, nghiền ngẫm nói: "Là ngươi bảo ta bế lên, còn lặp lại hai lần, ta chẳng qua là làm theo ngươi yêu cầu, nếu Tử Long Sứ cảm thấy hành động của ta không ổn, vậy ta thành thật xin lỗi Tử Long Sứ."

Trầm Tử Huyên nhìn chằm chằm Lý Phong, rồi cười duyên nói: "Được rồi, ngươi nhận ra sai lầm của mình thì ta sẽ tha thứ cho ngươi."

Đang nói chuyện Trầm Tử Huyên ôm lấy cổ Lý Phong: "Đi, chúng ta tới chỗ gốc cây kia xem xét một phen, sau đó ngươi nói cho ta biết ngươi cứu ta kiểu gì, Ta quả thật rất tò mò."

"Ngươi bị người ta đánh ngất xỉu, Long Đầu dùng kiếm khí ngăn lại ba người phương Tây truy sát, để ngươi rơi vào trong biển."

"Ta liều chết nhảy xuống muốn cứu ngươi, nhưng ai biết trước mắt đột nhiên tối đen, lúc tỉnh lại đã tới nơi này."

Lý Phong nói thật ngắn gọn, tổng cộng chỉ có dăm ba câu.

Không có cách nào, không ngắn gọn không được, Ẩn Thân Thuật, Không gian truyền tống thuật đều không thể lộ ra.

Trầm Tử Huyên cũng không nghĩ nhiều, muốn cứu nàng trước mặt một đám địch nhân thì nhất định phải nhanh, không thể để địch nhân phát hiện, nếu không Lý Phong chỉ có một con đường chết.

Đã nhanh, vậy dĩ nhiên không có gì để nói.

Còn nữa, dù Trầm Tử Huyên là Chí Tôn cảnh, cũng căn bản không thể nghĩ đến Lý Phong biết Ân thân thuật, Không gian truyền tống thuật.

"Tiểu tử, trong tình huống đó còn cứu ta là chuyện rất nguy hiểm, đã như vậy vì sao ngươi còn phải cứu ta?"

Ánh mắt Trầm Tử Huyên lấp lóe, trong lòng có loại cảm giác không hiểu sinh sôi.

Anh hùng cứu mỹ nhân tuy rằng lỗi thời, nhưng hiệu quả lúc nào cũng rất mạnh.

Ít nhiều gì mỹ nữ cũng sẽ sinh ra ý nghĩ lấy thân báo đáp.

Đương nhiên, nếu như vị anh hùng kia xấu xí, vậy chỉ có thể để kiếp sau làm trâu làm ngựa. . .

Trùng hợp là, Lý Phong không chỉ không xấu, còn rất đẹp trai, Trầm Tử Huyên sinh ra một số suy nghĩ kì lạ cũng là nước chảy

thành sông.

"Bởi vì ngươi từng cứu ta." Lý Phong không giải thích quá nhiều. Chẳng lẽ nói thực ra hắn không muốn, nhưng hệ thống yêu cầu nên không thể không làm?

"Tiểu tử, ngươi thật sự làm ta có chút giật mình. . ." Trầm Tử Huyên cảm khái một tiếng, tiếp theo nghiêng đầu đi không nhìn Lý Phong nữa.

Nàng có một loại dự cảm, tiếp tục mặt đối mặt như vậy sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện. . .

Lý Phong nhướng mày một cái, cũng không nói thêm gì nữa, hai chân gia tốc chạy tới chỗ cây đại thụ kia.

Đi tới dưới gốc cây đại thụ, hai người ngẩng đầu nhìn lên tán cây, rất nhanh liền phát hiện mấy quả màu xanh ngọc bích.

"Mấy trái cây kia là đồ tốt, hay là hái xuống nếm thử đi?"

Trầm Tử Huyên mở miệng nói.

Chương 647. Dị thứ nguyên không gian

Chương 610: Dị thứ nguyên không gian

"Ta hiện tại không có chút sức lực, ngươi leo lên hái mấy quả trái cây kia xuống, có lẽ chúng ta ăn xong liền tăng thực lực lên, kém nhất cũng có thể giúp ta khôi phục thương thế."

Trầm Tử Huyên lộ vẻ mặt chắc chắn nói.

". . . Ngươi nghiêm túc?" Lý Phong có chút bất đắc dĩ, nàng không biết cái gì càng màu mè càng nguy hiểm sao?

"Ta rất nghiêm túc, nơi này vừa xem xét đã biết là bảo địa, quả trên cây này khẳng định là bảo vật, trước kia ta từng ăn thứ tương tự, cho nên mới có thể nhanh chóng tiến vào Chí Tôn cảnh."

Lý Phong thấy lòng hơi động, hiếu kỳ hỏi: "Tử Long Sứ, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?"

Trước đó bộ dáng Trầm Tử Huyên chừng hơn 30 tuổi, dùng Đồng nhan thủy xong càng là trở về dung nhan năm 17, 18, Lý Phong không đoán ra được.

"Ngươi cảm thấy nhìn ta khoảng bao nhiêu tuổi?"

Trầm Tử Huyên nghiền ngẫm nói.

"Ách. . ." Lý Phong khẽ nhếch miệng, sau một lúc lâu mới lộ vẻ không xác định nói: "30?"

Đây lại là một vấn đề mất mạng, trả lời không tốt sẽ làm Trầm Tử Huyên mang thù, Lý Phong không dám đoán lớn hơn.

Nhưng nếu cố ý đoán quả nhỏ, tỉ như chừng 20, thì lại lộ ra hắn quá láu cá, không trung thực.

Cho nên Lý Phong đoán là 30, nhỏ hơn tuổi thật một chút, nhưng không quá khoa trương.

"Ngươi thật là xấu, cố ý làm tỷ tỷ vui vẻ đúng không? Tỷ tỷ năm nay đã 35, già rồi."

Giờ phút này nàng đâu còn giống một nữ nhân 35 tuổi, rõ ràng là một thiếu nữ đương tuổi trăng tròn.

Lý Phong nhìn mà ngẩn ngơ, tiếp theo lộ vẻ khoa trương nói: "Tỷ tỷ, ngươi nói đùa ta sao? Ngươi thật sự 35 rồi? Trời ơi, nếu ngươi nói ngươi 17 tuổi ta cũng tin tưởng."

Cái này gọi là thuận thế trèo lên, trước đó Lý Phong còn gọi Trầm Tử Huyên là Tử Long Sứ đây, hiện tại lại thành tỷ tỷ, âm thầm kéo gần quan hệ.

Trầm Tử Huyên cũng không chọc thủng thủ đoạn nhỏ của Lý Phong, cười nói: "Được rồi, bớt nói nhảm đi,...Chờ ngươi hái xuống rồi tán tỉnh tỷ tỷ cũng không muộn."

"Tỷ, ngươi mới nói mình từng ăn đồ vật tương tự, đó là cái gì? Còn nữa, tại sao ta không thấy ngươi có chút sốt ruột muốn ra ngoài nào vậy?" Lý Phong không làm theo lời Trầm Tử Huyên, mà hỏi một câu như vậy.

"Ngươi là một đại nam nhân, hỏi nhiều như vậy làm gì?"

Trầm Tử Huyên vốn không muốn trả lời, nhưng thấy Lý Phong ra vẻ ngươi không nói thì ta không đi hái, nàng chỉ có thể mở miệng: "Nơi này hẳn là không gian dị thứ nguyên, khi thời cơ chưa đến chúng ta không ra ngoài được."

Trải qua một đoạn thời gian quan sát, Trầm Tử Huyên đoán rằng nơi đây có thể là một cái không gian dị thứ nguyên.

(chắc là kiểu một thế giới riêng)

Đừng nói nàng hiện tại bị trọng thương, thực lực đại giảm, dù là ở thời kì toàn thịnh cũng không thể trực tiếp rời khỏi nơi này.

Cường giả Chí Tôn cảnh tuy mạnh, nhưng còn chưa đủ để động

chạm tới phương diện không gian.

Vì vậy mới không hề nóng lòng.

"Không gian dị thứ nguyên?" Lý Phong nhướng mày một cái, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Thực ra hắn cũng có suy đoán tương tự, nhưng đó là bởi vì hắn đã dò xét sơn cốc mấy lần, nhưng tại sao Trầm Tử Huyên cũng biết được?

"Hiếu kỳ sao?"

Trầm Tử Huyên cười nói: "Ta đã từng tiến vào một cái không gian dị thứ nguyên, các cường giả thế giới gọi nó là đại lục thứ bảy."

"Ta cảm thấy nơi này có khí tức rất giống với đại lục thứ bảy."

"Khí tức?" Lý Phong hít vào mấy hơi, nhưng không ngửi được mùi vị đặc thù gì.

Trầm Tử Huyên bật cười: "Khí tức ta nói không phải mùi, mà là một loại cảm giác, ngươi có thể hiểu là Giác Quan Thứ Sáu."

"Giác Quan Thứ Sáu. . . " Lý Phong nói thầm.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại. . . Đại lục thứ bảy là cái gì?

"Ngươi nói tiếp đi." Lý Phong hắng giọng, thúc giục Trầm Tử Huyên.

Trầm Tử Huyên trả lời: "Bởi vì cảm giác hai chỗ rất giống nhau, nên ta đoán hai nơi này có cùng bản chất, thậm chí có thể lúc đầu cùng là một nhưng sau này tách ra."

"Mà ta cũng từng ăn một loại trái cây tương tự ở đại lục thứ bảy, cho nên thực lực mới đột nhiên tăng mạnh, 25 tuổi đã bước vào Chí Tôn sơ kỳ, 35 tuổi bước vào Chí Tôn trung kỳ."

"Long Đầu cùng ba vị Long Sứ khác cũng giống như vậy."

Nói đến đây, Trầm Tử Huyên dừng lại.

Lý Phong không nhịn được cảm thấy kích động, cơ duyên mà hệ thống nói chẳng lẽ chính là mấy quả trái cây này, vậy hắn ăn hết chẳng phải là sẽ thăng cấp nhanh chóng, lập tức trở thành Chí Tôn cảnh?

Nghĩ đến đây, Lý Phong không đoái hoài gì tới đại lục thứ bảy nữa, nhẹ nhàng để Trầm Tử Huyên xuống sau đó giẫm lên thân cây, dần lên trên cao.

"Tiểu tử này thật là không biết thương hoa tiếc ngọc, im lặng ném ta xuống đất chẳng thèm thông báo một câu, đúng là loại người gặp lợi quên mỹ nữ!"

Trầm Tử Huyên không khỏi nói thầm một tiếng, tiếp theo nhíu mày nói: "Màu sắc mấy quả trái cây này không thích hợp, ăn vào sẽ không sao chứ? Hmm. . . Đợi chút nữa để tiểu tử này ăn trước thử độc, nếu như không có vấn đề ta sẽ ăn, hắc hắc, ta thật là thông minh ~ "

Nếu Lý Phong biết được suy nghĩ trong lòng Trầm Tử Huyên, không biết có thể phun ra một ngụm máu tươi không.

Mẹ nó, tiểu gia cứu nàng, nàng lại coi tiểu gia là chuột bạch, trái tim quá đen tối rồi!

Bất quá hiện tại Lý Phong không biết những thứ này, trong mắt của hắn chỉ có mấy quả trái cây toàn thân xanh biếc.

Lý Phong giẫm cây mà như đi trên đất bằng, nhanh chóng bước lên độ cao hơn 50 mét.

Đi lên ngọn cây, hắn không lập tức hái trái cây, mà đưa mắt trông về phía xa, xem xét sơn cốc.

Sơn cốc vừa hẹp vừa dài, căn bản trông không thấy điểm cuối, tự nhiên không tìm được đường ra.

"Xem ra phương pháp bình thường thật sự không thể rời khỏi nơi đây. . ."

Lý Phong lắc đầu, quay đầu xem xét trái cây xanh biếc giấu ở trong lá.

Hết thảy có ba quả, lớn chừng quả táo, hình dáng rất tròn, nhìn kỹ có thể thấy thịt quả bên trong.

Thậm chí Lý Phong phát hiện ba quả trái cây còn đang nhảy nhót, giống như là có sinh mệnh!

"Quả nhiên thần kỳ!"

Lý Phong cảm thán một tiếng, muốn đưa tay hái xuống, đúng lúc này, tay hắn đột nhiên dừng lại.

Tiểu thuyết đều nói, phàm là thiên tài địa bảo, xung quanh đều sẽ có sinh vật cường đại trông coi, nếu như ba quả trái cây thật sự là bảo vật trời đất, thì sao có thể dễ dàng để hắn hái xuống như vậy?

"Này, tiểu tử, ngươi còn do dự làm gì, tranh thủ thời gian hái xuống đi, ta đói bụng rồi."

Đúng lúc này, Trầm Tử Huyên không kiên nhẫn hô một câu.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, nói ra lo lắng của mình.

"Ngươi bị ngáo à? Tiểu thuyết là tiểu thuyết, cái đó đều là tác giả tưởng tượng ra, sao có thể tin được? Lần trước tới đại lục thứ bảy chúng ta cũng không gặp phải sinh vật cường đại nào cả, tranh thủ thời gian hái đi, đừng lề mề nữa."

Trầm Tử Huyên lộ ra sắc mặt bất mãn nói..

Chương 648. Thử độc

Chương 611: Thử độc

Giờ khắc này Lý Phong vô cùng khẩn trương, Trầm Tử Huyên nói chuyện có chút không chắc chắn, vạn nhất có sinh vật mạnh mẽ trông coi nơi này thì hắn chẳng phải là gặp nguy hiểm?

Bất quá nếu thật sự tồn tại sinh vật kia, tại sao nó một mực không động thủ, chẳng lẽ là đang ngủ?

Mặc kệ, ra xã hội làm ăn bươn chải, liều thì ăn nhiều, cầu phú quý trong nguy hiểm!

Nghĩ tới đây, Lý Phong nhanh như chớp chộp lấy một quả trái cây!

"Rốp. "

Không có việc gì!

Lý Phong thầm vui vẻ, lại hái xuống hai quả khác, sau đó ngồi trên cây đợi một hồi, xác định không có vấn đề mới nhảy xuống.

Đi tới trước mặt Trầm Tử Huyên, Lý Phong vuốt vuốt trái cây, tỉ mỉ dò xét một hồi, tiếp theo đưa một quả cho Trầm Tử Huyên.

Trong mắt Trầm Tử Huyên lóe lên vẻ kinh ngạc, tiếp nhận trái cây nói: "Ngươi dễ dàng cho ta như vậy?"

Cái này rất có thể là bảo vật giúp nhanh chóng tăng cấp, là thứ càng nhiều càng tốt.

Tuy trước đó nàng kêu đói bụng, bảo Lý Phong hái xuống cho nàng ăn, nhưng cũng là vì thăm dò Lý Phong mà thôi.

Theo nàng nghĩ, dù Lý Phong nguyện ý cho nàng, hắn cũng phải đòi đổi lấy chút chỗ tốt.

Không ngờ tiểu tử này trực tiếp đưa tới, chẳng lẽ hắn có ý đồ xấu xa gì với ta?

"Đáng tiếc thực lực của tiểu tử này quá yếu, nếu hắn mạnh cỡ Long Đầu thì ta còn có thể cân nhắc một chút."

Trầm Tử Huyên có chút cảm khái, thầm nghĩ.

"Chứ còn thế nào?" Lý Phong bĩu môi hỏi lại.

Hiện tại hắn còn chưa biết ba trái cây màu xanh này là gì, vạn nhất có độc thì sao? Cho Trầm Tử Huyên một quả chí ít có thể để nàng thử độc.

Hắn có hệ thống, dù Trầm Tử Huyên thật sự trúng độc, hắn cũng có cơ hội dùng hệ thống mua đồ giải độc giúp Trầm Tử Huyên.

Ngược lại, nếu hắn ăn trước, vạn nhất dược tính quá mạnh, trực tiếp làm hắn hôn mê, vậy thì xong đời.

"Tiểu tử ngươi coi như có chút lương tâm, không uổng công ta cứu ngươi một lần." Trầm Tử Huyên vuốt vuốt Bích Ngọc quả, cười nói.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, không nói thêm nữa.

Trong lúc nhất thời bầu không lâm vào trầm mặc, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, đều đang đợi đối phương ăn trước.

"Ngươi không phải đói bụng sao, mau ăn đi."

Sau một hồi lâu, Lý Phong nhịn không được, mở miệng nói.

"À. . . Đột nhiên không còn đói bụng nữa, ngươi ăn trước đi."

Trầm Tử Huyên bất động thanh sắc bỏ Bích Ngọc quả vào trong túi, nói.

Lý Phong: ". . ."

Trầm Tử Huyên cũng có ý muốn để tiểu gia làm chuột bạch?

Thật bỉ ổi!

"Khụ khụ, ta cảm thấy vẫn nên để ngươi ăn trước thì hơn, ta chưa từng ăn thiên tài địa bảo, không có kinh nghiệm gì, vạn nhất phương thức sai lầm, vậy chẳng phải là lãng phí cơ duyên?"

Lý Phong mặt không đỏ hơi thở không gấp nói.

Trầm Tử Huyên: "? ? ?"

Ăn thiên tài địa bảo còn có phương thức? Ngươi cho rằng đây là tiệc kiểu Pháp?

Tiểu tử này vậy mà có ý nghĩ y hệt ta?!

Tâm tư nhanh chóng chuyển động, Trầm Tử Huyên che miệng yêu kiều cười: "Tiểu tử, ngươi nhẫn tâm để ta làm chuột bạch cho ngươi sao? Lòng dạ thật độc ác!"

"Tỷ tỷ sao lại nói vậy, từ xưa già trẻ có thứ tự, trước khi ăn cơm trưởng bối động đũa trước, đây là truyền thống tốt đẹp của Hoa Hạ, tuy tỷ tỷ không phải trưởng bối của ta, nhưng cũng lớn hơn ta mấy tuổi, ta để tỷ tỷ ăn trước là đương nhiên."

Lý Phong lộ vẻ mặt vô tội nói.

Trầm Tử Huyên thầm hận không thôi, tên khốn nạn này, bụng dạ xấu xí mà ngoài miệng nói thành nghĩa lý như thế, đáng ghét!

Đồng thời Trầm Tử Huyên lại có chút u oán, nàng luôn cảm thấy lực quyến rũ của mình rất lớn, nếu đổi thành Nhậm Thương Sinh hoặc là Mạc Vấn Thiên ở chỗ này, hai người tuyệt đối sẽ không nói hai lời, giúp nàng thử độc.

Nhưng Lý Phong không chỉ không giúp nàng, còn muốn nàng thử độc giúp hắn, chuyện này đả kích nàng đến mức phải hoài nghi nhan sắc của mình.

"Ngươi đúng là đồ không có lương tâm, tỷ tỷ còn đang trọng thương, vạn nhất quả này có độc thì chẳng phải sẽ cưỡi hàng về Tây Thiên?"

"Mà ngươi còn đang ở trong trạng thái toàn thịnh, vận chuyển chân khí mấy lần liền giải độc thành công."

Trầm Tử Huyên không giấu diếm nữa, trực tiếp nói ra ý nghĩ trong nội tâm.

"Tỷ tỷ có chỗ không biết, đệ đệ thực ra là thần y, thần y chân chính, một khi quả này có độc, ta lập tức giúp ngươi giải độc."

"Lúc trước tỷ tỷ trọng thương hôn mê, chính là nhờ ta dùng ngân châm cứu tỉnh."

Lý Phong móc ra chín cái ngân châm từ trong ngực, lời thề son sắt nói.

Trầm Tử Huyên nhíu mày, mặt lộ vẻ do dự.

Nàng trước đó còn đang cảm thấy kỳ quái, rõ ràng thương thế cực nặng, vì sao mình có thể tỉnh lại trong thời gian ngắn như vậy.

Hiện tạimới biết được, hóa ra là Lý Phong trị liệu cho nàng.

"Thì ra đệ đệ còn hiểu y thuật, thật là làm cho tỷ tỷ có chút giật mình, bất quá như vậy vẫn chưa đủ an toàn, vẫn nên bắt con thỏ hoang tới thử độc đi."

Trầm Tử Huyên thở dài, bộ dáng có chút bất đắc dĩ.

Lý Phong: "? ? ?"

Vì sao tiểu gia không nghĩ đến điểm này? Là tiểu gia quá ngu ngốc sao?

Còn nữa. . . Trầm Tử Huyên sớm đã nghĩ ra biện pháp dùng thỏ rừng thử độc, tại sao còn muốn để hắn làm chuột bạch?

"Đừng có u oán, thỏ rừng thử độc cũng không an toàn, có một số loại độc hữu hiệu với người, lại vô dụng với động vật bậc thấp, bất quá cái này ít nhiều gì cũng làm chúng ta yên tâm hơn một chút."

"Hơn nữa, nếu đây thật sự là thiên tài địa bảo, cho thỏ rừng ăn

chẳng phải là lãng phí? Bất đắc dĩ mà thôi."

Trầm Tử Huyên ngáp một cái, hơi có vẻ lười biếng nói.

Lý Phong: ". . ."

Trầm Tử Huyên nói rất có đạo lý, tiểu gia tin nàng một lần.

Lý Phong hạ quyết tâm, dùng tốc độ nhanh nhất bắt một con thỏ hoang tới, sau đó đưa một miếng quả vào miệng thỏ rừng.

Thỏ rừng vốn đang đang cực lực giãy dụa, ngửi thấy mùi quả liền dịu ngoan lại, há miệng nuốt vào.

Lý Phong cùng Trầm Tử Huyên khẩn trương nhìn chằm chằm con thỏ.

Sau mười phút, thỏ con nhảy nhót tưng bừng chạy đi, không có biến hóa rõ ràng, nhưng cũng không trúng độc.

"Hẳn là không có vấn đề."

Lý Phong nhìn Trầm Tử Huyên, nói.

Mắt Trầm Tử Huyên sáng lên, lấy ra trái cây nói: "Cùng nhau ăn?"

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, tới lúc này nàng vẫn không quên kéo tiểu gia xuống nước!

Âm thầm chửi đổng một câu, Lý Phong cắn răng nói: "Tốt!"

Sau đó, hắn há miệng bắt đầu ăn.

Cắn một cái, chất lỏng văng ra, thịt quả tươi non nhiều nước, hương thơm ngập miệng.

Mặc kệ loại quả này có thể tăng lên thực lực không, chí ít mùi vị rất tốt, so với tất cả hoa quả hắn từng nếm đều ngon hơn.

Đối diện, Trầm Tử Huyên thấy Lý Phong bắt đầu ăn, cũng không do dự nữa, há miệng cắn xuống.

Hai người ăn xong một trái Bích Ngọc quả.

"Hình như không có hiệu quả gì." Trầm Tử Huyên chớp chớp mắt to, nhìn Lý Phong nói.

Lý Phong lau miệng, gật đầu nói: "Xác thực không có tác dụng gì. . . Không đúng, có hiệu quả, ta cảm thấy trong thân thể có ngọn lửa đang thiêu đốt."

Đối diện, Trầm Tử Huyên cũng phát giác được không thích hợp, khuôn mặt nàng đỏ bừng, cái trán đổ ra mồ hôi: "Chuyện gì xảy ra. . . Thật nóng. . ."

Nói xong câu đó, nàng và Lý Phong cùng nhau mất đi ý thức. . .

Chương 649. Coi như là một giấc mộng

Chương 612: Coi như là một giấc mộng

Không biết qua bao lâu, Trầm Tử Huyên tỉnh lại từ trong hôn mê.

Đầu có chút đau nhức, nàng xoa xoa huyệt thái dương, sau đó xem xét tình huống bản thân.

Nhất thời, Trầm Tử Huyên thét ra tiếng: "Tại sao có thể như vậy?"

Nhìn quần áo tung tóe trên đất, Trầm Tử Huyên kinh ngạc đến ngây người.

Tiếp theo nàng nhìn xuống Lý Phong bên cạnh, khuôn mặt lập tức ửng đỏ!

Rồi nàng lại nhìn thấy cách đó không xa có một vết máu màu đỏ.

Giờ khắc này, não bộ của Trầm Tử Huyên trống rỗng!

Không biết qua bao lâu, Trầm Tử Huyên mới tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ, sắc mặt nàng biến ảo không ngừng, sau một lúc lâu giơ tay phải lên.

Nàng phát giác thương thế của mình đã triệt để khôi phục, không chỉ như thế, cảnh giới cũng tăng lên Chí Tôn hậu kỳ, thậm chí đã chạm tới cánh cửa Chí Tôn đỉnh phong.

Đây là công lao của Bích Ngọc quả, chỉ là giờ phút này nàng không cao hứng nổi. . .

"Giết hắn, giết hắn là có thể coi như hết thảy chưa từng phát sinh."

Cái thanh âm này vang vọng trong đầu Trầm Tử Huyên, làm nàng giơ tay lên đặt ở đỉnh đầu Lý Phong.

Với cảnh giới Chí Tôn hậu kỳ, đừng nói Lý Phong hiện tại còn đang hôn mê, dù Lý Phong hoàn toàn thanh tỉnh, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nhận lấy cái chết.

Nhưng Trầm Tử Huyên lại có chút do dự, Bích Ngọc quả làm nàng mất đi ý thức, Lý Phong chắc là cũng không khác gì.

Nói cách khác, Lý Phong cũng là người bị hại, như vậy còn giết hắn thì thật quá đáng.

Hơn nữa, là nàng bảo Lý Phong hái trái cây, cũng là nàng bảo Lý Phong cùng ăn với mình.

Nếu nói ai kẻ khởi đầu, vậy rõ ràng là Trầm Tử Huyên nàng.

"Thôi, coi như là một giấc mộng, quên đi, tiểu tử này còn chưa tỉnh, chỉ cần ta phá hư hiện trường, hắn sẽ không biết gì hết."

Trầm Tử Huyên chán nản lắc đầu, chậm rãi buông tay xuống.

Tiếp theo, nàng mặc quần áo chính tề, lại giúp Lý Phong mặc vào quần áo, sau cùng thanh trừ sạch sẽ vết máu, rồi mới ngồi dưới đất ôm đầu gối, ngẩn người nhìn xa xa.

Qua rất lâu, Lý Phong cuối cùng cũng tỉnh lại.

"Đau quá. . ."

Vừa mở mắt, Lý Phong đã phát hiện toàn thân đau nhức, tựa như mới đại chiến một trận với cường giả mạnh hơn mình rất nhiều.

Đợi đến khi hắn triệt để tỉnh lại, liền phát hiện Trầm Tử Huyên đang ôm đầu gối ngồi ngẩn người.

Trong nháy mắt, Lý Phong ngẩn ngơ, hắn cảm giác hương vị nữ nhân trên thân Trầm Tử Huyên đột nhiên nồng đậm hơn xa trước, đây là ảo giác sao?

Vốn dĩ lực quyến rũ của Trầm Tử Huyên đã rất lớn, bây giờ giá trị nhan sắc càng là đạt đỉnh.

"Ngươi tỉnh rồi."

Trầm Tử Huyên quay đầu nhìn Lý Phong một cái, nói bằng giọng điệu lạnh nhạt.

"Ừm, tỉnh rồi." Lý Phong hơi nghi hoặc hỏi: "Vừa rồi phát sinh cái gì, vì sao ta lại ngất đi?"

Lý Phong chỉ nhớ đến đoạn mình ăn vào Bích Ngọc quả, sau đó thì mất đi ý thức.

"Không biết, vừa rồi ta cũng ngất đi." Ngữ khí của Trầm Tử Huyên vẫn lạnh nhạt như cũ.

Lý Phong nhướng mày một cái, Trầm Tử Huyên cũng ngất, chẳng lẽ trái cây kia có độc?

Có thể đầu độc cả Thánh cấp và Chí Tôn cảnh. . . Thứ đồ chơi này thật đáng sợ.

"Chớ đoán mò, chính là vì trái cây kia, bất quá hẳn là không có độc, thương thế của ta đã khôi phục, cảnh giới cũng tăng lên một bậc."

Tuy đây là tin tốt nhưng Trầm Tử Huyên vẫn không có vẻ gì là hưng phấn vui mừng.

"Cảnh giới tăng lên?"

Lý Phong đầu tiên là sững sờ, tiếp theo bấm chọn thuộc tính giao diện cá nhân.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: SS+

Điểm kinh nghiệm: 1/ 300000

Điểm tích lũy: 8460000

Điểm chinh phục: 429

Kỹ năng: 《 Khôn Nguyên Công 》, 《 Càn Khôn Nhất Quyền 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng.

Lý Phong quả thực không thể tin vào mắt mình, hắn vậy mà tăng lên tới cấp SS+ ? Trước đó hắn vẫn là SS- , hơn nữa còn thiếu một nửa cây kinh nghiệm mới có thể thăng cấp.

Chỉ ăn một quả trái cây, vậy mà trực tiếp tăng hai cấp? Quả trái cây kia đến cùng là loại thiên tài địa bảo gì, sao lại có công hiệu bậc này?

Đúng rồi, tiểu gia còn một trái Bích Ngọc quả không hoàn chỉnh, nếu như ăn xong, có khi nào sẽ đột phá đến Chí Tôn cảnh?

Tới nay Lý Phong đều là thông qua hoàn thành nhiệm vụ để thăng cấp, hiện tại ăn trái cây mà cũng có hiệu quả tương tự, quả thực là thoải mái!

"Xem thử lần trước tăng thêm bao nhiêu kinh nghiệm nào."

Lý Phong đè xuống suy nghĩ lập tức ăn Bích Ngọc quả, xem xét ghi chép cũ từ hệ thống.

"Chúc mừng kí chủ hoàn thành 《 Song Tu Thần Công 》với nữ thần Trầm Tử Huyên một lần, thu hoạch được 50 ngàn điểm kinh nghiệm."

"Chúc mừng kí chủ, hoàn thành《 Song Tu Thần Công 》 với nữ thần Trầm Tử Huyên một lần, thu hoạch được 50 ngàn điểm kinh nghiệm."

"Chúc mừng kí chủ tăng lên đẳng cấp, trước mắt là cấp độ SS."

"Chúc mừng kí chủ, hoàn thành 《 Song Tu Thần Công 》 với nữ thần Trầm Tử Huyên một lần, thu hoạch được 20 ngàn điểm kinh nghiệm."

. . .

"Chúc mừng kí chủ, đẳng cấp tăng lên, trước mắt đẳng cấp là SS +."

Tin tức tổng cộng chỉ có như vậy, căn bản không có ghi chép tăng lên kinh nghiệm sau khi ăn Bích Ngọc quả.

Nhưng cái này không trọng yếu, trọng yếu là. . .

"Làm sao Trầm Tử Huyên lại tu luyện 《 Song Tu Thần Công 》 với ta rồi? Quá đáng nhất là vì sao một chút ấn tượng ta cũng không có!"

Lý Phong hiện tại rất sững sờ.

Trước đó hắn cho rằng đẳng cấp nhanh chóng tăng lên là bởi vì ăn Bích Ngọc quả, kết quả là vì hắn cùng Trầm Tử Huyên tu luyện 《 Song Tu Thần Công 》, còn không chỉ một lần!

Con mẹ nó chứ, hoàn toàn không có một chút ấn tượng, đây không phải lỗ lớn sao?

Khó trách hắn cảm thấy Trầm Tử Huyên trở nên tràn ngập hương vị nữ nhân.

Lý Phong quay đầu nhìn Trầm Tử Huyên, trong mắt lập lòe lục quang, tựa như muốn ăn sống nàng.

Trầm Tử Huyên bị cái nhìn của hắn làm cho có chút run rẩy, không khỏi hỏi: "Ngươi. . . Nhìn cái gì?"

Nàng luôn cảm thấy Lý Phong phát hiện gì đó, chỉ là không đúng a, Lý Phong lúc nãy rõ ràng là hôn mê, mà nàng lại tiêu trừ hết thảy dấu vết.

Trừ phi Lý Phong còn tỉnh sớm hơn nàng, sau đó lại đánh bản thân ngất xỉu.

Nhưng cái này không có khả năng, cường giả Thánh cấp không thể dễ dàng bị đánh ngất xỉu, nếu vậy trên thân hắn nhất định sẽ lưu lại vết thương.

Nhưng Trầm Tử Huyên vừa mới nhìn một lượt. . . Ách, mặc dù chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng trên thân Lý Phong không có vết thương, điểm này nàng rất xác định.

Thế thì rốt cục ánh mắt của Lý Phong là thế nào?

"Chúng ta vừa xảy ra chuyện đúng không?"

Lý Phong lộ sắc mặt quái dị nhìn Trầm Tử Huyên, đồng thời hỏi.

Trầm Tử Huyên khẳng định biết giữa hai người phát sinh cái gì, không thì hắn không có khả năng ăn mặc tử tế, là Trầm Tử Huyên giúp hắn dọn dẹp.

Trầm Tử Huyên tiêu trừ mọi dấu vết, nghĩa là nàng không muốn để mình biết được!

Chương 650. Nhiệm vụ hoàn thành!

Chương 613: Nhiệm vụ hoàn thành!

"Làm gì là làm gì, ta không hiểu ý của ngươi."

Trầm Tử Huyên thấy trong lòng căng thẳng, ngoài miệng lại nói cứng.

Nàng hiện tại không xác định Lý Phong đã biết gì chưa, nhưng mặc kệ thế nào, nhất định không thể thừa nhận!

"Không hiểu sao ta cứ cảm giác thân thể có chút kì lạ."

Lý Phong đứng dậy đi tới, tiếp theo xoa xoa cằm nói: "Thân thể đau nhức, giống như từng làm vận động dữ dội gì đó, thế nhưng một chút ấn tượng ta cũng không có, thật kỳ quái. . ."

Trầm Tử Huyên không muốn cho hắn biết, hắn hiện tại cũng chỉ có thể giả ngu, nếu làm Trầm Tử Huyên phản cảm thậm chí chán ghét hắn thì hỏng bét.

Lý Phong nói bóng nói gió như vậy để thăm dò Trầm Tử Huyên một chút, biết đâu Trầm Tử Huyên đột nhiên thay đổi chủ ý, thẳng thắn nói ra thì sao? Nếu vậy hắn liền có thể tiếp tục cùng Trầm Tử Huyên vui sướng tu luyện Song Tu Thần Công...

Trầm Tử Huyên: ". . ."

Nàng ở trong tiềm thức cho rằng mình và Lý Phong chỉ tu luyện 《 Song Tu Thần Công 》 một lần, nào biết con số thực tế đã lên tới vài chục lần.

"Tỷ tỷ, chẳng lẽ ngươi nhân cơ hội ta hôn mê, đánh ta một trận?"

Lý Phong sờ cằm, hoài nghi nhìn Trầm Tử Huyên.

Trầm Tử Huyên nhíu mày, cười lạnh nói: "Ta muốn đánh ngươi còn cần thừa dịp ngươi hôn mê?"

Đang nói chuyện, một cỗ khí tức ngập trời tản ra từ trên người nàng!

Chí Tôn hậu kỳ!

"Thương thế quả nhiên khôi phục, cảnh giới cũng tăng lên, khí tức so với trước đó còn mạnh hơn không ít."

Lý Phong nhướng mày một cái, nội tâm kinh ngạc đồng thời còn có chút buồn bực.

Vì sao Trầm Tử Huyên ăn Bích Ngọc quả liền có thể tăng thực lực lên, hắn lại không thu được chút tác dụng?

Cũng không thể nói là vô dụng, chí ít đã làm hắn rơi vào trạng thái vô thức, còn cùng với Trầm Tử Huyên tu luyện 《 Song Tu Thần Công 》.

Nhưng vì sao Bích Ngọc quả không giúp hắn tăng lên cảnh giới?

"Hệ thống, thiên tài địa bảo vô hiệu với ta sao?"

Lý Phong có chút phiền muộn, trực tiếp hỏi hệ thống.

"Đúng vậy, kí chủ muốn tăng thực lực lên, chỉ có thể nghĩ biện pháp kiếm điểm kinh nghiệm, trừ cái đó ra không có lựa chọn thứ hai."

"Thiên tài địa bảo không cách nào gia tăng kinh nghiệm cho kí chủ, trừ khi có nhiệm vụ yêu cầu kí chủ đi tìm hoặc ăn thiên tài địa bảo."

Hệ thống hồi đáp.

Từ khi Chí Linh tỷ tỷ đến Nhật Bản, Lý Phong đã yêu cầu hệ thống đổi thanh âm thành giọng người máy không có cảm xúc...

". . . Quả là thế."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, hiểu ra đồng thời có chút buồn bực.

Đối với người khác, thiên tài địa bảo là đồ tốt, còn với hắn thì chỉ là một loại hoa quả ngon miệng, điều này sao có thể không làm hắn cảm thấy phiền muộn?

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, nếu không có hệ thống, hắn vẫn là một tên cùi bắp lăn lộn dưới tầng chót nhất, vừa nghĩ như thế nội tâm đã thăng bằng trở lại.

"Trước đó còn xưng hô tỷ tỷ ngọt xớt, hiện tại thì. . . Ngươi thay đổi rồi."

Lý Phong lộ vẻ mặt u oán nói.

". . ."

Trầm Tử Huyên có chút câm nín, sau đó lại cười lạnh nói:

"Không phải ta thay đổi, mà là trước đó ta đánh không lại ngươi, hiện tại ta đã có thể đánh cho ngươi rơi răng đầy đất."

Trầm Tử Huyên đưa tay chộp một cái, ở trước khi Lý Phong kịp phản ứng đã nắm hắn vào trong tay.

"Tỷ tỷ, ngươi muốn làm gì?"

Lý Phong có chút sợ hãi, Trầm Tử Huyên không phải là muốn giết hắn diệt khẩu chứ? Hay là muốn giết người đoạt bảo vật?

"Hừ, ngươi đã quên lúc trước bản thân làm gì ta rồi sao?"

Trầm Tử Huyên hừ lạnh một tiếng, vung lên tay ngọc muốn đánh mông Lý Phong.

Lý Phong đương nhiên không cam tâm để nàng đánh, như vậy chẳng phải là vợ leo lên đầu chồng ngồi?

"Đừng đánh, ngươi mà đánh thì ta chính là nam nhân của ngươi!"

Lý Phong cũng không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp hét lên.

Tay Trầm Tử Huyên đơ ra ở giữa không trung.

Tiểu tử thối này nói linh tinh cái gì vậy, đánh hắn thì hắn chính là nam nhân của nàng? Vậy rốt cục nàng có nên đánh không?

"Ngươi đã sớm nói hai ta hòa nhau rồi, không thể nói chuyện không giữ lời a!"

Lý Phong rèn sắt khi còn nóng, bổ sung một câu.

Sắc mặt Trầm Tử Huyên biến ảo mấy lần, sau cùng cười lạnh nói: "Không phải là ta sợ ngươi, chỉ là ta nói lời giữ lời mà thôi!"

Nói xong Trầm Tử Huyên tựa như ném túi rác, vứt Lý Phong sang một bên.

Lý Phong ở giữa không trung muốn mượn thế vặn eo, đứng vững thân hình, nhưng ai ngờ cái ném kia Trầm Tử Huyên đã động tay động chân, làm toàn thân hắn xốp mềm vô lực, nhất thời chật vật lăn lộn trên đất.

"Mẹ nó, Trầm Tử Huyên, ngươi vậy mà dám đối xử với chồng mình như thế, chờ đi, một ngày nào đó ta sẽ dạy ngươi cách làm vợ hiền mẹ tốt,"

Lý Phong thầm quyết tâm, trong đầu tưởng tượng tới hình ảnh mình cùng Trầm Tử Huyên tu luyện 《 Song Tu Thần Công 》, đột nhiên cảm thấy không còn khó chịu như trước.

Đúng lúc này, thanh âm hệ thống nhắc nhở liên tiếp vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Trầm Tử Huyên (1) hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 200 ngàn điểm kinh nghiệm, 10 triệu điểm tích lũy, 100 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, hoàn thành lần thứ nhất tu luyện 《 Song Tu Thần Công 》 với Trầm Tử Huyên, thu hoạch được 50 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Trầm Tử Huyên tăng lên, trước mắt tiến độ là 29%(hơi có thiện cảm) "

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Đã cùng nhau tu luyện 《 Song Tu Thần Công 》rồi, thế mà tiến độ chinh phục mới chỉ có 29%?

Tình huống này có chút tương tự với Tiêu Lăng Phi, nhưng tiến độ với Tiêu Lăng Phi cũng lên tới 51%!

Đương nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là nhiệm vụ hoàn thành! Vậy cũng có nghĩa là hắn đã kiếm đủ điểm tích luy mua Phục Hoạt Đan!

Nghĩ tới đây, Lý Phong vội vàng tiến vào khu mua sắm xem xét một hồi.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: SS+

Điểm kinh nghiệm: 200001/ 300000

Điểm tích lũy: 18300000

Điểm chinh phục: 579

Kỹ năng: 《 Khôn Nguyên Công 》, 《 Càn Khôn Nhất Quyền 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Tám phương mưa gió để ta sử dụng.

"Quả nhiên là đủ!"

Lý Phong siết chặt nắm đấm, kích động không thôi.

Từ khi có được hệ thống, nguyện vọng lớn nhất của Lý Phong chính là kiếm đủ điểm tích lũy mua sắm Phục Hoạt Đan, phục sinh mẹ mình là Lý Viện, hiện tại mục tiêu đạt thành, hắn làm sao có

thể không hưng phấn?

Nếu không phải Trầm Tử Huyên cũng có mặt, Lý Phong đã la to thành tiếng!

"Tỉnh táo, tỉnh táo, ta nhất định phải tỉnh táo."

Lý Phong hít sâu một hơi, ép buộc bản thân bình tĩnh lại.

Hiện tại còn chưa phải lúc cao hứng, khi nào rời khỏi đây, hắn mới có thể phục sinh Lý Viện.

Nghĩ tới đây, Lý Phong hỏi: "Tử Long Sứ tỷ tỷ, ngươi có biết cách rời khỏi nơi này không?"

"Chờ."

Trầm Tử Huyên gọn gàng đáp lại bằng một chữ.

Lý Phong: "? ? ?"

Chương 651. Ta kiêu ngạo sao?

Chương 614: Ta kiêu ngạo sao?

Lý Phong tưởng Trầm Tử Huyên là người có kinh nghiệm, có thể cho ra ý kiến gì hay ho, kết quả lại chỉ có một chữ chờ?

Lý Phong nghiêm mặt nói: "Tử Long Sứ tỷ tỷ, ngươi nói như vậy làm đệ đệ muốn phê bình ngươi vài câu."

"Làm người phải biết chủ động, cũng ví dụ như, có một số thời điểm, ta đứng ngươi quỳ, ta nằm xuống thì ngươi phải bò lại, ngươi quay lưng thì ta phải tiến tới, chúng ta hắn là phải triệt triệt để để đi dạo quanh sơn cốc một lượt, như vậy chắc chắn có thể tìm ra biện pháp rời khỏi đây."

"Bốp "

Trầm Tử Huyên nhướng mày, đưa tay búng trán Lý Phong một cái đau điếng: "Ăn nói vớ va vớ vẩn, cái gì mà ngươi đứng ta quỳ, ngươi nằm thì ta phải bò lại? Muốn ăn đòn sao?!"

Lý Phong thấy đầu đau đớn, nhe răng trợn mắt.

Có điều bây giờ hắn đánh không lại Trầm Tử Huyên a, tạm thời nhịn xuống, ghi nhớ sổ sách, đợi về sau sẽ lấy về cả gốc lẫn lãi!

"Nam tử hán co được giãn được, hơn nữa ta không hoàn thủ không phải là sợ nàng, mà là thương tiếc nàng, ừm, đúng vậy, chính là vì thương tiếc nàng."

Lý Phong ở trong lòng an ủi bản thân một câu.

"Đồ ngu ngốc, ta nói vậy là vì có lý do."

Trầm Tử Huyên biết Lý Phong đang oán thầm mình, nhưng nàng không quan tâm, thế giới này chính là như vậy, cường giả làm vua, chỉ cần nàng mạnh hơn Lý Phong, vậy nàng có thể tùy ý bắt nạt hắn.

Còn Lý Phong có khả năng vượt qua nàng không. . . Hắc hắc, nàng chính là thiên tài trong thiên tài, trên toàn thế giới, chỉ nàng là có thể ở tuổi 35 đã lờ mờ chạm vào cánh cửa Chí Tôn đỉnh phong.

Lý Phong muốn vượt qua nàng? Nằm mơ đi!

Trầm Tử Huyên không biết là, một nữ nhân nào đó khống chế Phong Vũ Lâu cũng từng cũng có ý nghĩ tương tự, kết quả là. . . bị Lý Phong nuốt sạch không thèm nhả xương, còn không làm gì được hắn.

Cho nên a, làm người không thể quá tự tin, trèo cao ngã đau.

"Nguyện rửa tai lắng nghe."

Lý Phong xoa xoa đầu, nói.

Trầm Tử Huyên kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng, rồi mới lên tiếng: "Còn nhớ rõ ta từng nói tới đại lục thứ bảy không, ta cùng đám người Long Đầu tới chỗ kia, đợi ba ngày sau thì tự động được truyền tống ra ngoài."

"Mà nơi này không khác nhiều với đại lục thứ bảy, chắc chỉ cần chờ mấy ngày là có thể tự động truyền tống ra ngoài."

"Bất quá ngươi nói có chút đạo lý, trong lúc chờ đợi chúng ta cũng có thể tìm tòi thử xem, vạn nhất tìm được lối ra thì sao."

Tiếp theo, Trầm Tử Huyên đứng dậy đi về nơi xa.

Lý Phong: ". . ."

Ngươi thấy cũng có lí thì tại sao còn đánh ta??!

Mắng thầm một câu, Lý Phong đuổi theo Trầm Tử Huyên, cùng nàng tra tìm lối ra.

Kết quả là, hai người lật tung sơn cốc mấy lần, vẫn trở về nơi bắt đầu, không tìm được gì.

"Thấy chưa, ta đã nói mà, chỉ có thể chờ đợi thôi."

Lý Phong:"..."

"Nơi này không có tín hiệu, không thể gọi điện được, cứ tiếp tục chờ đợi thì quá nhàm chán, chi bằng chúng ta cùng làm mấy sự tình có chút ý tứ, thế nào?"

Lý Phong nháy mắt ra hiệu nói.

Trầm Tử Huyên đầu tiên là sững sờ, tiếp theo khuôn mặt lạnh đi: "Ngươi có ý gì?"

Nàng đã quyết định, nếu như Lý Phong dám có ý nghĩ kia, nàng liền đánh chết hắn.

Mẹ nó, trong tình huống vô thức hai người phát sinh loại sự tình kia cũng thôi đi, hiện tại ý thức rõ ràng, thế mà hắn vẫn đòi làm bậy, thật sự cho rằng nàng là nữ nhân tùy tiện sao?

"Đánh cờ chứ sao."

Lý Phong móc ra một hộp cờ vua, bày trên mặt đất.

Trầm Tử Huyên: "? ? ?"

Con mẹ nó tên khốn này dám trêu đùa ta? Khoan đã, Lý Phong lấy đâu ra bộ cờ? Chẳng lẽ hắn có trang bị không gian?

Trong đại lục thứ bảy không chỉ có thiên tài địa bảo, còn có các loại vũ khí trang bị, trường kiếm của Long Đầu Hướng Thiên Nhai cũng là lấy được ở đó.

Ngoài ra, Hướng Thiên Nhai còn chiếm được một cái giới chỉ đựng vật, có hình chiếc nhẫn, nguyên nhân vì vậy, Trầm Tử Huyên mới hoài nghi Lý Phong có trang bị đựng đồ.

Trước đó có tin tức truyền ra, Lý Phong sở dĩ tuổi trẻ đã đột phá Thánh cấp là bởi vì có cao nhân quán đỉnh công lực cả đời cho hắn.

Đối với giải thích này, Trầm Tử Huyên bán tín bán nghi, hiện tại

phát hiện Lý Phong có thể sở hữu trang bị đựng vật, nàng đã tin tám phần.

"Tiểu tử, ngươi hoàn toàn vượt quá dự đoán của ta. . ."

Trầm Tử Huyên nhìn chằm chằm Lý Phong một hồi, cũng không hỏi gì nhiều, ngồi xuống xếp cờ.

Lý Phong nhướng mày một cái, hắn không ngờ Trầm Tử Huyên không hỏi câu nào, chẳng lẽ nàng không hiếu kì?

"Còn muốn nhân cơ hội này dọa nàng một lần, tính sai rồi. . ."

Lý Phong lắc đầu, ngồi xuống đất đánh cờ với Trầm Tử Huyên.

Ngay tại thời điểm hai người chén cờ nhau tưng bừng, một cơn chấn động từ sâu trong thung lũng truyền đến.

Đôi mắt Trầm Tử Huyên lóe sáng: "Chúng ta có thể ra ngoài rồi."

Tiếp theo, nàng đứng dậy chạy vụt tới nơi phát ra rung động.

Lý Phong nhướng mày một cái, vội vàng đứng lên đuổi theo.

Địa phương truyền đến rung động rất nhanh xuất hiện trong tầm mắt, giờ phút này, một cái vòng xoáy không ngừng xoay tròn đang lơ lửng ở giữa không trung.

Hai người chạy tới nơi này, Lý Phong nhìn mà có chút xuất thần: "Thật giống như cửa phó bản của game Ma Thú Thế Giới - World of Warcraft."

Một bên khác, Trầm Tử Huyên gật gật đầu: "Xác thực rất giống."

Lý Phong lập tức sững sờ: "Ngươi cũng chơi World of Warcraft?"

"Ta cũng không phải là người quá già, chơi World of Warcraft thì đã làm sao, ta còn chơi LOL, DNF, Vương giả vinh diệu, có gì đâu mà giật mình?"

Trầm Tử Huyên kiêu ngạo trừng mắt lườm hắn một cái.

Lý Phong: "..."

"Tiến vào cánh cửa này, chúng ta liền có thể ra ngoài." Trầm Tử Huyên thở ra một hơi, rồi lộ sắc mặt nghiêm túc nói: "Đến đây, đưa tay đây nào, cùng nhau ra ngoài."

Lý Phong quay đầu nhìn nàng, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Ta cũng không phải là muốn sàm sỡ ngươi, chỉ là ta sợ ngươi bị lạc đường trong thông đạo không gian mà thôi, đừng lải nhải nữa, ta là đại cô nương còn không ngại ngùng, ngươi còn lo lắng cái rắm gì."

Trầm Tử Huyên cảm thấy rất bất mãn với sự do dự của Lý Phong.

Lý Phong: "? ? ?"

Đại cô nương? Nếu không có hệ thống ghi chép, tiểu gia có khi đã bị ngươi lừa gạt rồi!

Lý Phong bước tới, nắm chặt bàn tay nhỏ của Trầm Tử Huyên, tiếp theo hai người cùng bước vào vòng xoáy.

Tại vùng biển quốc tế, ở giữa không trung.

"Leighton, ngươi dám liên hợp với Ám Ảnh ám toán Long Hồn chúng ta, hôm nay Hướng Thiên Nhai ta xin thề, đời này Long Hồn không diệt Siêu năng cục, Hướng Thiên Nhai ta sẽ không làm người!"

Trơ mắt nhìn Trầm Tử Huyên bị đánh rơi vào đáy biển, chuyện này làm lửa giận của Hướng Thiên Nhai bắn lên tận trời!

Một bên khác, Nhậm Thương Sinh, Mạc Vấn Thiên và La Thái Bạch cũng nổi giận không gì sánh được!

Chương 652. Trở về chiến trường

Chương 615: Trở về chiến trường

Nhậm Thương Sinh cùng Mạc Vấn Thiên hiện tại hận đến phát cuồng!

Ngay trước mặt bọn họ, đám người Siêu năng cục đánh rớt Trầm Tử Huyên vào đáy biển, loại cảm giác này so với giết bọn họ còn khó chịu hơn!

"Ta muốn xé xác các ngươi!"

Nhậm Thương Sinh nổi giận gầm lên một tiếng, trường đao lóe lên hàn quang chói mắt, đao khí cuồng bạo bùng nổ, ép cho Bản Điền Chân Bộ phải tạm thời né tránh mũi nhọn.

Tiếp theo, Nhậm Thương Sinh lao tới chỗ ba tên phó cục trưởng Siêu năng cục, đồng thời miệng hét lớn: "Mạc Vấn Thiên, ngươi đúng là tên phế vật, vậy mà không thể bảo vệ được Tiểu Huyên Huyên, ngu ngốc đần độn!"

Mạc Vấn Thiên vung gậy đánh lui một tên phó cục trưởng, phẫn nộ quát: "Nhậm Thương Sinh! ! ! Ngươi câm mồm cho ta, còn dám sủa loạn lão tử sẽ vung gậy đánh chết ngươi!"

"Nếu như ta là ngươi, dù có liều mạng bỏ mình ta cũng đã xông tới cứu Tiểu Huyên Huyên!" Nhậm Thương Sinh tay cầm trường đao, nhanh như chớp giật bắn tới chỗ Mạc Vấn Thiên, tựa như muốn tìm Mạc Vấn Thiên liều mạng.

"Đủ rồi!" Hướng Thiên Nhai tức giận đến xanh mét mặt mày.

Có lẽ là nhờ tiếng thét của Hướng Thiên Nhai, Nhậm Thương Sinh vọt tới chỗ Mạc Vấn Thiên nhưng không phải để gây sự, mà là cùng hắn hợp lực đón địch.

Nơi xa, La Thái Bạch thở phào một hơi, hắn quả thật rất sợ lần này Long Hồn thua tan tác lại là vì nội chiến.

Nhưng chỉ một cái chớp mắt tiếp theo, hắn lại bắt đầu khẩn trương, bởi vì Bản Điền Chân Bộ đã giết tới bên này!

"Thương Tỉnh, chúng ta hợp lực xử lý La Thái Bạch đi!"

Bản Điền Chân Bộ dữ tợn cười một tiếng, rút đao chém ra.

Trầm Tử Huyên không rõ sống chết, bốn phó cục trưởng Siêu năng cục có thể toàn tâm toàn ý đối phó Nhậm Thương Sinh cùng Mạc Vấn Thiên, Nhậm Thương Sinh cùng Mạc Vấn Thiên còn có bất hòa, không có gì bất ngờ xảy ra bọn hắn chẳng mấy chốc sẽ bị tiêu diệt.

Mà hắn cùng Thương Tỉnh Tường Thái lại là hai đánh một, Kiếm Thánh đại nhân và cục trưởng Leighton cũng là hai đánh một.

Lần này thắng chắc rồi!

Long Hồn, hôm nay cũng xác định sẽ bị hủy diệt!

La Thái Bạch vốn bất phân thắng bại với Thương Tỉnh Tường Thái, bây giờ đã rơi vào hạ phong!

"Long Hồn xong đời rồi!"

"Long Đầu và ba vị Long Sứ đều rơi vào hạ phong!"

Trên boong tàu 055, một đám thành viên Long Hồn lộ ra sắc mặt trắng bệch không gì sánh được, không khí ngột ngạt tới cùng cực.

Cho tới nay, Long Đầu cùng tứ đại Long Sứ ở trong suy nghĩ của thành viên Long Hồn đều là tồn tại vô địch, nhưng giờ phút này Tử Long Sứ bị đánh rơi vào đáy biển không rõ sống chết, Long Đầu cùng tam đại Long Sứ thì bị áp chế toàn diện.

Hướng Thiên Nhai giờ phút này cũng cảm thấy đắng chát không chịu nổi, hắn vốn muốn mượn lần trao đổi con tin này hốt gọn cường giả Ám Ảnh, không nghĩ tới Xuyên Đảo Nhất Hùng vậy mà mời đến đám người Siêu năng cục.

Đều vì chủ quan!

"Không thể tiếp tục như vậy, tới nước này chỉ có thể thoát khỏi nơi đây trước, còn thành viên Long Hồn bình thường... đành phải từ bỏ!"

Hướng Thiên Nhai vốn dự định chờ 055 rời khỏi vùng biển này trước, rồi mới thoát đi, nhưng hiện tại xem ra nếu tiếp tục như vậy, 055 chưa kịp rời đi, bốn người bọn họ đã bị diệt sạch.

Đã mất đi Trầm Tử Huyên, bọn họ không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu không Long Hồn tất diệt, Long Hồn không còn, Hoa Hạ cũng mất đi quyền nói chuyện, hậu quả khó mà lường được!

"Thật xin lỗi, ta cũng là bất đắc dĩ."

Hướng Thiên Nhai thầm than một tiếng, đang định truyền âm cho ba người Mạc Vấn Thiên rời khỏi nơi đây.

Có lẽ là nhìn ra Hướng Thiên Nhai đang nghĩ gì, Xuyên Đảo Nhất Hùng cười lạnh nói: "Muốn đi? Nằm mơ! Cục trưởng Leighton, thêm chút sức lực, chúng ta cùng giữ Hướng Thiên Nhai lại!"

Tiếp theo, Xuyên Đảo Nhất Hùng chém ra vài kiếm, tạo thành từng đường vòng cung quỷ dị từ bốn phương tám hướng chém tới Hướng Thiên Nhai.

"Yên tâm đi, ta đến nơi này chính là vì xử lý Hướng Thiên Nhai, chuyện này thành công, Siêu năng cục chúng ta sẽ trở thành tổ chức đệ nhất thế giới!" Leighton cười lạnh một tiếng, nắm đấm liên tục đánh ra, dồn ép cho Hướng Thiên Nhai không còn đường lui.

Hai nơi giao chiến khác, La Thái Bạch bị áp chế không thở nổi, Nhậm Thương Sinh cùng Mạc Vấn Thiên thì lúc nào cũng có thể bị thua.

Thế cục nguy cấp!

Đúng lúc này, vùng biển trước đó Trầm Tử Huyên rơi xuống xuất hiện một cái vòng xoáy, tiếp theo hai thân ảnh rơi ra ngoài.

"Nơi này là. . . Vùng biển giao chiến lúc trước?"

Lý Phong bị nước biển lạnh toát ập tới làm cho giật mình, nhịn không được nói thầm.

Tiếp theo hắn ngẩng đầu nhìn lên, thông qua nước biển, hắn thấy được đám người Hướng Thiên Nhai chiến đấu trong ánh trăng.

Nhất thời Lý Phong rơi vào trạng thái sững sờ!

Hắn cùng Trầm Tử Huyên đã ở trong sơn cốc bao lâu?

Dù một lần tu luyện là 30 phút, vài chục lần tu luyện cũng phải 7, 8 giờ, nhưng như vậy cũng chưa xong, còn có thời gian từ lúc khôi phục thần trí tới khi đánh cờ cũng phải tốn 5,6 giờ.

Tại sao sau mười mấy tiếng, đám người Hướng Thiên Nhai vẫn còn đang đánh? Không phải nói cao thủ so chiêu, một chút sơ hở cũng có thể phân ra thắng bại sao?

Trầm Tử Huyên bố trí bức tường chân khí, ngăn cách nước biển: "Đợi chút nữa ngươi lên trên boong tàu, ta đi giúp Long Đầu."

Không chờ Lý Phong làm ra phản ứng, Trầm Tử Huyên đã bay ra khỏi mặt biển.

"Oanh "

Sóng biển phóng lên tận trời, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người.

"Là Tử Long Sứ!"

"Tử Long Sứ không chết!"

Đám thành viên Long Hồn trên tàu lên tiếng kinh hô.

Đối diện, thành viên Ám Ảnh lại lộ vẻ kinh hãi: "Đáng chết, nữ nhân kia không chết!"

"Không chết thì đã sao, nếu như nàng một mực tránh ở trong

biển thì còn giữ được cái mạng, lúc này đi ra chỉ có một con đường chết!"

"Tiểu Huyên Huyên!"

"Tử Huyên!"

Nhậm Thương Sinh cùng Mạc Vấn Thiên vui mừng quá đỗi, thân thể bộc phát sức mạnh, chiêu nào cũng là đấu pháp mạng đổi mạng, nhất thời vãn hồi xu hướng suy tàn.

Hướng Thiên Nhai cùng La Thái Bạch cũng mừng rỡ không thôi, nhưng ngay sau đó bọn họ cùng mở miệng hô: "Tử Huyên, lui về!"

Thời gian đối với Lý Phong là mười mấy tiếng, nhưng đối với đám người Hướng Thiên Nhai còn chưa đủ 1 phút.

Trong thời gian ngắn như vậy, Trầm Tử Huyên khẳng định không cách nào phục hồi thương thế, nàng mang theo một thân thương thế xông lên đây, ngoại trừ chịu chết còn có thể làm gì?

Trầm Tử Huyên không thèm đáp lại: "Mạc Vấn Thiên, Nhậm Thương Sinh, các ngươi cuốn lấy hai tên phó cục trưởng kia cho ta!"

Nhậm Thương Sinh, Mạc Vấn Thiên tuy không hiểu Trầm Tử Huyên có ý tứ gì, nhưng nàng đã mở miệng, hai người tự nhiên làm theo.

Ngay sau đó, hai người liền sử dụng tất cả vốn liếng ngăn chặn hai phó cục trưởng Siêu năng cục, mà Trầm Tử Huyên thì phóng tới chỗ hai phó cục trưởng còn lại.

Một thân một mình, còn đang bị trọng thương cũng dám ngông cuồng như vậy? Nàng muốn chịu chết sao? Tốt, vậy bọn hắn liền tiễn Trầm Tử Huyên một đoạn đường!

Nghĩ tới đây, hai phó cục trưởng lập tức đánh tới.

Một cái chớp mắt tiếp theo, ba người đụng vào nhau!

Hàn quang lóe lên, một thanh nhuyễn kiếm được Trầm Tử

Huyên rút ra từ bên hông!

Đồng thời, một cỗ khí tức thuộc về Chí Tôn hậu kỳ bùng nổ!

Hai cánh tay rơi xuống, máu vung vãi khắp nơi!

Không gian lâm vào yên tĩnh!

Chương 653. Giặc cùng đường chớ đuổi

Chương 616: Giặc cùng đường chớ đuổi

"A! Cánh tay ta!"

"It's hurtsssssss."

Hai phó cục trưởng kêu lớn, lập tức lui về sau.

Lúc này mọi người mới kịp phản ứng lại, tiếng kinh hô liên tiếp vang lên!

"Trời ơi, Tử Long Sứ đại nhân chém đứt cánh tay hai người kia?!"

"Tử Long Sứ đại nhân đã là Chí Tôn hậu kỳ? Nàng ẩn giấu thực lực?"

"Tử Long Sứ đại nhân uy vũ! Long Đầu uy vũ!"

Trên boong tàu 055, một đám thành viên Long Hồn reo hò không thôi.

Đối diện, thành viên Ám Ảnh lộ vẻ mặt không dám tin:

"Tử Long Sứ là cường giả SSS+?"

"Vừa đối mặt đã chặt đứt cánh tay của hai cường giả SSS? Nàng mạnh như vậy?"

Không chỉ thành viên bình thường, đám người Hướng Thiên Nhai cũng rất chấn kinh.

"Trời ơi, Tiểu Huyên Huyên, ngươi làm sao đột nhiên mạnh như vậy?" Nhậm Thương Sinh sững sờ.

"Tử Huyên, ngươi. . . Trên người ngươi phát sinh cái gì?" Mạc Vấn Thiên không hiểu ra sao cả.

Hướng Thiên Nhai cùng La Thái Bạch cũng không khác gì.

Bọn hắn rất hiểu Trầm Tử Huyên, chí ít trước tối nay, Trầm Tử Huyên vẫn còn là Chí Tôn trung kỳ.

Kết quả sau một trận kịch chiến, Trầm Tử Huyên lại đột phá Chí Tôn hậu kỳ? Quan trọng là nàng vừa mới bị đánh ngất xỉu xong!

"Ta sẽ giải thích sau, tập trung xử lý kẻ địch trước đi."

Trầm Tử Huyên bộc phát khí thế, truy sát hai tên phó cục trưởng.

Vừa rồi nàng còn bị treo lên đánh, nhưng bước ra khỏi không gian dị thứ nguyên liền chặt đứt cánh tay hai phó cục trưởng Siêu năng cục, loại cảm giác có thù lập tức được báo này quả thực là thoải mái muốn chết.

Hai tên phó cục trưởng vừa bị thương nặng, cảnh giới lại thấp hơn Trầm Tử Huyên, tuy sớm bỏ chạy nhưng rất nhanh đã bị Trầm Tử Huyên đuổi kịp.

"Cục trưởng cứu mạng!"

"Help meeeee!"

Hai người đồng thời kêu cứu, giờ khắc này, bọn họ cảm thấy bản thân như bị tử thần khóa chặt, nếu cục trưởng Leighton không ra mặt, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của họ!

Leighton nhíu mày, không còn để ý tới Hướng Thiên Nhai, quay người phóng tới chỗ Trầm Tử Huyên, trên đường đi, Leighton vung nắm đấm ra, rất nhiều quyền ảnh bắn ra từ xa, ập tới chỗ Trầm Tử Huyên.

Những quyền ảnh này nhanh như tia chớp, tựa như tên lửa do máy bay chiến đấu phóng ra, trong chớp mắt đã xuất hiện sau lưng Trầm Tử Huyên.

Cảm ứng được nguy hiểm, Trầm Tử Huyên không dám ham chiến, thân thể bay lên cao.

"Ầm" "Bùm" "Ầm" "Ầm" . . .

Liên tiếp là những tiếng nổ kịch liệt, dù Trầm Tử Huyên là Chí Tôn hậu kỳ, lúc này cũng không dám càn rỡ, nàng tránh ra xa để không bị năng lượng lan đến gần.

Nhờ Leighton gấp rút tiếp viện, hai tên phó cục trưởng đã thoát khỏi nguy hiểm.

"Dám ngăn cản ta giết người? Khốn kiếp!"

Trầm Tử Huyên lóe lên một cái, phóng tới chỗ Leighton.

Leighton đấm ra hai quyền ảnh, Trầm Tử Huyên cười lạnh vung đao lên, hai luồng kiếm khí xông ra, phá nát hai quyền ảnh.

"Oanh" "Oanh "

Giống như bom B52 nổ tung giữa trời, ánh sáng lóe lên, chiếu sáng cả một vùng biển rộng.

Năng lượng trùng kích khuấy động mặt biển dâng lên bọt nước cuồn cuộn!

"Tử Long Sứ thật là vừa hung hãn vừa dữ tợn."

Thừa dịp không có ai chú ý, Lý Phong trở lại boong tàu, ngửa đầu nhìn không trung, nhịn không được cảm thán.

Chung quanh, các thành viên Long Hồn vô ý thức muốn gật đầu phụ họa, nhưng ngay sau đó bọn họ phản ứng lại, ánh mắt nhìn Lý Phong như nhìn thấy quỷ.

Đừng nhìn Trầm Tử Huyên cách đây rất xa, nhưng với thính lực của Chí Tôn cảnh, rất có thể lời của Lý Phong đã bị nàng nghe được.

Đám thành viên Long Hồn đoán không sai, Trầm Tử Huyên xác thực nghe thấy, nếu không phải còn bận đại chiến với cường địch,

nàng nhất định sẽ bay đến boong tàu treo ngược Lý Phong lên đánh mông!

"Oanh" "Oanh" "Oanh" . . .

Trầm Tử Huyên và Leighton lao vào nhau, tốc độ nhanh như hai luồng tia chớp, dù là với tu vi Thánh cấp hậu kỳ như Lý Phong cũng không thấy rõ hai người giao thủ thế nào.

Tiếp theo, Leighton đánh ra một quyền ép lui Trầm Tử Huyên, thân thể lóe lên, rời khỏi chiến đấu, hét lớn: "Kevin, Rossi, rút lui!"

Qua giao thủ ngắn ngủi, Leighton biết chiến lực của Trầm Tử Huyên rất ghê gớm, hai phó cục trưởng bị thương làm cho ưu thế của bọn hắn không còn bao nhiêu.

Tiếp tục đánh, Siêu năng cục sẽ phải gánh chịu thương tổn càng nghiêm trọng hơn, đây không phải điều Leighton muốn thấy.

"Cục trưởng Leighton! Đừng rời đi, chúng ta vẫn còn hi vọng! Chỉ cần ngươi lưu lại, tùy tiện cho ngươi ra điều kiện!" Xuyên Đảo Nhất Hùng đang kịch chiến với Hứa Thiên Nhai sầm mặt lại, rống lên một câu.

Không có Leighton giúp đỡ, Xuyên Đảo Nhất Hùng không còn cách nào đè ép Hướng Thiên Nhai, không chỉ như thế, hắn còn dần rơi xuống hạ phong.

Nếu như Leighton thật sự dẫn người rời đi, Trầm Tử Huyên rảnh tay liên hợp với Hướng Thiên Nhai, vậy bên hắn chắc chắn sẽ thất bại!

Cho nên Xuyên Đảo Nhất Hùng nhất định phải tìm cách làm Leighton lưu lại, không tiếc bất cứ giá nào!

Lần này mời năm người Leighton xuất thủ, Ám Ảnh phải bỏ ra cái giá rất lớn, tiền tài, hợp tác quốc tế thậm chí là một số quyền lợi của quốc gia cũng phải nhượng bộ.

Nếu không nhờ thế, dù Siêu năng cục rất thù hằn Long Hồn, cũng sẽ không dễ dàng xuất thủ.

"Xuyên Đảo, chuyện này dừng ở đây, ta rút lui!"

Leighton nào còn dám lưu lại, trước đó là 8 đánh 5, chiến lực đỉnh phong bọn họ có hai người, Long Hồn chỉ có một.

Hiện tại lại thành 6 đánh 5, chiến lực đỉnh phong hai bên ngang hàng, tiếp tục đánh xuống ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Tiếp theo, Leighton cũng mặc kệ Xuyên Đảo Nhất Hùng phản ứng thế nào, dùng một quyền ép lui Trầm Tử Huyên, sau đó quay người phóng tới chỗ Mạc Vấn Thiên, Nhậm Thương Sinh.

Có hắn gia nhập, hai tên phó cục trưởng bắt được cơ hội, xoay người bỏ chạy.

Cuối cùng, cả đám bay về nơi xa.

Xuyên Đảo Nhất Hùng thầm phẫn nộ, sau đó là bất đắc dĩ.

Người Siêu năng cục đã rời đi, vậy hắn tiếp tục đánh với Hướng Thiên Nhai cũng không có ý nghĩa gì.

"Thương Tỉnh, Bản Điền, rút lui!"

Xuyên Đảo Nhất Hùng dùng một kiếm ép lui Hướng Thiên Nhai, sau đó quay người về tàu chiến phe mình, bắt lấy Hoa Gian Hội Lý Hương cùng Đằng Điền Tường rồi bỏ chạy.

Động tác mau lẹ, trong chớp mắt đã biến mất sau chân trời.

Bản Điền Chân Bộ cùng Thương Tỉnh Tường Thái sớm đã sinh thoái ý, nghe Xuyên Đảo Nhất Hùng hạ lệnh, hai người lập tức xoay người bỏ chạy.

Đám người Nhậm Thương Sinh sao có thể cam lòng buông tha bọn hắn, bước chân động đậy, đang muốn đuổi theo.

Ai ngờ Hướng Thiên Nhai đột nhiên truyền âm: "Đừng đuổi nữa, cẩn thận sinh biến."

Giặc cùng đường chớ đuổi.

Phen này đối chiến, năm người bọn họ đều đã thụ thương, thật sự ép Leighton, Xuyên Đảo Nhất Hùng vào đường cùng, thì hươu chết vào tay ai còn chưa biết được.

Đám người Nhậm Thương Sinh tuy rằng không cam tâm, nhưng Hướng Thiên Nhai đã ra lệnh, bọn họ không dám phản kháng, chỉ đành từ bỏ truy kích.

Thế nhưng lại có một giọng nữ tràn ngập vẻ không cam lòng vang lên: "Long Đầu, ngươi không phải là sợ ta đoạt mất danh tiếng của ngươi chứ?"

Lời này vừa nói ra, không gian yên tĩnh!

Chương 654. Hỏi ý

Chương 617: Hỏi ý

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, càng hiểu rõ sự hung hãn của Trầm Tử Huyên.

Hung hãn! Cực kỳ hung hãn!

Trước mặt thành viên của Long Hồn dám chỉ trích Long Đầu, việc này người bình thường không thể làm được.

Nhưng mà Trầm Tử Huyên không chỉ dám làm, còn làm một cách khẳng khái hùng hồn, khiến cho người ta thán phục!

Không biết Hướng Thiên Nhai sẽ xử lý thế nào, hắn sẽ giáo huấn Trầm Tử Huyên một trận trước mặt mọi người, để thể hiện quyền uy tuyệt đối của mình trong nội bộ Long Hồn, hay sẽ cười một tiếng cho qua?

Lý Phong cảm thấy khả năng Hướng Thiên Nhai giả điếc sẽ rất cao, Trầm Tử Huyên là nữ nhân, được Nhậm Thương Sinh và Mạc Vấn Thiên điên cuồng theo đuổi, nếu răn dạy Trầm Tử Huyên trước mặt mọi người, vậy cũng tương đương với đồng thời không nể mặt ba Long Sứ, hậu quả rất nghiêm trọng.

Quả nhiên, khóe miệng Hướng Thiên Nhai giật giật mấy cái, sau đó xoay người bay về boong tàu.

Tuy Đằng Điền Tường và Hoa Gian Hội Lý Hương được Xuyên Đảo Nhất Hùng cứu đi, nhưng thành viên Ám Ảnh vẫn còn, nếu mang bọn hắn về Trung Quốc thì hành động hôm nay cũng không thể coi là thất bại.

"Móa, dám bỏ lơ ta, đáng giận!"

Trầm Tử Huyên bất mãn lầm bầm một câu, sau đó bay về boong tàu dưới sự cảm thán của các thành viên Long Hồn.

La Thái Bạch im lặng lắc đầu, nha đầu này ngày càng tự tung tự tác, ngay cả Long Đầu mà cũng dám mắng.

Sau đó hắn nhìn Nhậm Thương Sinh và Mạc Vấn Thiên ở nơi xa, thầm nghĩ: "Tử Huyên vốn dĩ đã chướng mắt hai người bọn họ, bây giờ cảnh giới lại tăng lên, cơ hội của bọn họ ngày càng ít, aizz, ái tình là khổ ải."

Giữa không trung, Nhậm Thương Sinh và Mạc Vấn Thiên nhìn nhau.

Bọn họ biết khoảng cách của mình và Trầm Tử Huyên càng ngày càng xa, trong lòng cảm thấy đắng chát, bỗng nhiên thông cảm cho nhau.

Có điều bọn họ nghĩ mãi không hiểu tại sao Trầm Tử Huyên lại đột nhiên tăng lên cảnh giới!

Thực lực cao nhất của thành viên Ám Ảnh trên tàu là Tông Sư cảnh, lúc Hướng Thiên Nhai bước lên như là hổ nhập bầy dê, những người kia còn chưa phản ứng đã bị Hướng Thiên Nhai đánh ngất toàn bộ.

Sau khi Hướng Thiên Nhai đi ra từ trong khoang thuyền, tất cả thành viên Ám Ảnh đều đã ngất xỉu.

"Tịch thu chiến hạm, bắt giữ tù nhân."

Hướng Thiên Nhai hạ lệnh.

Tàu chiến của Nhật Bản được trang bị vũ khí rất tiên tiến.

Mang về nghiên cứu sẽ có lợi cho khoa học kỹ thuật Trung Quốc, đồng thời giúp Trung Quốc hiểu rõ hơn thực lực quân sự của Nhật Bản.

Sau khi Hướng Thiên Nhai ra lệnh, liền có một số thành viên Long Hồn đi qua cầu phao, bước tới chiến hạm của Ám Ảnh.

Đa số thành viên của Long Hồn đều được huấn luyện về hệ thống quân sự, thuyền máy, máy bay chiến đấu, chiến hạm, tàu ngầm.

Không cần cảm thấy khoa trương, võ giả không chỉ mạnh về mặt vũ lực, còn mạnh về trí nhớ, họ học nhanh hơn người bình thường rất nhiều.

Vừa lên thuyền không bao lâu họ đã khống chế được tàu của Ám Ảnh.

Tiếp theo, Hướng Thiên Nhai bay về boong tàu 055 đáp xuống trước mặt Trầm Tử Huyên: "Tử Huyên, lên đài chỉ huy, ta có chuyện muốn hỏi ngươi."

La Thái Bạch, Nhậm Thương Sinh, Mạc Vấn Thiên đứng phía sau Hướng Thiên Nhai, ba người nhìn Trầm Tử Huyên bằng ánh mắt phức tạp.

Cho đến lúc này những thành viên của Long Hồn mới phát hiện, quần áo của đám người Hướng Thiên Nhai có khá nhiều vết rách, còn có một ít vết thương.

Những vết thương này có nông có sâu, nhìn thấy mà giật mình!

Có điều chúng đã được cầm máu, và đang lành lại bằng tốc độ dùng mắt thường có thể thấy được, đây chính là sức khôi phục của cường giả Chí Tôn!

"Có chuyện gì cứ nói ở đây là được." Trầm Tử Huyên trợn mắt đáp lời.

Hướng Thiên Nhai nhíu mày: "Ở đây không tiện."

"Có gì không tiện?" Trầm Tử Huyên trợn mắt, thấy Hướng Thiên Nhai sắp nổi giận, Trầm Tử Huyên mới lên tiếng: "Ít ra ngươi cũng phải nói cho ta biết là ngươi muốn hỏi ta cái gì trước chứ?"

Hướng Thiên Nhai liếc mắt nhìn nàng: "Hỏi lí do tại sao cảnh giới của ngươi đột nhiên tăng lên."

Hắn không cho rằng Trầm Tử Huyên ẩn giấu thực lực, làm gì có ai ẩn giấu thực lực đến mức bị người ta đánh ngất đi?

Trong một phút ngắn ngủi đó chắc chắn đã có chuyện kì dị phát sinh trên người Trầm Tử Huyên.

Sắc mặt Trầm Tử Huyên biến ảo mấy lần, sau đó gật đầu nói: "Có thể, nhưng mà phải mang theo Lý Phong."

Sắc mặt Hướng Thiên Nhai hơi biến đổi.

Nhậm Thương Sinh không nhịn được hỏi: "Tại sao?"

"Tử Huyên, đừng nói Lý Phong là người trong lòng của ngươi, những lời này ngươi lừa con nít thì được, chứ không lừa được chúng ta."

Mạc Vấn Thiên thở dài nói.

Trước đó hắn đã suýt tin, bây giờ suy nghĩ lại, Mạc Vấn Thiên đã đoán được Trầm Tử Huyên cố ý lừa bọn họ, nên mới nói Lý Phong là người trong lòng của nàng.

Giữa hai người chưa từng tiếp xúc, mà Trầm Tử Huyên trước giờ không thèm để ý đến người đàn ông có thực lực yếu hơn nàng, làm sao Lý Phong có thể lọt vào mắt xanh của nàng được?

"Ta không lừa ngươi, hắn chính là người trong lòng của ta." Trầm Tử Huyên bĩu môi, sau đó nói: "Bất quá ta muốn hắn đi cùng không phải vì lí do này, mà là vì thực lực ta đột nhiên tăng lên có quan hệ với hắn."

"Xoạt "

Tất cả mọi người lập tức dùng ánh mắt quái dị nhìn về phía Lý Phong,.

Thực lực Trầm Tử Huyên đột nhiên tăng lên là nhờ có Lý Phong? Chuyện này sao có thể?

Hơn nữa ban nãy Lý Phong đứng ở boong tàu, làm sao có thời giờ đi giúp Trầm Tử Huyên?

"Ta nhớ rồi, ban nãy hình như Lý Phong có rời khỏi nơi này!"

Đúng lúc này, một thành viên của Long Hồn lên tiếng.

Lúc Lý Phong rời đi không làm bất kỳ ai chú ý, nhưng sau đó có

đã có người phát hiện.

Lông mày Hướng Thiên Nhai nhướng lên: "Được, ngươi cũng vào đây!"

Nói xong, Hướng Thiên Nhai quay người đi về hướng đài chỉ huy.

Nhậm Thương Sinh, Mạc Vấn Thiên hung hăn trợn mắt lườm Lý Phong, sau đó quay người bước theo Hướng Thiên Nhai.

La Thái Bạch nhìn Lý Phong một cái thật sâu, sau đó lại nhìn Trầm Tử Huyên, rồi cũng rời đi.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, cảm thấy bất đắc dĩ.

Mẹ nó, tiểu gia bị Trầm Tử Huyên chơi một vố rồi!

"Lát nữa cứ ăn ngay nói thật là được."

Trầm Tử Huyên liếc Lý Phong.

Lý Phong gật đầu, đi theo sau lưng Trầm Tử Huyên.

Bọn họ vừa đi, một đám thành viên Long Hồn liền giống như ong vỡ tổ.

"Đánh cược đánh cược, cược Lý Phong có bị hai vị Long Sứ giáo huấn hay không."

"Ta đặt 100 ngàn, cược Lý Phong bị hành hung."

"Ta đặt 50 ngàn, Tử Long Sứ sẽ ra mặt bảo hộ Lý Phong."

"Các ngươi đoán xem Lý Phong và Tử Long Sứ đã làm gì chưa?"

"Chắc chắn là chưa, ngay cả Hắc Long Sứ và Thanh Long Sứ còn chưa đụng vào được, Lý Phong tuổi gì?"

"Cái này cũng khó mà nói, ái tình nha, không thể xét theo lẽ thường."

"Ta cảm thấy thực lực Tử Long Sứ tăng lên không có liên quan gì

với Lý Phong, chắc chắn là nàng đang ẩn giấu thực lực."

. . .

Mặc kệ mọi người suy đoán như thế nào, dù sao cái tên Lý Phong cũng khắc sâu vào tâm trí của những thành viên Long Hồn này.

Chương 655. Dừng ở đây

Chương 618: Dừng ở đây

Bên trong chiến hạm 055.

Sau khi Hướng Thiên Nhai giải tán các thành viên khác, hắn dựng lên một bức tường chân khí: "Hiện tại chỉ còn sáu người chúng ta, ngươi nói đi."

Trầm Tử Huyên bĩu môi: "Thực ra cũng không có gì để giấu diếm, sau khi ta bị đánh ngất xỉu, tên chết tiệt này nhảy xuống biển cứu ta, không biết làm sao, hai chúng ta lại tiến vào một cái không gian dị thứ nguyên.

"Không gian dị thứ nguyên? !" Giọng của Hướng Thiên Nhai nói như hét, có thể thấy được hắn rất kinh ngạc.

Còn ba người Mạc Vấn Thiên, bọn họ kinh ngạc đến mức miệng mở lớn đủ để nhét trứng gà vào!

Một câu "Không gian dị thứ nguyên", đã làm bọn hắn quên mất việc Lý Phong nhảy xuống biển cứu Trầm Tử Huyên.

"Ừm, đúng là không gian dị thứ nguyên, chúng ta tìm được hai quả trái cây màu xanh biếc trong đó, sau khi ăn liền tăng cảnh giới lên."

Trầm Tử Huyên nói một cách ngắn gọn.

"Chỉ có hai trái?"

Hướng Thiên Nhai không hoài nghi độ chân thực của câu chuyện, mà chỉ quan tâm tới số lượng trái cây.

Trong lòng Lý Phong hơi động, rõ ràng là ba trái, tại sao Trầm Tử Huyên lại giấu một trái?

"Ngươi không tin ta? Vậy ngươi có thể tới lục soát người, ta

không sợ."

Trầm Tử Huyên ưỡn ngực, vẻ mặt bất mãn.

Nhậm Thương Sinh, Mạc Vấn Thiên nhìn chằm chằm Hướng Thiên Nhai.

Hai người hạ quyết tâm, nếu như lát nữa Hướng Thiên Nhai thực sự lục soát người, thì bọn họ sẽ cùng chỉ trích Hướng Thiên Nhai.

Mẹ nó, bọn họ theo đuổi lâu như vậy, ngay cả tay của Trầm Tử Huyên còn chưa được chạm, sao có thể để lão già Hướng Thiên Nhai này hưởng phúc?

Khóe miệng Hướng Thiên Nhai giật một cái, nhìn Nhậm Thương Sinh, Mạc Vấn Thiên, khó chịu nói: "Các ngươi dùng ánh mắt này nhìn ta làm gì, có tin ta đập hai ngươi một trận không?"

Nhậm Thương Sinh và Mạc Vấn Thiên gượng cười, không lên tiếng.

La Thái Bạch thì mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, ra vẻ mọi chuyện không liên quan đến mình, nhưng thật ra trong lòng đã suy nghĩ miên man.

Hai tên chết tiệt này vì nữ nhân không cần huynh đệ, lão tử đã chướng mắt từ sớm, còn có Hướng Thiên Nhai, lúc nào cũng ra vẻ ông trời là lão đại ta lão nhị, cũng làm cho hắn rất khó chịu.

Đánh đi đánh đi, ta ở một bên xem náo nhiệt.

Lý Phong đứng đối diện thì lộ sắc mặt sững sờ.

Đây là Long Đầu và tứ đại Long Sứ? Sao hắn càng cảm thấy giống như một đám lưu manh đầu đường xó chợ hơn vậy?

“Khục khục.” Hướng Thiên Nhai ho một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Tử Huyên, ta là Long Đầu, tốt xấu gì ngươi cũng nên cho ta chút mặt mũi a."

Trầm Tử Huyên là nữ nhân duy nhất trong nhóm, nên nàng vô

cùng được sủng ái, nếu là người khác nói vậy thì Hướng Thiên Nhai đã sớm hắn dạy hắn biết tại sao biển xanh lại mặn như vậy.

Trầm Tử Huyên hừ nhẹ một tiếng, không nói gì thêm.

"Vậy là hai quả trái cây kia các ngươi chia nhau mỗi người một nửa rồi?"

Hướng Thiên Nhai nhìn Lý Phong, lộ sắc mặt phức tạp hỏi.

"Đúng vậy Long đầu, ta ăn một trái, cảnh giới tăng lên tới Thánh cấp hậu kỳ."

Nói xong Lý Phong chủ động hiển lộ khí tức ra.

May là cảnh giới Trầm Tử Huyên cao hơn hắn, còn cùng hắn cùng luyện 《 Song Tu Thần Công 》 mấy chục lần, nếu không thì hắn đã hết đường chối cãi.

Lông mày đám người Hướng Thiên Nhai nhướng lên, trong lòng hơi rục rịch.

Bọn họ là rồng phượng trong cõi người, có được thành tựu vượt xa những người đồng lứa, nhưng bọn họ cũng không thể sánh bằng Lý Phong, mới 23 tuổi đã là cường giả Thánh cấp hậu kỳ.

Đúng là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, đời sau mạnh hơn đời trước.

"Tiểu tử này là người có đại cơ duyên. . . May mắn hắn là người của Long Hồn chúng ta, nếu không thì tương lai tất thành một tai họa cực lớn."

Hướng Thiên Nhai âm thầm cảm thán, sau đó động viên một câu: "Ngươi làm rất tốt, sau khi trở về tổ chức sẽ khen thưởng cho ngươi."

Nếu Lý Phong không cứu được Trầm Tử Huyên, thì Trầm Tử Huyên sẽ không thể tiến vào không gian dị thứ nguyên, cảnh giới của nàng cũng sẽ không thể tăng lên, như vậy trận chiến hôm nay Long Hồn sẽ phải trả giá nặng nề, có khả năng bị diệt.

Còn nữa, Lý Phong trẻ tuổi như vậy, có khả năng rất lớn sẽ trở thành cường giả Chí Tôn cảnh, nhân tài thế này hắn nhất định phải giữ chặt.

Sau khi động viên Lý Phong một phen, Hướng Thiên Nhai định cho hắn rời đi.

Đúng lúc này, Nhậm Thương Sinh đột nhiên hỏi: Tại sao ngươi lại đi cứu Tiểu Huyên Huyên?"

Nghe xong câu này, bầu không khí bên trong đài chỉ huy bỗng trở nên lạnh lẽo.

"Thương Sinh, đừng có hồ đồ." Hướng Thiên Nhai biết vì sao Nhậm Thương Sinh hỏi câu này, hắn vẫn còn hoài nghi quan hệ giữa Lý Phong và Trầm Tử Huyên.

"Ta không hồ đồ, ta rất hiếu kỳ tại sao hắn nguyện ý mạo hiểm tính mạng đi cứu Tiểu Huyên Huyên." Nhậm Thương Sinh nhìn về Lý Phong, dùng âm thanh lạnh lùng hỏi: "Ngươi không sợ chết sao?"

Sắc mặt Vấn Thiên có chút khó coi: "Nhậm Thương Sinh, Lý Phong là người của ta, cho dù hắn có vấn đề thì cũng không tới phiên ngươi phán xét."

Mạc Vấn Thiên không nổi giận giống Nhậm Thương Sinh mà nhìn về phía Lý Phong: "Tiểu tử, nói cho ta biết, tại sao ngươi cứu Tử Huyên, ngươi không sợ chết sao?"

Nhậm Thương Sinh: ". . ."

Bọn người Hướng Thiên Nhai: ". . ."

Lý Phong: "? ? ?"

Con mẹ nó. . . Tiểu gia còn tưởng rằng ngươi muốn bao che cho tiểu gia, ai ngờ chớp mắt một cái đã đâm tiểu gia một đao! Lại còn là người của ngươi? Có lão đại nào đối xử với tiểu đệ như ngươi không?

"Ta là người được ơn một ngụm nước phải trả một dòng suối,

Tử Long Sứ từng cứu ta một mạng, cho nên ta phải cứu nàng, bất kể là gặp nguy hiểm tính mạng."

"Còn nữa, mọi người đều là thành viên Long Hồn, ta làm sao có thể thấy chết không cứu?"

Lý Phong nói năng đầy nghĩa khí.

Hướng Thiên Nhai gật đầu, rất hài lòng với câu trả lời của Lý Phong.

Trong lòng Nhậm Thương Sinh và Mạc Vấn Thiên cũng bình tĩnh lại, ít nhất Lý Phong cũng không cứu Trầm Tử Huyên vì quan hệ nam nữ.

"Vậy ngươi và Tử Huyên không có tình cảm, đúng không?"

Mạc Vấn Thiên ngoài cười trong không cười hỏi.

Nhậm Thương Sinh ngừng thở, đợi Lý Phong trả lời.

Ngay cả Hướng Thiên Nhai và La Thái Bạch cũng rất tò mò, chờ đợi Lý Phong trả lời.

Lý Phong rơi vào tình huống khó xử, tình cảm thì chưa tới mức, nhưng mà cái gì cần làm đều đã làm xong, Trầm Tử Huyên đã trở thành nữ nhân của hắn!

"Được rồi, các ngươi đừng hỏi nữa, hắn chỉ là tấm khiên ta sử dụng để lừa gạt các ngươi thôi, việc này dừng ở đây."

Nói xong, Trầm Tử Huyên lôi Lý Phong ra khỏi đài chỉ huy.

Chương 656. Phục sinh Lý Viện

Chương 619: Phục sinh Lý Viện

"Vấn Thiên, Thương Sinh, ta trịnh trọng cảnh cáo các ngươi, đừng sinh ra địch ý với Lý Phong."

Hướng Thiên Nhai dựng lên bức tường chân khí, nói.

Lông mày Nhậm Thương Sinh nhướng lên: "Lão Hướng, ngươi muốn trở mặt với chúng ta vì Lý Phong?"

"Lão Hướng, ngươi đang buồn lo vô cớ, chỉ là một Thánh cấp hậu kỳ mà thôi, không đáng được ta nhằm vào." Mạc Vấn Thiên nói một cách khinh thường.

"Đủ rồi." Hướng Thiên Nhai xoa xoa trán, đau đầu nói: "Lý Phong rất có hi vọng bước vào Chí Tôn cảnh, nếu như vậy, Long Hồn sẽ có sáu cường giả Chí Tôn, hẳn là các ngươi biết điều này có ý nghĩa gì."

Ba người Nhậm Thương Sinh biến sắc.

Trong các quốc gia, chỉ Long Hồn của Trung Quốc và Siêu năng cục của Mỹ là có 5 cường giả cấp Chí Tôn.

Nếu Long Hồn có thêm một cường giả Chí Tôn cảnh, vậy sẽ có thể trở thành "Tổ chức mạnh nhất thế giới".

Đây không chỉ là hư danh, mà là sự uy hiếp!

Nếu như hôm nay Long Hồn có sáu cường giả Chí Tôn cảnh, thì có khả năng rất lớn giữ được đám người Leighton, Xuyên Đảo Nhất Hùng lại.

Có điều Chí Tôn cảnh không dễ đột phá, bao nhiêu người kẹt ở Thánh cấp hậu kỳ mấy chục năm mà không thể tiến thêm.

Việc này không chỉ cần thiên phú mà còn cần cơ duyên!

Giống như bọn họ, nếu không phải tìm được cơ duyên ở đại lục thứ bảy, thì có thể trở thành cường giả Chí Tôn hay không vẫn còn là ẩn số.

Lý Phong trẻ tuổi, thiên phú võ đạo không cần nói nhiều, bản thân lại có đại cơ duyên, khả năng trở thành cường giả Chí Tôn cảnh rất lớn.

Nếu đã vậy, Hướng Thiên Nhai đương nhiên sẽ không để Nhậm Thương Sinh, Mạc Vấn Thiên trở mặt với Lý Phong.

"Lý Phong là thủ hạ của ta, ta đương nhiên sẽ không có địch ý với hắn, nhưng mà Lão Nhậm từng bị Lý Phong đánh mặt, ta sợ hắn sẽ ngáng chân Lý Phong."

"Tuy ta không thể phân ra thắng bại với Lão Nhậm ở phương diện vũ lực, nhưng trên phương diện nhìn người thì ta mạnh hơn Lão Nhậm nhiều."

Mạc Vấn Thiên cười ha hả nói.

Nếu Lý Phong và Trầm Tử Huyên không có gì, vậy hắn sẽ không căm thù Lý Phong, ngược lại còn tận tâm tận lực bồi dưỡng Lý Phong.

"Mạc Vấn Thiên, ngươi muốn đánh nhau phải không? !" Nhậm Thương Sinh vốn đã hết nóng giận, nhưng bị Mạc Vấn Thiên đâm chọc mấy câu, hỏa khí lại tăng vọt.

"Đánh thì đánh, ai sợ ai." Mạc Vấn Thiên cười lạnh một tiếng, phóng xuất khí tức.

Hướng Thiên Nhai và La Thái Bạch nhìn nhau, sau đó không nói một tiếng rời khỏi nơi đây.

Hai người vừa đi, thái độ của Nhậm Thương Sinh và Mạc Vấn Thiên từ giương cung bạt kiếm chuyển qua sửng sốt.

Trên người bọn họ đều có tổn thương, nếu đánh thật thì thương thế sẽ càng nặng, nên ngay từ đầu cũng chỉ định mạnh miệng một chút, đợi Hướng Thiên Nhai can ngăn.

Ai ngờ. . . Hướng Thiên Nhai và La Thái Bạch không thèm nói một tiếng phủi đít rời đi!

Xấu hổ, xấu hổ a!

Một bên khác, Lý Phong và Trầm Tử Huyên đi về chỗ đuôi thuyền.

"Cùng một loại thiên tài địa bảo, ăn một lần mới có tác dụng, lần thứ hai sẽ mất đi hiệu quả."

Trầm Tử Huyên dựng lên bức tường chân khí, nói.

Lông mày Lý Phong nhướng lên: "Tử Long Sứ đang nhắc nhở ta đừng ăn nhiều quá?"

"Ngươi len lén lấy trái cuối cùng, không ăn thì để làm gì?" Trầm Tử Huyên lộ vẻ đùa cợt.

"Ta vốn không định ăn." Lý Phong sờ sờ chóp mũi.

Đừng nói ăn lần hai vô hiệu, cho dù có hiệu quả hắn cũng không ăn, bởi vì kí chủ hệ thống không thể thăng cấp theo con đường này. Chẳng lẽ lại ăn cho ngon miệng? Vậy thì quá xa xỉ.

Điểm tích lũy đã đủ, hắn chuẩn bị phục sinh mẹ hắn là Lý Viện, sau đó lại đưa Bích Ngọc quả cho mẹ ăn.

"Ồ?" Trầm Tử Huyên liếc nhìn Lý Phong một chút, lắc đầu cười: "Tóm lại ta đã nhắc nhở ngươi, còn làm thế nào thì tùy ngươi."

"Còn nữa. . . Chuyện này đừng nói cho người khác, thất phu vô tội mang ngọc có tội, đạo lý này chắc ngươi cũng hiểu."

Lý Phong gật đầu, đương nhiên hắn hiểu, có điều hắn không biết vì sao Trầm Tử Huyên muốn giấu diếm giúp hắn.

"Một trái làm sao chia cho bốn người? Ta không muốn bọn họ hiềm khích lẫn nhau chỉ bởi vì một quả trái cây."

Trầm Tử Huyên nhìn ra sự nghi hoặc của Lý Phong nên lạnh nhạt nói.

Sắc mặt Lý Phong hơi biến.

"Còn nữa, nếu như Nhậm Thương Sinh, Mạc Vấn Thiên làm khó ngươi, cứ nói cho ta biết, ta giúp ngươi thu thập bọn họ."

"Ngươi đừng nghĩ nhiều, ta làm vậy chỉ vì cảm tạ ngươi cứu ta mà thôi."

Nói xong Trầm Tử Huyên đưa số điện thoại cho Lý Phong, sau đó triệt tiêu bức tường chân khí, rời khỏi đây.

"Không muốn ta suy nghĩ nhiều. . ."

Nhìn theo bóng lưng Trầm Tử Huyên, Lý Phong âm thầm nói.

Trải qua mấy giờ đi thuyền, tàu 055 đã cập cảng quân sự Trung Quốc, sau lần hành động đặc biệt này, tất cả thành viên giải tán tại chỗ, ai về nhà nấy.

"Hoa Gian bị Đông Doanh Kiếm Thánh mang đi, chắc chắn sẽ không nguy hiểm tới tính mạng, không biết nàng có thể tìm cơ hội quay về Trung Quốc hay không."

Ngóng nhìn phương xa, Lý Phong cảm thán một câu, sau đó quay người đón xe tới sân bay.

8 giờ tối, Lý Phong một thân một mình đi vào một vùng mộ địa xây ở ngoại thành Hoa Thành, tro cốt của Lý Viện được chôn ở chỗ này.

Trên đường, Lý Phong đã hỏi hệ thống, muốn phục sinh người chết cần chất môi giới, ví dụ như tro cốt.

Còn nguyên lý phục sinh của Phục Hoạt Đan là gì, thì hệ thống lại không giải thích, bởi vì cấp bậc của Lý Phong chưa đủ.

Bất quá trong lòng Lý Phong cũng có chút suy đoán, có lẽ linh hồn của con người thật sự tồn tại, sau khi chết, linh hồn sẽ đến một nơi nào đó.

Mà tác dụng của Phục Hoạt Đan là gây dựng lại thân thể, đồng thời kêu gọi linh hồn của người kia quay về thế giới hiện thực,

"nhét" vào trong thân thể.

Nhưng mà hắn đoán đúng hay không, thì chỉ có thể chờ đến lúc cấp bậc hắn đủ cao trước.

Đi đến trước mộ Lý Viện, Lý Phong xem xét bốn phía một phen, xác định không có ai, liền dùng Độn Địa Thuật, đi xuống dưới đất tìm hũ tro cốt của Lý Viện, lấy ra.

Tiếp theo, Lý Phong nhìn bia mộ lần cuối, quay người biến mất ở trong màn đêm.

Sau một giờ, Hoa Thành, vùng ngoại ô phía tây, bên trong biệt thự từng thuộc về Lưu Xuyên.

Lý Phong trịnh trọng mở ra hũ tro cốt, sau đó dùng 10 triệu điểm tích lũy mua một viên Phục Hoạt Đan.

"Mua sắm Phục Hoạt Đan hoàn tất, có lập tức sử dụng hay không?"

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

"Sử dụng!"

Bởi vì khẩn trương, nên âm thanh của Lý Phong có chút rung rung.

Nói xong, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên lần nữa: "Mời kí chủ chọn chất môi giới phục sinh."

Lý Phong đã chuẩn bị sẵn sàng, chọn tro cốt làm chất môi giới, ngay sau đó, một luồng ánh sáng trắng xuất hiện, trên Phục Hoạt Đan có huyết nhục nhanh chóng sinh sôi, đồng thời từ từ ngưng tụ thành hình người.

Giờ khắc này, Lý Phong khẩn trương đến mức trái tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Sau khi bạch quang tiêu tán, một nữ nhân mặc áo dài mỹ lệ xuất hiện trước mặt Lý Phong!

Chính là người đã chết hơn ba năm trước vì tai nạn xe cộ -- Lý Viện!

Chương 657. Lý Viện thỉnh cầu

Chương 620: Lý Viện thỉnh cầu

Nữ nhân này nhìn qua chừng hơn ba mươi tuổi, nhắm mắt nằm trên mặt đất, dường như còn chưa triệt để khôi phục ý thức.

Dù như thế, nàng vẫn làm người ta cảm nhận được khí chất đoan trang ung dung của mình.

Lý Phong thấy được nàng, hốc mắt lập tức bốc lên sương mù!

Qua hơn ba năm, hắn gặp vô số cơn ác mộng, mỗi lần bừng tỉnh là phát hiện gối đã thấm đẫm nước mắt.

Nói Lý Viện là người quan trọng nhất với Lý Phong cũng không đủ.

Ngày Lý Viện qua đời, Lý Phong đau đến mức không muốn sống, gần như phát điên!

Hiện tại thì tốt rồi, hắn phục sinh thành công Lý Viện, hắn rốt cục có thể gặp lại mẹ!

Cuồng hỉ, hưng phấn, tâm thần bất định, tựa như ảo mộng, giờ khắc này, nội tâm Lý Phong phức tạp tới cực điểm.

Ngay tại thời điểm này, Lý Viện chậm rãi mở hai mắt ra.

"Ta. . . Đây là nơi nào?"

Lý Viện chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, trí nhớ có chút lộn xộn.

Thân thể Lý Phong chấn động, vội vàng đỡ lấy nàng: "Mẹ. . ."

Gọi một tiếng "mẹ" này, nước mắt của Lý Phong không kìm được chảy xuống.

Lý Viện nhìn thấy Lý Phong khóc lóc, bèn vội vàng ngồi dậy lau nước mắt cho hắn: "Đứa nhỏ này, lớn đầu rồi còn khóc lóc cái gì.".

Giờ phút này Lý Phong không còn chút sát phạt quyết đoán như đối mặt kẻ địch, mà chỉ như đứa nhỏ thiếu vắng tình thương.

Hơn nữa, trước mặt cha mẹ, người nào không phải đứa nhỏ?

"Ngươi làm sao vậy, dù muốn khóc cũng phải có một lý do a? Nam tử hán đại trượng phu phải mạnh mẽ lên chứ!"

Tuy ngữ khí trách cứ, nhưng mặt mũi Lý Viện lại tràn đầy đau lòng.

"Ta khóc vì quá vui vẻ." Lý Phong rốt cục ngừng khóc, lau sạch nước mắt nói.

"Vui vẻ?" Lý Viện càng thêm mờ mịt, nàng có chút không hiểu rõ tình huống.

"Đúng rồi, hình như trước kia ta gặp phải tai nạn xe cộ cơ mà? !"

Trong đầu Lý Viện lóe lên tia sáng, làm nàng nhớ lại một chút kí ức vụn vỡ.

Tiếp theo, một cái suy đoán hiện lên trong đầu nàng, rằng trận tai nạn xe cộ này làm nàng trở thành người thực vật, qua không biết bao lâu, nàng rốt cục tỉnh lại, cho nên con trai mới vui đến phát khóc?

Hơn nữa, bộ dáng con trai xác thực thành thục hơn không ít, vậy nàng đã hôn mê bao lâu, mấy năm hay là gần chục năm?

Không đúng, nơi này không phải bệnh viện, cũng không phải nhà ở Hoa Thành, mà là một nơi lạ lẫm.

Còn nữa, sao nàng lại nằm trên thảm? Cái này không phù hợp! Nếu để người thực vật nằm ở trên thảm, thì Lý Phong quá bất hiếu!

Một điểm nữa làm cho nàng cảm thấy không hiểu chính là, bộ quần áo này chính là bộ nàng mặc lúc xảy ra tai nạn xe cộ, lại

không có chút tổn hại, cũng không có vết máu.

Giờ khắc này Lý Viện cảm thấy bộ não của mình không đủ dùng.

"Mẹ, ngươi. . . Ta không biết nên giải thích thế nào."

Lý Phong vốn định nói ra sự thật, nhưng lời đến khóe miệng hắn lại nuốt vào bugnj.

Hắn không phải muốn giấu diếm, mà là sợ mẹ không thể tiếp nhận nổi.

Phục sinh người chết, cái này quả thực là lời nói vô căn cứ, nếu không phải hắn có hệ thống, hắn cũng tuyệt đối không tin tưởng.

"Đứa nhỏ này, nói thì nói hết đi, ta rốt cục là bị làm sao?" Lý Viện nửa lo lắng nửa bất mãn hỏi.

"Ách. . ." Lý Phong vịn Lý Viện từ dưới đất lên, sau đó lên tiếng: "Chuyện này nói ra rất dài dòng."

"Vậy ngươi nói ngắn gọn thôi." Lý Viện trợn mắt lườm Lý Phong một cái.

Lý Phong cười khổ: "Hơn nữa rất khó để người ta tiếp nhận."

"Mưa to gió lớn gì mà ta chưa trải qua, có gì đâu mà không thể tiếp nhận." Lý Viện cẩn thận cảm thụ, phát hiện thân thể bình thường, không có cảm giác khó chịu gì, ngay sau đó nói.

"Tốt, vậy ta liền nói." Lý Phong hít sâu một hơi, bởi vì lời kế tiếp quá kinh hãi thế tục, để tránh tai vách mạch rừng, Lý Phong tạo nên một bức tường chân khí, sau đó mới lên tiếng: "Thực ra ngươi đã qua đời trong vụ tai nạn xe 3 năm trước."

Lý Viện: "? ? ?"

"Mẹ, ngươi đừng dùng vẻ mặt này nhìn ta, ta rất nghiêm túc."

"Con trai của ngươi gặp được kỳ ngộ, chiếm được một món bảo vật, bởi vì món bảo vật này, ta trở thành cường giả võ đạo, phú hào gia sản 100 tỷ, còn tìm ra được biện pháp phục sinh ngươi."

Lý Phong không nói thẳng mình có hệ thống, mà chỉ là dùng bảo vật, như vậy sẽ dễ dàng tiếp nhận hơn.

Sau khi Lý Phong tự thuật xong, Lý Viện mới biết được trong hơn ba năm qua phát sinh cái gì.

Nếu không phải Lý Phong là con ruột của nàng, Lý Viện nhất định sẽ không tin tưởng.

Cái này quá khó tin, quá khó tiếp nhận, triệt để phá vỡ thế giới quan của nàng.

Đợi đến khi Lý Viện tra xét tin tức của mình ở trên internet, nàng mới hoàn toàn tin tưởng Lý Phong.

Không biết qua bao lâu, Lý Viện tỉnh táo lại từ sự khiếp sợ, lộ sắc mặt phức tạp nói: "Nói cách khác, ta hiện tại không thể lộ ra ngoài ánh sáng?"

Nàng đã chết đi, nếu như xuất hiện ở bên ngoài khẳng định sẽ làm người khác khủng hoảng.

"Sẽ không, ta có biện pháp giải quyết vấn đề này."

Lý Phong đã tính trước hết thảy.

Tước khi phục sinh Lý Viện, Lý Phong đã tính xong đường giải quyết vấn đề này, hắn sẽ thiết kế một cái thế thân cho Lý Viện.

Ngày đó người chết bởi tai nạn xe cộ thực ra chỉ là thế thân của Lý Viện, mà Lý Viện những năm này một mực mai danh ẩn tích ở nước ngoài, cứ như vậy mọi chuyện không còn là vấn đề.

Còn thế thân là ai. . . Rất dễ dàng, để hệ thống lo lắng là được, cảnh sát chắc chắn không thể điều tra ra.

"Tiểu Phong, ngươi lớn rồi, có thể bảo hộ được mẹ."

Lý Viện khẽ vuốt ve khuôn mặt Lý Phong, nội tâm rất vui mừng.

Những năm này nàng vừa phải chăm lo Lý Phong, vừa phát triển Osvili, mặt ngoài nhìn vào có vẻ rất tốt đẹp, nhưng nội tâm vô

cùng mỏi mệt.

Hiện tại thì tốt rồi, con trai đã lớn, có thể thay nàng chống đỡ bầu trời, nàng cũng có thể nghỉ ngơi.

Nhưng ngay sau đó trong đầu Lý Viện xuất hiện một tia sáng, bật thốt lên: "Tiểu Phong, ngươi đã có thể phục sinh ta, vậy hắn là cũng có thể phục sinh cha ngươi, đúng không? !"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Lý Phong biến đổi!

"Nhất định là có thể, ta biết ngươi nhất định có thể! Ngươi phục sinh cả cha ngươi được không?"

Lý Viện nắm chặt bàn tay Lý Phong, mặt lộ vẻ chờ mong nói.

Lý Phong có chút tức giận: "Mẹ, đã nhiều năm như vậy, ngươi làm sao còn nhớ đến hắn, chẳng lẽ ngươi quên hắn làm gì với chúng ta rồi sao?"

"Hắn cũng không muốn, chẳng qua bởi vì hoàn cảnh ép buộc, coi như ta cầu xin ngươi, ngươi phục sinh cha ngươi có được không?"

Lời nói của Lý Viện làm cho Lý Phong rơi vào trầm mặc.

Chương 658. Diệp gia suy đoán

Chương 621: Diệp gia suy đoán

Thực ra Lý Phong cũng biết, mẹ vẫn chưa quên được Vương Xuyên, trước đây chưa quên bây giờ vẫn vậy.

Bởi vì Lý Viện biết, Vương Xuyên do bất đắc dĩ mới từ bỏ hai mẹ con bọn họ, nàng đau khổ, Vương Xuyên cũng đau khổ.

Lý Viện có thể ăn nên làm ra, là nhờ Vương Xuyên giúp đỡ trong bóng tối, từ phương diện này mà nói, Vương Xuyên cũng coi như có tình có nghĩa.

Vương Xuyên bệnh qua đời, một phần là do quá nhớ thương hai mẹ con Lý Viện.

Việc Vương Xuyên qua đời đã đả kích Lý Viện rất mạnh, vì quá yêu nàng mới không quan tâm bị người Vương gia nhục nhã, mà vẫn mang theo Lý Phong chạy đến Giang Nam để phúng viếng.

Bây giờ biết Lý Phong có năng lực phục sinh người chết, Lý Viện liền nghĩ đến Vương Xuyên, nếu như Lý Phong có thể phục sinh Vương Xuyên, vậy thì một nhà bọn họ có thể ở cùng nhau!

"Phục sinh một người cần bỏ ra cái giá rất lớn, trong thời gian ngắn ta cũng không có cách nào."

Lý Phong không cự tuyệt, mà tìm lý do.

Hắn không muốn phục sinh Vương Xuyên!

Mặc kệ trong lòng Vương Xuyên nghĩ gì, hắn từ bỏ hai mẹ con bọn họ là sự thật không thể chối cãi!

"Vậy ngươi phải hứa với mẹ...Lúc ngươi có thể làm được thì nhất định phải phục sinh cha ngươi, được không?"

Bây giờ trong đầu Lý Viện chỉ có phục sinh Vương Xuyên, dù Lý

Phong không đồng ý, nàng cũng sẽ tiếp tục nài nỉ hắn.

Lý Phong bất đắc dĩ, chỉ có thể tạm thời đáp ứng, nếu sau này điểm tích lũy của hắn nhiều đến mức dùng không hết, thì hắn có thể cân nhắc việc này!

Tiếp theo, Lý Viện lại hỏi Lý Phong một số vấn đề.

Sau khi Lý Viện biết được Lý Phong phá hư thí luyện ở Vương Thành, làm cho Vương Bác Nam mời quay về Vương gia, Lý Viện cảm thấy rất hưng phấn tự hào.

Lúc trước, khi nàng và Vương Xuyên nói chuyện yêu đương đã từng chịu không ít khinh bỉ từ Vương gia, bây giờ con mình đánh mặt Vương gia, oán khí trong nội tâm nàng đã giảm đi rất nhiều.

Vì để Lý Viện an tâm, Lý Phong vẫn chưa nói ra việc mình giết mẹ con Vương Thành và diệt cả nhà Tô gia, những tội ác này cứ để một mình hắn đến gánh vác.

Đương nhiên, những chuyện như vậy không thể nào giấu mãi được, một ngày nào đó Lý Viện sẽ biết, chỉ hy vọng đến lúc đó Lý Viện có thể hiểu cho hắn, không coi hắn là ác ma giết người không chớp mắt.

Lý Viện trêu chọc: "Ngươi bây giờ đã công thành danh toại, lúc nào mới dẫn bạn gái về cho mẹ gặp mặt đây."

"Ách. . ." Lý Phong sờ mũi một cái, không biết nên nói gì.

"Sao vậy, chẳng lẽ là chưa tìm được ai?" Lý Viện cảm thấy rất khó tin.

Con trai tuổi trẻ, tiền nhiều, lại đẹp trai cao to, những cô nương kia đáng lẽ phải đứng xếp hàng để theo đuổi hắn mới đúng chứ?

"Đã tìm được, nhưng mà không chỉ một."

Lý Phong không có ý định giấu diếm chuyện này, cho nên nói thẳng ra.

Lý Viện: "? ? ?"

Nói thật, những chuyện như đại gia cặp chân dài, ở bên ngoài bao nuôi cả tá tình nhân Lý Viện đã gặp quá nhiều.

Một số nữ nhân biết rõ nhưng vẫn cố gắng trèo lên, vì sao? Vì tiền. Hai bên chỉ là trao đổi nhu cầu mà thôi.

Có điều Lý Viện không nghĩ tới, con trai cũng có một ngày sẽ trở thành người như vậy, cho nên nàng hơi sững sờ.

Sau một hồi lâu, Lý Viện thở dài, sắc mặt phức tạp: "Tuổi còn trẻ có thể chơi đùa, nhưng phải kịp thời quay đầu, không thể phụ bạc người tốt."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, biết mẹ đã hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Không phải chơi đùa, ta và các nàng rất nghiêm túc, ta sẽ cưới tất cả các nàng."

"Các nàng?" Lý Viện càng sững sờ, nghe cách nói của nhi tử, hình như hắn có đến ba bốn cô người yêu.

Sau khi Lý Phong giải thích, Lý Viện mới hiểu được.

Tuy hơi khó tiếp nhận, nhưng con trai đã có lòng tin cưới các nàng, Lý Viện cũng không nói gì thêm, có điều nàng có một yêu cầu —— mau chóng cho nàng gặp mặt những nữ nhân kia, còn phải mau chóng để nàng bế cháu.

Lý Phong: ". . ."

Lý Viện có ý nghĩ này, Tống Uyển Quân, Tô Đồng thậm chí Ngụy Băng Khanh cũng có ý nghĩ này, cho nên lúc Lý Phong ở cùng các nàng hắn không áp dụng biện pháp an toàn.

Nhưng không hiểu sao bụng của ba người vẫn không có động tĩnh gì. . .

Không lẽ là do hắn?

"Có lẽ lúc nào rảnh ta phải tới bệnh viện kiểm tra thử. . ."

Lý Phong hơi lo lắng, hắn đường đường là đại gia 100 tỷ, cường giả Thánh cấp hậu kỳ, nếu có bệnh về nam khoa thì…. Mẹ nó,

thực là xấu hổ. . .

Trung Châu, Diệp gia.

Trong biệt thự to lớn.

Gia chủ Diệp gia là Diệp Thừa Hải đang ngồi ngay ngắn ở chủ vị, thành viên Diệp gia ngồi ở hai bên ghế sa lon.

"Nửa tháng rồi mà lão tam vẫn không có một chút tin tức, ta hoài nghi hắn đã gặp chuyện bất trắc."

Diệp Thừa Hải lộ sắc mặt âm trầm nói.

Nghe câu này, trên mặt tất cả thành viên Diệp gia đều hiện vẻ kinh sợ.

"Đại ca, trong Phong Vũ Lâu không có cường giả Thánh cấp, ngay cả Tiêu Lăng Phi cũng chỉ là Siêu Phàm hậu kỳ, không lẽ bọn họ có thể uy hiếp tam đệ sao?"

"Nhị đệ, ngươi đừng quên Nhậm Tiểu Lôi còn sống, rất lâu trước kia nàng đã là cường giả Tông Sư cảnh, những năm này tuy nàng không hề lộ diện, nhưng ai mà biết liệu nàng có ẩn thân trong Phong Vũ Lâu không."

Sắc mặt Diệp Thừa Hải lộ vẻ âm trầm.

Có thể thu phục trái tim của Tiêu Nhiên, Nhậm Tiểu Lôi không đơn giản chỉ có tướng mạo xinh đẹp mà đầu óc và thiên phú võ đạo đều phải là nhất đẳng.

Phong Vũ Lâu là do một tay Nhậm Tiểu Lôi sáng lập, dưới sự chèo chống của nàng, Phong Vũ Lâu nhanh chóng phát triển thành quái vật khổng lồ ngay cả Long Hồn cũng phải kiêng kị.

Sau nhiều năm tu luyện, ai mà biết cảnh giới võ đạo của Nhậm Tiểu Lôi sẽ tăng đến mức nào?

Khả năng trở thành Chí Tôn cảnh không lớn, nếu không thì Nhậm Tiểu Lôi không cần thiết phải trốn tránh, nhưng mà khả năng vào Thánh cảnh là rất lớn.

"Ý của đại ca là, tam đệ đã bị Nhậm Tiểu Lôi giết chết?"

Tuy Diệp gia không có nội đấu giống như Mộ Dung gia, nhưng tài nguyên nhận được phải căn cứ theo thực lực để phân phối.

Vốn dĩ thực lực của Diệp Thừa Phong xếp chót trong ba huynh đệ, cho nên tài nguyên nhà của hắn nhận được ít hơn hai nhà kia, bây giờ nếu hắn chết, thì tài nguyên của bọn họ lại càng giảm mạnh!

Không có tài nguyên thì con đường võ đạo của bọn họ sẽ ngày càng khó đi, chất lượng sinh hoạt cũng phải hạ xuống, đối với những kẻ quen cơm ngon áo đẹp như bọn họ thì việc này chẳng khác nào địa ngục.

Nghĩ đến đây, gia đình Diệp Thừa Phong bắt đầu đứng ngồi không yên.

"Đại gia gia, nhị gia gia, xin các ngươi giúp gia gia của ta báo thù!"

"Đại bá, nhị bá, cha ta vì Diệp gia mới đi giết Tiêu Lăng Phi, nếu như cha ta bất hạnh gặp nạn, xin đại bá, nhị bá báo thù cho hắn!"

Diệp Thừa Hải liếc nhìn bọn họ, sau đó trầm giọng nói: "Các ngươi yên tâm, ba huynh đệ chúng ta như thể chân tay, nếu như lão tam thật sự chết vì Phong Vũ Lâu, vậy ta và nhị đệ sẽ diệt trừ tận gốc Phong Vũ Lâu, lấy máu bọn chúng để bái tế lão tam!"

Chương 659. Nhân sinh thay đổi rất nhanh không gì hơn cái này

Chương 622: Nhân sinh thay đổi rất nhanh không gì hơn cái này

Hai ngày sau, một tin tức cực hot lưu truyền trên mạng , người sáng lập Osvili, nữ hoàng lĩnh vực đồ trang điểm—— Lý Viện, lại xuất hiện.

Một người đã chết lại đột nhiên xuất hiện, sự chấn kinh mà tin tức này đem đến cho mọi người không cần nói cũng biết, nếu không phải tin tức này do Offical Micro Blog của Osvili tuyên bố, thì mọi người tuyệt đối sẽ cho rằng đây là một trò đùa quái đản.

Cũng nhờ Micro Blog này mà mọi người mới biết được người chết trong tai nạn xe cộ ba năm trước đây là thế thân của Lý Viện, thực ra trong ba năm này Lý Viện đang ở ẩn bên nước ngoài.

Nhất thời, truyền thông Trung Quốc bắt đầu điên cuồng, vô số ký giả chạy đến Hoa Thành muốn phỏng vấn Lý Viện, một số người từng hợp tác cùng Lý Viện cũng ào ào bay về Hoa Thành, muốn gặp mặt Lý Viện một lần.

Nhất thời, phong vân hội tụ, vô số ánh mắt đều nhìn về nơi đây.

Giang Nam, Vương gia, thư phòng.

Từ khi Lục Xảo Lan, Vương Thành bị giết, hai người Vương Hiền, Vương Tu bị bắt, Vương gia đã trở nên quạnh quẽ hơn rất nhiều.

Trước kia ngoài cửa lúc nào cũng đông nghịt, gần như mỗi ngày đều có khách mời muốn bái phỏng, hiện tại. . . Đừng nói bình thường, cho dù là năm mới cũng không người nào tới.

Bởi vì một quyết định sai lầm, Vương gia tuột xuống đáy dốc.

"Nhã Thục, ngươi hãy tới Hoa Thành một chuyến."

Vương Bác Nam đặt máy tính bảng trong tay xuống, nói với Trình Nhã Thục.

"Lão đầu tử, ngươi muốn ta. . ."

Trình Nhã Thục muốn nói lại thôi, đã là phu thê mấy chục năm, dù Vương Bác Nam không nói gì, nhưng nàng cũng đoán được.

Lão đầu tử muốn nàng tới Hoa Thành tìm Lý Viện !

Tin tức Lý Viện xuất hiện ngày càng hot, mà Trình Nhã Thục là người duy nhất trong Vương gia từng đối xử tốt với Lý Viện.

Nếu như nàng hạ thấp tư thái đi tới Hoa Thành gặp Lý Viện, có lẽ Lý Viện sẽ nể tình mà chấp nhận hòa hoãn quan hệ với Vương gia.

Chỉ cần Lý Viện đồng ý thì Lý Phong là con trai cũng sẽ nhượng bộ.

Vạn sự khởi đầu nan, chỉ cần quan hệ với Lý Phong hòa hoãn, bọn họ sẽ có hi vọng thuyết phục Lý Phong trở lại Vương gia, chỉ cần Lý Phong chịu quay lại Vương gia, thì Vương Bác Nam có thể quay về gia phả Vương Tôn gia.

Mặt khác, Lý Phong quay lại sẽ trọng chấn danh vọng Vương gia, làm cho Vương gia quay lại đỉnh cao lần nữa.

"Đúng vậy." Khuôn mặt Vương Bác Nam đắng chát, tự giễu nói: "Người đã từng bị chúng ta khinh thị, bây giờ lại thành người chúng ta phải nịnh nọt, đúng là thế sự vô thường."

Từng có lúc, trong mắt Vương Bác Nam mẹ con Lý Viện không là cái đinh gì cả, nếu không phải trong người Lý Phong chảy xuôi huyết mạch Vương gia, có lẽ hắn đã ngầm đồng ý để Lục Xảo Lan tìm người xử lý Lý Phong.

Bây giờ thì sao? Hắn phải để ý từng li từng tí nét mặt của mẹ

con Lý Viện.

"Thực ra chúng ta có thể đổi góc độ suy nghĩ, dù sao Tiểu Phong cũng là cháu ruột của chúng ta, thành tựu của hắn càng lớn, thì chúng ta càng vui mừng mới phải."

"Lý Viện trở về, Xảo Lan và Thành nhi lại. . . Nếu chúng ta có thể cho Lý Viện một cái danh phận, chắc chắn nàng sẽ vui lòng chấp nhận."

Trình Nhã Thục rót một ly trà cho Vương Bác Nam, từ tốn nói.

"Ta cũng nghĩ như vậy." Vương Bác Nam trầm giọng đáp lời: "Vương gia có thể trọng chấn danh vọng hay không, đều phụ thuộc vào chuyện này, Nhã Thục, trăm sự nhờ ngươi!"

. . .

Cùng thời gian này, Ngụy Băng Khanh, Tô Đồng, Tống Uyển Quân các nàng cũng thấy tin tức này, bọn họ kinh ngạc, cao hứng và cũng hơi lo lắng.

Các nàng kinh ngạc là vì Lý Viện không chết, tin tức này Lý Phong giấu quá kín, quan trọng là mỗi lần nói về Lý Viện, Lý Phong không ẩn giấu được vẻ bi thương, kỹ năng diễn xuất này. . .

Khoan đã, có khi nào Lý Viện cũng giấu luôn cả Lý Phong? Nếu thật vậy, thì mẹ chồng của các nàng quá lợi hại.

Các nàng cao hứng là do mẹ con Lý Phong và Lý Viện đoàn tụ, lo lắng là do các nàng không biết Lý Viện có chấp nhận mình hay không.

Sau khi lo lắng, các nàng liền bắt đầu chuẩn bị cho việc quay về Hoa Thành gặp Lý Viện, để mọi chuyện thuận lợi nhất, các nàng cố ý tạo một cái nhóm wechat, còn add Lý Phong vào.

Tống Uyển Quân, Tô Đồng, Hứa Mạn, Ngụy Băng Khanh, Liễu Thi Hàm, Tưởng Vận Trúc, Tiết Tình. . .

Trừ Tưởng Mộng Dao, Tiêu Lăng Phi, Trầm Tử Huyên, thì những người từng cùng Lý Phong tu luyện《 Song Tu Thần Công 》đều ở

trong nhóm này.

Tiêu Lăng Phi và Trầm Tử Huyên chỉ là cùng Lý Phong tu luyện 《 Song Tu Thần Công 》, không có cảm tình gì nhiều, cho nên không gia nhập nhóm chat cũng rất bình thường.

Còn Tưởng Mộng Dao. . . Đó là bởi vì mọi người không biết nàng cũng là nữ nhân của Lý Phong, vả lại quan hệ của Tưởng Mộng Dao và Tưởng Vận Trúc rất nhạy cảm, nên Lý Phong chưa biết nên nói thế nào.

Tống Uyển Quân: Đệ đệ, chúng ta chuẩn bị tới Hoa Thành gặp mẹ ngươi, ngươi nghĩ chúng ta nên đi riêng hay chung?

Lý Phong: Đi riêng đi, nếu cùng đến ta sợ mẹ ta không chấp nhận được.

Tuy hắn đã nói trước với mẹ hắn, nhưng mà nghe nói và tận mắt thấy rất khác nhau, cứ cho mẹ hắn gặp từng người sau đó sẽ tổ chức một lần gặp chung.

Cái gì cũng phải từ từ.

Sau khi bàn luận một hồi, các nàng quyết định làm theo lời Lý Phong.

Vì Tống Uyển Quân là nữ nhân đầu tiên của Lý Phong nên nàng không nhường ai vị trí thứ nhất, đêm đó Tống Uyển Quân đã lên máy bay đến Hoa Thành, gặp Lý Viện trong biệt thự.

Sau khi nhìn thấy Tống Uyển Quân, ánh mắt Lý Viện sáng lên, thầm khen con trai có ánh mắt tốt.

Dáng người và khuôn mặt Tống Uyển Quân không cần nói nhiều, mấu chốt là cái mông kia, nhất định sẽ sinh quý tử!

Mà nếu Tống Uyển Quân biết ý nghĩ của Lý Viện, hẳn là sẽ rất vui vẻ, nàng cũng muốn sinh con cho Lý Phong nhưng đã lâu mà không được toại nguyện.

Sau một phen trò chuyện, đêm đã khuya.

Lý Viện ngáp một cái: "Thời gian không còn sớm, các ngươi nhanh chóng nghỉ ngơi đi."

Tống Uyển Quân nhìn Lý Phong một cái, hiền dịu nói: "Vâng thưa dì, ngài cũng nghỉ sớm một chút."

Nói xong nàng đứng dậy, đưa tay cho Lý Phong nắm, đi lên lầu hai.

Ngay lúc hai người sắp vào trong phòng ngủ, Lý Viện đột nhiên nói: "Hôm nay dọn phòng ta đã ném đi một vài thứ không cần thiết, các ngươi cũng đừng sử dụng."

Đều là người từng trải, dù Lý Viện nói rất úp mở, nhưng Lý Phong và Tống Uyển Quân vẫn hiểu được.

Mặt Tống Uyển Quân đỏ ửng.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, cười khổ không thôi.

Vì muốn mau ôm cháu mà mẹ hắn dùng cả chiêu này!

Vậy thì hắn phải cố gắng mới được. . .

Nghĩ đến đây, Lý Phong kéo Tống Uyển Quân vào phòng ngủ. . .

Chương 660. Phục dụng Bích Ngọc quả

Chương 623: Phục dụng Bích Ngọc quả

Sau khi cùng Tống Uyển Quân tu luyện mấy lần 《 Song Tu Thần Công 》 thì thời gian đã vào đêm khuya.

"Ta cảm giác cảnh giới của mình lại tăng lên."

Tống Uyển Quân cẩn thận cảm thụ một phen, sau đó kinh hỉ nói.

Trước đó Lý Phong đã giúp nàng trở thành cường giả Tông Sư hậu kỳ, sau buổi tu luyện tối nay, cảnh giới lại tiếp tục đột phá, nhảy vào Siêu Phàm sơ kỳ!

Tông Sư hậu kỳ và Siêu Phàm sơ kỳ, dù chỉ chênh lệch một bậc, nhưng chiến lực thực tế lại chênh lệch cực lớn.

Nhớ ngày đó lúc Lý Phong còn là Siêu Phàm sơ kỳ, khi đánh với Tông Sư hậu kỳ Vương Thành, chỉ dùng một quyền đã đánh đối phương thành thịt vụn!

"Hắc hắc, đó là bởi vì ta đã trở thành Thánh cấp hậu kỳ, chúng ta chỉ cần luyện nhiều một chút, ngươi sẽ sớm trở thành cường giả Siêu Phàm hậu kỳ, thế nào, có phải chồng ngươi rất lợi hại không?"

Lý Phong đắc ý nói.

Lý Phong ngày càng ưa thích môn công pháp 《 Song Tu Thần Công 》 này, vừa có thể bồi dưỡng tình cảm, còn có thể tăng lên thực lực, đúng là sinh ra để giành cho hắn.

Tống Uyển Quân cũng mừng rỡ không thôi, nữ nhân cũng khát vọng lực lượng, huống chi nàng vốn là nữ nhân trong thế giới ngầm.

Địa bàn mở rộng thì số lượng thủ hạ sẽ tăng lên, nếu nàng không có sức mạnh, thì sẽ rất khó quản lý tốt những tên lưu manh đủ mọi thành phần kia.

Tuy võ kỹ nàng nắm giữ không mạnh bằng Lý Phong, nhưng đối mặt với người cảnh giới thấp hơn, nàng chỉ cần sử dụng mấy chiêu bình thường là có thể áp chế đối phương.

Nếu gặp phải thủ hạ có dị tâm, Tống Uyển Quân chỉ cần phóng thích khí tức, là có thể đè ép cho hắn phải nằm trên đất, loại cảm giác này làm nàng rất thích thú.

"Trước khi đột phá Siêu Phàm hậu kỳ, ta sẽ ở lại bên cạnh ngươi không đi đâu cả."

Tống Uyển Quân ngọt ngào nói.

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, cười nói: "Rất vui lòng được cống hiến sức lực. Nhưng mà trước đó, ta muốn ngươi giúp 1 chuyện."

Trong lúc nói chuyện Lý Phong lấy Bích Ngọc quả ra.

"Oa thật là đẹp, đây là trái cây gì, trước giờ ta chưa tùng thấy."

Tống Uyển Quân cầm trong tay và quan sát, nóng lòng muốn ăn.

Lý Phong vội vàng chặn miệng nàng, cười nói: "Đồ mèo ham ăn, đây không phải là dành cho ngươi."

"A?" Mặt Tống Uyển Quân xụ xuống, ghen tuông nói: "Vậy ngươi định cho nữ nhân khác ăn sao?"

Lúc nói nàng trả trái cây lại cho Lý Phong.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, lộ sắc mặt quái dị nói: "Ngươi khẳng định muốn ghen sao?"

"Hừ, nhất định phải ghen" Tống Uyển Quân thở phì phì nói.

"Khụ khụ, trái cây này là ra chuẩn bị cho mẹ ta ăn." Lý Phong cười cười.

Tống Uyển Quân: "? ? ?"

Thật xấu hổ. . .

Sau một phen trêu chọc, Lý Phong nói: “Sau khi võ giả ăn trái cây này có thể tăng lên cảnh giới, còn nếu không phải là võ giả thì ta không biết ăn vào sẽ thế nào."

Trước đó hắn từng hỏi hệ thống, hệ thống cũng không nói trái cây này có tác dụng cụ thể là gì, nhưng Trầm Tử Huyên ăn vào có thể tăng lên cảnh giới võ đạo.

Trừ tác dụng phụ "đáng sợ" kia ra, thì không còn vấn đề khác.

Lý Phong không thể ở bên cạnh Lý Viện 24/24, cho nên hắn muốn Lý Viện trở thành võ giả.

Trong hệ thống tạm thời không có vật gì giúp người ta trở thành võ giả lập tức, ngoại trừ mua một bản công pháp cho Lý Viện tu luyện thì Lý Phong không còn biện pháp nào.

Cho nên Lý Phong muốn thử để Lý Viện ăn Bích Ngọc quả.

“Lúc mẹ ta ăn trái cây này, ngươi cần ở bên cạnh chăm sóc một chút, nó có tác dụng phụ."

Lí do đến giờ Lý Phong mới lấy ra, là vì kiêng kị tác dụng phụ của nó.

Có Tống Uyển Quân ở đây, sau khi Lý Viện ăn vào có thể nhờ nàng chăm sóc, giảm bớt rất nhiều phiền phức.

"Tác dụng phụ?" Tống Uyển Quân không hiểu ra sao hỏi.

Lý Phong suy nghĩ một chút, quyết định giấu chuyện của hắn và Trầm Tử Huyên: "Tác dụng phụ cụ thể là gì ta cũng không biết, nhưng mà vẫn phải phòng ngừa."

Không phải hắn sợ Tống Uyển Quân ghen, mà là thân phận của Trầm Tử Huyên quá kinh người, lỡ như việc này truyền đi, hắn sợ gặp phiền toái lớn.

Tống Uyển Quân không suy nghĩ nhiều, gật đầu đáp ứng.

Hai người tu luyện cả một đêm, sáng sớm hôm sau tinh thần sảng khoái nắm tay ra khỏi phòng ngủ.

Lý Viện đang ngồi trong phòng khách, thấy hai người bỗng sững sờ, tối hôm qua nàng ngủ sát vách, nhưng không nghe được bất kỳ động tĩnh gì, bây giờ bộ dáng hai người lại sảng khoái như vậy.

Chẳng lẽ hai người không làm gì? Vậy khi nào nàng mới có thể ôm cháu?

Lý Phong nhìn bộ dáng này của Lý Viện, liền hiểu được nàng nghĩ gì, hắn giả bộ nói: "Cho dù một đêm không ngủ thì võ giả cũng sẽ không mệt mỏi."

Lý Viện bừng tỉnh: "Vậy thì tốt vậy thì tốt, ta đã làm xong bữa sáng, ngươi và Uyển Quân tranh thủ bồi bổ đi."

Khuôn mặt Tống Uyển Quân đỏ bừng.

Sau khi ăn sáng xong, Lý Phong liền lấy Bích Ngọc quả ra, giải thích việc tối hôm qua cho Lý Viện.

Ngay từ đầu Lý Viện không đồng ý, nàng ăn không có tác dụng gì, không bằng để Tống Uyển Quân sử dụng.

Nhưng mà dưới sự khuyên bảo cực lực của Lý Phong và Tống Uyển Quân, cuối cùng Lý Viện cũng đồng ý.

Thấy nàng đồng ý, Lý Phong nháy mắt Tống Uyển Quân, đi ra khỏi nhà.

Mấy phút sau, Tống Uyển Quân phát ra một tiếng hét: "Lý Phong, bác gái ngất rồi."

Ngoài cửa, Lý Phong đã sớm đoán được: "Không có việc gì, ngươi kiểm tra mạch đập của nàng, xem có bình thường hay không?"

Sau khi nghe câu trả lời "Bình thường", Lý Phong nói: "Đây là phản ứng bình thường, ngươi cứ đứng ở một bên chăm sóc, quan

sát tình huống của nàng."

Lát sau, Lý Viện vẫn còn trong trạng thái hôn mê, còn tác dụng phụ mà Lý Phong lo lắng vẫn chưa xảy ra, việc này làm cho Lý Phong buông lỏng nhưng cũng có phần nghi hoặc.

Vì sao hắn và Trầm Tử Huyên ăn Bích Ngọc quả, thì phải tu luyện 《 Song Tu Thần Công 》, còn mẹ ăn thì một chút phản ứng cũng không có?

Không nghĩ ra!

Đến giữa trưa, rốt cục Lý Viện cũng tỉnh lại.

Sau khi nhận được tin tức, Lý Phong liền chạy vào sử dụng Y Thần chi nhãn xem xét thân thể nàng một phen.

Trừ việc đan điền có một cỗ chân khí sinh ra thì tất cả đều bình thường.

Cỗ chân khí này rất kinh khủng, có thể so sánh với cường giả Thánh cấp sơ kỳ, có điều Lý Viện chưa từng tu luyện, cho nên không thể điều động nó.

Càng làm cho Lý Phong mừng rỡ hơn là, cỗ chân khí này không cuồng bạo, mà rất an tĩnh nằm trong đan điền của Lý Viện.

Lý Phong tin rằng chỉ cần hắn cho mẹ mình một bản công pháp tu luyện, thì nàng có thể bước vào Thánh cấp trong thời gian rất ngắn!

Chỉ một quả mà đã là Thánh cấp, hiệu quả của Bích Ngọc quả vượt xa dự đoán của Lý Phong.

Có điều Lý Phong nghĩ lại, Trầm Tử Huyên có thể nhờ vào Bích Ngọc quả để đột phá thành Chí Tôn hậu kỳ, điều này đã chứng minh hiệu quả nghịch thiên của nó.

Sau đó, Lý Phong chọn một bản công pháp trong hệ thống giao cho Lý Viện, dạy Lý Viện cách tu luyện.

Tống Uyển Quân ở đây thêm một đêm, giữa trưa ngày thứ hai

thì rời đi, có điều nàng không rời khỏi Hoa Thành, mà là đến khách sạn gần đó để ở.

Tống Uyển Quân vừa đi không bao lâu, Tô Đồng liền đến.

Lý Viện cũng phi thường hài lòng với Tô Đồng.

Tô Đồng đến Hoa Thành không chỉ vì gặp Lý Viện, mà theo ý của Lý Phong, nàng phải tổ chức một buổi họp báo ở chỗ này, tuyên bố Lý Viện trở thành chủ tịch của Osvili.

Buổi họp báo này diễn ra vào trưa hôm sau, thiệp mời cũng đã phát cho giới truyền thông.

Bắt đầu từ ngày mai, Lý Viện sẽ chính thức xuất hiện trước tầm mắt của công chúng !

Chương 661. Kinh thiên bí văn

Chương 624: Kinh thiên bí văn

Ngày hôm sau, đại khách sạn Hoa Thành, nửa giờ trước buổi họp báo.

Trình Nhã Thục cùng cháu trai Vương Khiếu đón xe đi vào cửa khách sạn.

Hai người xuống xe, nhìn thảm đỏ trải dài cùng dòng người đông nghịt, không khỏi rơi vào trầm tư.

Một buổi họp báo này gần như triệu tập tất cả đài truyền hình nổi tiếng cả nước, sức ảnh hưởng của Osvili thật mạnh.

Nếu Lý Viện không bị đuổi ra khỏi Vương gia, vậy hôm nay Vương gia sẽ phong quang cỡ nào?

"Hay là chúng ta trở về đi, chúng ta không có thiệp mời, đến cả cửa khách sạn cũng không vào được."

Vương Khiếu thật tâm không muốn tới đây, cha hắn cùng tam thúc đã bị chính tay Lý Phong đẩy vào tù.

Vương gia rớt xuống vực sâu vạn trượng, hoàn toàn là do Lý Phong ban tặng!

Hắn từng là đại thiếu gia đỉnh cấp, bây giờ mọi thứ vỡ vụn, loại cảm giác tương phản này làm Vương Khiếu rất hận Lý Phong.

Trình Nhã Thục nguýt hắn một cái: "Khiếu nhi, ngươi nói nhảm cái gì vậy, chúng ta đã đến tận đây rồi, sao có thể tay không quay về? Ngươi không muốn trở thành đại thiếu gia Giang Nam lần nữa sao?"

Sắc mặt Vương Khiếu biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói: "Muốn."

Hắn cũng biết lý do tại sao mình phải tới gặp Lý Phong, nhưng vừa nghĩ tới mình phải hạ thấp tư thái cầu xin người khác liền cảm thấy đặc biệt khó chịu.

"Nói với nhân viên công tác là Trình Nhã Thục Vương gia Giang Nam tới, để xem bọn hắn nói thế nào."

Trình Nhã Thục thở dài một hơi.

"Chỉ sợ là mặt nóng dán mông lạnh." Vương Khiếu bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm, sau đó quay người đi tới cửa khách sạn.

Nhân viên bảo an đang kiểm tra thiệp mời.

Vương Khiếu muốn bước tới nói chuyện với nhân viên bảo an, thì có ký giả truyền thông không vui: "Ngươi thuộc đơn vị nào, ra đằng sau xếp hàng đi."

"Người anh em, chen ngang là chuyện rất không đạo đức."

"Mọi người là đồng nghiệp, ngươi không thể chen ngang như vậy."

Vương Khiếu quay đầu trừng mắt lườm hai người, khó chịu nói: "Ta không phải ký giả, ta là em họ của Lý Phong."

Đám ký giả đầu tiên là sững sờ, tiếp theo liền lộ vẻ hưng phấn chĩa máy quay và micro về phía Vương Khiếu: "Vị tiên sinh này, xin hỏi ngài thật sự là em trai của Lý tổng sao?"

"Bên ngoài đều nói Lý tổng là cô nhi, không có thân thích, vì sao ngài lại nói mình là em họ Lý tổng?"

"Tiên sinh, ngài có chứng cớ gì chứng minh không?"

Bên ngoài có rất ít thông tin liên quan tới Lý Phong, ân oán của hắn cùng Vương gia càng là chưa bao giờ được đưa tin, cho nên Vương Khiếu lập tức làm đám ký giả nổi lên hứng thú.

Bị một đám ký giả truyền thông vây quanh làm Vương Khiếu cảm giác rất thoải mái, trong chớp nhoáng này hắn thậm chí có ảo giác như mình là ngôi sao lớn.

"Ta đương nhiên là em họ Lý Phong, điểm ấy là sự thật không thể nghi ngờ."

Vương Khiếu ngạo nghễ đối mặt ống kính nói.

Nơi xa, ánh mắt Trình Nhã Thục sáng lên, nói thầm: "Sao ta lại không nghĩ tới nhỉ!"

Vốn nàng muốn gặp mẹ con Lý Viện trước, lại nỉ non tình cảm, để Lý Viện đồng ý trở lại Vương gia.

Kết quả Vương Khiếu vô ý nói một câu, lại làm Trình Nhã Thục nghĩ đến biện pháp càng tốt hơn —— trước hết để sự tình bộc lộ ra ngoài, cho công chúng biết quan hệ của mẹ con Lý Viện cùng Vương gia.

Có áp lực dư luận, nàng lại lấy tình cảm ra thuyết phục hai người quay về Vương gia, như vậy khả năng thành công sẽ tăng nhiều!

"Lý tiên sinh, vậy vì sao Lý tổng trước đó nói mình là cô nhi, trong này có ẩn tình gì?"

"Lý tiên sinh, cha đẻ của Lý tổng là ai?"

"Lý tiên sinh. . ."

Vương Khiếu nhíu mày, không vui nói: "Ta không phải họ Lý, ta họ Vương."

Một đám ký giả truyền thông: "? ? ?"

Lúc này, nhân viên bảo an không nhịn được: "Tiên sinh, ngươ không được gây sự ở đây."

Đồng thời hắn bước tới muốn cưỡng ép Vương Khiếu rời khỏi đây.

"Đừng đụng vào ta, ta là Vương Khiếu, người Vương gia Giang Nam!"

Lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, lão tử dù thế nào cũng là đại thiếu

Vương gia, một nhân viên quèn như ngươi cũng dám đẩy ta?

Nhân viên bảo an không nghĩ tới Vương Khiếu cứng rắn như thế, trong lúc nhất thời sững sờ tại chỗ.

Nhưng ngay sau đó hắn liền lấy ra bộ đàm: "Đào ca, có người gây chuyện, thỉnh cầu trợ giúp."

Không bao lâu sau, Hồng Nhạc Đào dẫn mấy tiểu đệ ăn mặc thuần tây trang màu đen chạy ra, Hồng Nhạc Đào đi đến trước mặt Vương Khiếu: "Người anh em, hôm nay là buổi họp báo do Lý tổng tổ chức, xin ngươi đừng gây sự, chúng ta mặc dù không làm trong thế giới ngầm, nhưng cũng không phải dễ chọc, suy nghĩ cho kĩ trước đi."

Từ khi Osvili trọng kiến, Hồng Nhạc Đào biến thành người phụ trách an ninh cho Osvili, Tô Đồng đến Hoa Thành tổ chức buổi họp báo, hắn tự nhiên sẽ đi theo.

Nếu như đổi thành trường hợp khác, có người dám gây sự, hắn đã sớm đánh tên kia một trận rồi nói sau.

Bất quá hiện trường có đông đảo ký giả truyền thông, cân nhắc tới danh dự của Osvili, hắn tạm thời nhịn xuống.

"Ngươi là thủ hạ của anh họ ta?"

Vương Khiếu liếc nhìn Hồng Nhạc Đào một cái, hỏi.

"Anh họ?" Hồng Nhạc Đào nhíu mày.

"Đúng, Lý Phong chính là anh họ của ta." Vương Khiếu ngạo nghễ cười lạnh: "Hiện tại ngươi còn muốn đuổi ta đi không?"

Hồng Nhạc Đào hít vào một ngụm khí lạnh.

Trời ơi, Lý tổng vậy mà còn có người nhà, hắn căn bản không nghe nói a!

Đúng lúc này, Trình Nhã Thục từ đằng xa chậm rãi đi tới: "Ta là bà của Lý Phong, bà nội ruột, hiện tại ta muốn gặp Lý Phong một lần, mong ngươi giúp ta thông báo mấy câu."

Hồng Nhạc Đào nhướng mày, nhưng lo lắng có thể nàng thật sự là bà của Lý Phong, nên đành làm theo lời nàng.

"Tốt, xin ngài chờ một chút, ta hiện tại lập tức gọi điện thoại cho Lý tổng."

Hồng Nhạc Đào hít sâu một hơi, đi đến một bên gọi cho Lý Phong.

Một bên khác, một đám ký giả truyền thông vây quanh Trình Nhã Thục: "Vị nữ sĩ này, xin hỏi ngài thật sự là bà nội ruột của Lý tổng sao?"

"Vì sao vị Vương tiên sinh này lại nói hắn là em họ của Lý tổng, trong này có ẩn tình gì?"

Đối mặt với một đám ký giả truyền thông, Trình Nhã Thục lộ vẻ mặt tươi cười nói: "Phụ thân Lý Phong là con trai ruột của ta, nhưng hắn không mang họ Vương, bởi vì hắn theo họ mẹ mình là Lý Viện."

"24 năm trước, bởi vì một cái hiểu lầm, Lý Viện đang mang thai rời khỏi Vương gia, một thân một mình đi tới Hoa Thành, về sau sinh ra Lý Phong, được con trai ta là Vương Xuyên giúp đỡ, Lý Viện mới sáng tạo Osvili."

"Nói cách khác, Osvili có được quang cảnh hôm nay, công lao của Vương gia chúng ta không thể bỏ qua được."

"Mà lần này ta tới đây, chính là vì giải trừ hiểu lầm năm đó, nghênh đón mẹ con bọn hắn trở về Vương gia!"

Chương 662. Làm kết

Chương 625: Làm kết

Lời nói của Trình Nhã Thục tựa như một quả ngư lôi nổ dưới biển sâu, nhấc lên cột sóng ngập trời!

Khó trách Lý Viện giấu diếm thân phận với chồng, thì ra sau khi Lý Viện có thai đã một thân một mình đi tới Hoa Thành!

Khó trách Vương Khiếu nói mình là đường đệ của Lý Phong!

Vấn đề bắt đầu xuất hiện, lúc trước hiểu lầm như thế nào, mà lại làm cho một người phụ nữ có thai một thân một mình rời bỏ chồng?

Ẩn tình trong này là gì ? Khúc mắc hào môn hay ân oán tình thù, không lẽ là tình tiết cẩu huyết như trong các tiểu thuyết?

Lúc này, óc tưởng tượng của ký giả hoạt động hết công suất.

Lòng hiếu kỳ của Hồng Nhạc Đào cũng nổi lên, tuy hắn cảm thấy hiếu kỳ như vậy là không đúng, nhưng hắn cũng không nhịn được!

"Nữ sĩ, xin hỏi hiểu lầm lúc trước là như thế nào, mà lại dẫn đến việc Lý Viện nữ sĩ rời khỏi Vương gia?"

Có ký giả hỏi.

Mắt Trình Nhã Thục sáng lên, tránh nặng tìm nhẹ nói: "Do tình cảm tuổi trẻ xảy ra chút vấn đề, hai bên cãi nhau kịch liệt, mà hai bên thì không ai nhường ai, mới có kết quả như ngày hôm nay."

Nghe xong câu này, mọi người đã hiểu.

Có một số cặp đôi chỉ bởi vì một việc nhỏ mà chia tay, cả hai đều là người đến chết vẫn sĩ diện, dù trong lòng hối hận vạn phần nhưng vẫn không cúi đầu trước người kia.

Trong phim hay có tình tiết "Ta nghĩ là nàng ấy sẽ không đi, ta nghĩ nàng ấy sẽ sớm quay về", kết quả hai người chia tay mãi mãi. . .

Aizz, bi kịch a!

Chỉ vì một câu của Trình Nhã Thục, mà tất cả ký giả đều cảm thán.

Sau đó lại có ký giả hỏi: "Nữ sĩ, tại sao Vương tiên sinh không đến, lại nhờ ngài đến, hắn vẫn chưa chịu thua sao?"

"Nữ sĩ, lúc trước Lý Viện nữ sĩ không chịu nhường nhịn, tại sao vẫn nhận sự giúp đỡ của Vương tiên sinh?"

"Nữ sĩ. . ."

"Những vấn đề này liên quan tới bí mật của Vương gia chúng ta, cho nên tạm thời ta không thể trả lời, nếu như hôm nay ta có thể giúp con trai giải trừ khúc mắc của hắn và Tiểu Viện, có lẽ Tiểu Viện sẽ đích thân trả lời những vấn đề này."

Trình Nhã Thục duy trì dáng vẻ ưu nhã nhất, từ từ nói.

"Nữ sĩ, xin hỏi ngài có nhận được thiệp mời đến Osvili không?"

"Nữ sĩ, Lý Viện nữ sĩ có biết là hôm nay ngài sẽ tới không?"

"Nữ sĩ. . ."

"Ta không mời mà tới, cho nên ta muốn nhờ nhân viên của Osvili đi vào hỏi giúp ta xem mẹ con bọn họ có đồng ý gặp ta không."

Trình Nhã Thục nhìn về phía Hồng Nhạc Đào, nhẹ nhàng nói.

"Soạt "

Tất cả ống kính cùng nhau nhắm vào Hồng Nhạc Đào, nhất thời Hồng Nhạc Đào rơi vào tình huống khó xử.

Con mẹ nó, hắn luôn cảm thấy lão thái thái này không có ý tốt, nhưng mà dưới sự chứng kiến của nhiều ký giả truyền thông như

vậy, hắn không thể trực tiếp đuổi đi được.

Còn nữa, nếu như lão thái thái này thật sự là bà nội ruột của Lý tổng, thì việc này sẽ thành việc riêng của nhà bọn họ, người ngoài như hắn không có quyền can thiệp.

"Được, xin ngài chờ một chút."

Hồng Nhạc Đào suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định đi báo cáo với Lý Phong.

Rất nhanh, hắn đã đến phòng khách của một gian phòng VIP trong đại khách sạn Hoa Thành.

Lúc này, Lý Viện đang cùng Tô Đồng nói chuyện, Lý Phong đứng một bên mỉm cười, bầu không khí rất ấm áp hòa hợp.

Sau khi Hồng Nhạc Đào kể lại những chuyện đã xảy ra, bầu không khí ấm áp trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, mặt Lý Phong trở nên lạnh lùng!

"Tiểu Phong, chúng ta có cần gặp nàng một lần không?"

Trong lòng Lý Viện hơi nôn nao, lúc nàng và Vương Xuyên yêu nhau, Trình Nhã Thục là người duy nhất ở Vương gia không đối xử tệ với nàng.

Đương nhiên, chỉ là không tệ mà thôi, Trình Nhã Thục chỉ là không nói những lời ác độc với nàng, có một ít chuyện một mắt nhắm một mắt mở.

Bởi vì Trình Nhã Thục chưa từng làm khó Lý Viện, cho nên khi nghe Trình Nhã Thục đến thăm, nàng cũng muốn gặp Trình Nhã Thục một lần.

Có điều nàng vẫn muốn nghe ý kiến của con trai, bởi vì Trình Nhã Thục đến đây, lí do chính là vì Lý Phong.

"Gặp, tại sao lại không gặp."

Lý Phong cười lạnh, làm sao hắn không đoán được dụng ý của Trình Nhã Thục? Ý đồ của nàng là để cho mọi người biết quan hệ

của mẹ con hắn và Vương gia, sau đó dùng áp lực dư luận ép mẹ con bọn hắn trở lại Vương gia.

Nếu như lúc này hắn không ra gặp mặt, thì mọi người sẽ nghĩ mẹ hắn và Vương gia có hiểu lầm gì đó.

Như vậy thì những trách nhiệm mà Vương gia phải gánh chịu sẽ mất sạch, Lý Phong tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.

Nói xong, Lý Phong đứng dậy đi đến bên cạnh Lý Viện, dìu nàng đứng dậy đi ra ngoài.

Ngoài cửa khách sạn, một đám ký giả truyền thông đã không còn kiên nhẫn đi xếp hàng mà ào ào vây quanh bên Trình Nhã Thục và Vương Khiếu, hỏi hết vấn đề này đến vấn đề khác.

Trình Nhã Thục rất khôn ngoan, chỉ trả lời một chút vấn đề có lợi cho Vương gia, những chuyện "hiểu lầm" liên quan đến Lý Viện và Vương gia lại không nhắc tới một lời.

Việc này khiến cho lòng hiếu kỳ của đám ký giả truyền thông lên đến đỉnh điểm!

Đúng lúc này, Lý Phong và Lý Viện đi đến cửa khách sạn.

Nhìn thấy Lý Phong, sắc mặt Vương Khiếu trở nên trắng bệch, hắn lại nhớ tới phong thái ngày trước của Lý Phong, nội tâm vạn phần hoảng sợ.

Mắt Trình Nhã Thục sáng lên, liếc nhìn Lý Phong một chút, sau đó nhìn chằm chằm Lý Viện, tiếp theo nàng tách dòng người ra, bước nhanh tới nghênh đón hai mẹ con.

"Tiểu Viện, 24 năm, rốt cục hai mẹ con chúng ta lại gặp mặt."

Đi đến trước mặt Lý Viện, Trình Nhã Thục liền nắm chặt tay Lý Viện, trong mắt chứa chan lệ nóng.

Khung cảnh xúc động này được ký giả dùng máy ảnh chụp lại, bọn họ đã nghĩ xong tiêu đề của bài báo, gọi là ——Thật cảm động, lão thái thái Vương gia vượt ngàn dặm tìm thân!

Nụ cười hiện lên trên mặt Lý Viện, tay nắm tay Trình Nhã Thục nói: "Đúng vậy, 24 năm, ta cũng không nghĩ tới lúc còn sống có thể gặp lại Trình a di lần nữa."

"Thời gian trôi qua thật nhanh, Tiểu Phong cũng đã trưởng thành, ngươi thì vẫn xinh đẹp như vậy, nếu như Xuyên nhi vẫn còn. . . Ai!"

Trình Nhã Thục kéo tay Lý Viện, đánh giá từ trên xuống dưới, cảm giác rất hài lòng.

Trước kia nàng cảm thấy Lý Viện chỉ có dung mạo xinh đẹp, cho nên mới mê hoặc được nhi tử Vương Xuyên, bây giờ nàng mới phát hiện, Lý Viện ưu tú hơn Lục Xảo Lan nhiều.

Nhìn Lý Viện người ta xem, lúc đi đường thì phong hoa tuyệt đại, lúc nói chuyện thì ưu nhã đoan trang, nhìn lại Lục Xảo Lan, y như một con đàn bà chanh chua chợ búa.

"Lúc trước mắt của ta và lão đầu tử bị mù rồi, tại sao phải nhất định ép Xuyên nhi cưới Lục Xảo Lan chứ!"

Trong lòng Trình Nhã Thục hối hận không thôi.

"Trình a di, việc đã qua thì để nó qua đi, đừng nhắc lại."

Vừa nhắc tới Vương Xuyên, sắc mặt Lý Viện ảm đạm, ngay cả giọng nói cũng trầm thấp đi.

"Đúng, việc đã qua thì để nó qua đi, không nên đề cập tới."

Trình Nhã Thục lau nước mắt, cao hứng nói: " Lần này a di tới đây là muốn kết thúc việc đã xảy ra 24 năm trước—— cùng a di quay về Giang Nam đi, a di nguyện ý đối đãi ngươi như con dâu của mình."

Nghe câu này, cả người Lý Viện ngẩn ra tại chỗ.

Lý Phong đứng sau lưng nhíu mày, lo lắng thầm nghĩ: “Có khi nào mẹ sẽ đồng ý với Trình Nhã Thục không? !"

Chương 663. Đại đoàn viên?

Chương 626: Đại đoàn viên?

Sự lo lắng của Lý Phong không phải không có lý, chỉ riêng việc Lý Viện muốn Lý Phong phục sinh Vương Xuyên đã có thể thấy được tình cảm của nàng đối với Vương Xuyên vẫn còn rất sâu đậm.

Yêu ai yêu cả đường đi lối về, nên khi Trình Nhã Thục mời Lý Viện về Giang Nam, Lý Phong cảm thấy rất có thể Lý Viện sẽ đồng ý.

Thế nhưng sau khi lo lắng, trong lòng Lý Phong lại phẫn nộ!

Cái gì gọi là đồng ý coi Lý Viện như con dâu, cao cao tại thượng bố thí cho ai đây? Trình Nhã Thục đã quên ngày đó hắn đánh Vương gia rớt xuống vực như thế nào rồi?

Lý Phong đoán không sai, trong lời nói của Trình Nhã Thục đúng là có ý bố thí, có thể nói, khi đối mặt Lý Viện nàng lại tìm được loại cảm giác cao cao tại thượng như ngày xưa.

24 năm trước, lúc Vương gia ép Lý Viện rời khỏi Vương Xuyên, Lý Viện đã từng hết lời cầu khẩn bọn họ đừng đuổi nàng đi.

Đúng, chính là hết lời cầu khẩn.

Lý Viện là người vì tình yêu có thể trả bất cứ cái giá nào!

Vậy mà nam nhân của nàng lại phụ bạc nàng, Vương gia xem sự cầu khẩn của nàng như trò đùa, bọn họ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Lý Viện chảy khô giọt nước mắt cuối cùng, rồi rời đi trong tuyệt vọng.

Bởi vì trải qua chuyện của 24 năm trước nên Trình Nhã Thục mới cảm thấy chỉ cần mình coi Lý Viện là con dâu, thì Lý Viện sẽ vui vẻ đáp ứng, thậm chí còn cảm ơn không dứt.

Đám ký giả truyền thông kích động.

Trời ạ, tiếp theo sẽ phát sinh cái gì? Ân oán 24 năm trước xóa bỏ, mẹ chồng nàng dâu quay về, một nhà Lý Phong đại đoàn viên?

Nếu thật sự như vậy, thì tin tức này sẽ vô cùng hot!

Ngay lúc đám ký giả đang tưởng tượng đủ kiểu thì Lý Viện cười cười: "Trình a di, ngài có lầm cái gì không?"

Lý Phong khẽ nhếch miệng, trong lòng an tâm.

Hắn đã có thể xác định, mẹ tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Trình Nhã Thục sững sờ.

"Ngươi chỉ nói ngươi đồng ý, sao ngươi không hỏi ta có đồng ý hay không?" Lý Viện thở dài, sắc mặt phức tạp.

Sắc mặt Trình Nhã Thục hơi biến đổi, sau đó gượng cười nói: "Tiểu Viện, theo ta nhớ thì trước kia ngươi vô cùng khát vọng ở lại Vương gia."

Tuy nàng không nói hết câu, nhưng ngụ ý đã hết sức rõ ràng, Lý Viện từng cầu khẩn hết lời xin ở lại Vương gia mà không được, hiện tại nàng đưa cơ hội đến trước mặt Lý Viện, chẳng lẽ Lý Viện không cảm thấy hưng phấn?

Dù sao đây cũng từng là việc mà Lý Viện tha thiết ước mơ!

"Trình a di, chúng ta không cần tiếp tục nói đề tài này nữa."

Lý Viện thở dài, đừng nói Vương Xuyên không còn, cho dù Vương Xuyên còn khoẻ mạnh, nàng cũng sẽ không trở lại Vương gia.

Chỗ kia đối với nàng chỉ có ký ức bi thảm, huống hồ. . . Bây giờ người thắng lợi là mẹ con nàng, làm gì có chuyện người thắng lại nhận lời mời gọi của kẻ bại?

Có điều nàng cũng không hận Trình Nhã Thục, cho nên không trực tiếp chửi thẳng mặt, vả lại chung quanh có nhiều ký giả như

vậy, những chuyện kia đã là quá khứ, tốt nhất là không nên công khai.

Trình Nhã Thục khẽ nhếch miệng, sau một lúc lâu mới cười khổ nói: "Tiểu Viện, ngươi còn hận ta và thúc thúc sao?"

Nghe câu này, tất cả camera liền nhắm vào Lý Viện.

Tuy kết cục đại đoàn viên như trong tưởng tưởng không xuất hiện, nhưng đám phóng viên cho rằng đây chẳng qua là khúc dạo ngắn trước khi kết cục đại đoàn viên.

Đây rồi đây rồi, thời khắc mấu chốt đã tới.

Không biết Lý Viện sẽ trả lời như thế nào, có thể nàng sẽ trả lời :"Tất nhiên là hận !" Sau đó Trình Nhã Thục sẽ nhận sai, khuyên giải vài câu, mẹ chồng nàng dâu phá đi bức tưởng ngăn cách, ôm nhau khóc nức nở.

Hoàn mỹ!

"Trình a di, chúng ta đừng nói những thứ này nữa." Lý Viện lắc đầu, không trả lời vấn đề của Trình Nhã Thục.

Mọi chuyện đã qua nhiều năm như vậy, có hận hay không có ý nghĩa gì? Mà nàng cũng không có hứng thú bày việc nhà cho thiên hạ xem.

Có điều Trình Nhã Thục lại không nghĩ như vậy: "Tiểu Viện, ta biết ngươi còn hận chúng ta, nhưng mà không sao cả, lúc trước là chúng ta sai, chúng ta nợ ngươi."

"Nhưng mà. . . Tiểu Viện, Lý Phong đã giúp ngươi xả giận, hận thù của ngươi dù lớn đến đâu cũng nên gác xuống rồi chứ?"

"Còn nữa, ngươi vẫn chưa có chồng, chắc chắn là bởi vì trong lòng còn có chúng ta, và lại trong người Lý Phong quả thực chảy xuôi huyết mạch của Xuyên nhi, hắn là con cháu Vương gia chúng ta, đây là sự thật, không ai có thể phủ nhận."

"Đã như vậy, sao ngươi không mang Lý Phong về Vương gia, từ nay về sau chúng ta một nhà hoà thuận vui vẻ, như vậy không

phải sẽ tốt hơn sao? Nếu Xuyên nhi dưới suối vàng có linh thiêng, cũng sẽ vui mừng nhìn thấy chuyện này."

Lý Viện nhíu mày lại, há miệng định nói.

Lý Phong lại tức đến bật cười.

Miệng lưỡi Trình Nhã Thục đúng là mềm dẻo thật, cứ như thể hai mẹ con hắn không đồng ý quay về Vương gia là vì lỗi của bọn hắn.

Lúc này Trình Nhã Thục nắm chặt tay Lý Viện, tiếp tục nói: "Trở về đi, ta và thúc thúc của ngươi tuổi tác đã cao, bọn ta muốn an dưỡng tuổi già, sau khi ngươi và Tiểu Phong trở về, Vương gia có thể giao cho Tiểu Phong cầm lái."

"Lúc ta và thúc thúc của ngươi trăm tuổi, Lý Phong sẽ là gia chủ mới của Vương gia, tất cả tài nguyên của Vương gia để cho hắn sử dụng, ta cam đoan với ngươi."

"Xin lỗi Trình a di, những cái ngươi nói ta không thể nhận được." Lý Viện lắc đầu, quay lại nói với Hồng Nhạc Đào: "Nhạc Đào, tiễn khách."

"Vâng!" Hồng Nhạc Đào sải bước đi lên phía trước, định đẩy Trình Nhã Thục và Vương Khiếu ra ngoài.

"Chờ một chút!" Trình Nhã Thục hét lớn một tiếng, sau đó lộ sắc mặt đau khổ nói: "Tiểu Viện, ngươi nhất định phải vô tình như vậy sao?"

Trong lúc nói chuyện, hai hàng lệ nòng từ trong mắt nàng chảy xuống.

Cảnh này làm cho ký giả chung quanh biến đổi sắc mặt!

Một lão thái thái ngàn dặm xa xôi từ Giang Nam đi tới Hoa Thành, từ bỏ tôn nghiêm của trưởng bối, hạ thấp tư thái tận tình thuyết phục, nhưng đổi lại lại là một câu tiễn khách lạnh như băng.

Lý Viện đúng là đủ lạnh lẽo!

Đám ký giả ào ào khuyên bảo, muốn thuyết phục Lý Viện.

Biểu lộ của Lý Viện bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Ngoài mặt Trình Nhã Thục đau khổ, nhưng trong lòng có chút đắc ý.

Nàng rất hiểu Lý Viện, Lý Viện là một người mềm lòng, ăn mềm không ăn cứng, lại thêm ký giả chung quanh thuyết phục, vì lo ngại mặt mũi thế nào Lý Viện cũng sẽ đồng ý.

Nếu như hôm nay người đối mặt nàng là Lý Phong, thì nàng tuyệt đối không dám chơi trò này.

Nữ nhân a, lúc nào cũng dễ mềm lòng. . .

Ngay lúc Trình Nhã Thục nghĩ Lý Viện sẽ đồng ý, Lý Viện cười nói: "Các vị, chẳng lẽ các ngươi không hiếu kỳ tại sao 24 năm trước ta muốn rời khỏi Vương gia?"

Nghe câu này, sắc mặt Trình Nhã Thục kịch biến!

Chương 664. Triệt để thanh toán xong

Chương 627: Triệt để thanh toán xong

Lý Phong giãn lông mày ra, lúc đầu hắn cứ lo lắng mẹ sẽ ngại mất mặt mà không công khai, bây giờ hắn phát hiện mình đã suy nghĩ nhiều, một tay mẹ gây dựng lên Osvili, một nữ cường nhân như vậy sao có thể tùy ý để cho Trình Nhã Thục dắt mũi?

Đám ký giả truyền thông chung quanh bắt đầu kích động.

Dù là tiểu đệ Hồng Nhạc Đào của Lý Phong cũng nhịn không được vểnh tai lên.

"Tiểu Viện, việc 24 năm trước chỉ là hiểu lầm, không cần thiết cho người ngoài biết, ngươi không thấy như vậy sao?"

Trình Nhã Thục hít sâu một hơi, sắc mặt có chút khó coi.

Nàng cảm thấy Lý Viện chỉ đang hù dọa mình, chuyện kia không tính là gì với hào môn như Vương gia, nhưng đối với Lý Viện thì lại là điểm đen của cả đời nàng.

Dù sao lúc đó Vương Xuyên và Lý Viện không làm giấy chứng nhận kết hôn.

Dù biết Vương Xuyên sẽ không kết hôn với mình, nhưng nàng vẫn kiên trì sinh Lý Phong, nếu nói nàng ham tiền tài Vương gia thì cũng có người tin, khi đó Lý Viện còn chưa phải nữ hoàng của ngành làm đẹp!

"Chỉ là hiểu lầm thôi sao?" Lý Viện lắc đầu cười lạnh: "24 năm qua, ngươi vẫn giữ bộ dáng cao cao tại thượng, dù hiện tại các ngươi cần tiểu Phong trở về để trọng chấn Vương gia, nhưng vẫn không chịu hạ thái độ mà còn giống như là bố thí ân huệ cho chúng ta."

Sao nàng còn không đoán được mục đích của Trình Nhã Thục?

Bất quá lúc đầu nàng không muốn xé rách da mặt với Trình Nhã Thục, nếu là Vương Bác Nam hoặc là hai huynh đệ Vương Hiền, Vương Tu tới đây, đã sớm bị nàng mắng đuổi ra ngoài.

Dùng miệng lưỡi dẫn dắt dư luận? Nằm mơ!

Trình Nhã Thục ngạc nhiên, sau đó cười khổ nói: "Tiểu Viện, ngươi hiểu lầm rồi, ta thật sự hi vọng chúng ta có thể gỡ đi khúc mắc, bù đắp sai lầm của chúng ta 24 năm trước."

"Không có khả năng." Lý Viện lắc đầu, trực tiếp ngắt lời: "Lúc các ngươi ngầm đồng ý cho Lục Xảo Lan tìm Tô Kiếm Nam để sắp đặt tai nạn xe cộ mưu sát ta, thì ta đã không còn ý định trở lại Vương gia, dù Vương Xuyên còn sống, chuyện này cũng là không thể nào."

Tuy Lý Phong không nói cho nàng việc cả nhà Tô Kiếm Nam chết do hoả hoạn, nhưng mà việc này là tin tức lớn ở Hoa Thành, sau khi Lý Viện phục sinh nàng đã tìm tin tức của Tô Kiếm Nam, và cũng biết được.

Về sau Lý Phong cũng nói ra việc hắn giết chết mẹ con Lục Xảo Lan, không có cách nào, giấy không thể gói được lửa, hắn không giấu mãi được.

Mẹ là người từng trải qua sinh tử, chắc sẽ không trách hắn.

Đương nhiên, trong miệng Lý Phong, việc cả nhà Tô Kiếm Nam chết do hoả hoạn là ngoài ý muốn.

Với sự hiểu biết của Lý Viện với Lục Xảo Lan, thì không có chuyện Lục Xảo Lan phái người giết nàng mà không giết Lý Phong, nếu Lý Phong còn sống, thì rõ ràng là có người không cho phép Lục Xảo Lan giết Lý Phong.

Trừ Vương Bác Nam ra còn ai có thể ngăn cản Lục Xảo Lan?

Nàng đã chết trong một lần tai nạn xe cộ, điều đó nói lên Vương Bác Nam cũng ngầm đồng ý cho Lục Xảo Lan mưu sát nàng.

Phu thê đồng tâm, việc này chỉ là chuyện nhỏ đối với Vương Bác

Nam, cho nên không cần thiết giấu diếm Trình Nhã Thục.

Nếu Trình Nhã Thục đã không thèm để ý sống chết của nàng, thì tại sao nàng phải nghe mấy lời hoa ngôn xảo ngữ của Trình Nhã Thục?

Lời nói của Lý Viện giống như một quả bom nổ bùm bùm bùm bùm, làm trong lòng của đám ký giả nổi lên sóng to gió lớn!

Tai nạn xe cộ? Mưu sát? Tô Kiếm Nam? Vương gia ngầm đồng ý? Vương Xuyên qua đời?

Con mẹ nó, lượng tin tức thật lớn!

Lý Phong nhíu mày, tuy hắn không thích Trình Nhã Thục dẫn dắt thế cục, nhưng cũng không muốn lộ ân oán tình thù của hai mẹ con và Vương gia ra trước mặt mọi người, trở thành đề tài cho thiên hạ bàn tán.

"Các vị bằng hữu, buổi họp báo đã bố trí xong, mời mọi người vào trong."

Nghe xong câu này ký giả truyền thông đều không vui, đến khúc cao trào mà bắt bọn hắn rời đi thì sao được?

"Lý nữ sĩ, xin hỏi ngài có chứng cứ gì để chứng minh tai nạn xe cộ năm đó là một đợt mưu sát không?"

"Trình nữ sĩ, xin hỏi ngươi có lời gì để nói về Lý nữ sĩ?"

"Lý nữ sĩ. . ."

Đám ký giả liều mạng chen về phía trước, muốn phỏng vấn được tin tức bằng được.

Sắc mặt Lý Phong trầm xuống, nháy mắt với Hồng Nhạc Đào, Hồng Nhạc Đào hiểu ý dẫn người ngăn trở tầm mắt của đám ký giả truyền thông.

Tiếp theo, Lý Phong không để ý câu hỏi của những ký giả này, nhìn Trình Nhã Thục nói: "Ngươi cũng không muốn công khai việc năm đó ra đúng không?"

Trình Nhã Thục nhíu mày, sau đó cười khổ nói: "Tiểu Phong, việc năm đó đúng là Vương gia chúng ta không đúng, nhưng mà Xuyên nhi cũng đã đền bù cho mẹ con các ngươi, nếu như không nhờ Xuyên nhi giúp đỡ trong bóng tối, mẹ ngươi cũng không có khả năng thành lập Osvili."

"Vả lại Xảo Lan và Thành nhi đã không còn, hai thúc thúc của ngươi cũng bị trừng phạt, thù hận của ngươi dù lớn đến đâu thì cũng nên bỏ xuống rồi chứ."

Lý Phong cười lạnh: "Vậy là ngươi cảm thấy chỉ cần các ngươi nhận sai, ta và ta mẹ sẽ tha thứ cho các ngươi, trở lại Vương gia?"

Đôi mi của Trình Nhã Thục níu lại, im lặng không nói một lời.

Nàng là đại tiểu thư của Trình gia, một trong tam đại gia tộc của Giang Nam, còn là vợ của Vương Bác Nam, từ trước đến giờ đã quen ngồi ở vị trí cao, bây giờ hạ thấp tư thái trước mặt hai vãn bối không lẽ còn chưa đủ thành ý?

Lý Phong nhướng mày, quay đầu nhìn Lý Viện, Lý Viện nhìn hắn gật gật đầu.

Lý Phong phun ra một ngụm trọc khí, hít một hơi thật sâu rồi nói: "Đừng nằm mơ, ta và mẹ ta cả đời này cũng sẽ không quay về Vương gia. Còn chuyện Vương Xuyên đã từng giúp đỡ mẹ ta, chúng ta có thể dùng tiền để giải quyết."

"Lúc đó hắn giúp đỡ mẹ ta bao nhiêu tiền, ta sẽ trả gấp mười lần cho các ngươi, sau khi trả tiền , chúng ta và Vương gia các ngươi sẽ không còn liên quan!"

Thân thể Trình Nhã Thục chấn động, nhìn về phía Lý Viện nói : "Tiểu Viện, ý ngươi cũng như vậy sao?"

Lý Viện gật đầu: "Thực ra lúc trước Vương Xuyên đã nói với ta, tiền hắn cho mẹ con ta mượn được tính lãi theo ngân hàng , ta cũng có ký giấy nợ với hắn."

"Có điều Vương Xuyên không ở đây, giấy nợ cũng không còn ý nghĩ, cứ dựa theo Tiểu Phong nói, trả gấp 10 lần là được."

"Sau khi trả tiền, mẹ con ta sẽ không còn liên quan gì đến các ngươi!"

Nói xong, Lý Viện kéo Lý Phong đi vào cửa lớn khách sạn dưới ánh mắt không thể tin nổi của mọi người .

Lúc bọn họ đi khuất sau cửa khách sạn, trong đầu Trình Nhã Thục đột nhiên quay cuồng, sau đó thụt lùi về sau.

Chương 665. Lật bàn

Chương 628: Lật bàn

"Bà!"

Vương Khiếu hô hô một tiếng, vội vàng đỡ lấy nàng.

Ký giả nhất thời vây tới: "Vương tiên sinh, xin ngài nói hai câu."

"Vương tiên sinh, 24 năm trước đến cùng là phát sinh cái gì, ngài có thể tiết lộ ra không?"

"Vương tiên sinh. . ."

"Cút hết cho ta!" Vương Khiếu hét lớn một tiếng.

Lý Phong là ác ma giết người không chớp mắt, hắn mà làm Lý Phong mất hứng, vậy xác định là xong đời.

Một đám ký giả hai mặt nhìn nhau.

Đúng lúc này, Hồng Nhạc Đào lạnh lùng nói: "Mắng đủ chưa? Cút nhanh lên, mẹ nó dám gây sự ở buổi họp báo của Lý tổng, đúng là chán sống."

Vương Khiếu hơi biến sắc, nhìn Hồng Nhạc Đào một cái sau đó không nói một lời vịn Trình Nhã Thục rời khỏi đây.

Lúc này Trình Nhã Thục cũng tỉnh lại, biểu lộ của nàng so với Vương Khiếu còn đắng chát hơn.

Nàng vốn cho rằng lần này tới Hoa Thành có thể thuyết phục mẹ con Lý Viện về Vương gia, không ngờ kết quả lại thành thế này.

Nếu 24 năm trước nàng để Lý Viện lưu lại Vương gia thì thật là tốt.

Nhất thời, cảm giác hối hận giống như thủy triều nhấn chìm

Trình Nhã Thục. . .

Sau 10 phút, đám ký giả đều đi vào trong lễ đường đại khách sạn Hoa Thành.

Lý Phong trực tiếp thuê phòng có thể dung nạp 2000 người, nhờ vậy kí giả không cần chen chúc, phần khí phách này thật không phải người bình thường có thể so sánh.

Hết thảy chuẩn bị sẵn sàng, Lý Viện cùng Tô Đồng bước lên lễ đài, mà Lý Phong an vị tại hàng ghế thứ nhất, mỉm cười nhìn hai người.

Đầu tiên là Tô Đồng đọc lời chào mừng, tuyên bố Lý Viện trở thành chủ tịch Osvili, tiếp theo là thời gian tự do đặt câu hỏi.

Sau khi Lý Viện chọn trúng một ký giả ngẫu nhiên, hắn đứng dậy hỏi: "Lý Viện nữ sĩ, xin hỏi 24 năm trước đến cùng là phát sinh cái gì, mà ngươi lại rời khỏi Vương gia khi đang mang thai?"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Lý Viện biến đổi.

Lý Phong ngồi dưới càng là nhíu mày, có chút không vui.

"Vị phóng viên này, xin ngươi đừng đặt câu hỏi không có quan hệ với buổi họp báo, được không?"

Lý Viện dù sao cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, rất nhanh liền khôi phục trấn định, mỉm cười nhắc nhở.

"Lý Viện nữ sĩ, ta cảm thấy vấn đề này có quan hệ với buổi họp báo, ngươi là người sắp trở thành chủ tịch Osvili, nếu như quá khứ có vết đen, vậy khẳng định sẽ tạo thành ảnh hưởng xấu tới Osvili."

Người phóng viên này dây dưa không bỏ, rất có một loại ý tứ muốn hỏi tới cùng.

Đôi mi thanh tú của Lý Viện hơi nhíu: "Sự tình 24 năm trước là chuyện cá nhân của ta, mà ta có thể cam đoan với mọi người, đó không phải lỗi lầm của ta, hiện tại mời ngươi đặt câu hỏi khác."

"Lý Viện nữ sĩ, ngươi là nhân vật công chúng, mà chúng ta là ký giả truyền thông, chúng ta có quyền tìm hiểu tình hình."

Người phóng viên kia tựa như không nhìn ra vẻ không vui trong lời nói của Lý Viện, vẫn kiên trì đặt câu hỏi trước đó.

"Đúng vậy, chúng ta có quyền hiểu rõ tình hình."

"Lý Viện nữ sĩ, chúng ta đều muốn biết đáp án của vấn đề này, mời ngươi trả lời."

"Osvili về sau khẳng định phải lên sàn đúng không? Sau khi lên sàn thì phải tiếp nhận sự giám sát của nhà đầu tư, những người đầu tư sẽ không muốn nhìn thấy một người lãnh đạo có lịch sử đen tối."

Đám ký giả khác cũng ào ào phụ họa.

Bọn họ đều sống bằng nghề buôn tin tức, đương nhiên rất chú ý chuyện này.

Bọn họ đều cảm thấy Lý Viện không dám bày ra sắc mặt xấu, hoặc là ăn nói lưu manh như Vương Khiếu, nếu không danh tiếng Osivili triệt để xong đời. Vì vậy mới dám gần như ép buộc nàng trả lời vấn đề này.

"Lý Viện nữ sĩ, ngươi cũng nghe được đúng không, cho dù ngươi không trả lời ta, những người đồng nghiệp khác cũng sẽ hỏi vấn đề này."

"Đương nhiên, ngươi có quyền không trả lời câu hỏi, chỉ là nếu vậy, buổi họp báo hôm nay chắc là không thể tiếp tục."

Người ký giả đầu tiên lộ vẻ ăn chắc Lý Viện, cười nói.

Đôi mi thanh tú của Lý Viện nhíu chặt, miệng ngậm lại không nói một lời.

Những ký giả này đoán rất đúng, nàng xác thực không tiện bày ra sắc mặt khó chịu với bọn họ, nếu thật sự không trả lời vấn đề này, buổi họp báo hôm nay có khả năng không tiếp tục được, Lý Phong vì nàng mà làm ra bao nhiêu chuẩn bị chẳng phải là vô ích?

Dưới đài, ở hàng thứ nhất, Lý Phong lộ ra sắc mặt âm trầm, ngay sau đó hắn chỉ lắc đầu bật cười.

Những ký giả này cho rằng bọn họ là người làm ăn, cho nên dám không kiêng nể gì cả ép buộc bọn họ?

A, đúng là suy nghĩ nhiều.

Tiểu gia không chỉ là thương nhân, thân phận của hắn nói ra đủ để hù chết người khác! Làm tiểu gia khó chịu, tiểu gia sẽ làm các ngươi phải hối hận!

Chương 666. Ta muốn ta cảm thấy

Chương 629: Ta muốn ta cảm thấy

Ngay lúc Lý Phong đi đến lễ đài, đại lễ đường đang ồn ào bỗng trở nên yên tĩnh.

Lý Phong đã từng giết người, khí thế trên người bộc phát, sát ý tràn ngập không gian, làm nhiệt độ chợt hạ xuống!

"Hítttt, tại sao ta đột nhiên cảm thấy lạnh như vậy, máy lạnh mở quá lớn sao?"

Một ký giả rùng mình, nghi hoặc hỏi.

"Đúng là có chút lạnh."

Có ký giả phụ họa.

Mấy ký giả chung quanh lại lộ vẻ tò mò nhìn Lý Phong đang đi lên đài.

Sao Lý Phong tự nhiên lại lên đài, hắn muốn nói gì thay mẹ hắn?

Chắc là vậy rồi, không biết là hắn sẽ nói cái gì, đừng giống Vương Khiếu là được !

A, hắn là người làm ăn, sẽ không ngu như vậy đâu !

Hẳn là hắn nhìn ra được lập trường kiên định của bọn họ, hiểu được nếu tiếp tục giằng co nữa thì sẽ không tốt cho Osvili, cho nên muốn ra mặt thuyết phục Lý Viện!

Nghĩ đến đây, tất cả ký giả âm thầm hưng phấn.

Thấy Lý Phong đi tới, Tô Đồng vội vàng đứng dậy, khuôn mặt lo lắng.

Lông mày Lý Viện nhíu lại, đoán không ra ý đồ của Lý Phong.

Tất cả mọi người đều yên lặng, Lý Phong đi đến lễ đài, tới bên cạnh Tô Đồng, cầm micro nói.

"Các vị phóng viên, ngươi mới nói ngươi cho rằng vấn đề của ngươi có quan hệ với buổi họp báo lần này, đúng không?"

Lý Phong nhìn thẳng tên ký giả đặt câu hỏi, trầm giọng hỏi.

Người phóng viên kia sững sờ, sau đó khẳng định nói ra: "Đúng vậy Lý tiên sinh, không chỉ ta cảm thấy như vậy, mà tất cả mọi người đều cảm thấy như vậy."

Những ký giả khác cũng liên tục gật đầu, cái này còn cần phải hỏi? Ban nãy bọn họ đều đã nói rất rõ ràng.

"Ta không quan tâm, các ngươi cảm thấy như thế nào là chuyện của các ngươi. Nói lần cuối cùng, chuyện này và buổi họp báo không có tí quan hệ gì, các ngươi hiểu chưa?"

Lý Phong gõ bàn, trầm giọng nói.

Tô Đồng: "? ? ?"

Lý Viện: "? ? ?"

Đám ký giả: "? ? ?"

"Lý tổng, ngươi đang nghiêm túc sao? Ngươi có biết ngươi nói như vậy sẽ có hậu quả gì không?"

Mặt tên kia ký giả đặt câu hỏi lộ vẻ không dám tin, hỏi ngược lại lần nữa.

"Nhìn mặt ta có giống đùa không?"

Lý Phong cười lạnh, đám ký giả này không hiểu tiếng người sao, tiểu gia đã nói rõ ràng như vậy còn cố hỏi lại?

Còn về hậu quả. . .

"Nếu như các ngươi muốn nói xấu Osvili hay ta và mẹ ta, vậy

các ngươi có thể thử một lần, chỉ cần tin tức của các ngươi phát ra ngoài, tiểu gia sẽ trực tiếp xử đẹp các ngươi!"

"Nhớ kỹ, ta mời các ngươi tới nơi này, đã cho tiền đi lại, mỗi người 2000, ta không cần các ngươi ca công tụng đức của Osvili, chỉ hi vọng các ngươi có thể lấy thái độ trung lập để đưa tin về việc mẹ ta đảm nhiệm chức chủ tịch của Osvili."

"Nếu như các ngươi không muốn đưa tin cũng không sao, nhưng các ngươi đừng gây thêm phiền phức cho chúng ta, nếu ai dám gây chuyện thì đừng trách ta không khách khí."

Lý Phong lạnh lùng nói!

Hắn ghét nhất bị người khác ép buộc, nếu những ký giả này cho rằng mình nắm quyền dư luận trong tay, thì có thể không cần kiêng nể bất cứ ai thoải mái soi mói đời tư của người khác, vậy hắn sẽ dạy miễn phí cho bọn hắn biết tại sao biển xanh lại mặn!

Đám ký giả bị chấn nhiếp ngay tại chỗ!

So về khí thế, Lý Phong mạnh hơn Vương Khiếu không biết bao nhiêu lần, ngay cả Vương Khiếu cũng có thể chấn nhiếp những ký giả này, huống gì là Lý Phong?

Có điều Vương Khiếu không phải là nhân vật của công chúng, bọn họ không thể làm khó Vương Khiếu.

Lý Phong thì khác, ông chủ của Osvili, nhân vật hot trên internet, tuy không có mấy người chụp được ảnh của hắn nhưng. . .

Nếu như bọn họ công khai việc hôm nay, danh tiếng Lý Phong nhất định sẽ tổn hao nhiều, từ đó sẽ ảnh hưởng đến sự tiêu thụ sản phẩm của Osvili, cho nên bọn họ không hiểu, tại sao Lý Phong lại dám uy hiếp bọn họ?

Sắc mặt người phóng viên đặt câu hỏi rất khó coi: "Lý tiên sinh, nếu ngươi đã nói như vậy, vậy chúng ta cũng không cần phải tiếp tục tham gia buổi họp báo này nữa."

"Sau khi trở về, ta sẽ kể lại một cách chi tiết mọi hành động của

Lý tiên sinh, để cho tất cả cư dân mạng đánh giá Lý tiên sinh là người hung hăng càn quấy như thế nào!"

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn mọi người, nói: "Ta muốn về, nếu như các vị có thể chịu được sự hung hăng càn quấy của Lý tổng, thì các ngươi cứ tiếp tục ở lại, ta không chịu được."

Nói xong, người phóng viên này định quay người rời đi.

Các ký giả nhìn nhau, sau đó có gần một phần ba người đứng dậy, ra vẻ muốn rời đi.

Lý Phong cười: "Hồng Nhạc Đào, giữ vị phóng viên kia lại."

Hồng Nhạc Đào vọt tới trước mặt vị ký giả đi đầu kia, ngăn hắn lại, cho đến lúc này, Hồng Nhạc Đào mới nhìn bảng tên của hắn, tên hắn là ——Lưu Sơn.

Lưu Sơn sững sờ, sau đó quay đầu cười hỏi: "Lý tiên sinh, không phải ngươi không sợ chúng ta rời đi sao, tại sao lại bảo người giữ ta lại, ngươi thừa nhận mình sai rồi sao?"

Biểu lộ của Lưu Sơn rất trào phúng, ngữ khí cũng có chút khinh miệt, giờ phút này hắn cảm thấy mình đã đạt tới đỉnh phong nhân sinh.

Nhìn thấy không, phú hào Lý Phong có gia sản 100 tỷ cũng phải sợ hắn!

"Sai? Nực cười, ta đang nghiêm trọng hoài nghi ngươi là người của đối thủ cạnh tranh phái tới, à không, không phải hoài nghi, là xác định."

Nói xong, Lý Phong móc từ trong ngực ra một cái USB cắm vào laptop trước mặt.

Sau khi mở lên, trên màn ảnh phía sau lễ đài liền bắt đầu phát một đoạn video.

"Lưu Sơn, đây là 100 ngàn, ngày mai ngươi đến buổi họp báo của Osvili cố gắng tìm ra nhược điểm của mẹ con Lý Viện, nếu như tìm được thứ có giá trị, thì ta sẽ trả thêm tiền."

Trong một căn phòng tiếp khách, một người đàn ông trung niên đeo mắt kính gọng vàng đẩy một xấp 10 ngàn đến trước mặt Lưu Xuyên, từ từ nói.

Trong mắt Lưu Xuyên lóe lên ánh sáng, nhanh chóng nhận xấp tiền nhét vào ngực, vỗ ngực bôm bốp nói : "Yên tâm đi Trần tổng, ngày mai ta nhất định cố gắng hết sức đào ra tư liệu xấu của bọn họ!"

Video đến nơi đây là dừng.

Trong căn phòng, mọi thứ trở nên yên tĩnh, sau đó tiếng xôn xao vang lên!

Lúc này đã có người nhận ra người đàn ông trung niên đeo mắt kính gọng vàng kia, là một tổng giám đốc của một công ty cũng trong ngành làm đẹp, là đối thủ cạnh tranh trực tiếp của Osvili!

Mẹ nó, Lưu Sơn nhận tiền để đến đây gây sự? Bảo sao từ đầu tới đuôi thái độ của hắn đều khó chịu như vậy!

Nụ cười khinh miệt cứng lại trên mặt Lưu Sơn, thay vào đó là vô tận hoảng sợ và vẻ không thể tin nổi!

Sau đó. . .

Thân thể Lưu Sơn lắc một cái, ngã xuống xuống!

Mọi người xôn xao một lần nữa!

Chương 667. Muốn hay không cuồng bạo như vậy?

Chương 630: Muốn hay không cuồng bạo như vậy?

Trên đài hội nghị, Lý Viện cùng Tô Đồng đều lộ vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lý Phong.

Lý Phong để mắt tới Lưu Sơn từ bao giờ, ngay cả video Lưu Sơn bị người ta mua chuộc cũng có thể lấy được, quả thực là bất khả tư nghị.

Tô Đồng còn tốt một chút, nàng biết Lý Phong rất thần kì, chuyện bất thường đặt trên người hắn đều trở thành bình thường. Lý Viện lại khác, nàng thật sự bị con trai làm cho chấn kinh.

Lý Phong rất hài lòng với phản ứng của mọi người: "Lưu Sơn tới đây vì cố ý kiếm chuyện, các vị ký giả không nên bị hắn dắt mũi."

"Đương nhiên, các ngươi thật sự muốn muốn đi cũng không sao, nhưng xin nhắc nhở các ngươi một cau, ra khỏi cửa ngoài kia tuyệt đối không được viết linh tinh, kẻo sẽ gặp phải đại phiền toái."

Một đám ký giả tuy vừa bị thủ đoạn của Lý Phong làm cho rung động, nhưng giờ phút này vẫn cảm thấy hắn đang nói mạnh miệng.

Bọn họ không giống như Lưu Sơn, nhận chỗ tốt của người khác rồi cố ý tìm Lý Phong gây phiền phức, bọn họ căn bản không sợ Lý Phong bóc phốt.

"Cảm thấy ta đang nói mạnh miệng? Không sao, ta sẽ chứng minh cho các ngươi xem."

Vừa nói xong, Lý Phong tắt microphone, tiện tay bố trí một bức tường chân khí, rồi bấm số điện thoại của Mạc Vấn Thiên.

Điện thoại kết nối, Lý Phong cười nói: “Boss, có chuyện ta muốn làm phiền ngươi."

Đầu bên kia điện thoại, Mạc Vấn Thiên cười mắng: "Tiểu tử ngươi lại có chuyện gì muốn gây phiền cho ta?"

Được Long Đầu nhắc nhở, Mạc Vấn Thiên đã quyết định bồi dưỡng Lý Phong như tâm phúc, cho nên thái độ nói chuyện rất gần gũi.

"Khụ khụ. . ." Lý Phong bị thái độ của Mạc Vấn Thiên làm cho có chút giật mình.

Không ngờ Mạc Vấn Thiên thân thiện như vậy, hôm nay hắn uống nhầm thuốc sao?

"Xem ra hắn thật sự cho rằng ta và Trầm Tử Huyên có quan hệ trong sạch, nếu hắn biết ta cùng Trầm Tử Huyên đã. . . Hítttttttt, thực không dám tưởng tượng."

Lý Phong lắc đầu, ném ý nghĩ này ra khỏi bộ não.

Hắn biết mình cùng Mạc Vấn Thiên nhất định sẽ có ngày đấm nhau vì Trầm Tử Huyên, nhưng không phải hiện tại, hiện tại cảnh giới của hắn quá thấp, xác định là bị treo lên đánh.

Đợi đến khi cảnh giới của hắn vượt qua Mạc Vấn Thiên cùng Trầm Tử Huyên. . . Hắc hắc hắc.

Lý Phong nói: "Là như thế này, ta gặp phải chút vấn đề, cần tổ chức trợ giúp một chút."

Ngay sau đó hắn liền nói ra sự tình mình muốn phong tỏa tin tức.

Mỗi khi xử lý sự kiện đột phát Long Hồn cũng thường xuyên cần làm như vậy, cho nên đều có liên hệ với các nhà truyền thông, vì thế Lý Phong trước đó mới dám nói chắc như vậy.

Đương nhiên, hắn cũng làm tốt chuẩn bị Mạc Vấn Thiên không chịu giúp đỡ, lúc đó nhờ hệ thống cũng không muộn.

Mạc Vấn Thiên còn tưởng rằng là đại sự gì, nghe xong Lý Phong kể lại liền cười mắng: "Chỉ có chút chuyện nhỏ như vậy sao? Hắc hắc, tiểu tử ngươi nợ ta một cái nhân tình rồi."

Ngay sau đó hắn cũng không nhiều lời, quay đầu phân phó.

Long Hồn có bộ phận chuyên xử lý sự tình tương tự, Mạc Vấn Thiên hạ xuống mệnh lệnh, các nhà truyền thông sẽ nhanh chóng biết được tin tức.

Mấy phút đồng hồ sau, đám ký giả đã thu được cuộc gọi từ người lãnh đạo trực tiếp.

"Alo, con mẹ nó có phải ngươi đang ở buổi họp báo của Osvili đúng không? Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi muốn tiếp tục sinh tồn trong giới truyền thông vậy tuyệt đối đừng có viết lung tung!"

"Lý Phong là người trong tổ chức quốc gia, tin tức có quan hệ với hắn tuyệt đối đừng viết bậy, nếu không ta sẽ băm thịt ngươi cho cá ăn!"

"Alo, ta cảnh cáo ngươi. . ."

Đám ký giả đều sững sờ.

Không phải chứ. . .Có cần khoa trương như vậy không, bọn họ còn chưa kịp làm cái gì, chỉ là biểu hiện một chút, Lý Phong đã làm cho người lãnh đạo trực tiếp gọi tới điện thoại cảnh cáo?

Quan trọng là không phải một hai người, mà là toàn bộ!

Con mẹ nó. . . Tại sao Lý Phong làm được? ! Hắn thần thông quảng đại như vậy? !

Một đám ký giả triệt để bị Lý Phong làm cho rung động.

Bọn họ làm sao biết được, Lý Phong thật vất vả mới phục sinh được mẹ, muốn mượn buổi họp báo để mẹ mình quang minh chính đại xuất hiện trước mặt công chúng, căn bản không cho phép xuất hiện những chuyện bên lề có ảnh hưởng không tốt.

Hiện tại những ký giả này dám gây khó dễ, Lý Phong không nổi

giận mới là lạ!

Trên đài hội nghị, Lý Viện há hốc miệng, vô cùng ngạc nhiên.

Tuy nàng không biết những ký giả này tiếp nhận cuộc gọi điện thoại của ai, nhưng thái độ của bọn hắn đã đủ để chứng minh vấn đề.

Con trai vừa mới gọi điện thoại cho ai?

"Các vị." Lý Phong triệt tiêu bức tường chân khí, một lần nữa bật microphone, gõ cái bàn nói: "Chắc hẳn các ngươi đều đã tiếp nhận cuộc gọi điện thoại từ lãnh đạo của mình, bây giờ đã biết cái gì nên làm cái gì không nên làm chưa?"

"Ta biết các ngươi hiếu kỳ tại sao ta có thể làm vậy, hiện tại ta sẽ giải thích cho các ngươi nghe."

Đang nói chuyện Lý Phong lấy ra thẻ chứng nhận cục quốc an: "Ta là thành viên cục quốc an, sự kiện các ngươi một mực truy vấn liên quan đến một số bí mật, cho nên đừng có hỏi nữa, hiện tại mọi người bắt đầu đặt câu hỏi bình thường, ok?"

Đám ký giả đầu tiên là giật mình, tiếp theo bừng tỉnh đại ngộ.

Khó trách Lý Phong có năng lực làm được chuyện đó, thì ra hắn là thành viên của cục quốc an.

Trời ạ, ông chủ Osvili Lý Phong vậy mà là thành viên quốc an, nếu như tin tức này tuôn ra ngoài, tuyệt đối sẽ gây nên kịch chấn!

Chỉ tiếc, tin tức này không thể viết được, nếu không kết cục bọn hắn sẽ rất thảm . . .

Ánh mắt Lý Viện máng lên, âm thầm nói một câu: "Tiểu Phong vậy mà là thành viên cục quốc an, cái này thật đúng là làm cho ta có chút kinh hỉ."

Sau hành động của Lý Phong, buổi họp báo rốt cục đi vào quỹ đạo, một đám ký giả bắt đầu đặt câu hỏi bình thường.

Tỉ như lúc trước thế thân là ai, ba năm này Lý Viện ẩn thân tại

quốc gia nào, có quy hoạch gì với sự phát triển trong tương lai của Osvili,...

Đối với cái này Lý Viện sớm có ứng đối, trả lời những vấn đề này phi thường trôi chảy.

Chủ và khách đều vui vẻ.

Buổi họp báo vừa kết thúc, những ký giả này liền gửi thông tin hiện trường lại tổng bộ, biên tập thẩm tra xong, những tin tức này liền có thể truyền bá lên Internet.

Đến lúc đó, Lý Viện coi như triệt để quay lại tầm mắt của công chúng.

Cùng một thời gian đó, tại thành phố Thiên Phủ, ở cửa biệt thự của Tiêu Lăng Phi, hai huynh đệ Diệp Thừa Hải, Diệp Thừa Viễn bước chân tới nơi, liếc nhau một cái, sau đó nhẹ nhàng nhảy qua tường. . .

(Có vị đạo hữu nào giúp đệ cắt ngắt tình tiết truyện không? Kiểu như là gốc 1k3c thì mình làm gọn còn hơn 600c, xóa hết những đoạn không hay và gây khó chịu ấy. Làm xong 600c đệ xin trả 500k, xin lỗi vì không thể trả nhiều được vì đệ còn là sinh viên)

Chương 668. Nhậm Tiểu Lôi

Chương 631: Nhậm Tiểu Lôi

Biệt thự, lầu một phòng khách.

Tiêu Lăng Phi đang ăn khoai tây chiên đồng thời xem phim thần tượng.

"Móa, nàng nói chia tay ngươi liền chia tay sao? Giữ chặt nàng a, ngu ngốc. . ."

Đợi 2 nhân vật chính chia tay, nam chính đi uống rượu giải sầu, Tiêu Lăng Phi lại bắt đầu phê bình: "Nam nhân này thật là vô dụng, tính cách yếu đuối, còn không bằng người nào đấy."

Cao Khiết: “???"

Trực giác nữ nhân nói cho Cao Khiết biết, người nào đó trong miệng Tiêu Lăng Phi chính là Lý Phong.

Nếu nói hai người không có gian tình, có đánh chết Cao Khiết cũng không tin!

Tiêu Lăng Phi ngáp một cái, tắt ti vi.

"Không xem nữa, nam chính như vậy chả có vị gì cả, không hợp gu của ta."

Cao Khiết cười cười:"Xem ra, chỉ loại nam nhân kia mới có khả năng hấp dẫn tiểu thư."

Tiêu Lăng Phi nhíu mày: "Loại nam nhân nào? Ngươi muốn nói cái gì?"

"Chính là. . . Khuôn mặt đẹp trai, nhiều tiền, còn giỏi đánh nhau, ví dụ như. . ." Cao Khiết cười hắc hắc.

"Đừng nhắc tới Lý Phong trước mặt ta, ta ghét hắn." Tiêu Lăng

Phi hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác.

Cao Khiết:"???"

Ta nói Lý Phong bao giờ, đều là tự ngươi suy diễn có được không?! Ai nha nha, không đánh đã khai, tình trong như đã, mặt ngoài còn e!

Đúng lúc này, một tiếng vang thật lớn từ ngoài cửa truyền đến, cửa gỗ phòng khách bị phá toang, mảnh gỗ vụn bay tứ tán!

Tiêu Lăng Phi vụt một tiếng bật dậy khỏi ghế salon.

Cao Khiết che ở trước mặt Tiêu Lăng Phi, lộ vẻ mặt cảnh giác nhìn người tới.

"Tiêu Lăng Phi?"

Diệp Thừa Hải chắp hai tay sau lưng, chậm rãi đi vào phòng khách, hai mắt không ngừng dò xét Tiêu Lăng Phi, biểu lộ có kinh diễm có tham lam còn có mấy phần oán độc.

Sau lưng hắn, Diệp Thừa Viễn cũng đang đánh giá Tiêu Lăng Phi, ánh mắt của hắn càng thêm không kiêng nể gì cả, tựa như đánh giá một món đồ vật tiện tay có thể cầm về.

"Lão tặc Diệp gia?"

Tiêu Lăng Phi đẩy Cao Khiết ra, lạnh giọng nói.

Con mẹ nó, bây giờ ai cũng có thể xông vào nhà Tiêu Lăng Phi nàng sao? Hoàn toàn không thèm để nàng vào mắt!

Sau phẫn nộ là bất đắc dĩ, nói cho cùng vẫn là thực lực không đủ, nếu nàng là Chí Tôn cảnh, những tên này còn dám tùy tiện xông vào?

"Ngươi biết ta?" Diệp Thừa Hải có chút sững sờ, trước đó hắn chưa gặp Tiêu Lăng Phi bao giờ.

"Hừ, ngươi cùng lão cẩu Diệp Thừa Phong cứ như đúc ra từ cùng một khuôn, ngươi không phải lão tặc Diệp gia thì bà đây sẽ

viết ngược tên!"

Tiêu Lăng Phi lạnh giọng nói.

"Láo toét!"

Diệp Thừa Viễn trong cơn giận dữ muốn xuất thủ hạ gục Tiêu Lăng Phi.

Còn sau khi hạ gục hắn sẽ làm gì Tiêu Lăng Phi, từ biểu lộ âm tà trên mặt hắn là có thể nhìn ra.

"Nhị đệ, chờ một lát." Diệp Thừa Hải đưa tay ngăn hắn lại: "Trước tiên để ta hỏi nàng một ít chuyện."

Diệp Thừa Viễn nhíu mày, tiếp theo gật gật đầu, tạm thời đè xuống ý đồ lập tức cưỡng hiếp Tiêu Lăng Phi.

"Ta hỏi ngươi, tam đệ của ta từng tới nơi này, đúng không? Dám nói láo một lời, ta sẽ làm ngươi sống không bằng chết." Diệp Thừa Hải lạnh giọng nói.

"Tam đệ của ngươi là ai?" Tiêu Lăng Phi trợn mắt một cái.

"Hừ!" Trong mắt Diệp Thừa Hải lóe lên hàn quang, cười lạnh nói: "Ngươi biết ta đang nói tới người nào, đừng có giả bộ ngớ ngẩn! Dù ngươi phủ nhận hắn từng tới nơi này, hôm nay ta cũng không để ngươi còn sống rời đi."

"Ngươi chỉ có thể thành thành thật thật nói cho ta biết hết thảy sự tình phát sinh ngày hôm đó! Không còn lựa chọn khác."

Sau lưng hắn, Diệp Thừa Viễn cười bằng giọng điệu cực kì tà ác.

Ánh mắt Tiêu Lăng Phi trở nên lạnh lẽo: "Nếu như các ngươi nói là Diệp Thừa Phong kia, vậy hắn đã chết."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt hai người Diệp Thừa Hải kịch biến!

Tuy bọn họ sớm đã dự liệu được lão tam gặp bất hạnh, nhưng khi nghe thấy tin tức xác thật vẫn cảm thấy rất khiếp sợ, sau khi hết khiếp sợ lại là phẫn nộ!

"Oanh "

"Oanh "

Hai người Diệp Thừa Hải triệt để phóng ra khí tức, một Thánh cấp hậu kỳ, một Thánh cấp trung kỳ!

Ngay sau đó, Diệp Thừa Hải lắc mình một cái ập tới trước mặt Tiêu Lăng Phi, đưa tay muốn bóp lấy cổ Tiêu Lăng Phi.

Cảnh giới của Tiêu Lăng Phi chỉ là Siêu Phàm hậu kỳ, lại là trọng thương mới khỏi, sao có thể là đối thủ của Diệp Thừa Hải? Giờ phút này nàng tựa như bị dọa sợ, đến cả trốn tránh cũng không làm được!

Ngay tại thời điểm Diệp Thừa Hải sắp bóp cổ Tiêu Lăng Phi, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mắt nàng, đánh ra một chưởng về phía Diệp Thừa Hải!

Sắc mặt Diệp Thừa kịch biến, cũng đánh ra một chưởng về phía đối phương!

"Bùm!"

Tiếng nổ to lớn vang lên, sóng xung kích bắn ra bốn phía, làm tất cả đồ vật xung quanh đều vỡ nát!

Tiếp theo, Diệp Thừa Hải "bịch bịch bịch" lùi lại ba bước, dưới chân bị hắn giẫm ra ba cái hố sâu!

Sau lưng hắn, Diệp Thừa Viễn cũng biến sắc!

Một chưởng ép lui Thánh cấp hậu kì, nữ nhân này có thực lực gì?

"Ngươi làm hỏng hết đồ nhà ta rồi!"

Tiêu Lăng Phi nhíu mày, nhìn xung quanh hỗn độn vỡ nát, có chút khó chịu nói.

"Lão nương vừa mới cứu ngươi."

Người kia cũng không quay đầu lại, nói.

"Ngươi là. . . Nhậm Tiểu Lôi? !"

Chương 669. Đại tẩu

Chương 632: Đại tẩu

Nữ nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt Tiêu Lăng Phi chừng hơn ba mươi tuổi, tóc dài buông sau gáy, khuôn mặt tuyệt mỹ, dáng người màu mỡ ngon lành, mặc một thân đồ thể thao màu trắng, khuôn mặt tương tự Tiêu Lăng Phi tới 7 phần, đứng cạnh Tiêu Lăng Phi giống như là tỷ muội.

Nhưng Diệp Thừa Hải lại biết nữ nhân này không phải tỷ muội của Tiêu Lăng Phi, bởi vì Tiêu Lăng Phi chỉ có một người tỷ muội là Tiêu Lăng Nhã.

Nàng là mẹ Tiêu Lăng Phi, tên là Nhậm Tiểu Lôi. Có điều Diệp Thừa Hải nghĩ mãi mà không rõ, Nhậm Tiểu Lôi đã hơn 50 tuổi, sao có thể bảo dưỡng tốt như vậy?

Từ một chưởng kia Diệp Thừa Hải có thể phán đoán ra, Nhậm Tiểu Lôi hẳn là Thánh cấp đỉnh phong, kém nửa bước là đột phá Chí Tôn cảnh.

Diệp Thừa Viễn có chút sững sờ, nữ nhân ép lui đại ca vậy mà là Nhậm Tiểu Lôi?

Thực ra, từ khi Diệp Thừa Phong chết ở chỗ này, Tiêu Lăng Phi đã đoán được Diệp gia sẽ không từ bỏ ý đồ, còn phái người tới giết nàng tiếp.

Tiêu Lăng Phi không muốn chờ chết, lập tức liên hệ Nhậm Tiểu Lôi, để nàng trở về bảo vệ mình.

Nếu không có Nhậm Tiểu Lôi, Tiêu Lăng Phi đã sớm dọn nhà, sao có thể tiếp tục lưu lại làm bia ngắm?

"Lão nương tự có chừng mực."

"Ta mặc kệ, ngươi phải bồi thường cho ta toàn bộ đồ vật giống trước như đúc."

Tiêu Lăng Phi tiếp tục nói.

"Ngươi lớn rồi, Phong Vũ Lâu lão nương cũng triệt để giao cho ngươi, ngươi còn đòi cái gì? Tiếp tục nói vớ vẩn, lão nương liền buông tay mặc kệ ngươi."

Nhậm Tiểu Lôi lộ vẻ mặt không kiên nhẫn, ra vẻ lúc nào cũng có thể rời đi.

Diệp Thừa Hải biến sắc, quát lên:

"Nhậm Tiểu Lôi, tam đệ của ta bị ngươi giết chết, đúng không?"

Nhậm Tiểu Lôi trợn mắt một cái: "Tam đệ của ngươi là ai?"

Diệp Thừa Hải: ". . ."

Diệp Thừa Viễn: ". . ."

Con mẹ nó đúng là mẹ Tiêu Lăng Phi không thể nghi ngờ, ngay cả nói chuyện cũng y hệt nhau!

"Nhậm Tiểu Lôi, ngươi cho rằng ép lui ta thì rất giỏi sao? Hai huynh đệ chúng ta liên thủ, ngươi đừng mong sống rời khỏi nơi đây." Diệp Thừa Hải thẹn quá hoá giận nói.

Nhậm Tiểu Lôi lườm hắn một cái: "Lão nương đã xuất hiện, các ngươi cho rằng bản thân có thể sống sót rời khỏi nơi này? Mơ tưởng hão huyền."

Nàng là nửa bước Chí Tôn, Thánh cấp hậu kỳ như Diệp Thừa Hải cũng không phải là đối thủ của nàng, muốn giết Diệp Thừa Viễn thì chỉ cần ba chiêu.

Dù nàng lấy một địch hai, cũng có lòng tin chiến thắng.

Cho nên Nhậm Tiểu Lôi có tiền vốn để cuồng vọng.

Tiêu Lăng Phi bĩu môi, hình như có chút khó chịu với việc Nhậm Tiểu Lôi trang bức trước mặt nàng.

"Bốp."

Nhậm Tiểu Lôi tựa như mọc mắt sau lưng, gõ đầu Tiêu Lăng Phi một cái, đồng thời trừng mắt: "Còn dám thái độ nữa lão nương gõ nát đầu ngươi!"

"Biết rồi." Tiêu Lăng Phi rầu rĩ đáp ứng một tiếng, nhưng trong lòng mắng thầm mẹ mình.

"Phù"

Diệp Thừa Hải phun ra một ngụm trọc khíi: "Nhậm Tiểu Lôi, ta thừa nhận ngươi rất mạnh, nhưng ngươi nghĩ chúng ta tới nơi này mà không có chuẩn bị sao? Quá ngây thơ."

"Xin mời Tiêu hiền chất!"

Đúng lúc này, một thân ảnh màu đen nhanh như điện lao vào trong phòng khách.

Cao Khiết chỉ cảm thấy thấy trước mắt lóe lên, thân ảnh màu đen đã đứng ở trước mặt Diệp Thừa Hải.

"Tiêu Dã? !" Đồng tử Nhậm Tiểu Lôi co rụt lại, ngữ khí có chút kiêng kị.

Người tới mặc một thân trang phục màu đen kịt, tuổi hơn bốn mươi, dáng người thon dài, tướng mạo tuấn tú, so với mấy ngôi sao trên ti vi chỉ hơn chứ không kém.

Hắn là thiên tài võ đạo thế hệ trước của Tiêu gia, cũng giống Nhậm Tiểu Lôi đều là nửa bước Chí Tôn, Tiêu Dã!

Cha Tiêu Lăng Phi, Tiêu Lăng Nhã là Tiêu Nhiên, cũng là anh trai ruột của Tiêu Dã!

"Đại tẩu." Tiêu Dã nhìn Nhậm Tiểu Lôi, sắc mặt có chút phức tạp.

"Đại tẩu?" Nhậm Tiểu Lôi cười lạnh: "Nếu ngươi coi ta là đại tẩu, thì ngươi sẽ tới nơi này sao?"

Sắc mặt Tiêu Dã cứng lại, tiếp theo khổ sở nói: "Có lỗi với đại tẩu rồi, ta cũng là bất đắc dĩ."

Nhậm Tiểu Lôi bĩu môi: "Có cái gì mà bất đắc dĩ, còn không phải là vì giúp đồ vô lương tâm kia tranh chức gia chủ à?"

Sắc mặt Tiêu Dã lại biến đổi, miệng ngậm chặt không nói một lời.

Đối diện, Tiêu Lăng Phi nghe thấy "đồ vô lương tâm", nhất thời ánh mắt ảm đạm, rồi lại lộ vẻ phẫn nộ.

"Ai."

Nhậm Tiểu Lôi sâu thẳm thở dài một tiếng, lúc này mới hỏi: "Ngươi nói cho ta biết, ngươi tới nơi này đại ca ngươi có biết không?"

Tiêu Dã lắc đầu: "Đại ca không biết."

"Không biết. . . Hừ, ta thấy hắn không muốn biết thì đúng hơn." Nhậm Tiểu Lôi lộ vẻ mặt khó chịu nói: "Lúc trước theo đuổi lão nương thì ngoan ngoãn nghe lời, lão nương mang thai lại đá ta bay ra ngoài."

"Hiện tại hắn muốn cạnh tranh chức gia chủ Tiêu gia, mặc kệ người khác tới giết chúng ta, nam nhân a, thật đúng là không có kẻ nào tốt!"

Sắc mặt Tiêu Dã biến ảo mấy lần, sau cùng thu hồi hết thảy tâm tình nói: "Thật xin lỗi, ngươi cùng Lăng Phi là điểm đen cả đời của đại ca, các ngươi không chết, hắn không thể lên được chức gia chủ, cho nên. . . Chỉ đành thiệt thòi cho các ngươi vậy!"

Cùng lúc đó, họp báo kết thúc, Lý Phong đang nói chuyện với Lý Viện, Tô Đồng.

Đột nhiên, tiếng hệ thống nhắc nhở vang lên: "Đinh, kí chủ có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét? !"

Chương 670. Không thể bị nhấc lên cấm kỵ

Chương 633: Không thể bị nhấc lên cấm kỵ

Lý Phong nhíu mày, nhiệm vụ đột nhiên này có quan hệ với người nào?

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tiêu Lăng Phi (3) "

"Mục tiêu: Cứu Tiêu Lăng Phi khỏi Diệp Thừa Hải, Diệp Thừa Viễn, Tiêu Dã, phải giết hoặc đánh lui ba người đồng thời bảo đảm Tiêu Lăng Phi an toàn, nếu Tiêu Lăng Phi tử vong thì nhiệm vụ thất bại, khấu trừ của kí chủ 2 triệu điểm tích lũy."

"Khen thưởng: 50 ngàn điểm kinh nghiệm, 1 triệu điểm tích lũy, 50 điểm chinh phục."

Tiêu Lăng Phi gặp phải nguy hiểm?

Hiện tại nàng đang ở đâu?

"Hệ thống, giúp ta xem xét địa chỉ cụ thể của Tiêu Lăng Phi."

Lý Phong không dám chậm trễ, vội vàng yêu cầu.

Rất nhanh hệ thống báo ra vị trí của Tiêu Lăng Phi, khi Lý Phong biết Tiêu Lăng Phi còn ở trong ngôi biệt thự kia, lập tức ngây ngẩn cả người.

Tiểu gia nhớ trước đó đã sớm nhắc nhở nàng Diệp gia khẳng định sẽ tìm nàng gây phiền phức, kết quả nàng vẫn ở lại, hắn nên nói Tiêu Lăng Phi lớn gan hay là bộ não có vấn đề đây?

"Mẹ, Tô Đồng, tổ chức có chút việc gấp, ta cần đi xử lý một chút."

Lý Phong lấy điện thoại di động ra làm bộ bấm bấm mấy cái, sau đó nói với Lý Viện, Tô Đồng.

Hai người không nghĩ nhiều, gật gật đầu nhìn Lý Phong ra khỏi phòng.

Lý Phong ra ngoài, cấp tốc đi tới một chỗ không người dùng Ẩn Thân Thuật và Không gian truyền tống thuật.

Thành phố Thiên Phủ, trong phòng khách biệt thự của Tiêu Lăng Phi.

"Ngươi vậy mà dám nói chúng ta là điểm đen cả đời hắn? Là Tiêu Nhiên theo đuổi ta, lão nương vì hắn mà hi sinh thế nào Tiêu gia các ngươi chẳng lẽ không biết?"

Thanh âm Nhậm Tiểu Lôi có chút bén nhọn, khuôn mặt xinh đẹp cũng có chút vặn vẹo.

"Biết, đại ca ta cũng biết, nhưng thân phận của ngươi đã định trước không thể ở cùng với hắn, điểm này ngươi hắn cũng rất rõ ràng."

"Ngươi ở Hoa Hạ là một cái cấm kỵ, ngươi có thể bình an sống đến bây giờ là nhờ Tiêu gia chúng ta hòa giải, ngươi hiểu không?"

Tiêu Dã mặt không biểu tình nói.

Hai người Diệp Thừa Hải biến sắc, cấm kỵ? Cấm kỵ gì? Nhậm Tiểu Lôi chẳng lẽ còn có thân phận khác?

Rốt cục là thân phận gì mới có thể bị Tiêu Dã gọi là cấm kỵ, chẳng lẽ là. . .

Không, không thể nào, tổ chức kia sớm đã bị hủy diệt vào 50 năm trước, Nhậm Tiểu Lôi không thể có quan hệ với tổ chức kia.

Sắc mặt Tiêu Lăng Phi cũng hơi biến, con mẹ nó, xem ra mẹ một mực giấu nàng rất nhiều chuyện, mẹ không đơn giản chỉ là vượt quá giới hạn với Tiêu Nhiên?

"Ta đã nói mà, chuyện này rất khó hiểu, người nam nhân nào lại

chê nữ nhân cực phẩm như mẹ? Đợi giải quyết ba tên này xong ta nhất định phải hỏi cho rõ ràng!"

Nghĩ tới đây, Tiêu Lăng Phi liền cảm thấy có chút đắng chát, nếu chỉ có 2 người Diệp Thừa Hải, nàng tuyệt đối tin tưởng mẹ có thể chống đỡ được, nhưng giờ lại xuất hiện một tên Tiêu Dã. . .

"Móa, chẳng lẽ ta phải chết ở chỗ này?! Lý Phong, tên khốn nạn kia ngươi đang ở đâu rồi? !"

Tiêu Lăng Phi không biết làm sao lại nghĩ tới Lý Phong.

Giờ phút này, giữa không trung ở sân sau biệt thự bỗng xuất hiện một cái vết nứt màu đen, tiếp theo vết nứt tách ra hai bên, Lý Phong bước xuống trong trạng thái ẩn thân.

“Ai nha, mặc dù vẫn bị gió thổi bờ mông lạnh toát, nhưng đã không sợ bị người khác nhìn thấy nữa, tiểu gia thật là thông minh?”

Tự nói một câu, Lý Phong lấy ra một bộ y phục từ ba lô mặc vào, sau đó quay người tiến tới phòng khách.

Trong phòng khách, Nhậm Tiểu Lôi hơi biến sắc, sau đó cười thành tiếng: "Cấm kỵ a. . . A, lúc trước ta không giấu diếm thân phận với Tiêu Nhiên."

Tiêu Dã gật gật đầu: "Đúng, thế nhưng Tiêu gia chúng ta không cho phép đại ca ở cùng với ngươi, giới cổ võ Hoa Hạ cũng không cho phép."

"Đại ca từng vì ở cùng ngươi mà chống lại gia tộc, sau khi phát hiện mình vô pháp thay đổi sự thật, hắn lại yêu cầu gia tộc bảo vệ ngươi an bình cả đời."

"Nếu như không có đại ca, ngươi sớm đã bị truy sát mà chết, đại ca có thể nói là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ ngươi."

Diệp Thừa Hải gật gật đầu cảm thán: "Tiêu Nhiên không hổ là người hiệp nghĩa, khó trách con gái ta bị hắn mê hoặc."

"Đúng vậy, hiện nay trong đám tiểu bối giới cổ võ, ta bội phục

nhất chính là Tiêu Nhiên, Tiêu gia có Tiêu Nhiên cùng Tiêu Dã hiền chất, tất nhiên sẽ tiếp tục sừng sững trên đỉnh cao giới cổ võ Hoa Hạ." Diệp Thừa Viễn cũng nịnh nọt Tiêu Dã một phen.

Diệp gia tuy cũng là bá chủ một phương, nhưng so với Tiêu gia, một trong tứ đại thế gia cổ võ đỉnh cấp lại trở nên không đáng nhắc tới.

Hai nhà mặc dù có quan hệ thông gia, nhưng Diệp gia càng nhiều là phụ thuộc vào Tiêu gia, căn bản không có khả năng ngang hàng bình đẳng với Tiêu gia.

Tiêu Lăng Phi trợn mắt một cái, hành động nịnh nọt của hai huynh đệ Diệp gia làm nàng cảm thấy mười phần trơ trẽn.

Nhậm Tiểu Lôi cười một tiếng: "Hiện tại ta là chướng ngại vật trên đường hắn tiến lên, hắn liền ngầm đồng ý cho các ngươi giết mẹ con ta? Hay cho câu hết lòng quan tâm giúp đỡ!"

Tiêu Dã nhíu mày: "Đại ca thật sự không biết ta tới nơi này."

"Khỏi giải thích, ngươi càng giải thích ta càng cảm giác các ngươi dối trá. Đừng tưởng ngươi tới đây là có thể ăn chắc mẹ con chúng ta, Nhậm Tiểu Lôi ta ngang dọc thế gian này hoàn toàn bằng bản lĩnh của mình."

"Hôm nay lão nương muốn một đánh ba, để xem các ngươi có thể làm gì ta!"

Thân thể Nhậm Tiểu Lôi bùng nổ khí thế, tiếp theo phóng tới chỗ Tiêu Dã.

Giờ phút này, Lý Phong đã đi vào phòng khách, cách nói chuyện của Nhậm Tiểu Lôi làm Lý Phong rung động không thôi.

"Con mẹ nó, nữ nhân này là người nào, sao cảm giác còn ghê gớm hơn cả Tiêu Lăng Phi?! Mẹ của Tiêu Lăng Phi?"

Lý Phong biết rất nhiều nữ nhân hung hãn, trước có Tưởng Mộng Dao, Tiêu Lăng Phi, sau có Trầm Tử Huyên.

Dựa theo mức độ hung mãnh, Nhậm Tiểu Lôi so với Tiêu Lăng

Phi chỉ hơn chứ không kém, đương nhiên, so với Trầm Tử Huyên vẫn kém một chút.

Ngay tại thời điểm Lý Phong cảm khái, Nhậm Tiểu Lôi đã vọt tới trước mặt Tiêu Dã đánh ra một quyền.

Tiêu Dã thầm than một tiếng, cũng đánh ra một quyền đồng thời nói: "Ta đối phó nàng, các ngươi tới giết Tiêu Lăng Phi!"

Hai huynh đệ Diệp Thừa Hải dữ tợn cười một tiếng, một trái một phải phóng tới chỗ Tiêu Lăng Phi.

Nhậm Tiểu Lôi biến sắc, muốn đi ngăn cản hai người, chỉ là Tiêu Dã không cho nàng cơ hội, quấn quít chặt lấy nàng.

"Lăng Phi, chạy mau!"

Nhậm Tiểu Lôi tuyệt vọng rống to.

Tiêu Lăng Phi lộ vẻ mặt thê lương, chạy? Chạy chỗ nào? Đối phương là hai Thánh cấp, Siêu Phàm hậu kỳ như nàng căn bản không có khả năng chạy trốn!

Ngay tại thời điểm hai nàng tuyệt vọng, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt Tiêu Lăng Phi!

Chương 671. Cảm động Tiêu Lăng Phi

Chương 634: Cảm động Tiêu Lăng Phi

Trong nháy mắt thân ảnh này xuất hiện liền đánh ra hai quyền, đồng thời miệng quát lớn: "Ai dám bắt nạt nữ nhân của tiểu gia? Chết đi cho ta!"

"Uỳnh" "Uỳnh"

Hai tiếng nổ mạnh vang lên, Diệp Thừa Viễn bay ra ngoài!

Thân thể Diệp Thừa Hải chấn động, liên tục lùi lại ba bước!

Về sau, đám người Diệp gia kinh nghi bất định nhìn Lý Phong, càng đánh giá càng giật mình.

Người này có thể ép lui bọn họ, cảnh giới chí ít cũng là Thánh cấp hậu kỳ, nhưng hắn quá trẻ, so với Nhậm Tiểu Lôi còn trẻ hơn, giới cổ võ Hoa Hạ từ bao giờ xuất hiện thanh niên tuấn kiệt bậc này?

Nhìn bóng lưng thẳng tắp trước mắt, Tiêu Lăng Phi ngơ ngẩn cả người: "Lý Phong, sao ngươi lại tới nơi này?!"

Sắc mặt hai người Diệp Thừa Hải biến đổi, chẳng lẽ là Lý Phong có quan hệ với Vương Tôn gia kia?!

Nhậm Tiểu Lôi, Tiêu Dã đang đấm nhau cũng lùi về mấy bước, quay đầu nhìn sang bên này.

"Con gái, đây chính là nam nhân của ngươi? Bộ dáng không tệ, rất phù hợp với khẩu vị của lão nương, nể tình mẹ con, ngươi để ta mượn về hưởng dụng mấy ngày, có được không?"

Nhậm Tiểu Lôi dò xét Lý Phong một lượt, nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Tiêu Dã: ". . ."

Khóe miệng Tiêu Lăng Phi giật một cái: "Ta nhổ vào, chỉ bằng hắn? Ánh mắt của ta không kém như vậy đâu, ngươi thích thì lấy đi, ta không thèm!"

"Được, đây chính là ngươi nói, về sau không được đổi ý." Nhậm Tiểu Lôi nở nụ cười tà.

Lý Phong: "? ? ?"

Các ngươi coi tiểu gia là cái gì?

Còn nữa, Tiêu Lăng Phi, ngươi nói vậy là sao, ban đầu là ai muốn chủ động cùng tiểu gia tu luyện 《 Song Tu Thần Công 》 ?

"Ta . . ." Lý Phong rất khó chịu, muốn mở miệng phá hư giao dịch mờ ám của hai nữ nhân này.

"Ngươi im miệng!" Tiêu Lăng Phi trực tiếp ngắt lời.

Nhậm Tiểu Lôi cũng trợn mắt một cái: "Đây là chuyện của hai mẹ con chúng ta, trẻ con không được chen vào."

"Ta? Trẻ con?" Lý Phong chỉ vào mặt mình, có chút không dám tin tưởng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tiêu Lăng Phi năm nay 31, Nhậm Tiểu Lôi là mẹ nàng, ít nhất cũng chừng 51 rồi.

Có điều. . . Nhậm Tiểu Lôi bảo dưỡng quá tốt, người không biết có khi còn tưởng nàng mới 30 tuổi.

Đúng rồi, Tiêu Lăng Phi lấy của hắn không ít Đồng nhan thủy, Nhậm Tiểu Lôi trẻ như vậy có phải nhờ uống Đồng nhan thủy không?

Cái này Lý Phong đã đoán đúng, đừng nhìn Tiêu Lăng Phi cùng Nhậm Tiểu Lôi liên tục nói móc nhau, thực tế tình cảm hai người rất tốt, Tiêu Lăng Phi vừa có Đồng nhan thủy liền tặng cho Nhậm

Tiểu Lôi đầu tiên.

Ngay tại thời điểm ba người Tiêu Dã sắp bùng nổ vì thái độ không coi ai ra gì của mấy người Lý Phong, Tiêu Lăng Phi đột nhiên hỏi: "Sao ngươi đột nhiên xuất hiện ở đây, ngươi nhận được tin tức gì à?"

Nghe xong lời này, ba người Tiêu Dã tạm thời đè xuống lửa giận trong lòng, quyết định nghe xem Lý Phong nói thế nào.

Phương thức Lý Phong xuất hiện quá quỷ dị, không có dấu hiệu nào, tựa như bước ra từ hư vô.

Quan trọng là cảnh giới của Lý Phong không quá cao, chỉ ngang ngửa Diệp Thừa Hải, hành tung của hắn không có khả năng giấu diếm được Tiêu Dã cùng Diệp Thừa Hải mới đúng.

"Nếu như ta nói trong khoảng thời gian này ta một mực ở phụ cận vụng trộm bảo vệ ngươi, ngươi có tin không?" Lý Phong nhìn Tiêu Lăng Phi, hỏi ngược lại.

Khuôn mặt Tiêu Lăng Phi đỏ lên, trái tim nhảy loạn bịch bịch bịch bịch, hình ảnh ngày hôm đó cùng Lý Phong tu luyện 《 Song Tu Thần Công 》 lại nổi lên trong đầu.

Vốn Tiêu Lăng Phi đã có thiện cảm với Lý Phong, nếu không thì tiến độ chính phục cũng không đạt tới 51%.

Chỉ là nàng bị Nhậm Tiểu Lôi ảnh hưởng, cảm thấy trên đời này không có nam nhân nào tốt lành, mà lần đầu nàng cùng Lý Phong tu luyện 《 Song Tu Thần Công 》 là khi nàng hôn mê, cho nên nàng cảm thấy Lý Phong chỉ là chơi đùa với nàng mà thôi.

Hiện tại Lý Phong lại nói mấy ngày nay vẫn luôn âm thầm bảo hộ nàng, hắn phải thật sự thích nàng mới làm vậy.

Trong lúc nhất thời, Tiêu Lăng Phi cảm thấy nội tâm đại loạn.

Nhậm Tiểu Lôi nhướng mày một cái, cẩn thận xem xét Lý Phong, chỉ thấy trong ánh mắt Lý Phong lộ ra mấy phần thâm tình, không khỏi nói thầm: "Tiểu nam nhân này tốt hơn đồ vô lương tâm kia nhiều."

Nhậm Tiểu Lôi không biết là, nội tâm Lý Phong rất bất đắc dĩ, hắn không thể nói mình biết skill Không gian truyền tống thuật, nên đành chém gió ra cái cớ hợp lý nhất. . .

Còn chuyện họp báo, cứ nói đó là thế thân hắn sắp xếp là xong...

"Hừ, là thật thì sao, đừng tưởng rằng như vậy thì ta sẽ thích ngươi."

"Hơn nữa. . . Là ngươi giết Diệp Thừa Phong, lão nương cũng là bị ngươi làm liên luỵ, ta sẽ không cảm kích ngươi ."

Tiêu Lăng Phi thu hồi lo lắng, kiêu ngạo nói.

Đơn giản như vậy đã muốn làm lão nương cảm động? Nằm mơ!

Khóe miệng Lý Phong giật một cái.

Nữ nhân a, nói một đằng nghĩ một nẻo, rõ ràng đã bị tiểu gia làm cho cảm động muốn chết, nhưng vẫn còn cố mạnh miệng. Có điều...

"Ngươi bán đứng ta như vậy thật sao?"

Thấy hai huynh đệ Diệp Thừa Hải đang nhìn mình với ánh mắt oán độc, Lý Phong có chút u oán nói.

"Là ngươi giết tam đệ của ta? !"

Hai mắt Diệp Thừa Hải đỏ bừng, quát hỏi.

"Không sai."

Lý Phong nhún nhún vai, dứt khoát thừa nhận.

Râu tóc của Diệp Thừa Hải đều dựng đứng lên: "Tốt, tốt lắm, vậy hôm nay ta sẽ giết ngươi để tế tam đệ trên trời!"

Chương 672. Thật là phách lối a

Chương 635: Thật là phách lối a

Sát ý của Diệp Thừa Hải bùng nổ, ngay sau đó muốn xuất thủ xử lý Lý Phong.

Diệp Thừa Viễn cũng lộ ra hai mắt đỏ rực.

Ngay tại thời điểm hai người sắp động thủ, Tiêu Dã đột nhiên nói: "Chờ một chút."

Hai người Diệp Thừa Hải sững sờ, lộ vẻ mặt không hiểu nhìn Tiêu Dã.

Tiêu Dã không giải thích gì với bọn hắn, mà nhìn Lý Phong hỏi: "Ngươi chính là Lý Phong từng phá hư thí luyện của Vương Thành?"

Lý Phong nhướng mày một cái, không lên tiếng.

"Nha đầu Lăng Nhã từng đề cập với ta về ngươi, nàng đánh giá ngươi rất cao." Tiêu Dã giải thích.

Nghe thấy lời ấy, hai người Diệp Thừa Hải nhất thời gấp gáp.

Tiêu Dã có ý gì, làm tốt quan hệ với Lý Phong? Vậy mối thù tam đệ bị giết của bọn họ còn có thể báo không?

Mặc dù gấp gáp, nhưng Tiêu Dã còn chưa biểu thị cái gì, nên bọn hắn cũng không dám nhiều lời.

Lý Phong mặt không biểu tình nói: "Đúng vậy."

"Gia chủ Vương Tôn gia rất coi trọng ngươi, Tiêu gia cùng Vương Tôn gia trước nay đều là cùng tiến cùng lui, cho nên ta hi vọng ngươi không nên nhúng tay vào chuyện này, chỉ cần ngươi

đáp ứng, coi như ta thiếu nợ ngươi một cái nhân tình."

Tiêu Dã tuy là thương lượng với Lý Phong, nhưng biểu hiện trên mặt vẫn có chút cao ngạo.

Lý Phong có huyết mạch Vương Tôn gia, nhưng hắn còn chưa chính thức trở về gia phả Vương Tôn gia, dù hắn giết Lý Phong, Vương Tôn gia cũng không có khả năng thật sự tìm hắn báo thù.

Bất quá Tiêu gia cùng Vương Tôn gia tất nhiên sẽ sinh ra ngăn cách, mà Vương Tôn gia là thế lực mạnh nhất trong tứ đại thế gia cổ võ đỉnh cấp, cái này không phải tin tốt với Tiêu gia.

"Tiêu Dã hiền chất, hắn giết tam đệ của ta!" Diệp Thừa Hải gào thét.

Tiêu Dã vậy mà thật sự muốn buông tha Lý Phong, cái này tuyệt đối không thể được, tam đệ ở dưới suối vàng biết được sẽ không yên nghỉ nổi!

"Diệp thúc thúc, việc này có quan hệ tới lợi ích của Tiêu gia, mong Diệp thúc thúc đừng làm ta khó xử." Tiêu Dã nhìn Diệp Thừa Hải, mặt không biểu tình nói.

Diệp gia tuy có quan hệ thông gia với Tiêu gia, nhưng nói cho cùng Diệp gia cũng chỉ là phục thuộc vào Tiêu gia, đã như vậy thì cần gì phải cân nhắc cho cảm thụ của Diệp gia?

Dù là việc này làm Diệp Thừa Hải không vui, cũng tốt hơn chọc giận Vương Tôn gia nhiều.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là bởi vì Lý Phong không trực tiếp đối địch Tiêu gia, nếu Lý Phong giết người Tiêu gia, Tiêu Dã đã không nói hai lời xử lý Lý Phong!

Sắc mặt Diệp Thừa Hải biến ảo mấy lần, sau cùng chán nản thở dài: "Tiêu Dã hiền chất đã nói như vậy thì mọi chuyện dừng lại ở đây.."

Diệp Thừa Viễn mím chặt đôi môi không nói một lời, nhưng từ biểu lộ trên mặt có thể biết được hắn rất không cam tâm.

"Diệp thúc thúc đã đáp ứng, hiện tại nói cho ta biết đáp án của ngươi." Tiêu Dã quay đầu nhìn về phía Lý Phong, trầm giọng hỏi.

Tiêu Lăng Phi nhất thời khẩn trương, tuy nàng không biết Lý Phong vì sao đột nhiên tăng lên thực lực nhanh như vậy, nhưng hắn hiện tại là người duy nhất có thể giúp các nàng vượt qua cửa ải khó khăn.

Nếu như lúc này Lý Phong rời đi, mẹ con các nàng xác định phải chết!

"Hóa ra Vương Tôn gia mang tới chỗ tốt lớn như vậy, về sau gặp phải địch nhân chẳng phải là ta chỉ cần báo ra Vương Tôn gia là xong?"

Lý Phong có chút kinh ngạc, Tiêu gia cũng là cổ võ thế gia đỉnh cấp, nhưng chỉ vì hắn có chút quan hệ với Vương Tôn gia mà không muốn làm địch nhân của hắn?

"Đương nhiên, Vương Tôn gia là thế gia cổ võ đỉnh cấp, người bình thường tuyệt đối không dám gây phiền phức cho ngươi, trừ khi hắn không sợ Vương Tôn gia trả thù, bất quá theo ta được biết, Hoa Hạ còn chưa có người hay tổ chức nào như thế."

Tiêu Dã tràn ngập khẳng định nói.

"Long Hồn cũng không được?" Lý Phong ra vẻ trêu chọc hỏi.

"Long Hồn cũng không được." Tiêu Dã trực tiếp đáp lời.

Lý Phong: "? ? ?"

"Có khả năng ngươi không biết, hiện tại Long Hồn có hai cường giả Chí Tôn hậu kỳ."

Lý Phong thu hồi suy nghĩ, đùa cợt nói.

Tiêu Dã hơi biến sắc, nói tiếp: "Tuy có chút vượt ra khỏi dự liệu, nhưng ta vẫn kiên trì cái nhìn của mình."

"Ngoài ra ta cần phải nhắc nhở ngươi một chút, Vương Tôn gia mặc dù là phe mạnh nhất trong tứ đại thế gia cổ võ đỉnh cấp,

nhưng Tiêu gia cũng không yếu hơn bao nhiêu."

"Mà ngươi chỉ là có huyết mạch của Vương Tôn gia, chứ chưa được tiến vào gia phả Vương Tôn gia, dù ta giết ngươi, Vương Tôn gia cũng sẽ không làm gì ta."

Đồng tử Lý Phong co rụt lại, không nói tiếp.

Hắn có thể nhìn ra Tiêu Dã không nói láo, nói cách khác, Vương Tôn gia chí ít có năm Chí Tôn cảnh, trong đó có ít nhất hai người là Chí Tôn hậu kỳ?

Vậy Vương Tôn gia thật đúng là rất khủng bố!

Vương Tôn gia đã như thế, ba thế gia khác hẳn cũng không kém nhiều. Bốn nhà liên thủ, Long Hồn đoán chừng cũng sẽ bị hủy diệt!

Lý Phong phun ra một ngụm trọc khí, chậm rãi nói: "Ngươi làm ta có chút bất ngờ, đã như vậy. . ."

Tiêu Dã nhướng mày một cái: "Như thế nào?"

Tiêu Lăng Phi khẩn trương siết chặt hai tay.

Lý Phong nhếch miệng cười lạnh: "Tiêu Lăng Phi, ngươi khẩn trương cái rắm, tiểu gia đã nói ngươi là nữ nhân của ta, vậy ta nhất định sẽ bảo hộ ngươi đến cùng, trừ khi ta chết, nếu không ta tuyệt đối không để cho người khác gây thương tổn tới ngươi!"

Lời này vừa nói ra, Nhậm Tiểu Lôi, Tiêu Lăng Phi đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Tiêu Dã càng là nhướng mày một cái, không dám tin hỏi: "Lý Phong, ngươi thật sự muốn đối đầu với chúng ta?"

"Ta cũng không muốn, nhưng ngươi cứ nhất quyết phải gây thương tổn cho nữ nhân của ta, ta không thể ngồi yên không để ý đến, bất quá Tiêu gia quá mạnh mẽ, ta có thể không giết ngươi, nhưng mà hai người bọn hắn. . ."

Lý Phong chỉ về hướng hai huynh đệ Diệp Thừa Hải, thanh âm bỗng trở nên lạnh lẽo: "Phải chết!"

Không gian lâm vào yên tĩnh!

Tiêu Dã có chút không dám tin tưởng lỗ tai mình, không giết hắn chỉ là vì Tiêu gia quá cường đại?

Con mẹ nó, Lý Phong cảm thấy ăn chắc hắn đúng không? Thật là phách lối!

Còn hai huynh đệ Diệp Thừa Hải lúc này đã sớm bị làm cho sững sờ tại chỗ, tiếp theo hai người liền dữ tợn cười rộ lên.

Ăn nói mạnh miệng như vậy? Tốt, rất tốt, như vậy hai người bọn hắn cũng có thể báo thù cho tam đệ!

Nhậm Tiểu Lôi nhìn Tiêu Lăng Phi một chút, sau một lúc lâu mới phun ra một ngụm trọc khí: "Xem ra ánh mắt của ngươi không quá tệ."

Tiêu Lăng Phi hừ lạnh, không nói gì cả, có điều trong nội tâm lại có chút tự hào.

Gặp phải tình huống nguy hiểm như thế mà Lý Phong cũng không từ bỏ nàng, điều này nói rõ Lý Phong thật sự quan tâm nàng! Trong nháy mắt nàng cảm thấy mình giống như thiếu nữ rơi vào lưới tình!

Chương 673. Hỏa Diễm Bạo Táng

Chương 636: Hỏa Diễm Bạo Táng

"Tốt tốt tốt, không hổ là vãn bối mà gia chủ Vương Tôn gia coi trọng, ngươi quả nhiên gan dạ khác hẳn với người thường. Có điều. . ."

Nói đến đây, sắc mặt Tiêu Dã trở nên lạnh lẽo, cười lạnh nói: "Hữu dũng vô mưu!"

Sau khi nói xong, khí tức trên hắn bộc chát, uy thế nửa bước Chí Tôn không còn giữ lại chút nào!

Thậm chí còn mạnh hơn Nhậm Tiểu Lôi một phần!

"Ta ngăn chặn Nhậm Tiểu Lôi, các ngươi giết Lý Phong!"

Nói xong, Tiêu Dã lách mình phóng tới Nhậm Tiểu Lôi.

"Nói nhảm nhiều như vậy cuối cùng chẳng phải vẫn là đánh sao? Ngu ngốc!"

Nhậm Tiểu Lôi cười lạnh một tiếng, đón đỡ Tiêu Dã.

Nhất thời, chân khí bạo loạn ngập tràn phòng khách, sàn nhà vốn tràn ngập mảnh vụn hiện giờ càng là bay múa bốn phía, cuốn lên vô số bụi mù.

Tiêu Lăng Phi cùng Cao Khiết liếc nhau, vội vàng rời xa khỏi Lý Phong.

"Tiểu tử thối, xuống địa ngục đi!"

Diệp Thừa Hải sớm đã rất hận thù Lý Phong, hiện tại Tiêu Dã lên tiếng, hắn kìm nén không nổi, mang theo một thân sát ý ập tới chỗ Lý Phong.

Diệp Thừa Viễn cũng dữ tợn cười một tiếng, xông tới.

Huynh đệ đồng tâm, 2 huynh đệ Diệp Thừa Hải từ khi tuổi trẻ đã thường xuyên hợp lực đối địch, hợp tác vô cùng ăn ý, hiệu quả tuyệt đối không đơn giản là $1+1=2$.

"Oanh" "Oanh" "Oanh" "Oanh" . . .

Trong chớp mắt hai người đã đánh ra mười mấy quyền, làm Lý Phong phải không ngừng lui lại.

Nơi xa, Tiêu Lăng Phi âm thầm đổ mồ hôi lạnh thay Lý Phong, miệng hô lên: "Này này, ngươi rốt cục có được hay không đây, không được thì mau rút lui, đừng ở đây tự kiếm mất mặt xấu hổ."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, cũng không quay đầu lại nói:”Ta là nam nhân, làm gì có nam nhân nào tự nhân không được? Ngươi ngoan ngoãn đứng đấy cho ta, nói nhảm nữa cẩn thận tối nay ta lột trần ngươi đánh mông một trận.”

Tiêu Lăng Phi ngoài miệng thì bĩu môi:”Chỉ được cái mạnh miệng, ngươi yên tâm, lát nữa có chuyện gì xảy ra ta sẽ nhặt xác cho ngươi, an táng thật tốt.”

Nhưng nội tâm lại rất cảm động, biết rõ mình không địch lại đối phương còn có thể kiên chống đỡ ở chỗ này, vì sao hắn làm vậy? Còn không phải là vì bảo vệ nàng không bị thương tổn?

Thì ra Lý Phong thích nàng nhiều như thế, nếu lần này không chết, nàng nhất định sẽ cho Lý Phong một cơ hội theo đuổi mình!

"Hừ, sắp chết đến nơi còn muốn làm anh hùng, ngu ngốc!" Diệp Thừa Hải dữ tợn cười lạnh, vẫy tay một cái, một thanh trường kiếm hỏa diễm được hắn nắm trong tay.

Một bên khác, Diệp Thừa Viễn cũng cầm lấy một thanh trường kiếm hỏa diễm, tiếp theo hai người vung kiếm chém tới Lý Phong.

Trong nháy mắt, vô số mũi tên hỏa diễm bắn ra từ trường kiếm, sau đó từ bốn phương tám hướng ập tới người Lý Phong.

Đây là võ kĩ mạnh nhất của Diệp gia —— Hỏa Diễm Bạo Táng,

sử dụng chân khí hóa thành vô số mũi tên hỏa diễm chui vào thân thể địch nhân, sau đó nổ tung bùm bùm bùm bùm, làm địch nhân tan xác thành ngàn vạn mảnh.

Lần trước Diệp Thừa Phong đối mặt Lý Phong cũng dùng một chiêu này.

Những mũi tên này có tốc độ rất nhanh, trong chớp mắt đã bao phủ Lý Phong, tiếp theo nổ vang!

Khói đặc cuồn cuộn vây quanh Lý Phong, khiến người ta không nhìn rõ tình huống của hắn.

"Không!!!!!!!!!!"

Tiêu Lăng Phi trơ mắt nhìn tình cảnh này phát sinh, biểu hiện sợ hãi trên mặt đã chuyển hóa thành tuyệt vọng.

Nam nhân không sợ sinh tử dùng hết toàn lực bảo hộ nàng. . . Đã chết rồi? Nàng vừa mới chớm yêu a!

Ông trời tại sao lại đối xử với nàng như thế? !

Đối diện, Diệp Thừa Hải nhe răng cười lạnh: “Trúng hai đòn Hỏa Diễm Bạo Táng cộng dồn, Lý Phong hẳn phải chết không thể nghi ngờ!"

Diệp Thừa Viễn cũng cười như điên nói: "Lý Phong vừa rồi kiêu ngạo như vậy, còn tưởng rằng đấm nhau rất khỏe, kết quả là nhanh chóng bị chúng ta xử lý, thật sự là thùng rỗng kêu to!"

Sắc mặt Tiêu Lăng Phi kịch biến, muốn chửi hai người Diệp gia một trận.

Đúng lúc này, một tiếng cười nhạo từ trong khói đặc truyền đến, tiếp theo một cơn gió lớn thổi tan khói đặc, lộ ra cảnh tượng bên trong.

Chỉ thấy Lý Phong chắp hai tay sau lưng đứng tại chỗ, y phục trên người rất chỉnh tề, một vết xước nhỏ cũng không có, trên mặt tràn ngập ngạo nghễ, nhếch miệng lên trào phúng, vừa rồi âm thanh cười nhạo kia chính là hắn phát ra.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt hai người Diệp Thừa Hải kịch biến, tựa như gặp quỷ giữa ban ngày!

Tiêu Lăng Phi lấy tay che miệng, vừa kinh hãi vừa vui mừng!

Nơi xa, Tiêu Dã đang đấm nhau rất căng cũng co rụt đồng tử lại, trên mặt lóe lên vẻ không dám tin.

Hỏa Diễm Bạo Táng của Diệp gia là sát chiêu rất mạnh mẽ, dù là hắn đối mặt với hai huynh đệ Diệp Thừa Hải liên thủ hợp kích, cũng chỉ có thể né tránh chứ không dám chống đỡ, một khi cứng rắn chống đỡ cũng ít nhất là dính vết thương nhẹ.

Còn giống như Lý Phong, đến cả y phục cũng không hề tổn hại, thì căn bản không phải loại cảnh giới như hắn có thể làm được, trừ khi là Chí Tôn cảnh!

Nhưng Lý Phong rõ ràng là Thánh cấp hậu kỳ, sao hắn làm được điều này, chẳng lẽ Vương Tôn gia đã cho Lý Phong một món chí bảo phòng thủ nào đó?

Nhậm Tiểu Lôi cũng nhíu lại lông mày, nội tâm rất kinh ngạc.

"Cái gì mà Hỏa Diễm Bạo Táng, đến cả y phục của ta cũng không phá được, nhiều lắm chỉ coi như mát xa gãi ngứa, hai huynh đệ các ngươi thật đúng là đồ bỏ đi, thùng rỗng kêu to."

Lý Phong lắc đầu, trả lời nhục nhã lại cho Diệp Thừa Hải.

"Điều đó không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng này, nhất định là ta bị hoa mắt!"

Diệp Thừa Hải lúc lắc cái đầu như đánh trống, không ngừng xoa xoa mắt, hắn biết mình không hoa mắt, nhưng hắn lại không muốn tin tưởng hết thảy.

Diệp Thừa Viễn dùng tay vò tóc, cũng lộ vẻ mặt sững sờ.

Đây chính là sát chiêu áp đáy hòm của hai người bọn hắn, kết quả là đến y phục của Lý Phong cũng không phá được, vậy bọn hắn còn đánh cái rắm a?

Đúng lúc này, Tiêu Dã quát lên: "Trên thân hắn hẳn là có chí bảo phòng hộ, chí bảo kiểu này chỉ có thể ngăn cản một lần hoặc mấy lần công kích thôi, các ngươi không được từ bỏ, tiếp tục đánh đi!"

Nghe thấy lời ấy, ánh mắt của hai huynh đệ Diệp Thừa Hải liền sáng lên, lòng tin một lần nữa trở lại.

Đúng vậy, ở trên thân Lý Phong khẳng định là có loại chí bảo phòng thủ nào đó, cho nên mới có thể thành công ngăn lại hai huynh đệ bọn hắn hợp kích.

Chỉ cần bọn hắn làm lại mấy lần, chí bảo phòng thủ sẽ mất đi hiệu quả, Lý Phong hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Nghĩ tới đây, hai huynh đệ Diệp Thừa Hải lấy dũng khí tiếp tục đánh về phía Lý Phong.

Chương 674. Làm sao sẽ mạnh như vậy?

Chương 637: Làm sao sẽ mạnh như vậy?

"Ngu xuẩn mất khôn."

Lý Phong lắc đầu, sắc mặt khinh miệt.

Chẳng qua hắn muốn làm màu trước mặt Tiêu Lăng Phi mà thôi, nếu không hắn ngu gì mà đứng một chỗ cho bọn hắn đánh?

Bây giờ đã làm màu xong, cũng đến thời điểm phản kích.

"Oanh" "Oanh "

Nghĩ vậy, hai huynh đệ Diệp Thừa Hải dùng Hỏa Diễm Bạo Táng đánh tới một lần nữa.

Lý Phong cười lạnh, phất tay phủi đi bụi mù, nói thầm: "Bạo tẩu! Cuồng bạo! Đồng Hồ Cát!"

Ba đại át chủ bài đều được hắn sử dụng!

Hai huynh đệ Diệp Thừa Hải hơi kinh ngạc khi thấy Lý Phong vẫn không hề có chút tổn thương nào.

Nhưng ngay sau đó sự kinh sợ trên mặt hai người lại càng đậm hơn!

Cảnh giới Lý Phong tăng lên một mảng lớn, đã đụng đến cánh cửa Chí Tôn cảnh!

Nếu như nói khoảng cách đến Chí Tôn cảnh của Nhậm Tiểu Lôi và Tiêu Dã còn kém nửa bước, thì Lý Phong đã chạm mũi chân vào cánh cửa Chí Tôn cảnh, chỉ cần nhích nhẹ một tí nữa, là hắn có thể đâm thủng trở ngại, bước vào Chí Tôn cảnh!

Ở đằng xa, đồng tử của Tiêu Dã co rụt lại!

Trước đó hắn cảm thấy Lý Phong nói không giết mình chỉ là thổi phồng, bây giờ hắn mới phát hiện Lý Phong thật sự có năng lực uy hiếp mình.

Đương nhiên, chỉ là uy hiếp mà thôi, Lý Phong muốn giết hắn thì còn kém xa, hắn cũng có kỹ năng tăng lên chiến lực.

Có điều Lý Phong mới 23 tuổi, vậy mà lại có thể uy hiếp một cường giả Thánh cấp lâu năm như hắn? Con mẹ nó không khoa học a!

Nhậm Tiểu Lôi biến sắc, tinh quang trong mắt lóe lên.

Ánh mắt con gái cũng không tệ, nếu như hắn thật lòng với nàng, thì từ nay về sau nàng không cần lo lắng cho sự an toàn của con gái nữa.

Tiêu Lăng Phi đã có chút câm nín, mỗi khi nàng muốn nói "Oa, Lý Phong thật lợi hại", thì Lý Phong sẽ biểu hiện lợi hại hơn nữa.

Mẹ nó, muốn khen cũng không biết khen như thế nào.

"Phách lối cái gì, lão tử cũng có bí kỹ!" Diệp Thừa Hải nổi giận gầm lên một tiếng, vận dụng bí kỹ của Diệp gia.

Có điều bí kỹ của Diệp gia có tác dụng phụ rất lớn, sức mạnh tăng lên cũng không nhiều như "bí kỹ" của Lý Phong, nhiều lắm là giúp cho Diệp Thừa Hải tăng lên tới cấp bậc như Tiêu Dã.

Lại có nhị đệ giúp đỡ bên cạnh, khả năng đánh bại Lý Phong tăng lên rất nhiều.

Diệp Thừa Viễn bắt đầu vận dụng bí kỹ.

Đúng lúc này, Lý Phong lắc mình một cái xuất hiện trước mặt Diệp Thừa Hải, sau đó Lý Phong đánh một quyền: "Càn Khôn Nhất Quyền!"

Trong lòng Diệp Thừa Hải chấn động, không kịp vận dụng bí kỹ, cố gắng lui ra ngoài.

Có điều mặc dù phản ứng của hắn nhanh, nhưng trong mắt Lý Phong thì lại chậm như rùa, mũi chân của Diệp Thừa Hải còn chưa kịp chạm đất, thì nắm đấm của Lý Phong đã đánh vào bộ ngực hắn.

Tiếp theo, thân thể Diệp Thừa Hải phồng lên như bong bóng, sau đó. . .

"Oanh "

Nổ tung!

Diệp Thừa Viễn bị máu thịt bắn đầy vào mặt mũi, sững sờ tại chổ!

Tiếp theo, sắc mặt Diệp Thừa Viễn biến thành trắng bệch, quay đầu bỏ chạy!

Quá đáng sợ, Lý Phong thật sự là quá đáng sợ. Hắn không phải người!

Bây giờ còn không nhanh chân chạy trốn thì hắn nhất định sẽ mất mạng ở nơi này.

Hắn vùa quay người được một nửa thì Lý Phong lại xuất hiện ở trước mặt hắn, tiếp tục đánh một quyền.

Diệp Thừa Viễn cảm thấy lông tơ toàn thân dựng lên, sợ đến mức linh hồn muốn thoát xác! Thân thể cố gắng tăng tốc chạy thoát.

Nhưng do ảnh hưởng của Đồng Hồ Cát, nên tốc độ của Diệp Thừa Viễn đã chậm đi gấp mười lần, làm sao Diệp Thừa Viễn có thể chạy được?

"Oanh "

Lúc Càn Khôn Nhất Quyền đánh vào ngực Diệp Thừa Viễn, thì Diệp Thừa Viễn đã bị đánh nổ tung!

Thịt văng ra bốn phía!

Mọi người yên tĩnh!

Không biết qua bao lâu. . .

"Thật đẹp!" Tiêu Lăng Phi nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, hưng phấn hét to.

Cao Khiết cũng nắm chặt hai tay, hưng phấn đến run rẩy cả người.

Tiêu Dã ở đằng xa hít một hơi sâu, trên mặt tràn đầy vẻ không dám tin.

Mắt Nhậm Tiểu Lôi lấp lóe ánh sáng!

Từ lúc Lý Phong sử dụng bí kỹ đến giờ chỉ khoảng hai giây, hai quyền giết hai huynh đệ Diệp Thừa Hải, chiến lực này không thể dùng từ khủng bố để hình dung được nữa!

So sánh Lý Phong với hai huynh đệ Diệp Thừa Hải, giống như người trưởng thành so với hai đứa trẻ!

Đừng nói Nhậm Tiểu Lôi, ngay cả Tiêu Dã cũng không làm nổi chuyện này!

Tại sao Lý Phong lại mạnh như vậy?

Vài giây sau, hiệu quả của Đồng Hồ Cát tiêu tán, Lý Phong nhìn về phía Tiêu Dã nói: "Tiêu Dã tiên sinh, ta không muốn giết ngươi, nếu ngươi chịu rút lui, vậy thì việc hôm nay sẽ dừng ở đây, ngươi thấy thế nào?"

Lý Phong không ngủ quên trên chiến thắng, hai huynh đệ Diệp Thừa Hải không đủ gây sợ, bởi vì bọn hắn là chiến lực mạnh nhất của Diệp gia, giết bọn hắn đồng nghĩa với phế đi Diệp gia, Lý Phong không cần lo lắng Diệp gia trả thù.

Nhưng Tiêu Dã thì không giống, nếu hắn đả thương hoặc giết Tiêu Dã ở đây, thì sẽ kết thành tử thù với Tiêu gia.

Đúng như Tiêu Dã nói, hắn chỉ có huyết mạch của Vương Tôn gia, chứ không phải là thành viên chính thức của Vương Tôn gia.

Nếu như chỉ là một ít ân oán nhỏ, Vương Tôn gia sẽ ra mặt giúp hắn, nhưng nếu là tử thù, thì 80% Vương Tôn gia sẽ từ bỏ hắn.

Đến lúc đó, hắn phải một thân một mình đối kháng con quái vật khổng lồ như Tiêu gia, có khi ngay cả Long Hồn cũng sẽ không giúp hắn, vậy thì hắn chỉ có đường chết, hoặc là trốn chui trốn lủi như một con chuột.

Đương nhiên, cho dù hắn muốn giết Tiêu Dã, thì cũng phải bỏ ra cái giá vô cùng đắt, Vầng sáng vô địch, Đồng Hồ Cát đều đã sử dụng, chỉ dựa vào Bạo tẩu và Cuồng bạo thì hắn chưa chắc là đối thủ của Tiêu Dã.

Tiêu Dã liếc nhìn Lý Phong, sau một lúc lâu liền nói: "Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, Lý Phong, ngươi đã vượt qua dự đoán của ta."

Hắn không nghĩ tới mình đã nói muốn cùng hai huynh đệ Diệp Thừa Hải giết Lý Phong, mà Lý Phong vẫn không đối địch với hắn, người trẻ tuổi này có bụng dạ cực sâu.

Trong lòng Tiêu Dã đã quyết định, hoặc là mau chóng diệt trừ Lý Phong, hoặc là không đối địch với Lý Phong nữa.

Có điều. . .

Tiêu Dã nhìn chằm chằm Nhậm Tiểu Lôi, trong lòng thở dài một tiếng.

Nhậm Tiểu Lôi và Lý Phong đều là cường giả đồng cấp với hắn, một đối một thì hắn còn có lòng tin chiến thắng, nhưng nếu cả hai đồng thời ra tay thì hắn tất bại!

Bại, đồng nghĩa với chết!

Lý Phong cười một tiếng: "Có câu Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát, chắc trước đây Tiêu Dã tiên sinh cũng từng trải nghiệm cảm giác đập chết tiền bối rồi đúng không ?"

Khóe miệng Tiêu Dã giật một cái, không biết nên khóc hay nên cười.

Sau một lúc lâu Tiêu Dã thở dài, nhìn Lý Phong một chút rồi nói: "Nếu Lý Phong hiền chất có thành ý như thế, vậy thì việc hôm nay dừng ở đây, cáo từ!"

Nói xong, Tiêu Dã lui ra khỏi phòng khách, nhanh chóng đi xa.

Lập tức, một tiếng cười sang sảng từ đằng xa truyền đến: "Lý Phong hiền chất, sau khi nha đầu Lăng Phi về nhà nàng thường xuyên nhắc tới ngươi, hình như rất tôn sùng ngươi, nếu có thời gian, Lý Phong hiền chất có thể đến Tiêu gia làm khách."

Nghe câu này, ánh mắt của Tiêu Lăng Phi lập tức lộ vẻ bất thiện nhìn về hướng Lý Phong.

Lý Phong: "? ? ?"

Chương 675. Bối phận loạn

Chương 638: Bối phận loạn

Trước khi đi Tiêu Dã đã để lại một câu nói làm cho Lý Phong cảm giác như đang bị chọc ngoáy ác ý.

Thường xuyên nhắc đến em gái ngươi a? Vô cùng tôn sùng cái rắm a! Tên khốn Tiêu Dã này rõ là cố ý chia rẽ quan hệ giữa tiểu gia và Tiêu Lăng Phi!

Sớm biết Tiêu Dã khốn nạn như thế thì tiểu gia đã giữ hắn lại, không giết chết thì cũng phải tẩn hắn một trận!

"Lý Phong a Lý Phong, ngươi rất lợi hại, thậm chí ngay cả Tiêu Lăng Nhã cũng không thoát được ma trảo của ngươi, lợi hại lợi hại, bội phục bội phục."

Ánh mắt Tiêu Lăng Phi tràn ngập vẻ bất thiện nhìn Lý Phong.

"Ách. . . Ta chỉ mới gặp Tiêu Lăng Nhã một lần mà thôi." Lý Phong vội vàng giải thích.

"Mới một lần mà đã làm Tiêu Lăng Nhã nhớ mãi không quên như vậy? Kỹ năng của ngươi đã không thể dùng từ lợi hại để hình dung nữa rồi, phải dùng từ gì mới đủ đây?"

Tiêu Lăng Phi sờ cằm trầm tư.

Lý Phong: "? ? ?"

Con mẹ nó, ngươi làm vậy là xuyên tạc câu nói của người khác, ý của tiểu gia rõ ràng là "chỉ gặp mặt một lần làm sao có thể phát sinh cái gì" cơ mà.

Đúng lúc này, Nhậm Tiểu Lôi đi đến bên cạnh Tiêu Lăng Phi nói: "Ta rút lại câu nói trước, ánh mắt của ngươi quá tệ."

Lý Phong: ". . ."

Tiêu Lăng Phi: ". . ."

Cao Khiết: ". . ."

"Đúng là như vậy." Tiêu Lăng Phi chép miệng thở dài.”Tưởng thế nào, thì ra đàn ông thằng nào cũng như nhau.”

Lý Phong câm lặng.

Thôi được rồi, tốt nhất là hắn không giải thích gì hết, nếu hắn giải thích, không chừng sẽ bị Tiêu Lăng Phi cho là che giấu.

Thấy Lý Phong không nói lời nào, Tiêu Lăng Phi cũng bĩu môi ngậm miệng lại.

"Nói cho tỷ tỷ biết, tại sao ban nãy ngươi lại thả Tiêu Dã đi?"

Đúng lúc này, Nhậm Tiểu Lôi từ từ đi đến trước mặt Lý Phong, nắm cằm của Lý Phong hỏi.

Lý Phong: "? ? ?"

Chuyện gì xảy ra? Tỷ tỷ? Tiêu Lăng Phi là nữ nhân của tiểu gia, ngươi là mẹ của nàng a, tại sao lại xưng hô với tiểu gia là tỷ tỷ? Ngươi biết cái gì gọi là tôn ti bối phận không ?

Không đợi Lý Phong trả lời, Tiêu Lăng Phi đã bất mãn nói: "Mẹ, ngươi nói cái gì đó, cố ý cho Lý Phong bối phận cao hơn ta đúng không?"

Nhậm Tiểu Lôi quay lại cười một tiếng: "Không có gì, chỉ là xưng hô mà thôi."

"Không được!" Tiêu Lăng Phi cự tuyệt rất thẳng thắn, lỡ như sau này nàng và Lý Phong kết hôn thì sao? Con rể gọi mẹ vợ là tỷ tỷ? Chẳng khác nào tự tạo drama để người ta cười vào mặt!

"Ha ha, nha đầu chết tiệt kia, ngươi muốn cãi lời mẹ đúng không?" Nhậm Tiểu Lôi nhíu mày, giả bộ sắp nổi giận.

Tiêu Lăng Phi rất cứng cổ, không chịu lùi bước.

Bầu không khí giữa hai mẹ con hết sức căng thẳng!

Ngay lúc bầu không khí gần như sắp nổ tung, thì Nhậm Tiểu Lôi u oán thở dài một tiếng: "Cổ nhân quả nhiên chẳng lừa ta, con gái như bát nước đổ đi, đủ lông đủ cánh rồi là chỉ biết theo trai, đến cha mẹ cũng không cần."

Khuôn mặt Tiêu Lăng Phi đỏ lên, hừ lạnh nói: "Nói vớ vẩn, ta chỉ là không muốn hắn đột nhiên ngồi lên đầu ta mà thôi."

Nhậm Tiểu Lôi lắc đầu cười một tiếng, nhìn Lý Phong nói: "Giờ ngươi nói cho dì biết, tại sao ngươi lại thả Tiêu Dã đi, ngươi có biết hắn muốn giết hai mẹ con chúng ta không? Ngươi làm vậy là thả hổ về rừng."

Càng nói ánh mắt Nhậm Tiểu Lôi càng lạnh lẽo, giống như nếu Lý Phong không cho nàng một câu trả lời hài lòng thì nàng sẽ động thủ với Lý Phong.

"Ngươi cũng không muốn giết hắn, nếu không ban nãy ngươi đã động thủ rồi, mà nếu ngươi động thủ, ta tự nhiên không thể mặc kệ đứng nhìn." Lý Phong từ tốn đáp.

Rất rõ ràng Nhậm Tiểu Lôi cũng biết giết Tiêu Dã sẽ có hậu quả gì, cho nên lúc Lý Phong thả Tiêu Dã đi, Nhậm Tiểu Lôi không có ý kiến gì khác.

Nhậm Tiểu Lôi nhướng mày:"Đây chỉ là ý nghĩ của ngươi mà thôi." Sau đó nàng cười lạnh: "Ta chỉ thấy kết quả, kết quả chính là ngươi thả Tiêu Dã đi, điều này sẽ làm cho hai mẹ con chúng ta gặp nguy hiểm trong tương lai, nếu như hai mẹ con chúng ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngươi chính là thủ phạm."

Lý Phong: "? ? ?"

Quả nhiên không có nữ nhân nào nói lý cả, đúng là làm người ta nhức đầu, mắng thì không thể mắng rồi, đánh thì. . . Chưa chắc đánh thắng, khó xử thật!

Bất quá Lý Phong biết, Nhậm Tiểu Lôi không cố tình gây sự, khẳng định là nàng có mục đích gì đó, mục đích này Lý Phong không dùng Đọc Tâm Thuật cũng đoán được đại khái. . .

"Không nói lời nào vậy chính là ngầm thừ nhận rồi?" Nhậm Tiểu Lôi hừ lạnh một tiếng, nói tiếp: "Đương nhiên, ta cũng không phải người không nói đạo lý, chỉ cần sau này ngươi bảo hộ thật tốt cho Lăng Phi, ta có thể tha thứ sai lầm lần này của ngươi."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, thầm nghĩ "Quả nhiên là thế", mục đích của Nhậm Tiểu Lôi y như suy đoán của hắn!

Nhưng cũng không sao, vì dù hắn không muốn bảo vệ Tiêu Lăng Phi, hệ thống cũng sẽ tuyên bố nhiệm vụ. . .

"Thôi thì cho mẹ vợ tương lai chiếm tiện nghi của ta một lần vậy."

Lý Phong cười khổ một tiếng, gật đầu đồng ý.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ nhận được 50 ngàn điểm kinh nghiệm, 1 triệu điểm tích lũy, 50 điểm chinh phục."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: SS+

Điểm kinh nghiệm: 250001/ 300000

Điểm tích lũy: 9200000

Điểm chinh phục: 629

Kỹ năng: 《 Khôn Nguyên Công 》, 《 Càn Khôn Nhất Quyền 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ : Tám phương mưa gió để ta sử dụng.

"Còn 50 ngàn điểm kinh nghiệm nữa là có thể thăng cấp!"

Sau khi xem xong thuộc tính cá nhân, Lý Phong có chút hưng phấn siết chặt nắm đấm.

Chỉ cần tăng một cấp nữa, là hắn có thể đột phá đến Chí Tôn cảnh, Chí Tôn cảnh a, toàn bộ Long Hồn chỉ có Long đầu và tứ đại Long Sứ là cường giả Chí Tôn cảnh, rất nhanh hắn sẽ trở thành người thứ sáu!

Chỉ cần cho hắn một chút thời gian, trở thành cường giả Chí Tôn hậu kỳ, hắn liền có thể chủ động tiến công theo đuổi Trầm Tử Huyên!

Vả lại nhiệm vụ Tám phương mưa gió để ta sử dụng cũng đã kéo dài rất lâu rồi, cũng cần phải hoàn thành a?

Nghĩ đến đây, Lý Phong nhìn về phía Tiêu Lăng Phi.

Khuôn mặt Tiêu Lăng Phi đỏ lên, sau đó trừng mắt lườm Lý Phong một cái: "Nhìn ta làm gì, đừng nghĩ là ta sẽ cảm kích ngươi, ngươi làm như vậy chỉ là đền bù cho sai lầm của mình phạm phải mà thôi."

Lý Phong: ". . ."

Nhậm Tiểu Lôi âm thầm giơ ngón tay cái về phía Tiêu Lăng Phi, sau đó giơ tay che miệng ngáp, rồi nói: "Ta tiếp tục chơi game đây, các ngươi nhớ dọn dẹp chỗ này."

Nói xong nàng lắc mông lên phòng ngủ lầu hai.

Cao Khiết nhìn Tiêu Lăng Phi, sau đó lại nhìn Lý Phong, tự thấy mình ở đây sẽ thành bóng đèn cản trở hai người tăng tiến tình cảm, nên nhanh chóng quay người rời đi.

Vì vậy, trong phòng khách đột nhiên chỉ còn Lý Phong và Tiêu Lăng Phi, bầu không khí trở nên yên lặng.

Chương 676. Lý Phong có độc

Chương 639: Lý Phong có độc

Sau khi Cao Khiết đi vào trong bèn đóng cửa lại, đợi lát nữa chắc chắn tiểu thư và Lý Phong, sẽ "giao lưu" với nhau, tốt nhất là không nghe thì hơn.

Nhưng mà thừa dịp này nàng có thể làm một chút cơm trưa, sau khi "chiến đấu kịch liệt" như thế, khẳng định mọi người đều rất đói...

Đúng lúc này, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện kế bên cửa sổ.

Thân ảnh này đột nhiên xuất hiện, làm cho Cao Khiết hoảng sợ kêu á một tiếng, lúc nàng phát hiện người tới là Nhậm Tiểu Lôi liền sững sờ.

Không phải phu nhân đi lên phòng ngủ ở lầu hai sao, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Đúng lúc này, Nhậm Tiểu Lôi nháy mắt với Cao Khiết mấy cái.

Cao Khiết càng không hiểu ra sao cả, phu nhân trúng tà hay sao mà lại đứng kế bên cửa sổ?

"Nhìn khẩu hình của ta!" Nhậm Tiểu Lôi chỉ chỉ miệng mình, nói nhỏ: "Ngươi, im lặng."

Vừa nói, Nhậm Tiểu Lôi vừa không ngừng khoa tay múa chân.

Cuối cùng Cao Khiết cũng hiểu được ý của Nhậm Tiểu Lôi, dở khóc dở cười dựng lên một bức tường chân khí, sau đó mở cửa sổ ra, nhẹ nhàng nhảy ra ngoài.

"Móa, gấp chết lão nương rồi." Thấy Cao Khiết đi ra, Nhậm Tiểu Lôi thở phào nói.

Cao Khiết cười khổ một tiếng: "Phu nhân, ngài gọi ta đi ra ngoài

là vì. . . ?"

"Xuỵt!" Nhậm Tiểu Lôi đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng, sau đó nhìn xung quanh một lượt, xác định không có ai theo dõi nàng mới dựng thêm một bức tường chân khí, rồi lên tiếng: "Ngươi hiểu rõ những gì về Lý Phong?"

Cao Khiết sững sờ, sau đó nói hết tất cả những gì mình biết về Lý Phong ra, trong đó có cả chuyện Lý Phong có nhiều nữ nhân bên cạnh.

Nghe Cao Khiết nói xong, sắc mặt Nhậm Tiểu Lôi biến ảo mấy lần, sau đó cắn răng nói : "Con mẹ nó, thật sự là biết người biết mặt không biết lòng, lão nương còn tưởng rằng hắn là một người si tình hiếm hoi còn sót lại, ai ngờ cũng là một tên siêu cấp lăng nhăng!"

Cao Khiết gượng cười, nếu không phải nàng sớm biết Lý Phong có cả đống nữ nhân khác, thì nàng cũng sẽ bị biểu hiện của Lý Phong hôm nay lừa gạt.

Nói lừa gạt thì không quá chính xác, phải nói là cảm động mới đúng.

Vì bảo vệ Tiêu Lăng Phi, âm thầm bảo hộ trong bóng tối, trong lúc nguy cấp đứng ra cứu Tiêu Lăng Phi. . .

Đừng nói là nữ nhân, bất kể là ai cũng sẽ phải cảm động !

Trong lúc Cao Khiết suy nghĩ lung tung, Nhậm Tiểu Lôi thở dài nói: "Tuy Lý Phong có chút lăng nhăng, nhưng coi như có chút lương tâm, nam nhân mà, có mấy ai không lăng nhăng đâu, chỉ cần hắn đối xử tốt với Lăng Phi, chịu chết vì Lăng Phi, thì người làm mẹ như ta nguyện ý giao phó Lăng Phi cho hắn."

Cao Khiết: "? ? ?"

Phu nhân đang nghiêm túc sao?

Lúc Tiêu Lăng Phi còn bé, Nhậm Tiểu Lôi đã quán triệt tư tưởng là ”Nam nhân không có ai tốt” vào đầu Tiêu Lăng Phi, cũng vì lí do này mà Tiêu Lăng Phi không cho nữ nghệ sĩ của Phong Vũ Lâu nói

chuyện yêu đương.

Không chỉ không cho nữ nghệ sĩ của Phong Vũ Lâu không được yêu đương, Tiêu Lăng Phi còn tuyên bố mình muốn sống độc thân cả đời.

Bây giờ tiểu thư động tâm với Lý Phong thì cũng thôi đi, nhưng tại sao cả phu nhân cũng thay đổi suy nghĩ?

Lý Phong có độc sao ?

"Nữ nhân a, lớn rồi liền không nghe lời cha mẹ nữa." Nhậm Tiểu Lôi lắc đầu thở dài, nói tiếp: "Ít ra Lý Phong có thể bảo hộ an toàn cho Lăng Phi, không phải sao?"

Lông mày Cao Khiết nhướng lên, gật gật đầu.

Tuy Tiêu Dã đã rời đi, nhưng phiền phức lớn còn đang chờ ở phía sau, với thân phận của phu nhân và tiểu thư thì đã định trước là các nàng sẽ không được ai giúp đỡ, mà Lý Phong thì ngược lại.

Nếu cảnh giới của Lý Phong đề cao, sau này hắn lại quay về gia phả của Vương Tôn gia, thì phu nhân và tiểu thư sẽ có cơ hội quang minh chính đại xuất hiện trên thế gian này!

"Có điều chúng ta cũng không thể ký thác hết hi vọng lên người Lý Phong. . . Nơi này không thể ở lâu, thu thập một chút, cơm cũng không cần ăn, chúng ta chuyển sang nơi khác thôi."

Nhậm Tiểu Lôi suy nghĩ một chút, sau đó quyết định dọn nhà.

Thỏ khôn phải có ba hang, chỉ cần các nàng chuyển sang nơi khác, ít ra trong thời gian ngắn sẽ không bị Tiêu gia tìm được.

Cao Khiết gật đầu, định xoay người đi ra phòng khách thông báo với Tiêu Lăng Phi.

Đúng lúc này, một tiếng "A" từ trong phòng khách truyền đến.

Nghe thấy tiếng này, sắc mặt Nhậm Tiểu Lôi và Cao Khiết trở nên quái dị.

Sau một lúc lâu, Nhậm Tiểu Lôi mới nói: "Nha đầu này, tại sao lại vội vàng như thế, lão nương vẫn còn ở đây, aizzz, người làm mẹ như ta còn phải xấu hổ thay thay cho nàng!"

Lắc đầu, Nhậm Tiểu Lôi nói: "Chắc bọn họ sẽ cần một thời gian nữa mới xong việc được, chúng ta chờ ở bên ngoài đi."

Một phút trước.

Trong phòng khách hoang tàn, mọi nơi đều là mảnh vỡ các đồ vật, hoàn cảnh rất ác liệt, nói chung không phải nơi tốt để nói chuyện yêu đương.

Càng làm cho Lý Phong cảm thấy mệt mỏi hơn là, Tiêu Lăng Phi nhìn hắn chằm chằm, ánh mắt lạnh lẽo, không giống nhìn ân nhân cứu mạng tí nào, mà ngược lại giống như hai người là địch nhân.

"Khục khục. . ." Lý Phong ho khan một tiếng, chuẩn bị nói chuyện.

"Ho cái gì, ra vẻ từng trải à?" Tiêu Lăng Phi hừ lạnh một tiếng, hỏi Lý Phong một câu.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, mặt đen như đít nồi.

Mẹ nó!!!!

"Tiêu Lăng Phi, tiểu gia vừa mới cứu ngươi, nếu tính toán ra, tiểu gia đã cứu ngươi hai lần, ngươi đối xử với ân nhân cứu mạng như vậy sao?"

Lý Phong nghiêm mặt, lạnh lùng hỏi.

Tiêu Lăng Phi cười lạnh: "Ồ, ta xin ngươi cứu ta sao?"

Lý Phong: ". . . Con mẹ nó. . .Thật là... Đau lòng!"

Tại sao hắn lại quên chiêu này, lần trước hắn cứu Tiêu Lăng Phi, Tiêu Lăng Phi cũng nói như vậy!

"Không nói được gì nữa sao?" Tiêu Lăng Phi rất đắc ý, có câu nói rất hay, không ai tắm hai lần trên một dòng sông, vậy mà Lý Phong

lại thua nàng hai lần chỉ bằng một kế, điều này nói lên cái gì?

Chắc chắn Lý Phong không ngu, chỉ có thể nói là nàng quá lợi hại, a ha ha ha ha.

Ngay lúc Tiêu Lăng Phi đắc ý và Lý Phong đang im lặng thì một con chuột đột nhiên nhảy ra .

Sau đó...

"A!"

Tiêu Lăng Phi rít lên một tiếng, nhảy vụt vào trong lòng Lý Phong.

Con chuột cũng kinh hãi, trong nháy mắt liền chạy mất tăm.

Lý Phong vô ý thức ôm lấy Tiêu Lăng Phi, sau đó thì sững sờ: "? ? ?"

Đường đường là lâu chủ của Phong Vũ Lâu, cường giả Siêu Phàm hậu kỳ, vậy mà sợ một con chuột? Con mẹ nó ngay cả con cọp ngươi cũng có thể một quyền đánh chết ! Có mất mặt hay không?!

Đương nhiên, việc này không quan trọng, quan trọng là Tiêu Lăng Phi chủ động đưa tới cửa, nếu hắn không nắm chặt cơ hội lấy lại danh dự, thì làm sao xứng đáng với cơ hội trời cho này?

Chương 677. Bưu hãn mới là trạng thái bình thường

Chương 640: Bưu hãn mới là trạng thái bình thường

Tiêu Lăng Phi giờ phút này cũng vô cùng sững sờ.

Rất nhiều người đều có một nỗi sợ riêng, ví dụ như có người sợ rắn, có người sợ gián, có người sợ chuột, có người sợ côn trùng. . .

Dù biết rõ những vật này không gây tổn thương được mình, nhưng nhìn thấy là sợ, Tiêu Lăng Phi cũng như thế.

Hiện tại điều Tiêu Lăng Phi quan tâm nhất là. . . Biểu hiện của nàng có khi nào sẽ mang đến đả kích mang tính hủy diệt với hình tượng xây dựng bao lâu nay không?

Nhìn ánh mắt của Lý Phong là biết, hình tượng nữ vương của nàng đã triệt để đổ vỡ.

Thực ra Tiêu Lăng Phi đã tưởng tượng nhiều, trước nay nàng ở trong nội tâm Lý Phong chưa từng có hình tượng nữ vương, chỉ có hung hãn mà thôi. . .

"Tiêu Lăng Phi, lần này là tự ngươi nhảy vào lòng ta."

Lý Phong cúi đầu dí sát mặt mình tới mặt Tiêu Lăng Phi, nhếch miệng nở nụ cười tà.

Nhìn khuôn mặt đẹp trai gần trong gang tấc của Lý Phong, còn có hơi thở nam tính xộc vào mũi, khuôn mặt Tiêu Lăng Phi đỏ lên, tiếp theo nghiêng đầu sang một bên nói: "Vậy thì đã sao, bà đây muốn nhảy vào đâu thì nhảy, không cần ngươi xen vào."

Nói xong, Tiêu Lăng Phi muốn nhảy xuống đất.

Ý cười trên mặt Lý Phong càng đậm: "Ta không quản được ngươi nhảy vào đâu, nhưng ta quản được hai tay của mình."

Hai tay của hắn cứng rắn giữ chặt Tiêu Lăng Phi.

Tiêu Lăng Phi hơi biến sắc, muốn dùng sức thoát ra, nhưng cảnh giới của nàng yếu hơn Lý Phong rất nhiều, dù giãy giụa thế nào cũng không thể tránh thoát, sau cùng chỉ đành từ bỏ.

Bất quá thua người không thua trận, Tiêu Lăng Phi hừ lạnh một tiếng nói: "Ngươi muốn ôm thì ôm đi, vừa vặn bà đây đang mệt mỏi, cho ngươi cơ hội làm ghế sofa của ta."

Lý Phong: "? ? ?"

Đúng là hai ngày không đánh liền muốn lật trời! Không được, tiểu gia không thể làm vai vế gia đình đảo loạn, chồng phải ra chồng, vợ phải ra vợ.

Nghĩ tới đây, Lý Phong hít sâu một hơi, tay phải nâng lên thật cao, tiếp theo . . .

"Chát "

Một tiếng vang giòn!

Tiêu Lăng Phi sững sờ!

Vừa rồi Lý Phong đã làm cái gì, đánh mông nàng?

Nàng không gặp ảo giác chứ?

"Lý Phong, ngươi. . ."

Sau khi sững sờ, Tiêu Lăng Phi muốn nổi bão.

Đúng lúc này, tay Lý Phong rơi xuống như mưa!

"Chát" "Chát" "Chát" . . .

Trong phòng khách liên tục vang lên những tiếng giòn vang.

Bên ngoài, Nhậm Tiểu Lôi cùng Cao Khiết hai mặt nhìn nhau.

Nếu như nói tiếng "a" trước đó còn không đủ để chứng minh cái gì, vậy giờ phút này động tĩnh đã quá rõ ràng.

"Đạo đức xuống cấp a, nhớ ngày đó ta và Tiêu Nhiên còn đang yêu nhau. . ."

Nói đến đây, Nhậm Tiểu Lôi liếc nhìn Cao Khiết đang vụng trộm vểnh tai lên, bèn chuyển giọng nói: "Cao Khiết, ngươi theo chúng ta nhiều năm như vậy, một mực không có thời gian tìm đối tượng, khổ sở cho ngươi rồi."

Cao Khiết: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Phu nhân, sao tự nhiên lại đổi đề tài? Ta còn đang muốn biết năm đó ngươi cùng lão gia làm gì mà!

"Lát nữa đợi bọn họ xong việc ngươi tới gặp Lăng Phi đòi một bình Đồng nhan thủy, uống vào rồi tìm một tên trai trẻ kết hôn sinh con đi, coi như không uổng sinh ra trên đời này."

Nhậm Tiểu Lôi nói tiếp.

Cao Khiết đầu tiên là mặt mày ửng đỏ, tiếp theo thấp giọng nói: "Từ khi lão gia để ta đi theo phu nhân, ta đã không nghĩ tới những chuyện này. . ."

"Tốt, ngươi không cần phải nói nữa, ta biết ngươi rất trung thành với hai mẹ con ta, những năm này ngươi đã làm đủ nhiều, hai mẹ con chúng ta không thể làm cuộc đời của ngươi bị chậm trễ nữa."

Nhậm Tiểu Lôi khoát khoát tay, ngắt lời Cao Khiết.

Cao Khiết há hốc mồm, sau một lúc lâu mới lộ sắc mặt quái dị nói: "Phu nhân, ngươi không phải một mực cảnh cáo chúng ta không có nam nhân nào tốt sao. . ."

"Là ta không được may mắn mà thôi, nữ nhân a, có lúc không thể thiếu một người nam nhân được, nếu không thì cuộc sống còn ý nghĩa gì."

Nhậm Tiểu Lôi nhẹ nhàng vén tóc ra sau tai, mặt lộ vẻ nhớ lại.

Cao Khiết trầm mặc không nói gì.

Nhậm Tiểu Lôi cười cười nắm tay Cao Khiết: "Nghe ta, uống xong Đồng nhan thủy, làm giả một cái thân phận, tìm một người nam nhân tốt kết hôn sinh con. . . . Ngươi cũng muốn sinh con, đúng không?"

Cao Khiết đang cảm động thì khuôn mặt đỏ ửng.

Trong phòng khách, Lý Phong vẫn liên tục đánh xuống.

Tiêu Lăng Phi vốn đang nổi giận, nhưng dần dần ánh mắt nàng trở nên mê ly, cảm giác kì lạ xuất hiện trong lòng.

Nàng là ai? Lâu chủ Phong Vũ Lâu, cường giả Siêu Phàm hậu kỳ.

Bên trong Phong Vũ Lâu, nàng nói một là một hai là hai, người nào gặp nàng cũng cung cung kính kính, dù là ở trước mặt Nhậm Tiểu Lôi nàng cũng không cho sắc mặt tốt.

Nhưng Lý Phong thì sao? Căn bản không coi nàng ra gì, nói đánh là đánh.

Bá đạo!

Đại bộ phận nữ nhân đều là thích bị chính phục, nam nhân yếu đuối hơn nàng là nàng đã cảm thấy chướng mắt rồi.

Tiêu Lăng Phi chính là liệt mã, mà Lý Phong hiện tại đang muốn thuần phục nàng!

Không biết qua bao lâu, mặt mũi Tiêu Lăng Phi ửng hồng nói: "Được rồi, đừng đánh nữa, đánh nữa sẽ sưng lên mất."

"Vậy ngươi đã ý thức được sai lầm của mình chưa?" Lý Phong có chút dở khóc dở cười, rốt cục không đánh xuống nữa.

"Người ta làm gì sai, chỉ có ngươi sai mà thôi." Tiêu Lăng Phi nhỏ giọng nói.

Lý Phong nhướng mày một cái: "Tốt, vậy ngươi nói xem ta sai ở nơi nào, nếu như giải thích không làm ta hài lòng, ta sẽ tiếp tục

đánh."

Tiêu Lăng Phi điều chỉnh lại tư thế, chậm rãi nói: "Ngươi là nam nhân của ta, tới cứu ta là chuyện đương nhiên, nhưng ngươi lại bày ra bộ dáng là ân nhân cứu mạng của ta, điều này làm ta rất khó chịu."

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Hắn có nghe lầm không, Tiêu Lăng Phi vậy mà thừa nhận hắn là nam nhân của nàng?

"Thế nào, ngươi muốn trở mặt không nhận nợ?" Thấy Lý Phong không nói lời nào, Tiêu Lăng Phi nhướng mày: "Lúc trước ngươi đã làm ta . . ."

"Làm gì?" Lý Phong lấy lại tinh thần, nhếch miệng cười tà.

"Hừ! Ta không thèm nói với ngươi." Khuôn mặt Tiêu Lăng Phi đỏ lên, nói tiếp: "Tóm lại, ngươi là nam nhân của ta, ngươi tới cứu ta là đương nhiên, không chỉ không được bày ra sắc mặt khó chịu, về sau còn phải cam tâm tình nguyện tiếp tục bảo hộ ta, ngươi. . . Có thể làm được không?"

Nghe thấy lời ấy, vẻ đăm chiêu trên mặt Lý Phong biến mất toàn bộ, giống như là bụi mù thổi bay, chỉ còn lại khung trời trong sáng vạn dặm, hắn vô cùng trịnh trọng nói: "Có thể!"

Tiêu Lăng Phi nhìn chằm chằm Lý Phong một hồi, sau một lúc lâu mới hài lòng gật đầu: "Có thể thì tốt, hi vọng ngươi đừng làm ta thất vọng."

Nói đến đây, Tiêu Lăng Phi liền muốn bước xuống khỏi hai tay Lý Phong, ai ngờ Lý Phong lại dùng lực mạnh hơn giữ chặt nàng.

Tiêu Lăng Phi nghi hoặc nhìn Lý Phong.

Lý Phong nghiền ngẫm nói: "Ngươi cũng đã nói ta là nam nhân của ngươi, vậy ngươi có nghĩa vụ phải cùng ta tu luyện 《 Song Tu Thần Công 》."

"Song Tu Thần Công? Đó là cái gì?" Tiêu Lăng Phi lộ vẻ mặt

không hiểu gì cả.

Lý Phong cười ranh mãnh: "Đợi chút nữa ngươi sẽ biết."

Sau khi nói xong, Lý Phong bế Tiêu Lăng Phi tới phòng ngủ lầu hai. . .

Chương 678. Giao vốn liếng

Chương 641: Giao vốn liếng

Sau một giờ, Lý Phong cùng Tiêu Lăng Phi tu luyện xong 《 Song Tu Thần Công 》 liền ra khỏi phòng ngủ.

Lúc này bọn họ mới phát hiện phòng khách lộn xộn đã bị thu dọn thỏa đáng, Nhậm Tiểu Lôi cùng Cao Khiết đang ngồi trên ghế nghịch điện thoại.

Đương nhiên, Nhậm Tiểu Lôi là thật sự chơi game, nàng chơi Vương giả vinh diệu đến mức quên cả trời đất, mà Cao Khiết lại có chút mất hồn mất vía.

"Nhanh như vậy đã xong việc?"

Nhậm Tiểu Lôi cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

Sắc mặt Lý Phong nhất thời biến thành quái dị.

Không phải chứ. . . Mẹ vợ có ý gì, đang khinh bỉ hắn sao?

Khuôn mặt Tiêu Lăng Phi đỏ lên, tiếp theo cười lạnh nói: "Chơi Vương giả vinh diệu của ngươi đi!"

Dù nàng hung hãn tới đâu, bây giờ bị mẹ trêu chọc loại sự tình này cũng có chút không chịu nổi.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại. . . Hóa ra đây chính là 《 Song Tu Thần Công 》 , không tệ không tệ, về sau có thể tu luyện nhiều một chút cũng rất tốt.

Lúc sau, Nhậm Tiểu Lôi nói ra chuyện dọn nhà.

Tiêu Lăng Phi đương nhiên sẽ không có ý kiến phản đối, trước tiên chuyển sang nơi khác, sau đó nàng lại dùng mặt nạ da người, năng lực Tiêu gia dù lớn đến đâu, muốn tìm ra nàng cũng không phải chuyện dễ dàng.

Sau đó nàng an vị chờ cảnh giới Lý Phong tăng lên, đợi Lý Phong trở thành cường giả tuyệt thế rồi lại đi tìm Tiêu gia gây phiền phức cũng không muộn.

Tiếp theo, bọn họ chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Đúng lúc này, Cao Khiết đột nhiên đi đến bên cạnh Tiêu Lăng Phi, thấp giọng nói thầm vài câu.

Sắc mặt Tiêu Lăng Phi biến đổi, sau đó nàng đoạt lấy điện thoại của Cao Khiết cẩn thận tra xét.

Sau một lúc lâu nàng ngẩng đầu nhìn về phía Lý Phong, nghi hoặc hỏi: "Có tin tức ngươi vừa tổ chức họp báo ở Hoa Thành, rốt cục là chuyện gì xảy ra?"

Tiêu Lăng Phi cũng không cảm thấy Lý Phong đang lừa gạt mình, Hoa Thành và Thiên Phủ cách nhau mấy ngàn dặm, dù là đi máy bay cũng phải mất 1 tới 2 tiếng đồng hồ, Lý Phong không có khả năng sớm dự liệu được nàng gặp nguy hiểm, sau đó đợi hết buổi họp báo liền lập tức đi máy bay đến Thiên Phủ.

Đương nhiên, dù là như vậy cũng không kịp, 1 giờ trước buổi họp báo mới kết thúc.

"Rất đơn giản, đó là thế thân của ta." Lý Phong nhún nhún vai, nói: "Ngươi cũng biết ta có rất nhiều thân phận, ta không có khả năng một mực ở lại Osvili, cho nên tìm một người vóc dáng tương tự làm thế thân ở đó cũng là chuyện khá cần thiết, ta hầu như không xuất hiện trước công chúng nên sau khi hắn đeo lên mặt nạ da người thì sẽ đám ký giả sẽ khó lòng phát hiện."

Cách nói của Lý Phong và suy đoán của Tiêu Lăng Phi không mưu mà hợp, cho nên Tiêu Lăng Phi cũng không truy vấn việc này tiếp, bốn người đơn giản thu dọn một chút rồi rời khỏi biệt thự.

Bọn họ rời đi, Tiêu Lăng Phi liền để người Phong Vũ Lâu tới sửa chữa nơi này, sau đó bán đi, xóa sạch tất cả dấu vết.

12 giờ đêm, Sơn Thành, ở trung tâm thành phố, trong một cái biệt thự.

Qua một phen ngụy trang, 4 người Lý Phong rốt cục đến nơi.

Biệt thự này tự nhiên là gia sản của Tiêu Lăng Phi, mà cũng chỉ có Nhậm Tiểu Lôi cùng Cao Khiết biết được, hiện tại còn có thêm Lý Phong.

Bôn ba một đường, mọi người đều mệt mỏi, bốn người Lý Phong đơn giản ăn uống một chút sau đó tiến vào phòng ngủ chuẩn bị nghỉ ngơi.

Dù sao cũng đã xác định quan hệ với Lý Phong, Tiêu Lăng Phi không còn kiêng kỵ, trực tiếp ở chung phòng với hắn.

Lại là một lượt tu luyện 《 Song Tu Thần Công 》 .

Sau khi tu luyện kết thúc, Tiêu Lăng Phi lấy ra một cái USB, giao cho Lý Phong.

"Trong này có cái gì?" Lý Phong cầm USB, hiếu kỳ hỏi.

"Phương thức liên lạc với những phân bộ hoặc là thành viên của Phong Vũ Lâu, cộng thêm ID group nói chuyện bí mật của Phong Vũ Lâu, cùng ID của riêng ta, còn có một số danh sách khách hàng tới lui với Phong Vũ Lâu." Tiêu Lăng Phi đáp lời.

Động tác vuốt ve USB của Lý Phong nhất thời đơ lại.

Hắn không nghe lầm chứ, Tiêu Lăng Phi giao đồ vật trọng yếu như vậy cho hắn?

"Trong khoảng thời gian này ta không thể xuất đầu lộ diện, nhưng Phong Vũ Lâu cần một người lãnh đạo, ta càng nghĩ càng cảm thấy ngươi rất thích hợp."

Tiêu Lăng Phi cười nói.

Phân bộ của Phong Vũ Lâu trải rộng cả nước, thành viên càng là nhiều tới mấy chục ngàn, cái này giống như một công ty siêu lớn, nó có thể vận chuyển bình thường là nhờ có Tiêu Lăng Phi khống chế.

Đừng nhìn Tiêu Lăng Phi thường xuyên vùi đầu nghịch điện

thoại ở trên ghế salon, trên thực tế nàng đang ban phát mệnh lệnh trong group chat bí mật của Phong Vũ Lâu để xử lý "công vụ" .

Xã hội hiện đại, ở nhà cũng giống như văn phòng.

Đương nhiên, gặp phải sự tình cần ra mặt, Tiêu Lăng Phi sẽ đeo mặt nạ da người, đích thân tới phân bộ.

Hiện tại Tiêu Lăng Phi bị Tiêu gia truy sát, nhất định phải giảm bớt chuyện ra ngoài "làm việc" , như vậy, nội bộ Phong Vũ Lâu tất nhiên sẽ xảy ra vấn đề.

Cho nên Tiêu Lăng Phi cần một người thay mặt, người này nhất định phải được hoàn toàn tín nhiệm, còn phải có thực lực cường đại để chấn nhiếp những kẻ dưới trướng và cả thế lực bên ngoài.

Chỉ Lý Phong đảm nhiệm được.

"Nhưng ta là thành viên của Long Hồn." Lý Phong nhìn thẳng vào hai mắt Tiêu Lăng Phi, nửa đùa nửa thật nói: "Ngươi không sợ ta giao cái này cho Long Hồn? Đây chính là đại công lao nha."

"Ngươi sẽ không làm thế." Tiêu Lăng Phi lắc đầu, ngữ khí rất khẳng định.

Lý Phong nhướng mày một cái: "Vì sao?"

"Bởi vì. . . Ta tin tưởng ngươi!"

Sau khi nói xong, Tiêu Lăng Phi lập tức dâng lên bờ môi anh đào thơm tho.

Lại một lần nữa tu luyện 《 Song Tu Thần Công 》.

Sau khi tu luyện kết thúc, Tiêu Lăng Phi rất nhanh ngủ thật say.

Đúng lúc này, một tiếng hệ thống nhắc nhở vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ 'Tám phương mưa gió để ta sử dụng' hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 10000 điểm kinh nghiệm, 100000 điểm tích lũy."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhận được toàn bộ yêu thương của Tiêu Lăng Phi, thu hoạch được 50 điểm chính phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chính phục nữ thần Tiêu Lăng Phi tăng lên, trước mắt tiến độ là 100%(triệt để chính phục)."

"Cái nhiệm vụ này rốt cục hoàn thành."

Nghe thấy thanh âm nhắc nhở, nội tâm Lý Phong không khỏi có chút kích động.

Từ lúc chưa gặp Tiêu Lăng Phi nhiệm vụ này đã được tuyên bố, đến bây giờ qua gần nửa năm mới xong, là nhiệm vụ tốn thời gian hoàn thành nhất đối với Lý Phong.

Bởi vì nhiệm vụ này, hắn quen biết Tiêu Lăng Phi, sau cùng còn triệt để chinh phục nàng . . .

Trong lúc nhất thời, Lý Phong có muôn vàn cảm khái.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: SS+

Điểm kinh nghiệm: 260001/ 300000

Điểm tích lũy: 9300000

Điểm chinh phục : 679

Kỹ năng: 《 Khôn Nguyên Công 》, 《 Càn Khôn Nhất Quyền 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Không

Nhìn thuộc tính cá nhân một chút, Lý Phong tắt đi hệ thống, quay đầu nhìn Tiêu Lăng Phi đang ngủ say, ánh mắt lộ vẻ cưng chiều, miệng lẩm bẩm: "Yên tâm đi, có ta ở đây, Tiêu gia không thể đụng tới một cọng tóc của ngươi!"

Chương 679. Gullit gia tộc

Chương 642: Gullit gia tộc

Mười ngày sau.

Ở sân bay quốc tế Minh Châu .

Một chiếc Gulfstream G550 từ từ dừng lại trên đường băng, cửa cabin mở ra, bậc thang máy bay hạ xuống.

Tiếp theo, một chiếc Rolls-Royce Phantom dẫn đầu đội xe lái tới.

Trong đội xe này có GMC, Ford Raptor, còn có mấy chiếc Mercedes G.

Tuy kiểu dáng không đồng nhất, nhưng tất cả đều là màu đen, đem lại cảm giác rất rung động.

không lâu sau khi xe dừng lại, một người nam tử trẻ tuổi mặc áo khoác màu đen, đeo kính mát màu đỏ, tóc vàng bóng đi ra khỏi cửa khoang máy bay.

Sau lưng hắn , một gã da trắng mặc đồ tuxedo bước theo.

"Không khí ở Trung Quốc cũng không tệ lắm ."

Nam tử trẻ tuổi duỗi người một cái, đưa tay về phía sau.

Người đàn ông mặc Tuxedo lấy hộp xì gà ra, cung kính đặt vào tay nam tử trẻ tuổi.

Nam tử trẻ tuổi hút một hơi, rống to: "Ta tới, ta nhìn thấy, ta chinh phục."

"Nói rất hay, Edwin thiếu gia." Người đàn ông mặc Tuxedo vỗ tay khen hay, nhưng ngay sau đó hắn liền nhắc nhở: "Có điều. . . Edwin thiếu gia, Trung Quốc không quá đơn giản, ở chỗ này lại không phải sân nhà, chúng ta nên khiêm tốn một chút sẽ tốt hơn."

"Pound, ta hiểu, ta hiểu." Edwin Gullit khoát tay, nói một cách tùy ý : "Nhưng chúng ta cũng không thể quá khiêm tốn, đúng không ? Ta là Edwin Gullit, thành viên dòng chính của gia tộc Gullit tôn quý vĩ đại, ta không thể để uy danh gia tộc bị lu mờ ở Trung Quốc."

"Đương nhiên vẫn khiêm tốn , nhưng nếu gặp phiền toái, chỉ cần chúng ta xử lý sạch sẽ, không để chính quyền Trung Quốc thấy là được, đúng không?"

Pound Longfellow gật đầu: "Edwin thiếu gia nói có đạo lý."

Chỉ cần không làm Long Hồn và mấy gia tộc cổ xưa chú ý thì hắn và Edwin có thể thoải mái chơi đùa.

Gia tộc Gullit là một trong những gia tộc cổ xưa lớn nhất của nước Y, tài sản trải rộng toàn cầu, những mảng kinh doanh chính bao gồm tài chính, điện ảnh, truyền hình, truyền thông, bất động sản, hàng không, IT thậm chí là cả súng ống đạn dược, đều có bóng dáng của Gullit.

Tư sản của gia tộc Gullit rất khủng bố, ngoại trừ gia chủ, không có ai biết gia tộc Gullit có bao nhiêu tiền tài.

Nhưng Pound có thể vững tin rằng, người giàu nhất thế giới đứng trước mặt Gullit cũng chỉ dám xưng đệ đệ!

"Thiếp mời tiệc ăn mừng của Mộ Dung Tuyết tối nay đã chuẩn bị xong chưa?" Edwin lại rít một hơi xì gà, hỏi.

"Đã xong rồi thưa Edwin thiếu gia, y như ngài yêu cầu, đã đưa đến phòng ngủ của khách sạn mà ngài sắp đến." Pound cung kính đáp.

"Rất tốt." Edwin lại hút một hơi xì gà nữa, sau đó đưa xì gà cho Pound, rồi đi xuống máy bay.

Rất nhanh, hai người bước xuống bậc thang, phía sau hai người, một đám bảo tiêu, vệ sĩ, tùy tùng đi theo, nghênh đón bọn hắn lên xe hơi sau đó chạy về trung tâm thành phố Minh Châu.

. . .

6h chiều, ngoài cửa đông của sân vận động Minh Châu.

Lý Phong nhìn đám người đông nghịt trước mặt, không khỏi cảm khái nói: "Danh tiếng của Mộ Dung Tuyết đúng là rất ghê gớm."

Nửa tháng trước, lúc Lý Phong và Mộ Dung Tuyết tách ra, Mộ Dung Tuyết có mời Lý Phong đến nhạc hội của nàng.

Mộ Dung Tuyết đích thân mời, đương nhiên sẽ không để Lý Phong xếp hàng ở cửa như người bình thường, Lý Phong hoàn toàn có thể đi lối vào cửa VIP.

Có điều Lý Phong hiếm khi được trải nghiệm cuộc sống của người bình thường, nên hắn muốn thử một chút.

Còn 1 tiếng rưỡi nữa mới tới giờ bắt đầu nhạc hội, thời gian xét vé cũng chưa bắt đầu, nhưng mà cửa đông sân vận động đã có gần 1 vạn fan.

Trên mặt những fan này là đủ loại giấy dán, trên tay cầm que huỳnh quang, đèn điện, trên mặt tất cả mọi người đều rất hưng phấn.

Trong đám người, có không ít người cầm một chồng vé vào cửa ca nhạc hội, thấy người nào có ý muốn mua sẽ bước tới chào hàng, xem là làm nghề bán vé lậu, ăn tiền chênh lệch.

Đúng lúc này, một giọng nữ chanh chua phát ra trong đám người : "2000 đồng một vé mà còn chê đắt? Trương Siêu, ngươi làm ta quá thất vọng rồi!"

Âm thanh này gây nên sự chú ý của đám người xung quanh, trong đó có cả Lý Phong.

Vốn Lý Phong không chú ý chuyện nhỏ nhặt này, nhưng cái tên "Trương Siêu" lại làm cho trong lòng hắn khẽ nhúc nhích, bạn cùng phòng năm nhất của hắn cũng tên Trương Siêu.

Tuy những năm này hai người không còn liên hệ, nhưng Lý Phong cũng có xem group nói chuyện của bạn học , hình như Trương Siêu cũng công tác ở Minh Châu .

Không lẽ Trương Siêu này là Trương Siêu cùng phòng với hắn thật sao?

Tuy rằng cảm thấy khả năng này rất nhỏ, nhưng do lòng hiếu kỳ nên Lý Phong vẫn chen qua đám người đi đến nơi phát ra âm thanh.

Khi đến nơi, hắn thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi, nữ mặc đồ thời thượng, trên mặt trang điểm rất đậm, vai đeo túi xách LV, thoạt nhìn là một nữ phú bà.

Có điều tướng mạo nữ tử này thì không được đẹp lắm, dù đang trang điểm dày đặc, nhưng khuôn mặt vẫn lộ vẻ bình thường, dáng người thì rất được.

Giờ phút này, nữ nhân đang hai tay chống nạnh, khuôn mặt trang điểm đậm đặc bởi vì phẫn nộ mà có chút vặn vẹo.

Nam tử trẻ tuổi đứng đối diện càng bình thường hơn, mặt chữ điền, đeo mắt kính gọng vàng, thân hình gầy yếu, mặc áo sơ mi ô vuông, quần bò, chân đeo giày da.

Nữ nhân đang tức giận nhìn nam nhân, biểu lộ của nam nhân thì có chút kinh hoảng và bất lực.

Bởi vì sự chênh lệch trong cách ăn mặc của hai người, nên mọi người xung quanh hơi nghi ngờ quan hệ của họ.

Chẳng lẽ là người yêu? Không quá giống.

Nhưng nếu không phải người yêu thì đi xem ca nhạc hội chung làm gì?

Trong đám người, Lý Phong nhìn người nam tử trẻ tuổi, âm thầm cau mày nói: "Đúng là Trương Siêu, hắn đang bị bạn gái răn dạy à?"

Lý Phong nhớ ở năm đầu đại học Trương Siêu nói đã có bạn gái, nghe nói là bạn học cấp ba , hai người là thanh mai trúc mã.

Có điều Trương Siêu tính tình hướng nội, nên không đưa bạn gái ra mắt với Lý Phong, cho nên Lý Phong cũng không biết người này

có phải bạn gái Trương Siêu hay không.

"Diễm Mai, vì mua điện thoại cho ngươi mà ta đã dùng hết tiền trong thẻ tín dụng, tiền lương tháng này còn chưa nhận được. . ."

"Hay là chúng ta mua vé 600 tệ đi, tuy cách xa một chút, nhưng chúng ta vẫn có thể trải nghiệm bầu không khí mà."

Dưới sự soi mói của mọi người, Trương Siêu cố nở ra một nụ cười nói .

Có lẽ do bị quá nhiều người nhìn chăm chú, nên Vương Diễm Mai nhanh chóng thu lại vẻ chanh chua, tiến lên trước một bước kéo tay Trương Siêu nũng nịu nói : "Đừng mà, người ta muốn ngồi ở trong cơ～."

"Dùng hết tiền trong thẻ cũng không sao, không phải thẻ ngươi còn có ưu đãi sao, cứ vay tiền mua vé trước ,...Sau khi nhận lương trả lại là được."

Nghe câu này, mọi người xung quanh biến sắc.

Chương 680. Lòng hư vinh bạo rạp nữ nhân

Chương 643: Lòng hư vinh bạo rạp nữ nhân

Dùng hết tiền trong thẻ tín dụng cũng không sao, đi vay nợ là được?

Mẹ nó, vô liêm sỉ, không biết xấu hổ!

Nữ nhân này đúng là kỹ nữ!

Bây giờ mọi người đã hiểu rõ, Trương Siêu và Vương Diễm Mai là người yêu, mà Trương Siêu lại vô cùng cưng chiều Vương Diễm Mai.

Vì mua điện thoại mới cho Vương Diễm Mai mà đã dùng hết tiền trong thẻ tín dụng, cái này không gọi là cưng chiều thì là cái gì?

Còn Vương Diễm Mai, hình như nàng không xem Trương Siêu là bạn trai, mà là cái cây ATM!

Lúc này mọi người dùng ánh mắt khinh thường nhìn Vương Diễm Mai.

Vương Diễm Mai không quan tâm những thứ này, trong lòng nàng chỉ nghĩ đến việc mua được vé càng gần Mộ Dung Tuyết càng tốt.

“Xin chào, ta có thể lấy thẻ tín dụng mua nợ không?"

Vương Diễm Mai nhìn một tên cò vé hỏi.

"Đương nhiên có thể, thẻ tín dụng, ngân phiếu, hóa đơn tạm thời, thẻ vay nợ, cái gì cũng được."

Tên cò vé này tuy không thích thái độ trơ trẽn của Vương Diễm Mai, nhưng khách hàng là thượng đế, chỉ cần kiếm lời, hắn không

quan tâm tiền từ đâu tới.

Trên mặt Vương Diễm Mai hiện lên vẻ vui mừng, lung lay cánh tay Trương Siêu nói : "Ngươi thấy chưa, hắn chấp nhận thanh toán bằng thẻ vay nợ kìa, ngươi mua hai vé trong sân đi, cùng lắm thì tháng sau chúng ta không đi ăn nhà hàng nữa~ "

Mọi người: "? ? ?"

Nữ nhân này vô sỉ đến cực hạn !

"Diễm Mai, ta. . ." Trương Siêu há hốc mồm, khuôn mặt đắng chát.

Nghề nghiệp của hắn là nhân viên sale bất động sản, mỗi tháng thu nhập không cố định, nhiều thì 30~40 ngàn, ít thì 5-6 ngàn.

Hiện tại hắn chỉ có 2000 tệ tiền tiết kiệm, hạn mức thẻ tín dụng là 12000, đước đó đã dùng hết.

Hạn mức vay nợ là 10000, đã dùng hết 2000.

Tiền lương tháng này khoảng 12 ngàn , nếu như hắn lại dùng thẻ vay nợ mua hai vé giá 2000, vậy tổng hạn mức nợ là 18000.

Tự nhiên bị nợ!

Quan trọng là tháng sau hắn còn phải trả tiền thuê nhà! Tiền thuê nhà một tháng là 5000 ! Mà tháng sau hắn còn không biết tiền lương sẽ là bao nhiêu!

Từ trước đến nay Trương Siêu không bao giờ vung tay quá trán, cho nên sau khi tốt nghiệp một năm rưỡi hắn đã để giành được mấy chục ngàn tệ.

Chỉ tiếc hắn lại có một người bạn gái như Vương Diễm Mai, hơn nữa hắn còn rất yêu Vương Diễm Mai, cho nên hắn không muốn làm Vương Diễm Mai thất vọng.

"Đừng có ngươi ngươi ta ta, mua nhanh đi, không thì không kịp nữa rồi."

Vương Diễm Mai đã bắt đầu mất kiên nhẫn.

Con mẹ nó, không thấy chung quanh có một đám người đang xem náo nhiệt sao, bị người ta nhìn như khỉ vui lắm sao?

Tên quỷ nghèo Trương Siêu này, nếu không phải hắn đối xử với nàng không tệ, nàng đã sớm quăng Trương Siêu vào thùng rác!

Nàng đã hạ quyết tâm, nếu như lần này Trương Siêu không mua vé trong sân cho nàng, thì nàng sẽ chia tay Trương Siêu, nàng thiếu người theo đuổi sao?

Vương Diễm Mai không biết là, lúc nàng nghĩ những thứ này, Lý Phong dùng tới Đọc Tâm Thuật.

Trong mắt Lý Phong lộ ra vẻ lạnh lẽo, nội tâm nổi lên lửa giận.

Trương Siêu là một trong số ít người coi Lý Phong là bạn khi hắn sa cơ lỡ bước, Lý Phong còn nhớ lúc hắn suy sụp ngồi uống rượu, Trương Siêu đã cầm một chai bia một bao thuốc lá, ngồi bên cạnh hắn.

Tuy từ đầu tới đuôi Trương Siêu không nói mấy câu, nhưng sự quan tâm và cổ vũ là có thật, Lý Phong vẫn còn nhớ rõ.

Đối với người bằng hữu này, Lý Phong không thể ngồi nhìn hắn bị một con đàn bà cặn bã đùa giỡn tình cảm!

Trương Siêu thở dài, cố gắng mỉm cười nói: "Tốt tốt tốt, ta mua cho ngươi."

Nói xong, Trương Siêu nhìn cô vé: "Cho ta một tấm vé trong sân ."

Cô vé sững sờ : "Các ngươi không đi chung sao?"

Mọi người xung quanh cũng sững sờ, nhưng ngay sau đó bọn họ đã hiểu được, chắc là Trương Siêu tiết kiệm nên chỉ mua một tấm, không biết Vương Diễm Mai sẽ phản ứng thế nào. . .

Mọi người đã đánh giá cao Vương Diễm Mai, nàng không thèm phản ứng tí gì, trên mặt còn ra vẻ đương nhiên.

Mặt Trương Siêu lóe lên vẻ quẫn bách, sau đó nói nhỏ : "Ta không đủ tiền."

Trương Siêu vốn là người hướng nội, hắn không chịu được khi bị nhiều người nhìn như vậy, nhưng mà vì chiều lòng Vương Diễm Mai, hắn mới cắn răng đối mặt.

"Ừm, một vé 2000, trả tiền đi."

Cò vé cũng không thèm quan tâm, một vé thì một vé, hắn móc điện thoại di động đưa mã QR ra trước mặt Trương Siêu.

Trương Siêu xoắn xuýt lấy điện thoại di động ra định trả tiền.

Trong quá trình này, Vương Diễm Mai dùng hai tay nâng cằm lên, giả bộ nhìn Trương Siêu ngây ngốc, ra vẻ như Trương Siêu là anh hùng của nàng.

Cảnh này làm cho mọi người thấy buồn nôn, nhưng mà dù cảm thấy buồn nôn thì cũng không tiện nói.

Ngay lúc Trương Siêu sắp trả tiền, thì một bàn tay đưa đến, nắm lấy cổ tay hắn.

"Ngươi làm. . ." Trương Siêu vừa muốn dùng lực tránh thoát, đột nhiên phát hiện người này hơi quen mắt, nhất thời sững sờ ngay tại chỗ: "Lý Phong? !"

Trong mắt hắn hiện lên vẻ kinh ngạc vui sướng vì đã lâu không gặp bạn tốt.

"Trương Siêu." Lý Phong lộ vẻ mỉm cười gật đầu.

"Thật đúng là ngươi rồi, ta còn tưởng rằng mình nhận lầm người !" Trương Siêu hưng phấn đánh vào ngực Lý Phong một cái.

"Ta cũng không nghĩ tới sẽ gặp ngươi ở chỗ này ." Lý Phong cười một tiếng.

Vương Diễm Mai nhìn khuôn mặt đẹp trai của Lý Phong , nhịp tim đập mạnh.

Nam nhân này thật đẹp trai, còn rất có khí chất, cách mặc quần áo hình như cũng rất giàu có, hắn là Lý Phong? Quan hệ với Trương Siêu là như thế nào?

Chờ chút. . . Việc này không trọng yếu, trọng yếu là vé còn chưa mua !

"Trương Siêu, lát nữa rồi nói chuyện cũ , mua vé trước đi." Vương Diễm Mai nhìn cò vé, cuống cuồng nhắc nhở.

Lúc này Trương Siêu mới phản ứng lại, áy náy nói với Lý Phong : "Chờ một chút, ta mua vé trước ."

Đang nói chuyện hắn định cầm điện thoại di động trả tiền.

Ai ngờ Lý Phong lại một lần nữa nắm lấy cổ tay hắn: "Đừng mua."

Trương Siêu sững sờ, Vương Diễm Mai sững sờ, mọi người cũng sững sờ.

Không đợi cò vé tức giận, Vương Diễm Mai chất vấn: "Ngươi có ý gì, tại sao không để Trương Siêu mua vé cho ta ?"

Trương Siêu cũng nhìn Lý Phong bằng ánh mắt khó hiểu.

Mọi người xung quanh đoán rằng chắc chắn là Lý Phong không muốn nhìn thấy Trương Siêu bị Vương Diễm Mai hút máu, cho nên mới ngăn cản Trương Siêu, nhất định là như vậy!

Dưới sự soi mói của mọi người, Lý Phong nhún nhún vai nói : "Bởi vì ta có thể mang các ngươi đi vào, không cần mua vé."

Nghe câu này, tất cả liền yên tĩnh!

Chương 681. Vương Diễm Mai nội tâm hí

Chương 644: Vương Diễm Mai nội tâm hí

Mọi người sững sờ.

Lý Phong vậy mà nói hắn có thể dẫn người đi vào, còn không cần mua vé, hắn là ai, nhân viên trong ban tổ chức ca nhạc hội sao?

Vương Diễm Mai cũng suy đoán như vậy.

"Ta không phải người ban tổ chức." Lý Phong đoán được bọn họ nghĩ gì, lắc đầu rồi cười nói: "Bất quá ta xác thực có biện pháp mang các ngươi vào."

Đúng lúc này, Hoàng Ngưu lộ vẻ mặt âm trầm nói: "Người anh em, ngươi làm vậy là chặt đường sống của ta."

Đồng thời, có mấy người trẻ tuổi gạt ra đám đông vây Lý Phong vào giữa, kẻ nào cũng dữ tợn dọa người, rất có khí thế một người không hợp liền xông lên đánh hội đồng.

Cò mồi đều có tổ chức, mấy người trẻ tuổi này chuyên môn phụ trách giải quyết người đui mù giống như Lý Phong.

Vương Diễm Mai hơi biến sắc, nội tâm có chút sợ hãi, vội vàng trốn ở sau lưng Trương Siêu.

Trương Siêu chắn trước Vương Diễm Mai, nhìn Lý Phong nói: "Hay là cứ để ta mua vé của hắn đi. . ."

Hắn cảm thấy Lý Phong mặc dù là phú hào, nhưng Lý Phong tới đây một mình, vạn nhất bị đánh hội đồng thì phải làm sao bây giờ?

Dù sau này Lý Phong thuê người tới trả thù, nhưng hôm nay vẫn phải ăn đòn.

Không có lời!

Lý Phong khoát tay, cười nói: "Việc nhỏ mà thôi."

Nghe thấy lời ấy, Trương Siêu không đòi mua vé nữa.

Đối diện, cò vé bị Lý Phong chọc cười: "Việc nhỏ? Ngươi đã bao giờ nghe câu “Thù chặt tài lộ như giết cha mẹ” chưa, ngươi vừa giết cha mẹ ta mà còn cảm thấy đây là chuyện nhỏ?"

Lời này vừa nói ra, bầu không khí càng căng thẳng hơn.

Đúng lúc này, Lý Phong cười lạnh: "Đừng nói ta chặt tài lộ của ngươi, dù ta chặt hai tay hai chân của ngươi cũng chỉ là một việc nhỏ."

Cò mồi đầu tiên là sững sờ, tiếp theo nổi giận: "Ngươi nói c. . ."

"Hà Cừu là lão đại các ngươi đúng không?"

Câu này của Lý Phong làm cò mồi cứng rắn nuốt lại những gì mình định nói về bụng.

"Ngươi. . . Ngươi biết Hà lão đại?" Hoàng Ngưu nuốt ngụm nước bọt, hỏi lại.

Mỗi nội thành đông nam tây bắc ở Minh Châu đều có một lão đại, Hà Cừu là lão đại thành đông, mà sân vận động Minh Châu thì nằm ở thành đông.

Lão đại của lão đại của tổ chức cò vé này chính là Hà Cừu!

Mặc kệ Lý Phong cùng Hà Cừu có quan hệ như thế nào, chí ít nghe khẩu khí của Lý Phong thì hẳn là hắn quen biết Hà Cừu, điều này làm cò mồi phải cẩn thận cân nhắc.

"Quen biết." Lý Phong nhún nhún vai, lấy điện thoại di động ra gọi cho Hà Cừu.

Điện thoại kết nối, bên kia liền truyền đến thanh âm cung kính của Hà Cừu: "Lý thiếu, ngài tìm ta có việc gì sao?"

Lý Phong ở trong nội tâm Thập Tam Thái Bảo chính là chiến thần, Hà Cừu cũng tuyệt đối cung kính với Lý Phong.

"Ừm, ta đang ở Minh Châu, lỡ tay phá hư chuyện làm ăn của một vị huynh đệ làm cò vé, vì vậy hắn đòi đánh ta." Lý Phong nói.

"Cái gì? Lý thiếu, ta hiện tại lập tức dẫn người tới, con mẹ nó thằng ngu nào không có mắt như vậy, ta mà tóm được sẽ băm xác hắn ra ném xuống sông nuôi rùa!"

Nghe xong lời này Hà Cừu liền nổi giận, tiểu đệ của tiểu đệ mà cũng dám chọc vào Lý Phong? Muốn hại chết lão tử sao?!

Lý Phong cười cười: "Không cần, người không biết không có tội, ngươi chỉ cần nói cho hắn biết ta là ai, vậy là đủ."

Nói xong Lý Phong đưa điện thoại cho cò vé.

"Trương Siêu, hắn là bằng hữu của ngươi?"

Vương Diễm Mai nhìn Lý Phong, nhỏ giọng hỏi.

"Hắn là bạn cùng lớp thời đại học của ta, chung một ký túc xá."

Trương Siêu dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Lý Phong, nhỏ giọng đáp.

"Bạn cùng lớp thời đại học kiêm bạn cùng phòng? Hắn bây giờ làm nghề gì?"

Ánh mắt Vương Diễm Mai sáng lên, quan tâm tới công việc của Lý Phong.

"Cái này. . ." Trương Siêu nói: "Chờ một lát nữa rồi nói sau, xem hắn xử lý chuyện này như thế nào đã."

Vương Diễm Mai im lặng gật gật đầu, trong lòng âm thầm nói: "Chưa từng nghe Trương Siêu nhắc tới hắn có bạn cùng lớp là thiếu gia nhà giàu, chắc Lý Phong cũng không phải."

"Hắn cùng Trương Siêu tốt nghiệp cùng một năm, ra ngoài làm việc hắn là không có quan hệ gì mới đúng, chẳng lẽ hắn là nhân

viên trong bộ máy nhà nước, kiểu như làm kiểm tra thuần phong mỹ tục các show ca nhạc?"

Ánh mắt Vương Diễm Mai sáng lên, tự cho là đoán được thân phận của Lý Phong.

Lại thêm trước đó Lý Phong nói có thể không cần mua vé vẫn mang được hai người bọn họ vào, trừ nhân viên nhà nước, Vương Diễm Mai không tưởng tượng nổi còn có nghề nghiệp gì khác.

Nghĩ tới đây, Vương Diễm Mai âm thầm khinh bỉ: "Hừ, cũng là nhân viên quèn mà thôi, có gì đâu mà ra vẻ, ấu trĩ."

Vương Diễm Mai tỏ vẻ khinh thường, thật ra sâu trong nội tâm vẫn rất hâm mộ Lý Phong, trực tiếp dùng tên tuổi dọa sợ đối phương, so với Trương Siêu đã mạnh hơn quá nhiều.

Ngay tại thời điểm Vương Diễm Mai thầm suy đoán, cò vé nhận lấy điện thoại, nửa nghi hoặc nửa cung kính hỏi: "Hà lão đại?"

Ngay sau đó, liền nghe Hà Cừu mắng to một trận, mắng đến mức cò vé khóc không ra nước mắt.

Khi Hà Cừu nói ra thân phận của Lý Phong, hắn càng là hoảng sợ muốn đái ra máu, hai chân mềm nhũn trực tiếp co quắp ngã xuống đất!

Tình cảnh này làm quần chúng xem kịch kinh hãi vô cùng!

Vương Diễm Mai cũng bắt đầu hoài nghi suy đoán của mình có chuẩn xác không, một nhân viên nhà nước bình thường sao có khả năng gây nên uy hiếp lớn như vậy?

Lúc này Lý Phong đi đến trước mặt Hoàng Ngưu, đoạt lấy điện thoại hỏi: "Hiện tại ngươi còn muốn tìm ta báo thù nữa không?"

Cò vé run rẩy mấy cái, đứng dậy liền muốn quỳ xuống xin lỗi Lý Phong, lại bị Lý Phong dùng chân khí nâng thân thể lên.

Nhiều người vây xem như vậy, nếu tên này quỳ xuống sợ là sẽ xảy ra vấn đề, hắn không muốn lần nào cũng phải nhờ hệ thống can thiệp.

Cảm nhận được mình bị một cỗ năng lượng vô hình nâng lên, cò mồi lại hiểu sâu thêm về sự kinh khủng của Lý Phong, ngay sau đó hắn run giọng nói: "Đều do ta có mắt như mù, không biết Lý thiếu ở trước mặt, xin Lý thiếu thứ tội!"

"Được rồi, người không biết không có tội, về sau tính cách đừng có nóng nảy như vậy nữa." Lý Phong lắc đầu, trực tiếp buông tha đối phương.

Nói cho cùng tên này cũng là người của mình, hơn nữa cũng không làm gì quá mức đắc tội, làm người ngồi chức cao phải có bụng dạ rộng lớn, như vậy người khác mới cam tâm tình nguyện làm việc vì ngươi.

Giải quyết xong chuyện này, Lý Phong mặc kệ quần chúng xem kịch đang chấn kinh, nháy mắt với Trương Siêu mấy cái sau đó liền quay người đi tới cửa xét vé.

Nhìn theo bóng lưng đầy bá đạo của Lý Phong, trong ánh mắt Vương Diễm Mai lộ ra thần thái kì lạ, sau đó nàng lôi kéo Trương Siêu còn đang ngẩn người đuổi theo Lý Phong.

Chương 682. Giống ta điều kiện tốt như vậy nữ nhân

Chương 645: Giống ta điều kiện tốt như vậy nữ nhân

"Lý Phong tiên sinh, sao ngươi làm được vậy, tên Hoàng Ngưu kia sợ ngươi rồi kìa, ngươi thật lợi hại!"

Trên đường đến cổng xoát vé, Vương Diễm Mai lộ vẻ sùng bái hỏi.

Lông mày Lý Phong nhướng lên, liếc nhìn Trương Siêu một chút.

Từ lúc gây dựng lại Osvili đến nay, hắn đã gây ra động tĩnh không nhỏ, hẳn là Trương Siêu phải biết được thân phận bây giờ của hắn mới đúng, chẳng lẽ hắn không nói cho Vương Diễm Mai?

Trương Siêu hiểu ý lắc đầu.

Thấy thế, Lý Phong hơi lúng túng một chút, Trương Siêu có ý gì, không muốn cho Vương Diễm Mai biết hay là chưa kịp nói cho Vương Diễm Mai.

Thấy Lý Phong không đáp lời, Vương Diễm Mai hơi nổi giận, nàng không thể phát cáu với Lý Phong, nên quay qua nói với Trương Siêu: "Trương Siêu, bạn cùng phòng của ngươi có chút cao ngạo đấy, hắn không coi ngươi ra gì sao?"

Lý Phong nhíu mày, sau đó nhếch miệng lên cười trào phúng.

Ngay cả hắn là ai còn chưa biết, mà đã bắt đầu khiêu khích quan hệ giữa hắn và Trương Siêu ở, nữ nhân này đúng là thiểu năng.

Có lẽ không phải là thiểu năng, mà là do từ trước tới giờ Trương Siêu luôn luôn ngoan ngoãn phục tùng nàng, nên nàng đã có một thói quen, ai cũng phải dỗ dành nàng, nếu không làm như vậy nàng sẽ bày ra khuôn mặt mất hứng.

Aiz, bệnh công chúa thật nặng.

Trương Siêu nhíu mày, vội vàng giải thích nói: "Không phải, Lý Phong rất tốt."

"Thật sao?" Vương Diễm Mai cười cười, nói tiếp: "Ta cũng cảm thấy hắn rất tốt, bộ dáng đẹp trai, lại còn có quan hệ."

Vương Diễm Mai giống như biến thành người khác khen Lý Phong một câu, sau đó chuyển giọng: "Cho nên ta rất tò mò hắn làm nghề gì? Ta cảm thấy rất hiếu kỳ."

"Việc này. . ." Trương Siêu nhìn Lý Phong một chút, không biết có nên nói ra thân phận của Lý Phong hay không.

Lý Phong nhún nhún vai, móc card visit trong ngực ra, nói: "Cũng không có gì, ta làm trong ngành quốc an, cho nên cũng quen khá nhiều người."

Từ nãy đến giờ Lý Phong luôn luôn dùng Đọc Tâm Thuật với Vương Diễm Mai, cho nên những suy đoán trước đó của Vương Diễm Mai đều bị Lý Phong biết được, nếu Vương Diễm Mai đã nghĩ như vậy, thì hắn sẽ thuận nước đẩy thuyền.

Trương Siêu: "? ? ?"

Vương Diễm Mai cũng sững sờ, sau đó trong mắt lóe lên một tia thất vọng.

Có điều, như vậy cũng có thể giải thích tại sao Lý Phong có thể dọa lùi cò vé, còn việc tại sao hắn có thể dẫn họ vào trong sân khấu. . . A đúng rồi, nàng quên hỏi, tại sao Lý Phong có thể dẫn bọn họ vào trong, chẳng lẽ là đứng trong cánh gà? Nếu vậy thì thật là xấu hổ!

"Thì ra ngươi là người quốc an, có giống như đặc công không?" Vương Diễm Mai giả bộ hiếu kỳ hỏi.

Lý Phong lấy lý do bí mật nên không trả lời.

Vương Diễm Mai cũng không hỏi nữa, trực tiếp hỏi thẳng vấn đề nàng quan tâm nhất: "Ngươi dẫn chúng ta vào trong sân khấu

đúng không?"

Lý Phong cười: "Không phải trong sân khấu."

"Cái gì? !" Âm thanh Vương Diễm Mai đột nhiên bén nhọn.

Sắc mặt Trương Siêu hơi biến, vội vàng kéo Vương Diễm Mai nói: "Diễm Mai đừng kích động, có gì từ từ nói."

Hắn biết tính khí Vương Diễm Mai, một khi nổi cơn giận là sẽ kinh thiên động địa, vô cùng khủng bố.

.

"Ngươi kêu ta đừng kích động? Ngươi có biết chỗ ta muốn đến là sân khấu hay không? Lão nương tự mua vé vào cửa cũng được mà !" Vương Diễm Mai như con sư tử cái phát điên, giương nanh múa vuốt đánh tới Trương Siêu.

Trương Siêu không đánh trả, vừa ngăn cản vừa cười khổ giải thích: "Lý Phong sợ chúng ta phí tiền, hắn có lòng tốt mà, ngươi đừng nóng giận, nếu không được ta đi giúp ngươi mua một vé trong sân khấu là được rồi."

"Đây không phải chuyện mua vé hay không ! Mà là bạn học của ngươi giỡn mặt với ta! Hắn giỡn mặt với ta!" Vương Diễm Mai chỉ mặt Lý Phong, rống giận.

Lý Phong nhíu mày: "Vương tiểu thư, xin ngươi chú ý thái độ của mình."

"Thái độ của ta?" Vương Diễm Mai tự chỉ vào mặt mình, nửa phẫn nộ nửa khinh miệt nói: "Nếu ta cứ như vậy thì ngươi sẽ bắt ta lại à ? Ngươi bắt đi bắt đi, ngươi đến bắt ta thử xem!"

"Ta còn tưởng rằng ngươi là nhân vật không tầm thường, ai ngờ chỉ là một tên quốc an."

Tại sao Vương Diễm Mai dám phách lối như vậy? Một là nàng biết mình không phạm tội, Lý Phong không làm gì được mình, còn thứ hai? Là do có Trương Siêu ở đây, trừ phi Lý Phong muốn trực tiếp đánh mặt Trương Siêu, bằng không thì sẽ không làm gì nàng.

Đúng như nàng suy đoán, Lý Phong chỉ là lạnh lùng nhếch miệng, không nói một lời.

Có điều không phải là Lý Phong sợ Vương Diễm Mai, mà là muốn nhìn xem Trương Siêu có nói đỡ cho hắn hay không, nếu như lúc này Trương Siêu không ra mặt nói thay hắn vài lời, vậy thì hắn sẽ không cần thiết quan tâm đến chuyện của Trương Siêu và Vương Diễm Mai nữa.

"Diễm Mai, đủ rồi, Lý Phong là bạn cùng phòng của ta, ngươi không thể nói hắn như vậy." Trương Siêu không nhịn được, mở miệng quát.

Vương Diễm Mai không dám tin tưởng lỗ tai mình, Trương Siêu dám quát mình, chỉ vì tên quốc an Lý Phong kia ?

Thấy mặt Vương Diễm Mai lộ vẻ kinh ngạc, Trương Siêu cho là ngữ khí của mình quá nặng, nên liền định nhẹ giọng lại nói: "Diễm Mai. . ."

Ai ngờ Vương Diễm Mai bùng nổ: "Trương Siêu, ngươi giỏi nhỉ, ngay cả ta cũng dám quát? Có phải ngươi định đánh ta luôn đúng không, đánh đi đến đánh đi."

Vừa nói, Vương Diễm Mai vừa đem mặt đưa lại gần Trương Siêu, thách thức hắn.

Trương Siêu luống cuống tay chân: "Diễm Mai, ngươi biết ta không có ý đó, ta không nỡ đánh ngươi."

Mặt Vương Diễm Mai lộ vẻ đắc ý, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Lý Phong rồi nói: "Không có ý đó đúng không? Vậy ngươi đoạn tuyệt quan hệ với hắn, từ nay về sau không được có bất kỳ liên lạc gì nữa, như vậy ta sẽ tha thứ cho ngươi, ngươi có dám hay không?"

Trương Siêu sững sờ, sau đó cười khổ nói: "Diễm Mai, cần gì phải làm khó nhau như vậy?"

"Ta không quan tâm, đây là cách duy nhất, ta cho ngươi 10 giây suy nghĩ, nếu ngươi không làm thì ta và ngươi chia tay." Vương Diễm Mai chống nạnh, lạnh lùng nói.

Câu chia tay làm cho Trương Siêu chết trân tại chỗ.

Không đoạn tuyệt quan hệ với Lý Phong thì chia tay? Tại sao Vương Diễm Mai muốn ép hắn như vậy?

Llúc này Vương Diễm Mai đã bắt đầu đếm ngược: "10, 9, 8, 7. . ."

Trương Siêu vội vàng năn nỉ Vương Diễm Mai, ai ngờ Vương Diễm Mai lại không nhúc nhích chút nào: "1, tốt, Trương Siêu ta đã hiểu rõ ngươi, ngươi luôn miệng nói yêu ta, vậy mà chút chuyện nhỏ này cũng không làm vì ta được, chúng ta chia tay đi."

Vương Diễm Mai đã sớm có ý định chia tay, nhưng đối với Trương Siêu thì câu này như sấm sét giữa trời quang: "Diễm Mai, ngươi đừng như vậy, cho ta một cơ hội có được không?"

Vương Diễm Mai cũng không muốn giả bộ nữa, quở trách Trương Siêu: "Cho ngươi cơ hội? Quên đi, gia cảnh ngươi quá nghèo, bản thân cũng không có gì cả, đừng nói là đem lại hạnh phúc cho ta, ngay cả năng lực mua nhà ở Minh Châu cũng không có!"

"Một người có điều kiện tốt như ta tại sao phải dính vào ngươi?"

Sau đó nàng nhìn về phía Lý Phong, nói một cách giễu cợt: "Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, ta còn tưởng rằng ngươi là đại nhân vật gì, thì ra cũng là quỷ nghèo giống tên Trương Siêu này, bái bai, lão nương không chơi với các ngươi nữa."

Nói xong, Vương Diễm Mai định nghênh ngang rời đi.

Đúng lúc này, một nữ nhân mặc đồ công sở từ đằng xa chạy đến trước mặt Lý Phong, thở hồng hộc nói: "Xin lỗi Lý tổng, ta tới chậm, đây là vé vào cửa VIP mà Tiểu Tuyết đưa cho ngài, xin ngài cất kỹ."

Nghe câu này, Vương Diễm Mai chết đứng tại chỗ!

Chương 683. Người nghèo quật khởi

Chương 646: Người nghèo quật khởi

Vương Diễm Mai vừa xoay người sang chỗ khác, thì thấy người phụ nữ mặc đồ công sở kia.

Đầu tiên Vương Diễm Mai cảm thấy người này hơi quen mắt, sau khi nghĩ lại nàng liền nhận ra, đây không phải người đại diện Lý Na của Mộ Dung Tuyết sao?

Chương 646: Người nghèo quật khởi

Vương Diễm Mai vừa xoay người sang chỗ khác, thì thấy người phụ nữ mặc đồ công sở kia.

Đầu tiên Vương Diễm Mai cảm thấy người này hơi quen mắt, sau khi nghĩ lại nàng liền nhận ra, đây không phải người đại diện Lý Na của Mộ Dung Tuyết sao?

Lý Na đích thân đến đưa vé vào cửa cho Lý Phong, lại còn là vé VIP, quan hệ giữa Lý Phong và Mộ Dung Tuyết là như thế nào?

Chờ một chút, Lý Na vừa mới gọi Lý Phong là Lý tổng? Lý Phong không phải là người quốc an sao?

Giờ phút này, Vương Diễm Mai cảm thấy não mình không đủ dùng.

Còn Trương Siêu giờ phút này vẫn đang đắm chìm trong sự đau khổ của việc bị Vương Diễm Mai vứt bỏ, không còn lòng dạ nào chú ý Lý Na, cho dù chú ý hắn cũng sẽ không cảm thấy giật mình.

Hắn nhớ Lý Phong đã mua lại công ty giải trí Thịnh Đường, mà Mộ Dung Tuyết lại là nghệ sĩ của công ty đó, Mộ Dung Tuyết đưa vé cho ông chủ là chuyện bình thường!

"Ừm, cảm ơn." Lý Phong nhận vé vào cửa, nhìn Trương Siêu nói: "Thật có lỗi, Trương Siêu, ta không có vé vào trong sân khấu, nhưng ta có vé VIP, tuy chỗ đó cách sân khấu xa hơn một chút, nhưng được cái an tĩnh, tầm nhìn tốt. Có điều. . ."

Nói đến đây, Lý Phong nhìn Vương Diễm Mai, khóe miệng khẽ nhếch: "Có vẻ như ta nói hơi muộn."

Sắc mặt Vương Diễm Mai hơi biến, sau đó bước nhanh đến bên cạnh Trương Siêu, ôm cánh tay hắn nói: "Không muộn không muộn, còn một giờ nữa mới bắt đầu nhạc hội mà, chúng ta đi vào đi."

Vương Diễm Mai kéo cánh tay Trương Siêu bằng động tác vô cùng tự nhiên, biểu lộ cũng rất bình thường, giống như trước đó chưa có gì xảy ra.

Người có thể không biết xấu hổ đến mức này đúng là làm cho người khác mở rộng tầm mắt.

Nhìn lại Trương Siêu, lúc bị Vương Diễm Mai kéo cánh tay, thân thể hắn có chút cứng ngắc, thần sắc thống khổ cũng biến mất không còn gì nữa, thay vào đó là chết lặng.

Lúc này Lý Phong không mở miệng, hắn không thể quyết định thay Trương Siêu, không thể khích bác Trương Siêu chia tay, càng không thể khuyên tái hợp.

Nếu lúc này Lý Phong khuyên Trương Siêu và Vương Diễm Mai chia tay, sau này nếu Trương Siêu hối hận, thì người hắn hận đầu tiên là Lý Phong!

"Đi thôi, ngươi ngốc à?"

Thấy Trương Siêu không động đậy cũng không nói chuyện, biểu lộ của Vương Diễm Mai có chút không vui.

"Diễm Mai, những gì ngươi nói ban nãy đều là thật lòng, đúng không?" Trương Siêu ngẩng đầu nhìn Vương Diễm Mai, trầm giọng hỏi.

Sắc mặt Vương Diễm Mai hơi biến, sau đó cười một tiếng nói:

"Ngươi ngốc a, người ta là bạn từ thời đại học với ngươi, làm sao có thể đơn giản cắt đứt quan hệ như vậy? Ta chỉ đang thử ngươi thôi !"

"Thử?" Trương Siêu nhíu mày.

"Đúng vậy, thấy ngươi chung tình như vậy ta rất hài lòng, ta uy hiếp ngươi như vậy mà ngươi cũng không bỏ bằng hữu, nên ta tin là ngươi cũng sẽ không bỏ ta." Vương Diễm Mai tán dương một câu.

Vương Diễm Mai cũng biết mình nói chuyện rất giả dối, nhưng mà nàng tin là Trương Siêu không thể rời bỏ mình, trong trận chiến này nàng luôn là người chiếm thế chủ động, hợp hay tan là do nàng.

Lý Phong: "? ? ?"

Nữ nhân này không chỉ giỏi hút máu, còn giỏi cả diễn kịch, không đi đóng phim tranh giải Oscard quả là uổng phí !

Trương Siêu thở dài, chán nản nói: "Nhưng mà ngươi đã bỏ ta."

"Ai nha, đã nói là giỡn với ngươi thôi mà, ngươi có thôi đi không." Vương Diễm Mai bất mãn đánh Trương Siêu một cái, sau đó nhìn Lý Phong nói: "Lý ca, tại sao nàng gọi ngươi là Lý tổng, ngươi và Mộ Dung Tuyết có quan hệ như thế nào ?"

Nàng rất hiếu kỳ, không phải Lý Phong là người quốc an sao, tại sao Lý Na gọi hắn là Lý tổng?

Mà Mộ Dung Tuyết lại còn để Lý Na đích thân tới đưa vé VIP cho Lý Phong, một nhân viên quốc an bình thường sao có được đãi ngộ này?

Lúc này Vương Diễm Mai không còn gọi thẳng là Lý Phong, mà đổi giọng gọi thành Lý ca, cố gắng rút ngắn quan hệ.

"Ta sao. . ." Lý Phong kéo dài âm điệu, nhìn Lý Na nói: "Hay là ngươi nói cho nàng đi."

Vẫn là câu nói kia, tự mình giới thiệu thân phận không có gì

hay, để người khác nói thì mới bá khí.

Lý Na không biết trước đó đã phát sinh chuyện gì, nhưng vẫn mở miệng: "Lý Phong tiên sinh là ông chủ của công ty giải trí Thịnh Đường chúng ta."

"A!" Vương Diễm Mai lấy tay che miệng, vẻ mặt chấn kinh.

"Chỉ có vậy thôi sao?" Lý Phong có chút bất đắc dĩ, Lý Na đúng là không bằng Tề Lực, Hồng Nhạc Đào, nếu là hai người bọn họ nhất định sẽ nói hết thân phận bề nổi của Lý Phong, sau đó còn kết hợp cả thần thái, ngữ khí, động tác thân thể, làm cho người nghe phải há hốc mồm hoảng sợ thán phục.

"A. . . A, Lý tổng là ông chủ của Osvili, gia tài 100 tỷ." Lý Na cũng thường xuyên đi theo Mộ Dung Tuyết, gặp nhiều người hám danh lợi, nên nháy mắt đã hiểu rõ ràng.

"A!" Vương Diễm Mai phát ra tiếng kinh hô lần nữa.

Cũng giống như những người khác, Vương Diễm Mai không biết nhiều về công ty giải trí Thịnh Đường, chỉ biết nhiều về ca sĩ, diễn viên của công ty chứ không rành về ông chủ.

Nhưng mà Osvili thì quá nổi tiếng, là phụ nữ ai cũng biết, Vương Diễm Mai cũng muốn một bình Đồng nhan thủy, muốn đến mức phát điên!

Còn tài sản 100 tỷ thì càng đáng sợ hơn, đáng sợ đến mức làm trái tim nhỏ của Vương Diễm Mai nhảy bình bịch bình bịch.

"Oa, Lý ca, ngươi thật lợi hại, ngay lần đầu gặp ta đã biết Lý ca không phải người bình thường mà."

"Ai nha Trương Siêu, ngươi chọn bạn thật tốt, không hổ là người đàn ông của ta."

Vương Diễm Mai ôm cánh tay Trương Siêu, tán dương hai người.

" Người đàn ông của ngươi?" Trương Siêu nhếch miệng cười trào phúng, đùa cợt nói: "Loại đàn ông mà ngươi muốn giữ thì giữ,

muốn đá thì đá, đúng không Vương Diễm Mai?"

Vương Diễm Mai sững sờ, sau đó hỏi: "Trương Siêu, ngươi có ý gì?"

"Trước kia ta nghĩ là ngươi chỉ thích ra vẻ một chút, tuổi tác trưởng thành sẽ bỏ đi tính này, bây giờ ta mới phát hiện, chỉ là ngươi không thích ta mà thôi." Trương Siêu không phải người ngu, lúc Vương Diễm Mai nói những lời kia là hắn đã biết, Vương Diễm Mai không còn như trước.

Trong lòng hắn đã hiểu Vương Diễm Mai chỉ coi hắn là máy rút tiền, đến lúc hắn không còn gì thì Vương Diễm Mai sẽ sút hắn bay ra ngoài.

"Ai nói ta không thích ngươi, ta thích ngươi a, ta. . ."

Vương Diễm Mai còn định nói tiếp gì đó, lại bị Trương Siêu đưa tay ngắt lời: "Ngươi đừng nói, chúng ta chia tay đi."

Vương Diễm Mai không dám tin vào lỗ tai mình, nàng không ngờ Trương Siêu lại chủ động chia tay!

Tiếp theo, bộ mặt thật của Vương Diễm Mai lập tức lộ ra ngoài: "Chia tay thì chia tay, đừng tưởng rằng ngươi quen Lý Phong thì có thể lên mặt, ngươi vẫn chỉ là một tên quỷ nghèo, ngươi. . ."

Đúng lúc này, Lý Phong bất chợt nói: "Trương Siêu, cảm ơn năm đó ngươi đã cùng ta uống rượu, để cảm ơn, ta muốn cho ngươi một căn phòng ở trung tâm thành phố Minh Châu, ngoài ra ta muốn mời ngươi tới làm nhân viên sale cho Osvili, lương 100 ngàn 1 tháng."

Nghe câu này, sắc mặt Trương Siêu kịch biến.

Mặt Vương Diễm Mai méo mó như gặp quỷ, sau đó trong đầu nàng chỉ còn lại hối hận.

Lý Na đích thân đến đưa vé vào cửa cho Lý Phong, lại còn là vé VIP, quan hệ giữa Lý Phong và Mộ Dung Tuyết là như thế nào?

Chờ một chút, Lý Na vừa mới gọi Lý Phong là Lý tổng? Lý Phong

không phải là người quốc an sao?

Giờ phút này, Vương Diễm Mai cảm thấy não mình không đủ dùng.

Còn Trương Siêu giờ phút này vẫn đang đắm chìm trong sự đau khổ của việc bị Vương Diễm Mai vứt bỏ, không còn lòng dạ nào chú ý Lý Na, cho dù chú ý hắn cũng sẽ không cảm thấy giật mình.

Hắn nhớ Lý Phong đã mua lại công ty giải trí Thịnh Đường, mà Mộ Dung Tuyết lại là nghệ sĩ của công ty đó, Mộ Dung Tuyết đưa vé cho ông chủ là chuyện bình thường!

"Ừm, cảm ơn." Lý Phong nhận vé vào cửa, nhìn Trương Siêu nói: "Thật có lỗi, Trương Siêu, ta không có vé vào trong sân khấu, nhưng ta có vé VIP, tuy chỗ đó cách sân khấu xa hơn một chút, nhưng được cái an tĩnh, tầm nhìn tốt. Có điều. . ."

Nói đến đây, Lý Phong nhìn Vương Diễm Mai, khóe miệng khẽ nhếch: "Có vẻ như ta nói hơi muộn."

Sắc mặt Vương Diễm Mai hơi biến, sau đó bước nhanh đến bên cạnh Trương Siêu, ôm cánh tay hắn nói: "Không muộn không muộn, còn một giờ nữa mới bắt đầu nhạc hội mà, chúng ta đi vào đi."

Vương Diễm Mai kéo cánh tay Trương Siêu bằng động tác vô cùng tự nhiên, biểu lộ cũng rất bình thường, giống như trước đó chưa có gì xảy ra.

Người có thể không biết xấu hổ đến mức này đúng là làm cho người khác mở rộng tầm mắt.

Nhìn lại Trương Siêu, lúc bị Vương Diễm Mai kéo cánh tay, thân thể hắn có chút cứng ngắc, thần sắc thống khổ cũng biến mất không còn gì nữa, thay vào đó là chết lặng.

Lúc này Lý Phong không mở miệng, hắn không thể quyết định thay Trương Siêu, không thể khích bác Trương Siêu chia tay, càng không thể khuyên tái hợp.

Nếu lúc này Lý Phong khuyên Trương Siêu và Vương Diễm Mai

chia tay, sau này nếu Trương Siêu hối hận, thì người hắn hận đầu tiên là Lý Phong!

"Đi thôi, ngươi ngốc à?"

Thấy Trương Siêu không động đậy cũng không nói chuyện, biểu lộ của Vương Diễm Mai có chút không vui.

"Diễm Mai, những gì ngươi nói ban nãy đều là thật lòng, đúng không?" Trương Siêu ngẩng đầu nhìn Vương Diễm Mai, trầm giọng hỏi.

Sắc mặt Vương Diễm Mai hơi biến, sau đó cười một tiếng nói: "Ngươi ngốc a, người ta là bạn từ thời đại học với ngươi, làm sao có thể đơn giản cắt đứt quan hệ như vậy? Ta chỉ đang thử ngươi thôi !"

"Thử?" Trương Siêu nhíu mày.

"Đúng vậy, thấy ngươi chung tình như vậy ta rất hài lòng, ta uy hiếp ngươi như vậy mà ngươi cũng không bỏ bằng hữu, nên ta tin là ngươi cũng sẽ không bỏ ta." Vương Diễm Mai tán dương một câu.

Vương Diễm Mai cũng biết mình nói chuyện rất giả dối, nhưng mà nàng tin là Trương Siêu không thể rời bỏ mình, trong trận chiến này nàng luôn là người chiếm thế chủ động, hợp hay tan là do nàng.

Lý Phong: "? ? ?"

Nữ nhân này không chỉ giỏi hút máu, còn giỏi cả diễn kịch, không đi đóng phim tranh giải Oscard quả là uổng phí !

Trương Siêu thở dài, chán nản nói: "Nhưng mà ngươi đã bỏ ta."

"Ai nha, đã nói là giỡn với ngươi thôi mà, ngươi có thôi đi không." Vương Diễm Mai bất mãn đánh Trương Siêu một cái, sau đó nhìn Lý Phong nói: "Lý ca, tại sao nàng gọi ngươi là Lý tổng, ngươi và Mộ Dung Tuyết có quan hệ như thế nào ?"

Nàng rất hiếu kỳ, không phải Lý Phong là người quốc an sao, tại

sao Lý Na gọi hắn là Lý tổng?

Mà Mộ Dung Tuyết lại còn để Lý Na đích thân tới đưa vé VIP cho Lý Phong, một nhân viên quốc an bình thường sao có được đãi ngộ này?

Lúc này Vương Diễm Mai không còn gọi thẳng là Lý Phong, mà đổi giọng gọi thành Lý ca, cố gắng rút ngắn quan hệ.

"Ta sao. . ." Lý Phong kéo dài âm điệu, nhìn Lý Na nói: "Hay là ngươi nói cho nàng đi."

Vẫn là câu nói kia, tự mình giới thiệu thân phận không có gì hay, để người khác nói thì mới bá khí.

Lý Na không biết trước đó đã phát sinh chuyện gì, nhưng vẫn mở miệng: "Lý Phong tiên sinh là ông chủ của công ty giải trí Thịnh Đường chúng ta."

"A!" Vương Diễm Mai lấy tay che miệng, vẻ mặt chấn kinh.

"Chỉ có vậy thôi sao?" Lý Phong có chút bất đắc dĩ, Lý Na đúng là không bằng Tề Lực, Hồng Nhạc Đào, nếu là hai người bọn họ nhất định sẽ nói hết thân phận bề nổi của Lý Phong, sau đó còn kết hợp cả thần thái, ngữ khí, động tác thân thể, làm cho người nghe phải há hốc mồm hoảng sợ thán phục.

"A. . . A, Lý tổng là ông chủ của Osvili, gia tài 100 tỷ." Lý Na cũng thường xuyên đi theo Mộ Dung Tuyết, gặp nhiều người hám danh lợi, nên nháy mắt đã hiểu rõ ràng.

"A!" Vương Diễm Mai phát ra tiếng kinh hô lần nữa.

Cũng giống như những người khác, Vương Diễm Mai không biết nhiều về công ty giải trí Thịnh Đường, chỉ biết nhiều về ca sĩ, diễn viên của công ty chứ không rành về ông chủ.

Nhưng mà Osvili thì quá nổi tiếng, là phụ nữ ai cũng biết, Vương Diễm Mai cũng muốn một bình Đồng nhan thủy, muốn đến mức phát điên!

Còn tài sản 100 tỷ thì càng đáng sợ hơn, đáng sợ đến mức làm

trái tim nhỏ của Vương Diễm Mai nhảy bình bịch bình bịch.

"Oa, Lý ca, ngươi thật lợi hại, ngay lần đầu gặp ta đã biết Lý ca không phải người bình thường mà."

"Ai nha Trương Siêu, ngươi chọn bạn thật tốt, không hổ là người đàn ông của ta."

Vương Diễm Mai ôm cánh tay Trương Siêu, tán dương hai người.

" Người đàn ông của ngươi?" Trương Siêu nhếch miệng cười trào phúng, đùa cợt nói: "Loại đàn ông mà ngươi muốn giữ thì giữ, muốn đá thì đá, đúng không Vương Diễm Mai?"

Vương Diễm Mai sững sờ, sau đó hỏi: "Trương Siêu, ngươi có ý gì?"

"Trước kia ta nghĩ là ngươi chỉ thích ra vẻ một chút, tuổi tác trưởng thành sẽ bỏ đi tính này, bây giờ ta mới phát hiện, chỉ là ngươi không thích ta mà thôi." Trương Siêu không phải người ngu, lúc Vương Diễm Mai nói những lời kia là hắn đã biết, Vương Diễm Mai không còn như trước.

Trong lòng hắn đã hiểu Vương Diễm Mai chỉ coi hắn là máy rút tiền, đến lúc hắn không còn gì thì Vương Diễm Mai sẽ sút hắn bay ra ngoài.

"Ai nói ta không thích ngươi, ta thích ngươi a, ta. . ."

Vương Diễm Mai còn định nói tiếp gì đó, lại bị Trương Siêu đưa tay ngắt lời: "Ngươi đừng nói, chúng ta chia tay đi."

Vương Diễm Mai không dám tin vào lỗ tai mình, nàng không ngờ Trương Siêu lại chủ động chia tay!

Tiếp theo, bộ mặt thật của Vương Diễm Mai lập tức lộ ra ngoài: "Chia tay thì chia tay, đừng tưởng rằng ngươi quen Lý Phong thì có thể lên mặt, ngươi vẫn chỉ là một tên quỷ nghèo, ngươi. . ."

Đúng lúc này, Lý Phong bất chợt nói: "Trương Siêu, cảm ơn năm đó ngươi đã cùng ta uống rượu, để cảm ơn, ta muốn cho ngươi

một căn phòng ở trung tâm thành phố Minh Châu, ngoài ra ta muốn mời ngươi tới làm nhân viên sale cho Osvili, lương 100 ngàn 1 tháng."

Nghe câu này, sắc mặt Trương Siêu kịch biến.

Mặt Vương Diễm Mai méo mó như gặp quỷ, sau đó trong đầu nàng chỉ còn lại hối hận.

(có vị huynh đệ nào làm main thì cho đệ bám đùi với, mạnh dạn ứng cử chức trông xe 50tr/ tháng :v)

Chương 684. Ác nhân còn cần ác nhân ma

Chương 647: Ác nhân còn cần ác nhân ma

Một căn phòng lớn ở trung tâm thành phố Minh Châu có giá hơn 10 triệu, lại thêm tiền lương 100 ngàn, chỉ chớp mắt mà Trương Siêu đã thành đại gia tài sản hơn 10 triệu.

Phế vật vùng dậy là đây chứ đâu!

Trong mắt người bình thường thì 10 triệu đã là con số trên trời, nhưng đối với người sở hữu gia tài 100 tỷ như Lý Phong thì chỉ là chín trâu mất một sợi lông, bán một bình Đồng nhan thủy là đã thu về mấy chục lần.

Vương Diễm Mai hối hận vô cùng.

Nếu như nàng không chia tay với Trương Siêu, vậy thì nàng đã có thể ở phòng lớn, còn có thể hưởng thụ thu nhập hơn 1 triệu một năm của Trương Siêu, mua túi xách hay đồ trang điểm cũng không cần suy nghĩ nữa!

Trương Siêu sững sờ.

Lý Phong đang nghiêm túc sao, chỉ vì năm đó hắn ngồi uống rượu chung mà cho hắn nhà cho hắn công việc?

"Trương Siêu, ta sai rồi, xin ngươi cho ta một cơ hội được không, ta nhất định sẽ trân quý ngươi."

Trước sự dụ hoặc to lớn, Vương Diễm Mai bắt đầu tìm cách quay lại.

Nhưng mà Trương Siêu đã thấy rõ bộ mặt thật sự của Vương Diễm Mai, hiện giờ Vương Diễm Mai trong lòng Trương Siêu đã không còn là Vương Diễm Mai ngày xưa nữa .

"Đủ rồi Vương Diễm Mai, đừng diễn nữa, từ nay về sau ta và ngươi không còn liên quan."

Trương Siêu đẩy Vương Diễm Mai ra, lạnh lùng nói.

Con mẹ nó, mấy năm này đầu hắn đúng là bị nước đổ vào, sao lại yêu nữ nhân này điên dại như thế!

Thực ra lúc còn học cấp ba Vương Diễm Mai không phải như vậy, từ khi lên đại học, Vương Diễm Mai bị một ít nữ sinh khác ảnh hưởng, dần dần biến thành nữ nhân ái mộ hư vinh.

Sau khi tốt nghiệp, Vương Diễm Mai đi đến Minh Châu, bị ảnh hưởng bởi sự xô bồ hào nhoáng của nơi này, tính cách ngày càng quá đáng.

Có điều khi đó Trương Siêu cảm thấy Vương Diễm Mai vẫn còn yêu hắn, chẳng qua nàng thích hư vinh một chút mà thôi, bây giờ mới phát hiện là mình suy nghĩ nhiều, vốn Vương Diễm Mai đã không còn thích hắn!

"Trương Siêu, ngươi không thể đối xử với ta như vậy, ngươi đã nói sẽ yêu ta cả đời!"

Vương Diễm Mai sắp điên rồi, một khắc trước Trương Siêu còn rất yêu nàng, tại sao bây giờ lại trở mặt vô tình như vậy?

Bởi vì Lý Phong cho hắn một căn phòng và một công việc lương cao, nên hắn mới thay lòng đổi dạ?

Hay là. . . Lý Phong thích đàn ông, Trương Siêu cũng biết chuyện này, cho nên vì vinh hoa phú quý, mà từ bỏ liêm sỉ?

Lý Phong vẫn đang dùng Đọc Tâm Thuật với Vương Diễm Mai, khóe miệng hắn không khỏi giật giật một cái, nói thầm: "Ta có bao nhiêu nữ nhân như hoa như ngọc, điên hay sao mà đi thích đàn ông?"

Vương Diễm Mai này, không những hám tiền, mà còn thiểu năng!

"Xin lỗi, ta không làm được."

Trương Siêu rất yêu Vương Diễm Mai, mặc dù đã biết rõ bộ mặt thật sự của Vương Diễm Mai, nhưng hắn cũng không muốn nói lời ác độc.

"Một câu xin lỗi là xong sao? Ngươi bồi thường thanh xuân cho ta!"

Vương Diễm Mai biết không thể nào tái hợp với Trương Siêu được, nên muốn mượn cơ hội ép khô chút lợi ích sau cùng với Trương Siêu.

Không phải ngươi muốn xin lỗi ta sao? Vậy thì bồi thường đi, hợp tình hợp lý!

Trương Siêu sững sờ, sau đó vô thức hỏi: "Bồi thường thế nào?"

"Lý Phong muốn cho ngươi một căn phòng đúng không? Cái phòng này phải chia cho ta một nửa, ngươi thu nhập 1 năm 1 triệu đúng không? Trong ba năm, một nửa tiền lương của ngươi phải đưa cho ta."

"Ta ở cùng với ngươi sáu năm, cho dù ngươi ra ngoài tìm gái, một lần cũng phải 500 tệ!."

"Sáu năm là 6x365 ngày, ngươi tính xem ngươi cần bỏ ra bao nhiêu tiền?"

Vương Diễm Mai chống nạnh nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Vương Diễm Mai tự coi mình là phò? Con mẹ nó một lần 500, còn 6x365 ngày, ngươi nghĩ Trương Siêu là người sắt hả?

Được, cứ coi như Trương Siêu là người sắt, con mẹ nó ngươi không bị bà dì ghé thăm lần nào sao?

Nữ nhân này đúng là vì tiền mà cái gì cũng nói được!

Lý Na cũng bị sự vô sỉ của Vương Diễm Mai làm cho kinh hãi, nàng gặp rất nhiều người vô sỉ trong làng giải trí, nhưng những ngươi kia ít ra còn có vẻ ngoài đẹp đẽ, còn Vương Diễm Mai vừa

xấu người vừa xấu cả nết!

Trương Siêu khẽ nhếch miệng, vẻ mặt sững sờ.

Con mẹ nó, hắn thật lòng không nghĩ đến Vương Diễm Mai sẽ nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy!

"Không nói gì được đúng không? Không nói được thì cứ như vậy đi, ký hợp đồng ngay hôm nay."

Vương Diễm Mai vô cùng đắc ý, muốn chia tay lão nương sao, lão nương vẫn có thể ăn chết ngươi!

Trương Siêu nắm chặt hai tay, nổi giận, đáng thương, bất đắc dĩ. . . Đủ loại suy nghĩ dâng lên trong lòng hắn làm cho hắn không biết nên biểu đạt như thế nào.

Đúng lúc này, Lý Phong tiến lên trước một bước che trước mặt Trương Siêu, đùa cợt nói: "Vương Diễm Mai đồng học, dựa theo cách nói của ngươi, Trương Siêu cũng có thể lấy tiền của ngươi."

Vương Diễm Mai nhíu mày: "Ngươi có ý gì?"

Lý Phong chép miệng: "Nữ nhân có thể làm gái gọi, nam nhân cũng có thể làm trai bao. Nói thật với khuôn mặt như ngươi, giá thị trường sẽ không quá 200 tệ một lần, còn Trương Siêu. . . Ta cảm thấy 500 một lần là hợp lý."

"Cứ vậy mà tính toán thì mỗi ngày ngươi phải trả Trương Siêu 300 tệ, 6 nhân 365 nhân 300 khoảng 657000 tệ, nể tình đều là người quen, giảm cho ngươi phần số lẻ, ngươi đưa Trương Siêu 650 ngàn là được."

Vương Diễm Mai: "? ? ?"

Lão nương và Trương Siêu quen nhau thời gian dài như vậy, bây giờ chia tay còn phải bồi thường 650 ngàn? Con mẹ nó ngươi cần tiền đến điên rồi à!

Nhưng nghĩ đến Lý Phong là phú hào 100 tỷ, Vương Diễm Mai không dám nói ra câu này.

Trương Siêu cũng sững sờ, Lý Phong, ngươi nói ai là trai bao ? Có cần phải vậy không!

Có điều. . . Cảm giác làm cho Vương Diễm Mai á khẩu không trả lời được thật là thoải mái, đây chính là ác nhân trị ác nhân trong truyền thuyết sao?

"Không nói được gì? Muốn trốn nợ à? Nằm mơ đi!"

Lý Phong chỉ vào mũi Vương Diễm Mai, lạnh lùng nói: "Chắc ngươi không biết, thế giới ngầm của Minh Châu đều do tiểu gia điều hành, nếu ngươi không trả tiền, ta sẽ cho người bắt ngươi đi làm gái gọi, đến lúc kiếm đủ tiền mới thả ngươi ra."

"Nếu ngươi không tin, ta có thể gọi người đến làm ngay cho ngươi xem!"

Nói xong Lý Phong liền định móc điện thoại gọi cho Hà Cừu.

Sắc mặt Vương Diễm Mai tái nhợt, sau đó quỳ xuống trước mặt Lý Phong: "Lý ca. . . Không, Lý thiếu, ta sai rồi, do ta tham lam, xin ngươi bỏ qua cho ta lần này, về sau ta không dám nữa."

"Trương Siêu, nể tình hai ta yêu nhau, ngươi giúp ta van cầu Lý thiếu đi."

Thấy Lý Phong bất vi sở động, Vương Diễm Mai lại hướng về phía Trương Siêu xin giúp đỡ.

Sắc mặt Trương Siêu biến đổi mấy lần, sau đó nói với Lý Phong: "Lý Phong, bỏ đi, đừng lãng phí thời gian với loại người này, chúng ta đi nghe nhạc!"

Nói xong, Trương Siêu quay người rời đi.

Lý Phong cười một tiếng, duỗi ra ngón tay điểm vài cái về phía Vương Diễm Mai, quay người đi theo sau Trương Siêu.

Hai người vừa đi, Vương Diễm Mai ngồi liệt trên mặt đất, trong đầu tràn ngập hối hận!

Chương 685. Tiệc ăn mừng

Chương 648: Tiệc ăn mừng

"Lý Phong, cảm ơn." Trương Siêu không nói nhiều, lại có thể để người ta nghe ra tình cảm chân thành tha thiết bên trong.

"Mẹ nó, chúng ta thì cần gì phải cảm ơn." Lý Phong đấm Trương Siêu một cái, cười mắng.

Trương Siêu nhếch miệng cười cười, cũng đánh Lý Phong một cái: "Con mẹ nó, ta đã biết tiểu tử ngươi không dễ dàng bị quật ngã như vậy mà, quả nhiên ngươi đứng lên được, còn đạt tới độ cao vượt xa trước kia!"

"Cao tới đâu thì chúng ta cũng là huynh đệ, không cần nói nữa, hôm nay không say không về."

Lý Phong khoác vai Trương Siêu, muốn kéo hắn vào cửa dành cho ghế VIP.

Trương Siêu cũng không cự tuyệt: "Tốt, không say không về, bất quá những gì ngươi nói lúc nãy ta không thể nhận được."

Lý Phong nhướng mày một cái: "Không phải chứ Trương Siêu, ngươi khách khí với ta làm gì? Năm đó toàn bộ bạn học đều cô lập ta, chỉ có ngươi vẫn như trước kia, phần tình cảm này cả đời ta cũng không quên."

"So với sự cổ vũ năm đó ngươi dành cho ta, những cái này đều không tính là gì."

Lý Phong là một người ân oán rõ ràng, có thù tất báo có ân tất trả.

Khi hắn thống khổ nhất cần có người an ủi, những kẻ bình thường xưng huynh gọi đệ đều né xa 10 vạn 8000 dặm, một câu an ủi đơn giản cũng không có, chỉ Trương Siêu là khác biệt.

Phần tình cảm này Lý Phong nhất định khắc sâu vào trái tim.

Lý Phong vốn dự định hết bận rộn sẽ tới tìm Trương Siêu, hiện tại đã gặp được thì thuận tiện làm luôn.

"Lý Phong, ta hiểu được ý tứ của ngươi, nhưng ta càng ưa thích dựa vào bản thân mình tiến lên hơn."

"Đừng khuyên ta nữa, những cái kia ta sẽ không nhận, bất quá ta muốn đi làm ở Osvili, ta nguyện ý bò lên từ tầng dưới chót nhất, xin ngươi cho ta một cơ hội thử việc."

Trương Siêu ngay sau đó liền đọc ra CV của mình, thật giống như Lý Phong là nhà tuyển dụng, còn mình đi tìm việc.

Hắn là người thành thật, cũng rất quật cường, sẽ không ăn đồ bố thí, nếu hắn muốn cái gì, thì sẽ tự mình kiếm về, không tự kiếm được, chỉ có thể nói năng lực của hắn không đủ.

"Ngươi cũng làm sale?" Lý Phong hơi kinh ngạc, Trương Siêu luôn luôn trầm mặc ít nói, vậy mà làm sale bất động sản, cái này đã vượt quá dự đoán của hắn.

Sản phẩm Osvili không cần chào hàng, mỗi ngày đều có số lượng lớn khách nhân đặt hàng, đương nhiên là chỉ giới hạn ở Hồng nhan thủy, Nhuận diện thủy mà thôi.

Bất quá Lý Phong dự định sắp tới sẽ đẩy ra loại mỹ phẩm dưỡng da, đồ trang điểm mới, đến lúc đó cũng là thời điểm cần nhân viên bán hàng phát huy tác dụng.

"Ừm, sau khi tốt nghiệp không tìm được công việc tốt, Vương Diễm Mai nói làm sale bất động sản kiếm tiền nhanh, ta đi thử việc, không ngờ ta đúng thật là có chút năng khiếu ở mảng này."

Trương Siêu nhún nhún vai, nói.

Nhưng Lý Phong đã nghe ra được mấy phần chua xót.

Trương Siêu kiên quyết như thế, Lý Phong cũng không kiên trì nữa, hai người đi vào chỗ VIP trên tầng 4 sân vận động, Lý Phong gọi điện thoại cho Tô Đồng nói ra sự tình của Trương Siêu.

Về sau, Tô Đồng sẽ an bài người có chuyên môn phỏng vấn Trương Siêu, trúng tuyển thì an bài công việc thích hợp.

Trương Siêu đi tới Osvili sẽ phát triển đến một bước nào, thì phải xem năng lực cá nhân của Trương Siêu, Lý Phong không thể vì giúp hắn mà phá hư cả chế độ.

Đương nhiên, nếu như Trương Siêu gặp phải khó khăn trong sinh hoạt, Lý Phong khẳng định là sẽ hết sức giúp đỡ.

7h30 tối, ca nhạc hội chính thức bắt đầu.

Pháo hoa chói lọi tan đi, Mộ Dung Tuyết mặc trang phục lộng lẫy treo mình trên dây cáp chậm rãi hạ xuống từ không trung, tiếng hoan hô của mọi người ầm vang đinh tai nhức óc.

Chỗ VIP không được thưởng thức ở gần, nhưng mà toàn bộ gian phòng chỉ có Lý Phong cùng Trương Siêu, bọn họ có thể ngồi ở trên ghế sa lon uống rượu hút thuốc trò chuyện, đồng thời thưởng thức Mộ Dung Tuyết biểu diễn.

Loại cảm giác tôn quý này không vị trí nào khác so sánh được.

Đợi đến khi ca nhạc hội chuẩn bị kết thúc, vì ngăn ngừa lát nữa dòng người đông đảo chen lấn, Lý Phong cùng Trương Siêu sớm rời đi.

Đi ra khỏi sân vận động, sớm đã có thủ hạ của Hà Cừu dừng xe chờ đợi, Lý Phong tiễn Trương Siêu lên xe, nói cho tài xế địa chỉ, rồi đưa mắt nhìn hắn rời đi.

Về sau, Lý Phong phất tay bắt một chiếc xe taxi, đi tới đại khách sạn Minh Châu.

Buổi tối hôm nay, một bữa tiệc mừng sẽ được tổ chức trên tầng cao nhất ở đại khách sạn Minh Châu cho nhân vật chính Mộ Dung Tuyết, nghe nói sẽ có một ít nhân vật nổi tiếng xuất hiện.

"Chắc là sẽ gặp một số người quen cũ."

Lý Phong âm thầm cảm khái.

Đoạn thời gian trước vì giúp Ngụy Băng Khanh lập uy, hắn ở trước mặt một đám khách mời đánh bại 3 huynh đệ Mộ Dung Triệt, sau đó để lộ thân phận thành viên Long Hồn.

Từ đó về sau, không người nào dám xem nhẹ Ngụy gia nữa.

Bao quát cả Vệ Dương, Hoàng Bân, cũng không dám tiếp tục tìm Ngụy Băng Khanh gây phiền phức, từ đó Lý Phong không còn cơ hội gặp lại bọn hắn.

Đại khách sạn Minh Châu, tầng cao nhất.

Hoàng Bân, Vệ Dương cùng nhau hắt xì hơi một cái, sau đó liền nhìn nhau.

"Khụ khụ, đoán chừng là em gái tối hôm qua vừa cua được đang nhớ chúng ta."

Hoàng Bân sờ mũi một cái rồi nói.

Vệ Dương lộ sắc mặt quái dị gật gật đầu, tiếp theo nghiêm mặt nói: "Ta cảnh cáo ngươi, Mộ Dung Tuyết là nghệ sĩ thuộc công ty giải trí Thịnh Đường, Lý Phong lại là ông chủ của Thịnh Đường, cho nên. . ."

"Ta hiểu ta hiểu, ý ngươi là không được đánh chủ ý lên người Mộ Dung Tuyết." Hoàng Bân nhún nhún vai, nói: "Tuy rằng Mộ Dung Tuyết cũng là cực phẩm, nhưng nàng không phải loại hình ta ưa thích, ta vẫn thích cô nàng Nhật Bản lần trước hơn."

Vệ Dương nhướng mày một cái, rất tán thành nói: "Đúng vậy, cô nàng Nhật Bản kia xác thực rất ngon lành, chỉ tiếc nàng là nữ nhân của Lý Phong."

Vừa nhắc tới Lý Phong, hai người đều lộ ra tinh thần sa sút.

Trước khi Lý Phong xuất hiện, hai người bọn hắn và Phùng Tuấn là Tam Kiếm Khách Minh Châu, toàn những đại thiếu gia đỉnh cấp, hoành hành bá đạo, không sợ bố con thằng nào.

Nhưng từ khi Lý Phong xuất hiện, Phùng Tuấn bị giết, hai người bọn hắn liên tục bị đánh mặt, Tam Kiếm Khách cũng trở thành trò

cười.

Chỉ là Lý Phong quá mạnh, bọn hắn dù rằng không cam tâm cũng không dám có ý nghĩ phản kháng, may mà Lý Phong cũng không phải là một mực ở lại Minh Châu, Lý Phong không có mặt, hai người bọn hắn vẫn là đại thiếu gia đỉnh cấp ngày xưa.

Ngay lúc này, một nam tử áo trắng giống như ngôi sao lớn được mọi người vây quanh đi vào nhà ăn.

Vệ Dương, Hoàng Bân quay đầu nhìn qua, rất nhanh cùng nhau nhíu mày.

Nam tử mặc áo trắng này nhìn qua chừng 25, 26 tuổi, thân cao 1m8, hình thể cân xứng thon dài, khuôn mặt tuấn tú, so với mấy ngôi sao nam thần đang hot cũng không thua kém chút nào.

Âu phục Armani màu trắng, giày da Givenchy, trên tay đeo đồng hồ Patek Philippe, không nói cũng biết là con nhà giàu.

Mấu chốt là biểu hiện trên mặt hắn vô cùng phách lối, hoàn toàn không để ai vào mắt.

Càng làm cho Vệ Dương, Hoàng Bân cảm thấy kinh ngạc là, người khởi xướng bữa tiệc mừng này, ông chủ ban tổ chức ca nhạc hội đêm nay lại giống như một tiểu tùy tùng đi theo sau lưng nam tử áo trắng.

Nam tử mặc áo trắng này là ai, uy phong thật là lớn!

(giải thích 1 chút tình tiết ẩn: Lý do Hoàng Bân nói nhớ chúng ta là vì hôm qua 2 người vừa chơi threesome 1 em gái xong, ngày trước trong truyện cũng từng đề cập tới 1 nữ nhân chơi threesome với 2 người này, chắc là sở thích “tao nhã”)

Chương 686. Trò vui mở màn

Chương 649: Trò vui mở màn

"Vệ thiếu, ngươi biết người này không?" Hoàng Bân hỏi.

"Không biết." Vệ Dương lắc đầu, cau mày nói: "Hắn không phải là người bản địa Minh Châu."

"Có phải là nhà giàu mới nổi ở đâu mới tới không ?" Hoàng Bân có chút khó chịu với sự phách lối của người kia, hắn vô cùng hi vọng người kia là nhà giàu mới nổi, như thế thì hắn có thể không kiệng kị giẫm mặt đối phương.

"Không phải đâu." Vẻ mặt Vệ Dương nghiêm túc, phân tích: "Ngươi nhìn kìa, Trương Dương chính là kẻ tổ chức bữa tiệc tối nay, cũng coi như đại thiếu gia Minh Châu, vậy mà lại làm tiểu tùy tùng cho hắn, khẳng định hắn không phải là người bình thường."

Trương Dương là con một của ông chủ Hưng Sang, công ty Hưng Sang rất có danh tiếng trong việc tổ chức sự kiện ở Trung Quốc, một số siêu sao thường chọn Hưng Sang làm ban tổ chức khi tổ chức nhạc hội.

Những công ty này tuy tài sản kém hơn tập đoàn Vị Lai hoặc là Hoàng Bân, nhưng quan hệ thì không phải dạng vừa đâu.

Đương nhiên, Trương Dương không thể so với hai người bọn họ, Trương Dương là thiếu nhất lưu, mà hai người bọn họ lại là thiếu gia đỉnh cấp, đôi bên không cùng đẳng cấp.

Bên cạnh nam tử áo trắng trừ Trương Dương, còn có một số các công tử, tiểu thư của thành phố Minh Châu.

Trong lúc hai người đang suy đoán thân phận của nam tử áo trắng, thì Trương Dương nhìn thấy Vệ Dương, Hoàng Bân, sau đó hắn nói nhỏ với nam tử áo trắng vài câu, nam tử áo trắng gật gật đầu, những người này liền đi về hướng Vệ Dương, Hoàng Bân.

"Vệ thiếu, Hoàng thiếu, để ta giới thiệu cho các ngươi một chút, vị này là Lôi Minh Lôi thiếu."

"Lôi thiếu, đây chính là hai vị đại thiếu đỉnh cấp mà ta nhắc với ngài, Vệ thiếu, Hoàng thiếu."

Sau đó Trương Dương vội vàng giới thiệu.

Hai người Vệ Dương, Hoàng Bân gật đầu, đợi Lôi Minh chủ động chào hỏi bọn hắn.

Ai ngờ Lôi Minh còn phách lối hơn bọn hắn, hai mắt nhìn lên trời, ra vẻ như không thấy được bọn hắn!

"Mẹ nó?" Hoàng Bân nổi giận, vén tay áo lên định đấm Lôi Minh luôn.

Lông mày Vệ Dương nhướng lên, cũng lộ vẻ giận dữ.

Ở thành phố Minh Châu mà dám phách lối với bọn hắn, tên họ Lôi này muốn chết sao?

"Hoàng thiếu đừng kích động." Trương Dương giật mình, vội vàng giữ chặt Hoàng Bân, ghé vào lỗ tai hắn nói: "Lôi thiếu là công tử của Lôi gia, Lôi gia là cổ võ thế gia đỉnh cấp, mạnh hơn Mộ Dung Triệt rất nhiều, tốt nhất là chúng ta không nên đắc tội."

Nghe xong câu này, Hoàng Bân hít vào một hơi khí lạnh.

Cổ võ thế gia đỉnh cấp, Lôi gia? Mạnh hơn Mộ Dung Triệt rất nhiều?

Vệ Dương không nghe thấy Trương Dương nói gì, nhưng nhìn sắc mặt Hoàng Bân đại biến liền biết được thân phận Minh không tầm thường.

Sau đó Trương Dương lại nói nhỏ với Vệ Dương về thân phận của Lôi Minh, biểu lộ Vệ Dương trở nên đặc sắc.

Lôi Minh là công tử của cổ võ thế gia đỉnh cấp? !

Mộ Dung Triệt chỉ là công tử của cổ võ thế gia loại lớn, đã được

hắn và Hoàng Bân coi như khách quý, thân phận Lôi Minh còn tôn quý hơn Mộ Dung Triệt mấy lần thì làm sao bọn có thể lãnh đạm được ?

Có điều thái độ của Lôi Minh làm bọn hắn rất khó chịu, bọn hắn không muốn cúi đầu trước Lôi Minh dễ dàng như vậy.

Nhất thời, Vệ Dương và Hoàng Bân không biết làm sao, cứng đơ tại chỗ, không có đường lui.

Sau lưng Lôi Minh, một đám đại thiếu, tiểu thư của Minh Châu lộ ra vẻ thất vọng, bọn hắn bị Trương Dương triệu tập, mới đầu cũng rất khó chịu với Lôi Minh vì thái độ không coi ai ra gì của hắn.

Nhưng sau khi biết thân phận Lôi Minh, tuy trong lòng vẫn còn chút khó chịu, nhưng vẫn phải thành tiểu tùy tùng.

Vốn dĩ bọn hắn đang trông cậy vào Vệ Dương, Hoàng Bân có thể lấy lại danh dự giúp mình, nhưng xem ra là bọn hắn đã đánh giá cao hai người này.

Ngay cả Vệ Dương và Hoàng Bân cũng không dám đấu với Lôi Minh, thì ở Minh Châu này còn ai có thể đè ép Lôi Minh? Trừ khi là. . . Người kia!

Trong chớp nhoáng này, trong đầu đám đại thiếu tiểu thư Minh Châu hiện lên khuôn mặt của Lý Phong.

Lý Phong là thành viên của Long Hồn, cũng là cường giả võ đạo, chưa kể còn là đại gia 100 tỷ, hắn là đệ nhất đại thiếu Minh Châu, chắc chắn hắn sẽ đủ sức đấu một trận với Lôi Minh!

Bọn hắn rất hi vọng Lý Phong đến đây, với tính tình của Lý Phong, nếu hắn gặp phải người không coi ai ra gì như Lôi Minh, thế nào hai người bọn hắn cũng sẽ đấm nhau tơi bời!

Ngẫm lại cũng buồn cười, trước đó bọn hắn còn trông chờ Phùng Tuấn và Vệ Dương đối phó Lý Phong, bây giờ lại trông chờ Lý Phong để lấy lại danh dự, thế sự vô thường!

Ngay lúc bầu không khí dần trở nên nghiêm trọng, thì ngoài cửa

đột nhiên vang lên tiếng xôn xao.

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy một đám người vây quanh một người trẻ tuổi tóc vàng mắt xanh đi vào.

Tuy mặt ngoài thì người này không kiêu ngạo như Lôi Minh, nhưng sự kiêu ngạo của hắn lại phát ra từ nội tâm.

Bên cạnh hắn, có một vị quản gia người da trắng đi theo.

"Trương Dương, người phương Tây này là ai vậy, có vẻ rất trâu bò."

Mọi người thấy cha của Trương Dương là Trương Đào đang đi bên cạnh người nước ngoài kia và nói cái gì đó với hắn.

Sau lưng hai người bọn họ là một đám phú hào nổi danh của thành phố Minh Châu, một số người trong đó là cha mẹ của các đại thiếu, tiểu thư đang đi theo Lôi Minh.

Những phú hào này đều biết Lôi Minh, nhưng lại cho con cái đi cùng Lôi Minh, còn mình thì tiếp vị khách người nước ngoài này, như vậy rõ ràng là trong mắt bọn hắn thì người này quan trọng hơn Lôi Minh.

"Không biết, cha ta không đề cập với ta."

Trương Dương cũng không hiểu ra sao cả.

Bởi vì sự xuất hiện của tên nước ngoài này mà sự chú ý của ba người Lôi Minh, Vệ Dương, Hoàng Bân đều dồn vào đó, bầu không khí rốt cục cũng hoà hoãn lại.

"Không đúng, chỉ là làm tiệc ăn mừng cho một ngôi sao ca nhạc mà thôi, tại sao trưởng bối lại phải đích thân đến đây?"

Lúc này Vệ Dương phát hiện vấn đề, nhịn không được nói.

Nghe câu này, đám đại thiếu gia kia cũng nhận ra được điểm không thích hợp.

Trong mắt bọn hắn, cho dù Mộ Dung Tuyết có hot đến mấy thì

cũng chỉ là một ca sĩ, bọn hắn đến đây là bởi vì Lôi Minh muốn tới, còn những trưởng bối này tại sao lại đến? Chẳng lẽ là bởi vì tên nước ngoài kia?

Nếu thật là vậy, thì lát nữa sẽ có trò vui để xem.

Lúc mọi người còn đang suy nghĩ thì Trương Đào và tên nước ngoài đi tới.

"Tiểu Vệ, Tiểu Hoàng, Trương Dương, để ta giới thiệu cho các ngươi một chút, vị này là Edwin Gullit tiên sinh, vị này là quản gia của Gullit tiên sinh, Pound Longfellow tiên sinh."

"Gullit tiên sinh, đây là khuyển tử Trương Dương, đây là. . ."

Sau khi Trương Đào giới thiệu Trương Dương, Vệ Dương, Hoàng Bân cho Edwin Gullit, hắn mới nhìn tới Lôi Minh: "Gullit tiên sinh, ta muốn long trọng giới thiệu cho ngài về vị tiên sinh này."

"Không cần giới thiệu, ta biết hắn." Edwin Gullit vươn tay về phía Lôi Minh, cười nói: "Người của Lôi gia, một trong tứ đại cổ võ thế gia đỉnh cấp của Trung Quốc, Lôi Minh tiên sinh, đúng không?"

Mọi người đột nhiên yên tĩnh!

Chương 687. Công bình cạnh tranh

Chương 650: Công bình cạnh tranh

Không ai nghĩ Edwin Gullit lại biết Lôi Minh, cũng không ai nghĩ Edwin Gullit lại biết Lôi Minh là thiếu gia của một trong tứ đại cổ võ thế gia đỉnh cấp.

Nếu không phải Trương Dương giới thiệu, thì có mấy ai biết thân phận Lôi Minh?

Bọn họ đều là người trong giới kinh doanh, không hiểu biết nhiều về giới cổ võ.

Còn Edwin Gullit là người phương Tây, gia tộc Gullit đứng đầu về thương nghiệp, tại sao lại biết nhiều hơn họ?

Trong lúc mọi người còn sững sờ, thì Lôi Minh bắt tạy Edwin Gullit một cách nhẹ nhàng, trầm giọng nói: "Hạnh ngộ hạnh ngộ."

Trong lòng Vệ Dương và Hoàng Bân rất khó chịu.

Trước mặt bọn hắn thì Lôi Minh kiêu căng khinh người, nhưng trước mặt Gullit thì lại trịnh trọng.

Tuy Lôi Minh ra vẻ nghiêm túc đối đãi với Edwin Gullit, nhưng giữa lông mày vẫn có ngạo ý ẩn hiện.

Nếu như ở nước ngoài gặp phải Edwin Gullit, thì hắn sẽ phải suy tính một chút, còn đang ở trong nước. . . Ha ha, là hổ cũng phải nằm xuống, là rồng cũng phải cuộn lại!

Nhưng nếu không cần thiết, hắn cũng sẽ không chủ động phát sinh xung đột cùng Edwin Gullit.

"Thì ra Gullit tiên sinh biết Lôi thiếu, như vậy thì đơn giản hơn rất nhiều." Sắc mặt Trương Đào biến ảo mấy lần, cười nói.

"Đơn giản cái gì?" Lông mày Lôi Minh nhướng lên, lạnh lùng nói: "Ngươi muốn nói với ta là hắn cũng đến vì Mộ Dung Tuyết sao?"

Mắt Edwin Gullit sáng lên, nghiền ngẫm nói: "Nói như vậy Lôi Minh tiên sinh cũng đến vì Mộ Dung tiểu thư? Có vẻ khẩu vị của ta và Lôi Minh tiên sinh khá giống nhau."

Sắc mặt Lôi Minh hơi biến: "Gullit, ta cảnh cáo ngươi một câu, tối nay không ai có thể đoạt Mộ Dung Tuyết, nữ nhân này là của bản thiếu gia."

Lúc Mộ Dung Tuyết mới xuất đạo thì đã lọt vào mắt xanh của hắn, có điều lúc đó hắn đang ở thời kỳ mấu chốt sắp đột phá cảnh giới, nhất định phải bế quan, cho nên Mộ Dung Tuyết mới có thể tự do phát triển hơn một năm.

Mấy ngày trước hắn vừa đột phá cảnh giới, sau khi ăn mừng xong, hắn liền chú ý tới động tĩnh của Mộ Dung Tuyết.

Sau khi biết Mộ Dung Tuyết muốn tới Minh Châu mở nhạc hội, hắn đã dùng quan hệ của Lôi gia để liên hệ với Hưng Sang.

Trước đó, Lôi Minh coi Mộ Dung Tuyết là vật trong lòng bàn tay, ở Minh Châu không ai có thể cạnh tranh với hắn, nhưng lúc Edwin Gullit xuất hiện, mọi thứ liền biến hóa.

Gia tộc Gullit ở phương Tây, nhưng cũng giống như Lôi gia ở Trung Quốc, thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

"Ha ha, Lôi tiên sinh, chúng ta đều là quý tộc, đừng có ăn nói chợ búa như vậy, lịch sự một chút không phải sẽ tốt hơn sao?"

Edwin Gullit nhún nhún vai, không quá để ý đến sự uy hiếp của Lôi Minh.

"Lịch sự? Ngươi cảm thấy ta không được lịch sự sao?"

Sắc mặt Lôi Minh hơi biến đổi, khí tức không kìm chế được phát ra ngoài.

Thánh cấp sơ kỳ!

Đối với người bình thường mà nói, khí thế trên người Lôi Minh rất kinh khủng, nếu không phải Lôi Minh thu liễm lại, thì cỗ khí thế này có thể đè cho một đám người ở đây nằm sấp xuống!

Sắc mặt Trương Đào tái nhợt, trên mặt có mồ hôi to bằng hạt đậu rơi xuống.

Vệ Dương, Hoàng Bân vừa kinh hãi vừa ghen ghét, sau khi gặp phải Lý Phong bọn hắn mới phát hiện số tiền mà bọn hắn mang ra tự hào trước mặt người khác thực ra chả đáng là gì.

Tuy bọn hắn không phải cường giả võ đạo, nhưng dùng cảm giác cũng đoán được khí tức Lôi Minh bày ra đã cường đại hơn Lý Phong lúc ở Ngụy gia.

Khó trách Lôi Minh phách lối như vậy, thì ra hắn có tiền vốn để phách lối!

Lúc thân thể mọi người căng cứng đến mức đổ mồ hôi, thì Edwin Gullit lắc đầu cười nói: "Lôi tiên sinh, ngươi làm như vậy có chút không ổn lắm, bây giờ không phải là thời đại ngàn năm trước, làm gì còn ai theo đuổi nữ nhân mà quyết đấu sống chết với nhau, đúng không?"

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng Edwin Gullit cũng phóng xuất ra khí tức vô cùng cuồng bạo.

SS- cấp! Tương đương với Lôi Minh!

Nhất thời, sắc mặt đám người Vệ Dương khổ sở.

Khó trách Edwin Gullit biết Lôi Minh, thì ra Edwin Gullit cũng là cường giả võ đạo!

"Nói như vậy là ngươi muốn đối nghịch với ta đến cùng sao?" Lôi Minh lộ ra sắc mặt âm trầm.

Hắn đến Minh Châu một mình, nếu chỉ có một mình Edwin Gullit thì cũng không vấn đề gì, dù không thắng thì cũng có thể hoà, không hòa cũng có thể chạy, nhưng bên cạnh Edwin Gullit còn có một tên quản gia!

Gia tộc Gullit sao có thể đồng ý cho Edwin Gullit tới Trung Quốc mà không có người bảo hộ? Cho nên chắc chắn cảnh giới của Pound Longfellow mạnh hơn Edwin Gullit!

Nếu động thủ, hắn sẽ thua!

Tuy khả năng Edwin Gullit động thủ với hắn không lớn, nhưng đám người của gia tộc Gullit đều là bọn điên, chuyện gì cũng dám làm, hắn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

"Không phải đối nghịch với ngươi, mà là muốn cạnh tranh công bình với ngươi."

Edwin Gullit nhún nhún vai, đề nghị: "Đợi lát nữa sau khi gặp Mộ Dung tiểu thư, chúng ta sẽ thể hiện bản lĩnh của mình, ai giỏi hơn thì ôm mỹ nhân về nhà, thế nào?"

Trong từ điển của gia tộc Gullit, không có chữ lùi bước!

Lôi Minh nhíu mày suy nghĩ, sau đó gật đầu nói: "Được!"

Nói xong, hắn thu hồi khí tức.

Edwin Gullit cười cười, cũng thu hồi khí tức.

Không khí khẩn trương trong phòng được buông lỏng, Trương Đào đang định nói vài lời để hòa hoãn bầu không khí, thì đúng lúc này, cửa bên ngoài mở ra, Mộ Dung Tuyết nắm tay Lý Phong đi vào.

Sau khi vào phòng ăn, Mộ Dung Tuyết mới phát hiện bên trong tụ tập một nhóm người, trong đó có không ít phú hào của Minh Châu, cho nên lập tức sững sờ.

Chỉ là một bữa tiệc ăn mừng mà thôi, tại sao lại có nhiều người như vậy?

Trong dự liệu của nàng thì ban tổ chức nhiều lắm là mời mấy nhân vật nổi tiếng của Minh Châu, và một ít nhân viên, mọi người vui vẻ ăn bánh kem uống chút rượu là xong, ai ngờ lại long trọng như vậy?

Đám khách mời cũng sững sờ.

Mộ Dung Tuyết đang nắm tay một nam nhân khác? Tại sao có thể như vậy? Không phải trước nay nàng đều giữ thân như ngọc sao?

Khoan đã, mấy cái này đều không quan trọng, quan trọng là, Edwin Gullit và Lôi Minh sẽ làm ra chuyện gì?

Đám khách mời quay đầu nhìn qua, quả nhiên thấy được trên mặt Edwin Gullit và Lôi Minh đã bị mây đen bao phủ.

Chương 688. Nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng

Chương 651: Nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng

Mặt Edwin Gullit và Lôi Minh lộ rõ vẻ âm trầm.

Vừa nãy bọn hắn còn ba hoa trước mặt đám khách mời như Mộ Dung Tuyết là vật trong lòng bàn tay mình, vậy mà chớp mắt một cái Mộ Dung Tuyết đã nắm tay người khác.

Mặt của bọn hắn bị vả đau rát.

Cho nên giờ phút này bọn hắn vô cùng hận tên được Mộ Dung Tuyết nắm tay, nếu không phải còn lý trí, thì bọn hắn đã sớm đánh tới.

Vẻ mặt bọn người Vệ Dương, Hoàng Bân thì giống như gặp quỷ giữa ban ngày, miệng mở lớn, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Con mẹ nó đây không phải là Lý Phong sao, hắn đã đoạt được Mộ Dung Tuyết rồi? Thêm cả Ngụy Băng Khanh và Hoa Gian Hội Lý Hương, thì hắn đã có ba nữ nhân cực phẩm.

Trâu bò trâu bò!

Bội phục bội phục!

"Sắp có trò vui để xem rồi." Mắt Vệ Dương sáng lên, nhỏ giọng nói.

Hoàng Bân quay sang nhìn, trên mặt lộ ra ý cười.

Trước đó Lôi Minh đã làm bọn hắn mất mặt.

Nhưng với năng lực của bọn hắn thì không thể cứng đối cứng với Lôi Minh, nhưng Lý Phong có thể làm được.

Cho dù Lý Phong hay Lôi Minh thắng, thì bọn hắn chẳng những không tổn thất gì, mà còn có kịch hay để xem, cái này gọi là ngư ông đắc lợi.

Vấn đề bây giờ là, có nên mở miệng châm ngòi thổi gió vài câu không, nếu bọn hắn không khiêu khích, có lẽ hai người Lôi Minh cũng sẽ vì Mộ Dung Tuyết mà xung đột với Lý Phong, nhưng nếu bọn hắn khiêu khích thì hai bên sẽ chiến đấu càng kịch liệt hơn nữa.

Vệ Dương và Hoàng Bân không hổ là bằng hữu nhiều năm, liếc nhau một cái là đã hiểu ý rồi.

"Lý thiếu, tại sao ngươi lại tới đây?"

"Lý thiếu, đã lâu không gặp a, phong thái của ngươi ngày càng sáng rõ, tiểu đệ bội phục."

Vệ Dương, Hoàng Bân ra vẻ như là tiểu đệ của Lý Phong, vừa nói vừa cười.

Lông mày Lý Phong nhướng lên, ngoài cười trong không cười quan sát hai người.

Tuy hắn từng dọa sợ hai tên này, nhưng hắn hiểu hai tên này sẽ không đột nhiên trở thành tiểu đệ của mình, dù sao bọn hắn cũng là đại thiếu đỉnh cấp của Minh Châu, nhất định không thể làm việc mất mặt như vậy.

Lý Phong cũng lười đoán, trực tiếp dùng Đọc Tâm Thuật với Vệ Dương, đồng thời nói : "Vệ thiếu, trên đường đi ta còn nghĩ không biết có gặp hai người các ngươi không, ai ngờ các ngươi đến thật, vì vậy ta thật sự rất vui."

Vệ Dương: "? ? ?"

Hoàng Bân: "? ? ?"

Con mẹ nó. . . Lý Phong có ý tứ gì, mong bọn hắn sẽ tới? Con mẹ nó, không lẽ hắn nghiện đánh bọn hắn rồi?

Hai người đã đoán đúng, Lý Phong chính là muốn đánh bọn hắn

cho sướng tay. . .

"Khục khục, ta cũng không ngờ Lý thiếu sẽ tới đây." Vệ Dương vội ho một tiếng, sau đó nhìn Mộ Dung Tuyết, thăm dò hỏi: "Lý thiếu, ngươi và Mộ Dung tiểu thư là. . ."

Lý Phong nhìn Mộ Dung Tuyết, hắn muốn nói mình là bạn trai của Mộ Dung Tuyết, nhưng không biết Mộ Dung Tuyết có đồng ý không.

Lỡ như Mộ Dung Tuyết nói không phải, thì mặt hắn biết để ở đâu?

"Lý thiếu là ông chủ của ta." Mộ Dung Tuyết cười nói một cách tự nhiên: "Ta là nghệ sĩ của công ty giải trí Thịnh Đường, nịnh nọt ông chủ một chút cũng là chuyện đương nhiên."

Vừa nói, Mộ Dung Tuyết vừa kéo cánh tay của Lý Phong.

Giữa nàng và Lý Phong còn một tầng ngăn cách, trước khi phá vỡ tầng ngăn cách này, nàng sẽ không nói mình là bạn gái của Lý Phong.

Nghe câu này, sắc mặt Vệ Dương và Hoàng Bân trở nên quái dị.

Vậy ra Lý Phong mua công ty giải trí Thịnh Đường là vì Mộ Dung Tuyết? Con mẹ nó, cua gái kiểu này quá tốn tiền, người thường ai có đủ khí phách? Ném ra vài tỷ chỉ vì một nữ nhân?

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, lần giao dịch này không những Lý Phong không lỗ mà còn kiếm hời, đúng là vừa thu được tiền vừa thu được sắc, trâu bò trâu bò!

"Nghe chưa? Ta là ông chủ của Mộ Dung tiểu thư, nếu như các ngươi có ý với Mộ Dung tiểu thư. . ."

Lý Phong nói đến đây, liền bị Mộ Dung Tuyết nhéo một cái.

Lý Phong liền biết được, nếu hắn dám nói cho Vệ Dương và Hoàng Bân theo đuổi Mộ Dung Tuyết, thì Mộ Dung Tuyết sẽ giận hắn.

Đương nhiên, Lý Phong chỉ muốn tạo cảm giác áp bách Mộ Dung Tuyết một chút, chứ sao có thể đồng ý cho người khác theo đuổi nàng? Như vậy khác nào lấy sừng cắm vào đầu mình?

". . . Ta sẽ làm các ngươi hối hận."

Lý Phong chuyển lời, trong mắt có vẻ lạnh lùng lóe lên.

Vệ Dương: ". . ."

Hoàng Bân: ". . ."

Bọn hắn sớm biết mà. Sao có thể đơn giản như vậy, cái gì mà ông chủ và nhân viên, rõ ràng là người tình!

Nhưng mà như vậy mới tốt, Lý Phong và Lôi Minh nhất định sẽ đấm nhau tơi bời khói lửa.

Cách đó không xa, sắc mặt Lôi Minh đã bình thường trở lại, đồng thời nghe hết tất cả những gì bọn người Lý nói vào tai.

"Thì ra hắn là tên Lý Phong đã đại náo Vương gia, làm cho Vương Tôn gia coi trọng."

"Mua công ty giải trí Thịnh Đường? Chơi chiến thuật nhất cự li nhì tốc độ? Đúng là ngây thơ. . ."

"Có điều hắn vẫn chưa chính thức quay về gia phả của Vương Tôn gia, cho nên ta không cần quá kiêng dè hắn, đợi lát nữa hắn mà dám nhúng tay vào việc ta theo đuổi Mộ Dung Tuyết, ta sẽ cho hắn biết con cháu của cổ võ thế gia đỉnh cấp là thế nào!"

Lôi Minh suy nghĩ kế sách.

Edwin Gullit cũng đang âm thầm tính toán. . .

Ngay lúc Vệ Dương và Hoàng Bân xum xoe với Lý Phong, thì Lôi Minh bước đến chỗ Mộ Dung Tuyết: "Xin chào Mộ Dung Tuyết tiểu thư, ta là Lôi Minh, rất hân hạnh được biết ngươi."

Nhìn thấy cái tay trước mặt, đôi mi thanh tú của Mộ Dung Tuyết cau lại, suy nghĩ một chút rồi vươn tay ra: "Chào Lôi tiên sinh, rất

hân hạnh được biết ngươi."

Tuy số người đến vượt quá dự đoán của Mộ Dung Tuyết, nhưng dù sao thì cũng là vì tổ chức tiệc ăn mừng cho nàng, nàng là nhân vật chính tối nay, đối phương đã chủ động kết giao nàng cũng không tiện làm ngơ.

Hơn nữa, người có thể đi tới nơi này đều là nhân vật tai to mặt lớn của Minh Châu, Mộ Dung Tuyết không muốn xé rách da mặt với họ.

Lôi Minh bắt tay xong nhẹ nhàng nói: "Mộ Dung Tuyết tiểu thư, ngươi đẹp hơn cả ở trên TV, ta rất hài lòng."

Nghe câu này, Mộ Dung Tuyết lại nhíu mày.

Ta xinh hay xấu thì có quan hệ gì với ngươi, tại sao ngươi lại hài lòng?

Ngay lúc Mộ Dung Tuyết nhíu mày, Lôi Minh nhìn về phía Lý Phong: "Ta có lời muốn nói với Mộ Dung tiểu thư, ngươi có thể tránh ra."

Lông mày Lý Phong nhướng lên: "Ngươi đang gây hấn với ta sao?"

Hắn liếc mắt là nhìn ra sự thèm khát trong mắt Lôi Minh.

Nhưng mà. . . Lôi Minh có biết khiêu khích hắn sẽ có hậu quả gì không?

Đúng lúc này, Vệ Dương nói: "Lý thiếu, chắc ngươi không biết, tối hôm nay Lôi thiếu vì Mộ Dung tiểu thư mà đến, nếu ngươi không phải bạn trai của Mộ Dung tiểu thư, thì tốt nhất là nên cho Lôi thiếu chút mặt mũi."

Hắn biết tính Lý Phong, ăn mềm không ăn cứng, càng bắt hắn lui, hắn sẽ càng tiến lên!

Tiếp theo, hắn sẽ có thể thưởng thức kịch hay Lý Phong và Lôi Minh đấm nhau rồi.

Ngay lúc Vệ Dương âm thầm đắc ý thì Lý Phong liếc nhìn hắn một cái, cười lạnh: "Ngươi là cái thá gì, ta làm việc còn cần nhờ ngươi chỉ điểm sao?"

Nghe câu này, mọi người yên tĩnh!

Chương 689. Ngươi có thể đi

Chương 652: Ngươi có thể đi.

Biểu hiện của đám khách mời rất đặc sắc.

Bọn họ biết Lý Phong trâu bò, nhưng Vệ Dương cũng không kém.

Hơn nữa, thật sự chọc giận Vệ gia, Lý Phong có thể sống tốt sao?

Lôi Minh cũng nhướng mày một cái, càng nhận rõ tính cách của Lý Phong.

Hắn tuy không thèm để Vệ Dương vào mắt, nhưng cũng không định đánh mặt Vệ Dương, dù sao cha Vệ Dương không đơn giản, quan hệ sâu rộng, Lôi gia không sợ nhưng nếu đối đầu cũng phải bỏ ra một cái giá nhất định.

Nhưng Lý Phong thì sao? Thích mắng là mắng!

Hiện tại Lôi Minh đang chờ xem Lý Phong định xử lý chuyện này như thế nào!

Sắc mặt Vệ Dương biến đổi mấy lần, sau cùng gằn giọng nói: "Lý thiếu, ngươi thật sự không để ta vào mắt sao?"

Hắn không nghĩ tới Lý Phong không chỉ không đấm nhau với Lôi Minh, ngược lại còn răn dạy hắn, quan trọng là lời lẽ còn vô cùng khó nghe.

Hắn là ai? Hắn là đại thiếu gia đỉnh cấp Minh Châu, cha hắn càng là lão đại 1 phương trong quân đội!

Lúc ở Ngụy gia, Lý Phong dùng vũ lực cùng thân phận thành viên Long Hồn dọa sợ hắn, nhưng phần lớn là bởi vì hắn đuối lý!

Nếu lúc đó hắn tiếp tục náo loạn với Lý Phong, thì trong nhà

cũng sẽ không vì hắn mà khai chiến với Lý Phong!

Nhưng lần này thì khác, hắn "hảo tâm nhắc nhở", Lý Phong không chỉ không biết cảm ơn còn xuất khẩu răn dạy, làm lớn chuyện Vệ gia sẽ đứng ra vì hắn!

"Không sai, ta xác thực không thèm để ngươi vào mắt."

Lý Phong nhún vai, lạnh nhạt nói

Cha Vệ Dương rất lợi hại? Đúng vậy, thật sự truy cứu tới cùng, Long Hồn cũng phải nể tình hắn.

Nhưng Lý Phong không sợ! Bởi vì hắn có thể kiếm được tài liệu đen của cha Vệ Dương!

Đã tới vị trí của cha Vệ Dương, dù hắn không muốn, thì người chung quanh cùng hoàn cảnh cũng sẽ làm hắn phạm sai lầm.

Mà Lý Phong có thể thông qua hệ thống lấy được chứng cứ!

Có thứ này rồi, cha Vệ Dương còn dám làm loạn?

"Tốt, Lý Phong, ngươi rất phách lối!" Sắc mặt Vệ Dương tái nhợt, ngay sau đó liền muốn gọi điện thoại cho cha hắn cáo trạng.

Đúng lúc này, Lý Phong đột nhiên cười nói: "Còn nhớ chuyện ta làm 10 khách hàng giả của Osvili trả giá đắt không?"

Vệ Dương sững sờ, những khách mời khác cũng sững sờ.

Vệ Dương sao có thể giống những người dân bình thường kia được, người ta là đại thiếu gia đỉnh cấp Minh Châu!

Nhưng ngay sau đó thì có người kịp phản ứng, Lý Phong không phải người thường, lại thêm hồi tưởng quá khứ một phen, trong lòng mọi người đều hiểu ra mấy phần.

"Ngươi. . . Ngươi có ý tứ gì?" Vệ Dương cũng không ngốc, nhất thời trong lòng sợ hãi.

"Rất đơn giản, ta có hệ thống tình báo rất mạnh mẽ, tìm kiếm

nhược điểm của ai đó là chuyện rất đơn giản, không tin thì ngươi có thể thử xem."

Lý Phong nhìn Vệ Dương, thâm ý sâu sắc nói.

"Ta. . ." Vệ Dương muốn nói "Ta không tin", nhưng lời đến khóe miệng liền bị hắn nuốt ngược xuống bụng.

Hắn từng đấu với Lý Phong vài lần, biết Lý Phong xưa nay không chỉ nói mồm, quan trọng là việc này hắn không dám đánh bạc, một khi đánh bạc thua, Vệ gia sẽ nhà tan cửa nát.

Chuyện cha làm thật ra con trai như hắn cũng biết được ít nhiều, vạn nhất Lý Phong thật sự lấy ra được, vậy thì xong đời.

"Lần sau muốn mượn đao giết người thì phải kiểm tra ngươi có nắm được cây đao này không, miễn cho tự làm tổn thương chính mình trước."

Lý Phong cười lạnh một tiếng rồi nghiêng đầu đi, không thèm nhìn Vệ Dương nữa.

Giờ khắc này, phía sau lưng Vệ Dương đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Hoàng Bân cũng bị dọa cho phát sợ, vừa rồi tuy đều là Vệ Dương khiêu khích, nhưng ai cũng biết hắn và Vệ Dương có quan hệ mật thiết, Lý Phong mà giận lây sang hắn, Hoàng gia cũng xong đời.

Thương nhân cũng có tài liệu đen, mà còn là loại đủ để đưa vào chỗ chết!

Hoàng Bân không muốn bởi vì mình mà mà hại Hoàng gia hủy diệt!

Đối diện, Lôi Minh nhíu mày.

Hắn không nghĩ tới Lý Phong có thể đơn giản xử lý Vệ Dương như vậy, chỉ bằng mấy câu nói, thậm chí không cần lấy ra chứng cứ thực chất!

Vệ Dương sợ Lý Phong như vậy? Đúng là nhát như chuộ!

Lôi Minh quay đầu nhìn về phía Edwin Gullit, đã thấy hắn cầm ly rượu đỏ nhẹ nhàng lắc lắc, sắc mặt rất bình tĩnh.

Lôi Minh nhịn không được nhíu mày: "Hắn muốn ngồi làm ngư ông đắc lợi?"

Trước đó còn nói muốn cùng hắn cạnh tranh công bằng, hiện tại Mộ Dung Tuyết đến nơi, Edwin Gullit lại ra vẻ ta không liên quan gì đứng ở một bên uống rượu, cũng không đi lên chào hỏi, khẳng định là một bụng ý nghĩ xấu.

"Con mẹ nó, dám chơi mưu kế với lão tử!"

Lôi Minh có chút buồn bực, hắn rất ghét bị người khác lợi dụng, nhưng lần này là chính hắn đứng ra, đi ra thì không có khả năng lui về, hắn là người Lôi gia, một trong tứ đại cổ võ thế gia đỉnh cấp, không thể làm gia tộc mất mặt.

Bất quá không sao cả, mục đích của hắn là chiếm được Mộ Dung Tuyết, Edwin Gullit muốn xem náo nhiệt thì cứ xem đi, trước tiên giải quyết Lý Phong rồi nói sau.

Nghĩ tới đây, Lôi Minh liền dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Lý Phong.

Bốn mắt nhìn nhau, có tia lửa vô hình bắn ra ở giữa không trung.

"Ngươi mới bảo ta tránh ra đúng không?"

Lý Phong mặt không biểu tình, thanh âm lạnh lùng như tảng băng vạn năm.

Thậm chí mọi người đang có mặt cũng đều nhịn không được rùng mình một cái.

Lôi Minh nhìn Lý Phong, lạnh lùng nói: "Trang bức trước mặt ta?"

Lý Phong nhướng mày một cái: "Ngươi rất tự tin."

"Đương nhiên." Lôi Minh nhún nhún vai, đùa cợt nói: "Ta biết

ngươi, so với những người ở đây, ta còn biết nhiều hơn tất cả bọn hắn gộp lại."

Lý Phong nhíu mày: "Ví dụ như?"

"Ví dụ như ngươi là thiên tài võ đạo, ví dụ như ngươi là thành viên Long Hồn, ví dụ như. . ."

Nói đến đây Lôi Minh cố ý ngừng lại một chút.

"Ngươi còn có chút quan hệ với Vương Tôn gia."

Mọi người: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Vương Tôn gia? Đó là gia tộc gì, rất trâu bò sao?

Dù sao nơi đây không phải buổi gặp mặt giữa giới cổ võ, những người này không biết Vương Tôn gia cũng rất bình thường.

Ngược lại, Edwin Gullit đứng ở một bên lại lộ ra ánh mắt có chút kinh ngạc.

Khó trách Lý Phong lớn lối như thế, hóa ra có chút quan hệ với Vương Tôn gia, vậy nghĩa là Lôi Minh cùng Lý Phong xem như long tranh hổ đấu? Thú vị thú vị.

"Ngươi biết không ít." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, tiếp theo thu liễm nụ cười nói: "Vậy tiếp theo có phải ngươi muốn nói ngươi càng lợi hại hơn ta? Ngươi là người ta không thể trêu vào?"

Đã biết thân phận của hắn, Lôi Minh còn không thèm sợ hãi, vậy nói rõ Lôi Minh cũng rất khó lường.

Họ Lôi, một trong tứ đại cổ võ thế gia đỉnh cấp sao? Có tiền vốn để phách lối, bất quá muốn tranh đoạt nữ nhân với hắn, Lôi Minh vẫn còn hơi non.

"Ngươi cũng không ngu." Lôi Minh cười ngạo nghễ, nói: "Ta là người Lôi gia ở Kinh Thành, nể tình Lôi gia cùng Vương Tôn gia đời đời giao hảo, ta có thể tha thứ cho việc ngươi bất kính với ta, bây giờ ngươi đi được rồi."

Sau khi nói xong, Lôi Minh nhìn Lý Phong phất phất tay, tựa như đang đuổi một con ruồi.

Chương 690. Ồn ào

Chương 653: Ồn ào

Bọn người Trương Đào cảm thấy Lý Phong đã đủ phách lối khi răn dạy Vệ Dương, nhưng mà Lôi Minh còn phách lối hơn cả Lý Phong!

Chỉ một câu mà muốn dọa lùi Lý Phong!

Trong giới cổ võ của Trung Quốc, tứ đại cổ võ thế gia đỉnh cấp là tồn tại siêu nhiên, con cháu bốn nhà này ra ngoài luôn cảm thấy mình hơn người.

Giống như Tiêu Nhiên từng nói với Lý Phong, Vương Tôn gia còn mạnh hơn Long Hồn, Long Hồn là tổ chức đặc biệt của quốc gia, tập kết nhân tài ưu tú cả nước, còn Vương Tôn gia chỉ là một gia tộc.

Một gia tộc mà có thể chống lại tổ chức tuyển chọn từ cả quốc gia, từ điểm này có thể thấy Vương Tôn gia mạnh đến mức không hợp thói thường.

Tuy ba nhà khác yếu hơn Vương Tôn gia một chút, nhưng mà có thể được xưng là tứ đại cổ võ thế gia đỉnh cấp, vai vế ngang hàng với Vương Tôn gia, cũng đủ thấy sự cường đại của bọn hắn.

Tuy trong người Lý Phong chảy xuôi huyết mạch của Vương Tôn gia, nhưng hắn vẫn chưa phải là thành viên chính thức, cho nên không thể tận dụng sức mạnh của Vương Tôn gia.

Còn Lôi Minh là con cháu trực hệ của Lôi gia, hắn được Lôi gia chống lưng!

Huống chi trước khi Lôi Minh đến hắn đã điều tra Lý Phong, mặc dù Lý Phong là thiên tài võ đạo, nhưng tuổi vẫn còn quá trẻ, cảnh giới chỉ là Siêu Phàm cảnh.

Lôi Minh mạnh hơn Lý Phong cả về bối cảnh lẫn sức mạnh cá

nhân, thì tại sao hắn phải sợ?

Việc này không thể trách tin tức Lôi Minh lạc hậu, mà phải trách người biết cảnh giới của Lý Phong quá ít, từ lúc hắn đột phá Thánh cảnh đến bây giờ, thì đa số người giao thủ với hắn đều đã chết.

Chỉ có hai người còn sống, một là Đằng Điền Tường, hai là Tiêu Dã.

Đằng Điền Tường ở Nhật Bản, cho dù hắn nói cho người khác biết Lý Phong là cường giả Thánh cảnh, thì tin tức cũng không thể truyền về Trung Quốc nhanh như vậy.

Còn Tiêu Dã. . . Hắn không thể nói ra cảnh giới của Lý Phong, bị một tên tiểu bối ép lui là vết nhơ của hắn, việc này giấu còn không kịp, sao có thể đi khoe?

Còn người nhà Mộ Dung. . .

Bọn người Tôn Hi Tường chết ở Mộ Dung gia, bọn họ vì tự vệ nên sẽ không nói ra việc này!

Dưới ánh mắt của mọi người, Lý Phong cười: "Nếu ta không đi thì sao, ngươi định làm gì?"

Lông mày Lôi Minh nhướng lên, nhìn chằm chằm Lý Phong một cái thật sâu, sau đó bật cười nói: "Ngươi cũng có chút cứng cỏi đấy, nhưng lại không biết thời thế. Đã vậy thì mở to mắt nhìn ta cướp Mộ Dung Tuyết từ trong tay ngươi đi."

Hắn thấy làm thịt Lý Phong chỉ là chuyện trong vài phút, nhưng mà ở trước mặt mỹ nữ thì chém chém giết giết không tốt lắm, chờ đến lúc ẵm Mộ Dung Tuyết về tay rồi nói sau.

Đôi mi thanh tú của Mộ Dung Tuyết nhíu chặt: "Lôi tiên sinh, xin ngươi chú ý ngôn từ của mình."

"Tuy cách ta nói có chút bá đạo, nhưng đó là sự thật sắp phát sinh, xin Mộ Dung tiểu thư chuẩn bị sẵn sàng."

Cách làm việc của Lôi Minh xưa nay là bá đạo thẳng thắn, hắn

thích Mộ Dung Tuyết, cho nên vừa xuất quan là đã tìm nàng.

Nếu đã thích, thì phải lấy được, mà cách để lấy được cũng có nhiều loại, nhưng hắn thích trực tiếp nhất.

Sắc mặt Mộ Dung Tuyết rất khó coi, nhưng nàng biết sự khủng bố của Lôi gia, nên không dám chửi mắng Lôi Minh, tránh cho gia đình mình gặp phải phiền phức.

Đương nhiên nàng cũng không dám nhìn về phía Lý Phong, nàng sợ mang đến phiền phức cho Lý Phong, thậm chí còn cảm thấy may mắn: "May mà trước đó ta nói Lý Phong là ông chủ, nếu không thì sẽ làm Lý Phong dính phải mối họa lớn."

Nếu Lý Phong biết ý nghĩ của Mộ Dung Tuyết, nhất định sẽ tại cảm động đồng thời mắng nàng ngốc.

Sau khi suy nghĩ một chút, Mộ Dung Tuyết nói: "Lôi tiên sinh, thứ nhất Lý Phong tiên sinh chỉ là ông chủ của ta, thứ hai. . . Cướp mà ngươi nói là có ý nghĩa gì? Ta không hiểu lắm."

"Là muốn ngươi làm nữ nhân của ta." Lôi Minh không thèm che giấu, nói thẳng.

Lông mày Mộ Dung Tuyết nhíu lại: "Xin lỗi Lôi tiên sinh, tạm thời ta không định yêu đương, hơn nữa yêu đương là chuyện từ hai phía, Lôi tiên sinh nói cướp hình như không được thích hợp lắm?"

Lôi Minh lắc đầu: "Mộ Dung tiểu thư không cần khẩn trương, ta nói cướp không có nghĩa là trắng trợn cướp đoạt."

"Ta biết Mộ Dung tiểu thư thích ca hát, ta sẽ đầu tư 1 tỷ để lập ra một công ty, chỉ ký hợp đồng với một mình ngươi, dùng toàn lực đưa ngươi thành siêu sao cấp thế giới."

"Không nên đánh giá thấp năng lực Lôi gia chúng ta, chỉ cần Lôi gia đồng ý, thì tất cả đều là chuyện nhỏ."

Nghe câu này, bọn người Trương Đào nhìn nhau.

Mẹ nó. . . Vì một nữ nhân mà dùng hẳn 1 tỷ, đám phú hào bọn

hắn cũng thường xuyên chơi trò bao nuôi nữ ngôi sao, nhưng không dám hào phóng như Lôi Minh.

Đúng lúc này, Mộ Dung Tuyết lắc đầu nói: "Xin lỗi, hiện tại ta cảm thấy rất tốt, không cần thêm gì nữa."

Trương Đào sững sờ, sau đó nổi lên lòng tôn kính với Mộ Dung Tuyết.

Có thể nhịn được loại dụ hoặc này, đúng là đáng nể!

"Không hổ là nữ nhân được ta nhìn trúng!" Lôi Minh cũng không kinh ngạc, nói tiếp: "Mặt khác, ta sẽ cưới ngươi đàng hoàng, cho ngươi trở thành vợ ta, đương nhiên, ta không chỉ cưới một người, nam nhân mạnh mẽ thì phải có nhiều vợ, ta hi vọng ngươi có thể hiểu được điều này."

"Có điều, trở thành chính thất của ta, thì chỗ tốt mà Mộ Dung gia các ngươi thu về sẽ rất to lớn, ta có thể cho gia gia ngươi bước vào Thánh cảnh trong thời gian ngắn, như vậy thì Mộ Dung gia các ngươi sẽ trở thành cổ võ thế gia loại lớn."

Sắc mặt Mộ Dung Tuyết ngày càng khó coi.

Cưới mình mà lại nói là mình được lợi ? Vô sỉ!

Sắc mặt đám người Trương Đào cũng rất đặc sắc, trong đám bọn hắn cũng có nhiều người bá đạo, nhưng không kẻ nào sánh bằng Lôi Minh!

Giờ phút này, bọn hắn rất bội phục Lôi Minh! Nam nhân là phải như vậy!

"Còn do dự sao?" Lôi Minh tưởng rằng Mộ Dung Tuyết đang cân nhắc, nên lấy điện thoại di động ra nói: "Nếu vậy ta sẽ gọi điện thoại cho gia gia ngươi, nghe xem hắn nói thế nào, được không?"

Lôi Minh tin rằng, chỉ cần Mộ Dung Hòa Nhạc nghe được điều kiện này, thì sẽ đồng ý cả hai tay ba chân !

"Không được!" Mộ Dung Tuyết liền vội mở miệng ngăn cản, nàng hiểu gia gia, chỉ cần gia gia nghe thấy việc thông gia với Lôi thì

hắn sẽ động tâm.

Lôi Minh để điện thoại di động xuống: "Vậy là ngươi đồng ý?"

Mộ Dung Tuyết trầm mặc, trong lòng bấn loạn.

Lôi Minh nghĩ là Mộ Dung Tuyết ngầm thừa nhận, nên đắc ý nhìn Lý Phong nói: "Ta biết ngươi có ý với Tiểu Tuyết, nhưng bây giờ ngươi không còn cơ hội nữa rồi, rất khó chịu đúng không? Rất hận ta đúng không?"

"Vô dụng, chênh lệch giữa ta và ngươi là một trời một vực, cả đời ngươi phải sống dưới cái bóng của ta, ngươi. . ."

"Bốp "

Lý Phong lắc mình một cái xuất hiện trước mặt Lôi Minh, tát Lôi Minh một cái như trời giáng, làm hắn bay ra ngoài, đồng thời lạnh lùng nói: "Sủa ít thôi!"

Mọi người yên tĩnh!

Chương 691. Ai sẽ thắng?

Chương 654: Ai sẽ thắng?

Dưới sự chứng kiến của mọi người, Lý Phong xuất quỷ nhập thần hiện ra trước mặt Lôi Minh, tát cho Lôi Minh xoay 360° giữa không trung sau đó bay ra ngoài.

Tuy tư thế rơi xuống đất của Lôi Minh rất đẹp trai, nhưng đám người Trương Đào không còn tâm tư tán thưởng!

Mẹ nó, Lý Phong dùng một bàn tay quất bay Lôi Minh, bọn họ có hoa mắt không vậy?

Sau đó sắc mặt bọn người Trương Đào trở nên quái dị, ban nãy Lôi Minh còn lải nhải về việc dạy dỗ Lý Phong, kết quả là chưa nói hết câu đã bị Lý Phong quất bay. . .

Con mẹ nó quá mất mặt!

Hai người Vệ Dương, Hoàng Bân thì cảm thấy thoải mái không gì sánh được, con mẹ nó, Lôi Minh gặp báo ứng rồi!

Đột nhiên, oán hận của Vệ Dương với Lý Phong cũng giảm bớt không ít, nếu không phải hắn cùng Lý Phong có thù oán quá sâu, lúc này hắn đã muốn cúi đầu cảm tạ Lý Phong.

Mộ Dung Tuyết lấy tay che miệng, mặt mũi tràn đầy kinh sợ.

Có điều Mộ Dung Tuyết nghĩ lại, từ khi biết Lý Phong đến nay tính tình của hắn chính là như vậy, Lôi Minh đã mắng thẳng mặt Lý Phong, Lý Phong có thể nhịn mới là chuyện lạ.

Nhưng mà thân phận của Lôi Minh rất đáng sợ, Lý Phong có thể dọn dẹp màn ân oán này hay không?

Mộ Dung Tuyết sơ hãi thay cho Lý Phong.

Lông mày Edwin Gullit nhướng lên, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Tốc độ Lý Phong quá nhanh, nhanh đến mức hắn cũng không nhìn ra quá trình Lý Phong vọt đến trước mặt Lôi Minh!

Điều này nói lên cái gì? Chẳng lẽ cảnh giới Lý Phong còn mạnh hơn hắn?

Đúng lúc này, Pound Longfellow đi đến bên cạnh hắn, dựng lên bức tường chân khí, nói nhỏ: "Hắn chỉ là ỷ vào thân pháp lợi hại mà thôi !"

Edwin Gullit gật đầu, cười nói: "Không sao, đợi lát nữa Lôi Minh động thủ với Lý Phong, Lý Phong sẽ không thể ẩn giấu cảnh giới nữa."

Nói đến đây, Lý Phong đột nhiên quay đầu nhìn qua hướng bọn họ.

Edwin Gullit ngừng nói chuyện với Pound Longfellow, nhìn Lý Phong cười gật gật đầu, nhìn rất hữu hảo.

Lý Phong gật đầu đáp lễ, sau đó nhìn về phía Lôi Minh: "Ngươi mới nói cái gì? Ta không nghe rõ, ngươi lặp lại lần nữa cho ta xem."

Vừa nói, Lý Phong vừa dùng ngón tay ngoáy ngoáy lỗ tai.

Hắn đã muốn tát Lôi Minh từ lâu rồi, có điều hắn đang chờ hệ thống tuyên bố nhiệm vụ, vậy mà hệ thống lại không có ý kiến gì.

Có điều ban nãy hắn không dùng hết sức đánh Lôi Minh, mà cố ý lưu lại thủ đoạn, vì hắn muốn Lôi Minh đánh giá thấp hắn.

Mặt Lôi Minh hiện vẻ nổi giận: "Lý Phong, ngươi muốn khai chiến cùng ta sao?"

Đến bây giờ hắn vẫn chưa rõ tại sao Lý Phong có thể đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, tốc độ này quá nhanh, đây không phải là tốc độ của cường giả Siêu Phàm cảnh.

Cho nên giờ phút này Lôi Minh đã có chút kiêng kị với Lý Phong.

Đương nhiên, chỉ là kiêng kị mà thôi, ban nãy Lý Phong tấn công

động ngột, vả lại thực ra Lý Phong cũng không đánh trúng hắn, hắn xoay 360 độ chính là vì né cái bạt tai của Lý Phong.

Tóm lại, hắn vẫn chưa bị ăn thiệt thòi chính thức bởi Lý Phong, vấn đề hiện tại là mất mặt.

Lý Phong cười lạnh: "Ta đã đánh ngươi mà ngươi còn hỏi ta muốn khai chiến với ngươi hay không, trong đầu ngươi toàn là bã đậu sao?"

Đồng tử Lôi Minh co rụt lại, sắc mặt có chút dữ tợn: "Ngươi cho rằng mình có chút quan hệ với Vương Tôn gia là có thể đấu với ta đúng không? Đừng nằm mơ, nếu ta phế ngươi, Vương Tôn gia sẽ không vì ngươi mà đối địch với Lôi gia chúng ta."

Thiên phú võ đạo của Lý Phong đúng là không tệ, nhưng không phải mạnh nhất ở Vương Tôn gia, nói cách khác Lý Phong không phải là nhân vật quan trọng với Vương Tôn gia.

Người còn sống thì mới có giá trị, nếu như chết hoặc là bị phế, thì sẽ không còn tí giá trị nào.

Lý Phong lại cười lạnh: "Nói cứ như ngươi đánh thắng được ta vậy."

Luận thiên phú võ đạo, tất cả mọi người ở đây trong mắt Lý Phong đều là gà chó đất sành!

Đương nhiên, thiên phú không liên quan đến tuổi tác, những người có thể làm cho Lý Phong kiêng kị là mấy lão già ngoài kia.

Không còn cách nào, bọn hắn có tuổi tác quá lớn, cảnh giới rất cao.

Câu nói này của Lý Phong đã chọc giận Lôi Minh, cho tới nay Lôi Minh luôn cảm thấy mình là thiên tài võ đạo, có thể xếp vào top 3 thế hệ trẻ Lôi gia.

Vậy mà lại bị một tên tiểu tự trào phúng như thế, có thể nhẫn nhịn không thể nhẫn nhục!

"Tốt, Lý Phong, đây là do ngươi ép ta, hôm nay ta sẽ phế bỏ

ngươi trước mặt Mộ Dung tiểu thư, xem còn ai dám tranh đoạt nàng với ta!"

Vừa nói, Lôi Minh vừa nhìn Edwin Gullit.

Edwin Gullit nhún nhún vai, sau đó đưa tay làm bộ như là cổ vũ ủng hộ cho Lôi Minh.

Lôi Minh hừ lạnh một tiếng, quay qua nhìn Lý Phong, khí tức Thánh cảnh sơ kỳ phát ra từ trên người hắn!

Sau đó, hắn nhìn Lý Phong một cách khiêu khích, muốn tìm ra vẻ khẩn trương và sợ hãi trên mặt Lý Phong.

Nhưng mà hắn đã phải thất vọng, sắc mặt Lý Phong rất bình tĩnh, trong bình tĩnh còn có mấy phần khinh bỉ.

"Muốn chết!" Lôi Minh không kiếm chế nổi lửa giận, phóng về phía Lý Phong.

Có lẽ hắn muốn bày ra sức mạnh của mình trước mặt Mộ Dung Tuyết nên không khống chế sức mạnh, mỗi lần đạp chân trên mặt đất đều cố ý phát ra tiếng "bùm" "bùm" "bùm" cực lớn, mặt đất dưới chân hắn cũng bị trũng xuống thành hố sâu, gạch men vỡ vụn!

Lúc này bọn người Trương Đào đã lui sang một bên, trợn mắt há hốc mồm.

Đây chính là năng lực của cường giả võ đạo sao? Quả là giống y như trong mấy bộ phim tiên hiệp!

"Trò vui bắt đầu."

Mắt Edwin Gullit lộ ra tinh quang, âm thầm nói.

"Thiếu gia nghĩ ai sẽ thắng?"

Pound Longfellow hỏi.

"Khó mà nói được, khả năng chiến thắng của Lôi Minh lớn hơn một chút, nhưng ta hi vọng hai người bọn họ sẽ cùng trọng

thương. . ."

Edwin Gullit còn chưa nói hết câu, thì Lý Phong đã động.

"Uỳnh "

Khí tức Thánh cấp hậu kỳ bắn ra từ thân thể Lý Phong!

Một tia sáng lóe lên!

"Oanh"

Lôi Minh bay ra ngoài, đánh lõm cả vách tường phía sau, miệng phun máu tươi!

Mọi người yên tĩnh!

Chương 692. Kẻ gây tai hoạ

Chương 655: Kẻ gây tai hoạ

Bọn người Trương Đào sững sờ!

Con mẹ nó cái gì xảy ra vậy ? Bọn họ chỉ cảm thấy thấy hoa mắt một cái, sau đó là một tiếng vang thật lớn, tiếp theo thì Lôi Minh đập mặt vào tường !

Vừa nãy Lôi Minh còn luôn mồm muốn phế Lý Phong, bộ dáng cực kỳ tự tin, kết quả là lập tức bị đánh dập cả tường.

Nhục nhã vô cùng!

Biểu lộ của Edwin Gullit như thể gặp quỷ giữa ban ngày!

Biểu lộ của Pound Longfellow cũng rất nghiêm trọng, trẻ tuổi như vậy mà đã là cường giả cấp SS+, vô cùng hiếm thấy.

Trong các cường giả trẻ tuổi, Pound Longfellow chưa thấy ai yêu nghiệt như Lý Phong, trừ phi Lý Phong giấu diếm tuổi tác.

Cách đó không xa, ở sau lưng Lý Phong, Mộ Dung Tuyết không biết nên nói cái gì cho phải.

Có vẻ như Lý Phong đã mạnh hơn lúc theo nàng về nhà không ít, trời ạ, sao cảnh giới của hắn tăng nhanh như hỏa tiễn vậy, hắn không gặp bình cảnh sao?

Thật đáng sợ!

Lôi Minh dính ở trên tường, đầu óc trống rỗng, sau đó thì bắt đầu bối rối.

Tại sao mọi thứ lại chuyển biến nhanh như vậy, theo kịch bản thì hẳn là hắn sẽ đại phát thần uy phế Lý Phong, sau đó ôm mỹ nhân về giường mới đúng a?

Tại sao lại biến thành hắn bị Lý Phong đánh một quyền dính vào trong tường?

Nếu như Lý Phong mạnh như vậy, thì tại sao hắn tránh thoát được cái tát ban nãy?

Tại sao có thể như vậy?

Sau khi ổn định lại Lôi Minh đã biết hắn vừa bị Lý Phong đùa nghịch, vừa rồi Lý Phong chơi thủ đoạn, làm mình đánh giá thấp thực lực của hắn.

Lòng dạ Lý Phong quá sâu!

Sau khi hiểu rõ mọi thứ, sắc mặt Lôi Minh khó coi, thoát ra khỏi bức tường, ôm quyền về phía Lý Phong nói: "Lý thiếu, Lôi mỗ nhận thua!"

Lông mày Lý Phong nhướng lên: "Chỉ vậy mà đã nhận thua? Không giống phong cách của ngươi a."

Trước đó biểu hiện của Lôi Minh rất hung hăng càn quấy, tại sao lại tuỳ tiện nhận thua?

Vì đề phòng Lôi Minh, Lý Phong dùng tới Đọc Tâm Thuật.

Lôi Minh nhịn không được cười khổ: "Không còn cách nào a, Lý thiếu ngươi quá mạnh, ta kém ngươi hai tiểu giai, không nhận thua còn có thể thế nào, nếu đánh nữa có khi ta sẽ bị ngươi giết chết."

Không phải là có khi, mà là nhất định sẽ bị Lý Phong giết chết.

Việc này là hắn gây ra, biết rõ không phải đối thủ của Lý Phong còn tiếp tục đánh, chỉ cần Lý Phong đánh chết hắn sau đó lại thông báo cho Vương Tôn gia một tiếng, Vương Tôn gia sẽ phái người bảo hộ hắn.

Đến lúc đó, Lôi gia sẽ không vì một người chết mà khai chiến với Vương Tôn gia.

Người chết không có bất kỳ giá trị gì.

Ngược lại, nếu hắn chủ động nhận thua ngay trước mặt mọi người, thì Lý Phong không có lý do gì để giết hắn, trừ phi Lý Phong diệt khẩu tất cả mọi người ở đây.

Mắt Lý Phong sáng lên, rốt cục hiểu rõ tại sao Lôi Minh nhận thua.

Thực ra Lôi Minh lo lắng dư thừa, dù hắn không nhận thua, Lý Phong cũng chỉ đánh hắn gần chết, chứ không giết hắn hoặc phế hắn.

Lý Phong không muốn kết tử thù với Lôi gia.

"Lôi thiếu nói đùa, ngươi là đại thiếu của Lôi gia, làm sao ta có thể giết ngươi? Đã lâu lắm rồi ta không tìm được đối thủ tương xứng, hay là chúng ta luyện thêm một hồi? Ta đảm bảo sẽ không giết ngươi đâu."

Lý Phong cười mỉm nói.

Khóe miệng Lôi Minh giật một cái, trong lòng thì liên tục thăm hỏi cả nhà Lý Phong.

Con mẹ nó chứ đối thủ tương xứng em gái ngươi ! Đảm bảo không giết cái rắm!

Ngươi rõ ràng là cố ý gài bẫy lão tử, muốn đánh chết lão tử, đừng tưởng lão tử ngốc!

Lôi Minh hít sâu, tươi cười nói: "Lý thiếu nói giỡn, Lý thiếu là một trong những người cường đại nhất trong thế hệ trẻ ta từng gặp, đúng rồi, ta biết có một thiên tài sở hữu chiến lực ngang ngửa Lý thiếu, nếu Lý thiếu ngứa tay có thể tỷ thí với hắn xem sao."

Nghe câu này, lông mày Edwin Gullit nhướng lên, có dự cảm không ổn.

Mẹ nó, tên khốn kiếp này định chơi ta?

Lông mày Lý Phong nhướng lên, hắn cũng đoán được ý đồ của Lôi Minh, sau đó cười nói: "Lôi thiếu, vị trẻ tuổi tài tuấn mà ngươi nói là ai?"

"Edwin Gullit tiên sinh." Lôi Minh chỉ vào Edwin Gullit, trịnh trọng nói: "Gullit tiên sinh đến từ gia tộc Gullit của Y quốc."

"Gia tộc Gullit là một trong những gia tộc cổ xưa nhất trên thế giới, xét về độ phủ sóng danh tiếng mà nói, thì tên tuổi của gia tộc Gullit ở trên thế giới còn vang dội hơn Lôi gia chúng ta."

"Mà Edwin Gullit tiên sinh cũng là một cường giả võ đạo, chắc chắn cảnh giới cao hơn ta, nếu Lý thiếu ngứa tay, có thể luận bàn cùng Edwin Gullit tiên sinh một phen."

Lông mày Edwin Gullit nhướng lên, định mở miệng cự tuyệt.

Hắn không phải là người ngu, nếu Lý Phong đã triển lộ cảnh giới, hắn còn muốn đấu với Lý Phong thì khác nào tự tìm tai vạ?

Đúng lúc này, Lôi Minh còn nói thêm: " Edwin Gullit tiên sinh cũng cảm thấy rất hứng thú với Mộ Dung Tuyết tiểu thư, vừa nãy hắn còn nói muốn cạnh tranh công bằng cùng ta, việc này Trương tổng, Vệ thiếu có thể làm chứng."

Nói xong Lôi Minh nhìn về phía bọn người Trương Đào.

Cái trán bọn người Trương Đào đổ đầy mồ hôi, có chút khó xử!

Lôi gia ở Kinh Thành, nếu đắc tội Lôi gia thì hoạt động thương nghiệp của bọn họ sẽ bị chèn ép, còn gia tộc Gullit thì ở nước ngoài. . .

Sau khi suy nghĩ, bọn người Trương Đào liền biết nên lựa chọn như thế nào, ngay sau đó gật đầu nói: "Đúng vậy, Gullit tiên sinh đã từng nói như vậy."

"Yểu điệu thục nữ quân tử hảo cầu, Mộ Dung tiểu thư ưu tú như thế, nên Gullit tiên sinh chú ý cũng là chuyện hợp tình hợp lý."

Lôi Minh hài lòng gật gật đầu, nhìn Lý Phong hỏi: "Lý thiếu, ngươi đã nghe chưa?"

Lý Phong nhìn Lôi Minh một chút, sau đó quay đầu nhìn về phía Edwin Gullit.

Không đợi Lý Phong nói chuyện, Edwin Gullit đã cười nói: "Đúng là ta từng nói như vậy, nhưng mà Trung Quốc có câu mỹ nữ phối anh hùng, ta tự nhận không phải là đối thủ của Lý thiếu, cho nên sẽ chủ động rút lui, không tham gia cạnh tranh nữa."

Nghe câu này, sắc mặt mọi người trở nên quái dị.

Chương 693. Vu oan giá họa

Chương 656: Vu oan giá họa

Lôi Minh khẽ nhếch miệng.

Mẹ nó, Edwin Gullit đúng là nhát gan, trực tiếp nhận thua như vậy, hắn có còn là nam nhân không?

Quan trọng là bên cạnh Edwin Gullit có quản gia đi cùng, dù Edwin Gullit đánh không lại Lý Phong, quản gia của hắn cũng có thể thắng Lý Phong.

Không đánh mà lui, truyền đi sẽ bị rất nhiều người cười vào mặt.

Đám người Trương Đào cũng không nghĩ tới Edwin Gullit lại sảng khoái nhận thua như vậy, trong lúc nhất thời có chút sững sờ.

Thu hết biểu tình của đám người này vào mắt, Edwin Gullit cười lạnh trong lòng: "Con mẹ nó, lão tử cũng không ngốc, ngu gì mà chịu đòn oan, Lôi Minh, ngươi dám tính kế ta, món nợ này chưa xong ở đây đâu!"

Mặc dù không bị Lôi Minh tính kế, nhưng bị gắn mác kẻ hèn nhát vẫn làm cho Edwin Gullit rất khó chịu, bất quá không sao, hắn có thể nhịn.

Chuyện nhỏ không nhịn sẽ bị hỏng đại mưu, hắn hiểu được nặng nhẹ.

Lý Phong nhìn Edwin Gullit một cái thật sâu, sau một lúc lâu mới cười nói: "Gullit thiếu gia rất hiểu văn hóa Hoa Hạ đúng không?"

"Không dám không dám, chỉ là cảm thấy rất hứng thú, cho nên có thời gian liền bỏ công nghiên cứu, coi như có chút thu hoạch." Edwin Gullit vừa nói vừa cầm chén rượu đi đến trước mặt Lý Phong, tựa như bạn bè thân thiết nhiều năm.

"Ta cũng rất hứng thú với văn hóa Y quốc, có thời gian chúng ta hãy giao lưu trao đổi nhiều hơn." Lý Phong gọi nhân viên phục vụ, lấy xuống khỏi khay một ly rượu vang đỏ, nhìn Edwin Gullit ra dấu chúc mừng, miệng thì nói: "Cheers."

"Cheers." Edwin Gullit nâng chén, ngửa đầu uống một ngụm.

Lôi Minh ngây ngẩn cả người.

Lão tử bây giờ nên làm gì, lưu lại thì. . . Vừa bị Lý Phong dùng một quyền đánh bay, mặt mũi hao tổn, khẳng định không được.

Không lưu lại. . . Con mẹ nó ở lại đây làm gì, để người ta trào phúng sao?

Vấn đề là không có người nào cho lão tử bậc thang bước xuống!

"Không có người tặng thang, vậy ta thì tự tạo ra vậy!"

Lôi Minh trầm ngâm một chút, nói: "Gullit tiên sinh cũng cảm thấy mình không bằng Lý thiếu, vậy ta không nhất thiết phải ở lại chỗ này làm gì, chúc mọi người chơi vui vẻ, cáo từ!"

Sau khi nói xong, Lôi Minh chắp tay với mọi người một cái, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng dần xa của Lôi Minh, trong mắt Edwin Gullit có hàn quang chợt lóe lên, tiếp theo hắn thu hồi ánh mắt, cười nói: "Lý thiếu, ngươi tuy rằng dọa cho Lôi thiếu phải bỏ chạy, nhưng ta nghĩ hắn chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ."

Thân thể Lôi Minh đang rời đi bị cứng lại, bước chân nhất thời chậm dần.

Tên Y quốc này đang muốn châm ngòi ly gián.

Ánh mắt Lý Phong sáng lên, cười nói: "Gullit thiếu gia nói giỡn, Lôi thiếu khí độ phi phàm, chút chuyện nhỏ này hắn sẽ không để ở trong lòng đâu."

Hắn sao có thể không nhìn ra ý nghĩ xấu xa của Edwin Gullit.

"Thật sao? Có khả năng là ta nghĩ nhiều thật, bất quá sau lưng Lôi thiếu là Lôi gia, Lôi thiếu không thèm để ý, trưởng bối Lôi gia lại chưa chắc cũng như vậy. Ngươi ở trước mặt mọi người đánh hắn tương đương với đánh mặt cả Lôi gia a."

Edwin Gullit lắc lắc ly rượu đỏ, cười mỉm nói.

Mọi người: ". . ."

Gullit muốn khiêu khích đến cùng, nhất định làm Lý Phong và Lôi Minh phân ra sinh tử mới bỏ qua?

Lôi Minh vốn muốn giả bộ như không nghe thấy, bây giờ không nhịn được quay đầu hét lên: "Gullit, đủ rồi, ngươi còn tiếp tục khiêu khích thì có tin lão tử làm ngươi không thể quay về Y quốc nữa không?"

Hắn đã thật sự giận dữ, tên Gullit này muốn Lý Phong giết người diệt khẩu, nội tâm hiểm ác tới cùng cực.

"Ta và Lý thiếu mới quen đã thân, nhất thời nói nhiều, Lôi thiếu chớ trách." Edwin Gullit cười cười giải thích.

"Hừ, ngươi còn dám lắm miệng, ta liều mạng bỏ mình cũng phải cùng ngươi tranh tài một trận!" Lôi Minh hừ lạnh một tiếng, quay người rời đi.

Có lẽ là lời cảnh cáo của Lôi Minh có tác dụng, Edwin Gullit không bơm thổi chuyện của Lôi Minh trước mặt Lý Phong nữa.

Lôi Minh đi không bao lâu, Edwin Gullit cười nói: "Mộ Dung tiểu thư đã có Lý thiếu làm bạn, vậy ta không ở đây nữa, các vị, hẹn gặp lại."

Nói xong hắn đặt chén rượu xuống, muốn rời khỏi nơi này.

Đám người Trương Đào tự nhiên là cực lực giữ lại, Edwin Gullit lại lấy lý do thân thể mệt mỏi làm lý do cự tuyệt.

Thấy vậy, đám người Trương Đào liền đề nghị cùng đi tìm một chỗ uống rượu nói chuyện, ai ngờ lại bị Edwin Gullit cự tuyệt tiếp.

Thấy thái độ của Edwin Gullit rất kiên quyết, đám người Trương Đào đành phải tiễn hắn ra khỏi căn phòng này.

Lôi Minh cùng Edwin Gullit vừa đi, nơi này chỉ còn lại một nhân vật chính —— Lý Phong, đám người Trương Đào liên tục lấy lòng Lý Phong, nhân vật chính của bữa tiệc là Mộ Dung Tuyết ngược lại thành vật làm nền.

Bất quá Mộ Dung Tuyết đối với cái này cũng không cảm thấy gì, Lý Phong là người trong lòng của nàng, người trong lòng được nịnh nọt săn đón, thậm chí còn làm nàng cảm thấy cao hứng hơn chính mình được vây quanh.

Đại khách sạn Minh Châu, bên trong một gian phòng VIP.

Edwin Gullit ngồi trên ghế salon xa hoa, nhìn Pound Longfellow đứng ở một bên nói: "Bây giờ còn có thể tìm thấy Lôi Minh không?"

Pound Longfellow đầu tiên là sững sờ, sau đó trả lời: "Chỉ cần hắn ở trong phạm vi 10km, ta có thể thông qua mùi vị hắn lưu lại mà tìm ra. Thiếu gia, ngươi muốn liên thủ với Lôi Minh đối phó Lý Phong sao?"

"Liên thủ?" Edwin Gullit lắc đầu, đùa cợt nói: "Loại phế vật này không đáng để cho ta liên thủ, ta hi vọng ngươi tìm được hắn rồi giết chết hắn."

Lời này vừa nói ra, Pound Longfellow kinh ngạc đến ngây người: "Thiếu gia, ngươi đang nghiêm túc sao, nơi này là Hoa Hạ, Lôi Minh lại là người Lôi gia, chúng ta giết hắn sẽ gặp phải đại phiền toái."

"Pound, tỉnh táo lại." Edwin Gullit cười một tiếng: "Ngươi cảm thấy ta sẽ tự làm bản thân dính phải phiền toái sao? Ta chỉ là đang giá họa cho kẻ khác mà thôi."

Pound Longfellow nhướng mày một cái, có chút không hiểu ra sao cả.

"Ngươi cảm thấy Lôi Minh đột nhiên mất tích, người nào sẽ bị hiềm nghi lớn nhất?" Edwin Gullit hỏi.

Pound Longfellow đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lên tiếng kinh hô: "Lý Phong!"

Vừa rồi những lời kia của Edwin Gullit cũng không phải là không có chút ý nghĩa nào, nó đã gieo xuống trong lòng của đám người Lôi Minh, Lý Phong cùng Trương Đào một cái hạt giống.

Lôi Minh không có việc gì, cái hạt giống này sẽ khô héo mà chết, Lôi Minh mà xảy ra chuyện, hạt giống này trong nháy mắt sẽ nảy mầm trở thành đại thụ che trời!

Đến lúc đó, Lý Phong chính là kẻ bị hiềm nghi giết hại Lôi Minh nhất!

"Tốt, ta đã hiểu được, hiện tại ta lập tức rời đi!" Trong mắt Pound Longfellow lộ ra vẻ hưng phấn khát máu.

"Đừng để người khác phát hiện, xử lý thi thể sạch sẽ một chút." Edwin Gullit nói xong, bèn phất phất tay ra hiệu với Pound Longfellow, rồi đưa mắt nhìn hắn rời khỏi phòng.

Chương 694. Bốn nhà tề tụ

Chương 657: Bốn nhà tề tụ

Ngày hôm sau lúc trời chạng vạng tối, Lôi gia, bên trong phòng.

Gia chủ Lôi Vân Phong ngồi ở chủ vị, con gái hắn ngồi ở hai bên.

"Minh nhi đã mất liên lạc một ngày, đây không phải là một dấu hiệu tốt."

"Ta đã phái người đi điều tra ở Minh Châu, trước đó hắn đến tiệc ăn mừng của Mộ Dung Tuyết và có phát sinh xung đột với Lý Phong và tên nhóc chết tiệt của gia tộc Gullit."

"Bây giờ tung tích của Minh nhi không rõ, ta hoài nghi hắn đã gặp chuyện không may, và hung thủ là Lý Phong."

Sắc mặt Lôi Vân Phong âm trầm, âm thanh lạnh lùng nói.

Cha mẹ của Lôi Minh đứng dậy, mặt mũi tràn đầy kinh sợ.

Bọn họ còn đang thắc mắc tại sao phụ thân lại triệu tập tất cả người trong nhà tới, ai ngờ lại nghe được tin Lôi Minh gặp bất trắc.

Chuyện này không khác gì tiếng sấm bên tai!

Đám người anh chị em cô dì chú bác của Lôi Minh nghe tin này cũng kinh ngạc không thôi.

Ngay sau đó, bọn họ liền hỏi thăm: "Cha, có lầm hay không, gan Lý Phong lớn đến mức dám động vào Minh nhi ?"

"Gia gia, hình như Lý Phong chỉ là Siêu Phàm trung kỳ thôi, sao có thể là đối thủ của Minh ca?"

"Đúng vậy, Minh nhi là cường giả Thánh cấp sơ kỳ, lại là con cháu của Lôi gia chúng ta, toàn bộ Trung Quốc làm gì có ai dám ra

tay với Minh nhi?"

"Ai." Lôi Vân Phong thở dài, lộ sắc mặt âm u nói: "Ngay từ đầu ta cũng cảm thấy không có khả năng, nhưng sau khi ta suy nghĩ kỹ thì lại cảm thấy. . . Khả năng này rất lớn."

Nói xong hắn liền kể lại việc xảy ra vào tối hôm qua ở căn phòng trên tầng cao nhất của đại khách sạn Minh Châu.

Nghe Lôi Vân Phong kể xong, bọn người Lôi gia mới biết tính nghiêm trọng của việc này.

"Như vậy là Minh nhi đã. . . Đã. . . A, Minh nhi của ta, tại sao mạng ngươi lại khổ như vậy a!"

Mẹ của Lôi Minh là Mạnh Lệ ngồi liệt trên mặt đất gào khóc.

"Khóc cái gì mà khóc, mọi thứ vẫn chưa có kết luận cuối cùng, ngươi đứng lên cho ta!"

Cha của Lôi Minh là Lôi Chí Viễn dìu Mạnh Lệ đứng lên, lớn tiếng khiển trách.

Những người khác của Lôi gia cũng lên tiếng khuyên bảo: "Đúng vậy đó chị dâu, đây chỉ là suy đoán, chúng ta phải suy nghĩ tích cực lên."

"Bác gái, có lẽ Minh ca ham chơi, không liên lạc với chúng ta, ngươi phải bình tĩnh."

Nhưng mà Mạnh Lệ không chịu nghe: "Ngươi không nghe lão gia tử nói sao, tên họ Lý kia dùng một quyền đã đả thương Minh nhi, đã vậy tên súc sinh họ Gullit kia còn đứng bên cạnh khiêu khích, Minh nhi dữ nhiều lành ít rồi !"

Nói đến đây, Mạnh Lệ đột nhiên đứng dậy, vọt tới trước mặt Lôi Vân Phong quỳ xuống, khóc ròng ròng nói: "Cha, ngươi nhất định phải báo thù cho Minh nhi, giết Lý Phong, giết Gullit, Minh nhi không thể chết oan như vậy được!"

"Đủ rồi!" Lôi Vân Phong vỗ cái ghế, đứng lên nói: "Bây giờ ta sẽ tới Vương Tôn gia, xem bọn hắn nói thế nào!"

Nói xong, Lôi Vân Phong bước nhanh ra khỏi phòng khách, ngồi lên một chiếc Bentley Mushang sau đó chạy về hướng Vương Tôn gia.

Tứ đại cổ võ thế gia đỉnh cấp Vương Tôn, Tiêu, Lôi, Trịnh gia đều ở Kinh Thành, tuy vị trí khác nhau, nhưng đi qua đi lại giữa các nhà rất dễ dàng.

Nửa tiếng sau, Lôi Vân Phong đến cổng Vương Tôn gia, bảo vệ gác cổng ngạc nhiên ồ một tiếng: "Lôi gia chủ, tại sao ngài cũng tới?"

Lôi Vân Phong đã đến Vương Tôn gia rất nhiều lần, cho nên hắn biết mặt.

Lôi Vân Phong cảm thấy kỳ quặc, cau mày hỏi: "Còn có ai khác sao?"

Vệ sĩ gác cổng không dám giấu diếm, nói: "Tiêu gia chủ và Trịnh gia chủ."

Mặt Lôi Vân Phong lộ vẻ kinh hãi: "Bọn họ cũng tới? Tới khi nào? Ngươi có biết tại sao bọn họ lại tới đây không?"

Bảo vệ gác cổng gượng cười: "Ừm. . . Vừa mới tới không lâu, Lôi gia chủ, đừng nói ta không biết, cho dù ta biết. . . Nếu không được sự đồng ý của gia chủ chúng ta, thì ta cũng không dám nói lung tung."

Lôi Vân Phong phất phất tay nói: "Là ta hỏi nhiều, ngươi đi thông báo đi, nói là Lôi Vân Phong tới chơi."

Bảo vệ gác cổng không dám thất lễ, vội vàng dùng bộ đàm báo cáo chuyện Lôi Vân Phong tới.

Sau một phút, bảo vệ nhận được câu trả lời, đưa tay nói: "Lôi gia chủ, mời vào, gia chủ của chúng ta cho mời."

Lôi Vân Phong gật đầu, cất bước đi vào cửa lớn của Vương Tôn gia.

Một phút đồng hồ trước, bên trong phòng khách của Vương Tôn

gia, gia chủ của Vương Tôn gia là Vương Tôn Hoành ngồi ở chủ vị, gia chủ Tiêu gia Tiêu Du, gia chủ Trịnh gia Trịnh Đào ngồi hai bên, ba người đang tranh luận gì đó.

"Vương Tôn huynh, Lý Phong đánh trọng thương hai gia tộc cổ võ phụ thuộc Trịnh gia chúng ta là Tôn gia và Tiêu gia, Tôn Hi Nghĩa, Tôn Hi Tường và Tần Thừa Cơ, Tần Thừa Nghiệp đều đã chết dưới tay Lý Phong."

"Mặc dù Lý Phong biết rõ hai nhà Tôn, Tần được Trịnh gia chúng ta che chở, nhưng lại làm ra việc tàn nhẫn như vậy, rõ ràng là không xem Trịnh gia chúng ta ra gì, đúng là quá phách lối!"

Trịnh Đào vuốt vuốt chuỗi tràng hạt bồ đề, lạnh lùng nói.

Trên chủ vị, khóe miệng Vương Tôn Hoành giật một cái, hơi kinh ngạc.

"Vương Tôn huynh, ông thông gia của ta và hai huynh đệ của hắn đều bị Lý Phong hãm hại, Dã nhi cũng suýt chết trong tay Lý Phong, Lý Phong không phải là phách lối mà là cực kỳ hung tàn!" Tiêu Du đặt chén trà xuống, trầm giọng nói.

Da mặt Vương Tôn Hoành run lên, trên mặt không kìm nổi vẻ kinh sợ.

Mẹ nó, tiểu tử Lý Phong này quá tàn bạo, Tần gia, Tôn gia và Diệp gia, toàn là cổ võ thế gia loại lớn mà cũng bị hắn chém giết, ngay cả lão tứ Tiêu Dã của Tiêu gia cũng suýt chút nữa chết trong tay Lý Phong? Không thể nào!

Tuy Vương Tôn Hoành không thể để ý Lý Phong mọi lúc mọi nơi, nhưng Vương Tôn gia có cập nhật tin tức về Lý Phong lúc hắn còn ở Kim Kinh.

Nếu Vương Tôn Hoành nhớ không lầm, thì lúc đó Lý Phong chỉ là cường giả Siêu Phàm trung kỳ, tại sao chỉ mới hai tháng mà Lý Phong đã có thể uy hiếp được lão tứ của Tiêu gia, Tiêu Du có lầm không?

Trong lúc Vương Tôn Hoành đang suy nghĩ, thì thủ hạ lại báo Lôi Vân Phong tới chơi.

Vương Tôn Hoành cũng không nghĩ nhiều, vội vàng cho người mời hắn vào.

Tiếp theo, hắn nghe một tiếng rống to từ bên ngoài: "Vương Tôn huynh, Lý Phong giết cháu trai Lôi Minh của ta, ngươi nhất định phải cho ta một câu trả lời!"

Vương Tôn Hoành vụt một tiếng đứng lên.

Tiêu Du và Trịnh Đào ngồi hai bên cũng lộ vẻ kinh sợ!

Vài giây sau, Lôi Vân Phong liền vọt tới cửa phòng.

Sau khi vào nhà, Tiêu Du đứng dậy hỏi: "Lôi huynh, việc ngươi nói là thật sao?"

Vẻ mặt Trịnh Đào cũng vô cùng nghi hoặc nhìn Lôi Vân Phong.

" Ta nói đùa làm cái rắm gì?" Lôi Vân Phong hừ lạnh một tiếng, nói tiếp: "Tiêu huynh, Trịnh huynh, các ngươi đừng khuyên ta, hôm nay nếu ta không thay Minh nhi lấy lại công đạo thì thề không làm người!"

Tiêu Du, Trịnh Đào liếc nhau, đồng thời mở miệng nói: "Hôm nay hai chúng ta tới đây là để thảo phạt Lý Phong."

Lôi Vân Phong: "? ? ?"

Chương 695. Không chết không thể

Chương 658: Không chết không thể

Lôi Vân Phong cũng sững sờ, hắn nghĩ là Tiêu Du và Trịnh Đào đứng lên ngăn cản mình, ai ngờ bọn họ cũng đến thảo phạt Lý Phong.

Thảo phạt!

Từ này quá nghiêm trọng, Lý Phong đã làm gì mà Tiêu Du và Trịnh Đào nói là thảo phạt hắn?

Thấy Lôi Vân Phong sững sờ, Tiêu Du và Trịnh Đào bèn kể lại mọi thứ.

Nghe hai người nói xong, Lôi Vân Phong bần thần một lúc lâu.

Mẹ nó. . . Lý Phong không nể mặt Trịnh gia, phế hai huynh đệ Tôn Hi Nghĩa và huynh đệ Tần Thừa Cơ, suýt chút nữa giết cả Tiêu Dã?

Lại còn phát sinh xung đột với Minh nhi, làm Minh nhi mất tích, Hoa Hạ có tứ đại cổ võ thế gia đỉnh cấp thì Lý Phong đã đắc tội hết ba cái!

Không đúng, hình như Lý Phong còn cự tuyệt yêu cầu trở về Vương Tôn gia của Vương Tôn Trọng, nghĩ là Lý Phong không cho Vương Tôn gia chút mặt mũi nào.

Con mẹ nó. . . Lý Phong phát điên rồi!

"Lôi huynh, ngươi có lầm hay không, tại sao Lý Phong lại mưu hại Lôi Minh hiền chất?"

Đúng lúc này, Vương Tôn Hoành nghi hoặc hỏi.

"Vương Tôn huynh, ngươi nghĩ ta sẽ đùa giỡn mấy chuyện này hay sao?" Lôi Vân Phong hừ lạnh một tiếng, kể lại chuyện xảy ra tối hôm qua ở tầng cao nhất của đại khách sạn Minh Châu.

Nghe Lôi Vân Phong nói xong, Vương Tôn Hoành trầm mặc.

Nếu như Lôi Vân Phong không nói láo, thì khả năng Lý Phong giết Lôi Minh là rất lớn.

23 tuổi mà đã là cường giả Thánh cấp hậu kỳ a, chỉ cần thêm mấy năm nữa có lẽ sẽ bước vào Chí Tôn cảnh, Vương Tôn Hoành rất muốn bảo hộ Lý Phong.

Có điều vấn đề bây giờ không nhỏ, Tiêu gia muốn thảo phạt Lý Phong, Trịnh gia muốn thảo phạt Lý Phong, Lôi gia cũng muốn thảo phạt Lý Phong, nếu chỉ có một nhà, Vương Tôn Hoành có lòng tin giảng hòa, ba nhà cùng đến, thì uy vọng hắn không đủ để hòa giải.

Mặc dù biết rất khó, nhưng Vương Tôn Hoành vẫn quyết định thử một lần: "Khụ khụ, Lôi huynh, đây chỉ là suy đoán của ngươi, tình huống cụ thể như thế nào còn cần điều tra lại."

Lôi Vân Phong nhíu mày, lộ sắc mặt khó coi nói: "Vương Tôn huynh, đừng nói là ngươi muốn bảo vệ Lý Phong nhé? Theo ta được biết, hắn còn chưa nhập gia phả của Vương Tôn gia các ngươi!"

"Vương Tôn huynh, chứng cứ của ta vô cùng xác thực, chẳng lẽ ngươi không cho huynh đệ một câu trả lời sao?" Trịnh Đào bất mãn nói.

"Vương Tôn huynh, bốn nhà chúng ta đời đời giao hảo, không thể vì một tên ngoại nhân mà phá hư tình cảm!" Tiêu Du nhắc nhở.

"Hơn nữa, Lý Phong đánh Minh nhi trọng thương trước mặt bao nhiêu người, việc này ta nhất định phải làm cho ra lẽ, Minh nhi đã mất tích một ngày ! Trừ Lý Phong ra, ta nghĩ không có ai dám ra tay với Minh nhi." Lôi Vân Phong lộ sắc mặt khó coi nói.

Chờ bọn hắn nói xong, Vương Tôn Hoành nói: "Tuy Lý Phong không phải họ Vương Tôn, nhưng mà hắn có huyết mạch Vương

Tôn gia, trừ Lôi Minh tạm thời mất tích, những việc còn lại cũng không phải là thâm thù đại hận gì, đúng không?"

Trịnh Đào và Tiêu Du liếc nhau, cùng nhau lắc đầu: "Lý Phong đã chạm đến ranh giới cuối cùng của Trịnh gia, hắn. . . Không chết không được!"

"Ta cũng nghĩ như Trịnh huynh." Tiêu Du buồn bực nói.

Đúng là Lý Phong và hai nhà bọn họ không kết thành tử thù, nhưng mà thiên phú võ đạo của Lý Phong quá kinh khủng, tổng thể lực lượng của Vương Tôn gia mạnh hơn ba nhà bọn hắn, một khi Lý Phong bước vào Chí Tôn cảnh và trở lại Vương Tôn gia, vậy khác nào Vương Tôn gia lại có thêm một chiến tướng?

Tuy bốn nhà đời đời giao hảo, nhưng mà vẫn có cạnh tranh, Tiêu Du và Trịnh Đào không hy vọng Vương Tôn gia quá áp đảo.

Lôi Vân Phong lo lắng hai người kia sẽ bỏ qua, nhưng khi nghe vậy lập tức thở phào: "Vương Tôn huynh, ngươi nghĩ cho kĩ đi!"

Thấy thái độ kiên quyết của ba người, Vương Tôn Hoành trầm ngâm nói: "Ta cần mở hội nghị gia tộc thương lượng một chút, Tiêu huynh, Trịnh huynh, Lôi huynh, các ngươi đợi một lát."

Tuy Vương Tôn Hoành có thể tự đưa ra quyết định, nhưng hắn vẫn muốn nghe ý của người trong nhà.

Ba người Tiêu Du liếc nhau, gật đầu nhìn Vương Tôn Hoành rời khỏi phòng.

Năm phút sau, ở trong một căn phòng, thành viên cao tầng của Vương Tôn gia tập hợp lại, trong đó có hai người từng tới thí luyện Vương Thành là Vương Tôn Trọng và Vương Tôn Vũ.

Sau khi Vương Tôn Hoành giải thích đầu đuôi mọi chuyện, thì mọi người im lặng suy nghĩ.

Tiếp theo, Vương Tôn Trọng nói: "Cha, không thể để cho bọn họ giết Lý Phong, Lý Phong đã là cường giả Thánh cấp hậu kỳ, chỉ một bước nữa là vào Chí Tôn cảnh, đây là thiên tài khó gặp a! Một khi Lý Phong trở lại Vương Tôn gia, thì địa vị đệ nhất thế gia của

chúng ta sẽ càng thêm vững chắc!"

Nói xong, một số người liền phụ họa gật đầu.

Đúng lúc này, Vương Tôn Vũ đưa ra ý kiến: "Tam thúc, bốn tháng trước chúng ta đi Giang Nam, Lý Phong chỉ là Siêu Phàm sơ kỳ, không lẽ bốn tháng sau hắn đã thành Thánh cấp hậu kỳ? Chuyện này không có khả năng!"

"Ý của Tiểu Vũ là?" Lông mày Vương Tôn Trọng nhướng lên, hỏi.

Vương Tôn Hoành và những người khác cũng nhìn Vương Tôn Vũ, bọn họ cũng cảm thấy việc này không có khả năng, nhưng nếu đây là sự thật, thì chỉ có thể nói thiên phú võ đạo của Lý Phong đúng là yêu nghiệt, ngoài ra không thể nói gì hơn.

"Quán đỉnh!"

Dưới sự tập trung của mọi người, Vương Tôn Vũ nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

Bọn người Vương Tôn Hoành giật mình, hỏi tiếp: "Việc này là ngươi đoán?"

"Đương nhiên không chỉ là suy đoán của ta, tin tức này truyền ra từ Long Hồn." Vương Tôn Vũ nói ra những thứ hắn biết.

Lần trước sau khi gặp mặt Lý Phong, Mạc Vấn Thiên bắt đầu an bài việc này.

Dưới sự sắp đặt của Mạc Vấn Thiên, tin tức Lý Phong được cao nhân quán đỉnh liền lưu truyền ra ngoài, không biết tại sao bị Vương Tôn Vũ biết được.

"Trong truyền thuyết sau khi quán đỉnh thực lực sẽ không tăng đến đỉnh điểm ngay lập tức, mà thân thể phải có một thời gian thích ứng sau đó sẽ bỗng nhiên tăng mạnh, tình huống Lý Phong rất giống như vậy."

"Nói cách khác, Lý Phong có thể nhanh chóng trở thành cường giả Thánh cấp hậu kỳ không phải vì hắn có thiên phú mạnh, mà vì hắn có cơ duyên, nhưng người nhận quán đỉnh thì có thể phát

triển đến mức nào?"

Vương Tôn Vũ cười lạnh nói, ngữ khí có chút trào phúng.

Lần trước Vương Tôn Vũ bị đả kích không nhỏ, vốn dĩ hắn cho rằng mình rất ưu tú, nhưng khi so sánh với Lý Phong thì hắn giống như một đống rác rưởi.

Quan trọng là người hắn thích- Tiêu Lăng Nhã lại có vẻ rất hứng thú với Lý Phong, việc này làm cho Vương Tôn Vũ vô cùng khó chịu.

Vương Tôn Vũ vừa nghe thấy tin đã muốn tìm một cơ hội nói việc này ra, ai ngờ chưa kịp nói thì gia gia hắn đã tổ chức hội nghị gia tộc.

"Trong truyền thuyết, sau khi tiếp nhận quán đỉnh thì cảnh giới cao nhất của người được quán đỉnh là bằng với cảnh giới của người quán đỉnh, trừ khi người quán đỉnh cho Lý Phong là cường giả Chí Tôn, nếu không thì cả đời Lý Phong sẽ dừng ở Thánh cảnh."

"Ta còn tưởng rằng Lý Phong là thiên tài khó gặp, ai ngờ. . . Aizz, là ta xem trọng hắn."

"Nếu như vậy, thì Vương Tôn gia chúng ta không cần phải bảo vệ hắn, vì một kẻ tầm thường mà đắc tội ba nhà khác, không đáng!"

Mọi người nghị luận.

"Gia gia, quyết định đi." Trong lòng Vương Tôn Vũ đắc ý, ngoài mặt lại bình tĩnh.

Vương Tôn Hoành liếc nhìn xung quanh 1 lượt, sau đó thở dài, nhẹ nhàng nói: "Đã như vậy, thì chúng ta sẽ từ bỏ Lý Phong!"

Chương 696. Bỏ con

Chương 659: Bỏ con

Trong phòng khách Vương Tôn gia.

"Theo các ngươi thì Vương Tôn huynh sẽ quyết định thế nào?" Lôi Vân Phong dựng lên bức tường chân khí, sau đó hỏi.

"Không biết." Tiêu Du nhíu mày, nói tiếp: "Nhưng ta đoán hắn sẽ không vì Lý Phong mà trở mặt cùng ba nhà chúng ta, cái giá quá lớn."

"Ta rất đồng tình với câu nói của Trịnh huynh, hơn nữa. . . Quyết định của Vương Tôn huynh không quan trọng!" Trịnh Đào vuốt ve tràng hạt trên tay, nghiền ngẫm nói: "Lý Phong nhất định phải chết, hắn không chết, chúng ta sẽ ăn không ngon ngủ không yên. Nếu ba chúng ta đồng loạt ra tay giết Lý Phong, liệu Vương Tôn huynh có vì Lý Phong mà khai chiến không?"

Tiêu Du, Lôi Vân Phong liếc nhau, cùng nhau lắc đầu nói: "Không."

Ba nhà Tiêu, Trịnh, Lôi xét về mặt thực lực thì kém Vương Tôn gia một chút, nhưng nếu ba nhà liên thủ thì hoàn toàn có thể thắng Vương Tôn gia.

Nhưng mà bốn nhà không thù không oán, lại thường xuyên có quan hệ thông gia, tuy có cạnh tranh, nhưng tổng thể rất hữu hảo, cho nên trước khi động vào Lý Phong bọn họ đã đến cáo tri Vương Tôn Hoành, cái này là vì không muốn mất lòng nhau.

"Cũng đúng, lát nữa cho dù Vương Tôn Hoành trả lời thế nào, chúng ta cũng sẽ giết Lý Phong." Trịnh Đào cười nói.

Tiêu Du, Lôi Vân Phong gật đầu: "Đúng, Lý Phong phải chết."

Trịnh Đào vừa cười vừa nói: "Lát nữa cho dù Vương Tôn huynh nói thế nào, chúng ta cũng không quan tâm, sau khi trở về ba nhà

chúng ta mỗi nhà phái ra một hai vị cường giả đi giết Lý Phong."

"Sau khi giết Lý Phong, chúng ta mời Vương Tôn huynh uống rượu là được, ta tin Vương Tôn huynh biết phân nặng nhẹ."

"Có điều trước lúc đó, ba nhà chúng ta phải phái một đại biểu tới Long Hồn một chuyến, tuy chúng ta không sợ Long Hồn, nhưng dù sao Long Hồn cũng là tổ chức đặc biệt của quốc gia, thực lực không yếu, thù oán càng ít càng tốt."

Thân phận Lý Phong rất đáng sợ, sau lưng có hai chỗ dựa vững như thái sơn là Vương Tôn gia và Long Hồn, những thế lực bình thường không dám gây phiền phức cho Lý Phong.

Nếu không phải Lý Phong trêu chọc cả ba nhà Tiêu, Trịnh, Lôi, thì hắn có thể tiếp tục sống thoải mái.

Tiếc là Lý Phong quá phách lối, ngay cả ba nhà bọn hắn cũng dám trêu chọc, đúng là chán sống.

Mấy người bọn hắn chơi chung từ nhỏ, Trịnh Đào luôn là người có nhiều ý đồ xấu nhất, lần này cũng không ngoại lệ, từ lúc mới bắt đầu là Trịnh Đào đã bày mưu tính kế.

Đúng lúc này, Vương Tôn Hoành từ bên ngoài đi vào phòng, Lôi Vân Phong triệt tiêu bức tường chân khí, đứng dậy nói: "Vương Tôn huynh, các ngươi thương nghị như thế nào?"

Tiêu Du, Trịnh Đào cũng đứng dậy, nhìn Vương Tôn Hoành.

Vương Tôn Hoành liếc nhìn ba người, sau đó gật đầu nói: "Vương Tôn gia quyết định từ bỏ Lý Phong."

Nghe câu này, mặt ba người Lôi Vân Phong lộ vẻ vui mừng.

Có điều bọn hắn chưa kịp nói chuyện, thì Vương Tôn Hoành đã nói thêm: "Nhưng mà Vương Tôn gia chúng ta có một yêu cầu."

Ba người Lôi Vân Phong nhíu mày, nếu đã quyết định từ bỏ Lý Phong, tại sao còn muốn đưa ra yêu cầu?

Vương Tôn Hoành nói: "Các ngươi chỉ có thể phái ra cường giả

Thánh cấp, không được xuất động cường giả Chí Tôn cảnh."

Ba người Lôi Vân Phong sững sờ, chuyện này là thế nào?

Thấy ba người không hiểu ra sao cả, Vương Tôn Hoành giải thích: "Cho dù Lý Phong chết, ta cũng muốn hắn chết có tôn nghiêm một chút."

Nghe câu này, ba người Lôi Vân Phong liền hiểu được.

Phái cường giả Chí Tôn cảnh giết Lý Phong chính là nghiền ép, một kích tất sát, có khi Lý Phong còn chưa kịp phản ứng thì đã bị đánh thành thịt vụn, chết kiểu này quá khuất nhục.

Nhưng nếu phái cường giả Thánh cấp đỉnh phong, thì Lý Phong còn có thể giãy dụa lâu hơn một lát, chết cũng chết oanh liệt hơn.

Tuy Vương Tôn gia chấp nhận Lý Phong bị giết, nhưng quyết không để Lý Phong bị giết một cách khuất nhục.

"Tốt, không có vấn đề gì."

"Ta đồng ý."

"Ta cũng đồng ý."

Ba người Lôi Vân Phong không thèm cò kè mặc cả với Vương Tôn Hoành, đáp ứng ngay lập tức.

Vương Tôn Hoành chỉ yêu cầu bọn hắn không phái cường giả Chí Tôn cảnh giết Lý Phong, nhưng không có hạn chế số lượng, lát nữa mỗi nhà bọn hắn phái ra hai tên cường giả Thánh cấp đỉnh phong, thì kết quả của Lý Phong chỉ có một con đường chết, chắc chắn không có khả năng thứ hai.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Vương Tôn gia và Long Hồn không cản trở.

Bây giờ Vương Tôn Hoành đã từ bỏ Lý Phong, bọn họ chỉ cần phái đại biểu đi đến Long Hồn nữa là xong.

Vậy là Lý Phong hẳn phải chết!

Ngày hôm sau, ở Kinh Thành, trong tổng bộ Long Hồn, phòng họp số 1.

Long Đầu Hướng Thiên Nhai ngồi ở chủ vị, bốn vị Long Sứ Nhậm Thương Sinh, La Thái Bạch, Mạc Vấn Thiên, Trầm Tử Huyên ngồi hai bên bàn hội nghị.

Bầu không khí có chút nghiêm trọng.

"Các ngươi đều đồng ý từ bỏ Lý Phong?"

Trầm Tử Huyên nhìn bốn người Hướng Thiên Nhai, nói bằng ngữ khí trào phúng.

Đêm qua Tiêu gia, Lôi gia, Trịnh gia phái đại biểu đến Long Hồn, nói ra việc ba nhà muốn giết Lý Phong với Hướng Thiên Nhai.

Hướng Thiên Nhai không trả lời ngay, mà nói muốn thảo luận.

Sáng sớm hôm nay, hắn liền triệu tập bốn vị Long Sứ mở hội nghị thương thảo, kết quả Nhậm Thương Sinh, La Thái Bạch thậm chí Mạc Vấn Thiên đều nói muốn từ bỏ Lý Phong, bởi vì làm như vậy an toàn cho lợi ích của Long Hồn.

Tuy Hướng Thiên Nhai không phát biểu ý kiến, nhưng Trầm Tử Huyên biết, nếu như Hướng Thiên Nhai không đồng ý từ bỏ Lý Phong, vậy thì hắn sẽ không tổ chức lần hội nghị này.

"Long Hồn còn đang trong thời kỳ phát triển, thời điểm này khai chiến với tứ đại thế gia là không sáng suốt." Nhậm Thương Sinh nói.

"Lý Phong làm việc quá phách lối, nếu như chúng ta bảo vệ hắn lần này, không biết lần sau hắn sẽ làm ra chuyện gì nữa." La Thái Bạch thở dài, có chút bất đắc dĩ.

Trầm Tử Huyên nhìn Mạc Vấn Thiên: "Lý Phong là người của ngươi, bình thường ngươi rất bao che khuyết điểm, bây giờ lại đồng ý để người khác giết thủ hạ của mình sao?"

Mạc Vấn Thiên cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Hắn chọc tam đại cổ võ thế gia đỉnh cấp cùng một lúc, cho dù ta có bao che

khuyết điểm đến đâu cũng không thể gánh nổi chuyện này."

"Long Đầu, ý ngươi thì sao?" Trầm Tử Huyên nhìn sang Hướng Thiên Nhai.

Hướng Thiên Nhai im lặng thật lâu, sau đó thở dài nói: "Chuyện không thể làm được, chỉ có thể từ bỏ."

Không gian trong phòng họp bỗng nhiên yên tĩnh, sau đó Trầm Tử Huyên cười lạnh nói: "Hay cho câu chuyện không thể làm được, chỉ có thể từ bỏ, nếu các ngươi đã quyết định từ bỏ Lý Phong, vậy ta cũng không còn gì để nói nữa, cáo từ."

Nói xong, Trầm Tử Huyên định đứng dậy rời đi.

"Tử Huyên, ngươi muốn đi đâu?" Hướng Thiên Nhai lắc người xuất hiện trước mặt Trầm Tử Huyên, ngăn cản nàng.

"Về nhà ngủ không được sao? Sáng sớm đã bị ngươi kêu dậy, buồn ngủ muốn chết." Trầm Tử Huyên ngáp một cái, ra vẻ như rất buồn ngủ.

Hướng Thiên Nhai nhìn nàng chằm chằm, nói: "Tử Huyên, chắc ngươi cũng biết thời điểm này mà khai chiến với ba nhà kia thì chúng ta sẽ có hậu quả gì."

"Biết biết biết, ta không ngốc, vả lại ta và Lý Phong cũng không có giao tình gì, ta không rảnh quan tâm mấy chuyện này." Trầm Tử Huyên nói một cách hờ hững.

Hướng Thiên Nhai gật đầu, lách người nhường đường, nhìn Trầm Tử Huyên rời khỏi phòng họp.

Chương 697. Sát ý sôi trào

Chương 660: Sát ý sôi trào

"Long Đầu, Tử Huyên sẽ không làm loạn chứ?"

La Thái Bạch có chút bận tâm hỏi.

Hướng Thiên Nhai trầm giọng nói: "Yên tâm, nàng hiểu rõ nặng nhẹ."

"Lý Phong từng cứu nàng, Tử Huyên không phải loại người vô ơn."

La Thái Bạch vẫn có chút lo lắng.

Hướng Thiên Nhai trầm ngâm một chút, nhìn về phía Mạc Vấn Thiên, Nhậm Thương Sinh: "Vấn Thiên, Thương Sinh, các ngươi đuổi theo Tử Huyên, đừng để nàng đi Minh Châu."

Mạc Vấn Thiên cùng Nhậm Thương Sinh gật đầu, quay người rời phòng họp.

Mấy phút đồng hồ sau, Mạc Vấn Thiên cùng Nhậm Thương Sinh đột nhiên trở lại, lộ sắc mặt khó coi nói: "Chúng ta không tìm được Tử Huyên, cũng không gọi điện thoại được."

Sắc mặt Hướng Thiên Nhai biến ảo mấy lần, sau cùng cười khổ nói: "Nha đầu này, không khi nào làm ta bớt lo."

"Long Đầu, hiện tại chúng ta phải làm sao bây giờ?" Mạc Vấn Thiên có chút lo lắng.

Nếu Trầm Tử Huyên nhúng tay vào chuyện này, nhất định sẽ đắc tội ba nhà kia, đến lúc đó bọn họ nhất định sẽ phản kích, thậm chí toàn diện khai chiến với Long Hồn cũng không phải không có khả năng.

Long Hồn đối đầu bất luận một nhà nào cũng không dám chắc

thắng, huống chi là ba nhà liên thủ?!

Nếu không phải như thế, sao bọn họ có thể từ bỏ Lý Phong?

Hướng Thiên Nhai trầm ngâm rồi nói: "Chúng ta cùng nhau tới Minh Châu tìm Lý Phong, nhưng không được để Lý Phong phát hiện, Tử Huyên mà động thủ cứu Lý Phong, chúng ta liền khống chế lại, tuyệt đối không thể để nàng xung đột với ba thế gia đỉnh cấp kia."

. . .

Hai ngày sau, ở cao ốc tập đoàn Vị Lai, trên văn phòng tổng giám đốc ở tầng cao nhất.

"Vé máy bay đã mua rồi, thời gian là buổi sáng ngày mai."

Ngụy Băng Khanh để điện thoại di động xuống, nhìn Lý Phong cười nói.

"Ừm, vậy ta gọi điện thoại cho mẹ, nói với nàng ngày mai ngươi sẽ tới."

Nói xong Lý Phong định lấy điện thoại gọi cho Lý Viện.

"Chờ một chút!"

Ngụy Băng Khanh vội vàng tiến lên đè tay Lý Phong xuống, khẩn trương nói: "Ngươi nói cho ta biết bác thích quà gì đã, với cả ngày mai ta ăn mặc thế nào mới ổn thỏa?"

"Lần thứ nhất gặp mặt, ta nhất định phải lưu lại ấn tượng tốt mới được."

Lý Phong cười nói: "Ngươi đừng quá khẩn trương, nàng dâu xấu thì cũng phải gặp cha mẹ chồng a."

Ngụy Băng Khanh nghe ra vẻ nhạo báng trong lời nói của Lý Phong, không khỏi hờn giận: "Đến lúc nào rồi ngươi còn trêu chọc ta, mau nói đi, người ta đang rất sốt ruột!"

"Được rồi được rồi, thực ra ngươi không cần khẩn trương, mẹ ta

mà gặp ngươi, nhất định sẽ hỏi có phải kiếp trước ta từng giải cứu hệ ngân hà không mà cua đổ được nữ thần như ngươi.”

"Ngươi chỉ cần hành động như bình thường là được rồi."

Lý Phong không đơn thuần là vì nịnh nọt Ngụy Băng Khanh vui vẻ, mà sự thật đúng là như thế.

"Thật sao?" Ngụy Băng Khanh tựa như cô gái nhỏ được tặng đồ chơi, vừa hưng phấn vừa có chút không dám tin.

"Thật, ta mà lừa ngươi, ta làm chó." Lý Phong nhéo má Ngụy Băng Khanh một cái, cười nói: "Cho nên ngươi không cần cố ý chuẩn bị cái gì cả."

"Còn quà cáp, mang theo một ít đặc sản Minh Châu là đủ, ăn mặc cũng không cần long trọng."

Được Lý Phong chỉ điểm, Ngụy Băng Khanh đã hiểu được ý hắn, sau đó định đích thân tới trung tâm mua sắm chọn quà.

Lý Phong tự nhiên là muốn đi cùng, nhưng ngay tại thời điểm hai người muốn ra ngoài, một cuộc điện thoại gọi tới.

"Alo Lý Phong, Tô Đồng đang nằm trong tay ta, nếu như ngươi còn muốn nhìn thấy nàng, thì phải làm theo lời ta nói."

Lý Phong tiếp nhận cuộc gọi, lập tức có một thanh âm hơi già nua truyền ra từ trong điện thoại.

Đồng tử của Lý Phong co rụt lại, sát khí trên thân nhịn không được bùng phát: "Ngươi là ai?"

Một bên khác, sắc mặt Ngụy Băng Khanh cũng biến đổi.

Phát sinh cái gì?

"Muốn biết ta là ai? Lập tức đến chỗ ở của Tô Đồng tại thành phố Đại Thương, ta sẽ để ngươi nhìn thấy ta."

"Nhớ kỹ, không được báo cảnh sát, cũng không được liên hệ Long Hồn, nếu không nữ nhân ngươi yêu mến sẽ phải rời bỏ cái

thế giới xinh đẹp này!"

Nói xong, đối phương kết thúc cuộc gọi.

Lý Phong để điện thoại di động xuống, quay đầu nhìn Ngụy Băng Khanh nói: "Băng Khanh, có chút việc gấp cần ta xử lý, ngươi đi chọn lựa lễ vật một mình đi."

"Lại gặp phải phiền phức không sao, cần ta giúp đỡ không?" Ngụy Băng Khanh nắm tay Lý Phong, quan tâm hỏi.

"Một chút phiền toái nhỏ mà thôi, ta có thể giải quyết nhẹ nhàng." Lý Phong vỗ vỗ bàn tay của Ngụy Băng Khanh, nói.

Ngụy Băng Khanh nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng không đòi đi cùng, bởi vì nàng biết mình đi chỉ ảnh hưởng Lý Phong làm việc.

Lý Phong rời khỏi phòng Ngụy Băng Khanh, lập tức đi vào trong toilet, xác định không có người thấy liền dùng Không gian truyền tống thuật.

Trong 1 quán cà phê đối diện cao ốc tập đoàn Vị Lai, Trầm Tử Huyên đã ngụy trang một phen ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, trên tay cầm một quyển tạp chí, nhìn như đang tập trung tinh thần xem tạp chí, trên thực tế đôi mắt sau kính đen vẫn luôn ngó chừng cửa cao ốc tập đoàn Vị Lai.

Ở phụ cận quán cà phê, còn có bốn người đang theo dõi cao ốc tập đoàn Vị Lai, chính là Hướng Thiên Nhai, Nhậm Thương Sinh, La Thái Bạch cùng Mạc Vấn Thiên.

Trầm Tử Huyên ngụy trang rất tốt, dù là mấy người Hướng Thiên Nhai cũng không có thể phát hiện, bất quá bọn hắn tin tưởng, khi người ba nhà kia tìm đến Lý Phong, Trầm Tử Huyên khẳng định sẽ xuất hiện.

Nói cách khác, chỉ cần bọn họ nhìn chằm chằm Lý Phong, thì có thể tìm ra Trầm Tử Huyên!

Chỉ là bọn hắn không biết một điều, giờ phút này Lý Phong đã dùng một loại phương pháp bọn hắn không thể tưởng tượng nổi rời khỏi Minh Châu, đi tới Đại Thương!

Đại Thương, gần con đường quốc lộ phía nam, trong một cái biệt thự.

Biệt thự này đứng tên Tô Đồng, khi mới tới Đại Thương, Tô Đồng một mực ở khách sạn, về sau nàng phát hiện như vậy rất không tiện, nên đồng ý với đề nghị của Lý Phong, mua lại ngôi biệt thự này.

Hiện tại, ở sân sau biệt thự, một cái vết nứt màu đen bỗng nhiên xuất hiện, tiếp theo, khe nứt đột nhiên lớn ra, Lý Phong dưới trạng thái ẩn thân bước xuống.

Hắn quan sát bốn phía, không phát hiện dị thường gì, sau đó mặc vào một bộ quần áo từ trong ba lô.

Sau khi làm xong, dưới trạng thái tàng hình và xuyên tường, Lý Phong đi vào biệt thự.

Lý Phong tiến vào phòng ăn, cửa phòng ăn đang mở, trong phòng khách truyền tới âm thanh nói chueyenj.

"Chờ Lý Phong đến đây chắc chắn sẽ tốn không ít thời gian, chi bằng chúng ta hưởng thụ trước một phen. Nữ nhân này tuy rằng không sánh bằng Ngụy Băng Khanh, nhưng cũng rất có khí chất."

Chính là thanh âm gọi cho Lý Phong trong điện thoại!

Chương 698. Không phạm khinh địch sai lầm

Chương 661: Không phạm khinh địch sai lầm

Tô Đồng bị đánh ngất xỉu nằm trên ghế sa lon trong phòng khách.

Nàng mặc đồ công sở, khuôn mặt tinh xảo, trên mặt đất còn có một cái túi xách.

Có vẻ như Tô Đồng vừa sửa soạn xong chuẩn bị đi làm thì bị người ta đánh ngất, ném trên ghế sa lon.

Bên cạnh đó, sáu người đàn ông ăn mặc khác nhau, tuổi tác khác nhau đang đứng nói chuyện, người trẻ tuổi nhất trong bọn hắn khoảng hơn bốn mươi, người lớn nhất thì khoảng 60.

Người đang nói chuyện lớn tuổi nhất, hắn tên Lôi Vân Mãnh, tứ đệ của Lôi Vân Phong, thiên phú võ đạo khá kém, năm nay đã 65 tuổi mà chỉ là Thánh cảnh đỉnh phong, chỉ sợ cả đời này sẽ không thể bước vào Chí Tôn cảnh.

Thực ra thiên phú võ đạo của Lôi Vân Mãnh cũng không kém, nhưng hắn mắc bệnh háo sắc, đa số thời gian đều bỏ vào chuyện hoan lạc, cảnh giới võ đạo không tăng lên cũng là hợp tình hợp lí.

Lôi Vân Mãnh nói xong, biểu hiện trên mặt 5 người khác đều trở nên quái dị.

Mọi người đều biết Lôi Vân Mãnh háo sắc, nhưng không nghĩ rằng hắn sẽ háo sắc đến trình độ này, bọn họ tới đây để làm chính sự, không phải để chơi gái!

"Tứ thúc, bây giờ không quá thích hợp. . ."

Lôi Hạo Nguyên nói một cách bất đắc dĩ.

Lôi Hạo Nguyên là con thứ hai của Lôi Vân Phong, có quan hệ chú cháu với Lôi Vân Mãnh.

Nếu như chỉ có hai chú cháu bọn họ, thì Lôi Vân Mãnh nói cái gì cũng được, nhưng mà giờ có cả người của Trịnh gia và Tiêu gia ở đây, Lôi Vân Mãnh nói vậy sẽ làm người khác xem thường Lôi gia... .

Quá xấu hổ.

"Làm mấy chuyện này mà cũng cần thời điểm sao?"

Lôi Vân Mãnh không thèm để ý, thậm chí còn có chút hưng phấn.

Nếu như người nằm đó không phải là Tô Đồng mà là nữ nhân của hắn, có lẽ Lôi Vân Mãnh sẽ không gấp gáp như vậy, nhưng mà người nằm đó là Tô Đồng a, dáng người tướng mạo đều là nhất đẳng, lại thêm nàng là tổng giám đốc của Osvili, khí chất nhan sắc cũng hơn đa số nữ nhân khác.

Dù cho tầm mắt của Lôi Vân Mãnh không thấp, nhưng vẫn bị Tô Đồng hấp dẫn.

"Khục khục, làm mấy chuyện này đúng là không cần thời điểm, nhưng dù sao chúng ta cũng đã thông báo cho Lý Phong, hay là cứ để Lôi thúc đi lên lầu thả lỏng tinh thần một chút?"

Lúc này Trịnh Dương vừa cười vừa nói.

"Đúng vậy, trước đại chiến nên thư giãn một chút thì mới có thể phát huy thực lực."

Nhị đệ của Trịnh Dương là Trịnh Nguyên cũng cười nói.

Trịnh Dương, Trịnh Nguyên đều là con ruột của Trịnh Đào, gia chủ Trịnh gia, Trịnh Dương là lão đại, Trịnh Nguyên là lão nhị.

"Thực ra ta cảm thấy Lôi thúc không cần phải ở đây, năm vãn bối chúng ta hợp sức là có thể diệt Lý Phong, Lôi thúc lên lầu hai vui vẻ đi."

Tiêu Cẩn cười nói.

"Đúng vậy Lôi thúc, ngươi cứ đi đi, có năm chúng ta ở đây thì chuyện này không thành vấn đề."

Đệ đệ của Tiêu Cẩn là Tiêu An cũng vỗ ngực nói.

Tiêu Cẩn và Tiêu An là con của Tiêu Du, gia chủ Tiêu gia, bọn họ là anh em ruột với Tiêu Nhiên và Tiêu Dã.

Tuy cách nói chuyện của đám người Tiêu Cẩn có phần giễu cợt, nhưng Lôi Vân Mãnh vẫn động tâm: "Các ngươi có thể lo được?"

Lôi Vân Phong phái hắn tới là muốn hắn áp trận, tuy thiên phú của Lôi Vân Mãnh không tốt, nhưng kinh nghiệm phong phú, có hắn dẫn đội phần thắng sẽ cao hơn.

"Lôi thúc, ngươi xem thường chúng ta à?"

Trịnh Dương nửa bất mãn nửa đùa cợt nói.

"Chỉ là một Lý Phong, mình ta cũng có thể giải quyết."

Trịnh Nguyên cười lạnh, ngữ khí rất khinh miệt.

"Ta cảm thấy ba vị gia chủ đánh giá Lý Phong quá cao, phái cả sáu người chúng ta tới, Lý Phong chỉ là Thánh cấp hậu kỳ, chúng ta là Thánh cấp đỉnh phong, chỉ cần một người là có thể nhẹ nhõm diệt sát hắn."

Tiêu Cẩn đắc ý nói ra, cách nói cũng rất khinh miệt.

"Nhị ca ăn nói cẩn thận một chút, quyết định của ba vị gia chủ chúng ta không thể tuỳ tiện đánh giá. Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, những lần trước chúng ta đã xem thường Lý Phong, cho nên lần này phải cẩn thận."

Tiêu An nhắc nhở.

Lôi Hạo Nguyên gật đầu, cười nói: "Tiêu An lão đệ nói không sai, khinh địch là tối kỵ của binh gia, dù chúng ta biết lần này nhất định có thể giết Lý Phong, nhưng cũng không thể khinh thường

hắn."

Bọn người Tiêu Cẩn gật đầu phụ họa.

Nhưng bọn người Tiêu Cẩn không biết là, lúc bọn họ đang thảo luận, thì Lý Phong đã dùng Ẩn Thân Thuật đi tới phòng khách.

Nghe bọn hắn nói chuyện, trên mặt Lý Phong lộ ra nụ cười trào phúng: "Đều là Thánh cấp đỉnh phong sao. . . Một đám ô hợp mà thôi!"

Lý Phong định cứu Tô Đồng trước, nhưng đột nhiên, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có kiểm tra hay không?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên: "Kiểm tra!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tô Đồng (5) "

"Mô tả: Giết hoặc đánh lui sáu người Lôi Vân Mãnh, Lôi Hạo Nguyên, Tiêu Cẩn, Tiêu An, Trịnh Dương, Trịnh Nguyên, bảo vệ nữ thần Tô Đồng an toàn."

"Phần thưởng nhiệm vụ: 200 ngàn điểm kinh nghiệm, 2 triệu điểm tích lũy."

Lý Phong giật mình nói: "Mẹ nó, nhiều điểm kinh nghiệm vậy?"

Tô Đồng chỉ là Siêu Phàm hậu kỳ, người bắt cóc nàng chỉ là Thánh cấp đỉnh phong, vậy mà được thưởng kinh nghiệm phong phú như vậy, đúng là thú vị!

Đè xuống sự kinh ngạc, Lý Phong nhẹ nhàng đi đến bên cạnh ghế sa lon, định ôm Tô Đồng rời đi.

Đúng lúc này, Lôi Vân Mãnh không kìm nén được nữa, cũng đến bên cạnh ghế sa lon để ôm lấy Tô Đồng, đồng thời nói: "Nếu các ngươi chắc chắn như vậy, thì ta sẽ không tốn thêm thời gian dưới này nữa."

Ngay lúc Lôi Vân Mãnh sắp đụng vào Tô Đồng, một thân ảnh bỗng xuất hiện, đánh một quyền về phía Lôi Vân Mãnh.

Thân ảnh này xuất hiện quá đột ngột, dù Lôi Vân Mãnh có kinh nghiệm phong phú, nhưng vẫn ngây người trong nháy mắt.

Lúc Lôi Vân Mãnh theo bản năng giơ tay ra đỡ, thì người kia lại thu hồi nắm đấm, cúi người bế Tô Đồng lên, sau đó lui nhanh ra ngoài.

Đến lúc này, bọn người Tiêu Cẩn mới thấy rõ người tới là ai, bọn hắn hoảng sợ hét toáng lên: "Lý Phong? !"

Chương 699. Bị toàn thế giới từ bỏ?

Chương 662: Bị toàn thế giới từ bỏ?

Bọn người Tiêu Cẩn sững sờ, bọn họ nghĩ mãi mà không ra, tại sao Lý Phong lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Theo tin tình báo, thì hôm nay Lý Phong đang ở bên cạnh Ngụy Băng Khanh, lúc Lôi Vân Mãnh gọi điện thoại cho Lý Phong, Lý Phong còn đang ở cao ốc của tập đoàn Vị Lai.

Người của bọn hắn nhìn thấy Lý Phong đi cùng với Ngụy Băng Khanh vào cao ốc tập đoàn Vị Lai, chưa từng rời đi.

Vậy mà mới nói chuyện điện thoại xong không tới hai phút đồng hồ, Lý Phong đã xuất hiện trước mặt bọn hắn, con mẹ nó quá vô lý !

Càng làm cho bọn người Tiêu Cẩn cảm thấy không hiểu là, tại sao Lý Phong có thể xuất hiện đột ngột như vậy.

"Hình như các ngươi rất kinh ngạc?"

Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng.

Tiêu Cẩn gật gật đầu trong vô thức, sau đó xấu hổ giận dữ: "Chúng ta đã sớm biết ngươi sẽ tới, có gì mà kinh ngạc!"

Tiêu An cũng cười lạnh nói: "Hừ, cho dù ngươi đến đây bằng cách nào, thì kết cục cũng chỉ có một, đó là chết! Cho nên chúng ta kinh ngạc hay không cũng không quan trọng !"

"Con mẹ nó, dám đoạt nữ nhân với lão tử, ngươi chán sống rồi à? !" Lôi Vân Mãnh nổi giận.

"Các ngươi không hiếu kỳ tại sao ta có thể đến nhanh như vậy sao?" Lý Phong đùa cợt nói.

Bọn người Tiêu Cẩn liếc nhau, trong mắt lộ vẻ tò mò.

"Hừ, muốn kéo dài thời gian tìm trợ thủ à? Đừng nằm mơ, không ai có thể giúp ngươi!" Lôi Hạo Nguyên cười ra tiếng.

"Một khi ba nhà Trịnh, Lôi, Tiêu chúng ta liên thủ, thì không ai dám tới cứu ngươi!" Trịnh nói.

Lông mày Lý Phong nhướng nên: "Thật sao?"

"Ha ha, chứ còn gì nữa?" Trịnh Dương cười giễu cợt: "Ngươi cho rằng ngươi có huyết mạch của Vương Tôn gia, thì Vương Tôn gia sẽ phái người tới cứu ngươi?"

"Ngươi đã bị Vương Tôn gia từ bỏ, hiểu không?" Tiêu Cẩn chỉ vào mặt Lý Phong, cười lạnh.

Lý Phong trợn mắt, lại nói một câu: "Thế thì đã sao?"

Thái độ lạnh nhạt của Lý Phong làm cho bọn người Tiêu Cẩn rất khó chịu: "Đúng là ngu ngốc!"

"Gia chủ ba nhà Tiêu, Lôi, Trịnh cùng nhau đến Vương Tôn gia, yêu cầu Vương Tôn gia từ bỏ ngươi."

"Vương Tôn gia chủ nhìn thấy quyết tâm của chúng ta, cho nên quyết định không nhúng tay vào nữa!"

"Nếu ngươi không tin thì có thể gọi điện thoại cho Vương Tôn gia, hỏi xem có phải như vậy hay không."

Tiêu An nói một cách trào phúng.

Theo cái nhìn của bọn hắn, sở dĩ Lý Phong bình tĩnh như vậy, là vì hắn ký thác hi vọng vào Vương Tôn gia.

Biết được sự thật, nhất định Lý Phong sẽ tuyệt vọng và hoảng sợ!

Người sợ hãi, chiến lực sẽ bị giảm xuống!

Đây là chiến lược của bọn hắn!

"Gọi điện thoại thì không cần, dù sao từ đầu tới giờ ta cũng không coi mình là người của Vương Tôn gia."

Lý Phong nhún vai, vẫn không thèm quan tâm nói.

Bọn người Tiêu Cẩn nhướng mày, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Lý Phong không xem mình là người của Vương Tôn gia ? Nhất định là hắn đang chém gió!

Vương Tôn gia là thế gia đứng đầu trong tứ đại cổ võ thế gia đỉnh cấp!

Bao nhiêu người nằm mơ cũng muốn gia nhập Vương Tôn gia, vậy mà Lý Phong lại chẳng thèm ngó tới?

Khó có thể tưởng tượng!

"Hừ, nói thì dễ, ai mà biết được suy nghĩ thật của ngươi như thế nào?"

Trịnh Nguyên giễu cợt.

"Biết đâu từ tận đáy lòng ngươi vô cùng hâm mộ chúng ta thì sao?"

Trịnh Dương nhún vai, mặt lộ vẻ tự đắc.

Lý Phong cười lạnh: "Trong mắt ta, các ngươi chẳng khác gì người bình thường."

Sắc mặt bọn người Trịnh Dương trở nên âm trầm!

Tiếp theo, Tiêu Cẩn nói: "Lý Phong, ngươi nghĩ là Long Hồn sẽ cứu ngươi sao?"

Lý Phong nhún nhún vai: "Nước xa không cứu được lửa gần, đạo lý này ta hiểu."

Tiêu Cẩn cười lạnh: "Không phải nước xa không cứu được lửa gần, mà là Long Hồn cũng đã từ bỏ ngươi. Từ bỏ! Là từ bỏ! Ngươi có hiểu không?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên, không còn biểu hiện lạnh nhạt như trước.

Ngay cả Long Hồn cũng từ bỏ hắn sao? Thật đúng là tuyệt tình, dù gì thì hắn cũng đã từng cống hiến cho Long Hồn.

Mới lần trước, nếu không phải hắn cứu Trầm Tử Huyên, thì 5 lão đại Long Hồn đã đi chầu Diêm Vương.

Cống hiến lớn như vậy, mà Long Hồn nói bỏ là bỏ hắn, chuyện này thật sự làm hắn có chút thất vọng.

Đương nhiên, ba nhà Tiêu, Lôi, Trịnh cùng tạo áp lực là chuyện rất khủng bố, có điều ít nhất Trầm Tử Huyên cũng nên nói trước với hắn một tiếng chứ.

Đã như vậy, từ giờ trở đi, hắn và Long Hồn sẽ không còn quan hệ gì!

"Bây giờ ngươi đã biết tính nghiêm trọng của việc này chưa? Ngươi là người bị cả thế giới từ bỏ, sống còn có ý nghĩa gì nữa? Tự sát đi, khỏi mất công bọn ta ra tay."

Tiêu An trào phúng nói.

"Bị cả thế giới từ bỏ?" Lý Phong nhếch miệng: "Xin lỗi, Vương Tôn gia và Long Hồn từ bỏ không có nghĩa là cả thế giới từ bỏ ta."

"Còn nữa. . . Ta cũng không nghĩ tới việc nhờ Vương Tôn gia hoặc là Long Hồn ra mặt trợ giúp, ta chỉ tin tưởng vào nắm đấm của mình!"

"Ta sẽ làm bọn hắn biết quyết định lần này của mình ngu xuẩn đến cỡ nào!"

Lời nói của Lý Phong làm cho bọn người Tiêu Cẩn ngây người, sau đó bọn hắn ngửa đầu cười như điên: "Ha ha, Lý Phong, ngươi đúng là phách lối!"

"Lý Phong, ngươi muốn làm cho chúng ta chết cười sao? Nắm đấm của ngươi rất lợi hại? Đúng là ngu ngốc!"

"Lý Phong, chúng ta là Thánh cảnh đỉnh phong, trừ phi ngươi là Chí Tôn cảnh, nếu không thì ngươi hẳn phải chết không nghi ngờ!"

"Đủ rồi, đừng nói nhảm với hắn nữa, mau giết hắn, ta còn phải hưởng thụ cô nàng kia!"

Lôi Vân Mãnh cười âm hiểm, đi đầu đánh về hướng Lý Phong!

Chương 700. Ngươi là điện ngươi là ánh sáng

Chương 663: Ngươi là điện ngươi là ánh sáng

Lôi Vân Mãnh vừa động, đám người Tiêu Cẩn liền xông tới từ các hướng khác nhau.

Lý Phong ôm lấy Tô Đồng, bốn bề thụ địch, tình thế cực kỳ nguy hiểm!

Ngay lúc này, Lý Phong dùng tới Đồng Hồ Cát!

"Ông."

Một vầng sáng vô hình lấy Lý Phong làm trung tâm khuếch tán ra xung quanh, tốc độ siêu nhanh.

Bị vòng sáng bao trùm, tốc độ đám người Lôi Vân Mãnh giảm gấp mười lần!

Mà Lý Phong lại không bị ảnh hưởng chút nào, ôm Tô Đồng tiến lên một bước.

“Oanh."

"Bộp" "Bộp" "Bộp" . . .

Lý Phong liên tiếp lao đi, tới một nơi cách đó 3km, đi vào một công viên.

Thả Tô Đồng xuống ghế dài, Lý Phong cho Tô Đồng ăn một hạt Tinh Lực Hoàn, ngay sau đó mí mắt Tô Đồng nhảy lên, có dấu hiệu muốn tỉnh lại.

Chỉ là Lý Phong không có thời gian chờ nàng triệt để thanh tỉnh, Đồng Hồ Cát chỉ có thể duy trì 10 giây, hắn nhất định phải ở trong 10 giây giải quyết chiến đấu.

Mà thời gian sử dụng đã qua hai giây.

"Chờ ta trở về giết bọn hắn xong sẽ đến đón ngươi!"

Lý Phong quay người lao về phía biệt thự Tô Đồng.

Không lâu sau, Tô Đồng tỉnh táo lại.

"Sao ta lại ở chỗ này?" Tô Đồng xoa xoa cái trán đau đớn, vẻ mặt mê man.

Ngay sau đó nàng liền nhớ lại sự tình trước khi hôn mê.

Đám người lạ mặt kia đột nhiên xâm nhập nhà nàng, đánh ngất nàng sau đó đặt trong công viên? Không thể nào!

Đúng lúc này, Tô Đồng đột nhiên ngửi được một mùi thuốc quen thuộc!

"Là Lý Phong cứu ta? !"

Ánh mắt Tô Đồng sáng lên, hết thảy nghi hoặc đều giải quyết dễ dàng.

Tô Đồng chỉ dựa vào một số dấu vết để lại đã suy luận ra 7-8 phần sự thật, không hổ danh là nữ nhân Lý Phong coi trọng.

"Ta bây giờ đi tới cũng chỉ làm Lý Phong phân tâm, vẫn nên lưu lại nơi này kiên nhẫn chờ đợi thì hơn."

Hơi trầm ngâm một chút, Tô Đồng đã biết mình nên làm thế nào.

. . .

Cùng lúc đó, ở biệt thự Tô Đồng.

Lý Phong đột nhiên rời đi làm đám người Lôi Vân Mãnh sững sờ.

Không phải chứ. . . Tình cảnh lúc nãy tựa như một đám diều hâu vây bắt gà con, thế mà cuối cùng lại để hắn chạy thoát dễ dàng như vậy.

Loại cảm giác này đả kích lòng tự tin của đám người Lôi Vân

Mãnh rất nặng.

"Lôi thúc, hiện tại chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Tiêu Cẩn lộ sắc mặt ngưng trọng hỏi.

"Cái này. . ." Lôi Vân Mãnh lâm vào khó xử, làm sao bây giờ? Đến cả Lý Phong đi nơi nào bọn hắn cũng không biết!

Đúng lúc bọn hắn không biết nên làm thế nào cho phải, một tiếng tiếng xé gió từ bên ngoài truyền đến.

Đám người Lôi Vân Mãnh quay đầu nhìn lại, vừa vặn thấy Lý Phong xông vào phòng khách.

Nhất thời, sắc mặt đám người Lôi Vân Mãnh lộ vẻ mừng như điên!

"Lý Phonggggggg. . ."

"Ngu ngốc, vậy mà dám quay lại. . ."

Đám người Lôi Vân Mãnh cười ra tiếng, đồng thời giết tới chỗ Lý Phong.

"Cuồng bạo!"

"Bạo tẩu!"

"Vầng sáng vô địch!"

Nhất thời, thân thể Lý Phong liên tục tăng vọt sức mạnh, từ Thánh cấp hậu kỳ chạm tới nửa bước Chí Tôn! Miễn cưỡng cao hơn đám người Lôi Vân Mãnh một đoạn!

Đám người Lôi Vân Mãnh còn chưa nói hết lời thì đã lộ vẻ kinh sợ.

Bất quá bọn hắn cũng chỉ có chút giật mình mà thôi, nếu là 1vs1, có khả năng bọn hắn sẽ vận dụng bí kỹ tăng lên chiến lực.

Nhưng bọn hắn là 6vs1, cảnh giới của Lý Phong lúc này chỉ cao hơn bọn hắn một chút xíu, trong tình huống này, bọn hắn tự nhận

là chiến thắng dễ dàng, nên khinh thường vận dụng bí kỹ gia truyền.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là sử dụng bí kỹ có tác dụng phụ, ở trong tình huống chắc thắng thì không cần thiết vẽ vời cho thêm chuyện.

Đám người Lôi Vân Mãnh tự cho là có thể cấp tốc hợp sức giết chết Lý Phong, nhưng trong mắt Lý Phong, bọn hắn giống như phim Ấn Độ đang bị slow motion, chậm đến mức phi vật lý, khiến người ta muốn cười.

"Càn Khôn Nhất Quyền!"

Lý Phong không thèm để ý công kích của đám người Tiêu Cẩn, mà vọt tới trước mặt Lôi Vân Mãnh đấm ra 1 quyền!

"Oanh"

Lôi Vân Mãnh chỉ cảm thấy phía trước hoa mắt, Lý Phong đã xuất hiện trước mặt hắn, không chờ hắn phản ứng, nắm đấm của Lý Phong đã trúng ngực hắn.

"Bùm."

Thân thể Lôi Vân Mãnh tựa như bóng bay bị bơm khí cấp tốc phồng lớn, sau đó nổ tung!

Lôi Vân Mãnh tan xác, đám người Tiêu Cẩn như bị sét đánh!

1 quyền, chỉ là 1 quyền đã có thể đánh tan xác Lôi Vân Mãnh? Lý Phong làm sao lại mạnh như vậy?

Đám người Tiêu Cẩn không kịp bi thương hay hoảng sợ, tiếp tục áp sát!

"Chết đi!"

"Giết!"

Đám người Tiêu Cẩn rống lớn, vọt tới trước mặt Lý Phong, nắm đấu, cùi chỏ, bả vai, bàn chân, giống như mưa sao băng liên tiếp

đánh vào thân thể Lý Phong.

"Phanh" "Phanh" "Phanh" "Phanh" "Phanh "

Những tiếng vang trầm đục liên tục phát ra từ thân thể Lý Phong!

Đánh trúng toàn bộ! Lần này Lý Phong chết chắc rồi!

Đám người Tiêu Cẩn đại hỉ!

Chỉ là vui mừng còn chưa được 1 giây, bọn hắn đã phát hiện trên thân thể của Lý Phong sáng lên một đạo kim quang, tiếp theo, Lý Phong đấm ra 1 quyền về phía Lôi Hạo Nguyên đối diện mình.

"Càn Khôn Nhất Quyền!"

"Oanh!"

Lôi Hạo Nguyên nổ tan xác tại chỗ!

"Sao có thể. . ."

"Đáng chết. . ."

"Vì sao. . ."

Đám người Tiêu Cẩn bọn sững sờ, bọn hắn rõ ràng đều đánh trúng Lý Phong, vì sao Lý Phong không bị tổn thương 1 cọng lông nào, còn có năng lực 1 quyền đánh tan xác Lôi Hạo Nguyên?

Bởi vì biến cố đột phát, đám người Tiêu Cẩn ngây người trong 1 tích tắc.

Đúng lúc này, Lý Phong lại đánh ra 1 quyền về phía Tiêu An.

"Không!"

Tiêu An quá sợ hãi, liền lui ra phía sau.

Nhưng bị Đồng Hồ Cát ảnh hưởng, tốc độ Tiêu An chậm tới cực điểm, khi hắn vừa mới có hành động thì nắm đấm của Lý Phong đã ập tới đầu hắn.

"Oanh!"

Đầu Tiêu An nổ tung, mảnh vỡ trắng hếu của não bay lả tả như mưa rào!

Lúc này, hoảng sợ đã hoàn toàn nhấn chìm đám người Tiêu Cẩn!

Lúc bọn hắn rời khỏi nhà thì hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, căn bản không coi giết Lý Phong là chuyện đáng kể.

Vừa rồi 6 người bọn hắn còn đang đàm luận chuyện giết Lý Phong xong sẽ đi đâu giải trí, kết quả là chưa được vài giây đồng hồ 6 người đã chết 1 nửa!

Lý Phong đáng sợ vượt xa tưởng tượng của bọn hắn, giờ khắc này, Lý Phong ở trong mắt 3 người Tiêu Cẩn tựa như sát thần!

Chương 701. Xương mu bàn chân chi trở

Chương 664: Xương mu bàn chân chi trở

"Mau dùng bí kỹ!"

Sau khi sợ hãi qua đi, Tiêu Cẩn là người đầu tiên lấy lại tinh thần, lùi ra ngoài, đồng thời dùng bí kỹ tăng chiến lực.

Có điều tốc độ phản ứng của hai huynh đệ Trịnh Dương, Trịnh Nguyên chậm hơn hắn một chút, lúc bọn hắn lui ra ngoài thì Lý Phong đã quay đầu nhìn sang.

Bị ánh mắt Lý Phong quét đến, lông tơ trên người hai huynh đệ Trịnh Dương dựng đứng hết cả lên! Giống như là thỏ bị sư tử nhìn chằm chằm, tuyệt vọng, hoảng sợ, run lẩy bẩy.

Dù gì hai người cũng là người Trịnh gia, dù trong lòng hoảng sợ, nhưng vẫn giữ được lí trí, hai người lui nhanh ra ngoài và định sử dụng bí kỹ gia truyền.

Có điều Lý Phong lại càng nhanh hơn!

"Tiên Tung Bộ!"

Lý Phong lóe lên một cái, vọt tới bên cạnh hai người, đánh ra một quyền.

Càn Khôn Nhất Quyền!

"Oanh"

Trịnh Dương không kịp kêu thảm đã nổ tan xác, mưa máu bay tứ tung!

"Không!"

Con ngươi Trịnh Nguyên muốn nứt ra!

Nhưng mà Lý Phong không cho hắn thời gian để bi thương phẫn nộ, sau khi giải quyết Trịnh Dương xong, Lý Phong lập tức lao về phía Trịnh Nguyên.

Lúc này, khí tức của Trịnh Nguyên đã bắt đầu tăng lên.

Hiệu quả Đồng Hồ Cát vẫn còn, ngay khi khí tức của Trịnh Nguyên sắp tăng lên tới nửa bước Chí Tôn, Lý Phong đã vọt tới đánh ra một quyền!

"Oanh."

Trịnh Nguyên chết đến mức không thể chết hơn!

Tiêu Cẩn hoảng sợ!

Tại sao lại như vậy, tại sao mới mấy giây mà Lý Phong đã giết sạch năm người Lôi Vân Mãnh?

Khí tức của Lý Phong rõ ràng là nửa bước Chí Tôn, không phải Chí Tôn thực sự, dù là liên tục giằng co đáng ra cũng chỉ đánh trọng thương bọn hắn mà thôi.

Trước mặt Lý Phong, những thiên tài cao thủ thế hệ trước yếu như kiến hôi!

Tiêu Cẩn thất kinh.

Hắn không phải đối thủ của Lý Phong, ở lại thì kiểu gì cũng sẽ nối gót đám người Trịnh Dương, việc hắn có thể làm là trốn, trốn càng xa càng tốt, càng nhanh càng tốt!

Không đợi Tiêu Cẩn chạy khỏi phòng khách, một thân ảnh đã xuất hiện trước mặt hắn.

Trong lòng Tiêu Cẩn kinh hãi, vội vàng lùi lại.

"Không phải các ngươi nói giết ta rất dễ dàng sao, sao giờ lại sợ đái ra máu rồi?"

Lúc Tiêu Cẩn thối lui đến cửa sổ, âm thanh của Lý Phong vang lên bên tai hắn.

"Cái gì? !" Tiêu Cẩn quay đầu nhìn lại, thấy Lý Phong đứng ngay bên cạnh mình, khoảng cách giữa hai người chỉ khoảng 1 mét!

Tốc độ của Lý Phong làm Tiêu Cẩn cảm thấy hoảng sợ, nhưng thứ càng khủng bố hơn là —— Tại sao Lý Phong biết nội dung cuộc trò chuyện của bọn hắn?

"Các ngươi không hiểu tại sao ta lại đến nhanh như vậy đúng không?"

Lý Phong cũng không nóng lòng tiến công, lách mình theo sát bước chân của Tiêu Cẩn, cười nói.

Chỉ còn một mình Tiêu Cẩn, Lý Phong không cần vội vã xuất thủ.

Hắn vừa liên tục sử dụng Bạo tẩu, Cuồng bạo cộng thêm năm lần Càn Khôn Nhất Quyền, tiêu hao khá nhiều chân khí, nên cần thời gian khôi phục.

Mặt khác, Lý Phong cũng muốn biết tại sao đột nhiên ba nhà Tiêu, Trịnh, Lôi lại liên thủ với nhau.

Tiêu gia muốn giết Lý Phong thì có thể hiểu được, Lôi gia thì. . . Hắn và Lôi Minh đúng là có xung đột, nhưng sao Lôi gia lại muốn giết hắn vì chút chuyện nhỏ này, hay là có vấn đề gì khác ?

Còn Trịnh gia. . . Mẹ nó, tiểu gia chọc Trịnh gia khi nào?

Tiêu Cẩn không nói lời nào, tiếp tục phi nước đại, muốn thoát khỏi Lý Phong, sau đó trở lại Tiêu gia tìm viện binh.

Nhưng mà cho dù hắn dùng thân pháp gì, thì Lý Phong vẫn luôn xuất hiện kế bên hắn.

"Ngươi chịu nói cho ta biết?"

Hai người liên tục truy đuổi nhau trong phòng khách.

"Tất nhiên, có điều ngươi phải nói cho ta nghe tại sao ba nhà các ngươi liên thủ giết ta trước."

Lý Phong chạy sát theo Tiêu Cẩn, cười nói.

Lông mày Tiêu Cẩn nhướng lên, có chút kinh ngạc: "Ngươi không biết?"

Lý Phong cười lạnh: "Các ngươi là cổ võ thế gia đỉnh cấp, làm việc tùy tâm sở dục, các ngươi nhìn ta không vừa mắt nên muốn giết ta sao?"

Tiêu Cẩn đáp lời: "Làm sao có thể? Chúng ta đúng là cổ võ thế gia đỉnh cấp, nhưng chúng ta làm việc rất có nguyên tắc."

Lý Phong vẫn tiếp tục cười lạnh: "Có nguyên tắc? Bao gồm thấy mỹ nữ là muốn làm bậy?"

"Cái này. . ." Tiêu Cẩn nghẹn lời, sau một lúc lâu mới cười khổ nói: "Lôi Vân Mãnh là loại khác ."

"Hừ!" Lý Phong hừ lạnh, hỏi: "Vậy tại sao các ngươi muốn giết ta?"

"Ngươi phá hư đại kế của Tiêu gia chúng ta . . ." Tiêu Cẩn vừa tìm cơ hội thoát khỏi Lý Phong, vừa nói.

"Cái này ta biết, Trịnh gia thì sao?" Lý Phong truy vấn.

"Tôn gia và Tần gia là gia tộc phụ thuộc Trịnh gia, ngươi giết huynh đệ Tôn Hi Nghĩa và huynh đệ Tần Thừa Cơ, đồng nghĩa với việc không nể mặt Trịnh gia." Tiêu Cẩn không tìm ra cơ hội thoát khỏi Lý Phong, trong lòng bắt đầu nôn nóng.

"Ồ?" Lý Phong nhướng mày, nói : "Khó trách Trịnh gia muốn tìm ta gây chuyện. . . Vậy còn Lôi gia? Không lẽ vì ta đả thương Lôi Minh, nên Lôi gia phái người giết ta? Lôi gia nhỏ nhen như vậy sao?"

"Ngươi chỉ đả thương Lôi Minh?" Sắc mặt Tiêu Cẩn trở nên quái dị.

"Hả?" Sắc mặt Lý Phong hơi biến : "Lôi Minh chết rồi?"

"Bốn ngày trước Lôi Minh mất tích, bây giờ vẫn chưa có tin tức, cho nên Lôi gia hoài nghi là ngươi giết Lôi Minh." Tiêu Cẩn nói.

Lý Phong ngây người.

Lôi Minh mất tích, không lẽ Lôi gia cố ý giấu Lôi Minh để tìm lí do đối phó hắn, hay là có người giết Lôi Minh?

Hẳn không nghĩ là Lôi gia giấu Lôi Minh, vì nếu giấu thì có một ngày sẽ phải hiện thân.

Chẳng lẽ Lôi Minh bị giết thật? Là ai giết Lôi Minh?

Tiêu Cẩn thấy Lý Phong ngây người, biết cơ hội đã tới, tốc độ đột nhiên tăng vọt, trong chớp mắt xông ra khỏi biệt thự.

Ngay lúc Tiêu Cẩn cho rằng mình đã chạy thoát, thì một thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn!

Chương 702. Thăng cấp Chí Tôn cảnh

Chương 665: Thăng cấp Chí Tôn cảnh

Tuy thời gian hiệu lực của Đồng Hồ Cát và Vầng sáng vô địch đã qua, nhưng thời gian của Bạo tẩu cùng Cuồng bạo vẫn còn, bây giờ Lý Phong vẫn là nửa bước Chí Tôn cảnh.

Nhờ có 《 Tiên Tung Bộ 》, nên tốc độ của Lý Phong có thể nghiền ép Tiêu Cẩn.

Nếu không nhờ lời nói của Tiêu Cẩn làm Lý Phong ngây người, thì Tiêu Cẩn không thể thoát được!

"Lý Phong, ngươi muốn ép ta phải cá chết lưới rách với ngươi sao?"

Tiêu Cẩn biết mình không thoát được Lý Phong, sự hoảng sợ, tuyệt vọng biến thành phẫn nộ.

Phẫn nộ có thể làm người ta quên mất hoảng sợ, phẫn nộ có thể cho người ta sức mạnh, phẫn nộ có thể làm người ta mất đi lý trí.

Tiêu Cẩn đã quên mất hoảng sợ, lực lượng đại tăng, lý trí không còn nữa , cho nên hắn mới muốn đồng quy vu tận cùng Lý Phong.

(đồng quy vu tận: cả 2 cùng chết)

"Ngươi không phải là đối thủ của ta." Lý Phong cười lạnh, muốn đồng quy vu tận với hắn? Bằng vào Tiêu Cẩn còn chưa đủ!

"Đừng cho rằng ta không nhìn ra, ngươi đuổi theo ta nhưng không động thủ là vì ngươi vừa sử dụng rất nhiều chân khí, ngươi đã là nỏ mạnh hết đà! Cảnh giới của ta và ngươi ngang nhau, nếu đánh thật thì chưa biết hươu chết sẽ vào tay ai!"

"Lý Phong, đừng ép ta, ta là con cháu Tiêu gia, chỉ cần ngươi thả

ta về, ta cam đoan Tiêu gia sẽ không gây phiền phức cho ngươi nữa."

Nói một lúc , Tiêu Cẩn đổi ngôn từ, bắt đầu dụ dỗ Lý Phong.

Lý Phong cười trào phúng : "Ngươi nghĩ ta ngu sao? Ta mới giết người của Tiêu gia ngươi, ta và Tiêu gia đã là tử thù, không phải ta chết thì Tiêu gia diệt vong!"

"Nói cách khác ngươi có chết hay không kết quả đều như nhau, đã vậy thì tại sao ta phải thả ngươi ?"

Tiêu Cẩn cắn răng nói : "Được, Lý Phong, đây là ngươi ép ta! Bạo Viêm Trảm!"

Tay phải Tiêu Cẩn chộp vào hư không, một thanh trường đao màu đỏ xuất hiện trong tay hắn, hỏa diễm bao trùm trường đao, nhiệt độ ngoài sân đột nhiên tăng lên!

Tiếp theo, Tiêu Cẩn vung đao chém tới!

"Oanh "

Hỏa diễm trên lưỡi đao lao ra, chớp mắt đã quấn quanh Lý Phong , tiếp theo những ngọn lửa này trở nên đậm đặc, trong nháy mắt bao trùm thân thể hắn.

Sau đó. . .

"Oanh "

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, ánh lửa ngập trời!

Bạo Viêm Trảm là một trong những sát chiêu tổ truyền của Tiêu gia, chém ra một đao là hỏa diễm tăng vọt, cắn nuốt địch nhân sau đó nổ tung, lực sát thương rất mạnh!

Tiêu Cẩn chém ra ba đao!

"Oanh" "Oanh" "Oanh "

Tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên, sóng xung kích làm cho biệt

thự của Tô Đồng bi san thành bình địa!

Chỗ Lý Phong đứng xuất hiện một cái hố sâu, giống như là hố bom !

Khói bốc lên cuồn cuộn, cát bụi đầy trời!

Tiêu Cẩn chờ một chút, thấy trong đám khói dày đặc không hề có động tĩnh gì, nhịn không được cười như điên: "Ha ha, ha ha ha ha! Lý Phong a Lý Phong, ai bảo ngươi dám chơi liều mạng với lão tử."

"Lão tử cho ngươi cơ hội ngươi không nhận, bây giờ bị lão tử đánh thành thịt vụn rồi, Ha ha ha. . . Hả? !"

Lúc Tiêu Cẩn đang cười thì một cơn gió mạnh thổi tới, làm tan khói mù, khung cảnh bên trong lộ ra.

Tiêu Cẩn thấy Lý Phong đứng ở mép hố sâu nhìn hắn cười trào phúng.

Xung quanh thân thể Lý Phong có một vòng sáng xoay tròn!

"Vô lý? !"

Tiêu Cẩn hét lên như gặp quỷ.

Hắn dùng gần hết chân khí để đánh bốn chiêu Bạo Viêm Trảm, mà Lý Phong không dính tí vết thương nào? Con mẹ nó ngay cả y phục cũng không rách!

Không thể gây tổn thương được địch nhân, thì còn đánh con mẹ gì nữa ? !

"Ngươi vừa cười rất vui vẻ mà, cười nữa đi."

Lý Phong cười lạnh, lắc mình vọt tới bên cạnh Tiêu Cẩn .

Lý Phong vừa sử dụng 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, có thể ngăn cản hoàn toàn mười chiêu toàn lực của kẻ địch cùng cảnh giới , Tiêu Cẩn và Lý Phong cùng cảnh giới, Bạo Viêm Trảm có thể coi là một chiêu toàn lực của Tiêu Cẩn .

Lúc Lý Phong vọt tới, Tiêu Cẩn liền nhanh chóng lùi lại, có điều hắn vừa mới dùng bốn chiêu Bạo Viêm Trảm, chân khí củ hắn đã gần cạn, tốc độ kém xa lúc trước.

"Muốn đi? Để mạng lại rồi đi!"

Lý Phong xuất hiện trước mặt Tiêu Cẩn dùng chân khí hóa thành kiếm, chém ra một kiếm : "Thiên Cứu Kiếm!"

"Oanh "

Tiêu Cẩn không kịp né tránh, bị một kiếm của Lý Phong chém vào miệng, miệng Tiêu Cẩn xuất hiện một vết thương đáng sợ , máu chảy như nước!

Đồng thời, hắn cũng bị dính tác dụng gây choáng, Tiêu Cẩn cảm thấy trong đầu ong ong, không thể điều khiển thân thể.

"Càn Khôn Nhất Quyền!"

Lý Phong thu hồi trường kiếm, đánh một quyền về phía Tiêu Cẩn.

"Oanh "

Có điều dù sao Tiêu Cẩn cũng là cường giả nhập Thánh đỉnh phong , sinh mệnh cực kỳ mạnh mẽ dai dẳng, dù đã bị thương nặng nhưng vẫn chưa chết .

"Thiên Thối Quyền!"

Lý Phong không có chút lòng thương hại nào, đánh thêm một chiêu nữa vào Tiêu Cẩn.

"Oanh "

Tiêu Cẩn bị đánh thành đống thịt vụn!

"Hồng hộc" "Hồng hộc" "Hồng hộc "

Sau khi giết Tiêu Cẩn , Lý Phong thở hồng hộc.

Giết một lúc sáu cường giả Thánh cấp đỉnh phong, liên tiếp vận

dụng nhiều át chủ bài đã làm cho Lý Phong cạn kiệt chân khí.

Một lát sau, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng nhiệm vụ. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhận được 200 ngàn điểm kinh nghiệm, 2 triệu điểm tích lũy."

"Đinh, chúc mừng kí chủ đã thăng cấp, đẳng cấp hiện tại là cấp SSS- ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, khu mua sắm hệ thống thăng cấp."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, ba lô hệ thống thăng cấp."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, khu mua sắm bằng điểm chinh phục thăng cấp."

"Thăng cấp?" Trong lòng Lý Phong vui vẻ, vội vàng mở giao diện thuộc tính cá nhân xem xét .

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: SSS- cấp

Điểm kinh nghiệm: 139999/ 500000

Điểm tích lũy: 11300000

Điểm chinh phục: 679

Kỹ năng: 《 Khôn Nguyên Công 》, 《 Càn Khôn Nhất Quyền 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Không

Sau khi xem xong thuộc tính cá nhân, Lý Phong không khỏi líu lưỡi : "Mẹ nó, thăng một cấp cần 500 ngàn kinh nghiệm! Phải làm bao nhiêu nhiệm vụ mới có thể thăng cấp đây?"

Lắc đầu, Lý Phong tắt hệ thống, không vội xem khu mua sắm sau khi thăng cấp , mà quay người rời khỏi biệt thự.

Tô Đồng chắc đã tỉnh, tìm nàng trước rồi nói sau, tránh cho nàng lo lắng.

Vả lại trận chiến vừa rồi với bọn người Tiêu Cẩn quá ầm ĩ, có thể đã gây ra sự chú ý cho người khác, chắc là cảnh sát sắp tới đây , hắn phải nghĩ biện pháp ứng phó mới được.

Chương 703. Long Hồn không xài được?

Chương 666: Long Hồn không xài được?

5 phút sau, Lý Phong đi vào trong công viên.

Y như hắn đoán , Tô Đồng đang ngồi trên ghế chờ hắn .

Lúc nhìn thấy Lý Phong, Tô Đồng kích động đứng dậy chạy tới, vùi đầu vào trong ngực hắn: "Lý Phong!"

"Làm gì kích động như vậy, chúng ta mới gặp mấy ngày trước mà ?" Lý Phong vỗ lưng Tô Đồng , cười cười nói.

"Người ta không phải nhớ ngươi mà kích động." Tô Đồng ngẩng mặt lên, nhìn hắn nói : "Là ngươi cứu ta, ôm ta đến đây, đúng không?"

Lông mày Lý Phong nhướng lên: "Sao ngươi đoán được?"

Tô Đồng gật đầu: "Trước đó ta còn hơi nghi ngờ, nhưng giờ thì đã chắc chắn là ngươi đem ta tới đây."

“Thông minh lắm." Lý Phong cưng chiều nhéo nhéo cái mũi Tô Đồng, sau đó cười nói: "À, biệt thự của ngươi không còn nữa rồi."

Tô Đồng: "? ? ?"

Biệt thự không còn nữa rồi là sao, nó mọc chân chạy mất sao?

Nhưng ngay sau đó Tô Đồng đã phản ứng kịp, hoảng sợ nói: "Chẳng lẽ ngươi đã san bằng nó thành bình địa?"

Lý Phong giang hai tay ra, bất đắc dĩ nói: "Chiến đấu quá kịch liệt, ta không thể bảo vệ nó."

"Không sao, chỉ cần ngươi không bị thương là được rồi, biệt thự

không còn thì mua cái khác, nếu ngươi bị thương ta sẽ rất đau lòng." Tô Đồng an ủi.

"Khụ khụ, không sao rồi." Lý Phong cười một tiếng, sau đó nói: "Có điều động tĩnh ban nãy quá lớn, ta nghĩ là cảnh sát sẽ đến sớm thôi."

"Ừm." Tô Đồng cũng đoán được điều này, có điều nàng không lo lắng: "Ngươi là thành viên Long Hồn mà! Cảnh sát đến cũng đâu có vấn đề gì."

Lý Phong gượng cười : "À. . . Có vài thứ thay đổi."

Tô Đồng: "? ? ?"

"Mọi chuyện rất phức tạp, chúng ta vừa đi vừa nói." Lý Phong thở dài, nắm tay Tô Đồng đi về.

Trên đường, Lý Phong nói ra việc hắn bị Long Hồn từ bỏ.

"Cái gì, Long Hồn từ bỏ ngươi, vậy khác nào. . ." Khuôn mặt Tô Đồng hơi trắng bệch.

Nhờ có thân phận thành viên của Long Hồn, Tô Đồng mới không lo lắng việc cảnh sát điểu tra, bây giờ Lý Phong đã bị Long Hồn từ bỏ, lỡ cảnh sát tới thì Lý Phong sẽ thành người bị tình nghi!

"Đừng lo , đây chỉ là lời nói một phía của bọn hắn, có lẽ mọi thứ không đến nỗi bết bát như ta nghĩ."

Lý Phong vỗ vỗ tay của Tô Đồng , dịu dàng an ủi.

Thực ra Lý Phong biết Tiêu Cẩn không nói láo, bởi vì hắn dùng Đọc Tâm Thuật với Tiêu Cẩn , nhưng vì an ủi Tô Đồng hắn phải nói như thế.

Còn nữa. . .

Tuy rất khó chịu việc bị Long Hồn từ bỏ, nhưng lúc này hắn phải nhờ lực lượng của Long Hồn, nếu không những vết máu và thịt ở biệt thự sẽ mang đến phiền phức cho hắn.

Cho nên hiện tại hắn không thể vì việc mình bị Long Hồn từ bỏ, mà trở mặt với Long Hồn, hắn muốn tạm thời giả vờ như là hắn không biết mình bị Long Hồn từ bỏ.

Hắn muốn thông báo tin tức mình bước vào Chí Tôn cảnh cho Mạc Vấn Thiên, hắn muốn bọn người Mạc Vấn Thiên và Hướng Thiên Nhai nhận ra giá trị của hắn!

Hắn không cần Long Hồn bảo vệ, mà là cần Long Hồn bảo vệ người nhà và nữ nhân của hắn!

Sau khi suy nghĩ, trong lòng Lý Phong cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi, hắn và Tô Đồng cùng quay trở lại biệt thự.

Đúng như Lý Phong suy đoán, giờ phút này cảnh sát đã bao vây đống xung quanh khuôn viên biệt thự, tất cả được vũ trang đầy đủ và đang thu thập manh mới.

"Hiện trường phá án , không phận sự miễn vào."

Một tên cảnh sát chặn Lý Phong và Tô Đồng lại, đồng thời nói.

"Chào đồng chí, ta là Tô Đồng, chủ nhân của biệt thự này."

Tô Đồng nói ra thân phận.

Vị cảnh sát này biến sắc : "Xin hỏi ngài có phải là Tô Đồng, Tô tổng của Osvili không?"

Osvili là xí nghiệp đi đầu của thành phố Đại Thương , ở thành phố Đại Thương không ai không biết Tô Đồng, thân phận nàng rất siêu nhiên, cho dù là lãnh đạo của Đại Thương ở đây cũng phải nể mặt Tô Đồng 3 phần.

Lỡ như bọn hắn chọc giận Tô Đồng, nàng rời Osvili đi khỏi Đại Thương, thì kinh tế Đại Thương sẽ trọng thương.

"Đúng, là ta." Tô Đồng gật đầu, nói tiếp: "Sáng hôm nay có một đám kẻ xấu xông vào biệt thự của ta, là Lý Phong tiên sinh cứu ta."

Nói xong Tô Đồng nhìn về phía Lý Phong.

Tên cảnh sát kia lại biến sắc, hoảng sợ nói: "Ngài là Lý tổng của Osvili ?"

Lý Phong gật đầu: "Đúng, tình huống nơi này rất phức tạp, ta muốn nói chuyện với lãnh đạo của các ngươi một chút."

Tên cảnh sát kia hơi do dự sau đó gật đầu nói: "Được rồi Lý tổng, xin ngài chờ một chút."

Nói xong hắn bước vào bên trong, báo cáo với một người đàn ông trung niên.

Trên mặt người đàn ông trung niên kia lộ vẻ kinh sợ quay qua nhìn Lý Phong, Tô Đồng, sau đó bước nhanh về hướng bọn họ .

"Lý tổng, Tô tổng, ta là Vương Quân, cục trưởng cục cảnh sát Đại Thương." Vừa nói chuyện Vương Quân vừa vươn tay ra.

Lý Phong bắt tay với hắn, sau đó móc thẻ chứng nhận quốc an ra từ trong ngực, nói : "Chào Vương cục trưởng, ta là thành viên của cục quốc an, ta sẽ báo cáo với tổ chức tình hình ở đây, mong Vương cục giúp ta làm tốt công tác bảo mật ."

Vương Quân sững sờ!

Mẹ nó, ông chủ của Osvili lại là thành viên của cục quốc an? Thật hay giả?

"Lý tiên sinh, ta có thể nhìn kỹ thẻ chứng nhận của ngài không ?" Vương Quân không dám tin.

"Đương nhiên có thể." Lý Phong gật đầu, đưa thẻ chứng nhận cho Vương Quân.

Vương Quân cẩn thận xem xét, sau khi phát hiện không có chỗ khả nghi nào, Vương Quân không hoài nghi nữa: "Được rồi Lý tiên sinh, ta sẽ nói người của ta làm tốt công tác bảo mật."

Nói xong hắn trả lại thẻ chứng nhận cho Lý Phong, bước nhanh về hiện trường.

Sau khi Vương Quân đi, Lý Phong móc điện thoại di động, gọi

cho Mạc Vấn Thiên.

Chương 704. Cái gì phá tín hiệu!

Chương 667: Cái gì phá tín hiệu!

Minh Châu, trong tiệm cơm tây đối diện cao ốc tập đoàn Vị Lai, Mạc Vấn Thiên đã ngụy trang ngồi xem một quyển tạp chí.

Ở xung quanh tập đoàn cao ốc còn có Hướng Thiên Nhai, Nhậm Thương Sinh, La Thái Bạch ẩn núp các nơi.

Lại thêm Trầm Tử Huyên, Long Đầu cùng bốn vị Long Sứ vậy mà tập hợp đầy đủ!

Ngay tại thời điểm Mạc Vấn Thiên âm thầm quan sát cao ốc tập đoàn Vị Lai, điện thoại trong túi quần chấn động, Mạc Vấn Thiên nhíu mày, lấy điện thoại ra nhìn một chút.

Khi thấy rõ tên, Mạc Vấn Thiên hơi biến sắc.

Do dự vài giây đồng hồ, Mạc Vấn Thiên mới bấm nghe, ra vẻ không có chuyện gì xảy ra "alo" một tiếng.

"Thanh Long Sứ đại nhân, ta là Lý Phong." Trong điện thoại truyền đến thanh âm của Lý Phong.

"Ta biết rồi, tìm ta có chuyện gì?" Ngữ khí của Mạc Vấn Thiên ít nhiều có chút lạnh nhạt.

"Không có việc gì, chỉ là ta muốn báo lại cho Thanh Long Sứ đại nhân biết ta đã bước vào Chí Tôn cảnh." Lý Phong cười nói.

"A. . ." Mạc Vấn Thiên còn muốn bảo trì tư thái lãnh đạo, nhưng lập tức sửng sốt.

Lý Phong bước vào Chí Tôn cảnh? Hắn không nghe lầm chứ!

Ngay lúc đó, Lý Phong tiếp tục nói: "Ta đột phá trong chiến đấu,

Tiêu gia, Trịnh gia, Lôi gia phái sáu Thánh cấp đỉnh phong tới giết ta, kết quả đều bị ta giết ngược."

"Sau cùng ta bước vào Chí Tôn cảnh, quả nhiên chiến đấu mới là phương thức nhanh nhất để đột phá."

Mạc Vấn Thiên: "? ? ?"

Lý Phong xử lý tất cả người ba nhà phái tới? Hắn không thấy người ba nhà tới nơi này a!

"Thanh Long Sứ đại nhân, ngươi có nghe không?" Lý Phong nghi ngờ hỏi.

Mạc Vấn Thiên trầm giọng nói: "Ta đang nghe đây, Lý Phong, ta hỏi ngươi, ngươi rốt cục là nói đùa hay thật?"

Nếu quả thật như Lý Phong nói, vậy thì lần này chơi lớn rồi.

Giết 6 người 3 nhà Tiêu, Trịnh, Lôi, đây là thù hận ngập trời, ba nhà tất nhiên sẽ càng thêm điên cuồng trả thù Lý Phong, biết đâu lần sau sẽ là phái sáu Chí Tôn cảnh vây giết Lý Phong?

Nhưng tin tức Lý Phong bước vào Chí Tôn cảnh cũng làm Mạc Vấn Thiên cảm thấy rất chấn kinh, nếu hắn nhớ không lầm, còn mấy tháng nữa mới là sinh nhật Lý Phong, nói cách khác Lý Phong vào năm 23 tuổi đã bước vào Chí Tôn cảnh.

(??? Đầu truyện là 26 giờ thành 23???)

Con mẹ nó, dù là phóng mắt ra toàn thế giới cũng chưa từng xuất hiện yêu nghiệt bậc này!

Hiện tại vấn đề là, tiềm lực cao nhất của Lý Phong tới đâu, có khi nào hắn sẽ bước vào Chí Tôn hậu kỳ trước 24 tuổi?

Nếu như là trước lúc này, Mạc Vấn Thiên tuyệt đối sẽ không tin tưởng, nhưng hiện giờ, ý nghĩ này hiện lên làm cho hắn có cảm giác. . . Chưa chắc không thể xảy ra!

"Thanh Long Sứ đại nhân nói đùa, loại chuyện này sao ta dám đùa giỡn với ngươi? Ta đã giết đám người do 3 nhà Tiêu, Trịnh,

Lôi phái tới, ta cũng thật sự bước vào Chí Tôn cảnh."

"Bất quá có chuyện ta muốn hỏi Thanh Long Sứ đại nhân một chút. . ."

Nói đến đây, Lý Phong có chút muốn nói lại thôi.

Mạc Vấn Thiên giật mình trong lòng, một loại dự cảm không tốt xông lên đầu.

"Người tới giết ta nói với ta rằng ta đã bị Long Hồn từ bỏ, Long Hồn lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, đây là sự thật sao?" Lý Phong hỏi.

Mạc Vấn Thiên: ". . ."

Vừa rồi hắn còn đang suy nghĩ xử lý quan hệ giữa Long Hồn cùng Lý Phong, không ngờ Lý Phong đã biết mình bị Long Hồn từ bỏ.

"Alo! Alo? Sao không nghe thấy gì nữa? Sóng điện thoại làm sao vậy?!"

Mạc Vấn Thiên nói một mình vài câu rồi trực tiếp cúp máy.

Việc này hắn không dám quyết định bừa, nhất định phải hỏi ý kiến Long Đầu trước mới có thể trả lời Lý Phong.

Bị cấp dưới ép đến nước này, Mạc Vấn Thiên cảm thấy mình rất khó khăn!

Mạc Vấn Thiên bấm số điện thoại của Hướng Thiên Nhai: "Alo Long Đầu, có chuyện này ta cần phải báo cáo với ngươi ngay. . ."

Sau khi hắn kể lại hoàn chỉnh sự tình 1 lượt, Hướng Thiên Nhai ở đầu bên kia rơi vào trầm mặc.

Sau một hồi lâu, bên kia truyền đến thanh âm của Hướng Thiên Nhai: "Đến chỗ ta, cùng mở hội nghị khẩn cấp."

5 phút sau. . .

Trong 1 gian phòng, Hướng Thiên Nhai, La Thái Bạch, Nhậm Thương Sinh, Mạc Vấn Thiên ngồi quanh bàn.

"Nói ra ý nghĩa của mình đi." Hướng Thiên Nhai lộ sắc mặt ngưng trọng nói.

"Ta cảm thấy việc này là chúng ta thiếu cân nhắc." Mạc Vấn Thiên thở dài, ngữ khí có chút bất đắc dĩ.

Nhậm Thương Sinh lại khinh thường mở miệng: "Lúc trước chúng ta cùng nhau đồng ý, hiện tại còn nói thiếu cân nhắc, ngươi có cần phải dối trá như vậy không?"

"Nhậm Thương Sinh, ngươi muốn đánh nhau sao? !" Mạc Vấn Thiên vốn đã có chút khó chịu, bị Nhậm Thương Sinh chế giễu nhất thời nổi giận.

"Đánh thì đánh, ai sợ ai?" Nhậm Thương Sinh vén tay áo lên muốn đấm nhau với Mạc Vấn Thiên.

"Đều ngồi xuống cho ta!" Hướng Thiên Nhai không nhịn được, vỗ bàn nói: "Suốt ngày đánh đánh đánh, các ngươi là Long Sứ, không phải bọn thổ phỉ!"

Mạc Vấn Thiên, Nhậm Thương Sinh cùng nhau hừ lạnh một tiếng, lần nữa ngồi xuống.

"Việc đã đến nước này, nói nhiều vô ích, vẫn nên thương lượng trả lời Lý Phong như thế nào thì hơn."

Hướng Thiên Nhai mở miệng.

Đám người Nhậm Thương Sinh rơi vào trầm mặc, bọn hắn đã đáp ứng yêu cầu của ba nhà, khoanh tay đứng nhìn chuyện này, bây giờ nếu che chở Lý Phong, vậy có nguy cơ bị ba nhà kia nổi giận chinh phạt.

Thấy ba người im lặng, Hướng Thiên Nhai bèn nói: "Liên hệ với Vương Tôn gia, nói ra tin tức Lý Phong bước vào Chí Tôn cảnh cho Vương Tôn Hoành biết, để xem hắn trả lời thế nào."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt ba người Nhậm Thương Sinh liền

sáng lên.

Đúng vậy, bọn họ có thể liên thủ với Vương Tôn gia, chỉ cần Vương Tôn gia nguyện ý bảo vệ Lý Phong, lại thêm Long Hồn, ba nhà Tiêu, Trịnh, Lôi sẽ không dám tùy tiện mở ra chiến tranh!

Chương 705. Hạ Nhiệm Long Đầu

Chương 668: Hạ nhiệm Long đầu?

Kinh Thành, Vương Tôn gia, thư phòng.

Chuông điện thoại di động vang lên.

Vương Tôn Hoành cầm lên xem xét, phát hiện là Hướng Thiên Nhai gọi tới, nhanh chóng bấm nghe: "Alo Long Đầu, ngươi làm sao lại rảnh rỗi gọi điện thoại cho ta?"

"Vương Tôn gia chủ, có một chuyện ta muốn nghe ý kiến của ngươi, Lý Phong đã bước vào Chí Tôn cảnh." Trong điện thoại, Hướng Thiên Nhai chậm rãi nói.

Vương Tôn Hoành: "? ? ?

Hắn không nghe lầm chứ?

"Vương Tôn gia chủ?"

Vương Tôn Hoành không đáp lại, Hướng Thiên Nhai nhịn không được hỏi.

"Khụ khụ, Long Đầu, tin tức này ngươi lấy được từ nơi nào, đáng tin không?"

"Là chính miệng Lý Phong nói, còn chuẩn xác không. . . Ta không dám hứa chắc, nhưng trực giác nói cho ta biết đây là thật." Hướng Thiên Nhai nói.

"Còn nữa. . . Người 3 nhà Tiêu, Trịnh, Lôi ba phái đi đều đã bị Lý Phong giết ngược, sự kiện này ta đã để phân bộ Long Hồn tại Đại Thương đến điều tra, chẳng mấy chốc sẽ có kết quả." Hướng Thiên Nhai còn nói thêm.

Vương Tôn Hoành triệt để sững sờ.

"Đã được chứng thực, biệt thự của Tô Đồng phát sinh đại chiến, đã bị san bằng, hiện trường có rất nhiều thịt máu vỡ nát."

"Phù." Vương Tôn Hoành phun ra một ngụm trọc khí, chậm rãi nói: "Nghĩa là... Ngươi dự định đổi ý, đúng không?"

Long Hồn từ bỏ Lý Phong, chuyện này Vương Tôn Hoành cũng biết, bây giờ nghe ý tứ của Hướng Thiên Nhai, Long Hồn muốn hủy quyết định cũ, một lần nữa bảo vệ Lý Phong, nên Vương Tôn Hoành mới hỏi như thế.

"Lý Phong là nhân tài 500 năm khó gặp, ta hi vọng hắn có thể làm việc cho Long Hồn, thậm chí. . . Ta hi vọng hắn trở thành Long Đầu tiếp theo." Hướng Thiên Nhai trầm giọng nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Vương Tôn Hoành kịch biến.

Hướng Thiên Nhai nghiêm túc sao?

Long Hồn thành lập, một là vì ứng phó thế cục quốc tế phức tạp, hai là vì thống lĩnh giới cổ võ Hoa Hạ.

Qua 20 năm phát triển, Long Hồn từ không thành có, từ yếu đến mạnh, rốt cục sở hữu năm cường giả Chí Tôn cảnh, mấy chục Thánh cảnh, mấy trăm Siêu Phàm cảnh, mấy ngàn Tông Sư cảnh.

Tuy chiến lực đỉnh cao của Long Hồn còn chênh lệch với tứ đại cổ võ thế gia đỉnh cấp, nhưng lực lượng tổng thể lại mạnh hơn bọn hắn, bọn hắn không có nhiều con cháu Thánh cảnh, Siêu Phàm cảnh cùng Tông Sư cảnh như vậy.

Lý Phong trở thành Long Đầu, địa vị sẽ trở nên khủng bố tới mức nào?

Nếu Lý Phong về sau trở về Vương Tôn gia, vậy Vương Tôn gia sẽ chiếm được chỗ tốt rất lớn.

"Long Đầu, ngươi nghiêm túc sao?" Vương Tôn Hoành hít sâu, trịnh trọng hỏi.

Hướng Thiên Nhai cũng trịnh trọng trả lời: "Đương nhiên, tiềm lực của Lý Phong rất mạnh mẽ, ít nhất cũng phải vượt qua ta cùng Trầm Tử Huyên, căn bản không người nào khác trong thế hệ trẻ ở Long Hồn có thể sánh ngang Lý Phong."

Vương Tôn Hoành dùng ngữ khí quái dị nói: "Ta nghe nói Lý Phong tiếp nhận quán đỉnh mới có thể tăng cấp nhanh như vậy, hình như tiềm lực của hắn không được như lời Long Đầu nói."

Chính bởi vì nguyên nhân này, Vương Tôn gia mới quyết định từ bỏ Lý Phong.

Hướng Thiên Nhai cười một tiếng: "Cái này chỉ là bom khói chúng ta thả ra để che mắt người đời, hắn khẳng định là có kỳ ngộ, dù không biết rõ, nhưng ta có thể cam đoan với ngươi, Lý Phong không phải là tiếp nhận quán đỉnh."

Vương Tôn Hoành nghe vậy, liền cảm thấy rất phiền muộn, con mẹ nó hóa ra mình toàn nghe tin tức giả, ngay sau đó, Vương Tôn Hoành trầm giọng nói: "Ta hiểu được, ta nguyện ý đứng chung chiến tuyến với Long Hồn."

Kết thúc trò chuyện với Hướng Thiên Nhai, Vương Tôn Hoành triệu tập hội nghị thành viên Vương Tôn gia.

Đợi các thành viên đến đông đủ, Vương Tôn Hoành nói ra quyết định này trước mặt mọi người.

Đám người Vương Tôn Trọng trực tiếp ngơ ngẩn, tại sao đột nhiên thay đổi chủ ý, rốt cục phát sinh cái gì?

Vương Tôn Vũ phản ứng càng kịch liệt hơn: "Gia gia, Lý Phong đã bị 3 nhà Tiêu, Trịnh, Lôi coi là tử địch tất phải giết, Vương Tôn gia chúng ta không cần thiết vì một kẻ không muốn trở về mà đắc tội ba nhà kia."

"Huống hồ. . ."

"Huống hồ Lý Phong tiếp nhận quán đỉnh, tiềm lực đã bị cố định, đúng không?" Vương Tôn Hoành hừ lạnh nói.

Tuy không hiểu ra sao cả, nhưng Vương Tôn Vũ vẫn gật đầu nói:

"Đúng vậy, cái này trước đó ta cũng đã nói rồi."

"Đồ ngu!" Vương Tôn Hoành vỗ bàn một cái, đứng lên mắng: "Đây chỉ là tin tức giả Long Hồn cố tình thả ra, Lý Phong không tiếp nhận quán đỉnh, hắn tự mình tu luyện!"

Thân thể Vương Tôn Vũ chấn động, lộ sắc mặt tái nhợt nói: "Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng này!"

"Không có gì là không có khả năng, đây là lời chính miệng Hướng Thiên Nhai nói cho ta biết. Còn nữa, Lý Phong đã bước vào Chí Tôn cảnh! Ta hỏi ngươi, ngươi có nắm chắc lúc còn sống bước vào Chí Tôn cảnh không?"

Vương Tôn Hoành nhìn Vương Tôn Vũ, lạnh giọng hỏi.

Lời này vừa nói ra, đám người Vương Tôn Trọng triệt để chấn kinh.

Cái gì? Lý Phong đã bước vào Chí Tôn cảnh? Sao thiên phú của hắn yêu nghiệt như vậy?

Vương Tôn Vũ càng là thân thể chấn động, vẻ mặt không dám tin.

Thánh cảnh đột phá đến Chí Tôn cảnh là một tầng ngăn cách như trời với đất, bao nhiêu thiên tài phải nuốt hận dừng lại ở Thánh cảnh tới chết, cả đời vô vọng trở thành Chí Tôn cảnh, dù là Vương Tôn Vũ cảm thấy vô cùng tự tin với thiên phú võ đạo của mình, cũng không dám nói mình chắc chắn sẽ đột phá được Chí Tôn cảnh.

Mà Lý Phong còn trẻ tuổi hơn hắn, loại đả kích này làm Vương Tôn Vũ sụp đổ.

"Vũ nhi, ta biết ngươi ghen ghét Lý Phong, hành động của ngươi làm cho ta rất thất vọng. Tới hậu viện tự nhốt mình trong nhà một tháng để hối lỗi, đây là trừng phạt ta dành cho ngươi."

Nói xong Vương Tôn Hoành phất phất tay với Vương Tôn Vũ, vẻ thất vọng căn bản không giấu được.

Vương Tôn Hoành là hồ li thành tinh, sao có thể không nhìn ra tâm tư của Vương Tôn Vũ, chỉ là khi đó hắn tin vào Vương Tôn Vũ, nên mới thuận nước đẩy thuyền đáp ứng.

Sự thật chứng minh Vương Tôn Vũ sai, nên hắn muốn trừng trị nho nhỏ, để Vương Tôn Vũ tự kiểm điểm một chút, miễn cho lúc Lý Phong trở về Vương Tôn gia, Vương Tôn Vũ lại nổi lên xung đột với Lý Phong, vậy thì rất khó xử.

Vương Tôn Vũ thất hồn lạc phách gật gật đầu, quay người rời khỏi phòng.

Cùng lúc đó, Mạc Vấn Thiên bấm số điện thoại của Lý Phong: "Alo Lý Phong, trước đó tín hiệu bị chập chờn, không nghe thấy ngươi nói cái gì, ngươi lặp lại một lần nữa đi."

Trong điện thoại, Lý Phong dùng ngữ khí quái dị nói: "Đám người kia nói cho ta biết ta đã bị Long Hồn từ bỏ, Long Hồn lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, đây là sự thật sao?"

Mạc Vấn Thiên lập tức kích động quát: "Không có khả năng! Hắn nói láo! Ta không có!"

Phủ nhận 3 lần liên tiếp!

Chương 706. Thần kỹ —— thời gian quay lại

Chương 669: Thần kỹ —— thời gian quay lại

Ở thành phố Đại Thương, bên cạnh đống phế tích biệt thự của Tô Đồng, Lý Phong nhìn đám người Long Hồn thu dọn tàn cuộc, nghe thấy Mạc Vấn Thiên nói chuyện, không nhịn được nhếch miệng.

Phủ nhận thật dứt khoát, cứ như thể Long Hồn không hề từ bỏ hắn vậy.

Bất quá Lý Phong không định vạch trần Mạc Vấn Thiên, hắn cần Long Hồn bảo hộ người nhà mình.

"Ta đã nói mà, tổ chức sao có thể làm ra loại chuyện này, đám hỗn đản kia dám châm ngòi ly gián quan hệ giữa ta cùng tổ chức, đáng giết!"

Lý Phong ra vẻ phẫn nộ nói.

Mạc Vấn Thiên thầm thở phào, tiếp theo phụ họa: "Không sai, bọn hắn xác thực đáng giết!"

"Có điều. . . Ngươi thật sự bước vào Chí Tôn cảnh rồi sao? Đừng hiểu lầm, ta chỉ là cảm thấy có chút không dám tin mà thôi."

Lý Phong cười nói: "Đương nhiên là thật, ta không có khả năng nói đùa chuyện này với Thanh Long Sứ đại nhân, vừa vặn có đồng chí Long Hồn ở đây, ta sẽ hiển lộ khí tức trước mặt bọn hắn."

Nói xong, Lý Phong bạo lộ sức mạnh.

Đám thành viên Long hồn phân bộ Đại Thương nhất thời bị cỗ khí tức này làm cho sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy.

"Tốt rồi, Thanh Long Sứ đại nhân hiện tại có thể hỏi thăm các

đồng chí phân bộ Đại Thương." Lý Phong thu hồi khí tức, cười nói.

Rất nhanh, đội trưởng của phân bộ Long Hồn tại Đại Thương nhận được cuộc gọi của Hướng Thiên Nhai.

Xác nhận chuyện Lý Phong bước vào Chí Tôn cảnh, ngữ khí Mạc Vấn Thiên càng thêm thân cận: "Tiểu tử ngươi quả thực ưu tú, thậm chí có thể nói là không cho người khác đường sống."

"Thanh Long Sứ đại nhân quá khen." Lý Phong cười ha hả, tiếp theo thử dò xét: "Ba nhà Tiêu, Trịnh, Lôi khẳng định sẽ điên cuồng trả thù ta, ta có chút sợ hãi, nên muốn hỏi Thanh Long Sứ đại nhân một câu, hiện tại ta nên làm thế nào?"

"Ngươi đến Kinh Thành đi, ta sẽ bẩm báo Long Đầu, chúng ta cùng nhau nghiên cứu thảo luận." Mạc Vấn Thiên đáp lại ngắn gọn.

Lý Phong gật đầu, sau đó kết thúc trò chuyện.

Chào hỏi đám người Long Hồn một câu, Lý Phong mang theo Tô Đồng rời đi.

Tiếp theo, Lý Phong đầu tiên là đưa Tô Đồng tới Osvili, sau đó đi thuê một gian phòng khách sạn.

Thăng cấp đến Chí Tôn cảnh, hắn muốn chọn công pháp mới, võ kỹ mới, tăng lên chiến lực.

Rèn sắt còn cần bản thân nó cứng rắn, Lý Phong không có khả năng ký thác toàn bộ hi vọng vào đám người Hướng Thiên Nhai.

Trong phòng, Lý Phong ngồi trên ghế salon, nói thầm: "Hệ thống, mau sàng lọc ra công pháp, kỹ năng thích hợp với cảnh giới hiện tại của ta."

"Xẹt xẹt."

Trước mắt Lý Phong lóe lên, trong ba lô bên xuất hiện ba bản công pháp võ kỹ.

"《 Thần Nguyên 》: Công pháp này rất thích hợp Chí Tôn cảnh

sử dụng, so với chân khí của 《 Khôn Nguyên Công 》 thì ngưng luyện gấp 10 lần !"

"Chú thích: Công pháp này có giá bán 100 ngàn điểm tích lũy."

"《 Hám Thiên Thần Quyền 》: Đây là một môn quyền pháp Thần cấp, sau khi luyện đến đại thành, dù là trời xanh cũng sẽ phải rung chuyển, vì vậy mới gọi là Hám Thiên Thần Quyền."

"Chú 1: Quyền pháp này có tổng cộng bảy thức, thức thứ nhất bùng nổ x1 lần thương tổn, thức thứ hai bùng nổ x2 lần thương tổn, cứ thế mà suy ra, thức thứ bảy bùng nổ x7 lần thương tổn, sau khi hoàn toàn nắm giữ, có thể dồn bảy thức vào 1 đòn, thương tổn chồng chất tầng tầng, rung chuyển trời đất!"

"Chú 2: Quyền pháp này có giá bán 100 ngàn điểm tích lũy."

"《 Lăng Không Thiểm 》: Thân pháp này do nhà phát triển chế tạo, chuyên dành cho cường giả Chí Tôn cảnh, là một môn thân pháp Thần cấp, sau khi học được, kí chủ có thể bay lướt 100m ở giữa không trung 1 cách cực nhanh."

"Chú thích: Thân pháp này có giá bán 100 ngàn điểm tích lũy."

Lý Phong có chút thất vọng, bởi vì theo hắn thấy lên cấp Chí Tôn thì hẳn phải có càng nhiều lựa chọn hơn mới phải. Mang ra hỏi thì hệ thống trả lời:

"Kí chủ, võ kỹ quý ở tinh chứ không phải nhiều, biết trăm võ kỹ không bằng tinh thông sâu sắc một bản võ kỹ."

"Mà những võ kĩ hệ thống đưa ra đã rất thích hợp với Chí Tôn cảnh, kí chủ chỉ cần sử dụng hợp lý những võ kỹ này là có thể xưng bá trong Chí Tôn cảnh."

Hệ thống kịp thời giải thích.

Lý Phong miễn cưỡng tiếp nhận cách giải thích này. . .

Hao phí 300 ngàn điểm tích lũy để mua lại cả ba bản võ kỹ công pháp, sau khi bấm vào học tập, Lý Phong liền cảm thấy trong cơ thể có một luồng nhiệt lưu lóe lên.

Hai nắm tay siết chặt lại. . .

Răng rắc.

Chân khí cuồng bạo nổ bùm bùm bùm bùm trên đầu ngón tay!

Đến tận lúc này, Lý Phong mới coi như đã nắm giữ chiến lực của Chí Tôn cảnh, đây là một loại sức mạnh đã vượt xa Thánh cảnh đỉnh phong, hơn nữa một khi hắn sử dụng toàn bộ át chủ bài, thì chiến lực còn tiếp tục tăng vọt gấp nhiều lần nữa.

Lý Phong tin tưởng, nếu như lúc đó hắn dùng trạng thái này ứng chiến đám người Tiêu Cẩn, thì hắn không cần vận dụng át chủ bài nào, thậm chí không cần vận dụng võ kỹ, chỉ bằng từng phát đấm bình thường là có thể khiến đám người Tiêu Cẩn nổ tan xác.

Cường giả Chí Tôn cảnh, chính là bá đạo như vậy!

Chọn xong võ kỹ, Lý Phong lại nhìn vào ba lô hệ thống.

Từ khi thăng cáp, số ô vuông của hệ thống từ 64 ô trước đó tăng lên thành 128, dung tích mỗi cái ô vuông cũng từ 50 m^2 tăng lên tới 100 m^2.

Có thể nói là Lý Phong hiện tại đã tương đương với một cái nhà kho di động, đủ sức để chứa toàn bộ đồ đạc trong 1 siêu thị.

Tiếp theo chính là thời điểm kích động nhất —— xem xét khu mua sắm bằng điểm chinh phục sau khi thăng cấp!

Qua một hồi xem xét, Lý Phong phát hiện sau khi khu mua sắm bằng điểm chinh phục cải tiến, đã xuất hiện hai bản kỹ năng mới —— 《 Thời gian quay lại 》, 《 Song Tu Thần Công • phiên bản thăng cấp 》

Chỉ nhìn tên kỹ năng, trái tim của Lý Phong đã đập rộn ràng, hưng phấn không thôi.

Thời gian quay lại, từ ý tứ mặt chữ thì hẳn là sau khi học được bản kỹ năng này hắn có thể khống chế thời gian quay lại.

Quá khủng bố rồi!

Còn có 《 Song Tu Thần Công • phiên bản thăng cấp 》, chưa thăng cấp tác dụng đã cường đại như vậy, sau khi thăng cấp còn mạnh đến đến mức nào, thật là đáng để chờ mong.

Hai bản kỹ năng này đều có giá bán là 100 điểm chinh phục, đối với Lý Phong ở hiện tại mà nói, 200 điểm chinh phục không tính là cái gì, hắn gần như không có chút do dự liền mua về hai bản kỹ năng này.

Sau khi mua lại, Lý Phong liền chuẩn bị mở xem giới thiệu kỹ năng, nhưng đúng lúc này, tiếng hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Chương 707. Giết đi

Chương 670: Giết đi

Nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở, Lý Phong nhất thời sững sờ, thời điểm này lại giao nhiệm vụ, rốt cục là có quan hệ với người nào?

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Mộ Dung Tuyết (4) "

"Mục tiêu: Cứu nữ thần Mộ Dung Tuyết ra khỏi tay Edwin Gullit, bảo đảm nữ thần Mộ Dung Tuyết an toàn, nếu như nhiệm vụ thất bại thì khấu trừ của kí chủ 2 triệu điểm tích lũy."

"Khen thưởng: 50 ngàn điểm kinh nghiệm, 1 triệu điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục."

Xem hết giới thiệu, sắc mặt Lý Phong nhất thời khó coi.

Nguy hiểm vậy mà do Edwin Gullit tạo thành?

Trong nháy mắt, Lý Phong nhớ lại tình cảnh đêm đó khi gặp Edwin Gullit.

"Chờ một chút, Lôi Minh mất tích có khi nào liên quan tới Edwin Gullit không?"

Bởi vì nhiệm vụ này xuất hiện, trong đầu Lý Phong lóe lên suy nghĩ này.

Trước khi Lôi Minh rời đi, Edwin Gullit đã từng mở miệng khiêu khích quan hệ giữa hắn cùng Lôi Minh, cái này làm người khác tin tưởng, chỉ cần Lôi Minh xảy ra chuyện, thì có khả năng rất lớn là Lý Phong làm.

Lôi Minh rời đi không lâu, Edwin Gullit cũng rời khách sạn, sau đó Lôi Minh mất tích.

Có khi nào Edwin Gullit giết Lôi Minh, rồi cố ý vu oan giá họa cho hắn?

"Gặp mặt là biết ngay."

Lý Phong hơi trầm ngâm, liền lấy điện thoại di động ra xem xét vị trí của Mộ Dung Tuyết.

Trước đây thật lâu, Lý Phong vì phòng ngừa các nàng gặp phải nguy hiểm, nên đã cài một con chip định vị GPS vào trong điện thoại di động của các nàng.

Lý Phong cũng không phải làm chuyện này một cách vụng trộm, mà là được các nàng cho phép.

"Kinh Thành, biệt thự số 6 tiểu khu Ngự Viên Thiên Hi?"

Xác định được vị trí của Mộ Dung Tuyết, Lý Phong liền dùng Không gian truyền tống thuật.

Một luống ánh sáng lóe lên, Lý Phong biến mất tại chỗ.

Mấy phút trước đó, tại Kinh Thành, tiểu khu Ngự Viên Thiên Hi, trong biệt thự số 6.

Đây là bất động sản đứng tên Mộ Dung Tuyết, nàng đã mua về vào một năm trước, lúc trước tiêu 89 triệu, một năm sau, ngôi biệt thự này đã tăng giá thành 120 triệu.

Giờ phút này, trong biệt thự, Lý Na che ở trước mặt Mộ Dung Tuyết, đồng thời lộ vẻ mặt cảnh giác nhìn 2 người phương Tây đột nhiên xâm nhập: "Các ngươi là ai, sao các ngươi lại vào đây?"

Vừa nói, Lý Na vừa vụng trộm sờ tới điện thoại trong túi quần.

Vừa rồi hai người đang muốn đi ra ngoài thì hai người phương Tây này đột nhiên xông vào.

Điều quái dị nhất là, bọn hắn không mời mà đến, thế nhưng phương thức lại rất nhàn nhã, hai người thoải mái đi tới cửa chính biệt thự, quét thẻ, đẩy cửa ra, tựa như đang tiến vào nhà mình, nào có bộ dáng lén lút gì?

Mặc dù như thế, chuyện này vẫn khiến Lý Na, Mộ Dung Tuyết hoảng sợ sững sờ tại chỗ, Lý Na phải dùng toàn bộ dũng khí mới lên tiếng chất vấn được.

"Ta khuyên ngươi tốt nhất dừng lại hành động của mình, bởi vì rất nguy hiểm, nguy hiểm tới tính mạng."

Edwin Gullit lộ vẻ mặt chân thành nhìn Lý Na, nói.

Pound Longfellow đứng sau lưng hắn không có bất kỳ biểu lộ gì bên ngoài mặt, nhưng lại càng lộ vẻ đáng sợ.

Thân thể Lý Na cứng lại, lộ sắc mặt khó coi nói: "Nơi này là Hoa Hạ, các ngươi mạnh mẽ xông vào nhà riêng của người khác là phạm pháp."

"Lý Na, đừng kích động, ta biết bọn hắn."

Đúng lúc này, Mộ Dung Tuyết ở sau lưng Lý na vỗ nhẹ bả vai nàng, dịu dàng nói.

Đừng nhìn Mộ Dung Tuyết mặt ngoài trấn định, kì thực nội tâm nàng đã rất hoảng sợ.

"Tiểu Tuyết. . ." Lý Na kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Tuyết.

Chẳng lẽ thẻ mở cổng là Mộ Dung Tuyết cho bọn hắn? Sự kiện này từ đầu tới đuôi chỉ là một cái hiểu lầm?

Mộ Dung Tuyết cũng không giải thích nhiều, kéo Lý Na đến phía sau lưng rồi nói: "Gullit tiên sinh, ngài đột nhiên đến thăm như vậy mà tại sao không sớm nói với ta một tiếng, ta cũng tiện làm ra một chút chuẩn bị."

"Phải đến đột nhiên mới thì Mộ Dung tiểu thư mới cảm thấy kinh hỉ chứ." Edwin Gullit móc ra từ trong ngực một cái hộp trang sức, đưa đến trước mặt Mộ Dung Tuyết rồi mở ra, bên trong có một sợi dây chuyền kim cương.

Đỉnh sợi dây chuyền kim cương là một viên bảo thạch màu lam khá lớn, dưới ánh mặt trời chiếu xạ tỏa ra ánh sáng chói mắt, dây

chuyền bạch kim khảm nạm từng viên kim cương trắng, những viên kim cương trắng này phải chừng 1 carat, số lượng nhiều tới mấy chục viên.

Không nói tới viên bảo thạch màu lam 10 carat kia, chỉ mấy chục viên kim cương trắng này đã có giá trị rất lớn, sợi dây chuyền này tuyệt đối sở hữu cái giá trên trời.

"Sợi dây chuyền Thuần Khiết Chi Tinh này là ta mua được năm ngoái trong một buổi đấu giá LD Sotheby's mùa thu, chi phí bỏ ra là 20 triệu euro, từ thời điểm đó ta đã muốn tặng cho Mộ Dung tiểu thư."

"Ta tin tưởng rằng Mộ Dung tiểu thư đeo lên nhất định sẽ xinh đẹp chói mắt giống nữ một nữ thần."

Đang nói chuyện Edwin Gullit tháo xuống sợi dây chuyền, ra vẻ muốn đeo lên cổ của Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết lui lại một bước, cười nói: "Gullit tiên sinh, chúng ta chẳng qua mới gặp mặt lần thứ hai, món quà quý giá như vậy thứ lỗi ta không thể tiếp nhận."

"Hoa Hạ có câu thành ngữ trước lạ sau quen, chúng ta hiện tại cũng coi như người quen rồi, không phải sao? Huống chi. . ." Edwin Gullit chuyển giọng, cười nói: "Một cái dây chuyền 20 triệu euro mà thôi, với ta mà nói vẫn còn chưa đáng kể."

Cái này thật sự không phải hắn cố ý trang bức, 20 triệu Euro đối với gia tộc Gullit nắm giữ tài sản khổng lồ thì chỉ là chín trâu mất một sợi lông.

Edwin Gullit trước nay rất thích loại cảm giác dùng tiền đập người này, nữ nhân có bộ dáng nghiêm túc, quy củ tới mức nào đi nữa, ở trước mặt tiền tài đều sẽ không chịu đựng nổi dụ hoặc.

Mộ Dung Tuyết: "? ? ?"

Không phải chứ. . . 20 triệu euro mà còn chưa đáng kể, hắn ở trong gia đình gì mà giàu sang như vậy . . . Có điều vấn đề không phải là bao nhiêu tiền. . .

Ngay tại thời điểm Mộ Dung Tuyết đang kinh ngạc, Edwin Gullit lại muốn tiếp tục tiến lên đeo dây chuyền lên cổ của Mộ Dung Tuyết.

Đúng lúc này, Pound Longfellow một mực đứng tại chỗ mặt không biểu tình đột nhiên vọt tới trước mặt Lý Na, đưa tay bóp cổ nàng.

"A!"

Mộ Dung Tuyết kinh hô một tiếng, tiếp theo tức giận nói: "Ngươi muốn làm gì, mau buông nàng ra cho ta!"

Edwin Gullit cũng nhướng mày một cái, khó hiểu hỏi: "Pound, tại sao ngươi lại làm như vậy?"

"Nàng vươn tay vào trong túi quần, hẳn là muốn gọi điện thoại báo cảnh sát." Pound Longfellow lạnh giọng nói.

Edwin Gullit nhíu mày, khó chịu nói: "Đồ đàn bà không biết điều, giết đi."

"Tốt, thiếu gia." Pound Longfellow cười lạnh một tiếng, ở trong ánh mắt sợ hãi của Mộ Dung Tuyết cùng Lý Na, siết chặt lại bàn tay.

Răng rắc!

Cổ của Lý Na bị trực tiếp bóp nát, khí tuyệt bỏ mình!

Chương 708. Người Sói!

Chương 671: Người Sói!

"Không!"

Mộ Dung Tuyết phát ra một tiếng kinh hô, muốn xông tới xem xét tình huống của Lý Na.

Edwin Gullit giữ chặt Mộ Dung Tuyết nói: "Mộ Dung tiểu thư, một hạ nhân mà thôi, chết thì chết, ngươi cần gì phải khổ sở?"

Mộ Dung Tuyết dùng lực tránh thoát, nhưng nàng chỉ là người bình thường, sao có thể tránh thoát khỏi Edwin Gullit?

"Mộ Dung tiểu thư, ta không có ác ý, ngược lại, ta rất yêu thương ngươi." Edwin Gullit nắm lấy cổ tay Mộ Dung Tuyết, cười nói: "Nào, để ta giúp Mộ Dung tiểu thư đeo dây chuyền lên, từ nay về sau ngươi chính là nữ nhân của Edwin Gullit ta, ta sẽ dẫn ngươi về Y quốc, để ngươi hưởng thụ cuộc sống vinh hoa phú quý."

Trực tiếp, thẳng thắn, không dây dưa dài dòng...

Chỉ cần hắn thu phục Mộ Dung Tuyết rồi lập tức rời Hoa Hạ, trở về Y quốc, người nào có thể biết hắn giết người?

Dù biết thì có thể phái người tới Y quốc bắt hắn sao? Gia tộc Gullit ở phương Tây là bá chủ 1 phương, kẻ nào dám bố láo?

Về phần hắn có thể thu phục Mộ Dung Tuyết không. . . Cái này không phải vấn đề. Hắn bảo Pound giết Lý Na không chỉ vì khó chịu chuyện đối phương dám báo cảnh sát, còn có một mục đích khác, đó là dọa sợ Mộ Dung Tuyết.

Một bên là tử vong, một bên là vinh hoa phú quý, người bình thường đều biết nên chọn thế nào, chắc chắn Mộ Dung Tuyết cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà tiếp theo lời nói của Mộ Dung Tuyết lại làm cho sắc

mặt Edwin Gullit kịch biến.

"Dù chết ta cũng sẽ không để ngươi chạm vào, loại người máu lạnh như ngươi nên xuống địa ngục, ngươi thở thêm 1 giây cũng là làm ô nhiễm tinh cầu xinh đẹp này!"

Mộ Dung Tuyết quát lên.

"Ngu ngốc!" Edwin Gullit lộ sắc mặt tái nhợt mắng to một tiếng, nhưng ngay sau đó hắn lại thu hồi vẻ giận dữ, cười nói: "Mộ Dung Tuyết, ngươi thích Lý Phong, đúng không?"

Mộ Dung Tuyết hơi biến sắc, lại ngậm miệng không nói lời nào.

Trong tiệc ăn mừng, nàng mặc dù nói Lý Phong chỉ là ông chủ của mình, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra quan hệ giữa hai người.

"Đáng tiếc đáng tiếc, một thiên tài võ đạo như vậy lại bị người ta vây giết, thật là thảm."

Edwin Gullit giả mù mưa sa, nói mấy lời thương hại.

Mộ Dung Tuyết chấn động, sắc mặt trở nên tái nhợt: "Ngươi. . . Ngươi có ý tứ gì?"

"Không có ý gì, ta chỉ là muốn nói cho ngươi biết, Lý Phong giết Lôi Minh, chọc giận Lôi gia, lại thêm hắn có ân oán với 2 nhà Tiêu, Trịnh, giờ phút này đã bị ba nhà này cử người giết chết."

Edwin Gullit cười lạnh nói.

Dù là ở Hoa Hạ, gia tộc Gullit cũng có tuyến tình báo của mình, thậm chí còn sắp xếp tai mắt trong cả mấy nhà Vương Tôn, Tiêu, Trịnh, Lôi.

Bởi vì biết ba nhà động thủ với Lý Phong, Edwin Gullit mới chạy đến Kinh Thành tìm Mộ Dung Tuyết.

Đêm hôm đó Lý Phong dùng 1 quyền đánh bay Lôi Minh đã dọa sợ Edwin Gullit, Lý Phong không chết, hắn sẽ không dễ dàng ra tay với Mộ Dung Tuyết.

"Không có khả năng, Lý Phong không có khả năng gặp chuyện, hắn là cường giả võ đạo, hắn. . ."

Mộ Dung Tuyết không ngừng lắc đầu, trong miệng lẩm bẩm.

"Ngươi quá đề cao Lý Phong, cũng coi thường anh hùng thiên hạ." Edwin Gullit cười lạnh nói: "Lý Phong chỉ là Thánh cấp mà thôi, bên trên Thánh cấp còn có Chí Tôn cảnh."

"Chí Tôn cảnh tuy không nhiều nhưng cũng không ít, mà 3 nhà Tiêu, Lôi, Trịnh lại là tam đại thế gia cổ võ đỉnh cấp."

"Cường giả Chí Tôn cảnh đối chiến với Thánh cảnh, tựa như là diều hâu với gà con, ngươi cảm thấy Lý Phong còn có đường sống sao?"

"Ngoan ngoãn làm nữ nhân của ta đi, ta không có nhiều kiên nhẫn, đừng ép ta dùng thủ đoạn cứng rắn với ngươi."

Đang nói chuyện, Edwin Gullit nắm chặt cổ tay Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết đầu tiên là nhìn hắn chằm chằm, sau một lúc lâu cười bi thương: "Đừng nằm mơ, so với làm nữ nhân của ngươi, ta thà chết còn hơn."

Sau khi nói xong, Mộ Dung Tuyết liền muốn cắn lưỡi tự tử.

Đúng lúc này, một tiếng than thở từ phía sau truyền đến: "Tiểu Tuyết, ngươi không thể chờ ta thêm một hồi sao?"

Thanh âm này vừa xuất hiện, lông tóc toàn thân Edwin Gullit liền dựng đứng lên, cảm giác sợ hãi lóe lên trong đầu.

Pound Longfellow trước sau mặt không biểu tình cũng lộ vẻ hoảng sợ, nhìn tới nơi thanh âm phát ra.

Mà Mộ Dung Tuyết thì sững sờ, tiếp theo mặt lộ vẻ mừng như điên quay đầu lại: "Lý Phong? !"

Nàng nhìn thấy Lý Phong quần áo chỉnh tề đứng tại cửa phòng bếp, biểu hiện tràn ngập thương yêu còn có mấy phần sát ý: "Xin lỗi, Tiểu Tuyết, ta tới chậm rồi."

Mộ Dung Tuyết lắc đầu liên tục, hốc mắt sớm đã đỏ bừng, nghẹn ngào không biết nên nói cái gì.

"Đáng chết, sao ngươi lại xuất hiện ở đây? !" Lúc này Edwin Gullit rốt cục rống lên.

"Buông Tiểu Tuyết ra, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết."

Lý Phong chậm rãi đi đến.

Edwin Gullit đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười gằn nói: "Lý Phong, ngươi quá đề cao chính mình rồi. Pound, giết hắn!"

Sau khi nói xong, Pound Longfellow liền phóng tới chỗ Lý Phong.

Dù Lý Phong đã hiển lộ sức mạnh Thánh cấp hậu kỳ ở bữa tiệc lần trước, cũng không thể chấn nhiếp Pound Longfellow, bởi vì hắn là Thánh cấp đỉnh phong!

Không chỉ như thế, hắn còn là. . .

"Rống!"

Pound Longfellow phát ra một tiếng gào rú, thân thể trong nháy mắt phồng to.

Vốn Pound Longfellow chỉ cao 1m78, thân thể còn có chút gầy, nhưng giờ phút này chiều cao của hắn trực tiếp đạt tới hai mét, thân thể cũng tràn ngập cơ bắp!

Không chỉ như thế, một bộ lông màu xám cũng đột nhiên xuất hiện, đâm thủng quần áo, móng tay cấp tốc dài ra, ở dưới ánh mặt trời chiếu sáng tản ra hàn quang sắc bén.

Giờ khắc này Pound Longfellow nào còn là con người, rõ ràng đã biến thành dã thú, y như một con sói khổng lồ!

"A!"

Tình cảnh này làm cho Mộ Dung Tuyết sợ hãi đến mức hét toáng lên, sau đó lại phải lấy tay che miệng.

Dù là Lý Phong cũng nhíu mày, có chút kinh ngạc trước sự biến hóa của Pound Longfellow.

Đương nhiên, cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi, khi Pound Longfellow vọt tới trước mặt Lý Phong vung vẩy móng vuốt, Lý Phong nhẹ nhàng nâng tay phải lên!

"Oanh."

Một luồng chân khí to lớn hóa thành long trảo bắn ra, vững vàng tóm chặt Pound Longfellow trong lòng bàn tay.

"Graoooooo ~ "

Pound Longfellow tru lên bằng giọng cao vút, cố gắng gồng cứng cơ bắp để thoát ra nhưng lại không thể động đậy!

Edwin Gullit trực tiếp sững sờ!

Chương 709. Sát phạt quyết đoán

Chương 672: Sát phạt quyết đoán

Edwin Gullit sững sờ.

Sao Lý Phong có thể bắt Pound một cách nhẹ nhàng như vậy?

Dù gì Pound cũng là Thánh cấp đỉnh phong, Lý Phong chỉ là Thánh cấp hậu kỳ, con mẹ nó không có tí khoa học nào!

Trong lòng Pound Longfellow nổi sóng to gió lớn.

"Ngươi. . . Cảnh giới của ngươi là gì?"

"Nói cho ta biết trước, ngươi có phải là Người Sói hay không?"

Lý Phong hỏi.

Trong một số phim của Âu Mỹ thường có người sói và ma cà rồng, những lúc đó Lý Phong cảm thấy mấy cái này giống như tiểu thuyết tu chân của Hoa Hạ, tất cả đều là bịa đặt.

Hôm nay sau khi nhìn thấy Pound Longfellow, Lý Phong mới biết được có vẻ người sói không phải bịa đặt, mà chính là thật, tên này rất giống người sói.

Sắc mặt Pound Longfellow hơi biến đổi, không trả lời.

"Không nói? Vậy đi chết đi."

Lý Phong cười một tiếng, tăng lực bàn tay.

Nhất thời, thân thể Pound Longfellow phát ra tiếng "cót két" "cót két", đây là tiếng xương cốt ma sát.

Nếu như là người bình thường thì sẽ không thể phát ra tiếng

động lớn như vậy.

Nhưng mà Pound Longfellow là cường giả Thánh cấp đỉnh phong, xương cốt, huyết nhục vượt qua người bình thường rất rất nhiều, dù gặp phải lực ép mạnh như vậy nhưng xương cốt vẫn chưa vỡ nát.

Có điều tuy chưa vỡ nát, nhưng cảm giác đau đớn vẫn còn, Pound Longfellow đau đến mức sắc mặt tái nhợt.

"Lý Phong, ngươi đừng phách lối! Đừng quên Mộ Dung Tuyết đang nằm trong tay ta, mau thả Pound, nếu không ta sẽ giết Mộ Dung Tuyết!"

Edwin Gullit tức giận không thôi.

Con mẹ nó, rõ ràng là sắp thành công, vậy mà tên Lý Phong này lại nhảy ra phá hư mọi thứ.

"Thật sao?" Lý Phong trợn mắt, cười lạnh nói: "Nếu như ngươi dám động một sợi tóc của Tiểu Tuyết, ta sẽ làm cho ngươi hối hận vì đã sinh ra trên thế giới này."

Edwin Gullit sững sờ, sau đó phẫn nộ nói: "Lý Phong, ngươi cho rằng ngươi là ai, ngươi cho rằng ta sợ ngươi sao? Ta. . ."

Không đợi hắn nói xong, Lý Phong đột nhiên hiển lộ khí tức của mình.

"Oanh."

Một cỗ khí tức Chí Tôn sơ kỳ bùng nổ từ trên người Lý Phong!

WQTMLGBD, tại sao Lý Phong lại là cường giả Chí Tôn cảnh, làm sao có thể?

"Không có khả năng, chuyện này không phải là thật, sao ngươi có thể là Chí Tôn cảnh?"

Edwin Gullit không ngừng lắc đầu, vẻ mặt không dám tin.

Tới bây giờ hắn mới hiểu được tại sao Lý Phong có thể dễ dàng

khống chế Pound, thì ra Lý Phong là cường giả Chí Tôn cảnh.

Mộ Dung Tuyết thì vô cùng kinh hỉ.

Ngay lúc Edwin Gullit sững sờ, Lý Phong nói tiếp: "Nói cho ta biết, ngươi có phải người sói không?"

"Phù," Pound • Longfellow thở hắt ra, nói: "Đúng, ta là người sói."

Lông mày Lý Phong nhướng lên, kinh ngạc hỏi: "Vậy là ma ca rồng cũng là có thật?"

Trên mặt Pound Longfellow hiện ra vẻ chán ghét: "Không sai, ma cà rồng có thật."

Người sói và ma cà rồng quả đúng là tử địch theo như truyền thuyết, vừa nhắc đến chữ ma cà rồng, trên mặt Pound Longfellow liền hiện ra vẻ chán ghét.

"Ồ?" Mắt Lý Phong sáng lên, hỏi tiếp: "Lý Na bị ngươi giết chết?"

Sắc mặt Pound Longfellow trầm xuống, sau một lúc lâu mới gật đầu nói: "Đúng."

"Ngươi cảm thấy mạng sống người Hoa không đáng tiền, muốn giết là giết sao?" Lý Phong nổi lên sát ý.

"Không, không phải." Pound Longfellow rùng mình, vội vàng giải thích rằng: "Nàng muốn báo động, bị ta phát hiện, ta định ngăn cản nàng, nhưng mà ta lỡ kích động, không khống chế sức mạnh được, cho nên mới ngộ sát nàng."

Hắn không biết là, lúc Lý Phong tra hỏi thì Lý Phong đã dùng tới Đọc Tâm Thuật.

Lý Phong cười lạnh: "Ngộ sát? Phải nói là mệnh lệnh của thiếu gia ngươi mới đúng chứ?"

"Không phải, tuyệt đối không phải, thật sự là ngộ sát." Pound Longfellow kinh hãi, vội vàng giải thích.

"Ngươi cảm thấy ta sẽ nghe ngươi giải thích sao? Dù là ngộ sát

cũng được, cố ý giết cũng được, sự thật là ngươi đã giết Lý Na. Người Hoa không phải để ngươi muốn giết là giết."

Nói xong, Lý Phong hung hăng bóp một cái.

"Phanh."

Chân khí hóa thành Long trảo siết chặt thân thể Pound Longfellow, hắn chỉ kịp hét thảm một tiếng "Không!", liền bị long trảo bóp thành thịt nát.

"Đáng chết, ngươi dám giết Pound, tại sao ngươi dám giết Pound?"

Edwin Gullit không dám tin.

Hắn còn giữ Mộ Dung Tuyết trong tay, tại sao Lý Phong lại dám giết Pound? Lý Phong không sợ hắn nóng giận lên sẽ giết Mộ Dung Tuyết sao?

Pound Longfellow là quản gia của gia tộc Gullit, địa vị của Pound ở gia tộc Gullit rất cao, thậm chí cao hơn một số thành viên gia tộc bình thường.

Nếu không phải lần này hắn còn có nhiệm vụ khó khăn khác phải tới Hoa Hạ, thì gia tộc sẽ không phái Pound Longfellow đi cùng.

Nhưng mà nhiệm vụ còn chưa hoàn thành thì Pound đã chết, dù hắn có thể trốn về Y quốc, thì gia tộc cũng sẽ trách tội hắn!

"Một tên hạ nhân mà thôi, giết thì giết." Lý Phong phủi tay, đi đến bên cạnh Edwin Gullit: "Vẫn là câu nói cũ, thả Mộ Dung Tuyết, ta tha cho ngươi khỏi chết."

"Dừng lại, không được qua đây, ngươi đi thêm một bước ta sẽ giết nàng!" Edwin Gullit gần như phát điên lên, tại sao hắn có con tin mà Lý Phong vẫn không sợ hắn? Lý Phong không thèm để ý sự chết sống của Mộ Dung Tuyết, hay là Lý Phong tự tin là hắn sẽ không giết nàng?

Lý Phong cứ như thể không nghe thấy hắn nói gì, tiếp tục đi lên

phía trước: "Không nên ép ta giết ngươi, thả Mộ Dung Tuyết, ta thả ngươi về Y quốc."

"A!" Hai mắt Edwin Gullit đỏ bừng, điên loạn hét: "Lý Phong, ngươi đừng ép ta! Ngươi cho rằng ta không dám giết Mộ Dung Tuyết sao? Từ nay về sau ngươi sống trong hối hận cả đời đi!"

Nói xong, Edwin Gullit định bóp gãy cổ Mộ Dung Tuyết.

Trên mặt Mộ Dung Tuyết lộ ra vẻ thê lương, nàng biết mình không còn sống lâu nữa, nàng không muốn rời khỏi thế giới này, nàng còn chưa. . . Nàng còn chưa nói lời yêu thương với Lý Phong. . .

Ngay lúc Mộ Dung Tuyết đang đau khổ, đột nhiên Lý Phong nháy mắt với nàng mấy cái, sau đó nói: "Thời gian. . . Đảo ngược!"

Chương 710. Thời gian quay lại

Chương 673: Thời gian quay lại

"Ông."

Lý Phong vừa nói xong, một vòng sáng vô hình khuếch tán ra từ trên người hắn, tốc độ khuếch tán của vòng sáng này cực nhanh!

Khi bị vòng sáng quét qua, Pound Longfellow, Edwin Gullit và Lý Na, Mộ Dung Tuyết, bắt đầu giống như phim tua ngược.

Những miếng thịt vụn bắt đầu ghép lại, tứ chi, thân thể, ngũ quan lại xuất hiện.

Pound Longfellow phục sinh!

Sau khi Pound Longfellow phục sinh, hắn di chuyển, quay lại chỗ lúc hắn giết Lý Na.

Sau đó Lý Na đứng thẳng lên giống như cương thi, Pound Longfellow bóp cổ nàng.

Tiếp đó, cổ Lý Na hồi phục như cũ, mở hai mắt ra.

Pound Longfellow lại buông Lý Na ra, bay ngược lại, đứng phía sau Edwin Gullit.

Đồng thời, Edwin Gullit buông cổ Mộ Dung Tuyết ra, nắm cổ tay nàng.

Quay ngược đến lúc Lý Na đang đứng trước Mộ Dung Tuyết thì kết thúc, lúc này là thời điểm Edwin Gullit vừa đến.

Lý Na phục sinh, Pound Longfellow cũng phục sinh, đúng là thần tích!

Tại sao Lý Phong lại bình tĩnh như vậy? Dù cho Edwin Gullit có thể giết chết Mộ Dung Tuyết bất cứ lúc nào, nhưng Lý Phong vẫn

bình tĩnh, thậm chí còn dám giết Pound Longfellow !

Bởi vì hắn mới học kỹ năng mới : 《 Thời gian quay lại 》 !

"Thời gian quay lại: Một hôm, nhà phát triển hệ thống nhìn thiên địa biến hóa, nhật nguyệt giao thoa, bỗng nhiên minh ngộ được pháp tắc thời gian, từ đó sáng tạo ra 1 loạt kỹ năng, 《 Thời gian quay lại 》 là một trong số đó."

"Sau khi học xong kỹ năng này, mỗi lần kí chủ sử dụng có thể làm thời gian quay lại."

"Chú thích 1: Kỹ năng có giá 100 điểm chinh phục."

"Chú thích 2: Kỹ năng có tác dụng với tất cả mọi người trừ kí chủ."

"Chú thích 3: Mỗi lần sử dụng kỹ năng này cần tiêu hao 100 điểm tích lũy / giây, không giới hạn thời gian sử dụng, nhưng 1 ngày chỉ có thể sử dụng một lần."

Nói cách khác, chỉ cần Lý Phong có đủ điểm tích lũy, hắn thậm chí có thể quay trở lại 500 năm trước!

Nhưng mà kỹ năng này tiêu hao điểm tích lũy vô cùng đáng sợ, một giây 100 điểm tích lũy, một phút đồng hồ là 6000 điểm tích lũy, một giờ là 360 ngàn.

Đừng nói trở lại 500 năm trước, trở lại một ngày trước là Lý Phong đã phá sản.

"Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng làm như vậy, làm như vậy rất nguy hiểm, nguy. . ."

Edwin Gullit đang nhìn Lý Na, nhưng hắn còn chưa nói hết, thì phát hiện sau lưng Mộ Dung Tuyết có một người.

Người này hình như là. . . Lý Phong? !

Edwin Gullit sững sờ!

Con mẹ nó. . . Ban nãy trong phòng khách chỉ có bốn người bọn

họ, vậy mà chỉ sau 1 cái nháy mắt. . . Thì Lý Phong đã xuất hiện sau lưng Mộ Dung Tuyết.

Rốt cục là chuyện gì xảy ra?!

Pound Longfellow lấy tay lau lau con mắt, sau khi xác định mình không nhìn lầm liền dùng tay chỉ vào Lý Phong, mở miệng lớn định nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Lúc này, Mộ Dung Tuyết và Lý Na cũng phát hiện có gì đó không đúng, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Thấy Lý Phong, Mộ Dung Tuyết che miệng kinh hỉ!

Lý Na hét rầm lên: "A! Lý tổng? !"

"Xin lỗi, là ta đến muộn, có hù dọa các ngươi không?"

Lý Phong cười khoát khoát tay.

"Có một chút. . . Nhưng mà ngươi tới là tốt rồi."

Mộ Dung Tuyết vui vẻ nói.

Trong lúc hai người nói chuyện, Pound Longfellow đã lấy lại tinh thần, sau đó phóng về hướng Mộ Dung Tuyết.

Ánh mắt Edwin Gullit sáng lên, tán thưởng hành động của Pound Longfellow.

Không hổ là quản gia, gặp nguy không loạn, năng lực phản ứng nhanh chóng!

Có điều một cái chớp mắt tiếp theo. . .

"Bá "

Lý Phong nâng tay phải lên, một cái long trảo tạo thành từ chân khí bắn tới, nắm Pound Longfellow vào trong lòng bàn tay.

"Arggggggggg ~ "

Pound Longfellow hét thảm một tiếng.

Edwin Gullit sững sờ lần nữa!

Đúng lúc này, Lý Phong cười lạnh: "Người sói tiên sinh, ngươi xem thường ta nên mới không dùng tới hình dạng người sói sao?"

Sắc mặt Pound Longfellow trắng bệch, câu nói này của Lý Phong làm cho hắn kinh hãi hơn cả việc Lý Phong bắt được hắn!

Việc hắn là người sói chỉ có thành viên hạch tâm của gia tộc Gullit biết, những người từng thấy hình dạng người sói của hắn đều đã chết, tại sao Lý Phong lại biết?

Ngay cả Edwin Gullit cũng bị hù dọa, tại sao Lý Phong lại biết được chuyện này?

Lý Phong cười lạnh một tiếng: "Đoán được chưa? Không sai, chính là Gullit tiên sinh nói cho ta biết, ngươi bị hắn bán đứng rồi."

"Cái gì? !" Vẻ mặt Pound Longfellow tràn ngập kinh hãi cùng không hiểu ra sao cả nhìn Edwin Gullit.

"Không phải ta! Không thể nào! Ta không có!" Edwin • Gullit liên tục phủ nhận, hắn không làm chuyện này.

"Không phải tại ngươi, vậy thì sao Lý Phong lại biết? Ở Hoa Hạ chỉ có ngươi biết ta là người sói!" Pound Longfellow nói một cách oán độc.

Hắn ghét bị người khác bán đứng!

"Ta cũng không biết." Edwin Gullit thật sự vô tội, con mẹ nó, hắn cũng rất muốn biết tại sao Lý Phong lại biết chuyện này.

"Đến lúc này rồi ngươi còn giấu diếm làm gì?" Lý Phong nhún vai, sau đó nói: "Việc ngươi giết Lôi Minh hắn cũng nói cho ta biết, chuyện này thì đã là cái gì?"

Vẻ mặt Edwin Gullit càng thêm kinh hãi.

Pound Longfellow thì hét ầm lên: "Ngay cả việc này ngươi cũng nói cho Lý Phong? !"

Chương 711. Đồng đội heo trong truyền thuyết

Chương 674: Đồng đội heo trong truyền thuyết.

Tại sao Pound Longfellow kinh hãi? Bởi vì Lôi Minh là do hắn giết!

Việc này còn nguy hiểm hơn để người khác biết hắn là người sói.

Thời đại này không giống như thế kỷ 18, 19 nữa, dù là người sói hay ma cà rồng thì sau lưng hắn còn có một cây đại thụ là gia tộc Gullit chống đỡ.

Nhưng nếu người ta biết hắn giết Lôi Minh, hắn chưa chắc đã về nổi Y quốc vì Lôi gia sẽ điên cuồng trả thù, khiến hắn phải chôn thây lại nơi này.

Con mẹ nó tên Edwin Gullit này là đồng đội heo trong truyền thuyết sao, chuyện này mà cũng nói ra được? Đúng là siêu cấp ngu ngốc!

"Pound, ngươi phải tin ta, chuyện này không phải ta nói cho Lý Phong, sao ta có thể nói việc này cho Lý Phong được, ta không phải kẻ ngốc."

Edwin Gullit vội vàng giải thích.

Nhưng mà Pound Longfellow lại không nghe hắn, còn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Edwin Gullit, làm cho Edwin Gullit nghẹn họng.

Đúng lúc này, Lý Phong giận dữ nói: "Quả nhiên là các ngươi làm."

Pound Longfellow: "? ? ?"

Edwin Gullit: "? ? ?"

Con mẹ nó, trúng kế rồi!

"Thì ra người phương Tây cũng có 36 kế, đúng là xem thường các ngươi rồi."

Lý Phong lắc đầu trào phúng.

Nếu không phải chiến lực hắn cường đại, thì đã bị sáu người Tiêu Cẩn vây giết, việc này có 50% là công của Edwin Gullit.

"Lý Phong, việc này là hiểu lầm, ngươi nghe ta giải thích."

Edwin Gullit cúi đầu, xem ra có vẻ hơi sợ hãi, nhưng mà một cái chớp mắt tiếp theo hắn đã lui nhanh ra ngoài, sau đó quay đầu chạy.

Hắn nghĩ Lý Phong đang bắt Pound Longfellow, sẽ không rảnh tay đối phó hắn, bởi vì Lý Phong mới chỉ là Thánh cấp hậu kỳ.

Nhưng chỉ một cái chớp mắt sau, lại có một cái long trảo khổng lồ xuất hiện bắn ra từ bàn tay trái của Lý Phong, vọt tới sau lưng Edwin Gullit, tóm chặt lấy hắn, dù Edwin Gullit dùng hết toàn lực giãy dụa, cũng không thể tránh ra.

Lý Phong dùng ánh mắt trào phúng nhìn Edwin Gullit, làm cho hắn sợ hãi hét lên: "Rốt cục ngươi có cấp bậc gì? !"

"Nói tới việc này ta ngược lại phải cảm tạ ngươi, nếu không nhờ ba nhà Lôi, Trịnh, Tiêu phái người vây giết, ta đã không thể bước vào Chí Tôn cảnh."

Nói xong, Lý Phong phóng thích khí tức ra ngoài.

"Oanh."

Edwin Gullit và Pound Longfellow trợn mắt há hốc mồm!

Tại sao có thể như vậy?

Sau khi biết được cảnh giới thực của Lý Phong, Edwin Gullit tràn ngập hối hận, nếu sớm biết Lý Phong là cường giả Chí Tôn cảnh, hắn sẽ không đối đầu Lý Phong.

Chưa tới Chí Tôn cảnh thì đều là phàm nhân, Chí Tôn không thể làm nhục, người nào dám chống đối Chí Tôn đều phải chết.

Lý Phong không thèm quan tâm biểu lộ của Edwin Gullit và Pound Longfellow, dưới sự điều khiển của hắn, hai cái long trảo xuất hiện một cái "xúc tu", sau đó hai cái "xúc tu" vọt tới vị trí đan điền của hai người.

"Phốc" "Phốc "

Hai tiếng rách xuất hiện, hai người kêu thảm, Lý Phong thì dùng Thám Vân Thủ đánh hai người ngất đi, tiện tay ném qua một bên giống như ném hai túi rác.

Không phải Lý Phong không muốn giết bọn hắn, mà là hai người này còn giá trị lợi dụng, tạm thời không giết được.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

"Đinh, chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng bao gồm. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhận được 50 ngàn điểm kinh nghiệm, 1 triệu điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: SSS-

Điểm kinh nghiệm: 189999/ 500000

Điểm tích lũy: 11800000

Điểm chinh phục: 499

Kỹ năng: 《 Thần Nguyên 》, 《 Hám Thiên Thần Quyền 》, 《 Càn Khôn Nhất Quyền 》, 《 Lăng Không Thiểm 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Không

Sau khi xem thuộc tính cá nhân, Lý Phong liền cảm thấy câm nín.

Con mẹ nó, sau khi hoàn thành nhiệm vụ nhận điểm kinh nghiệm, thì cột kinh nghiệm không thèm nhúc nhích tí nào, muốn thăng cấp thành Chí Tôn cảnh quả thực quá khó khăn!

"Phải nghĩ biện pháp nhờ Long Hồn bảo hộ mẹ và các nàng, sau đó tiểu gia cùng ba nhà này đánh du kích, xem ai thua trước!"

Lý Phong âm thầm suy nghĩ, sau đó quay qua nhìn Mộ Dung Tuyết.

Hắn chưa kịp mở miệng nói chuyện, thì Mộ Dung Tuyết đã bổ nhào vào trong ngực hắn.

Lý Na vội vàng nghiêng đầu đi, nhỏ giọng nói: "Lý tổng, Tiểu Tuyết, các ngươi trò chuyện đi, ta. . . Ta đi báo cảnh sát."

Nàng đã sớm biết quan hệ của Mộ Dung Tuyết và Lý Phong không bình thường. . .

"Không cần báo cảnh sát, hai người này ta sẽ dẫn đi."

Lý Phong vỗ lưng của Mộ Dung Tuyết, cười nói.

"Vậy. . . Vậy ta. . ." Lý Na định tìm cớ khác rời khỏi nơi này.

"Ừm, ngươi có thể đi dạo phố, thả lỏng tinh thần, ta và Tiểu Tuyết nói mấy câu, tối nay ngươi hẵng quay lại với Tiểu Tuyết." Lý Phong nhìn Lý Na cười nói.

"Tối nay ngươi không ở lại sao?" Mộ Dung Tuyết thốt lên.

Nhưng mà ngay sau đó nàng biết mình lỡ miệng, khẳng định sẽ làm Lý Na hiểu lầm!

Lý Na giả bộ như không nghe thấy. . .

"Nếu như ngươi muốn ta ở lại. . . Ta sẽ ở lại." Lý Phong nhìn Mộ Dung Tuyết, cười nói: "Ngươi muốn ta ở lại không?"

Cái miệng nhỏ nhắn của Mộ Dung Tuyết khẽ nhếch, nhưng vì ngại Lý Na còn ở đây, nên không dám nói gì cả!

Chương 712. Hình ảnh quá đẹp

Chương 675: Hình ảnh quá đẹp

Lý Na vừa rời khỏi biệt thự, Mộ Dung Tuyết liền hỏi: "Ta ở một mình rất sợ hãi, tối hôm nay ngươi lưu lại cùng ta có được không?"

Lời này vừa nói ra, Lý Phong liền không nhịn được rung động: "Vậy ta sẽ ở lại, bất quá buổi tối có khả năng ta cần phải tới Long Hồn tham gia hội nghị khẩn cấp."

Bất quá trước đó hắn muốn suy tính vấn đề chênh lệch thời gian.

Đại Thương cách Kinh Thành không quá xa, nhưng đi máy bay cũng mất 1 tiếng rưỡi.

Hắn tới nơi này cứu Mộ Dung Tuyết chỉ dùng mấy phút, nói cách khác hắn muốn tới tổng bộ Long Hồn thì chí ít cũng phải đợi thêm ba tiếng, nếu không sẽ lưu lại sơ hở.

"Vậy sao. . ." Cái miệng nhỏ nhắn của Mộ Dung Tuyết nhếch lên, có chút không quá vui vẻ.

Trải qua sự tình lần này, Mộ Dung Tuyết không muốn rời Lý Phong 1 phút giây nào, nhưng Lý Phong đi làm chính sự, dù nàng không vui cũng chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Tiếp theo, Lý Phong lôi kéo Edwin Gullit, Pound Longfellow xuống tầng hầm, sau đó ngồi nói chuyện với Mộ Dung Tuyết.

Đồng thời, Lý Phong xem xét thông tin của 《 Song Tu Thần Công • phiên bản thăng cấp 》.

"《 Song Tu Thần Công • phiên bản thăng cấp 》: Kỹ năng do nhà phát triển sáng tạo ra theo cảm ngộ của bản thân."

"Ghi chú 1: Kỹ năng có giá bán 100 điểm chinh phục."

"Ghi chú 2: So với bản chưa thăng cấp, kỹ năng này sẽ phá nát bình chướng cảnh giới, nói cách khác, tu luyện theo kỹ năng này, song phương cuối cùng sẽ đạt tới cảnh giới ngang nhau, dù cả hai vốn đã có cảnh giới giống nhau, cũng có thể nhanh chóng đột phá tiếp."

Xem hết giới thiệu, Lý Phong liền cuồng hỉ.

Con mẹ nó, kỹ năng này quá mạnh rồi, gần như là ngang ngửa với 《 Thời gian quay lại 》, tuy rằng công hiệu khác biệt, nhưng đều mang tới chỗ tốt cực lớn cho Lý Phong.

Trước kia sử dụng 《 Song Tu Thần Công 》, Lý Phong chỉ có thể giúp đám người Ngụy Băng Khanh tăng lên tới cảnh giới thấp hơn mình một cấp.

Nói cách khác, Lý Phong là Thánh cấp hậu kỳ, đám người Ngụy Băng Khanh chỉ có thể là Siêu Phàm hậu kỳ, Lý Phong là Chí Tôn sơ kỳ, đám người Ngụy Băng Khanh chỉ có thể thành Thánh cấp sơ kỳ.

Có bản thăng cấp này, Lý Phong có thể làm đám người Ngụy Băng Khanh đột phá thành cảnh giới ngang mình, mà về sau dù đã ngang cấp, bọn hắn vẫn có thể thúc đẩy nhau tiến bộ tiếp.

Con mẹ nó quả thực là quá nghịch thiên rồi.

Nếu Lý Phong cùng Trầm Tử Huyên cùng tu luyện môn công pháp này, chẳng phải là hắn có thể ở trong khoảng thời gian ngắn đột phá đến Chí Tôn hậu kỳ?

Nếu hai người tiếp tục tu luyện, biết đâu có thể song song đột phá đến Chí Tôn đỉnh phong?

Đến lúc đó, hắn lại giúp đám người Ngụy Băng Khanh tăng cảnh giới lên tới Chí Tôn đỉnh phong, vậy là 12 cường giả Chí Tôn đỉnh phong xuất hiện.

Cái gì mà cổ võ thế gia đỉnh cấp, cái gì mà Long Hồn, cái gì Ám Ảnh, cái gì mà Siêu năng cục, đều phải quỳ xuống!

Đương nhiên, trong đám người đã bao quát cả Mộ Dung Tuyết

cùng Trầm Tử Huyên. . .

Hình ảnh này quá đẹp, Lý Phong có chút không dám tưởng tượng. . .

Đối diện, Mộ Dung Tuyết sững sờ.

Tại sao Lý Phong đột nhiên cười dâm tà như vậy?

Lý Phong tắt hệ thống, thu hồi nụ cười nói: "Tiểu Tuyết, ngươi có muốn trở thành cường giả võ đạo không?"

"A?" Mộ Dung Tuyết đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lộ sắc mặt ảm đạm nói: "Muốn, nhưng ta không có thiên phú võ đạo. . ."

Nàng xuất thân từ cổ võ thế gia, hiểu rõ sức mạnh khủng bố của cường giả võ đạo, nhưng thiên phú yếu kém lại làm nàng không có cơ hội đạt thành nguyện vọng.

"Không có thiên phú cũng không sao, ta có thể giúp ngươi, có điều. . ."

Lý Phong nói đến đây thì ngậm miệng lại.

Hắn và Mộ Dung Tuyết còn có một tầng ngăn cách mỏng như tờ giấy còn chưa xuyên phá, lúc này nói ra chuyện về 《 Song Tu Thần Công 》 thì sẽ bị Mộ Dung Tuyết coi là có mục đích bất lương.

Mộ Dung Tuyết hiếu kỳ hỏi: "Làm sao? Ngươi nói nốt đi."

"Không có gì, về sau ngươi sẽ biết." Lý Phong cười thần bí, không tiếp tục đàm luận về đề tài này.

Mộ Dung Tuyết tuy rằng tò mò, nhưng Lý Phong không hé miệng, nàng cũng không tiện truy vấn.

Đến chạng vạng tối, Mộ Dung Tuyết rốt cục đã khôi phục lại tinh thần từ sợ hãi, Lý Phong ăn cơm tối với nàng xong thì gọi điện thoại cho Mạc Vấn Thiên: "Thanh Long Sứ đại nhân, ta đã đến Kinh Thành."

Đầu bên kia, Mạc Vấn Thiên ngây người, sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Chúng ta không ở đó. . ."

Lý Phong: "? ? ?"

Hắn đang chuẩn bị hỏi tình huống thì Mạc Vấn Thiên cười khổ nói: "Ngươi nhắn tin cho Trầm Tử Huyên bảo nàng trở lại Kinh Thành đi, không cần hỏi nhiều."

Lời này vừa nói ra, Lý Phong càng thêm sững sờ, nhưng hắn cũng đại khái hiểu được, đoán chừng là Trầm Tử Huyên biết sự tình của hắn, đồng thời bởi vì việc này mà náo loạn tách ra khỏi đám người Mạc Vấn Thiên.

Con mẹ nó, không hiểu sao có chút cảm động!

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Lý Phong, tình huống thực tế như thế nào còn chưa biết.

Nghĩ như vậy, Lý Phong nói: "Tốt, ta sẽ gửi tin nhắn cho Tử Long Sứ."

Kết thúc trò chuyện với Mạc Vấn Thiên, Lý Phong tìm số của Trầm Tử Huyên, gửi tin nhắn: "Tử Long Sứ, ta là Lý Phong, ta hiện tại đã an toàn, ta đang ở Kinh Thành chuẩn bị gặp mặt với Long Đầu. Ngươi mau tới đây đi."

Gửi xong tin nhắn được 1 phút đồng hồ, điện thoại liền vang chuông, là Trầm Tử Huyên gọi điện thoại tới!

Chương 713. Lui ra Long Hồn

Chương 676: Lui ra Long Hồn

Lý Phong vội vàng nhận máy: "Alo, Tử Long Sứ, ta là Lý Phong."

"Đúng là giọng của Lý Phong?" Ở đầu bên kia điện thoại, Trầm Tử Huyên hơi kinh ngạc, nhưng ngay sau đó nàng liền hỏi: "Nói cho ta biết, lần trước chúng ta đến không gian dị thứ nguyên hái được bao nhiêu trái Bích Ngọc quả?"

"Ba trái." Lý Phong bật thốt lên, hắn biết Trầm Tử Huyên đang thử xem hắn có phải Lý Phong thật không.

Đúng như Lý Phong suy đoán, Trầm Tử Huyên kinh ngạc nói: "Đúng là tiểu tử nhà ngươi, ta còn tưởng rằng bọn Mạc Vấn Thiên đang giả mạo ngươi."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, hiếu kỳ hỏi: "Tử Long Sứ, có chuyện gì vậy? Tại sao ngươi lại nghĩ như thế?"

"Hừ!" Trầm Tử Huyên bất mãn hừ một tiếng, không biết là nàng đang bất mãn với Lý Phong hay là bất mãn với bọn người Mạc Vấn Thiên.

Náng không trả lời câu hỏi của Lý Phong mà nói sang chuyện khác: "Ngươi nói ngươi an toàn là có ý gì?"

"Ta. . ." Lý Phong suy nghĩ một chút, sau đó kể lại việc hắn giết sáu người Tiêu Cẩn và bước vào Chí Tôn cảnh cho Trầm Tử Huyên nghe.

Bên kia điện thoại bỗng nhiên im lặng. Không biết qua bao lâu, Trầm Tử Huyên mới nói: "Con mẹ nó, lần trước gặp ngươi vẫn chỉ là Thánh cấp sơ kỳ, vậy mà chưa tới một tháng ngươi đã là Chí Tôn sơ kỳ, tiểu tử ngươi bật hack à?"

Lý Phong rất muốn nói "Không sai, tiểu gia đang bật hack", thế nhưng bây giờ không phải thời điểm thích hợp để ba hoa.

"Khục, cái này. . . Một lời khó nói hết." Lý Phong thở dài, đánh trống lảng: "Thanh Long Sứ nói muốn cùng Long Đầu tổ chức hội nghị để nói chuyện của ta, Tử Long Sứ có muốn tham dự không?"

"Được, ta sẽ về Kinh Thành." Trầm Tử Huyên nói xong định cúp điện thoại.

"Tử Long Sứ đại nhân, đừng nói là ngươi đang ở Minh Châu nhé?" Lý Phong liền vội vàng hỏi.

Bên kia im lặng vài giây, sau đó thì phát ra tiếng tút tút tút.

Lý Phong rơi vào trầm tư.

Theo lời nói của Mạc Vấn Thiên và Trầm Tử Huyên, Lý Phong đã đại khái xác định được suy đoán trước đó, hắn là lúc bọn họ lựa chọn từ bỏ Lý Phong đã làm cho Trầm Tử Huyên bất mãn.

Sau đó Trầm Tử Huyên một mình chạy đến Minh Châu, muốn bảo hộ hắn trong bóng tối.

Vì không để Trầm Tử Huyên dính vào cuộc chiến với tam đại gia tộc, bọn người Hướng Thiên Nhai cũng chạy đến Minh Châu, nhưng Trầm Tử Huyên lại ẩn núp quá kỹ, cho nên Hướng Thiên Nhai không tìm ra nàng.

Sau khi Mạc Vấn Thiên biết được Lý Phong an toàn, chắc chắn hắn đã thử liên lạc với Trầm Tử Huyên, nhưng Trầm Tử Huyên không thèm đáp lại.

"Nữ nhân này đúng là có nghĩa khí."

"Nếu như có thể tu luyện Song Tu Thần Công với nàng. . ."

Nghĩ tới đây, Lý Phong liền lắc đầu, loại bỏ suy nghĩ này.

Hiện tại hắn không có khả năng luyện Song Tu Thần Công với nàng, trừ phi có chuyện gì đó phát sinh đủ để làm Trầm Tử Huyên cảm động.

Ba tiếng sau, hơn 9 giờ, Lý Phong nhận được điện thoại của Mạc Vấn Thiên, bọn họ đã đến Kinh Thành, đang đi đến tổng bộ của

Long Hồn.

Sau khi cúp điện thoại, Lý Phong liền nhét Edwin Gullit, Pound Longfellow vào trong Minivan của Mộ Dung Tuyết, và đi về hướng tổng bộ Long Hồn.

Trước khi đi, hắn căn dặn Mộ Dung Tuyết đừng chờ mình, bây giờ đã là 9 giờ, không biết lúc hắn trở về sẽ là mấy giờ.

Mộ Dung Tuyết trả lời cho dù Lý Phong trở về lúc mấy giờ nàng cũng chờ hắn, câu này làm cho Lý Phong có chút cảm động. . .

Nửa tiếng sau, ở tổng bộ Long Hồn, trong phòng họp số 1.

Đây là lần đầu tiên Lý Phong đến tổng bộ, mà lại còn do Mạc Vấn Thiên dẫn vào.

Đương nhiên, nếu không có Mạc Vấn Thiên dẫn vào, thì chắc chắn là Lý Phong không thể vào được, nơi này mười bước lại có một tốp bảo vệ, năm bước là một trạm canh gác, dùng thẻ thành viên Long Hồn cũng không vào được, nhất định phải có thẻ thông hành đặc biệt.

Sau khi vào phòng họp số 1, Lý Phong nhìn thấy Hướng Thiên Nhai, Nhậm Thương Sinh, La Thái Bạch và Trầm Tử Huyên.

"Đến đây, bộc lộ khí tức của ngươi ra đi."

Hướng Thiên Nhai không nhiều lời, đi thẳng vào vấn đề.

Lý Phong cũng không nói nhảm, hiển lộ khí tức ra.

Chí Tôn sơ kỳ!

Sắc mặt Hướng Thiên Nhai hơi biến, bốn người Mạc Vấn Thiên khẽ nhếch miệng.

Dù đã sớm biết Lý Phong là Chí Tôn sơ kỳ, nhưng khi bọn hắn chính thức nhìn thấy Lý Phong biểu lộ ra khí tức Chí Tôn cảnh thì vẫn cảm thấy chấn kinh.

23 tuổi đã là cường giả Chí Tôn cảnh, quá đáng sợ!

"Phù."

Hướng Thiên Nhai thở hắt ra một hơi, cười nói: "Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, ngồi xuống đi!"

Cùng lúc đó, Trầm Tử Huyên kéo cái ghế bên cạnh, ra hiệu cho Lý Phong ngồi kế bên nàng.

Động tác này làm cho Mạc Vấn Thiên, Nhậm Thương Sinh biến sắc.

Phòng họp số 1 có cái bàn hình bầu dục rất dài, năm người Hướng Thiên Nhai ngồi rời ra, mỗi người cách nhau ba, bốn cái ghế.

Bây giờ Trầm Tử Huyên kéo cái ghế bên cạnh ra cho Lý Phong ngồi xuống, như vậy là có ý gì?

Lông mày Lý Phong nhướng lên, nhìn Trầm Tử Huyên một chút.

Hôm nay Trầm Tử Huyên mặc một cái váy dài xẻ tà màu tím, trên gương mặt tuyệt mỹ trang điểm nhẹ, tóc dài nhuộm màu nâu uốn hình gợn sóng, xõa trên bờ vai, da thịt trắng ngần, vóc người đẹp đẽ khuynh quốc khuynh thành.

Trầm Tử Huyên nhíu mày, nhìn Lý Phong.

Lúc bốn mắt nhìn nhau, có tia lửa vô hình lấp lóe.

Sau một lúc lâu, Trầm Tử Huyên khẽ hé môi đỏ: "Ngồi đi, ta bảo kê ngươi."

Nàng muốn cho bọn người Hướng Thiên Nhai biết, nàng sẽ bảo vệ Lý Phong, cho dù lát nữa xảy ra chuyện gì, thì nàng cũng sẽ kiên trì với quyết định của mình.

Lý Phong cảm động, đi đến bên cạnh nàng ngồi xuống.

"Tử Huyên, ngươi cần gì phải như vậy, ta gọi Lý Phong đến họp là để thương nghị cách xử lý mâu thuẫn của hắn và tam đại gia tộc." Hướng Thiên bất đắc dĩ mở miệng.

"Ta thích đấy, làm sao?" Trầm Tử Huyên trợn mắt một cái.

Nàng vẫn nhớ như in việc trước đó bọn người Hướng Thiên Nhai hùa nhau từ bỏ Lý Phong, nếu không để Lý Phong ngồi bên cạnh nàng thì nàng không yên lòng.

"Nha đầu này!" Hướng Thiên Nhai lắc đầu, sau đó nhìn về phía Lý Phong: "Lý Phong, ngươi có dự định gì không?"

Mạc Vấn Thiên, Nhậm Thương Sinh, La Thái Bạch, thậm chí Trầm Tử Huyên cũng đều quay đầu nhìn về phía Lý Phong.

Dưới ánh mắt của mọi người, Lý Phong trầm giọng nói: "Rất đơn giản, rời khỏi Long Hồn."

Nói xong câu này, phòng họp trở nên yên tĩnh!

Chương 714. Không phải một cái, là mười một cái

Chương 677: Không phải một cái, là mười một cái

Đám người Hướng Thiên Nhai nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng không nghĩ tới Lý Phong muốn rời khỏi Long Hồn.

Đáng lẽ khi đối mặt với sự uy hiếp của ba nhà Tiêu, Trịnh, Lôi, thì Lý Phong càng phải ôm chắc bắp đùi của Long Hồn chứ, tại sao lại rời khỏi Long Hồn?

Chẳng lẽ là Vương Tôn gia xui khiến?

Cứu Vãn Nữ Thần Hệ Thống Trailer

"Lý Phong, ngươi có biết mình đang nói gì không?"

Sắc mặt Hướng Thiên Nhai âm trầm, sắc mặt ba người Mạc Vấn Thiên cũng khó coi.

Việc bọn họ chủ động từ bỏ Lý Phong và Lý Phong chủ động rời khỏi Long Hồn là hai chuyện khác nhau.

Sắc mặt Trầm Tử Huyên thì lại tràn ngập trào phúng.

Trước đó là ai nói từ bỏ Lý Phong? Bây giờ khi Lý Phong bước vào Chí Tôn cảnh thì lại muốn bảo vệ?

Hiện tại, Trầm Tử Huyên đột nhiên cảm thấy Lý Phong làm người rất cứng cỏi, hình tượng nhỏ yếu trước kia ở trong lòng nàng bỗng nhiên trở nên cao to.

Lý Phong mỉm cười: "Ta biết làm như vậy rất bất lợi với ta, nhưng đối với Long Hồn thì trăm điều lợi không một điều hại."

"Hả?" Lông mày Hướng Thiên Nhai nhướng lên, kinh ngạc hỏi: "Nói vậy là ngươi không muốn gây thêm phiền phức cho Long Hồn

nên mới rời đi?"

"Không khác bao nhiêu, nhưng ta có một việc muốn nhờ tổ chức." Lý Phong không quanh co lòng vòng, nói thẳng: "Chuyện của ta và ba nhà Tiêu, Trịnh, Lôi là ân oán cá nhân, ta hi vọng tổ chức có thể bảo vệ người nhà của ta."

Thì ra Lý Phong vì người nhà nên mới quyết định rời khỏi Long Hồn!

Nếu Long Hồn làm trái ước định, tuyên bố sẽ bảo vệ Lý Phong, vậy sẽ làm cho ba nhà Tiêu, Trịnh, Lôi nổi giận, trong cơn giận dữ, bọn hắn có thể làm ra bất cứ chuyện gì, bao gồm cả ra tay với người nhà Lý Phong.

Nhưng nếu Lý Phong chủ động phủ nhận quan hệ với Long Hồn, thì lửa giận của ba nhà sẽ tập trung trên người Lý Phong, đến lúc đó, Long Hồn sẽ ra mặt bảo vệ người nhà Lý Phong, ba nhà sẽ không vì chuyện này mà đối địch Long Hồn.

Năm người Hướng Thiên Nhai đã hiểu được.

"Nhậm Thương Sinh ta xin đảm bảo, nếu ai dám động vào người nhà ngươi, thì kẻ đó là tử địch của ta!"

Nhậm Thương Sinh vỗ bàn đứng dậy, trịnh trọng hứa hẹn.

"Mạc Vấn Thiên ta thề, người nào xuất thủ với người nhà của ngươi, ta sẽ giết hắn!"

"Nếu như đối phương là Chí Tôn hậu kỳ thì sao?" Nhậm Thương Sinh nói bằng giọng trào phúng.

"Không phải hắn chết thì là ta vong, đây là hứa hẹn của ta với Lý Phong!" Mạc Vấn Thiên hừ lạnh nói.

"Rất tốt, không hổ là hảo huynh đệ của Nhậm Thương Sinh ta, lần này ngươi không làm cho ta mất mặt!" Nhậm Thương Sinh cảm khái.

Suýt nữa Mạc Vấn Thiên đã phun nước miếng đầy mặt hắn.

Ngay lúc Mạc Vấn Thiên sắp nổi điên, La Thái Bạch đứng dậy nói: "Thái độ của ta giống với hai người bọn họ."

Hướng Thiên Nhai gật đầu: "Ta cũng vậy."

Sau khi bốn người nói xong, cùng nhau nhìn về phía Trầm Tử Huyên.

"Người nhà Lý Phong có các ngươi bảo hộ là đủ rồi, ta bảo vệ Lý Phong."

Trầm Tử Huyên ngồi trên ghế bá đạo nói.

Bốn người Hướng Thiên Nhai: ". . ."

Lý Phong: "? ? ?"

"Tại sao các ngươi lại nhìn ta như vậy, người nhà Lý Phong chỉ có một, có ba người các ngươi bảo hộ còn chưa đủ sao?"

"Vậy mà từ miệng các ngươi nói cứ như là phải bảo vệ rất nhiều người, nói không biết xấu hổ."

Trầm Tử Huyên khó chịu nhìn bốn người Hướng Thiên Nhai.

Bọn người Hướng Thiên Nhai có chút xấu hổ, bọn họ biết Lý Phong chỉ có một người nhà là Lý Viện, ba người bảo hộ một người, chắc chắn ba nhà Tiêu, Trịnh, Lôi sẽ nể mặt.

Bởi vì nghĩ như vậy, nên bọn họ mới ăn nói quả quyết, ai ngờ Trầm Tử Huyên lại vạch ra. . .

". . . Tử Long Sứ đại nhân, người nhà của ta không chỉ có một, mà là. . . Mười một."

Lý Phong vội ho một tiếng, nói.

Trầm Tử Huyên: "? ? ?"

Bốn người Hướng Thiên Nhai: "? ? ?"

"Là thế này, ta có mấy người bạn gái, trong lòng ta các nàng đều là người nhà của ta."

Lý Phong mặt không đỏ tim không gấp nói.

Lông mày Trầm Tử Huyên nhíu lại, chẳng biết tại sao trong lòng có chút khó chịu.

Khóe miệng Mạc Vấn Thiên giật một cái, bật thốt lên: "Tiểu tử ngươi cố ý hại chúng ta đúng không?"

"Không phải, ta thật lòng xem các nàng là người nhà, tình cảm của chúng ta rất tốt, sau này nhất định sẽ kết hôn."

Lý Phong khẳng định, vì chứng minh mình không nói láo, Lý Phong còn lấy việc của Tô Đồng ra làm ví dụ: "Nếu như ta không coi các nàng là người nhà thì lúc ba nhà Tiêu, Trịnh, Lôi phái sát thủ tới dùng Tô Đồng uy hiếp, thì ta đã không tới."

Bọn người Hướng Thiên Nhai cạn lời, còn nói sau này nhất định sẽ kết hôn, kết hôn một lúc mười một người? Ngươi có cần trâu bò như vậy không?

Nhưng mà Lý Phong nói cũng có lý, nếu sau này ba nhà Tiêu, Trịnh, Lôi lại bắt nữ nhân của Lý Phong làm con tin uy hiếp hắn thì sao?

"Hừ, quả nhiên nam nhân không kẻ nào tốt, ta thật hối hận, đáng ra ta không nên nói sẽ bảo vệ ngươi."

Trầm Tử Huyên khó chịu nói.

Nghe câu này, sắc mặt bốn người Hướng Thiên Nhai trở nên quái dị, tại sao bọn họ cảm thấy cách nói chuyện của Trầm Tử Huyên cứ giống như là. . . Đang ghen !

Chương 715. Suy nghĩ một chút thì rất ăn thiệt thòi a

Chương 678: Suy nghĩ một chút thì rất ăn thiệt thòi a

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, có chút xấu hổ, hắn còn định hốt cả Trầm Tử Huyên, nhưng mà theo tình hình này thì có vẻ độ khó không nhỏ. . .

Hắn nhìn về phía bọn người Hướng Thiên Nhai: "Long Đầu, ba vị Long Sứ, các ngươi có muốn đổi ý không?"

Bốn người Hướng Thiên Nhai liếc nhau, sau đó cùng nhau lắc đầu.

Cứu Vãn Nữ Thần Hệ Thống Trailer

Lý Phong thở phào, sau đó lên tiếng: "Vậy ta cám ơn Long Đầu cùng ba vị Long Sứ trước! Để báo đáp lại, ta xin giao hung phạm giết hại Lôi Minh cho mấy vị đại nhân xử trí."

Nghe câu này, bọn người Hướng Thiên Nhai vụt đứng dậy.

Ban nãy bọn họ không hỏi Lý Phong có giết Lôi Minh hay không, vì mọi người đều nghĩ vậy.

Ai ngờ Lý Phong lại nói muốn giao hung thủ giết hại Lôi Minh ra, chẳng lẽ có người khác giết Lôi Minh?

Nếu như vậy, thì bọn họ sẽ dễ ăn nói với Lôi gia!

"Lý Phong, ngươi đang nghiêm túc sao?" Mạc Vấn Thiên lấy lại tinh thần.

"Đương nhiên, ngươi mở cốp chiếc xe Minivan ta lái tới là biết có phải thật hay không." Lý Phong nhún nhún vai, sau đó đặt chìa khoá Minivan lên bàn.

Mạc Vấn Thiên nhìn Hướng Thiên Nhai, Hướng Thiên Nhai gật gật đầu, Mạc Vấn Thiên liền cầm chìa khóa ra khỏi phòng họp.

Mấy phút sau, Mạc Vấn Thiên dẫn theo Edwin Gullit, Pound Longfellow quay lại.

Sau khi làm bọn hắn làm tỉnh lại, Mạc Vấn Thiên liền thẩm vấn bọn hắn ngay trước mặt mọi người, Long Hồn có nhiệm vụ tình báo, cho nên Mạc Vấn Thiên có rất nhiều thủ đoạn hữu dụng.

Edwin Gullit và Pound Longfellow đã bị phế thành người thường, làm sao chịu nổi sức mạnh của Mạc Vấn Thiên? Chỉ một lát sau bọn hắn đã cúi đầu nhận tội.

"Vậy là Pound Longfellow giết Lôi Minh, sau đó hủy thi diệt tích? Các ngươi xử lý thi thể như thế nào?"

Hướng Thiên Nhai hỏi.

Phải tìm ra manh mối, bọn hắn mới có thể bàn giao với Lôi gia.

"Bị ta ăn. . ." Pound Longfellow nói.

Đám người Hướng Thiên Nhai: "? ? ?"

"Hắn là người sói."

Lý Phong chen miệng vào.

Đồng tử đám người Hướng Thiên Nhai co rụt lại!

Người sói, là người sói!

Lý Phong không biết nhiều về người sói và ma cà rồng nhưng mà đám người Hướng Thiên Nhai là cường giả đỉnh phong của thế giới, cho nên biết khá nhiều tin tức.

Hai loài này đã gần như tuyệt chủng, không ngờ gia tộc Gullit thuê một tên người sói làm quản gia.

Nếu việc này được đưa ra ánh sáng, chắc chắn sẽ gây nên đả kích cực lớn với danh dự của gia tộc Gullit.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hướng Thiên Nhai đã có kế sách để chèn ép gia tộc Gullit, nhưng mà phải chờ tới lúc bọn họ giúp Lý Phong vượt qua nguy cơ đã.

Sau khi biết rõ chân tướng, Hướng Thiên Nhai nhờ Mạc Vấn Thiên mang Edwin Gullit và Pound Longfellow đi về phòng tạm giam.

Sau đó Hướng Thiên Nhai định hỏi Lý Phong xem mười một người mà hắn nói là ai.

Nhưng không chờ hắn mở miệng, Trầm Tử Huyên đã hỏi trước: "Nói ta nghe mười một người bạn gái của ngươi là ai?"

"Ách. . ." Lý Phong há hốc mồm, có chút xấu hổ.

"Sao, dám làm mà không dám nói?" Trầm Tử Huyên trào phúng.

Hàm răng Lý Phong khẽ cắn chặt: "Có cái gì mà không dám, Ngụy Băng Khanh, Tô Đồng. . ."

Sau đó hắn nói tên tất cả nữ nhân của mình ra.

"Ngay cả Hứa Mạn và Mộ Dung Tuyết cũng là nữ nhân của ngươi? Còn có Tiêu Lăng Phi?" Lần này Trầm Tử Huyên khiếp sợ thật sự.

Không chỉ có Trầm Tử Huyên chấn kinh, mà bốn người Hướng Thiên Nhai cũng chấn kinh.

Ngụy Băng Khanh, Tô Đồng, Tống Uyển Quân. . . Những nữ nhân này có quan hệ với Lý Phong thì bọn họ đã biết, nhưng Hứa Mạn, Mộ Dung Tuyết, Tiêu Lăng Phi thì hơi quá rồi !

Hứa Mạn là Thiên Hậu, có vô số fan trên toàn cầu, là tình nhân trong mộng của vô số nam nhân.

Mộ Dung Tuyết là Tiểu Thiên Hậu giới ca hát, cũng có vô số nam nhân nguyện chết vì nàng.

Còn Tiêu Lăng Phi là con riêng của Tiêu Nhiên Tiêu gia, nắm trong tay Phong Vũ lâu.

Không lẽ kiếp trước Lý Phong từng cứu hệ ngân hà, cho nên kiếp này mới đồng thời có được các nàng?

Còn Tưởng Vận Trúc, Tưởng Mộng Dao có quan hệ dì cháu mà Lý Phong cũng có thể đớp được!

Sau khi hết khiếp sợ, Mạc Vấn Thiên, Nhậm Thương Sinh kích động, nói về cua gái bọn họ kém xa Lý Phong cả vạn dặm.

Nếu như Lý Phong là Tình Thánh, thì bọn hắn chỉ là học sinh, nếu có thể nhờ Lý Phong dạy cho mấy chiêu, thì còn lo gì không giải quyết được Trầm Tử Huyên?

"Ngươi đúng là biết hưởng thụ." Trầm Tử Huyên thu hồi thần sắc kinh ngạc, nói bằng giọng phức tạp.

“Khụ khụ.” Lý Phong vội ho một tiếng, không nói gì cả.

Hắn còn biết nói gì, rằng hắn may mắn, hay những nữ nhân của hắn bị mù? Tốt nhất là im lặng.

Lúc này Hướng Thiên Nhai hơi thổn thức nói: "Tuy như vậy không tốt lắm, nhưng ta vẫn muốn nói. . . Ta có chút hâm mộ ngươi."

Nhậm Thương Sinh, Mạc Vấn Thiên, La Thái Bạch gật đầu trong vô thức, nhưng ngay sau đó Nhậm Thương Sinh liền nghiêm mặt nói: "Ta sẽ không hâm mộ, cả đời này ta chỉ có thể thích một nữ nhân, đó chính là. . ."

"Ngươi câm miệng cho ta!" Trầm Tử Huyên không muốn nghe câu này, lập tức ngắt lời.

Nhậm Thương Sinh ngượng ngùng ngậm miệng lại.

Mạc Vấn Thiên cười "hắc hắc" một tiếng.

Có điều hắn còn chưa kịp mở miệng, Trầm Tử Huyên đã lạnh lùng nói: "Ngươi nói chuyện thì được, nhưng đừng nói về ta, nếu không thì ngươi cứ chống mắt lên xem ta xử lý ngươi như thế nào!"

Mạc Vấn Thiên: ". . ."

Ta còn chưa mở miệng mà, sao ngươi biết ta muốn nói gì?

“Khụ khụ.”Hướng Thiên Nhai vội ho một tiếng, nói sang chuyện khác: "Tuy số lượng người nhà của ngươi khác với suy đoán của chúng ta, nhưng lời chúng ta đã hứa thì sẽ không thay đổi."

Hướng Thiên Nhai nói câu này nghĩa là đã đồng ý với thỉnh cầu của Lý Phong.

Tiếp theo, mọi người lại thương thảo một số chi tiết, sau đó Lý Phong rời khỏi tổng bộ, lúc chuẩn bị mở cửa Minivan quay về nhà Mộ Dung Tuyết thì một người đột nhiên đuổi theo.

"Mang ta đi, từ giờ trở đi, ta muốn bảo vệ ngươi một tấc không rời."

Trầm Tử Huyên đến trước mặt Lý Phong, nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Chương 716. Coi như ta không có mặt

Chương 679: Coi như ta không có mặt

Lý Phong thật sự sững sờ.

Trầm Tử Huyên muốn làm bảo tiêu cận thân, một tấc không rời khỏi hắn?

Tuy rằng được đại mỹ nữ như vậy ở cạnh là chuyện đáng vui mừng, nhưng như vậy sẽ rất bất tiện, ví dụ như đợi chút nữa hắn đi tìm Mộ Dung Tuyết, mang theo Trầm Tử Huyên thì sao có thể xuống tay được?

"Thế nào, ngươi không muốn cho ta đi theo?"

Trầm Tử Huyên nhìn ra Lý Phong đang do dự, nhất thời nội tâm rất khó chịu.

"Dĩ nhiên không phải!" Lý Phong vội vàng phủ nhận, tiếp theo hắn chuyển giọng: "Ta chẳng qua là cảm thấy nam nữ khác nhau, ngươi đi theo ta sẽ không tiện lắm mà thôi."

"Hừ, ta thấy rõ ràng là ngươi sợ ta quấy rầy ngươi hẹn hò với bạn gái." Trầm Tử Huyên nhanh chóng xem thấu suy nghĩ trong lòng Lý Phong, cười lạnh nói.

"Khụ khụ." Lý Phong ho một tiếng, bất đắc dĩ thừa nhận: "Cái này là một phần thôi, chủ yếu là. . ."

"Được rồi, ngươi không cần giải thích, ta hiểu." Trầm Tử Huyên trực tiếp ngắt lời hắn: "Ngươi cứ làm chuyện của ngươi, ta coi như không thấy không nghe là được rồi chứ gì?"

Lý Phong: ". . ."

Vừa nghĩ tới chuyện hắn cùng Mộ Dung Tuyết tu luyện Song tu

thần công, Trầm Tử Huyên lại ở một bên quan sát, Lý Phong liền cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

"Bình thường lúc tu luyện ở bên cạnh ngươi có người nhìn không?" Lý Phong hỏi.

Trầm Tử Huyên sững sờ: "Không có, tu luyện thì sao có thể để người khác nhìn thấy."

"Thế thì. . ."

"Ta ở bên cạnh phòng ngươi ." Trầm Tử Huyên lại ngắt lời hắn tiếp: "Ngươi giết 6 người Tiêu, Trịnh, Lôi gia, sớm muộn gì cũng bị bọn hắn phát hiện, sau đó tất nhiên là điên cuồng trả thù, dù có Long Hồn, Vương Tôn gia kiềm chế đi nữa, tình huống của ngươi cũng không quá lạc quan."

"Đúng rồi, ngươi còn chưa biết 1 chuyện, Vương Tôn gia đã quyết định bảo vệ ngươi, chắc hẳn rất nhanh sẽ có người Vương Tôn gia chủ động liên hệ."

Nghe xong lời này Lý Phong liền đáp: "Ta và Vương Tôn gia không có quan hệ gì."

Hắn tìm Long Hồn đã là hành động bất đắc dĩ, bởi vì trừ Long Hồn hắn không nghĩ ra còn có thế lực nào đủ sức bảo vệ người nhà mình.

Còn Vương Tôn gia. . .

Nếu như lúc ba nhà đi tìm Vương Tôn gia, Vương Tôn gia nói muốn bảo vệ hắn, vậy hắn khẳng định sẽ có chút cảm động, nhưng buông tha hắn xong lại nói muốn bảo vệ hắn, thì hắn sẽ không hề cảm kích.

Bởi vì hắn biết trong này khẳng định có nguyên nhân, có lẽ là nghe nói hắn bước vào Chí Tôn cảnh, mà tin tức này rất có thể là đám người Hướng Thiên Nhai cố ý để lộ ra, bởi vì Long Hồn cần trợ thủ!

Trầm Tử Huyên nhíu mày lại: "Ngươi nghiêm túc?"

"Vô cùng nghiêm túc." Lý Phong nhún nhún vai, tiếp theo cười khổ nói: "Ta rất cảm kích Tử Long Sứ đại nhân bảo vệ ta, nhưng bắt Tử Long Sứ đại nhân đi theo bên cạnh thì thật sự là. . ."

"Được, ta ngủ trong xe, còn dám cự tuyệt ta sẽ làm ngươi đẹp mặt."

Nói xong Trầm Tử Huyên liền đẩy Lý Phong vào xe.

Lý Phong: ". . ."

Lái xe trở lại biệt thự của Mộ Dung Tuyết rồi, Lý Phong liền mời Trầm Tử Huyên đi vào.

Tuy rằng Trầm Tử Huyên nói sẽ ngủ trong xe, nhưng hắn không thể thật sự làm vậy.

Ai biết Trầm Tử Huyên vậy mà cự tuyệt.

Ngay tại thời điểm Lý Phong muốn mời tiếp, thì Mộ Dung Tuyết ra đón: "Lý Phong, ngươi trở về rồi sao?"

"Ta. . ." Lý Phong há miệng, không biết nên nói thế nào cho phải.

"Đừng nói ta ở đây, cứ coi như ta không tồn tại, đi đi."

Trầm Tử Huyên truyền âm cho Lý Phong. sau đó đẩy Lý Phong ra khỏi xe.

Trong nháy mắt đó, Mộ Dung Tuyết đi tới bên cạnh, hoàn toàn không thấy được bên trong xe còn có Trầm Tử Huyên đang ngồi.

Mộ Dung Tuyết đã đổi bộ đồ đang mặc, không còn trang phục bình thường như ban ngày, mà là một cái quần dài màu lam, triệt để bày ra dáng người bốc lửa của nàng.

Trang điểm trên mặt cũng có biến hóa, không còn là vẻ trang nhã như trước, mà là loại diễm lệ, khiến người xem cảm thấy rất vừa mắt.

Hiện tại đã là 11 giờ tối, thường ngày thì Mộ Dung Tuyết đã nghỉ ngơi, nhưng bây giờ nàng mặc một thân trang phục lộng lẫy,

rõ ràng là vì nghênh đón Lý Phong.

Ánh mắt Lý Phong sáng lên: "Tiểu Tuyết, ngươi lại xinh đẹp hơn trước rồi."

"Thật sao?" Mộ Dung Tuyết thấy trong lòng ngọt ngào như được rót mật, vội vàng lôi kéo Lý Phong tiến vào biệt thự.

Đi vào phòng khách rồi, Mộ Dung Tuyết liền lấy cho Lý Phong một đôi dép lê.

Lý Phong vừa muốn cúi lưng thay dép lê, Mộ Dung Tuyết đã đoạt trước một bước khom người xuống, giúp Lý Phong cởi dây giày.

Tình cảnh này trực tiếp làm Lý Phong sững sờ ngay tại chỗ.

Hắn và Mộ Dung Tuyết tuy rằng đang mập mờ, nhưng quan hệ còn chưa phát triển đến mức độ kia, mà dù là người yêu, cũng rất ít người bạn gái nào hạ mình tới mức này.

"Tiểu Tuyết, chuyện này để ta tự làm là được rồi."

Sau khi ngây người, Lý Phong liền nâng đỡ Mộ Dung Tuyết đứng dậy.

Mộ Dung Tuyết ngẩng đầu cười một tiếng: "Không sao, ta thích làm chuyện này cho ngươi."

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Mộ Dung Tuyết có ý gì, biến tướng thổ lộ sao?

"Không cần kinh ngạc như vậy, ngươi cứu ta, ta giúp ngươi thay dép lê thì đã làm sao?"

Mộ Dung Tuyết liếc Lý Phong một cái, tràn ngập quyến rũ.

Được Mộ Dung Tuyết hầu hạ, Lý Phong thay dép lê, sau đó đi đến chỗ ghế sa lon ngồi xuống.

Tiếp theo, Mộ Dung Tuyết cầm tới bình rượu vang đỏ: "Uống chút không?"

"Được." Lý Phong cười nói.

Rất nhanh, hai người cầm ly rượu lên cụng ly: "Dzô."

"Lý Phong, ta nghĩ kỹ rồi."

Qua ba lượt rượu, Mộ Dung Tuyết đã có chút say, đột nhiên mở miệng nói.

Lý Phong bị câu nói bất ngờ này làm cho sững sờ:

"Ta muốn làm bạn gái của ngươi." Khuôn mặt Mộ Dung Tuyết đỏ lên, cúi đầu nói.

Lý Phong sững sờ.

Đây là thổ lộ a, cái này nhất định là thổ lộ đúng không?

Tuy rằng hắn cũng rất chờ mong, nhưng đến giờ phút này vẫn còn có chút không dám tin tưởng lỗ tai mình.

"Ta không ngại ngươi có nhiều nữ nhân, bởi vì ta không muốn mất ngươi."

Mộ Dung Tuyết đặt chén rượu xuống, đi đến trước mặt Lý Phong nói rằng: "Vậy. . . Ngươi có nguyện ý làm bạn trai của ta không?"

Sau khi Lý Phong rời đi, Mộ Dung Tuyết cân nhắc thật lâu, nàng tự hỏi tình cảm Lý Phong dành cho mình, cũng tự hỏi tình cảm mình dành cho Lý Phong.

Sau đó nàng liền quyết định.

Lý Phong đứng dậy nắm lấy tay của Mộ Dung Tuyết, hít sâu một cái nói: "Vô cùng vinh hạnh, thưa tiểu thư tôn quý."

"Ừm, vậy thì từ giờ trở đi chúng ta sẽ ở cùng nhau a, về sau mãi mãi không tách rời."

Nói xong, Mộ Dung Tuyết cười một tiếng, giống như vợ hiền dịu

dàng giúp Lý Phong sửa sang lại cổ áo, sau đó lôi kéo hắn đi về phía phòng ngủ.

Chương 717. Ngọc nát quyết tâm

Chương 680: Ngọc nát quyết tâm

Sau một giờ, Lý Phong thu hoạch được 100 điểm chinh phục, tiến độ chinh phục của Mộ Dung Tuyết cũng tăng lên tới 100%.

Ngược lại, Mộ Dung Tuyết cũng có thu hoạch không nhỏ—— trở thành cường giả cấp B.

Lý Phong đã đến Chí Tôn sơ kỳ, Song Tu Thần Công lại được thăng cấp, tăng lên như vậy cũng hợp tình hợp lý.

Nếu như hai người tu luyện cả đêm, thì có khả năng Mộ Dung Tuyết sẽ bước vào Tông Sư cảnh.

Nhưng trong lúc tu luyện, Lý Phong phải bố trí bức tường chân khí, vì Trầm Tử Huyên vẫn còn ở bên ngoài, với thính lực của Chí Tôn hậu kỳ, nếu không có bức tường chân khí thì cho dù cách mấy cái vách tường, Trầm Tử Huyên vẫn có thể nghe được.

Lý Phong không thể coi Trầm Tử Huyên như không tồn tại. . .

"A, nam nhân ngu dốt, nghĩ là bố trí bức tường chân khí thì ta sẽ không biết ngươi đang làm cái gì sao?"

Trong Minivan, Trầm Tử Huyên mở cửa sổ trên đầu, nhìn trời đêm lẩm bẩm.

Mặc dù không nghe được âm thanh của Lý Phong, nhưng nàng có thể cảm nhận được chấn động!

Ngay lúc này, trong phòng nghị sự Lôi gia.

Lôi Vân Phong ngồi ở chủ vị cầm điện thoại di động, mở loa ngoài.

Hai bên phía dưới phần lớn là người Lôi gia, tất cả bọn họ đang vểnh tai, nghe xem trong điện thoại nói gì.

Hai chú cháu Lôi Vân Mãnh, Lôi Hạo Nguyên đã mất liên lạc hơn nửa ngày, hơn ba giờ chiều, Lôi Vân Phong nhận ra có gì đó không đúng, lập tức phái người tiến về Đại Thương để điều tra.

Lúc chạng vạng tối, bọn họ nhận được tin tức, nói biệt thự của Tô Đồng đã bị san thành bình địa, có thành viên Long Hồn phong tỏa hiện trường.

Sau đó, Lôi Vân Phong an bài người của Lôi gia tại trong Long Hồn điều tra việc này, rốt cục đã có kết quả.

"Gia chủ, ta hoài nghi tứ thúc và Hạo Nguyên ca bị Lý Phong giết!"

Trong điện thoại truyền đến âm thanh thất kinh.

Lôi Vân Phong đứng vụt dậy, thành viên Lôi gia cũng chấn kinh!

Lôi Vân Phong và Lôi Hạo Nguyên bị Lý Phong giết? Tuy đây chỉ là suy đoán, nhưng tính chất quá kinh dị.

"Nói kỹ một chút!"

"Vâng, gia chủ!"

"Ta có một bằng hữu có quan hệ rất tốt với người phụ trách phân bộ Đại Thương, việc này là hắn nghe ngóng giúp ta."

"Người của phân bộ Đại Thương đã nhận mệnh lệnh của Long Đầu xử lý chuyện này, sau khi đến hiện trường, bọn họ thấy Lý Phong và Tô Đồng."

"Theo miêu tả của người phụ trách phân bộ Đại Thương, trên người Lý Phong và Tô Đồng không có ngoại thương, không giống như trải qua chiến đấu."

"Mà hiện trường có sáu vết máu thịt, không phân biệt được là của ai, người phụ trách không biết, Lý Phong không nói, Long Đầu cũng không nói."

"Ta hoài nghi là sáu người tứ thúc bị Lý Phong giết."

Nghe hắn nói xong, Lôi Vân Phong liền biết, tứ đệ và Hạo Nguyên có khả năng đã bị Lý Phong giết!

Thành viên Lôi gia cũng bị tin tức này làm cho chấn kinh.

"Tiếp tục tìm hiểu."

Lôi Vân Phong ra lệnh sau đó cúp máy, tiếp theo hắn định gọi cho Tiêu Cẩn và Trịnh Đào.

Ai ngờ không chờ hắn gọi, thì Tiêu Du đã gọi tới: "Alo, Lôi huynh, đại sự không ổn."

Nghe câu này Lôi Vân Phong cảm giác trong lòng nặng nề: "Ngươi cũng biết?"

"Hả?" Tiêu Du sững sờ, sau đó cười khổ nói: "Vậy là Lôi huynh cũng biết, sáu người Tiêu Cẩn có thể đã bị Lý Phong giết."

Gần một nửa thành viên trong nội bộ Long Hồn được tuyển chọn từ trong cổ võ thế gia, cho nên bọn hắn mới có tình báo của Long Hồn.

"Không thể nào, không phải Lý Phong là Thánh cấp hậu kỳ sao, làm sao hắn có thể là đối thủ của đám người Tiêu Cẩn? Chẳng lẽ Long Hồn xuất thủ?"

Ánh mắt Lôi Vân Phong phát lạnh, lạnh lùng nói.

"Việc này. . ."

Tiêu Du chần chờ một chút, sau đó lên tiếng: "Chúng ta gặp mặt rồi nói, gọi cho Trịnh Đào nữa."

. . .

Nửa tiếng sau, Tiêu Du, Trịnh Đào cùng nhau tới Lôi gia.

Trong phòng, toàn bộ thành viên Lôi gia đã lui ra, chỉ còn lại ba vị gia chủ là Lôi Vân Phong, Tiêu Du, Trịnh Đào.

" Có khả năng là Long Hồn xuất thủ. . ."

Sau khi gặp mặt, Tiêu Du dựng lên bức tường chân khí, sau đó nói.

"Đáng chết! Bọn chúng coi thường chúng ta tới vậy sao? !" Lôi Vân Phong vỗ bàn một cái, tức giận nói.

"Ỷ mình là tổ chức quốc gia nên dám chèn ép cổ võ thế gia chúng ta à, bọn người Hướng Thiên Nhai đúng là quá phách lối, chúng ta nhất định phải cho Long Hồn một bài học!" Trịnh Đào cũng tức giận nói.

Giống như Tiêu Dã đã nói với Lý Phong trước đó, tuy Long Hồn là tổ chức quốc gia, nhưng bàn về nội tình, thực lực, Vương Tôn gia mạnh hơn Long Hồn một chút, mà Tiêu, Trịnh, Lôi ba nhà có thể đấu ngang tay với Long Hồn.

Nếu ba nhà liên thủ thì Long Hồn không phải đối thủ, bất quá. . .

Dù sao Long Hồn cũng đại diện cho ý chí nhà nước, trừ khi bọn hắn không muốn ở Hoa Hạ nữa, nếu không thì không thể tùy tiện khai chiến với Long Hồn.

Đương nhiên, không nhất định phải khai chiến, có thể dùng phương thức khác để cảnh cáo, chỉ cần Long Hồn cảm nhận được bọn hắn có quyết tâm thà làm ngọc nát không làm ngói lành, thì sẽ có thể dọa sợ Long Hồn.

"Hay là chúng ta cùng đi tìm Hướng Thiên Nhai hỏi cho rõ ràng?!" Lôi Vân Phong đề nghị.

Trịnh Đào gật đầu, cảm thấy bọn họ cần phải tìm Hướng Thiên Nhai hỏi chuyện.

Sắc mặt Tiêu Du biến ảo, gật đầu nói: "Gọi cho Vương Tôn huynh đi."

Vương Tôn gia là người đứng đầu của bốn nhà, nếu có Vương Tôn Hoành thì khả năng dọa sợ Long Hồn sẽ lớn hơn.

"Đúng, gọi cho Vương Tôn huynh."

Lôi Vân Phong gật đầu.

Sau đó ba người gọi điện thoại cho Vương Tôn Hoành, Vương Tôn Hoành trầm ngâm một lát sau đó đáp ứng thỉnh cầu của bọn hắn.

1 giờ sáng, bốn người Vương Tôn Hoành đi tới tổng bộ của Long Hồn, được Hướng Thiên Nhai tự mình đón vào phòng họp số 1.

"Hướng Long Đầu, chúng ta muốn ngươi chứng thực một việc, buổi sáng hôm qua ở Đại Thương có một biệt thự bị san thành bình địa, ngươi có biết hay không?" Lôi Vân Phong đi thẳng vào vấn đề.

Lông mày Hướng Thiên Nhai nhướng lên, nhìn Vương Tôn Hoành, Vương Tôn Hoành im lặng không lên tiếng, chỉ gật đầu.

Hướng Thiên Nhai hiểu ý của Vương Tôn Hoành, nói: "Việc này ta biết, các ngươi phái người đi giết Lý Phong, nhưng mà đã bị Lý Phong giết ngược."

Chương 718. Biến chiến tranh thành tơ lụa

Chương 681: Biến chiến tranh thành tơ lụa

Câu nói của Hướng Thiên Nhai giống như sóng thần nổi dậy.

Sáu người Tiêu Cẩn chết, bị Lý Phong giết ngược?

Có nhầm không đây? Lý Phong chỉ là Thánh cấp hậu kỳ thôi mà, làm sao có thể giết sáu Thánh cấp đỉnh phong?

Hướng Thiên Nhai đang nói láo!

"Hướng Long Đầu, ta và ngươi đều biết rõ thực lực Lý Phong, chuyện này là không thể nào."

Lôi Vân Phong bất mãn nói.

Lông mày Hướng Thiên Nhai nhướng lên: "Các ngươi không tin?"

"Tin chứ. Tin cái rắm. Nhìn mặt ta giống thằng ngu không?" Lôi Vân Phong cười lạnh.

"Hướng Long Đầu, trước đó chúng ta đã đàm phán xong, Long Hồn các ngươi hứa không nhúng tay vào việc của Lý Phong, vậy sau này Long Hồn sẽ được ba nhà chúng ta giúp đỡ hết sức, vậy mà ngươi lại không giữ lời!"

Tiêu Du vừa thất vọng vừa phẫn nộ nói.

"Hướng Thiên Nhai, ngươi không phải quân tử, ngươi âm thầm phái người giúp Lý Phong giết bọn Tiêu Cẩn, Long Hồn các ngươi muốn khai chiến cùng bốn nhà chúng ta sao?"

Lôi Vân Phong, Tiêu Du chỉ là ám chỉ, Trịnh Đào lại nói trực tiếp, không chỉ nói trực tiếp mà còn kéo Vương Tôn gia vào trận doanh của bọn họ.

Hướng Thiên Nhai nhướng mày, ấn một cái nút trên bàn hội nghị, nói: "Đưa bọn hắn vào.".

Rất nhanh, liền có nhân viên của Long Hồn mang Edwin Gullit và Pound Longfellow vào phòng họp số 1.

"Có lẽ các ngươi không biết bọn hắn, nhưng nhất định là các ngươi từng nghe qua tên của bọn hắn."

Hướng Thiên Nhai mỉm cười, giới thiệu thân phận hai người.

Sau khi nghe được thân phận hai người, ba người Trịnh Đào nhìn nhau một cái.

Thiếu gia và quản gia của gia tộc Gullit lại bị Long Hồn bắt sống, Long Hồn muốn khai chiến cùng gia tộc Gullit sao?

"Các nguoi rất ngạc nhiên đúng không?"

Hướng Thiên Nhai cười hỏi.

"Đúng, việc này liên qua gì tới Lý Phong?" Trịnh Đào nhíu mày.

Lôi Vân Phong, Tiêu Du gật đầu phụ họa.

Hướng Thiên Nhai cười một tiếng: "Đương nhiên là có liên quan, bởi vì bọn hắn bị Lý Phong bắt được, không chỉ như thế, bọn họ có liên quan đến việc Lôi Minh mất tích."

Lôi Vân Phong đứng vụt dậy.

Trịnh Đào, Tiêu Du cùng hỏi: "Có ý gì?"

"Ta cho các ngươi xem một đoạn video là sẽ biết."

Hướng Thiên Nhai cười cười, bật máy tính lên mở một đoạn video.

Đây là video của Mạc Vấn Thiên thẩm vấn Edwin Gullit, Pound Longfellow, trong video, hai người kể lại việc bày mưu giết hại Lôi Minh rồi hủy thi diệt chứng cứ.

Xem hết video này, trong mắt Lôi Vân Phong nổi lên lửa giận.

Hai tên đáng chết này, chỉ vì khích Lôi gia giết Lý Phong mà giết Lôi Minh, đáng chết thật!

Đối mặt với lửa giận hừng hực của Lôi Vân Phong, Edwin Gullit và Pound Longfellow hoảng sợ run lẩy bẩy.

Đúng lúc này, Hướng Thiên Nhai cười nói: "Pound Longfellow là cường giả Thánh cấp đỉnh phong, mà vẫn bị Lý Phong khống chế, còn bị Lý Phong phế năng lượng hạch tâm."

Ba người "Cái gì? !" Lôi Vân Phong sợ hãi kêu lên.

Năng lượng hạch tâm của phương Tây giống với đan điền của Hoa Hạ, Lý Phong có thể phế bỏ năng lượng hạch tâm của một tên cường giả Thánh cấp đỉnh phong, nghĩa là cảnh giới hắn cao hơn Pound Longfellow rất nhiều.

"Pound, ngươi nói cho bọn hắn biết cảnh giới của Lý Phong là gì."

Lúc này Hướng Thiên Nhai nói.

Sắc mặt Pound Longfellow lộ vẻ đau khổ, nói: "Lý Phong là cường giả cấp SSS."

Ba người Lôi Vân Phong chấn kinh.

Lý Phong là cường giả Chí Tôn sơ kỳ ? !

"Bây giờ các ngươi đã hiểu tại sao sáu người Tiêu Cẩn bị Lý Phong giết ngược chưa?"

Hướng Thiên Nhai bình chân như vại nói.

Sắc mặt ba người Lôi Vân Phong rất khó coi. Nếu vậy thì mọi chuyện đều giải thích thông được.

Nhưng mà chuyện này không khoa học, con mẹ nó Lý Phong mới 23 tuổi!

"Lôi huynh, Tiêu huynh, Trịnh huynh, ta cảm thấy việc này nên quên đi, Lý Phong còn trẻ như vậy đã bước vào Chí Tôn cảnh,

thành tựu tương lai không thể đoán trước, ta sẽ đem hắn về Vương Tôn gia, hi vọng ba vị có thể thông cảm cho ta."

Đúng lúc này, Vương Tôn Hoành nói ra lập trường của mình.

Vương Tôn Hoành muốn bảo vệ Lý Phong? Đáng chết, trước đó Vương Tôn Hoành đã đồng ý là từ bỏ Lý Phong!

"Ta cũng nghĩ như Vương Tôn gia, hi vọng ba vị gia chủ có thể biến chiến tranh thành tơ lụa, Lý Phong là thiên tài 500 năm mới gặp 1 lần, cũng là trụ nước nhà, là tương lai của Long Hồn, nếu hắn chết, ta hi vọng hắn sẽ chết trên chiến trường trong lúc bảo vệ quốc gia, chứ không phải chết dưới tay của đồng bào."

Hướng Thiên Nhai cũng tỏ rõ thái độ.

Tuy Lý Phong rời khỏi Long Hồn, nhưng Hướng Thiên Nhai tin là sau này Lý Phong còn trở lại, cho nên hắn muốn tạm thời giấu tin Lý Phong rời khỏi Long Hồn.

Nếu như ba người Lôi Vân Phong quyết giữ ý mình, nhất định phải giết Lý Phong, hắn sẽ nói ra việc này, và bảo vệ người nhà Lý Phong.

"Hắn giết tứ đệ và nhi tử ta!" Lôi Vân Phong giận.

"Tiêu Cẩn, Tiêu An chết trong tay Lý Phong." Tiêu Du cũng lạnh giọng nói.

"Trịnh Nguyên, Trịnh Dương cũng bị Lý Phong giết." Trịnh Đào nói tiếp.

Người nhà bị giết, đây là thù sâu như biển, làm sao có thể nói bỏ là bỏ?

"Vốn dĩ các ngươi và Lý Phong không có bao nhiêu thù hận ! Oan oan tương báo đến khi nào mới dứt, nếu như các ngươi nhất định muốn ra tay với Lý Phong, vậy thì đừng trách ta trở mặt vô tình."

Vương Tôn Hoành đã hạ quyết tâm bảo vệ Lý Phong, hắn tin tưởng có Long Hồn giúp đỡ, ba nhà Tiêu Du Trịnh sẽ đưa ra quyết định khôn ngoan.

Vương Tôn Hoành đã cứng rắn như thế, tất nhiên Hướng Thiên Nhai không thể yếu thế: "Ta đồng ý với Vương Tôn gia, xin ba vị gia chủ nghĩ lại!"

"Con mẹ nó. . ." Lôi Vân Phong nổi giận định động thủ.

Đúng lúc này, Tiêu Du kéo Lôi Vân Phong lại: "Được rồi, các ngươi cho ba người chúng ta thời gian thương lượng lại việc này một chút, cáo từ!"

Nói xong, hắn kéo Lôi Vân Phong, Trịnh Đào rời khỏi đây.

Chương 719. Đại chiến bạo phát

Chương 682: Đại chiến bạo phát

"Hướng Long Đầu, ngươi cảm thấy đám người kia sẽ quyết định thế nào?"

Sắc mặt Vương Tôn Hoành ngưng trọng.

"Khó mà nói." Hướng Thiên Nhai thở dài: "Ta chỉ lo bọn họ sẽ ra tay bất ngờ với Lý Phong."

Lông mày Vương Tôn Hoành nhướng lên: "Ngươi nói là. . . Sau khi bọn họ trở về sẽ động thủ với Lý Phong? Không thể nào, bọn họ không sợ khai chiến cùng chúng ta sao?"

"Nếu như Lý Phong chết thì sẽ mất đi giá trị, lúc đó không lẽ chúng ta sẽ vì một người chết mà khai chiến cùng ba nhà sao?" Hướng Thiên Nhai hỏi ngược lại.

Vương Tôn Hoành hiểu được.

"Ta thấy chúng ta cần phải tìm Lý Phong, bảo vệ hắn."

Hướng Thiên Nhai thở dài, cảm thấy bất đắc dĩ.

Hắn không nghĩ tới mọi chuyện sẽ phát triển đến trình độ này, hắn cho rằng hắn và Vương Tôn Hoành liên hợp, thì ba người Tiêu Du sẽ từ bỏ việc truy sát Lý Phong, không ngờ hắn đánh giá quá thấp quyết tâm giết Lý Phong của ba người Tiêu Du.

Nhưng mà việc đã đến nước này, hắn phải tiếp tục, dù kết quả sẽ rất tồi tệ, hắn cũng không thể nhượng bộ, một khi hắn nhượng bộ, uy nghiêm Long Hồn sẽ mất hết, sau này làm sao Long Hồn quản lý được cổ võ giới của Hoa Hạ nữa?

Vương Tôn Hoành gật đầu, hắn cũng nghĩ như Hướng Thiên

Nhai, nếu để bọn người Tiêu Du giết Lý Phong, thì mặt mũi của hắn biết để đâu?

Sau đó, Hướng Thiên Nhai nhận được tin tức từ Trầm Tử Huyên, biết được nơi Lý Phong đang ở, vội vàng mang theo ba người Mạc Vấn Thiên chạy tới.

Vương Tôn Hoành thì trở lại Vương Tôn gia, mang theo tất cả cường giả Chí Tôn cảnh trong tộc chạy đến chỗ của Mộ Dung Tuyết.

Về phần ba người Tiêu Du.

Sau khi ra khỏi tổng bộ Long Hồn, Lôi Vân Phong, Trịnh Đào liền bất mãn chất vấn: "Tiêu huynh, tại sao ngươi kéo chúng ta đi?"

"Tiêu huynh, đừng nói là ngươi sợ bọn họ nhé,"

Tiêu Du lắc đầu cười một tiếng: "Lôi huynh, Trịnh huynh, trong mắt các ngươi Tiêu Du ta là người nhát gan như vậy sao?"

"Ta chỉ là dùng kế hoãn binh mà thôi, chắc chắn là chúng ta không thể bỏ qua như vậy, đối đầu trực diện với Vương Tôn gia và Long Hồn không phải chuyện tốt gì."

Ánh mắt Lôi Vân Phong sáng lên: "Ngươi nói là. . ."

"Tiên hạ thủ vi cường?" Trịnh Đào không ngốc, vừa nói là đã đoán được ý của Tiêu Du.

(tiên hạ thủ vi cường: hạ thủ trước sẽ có lợi thế)

"Đúng, ta nói thương nghị, là để tranh thủ thời gian giết Lý Phong, chỉ cần giết Lý Phong xong, Vương Tôn Hoành và Hướng Thiên Nhai sẽ không vì một người chết mà tử chiến cùng chúng ta" Tiêu Du đắc ý nói.

"Diệu kế!"

"Chủ ý này rất hay!"

Hai người Lôi Vân Phong ào ào vỗ tay tán thưởng.

Tiêu Du khoát khoát tay: "Chúng ta trở về đi, mỗi người mang theo cường giả Chí Tôn trong tộc tới, dùng thời gian nhanh nhất để giết chết Lý Phong, sau đó chúng ta sẽ báo cho Hướng Thiên Nhai và Vương Tôn Hoành."

"Tốt, lần này chúng ta nhất định phải giết Lý Phong, báo thù cho Tiêu Cẩn hiền chất!" Trong mắt Lôi Vân Phong lóe ra vẻ thù hận, lạnh giọng nói.

Trịnh Đào gật gật đầu, sau đó cau mày nói: "Nhưng mà vấn đề là chúng ta đi đâu tìm được Lý Phong? Tìm không ra hắn thì kế hoạch chỉ là nói suông."

Tiêu Du đồng ý nói: "Phát động tất cả mọi người, tìm ra Lý Phong!"

Tam đại cổ võ thế gia đỉnh cấp Trịnh, Tiêu, Lôi cùng nhau xuất lực, nên rất nhanh bọn họ liền biết Lý Phong đang ở bên trong biệt thự của Mộ Dung Tuyết.

4 giờ sáng, Tiêu Du, Lôi Vân Phong, Trịnh Đào, mỗi người chỉ huy bốn vị cường giả Chí Tôn cảnh đi đến bên ngoài biệt thự của Mộ Dung Tuyết.

Vừa mới vây quanh biệt thự, cường giả Chí Tôn cảnh của Vương Tôn gia và Long Hồn đã đi tới.

Bên phía Vương Tôn gia có sáu vị cường giả Chí Tôn cảnh, Long Hồn thì có bốn vị, so sánh với mười lăm Chí Tôn cảnh bên đám người Tiêu Du thì ít hơn 5 người.

Cho dù tăng thêm Trầm Tử Huyên, thì bọn họ vẫn kém 4 người.

Lúc hai nhóm người chạm mặt, bầu không khí trở nên khẩn trương, sắc mặt ba người Tiêu Du, Lôi Vân Phong, Trịnh Đào trở nên khó coi.

Bọn họ không nghĩ tới Vương Tôn Hoành, Hướng Thiên Nhai lại dẫn người bảo vệ chỗ này, vậy là ý đồ của bọn họ đã bị đoán được.

"Vương Tôn huynh, ta không hy vọng chúng ta sẽ khai chiến."

Tiêu Du than thở.

"Ta cũng không hy vọng chúng ta sẽ khai chiến, bỏ qua đi, oan oan tương báo đến khi nào mới dứt?"

Vương Tôn Hoành lạnh nhạt nói.

"Mọi chuyện đã đến tình trạng này, sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy ?"

Tiêu Du trầm giọng nói.

"Đúng vậy, không dễ dàng từ bỏ như vậy được."

Vương Tôn Hoành lại thở dài.

"Nói nhiều như vậy làm gì, nếu các ngươi khăng khăng muốn bảo vệ Lý Phong, vậy chúng ta đành phải phân thắng bại!"

Tính tình của Lôi Vân Phong rất táo bạo, nhịn không được mở miệng quát.

"Đúng, người chúng ta đông hơn, nếu đánh nhau thì các ngươi sẽ không phải là đối thủ của chúng ta!"

Trịnh Đào hung hăng quát.

"Đánh thì đánh, ai sợ ai?" Mạc Vấn Thiên cũng rất nóng tính, vén tay áo lên trước.

"Đừng tưởng rằng các ngươi nhiều người là có thể thắng, lão tử thân kinh bách chiến, không phải chưa từng lấy một địch nhiều, ta sợ cái rắm gì?" Nhậm Thương Sinh cũng điên lên, vểnh mũi lên trời mắng.

Mọi người đều là cường giả Chí Tôn cảnh, ai cũng kiêu ngạo vô cùng, không ai phục ai.

"Tốt, nếu các ngươi muốn chiến, vậy thì chiến mẹ đi!"

Nói xong, Tiêu Du liền suất lĩnh tộc nhân phóng về phía bọn người Mạc Vấn Thiên.

Hai người Lôi Vân Phong, Trịnh Đào không cam lòng yếu thế, cũng chỉ huy tộc nhân phóng tới chỗ bọn người Vương Tôn Hoành.

Đại chiến bùng nổ!

Lúc này, Lý Phong nghe được động tĩnh bên ngoài, vội vàng kết thúc tu luyện cùng Mộ Dung Tuyết: "Tiểu Tuyết, có gì đó không ổn, chúng ta rời khỏi nơi này trước đi."

Bởi vì ở chung quanh có bức tường chân khí, cho nên Lý Phong không nghe được cuộc nói chuyện của đám người Hướng Thiên Nhai, nhưng lại cảm nhận được sự chấn động trên mặt đất.

Hơn hai mươi cường giả Chí Tôn cảnh đồng loạt ra tay, động tĩnh không khác gì trời rung đất lở, vô cùng khủng bố.

Mộ Dung Tuyết cũng cảm giác được, sợ hãi nói: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Lý Phong không giải thích nhiều: "Dọn dẹp một chút, ta mang ngươi rời khỏi nơi này rồi nói sau."

Lý Phong chuẩn bị dùng Không gian truyền tống thuật đưa Mộ Dung Tuyết đến Minh Châu, thoát khỏi vòng vây.

Rất nhanh, hai người dọn dẹp xong, Lý Phong nắm tay Mộ Dung Tuyết mở ra Không gian truyền tống thuật, ngay lúc hai người sắp đi tới nơi khác, một dáng người yểu điệu đột nhiên xông tới.

Chính là Trầm Tử Huyên!

Sắc mặt Lý Phong hơi biến, muốn ngừng lại nhưng đã không kịp, trên người hắn và Mộ Dung Tuyết phát sáng lên.

Khi Trầm Tử Huyên thấy cảnh này thì hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó nàng liền nhanh như điện phóng về phía Lý Phong, bắt lấy tay hắn nói: "Bọn Tiêu Du dẫn người tới giết ngươi, chúng ta mau rời khỏi nơi này."

Nói xong, một luồng bạch quang lóe lên, ba người biến mất khỏi phòng ngủ.

Mấy luồng năng lượng cuồng bạo đánh vào biệt thự, cả tòa biệt thự bị san thành bình địa!

Sau khi tro bụi tiêu tán, trên mặt đất xuất hiện một cái hố to.

Chương 720. Người đi trà lạnh

Chương 683: Người đi trà lạnh.

"Ha ha, Vương Tôn huynh, Hướng Long Đầu, Lý Phong đã chết, các ngươi còn muốn đánh với chúng ta sao?"

Tiêu Du cười ha hả, thoát ra khỏi chiến trường, cười to nói.

Lôi Vân Phong, Trịnh Đào cùng đám cường giả Chí Tôn hậu kỳ khác cũng đều lui ra bên ngoài vòng chiến.

Năm Chí Tôn hậu kỳ đồng loạt ra tay, còn dùng tuyệt kỹ áp đáy hòm, lực phá hoại không cần nói cũng biết.

Tuy rằng lực phòng ngự của Chí Tôn cảnh không yếu, nhưng bị 5 người Tiêu Du hợp kích, Chí Tôn cảnh cũng sẽ bị trọng thương thậm chí bỏ mình.

Trước đó bọn hắn còn cảm ứng được trong biệt thự có 3 sinh mệnh, giờ phút này đã biến mất, vậy nói rõ Lý Phong, Mộ Dung Tuyết và 1 người nữa không rõ thân phận đã chết.

Mục đích đạt thành, bọn họ tự nhiên không cần tiếp tục đánh.

Đối diện, Vương Tôn Hoành, Hướng Thiên Nhai lộ sắc mặt khó coi nói: "Tạm thời dừng tay!"

Đám người Long Hồn và Vương Tôn gia lui khỏi chiến trường.

Trong lúc nhất thời, không gian im ắng, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

"Như vậy mới đúng chứ, mọi người đều là bằng hữu, chém chém giết giết để làm gì?" Tiêu Du cười đắc ý nói.

Hướng Thiên Nhai, Vương Tôn Hoành không nói một lời, sắc mặt khó coi.

Đúng lúc này, Mạc Vấn Thiên gấp gáp rối loạn nói: "Long Đầu, Tử Huyên có phải cũng ở nơi đây đúng không?"

"Hẳn là như vậy." Hướng Thiên Nhai lộ sắc mặt âm trầm nói.

Sắc mặt Mạc Vấn Thiên trắng bệch: "Vậy thì. . . Chẳng phải là. . ."

Hướng Thiên Nhai quát lớn 1 tiếng: ”Im mồm, tỉnh táo lại cho ta, để ta suy nghĩ một chút đã.”

Qua chấn kinh lúc đầu, Hướng Thiên Nhai phát giác được điểm không thích hợp.

Dù là 5 người Tiêu Du đồng loạt ra tay, nhưng công kích trải quá rộng, lực công kích sẽ yếu bớt.

Lý Phong là Chí Tôn sơ kỳ, có thể sẽ không sống được, nhưng Tử Huyên là Chí Tôn hậu kỳ, nàng nhiều lắm là thụ thương, không thể chết được.

Chẳng lẽ trong khoảnh khắc đó, Tử Huyên phát hiện tình thế bất lợi nên đã rời đi trước?

Nhậm Thương Sinh cũng nghĩ đến điểm này, nhất thời tỉnh táo lại: "Thế nhưng Lý Phong . ."

"Lý Phong tám thành đã. . ." Nói đến đây Hướng Thiên Nhai thở dài.

Một bên khác, Vương Tôn Hoành cũng im lặng.

Đến nước này thì nhiều lời vô ích.

Kết quả tốt nhất là xem như sự kiện này chưa từng xảy ra, bốn nhà tiếp tục duy trì quan hệ trước kia.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Lý Phong chết thật.

Ngay sau đó, Vương Tôn Hoành sai người tiến đến xem xét hiện trường, Tiêu Du, Hướng Thiên Nhai cũng phái người đi kiểm tra hiện trường.

Rất nhanh đã có người báo cáo: "Không phát hiện thi thể, thậm chí ngay cả huyết nhục cũng không phát hiện."

Kết quả này lập tức làm đám người Vương Tôn Hoành sửng sốt.

Không có thi thể cũng không có huyết nhục, chẳng lẽ Lý Phong không chết? Không thể nào, bọn họ rõ ràng cảm ứng được trong biệt thự có ba khí tức sinh mệnh.

Dù Trầm Tử Huyên chạy được, Lý Phong có thể mang theo Mộ Dung Tuyết chạy thoát sao?

Hay là. . . Đợt công kích kia đã đánh cho Lý Phong cùng Mộ Dung Tuyết tan thành mây khói?

Khả năng này vẫn tồn tại. . .

Chỉ là không phát hiện thi thể Lý Phong vẫn làm đám người Tiêu Du có chút không yên lòng.

"Đừng suy nghĩ nhiều, hắn khẳng định chết rồi, ta không thấy có người nào chạy ra." Lôi Vân Phong an ủi Tiêu Du, đồng thời cũng là đang an ủi mình.

"Ừm, chỉ là không tìm được thi thể của hắn làm trong lòng ta không quá dễ chịu." Sắc mặt Tiêu Du biến ảo không ngừng, nói.

Đối diện, Vương Tôn Hoành cùng Hướng Thiên Nhai cũng ghé đầu vào nói cái gì đó, bọn họ cũng đang suy đoán Lý Phong còn sống hay không.

Hai người Mạc Vấn Thiên thì đang lo lắng cho Trầm Tử Huyên. Theo lý thuyết công kích như vậy không đủ uy hiếp tới sinh mệnh Trầm Tử Huyên, nhưng bọn họ vẫn không yên lòng.

3 người Lý Phong chạy thoát rồi, hay là đã bị năng lượng cuồng bạo đánh cho tan nát, không lưu lại một chút dấu vết nào?

Thật giống như có một đám sương mù bao phủ nơi này, tất cả mọi người đều không thấy không rõ chân tướng.

Không biết qua bao lâu, Tiêu Du nói: "Người nhà Lý Phong vẫn

còn, nếu hắn không chết, chắc chắn sẽ không ngồi nhìn chúng ta đối phó người nhà hắn."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Lôi Vân Phong cùng Trịnh Đào sáng lên.

Đối diện, Vương Tôn Hoành cùng Hướng Thiên Nhai hơi biến sắc!

"Ba vị gia chủ, họa không ảnh hưởng tới người nhà, ta đã đáp ứng Lý Phong bảo hộ người nhà của hắn, xin ba vị gia chủ đừng làm ta khó xử." Hướng Thiên Nhai trầm giọng nói.

Sau đó hắn lại nhìn Vương Tôn Hoành, Vương Tôn Hoành không lên tiếng, cái này khiến Hướng Thiên Nhai có chút thất vọng.

Tiêu Du cười ha hả: "Yên tâm đi Hướng Long Đầu, ta có chừng mực."

Đây cũng chỉ là nói miệng mà thôi, bọn họ thật sự làm gì người nhà Lý Phong thì đã sao, Hướng Thiên Nhai sẽ vì một người chết mà ra mặt? Không có khả năng!

Quả nhiên, Hướng Thiên Nhai trầm mặc gật gật đầu, sau đó nháy mắt với 3 người Mạc Vấn Thiên, rồi rời khỏi nơi đây.

Tiếp đó, Vương Tôn Hoành lại cùng 3 người Tiêu Du nói chuyện, giống như chưa từng xảy ra cái gì.

3 người Tiêu Du cũng không cố ý làm Vương Tôn Hoành khó xử, bốn nhà trong nháy mắt hòa hảo như lúc ban đầu.

Lý Phong "chết", ân oán đã thanh toán xong.

Người đi trà lạnh, cũng chỉ đến thế là cùng.

Cùng một thời gian đó, trên 1 hoang đảo nào đó.

Một vòng xoáy đột nhiên xuất hiện, tiếp đó, Lý Phong lộ ra khuôn mặt mờ mịt nắm tay Mộ Dung Tuyết bước ra khỏi vòng xoáy, đằng sau còn có Trầm Tử Huyên.

Không phải chứ? Tiểu gia rõ ràng đã thiết lập địa điểm đến là Minh Châu, tại sao lại chạy tới nơi này, đây là địa phương nào?

Nhìn hoang đảo phía sau cùng mặt biển mênh mông nơi xa, Lý Phong không biết nên nói cái gì cho phải.

Chương 721. Giải thích cũng là che giấu

Chương 684: Giải thích cũng là che giấu

"Cái này. . . Nơi này là. . . ? !"

Trầm Tử Huyên đứng sau lưng Lý Phong, kinh nghi bất định, nếu như nàng không đoán sai thì nơi này hẳn là một không gian dị thứ nguyên, bởi vì nàng quá quen thuộc với cái vòng xoáy này!

Lúc đến đại lục thứ bảy vòng xoáy cũng giống như vậy, lần trước ở dưới biển cũng là vòng xoáy như vậy, không lẽ nàng và không gian dị thứ nguyên có duyên?

Không đúng, nàng chưa làm gì cả, tại sao lại phát động không gian ba động, với lại không gian ba động không phải nói phát động là phát động dễ như vậy.

Đầu tiên là kế bên biệt thự của Mộ Dung Tuyết phải có một vết nứt dị thứ nguyên và vết nứt dị thứ nguyên này phải ở trong trạng thái không ổn định, sau đó bọn họ phải tạo ra ba động cộng hưởng với nó.

Trầm Tử Huyên hoài nghi lần trước nàng và Lý Phong tiến vào không gian dị thứ nguyên là nhờ số lượng lớn cường giả Chí Tôn cảnh khai chiến gây ra.

Vậy có khi nào lần này cũng bởi vì số lượng lớn cường giả Chí Tôn cảnh khai chiến, nên mới tạo thành không gian ba động?

Lý Phong cũng biết nơi này là dị không gian thứ nguyên, nhưng mà con mẹ nó chứ, tại sao mỗi lần truyền tống chung với Trầm Tử Huyên là sẽ nhảy vào mấy chỗ như này?

"A, không đúng!"

Đúng lúc này, Trầm Tử Huyên nhìn tới Mộ Dung Tuyết.

Lông mày Lý Phong nhướng lên: "Ngươi phát hiện cái gì?"

"Trước đó nàng là người bình thường, tại sao bây giờ... ?"

Trầm Tử Huyên chỉ vào Mộ Dung Tuyết hỏi.

Sắc mặt Lý Phong hơi biến: "Ngươi nhớ lầm rồi, nàng là cường giả võ đạo."

Lý Phong đã biết tại sao Trầm Tử Huyên kinh ngạc, thì ra là do cảnh giới của Mộ Dung Tuyết!

Trước khi hai người tu luyện, Trầm Tử Huyên từng gặp Trầm Tử Huyên một lần, khi đó Mộ Dung Tuyết vẫn là người bình thường.

Nhưng sau ba lần tu luyện, Mộ Dung Tuyết đã bước vào Tông Sư sơ kỳ, để giải thích cho việc tăng cảnh giới một cách thần tốc thế này thì hắn chỉ có thể nói dối rằng Mộ Dung Tuyết là cường giả võ đạo.

"Ta không nhớ sai, ta từng cố ý điều tra nàng, nàng chỉ là một người bình thường, trừ phi. . . Nàng cũng là cường giả Chí Tôn cảnh, như vậy mới có thể ẩn giấu thực lực ở trước mặt ta."

"Làm gì có chuyện đó." Lý Phong cười ha hả, sau đó nói sang chuyện khác: "Tử Long Sứ, ban nãy bên ngoài có chuyện gì vậy? Đây là nơi nào, tại sao ngươi lại mang bọn ta tới nơi này?"

Lông mày Trầm Tử Huyên nhíu lại.

Sau đó nàng hoài nghi đánh giá Lý Phong và Mộ Dung Tuyết.

Nàng chắc chắn mình nhớ không lầm, nói cách khác, chỉ trong một đêm Mộ Dung Tuyết đã từ người bình thường biến thành cường giả Tông Sư cảnh, tối qua Mộ Dung Tuyết đã làm gì? Tu luyện cùng Lý Phong sao?

Nói cách khác, Mộ Dung Tuyết chỉ tu luyện với Lý Phong một đêm thì đã từ một người bình thường biến thành cường giả Tông Sư cảnh?

Khoan đã, lần trước nàng và Lý Phong cũng từng tu luyện, không lẽ nàng đột phá đến Chí Tôn hậu kỳ là nhờ tu luyện cùng Lý Phong, chứ không phải nhờ ăn Bích Ngọc quả?

"Ba nhà Tiêu, Trịnh, Lôi phái ra mười lăm cường giả Chí Tôn giết tới cửa nhà ngươi, Hướng Long Đầu và Vương Tôn Hoành chỉ huy 10 cường giả Chí Tôn cảnh ngăn bọn hắn lại."

"May mắn chúng ta đi tới đây, nếu không. . . Còn nữa, không phải ta mang ngươi tới nơi này, ta hoàn toàn không biết gì cả."

Sắc mặt Lý Phong hơi biến, hắn cũng không nghĩ tới chuyện này sẽ nghiêm trọng đến vậy, nếu đúng như Trầm Tử Huyên nói, vậy bọn họ mà thoát chậm thêm một chứt nữa thì chỉ có một con đường chết.

"Quay lại chủ đề trước đi, Mộ Dung Tuyết, trước đó ngươi chỉ là người bình thường, đúng không?"

Trầm Tử Huyên nhìn chằm chằm Mộ Dung Tuyết, trầm giọng hỏi.

"Ta. . . Là cường giả võ đạo." Mộ Dung Tuyết rất đơn thuần, không quen nói láo, nhưng nàng biết đây là bí mật của Lý Phong, cho nên hơi ngập ngừng.

Nhưng chỉ như vậy Trầm Tử Huyên đã nhìn ra!

"Ngươi đang nói láo."

Mặt Mộ Dung Tuyết hiện vẻ bối rối: "Ta không có. . ."

"Đủ rồi." Lý Phong thở dài, bất đắc dĩ nói: "Không cần giải thích, càng giải thích thì càng lộ, chuyện nhỏ này không cần phải che giấu, cứ nói thẳng là được."

"Không sai, trước đó Tiểu Tuyết đúng là người bình thường, nhưng sau khi nàng nàng ở cùng với ta thì đã tăng lên thành Tông Sư cảnh."

Lông mày Trầm Tử Huyên nhíu lại: "Một buổi tối?"

"Đúng, chỉ trong một buổi tối." Lý Phong nhếch miệng cười cười, tiếp tục nói: "Cho ta thêm chút thời gian, ta có thể giúp Tiểu Tuyết đột phá đến Chí Tôn cảnh."

Trầm Tử Huyên chấn kinh: "Không có khả năng!"

"Tin hay không tùy ngươi." Lý Phong nhún nhún vai!

Trầm Tử Huyên nhìn chằm chằm Lý Phong một hồi, sau đó hỏi: "Ngươi có thể giúp ta tăng lên cảnh giới không, ví dụ như. . . Tăng lên thành Chí Tôn đỉnh phong?"

Lý Phong sững sờ, sau đó cười nói: "Đương nhiên có thể."

Nghe câu này, Trầm Tử Huyên rơi vào trầm tư.

Chương 722. Mất liên lạc ba mươi mốt ngày

Chương 685: Mất liên lạc ba mươi mốt ngày

Câu trả lời của Lý Phong làm cho Trầm Tử Huyên hơi sững sờ.

Lý Phong là Chí Tôn sơ kỳ, nàng là Chí Tôn hậu kỳ, hai người cùng tu luyện mà có thể giúp nàng tăng lên tới Chí Tôn đỉnh phong?

Giả, nhất định là giả, không có khả năng!

Đương nhiên, thật giả thế nào thì nàng cũng sẽ không tu luyện cùng Lý Phong, nhưng việc này làm cho nàng rất hiếu kỳ.

"Hay là bắt bọn hắn làm thử cho mình xem?" Trầm Tử Huyên thầm nghĩ.

Nếu Lý Phong biết suy nghĩ của Trầm Tử Huyên, không biết sẽ có cảm giác gì. . .

Thấy Trầm Tử Huyên không hỏi tới nữa, Lý Phong liền nói: "Tử Long Sứ, có phải lần này cũng sẽ như lần trước hay không, sau ba ngày là có thể rời khỏi?"

Nếu thật như vậy, thì thời gian nơi này cũng khác với bên ngoài, lỡ như lúc bọn hắn ra ngoài lại dính vào cuộc chiến của một đám cường giả Chí Tôn cảnh thì sao?

Thời gian hồi chiêu của Không gian truyền tống thuật được tính dựa trên thời gian bên ngoài, nói cách khác, nếu lúc bọn hắn ra ngoài mà truyền tống thuật vẫn còn chưa kịp hồi lại thì coi như bỏ mạng.

Trầm Tử Huyên lắc đầu: "Khó nói, mỗi không gian dị thứ nguyên đều khác nhau, nhưng đa số không gian dị thứ nguyên đều là ba ngày."

Đa số thời gian mở ra của dị thứ nguyên là ba ngày, một phần nhỏ là 7 ngày, một phần vô cùng nhỏ là ba mươi ngày, Trầm Tử Huyên chưa từng nghe có người bị nhốt mãi mãi trong không gian dị thứ nguyên.

"Ba ngày. . ."

Lý Phong đang định thừa dịp này tu luyện cùng Mộ Dung Tuyết nhiều hơn một chút, tranh thủ tăng cảnh giới của mình lên, có điều trong ba ngày hắn sợ là không thể giúp Mộ Dung Tuyết tăng lên tới Chí Tôn cảnh.

Huống chi bên cạnh còn có bóng đèn như Trầm Tử Huyên, hắn không tiện làm chuyện xấu . . .

Trừ phi hắn và Trầm Tử Huyên. . .

Nghĩ đến đây, Lý Phong nhìn chằm chằm Trầm Tử Huyên, tự hỏi có nên nghĩ biện pháp dụ Trầm Tử Huyên tu luyện Song Tu Thần Công cùng hắn không.

Trầm Tử Huyên nhíu mày, không hiểu sao nàng cứ cảm thấy ánh mắt tên khốn này là lạ, giống như có chủ ý xấu xa gì với mình.

“Ngươi có ý gì?”

“Không có gì.” Lý Phong lắc đầu, tự phủ quyết ý định vừa nhen nhóm của mình.

"Thần kinh" Trầm Tử Huyên trợn mắt một cái, sau đó đứng dậy đi vào trong đảo nhỏ.

Nếu đã không ra được thì đi chung quanh xem thử, biết đâu có thể nhặt được thiên tài địa bảo như Bích Ngọc quả lần trước.

"Lý Phong, nàng là ai vậy?"

Trầm Tử Huyên đi rồi, Mộ Dung Tuyết mới có cơ hội hỏi thăm thân phận Trầm Tử Huyên.

Lý Phong cũng không giấu diếm, vừa giới thiệu thân phận Trầm Tử Huyên cho Mộ Dung Tuyết, vừa đi theo Trầm Tử Huyên vào

trong.

Ở bên ngoài, Lý Phong đã biến mất một tháng.

Trong một tháng này, người có quan hệ với Lý Phong đều gặp phải sự chèn ép đến từ Trịnh, Lôi, Tiêu gia.

Đầu tiên là Osvili, các ban ngành kiểm tra phát hiện ba sản phẩm Đồng nhan thủy, Nhuận diện thủy, Hồng nhan thủy đều có vấn đề, cho nên đã bị niêm phong.

Sau đó, những người mua trước đó nhao nhao yêu cầu Osvili trả tiền, thậm chí có người đòi mua một bồi thường ba.

Lúc này, Osvili từ ngôi sao trong ngành trang điểm, biến thành chuột chạy qua đường người người kêu đánh, nội bộ Osvili thì càng bi thảm hơn.

Không chỉ Osvili bị chèn ép, tập đoàn Vị Lai của Ngụy Băng Khanh cũng gặp đủ loại phiền phức, cục phòng cháy, thuế vụ. . . Các loại thanh tra thay nhau kiểm tra tập đoàn Vị Lai, một số dự án đình công, trong một tháng tập đoàn Vị Lai đã tổn thất hơn 1 tỷ nhân dân tệ.

Công ty giải trí Thịnh Đường cũng bị chèn ép, một số phim truyền hình, điện ảnh bị cấm ghi hình, nghệ sĩ phụ thuộc cũng bị liên lụy.

Ví dụ như Hứa Mạn, bị gọi tới cục thuế vụ đối chất vì nghi ngờ trốn thuế, đương nhiên đây chỉ là truyền ngôn, tình hình thực tế như thế nào còn phải chờ kết quả.

Phong Vũ Lâu cũng bị ảnh hưởng, Tiêu Lăng Phi chỉ có thể cùng Nhậm Tiểu Lôi và Cao Khiết núp trong bóng tối không dám ló đầu ra ngoài.

Ba nhà Tiêu, Trịnh, Lôi hợp sức, lực ảnh hưởng rất khủng bố.

Còn Tưởng Vận Trúc, Tưởng Mộng Dao, Liễu Thi Hàm, Tiết Tình thì lại không bị ảnh hưởng, một phần là người biết các nàng có quan hệ với Lý Phong không nhiều, một phần nữa là thân phận bọn họ rất đặc thù, ba nhà Tiêu, Trịnh, Lôi muốn đối phó bọn họ

cũng không dễ dàng.

Nhưng mà chèn ép như vậy mà Lý Phong lại không xuất hiện, việc này làm cho bọn người Tiêu Du cảm thấy Lý Phong 99% là đã chết.

Có điều. . . Dù chỉ có 1% nhỏ nhoi bọn họ cũng phải làm, biết đâu như vậy vẫn chưa đủ? Phải ác liệt hơn nữa!

Lý Phong biến mất ngày thứ 31, ba người Tiêu Du phái cao thủ trong tộc ra bắt bọn người Tô Đồng, bọn họ muốn dùng sinh mệnh của bọn người Tô Đồng uy hiếp để thử xem Lý Phong còn sống hay không!

Lúc này, bên trong không gian dị thứ nguyên, trên hoang đảo.

"Ngày thứ ba mươi mốt vẫn không xuất hiện vòng xoáy." Trầm Tử Huyên có chút nôn nóng.

Sắc mặt Mộ Dung Tuyết cũng rất khó coi: "Có khi nào chúng ta sẽ bị vây ở chỗ này cả đời không?"

Sắc mặt Lý Phong âm trầm: "Không cần một đời, khoảng một tháng nữa thức ăn và nước ta mang theo sẽ hết."

Nghe câu này, sắc mặt hai cô gái trở nên khó coi.

Một tháng qua, bọn họ đã tiến hành điều tra vùng biển phụ cận của hoang đảo, nơi này là tử vực, không có bất kỳ sinh vật gì.

Nếu như đồ ăn hết, bọn họ chỉ có thể chờ chết!

Ngay lúc bầu không khí trở nên áp lực, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn kiểm tra hay không?"

Chương 723. Biện pháp duy nhất

Chương 686: Biện pháp duy nhất

Lông mày Lý Phong nhướng lên, hơi kinh ngạc.

Nhiệm vụ liên quan đến ai? Nếu như là đám người Ngụy Băng Khanh thì quá khó, bởi vì hắn không ra ngoài được.

Đã qua một tháng, hắn thử rất nhiều cách, bao gồm cả Truyền tống thuật, nhưng không có bất kỳ hiệu quả gì, Truyền tống thuật không thể sử dụng ở đây.

Nếu không ra được, thì chỉ có thể giương mắt nhìn nhiệm vụ thất bại!

"Kiểm tra!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Trầm Tử Huyên (2) "

"Mô tả nhiệm vụ: Trợ giúp Trầm Tử Huyên bước vào Chí Tôn cảnh đỉnh phong, nhờ vào khí tức bùng nổ gây ra cộng hưởng với không gian dị thứ nguyên, mở ra thông đạo không gian. Nếu nhiệm vụ thất bại trừ 20 triệu điểm tích lũy."

"Phần thưởng nhiệm vụ: 300 ngàn điểm kinh nghiệm, 10 triệu điểm tích lũy, 100 điểm chinh phục."

Lý Phong: "? ? ?"

Nhiệm vụ là giúp Trầm Tử Huyên tăng lên tới Chí Tôn cảnh đỉnh phong?

Hắn giúp Trầm Tử thế nào đây? Trừ Song Tu Thần Công thì không còn cách nào khác!

Tuy hắn rất thích chuyện này, nhưng Trầm Tử Huyên sao có thể

đồng ý? Nếu hắn dám nói ra, với tính tình của Trầm Tử Huyên, nàng không đập chết hắn mới là lạ!

Con mẹ nó. . . Hệ thống, ngươi cố ý chơi tiểu gia đúng không?

Chờ chút, có phải hệ thống muốn dùng nhiệm vụ này để ám chỉ cái gì không, Chí Tôn đỉnh phong, khí tức bùng nổ, cộng hưởng với không gian dị thứ nguyên, thông đạo không gian mở ra. . .

"Ta hiểu rồi!"

Ánh mắt Lý Phong sáng lên, hô lớn.

Trầm Tử Huyên khó chịu nguýt hắn một cái: "Ngươi hiểu cái gì? Tự nhiên hét lên như dồ điên!"

Những ngày này nàng rất thảm, tuy không cần lo chuyện ăn uống, nhưng mà mỗi một giây trôi qua đối với nàng đều là một loại dày vò.

Chỉ riêng chuyện Lý Phong và Mộ Dung Tuyết thỉnh thoảng tình chàng ý thiếp đã làm nàng cảm thấy bực bội hết sức rồi.

Mộ Dung Tuyết cũng kinh ngạc nhìn Lý Phong, không hiểu vì sao hắn đột nhiên kích động như thế.

"Ta biết cách ra ngoài rồi."

Lý Phong hít sâu, hai mắt tỏa ánh sáng.

Nghe câu này, hai cô nàng lên tinh thần: "Thật sao?"

"Ừm." Lý Phong gật gật đầu, sau đó hắn buồn bực nói: "Nhưng mà muốn đi ra ngoài nhất định phải thỏa mãn một điều kiện tiên quyết."

"Điều kiện gì?" Trầm Tử Huyên vội vàng hỏi.

"Chính là. . . Có một cường giả Chí Tôn đỉnh phong bắn ra khí tức, cộng hưởng với không gian dị thứ nguyên, như vậy có thể mở ra thông đạo không gian một lần."

"Chí Tôn đỉnh phong. . . Sao ngươi biết?" Trầm Tử Huyên nhíu mày, nàng vừa bước vào Chí Tôn hậu kỳ không lâu, không biết tới lúc nào mới đột phá Chí Tôn đỉnh phong được.

"Tin ta, đây là biện pháp duy nhất rời khỏi nơi này, nếu như không được, ta có thể tháo đầu xuống cho ngươi đá bóng." Lý Phong nói như chém đinh chặt sắt .

Mộ Dung Tuyết tin tưởng: "Thảm rồi, vậy chẳng khác nào chúng ta không có cách nào ra ngoài sao?"

Trầm Tử Huyên cũng hơi tin Lý Phong: "Đúng vậy, chỉ dựa vào ta tu luyện thì trong vòng một tháng chắc chắn không thể trở thành Chí Tôn đỉnh phong."

Nói đến đây, ánh mắt nàng lộ vẻ phức tạp.

Lý Phong bật thốt lên: "Ngươi muốn làm gì, ta nói trước, ta không phải nam nhân tùy tiện."

Trầm Tử Huyên ưa thích nắm giữ quyền chủ động, hắn càng trốn, Trầm Tử Huyên càng đuổi!

"Hừ, một tên có 10 người bạn gái như ngươi còn không biết xấu hổ nói mình không phải nam nhân tùy tiện? Ngươi không cảm thấy nực cười sao?"

"Ách. . ." Sắc mặt Lý Phong trầm xuống, sau đó cười ngượng ngùng: "Chúng ta là thật tâm yêu nhau."

"Ta không cần biết." Trầm Tử Huyên trợn mắt một cái, nói tiếp: "Ta không muốn bị vây chết ở chỗ này."

Nếu như nàng muốn đi ra ngoài, cũng chỉ có một cái biện pháp, đó là tu luyện Song tu thần công với Lý Phong.

Tuy nàng không biết Lý Phong nói thật hay giả, nhưng ở thời điểm này nàng chỉ có thể đánh bạc, nếu không sau một tháng nữa chỉ có nước chết đói.

Tu luyện cùng Lý Phong còn đỡ hơn bị chết đói, dù sao nàng cũng đâu phải là chưa từng thử.

Lông mày Lý Phong nhướng lên: "Vậy thì?"

"Thì cái rắm. . ." Trầm Tử Huyên nhìn sang Mộ Dung Tuyết: "Ta muốn mượn bạn trai ngươi dùng mấy ngày, có vấn đề gì không?"

Mộ Dung Tuyết: "A? ? ?"

"Không nói nghĩa là đồng ý." Trầm Tử Huyên cười hắc hắc, sau đó tiến lên kéo Lý Phong sang chỗ khác.

Lý Phong vội vàng phản kháng: "Tử Long Sứ, ngươi đừng như vậy, chúng ta có thể tìm biện pháp khác."

"Được lợi to còn khoe mẽ, đừng cho rằng ta không biết ngươi đang nghĩ gì!" Trầm Tử Huyên hừ lạnh.

"Ta có nghĩ gì đâu, ta không phải loại nam nhân tùy tiện như thế." Lý Phong nói một cách rất vô tội.

"Bà đây cũng không phải loại nữ nhân tùy tiện, muốn sống ra ngoài thì im miệng vào, nếu như ngươi muốn chết. . . Vậy thì phải hỏi bà đây có muốn ngươi chết hay không!" Nói xong, Trầm Tử Huyên che miệng Lý Phong lại, mang hắn chạy đi thật xa, tận đến lúc biến mất khỏi tầm mắt Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết sững sờ!

Chương 724. Bán Thần cấp

Chương 687: Bán Thần cấp.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, hoàn thành một lần tu luyện Song Tu Thần Công, thu hoạch được 50 ngàn điểm kinh nghiệm."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, đẳng cấp tăng lên, trước mắt đẳng cấp là SSS."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, hoàn thành một lần tu luyện Song Tu Thần Công, thu hoạch được 30 ngàn điểm kinh nghiệm."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, hoàn thành một lần tu luyện Song Tu Thần Công, thu hoạch được 30 ngàn điểm kinh nghiệm. . ."

Sau 20 lần tu luyện. . .

"Đinh, chúc mừng kí chủ, hoàn thành một lần tu luyện Song Tu Thần Công, thu hoạch được 30 ngàn điểm kinh nghiệm."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, đẳng cấp tăng lên, trước mắt đẳng cấp là SSS+."

Cảm nhận được khí tức trên người Lý Phong biến hóa, đôi mắt đẹp của Trầm Tử Huyên sáng lên: "Ngươi đã đột phá đến Chí Tôn hậu kỳ?"

Lý Phong phun ra một ngụm trọc khí, lộ sắc mặt quái dị nói: "Ừm, Chí Tôn hậu kỳ, ngươi còn bao lâu nữa là trở thành Chí Tôn đỉnh phong?"

"Không biết, đại khái khoảng hai mươi lần nữa."

Qua một ngày một đêm tu luyện không ngừng nghỉ, Trầm Tử Huyên đã bắt đầu cảm thấy thích thú làm chuyện này với Lý Phong, nàng thậm chí không muốn tăng cấp quá nhanh thành Chí Tôn đỉnh phong, bởi vì như vậy thì nàng không có lý do gì được làm vậy với hắn nữa :)))))

Khóe miệng Lý Phong giật một cái: "Hai mươi lần?"

Tuy tu luyện Song Tu Thần Công thì không biết mệt mỏi, nhưng một mực tu luyện như vậy cũng rất hao tổn hao tổn tâm thần.

"Đừng nghỉ ngơi, chúng ta phải tận dụng thời gian, tiếp tục đi!"

Trầm Tử Huyên nhào dậy đè Lý Phong ở dưới thân, hai người lại bắt đầu một đợt tu luyện mới.

Lại thêm một ngày một đêm, hai người hoàn thành 25 lần tu luyện, khí tức Trầm Tử Huyên rốt cục xuất hiện biến hóa.

Sau khi khẽ rên 1 tiếng, khí tức trên người nàng chợt dâng lên, đợi đến khi khí tức bình ổn, nàng đã trở thành Chí Tôn cảnh đỉnh phong!

Gần như cùng thời điểm Trầm Tử Huyên đột phá, trên đảo nhỏ xuất hiện một cái vòng xoáy!

"A, mau nhìn kìa, thông đạo đã mở ra, chúng ta có thể ra ngoài!"

Thanh âm Mộ Dung Tuyết từ đằng xa truyền đến.

Trầm Tử Huyên quay đầu nhìn vòng xoáy một cái.

Sau một hồi lâu, nàng lại nhìn về phía Lý Phong, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn."

Lý Phong nhướng mày một cái, không hiểu vì sao Trầm Tử Huyên lại nói cảm ơn với hắn.

"Ta sẽ rất hoài niệm cảm giác này."

Đang nói chuyện Trầm Tử Huyên đứng dậy mặc quần áo, sau đó quay người đi tới chỗ vòng xoáy.

Lý Phong biết Trầm Tử Huyên làm vậy là muốn phân rõ giới hạn, ra ngoài kia, hai người sẽ khôi phục quan hệ như trước, cái này khiến hắn có chút thất vọng.

Sau khi Lý Phong mặc quần xong bước tới, Trầm Tử Huyên đột

nhiên dừng bước, không quay đầu lại mà hỏi: "Nếu như tiếp tục tu luyện với ngươi, cảnh giới của ta còn có thể tăng lên không?"

Lý Phong sững sờ, tiếp lấy đè nén cảm giác cuồng hỉ trong lòng nói: "Có thể."

Trầm Tử Huyên nhếch miệng cười: "Tốt, vậy về sau có thời gian ta sẽ tới tìm ngươi tu luyện."

Lý Phong vui vẻ, song quyền siết chặt, tiếp theo hắn tiến vào hệ thống xem xét thuộc tính.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: SSS+

Điểm kinh nghiệm: 520000/ 800000

Điểm tích lũy: 11000000

Chinh phục điểm: 599

Kỹ năng: 《 Thần Nguyên 》, 《 Hám Thiên Thần Quyền 》, 《 Càn Khôn Nhất Quyền 》, 《 Lăng Không Thiểm 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

(Phương Thốn Chi Gian: Dịch chuyển tức thời)

Nhiệm vụ đang chờ: Không

"Nói cách khác, sau khi nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Trầm Tử Huyên (2) hoàn thành, ta có thể lần nữa thăng cấp?"

Lý Phong mừng rỡ không thôi.

Sau khi thăng cấp tiếp không biết hắn có thể bước vào một thế giới mới không?

Hay cường giả Chí Tôn đã là tối cao ở thế giới này rồi?

Nghĩ tới đây, Lý Phong thầm hỏi: "Hệ thống, trên cấp độ SSS là gì."

"Bán Thần." Hệ thống Tinh Linh hồi đáp.

"Bán Thần?" Lý Phong nghe xong liền kinh hãi: "Vậy trên Bán Thần là cái gì, Thần cấp sao?"

"Đúng." Hệ thống trả lời ngắn gọn.

"Hítttttttt!" Lý Phong hít vào một hơi khí lạnh.

Thần cấp? Thần? Trên thế giới này thật sự có Thần sao?

"Ngươi làm gì đó, còn không tranh thủ thời gian tiến lên, thông đạo không gian sẽ không duy trì lâu được đâu."

Đúng lúc này, Trầm Tử Huyên hô lên một câu.

Lý Phong vội vàng tập trung ý chí, bay đến bên dưới thông đạo không gian.

Mộ Dung Tuyết lộ sắc mặt phức tạp nhìn Lý Phong, có chút bất đắc dĩ, có chút u oán, còn có chút mừng rỡ.

Lý Phong biết Mộ Dung Tuyết không dễ chịu khi phải nhìn mình chịch với Trầm Tử Huyên, bèn đưa tay nắm chặt bàn tay nhỏ của nàng.

Hai người im ắng nhìn nhau, không nói gì. . .

"Được rồi, đừng có liếc mắt đưa tình nữa, đi ra ngoài trước rồi nói sau."

Trầm Tử Huyên có chút bực bội nhìn 1 màn này, lạnh giọng nói.

Lý Phong cười hắc hắc, lôi kéo Mộ Dung Tuyết bước vào vòng xoáy, Trầm Tử Huyên cũng nhấc chân đi theo.

Đêm khuya, địa chỉ biệt thự của Mộ Dung Tuyết.

Hố sâu đã bị lấp, chung quanh bị kéo lên đường ngăn cách, nhưng không có người trông coi.

Lúc này, một cái vòng xoáy đột nhiên xuất hiện, tiếp theo 3 người Lý Phong bước ra.

"Nơi này là?"

Nhìn đống phế tích, Mộ Dung Tuyết bỗng sững sờ.

"Xem ra đêm hôm đó chiến đấu rất kịch liệt." Lý Phong trầm ngâm, tâm tình có chút nặng nề.

Nếu như đám người Tiêu Du phát hiện hắn mất tích, có thể xuất thủ với người nhà hắn không?

Tuy rằng Hướng Thiên Nhai đã đáp ứng sẽ bảo vệ người nhà của hắn, nhưng đạo lý người đi trà lạnh hắn vẫn hiểu được.

Ngay tại thời điểm Lý Phong âm thầm lo lắng, âm thanh hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 300 ngàn điểm kinh nghiệm, 10 triệu điểm tích lũy, 100 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, đẳng cấp tăng lên, trước mắt đẳng cấp là Bán Thần."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, khu mua sắm thăng cấp."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, khu mua sắm bằng điểm chinh phục thăng cấp."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, ba lô thăng cấp."

Liên tiếp là những âm thanh nhắc nhở từ hệ thống.

Lý Phong cuồng hỉ!

Bán Thần! Hắn trở thành Bán Thần! So với Chí Tôn cảnh còn mạnh hơn!

Hiện tại vấn đề là, trở thành Bán Thần cảnh, hắn có thể nghiền ép mười mấy thậm chí hai mươi mấy vị Chí Tôn cảnh không?

Cùng lúc đó, Trầm Tử Huyên cảm nhận được biến hóa trên người Lý Phong.

Nếu như nói trước đó nàng còn có thể cảm nhận được khí tức Lý Phong, vậy bây giờ Lý Phong đã là một cái hắc động, lạnh lùng, im lìm, nàng căn bản không thể phán đoán ra cảnh giới của Lý Phong.

Vừa rồi phát sinh cái gì, vì sao khí tức Lý Phong đột nhiên phát sinh biến hóa?

Đúng lúc này, lại có âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Lý Phong nhướng mày một cái: "Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Nghĩ cách cứu viện "

"Mục tiêu: Cứu Lý Viện, cứu vãn nữ thần Tô Đồng, Tống Uyển Quân, Ngụy Băng Khanh, Hứa Mạn, đánh lui hoặc giết đám người Tiêu Du, Lôi Vân Phong, Trịnh Đào, cứu Lý Viện cùng bốn vị nữ thần thì nhiệm vụ hoàn thành, nếu như nhiệm vụ thất bại, khấu trừ của kí chủ 40 triệu điểm tích lũy."

"Khen thưởng: 1 triệu điểm kinh nghiệm, 20 triệu điểm tích lũy, 500 điểm chinh phục."

Nhìn đến đây, sát khí trên người Lý Phong bộc phát!

Chương 725. Nhân vật chính đăng tràng

Chương 688: Nhân vật chính đăng tràng

Giờ phút này, trong đại viện Tiêu gia đèn đuốc sáng trưng.

Diện tích của cái đại viện này rất lớn, khoảng nửa cái sân bóng tiêu chuẩn, bình thường nơi này là sân luyện võ của con cháu Tiêu gia.

Tiêu Du, Lôi Vân Phong, Trịnh Đào và Vương Tôn Hoành, Hướng Thiên Nhai ngồi trên ghế bành, sau lưng bọn họ, cường giả Chí Tôn cấp của bốn nhà và Nhậm Thương Sinh, La Thái Bạch, Mạc Vấn Thiên đang đứng.

Trước mặt mọi người, có 5 nữ nhân bị trói trên ghế, chính là Lý Viện, Tô Đồng, Tống Uyển Quân, Hứa Mạn và Ngụy Băng Khanh!

Đây là nữ nhân xác lập quan hệ với Lý Phong sớm nhất, các nàng đã từng ra mắt Lý Viện, và nhờ sự trợ giúp của Lý Phong mà tăng lên tới Thánh cấp sơ kỳ.

Bọn người Tiêu Du không biết việc này, cho nên lần đầu ba người Tiêu Du chỉ phái mấy tên Siêu Phàm cảnh đi bắt Ngụy Băng Khanh.

Thế nhưng thực lực đám người Ngụy Băng Khanh lại vượt qua dự đoán của bọn hắn, bốn nàng đã giết toàn bộ Siêu Phàm cảnh được phái tới!

Sau đó ba nhà nổi giận, trực tiếp phái ra cường giả Chí Tôn cảnh, bắt lấy Lý Viện, Tô Đồng, Tống Uyển Quân, Hứa Mạn, Ngụy Băng Khanh, đồng thời đưa đến Kinh Thành.

"Ta nghĩ Lý Phong đã chết thật rồi, chúng ta bắt mẹ hắn và nữ nhân của hắn tới mà hắn vẫn không lộ diện, không phải chết thì là

gì?"

Lôi Vân Phong nhìn năm người Lý Viện, trào phúng nói.

"Lỡ như hắn nhát gan thì sao?"

Tiêu Du chen miệng vào.

"Ngay cả mẹ và nữ nhân của mình cũng không dám cứu. Nếu là ta thì ta đã đập đầu chết cho rồi, sống còn có ý nghĩa gì?"

Trịnh Đào cười lạnh.

Nghe ba người đối thoại, Hướng Thiên Nhai nhịn không được nhíu mày: "Ba vị gia chủ, họa không liên quan người nhà, các ngươi làm như vậy mà không thấy quá đáng sao?"

Hắn nhận được lời mời của Tiêu Du tới đây, ai ngờ lại nhìn thấy cảnh này.

Tuy Hướng Thiên Nhai đã đáp ứng Lý Phong sẽ bảo vệ người nhà hắn, nhưng hắn cũng chỉ phái ra mấy cường giả Tông Sư cảnh tiến đến mà thôi.

"Ngươi có thể hỏi Vương Tôn huynh xem chúng ta làm vậy có quá đáng không."

Tiêu Du lười nói chuyện với Hướng Thiên Nhai, trực tiếp đá quả bóng sang chỗ Vương Tôn Hoành.

Vương Tôn Hoành biến sắc, sau một lúc lâu mới nói: "Đại trượng phu không câu nệ tiểu tiết, Tiêu huynh chỉ muốn xác định Lý Phong còn sống hay không mà thôi."

"Huống hồ. . . Không phải Tử Long Sứ cũng mất tích sao?"

Nghe câu này, Hướng Thiên Nhai nhướng mày.

Bởi vì Trầm Tử Huyên mất tích, nên một tháng qua có rất nhiều tin đồn liên quan tới nàng, thậm chí có tin đồn nói nàng và Lý Phong bỏ trốn!

Đến nước này mà Lý Phong còn không hiện thân, vậy thì 99% là hắn đã chết vào đêm hôm đó!

Còn Trầm Tử Huyên. . . Nàng đã đi đâu?

Thấy Hướng Thiên Nhai im miệng, Tiêu Du lắc đầu cười một tiếng, sau đó nhìn bọn người Lý Viện: "Các ngươi còn có di ngôn gì muốn nói không?"

Mặt năm người Lý Viện tái nhợt, im lặng không nói gì.

Từ khi mất liên lạc với Lý Phong, trong lòng các nàng đã có dự cảm không tốt, bây giờ nghe bọn người Tiêu Du đối thoại, các nàng đã đoán được là chuyện gì xảy ra.

Những người này giết Lý Phong rồi sao?

Không đúng, bọn họ cũng không xác định Lý Phong đã chết hay chưa, nên muốn dùng các nàng để ép Lý Phong xuất hiện.

"Vậy là không có di ngôn đúng không?" Tiêu Du nhún vai, lộ vẻ mặt trào phúng nói: "Ta thật sự cảm thấy đáng buồn cho các ngươi, các ngươi nỗ lực vì Lý Phong nhiều như vậy, kết quả lại là vì hắn mà chết."

"Ha ha, không phải đáng buồn mà là đáng thương, hay là các ngươi đến Lôi gia làm người hầu, ta sẽ tha tội chết cho, thế nào?" Ánh mắt Lôi Vân Phong lộ vẻ tà dị.

Nghe câu này, sắc mặt năm người Lý Viện kịch biến.

Hướng Thiên Nhai trầm giọng nói: "Lôi gia chủ, kẻ sĩ có thể giết nhưng không thể làm nhục, xin ngươi nghĩ lại."

"Hướng Long Đầu, các nàng có quan hệ gì với ngươi đâu, nếu nói có quan hệ, thì các nàng có quan hệ với Vương Tôn huynh mới đúng, ngay cả Vương Tôn huynh cũng không nói gì, sao ngươi lại tỏ thái độ?" Lôi Vân Phong trào phúng.

Hai người Tiêu Du, Trịnh Đào mỉm cười uống trà, xem náo nhiệt.

Hướng Thiên Nhai nhịn không được nhìn Vương Tôn Hoành.

Vương Tôn Hoành thở dài, bất đắc dĩ nói: "Lý Phong khăng khăng không chịu thừa nhận mình là người của Vương Tôn gia, như vậy thì hắn và Vương Tôn gia chúng ta làm gì có quan hệ."

Người cũng đã chết rồi, tất nhiên là không thể có quan hệ với Vương Tôn gia, hắn không thể vì một người chết mà trở mặt với Lôi Vân Phong!

Nghe câu này, bọn người Lôi Vân Phong cười ha hả.

Sắc mặt Hướng Thiên Nhai càng thêm khó coi!

Người đi trà lạnh, đúng là người đi trà lạnh, nếu Lý Phong trên trời có linh thiêng, chắc sẽ sẽ nổi giận đội mồ sống lại !

Nhưng hắn cũng không có cách nào , đối phương thế lớn, Long Hồn không thể nhảy vào vũng nước đục này.

Nghĩ đến đây, thần sắc Hướng Thiên Nhai ảm đạm, ngậm miệng lại.

"Nếu Lôi gia chủ cảm thấy hứng thú với các nàng, vậy ngươi cứ đem các nàng về, nhưng mà trước đó chúng ta cũng phải chúc mừng một phen đã." Tiêu Du cười vang.

"Đúng vậy, cùng nhau chúc mừng, mang rượu ngon trà ngon mà ngươi giấu ra đây, hôm nay chúng ta không say không về!" Lôi Vân Phong cười ha hả.

"Đúng, không say không về!" Trịnh Đào phụ họa.

"Hướng Long Đầu, các ngươi ở lại đi." Vương Tôn Hoành nói.

Hướng Thiên Nhai biến sắc, muốn mở miệng cự tuyệt.

Đúng lúc này, một tiếng cười lạnh từ đằng xa truyền đến: "Nhân vật chính còn chưa lên sàn mà các ngươi đã muốn mở tiệc ăn mừng, các ngươi không để tiểu gia vào mắt sao?"

Âm thanh này vừa xuất hiện, bọn người Tiêu Du liền không nhịn được kinh hô: "Lý Phong? !"

Chương 726. Ngươi hỏi sao?

Chương 689: Ngươi hỏi sao?

Bọn người Tiêu Du không dám tin vào lỗ tai mình, người nói chuyện là là Lý Phong sao?

Đám người Hướng Thiên Nhai, Mạc Vấn Thiên lại biết rõ đây chính là âm thanh của Lý Phong!

Lý Phong không chết? ! Vậy Trầm Tử Huyên đi đâu? Chẳng lẽ hai người bỏ trốn?

"Tiểu Phong? !"

"Lý Phong? !"

Năm người Lý Viện vừa kinh hãi vừa vui mừng!

Nhưng ngay sau đó sắc mặt các nàng đại biến: "Lý Phong, nơi này rất nguy hiểm, ngươi đi mau!"

"Lý Phong, bọn họ muốn giết ngươi, không cần quan tâm chúng ta, ngươi đi mau đi!"

Lý Phong cảm thấy một dòng nước ấm chạy khắp toàn thân, sau đó hốc mắt ửng đỏ: "Mẹ, Tiểu Đồng, Uyển Quân, Tiểu Mạn, Băng Khanh, một khi ta đã tới đây nghĩa là ta sẽ không trở về một mình, các ngươi đừng khuyên ta."

"Tiểu Phong, sao ngươi lại ngốc như vậy?!" Lý Viện kêu lên.

"Lý Phong, đừng làm chuyện điên rồ nữa, ta xin ngươi." Ngụy Băng Khanh nóng lòng muốn chết.

Tô Đồng, Hứa Mạn, Tống Uyển Quân cũng lo lắng không thôi, các nàng biết bọn người Tiêu Du khủng bố đến mức nào, tuy Lý Phong mạnh, nhưng bị nhiều người đánh hội đồng như vậy làm sao thắng được?

"Yên tâm đi, có ta ở đây, các ngươi sẽ bình an vô sự."

Lý Phong trấn an các nàng.

Đúng lúc này, vài tiếng cười như điên vang lên.

"Ha ha ha, bình an vô sự? Lý Phong, ngươi có biết mình đang nói gì không?"

"Lý Phong, lần trước ngươi không chết là do may mắn, nhưng lần này ngươi chắc chắn phải chết!"

"Ha ha, Lý Phong, thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại vào, nếu ngươi đã trở về vậy thì đừng đi nữa!"

Ba người Tiêu Du, Lôi Vân Phong, Trịnh Đào điên cuồng cười.

Sắc mặt Lý Phong lạnh lẽo, liếc mắt nhìn ba người Tiêu Du.

Ba người Tiêu Du cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, giống như là bị một con quái thú tiền sử nhìn chằm chằm.

Nhưng ngay sau đó, ba người càng cười lớn hơn.

Lý Phong chỉ là Chí Tôn sơ kỳ mà thôi, có gì phải sợ?

Nhưng mà tại sao bọn họ không cảm nhận được cảnh giới của Lý Phong?

Bình thường thì người có cảnh giới cao có thể nhìn ra nội tình của người có cảnh giới thấp, tất nhiên không phải là tuyệt đối, chỉ cần tu luyện công pháp ẩn giấu khí tức là có thể che giấu cảnh giới những lúc không chiến đấu.

Cho nên trước khi bắt đầu chiến đấu thì việc không nhìn thấu cảnh giới của đối phương cũng là điều bình thường.

"Có phải cường giả Chí Tôn cảnh của các ngươi đã san bằng biệt thự của Tiểu Tuyết đúng không?"

Lý Phong không thèm quan tâm việc ba người cười to mà lạnh

lùng hỏi.

Nghe câu này, ba người Tiêu Du ngưng cười, lộ sắc mặt quái dị hỏi: "Ngươi không biết sao?"

Lý Phong nhún vai: "Ta chỉ muốn xác nhận mà thôi."

"Xác nhận?" Sắc mặt ba người Tiêu Du càng quái dị hơn.

"Đúng, xác nhận, để xem nên giết ai nên phế ai, oan có đầu nợ có chủ, ta không thể giết sai người tốt."

Hai tay Lý Phong giang ra, nghiêm túc nói.

Mọi người yên tĩnh vài giây, sau đó. . .

"Ha ha ha, ha ha ha ha."

"Ha ha, chết cười mất, đây đúng là chuyện cười buồn cười nhất mà ta từng nghe thấy."

"Mẹ nó, cười đến mức chảy cả nước mắt, người anh em này đúng là rất có khiếu hài hước."

"Lý Phong, ngươi trâu bò, ngươi thật sự là quá trâu bò, có thể nói nhảm một cách nghiêm túc như vậy."

Đám cường giả Chí Tôn cảnh của ba nhà Tiêu, Trịnh, Lôi ôm bụng cười.

Ba người Hướng Thiên Nhai và Nhậm Thương Sinh đưa mắt nhìn nhau.

Vương Tôn Hoành nhíu mày, hạ thấp sự đánh giá của mình với Lý Phong xuống.

Đám cường giả Chí Tôn cảnh của Vương Tôn gia cũng cau mày, trong lòng không vui.

Chỉ bởi vì Lý Phong mà Vương Tôn gia chiến đấu với ba nhà kia, tuy không có người chết, nhưng có hai tộc nhân thụ thương.

Đây chỉ là tổn thất bên ngoài, tổn thất lớn nhất là uy vọng mấy

trăm năm qua mà Vương Tôn gia gây dựng.

Tuy rằng hai bên không phân ra thắng bại, nhưng trên thực tế lại là Vương Tôn gia bại, đây là sự sỉ nhục lớn với Vương Tôn gia.

Giờ phúc này, bọn họ hận đến mức muốn Lý Phong chết nhanh một chút!

"Buồn cười sao? Ta cũng cảm thấy rất buồn cười."

Lý Phong khinh miệt lắc đầu, sau đó nhìn Hướng Thiên Nhai: "Hướng Long Đầu, ngươi đã đồng ý bảo vệ người nhà của ta."

Sắc mặt Hướng Thiên Nhai hơi biến, sau một lúc lâu thở dài nói: "Xin lỗi, ta cũng là thân bất do kỷ."

Nếu như thực lực cho phép, làm sao hắn lại nuốt lời?

"Hay cho câu thân bất do kỷ." Lý Phong cười lạnh.

Nhậm Thương Sinh không nhịn được, trực tiếp quát lớn: "Lý Phong, giúp ngươi là tình cảm, không giúp thì đã sao, chúng ta đã làm quá nhiều vì ngươi."

"Ồ?" Lông mày Lý Phong nhướng lên, sau đó gật đầu: "Được, đã như vậy, từ nay về sau ta và Long Hồn sẽ không còn quan hệ!"

Đồng tử Nhậm Thương Sinh co rụt lại, sau đó cười lạnh nói: "Sai, ngươi không có quan hệ với Long Hồn từ lâu rồi, ngươi chủ động rời khỏi Long Hồn, không phải sao?"

"Lý Phong, nhiều lời vô ích, ta chỉ muốn hỏi ngươi, trong một tháng này có phải Tử Huyên đi cùng với ngươi không?" Mạc Vấn Thiên gấp gáp hỏi.

Lý Phong cười một tiếng: "Nữ nhân của ta có đi cùng với ta hay không thì liên quan gì tới ngươi?"

Nghe câu này, mọi người yên tĩnh!

Chương 727. Bởi vì ta không chịu thua!

Chương 690: Bởi vì ta không chịu thua!

Mạc Vấn Thiên cùng Nhậm Thương Sinh nghe Lý Phong nói chuyện mà phát điên lên, cái gì mà nữ nhân của hắn, Trầm Tử Huyên là nữ nhân của Lý Phong?

Năm người Lý Viện sững sờ.

Biến mất một tháng lại nhiều thêm một nữ nhân? Lý Phong, ngươi giỏi lắm, uổng công chúng ta lo lắng cho ngươi!

"Lý Phong, ngươi biết mình đang nói cái gì không?" Mạc Vấn Thiên nổi giận.

Hướng Thiên Nhai rất bất đắc dĩ, mở miệng nói: ”Tỉnh táo lại, hắn đang nói dối, chuyện này là không thể nào, hắn chỉ là muốn chọc giận 2 ngươi mà thôi.”

Lời này vừa nói ra, Mạc Vấn Thiên cùng Nhậm Thương Sinh chấn động, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Đúng đúng đúng, hắn chỉ là vì chọc giận chúng ta mà thôi, Tiểu Huyên Huyên sao có thể đi theo hắn, mắt nàng đâu có mù."

Lý Phong nhịn không được trợn mắt một cái.

Mẹ nó, mắt mù em gái ngươi, tiểu gia là nam nhân từng cùng Trầm Tử Huyên tu luyệm Song Tu Thần Công mấy chục lần.

Nhưng nghĩ tới hai tên này rất si tình với Trầm Tử Huyên, Lý Phong bỗng cảm thấy có chút thương hại, hắn lắc đầu mấy cái, rồi nhìn về phía Vương Tôn Hoành: "Vương Tôn gia chủ?"

Vương Tôn Hoành nhướng mày, trầm mặc gật đầu 1 cái.

Lý Phong cười nói: "Ta nghe Tử Huyên nói đêm hôm đó ngươi

cùng Hướng Long Đầu dẫn người thay ta ngăn cản 3 nhà Tiêu, Trịnh, Lôi?"

Nghe thấy lời ấy, Vương Tôn Hoành biến sắc, thầm tự suy đoán dụng ý của Lý Phong.

Lý Phong muốn khiêu khích mâu thuẫn giữa Vương Tôn gia cùng ba nhà khác? Ấu trĩ!

Nghĩ tới đây, Vương Tôn Hoành cười nói: "Đây chẳng qua là một cái hiểu lầm mà thôi, hiện tại ta đã làm rõ với 3 vị gia chủ Tiêu, Lôi, Trịnh, tình hữu nghị của chúng ta sẽ trường tồn vạn cổ."

Ba người Tiêu Du ngửa mặt lên trời cười ha hả, trong tiếng cười tràn ngập châm chọc.

"Thì ra chỉ là một cái hiểu lầm, vậy ta đã hiểu được." Lý Phong lộ sắc mặt quái dị gật gật đầu, tiếp theo hắn cười nói: "Ta còn muốn trả cho Vương Tôn gia một cái ân tình, ngươi đã nói như vậy, chuyện này dừng ở đây."

Lời này vừa nói ra, đám người Vương Tôn gia nhịn không được cười ha hả.

"Ta không nghe lầm chứ, ngươi thật sự suy nghĩ như vậy?"

"Là người nào cho ngươi dũng khí nói mấy lời này?"

"Tiểu tử, ngươi quá đề cao bản thân rồi."

Lý Phong nói chuyện quá ngạo mạn, thật giống như Vương Tôn gia rất cần ân tình của hắn vậy.

Vương Tôn Hoành lắc đầu cười một tiếng, đưa tay ngắt lời đam cường giả trong tộc, nói tiếp: "Người mà Vương Tôn gia chúng ta không cần ngươi trả ân, nên ngươi cũng không cần phải nghĩ như vậy."

"Còn nữa. . . Ngươi và Vương Tôn gia chúng ta thật sự không có một chút quan hệ nào, hi vọng ngươi rõ ràng điểm ấy."

Lý Phong nhướng mày một cái, sau một lúc lâu lắc đầu bật cười:

"Nói thật giống như ta nguyện ý dính líu quan hệ với Vương Tôn gia lắm vậy."

Đồng tử Vương Tôn Hoành co rụt lại, hắn dùng âm thanh lạnh lùng nói: "Lý Phong, ngươi không cảm thấy mình quá phách lối sao? Ngươi có kết cục ngày hôm nay, chính là bởi vì ngươi quá kiêu ngạo!"

Hắn là gia chủ Vương Tôn gia, nhân vật đỉnh phong đứng sừng sững trong giới cổ võ Hoa Hạ bao nhiêu năm, đã bao giờ bị một tên tiểu bối làm nhục như vậy?

Cho nên hắn hiện tại ngày càng hiểu rõ tại sao Lý Phong lại rơi vào kết cục như thế, hắn đường đường là gia chủ Vương Tôn gia mà Lý Phong cũng không để vào mắt, thật là quá mức phách lối.

Ba người Tiêu Du gật đầu phụ họa, dù là đám người Hướng Thiên Nhai, Mạc Vấn Thiên cũng cảm thấy Vương Tôn Hoành nói rất có đạo lý.

Với thiên phú võ đạo của Lý Phong, chỉ cần hắn khéo đưa đẩy một chút, thì tuyệt đối không biến thành như bây giờ, không nói cái khác, lúc trước nếu hắn nguyện ý trở lại Vương Tôn gia, thì sẽ không có những phiền toái về sau.

Lý Phong cười nhạt: "Sai, không phải bởi vì ta phách lối, mà là bởi vì ta có một thân xương cứng! Bởi vì ta không chịu thua!"

Tiêu Du đầu tiên là sững sờ, tiếp theo giễu cợt nói: "Xương cứng? Ta thật muốn tháo xương cốt ngươi ra, để xem nó cứng đến mức nào!"

"Nói nhảm với hắn nhiều như vậy làm gì, giết hắn trước, sau đó ta lại mang nữ nhân của hắn về nhà làm nữ hầu!" Lôi Vân Phong hừ lạnh một tiếng, muốn xông tới giết Lý Phong.

Trịnh Đào cũng ma sát nắm đấm, ra vẻ muốn tiến lên.

Vương Tôn Hoành lộ vẻ trào phúng, mỉm cười.

Hướng Thiên Nhai mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, bộ dáng như thể việc này không liên quan đến mình.

Giờ khắc này, đám người đó đều ước gì Lý Phong chết sớm một chút!

Ngay sau đó, 3 người Tiêu Du cùng nhau phóng tới chỗ Lý Phong!

Ngay tại thời điểm ba người sắp vọt tới nơi, một luồng khí thế khủng khiếp bùng nổ trên người Lý Phong!

"Ầm ầm."

Trong nháy mắt đó!

Luồng khí thế vô hình giống như như Thái Sơn áp đỉnh, trực tiếp đè đám người Tiêu Du quỳ rạp xuống đất.

Chương 728. Đều phải chết!

Chương 691: Đều phải chết!

Tại trong tầm mắt mọi người, Tiêu Du ba người vừa vọt tới Lý Phong trước người liền phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, thật giống như bọn họ tiến lên là vì cho Lý Phong dập đầu một dạng.

Hình tượng này có chút khôi hài.

Bất quá Vương Tôn Hoành bọn người tất cả đều cười không nổi, bởi vì Lý Phong thân thể bên trên tản mát ra đến khí tức quá kinh khủng!

Cỗ khí tức này xông thẳng lên trời, ẩn ẩn dường như có một cái toàn thân tản ra kim quang cao nữa là cự nhân đứng sau lưng Lý Phong một dạng!

Bọn họ không muốn tin tưởng đây là thật, có thể Tiêu Du ba người lại quả thật quỳ gối Lý Phong trước người, chỉ dùng khí tức liền đem ba vị Chí Tôn hậu kỳ cường giả áp ngã xuống đất a! Cái này mẹ nó cần gì cảnh giới mới có thể làm đến?

Chí Tôn đỉnh phong? Đừng làm rộn, Chí Tôn đỉnh phong chỉ bất quá so Chí Tôn hậu kỳ cao hơn một cái tiểu giai đoạn, căn bản làm không được điểm ấy.

Cho nên Lý Phong cảnh giới khẳng định vượt qua Chí Tôn cảnh!

Siêu việt Chí Tôn cảnh cảnh giới, chẳng lẽ là truyền thuyết bên trong. . . Bán Thần cảnh?

Nghĩ đến đây cái khả năng, Hướng Thiên Nhai bọn người không bình tĩnh, Vương Tôn Hoành càng là cảm thấy mình cả người đều mẹ nó không tốt!

Lý Viện năm nữ tất cả đều há to mồm, mặt mũi tràn đầy kinh hỉ.

Tại mọi người nhìn soi mói, Lý Phong để sau lưng hai tay đi đến

Tiêu Du trước người, ở trên cao nhìn xuống hỏi: "Ngươi mới vừa nói muốn đem ta xương cốt tháo ra nhìn xem cứng đến bao nhiêu?"

Tiêu Du sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, không nói một lời.

Đáng chết, tại sao có thể như vậy, vì cái gì hắn động không, vì cái gì Lý Phong chỉ dựa vào khí tức liền đem hắn chết vây khốn, điều đó không có khả năng!

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, vừa nhìn về phía Lôi Vân Phong, tràn ngập sát ý hỏi: "Ngươi mới vừa nói muốn đem ta nữ nhân mang về nhà làm nữ hầu?"

Bị Lý Phong nhìn thẳng trong nháy mắt, Lôi Vân Phong thì thân thể lạnh lẽo, một mặt mê mang nói: "Cái gì? Ta. . . Ta nói qua lời này sao?"

Chớ nhìn hắn mặt ngoài mê mang, kì thực đều mẹ nó nhanh khóc!

Vì cái Lý Phong thân thể phía trên khí tức khủng bố như thế, ở cái này khí tức bao phủ xuống, hắn liền cùng Lý Phong nhất chiến dũng khí đều không có, coi như hắn có dũng khí, hiện tại cũng đứng không dậy nổi a!

Lại nghĩ lên trước đó hắn nói những cái kia ô ngôn uế ngữ, hắn bây giờ nghĩ hết hy vọng đều mẹ nó có!

Nghiệp chướng nha!

Tiêu Du: "? ? ?"

Trịnh Đào: "? ? ?"

Vương Tôn Hoành bọn người: "? ? ?"

Không phải. . . Cái gì gọi là ngươi đã nói lời này sao? Đem sao cùng dấu chấm hỏi bỏ đi được không?

Sao thế, bị Lý Phong khí tức ngăn chặn sau thì sợ? Ngươi thế nhưng là Lôi Vân Phong, đỉnh cấp cổ võ thế gia Lôi gia gia chủ,

mình có thể hay không đừng sợ? !

Lý Phong trào phúng cười một tiếng, vừa nhìn về phía Trịnh Đào: "Ngươi. . ."

Trịnh Đào thân thể cứng đờ, khẩn trương mồ hôi đều muốn đi ra.

"Gọi là cái gì nhỉ?" Lý Phong thật không phải vì trang B, hắn là thật sự không biết Trịnh Đào, Trịnh Đào cũng không có giống Tiêu Du, Lôi Vân Phong giống như tại đánh trước nói nói nhảm nhiều như vậy.

Trịnh Đào: "? ? ?"

Không phải. . . Cảm tình ngươi liền ta là ai cũng không biết? Ta làm sao như thế ủy khuất a!

Cứ việc trong lòng ủy khuất, Trịnh Đào vẫn là cắn răng nói ra: "Ta là Trịnh gia gia chủ Trịnh Đào."

"Trịnh gia gia chủ?" Lý Phong gật gật đầu, hỏi tiếp: "Tần Thừa Cơ, Tôn Hi Tường là các ngươi Trịnh gia người?"

Hắn nhớ đến Trịnh gia chỗ lấy tìm hắn để gây sự, cũng là bởi vì hắn giết Tần Thừa Cơ, Tôn Hi Tường, mà Tần gia, Tôn gia đều là Trịnh gia phụ thuộc gia tộc.

"Ây. . . Khả năng này là một cái hiểu lầm?" Trịnh Đào nháy mắt, một mặt vô tội nói ra.

Tiêu Du: "? ? ?"

Mẹ nó, cảm tình thì lão tử một người biểu hiện cứng rắn đúng không? Các ngươi hai cái là muốn chuyển đầu địch nhân đúng không?

Cảm thấy xấu hổ a!

Lôi Vân Phong: "? ? ?"

Hắn vốn cho là mình liền đã đầy đủ sợ, chưa từng nghĩ Trịnh

Đào so với hắn còn sợ, trâu phê trâu phê, bội phục bội phục!

Vương Tôn Hoành bọn người: "? ? ?"

Không phải. . . Làm sao lại mẹ nó hiểu lầm, ngươi mẹ nó trước đó gọi nhiều hung a, bị Lý Phong khí tức ngăn chặn liền thành hiểu lầm? Mặt đâu? Đại huynh đệ!

Tuy nhiên trong lòng trơ trẽn Trịnh Đào hành động, Vương Tôn Hoành bọn người lại một chữ cũng không dám nói.

Lý Phong tình huống quá quỷ dị, bọn họ vẫn là trước xem tình huống một chút rồi nói sau.

"A, đỉnh cấp cổ võ thế gia." Lý Phong lắc đầu, mặt mũi tràn đầy trào phúng cùng khinh miệt.

Lý Phong thần thái để Tiêu, Trịnh, Lôi ba nhà Chí Tôn cường giả rất khó chịu, chỉ là ba nhà gia chủ đang bị Lý Phong áp ngã xuống đất, bọn họ dám giận cũng không dám nói.

"Vương Tôn gia chủ, hiện tại ngươi biết mình bỏ lỡ cái gì không?"

Lý Phong nhìn về phía Vương Tôn Hoành, sắc mặt suy nghĩ hỏi.

Vương Tôn Hoành thân thể chấn động, sắc mặt có chút khó coi nói ra: "Lý Phong, ngươi bây giờ ra sao cảnh giới?"

Người khác đều vểnh tai, bọn họ tuy nhiên có suy đoán, thế nhưng cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Truyền thuyết bên trong con đường thành Thần đã đứt, đừng nói Thần cấp, thì liền nửa Thần cấp cường giả đều đã rất nhiều năm không từng xuất hiện, Lý Phong mới bao nhiêu lớn, làm sao có thể bước vào Bán Thần cấp cái này Thần chi lĩnh vực?

Cho nên bọn họ hoài nghi Lý Phong cũng không phải là Bán Thần cấp.

Nhưng Lý Phong khí tức cường đại như thế lại lại không cách nào giải thích, cho nên Vương Tôn Hoành bọn người thật rất mê

mang.

Lý Phong cười: "Ta ra sao cảnh giới dùng đến giải thích với các ngươi sao?"

Vương Tôn Hoành đồng tử co rụt lại, trong lòng nộ khí tụ tập.

Đúng lúc này, một vị Vương Tôn gia Chí Tôn cường giả nhìn không được: "Lý Phong! Ngươi coi như cảnh giới lại cao hơn, cũng chỉ là vãn bối, đối trưởng bối nói chuyện thì phải tôn kính một chút, đơn giản như vậy đạo lý mụ mụ ngươi không có dạy ngươi sao?"

Người nói chuyện gọi Vương Tôn Lệnh, là Vương Tôn Hoành nhị đệ, đồng dạng là Chí Tôn hậu kỳ chi cảnh.

Vương Tôn Lệnh là cái tính tình nóng nảy, cách đối nhân xử thế nặng nhất quy củ, gặp Lý Phong đối Vương Tôn Hoành bất kính liền không nhịn được mở miệng trách cứ lên.

Lý Phong đầu lông mày vẩy một cái: "Ngươi là tại giáo dục ta?"

Vương Tôn Lệnh hừ lạnh nói: "Dựa theo liên hệ máu mủ, ta là gia gia ngươi đường ca, chẳng lẽ ta không có tư cách giáo dục ngươi?"

Lý Phong cười: "Vừa mới Vương Tôn Hoành còn nói ta cùng Vương Tôn gia không có chút quan hệ nào, hiện tại ngươi lại theo ta nói cái gì liên hệ máu mủ, mặt đâu?"

"Ngươi!" Vương Tôn Lệnh nổi giận dị thường, chỉ Lý Phong mắng: "Vương Tôn gia tại sao có thể có ngươi loại này bất tài tử tôn! Lý Viện, ngươi là làm sao giáo dục nhi tử. . ."

Vương Tôn Hoành trong lòng giật mình, thì muốn lên tiếng ngăn cản.

Chỉ là Vương Tôn Hoành động tác vẫn là chậm một bước, tại Vương Tôn Lệnh lời nói nói ra miệng trong nháy mắt, Lý Phong thân thể phía trên khí tức tựa như đun sôi nước sôi đồng dạng sôi trào lên, tiếp lấy hắn thân thủ hướng phía trước một trảo!

Nương theo lấy hắn động tác, phía sau hắn cái bóng mờ kia cũng tản ra ngập trời Kim Diễm, làm ra hướng về phía trước duỗi tay động tác.

"Oanh "

Khí tức cuồn cuộn, cuồng phong đột khởi, trong sân cát bay đá chạy!

Một đạo kim sắc Long trảo bỗng nhiên dò ra, tại Vương Tôn Lệnh không kịp làm ra phản ứng thời điểm đem hắn bắt vào trong tay!

Đón lấy, Lý Phong chậm rãi nắm chặt tay phải, Long trảo tùy theo chậm rãi khép lại!

"A!"

Cường đại đè ép Lực tướng Vương Tôn Lệnh toàn thân cốt cách đều muốn chen đoạn, từng ngụm từng ngụm máu tươi từ Vương Tôn Lệnh trong miệng thốt ra, kịch liệt thống khổ để Vương Tôn Lệnh đau kêu thành tiếng.

"Dừng tay!"

"Làm càn!"

Vương Tôn Hoành bọn người nhìn con ngươi muốn nứt, ngay sau đó bọn họ liền muốn cùng Lý Phong liều cho cá chết lưới rách!

Chỉ là chưa chờ bọn hắn làm ra hành động, kim sắc Long trảo đã khép lại, Vương Tôn Lệnh trực tiếp bị chen bể!

Máu chảy như mưa rơi!

Mưa máu bên trong, Lý Phong theo Vương Tôn Hoành bọn người trên thân từng cái đảo qua, lạnh giọng nói ra: "Phẫn nộ sao? Không cam lòng sao? A, tại ta biết mẹ ta các nàng bị các ngươi bắt tới đây lúc ta cũng có dạng này cảm giác."

"Cho nên. . . Các ngươi những thứ này người có một cái tính toán một cái, đều phải chết!"

Chương 729. Lão tổ cứu ta!

Chương 692: Lão tổ cứu ta!

Lời nói của Lý Phong giống như là gió lạnh thổi ra từ 9 tầng địa ngục, làm đám người Tiêu Du không khỏi cảm thấy đáy lòng lạnh lẽo, thân thể rét run.

Mà đám người Vương Tôn gia thì bởi vì Vương Tôn Lệnh chết mà vô cùng bi thương cùng tức giận!

"A Lệnh!"

"Lệnh ca!"

"A! Lý Phong! Ta muốn giết ngươi!"

"Giết hắn, giúp Lệnh ca báo thù!"

Nếu không phải Vương Tôn Hoành ngăn lại, bọn hắn đã lao ra ngoài.

Lý do đương nhiên vì Vương Tôn Hoành biết phe mình gộp lại cũng không phải đối thủ của Lý Phong.

Lý Phong chắc chắn đã là Bán Thần cảnh, cái này không cần phải hoài nghi.

Ba nhà Tiêu, Trịnh, Lôi bắt đầu rục rịch.

Hiện tại tình thế đã rất rõ ràng, Lý Phong muốn một mẻ hốt gọn bọn hắn, nhận lỗi, cầu xin tha thứ đều vô dụng, chỉ liều mạng mới có đường sống.

"Muốn cùng tiến lên? Tốt, đến đây, đỡ mất công ta phải giết từng kẻ một."

Lý Phong cười lạnh, ngoắc ngoắc ngón tay.

Ngay tại thời điểm đại chiến hết sức căng thẳng, Lý Viện bất chợt nói: "Tiểu Phong, ngươi. . . Ngươi không nên giết hắn."

Lời này vừa nói ra, bầu không khí nóng bỏng tới đỉnh điểm được làm lạnh.

Lý Viện có ý gì, vì sao Lý Phong không thể giết Vương Tôn Lệnh?

Lý Phong không hiểu ra sao cả nhìn về phía Lý Viện: "Mẹ, vì sao?"

"Hắn. . . Hắn là anh em họ của gia gia ngươi, ngươi giết hắn. . . Không tốt." Nói đến đây vành mắt Lý Viện đỏ lên.

Đối với Lý Viện, mặc kệ Lý Phong có thừa nhận hay không, Vương Tôn Lệnh đều là trưởng bối của hắn, bất kính với trưởng bối đã là không tốt, huống chi là tự tay giết trưởng bối.

Có khả năng hiện đại người trẻ tuổi cảm thấy đây là mê tín, nhưng người thế hệ trước rất quan tâm cái này, Lý Viện sợ Lý Phong sẽ vì thế mà gặp báo ứng.

"Mẹ, ngươi đừng khóc."

Lý Phong có chút dở khóc dở cười, vội vàng đi đến trước mặt Lý Viện an ủi.

Hắn vừa rồi đúng là thiếu cân nhắc, hắn không nên giết người trước mặt mẹ mình, lại còn là giết Vương Tôn Lệnh.

Đúng lúc này, đám Chí Tôn cảnh trước mắt đột nhiên quay người chạy trốn!

Ba người Tiêu Du bị Lý Phong áp chế qùy xuống đất cũng cảm thấy thân thể buông lỏng, vội vàng đứng lên chạy trốn!

Không thừa dịp Lý Phong phân tâm chạy trốn thì còn phải chờ đến khi nào?

"A, bọn họ chạy rồi!" Tô Đồng lên tiếng kinh hô.

Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng, không quay đầu lại nói:

"Bọn hắn không thoát được!"

Đồng thời, hắn nói thầm trong lòng: "Thời gian quay lại!"

"Ông "

Một tầng ánh sáng vô hình lấy Lý Phong làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía, đám người bị sóng ánh sáng lan đến gần đều giống như là clip tua ngược, bắt đầu lùi lại.

Đám người Tiêu Du chạy toán loạn trở lại vị trí trước, hốc mắt Lý Viện khôi phục bình thường, Lý Phong cũng tự mình trở về vị trí trước.

Long trảo kim sắc lại xuất hiện, Vương Tôn Lệnh đã chết phục sinh tại chỗ, một lần nữa bị long trảo chộp lấy.

Tiếp theo, long trảo kim sắc biến mất, Vương Tôn Lệnh trở lại vị trí trước.

“Dừng.”

Thời gian quay lại kết thúc, hết thảy khôi phục lại thời điểm một phút đồng hồ trước.

Đúng lúc này.

Thân thể Vương Tôn Hoành chấn động, sắc mặt có chút khó coi nói: "Lý Phong, ngươi bây giờ có cảnh giới gì?"

Lý Phong khẽ nhếch miệng, nghiền ngẫm nói: "Cảnh giới của ta. . . Đợi chút nữa các ngươi sẽ biết."

Sau khi nói xong, Lý Phong đánh ra một chiêu Thám Vân Thủ, thu năm người Lý Viện đến trước mặt, tiếp theo, hắn đánh vỡ dây thừng trên 5 người.

"Các ngươi đi tới Minh Châu trước, đợi chút nữa ta sẽ đi tìm các ngươi." Lý Phong cười nói.

5 người Lý Viện có chút sững sờ, Lý Phong muốn các nàng rời khỏi nơi này trước? Rời đi kiểu gì?

Đám cường giả Chí Tôn cảnh của ba nhà Tiêu, Trịnh, Lôi đều rục rịch, nếu như Lý Phong thật sự muốn để cho năm nữ nhân rời đi trước, bọn hắn có thể thừa cơ đưa bắt lấy các nàng, dùng tính mạng các nàng áp chế Lý Phong không?

Khi mọi người ở đây đều ôm lấy tâm tư của mình, Lý Phong tiện tay vung lên, trên thân năm người Lý Viện xuất hiện một tia sáng, chớp mắt tiếp theo đã biến mất tại chỗ.

Đám người Vương Tôn Hoành: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Vừa rồi bọn hắn mới thấy cái gì, 5 người Lý Viện cứ như vậy biến mất? Chuyện gì xảy ra! Hack game, mọi người mau report!

Ngay tại thời điểm đám người Vương Tôn Hoành sững sờ, Lý Phong nhếch miệng cười: "Hiện tại các ngươi đã hiểu được mấy phần về thực lực của ta?"

Hắn buông bỏ áp chế với 3 người Tiêu Du.

Tiêu Du đầu tiên là sững sờ, tiếp theo dùng âm thanh lạnh lùng nói: "Lôi huynh, Trịnh huynh, các ngươi ngăn chặn hắn, ta gọi lão tổ xuất quan!"

Vừa nói, Tiêu Du nhanh chóng lùi lại.

Lôi Vân Phong, Trịnh Đào không chỉ không đi ngăn chặn Lý Phong, ngược lại chạy còn nhanh hơn Tiêu Du: "Tiêu huynh, không kịp rồi, chúng ta chia ra bỏ trốn đi!"

Đám cường giả Chí Tôn cảnh của 3 nhà Tiêu, Trịnh, Lôi vốn còn muốn vây giết Lý Phong, thấy ba vị gia chủ bỏ chạy, liền giống như chim sẻ bị kinh hãi, chạy đi tứ tán!

Trong sân chỉ có người của Vương Tôn gia cùng Long Hồn không hề động đậy, bởi vì bọn hắn cảm thấy Lý Phong không có lý do giết mình.

"Haha, các ngươi tưởng chạy thoát được sao?!"

Lý Phong cười lạnh một tiếng, hai tay chộp về phía trước, mười

lăm cái kim sắc long trảo đột nhiên xuất hiện, sau đó chộp về về phía đám người Tiêu Du đang chạy tán loạn.

Từ xa nhìn lại, Lý Phong tựa như là mọc ra mười mấy cái xúc tu bạch tuộc màu vàng to lớn, cực kỳ kinh người!

"Bá" "Bá" "Bá" "Bá" . . .

Tốc độ chạy trốn của đám người Tiêu Du mặc dù nhanh, nhưng Thám Vân Thủ lại càng nhanh hơn, trước khi bọn hắn rời khỏi sân nhỏ, mười lăm cái long trảo đã nắm bọn hắn ở trong tay.

Tiếp theo, Lý Phong hung hăng bóp chặt, mấy tên cường giả Chí Tôn cảnh trực tiếp bị long trảo bóp nát!

Tình cảnh này làm đám người Vương Tôn Hoành, Hướng Thiên Nhai kinh ngạc tới mức ngây người!

Tiêu Du còn chưa bỏ mình hoảng sợ hô to: "Lão tổ cứu ta!"

Gần như trong nháy mắt Tiêu Du gọi to, một luồng khí tức ngập trời dâng lên ở sân trước Tiêu gia, đồng thời một thanh âm già nua mà tràn ngập uy nghiêm xuất hiện: "Nhóc con ngươi dám!"

Chương 730. Tiêu gia nội tình

Chương 693: Tiêu gia nội tình

Cỗ khí tức này vô cùng mạnh mẽ, thậm chí mơ hồ còn cường thịnh hơn Lý Phong 2 phần!

Lý Phong hơi biến sắc, dừng lại động tác, nhìn tới phương hướng thanh âm truyền đến, sắc mặt có chút kinh nghi bất định.

Con mẹ nó, đây là đánh nhỏ già xuất hiện trong truyền thuyết sao? Cổ võ thế gia đỉnh cấp quả nhiên ghê gớm.

"Tam tổ Tiêu gia xuất quan?" Vương Tôn Hoành lộ sắc mặt kinh nghi bất định, nhỏ giọng nói thầm.

"Tam tổ vậy mà xuất quan, là cảm ứng được khí tức Lý Phong, hay là bị tộc nhân Tiêu gia đánh thức?"

Đúng lúc đó, một lão giả áo xám xuất hiện giữa không trung, ở sau lưng hắn, một cái hư ảnh sừng sững giữa thiên địa.

Hư ảnh này so với hư ảnh sau lưng Lý Phong thì càng thêm ngưng thực, cũng tản ra kim quang!

Lão giả áo xám lóe lên một cái, đi đến luyện võ trường.

Lý Phong bây giờ mới nhìn rõ khuôn mặt đối phương, đây là một lão giả nhìn qua chừng 60-70 tuổi, râu tóc bạc trắng, ngũ quan coi như đoan chính, một đôi mắt hổ không giận tự uy, thân thể mặc trường bào màu xám, vươn người đứng thẳng, xem ra là người sống ở vị trí cao.

Lão giả này không ra tay với Lý Phong luôn, mà kinh nghi bất định nhìn hắn.

Con mẹ nó. . . Sao địch nhân lại trẻ như vậy?

Tiêu Chấn bế quan ở sâu dưới lòng đất, chỉ khi Tiêu gia gặp phải

nguy cơ sinh tử tồn vong, có người bấm vào cơ quan đặc biệt, mới có thể đánh thức hắn.

Hắn vừa mới xuất quan thì cảm ứng được khí tức Bán Thần cấp của Lý Phong, lại nghe Tiêu Du kêu lớn "Lão tổ cứu ta", cho nên đã vô ý thức coi Lý Phong là cường giả thế hệ trước giống mình.

Không ngờ Lý Phong trẻ tuổi như vậy, hơn nữa còn rất lạ lẫm.

"Ngươi là lão tổ Tiêu gia?" Lý Phong trầm giọng hỏi.

"Lão tổ, cứu ta với!" Tiêu Du vui mừng quá đỗi, tựa như bắt được cọng rơm cứu mạng.

Đám người Lôi Vân Phong, Trịnh Đào cũng cuồng hỉ rống to: "Tiêu lão tổ, ta là Lôi Vân Phong (Trịnh Đào), xin Tiêu lão tổ cứu mạng!"

"An tâm." Tiêu Chấn liếc nhìn bọn hắn một cái, tiếp theo nhìn về phía Lý Phong, ngạo nghễ nói: "Ngươi là ai, vì sao tới gây phiền phức cho Tiêu gia ta?"

"Việc này ngươi hỏi bọn hắn đi." Lý Phong nhún nhún vai, đáp lời.

Lão già rất mạnh, nhưng Lý Phong cũng không cần sợ đối phương, cho nên lời nói cử chỉ rất nhẹ nhõm.

"Ồ?" Tiêu Chấn nhướng mày một cái.

"Bẩm lão tổ, sự tình là như vậy. . ." Tiêu Du dùng lời lẽ ngắn gọn nhất có thể kể lại chuyện đã xảy ra.

Trong đám người Tiêu gia, Tiêu Lăng Nhã nhìn Lý Phong ngạo nghễ đứng đó, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy kinh sợ.

Lần đầu hai người gặp mặt, Lý Phong vẫn chỉ là Siêu Phàm sơ kỳ, bây giờ chớp mắt một cái Lý Phong đã là bán Thần cảnh, mà nàng vẫn còn là Tông Sư cảnh, cái này khiến Tiêu Lăng Nhã có một loại cảm giác không chân thật.

Người suy nghĩ giống Tiêu Lăng Nhã còn có Tiêu Dã, hơn một

tháng trước hắn vừa mới giao thủ với Lý Phong, khi đó hai bên còn ngang ngửa nhau, nhưng hôm nay Lý Phong đã vượt hai cấp liền, tiến vào Bán Thần cảnh, con mẹ nó Lý Phong bật hack à? !

Nghe xong Tiêu Du giảng thuật, sắc mặt Tiêu Chấn biến ảo mấy lần, sau cùng phun ra một ngụm trọc khí nói: "Thì ra là thế! Lý Phong, chuyện này song phương đều có trách nhiệm."

"Bất quá có câu nói rất hay, không đánh thì không quen biết, ngươi đã giết Tiêu Cẩn, Tiêu An, vậy ân oán giữa ngươi cùng Tiêu gia chúng ta xóa bỏ ở đây đi."

"Chỉ cần ngươi thả đám người Tiêu Du ra, hai bên không ai nợ ai."

Tiêu Du rất khẩn trương, đám người Lôi Vân Phong, Trịnh Đào thì lại vui mừng quá đỗi, nếu như có thể kết thúc trong hòa bình thì tự nhiên là không thể tốt hơn, mạng của bọn hắn đã được bảo vệ!

Sắc mặt đám người Vương Tôn Hoành, Hướng Thiên Nhai thì hơi biến đổi, tiếp theo như có điều suy nghĩ liếc nhìn Tiêu Chấn một cái.

Ánh mắt Lý Phong sáng lên, cười nhạt hỏi: "Nếu như ta không thả bọn hắn thì sao?"

"Không thả?" Tiêu Chấn nhướng mày một cái, tiếp theo dùng âm thanh lạnh lùng nói: "Vậy ta sẽ giết ngươi! Ngươi hẳn cũng đã nhìn ra được, cảnh giới của ta nằm trên ngươi, thật sự đấm nhau ngươi sẽ không phải đối thủ của ta!"

Sau khi nói xong, khí tức trên thân thể Tiêu Chấn lập tức bùng nổ, dường như tùy thời đều có thể xuất thủ đấm chết Lý Phong.

"Thì ra là vậy." Lý Phong từ chối cho ý kiến, gật gật đầu mấy cái, sau đó hỏi tiếp: "Lúc vừa mới bắt đầu ngươi nói câu gì?"

Tiêu Chấn đầu tiên là sững sờ, vô ý thức hỏi: "An tâm?"

Lý Phong lắc đầu: "Không không không, trước câu nói đó nữa."

Tiêu Chấn nhíu mày: "Nhóc con ngươi dám?"

"Dám!" Lý Phong phun ra một chữ, tiếp theo hai tay bóp chặt!

"Phanh" "Phanh" "Phanh" "Phanh" "Phanh" . . .

Liên tiếp có những tiếng nổ chát chúa vui tai vang lên, đám người Tiêu Du, Lôi Vân Phong, Trịnh Đào đều bị Lý Phong bóp nát!

Mọi người yên tĩnh!

Chương 731. Vô địch thời gian quá ngắn ngủi

Chương 694: Vô địch thời gian quá ngắn ngủi

"Gia gia!"

"Cha!"

Sau khi yên tĩnh, bên Tiêu gia vang lên từng tiếng kêu lớn!

Đám người Tiêu Lăng Nhã đều lộ vẻ không thể tin được, lão tổ đã xuất quan mà Lý Phong còn dám giết Tiêu Du? Hắn thì không sợ bị lão tổ giết sao?

Tiêu Chấn nhướng mày, khí tức trên thân thể bùng nổ đến cực hạn: "Can đảm lắm! Ta muốn giết ngươi! Ta muốn xé ngươi thành trăm ngàn mảnh!"

Kim quang trên thân Tiêu Chấn phóng đại, hư ảnh sau lưng hung hăng đập tay xuống!

Tuy hư ảnh che trời, vô cùng to lớn, nhưng động tác lại rất nhanh chóng, nắm đấm mà giống như sao băng hạ thế!

"Ầmmm!"

Một tiếng rền vang xuất hiện, địa phương Lý Phong đang đứng bị nắm đấm đập trúng!

Mặt đất chấn động, vách tường đổ sụp, hố sâu to lớn hiện ra.

“Rắc rắc rắc rắc...”

Phía sau hố to, một cái khe nứt thật sâu lan tràn ra xa xa.

Một đấm của cường giả Bán Thần thực khó lòng tưởng tượng được!

"Lão tổ uy vũ!"

Đám người Tiêu gia mọi người cùng nhau hô to!

"Im lặng!"

Tiêu Chấn quát lớn một tiếng.

Nhất thời, đám người Tiêu gia ngậm miệng lại, chỉ là bọn hắn không hiểu vì sao lão tổ lại nói vậy, Lý Phong đã chết không toàn thây, tại sao không lớn tiếng chúc mừng?

Một cái chớp mắt tiếp theo, đám người Tiêu gia đã hiểu được, bởi vì hư ảnh của Lý Phong không biến mất!

Nói cách khác, Lý Phong ngăn được một quyền kia? Không thể nào!!!!!!!!!!

Ngay tại thời điểm đám người Tiêu gia mờ mịt, một bóng người nhảy ra từ trong hố sâu, chính là Lý Phong!

Lý Phong phủi phủi tro bụi trên thân, nhếch miệng cười nói: "Vừa mới đột phá cảnh giới đã chạy tới nơi này, không quá hiểu phương thức tác chiến của Bán Thần cảnh, làm các ngươi cao hứng hụt rồi."

Lý Phong không phải là muốn ra vẻ, mà thật sự hắn chưa hiểu về cách chiến đấu của Bán Thần cảnh, hư ảnh phía sau lưng hắn là tự động ngưng tụ ra khi phóng thích khí tức, không phải hắn cố ý làm nên.

Hắn cứ tưởng hư ảnh chỉ là một vật bài trí, hoặc dấu hiệu nhận biết cảnh giới, không ngờ Tiêu Chấn lại có thể khống chế hư ảnh đánh xuống 1 quyền như vậy, thế nên mới bị bất ngờ.

May mà hắn kịp thời phản ứng, tránh khỏi điểm công kích mạnh nhất, nhưng vẫn bị một quyền kia đánh rớt vào hố sâu.

Bởi vì tránh khỏi điểm công kích mạnh nhất, nên Lý Phong cũng không bị thương tích gì, có điều từ ngoài nhìn vào vẫn khá chật vật.

Tiêu Chấn khinh thường cười lạnh: "Tự kiếm cớ cho thất bại của mình sao?"

"Xem như vậy đi." Lý Phong nhún nhún vai, cũng không thèm để ý câu nói trào phúng của Tiêu Chấn.

Tiêu Chấn không đáp lại, trực tiếp nện xuống 1 quyền nữa.

Thân thể Lý Phong lóe lên, biến mất tại chỗ.

"Ầm!"

Một tiếng thật lớn vang lên.

Địa phương Lý Phong đứng trước đó lại xuất hiện một cái hố sâu.

Tiêu Chấn không buông tha, song quyền liên tục xuất chiêu, cả hậu viện to đùng của Tiêu gia bị hư ảnh song quyền cuồng bạo của hắn cày cuốc thành không còn hình dáng gì.

Đám người Hướng Thiên Nhai đã có kinh nghiệm, hai chân vững vàng dính trên mặt đất, nhưng vẫn cảm thấy như gặp động đất.

Đến cả bọn hắn cũng cảm thấy khó chịu, càng không cần phải nói tới đám người Tiêu Dã, Tiêu Lăng Phi, bọn hắn liên tục hoa mắt chóng mặt, xương cốt toàn thân như sắp bị đánh rụng ra.

"Lui ra xa, không thể ở lại chỗ này nữa!"

Vương Tôn Hoành cắn răng hô to, tiếp theo nhanh chóng thối lui về sau.

Đám người Tiêu gia cùng nhau giữ vững tinh thần, cấp tốc lui ra khỏi hậu viện.

Hiện tại tường viện đều đã đổ sụp, tiền viện hậu viện không còn phân chia, sau khi bọn hắn lui ra khỏi nơi này, vẫn có thể quan sát Lý Phong cùng Tiêu Chấn chiến đấu từ đằng xa.

"Tiểu tử, ngươi chỉ biết chạy trốn sao? Nhát như chuột!" Tiêu Chấn liên tục đánh ra mười mấy quyền cũng không trúng Lý Phong

cái nào, điều này khiến hắn có chút khó chịu.

"Con mẹ nó ngươi bị ngu bẩm sinh hay có luyện tập vậy? Tiểu gia có điên mới đứng tại chỗ để ngươi đánh."

Lý Phong có chút ức chế, nghĩ lại lúc hắn vừa đến nơi đây, trực tiếp trấn áp mọi người, vô cùng đẹp trai bá đạo, bây giờ lại bị Tiêu Chấn đuổi đánh.

Ai, thời gian vô địch thật sự là quá ngắn ngủi!

"Hệ thống, tranh thủ thời gian chọn lọc ra công pháp cùng kỹ năng thích hợp với cảnh giới của ta, tiểu gia muốn đánh cho hắn tan xác!"

Lý Phong giận dữ quát lên.

"Đinh, kí chủ, đã giúp ngươi chọn ra công pháp kỹ năng phù hợp với yêu cầu của ngươi, có muốn xem xét không?"

"Còn xem xét cái rắm, học tập toàn bộ, lão tử căn bản là không có gì ngoài điểm tích lũy!"

"Xoẹt" "Xoẹt" "Xoẹt" . . .

Mấy luồng ánh sáng trắng lóe lên trên người của Lý Phong, tiếp theo, mấy quyển công pháp võ kĩ thích hợp với Bán Thần cảnh liền bị Lý Phong nắm giữ.

Lý Phong nắm chặt song quyền, cảm thụ lực lượng trong cơ thể tăng vọt, liền chỉ thẳng vào mặt Tiêu Chấn nói: "Ngon bơi ra đây kiếm sẹo, tiểu gia muốn đánh ngươi thành đầu heo!"

Chương 732. Vô Cấu Kiếm

Chương 695: Vô Cấu Kiếm

Lòng tự tin hiện tại của Lý Phong có thể nói là bùng nổ, không bởi vì cái gì khác, chính vì hắn đã nắm giữ công pháp, võ kỹ cực mạnh.

"《 Thần Uy 》: Công pháp này do nhà phát triển sáng tạo, chuyên dành cho Bán Thần cảnh, chân khí ngưng luyện gấp 10 lần so với 《 Thần Nguyên 》!

Mặt khác, sau khi tu luyện công pháp này, khi kí chủ sử dụng kỹ năng, có tỷ lệ nhất định xuất hiện hiệu quả thần uy."

"Chú thích 1: Thần uy bao gồm chấn nhiếp, đánh lui, mê muội, bạo kích."

"Chú thích 2: Công pháp này có giá bán 2 triệu điểm tích lũy."

"《 Hư Thần 》: Công pháp này do nhà phát triển tạo ra, sau khi tập luyện kí chủ có thể điều khiển Hư Thần, đồng thời có thể khống chế Hư Thần dùng võ kĩ kí chủ đã nắm giữ."

(Hư Thần:chỉ hư ảnh màu vàng phía sau lưng)

"Chú thích: Công pháp này có giá bán 1 triệu điểm tích lũy."

"《 Đạp Thiên Thất Bộ 》: Đây là võ kỹ chuyên dành cho Hư Thần, tu luyện võ kỹ này, kí chủ có thể khống chế Hư Thần sử dụng Đạp Thiên Thất Bộ.

Bước thứ 2 bùng nổ gấp 2 sát thương, bước thứ 3 bùng nổ gấp 3 sát thương, cứ thế mà suy ra, bước thứ 7 có thể bùng nổ gấp 7 sát thương, sau khi hoàn toàn nắm giữ thì có thể dồn 7 tầng sát thương vào 0.1 giây, sát thương ầm ầm nối tiếp, đạp nát trời cao!"

"Chú thích: Võ kỹ này có giá bán 1 triệu điểm tích lũy."

"《 Trảm Thiên kiếm pháp 》: Đây là kiếm thuật do nhà phát triển tạo, chuyên dành cho Bán Thần cảnh, 《 Trảm Thiên kiếm pháp 》 có bảy thức, mỗi thức đều kỳ diệu vô song."

"Chú thích: Kiếm pháp này có giá bán 1 triệu điểm tích lũy."

"《 Hư Không Thiểm 》: Thân pháp do nhà phát triển tạo ra, chuyên dành cho Bán Thần cảnh, sau khi học được thân pháp này, kí chủ có thể qua lại hư không, mỗi lần xuyên qua đều có thể giấu kín ở trong hư không 0.1 giây."

"Chú thích: Thân pháp này có giá bán 1,5 triệu điểm tích lũy."

Hai bản công pháp, hai bản võ kỹ, một bản thân pháp, hết thảy 6,5 triệu điểm tích lũy, thế nhưng ánh mắt Lý Phong cũng không thèm nháy một cái, đồng thời bấm chọn học tập.

Học xong những công pháp võ kỹ kia, chân khí trong cơ thể Lý Phong càng thêm ngưng luyện, dù là hư ảnh phía sau cũng ngưng thực hơn mấy phần.

Không chỉ như thế, Lý Phong hiện tại đã có thể điều khiển hư ảnh phía sau giống như một bộ phận thân thể mình.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu.

Bất quá có một điểm Lý Phong không hiểu rõ, tại sao Hư Thần xuất hiện, là do khí tức phóng ra ngoài tạo thành sao?

Bây giờ không phải là lúc tìm tòi nghiên cứu cái này, diệt Tiêu Chấn trước, sau đó hỏi hệ thống cũng không muộn.

Tiêu Chấn cũng cảm nhận được biến hóa trên người Lý Phong, nhịn không được nhướng mày.

Lý Phong rõ ràng là vừa bước vào bán Thần cảnh đã lập tức chạy tới nơi này, chưa nắm giữ được sức mạnh của nó. Đối mặt đám người Tiêu Du, Lý Phong có thể dựa vào cảnh giới nghiền ép, nhưng Tiêu Chấn đã là Bán Thần trung kỳ, Lý Phong chỉ có thể chạy trốn khắp nơi.

Nhưng tình huống bây giờ đã biến đổi, khí tức Lý Phong ngưng

thực lại, Hư Thần cũng thế, thật giống như trong lúc đang bị đuổi đánh, Lý Phong vẫn còn có thể làm vững chắc cơ sở chưa kiên cố!

Kẻ này quá mức cổ quái!

Tiêu Chấn không dám khinh thường, tay phải khẽ đảo, tiếp theo hung hăng vỗ xuống.

Theo động tác của hắn, hư ảnh phía sau hắn cũng làm ra động tác vỗ xuống, nhất thời, một cái bàn tay che trời đập xuống đầu Lý Phong.

"Bạo tẩu!"

"Cuồng bạo!"

Lý Phong gầm nhẹ một tiếng, khí tức thân thể nhất thời tăng vọt một mảng lớn, miễn cưỡng chạm tới Bán Thần trung kỳ.

Tiếp theo, Lý Phong đấm ra một phát: "Càn Khôn Nhất Quyền!"

Hư ảnh phía sau Lý Phong cũng đồng bộ động tác.

Nắm tay to như một cái đỉnh núi nhỏ đón đỡ bàn tay che trời, một cái chớp mắt tiếp theo, quyền chưởng chạm mặt!

"Ầmmmmmm."

Một tiếng vang đinh tai nhức óc xuất hiện, Lý Phong, Tiêu Chấn mỗi người lùi lại ba bước!

Hư ảnh phía sau hai người đều trở nên mờ nhạt hơn một chút.

Mặt đất chấn động!

Sóng xung kích cuồng bạo khuếch tán ra bốn phương tám hướng, gây nên từng đợt cuồng phong.

Nơi xa, sắc mặt đám người Hướng Thiên Nhai đã sớm trắng bệch, sợ hãi không thôi.

May mắn luồng sóng xung kích kia chỉ khuếch tán trên không trung, nếu không hết thảy đồ vật trên mặt đất trong diện tích ngàn

mét xung quanh đều đã bị sóng xung kích hủy diệt!

Cho dù bọn họ là cường giả Chí Tôn cảnh, thì cũng khó lòng sống sót.

Đây chính là cường giả Bán Thần cảnh!

"Đáng chết, sao hắn lại mạnh như vậy?"

Tiêu Chấn kinh ngạc không thôi, vừa rồi là sát chiêu Phiên Thiên Thủ của hắn, uy lực cực lớn, Lý Phong vậy mà chỉ dùng một quyền đã đỡ được?

"Ngươi chỉ có chút thực lực như vậy sao?" Lý Phong vung lên nắm đấm: "Vậy để ta đấm ngươi thành đầu heo đi."

Câu nói này trực tiếp chọc giận Tiêu Chấn: "Hừ! Phách lối lắm, tiểu tử, ngươi đã thành công chọc giận ta! Kiếm đến!"

Sau khi nói xong, Tiêu Chấn nâng tay phải lên.

"Ầmmmm!"

Thật giống như có một con cự thú viễn cổ trong lòng đất thức tỉnh, mặt đất chấn động!

Rầm rầm!

Một luồng ánh sáng cực kì lóa mắt bắn lên từ sân trước Tiêu gia, qua giây lát đã bay đến trước mặt Tiêu Chấn.

Lý Phong hơi biến sắc, định thần nhìn lại, đã thấy luồng ánh sáng là một thanh trường kiếm toàn thân tản ra hàn quang, trường kiếm lóng lánh ánh sáng, tinh khiết vô ngần, không giống như một thanh vũ khí sắc bén giết người, ngược lại càng giống như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

"Cái này. . . Vô Cấu Kiếm của Tiêu gia? Thanh kiếm này vậy mà nằm ở trong tay Tam tổ?"

Nơi xa, Vương Tôn Hoành nhịn không được lên tiếng kinh hô.

Đám người Hướng Thiên Nhai lại lộ vẻ mặt mờ mịt, không biết đây là bảo vật gì.

"Vô Cấu Kiếm, toàn thân làm từ Băng Tinh Chi Tâm vạn năm, trọng lượng 1,888 cân, lưỡi kiếm sắc bén có thể trảm đứt kim cương, một kiếm xuất ra sẽ đóng băng ngàn mét, hôm nay, ta muốn dùng nó để đưa ngươi xuống địa ngục!"

Nói xong, Tiêu Chấn vung lên Vô Cấu Kiếm chém về phía Lý Phong.

Chương 733. Đạp Thiên Thất Bộ

Chương 696: Đạp Thiên Thất Bộ

"Băng Phong Thiên Lý!"

"Xoẹt."

Một luồng kiếm khí vắt ngang thiên địa xuất hiện.

Từ xa nhìn lại, luồng kiếm khí này giống một thanh Vô Cấu Kiếm phóng đại gấp 100 lần, toàn thân lóng lánh, tản ra hàn quang lạnh lẽo, dường như cả bầu trời cũng sẽ bị chém thành hai khúc, rất dọa người!

Luồng kiếm khí này vừa xuất hiện, nhiệt độ chợt hạ xuống rất nhiều, trên mặt đất, trong bán kính 1 km đã xuất hiện một khu vực bị băng sương bao trùm!

Mà Lý Phong thì đứng ở đúng vị trí trung tâm của nó!

Lập tức Lý Phong đã phát hiện động tác của mình chịu ảnh hưởng, biến thành hơi trì trệ.

Cùng lúc đó, luồng kiếm khí kia chém thẳng xuống đầu hắn!

Hư ảnh sau lưng Lý Phong tiếp xúc với luồng kiếm khí này đầu tiên, chốc lát đã có dấu hiệu muốn tán loạn!

"Mẹ nó! Tưởng có đồ xịn là ngon à? Xem tiểu gia xuất chiêu đây. Đồng Hồ Cát!" Lý Phong nghĩ thầm trong bụng.

Đồng Hồ Cát vừa mở ra, tốc độ của thanh kiếm này chợt hạ xuống gấp mười lần, tuy vẫn rất nhanh, nhưng đã không thể uy hiếp được Lý Phong!

Tiếp theo, Lý Phong giơ tay phải lên, một thanh trường khí do

chân khí ngưng tụ được hắn nắm trong tay.

Trảm Thiên kiếm pháp, thức thứ nhất —— Hoành Tảo Thiên Nhai!

"Oanh."

Một luồng kiếm khí hình bán nguyệt xuất hiện, với khí thế không sợ bố con thằng nào nghênh đón luồng kiếm khí khổng lồ vắt ngang thiên địa kia.

2 bên so sánh, luồng kiếm khí hình bán nguyệt này nhỏ hơn rất nhiều, chiều dài không đủ mấy mét, rộng vài thước, thế nhưng rung động năng lượng lại không yếu hơn bao nhiêu.

Thậm chí nhờ ngưng tụ mà mức độ sắc bén càng tăng thêm mấy phần!

"Ầmmmmm!"

Hai luồng kiếm khí đụng vào nhau, long trời lở đất! Băng Phong Thiên Lý bị đình trệ lại trong giây lát!

Tình cảnh này làm đồng tử Tiêu Chấn co rụt lại, mặt lộ vẻ kinh sợ.

Nhưng ngay sau đó, Hoành Tảo Thiên Nhai bị Băng Phong Thiên Lý nghiền ép thành tiêu tán, Tiêu Chấn nhất thời thở phào.

Chỉ là Tiêu Chấn còn chưa kịp cao hứng, Lý Phong đã chém ra vài kiếm liên tiếp!

"Xoẹt" "Xoẹt" "Xoẹt" "Xoẹt" . . .

Kiếm khí hình bán nguyệt giống như súng máy GatlinGun xông đến, nghênh đón Băng Phong Thiên Lý.

Tiếng nổ đùng đoàng không ngừng vang lên!

Rốt cục, khi sắp rơi xuống đỉnh đầu Lý Phong, Băng Phong Thiên Lý tiêu tán!

Tiêu Chấn sững sờ!

Chiêu Băng Phong Thiên Lý vừa rồi đã rút mất gần 1/3 chân khí của hắn.

Nhưng Lý Phong thì sao? 1 giây chém ra hơn mười luồng kiếm khí liên tục, con mẹ nó bật hack speed+ unlimited mana đúng không?!

Bất quá Tiêu Chấn là lão hồ ly kinh nghiệm phong phú, sau khi kinh ngạc ngắn ngủi qua đi, hắn lại lần nữa giơ kiếm chém tới.

Hắn đúng là không tin Lý Phong còn có thể giống vừa rồi liên tục chém ra hơn mười luồng kiếm khí ngăn cản Băng Phong Thiên Lý.

Chỉ là không đợi hắn chém ra một kiếm này, hư ảnh sau lưng Lý Phong đã nâng lên chân phải, tiếp theo ầm vang đạp xuống!

Cùng với đó là tiếng rống giận dữ của Lý Phong: "Tiểu gia giẫm chết ngươi!"

Tiêu Chấn hơi biến sắc, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy bàn chân to che trời của hư ảnh sau lưng Lý Phong!

Một cái chớp mắt tiếp theo, bàn chân to rơi xuống!

Tốc độ một cước này quá nhanh, Tiêu Chấn căn bản không kịp làm ra phản ứng!

"Ầmmmmmmm."

Một tiếng vang lớn truyền ra, thanh thế khủng bố!

Tiếp theo đại cước của Hư Thần nâng lên, lộ ra hố sâu phía dưới.

“Lão tổ!”

Đám người Tiêu Nhiên hô to.

Đúng lúc này, một thân ảnh bay ra từ trong hố sâu, chính là Tiêu

Chấn!

Lúc này quần áo trên người hắn đã rất lộn xộn, bộ dáng có chút chật vật, bất quá một cước này của Lý Phong chỉ bộc phát ra chiến lực gấp 2, vẫn chưa tạo thành tổn thương thực chất gì cho Tiêu Chấn.

Thế nhưng Tiêu Chấn lại nổi giận dị thường: "Nhóc con ngươi dám. . . !"

"Lại tới!"

Tiêu Chấn còn chưa nói xong, bàn chân to của Hư Thần lại đạp xuống!

"Ầmmmmmm."

Lại một tiếng vang thật lớn truyền ra!

Tiêu Chấn lần nữa bị giẫm xuống dưới đất!

Tiêu Chấn lại nhanh chóng ló đầu ra: "Con mẹ nó. . ."

Lý Phong hét lớn: "Giẫm chết ngươi, giẫm chết ngươi!"

Hư Thần nhấc chân, lần nữa ầm vang đạp xuống!

Bị Đồng Hồ Cát ảnh hưởng, Tiêu Chấn căn bản không thoát được phạm vi công kích của bàn chân kia, trong nháy mắt đại cước đạp xuống, Tiêu Chấn lần nữa phải nằm xuống dưới hố!

"Ầmmmmm."

Lần này chấn động so với hai lần trước còn kịch liệt hơn, nhà Tiêu gia vốn đã hoang toàn vỡ nát, sau một cước này càng là bị san thành bình địa!

Đợi đến khi đại cước nâng lên, đám người Tiêu Nhiên chờ đợi 10 giây mà không thấy Tiêu Chấn nhảy bật dậy, đột nhiên, bọn hắn xuất hiện cảm giác nặng nề, linh cảm có chuyện chẳng lành.

Chẳng lẽ lão tổ đã bị giết chết rồi sao?

Trong hố sâu, Tiêu Chấn miệng phun máu tươi, khó khăn bò ra ngoài, sắc mặt hoảng sợ không gì sánh được.

Hư Thần của Lý Phong đá ra ba cước, đòn sau hiểm hơn đòn trước, một chiêu sau cùng đã trực tiếp phá hỏng lực phòng ngự của hắn, khiến cho ngũ tạng lục phủ của hắn bị đánh lệch vị trí, làm hắn gặp phải thương thế không nhẹ, trong lúc nhất thời không thể nhảy ra khỏi hố sâu.

Đúng lúc này, Hư Thần của Lý Phong lại đạp xuống.

Đạp Thiên Thất Bộ, bước thứ tư!

X4 sát thương!

Một cước này giẫm xuống, hư không cũng phải rung động, mơ hồ có âm thanh sấm sét truyền ra, giống như ngày tận thế!

Cảm nhận được uy lực của nó, Tiêu Chấn cảm thấy trong lòng kịch chấn, hoảng sợ rống to: "Không! ! !"

Tiêu Chấn có thể cảm nhận được một cước này càng mạnh hơn uy lực của ba cước trước, nếu bị giẫm trúng hắn xác định sẽ thành bánh thịt!

Nơi xa, mấy người Tiêu Nhiên cũng rơi vào tuyệt vọng.

Đây là nội tình của Tiêu gia, Bán Thần cảnh a, nếu Tam tổ chết, vậy Tiêu gia phải lui ra khỏi tứ đại thế gia cổ võ đỉnh cấp!

Ngay tại thời điểm Tiêu Chấn kêu thảm, đám người Tiêu gia tuyệt vọng, hai bóng người đột nhiên bay tới từ đằng xa, trong chớp mắt đã vọt tới phía dưới đại cước.

Đại cước đạp xuống!

"Oanh."

Mặt đất sụp đổ!

Sóng xung kích thổi bay đám người Tiêu Nhiên, dù là Chí Tôn cảnh như Vương Tôn Hoành, Hướng Thiên Nhai cũng không chịu

được phải lùi về sau mấy bước.

Đợi đến khi đại cước nâng lên, hai bóng người kia đã kéo Tiêu Chấn trọng thương ra khỏi hố sâu.

Nơi xa, Vương Tôn Hoành kinh hô: "Hả. . . Đây là. . . Lão tổ của hai nhà Trịnh, Lôi? !"

Chương 734. Chúng ta nhận thua!

Chương 697: Chúng ta nhận thua!

Trong tầm mắt mọi người, hai lão giả kéo Tiêu Chấn ra khỏi hố sâu, tuổi tác 2 người giống như Tiêu Chấn, đều là khoảng 60-70.

Người mặc trường bào màu lam là Tam tổ Lôi gia Lôi Động, mặc trường bào màu đen là Tam tổ Trịnh gia Trịnh Sơn Hải, hai người cùng Tiêu Chấn đều là bán Thần trung kỳ.

Bất quá hai người bây giờ lại có chút chật vật, trường bào trên thân hơi rách nát, sắc mặt cũng hơi tái nhợt, chú ý nhìn kĩ thì tay phải còn run run.

Còn Tiêu Chấn thì càng thêm không ổn, trường bào của hắn đã biến thành trang phục ăn mày, trên thân bầm tím, khóe miệng chảy ra máu tươi.

Tiêu Chấn nhìn hai người, lòng còn sợ hãi nói: "Đa tạ các ngươi xuất thủ tương trợ, nếu không, chỉ sợ ta đã. . ."

Có điều hắn không hiểu, Lôi Động cùng Trịnh Sơn Hải đều bế tử quan giống hắn, dù bên ngoài đánh đấm tưng bừng, bọn họ cũng sẽ không ra ngoài mới đúng.

Chẳng lẽ người Lôi gia, Trịnh gia cũng kêu gọi lão tổ ra mặt?

"Tiêu huynh không cần nhiều lời, nói về tình huống của địch nhân trước đi." Lôi Động lộ sắc mặt ngưng trọng nói.

Đúng như Tiêu Chấn suy đoán, hắn bị tộc nhân gọi dậy, sau khi xuất quan, hắn nghe tộc nhân nói Tiêu gia truyền đến tin cầu cứu, Chí Tôn cảnh của Lôi gia đã bị giết toàn bộ, việc này liên quan đến tồn vong của bốn nhà, cần hắn lập tức chạy tới Tiêu gia.

Lôi Động kinh hãi, vội vàng chạy tới nơi này, vừa đến đã thấy

Tiêu Chấn bị giẫm vào hố sâu, đồng thời thấy Trịnh Sơn Hải cũng vừa đến.

Hai người liếc nhau liền quyết định cứu Tiêu Chấn.

Chỉ là một cước này quá mạnh, dù đã làm tốt chuẩn bị, nhưng bọn hắn vẫn bị chút tổn thương nhẹ.

"Hắn. . ."

Tiêu Chấn vừa muốn giới thiệu, Lý Phong đã cười lạnh nói: "Lại có thêm hai người trợ giúp? Các ngươi đã tới, vậy cùng lưu lại đi!"

Hư thần sau lưng Lý Phong lần nữa nâng lên chân phải.

Trong nháy mắt đó, năng lượng tụ tập, không gian rung động kịch liệt, giống như là muốn giẫm nát hư không, uy thế kinh thiên.

Lông tơ toàn thân Lôi Động, Trịnh Sơn Hải dựng ngược lên, nội tâm cảm thấy nguy cơ cực lớn.

Ba người lập tức xoay người bỏ chạy.

Ba người quay người phi nước đại, tốc độ kéo đến cực hạn, nhưng vẫn không chạy ra được phạm vi đại cước bao phủ.

"Đáng chết, chiêu thức này thật quái lạ!"

"Không trốn thoát được, chúng ta phải liều mạng thôi!"

"Ba chúng ta cùng hợp lực ngăn lại, ta không tin hắn còn có thể dùng chiêu thức này tới lần thứ ba!"

Uy lực càng lớn chân khí tiêu hao càng nhiều, Bán Thần cảnh rốt cục vẫn là Bán Thần cảnh, không cách nào giống như Thần cấp nắm giữ có chân khí vô hạn.

Tuy rằng tốc độ khôi phục chân khí của Bán Thần cảnh rất nhanh, nhưng tiêu hao quá lớn, một số đại chiêu dùng mấy lần là cạn sạch chân khí rồi.

Rất rõ ràng, Đạp Thiên Thất Bộ là đại chiêu, không trốn thoát

được, vậy thì liều mạng với Lý Phong, chỉ cần ngăn lại một cước này, khiến chân khí Lý Phong tiêu hao hầu hết, bọn hắn sẽ chuyển bại thành thắng.

"Tốt!" Tiêu Chấn cắn răng, vung lên Vô Cấu Kiếm chém tới.

"Xoẹtttttttttt."

Kiếm khí vắt ngang thiên địa lại xuất hiện, chém tới bàn chân to trên không trung.

"Tam Thiên Lôi Động!" Lôi Động cầm búa lớn, hung hăng đánh về phía đại cước.

Vô số mây sét tụ tập giữa không trung, tiếp theo ầm vang nổ tung!

"Song Long Trảm!"

Trịnh Đào giơ trường đao lên chém liền hai phát.

"Ầmmm."

Cùng lúc đó, bàn chân to hung hăng đạp xuống, kiếm khí tán loạn!

Vô số sấm sét trên mây nổ bùm bùm bùm bùm!

Mây sét giống như ngựa hoang thoát cương, thỏa thích phóng sức, điện quang bắn ra bốn phía, thế nhưng vẫn không thể ngăn cản bàn chân to, trong giây lát đã bị bàn chân to giẫm tán loạn.

Sau cùng, đao khí cũng hóa thành phấn vụn!

Bàn chân to giẫm xuống thân thể 3 người Tiêu Chấn, đánh lủng ra một cái hố sâu!

Đám người Vương Tôn Hoành, Hướng Thiên Nhai ngây ngẩn!

Lấy sức một mình độc chiến ba Bán Thần cảnh, lại còn chiếm thế thượng phong tuyệt đối?

Lý Phong thật sự mới chỉ 23 tuổi sao? Vì sao bọn hắn cảm thấy

Lý Phong mới là một vị lão tổ gia tộc bí ẩn nào đó?

Sau lưng bọn hắn, đám người Tiêu gia sợ hãi mất hồn mất vía.

Trời muốn diệt Tiêu gia sao? !

Mọi người ở đây còn đang chấn kinh, Hư Thần sau lưng Lý Phong lần nữa thu chân lên bắt đầu dồn sức.

Lần này uy thế càng lớn hơn, hư không quanh bàn chân to liên tục bạo liệt vỡ nát, thật giống như bầu trời là một tấm gương đang bị đánh nát vậy.

Sấm sét vang dội!

Đạp Thiên Thất Bộ, bước thứ sáu!

Giờ phút này, hiệu quả của Bạo tẩu, Cuồng bạo vẫn còn, một cước này đạp xuống tương đương với 6 lần sát thương 1 kích toàn lực của cường giả Bán Thần trung kỳ!

Một khi trúng chiêu, 3 người Tiêu Chấn tất phải chết!

"Lão tổ, mau ra đây!"

"Lão tổ!"

Đám người Tiêu Nhiên sợ hãi, ào ào kêu gọi Tiêu Chấn.

Chỉ là bọn hắn còn chưa nghe thấy ba người Tiêu Chấn trả lời, thì ba vị lão tổ đã cùng kêu lên: "Tiểu hữu đừng đánh nữa, chúng ta nhận thua!"

Chương 735. Hòa thân

Chương 698: Hòa thân

Động tác của Lý Phong trì trệ, sắc mặt quái dị.

Đám người này là lão tổ mà sao hèn như vậy?

Có điều. . . May là bọn hắn nhận thua, nếu không tiểu gia cũng không chịu đựng nổi.

Lý Phong dù sao cũng chỉ mới vào Bán Thần cảnh, mà Đạp Thiên Thất Bộ lại vô cùng tiêu hao chân khí.

Trước đó hắn vốn đã đấm nhau rất lâu với Tiêu Chấn, về sau lại liên tiếp giẫm 5 phát, chân khí tiêu hao hầu như không còn, phát đạp thứ sáu chỉ là làm dáng, có muốn hắn cũng không giẫm nổi.

Có điều hắn vẫn phải ra vẻ một chút, chủ yếu là ép đám người Tiêu Chấn nhận thua, nếu như ba người không nhận thua, hắn chỉ đành phải đào tẩu giữ mạng.

Bán Thần sơ kỳ đối chiến ba Bán Thần trung kỳ, Lý Phong làm được điểm này đã rất không tệ rồi.

"Các ngươi thật sự muốn nhận thua?" Lý Phong để Hư Thần duy trì động tác nhấc chân, đồng thời hỏi.

Tiêu Chấn lau đi máu tươi nơi khóe miệng, cười khổ nói: "Đúng vậy."

"Còn 2 ngươi thì sao?" Lý Phong nhìn về phía Lôi Động, Trịnh Sơn Hải.

Lôi Động, Trịnh Sơn Hải cũng đã chảy máu miệng, bất quá tình huống còn tốt hơn Tiêu Chấn nhiều, vẫn đủ sức đánh một trận.

"Chúng ta cũng nhận thua."

Lôi Động, Trịnh Sơn Hải liếc nhau, cùng kêu lên.

Sống càng lâu thì càng sợ chết, huống chi Bán Thần cảnh đã có tuổi thọ 200 năm, Bán Thần đỉnh phong càng là có thể đạt tới con số 500 năm, nếu bước vào Thần cảnh, nghe nói sẽ nắm giữ tuổi thọ vĩnh hằng.

Tiêu Chấn nhìn qua là 60 70 tuổi, thực tế đã là 180 tuổi, Lôi Động 176 tuổi, Trịnh Sơn Hải 175 tuổi, bọn hắn còn có thể sống thêm mấy chục năm, nếu lúc còn sống đột phá đến Bán Thần đỉnh phong, bọn hắn có thể sống đến khi 500 tuổi!

Sao bọn hắn có thể cam tâm chết như vậy?

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, nghiền ngẫm nói: "Phải làm sao để ta tin tưởng các ngươi? Ta đã giết rất nhiều tộc nhân con cháu của các ngươi, chẳng lẽ các ngươi không muốn báo thù cho bọn hắn?"

Lời này vừa nói ra, ba người Tiêu Chấn không chỉ không lo lắng, ngược lại còn hơi mừng rỡ!

Bọn hắn biết Lý Phong nói vậy nghĩa là đã tha cho bọn hắn, bất quá bọn hắn sẽ phải bỏ ra cái giá xứng đáng, từ đó chứng minh mình thật sự nhận thua, mà không phải giở trò lừa bịp!

Tiêu Chấn ôm quyền nói: "Đám người Tiêu Du trẻ trâu hiếu động, không phải Bán Thần cảnh lại muốn đối đầu tiểu hữu, thật sự là chết chưa hết tội! Sao ta có thể trả thù vì bọn hắn được."

Đây đương nhiên là nói nhảm, hiện tại Tiêu Chấn đau lòng đến mức ruột gan đau xót, phải biết Lý Phong đã giết toàn bộ cường giả Chí Tôn cảnh của Tiêu gia!

Chỉ là người chết không thể sống lại, hơn nữa hắn đánh không lại Lý Phong, không nói vậy thì có thể làm sao?

"Tiêu gia chúng ta có vài thiếu nữ chưa kết hôn, nếu như tiểu hữu nguyện ý thì có thể thoải mái chọn lựa một hai người làm vợ hoặc làm thiếp, từ nay về sau hai nhà chúng ta tình như keo sơn, cùng tiến cùng lùi."

Lý Phong nhướng mày một cái, mặt lộ vẻ ngạc nhiên!

Tiêu Chấn muốn "hòa thân" ? Không phải chứ!

(hòa thân:gả công chúa cho nước khác để đổi lấy tình hữu nghị)

Đám người Tiêu gia càng là giống như bị sét đánh!

Tiêu gia cùng Lý Phong thù sâu như biển, không tìm hắn báo thù thì thôi đi, lại còn muốn gả con cháu Tiêu gia cho Lý Phong làm vợ làm thiếp?!

Bọn họ không dám tin tưởng lỗ tai mình!

Vương Tôn Hoành, Hướng Thiên Nhai thì nghẹn họng nhìn trân trối chuyện này.

Đúng lúc này, Lôi Động, Trịnh Sơn Hải cũng ôm quyền nói: "Tiểu hữu, ý tứ của Tiêu huynh cũng là ý tứ của chúng ta."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái: "Không phải chứ. . . Đối với các ngươi, nữ nhi trong gia tộc chỉ là vật dùng để đổi lấy lợi ích sao?"

Ba người Tiêu Chấn đưa mắt nhìn nhau, tiếp theo trầm mặc gật gật đầu.

Lời này mặc dù khó nghe, nhưng lại là sự thật.

Sinh ra ở hào môn đã định trước gặp rất nhiều chuyện thân bất do kỷ. Không nói đâu xa, 4 nhà Vương Tôn, Tiêu, Trịnh, Lôi đã sớm tồn tại rất nhiều mối quan hệ thông gia đổi lấy lợi ích.

Lý Phong hỏi: "Vậy các ngươi dựa vào cái gì mà nghĩ rằng ta sẽ đồng ý? Các ngươi cũng nhìn ra được, ta có năng lực giết các ngươi."

"Giết các ngươi, ba nhà Tiêu, Trịnh, Lôi đều là của ta, ta muốn chọn lựa tiểu thiếp từ ba nhà, chẳng lẽ còn có người dám không đáp ứng?"

Tiêu Chấn hơi biến sắc, tiếp theo cắn răng nói: "Tiểu hữu, Tiêu

gia chúng ta còn có hai vị lão tổ cầu đạo bên ngoài, hai vị lão tổ kia mới thực sự là sâu không lường được, thậm chí có khả năng bọn hắn đã bước vào Thần cảnh."

Nói đến đây, Tiêu Chấn tự nhiên toát ra vẻ ngạo nghễ.

"Khụ khụ, tiểu hữu, Lôi gia chúng ta cũng như vậy." Lôi Động trầm giọng nói.

"Trịnh gia chúng ta cũng thế." Trịnh Sơn Hải nói bằng giọng điệu có chút ngạo nghễ.

Đối diện, Lý Phong nhướng mày.

Đây chính là cổ võ thế gia đỉnh cấp sao? Quả nhiên là khủng khiếp!

Có điều. . .

Lý Phong lạnh lùng hỏi: "Các ngươi dám uy hiếp ta? Rất tốt!"

Đồng thời, Hư Thần sau lưng hắn bắt đầu giẫm chân phải xuống!

Chương 736. Ta chọn Tiêu Lăng Nhã

Chương 699: Ta chọn Tiêu Lăng Nhã.

"Ầm ầm."

Thiên địa rung động! Uy thế kinh người!

Phía dưới hố sâu, ba người Tiêu Chấn hoảng sợ muốn đái ra máu!

"Tiểu hữu, hiểu lầm, hiểu lầm mà thôi!"

"Tiểu hữu, chúng ta không có ý tứ uy hiếp ngươi, thật sự không có!"

"Tiểu hữu, dừng tay đã, có gì từ từ nói."

Đại cước của Hư Thần quả nhiên không giẫm xuống nữa.

Đúng lúc này, âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét không?"

Lý Phong nhướng mày: "Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Gái xinh là của ta hết."

"Mục tiêu: Mời ký chủ ở trước mặt mọi người lựa chọn Tiêu Lăng Nhã làm đối tượng hòa thân, đồng thời được cha nàng là Tiêu Nhiên tán thành, nếu Tiêu Nhiên hoặc Tiêu Lăng Nhã cự tuyệt thì nhiệm vụ thất bại, khấu trừ của kí chủ 10 triệu điểm tích lũy."

"Khen thưởng: 500 ngàn điểm kinh nghiệm, 2 triệu điểm tích lũy."

Lý Phong: "? ? ?"

Hệ thống có ý gì, buộc tiểu gia tìm thêm tiểu thiếp?

Bất quá nói đi cũng phải nói lại. . . Tiêu Lăng Nhã quả thật không tệ, có nên thu nàng không đây?

Lý Phong hơi có chút xoắn xuýt. . .

"Tiểu hữu, ta có một gốc Thiên Quỳ Quả, có công hiệu tăng lên cảnh giới cho người dưới Chí Tôn cảnh, ngoài ra còn có công hiệu kéo dài tuổi thọ, người bình thường ăn vào cũng có thể tăng thêm tuổi thọ 20 năm, chỉ cần tiểu hữu đáp ứng giảng hòa, ta nguyện ý tặng gốc Thiên Quỳ Quả này cho tiểu hữu!"

Cuối cùng, Tiêu Chấn không chịu nổi áp lực, ôm quyền nói.

"Ta có một gốc Bạch Ngọc Hoa, nguyện ý tặng cho tiểu hữu, hoa này cũng có tác dụng kéo dài tuổi thọ, hi vọng tiểu hữu ưa thích." Lôi Động cũng ôm quyền nói.

Trịnh Sơn Hải không cam chịu rơi lại phía sau: "Ta không có thiên tài địa bảo, nhưng lại có một món bảo y hộ thân, bảo y này do Thiên Niên Băng Tàm Ti luyện chế thành, nhẹ như không mặc, còn có thể căn cứ theo dáng người lớn nhỏ mà biến hóa theo, sau khi mặc vào có thể chống cự một kích toàn lực của Chí Tôn cảnh."

Lý Phong lộ sắc mặt suy nghĩ.

Hay là thử dọa dẫm bọn hắn thêm chút nữa, biết đâu sẽ chiếm được đồ vật càng tốt hơn?

Nghĩ tới đây, Lý Phong khống chế chân phải Hư Thần tiếp tục giẫm xuống dưới, đồng thời nói: "Những vật này không đủ, giao ra vũ khí các ngươi đang cầm, như vậy chúng ta sẽ giảng hòa."

Sắc mặt ba người Tiêu Chấn kịch biến!

"Tiểu hữu, thanh Vô Cấu Kiếm này là bảo vật trấn tộc của Tiêu gia, không thể giao ra!"

"Thiên Lôi Chùy là do đời trước Lôi gia truyền xuống, có ý nghĩa cực lớn với Lôi gia, nếu ta giao ra, ta sẽ là tội nhân thiên cổ!"

"Tiểu hữu, thanh Phong Thần đao này là chí bảo Trịnh gia. . ."

Lý Phong trào phúng cười một tiếng: "Xem ra bọn chúng còn trọng yếu hơn tính mạng của các ngươi, đã vậy thì các ngươi đi chết đi!"

Tiếp theo, bàn chân khổng lồ của Hư Thần ầm ầm giẫm xuống.

"Đừng! Ta giao!" Tiêu Chấn sợ hãi kêu lên đầu tiên.

"Ta. . . Ta cũng giao ra!" Lôi Động cũng hoảng sợ nói.

WQNMLGBD, lần này xuất quan thật sự là quyết định ngu ngốc nhất đời hắn, không chỉ mất hết mặt mũi ở trước một đám tiểu bối, còn phải mất đi mấy món bảo vật, sớm biết như vậy thì có đánh chết hắn cũng không xuất quan!

"Ta. . ." Trịnh Sơn Hải vốn còn muốn kiên trì một chút nữa, thấy Lôi Động, Tiêu Chấn đều đã đáp ứng giao ra vũ khí, hắn chỉ đành từ bỏ chống cự: "Cũng giao!"

"Rất tốt, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, vậy ta xin nhận."

Sau khi nói xong, Lý Phong giơ tay ra, một cái long trảo bằng chân khí vọt tới trước mặt ba người, thu lấy Vô Cấu Kiếm, Thiên Lôi Chùy, Phong Thần đao, một cái chớp mắt tiếp theo, ba thanh vũ khí biến mất.

Lý Phong có trang bị không gian đựng vật!

Đối với cái này, ba người Tiêu Chấn không có phản ứng gì kì quái, không gian đựng vật tuy rằng hi hữu, nhưng đến cảnh giới của bọn hắn thì cũng không hiếm lạ.

"Tiểu hữu, chúng ta đã bỏ ra thành ý, mong rằng tiểu hữu không nuốt lời." Tiêu Chấn lần nữa ôm quyền nói.

"Không, còn thiếu một chút." Lý Phong lắc đầu, tiếp theo nghiền ngẫm nói: "Ngươi mới nói muốn ta lựa chọn 1 2 người từ trong thiếu nữ Tiêu gia làm vợ làm thiếp, đúng không?"

Tiêu Chấn liên tục gật đầu: "Đúng, không biết tiểu hữu nhìn

trúng người nào, ngươi cứ thoải mái nói với lão phu, lão phu lập tức bảo các nàng đi chuẩn bị một phen."

Lời này vừa nói ra, tất cả thiếu nữ chưa lấy chồng ở Tiêu gia đều lộ ra vẻ mặt khẩn trương, nhưng cũng có một số thiếu nữ lại cảm thấy hơi chờ mong.

Lý Phong bề ngoài anh tuấn đẹp trai, thực lực càng là khủng bố vô song, trẻ tuổi đã là Bán Thần cảnh, nếu như có thể gả cho hắn thì chắc chắn là một chuyện cực kì hạnh phúc.

"Không cần nhiều, một người là đủ rồi." Lý Phong lắc đầu, tiếp theo chỉ tay về phía Tiêu Lăng Nhã ở phía xa xa: "Chính là nàng."

Chương 737. Thủ đoạn của Tiêu Lăng Nhã

Chương 700: Thủ đoạn của Tiêu Lăng Nhã.

"A!"

Đám người Tiêu gia cùng nhau phát ra một tiếng kinh hô, một ít người còn quay đầu nhìn về phía Tiêu Lăng Nhã, trong ánh mắt có kinh ngạc có nghi hoặc còn có mấy phần hâm mộ.

Khoan đã, nghe Tiêu Dã nói Tiêu Lăng Phi là nữ nhân của Lý Phong, mà Lý Phong lại chọn Tiêu Lăng Nhã. . .

Lý Phong muốn hoa tươi đánh cả cụm sao? Thật đúng là biết chơi.

Đúng lúc này, Tiêu Lăng Nhã lấy lại tinh thần, bật thốt lên: "Không được!"

Lời này vừa nói ra, không ít tộc nhân Tiêu gia sững sờ, có chút không dám tin tưởng lỗ tai mình.

Gả cho một cường giả Bán Thần cảnh trẻ tuổi, đây là chuyện vô cùng tốt, Tiêu Lăng Nhã vậy mà cự tuyệt, rốt cục nàng nghĩ như thế nào?

Trong hố sâu, Tiêu Chấn nổi giận đùng đùng, ngay sau đó liền muốn xuất khẩu răn dạy Tiêu Lăng Nhã.

Nhưng lúc này, Lý Phong hừ lạnh nói: "Ngươi cự tuyệt ta?"

"Không dám." Tiêu Lăng Nhã hành lễ với Lý Phong, sau đó mới rụt rè nói: "Tuy lão tổ trước đó hứa hẹn tiên sinh có thể chọn lương phối trong đám tỷ muội chúng ta, nhưng bây giờ không phải là cổ đại, chung thân đại sự có thể tự mình làm chủ, không phải phụ mẫu quyết định."

"Còn nữa, tiểu nữ dù chưa nói chuyện yêu đương, nhưng lại luôn mong muốn khi gặp được chân mệnh thiên tử của mình sẽ có được 1 đoạn tình ái oanh oanh liệt liệt, cho nên, điều kiện tiên quyết chọn chồng của tiểu nữ là tình yêu thật sự."

"Có điều tiểu nữ tử cùng tiên sinh không có chút tình cảm nào, sao có thể đi theo tiên sinh như vậy?"

Hôm nay Tiêu Lăng Nhã mặc một bộ váy trắng, gió thổi lay động góc váy, tóc dài bay múa, tựa như một tiên nữ từ trời xuống, thanh xuân động lòng người.

Lúc nói chuyện, hốc mắt Tiêu Lăng Nhã ửng đỏ, trong mắt xuất hiện sương mù, biểu lộ có ba phần ấm ức, ba phần sợ hãi còn có ba phần buồn tủi, một phần còn lại thì giống như là. . . chờ mong?

Bộ dáng điềm đạm đáng yêu này thật sự là quá quyến rũ.

Lý Phong nhướng mày vẩy một cái, như cười mà không phải cười nói: "Chỉ cần chúng ta có cảm tình, ngươi sẽ nguyện ý?"

Tiêu Lăng Nhã khẽ cắn môi, sau một lúc lâu gật đầu nói: "Thực ra vào lần đầu gặp mặt tiên sinh, tiểu nữ tử đã bị khí chất của tiên sinh hấp dẫn, chỉ là chúng ta dù sao cũng chỉ gặp mặt hai lần, cho nên. . ."

Nói đến đây, Tiêu Lăng Nhã ngậm miệng lại.

Không thể không nói một chiêu này của Tiêu Lăng Nhã quá tuyệt, khiến người ta miên man bất định.

Đến lúc này đám người Tiêu gia mới biết mình bị Tiêu Lăng Nhã đùa nghịch, nàng nào phải cự tuyệt Lý Phong, nàng đang muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt với Lý Phong!

Cái này so với trực tiếp đáp ứng Lý Phong mạnh hơn quá nhiều, nếu trực tiếp đáp ứng Lý Phong, nàng sẽ rơi vào bị động, mãi mãi chỉ phụ thuộc Lý Phong.

Nhưng nếu Lý Phong bị nàng lạt mềm buộc chặt, yêu thương mê luyến nàng, vậy nàng sẽ vững vàng nắm giữ quyền chủ động.

Nam nhân dựa vào bản thân chính phục thế giới, nữ nhân lại có thể dựa vào nam nhân chính phục thế giới!

Trong hố sâu, Tiêu Chấn thở phào, âm thầm giơ ngón tay cái lên với Tiêu Lăng Nhã.

Đối diện, Lý Phong nhếch miệng cười nhạt: "Chỉ cần chúng ta gặp nhau nhiều thêm mấy lần là có thể bồi dưỡng ra cảm tình, đúng không?"

Nữ nhân này rất được, người thường không thể sở hữu thủ đoạn như nàng.

Trong tình huống như vậy còn dám bàn điều kiện với tiểu gia, Tiêu Lăng Nhã cho rằng hắn chưa từng được gặp mỹ nữ à?

"Cái này. . ." Tiêu Lăng Nhã muốn nói lại thôi, sau một lúc lâu cúi đầu, trên mặt có chút xấu hổ.

Thấy thế, Lý Phong nhướng mày: "Nhưng tại sao ta phải lãng phí thời gian bồi dưỡng cảm tình với ngươi, ta là Bán Thần cảnh, tính mạng của lão tổ ngươi hoàn toàn dựa vào một ý niệm của ta, sự tồn vong của Tiêu gia các ngươi cũng nằm trong một ý niệm của ta, ngươi chẳng qua là 1 phần tử của Tiêu gia, có tư cách gì bàn điều kiện với ta?"

Tiêu Lăng Nhã hơi biến sắc, tiếp theo ngẩng đầu lên lộ ra vẻ thống khổ nói: "Tiên sinh nói phải, nếu tiên sinh nhất định muốn tiểu nữ tử đi theo, tiểu nữ tử tự nhiên không có sức chống cự, nhưng tiên sinh là anh hùng đỉnh thiên lập địa, ngày sau có người biết được thì chẳng phải là sẽ lưu lại danh xấu cho tiên sinh?

"Tiểu hữu, chúng ta đã giảng hòa, ngươi có thể thu hồi chân lại hay không?"

Đúng lúc này, Tiêu Chấn trong hố cười khổ nói.

"Tiêu tiền bối, không phải ta không nể mặt ngươi, thật sự là con cháu ngươi quá bướng bỉnh."

"Ta thấy chắc là Tiêu tiền bối bế quan đã lâu, lời ngươi nói đám tiểu bối đã không thèm nghe nữa, vậy những gì chúng ta nói trước

đó coi như thôi đi."

Sau khi nói xong, Lý Phong khống chế đại cước giẫm xuống.

Tiêu Chấn trực tiếp xù lông: "Tiểu hữu, giao cho ta!"

Tiếp theo, Tiêu Chấn liền mắng to: "Tiêu Lăng Nhã, ta lấy thân phận Tam tổ Tiêu gia ra lệnh cho ngươi phục tùng vô điều kiện ý chí của Lý thiếu, nếu dám không theo, ta liền trục xuất ngươi ra khỏi Tiêu gia!"

Lời này vừa nói ra, mọi người yên tĩnh.

Thân thể Tiêu Lăng Nhã run lên, vẻ đau khổ càng đậm.

Sau một lúc lâu, Tiêu Lăng Nhã buồn bã nói: "Vâng, lão tổ, ta sẽ phục tùng vô điều kiện ý muốn của Lý tiên sinh."

Đừng nhìn Tiêu Lăng Nhã mặt ngoài thống khổ, kì thực nội tâm vô cùng không cam lòng.

Nàng rất tự tin với thủ đoạn chơi đùa nhân tâm của mình, dù Lý Phong là Bán Thần cảnh, nàng cũng dám nắm chắc làm Lý Phong hoàn toàn yêu nàng.

Nhưng Lý Phong lại không ra bài theo lẽ thường, nàng chỉ có thể tạm thời nhận thua.

Bất quá không vấn dề gì, chỉ cần Lý Phong ở chung với nàng thời gian dài, nàng sẽ có cơ hội khống chế nam nhân này!

Chương 738. Đứng đầu giới cổ võ

Chương 701: Cổ võ giới NO. 1

"Khống chế ta? Thú vị thật."

Tiêu Lăng Nhã làm sao biết được Lý Phong đã sớm dùng Đọc Tâm Thuật với nàng.

Bất quá bây giờ hắn không cần thiết vạch trần Tiêu Lăng Nhã, việc cấp bách là hoàn thành nhiệm vụ trước.

Nghĩ tới đây, Lý Phong nhìn về phía Tiêu Nhiên: "Tiêu tiên sinh, ngươi không ngại để con gái của ngươi đi cùng ta chứ?"

Tiêu Nhiên không nghĩ tới Lý Phong sẽ hỏi mình, nhất thời có chút sững sờ.

Dù không đoán ra dụng ý của Lý Phong, Tiêu Nhiên vẫn cúi đầu nói: "Không dám."

"Là muốn hay không muốn?" Lý Phong tăng lớn âm lượng.

Tiêu Nhiên thấy lòng căng thẳng, vội vàng nói: "Muốn."

"Rất tốt." Lý Phong gật đầu: "Tiêu tiên sinh, ngươi sinh được 2 người con gái rất tốt!"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt đám người Tiêu gia biến đến thành quái dị.

Tiêu Nhiên hơi biến sắc, tiếp theo nở nụ cười khổ.

"Nếu Tiêu tiên sinh không phản đối, vậy Tiêu Lăng Nhã chính là nữ nhân của ta, bất quá trong khoảng thời gian này ta khá bận bịu, đợi rảnh rỗi ta sẽ tới đón nàng."

Lý Phong lại nhìn về phía Tiêu Lăng Nhã: "Ta để ngươi ở lại Tiêu gia, trong khoảng thời gian này ngươi tốt nhất là đừng có tiếp xúc với nam nhân khác, nếu không ta sẽ ghen."

Tiêu Lăng Phi cúi người thi lễ: "Vâng, tiểu nữ ghi nhớ lời căn dặn của tiên sinh."

"Rất tốt." Lý Phong gật đầu, rốt cục Hư Thần thu hồi chân phải.

Đám người Tiêu Chấn thở phào, vội vàng bay ra khỏi hố sâu.

Ba người ra ngoài, liền vội vàng mở không gian đựng vật, lấy những thứ đã hứa hẹn với Lý Phong như Thiên Quỳ Quả, Bạch Ngọc Hoa cùng Băng Tằm giáp ra.

Lý Phong không khách khí, thu vào trong ba lô.

Tiếp theo Lôi Động, Trịnh Sơn Hải mời Lý Phong tới hai nhà làm khách, thuận tiện chọn lựa thê thiếp, lại bị Lý Phong lấy lý do tạm thời không rảnh để cự tuyệt.

Cuối cùng, hắn bước chân định rời khỏi đây.

Đúng lúc này, Hướng Thiên Nhai đột nhiên ôm quyền nói: "Lý. . . Tiền bối, chuyện lúc trước là chúng ta không đúng, nhưng chúng ta cũng là thân bất do kỷ."

Lý Phong xoay người lại, giống như cười mà không phải cười nhìn Hướng Thiên Nhai nói: "Hướng Long Đầu cần gì nhiều lời? Đúng như Nhậm Thương Sinh trước đó từng nói, giúp ta là tình cảm, không giúp là bình thường, ta cùng Long Hồn không có quan hệ gì, Hướng Long Đầu không cần xin lỗi."

Hướng Thiên Nhai cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Ta rất hiểu tâm tình của Lý tiền bối, dù sao trước đó chúng ta đã đáp ứng Lý tiền bối bảo vệ tốt người nhà, kết quả chúng ta không làm được."

"Nếu Lý tiền bối trách tội, ta nguyện ý gánh chịu toàn bộ trách nhiệm, xin tiền bối không giận lây sang Long Hồn, chức trách của Long Hồn là bảo vệ Hoa Hạ, một khi Long Hồn bị thương, hậu quả khó mà lường được."

Nói đến đây, Hướng Thiên Nhai hít sâu, ngẩng đầu nhìn Lý Phong nói: "Chỉ cần Lý tiền bối đồng ý, ta sẽ tự sát tạ tội!"

Đang nói chuyện Hướng Thiên Nhai đã nâng tay phải lên, chuẩn bị tự đánh nát đỉnh đầu.

Lý Phong nhướng mày một cái, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn không nghĩ tới Hướng Thiên Nhai sẽ nói ra mấy câu như vậy, càng không ngờ Hướng Thiên Nhai sẽ vì bảo vệ Long Hồn mà tự sát tạ tội.

"Long Đầu!"

"Đại ca!"

Ba người Nhậm Thương Sinh cùng nhau tiến lên muốn ngăn cản Hướng Thiên Nhai.

"Tất cả đứng lại cho ta!" Hướng Thiên Nhai rống to một tiếng, lạnh giọng nói: "Chúng ta đã sai lầm, phạm sai lầm thì phải trả giá đắt, cái này là đạo lý đứa nhỏ cũng hiểu được."

"Sau khi ta chết, các ngươi nhất định phải dẫn đầu Long Hồn bảo vệ tốt Hoa Hạ, biết chưa?"

Ba người Nhậm Thương Sinh lộ vẻ bi phẫn, sau một lúc lâu cùng nhau hét lớn: "Vâng!"

Lý Phong cười nhạt.

Hắn biết Hướng Thiên Nhai có một phần là biểu diễn, bất quá hắn giết đám người Tiêu Du xong, sát khí trong nội tâm đã tán đi hơn phân nửa, lại kịch chiến với ba người Tiêu Chấn một trận, toàn bộ sát khí đã tan rã.

Huống hồ. . . Không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật, có Trầm Tử Huyên ở đó, hắn không thể thật sự giết đám người Hướng Thiên Nhai.

"Hướng Long Đầu, ta kính ngươi là một nam tử hán, từ nay về sau, ân oán giữa ta cùng Long Hồn xóa bỏ."

Hướng Thiên Nhai chấn động thân thể, ôm quyền khom người nói: "Đa tạ Lý tiền bối!"

Ba người Nhậm Thương Sinh tuy không cam lòng, nhưng cũn chỉ có thể ôm quyền khom người nói: "Đa tạ Lý tiền bối!"

Lý Phong liền muốn quay người rời đi.

Nhưng đúng lúc này, Vương Tôn Hoành lại nói: "Lý. . . Phong, chuyện trước kia là ta không đúng, ta không nên. . ."

"Dừng ." Lý Phong cười trào phúng: "Vương Tôn gia chủ, ta chịu nghe Hướng Long Đầu giải thích là bởi vì ta từng ở Long Hồn một đoạn thời gian, còn ngươi là ai, tại sao ta phải nghe ngươi nói?"

Tiếp theo, Lý Phong trực tiếp quay người rời đi.

"Lôi huynh, Trịnh huynh, các ngươi có cảm thấy Lý Phong rời đi hơi nhanh không?"

Đúng lúc này, sắc mặt Tiêu Chấn âm trầm nói.

Lôi Động, Trịnh Sơn Hải đều nhướng mày một cái: "Tiêu huynh, ý ngươi là. . . ?"

"Ta hoài nghi hắn là nỏ mạnh hết đà." Tiêu Chấn phun ra một ngụm trọc khí, chậm rãi nói.

Ánh mắt Lôi Động, Trịnh Sơn Hải sáng lên, mặt lộ vẻ mừng rỡ, nhưng ngay sau đó lại biến thành ảm đạm.

"Tiêu huynh, đây chỉ là hoài nghi, nếu hắn còn dư lực đánh một trận thì sao? Chỉ cần hắn có thể giẫm ra một cước kia, ba người chúng ta đều xong đời."

"Bỏ đi, ta không trêu vào hắn nữa, ta muốn trở về bế quan."

Nói xong Lôi Động nhìn Tiêu Chấn chắp tay một cái, quay người bay đi.

Trịnh Sơn Hải lắc đầu, cũng quay người rời đi.

Tiêu Chấn nhìn theo bóng lưng Lý Phong dần xa, nói thầm: "Ba người chúng ta đều đã bị Lý Phong đánh đến mức lưu lại bóng ma tâm lý!"

(Thanh niên này chả nhiệt tình cống hiến gì cho Long Hồn mà cứ bắt Long Hồn tốt lại là thế nào nhỉ, được lần cứu Trầm Tử Huyên cũng là vì hệ thống ra nhiệm vụ).

Chương 739. Thần Vũ bộ

Chương 702: Thần Vũ bộ

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ Gái xinh là của ta hết hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 1 triệu điểm kinh nghiệm, 20 triệu điểm tích lũy, 500 điểm chinh phục."

Rời khỏi Tiêu gia, Lý Phong liền nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên liên tiếp, ngay sau đó hắn thấy trong lòng vui vẻ, âm thầm nói: "Nhiệm vụ đã hoàn thành, khoảng cách với thăng cấp lại gần thêm một bước!"

Đang nói chuyện hắn bấm chọn xem xét thuộc tính.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Bán Thần cảnh

Điểm kinh nghiệm: 1,52 triệu / 20 triệu

Điểm tích lũy: 36 triệu

Điểm chinh phục: 1199

Kỹ năng: 《 Thần Uy 》, 《 Hư Thần 》, 《 Đạp Thiên Thất Bộ 》, 《 Trảm Thiên kiếm pháp 》, 《 Hư Không Thiểm 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Không

"Con mẹ nó, hiện tại thăng một cấp cần 20 triệu điểm tích lũy? Khủng bố như vậy sao?"

Bất quá Lý Phong nghĩ lại, hiện tại số điểm kinh nghiệm cho 1

nhiệm vụ cũng nhiều lên, tăng một cấp không khó như mình tưởng.

Xem hết thuộc tính cá nhân, Lý Phong lại xem xét khu mua sắm.

Trước kia, khu mua sắm chỉ có công pháp, võ kỹ, đan dược, các loại đồ phụ trợ, mà lại không có đồ vật trang bị tương tự Vô Cấu Kiếm, Băng Tằm giáp.

Lần này thăng cấp, đồ vật trang bị rốt cục xuất hiện!

"Hệ thống, chọn ra vũ khí, đồ phòng ngự thích hợp với đẳng cấp của ta, tiểu gia muốn mua!"

"Đã giúp kí chủ sàng lọc ra đồ vật tương ứng, mời xem xét."

"Xoẹt."

Một luồng bạch quang lóe lên, trước mắt Lý Phong xuất hiện hai món trang bị sáng chói.

Cái đầu là trường kiếm màu kim sắc, kiếm dài 1m, trên chuôi kiếm khảm nạm một viên đá quý màu đỏ, toàn thân đẹp đẽ không gì sánh được.

Nhìn kỹ một chút, trên thân kiếm còn điêu khắc hai con kim long ngũ trảo, cái đuôi của chúng quấn quanh mũi kiếm, đầu rồng tới gần chuôi kiếm, miệng rồng mở lớn, giống như muốn nuốt mất viên đá quý màu đỏ kia.

Lý Phong lại xem giới thiệu của nó.

"Thần Vũ Kiếm: Kiếm này do nhà phát triển chắt lọc tinh hoa vật chất thế giới khác, dùng Địa Tâm Chi Hỏa rèn luyện 69 ngày mà thành, có thể chém sắt như chém bùn, thổi tóc tóc đứt."

Nhìn đến đây Lý Phong sững sờ. Thần Vũ Kiếm? Nghe quá mức tự kỷ, y như một đám nhà giàu mới nổi.

Còn chém sắt như bùn, thổi tóc tóc đứt, con mẹ nó có vậy mà cũng thổi phồng? Công nghệ hiện đại rất dễ dàng chế tạo có được không?

"Chú thích 1: Kiếm này được bổ sung thuộc tính hỏa, khi vung lên sẽ có hỏa diễm bao trùm thân kiếm, làm địch nhân bị bỏng, còn thương tổn nhiều hay ít sẽ được quyết định bởi mức độ chênh lệch cảnh giới giữa kí chủ và địch nhân."

"Chú thích 2: Dùng kiếm này thi triển kiếm pháp có thể giảm bớt 30% lượng tiêu hao chân khí, đồng thời gia tăng 20% sát thương."

"Chú thích 3: Kiếm này có giá bán 5 triệu điểm tích lũy."

Sau khi xem xong, Lý Phong rốt cục hài lòng.

Hao phí 5 triệu điểm tích lũy mua lại thanh kiếm này, Lý Phong cầm ở trong tay vung vẩy vài cái, cảm giác rất tiện tay, sau đó bỏ vào ba lô hệ thống.

Tiếp theo Lý Phong lại nhìn món trang bị còn lại.

Đây là một bộ giáp kim quang lóng lánh, hai bên trái phải phần cổ khảm nạm một viên đá quý màu đỏ, giữa đai lưng phần bụng trước cũng có một viên bảo thạch đỏ.

Lý Phong có chút đau đầu, Thần Vũ Kiếm đã đủ khoa trương, bộ giáp này càng khoa trương hơn, mặc vào sẽ bị người khác coi là đồ nhà giàu mới nổi!

"Thần Vũ Khải: Khải giáp do nhà phát triển chắt lọc tinh hoa thế giới khác, dùng Địa Tâm Chi Hỏa rèn 69 ngày mà thành, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm."

"Chú thích 1: Bộ giáp này được bổ sung thuộc tính hỏa, lúc cận chiến sẽ làm địch nhân bị bỏng, mức độ thương tổn được quyết định bởi sự chênh lệch cảnh giới giữa kí chủ cùng địch nhân."

"Chú thích 2: Bộ giáp này có thể giảm xuống 30% lực sát thương của cường giả đồng cấp."

"Chú thích 3: Mặc bộ giáp này tác chiến có thể gia tăng 30% tốc độ chân khí khôi phục."

"Chú thích 4: Bộ giáp này có giá bán 5 triệu điểm tích lũy."

"Con mẹ nó, trâu bò thật!"

Nhìn đến đây Lý Phong đã không kịp chờ đợi tiêu hao 5 triệu điểm tích lũy mua bộ giáp, sau đó tâm niệm hơi động, bộ giáp này liền lơ lửng ở trước mặt Lý Phong, một cái chớp mắt tiếp theo đã chia làm 2 nửa, rồi tự động mặc lên thân Lý Phong.

Toàn bộ quá trình tốn không đến 0.1 giây!

Tốc độ nhanh chóng như vậy thì Lý Phong sẽ không cần lo lắng tác chiến bất ngờ mà không kịp mặc.

Bước vào bán Thần cảnh, Lý Phong không chỉ triệt để chấn nhiếp tứ đại cổ võ thế gia đỉnh cấp, giải trừ nguy cơ trước mắt, còn lấy được một đống đồ tốt từ tay của ba người Tiêu Chấn.

Hắn còn có thêm một nữ nhân Tiêu Lăng Nhã!

Thu hoạch lớn!

Thế nhưng thu hoạch của hắn còn không chỉ như vậy, thứ làm hắn chờ mong nhất chính là khu mua sắm bằng điểm chinh phục đã thăng cấp, mà tới giờ vẫn còn chưa kịp xem xét!

Chương 740. Khôi Lỗ Thuật

Chương 703: Khôi Lỗ Thuật

Mang tâm tình vô cùng chờ mong, Lý Phong bấm chọn khu mua sắm bằng điểm chinh phục.

Liếc mắt một cái, Lý Phong liền phát hiện có 2 bản kỹ năng mới.

《 Khôi Lỗ Thuật 》!

《 Thời gian đình chỉ 》!

Mặc dù bây giờ còn không chưa nhìn ra nội dung cụ thể, nhưng Lý Phong đã có thể đoán được 2 kỹ năng này trâu bò thế nào!

Có phải Khôi Lỗ Thuật là khống chế người khác, Thời gian đình chỉ là tạm dừng thời gian?

Con mẹ nó trâu bò đến rối tinh rối mù!

Lại nhìn giá bán, mỗi bản đều là 200 điểm chinh phục, cái giá này đối với Lý Phong bây giờ là quá rẻ!

"Mua!"

"《 Khôi Lỗ Thuật 》: Khi nhà phát triển xem múa rối đột nhiên có lĩnh ngộ, lại ngộ đạo bế quan ba tháng mới tạo ra kỹ năng ngày, sau khi học được, người bị trúng thuật sẽ bị kí chủ điều khiển."

"Chú thích 1: Kỹ năng chỉ hữu hiệu đối với địch nhân có cảnh giới thấp hơn kí chủ."

"Chú thích 2: Cùng một thời gian kí chủ chỉ có thể khống chế ba Chí Tôn cảnh hoặc bốn Thánh cảnh, cảnh giới đối phương thấp đi một cấp, kí chủ liền có thể khống chế nhiều hơn một người, hạn mức cao nhất là tám người."

"Chú thích 3: Người bị thi thuật bị gây sát thương tổn thì sẽ lập

tức thoát khỏi trạng thái khôi lỗ, sau đó sẽ mất đi tất cả trí nhớ lúc làm khôi lỗi."

"Chú thích 4: Mỗi lần sử dụng kỹ năng này sẽ tiêu hao 1 điểm chinh phục, cộng thêm mỗi người mỗi phút đồng hồ tiêu hao 1000 điểm tích lũy."

"Chú thích 5: Kỹ năng này có giá bán 200 điểm chinh phục."

"Vậy mà không cách nào khống chế cường giả cùng cấp bậc, không mạnh như trong tưởng tượng!" Lý Phong hơi có chút thất vọng.

Kỹ năng này quá nhiều hạn chế, còn bị tiêu hao điểm chinh phục và điểm tích lũy.

Mấu chốt là. . . Lý Phong có thể dựa vào võ lực nghiền ép người khác, vì sao còn phải khống chế?

Bất quá ở trong một số trường hợp đặc thù vẫn rất thực dụng, chí ít Lý Phong có thể dùng chiêu này khống chế Trầm Tử Huyên!

"Khụ khụ, xem 《 Thời gian đình chỉ 》 có hiệu quả gì trước đã."

"《 Thời gian đình chỉ 》: Nhà phát triển xem thiên địa biến hóa, nhật nguyệt giao thoa mà lĩnh ngộ ra pháp tắc thời gian, từ đó sáng tạo ra mấy bản công pháp khống chế thời gian, 《 Thời gian đình chỉ 》 là một trong số đó."

"Học được kỹ năng này, mỗi lần sử dụng kí chủ có thể làm thời gian đình chỉ 10 giây."

"Chú thích 1: Trong trạng thái thời gian đình chỉ, kí chủ không cách nào tạo thành thương tổn cho người khác."

"Chú thích 2: Mỗi lần sử dụng kỹ năng này tiêu hao 10 điểm chinh phục, 1 ngày chỉ có thể sử dụng một lần."

"Chú thích 3: Kỹ năng này có giá bán 200 điểm chinh phục."

Lý Phong: "? ? ?"

Không cách nào tạo thành thương tổn với người khác? Thế thì dùng làm cái rắm gì?!

Vừa nãy hắn còn tưởng tượng ra tình cảnh sử dụng Thời gian đình chỉ, địch nhân trở thành bia sống, mặc cho hắn chém giết, kết quả lại thành như thế.

Bấm vào học tập 《 Khôi Lỗ Thuật 》 cùng 《 Thời gian tạm dừng 》 , Lý Phong lại nhìn ba lô sau khi thăng cấp.

Cấp độ SSS lúc trước là 128 ô vuông, mỗi ô vuông 100 m^2, lên tới Bán Thần cảnh đã biến thành 256 ô vuông, mỗi ô vuông 500 m^2, to bằng cả cái nhà kho.

Lát sau, Lý Phong đã bay đến trên biệt thự của Mộ Dung Tuyết.

Giờ phút này, Mộ Dung Tuyết và Trầm Tử Huyên đang ngồi trên phế tích biệt thự, Mộ Dung Tuyết hát bài 《 Gặp mặt 》cho Trầm Tử Huyên lắng nghe.

Khúc ca hoàn tất, Trầm Tử Huyên đắm chìm trong bài hát này thật lâu không thể lấy lại tinh thần.

Ba người đi ra khỏi không gian dị thứ nguyên, Lý Phong liền nói muốn đi tiểu tiện, hai người nhớ ngồi ở đây đợi hắn, các nàng cũng không nghĩ nhiều, an vị tại phế tích chờ Lý Phong trở về.

Sau một lúc lâu, Trầm Tử Huyên mới phục hồi tinh thần lại: "Bài hát này rất giàu cảm xúc, thật sự là Lý Phong soạn nhạc viết lời sao?"

Nàng rất khó tưởng tượng Lý Phong có thể viết ra bài hát tinh tế như vậy.

"Thật, hắn không chỉ viết một ca khúc này, 10 bài trong album mới của ta đều là hắn viết."

Mộ Dung Tuyết tự hào nói.

Trầm Tử Huyên nhíu mày: "Không phải Beethoven sao?"

"Thực ra Lý Phong cùng Beethoven tiên sinh là bằng hữu, Lý

Phong vì khiêm tốn mới để Beethoven tiên sinh ra mặt." Nói đến đây Mộ Dung Tuyết liền không nhịn được cười một tiếng.

Trầm Tử Huyên: "? ? ?"

Cái gì? Lý Phong khiêm tốn? Tên khốn nạn kia lúc nào cũng rất phách lối có được không!

Giữa không trung, Lý Phong vội vàng hạ xuống.

Nghe thấy tiếng xé gió, Trầm Tử Huyên ngẩng đầu nhìn lại, tiếp theo cười nhạo nói: "Nói đi, ngươi vừa mới gạt chúng ta đi làm gì?"

"Khụ khụ, chuyện này kể ra rất dài dòng."

Đột nhiên, một hồi tiếng chuông điện thoại di động vang lên trên người Trầm Tử Huyên.

Trầm Tử Huyên lấy điện thoại ra xem xét, phát hiện là Nhậm Thương Sinh gọi tới, ngay sau đó liền muốn cúp điện thoại, nhưng nàng lại đoán được cuộc gọi này có khả năng liên quan tới Lý Phong, thế là bấm nghe.

"Alo, ta là Trầm Tử Huyên. . . Ừm, ta rất tốt, ngươi gọi điện thoại chính là vì hỏi cái này? Vậy ta cúp máy. . . Cái gì? Hắn thật sự nói như vậy? !"

Nói xong lời cuối cùng, Trầm Tử Huyên nâng cao âm điệu, đồng thời ánh mắt như điện xẹt nhìn tới Lý Phong, khuôn mặt lạnh lẽo!

Đối diện, Lý Phong thấy trong lòng hơi động, có một loại cảm giác không ổn!

Chương 741. Vị khách đặc biệt

Chương 704: Vị khách đặc biệt.

Lý Phong dùng đầu ngón chân để đoán cũng biết được là ai gọi cho Trầm Tử Huyên, không phải Nhậm Thương Sinh thì cũng là Mạc Vấn Thiên!

Hắn càng có thể đoán được người kia nói cái gì, khẳng định là câu "Trầm Tử Huyên là nữ nhân của ta" !

Ngay tại thời điểm Lý Phong lo lắng không thôi, Trầm Tử Huyên đột nhiên cười nói: "Hắn nói không sai, hắn chính là nam nhân của ta, trước đó ta cũng sớm nói còn gì."

Lý Phong: "? ? ?"

Đúng là hắn từng cùng Trầm Tử Huyên tu luyện Song Tu Thần Công, nhưng Trầm Tử Huyên chưa bao giờ muốn làm nữ nhân của hắn!

Thậm chí về sau Trầm Tử Huyên còn cố ý phân rõ giới hạn!

Hiện tại Trầm Tử Huyên lại thừa nhận mình là nam nhân của nàng, nàng muốn biến tiểu gia thành bia đỡ sao?

Một bên khác, Mộ Dung Tuyết nhíu mày, nhưng trên mặt không có vẻ kinh ngạc gì.

Nàng nhìn ra Trầm Tử Huyên có ý tứ với Lý Phong, tuy ẩn tàng rất sâu, nhưng cùng là nữ nhân, nàng vẫn cảm nhận được.

"Hiện tại ta hỏi ngươi, vừa rồi Lý Phong làm cái gì, ngươi nói chi tiết cho ta biết."

Trầm Tử Huyên trầm giọng nói.

Hơn 1 phút đồng hồ sau, sắc mặt Trầm Tử Huyên không ngừng biến hóa, từ nghi hoặc đến chấn kinh lại đến mặt không biểu tình.

Về sau, Trầm Tử Huyên cúp điện thoại, một lần nữa nhìn về phía Lý Phong.

"Khụ khụ, trên mặt ta dính cái gì sao?"

"Ngươi nói với đám người Nhậm Thương Sinh ta là nữ nhân của ngươi?"

Lý Phong ngượng ngùng nói: "Ta làm vậy là vì cố ý chọc giận bọn hắn."

"Vậy ngươi đã xin phép ta chưa?" Trầm Tử Huyên lạnh lùng hỏi.

Lý Phong cứng miệng, tiếp theo lộ sắc mặt quái dị nói: "Ngươi cũng không được đồng ý mà đã nói ta là nam nhân của ngươi."

Trầm Tử Huyên cười nhạt: "Ta là nữ, ngươi là nam, ta nói được ngươi thì không, đạo lý đơn giản như vậy mà ngươi cũng không hiểu sao?"

Lý Phong có chút câm nín, cái này mà cũng gọi là đạo lý?

Trầm Tử Huyên cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Về sau ta không tìm được bạn trai thì ngươi sẽ chịu trách nhiệm sao?"

"Ta xin chịu trách nhiệm hoàn toàn!" Lý Phong lập tức vỗ ngực bồm bộp.

Trầm Tử Huyên im lặng nhìn hắn mấy giây đồng hồ, sau đó đột nhiên đổi đề tài, không nói chuyện này nữa.

"Sao ngươi đã trở thành Bán Thần sơ kỳ rồi, ta thật sự rất ngạc nhiên, trong không gian dị thứ nguyên ngươi vẫn là Chí Tôn hậu kỳ, vì sao ra khỏi đó ngươi liền trực tiếp đột phá Chí Tôn đỉnh phong trở thành Bán Thần sơ kỳ?"

"Cái này sao. . . Ta cũng không rõ lắm, vừa ra khỏi không gian dị thứ nguyên ta đột nhiên rơi vào một loại trạng thái đặc thù, thật giống như là ngộ đạo trong tiểu thuyết."

Lý Phong trực tiếp nói bừa.

Trầm Tử Huyên nhíu mày: "Ngộ đạo?"

Lý Phong trả lời: "Ừm, đó là một loại cảm giác vô cùng huyền diệu, sau khi tiến vào cảnh giới sẽ tăng lên nhanh chóng, hẳn là ta đã tiến vào trạng thái này."

"Mẹ nó, tại sao chuyện gì tốt cũng đều để ngươi hưởng vậy?"

Trầm Tử Huyên lộ vẻ mặt bất mãn.

Cảnh giới ngộ đạo là một loại truyền thuyết, người đã từng tiến vào cảnh giới ngộ đạo không ai không phải là thiên tài mấy trăm năm khó gặp, nghe nói lão tổ bốn nhà Vương Tôn, Tiêu, Trịnh, Lôi đều từng tiến vào Ngộ Đạo Cảnh.

Lão tổ không phải chỉ đám người Tiêu Chấn, Trịnh Sơn Hải, Lôi Động, mà là những lão tổ ở bên ngoài cầu đạo kia.

Lý Phong ho khan vài tiếng không nói gì, mặc kệ Trầm Tử Huyên nghĩ thế nào, làm việc này chìm xuống được là tốt nhất.

"Không được, ta phải mang ngươi về dùng mấy ngày." Nói đến đây, Trầm Tử Huyên nhìn về phía Mộ Dung Tuyết: "Ngươi không ngại chứ?"

"Ta. . ." Mộ Dung Tuyết khẽ nhếch miệng, không biết nên trả lời như thế nào.

"Vậy là ngươi không có ý kiến gì." Trầm Tử Huyên bá đạo lôi kéo Lý Phong rời đi, đồng thời nói: "Đi, chúng ta tiếp tục tu luyện, ta cũng muốn bước vào Bán Thần cảnh."

Lý Phong: "? ? ?"

"Ta còn có chút việc, có thể chờ ta. . ."

Không chờ Lý Phong nói xong, Trầm Tử Huyên trực tiếp ngắt lời: "Chuyện gì còn trọng yếu bằng tăng lên cảnh giới?"

"Hả. . ." Lý Phong cứng miệng, cười khổ nói: "Dù sao ta cũng phải đi gặp mẹ một chút chứ? Hay là ngươi cùng ta tới Minh Châu, đợi gặp mẹ ta xong chúng ta lại tu luyện?"

Trầm Tử Huyên hơi biến sắc, sau một lúc lâu buông tay Lý Phong ra nói: "Hừ, muốn gạt ta đi gặp người lớn trong nhà? Nằm mơ đi! Ta cho ngươi ba ngày xử lý mọi chuyện, xử lý xong lập tức tới tìm ta."

Nói xong nàng phất phất tay tạm biệt Mộ Dung Tuyết, tiếp theo quay người bay khỏi nơi đây.

Nhìn theo bóng lưng dần xa của Trầm Tử Huyên, Lý Phong chép miệng một cái.

Mẹ nó, thái độ kiểu gì đây, nhờ vả người khác còn kiêu ngạo như vậy!

Đúng lúc này, Mộ Dung Tuyết bất chợt đi tới nói: "Lý Phong, ta. . . Ta có thể đi gặp bác gái không?"

Nàng tuy rằng đã xác định quan hệ cùng Lý Phong, nhưng còn chưa gặp Lý Viện bao giờ.

Dù Mộ Dung Tuyết là ngôi sao lớn, lúc này cũng khó tránh khỏi có chút tâm thần bất định.

Ánh mắt Lý Phong sáng lên, cười nói: "Đương nhiên có thể, chúng ta cùng đi mua vé máy bay trở về Minh Châu!"

Sau khi nói xong, Lý Phong lấy điện thoại di động ra gọi điện báo bình an cho Lý Viện, sau đó nói ra chuyện muốn đưa Mộ Dung Tuyết tới, tiếp theo hai người gọi xe taxi đi đến sân bay.

10h sáng, hai người mới đến sân bay Minh Châu.

Ngay tại thời điểm Lý Phong, Mộ Dung Tuyết đang trên đường đi tới tiểu khu Tinh Huy, trong biệt thự của Ngụy Băng Khanh nghênh đón mấy vị khách đặc biệt.

Chương 742. Giẫm vào bẫy rập

Chương 705: Giẫm vào bẫy rập

Trong phòng khách.

Ngụy Băng Khanh ngồi ở chủ vị, bên tay trái nàng có một lão giả tóc hoa râm đang ngồi.

Lão giả này tuổi chừng 60, mặc một thân âu phục George Armani cao cấp, tay đeo đồng hồ Vacheron Constantin, bên tay phải nắm một cây quải trường khắc hình rồng toàn thân óng ánh màu vàng.

Chỉ bằng một thân ăn mặc này, khẳng định giá trị không dưới chục triệu.

Nếu người xã hội thượng lưu Minh Châu ở đây thì sẽ nhận ra lão giả này là giám đốc ngân hàng Minh Châu —— Chu Nam Sinh.

Ở bên tay phải của Ngụy Băng Khanh là hai nam tử, một trung niên, một thanh niên.

Nếu Lý Phong ở đây thì sẽ phát hiện, nam tử trung niên này phải giống Phùng Tuấn tới bốn năm phần.

So với Chu Nam Sinh, người đàn ông trung niên ăn mặc tương đối khiêm tốn, bộ dáng không giống như phú hào, mà càng giống một học giả.

Về phần thanh niên thì ăn mặc khá sang trọng, khuôn mặt đẹp trai, chỉ là ánh mắt khi nhìn Ngụy Băng Khanh có chút tà dị.

"Chu gia gia, Phùng thúc thúc, hai vị đột nhiên tới chơi làm ta rất bất ngờ, rốt cục là các ngươi muốn nói chuyện gì?"

Hôm nay Chu Nam Sinh đột nhiên gọi điện thoại tới nói muốn gặp nàng. Bởi vì Chu Nam Sinh và Ngụy Phó có quan hệ cá nhân rất tốt, nên tập đoàn Vị Lai cùng ngân hàng Minh Châu hợp tác chặ

chẽ, hai tuần trước nàng mới vay từ ngân hàng Minh Châu một khoản khoản tiền, nên Ngụy Băng Khanh mới lập tức đáp ứng để hắn tới.

Ai ngờ không chỉ có Chu Nam Sinh, còn có cha Phùng Tuấn là Phùng Vĩ Ngạn và Đường Thiên, cháu bên nhà vợ Phùng Vĩ Ngạn.

Sau khi Phùng Thụy Niên, Phùng Tuấn bị Lý Phong giết, Phùng Vĩ Ngạn liền mang theo vợ là Đường Hiểu trở lại Minh Châu, tiếp nhận tập đoàn Phùng thị.

Sau khi trở về, Phùng Vĩ Ngạn núp trong nhà không ra ngoài, Ngụy Băng Khanh không có cơ hội nhìn thấy hắn.

Tận đến một tháng trước, tập đoàn Vị Lai bị chèn ép, Phùng Vĩ Ngạn mới lộ ra răng nanh, dẫn tập đoàn Phùng thị điên cuồng tấn công tập đoàn Vị Lai.

Gặp phải áp lực lớn, vấn đề tài chính của tập đoàn Vị Lai xảy ra vấn đề, rơi vào đường cùng Ngụy Băng Khanh chỉ đành tìm tới Chu Nam Sinh, dùng 10% cổ phần tập đoàn Vị Lai vay từ ngân hàng Minh Châu 10 tỷ, thời hạn là ba năm.

Nhờ có 10 tỷ này, tập đoàn Vị Lai thoát khỏi khốn cảnh, tập đoàn Phùng thị biết khó mà lui, đình chỉ vây quét tập đoàn Vị Lai.

Đối với hành động đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi của Chu Nam Sinh, Ngụy Băng Khanh rất cảm kích, hôm nay lại thấy Chu Nam Sinh cùng Phùng Vĩ Ngạn cũng đến, một loại dự cảm không tốt nổi lên trong lòng nàng.

"Cũng không có gì đặc biệt, chủ yếu là muốn nói chuyện với Ngụy tổng về số tiền ngươi vay từ ngân hàng Minh Châu lần trước."

Chu Nam Sinh vuốt chòm râu dê, cười ha hả nói.

Đối diện, Phùng Vĩ Ngạn nhún vai nói: "Ta cũng có mục đích này."

Ngụy Băng Khanh nhíu mày: "Ta không hiểu ý của Chu gia gia."

"Lúc trước chúng ta ký hợp đồng, thời hạn được định là 15 ngày, bây giờ hai tuần đã qua, chỉ còn một ngày nữa, nên ta muốn tới hỏi Ngụy tổng xem quý công ty đã chuẩn bị xong 10 tỷ chưa?"

Chu Nam Sinh đặt chén trà xuống, cười ha hả nói.

Sắc mặt Ngụy Băng Khanh kịch biến: "Chu giám đốc, ngài có nhớ lầm không, hợp đồng của chúng ta là ba năm, không phải 15 ngày."

Lời này vừa nói ra, Chu Nam Sinh liền vỗ bàn một phát, tạo ra tiếng vang trầm đục: "Ngụy tổng, ngươi dự định bội ước sao? Hay là . . . Ngươi cảm thấy ta sẽ nói đùa chuyện này?"

Sắc mặt Chu Nam Sinh rất khó coi, nhìn ra được hắn hiện tại phi thường tức giận.

Đối diện, Phùng Vĩ Ngạn bình thản nâng cốc trà lên nhấp một ngụm.

Đường Thiên nhếch miệng lên cười trào phúng, dị sắc trong mắt càng đậm.

"Chu giám đốc, ngài có nhớ lầm không? Trên hợp đồng rõ ràng viết là ba năm." Thanh âm của Ngụy Băng Khanh cũng có chút lạnh lẽo, bất quá vì đại cục nên nàng vẫn không nói lời quá khích.

"Hợp đồng? Ta đã mang tới, ngươi có thể lấy hợp đồng của ngươi ra để xem là 15 ngày hay 3 năm." Chu Nam Sinh cười lạnh một tiếng, lấy ra một phần hợp đồng từ trong túi.

Ngụy Băng Khanh nhíu mày: "Hợp đồng kia ta để ở công ty."

"Vậy ngươi có thể nhìn xem phần của ta." Chu Nam Sinh cười lạnh một tiếng, đưa hợp đồng tới.

Ngụy Băng Khanh nhíu mày, tiếp nhận hợp đồng, tỉ mỉ lật xem.

Sắc mặt nàng kịch biến!

Thật sự là 15 ngày, không phải ba năm, rốt cục là chuyện gì xảy ra?

"Thấy rồi?" Chu Nam Sinh cười nói: "Nếu như ngươi hoài nghi phần hợp đồng này là ta làm giả, ngươi cũng có thể xem hợp đồng bên ngươi."

Ngụy Băng Khanh không nói gì, cầm điện thoại di động lên bấm gọi cho trợ lý: "Đi xem hợp đồng ký kết 2 tuần trước với ngân hàng Minh Châu cho ta, sau đó chụp ảnh gửi tới đây."

Mấy phút đồng hồ sau, Ngụy Băng Khanh thu được ảnh chụp, cũng là 15 ngày!

Giờ khắc này, Ngụy Băng Khanh giống như bị sét đánh!

Phùng Vĩ Ngạn đột nhiên cười nói: "Ngụy tổng, nếu như đã đến thời hạn mà ngươi không trả nổi 10 tỷ, tập đoàn Vị Lai sẽ là của ta."

"Ta đã vụng trộm thu mua lại 46% cổ phần tập đoàn Vị Lai từ tay các cổ đông khác, nếu trong một ngày nữa ngươi không trả 10 tỷ, vậy Chu tiên sinh sẽ bán 5% cổ phần cho ta."

"Như vậy, ta đã có 51% cổ phần, trở thành người nắm giữ tập đoàn Vị Lai."

"Một ngày, trong tình huống tập đoàn Vị Lai bấp bênh như vậy, ngươi có thể kiếm ra 10 tỷ sao?"

Nói đến đoạn sau, Phùng Vĩ Ngạn cười như điên.

Mà Ngụy Băng Khanh thì như rơi vào hầm băng!

Chương 743. Một vòng lồng một vòng

Chương 706: Một vòng lồng một vòng

Đúng như Phùng Vĩ Ngạn nói, hiện tại tập đoàn Vị Lai đang rất bấp bênh, muốn vay mượn được tiền là chuyện không thể nào.

Giờ khắc này Ngụy Băng Khanh đã nghĩ rõ ràng.

Khó trách Chu Nam Sinh sẽ cùng Phùng Vĩ Ngạn đến đây, khó trách Phùng Vĩ Ngạn nói hắn cũng có mục đích này!

Chu Nam Sinh cùng Phùng Vĩ Ngạn đã sớm dự liệu được tập đoàn Vị Lai gặp vấn đề tài chính thì sẽ tìm đến ngân hàng Minh Châu để vay.

Chỉ là Ngụy Băng Khanh nghĩ mãi mà không rõ, tại thời điểm ký hợp đồng nàng đã cẩn thận kiểm tra, căn bản không phát hiện vấn đề.

Thậm chí còn nhờ người chuyên nghiệp dùng máy móc thử nghiệm, hợp đồng không bị động tay động chân, vì sao kỳ hạn lại từ ba năm biến thành 15 ngày?

Còn nữa. . . Phùng Vĩ Ngạn lấy đâu ra tiền mua 46% cổ phần tập đoàn Vị Lai, giá trị thị trường của nó ít nhất cũng phải gần 100 tỷ!

Tập đoàn Phùng thị không đủ lực lượng, vậy chắc chắn sau lưng Phùng Vĩ Ngạn có một thế lực tài lực hùng hậu giúp đỡ!

"Ngụy tổng, 2 nhà Phùng, Ngụy chúng ta đời đời giao hảo, ta thậm chí từng cho rằng ngươi sẽ trở thành con dâu của ta, chỉ tiếc tạo hóa trêu người."

Nói đến đây, Phùng Vĩ Ngạn thở dài một tiếng.

Ngụy Băng Khanh rất nhanh liền khôi phục trấn định: "Phùng

tổng có lời gì thì cứ nói thẳng."

Phùng Vĩ Ngạn cười một tiếng, đặt chén trà xuống nói: "Chắc hẳn Ngụy tổng cũng nhìn ra cháu bên ngoại Đường Thiên của ta là nhân tài 1 phương, hơn nữa cũng độc thân giống ngươi, nếu như Ngụy tổng chịu kết đôi với Tiểu Đường, ta có thể giúp ngươi khuyên nhủ Chu hội trưởng, để hắn thư thả cho ngươi thêm một đoạn thời gian."

"Vậy thì 2 nhà Phùng, Ngụy chúng ta lại có thể liên thủ với nhau, chuyện xấu biến thành việc vui, như vậy chẳng phải rất tốt đẹp sao?"

Nghe thấy lời ấy, sắc mặt Ngụy Băng Khanh kịch biến: "Mong Phùng tổng đừng nói vậy, ta đã có bạn trai."

"Ha ha, ngươi đang nói tới Lý Phong?" Phùng Vĩ Ngạn cười ha hả một tiếng, giễu cợt nói: "Tất cả mọi người đều biết Lý Phong chọc phải người không nên dây vào, đã mất tích một tháng, tập đoàn Vị Lai, Osvili, công ty giải trí Thịnh Đường đều phải chịu chèn ép, tất cả là do Lý Phong gây họa."

"Hiện tại Ngụy tổng tự thân cũng khó bảo vệ thì cần gì nhớ thương một người sinh tử chưa rõ?"

Đường Thiên cũng cười nói: "Ngụy Băng Khanh tiểu thư, tuy ta chưa bao giờ gặp Lý Phong, nhưng dù hắn có mặt ở đây ta cũng dám nói ta ưu tú hơn hắn, ngươi cho ta một cơ hội đi, cũng coi như cho ngươi một con đường thoát thân."

Nói đến đây, tà ý trên mặt Đường Thiên càng đậm.

Ngụy Băng Khanh nhướng mày, Phùng Vĩ Ngạn liền cười nói: "Đường Thiên, đừng nóng lòng như thế, chúng ta cứ cho Ngụy tổng một chút thời gian để cân nhắc trước."

"Ngụy tổng, tối hôm nay ta sẽ tổ chức yến hội ở đại khách sạn Minh Châu, đến lúc đó sẽ có thật nhiều nhân vật nổi tiếng đến, ta hi vọng Ngụy tổng có thể tham gia."

"Nếu Ngụy tổng có thể tuyên bố hôn sự giữa ngươi cùng Đường Thiên ở đó, ta và Chu hội trưởng tình nguyện thư thả cho ngươi

thêm một hai năm."

Ngụy Băng Khanh tức giận đến mức khuôn mặt lạnh lẽo, hận không thể ra tay đập chết 3 người bọn hắn!

Bất quá. . .

"Chém chém giết giết vẫn nên giao cho Lý Phong làm thì hơn."

Vừa nghĩ tới Lý Phong rất nhanh sẽ trở về, Ngụy Băng Khanh đè xuống lửa giận trong lòng.

Thấy Ngụy Băng Khanh không nói lời nào, Phùng Vĩ Ngạn cười to vài tiếng, đứng dậy nói: "Chu hội trưởng, chúng ta đi đánh golf nhé?"

"Tốt." Chu Nam Sinh đứng dậy cùng Phùng Vĩ Ngạn rời đi.

Qua vài giây đồng hồ, Đường Thiên nhìn Ngụy Băng Khanh một cái thật sâu, sau đó mới đứng dậy theo sau.

Ba người bọn họ vừa đi, 1 gian phòng ở lầu 2 mở ra, đám người Lý Viện, Tô Đồng, Tống Uyển Quân, Hứa Mạn nối đuôi nhau xuất hiện.

"Ba người kia quá phách lối, nếu không phải bác gái ngăn cản, ta nhất định sẽ đánh bọn hắn thành đầu heo."

Tống Uyển Quân siết chặt đôi bàn tay, hung hăng nói.

Tô Đồng, Hứa Mạn tuy rằng thu liễm hơn Tống Uyển Quân rất nhiều, giờ phút này cũng biểu hiện rất tức giận.

Lý Viện cũng không khá hơn bao nhiêu: "Dám bắt nạt con dâu của ta, đám người này đáng giết!"

"Bác gái, Uyển Quân tỷ, các ngươi không cần tức giận, Lý Phong sắp trở lại rồi, hết thảy giao cho hắn xử lý là được."

Ngụy Băng Khanh nắm tay Lý Viện, Tống Uyển Quân, cười nói.

Nghe thấy lời ấy, đám người Lý Viện đột nhiên cảm thấy 3

người Chu Nam Sinh thật đáng thương. . .

Đi ra khỏi tiểu khu Tinh Huy, Chu Nam Sinh hỏi: "Phùng tổng, vì để Ngụy Băng Khanh tuyên bố gả cho Đường Thiên ở trước mặt mọi người mà phải bỏ công nhiều như vậy, làm như vậy thật sự có lời sao?"

Kế hoạch cũ là chờ 15 ngày trôi qua, rồi trực tiếp chuyển nhượng 5% cổ phần tập đoàn Vị Lai cho Phùng Vĩ Ngạn, đến lúc đó kết cục đã định, mặc cho Ngụy Băng Khanh có bản lĩnh lớn thế nào cũng khó lòng xoay chuyển.

Kết quả là Phùng Vĩ Ngạn muốn Đường Thiên cưới Ngụy Băng Khanh, nên ở trước đó một ngày nói cho Ngụy Băng Khanh biết, vạn nhất Ngụy Băng Khanh thật sự gom góp được 10 tỷ, vậy chẳng phải là tìm nhỏ mất lớn sao?

Mặc dù hắn đã dị nghị, nhưng Phùng Vĩ Ngạn lại nhiều lần kiên trì, Chu Nam Sinh cũng chỉ có thể phối hợp.

Phùng Vĩ Ngạn cười lạnh nói: "Nguyện vọng lớn nhất của con ta Phùng Tuấn là cưới Ngụy Băng Khanh, hắn đã bất hạnh gặp nạn, vậy ta muốn Đường Thiên cưới Ngụy Băng Khanh về nhà."

"Tuấn nhi bị Lý Phong giết chết, tuy rằng Lý Phong cũng chết rồi, nhưng ta vẫn muốn hung hăng trả thù hắn, mà cắm sừng hắn chính là một loại biện pháp hay."

Nói xong Phùng Vĩ Ngạn sải bước đi đến một chiếc Rolls-Royce Phantom, mở cửa ngồi vào.

Chu Nam Sinh đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười khổ lắc đầu, vội vàng đuổi theo.

Không lâu sau khi 3 người Phùng Vĩ Ngạn ngồi xe rời khỏi nơi này, một chiếc xe taxi dừng ở cửa tiểu khu Tinh Huy, Lý Phong và Mộ Dung Tuyết nắm tay đi xuống.

Chương 744. Làm bọn hắn cửa nát nhà tan

Chương 707: Làm bọn hắn cửa nát nhà tan.

Mấy phút đồng hồ sau, Lý Phong nhìn thấy đám người Lý Viện.

Lý Viện trực tiếp nắm chặt tay Mộ Dung Tuyết nồng hậu chào đón.

Bốn người Ngụy Băng Khanh cũng thân thiện ngồi ở một bên, tình cảnh vô cùng hài hòa.

Lý Phong nhìn mà bùi ngùi không thôi.

Có thể làm cho bằng đó nữ nhân xinh đẹp ở chung hài hòa như vậy, người bình thường làm được sao?

Ngay tại thời điểm Lý Phong âm thầm đắc ý, Lý Viện bất chợt nói: "Tiểu Phong, Băng Khanh gặp phải chút phiền phức, ngươi giúp nàng xử lý một chút đi."

Lý Phong nhíu mày: "Phiền phức gì?"

Ngụy Băng Khanh cũng không giấu diếm, ngay sau đó nói ra sự tình của đám người Chu Nam Sinh, Phùng Vĩ Ngạn.

Nghe xong, sát khí trên người Lý Phong bùng nổ!

Liên thủ gài bẫy Ngụy Băng Khanh, còn muốn ép Ngụy Băng Khanh gả cho Đường Thiên? Phùng Vĩ Ngạn, Chu Nam Sinh không biết chữ "chết" viết thế nào sao?

Lý Viện rất thích con dâu tương lai Ngụy Băng Khanh, Ngụy Băng Khanh gặp uất ức làm nàng cực kì nổi giận.

"Vậy bây giờ ta đi làm bọn hắn cửa nát nhà tan." Lý Phong mở miệng nói.

Lý Viện cau mày: "Tiểu Phong, ngươi về sau đừng tạo quá nhiều sát nghiệt, đây là tích phúc cho con cái đời sau của ngươi."

"Khụ khụ, vậy ta chỉ làm bọn hắn nhà tan thôi có được không?" Lý Phong suy nghĩ một chút rồi hỏi.

Bất kể thế nào, làm mẹ yên lòng trước cái đã, sau đó diệt Chu Nam Sinh cùng Phùng Vĩ Ngạn. . . Mẹ còn có thể đánh hắn một trận sao?

"Vậy thì được." Lý Viện gật gật đầu: "Nhất định phải làm cho bọn hắn phá sản, dám bắt nạt Băng Khanh nhà ta!

6h30 chiều, khoảng cách với yến hội còn nửa giờ.

Đại khách sạn Minh Châu, trong phòng yến hội.

Là người đề xuất, Phùng Vĩ Ngạn đi đến hiện trường từ rất sớm.

Giờ phút này, bên cạnh Phùng Vĩ Ngạn tụ tập rất nhiều nhân vật nổi tiếng thành phố Minh Châu.

Ngay tại thời điểm Phùng Vĩ Ngạn chào hỏi khách khứa, Đường Thiên bước nhanh đến bên cạnh hắn, nhỏ giọng hỏi: "Bác trai, Ngụy Băng Khanh thật sự sẽ đến sao?"

"Gấp cái gì, bằng vào hiểu biết của ta đối với Ngụy Băng Khanh, nàng khẳng định sẽ tới nơi này, mà chỉ cần nàng tới, nàng sẽ tuyên bố gả cho ngươi trước mặt mọi người."

Sở dĩ Phùng Vĩ Ngạn chắc chắn như vậy là bởi vì hắn từng nghe Phùng Tuấn nói Ngụy Băng Khanh cực kì quan tâm tập đoàn Vị Lai.

Tập đoàn Vị Lai là tâm huyết của gia gia nàng, nếu như tập đoàn Vị Lai đổi chủ, Ngụy Băng Khanh nhất định sẽ phát điên, vì bảo vệ tập đoàn, nàng sẽ tới.

Nghĩ tới đây, Phùng Vĩ Ngạn không để lại dấu vết quay đầu nhìn vệ sĩ sau lưng.

Được Phùng Vĩ Ngạn cam đoan, Đường Thiên thở phào, sau đó

đắc ý nở nụ cười.

Một bên khác, đám thiếu gia Vệ Dương, Hoàng Bân tụ tập trò chuyện, ánh mắt không ngừng quét về phía Đường Thiên nơi xa.

Lưng tựa vào gốc cây to tập đoàn Phùng thị, Đường Thiên một tháng qua ở Minh Châu đã đánh ra danh tiếng, thậm chí còn có người bí mật nói Đường Thiên, Vệ Dương, Hoàng Bân là Tam Kiếm Khách mới của Minh Châu.

Đối với cái này, Vệ Dương, Hoàng Bân mặt ngoài không nói gì, trong lòng lại rất khó chịu.

Đúng lúc này, Đường Thiên cũng chú ý tới ánh mắt của bọn hắn, sau đó khóe miệng khẽ nhếch, bước chân đi tới.

"Vệ thiếu, Hoàng thiếu, nói cho các ngươi biết một tin tốt, tối hôm nay Ngụy Băng Khanh cũng sẽ tới."

Tới gần rồi, Đường Thiên vừa cười vừa nói.

Vệ Dương nhướng mày một cái, sau đó lộ sắc mặt quái dị nói: "Ngươi không phải đang đùa chúng ta chứ? Người nào ở Minh Châu không biết Phùng gia cùng Ngụy gia không hợp nhau, các ngươi có thể mời Ngụy Băng Khanh tới?"

Đám người Hoàng Bân cùng nhau gật đầu phụ họa.

Đường Thiên cười một tiếng: "Có muốn đánh cược không?"

Nghe tới đánh cược, Vệ Dương, Hoàng Bân liền im lặng.

Đánh cược cái rắm, bọn hắn đã sớm bị Lý Phong lưu lại bóng ma tâm lý!

Đường Thiên lắc đầu cười một tiếng, tự giễu nói: "Cũng đúng, Ngụy Băng Khanh có tới hay không đều là chuyện nhỏ, không đáng đánh bạc, nhưng ta còn có một đại hỷ sự muốn sớm nói cho các ngươi."

Lời này vừa nói ra, đám người Vệ Dương nổi lên hứng thú.

Đường Thiên rốt cục không nhịn được nói: "Sau khi Ngụy Băng Khanh đến đây, nàng sẽ ở trước mặt mọi người tuyên bố gả cho ta."

"Hítttttttttt!"

Đám người Vệ Dương cùng nhau hít một hơi khí lạnh!

Bọn hắn không nghe lầm chứ, Ngụy Băng Khanh vậy mà muốn gả cho Đường Thiên, Đường Thiên bị điên sao, ngươi mà cũng xứng với Ngụy Băng Khanh?

Chưa cần đề cập tới Lý Phong, Phùng Tuấn cũng có thể bỏ xa Đường Thiên mười mấy con phố! Đường Thiên lấy đâu ra tự tin nói lời này?

"Các ngươi không tin? Có muốn đánh cược không?" Biểu lộ của Đường Thiên có chút khinh miệt còn có chút trào phúng.

Thái độ của Đường Thiên chọc giận đám người Vệ Dương: "Cược thì cược, ngươi nói đi, đánh cược gì?"

"10 triệu, nếu như Ngụy Băng Khanh ở trước mặt mọi người tuyên bố muốn gả cho ta, vậy mỗi người các ngươi trả ta 10 triệu, nếu không thì một mình trả mỗi người các ngươi 10 triệu, thế nào?"

Đường Thiên tràn đầy tự tin nói.

10 triệu đối với đám người Vệ Dương mà nói không tính là cái gì, quan trọng là bọn hắn thật sự không nghĩ ra Ngụy Băng Khanh có tí ti khả năng nào gả cho Đường Thiên.

Ngay sau đó, Vệ Dương và Hoàng Bân cắn răng nói: "Móa, 10 triệu mà thôi, chơi luôn!"

Mà đúng lúc này, Ngụy Băng Khanh mặc một thân trang phục lộng lẫy đi vào cửa yến hội.

Chương 745. Mong muốn đơn phương?

Chương 708: Mong muốn đơn phương?

Ngụy Băng Khanh ăn mặc lộng lẫy một mình bước vào.

Dù sao cũng là đệ nhất mỹ nữ Minh Châu, lại thêm chăm chú ăn mặc, Ngụy Băng Khanh vừa tiến vào đã hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người.

Thấy thế, đám người Vệ Dương, Hoàng Bân không nhịn được nói thầm: "Ngụy Băng Khanh vậy mà thật sự đến, trong này có gì mờ ám không vậy?"

Đối diện, Đường Thiên lộ vẻ mặt rõ đắc ý, sau đó bước tới nghênh đón.

Một bên khác, Phùng Vĩ Ngạn cũng cười lớn mấy tiếng: "Ngụy tổng đại giá quang lâm, quả thực là rồng đến nhà tôm."

"Băng Khanh, ngươi có thể tới làm ta rất vui vẻ, tin ta đi, ngươi sẽ có 1 đêm vô cùng mỹ diệu ở nơi đây." Đường Thiên ra vẻ thâm ý sâu sắc nói.

"Phùng tổng nói đùa." Ngụy Băng Khanh cười nhạt một tiếng, không thèm nhìn Đường Thiên một cái nào.

Điều này làm Đường Thiên có chút nổi giận, nhưng ngay sau đó hắn liền nghĩ Ngụy Băng Khanh đã đến nơi đây thì sẽ không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Hiện tại nàng hờ hững lạnh lẽo thì sao? Hắn sẽ sớm làm Ngụy Băng Khanh phải rên rỉ cầu xin tha thứ!

Nơi xa, đám người Vệ Dương nhịn không được cười ra tiếng.

Vậy mà Đường Thiên dám nói Ngụy Băng Khanh sẽ ở trước mặt

mọi người tuyên bố gả cho hắn? Ngu ngốc, cuồng dâm sinh hoang tưởng!

"Không nói đùa, không nói đùa, ta rất nghiêm túc, ngươi tới đây thật sự là vinh hạnh rất lớn với ta."

Phùng Vĩ Ngạn cười ha hả một tiếng, tiếp theo xoay người sang chỗ khác nói với khách mời: "Các tiên sinh, các nữ sĩ, vị này là ai thì hẳn là không cần ta giới thiệu nữa đúng không?"

Một đám khách mời hai mặt nhìn nhau.

Hiện tại người nào không biết tập đoàn Phùng thị cùng tập đoàn Vị Lai đang đấm nhau túi bụi, Ngụy Băng Khanh vậy mà đi tới yến hội của Phùng Vĩ Ngạn? Chuyện này là thế nào?

Nghĩ tới đây, một đám khách mời liền bắt đầu phụ họa: "Ha ha, Phùng tổng nói giỡn, Ngụy tổng là đệ nhất mỹ nữ Minh Châu, chúng ta sao có thể không biết?"

Phùng Vĩ Ngạn cười nói: "Mọi người đều biết 2 nhà Phùng, Ngụy chúng ta đời đời giao hảo, Băng Khanh hiền chất còn thiếu chút nữa kết hôn với con trai Phùng Tuấn của ta, chỉ tiếc. . ."

Nói đến đây, sắc mặt Phùng Vĩ Ngạn nhất thời ảm đạm, ngậm miệng lại.

Ngay sau đó, Phùng Vĩ Ngạn lại nở nụ cười: "Có lẽ đây chính là duyên phận, tuy rằng hai người không thể tiến tới với nhau, nhưng 2 nhà Phùng, Ngụy vẫn muốn thân càng thêm thân."

Lời này vừa nói ra, đám khách mời có chút sững sờ.

Phùng Vĩ Ngạn có ý gì?

Đúng lúc này, Ngụy Băng Khanh rốt cục không nhịn được nữa: "Phùng tổng, lời nói đùa của ngươi không có gì buồn cười."

Phùng Vĩ Ngạn cười ha hả một tiếng, giống như trêu chọc nói: "Băng Khanh, ngươi đừng ngại ngùng, sự tình của ngươi cùng Đường Thiên sớm muộn cũng diễn ra, chi bằng công bố trước mặt mọi người, để mọi người sớm biết đường chuẩn bị."

Đám khách mời: "? ? ?"

Đường gia sau lưng Đường Thiên chỉ có gia sản mấy tỷ đồng, bề ngoài cũng không phải đẹp trai xuất chúng, có tư cách gì mà đòi cưới Ngụy Băng Khanh?

Ngụy Băng Khanh nhướng mày: "Phùng Vĩ Ngạn, ta và Đường Thiên thậm chí còn không quen không biết, ngươi nói lời này là có mục đích gì?"

Lời này vừa nói ra, bên trong phòng yến hội nhất thời yên tĩnh, biểu lộ một đám khách mời đều biến thành quái dị.

Mẹ nó, hóa ra đều là Phùng Vĩ Ngạn ảo tưởng sức mạnh, lần này có trò vui để xem rồi!

Phùng Vĩ Ngạn không thèm để ý ánh mắt mọi người, cười lạnh nói: "Băng Khanh, ngươi muốn tập đoàn Vị Lai đổi chủ sao?"

Phản ứng của Ngụy Băng Khanh đều nằm trong dự liệu của Phùng Vĩ Ngạn, cho nên hắn không kinh ngạc, ngược lại còn rất hưởng thụ loại cảm giác này.

Ngụy Băng Khanh càng phủ nhận, đến lúc chủ động đổi giọng mới càng tạo thành hiệu quả náo động.

"Các vị có chỗ không biết, ta đã thu mua 46% cổ phần tập đoàn Vị Lai. . ."

Ngay sau đó Phùng Vĩ Ngạn liền nói ra sự tình Ngụy Băng Khanh dùng cổ phần để vay vốn.

Một bên khác, Chu Nam Sinh đứng ra nói: "Không sai, 12 giờ đêm nay chính là hạn chót để tập đoàn Vị Lai thanh toán, nếu tập đoàn Vị Lai không thể trả được, vậy ta sẽ bán cổ phần cho Phùng tổng, từ đó vãn hồi tổn thất đối với ngân hàng Minh Châu."

Phùng Vĩ Ngạn gật gật đầu, nói: "Đương nhiên, nếu như Ngụy tổng nguyện ý gả cho Đường Thiên, vậy ta sẽ mặt dày van nài Chu hội trưởng, để hắn thư thả cho ngươi thêm một hai năm, tập đoàn Vị Lai dù sao cũng là tâm huyết suốt đời của Ngụy Phó lão gia tử, không thể tặng không cho người khác như vậy."

"Tiếp theo nên làm thế nào, hẳn là Ngụy tổng đã rõ ràng rồi nhỉ?"

Nói đến đây, Phùng Vĩ Ngạn quay đầu nhìn vệ sĩ trung niên sau lưng, nháy mắt mấy cái.

Nghe đến đó, mọi người đã hiểu được, Phùng Vĩ Ngạn muốn dùng tập đoàn Vị Lai áp chế Ngụy Băng Khanh!

Vậy Ngụy Băng Khanh sẽ trả lời như thế nào?

Mọi người ở đây còn đang suy đoán, tên vệ sĩ trung niên đột nhiên kêu một tiếng: "Ngụy tổng, nhìn bên này."

Ngụy Băng Khanh vô ý thức nhìn qua, nàng đầu tiên là ngửi thấy một mùi hương kì dị, sau đó liền thấy một đôi mắt vô cùng kỳ quái, đôi mắt này tựa như 2 hắc động xoay tròn, cho người ta một loại cảm giác im lặng huyền diệu.

Sau đó. . . Ngụy Băng Khanh quay đầu nhìn về phía Phùng Vĩ Ngạn.

Phùng Vĩ Ngạn nhướng mày một cái, nội tâm không kìm được bắt đầu hưng phấn.

Hắc Trạch tiên sinh xuất thủ, Ngụy Băng Khanh rốt cục sẽ phải làm theo kịch bản hắn thiết lập!

Chương 746. Trừng người nào người nào bị cáo?

Chương 709: Trừng người nào người nào bị cáo?

"Phùng tổng, vệ sĩ của ngươi có chút không được lễ phép. Bất quá chủ nhân là loại người như Phùng tổng, có vệ sĩ như vậy cũng là bình thường."

Ngay tại thời điểm Phùng Vĩ Ngạn âm thầm hưng phấn, Ngụy Băng Khanh lộ sắc mặt âm trầm nói.

Phùng Vĩ Ngạn: "? ? ?"

Đường Thiên: "? ? ?"

Kịch bản không thích hợp... Không phải là Ngụy Băng Khanh sẽ bị khống chế tâm thần sao? Làm sao có thể nói ra những lời này?

Chẳng lẽ là Hắc Trạch tiên sinh không muốn mọi người nghi ngờ nên cố ý biểu diễn?

Hai người quay đầu nhìn Hắc Trạch Bình.

Không ngờ Hắc Trạch Bình cũng sững sờ.

Ngụy Băng Khanh hừ lạnh một tiếng: “Đúng là ta đã có đáp án, trước 12 giờ tối nay ta sẽ trả hết 10 tỷ, từ đó về sau, tập đoàn Vị Lai sẽ vĩnh viễn nghỉ hợp tác với ngân hàng Minh Châu!"

Sắc mặt Phùng Vĩ Ngạn, Đường Thiên kịch biến!

Hắc Trạch Bình càng là tràn ngập vẻ không dám tin!

Đáng chết, Ngụy Băng Khanh quả nhiên không bị khống chế, vì sao lại như thế? !

Một bên khác, Chu Nam Sinh không ngờ Ngụy Băng Khanh sẽ

cứng rắn như thế, nhất thời sắc mặt có chút khó coi.

Đám khách mời hai mặt nhìn nhau, Vệ Dương, Hoàng Bân càng là cố nén cười.

Này thì trang bức, này thì phách lối, giờ nhục mặt chưa?

Đúng lúc này. . .

"Ngụy tổng!" Hắc Trạch Bình tăng thêm ngữ khí, lại kêu một tiếng.

Chắc chắn là vừa rồi thời gian quá ngắn, cho nên Ngụy Băng Khanh thoát được huyễn thuật của hắn, chắc chắn là vậy.

Ngụy Băng Khanh lạnh lùng nhìn về phía Hắc Trạch Bình: "Ngươi có thôi đi không, ta không phải là mẹ ngươi, cứ kêu ta như vậy làm gì?"

Ở cùng Lý Phong lâu dài, Ngụy Băng Khanh cũng nhiễm phải một chút bạo lực, thiếu đi mấy phần lạnh lùng.

Hắc Trạch Bình thầm phẫn nộ, nhưng hắn không thể cãi lại, càng không thể động thủ, bởi vì hắn cần tập trung chú ý thi triển huyễn thuật với Ngụy Băng Khanh!

"Hả?" Thấy Hắc Trạch Bình không nói lời nào, mà tiếp tục nhìn mình chằm chằm, Ngụy Băng Khanh thầm nghi ngờ.

Chuyện này là sao?

Nghĩ mãi không ra nguyên cớ, nàng quyết định mặc kệ:

"Ta mặc kệ ngươi."

Ngụy Băng Khanh quay đầu nhìn về phía Phùng Vĩ Ngạn: "Vừa rồi những gì ta nói Phùng tổng chắc hẳn cũng nghe được đúng không?"

Sắc mặt Phùng Vĩ Ngạn đã biến thành âm trầm tới cực điểm.

Trước đó Hắc Trạch Bình thổi vang tận trời, cái gì mà nhìn vào

mắt người nào người đó bị khống chế, kết quả thì sao? Ngụy Băng Khanh hoàn toàn vô sự, thế thì kịch bản của hắn chẳng phải là hỏng bét?

Một bên khác, Hắc Trạch Bình không ngừng nói thầm: "Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, sao ta lại thất bại?!"

Hắn tu luyện huyễn thuật Nhật Bản —— Khống Tâm Thuật, phối hợp với một loại bột có mùi hương đặc thù, người cấp bậc thấp hơn đối mặt với hắn sẽ nhanh chóng bị hắn khống chế.

Hắc Trạch Bình là cường giả Siêu Phàm hậu kỳ, mà Ngụy Băng Khanh chỉ là người bình thường, cảnh giới khác biệt lớn như thế, hắn còn nhìn Ngụy Băng Khanh hai lần, vì sao lại không thể khống chế tâm thần Ngụy Băng Khanh?

Phùng Vĩ Ngạn phun ra một ngụm trọc khí, khôi phục trấn định.

Tuy rằng sự tình xuất hiện biến cố, nhưng quyền chủ động vẫn còn nằm trong tay hắn, chỉ cần nắm chắc cơ hội, người cười sau cùng vẫn là hắn!

Nghĩ tới đây, Phùng Vĩ Ngạn cười nói: "Nghe thấy rồi, bất quá đây là 10 tỷ, không phải 1 triệu, tập đoàn Vị Lai lấy đâu ra nhiều tiền mặt như vậy."

"Trước đó Osvili có tài lực này, nhưng bây giờ tài sản của Osvili đã bị khóa cứng."

“Muốn vay ngân hàng thì thủ tục rất rườm rà, số tiền này lại quá lớn, tới tháng sau cũng chưa chắc đã dải ngân xong,”

"Cho nên?" Ngụy Băng Khanh nhếch miệng cười trào phúng.

Phùng Vĩ Ngạn hừ lạnh một tiếng, hai tay chắp sau lưng, nắm chắc 10 phần nói: "Cho nên ngươi căn bản không có tiền, ngươi đang nói láo!"

Đám khách mời đều gật đầu phụ họa, cái khác không nói, phân tích của Phùng Vĩ Ngạn rất có sức thuyết phục.

Ngụy Băng Khanh lạnh nhạt đáp: "Nhưng ta có thể tìm người

khác chịu cho vay."

Phùng Vĩ Ngạn đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười ha hả: "Ngụy tổng, ngươi coi Phùng mỗ là kẻ ngốc sao, tập đoàn Vị Lai đã sắp đóng cửa, còn có ai chịu cho ngươi vay?"

Đám khách mời cũng cũng nhịn không được lắc đầu bật cười.

Vấn đề mấu chốt không phải là ai có nhiều tiền, mà là hiện tại có đại nhân vật đang chèn ép tập đoàn Vị Lai, số tiền này đưa cho Ngụy Băng Khanh rất dễ dàng đổ xuống sông xuống biển.

Đúng lúc này, 1 tiếng hô to từ ngoài cửa vang lên: "Ta!"

Mọi người chỉ cảm thấy tiếng sét vang bùm bùm bùm bùm ở bên tai, thất thần trong nháy mắt, tiếp theo cùng nhau nhìn lại.

"Hítttttttt!"

Nhìn thấy rõ ràng người nói chuyện là ai, một đám khách mời liền không nhịn được hít vào một hơi khí lạnh!

Con mẹ nó, vậy mà là Lý Phong, hắn không chết, hắn đã trở về? !

Da mặt Phùng Vĩ Ngạn giật giật một cái, trong mắt có hỏa diễm cháy hừng hực!

Hắn rốt cục nhìn thấy hung thủ giết chết cha hắn cùng con hắn. Tại sao tên này lại không chết? Khốn kiếp!

Lý Phong mặc 1 thân âu phục trắng, đứng tại cửa phòng yến hội, biểu tình lạnh nhạt.

Ở bên cạnh hắn là 2 nữ nhân xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, một người mặc váy trắng, 10 phần tài trí, một người khác thì mặc quần short, áo thun, chân dài trắng nõn lộ ra.

Chính là Liễu Thi Hàm cùng Tưởng Mộng Dao!

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Lý Phong đi đến trước mặt Ngụy Băng Khanh: "Các ngươi hẳn đều biết Ngụy Băng Khanh

là nữ nhân của ta, chẳng lẽ các ngươi cảm thấy tiểu gia không bỏ ra nổi 10 tỷ này sao?"

Chương 747. Hắc Trạch Bình uất ức

Chương 710: Hắc Trạch Bình uất ức

"Chỉ là 10 tỷ? Khẩu khí thật lớn!" Phùng Vĩ Ngạn giận quá hóa cười: "Người càn rỡ ta đã gặp nhiều, nhưng kết cục đều rất xấu."

"Loại ếch ngồi đáy giếng như ngươi tiểu gia cũng gặp nhiều rồi, kết cục đều là bị tiểu gia đánh tan xác."

Phùng Vĩ Ngạn nhịn không được co rụt đồng tử lại.

Nếu nói Lý Phong có gì làm hắn phải kiêng kỵ, vậy chính là võ lực biến thái của Lý Phong.

Sau lưng hắn, đồng tử của Hắc Trạch Bình cũng co rụt lại, một loại cảm giác nguy cơ cực lớn tràn ngập toàn thân.

Phùng Vĩ Ngạn rất kiêng kị với võ lực khủng bố của Lý Phong, nhưng Phùng Vĩ Ngạn chỉ là người bình thường, vĩnh viễn không hiểu rõ ràng được sức mạnh của Lý Phong.

Mà Hắc Trạch Bình lại biết!

"May mà Tiểu Điền tiền bối cũng có mặt ở Minh Châu, ta nhất định phải mau chóng thông báo tin tức Lý Phong trở về cho hắn!"

Nghĩ tới đây, Hắc Trạch Bình vụng trộm lấy điện thoại di động ra, định gửi đi tin nhắn đã được mã hóa.

Hắc Trạch Bình không biết là Lý Phong đã sớm chú ý tới hắn.

"Siêu Phàm hậu kỳ? Phùng Vĩ Ngạn vậy mà có thể mời đến cường giả như vậy làm vệ sĩ, có chút quái lạ."

Dù Hắc Trạch Bình cực lực che giấu, nhưng Lý Phong là Bán Thần sơ kỳ, hắn có thể liếc mắt liền xem thấu cảnh giới của Hắc

Trạch Bình.

Ở Hoa Hạ, cường giả Siêu Phàm hậu kỳ đều đi ra từ cổ võ thế gia loại lớn, Phùng Vĩ Ngạn chỉ là thương nhân, không có nguyên nhân đặc thù thì sao có thể mời đến cường giả như vậy?

Đúng lúc này, Phùng Vĩ Ngạn hít sâu một hơi, khôi phục nụ cười nói: "Đã sớm nghe nói công phu miệng lưỡi của ngươi rất lợi hại, bây giờ gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền."

"Nếu ngươi đã nói vậy, thế thì mau trả tiền, kẻo quá 12 giờ là tập đoàn Vị Lai sẽ đổi chủ."

Tư sản của Osvili đã bị khóa cứng, Lý Phong sao có thể thoát được?

Chỉ cần Lý Phong không trả được tiền, vậy mọi chuyện đều tốt đẹp.

Lý Phong cười ha hả, nghiền ngẫm nói: "Không cần nóng nảy, còn cách 12 giờ 4,5 tiếng cơ mà."

Lời này vừa nói ra, một đám khách mời lộ sắc mặt quái dị.

Chẳng lẽ vừa rồi đều là chém gió?

Những người khác không dám nói gì, bởi vì Lý Phong đã lưu lại ấn tượng quá sâu đậm với bọn hắn. Thế nhưng trên thế giới này luôn có kẻ đui mù. Khi mọi người đang yên tĩnh, Đường Thiên lại cười lên ha hả: "Băng Khanh, đây chính là nam nhân ngươi ưa thích? Chỉ là một kẻ thích khoác lác mà thôi! Ta đã sớm nói ta ưu tú hơn Lý Phong mà, quả nhiên là vậy."

Đám khách mời đều nhìn Đường Thiên như đang nhìn 1 người chết.

Chắc chắn là có âm mưu gì chứ sao có thể tồn tại người ngu đến mức này được?

"Ngươi gọi Băng Khanh là gì?" Lý Phong nhướng mày một cái, lạnh giọng hỏi.

Đường Thiên rất khó chịu với ngữ khí của Lý Phong: "Ta gọi nàng là gì thì liên qua. . ."

"Chát."

Không chờ Đường Thiên nói hết lời, Lý Phong đưa tay tát hắn bay ra ngoài.

Đường Thiên thân cao 1m78, nặng cỡ 70kg, nhưng giờ phút này lại giống như cái máy bay giấy, bị Lý Phong đánh cho bay qua đỉnh đầu của đám khách mời, tới tận khi đụng vào vách tường cách đó mấy chục mét, thậm chí còn dí in hình lên mặt tường, tận mấy giây sau mới trượt xuống.

Không biết qua bao lâu, Phùng Vĩ Ngạn mới tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ, bước nhanh tới phương hướng Đường Thiên ngã xuống đất, đồng thời hô to: "Thiên nhi!"

Sắc mặt đám khách mời biến thành quái dị.

Không phải chứ. . . Xưng hô của Phùng Vĩ Ngạn sao lại thân cận như vậy, người không biết còn tưởng rằng Đường Thiên là con của hắn!

Lý Phong nhướng mày, một suy nghĩ lớn mật hiện lên trong đầu hắn.

Hắn luôn cảm thấy Đường Thiên cùng Phùng Vĩ Ngạn giống nhau mấy phần, chẳng lẽ. . . ?

Được Phùng Vĩ Ngạn nâng đỡ, Đường Thiên khó khăn đứng dậy, nửa bên mặt phải đã sưng thành bánh bao, nửa bên mặt trái cũng biến thành vặn vẹo.

"Bác trai, ngươi phải báo thù cho ta!" Đường Thiên hiện tại xấu hổ giận dữ muốn chết.

"Ngươi yên tâm, ta khẳng định sẽ báo thù cho ngươi."

Thấy Đường Thiên chỉ là mặt sưng phù, không có thương thế nghiêm trọng khác, Phùng Vĩ Ngạn thở phào, đồng thời lửa giận bùng cháy trong lòng hắn: "Lý Phong, ngươi ỷ mình là cường giả

võ đạo nên có thể tùy tiện đánh người sao? Ngươi nghĩ ở đây không ai trị được ngươi sao?"

Lý Phong thẳng thắn gật đầu: "Không sai, ta chính là nghĩ như vậy."

"Ngươi!" Phùng Vĩ Ngạn càng tức giận, tiếp theo nhìn Hắc Trạch Bình nói: "Mời Hắc Trạch tiên sinh thay ta xuất thủ giáo huấn tên tiểu tử càn rỡ này!"

Hắc Trạch Bình là cường giả siêu cấp tới từ Nhật Bản, nhờ có hắn mà Phùng Vĩ Ngạn có thể đi ngang Minh Châu!

Chính là bởi vì có Hắc Trạch Bình, Phùng Vĩ Ngạn mới chỉ kiêng kị Lý Phong, mà không phải hoảng sợ!

Hiện tại đã đến lúc Hắc Trạch Bình chứng minh giá trị bản thân!

Mọi người cùng nhau quay đầu nhìn về phía Hắc Trạch Bình, nội tâm kinh nghi bất định.

Người vệ sĩ trung niên này có diện mạo xấu xí, vậy mà được Phùng Vĩ Ngạn tín nhiệm như thế, hắn thật sự có thể đấm thắng Lý Phong?

Hắc Trạch Bình nhất thời nổi giận!

Không thấy nãy giờ lão tử rụt cổ xuống hết cỡ sao, nếu như lão tử có thể đánh thắng Lý Phong thì đã sớm xuất thủ! Con mẹ nó đúng là đồ có mắt như mù!

Hắc Trạch Bình im lặng nửa ngày, cuối cùng nói: "Phùng tổng, ta cảm thấy chuyện này chúng ta có thể giải quyết trong hòa bình, chém chém giết giết chung quy vẫn không phải là cách tốt."

Phùng Vĩ Ngạn: "? ? ?"

Người nào nói mình là cường giả võ đạo siêu cấp, có ta giúp là ngươi có thể đi ngang Minh Châu?

Còn chưa động thủ đã nhận thua, ngươi đến đây để tấu hài sao?

Còn muốn mặt mũi không????????

Chương 748. Ta cho ngươi chứng cứ!

Chương 711: Ta cho ngươi chứng cứ!

Bởi vì một câu nói của Hắc Trạch Bình, tình huống có chút xấu hổ.

"Ngươi đúng là tự hiểu lấy mình, thông minh hơn tên Phùng Vĩ Ngạn đần độn này nhiều." Lý Phong lạnh nhạt nói.

Khóe miệng Hắc Trạch Bình giật một cái, tiếp theo xụ mặt nói: "Ta chẳng qua là cảm thấy sự tình còn chưa phát triển đến mức nhất định phải dùng vũ lực giải quyết mà thôi."

Hắc Trạch Bình hiện tại rất khó xử, hắn biết làm sao, chẳng lẽ lại nói "Ừm đúng, ta chính là biết mình đấm không lại ngươi, cho nên mới không ra tay"?

Phùng Vĩ Ngạn đầu tiên là sững sờ, tiếp theo bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn đã ngộ ra, Hắc Trạch tiên sinh đang nhắc nhở hắn không nên rơi vào tiết tấu của Lý Phong, mà cần phải nắm giữ quyền chủ động trong tay mình.

Hiện tại điều quan trọng nhất là gì? Nắm giữ tập đoàn Vị Lai, ép Ngụy Băng Khanh gả cho Thiên nhi!

Nếu như lúc này đấm nhau với Lý Phong, vậy chẳng phải là tự làm xáo trộn kế hoạch?

Nghĩ tới đây, Phùng Vĩ Ngạn liền nói: "Hắc Trạch tiên sinh nói đúng, chúng ta đều là công dân tốt tuân theo luật pháp, chém chém giết giết để đám chợ búa ngoài kia làm là đủ rồi."

"Có lẽ ngươi cảm thấy mình muốn đánh ai thì đánh là chuyện đáng tự hào, nhưng trong mắt ta ngươi chỉ là một thằng hề chỉ có chút võ lực!"

Lý Phong nhướng mày, trên mặt có sát ý ẩn hiện.

Phùng Vĩ Ngạn lại không sợ hãi, sống lưng thẳng tắp, nói năng đầy khí phách: "Ngươi muốn đánh ta? Tốt, đến đánh đi, ngươi là thành viên Long Hồn thì sao, ta cũng không làm cái gì phạm pháp, nhưng ngươi đánh ta chính là phạm pháp."

"Nơi này nhiều người chứng kiến như thế, ta thật sự không tin ngươi đánh ta rồi còn có thể thoát khỏi pháp luật trừng trị!"

Lý Phong giết Phùng Thụy Niên, Phùng Tuấn là bởi vì bọn hắn phạm tội, nhưng Phùng Vĩ Ngạn không làm sai cái gì, chỉ là nói vài câu quá khích mà thôi, Lý Phong không kiếm được cớ.

Lý Phong bật cười: "Không đánh lại liền muốn đấu về pháp lý? Được lắm, ngươi đã thích thì ta chiều."

"Hừ, đây chính là ngươi nói.." Sau đó Phùng Vĩ Ngạn lại nhìn về phía Ngụy Băng Khanh: "Băng Khanh, ta cảm thấy Đường Thiên nói không sai, hắn quả thật ưu tú hơn Lý Phong."

Ngụy Băng Khanh nhíu mày: "Phùng tổng, chuyện của ta không đến phiên ngươi chỉ trỏ."

Phùng Vĩ Ngạn cười lạnh: "Chẳng lẽ ta nói sai sao? Lý Phong vừa bảo "chỉ là" 10 tỷ, hiện tại còn nói không nóng nảy, nhưng ai cũng nhìn ra được hoàn toàn là là mạnh miệng nói láo, sao ngươi lại nhìn trúng một thằng hề như thế?"

Ngụy Băng Khanh siết chặt nắm đấm, có loại xúc động muốn đấm Phùng Vĩ Ngạn một trận.

"Băng Khanh, cần gì tức giận với loại người này." Lý Phong vỗ nhẹ bả vai Ngụy Băng Khanh, làm nàng trầm tĩnh lại.

Tiếp theo, Lý Phong nhìn về phía Phùng Vĩ Ngạn: "Ta nói không cần nóng nảy, đó là bởi vì phần hợp đồng kia có vấn đề."

"Có vấn đề? Giấy trắng mực đen viết rõ rành rành, còn có con dấu tập đoàn Vị Lai và chữ ký tự tay Ngụy tổng viết, vậy vấn đề nằm ở đâu? Ta thấy ngươi rõ ràng là không trả nổi tiền nên bắt đầu kiếm cớ!"

Không chờ Phùng Vĩ Ngạn nói chuyện, Chu Nam Sinh đã nhảy ra.

Lý Phong nhìn Chu Nam Sinh, giễu cợt nói: "Ngươi dùng một loại mực in đặc thù, lúc ký tên là ba năm, qua một đoạn thời gian 'ba năm' sẽ biến thành 'mười lăm ngày' .

"Thi Hàm, ngươi nói xem loại hành vi này sẽ bị xử phạt thế nào?" Lý Phong nhìn về phía Liễu Thi Hàm, cười hỏi.

Liễu Thi Hàm nghiêm mặt, trầm giọng nói: "Sẽ cấu thành tội danh lừa đảo chiếm đoạt tài sản, với con số 10 tỷ, ít nhất cũng phải đi tù 20 năm trở lên. Thậm chí càng nặng hơn nếu có tình tiết tăng nặng."

"Nói bậy nói bạ!" Chu Nam Sinh trực tiếp cười ra tiếng: "Bịa đặt lung tung. Đừng tưởng ta không hiểu pháp luật, nếu như các ngươi không bỏ ra chứng cứ, ta sẽ tố cáo các ngươi tội phỉ báng, chờ luật sư ta đưa ra tòa đi!"

"Ha ha, Chu hội trưởng, bọn họ đang thẹn quá hoá giận, ngươi cần gì phải tức giận?" Phùng Vĩ Ngạn bắt được cơ hội trào phúng Lý Phong.

Nói xong hắn lại nhìn về phía Lý Phong, biểu hiện trên mặt tràn ngập khiêu khích.

Lý Phong nói không sai, bọn hắn đúng là dùng mực in đặc thù, có thể biến hình tự động.

Nhưng loại mực in này chỉ có thể biến hình một lần, về sau nó sẽ không khác gì mực in thông thường, muốn tra cũng không tra được.

Lý Phong muốn tìm ra chứng cứ? Nằm mơ giữa ban ngày!

"Muốn chứng cứ sao, tốt lắm." Lý Phong búng tay cái chóc, nhìn về phía Tưởng Mộng Dao: "Mộng Dao, lấy chứng cứ ra cho Chu hội trưởng cùng Phùng tổng nhìn xem, thuận tiện để cho mọi người đang có mặt phân xử chuyện này."

Tưởng Mộng Dao nghe vậy, liền lấy ra từ trong túi xách một cái

IPad.

Dưới cái nhìn soi mói tập trung của mọi người, Tưởng Mộng Dao bấm mấy nút trên IPad, ấn mở một đoạn video.

Tiếp theo, một giọng nam trầm vang lên trong phòng yến hội.

"Chu hội trưởng, đây là loại mực biến hình mới nhất hiện tại. . ."

Cái thanh âm này vừa xuất hiện, bên trong phòng nhất thời yên tĩnh!

"Làm sao có thể, điều đó không có khả năng, nhất định là ngươi dùng khoa học kỹ thuật làm giả thanh âm của ta!"

Sắc mặt Phùng Vĩ Ngạn kịch biến, bước nhanh đến trước mặt Tưởng Mộng Dao muốn cướp lấy IPad.

Tưởng Mộng Dao lạnh lùng hừ một tiếng, muốn đá văng Phùng Vĩ Ngạn ra, nhưng lại thấy Lý Phong dùng ánh mắt ngăn lại.

Mặc dù nghi hoặc, Tưởng Mộng Dao vẫn tùy ý cho Phùng Vĩ Ngạn cầm lấy IPad.

Lúc này Chu Nam Sinh cũng khẩn trương đi đến sau lưng Phùng Vĩ Ngạn, hai người cùng nhau xem video, sau khi xem một hồi, bọn hắn liền cảm thấy 2 mắt tối sầm lại, toàn thân giống như rơi vào hầm băng!

Chương 749. Giãy dụa sau cùng

Chương 712: Giãy dụa sau cùng.

Lúc này, video trên màn hình.

Trong 1 căn phòng tiếp khách xa hoa có 2 cái ghế sa lon, Chu Nam Sinh cùng Phùng Vĩ Ngạn ngồi đối diện nhau.

Chỉ thấy trên mặt Phùng Vĩ Ngạn nở nụ cười âm hiểm giới thiệu công hiệu của mực in biến hình, mà Chu Nam Sinh thì kiên nhẫn lắng nghe.

Chu Nam Sinh cười nói: "Nếu như mực in này thật sự thần kỳ như vậy thì Ngụy Băng Khanh chắc chắn sẽ bị mắc bẫy, ta xin sớm chúc mừng Phùng tổng trở thành chủ nhân mới tập đoàn Vị Lai."

Phùng Vĩ Ngạn cười ha hả một tiếng: "Đa tạ Chu hội trưởng, sau khi chuyện thành công, ta nhất định sẽ không bạc đãi Chu hội trưởng."

Nhìn đến đây, mọi người đã hiểu được, lời nói của Lý Phong đều là thật!

Chỉ là Chu Nam Sinh cùng Phùng Vĩ Ngạn sao lại ngu xuẩn như thế, thương nghị sự tình trọng yếu bậc này mà không kiểm tra gian phòng có camera hay không?

Phùng Vĩ Ngạn lộ sắc mặt âm trầm trả IPad cho Tưởng Mộng Dao, quay đầu nhìn về phía Lý Phong, cười lạnh nói: "Đây là giả, ngươi tìm hai thế thân giả làm ta cùng Chu hội trưởng."

"Ngươi khẳng định đã nhờ người edit lại vieo, còn chỉnh cả âm thanh, chúng ta không có khả năng làm loại chuyện này!"

Sau hoảng sợ lúc đầu, Phùng Vĩ Ngạn đã trấn định lại.

Hắn hiện tại không muốn cân nhắc Lý Phong làm thế nào để quay lại video này, chuyện mấu chốt hiện tại là phải vượt qua cửa

ải khó khăn trước mặt.

Video này là quay lén, chứng cứ phi pháp thì có đưa lên toà án, toà án cũng sẽ không tán thành.

"Thật sao?" Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, đùa cợt nói: "Phùng tổng rất hiểu về khoa học kỹ thuật hiện đại nha, bất quá. . . Trước khi nói những lời này, ngươi hẳn là nên nghe Chu hội trưởng phát biểu ý kiến trước."

"Hả?" Phùng Vĩ Ngạn nhướng mày một cái, có chút không rõ ý tứ của Lý Phong.

Chu Nam Sinh cùng hắn đã ngồi lên cùng 1 thuyền, còn có thể thừa nhận vi phạm sao? Hắn cũng không phải kẻ ngốc!

Một bên khác, Chu Nam Sinh nhịn không được cười lạnh: "Ha ha, ý kiến của ta là. . ."

Nghe đến đó, trên mặt Phùng Vĩ Ngạn liền lộ ra nụ cười trào phúng, Lý Phong muốn đột phá bằng Chu Nam Sinh, rõ ràng là. . .

Không chờ Phùng Vĩ Ngạn đắc ý xong, Chu Nam Sinh đã chuyển giọng: "Ta thừa nhận, ta và Phùng Vĩ Ngạn đã cùng động tay động chân vào hợp đồng, sử dụng mực in biến hình."

"Phùng Vĩ Ngạn đáp ứng sau khi chuyện thành công sẽ cho ta một viên thần dược có thể kéo dài tuổi thọ thêm 10 năm."

"Cái gì? !" Sắc mặt Phùng Vĩ Ngạn kịch biến.

Đám khách mời cũng sững sờ!

Trên thế giới nào có thần dược gì kéo dài tuổi thọ 10 năm, nếu có đã sớm làm tất cả người giàu điên cuồng! Chu Nam Sinh không phải là bị Phùng Vĩ Ngạn lừa gạt chứ?

"Mộng Dao, ngươi đã quay lại chưa?" Lý Phong nhếch miệng cười nhạt, rồi nhìn về phía Tưởng Mộng Dao hỏi.

Tưởng Mộng Dao chỉ chỉ vào camera đang cầm trên tay, mặt không biểu tình nói: "Yên tâm đi, không sót một chữ."

"Rất tốt." Lý Phong búng tay cái chóc, rồi nhìn về phía Chu Nam Sinh nói: "Chu hội trưởng chắc là biết đạo lý thẳng thắn sẽ được khoan hồng, nên nói chuyện thật sảng khoái, không giống một số người, miệng lưỡi cứng rắn, tương lai sẽ phải ngồi tù mục xương."

Phùng Vĩ Ngạn hơi biến sắc, tiếp theo dùng âm thanh lạnh lùng nói: "Chu hội trưởng, ngươi có phải là uống nhiều không, làm sao đột nhiên hồ ngôn loạn ngữ như vậy? Hắc Trạch tiên sinh, ngươi mang Chu hội trưởng đi tới phòng trọ nghỉ ngơi một chút."

Vừa nói Phùng Vĩ Ngạn vừa điên cuồng dùng ánh mắt ra hiệu với Hắc Trạch Bình.

Hắc Trạch Bình gật gật đầu, muốn tiến lên kéo Chu Nam Sinh rời khỏi nơi này.

"Ngươi muốn ngăn cản ta phá án?" Tưởng Mộng Dao không vui, sau đó tiến tới muốn ngăn cản Hắc Trạch Bình.

Hắc Trạch Bình nhướng mày, tiếp tục đi về phía Chu Nam Sinh.

Tình huống bây giờ đã rất không ổn, lại để cho Lý Phong làm chủ cục diện thêm một hồi nữa là nhiệm vụ của bọn hắn sẽ thất bại, muốn hoàn thành nhiệm vụ hắn phải vận dụng thủ đoạn phi thường, ví dụ như. . . Giết người diệt khẩu.

Chỉ là thực lực của Lý Phong quá mức khủng bố, cho Hắc Trạch Bình 69 cái lá gan cũng không dám chủ động khiêu khích Lý Phong, nhưng Tưởng Mộng Dao chỉ là người bình thường.

Vừa nhìn đã biết quan hệ của Tưởng Mộng Dao cùng Lý Phong không đơn giản, khống chế Tưởng Mộng Dao là có thể làm Lý Phong sợ ném chuột vỡ bình.

Đợi Tiểu Điền tiền bối đến, liền có thể giết Lý Phong!

Giết Lý Phong xong những cái khác đều dễ làm, khách mời ở đây tuy nhiều, nhưng bọn hắn có biện pháp làm những người này không nói lung tung!

Ngay lúc này, Lý Phong đột nhiên bước tới kéo Tưởng Mộng Dao lại.

Tưởng Mộng Dao lộ vẻ mặt hoài nghi nhìn về phía Lý Phong, không hiểu vì sao hắn muốn giữ chặt mình.

"Mộng Dao, giao cho ta xử lý." Lý Phong mỉm cười, tiếp theo nhìn về phía Hắc Trạch Bình: "Người Đông Doanh?"

Bị Lý Phong nhìn thẳng, trái tim của Hắc Trạch Bình đã nhảy lên đến cổ họng: "Đúng vậy, Lý tiên sinh có vấn đề gì?"

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, nghiền ngẫm nói: "Ngươi cũng nhìn ra được, Chu hội trưởng không say xỉn, đúng không?"

Chu Nam Sinh nào phải bị say, hắn bị trúng Khôi Lỗi Thuật của Lý Phong!

Hắc Trạch Bình nhíu mày nhìn Chu Nam Sinh một hồi, tiếp theo bừng tỉnh đại ngộ nói: "Ta hiểu rồi!"

Tiếp theo, hắn đột nhiên quay đầu nhìn về phía Phùng Vĩ Ngạn: "Phùng tổng, Lý tiên sinh nói đúng, ta thấy Chu hội trưởng thật sự không uống nhiều, chi bằng chúng ta lại để cho hắn nói thêm vài lời đi."

Phùng Vĩ Ngạn: "? ? ?"

Ngay tại thời điểm bầu không khí trở nên rất xấu hổ, một nam tử trung niên đột nhiên đi vào phòng yến hội.

Hắc Trạch Bình phát hiện hắn đến liền lộ sắc mặt vui vẻ, một tay lôi kéo Phùng Vĩ Ngạn lui nhanh về sau, miệng lại hô lên: "Vừa rồi ta chỉ là nói đùa với mọi người mà thôi, thực ra Chu hội trưởng đã bị Lý Phong dùng tà thuật khống chế, hắn nói gì mọi người đều không thể tin tưởng!"

"Lý Phong, hiện tại còn không ngoan ngoãn quỳ xuống đất đầu hàng thì còn chờ đến khi nào? !"

Chương 750. Lời ra tất thực hiện

Chương 714: Lời ra tất thực hiện

Hắc Trạch Bình quỳ như vậy làm bầu không khí trở nên vô cùng xấu hổ.

Một bên khác, Phùng Vĩ Ngạn cùng Đường Thiên tức giận đến mức muốn phun máu!

Siêu cấp cường giả em gái ngươi, đi ngang Minh Châu cái rắm.

Giờ khắc này, Phùng Vĩ Ngạn, Đường Thiên vô cùng hận thù Hắc Trạch Bình.

Hắc Trạch Bình càng là buồn bực không thôi, hắn cũng đâu muốn mất mặt như bây giờ.

Nhưng Lý Phong quá đáng sợ, không thèm phóng thích khí tức mà Thánh cấp hậu kỳ như Tiểu Điền Tông Duyệt cũng phải ngất dưới đất, đây là khái niệm gì?

Trong những cường giả Hắc Trạch Bình nhận biết, có lẽ chỉ Kiếm Thánh đại nhân mới có thực lực bậc này! Một tên chạy vặt Siêu Phàm hậu kỳ như hắn lấy đâu ra lá gan động thủ với cường giả như vậy?

"Thú vị thật."

Lý Phong lắc đầu, vẻ đùa cợt càng nồng nặc.

Hắc Trạch Bình đúng là gió chiều nào theo chiều nấy, tuy hành động hơi vô sỉ một chút, nhưng lại rất có hiệu quả, chí ít Lý Phong hiện tại không có tâm tư muốn giết Hắc Trạch Bình.

"Ngươi quỳ ở chỗ này, không được ta cho phép thì cấm đứng lên."

Sau đó, Lý Phong chậm rãi đi về phía Phùng Vĩ Ngạn, Đường Thiên.

Phùng Vĩ Ngạn cùng Đường Thiên hoảng sợ run lẩy bẩy, hai chân đứng không vững.

"Ngươi nói ngươi ưu tú hơn ta?" Lý Phong đi tới trước mặt hai người, nghiền ngẫm hỏi.

Đường Thiên im lặng không nói gì.

“Ngươi muốn báo thù cho Phùng Thụy Niên, Phùng Tuấn? Còn mưu toan khống chế tập đoàn Vị Lai? Tiếp tục nằm mơ trong tù đi."

Lý Phong nhìn về phía Phùng Vĩ Ngạn, vẻ đùa cợt càng đậm.

Ánh mặt Phùng Vĩ Ngạn lúc tím lúc xanh, không nói một lời.

Thua rồi, hắn đã thua đến mức không còn chút cơ hội lật kèo nào!

Thấy 2 người không dám nói lời nào, Lý Phong đột nhiên cảm thấy không thú vị, đã đến lúc kết thúc vở kịch của 2 chúa hề này rồi, hắn nhìn về phía Đường Thiên, trực tiếp tát ra.

"Phanh."

Một tiếng thật lớn vang lên, thân thể Đường Thiên lại lần nữa ép vào bức tường yến hội, nhưng lần này vết in phải dày tới mười mấy cm!

"Hítttttttt!"

Đám khách mời nhịn không được hít vào một hơi khí lạnh.

Đường Thiên sẽ không phải là chết rồi chứ?

"Thiên nhi!"

Sắc mặt Phùng Vĩ Ngạn kịch biến, giống phát như điên phóng về phía Đường Thiên.

Đúng lúc này, một bàn tay đặt trên bả vai hắn, giữ chặt hắn lại: "Hô cái gì mà hô, con trai ngươi còn chưa chết."

Đường Thiên xác thực nhìn rất thê thảm, nhưng thật ra thương thế không nặng, bởi vì lúc quất bay hắn Lý Phong đã tạo nên một tầng chân khí bảo hộ.

Nếu không Đường Thiên sớm đã hóa thành một bãi bùn nhão.

Mọi người:"????"

Đường Thiên là cháu đằng ngoại của Phùng Vĩ Ngạn, sao trong miệng Lý Phong lại biến thành con trai?

Sắc mặt Phùng Vĩ Ngạn biến đổi: "Sao ngươi biết. . ."

Nói đến đây, Phùng Vĩ Ngạn vội vàng dùng tay che miệng.

Mọi người: ". . ."

Đường Thiên đang nằm dí trên vách tường cũng trợn mắt há hốc mồm!

Cái gì? Phùng Vĩ Ngạn là cha ta? Con mẹ nó...

Đường Thiên rốt cuộc minh bạch vì sao cha rất không thích mình, mà Phùng Vĩ Ngạn lại quá phận cưng chiều mình.

Giờ khắc này hắn rất mờ mịt.

"Muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm, cứ hơi tí là xưng hô Thiên nhi Thiên nhi, chủ yếu nhất là ngươi quá ngu, ta chỉ tùy tiện suy đoán mà ngươi cũng phản ứng rõ ràng như vậy, bây giờ mọi người đều đã biết sự thật."

Phùng Vĩ Ngạn tức giận đến mức toàn thân phát run.

Mặc kệ 2 cha con này, Lý Phong đi đến trước mặt Chu Nam Sinh giải trừ Khôi Lỗi Thuật.

"Vừa rồi đã phát sinh cái gì?"

Chu Nam Sinh ngơ ngác hỏi, kí ức trong thời gian trúng Khôi Lỗi

Thuật hoàn toàn bị xóa bỏ.

"Chu hội trưởng, cám ơn ngươi đã hợp tác, để cảm ta, ta nguyện ý trả lại 10 tỷ."

Lý Phong cũng không giải thích, lấy điện thoại di động ra bắt đầu chuyển khoản.

Nợ tiền là phải trả, dù sao trong thẻ của hắn vẫn còn hơn 17 tỷ.

Trả nợ xong mới thuận tiện tiến hành thanh trừ tập đoàn Phùng thị cùng ngân hàng Minh Châu.

Rất nhanh, Lý Phong để điện thoại di động vào túi nói: "Tốt rồi, ngươi có thể hỏi nhân viên ngân hàng xem."

Chu Nam Sinh nhướng mày, gọi điện cho nhân viên của mình.

"Cái gì, thật sự nhận được tiền rồi?"

Rất nhanh, Chu Nam Sinh nhận được câu trả lời chắc chắn từ nhân viên, cả người đều ngẩn ra.

Làm xong hết thảy, Lý Phong nhìn Tưởng Mộng Dao nói: "Ngươi dẫn người mang mấy người này về đồn cảnh sát đi."

Tưởng Mộng Dao cũng không nói nhảm, lấy ra bộ đàm bắt đầu kêu gọi nhân thủ.

Rất nhanh, mấy người cảnh sát đã tới còng tay Đường Thiên, Phùng Vĩ Ngạn, cùng Chu Nam Sinh rời khỏi hiện trường.

Tiếp theo bọn họ sẽ điều tra về chuyện Phùng Vĩ Ngạn, Chu Nam Sinh phạm tội, Lý Phong cũng sẽ vận dụng quan hệ của mình đánh cho tập đoàn Phùng thị và ngân hàng Minh Châu rớt xuống vực sâu vạn trượng.

Còn Tiểu Điền Tông Duyệt đã ngất đi cùng Hắc Trạch Bình quỳ trên mặt đất, Lý Phong chuẩn bị giao bọn hắn cho Long Hồn.

Bất quá trước lúc đó, hắn phải hỏi rõ tình huống của Hoa Gian Hội Lý Hương trước.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 715: Tin tức của Hoa Gian Hội Lý Hương.

Nửa giờ sau, trong phòng khách biệt thự số 6 tiểu khu Tinh Huy.

"Nói ra tất cả tin tức ngươi biết có quan hệ với Hoa Gian Hội Lý Hương, một khi nói láo, ta sẽ làm ngươi hối hận vì đã sinh ra trên cõi đời này."

Lý Phong lấy ra từ hệ thống Thần Vũ Kiếm, lưỡi kém sắc bén sáng loáng, khuôn mặt lạnh lùng.

Đối diện, Hắc Trạch Bình khóc không ra nước mắt.

"Ta nói, ta nói hết." Hắc Trạch Bình không dám giấu diếm, nói hết ra toàn bộ những gì mình biết: "Kiếm Thánh đại nhân mang Hoa Gian Hội Lý Hương về Nhật Bản, sau đó mới phát hiện nàng bị ngươi khống chế tâm thần, tiếp theo đã dùng rất nhiều biện pháp mà vẫn không thể phá vỡ tà... pháp thuật của ngươi."

"Dưới cơn nóng giận, Kiếm Thánh đại nhân phế bỏ đan điền của Hoa Gian Hội Lý Hương, đồng thời hạ lệnh gả nàng cho Đằng Điền Tường, 2 tuần sau là ngày bọn họ kết hôn."

Đồng tử Lý Phong co rụt lại, sát khí sôi trào!

Cảm giác của Lý Phong đối với Hoa Gian Hội Lý Hương rất phức tạp, nếu Hoa Gian Hội Lý Hương sống tốt, hắn sẽ vui vẻ để nàng lưu lại Nhật Bản.

Nhưng bây giờ, lửa giận cùng sát khí của hắn đã bốc cháy hừng hực!

"Hệ thống, vì sao lúc Hoa Gian Hội Lý Hương bị phế đi đan điền ngươi không tuyên bố nhiệm vụ cho ta?"

"Bởi vì kí chủ không muốn Hoa Gian Hội Lý Hương về Hoa Hạ, cho nên hệ thống đã gạch bỏ Hoa Gian Hội Lý Hương khỏi danh

sách nữ thần."

"Có muốn thêm lại Hoa Gian Hội Lý Hương vào danh sách không?"

Lý Phong: "? ? ?"

Cái bảng danh sách này xuất hiện từ bao giờ? Sao tiểu gia không biết?

"Có!" Lý Phong không chút suy nghĩ đã lựa chọn thêm Hoa Gian Hội Lý Hương vào danh sách lần nữa.

Chờ đó, tiểu gia muốn tới Nhật Bản, đánh Xuyên Đảo Nhất Hùng cùng Đằng Điền Tường thành thịt vụn!

"Đinh, Hoa Gian Hội Lý Hương một lần nữa gia nhập danh sách nữ thần."

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Hoa Gian Hội Lý Hương (2) "

"Mục tiêu: Phá hư hôn lễ của Hoa Gian Hội Lý Hương cùng Đằng Điền Tường, đồng thời cứu Hoa Gian Hội Lý Hương khỏi tay Xuyên Đảo Nhất Hùng, yêu cầu kí chủ chữa trị đan điền của nàng sau đó mang về Hoa Hạ. Nếu như nhiệm vụ thất bại thì khấu trừ 10 triệu điểm tích lũy."

"Khen thưởng: 2 triệu điểm kinh nghiệm, 10 triệu điểm tích lũy."

"Khen thưởng cao như vậy?"

Xem hết giới thiệu nhiệm vụ, Lý Phong liền nhíu mày.

"Xem ra lần này đi Nhật Bản phải cẩn thận hơn mới được, không thể bởi vì ta là Bán Thần cảnh mà buông lỏng cảnh giác."

Lý Phong đã có quyết định, lúc này mới hỏi: "Danh sách này có những ai, có ai ta chưa từng gặp mặt không? Ta muốn xem thử."

"Danh sách này được bảo mật hoàn toàn, kí chủ không có quyền xem xét." Hệ thống thẳng thắn trả lời.

Lý Phong không khỏi có chút buồn bực, đường đường là Bán Thần cảnh mà muốn xem 1 bản danh sách cũng không được...

Tiếp theo, hắn nhìn Hắc Trạch Bình quỳ gối dưới đất, cơ thể run lẩy bẩy trước mặt, bèn tắt hệ thống rồi nói: “Biểu hiện của ngươi không tệ, có hứng thú làm hướng dẫn viên du lịch Nhật Bản cho tiểu gia một lần không?"

Thân thể Hắc Trạch Bình chấn động, làm bộ không hiểu hỏi: "Lý tiên sinh ưa thích văn hóa Nhật Bản như vậy sao?"

"Chát!"

Lý Phong đưa tay thưởng cho Hắc Trạch Bình một cái bạt tai, cười mắng: "Ngươi bị ngu à mà ta nói gì cũng tin? Tiểu gia đang muốn đi gây sự!!!"

Hắc Trạch Bình: ". . ."

Hắc Trạch Bình cắn răng đáp ứng, bởi vì không đáp ứng đồng nghĩa với chết, hắn làm gì còn lựa chọn khác?

Tiếp theo, Lý Phong xuất thủ phế bỏ đan điền của Hắc Trạch Bình, Tiểu Điền Tông Duyệt, sau đó bấm số điện thoại của Tưởng Vận Trúc.

Rất nhanh, Tưởng Vận Trúc mang theo người phân bộ Long Hồn ở Minh Châu chạy tới nơi này.

Đám người Long Hồn mang Hắc Trạch Bình, Tiểu Điền Tông Duyệt rời đi, còn Tưởng Vận Trúc thì lưu lại.

Trong khoảng thời gian này một mực không có tin tức của Lý Phong làm Tưởng Vận Trúc lo lắng muốn chết, rốt cục nhìn thấy hắn, nàng tự nhiên muốn ở cùng hắn lâu hơn một hồi.

Sau một phen tâm sự với nhau, Lý Viện mang theo Tô Đồng, Tống Uyển Quân, Hứa Mạn, Ngụy Băng Khanh, Liễu Thi Hàm, Mộ

Dung Tuyết đi ra từ phòng ngủ lầu hai.

Lúc này, trừ Tưởng Mộng Dao, Tiêu Lăng Phi, Tiết Tình, Trầm Tử Huyên, những nữ nhân khác của của Lý Phong đều góp mặt ở chỗ này.

Bây giờ nhiệm vụ của Lý Phong nhiệm vụ rất nặng nề, hắn muốn lần lượt làm cho cảnh giới của đám người Ngụy Băng Khanh tăng lên, tốt nhất là trước khi hắn đi Nhật Bản các nàng đều phải là Chí Tôn cảnh.

Bất quá thời gian có hạn, hắn sợ không cách nào làm được điểm này. . .

Cùng lúc đó, Đại Thương, trong kho hàng Osvili.

Một nam nhân trung niên bụng phệ móc ra một điếu thuốc, đưa cho nam nhân trẻ tuổi trước mặt, cười nói: "Ông chủ Trần, tin tức có đáng tin không, bên trên thật sự muốn khôi phục danh dự của Osvili?"

Nam nhân trẻ tuổi nhận lấy điếu thuốc, rít mạnh một hơi, phun ra một ngụm khói dài rồi mới lên tiếng: "Ừm, tin tức này tuyệt đối đáng tin, trễ nhất là trưa mai, bên trên sẽ hủy bỏ kết quả kiểm tra ngày trước với Hồng Nhan thủy và Nhuận Diện thủy."

"Osvili sắp xoay người." Nam nhân trung niên lắc đầu cảm khái.

"Đúng vậy, vốn lệnh tiêu hủy đã hạ xuống, không ngờ hướng gió đột biến, tất cả nỗ lực trước đó của chúng ta đều uổng phí." Nam nhân họ Trần gật đầu, sắc mặt phức tạp.

Nam tử trung niên tên là Ngô Thành Công, ông chủ của công ty bảo vệ Thành Công ở Đại Thương, gia sản miễn cưỡng hơn trăm triệu.

Nam tử trẻ tuổi tên là Trần Hàn, mượn nhờ quan hệ trong nhà mở một công ty xử lý hóa chất ở Đại Thương, một năm có thể kiếm lời 1, 2 triệu.

Từ khi Osvili bị niêm phong, nhà kho cũng bị khóa lại, bên trên thuê nhân viên công ty bảo an Thành Công trông coi nhà kho,

không cho phép kẻ nào tới gần.

Bởi vì sản phẩm của Osvili bị đánh giá là không đạt tiêu chuẩn, nên hàng hóa trong kho sắp bị kéo đi tiêu hủy, chuyện này được Trần Hàn xin về làm.

Trần Hàn cũng không phải đơn thuần là muốn kiếm khoản tiền công nhỏ kia, mà là muốn chơi chiêu thay xà đổi cột, nuốt đống hàng hóa này, sau đó vụng trộm bán ra ngoài!

Đây chính là một miếng thịt mỡ rất lớn!

Không ngờ hắn vừa cầm được lệnh tiêu hủy thì đã có tin tức nói Osvili sắp xoay người, làm cho Trần Hàn trở tay không kịp.

"Ông chủ Trần, sao có thể nói vậy? Lệnh tiêu hủy đã được gửi xuống, Osvili truy cứu thì chúng ta cứ nói đã sớm tiêu hủy rồi là được."

"Hàng hóa nơi này có giá trị lên tới mấy trăm triệu, buông tha như vậy quá đáng tiếc!"

Ngô Thành Công hung hăng thở ra một ngụm khói dài.

Vì sao hắn lại khách khí như thế với một người có gia sản thấp hơn mình nhiều? Lý do là vì hợp tác kiếm tiền!

Đợt mua bán này nhất định phải có Trần Hàn phối hợp!

Ánh mắt Trần Hàn sáng lên, rít hơi cuối rồi ném điếu thuốc xuống đất, tiếp theo hung hăng giẫm mạnh: "Tốt, cứ làm như vậy đi!"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 716: Tiêu hủy trong đêm

Sáng sớm hôm sau, Lý Phong cùng mẹ và đám người Ngụy Băng Khanh ăn điểm tâm ở lầu 1, sau đó gọi cho Tưởng Mộng Dao hỏi thăm tình huống thẩm vấn Phùng Vĩ Ngạn, Chu Nam Sinh.

Qua 1 đêm thẩm vấn, Phùng Vĩ Ngạn, Chu Nam Sinh đã thú nhận tội lỗi của mình.

Ít nhất bọn hắn cũng phải bị phán xử 20 năm.

Tiếp theo hắn sẽ nghĩ biện pháp giúp Ngụy Băng Khanh chiếm được quyền khống chế tập đoàn Phùng thị cùng ngân hàng Minh Châu, từ nay về sau, tập đoàn Vị Lai sẽ trở thành đại tập đoàn lớn nhất Minh Châu!

Kết thúc trò chuyện với Tưởng Mộng Dao, Lý Phong lấy ra đống đồ vật Thiên Quỳ Quả, Bạch Ngọc Hoa, Băng Tằm giáp chiếm được từ tay của đám người Tiêu Chấn.

Tiếp theo, hắn giải thích công hiệu của ba loại bảo vật cho mọi người.

Nghe xong hắn giảng thuật, đám người Lý Viện thật lâu không thể lấy lại tinh thần.

Tăng lên cảnh giới, kéo dài tuổi thọ, bảo giáp hộ thân. . . Trời ạ, trên thế giới này có đồ vật thần kỳ như vậy sao?

Nhưng mà nghĩ lại, chuyện thần kì phát sinh trên người Lý Phong quá nhiều, lại nhiều thêm mấy việc nữa cũng không kì lạ.

"Ta chuẩn bị đưa chúng cho mẹ ta dùng, các ngươi có ý kiến gì không?"

Lý Phong liếc nhìn đám nữ nhân của mình, chậm rãi hỏi.

Thiên Quỳ Quả, Băng Tằm giáp không có hiệu quả gì nhiều với đám người Ngụy Băng Khanh, có hắn ở đây, các nàng căn bản không cần vì tăng lên cảnh giới mà ăn thiên tài địa bảo, cùng hắn tu luyện Song Tu Thần Công là được.

Còn Băng Tằm giáp. . . Chỉ cần làm đám người Ngụy Băng Khanh tăng lên tới Chí Tôn cảnh, thế thì Băng Tằm giáp còn có tác dụng gì?

Đối với cái này, đám người Ngụy Băng Khanh không có ý kiến.

Lý Viện vốn muốn cự tuyệt, nhưng bị mấy người Ngụy Băng Khanh cực lực khuyên bảo, nàng đành phải nhận lấy.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

Tô Đồng đi đến một bên tiếp nhận cuộc gọi: "Alo Lương tổng. . . Cái gì, có chuyện này sao?"

Nghe thấy ngữ khí của Tô Đồng cất cao, đám người Lý Phong đều nhìn sang.

"Tốt, ta sẽ trở về xử lý."

Tô Đồng cúp điện thoại, đi tới nói: "Bác gái, công ty xảy ra chút vấn đề, cần ta xử lý một chút."

"Nghiêm trọng không, hay là để Tiểu Phong đi theo nhé?" Lý Viện lo lắng hỏi.

"Không tính là nghiêm trọng." Tô Đồng không muốn làm Lý Viện lo lắng, hơn nữa nàng cảm thấy mình có năng lực xử lý tốt việc này.

"Không nghiêm trọng là được." Lý Viện gật gật đầu, tiếp theo nháy mắt với Lý Phong.

Lý Phong hiểu ý, đứng dậy cười nói: "Vừa vặn đã rất lâu ta không tới công ty, chúng ta cùng về Đại Thương đi."

Ngụy Băng Khanh lấy ra chìa khóa xe Mercedes của mình: "Các ngươi lái xe của ta đi."

Tô Đồng tiếp nhận chìa khoá, sau đó cùng Lý Phong lên xe rời khỏi biệt thự.

Sau khi đã đi 1 đoạn, Lý Phong ngồi ở ghế lái mới hỏi: "Công ty gặp phiền toái gì vậy?"

"Từ khi công ty bị phong ấn, Lương tổng đã an bài một số nhân viên trông coi từ bên ngoài 24/24."

"2h sáng ngày hôm nay, những nhân viên kia phát hiện có mười mấy chiếc xe hàng lớn tiến vào công ty, 4 giờ sáng, những xe hàng kia lại rời khỏi."

"Lương tổng nhận được tin tức lập tức hỏi thăm công ty bảo an Thành Công được nhà nước giao cho nhiệm vụ trông coi nhà kho, bọn họ nói hàng đã bị công ty xử lý hóa chất của Trần Hàn phái người tới lấy, hiện tại đã bị tiêu hủy."

Tô Đồng nhíu mày nói.

Đống hàng hóa kia có tổng giá trị 350 triệu, một khi tiêu hủy Osvili sẽ gặp phải thiệt hại lớn.

"Tiêu hủy giữa đêm?" Ngày hôm qua Lý Phong đã thu được cuộc gọi từ 3 nhà Tiêu, Trịnh, Lôi, hành động công kích do ba nhà liên thủ nhằm vào tập đoàn Vị Lai, Osvili, công ty giải trí Thịnh Đường đều đã bị dừng lại.

Đồng thời bọn hắn còn hứa hẹn sẽ lên tiếng xin lỗi, khôi phục danh dự cho Lý Phong.

Đã như vậy, bên Đại Thương hẳn phải nhận được tin tức từ hôm qua mới đúng, vì sao lại có công ty xử lý hóa chất tiêu hủy giữa đêm?

Có gì đó quái lạ!

"Mặc kệ các ngươi định làm trò mèo gì, ta đều sẽ khiến các ngươi trả giá!"

Trong mắt Lý Phong lóe lên hàn quang.

Ba giờ sau, hai người tới Osvili.

"Mau nhìn, là Lý tổng cùng Tô tổng."

"Lý tổng, Tô tổng, công ty chúng ta đã được khôi phục quyền buôn bán!"

"Lý tổng, Osvili đã được giải oan rồi, chuyện vui lớn!"

Các công nhân viên Osvili nhìn thấy Lý Phong, Tô Đồng liền kinh hỉ kêu to.

1 tháng qua, Osvili liên tục gặp phải công kích, thậm chí là phải đóng cửa. Bây giờ rốt cục cầu vồng đã hiện lên sau cơn mưa, bọn họ lại có thể tiếp tục làm việc ở Osvili!

Lý Phong phất tay, trò chuyện với mọi người một hồi, sau đó đi đến trước mặt Lương Nhân Trung hỏi: "Lương thúc, ta nghe Tô Đồng nói chủ công ty xử lý hóa chất kia là Trần Hàn, ngươi có thể giúp ta liên lạc hắn không?"

Lương Nhân Trung gật gật đầu, lấy điện thoại di động ra bấm số của Trần Hàn: "Alo ông chủ Trần, Lý tổng bên chúng ta đã đến Đại Thương, hắn muốn gặp mặt ngươi. . . Cái gì, ngươi không rảnh?"

Nghe đến đó, Lý Phong đầu tiên là sững sờ, tiếp theo nhếch miệng cười trào phúng.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 717: Chuẩn bị tâm lý thật tốt

Nghe Trần Hàn nói mình không rảnh, Lý Phong càng thêm xác định trong này có vấn đề, nếu không phải chột dạ thì tại sao Trần Hàn phải tránh không gặp mặt?

"Alo ông chủ Trần, ta là Lý Phong, ta muốn bàn chuyện rạng sáng nay các ngươi tiêu hủy hàng hóa của Osvili."

Lý Phong cầm lấy điện thoại của Lương Nhân Trung, đi thẳng vào vấn đề.

Trong điện thoại đầu tiên là một hồi trầm mặc, tiếp theo Trần Hàn liền cười ha hả nói: "Thì ra là Lý tổng, kính đã lâu kính đã lâu, chuyện này chúng ta làm việc theo lệnh bên trên, không có gì để nói."

"Hiện tại công ty ta sắp tổ chức họp gấp, không có việc gì thì dừng lại ở đây đi."

Nói xong Trần Hàn cúp điện thoại.

Nghe tiếng tút tút tút, ánh mắt Lý Phong dần biến thành lạnh lẽo.

"Hắn không muốn gặp ngươi?" Tô Đồng hỏi.

"Không phải không muốn, là không dám." Lý Phong cười lạnh một tiếng, lần nữa bấm số điện thoại của Trần Hàn.

Điện thoại lần nữa kết nối, Trần Hàn không kiên nhẫn nói: "Lý tổng, ta hiện tại thật sự không có thời gian, lúc khác ngươi gọi điện thoại cho ta có được không?"

Trần Hàn không biết Lý Phong đã từng đại náo Uy Cửu trấn, bất quá Trần Hàn không phải người ngu, hắn hiểu rõ phú hào tới đẳng cấp của Lý Phong khẳng định sẽ có mạng lưới quan hệ thuộc về

mình.

Nhưng vậy thì sao? Hắn làm việc theo lệnh nhà nước, lệnh tiêu hủy đã được phát xuống rồi thì còn sợ cái rắm gì?

Sau khi chuyện thành công, hắn sẽ thu về hơn trăm triệu, đến lúc đó cùng lắm là chạy trốn ra nước ngoài, mang theo số tiền này sống sung sướng cả đời.

"Ta cho ngươi một tiếng đồng hồ, lập tức đến Osvili gặp ta, nếu không. . . Tự gánh hậu quả!"

Nói xong Lý Phong trực tiếp cúp điện thoại.

Trần Hàn bên kia sững sờ.

Lý Phong dám uy hiếp hắn? Con mẹ nó, có ít đồng tiền bẩn là được phép lên mặt như vậy sao? !

Trần Hàn cảm thấy Lý Phong đang phô trương thanh thế, nhưng hắn vẫn có chút không yên lòng, cầm lấy chìa khóa xe ra khỏi văn phòng.

Nửa giờ sau, Trần Hàn gặp Ngô Thành Công trong phòng riêng ở 1 quán cà phê VIP.

"Ông chủ Ngô, ta luôn cảm thấy có chút không ổn." Trần Hàn nghiêm túc nói.

"Yên tâm đi ông chủ Trần, nhóm hàng này đã ra tới biển, bản lĩnh Lý Phong có lớn hơn nữa cũng không tìm được." Ngô Thành Công móc ra một điếu thuốc đưa cho Trần Hàn, sau đó còn châm lửa giúp hắn.

Người tham dự vụ này đều là thủ hạ tâm phúc của hai người bọn hắn, Osvili truy cứu cũng chỉ có thể tra được đám hàng hóa kia đúng là đã bị tiêu hủy.

Chờ danh dự Osvili khôi phục, Hồng nhan thủy, Nhuận diện thủy hot trở lại, bọn hắn sẽ chậm rãi bán ra ngoài.

Đến lúc đó mấy trăm triệu về trong ví, phát tài quá mức đơn

giản!

"Đúng vậy, chỉ cần Osvili không tìm thấy đống hàng kia, chúng ta sẽ không có vấn đề gì!"

Trần Hàn hung hăng rít vào một hơi thuốc: "Lý Phong đến Đại Thương rồi, còn gọi điện thoại nói nếu trong 1 tiếng đồng hồ ta không tới gặp hắn thì sẽ tự gánh hậu quả."

Ngô Thành Công đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười nhạo: "Đại Thương là sân nhà chúng ta, rồng đến cũng phải cuộn lại, hổ đến cũng phải nằm sấp xuống, dưới tay ta có gần ngàn tiểu đệ, hắn tuổi gì sánh vai?"

Ngô Thành Công ở Đại Thương có địa vị giống như Tống Uyển Quân tại Minh Châu, khi nói chuyện lực lượng mười phần.

Có Ngô Thành Công cam đoan, Trần Hàn an tâm hơn nhiều, không còn sợ hãi uy hiếp của Lý Phong nữa.

Sau một giờ.

Lý Phong nhìn thời gian, thở dài một tiếng: "Ta đã nói rõ ràng như vậy mà 1 số kẻ lại điếc không sợ súng."

Tiếp theo, Lý Phong đứng dậy đi ra ngoài.

Tô Đồng cũng vội vàng đứng lên nói: "Ta đi cùng ngươi."

Lý Phong hơi trầm ngâm, rồi vừa cười vừa nói: "Tốt, bất quá ngươi nên chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Tô Đồng không hiểu ra sao cả.

"Chút nữa tình huống có thể sẽ hơi máu tanh. . ." Lý Phong suy nghĩ một chút rồi nói.

"Phải chơi lớn như vậy sao?"

Nếu Trần Hàn thật sự là làm việc theo lệnh nhà nước, hàng hóa xác thực bị tiêu hủy, vậy nàng chỉ có thể cắn răng tiếp nhận tổn thất.

Chẳng lẽ Lý Phong đã biết được chuyện gì đó?

Lý Phong cười thần bí, không giải thích, nắm tay Tô Đồng đi ra ngoài.

Nửa giờ sau, xe Mercedes dừng lại trước 1 quán cà phê.

"Sao ngươi xác định Trần Hàn ở chỗ này?" Tô Đồng nghi hoặc hỏi.

"Kêu tiểu đệ tìm chứ sao nữa." Lý Phong nhún nhún vai, mở cửa xuống xe.

Tô Đồng: "? ? ?"

Có thật không đây? Sao ta hoàn toàn không biết gì cả?

Tuy rằng nghi hoặc, nhưng Tô Đồng cũng không nghĩ nhiều, đi theo sau lưng Lý Phong tiến vào.

"Tiên sinh, xin hỏi ngài có đặt phòng trước không?"

Hai người mới vừa vào cửa, một cô gái tiếp tân đã bước tới hỏi.

Đây là quán cà phê VIP thuê theo phòng, người tới đều là các lão đại nói chuyện làm ăn, không hẹn trước là không có phòng.

"Phòng Thính Vũ Hiên, ông chủ Ngô là bạn của ta."

Lý Phong vừa cười vừa nói.

Cô gái tiếp tân nghe vậy liền cười nói: ”Được, vậy mời tiên sinh đi theo ta.”

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 718 + 719: Hung hãn như vậy sao? + Người hung hãn không nói nhiều lời

"Ông chủ Trần, trong tấm thẻ này có 2 triệu, mật mã là 6 con 6, ngươi thu về trước đi."

Trong phòng Thính Vũ Hiên, Ngô Thành Công lấy ra từ cặp da một tấm thẻ ngân hàng màu vàng, đẩy đến trước mặt Trần Hàn.

Trần Hàn vui vẻ cầm lấy, mặt mày hớn hở nói: "Ông chủ Ngô quả nhiên sảng khoái!"

"Vậy ta nhận tiền trước, đống hàng hóa kia hi vọng ông chủ Ngô có thể mau chóng xử lý."

Vừa nghĩ tới tiếp theo còn 100 mấy chục triệu nữa, Trần Hàn càng cười vui vẻ hơn.

"Ông chủ Trần yên tâm, ta cũng hi vọng nhanh chóng xử lý, chờ bán đi rồi, ta sẽ gửi tiền cho ông chủ Trần theo đúng thỏa thuận."

Đối diện, Ngô Thành Công cũng cười theo, nội tâm không ngừng cười lạnh.

Hắn đã sớm muốn nuốt riêng nhóm hàng này, 2 triệu chẳng qua là cho Trần Hàn nếm chút ngon ngọt, bịt miệng hắn.

Chờ chuyện này trôi qua, hắn liền trở mặt không quen biết, Trần Hàn có thể làm sao?

Đột nhiên, tiếng đập cửa vang lên.

Ngô Thành Công nhíu mày, trầm giọng hỏi: "Là ai?"

Không có người trả lời, tiếng đập cửa tiếp tục vang lên.

Ngô Thành Công đứng bật dậy, xưa nay ở Đại Thương hắn cũng

coi như người có thân phận địa vị, chưa từng có ai dám bố láo trước mặt hắn, hắn lập tức bước tới mở cửa, mắng to: "Mẹ nó, ngươi là kẻ nào, có tin lão tử. . ."

Không chờ Ngô Thành Công nói hết lời, Lý Phong đẩy một cái.

"Vútttttttt."

"Phanh."

Thân thể Ngô Thành Công bay rớt ra sau, nện cho ghế gỗ lim vỡ nát!

Trần Hàn kinh hãi đứng dậy, chỉ vào Lý Phong nói: "Ngươi. . . Ngươi... ngươi là ai, tại sao lại đánh người?"

Lý Phong trợn mắt, Trần Hàn sợ hãi che miệng.

Sau lưng Lý Phong, Tô Đồng lấy tay ôm trán.

Vừa gặp mặt chưa nói gì đã đánh người, phong cách của Lý Phong vẫn không thay đổi.

"Con mẹ nó, ngươi biết lão tử là ai không? Lão tử là. . ."

Lúc này Ngô Thành Công mới lồm cồm bò dậy, miệng bắt đầu chửi ầm lên.

Lý Phong lập tức vọt tới trước mặt Ngô Thành Công, nhấc chân dẫm hắn nằm bệt xuống đất, dùng tư thế từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng hỏi: "Ngươi chính là Ngô Thành Công?"

Ngô Thành Công cố gắng giãy dụa, nhưng căn bản là vô ích, lập tức biết mình gặp phải cao thủ, không khỏi lộ sắc mặt khó coi nói: "Đúng, ta là Ngô Thành Công, ngươi là ai?"

"Hắn. . . Hắn là Lý Phong!" Lúc này Trần Hàn đã nhớ ra giọng nói của Lý Phong, không khỏi kinh hô.

Sao Lý Phong biết hắn ở chỗ này, hắn bị theo dõi sao?

"Ngươi chính là Trần Hàn?" Lý Phong nhìn về phía Trần Hàn,

đùa cợt hỏi.

Trần Hàn gật đầu, khuôn mặt rất khó coi: "Lý tổng, ngươi cũng là nhân vật tai to mặt lớn, tại sao lại hành xử như lưu manh vậy, có chuyện gì từ từ nói không tốt hơn sao?"

Lý Phong đùa cợt nói: "Ta đã cho ngươi cơ hội từ từ nói, nhưng ngươi không quý trọng."

Trần Hàn hơi biến sắc, tiếp theo gượng cười: "Lý tổng hiểu lầm rồi, ta vừa rồi thật sự là bận việc, vừa họp xong thì phải tới gặp ông chủ Ngô, không tin ngươi hỏi hắn mà xem."

Ngô Thành Công trấn định lại, cố nở nụ cười: "Thì ra là Lý tổng của Osvili, nghe danh đã lâu giờ mà mới được gặp mặt!"

"Ồ?" Lý Phong như cười mà không phải cười: "Thế tại sao ngươi dám nuốt hàng của tiểu gia?"

Ngô Thành Công hơi biến sắc, sau đó lộ vẻ đau khổ nói: "Lý tổng. . . Chúng ta có hiểu lầm gì sao?"

"Hiểu lầm? Lại còn dám chơi trò giả ngu?" Vừa nói, Lý Phong vừa tăng sức ở chân.

"Lý tổng đừng giẫm nữa, chúng ta chỉ là làm việc theo lệnh thôi." Ngô Thành Công cảm thấy xương cốt muốn đứt vỡ, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh ứa ra.

Khóe miệng Trần Hàn giật một cái, vội vàng giải thích: "Đúng vậy Lý tổng, là lệnh tiêu hủy do nhà nước gửi xuống, nếu như sớm biết sản phẩm của Osvili không có vấn đề, ta khẳng định đã giúp Lý tổng giữ lại đống hàng hóa này!"

"Chỉ tiếc ván đã đóng thuyền, ta cùng ông chủ Ngô đều là làm việc theo lệnh, nếu có chỗ nào đắc tội xin Lý tổng thứ lỗi."

Lý Phong cười lạnh: “Ý các ngươi là bản thân không có chút trách nhiệm nào?"

"Cái này. . . Cá nhân ta cảm thấy mình không có trách nhiệm gì," Trần Hàn suy nghĩ một rồi nói..

"Ta chỉ có nhiệm vụ trông nhà kho, ông chủ Trần mang lệnh tiêu hủy đến rồi dọn hàng hóa đi, ta thật sự không dám cản trở. . . Nên ta cũng không có trách nhiệm." Ngô Thành Công nhịn đau nói.

Trách nhiệm cái rắm, cùng lắm là biểu thị áy náy và đồng tình một chút mà thôi, Lý Phong không vui thì thế nào, còn có thể ăn sống hắn chắc?

Nụ cười trên mặt Lý Phong càng đậm: "Các ngươi tình nguyện chết cũng không muốn gánh chịu trách nhiệm?"

Ngô Thành Công: "? ? ?"

Trần Hàn: "? ? ?"

Trực tiếp dùng tử vong uy hiếp bọn hắn? Hung hãn như vậy sao?!

"Lý tổng, ngươi đừng nói đùa chúng ta, người nào không biết ngươi là phú hào 100 tỷ, sao có thể vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà giết người."

Ngô Thành Công cười ha hả, mặt ngoài lấy lòng Lý Phong, trên thực tế là đang thầm nhắc nhở.

Lý Phong là phú hào 100 tỷ, sao có thể vì một chút hàng hóa mà trở thành tội phạm giết người? Như vậy hắn sẽ phải ngồi tù mọt gông!

"Đúng đó Lý tổng, trò đùa này không buồn cười." Trần Hàn chen miệng vào.

"Các ngươi đã thành tâm muốn chết thì ta cũng sẵn sàng để các ngươi đạt được ý nguyện." Lý Phong lắc đầu thở dài một hơi, sau đó đột nhiên giẫm chân xuống!

Lập tức có tiếng xương gãy "răng rắc" vang lên!

Tiếp theo. . .

"A! Tay ta!"

Ngô Thành Công phát ra một tiếng kêu thảm như heo bị chọc tiết, rồi nghiêng đầu ngất đi!

"Con mẹ nó!"

Trần Hàn nghe thấy tiếng động ghê tai kia mà lông tơ toàn thân dựng đứng. Hắn nhìn xuống thì thấy Lý Phong đã giẫm nát bàn tay của Ngô Thành Công.

Trần Hàn sợ muốn đái ra máu, vừa lui lại vừa run rẩy nói: "Ngươi. . . Ngươi không phải người, ngươi là ma quỷ!

"Vậy mà đã là ma quỷ rồi? Sức chịu đựng của ngươi quá kém."

Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, vọt tới trước mặt Trần Hàn, đạp hắn ngã xuống đất, sau đó giẫm xuống.

"Răng rắc."

"A!"

Cũng giống như Ngô Thành Công, Trần Hàn phát ra một tiếng kêu không giống với loài người, ngửa đầu té xỉu trên đất.

Tay phải của hắn cũng nát bét giống với Ngô Thành Công.

Tô Đồng bước tới hỏi: “Lý Phong, ngươi làm vậy có ổn không?”

Lý Phong trả lời: "Có gì mà không ổn. Bọn hắn không mang hàng đi tiêu hủy, mà định nuốt riêng kiếm lời.”

"Trời ơi, lá gan của bọn hắn lớn như vậy sao?"

"Có hai nguyên nhân, một là lệnh tiêu hủy. Đã cầm lệnh tiêu hủy trong tay, chỉ cần làm sạch sẽ một chút, Osvili dù truy cứu cũng không làm được gì."

"Thứ hai là vì tiền. Người chết vì tiền chim chết vì ăn, dù có bán giảm giá 8% 10% thì vẫn có rất nhiều người muốn mua."

"350 triệu giảm 10% thì vẫn còn 315 triệu, đây thực sự không

phải con số nhỏ."

Nghe xong Lý Phong phân tích, Tô Đồng đã hiểu được.

Hiện tại vấn đề là đống hàng kia đã bị hai người chuyển đến chỗ nào, Lý Phong có thể mang về không?

Lý Phong đã giẫm tay 2 người thành như vậy, đi báo cảnh sát là chuyện không có khả năng, chẳng lẽ muốn dùng hình ép cung? Trời ơi, việc này quá tàn bạo rồi.

Đúng lúc này, Lý Phong cầm lấy ấm trà trên mặt bàn, trực tiếp đổ xuống mặt Ngô Thành Công cùng Trần Hàn.

May mà nước trong ấm trà đã để lâu nên không quá nóng bỏng, nếu không 2 người này xác định là bị hủy khuôn mặt.

"A!"

Bị nước nóng kích thích, 2 người Ngô Thành Công, Trần Hàn lần lượt tỉnh lại, rồi lại bị cơn đau kịch liệt ở tay làm cho đau đớn rên rỉ.

"Ta lặp lại một lần nữa, các ngươi tình nguyện chết cũng không muốn gánh chịu trách nhiệm sao?"

Lý Phong đứng ở trước mặt hai người, lạnh nhạt hoi.

Trần Hàn, Ngô Thành Công nhìn biểu lộ trên mặt Lý Phong, cảm giác tử vong áp sát làm 2 người quýnh lên.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 720: Tiêu trừ dấu vết

"Lý tổng, không phải chúng ta không muốn gánh chịu trách nhiệm, là chúng ta không biết nên chịu trách nhiệm gì."

Ngô Thành Công cắn răng nói.

Trần Hàn cũng lên tiếng phụ họa: "Đúng vậy Lý tổng, chúng ta thật sự không hiểu ý ngươi là gì."

“Thôi các ngươi im mẹ mồm đi, ta nói thẳng luôn, nếu ngoan ngoãn đưa hàng về ta sẽ tha các ngươi một mạng, nếu còn khăng khăng cố chấp thì chỉ còn một con đường chết, ta cho các ngươi 10 giây cân nhắc.”

"10, 9, 2, 1. . ."

"Đừng đừng, ta khai, ta khai hết!"

Trần Hàn đổ mồ hôi lạnh, vội vàng đầu hàng.

Tiền dù tốt cũng phải có mạng mới dùng được, mạng cũng mất thì còn lấy tiền làm gì?

Ngô Thành Công cũng nhụt chí, ủ rũ nói: "Lý tổng, thật xin lỗi, là ta bị tiền che mờ lương tâm, ta lập tức gọi người đưa hàng về!"

Sau đó hắn cầm điện thoại di động lên gọi một cuốc điện thoại.

Rất nhanh, Ngô Thành Công kêu thủ hạ đưa tàu quay lại.

Sau khi cúp điện thoại, Ngô Thành Công nói: "Lý tổng, trước 12 giờ đêm nay tàu chở hàng sẽ trở lại Đại Thương, sau đó ta sẽ trả lại nguyên vẹn hàng hóa cho Osvili, ngài có thể thả chúng ta đi không?"

Trần Hàn cũng liên tục gật đầu.

"Đương nhiên, ta xưa nay nổi danh nói lời giữ lời, có điều. . ."

Nói đến đây ánh mắt Lý Phong phát lạnh: "Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha!"

Tiếp theo, Lý Phong đột nhiên lấy ra mấy cái ngân châm, tay phải nhanh như tia chớp đâm lên người Trần Hàn, Ngô Thành Công vài cái.

Đợi đến khi hắn thu hồi ngân châm, biểu lộ của Ngô Thành Công cùng Trần Hàn đều biến đổi, lúc khóc lúc cười, tựa như hai người điên.

"Bọn họ làm sao vậy?"

Tô Đồng nhìn mà kinh ngạc không thôi.

"Ta dùng ngân châm làm vật dẫn, truyền vào bộ não bọn hắn mấy sợi chân khí khiến cho thần trí hỗn loạn, từ nay về sau Đại Thương ít đi hai ông chủ, nhiều thêm 2 người điên."

Lý Phong trả lời.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tô Đồng hơi hé, vô cùng ngạc nhiên: "Tuy đây là quả báo của bọn hắn, nhưng bọn hắn xảy ra chuyện ngươi cũng không thể thoát được liên quan."

"Yên tâm, sẽ không có người nào biết đâu."

Lý Phong vỗ vỗ bàn tay của Tô Đồng, lòng tin 10 phần nói.

Tô Đồng: "? ? ?"

Sẽ không có nào người biết? Sao có thể như vậy?

Thế nhưng Tô Đồng cũng không hỏi nhiều, trải qua nhiều chuyện rèn giũa, lòng tin của nàng với Lý Phong đã gần như mù quáng.

"Hệ thống, xóa đi mọi dấu vết ta cùng Tô Đồng để lại trên đường tới nơi này."

Mang theo Tô Đồng rời đi, Lý Phong nói thầm.

"Mệnh lệnh này cần tiêu hao 100 ngàn điểm tích lũy, kí chủ có muốn lập tức tiến hành không?"

Hệ thống hỏi.

"Chấp hành!"

"Đinh, 100 ngàn điểm tích lũy đã bị khấu trừ, tiêu trừ dấu vết thành công."

Khi âm thanh nhắc nhở này vang lên, mọi dấu vết của Lý Phong cùng Tô Đồng, kể cả camera giám sát ven đường, camera của quán cà phê, trí nhớ của cô gái tiếp tân, dấu chân, dấu vân tay,... tất cả đều bị xóa bỏ.

Về sau cho dù có người điều tra việc này, cũng căn bản không tìm ra Lý Phong cùng Tô Đồng.

Không lâu sau khi Lý Phong rời đi, nhân viên công tác quán cà phê phát hiện sự tình Ngô Thành Công cùng Trần Hàn đã phát điên, bọn hắ sợ hãi, vội vàng báo cảnh sát.

Kết quả điều tra tự nhiên là không có đầu mối.

Việc này lưu truyền một thời gian lại biến thành chuyện linh dị bí ẩn, có đủ kiểu phiên bản.

Ngày hôm sau, Lý Phong vốn định tiến về Kinh Thành xử lý phiền phức cho công ty giải trí Thịnh Đường, nhưng mà không chờ hắn khởi hành, công ty đã truyền đến tin tốt, mọi việc đã trở lại bình thường, các nghệ sĩ cũng được khôi phục danh dự.

Đến tận giờ, ảnh hưởng do Lý Phong biến mất một tháng mới coi như hoàn toàn khôi phục.

Thế là Lý Phong về Minh Châu, bắt đầu giúp các nữ nhân của mình tăng thực lực lên.

Ngày hôm sau, hắn vừa cùng Liễu Thi Hàm hoàn thành một lần tu luyện Song Tu Thần Công, Trầm Tử Huyên gọi điện thoại tới:

"Alo, ba ngày trôi qua rồi, bao giờ thì ngươi mới tới tìm ta tu luyện?"

Lý Phong nhịn không được cười khổ: "Hay là chờ thêm hai ngày nữa?"

Trong nhà còn có nhiều nữ nhân như vậy đang chờ hắn, bây giờ rời đi thì có chút không quá thích hợp.

Trầm Tử Huyên hoàn toàn không cho Lý Phong chỗ trống cò kè mặc cả: "Không được, ta đã sắp tiến vào Bán Thần cảnh rồi, chỉ cần một chút cố gắng nữa là sẽ đột phá, ngươi mau tới gặp ta."

"Hả. . ." Lý Phong sờ mũi một cái: "Tốt, vậy bây giờ ta đi mua vé máy bay tới Kinh Thành nhé?"

"Không cần, ta đã đến Minh Châu rồi, hiện tại đang ở phòng 1066 đại khách sạn Minh Châu, ngươi nhanh lên một chút."

Nói xong Trầm Tử Huyên liền cúp điện thoại.

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Trầm Tử Huyên vì tăng lên cảnh giới mà vội vã không nhịn nổi như vậy sao?

Tiếp theo, Lý Phong giải thích mấy câu với Liễu Thi Hàm, rồi thu dọn đồ đạc đi ra ngoài, lái xe đi về phía đại khách sạn Minh Châu.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 721: Sai lầm nhỏ không ảnh hưởng toàn cục.

"Con mẹ nó, làm sao lại không được?"

Lại kết thúc một lần tu luyện nữa, Trầm Tử Huyên cảm thụ cảnh giới không nhúc nhích tí nào, vẻ mặt rất khó chịu.

Đối diện, Lý Phong cũng lộ vẻ mặt mờ mịt.

Từ 10 tiếng trước, sau khi Trầm Tử Huyên nói bản thân sắp đột phá, hai người đã tu luyện 4 lượt, vậy mà kết quả cảnh giới của nàng lại không hề nhúc nhích.

"Có phải là ngươi muốn được tu luyện nhiều hơn mấy lần với ta cho nên cố ý động tay động chân đúng không?"

Ánh mắt Trầm Tử Huyên nhìn Lý Phong rất bất thiện, đồng thời hỏi.

Đến cả khẩu quyết của 《 Song Tu Thần Công 》 nàng cũng không biết, trong quá trình tu luyện hoàn toàn bị đẩy vào thế bị động, hết thảy đều do Lý Phong dẫn dắt.

Lần trước thì quá trình rất thuận lợi, từ Chí Tôn hậu kỳ đột phá đến Chí Tôn đỉnh phong căn bản không gặp phải trở ngại gì.

Nhưng lần này nàng lại kẹt ở trước ngưỡng cửa Bán Thần cảnh hơn mười tiếng, cái này rõ ràng là không thích hợp!

"Ta nhàm chán như vậy sao?"

Lý Phong khóc không ra nước mắt, hắn còn đang vội vã muốn về nhà giúp mấy người Ngụy Băng Khanh tăng lên cảnh giới, sao có thể cố ý kéo dài thời gian với Trầm Tử Huyên?

"Vậy tại sao mấy lần vừa rồi đều không có hiệu quả?".

"Cái này. . ."

Lý Phong cũng cảm thấy có chút cổ quái, ngay sau đó liền hỏi hệ thống: "Hệ thống, vì sao Trầm Tử Huyên lại kẹt tại Chí Tôn đỉnh phong không cách nào tiến thêm, là do thời gian tu luyện không đủ hay có nguyên nhân khác?"

"Không phải, là bởi vì 《 Song Tu Thần Công • bản thăng cấp 》 chỉ hữu hiệu với cường giả Chí Tôn đỉnh phong là cao nhất, chứ không có tác dụng với Bán Thần cảnh."

Lý Phong: "? ? ?"

Vậy tại sao giới thiệu lại ghi là "Song Tu Thần Công phiên bản thăng cấp có thể giải trừ vách ngăn cảnh giới"? Đây không phải là trước sau mâu thuẫn với nhau sao?

“Hệ thống, ngươi có bị lỗi không?”

"Xin kí chủ đừng hoài nghi năng lực hệ thống, chẳng qua vì nhà phát triển quên viết thêm một dòng ghi chú mà thôi, chỉ là một sai lầm nhỏ không ảnh hưởng toàn cục, kí chủ không cần quá mức buồn bực."

Lý Phong: "? ? ?"

Mẹ nó, tiểu gia đã nói với Trầm Tử Huyên dù nàng trở thành Chí Tôn đỉnh phong thì chỉ cần cùng ta tu luyện vẫn có thể tăng lên cảnh giới.

Kết quả là hiện tại cảnh giới dừng lại, tiểu gia còn mặt mũi nào nhìn nàng?!

"Phù....."

Lý Phong hung hăng phun ra một ngụm trọc khí: "Về sau Song Tu Thần Công có phiên bản thăng cấp giúp người dùng tăng lên tới Bán Thần cảnh không?"

"Chỉ cần kí chủ tăng cấp thành Thần cảnh là có thể mở khóa kỹ năng tương ứng." Hệ thống hồi đáp.

"Thần cảnh. . ." Khóe miệng Lý Phong giật một cái.

Muốn đột phá Thần cảnh đoán chừng hắn sẽ cần bỏ ra trên 100 triệu điểm kinh nghiệm, vậy thì phải chờ tới ngày tháng năm nào?

“Sao ngươi không nói chuyện?"

Thấy Lý Phong không nói lời nào, sắc mặt còn không ngừng biến hóa, Trầm Tử Huyên nhịn không được hỏi.

"Khụ khụ, tình huống xuất hiện một chút biến hóa."

Lý Phong tắt hệ thống, có chút bất đắc dĩ nói.

Đôi mi Trầm Tử Huyên hơi nhíu lại: "Biến hóa gì?"

"Cũng không có gì..." Lý Phong sờ mũi một cái, có chút xấu hổ nói: "Trước mắt ta chỉ có thể giúp ngươi tăng lên tới Chí Tôn đỉnh phong, nếu ngươi muốn bước vào Bán Thần cảnh, vậy phải chờ ta đột phá Thần cảnh. . ."

Trầm Tử Huyên: "? ? ?"

Nghĩa là ta vừa tu luyện 10 tiếng vô ích với ngươi?

Con mẹ nó chứ!

Ngay sau đó Trầm Tử Huyên liền định vén tay áo lên hành hung Lý Phong một trận cho hả giận, chỉ là rất nhanh nàng liền nhớ ra Lý Phong đã không còn yếu đuối như ngày xưa.

Hiện tại mà động thủ với Lý Phong, nàng nhất định sẽ bị treo ngược lên đánh mông.

"Không luyện nữa, thật là phiền muộn!"

Trầm Tử Huyên càng nghĩ càng giận, nhanh chóng mặc quần áo rồi ra khỏi phòng.

Lý Phong cười một tiếng: "Tử Long Sứ, ngươi cũng đừng nóng giận, tuy rằng lần này không thể giúp ngươi đột phá đến Bán Thần cảnh, nhưng ngươi cũng có thu hoạch không nhỏ còn gì."

"Thu hoạch? Lúc đến là Chí Tôn đỉnh phong, hiện tại vẫn là Chí Tôn đỉnh phong!" Trầm Tử Huyên hung hăng lườm Lý Phong một cái, bất mãn nói.

Lý Phong nhún vai: "Chí ít ngươi đã tiến thêm rất nhiều, nếu dựa vào tự ngươi tu luyện, sợ là sẽ cần thời gian rất lâu mới được như hiện tại."

Trầm Tử Huyên không nói lời nào.

Lý Phong nói không sai, đừng nhìn nàng hiện tại vẫn là Chí Tôn đỉnh phong, nhưng so với lúc vừa đến Minh Châu đã là 1 trời 1 vực.

Có thể nói trước đó Trầm Tử Huyên còn cách Bán Thần cảnh 1000 bước, qua 10 giờ này, nàng chỉ cần tiến thêm một bước là có thể đột phá Bán Thần cảnh.

Chỉ là nàng cảm thấy rất khó chịu a, nàng đến đây là vì bước vào Bán Thần cảnh!

"Không nói nữa, ta đi uống rượu, ta hiện tại rất phiền muộn!"

Trầm Tử Huyên khoát tay, bước ra ngoài.

Nửa giờ sau, trong 1 tiệm lẩu.

Trầm Tử Huyên giẫm chân trái trên ghế, tay trái khoác lên đầu gối, tay phải cầm đũa gắp một miếng thịt dê vào miệng.

Lúc này phục vụ bê tới một chai rượu 52°.

Trầm Tử Huyên không nói hai lời cầm chai rượu rót ra 2 cốc, sau đó nhìn Lý Phong nói: "Đừng chỉ biết ăn, uống rượu đi."

Lý Phong sờ mũi một cái, bất đắc dĩ nâng chén rượu lên cụng ly với Trầm Tử Huyên.

Uống xong ly rượu, Trầm Tử Huyên chép miệng, tiếp tục cầm đũa gắp thức ăn trong nồi lẩu.

Tất cả thực khách đều ngơ ngác mở lớn miệng nhìn Trầm Tử

Huyên.

Bọn họ chưa từng thấy nữ nhân xinh đẹp giống Trầm Tử Huyên, càng chưa từng thấy nữ nhân xinh đẹp ăn uống kiểu này!

Đúng lúc này, ngoài cửa tiệm lẩu có hai nam một nữ đi tới, nam nhân đi đầu chừng 40 tuổi, trên cằm có chòm râu dê.

Người này cao chừng 1m7, mặc áo Tôn Trung Sơn màu xám, trên cổ tay trái đeo đồng hồ vàng, chân đeo giày da.

Diện mạo và cách ăn mặc cho người ta một loại cảm giác dở dở ương ương.

Phía sau hắn là 1 đôi nam nữ trẻ tuổi, ăn mặc bình thường, nam đẹp trai, nữ xinh đẹp mỹ lệ, dáng người còn rất tốt.

Ba người này đi vào tiệm lẩu liền muốn tìm chỗ trống ngồi xuống, nhưng lúc này, người đàn ông trung niên đi đầu nhìn thấy Trầm Tử Huyên đang uống rượu, không nhịn được ồ một tiếng ngạc nhiên!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 722: Thất trưởng lão Thần Tông.

"Tử Long Sứ, người kia đang chú ý tới ngươi."

Lý Phong nhìn người đàn ông trung niên kia, sau đó bí mật truyền âm.

Chí Tôn cảnh đã có thể bí mật truyền âm, như vậy sẽ bảo mật cho cuộc đối thoại của mình, bức tường chân khí thì vẫn phải động đậy môi, như vậy vẫn có khả năng bị cao thủ khẩu hình đoán được nội dung.

"Chú ý tới ta không phải là rất bình thường sao?"

Trầm Tử Huyên lần nữa uống cạn một chén rượu, sau đó truyền âm lại.

Lý Phong nhíu mày: "Ta cảm thấy người này không đơn giản, hai người sau lưng hắn đều là Chí Tôn cảnh, nhưng ta lại nhìn không thấu cảnh giới của hắn."

Nghe thấy lời ấy, trên mặt Trầm Tử Huyên liền hiện ra vẻ kinh ngạc: "Ngươi chắc chắn?"

Đang nói chuyện, Trầm Tử Huyên không để lại dấu vết quay đầu nhìn một chút, vừa vặn nhìn thấy người đàn ông trung niên và đôi nam nữ trẻ tuổi ngồi xuống một cái bàn.

Nhất thời, Trầm Tử Huyên cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Bởi vì bản thân Lý Phong 23 tuổi đã bước vào Chí Tôn cảnh nên hắn không quá để ý sự liên quan giữa tuổi tác cùng cảnh giới, nhưng Trầm Tử Huyên thì khác!

2 người kia tuổi tác xấp xỉ Lý Phong mà đã là Chí Tôn cảnh, có thể nói là thiên tài yêu nghiệt!

Trong nháy mắt Trầm Tử Huyên quay đầu lại, người đàn ông trung niên giống như cảm ứng được nên quay đầu tới, bốn mắt nhìn nhau, nam nhân trung niên gật gật đầu, sau đó còn vuốt chòm râu dê, bộ dáng như cao nhân đắc đạo.

Trầm Tử Huyên thầm buồn nôn, trợn mắt một cái sau đó nghiêng đầu đi: “Mặc kệ hắn là ai, dù sao có ngươi bên cạnh, người nào ta cũng không sợ, uống rượu đi."

Đừng nhìn nàng mặt ngoài nói nhẹ nhõm, nội tâm lại sớm đề cao cảnh giác.

Long Hồn chịu trách nhiệm giám thị giới cổ võ, nhìn thấy Chí Tôn cảnh lạ lẫm xuất hiện, Trầm Tử Huyên đương nhiên sẽ thầm lưu ý, nhưng nàng không muốn đánh rắn động cỏ nên mới làm bộ như không có việc gì.

Nam nhân trung niên nhướng mày một cái, lắc lắc đầu, sau đó gọi phục vụ đến để chọn món ăn.

"Thất trưởng lão, ngài nhìn trúng nữ nhân kia?" Cô gái trẻ tuổi truyền âm hỏi.

"Tiểu Ngọc đang ghen sao?" Nam nhân trung niên cười ha hả.

Khuôn mặt Lưu Ngọc đỏ lên, hờn dỗi nói: "Thất trưởng lão nói gì vậy, Mã sư huynh còn đang ở nơi này đó."

"Các ngươi cứ coi như ta không tồn tại là được." Mã Siêu vội ho một tiếng, truyền âm nói.

Nếu Lý Phong nghe được đối thoại của ba người, nhất định sẽ ngoác mồm kinh ngạc.

Hắn tưởng cặp nam nữ trẻ tuổi mới là một đôi, bởi vì thất trưởng lão này nhìn kiểu gì cũng phải đáng tuổi cha của Lưu Ngọc.

Con mẹ nó chứ!

Lưu Ngọc thẹn thùng liếc Mã Siêu một cái, rồi mới lên tiếng: "Thực ra ta có ghen hay không cũng như nhau cả, thất trưởng lão nhìn trúng nữ nhân kia thì ta hoàn toàn không có cách nào."

"Vẫn là Tiểu Ngọc hiểu chuyện, hắc hắc."

Nói đến đây, thất trưởng lão Ngụy Bân cười xấu xa một tiếng, tiếp theo trầm giọng nói: "Nhưng ta không phải là nhìn trúng nàng, mà vì nàng rất giống với 1 người trong truyền thuyết."

Lời này vừa nói ra, Mã Siêu, Lưu Ngọc đều nổi lên hứng thú: "Ai?"

"Long Hồn, Tử Long Sứ." Ngụy Bân sờ sờ chòm râu dê, ánh mắt lấp lóe.

"Là nàng?" Mã Siêu, Lưu Ngọc cùng giật mình, tiếp theo liền muốn quay đầu nhìn xem.

"Đừng quay đầu, chớ làm nàng cảnh giác." Ngụy Bân vội vàng truyền âm, ngăn hai người lại.

Mã Siêu đè xuống xúc động quay đầu xem xét Trầm Tử Huyên, kinh nghi bất định hỏi: "Chẳng lẽ chúng ta đã bại lộ tung tích?"

Lúc này phục vụ đã mang lên đồ ăn đám người Ngụy Bân gọi, Ngụy Bân cầm đĩa thịt dê đổ vào trong nồi, dùng đũa quấy vài cái, lúc này mới truyền âm: "Không biết, nhưng chắc đây chỉ là trùng hợp mà thôi, sau trận đại chiến 50 năm trước, tất cả mọi người đều nghĩ Thần Tông đã bị tiêu diệt, bọn họ không thể biết được chúng ta còn tồn tại."

"Lần này chúng ta ra ngoài còn chưa bắt đầu làm việc, sao có thể làm Long Hồn chú ý? Huống chi. . ."

"Cảnh giới của nàng chỉ là Chí Tôn đỉnh phong, ta muốn giết nàng dễ như trở bàn tay."

Nếu Trầm Tử Huyên nghe được câu này nhất định sẽ vô cùng giật mình, nàng chưa hiển lộ khí tức mà người này có thể liếc mắt liền xem thấu cảnh giới của nàng, hắn nhất định đã vượt qua Chí Tôn cảnh!

"Ta cũng cảm thấy Mã sư huynh quá mức lo lắng, Long Hồn không đáng để lo, chúng ta chỉ cần để ý bốn gia tộc kia là được." Lưu Ngọc cầm lên bình rượu, rót rượu cho Ngụy Bân, cười nói.

Ngụy Bân ngửa đầu uống một hơi cạn sạch: "Nguyên liệu của rượu ngoài thế tục tuy hơi kém một chút, nhưng cái mùi này làm ta rất ưa thích!"

Một bên khác, Trầm Tử Huyên truyền âm cho Lý Phong: "Đợi chút nữa ngươi hợp tác diễn xuất với ta."

"Diễn xuất?" Lý Phong nhướng mày một cái, không hiểu được ý tứ của Trầm Tử Huyên.

"Ba người kia có chút cổ quái, ta muốn thăm dò tình huống của bọn hắn, bất quá ta sợ mình không phải đối thủ của nam nhân trung niên kia, cho nên cần ngươi góp sức."

"Tiếp theo ngươi giả vờ làm tiểu bạch kiểm của ta, biểu hiện sợ hãi, làm bọn hắn giảm xuống cảnh giác với ngươi, đã hiểu chưa?"

Ngay sau khi Trầm Tử Huyên truyền âm xong, âm thanh hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem xét."

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Trầm Tử Huyên (3) "

"Mục tiêu: Trợ giúp Trầm Tử Huyên xác minh thân phận 3 người Ngụy Bân, Mã Siêu, Lưu Ngọc, đồng thời phải bảo vệ Trầm Tử Huyên an toàn, nếu như nhiệm vụ thất bại thì khấu trừ 10 triệu điểm tích lũy của ký chủ."

"Khen thưởng: 2 triệu điểm kinh nghiệm, 5 triệu điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục."

Nhìn giới thiệu nhiệm vụ, Lý Phong liền biết thân phận của 3 người Ngụy Bân xác thực có gì đó quái lạ, ngay sau đó gật đầu nói: "Tốt, ta sẽ phối hợp với ngươi."

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 723: Giết người không chớp mắt

Hai giờ sau. . .

"Con mẹ nó, sao bọn hắn còn chưa ăn xong?"

Trầm Tử Huyên một mực chờ đợi ba người Ngụy Bân xong bữa, rồi đi theo sau lưng dò xét nội tình.

Kết quả là chờ đợi ròng rã hai giờ, Ngụy Bân không ngừng gọi thêm đồ ăn, ăn thịt uống rượu, bộ dáng rất hưởng thụ, không có xu thế ngừng lại.

Quả thật là cường giả võ đạo có thể ăn gấp nhiều lần người bình thường, nhưng sẽ không ai nhàm chán làm như vậy. Lý do là bởi năng lượng cường giả võ đạo hấp thu chủ yếu là thiên địa linh khí, chứ không phải đồ ăn bình thường.

Làm gì có món nào đủ sức cung cấp năng lượng cho một Chí Tôn cảnh thậm chí Bán Thần cảnh xuất thủ?

Cường giả võ đạo ăn cơm chủ yếu là để nếm vị ngon, hưởng thụ nhân sinh.

Lại qua nửa giờ, Ngụy Bân rốt cục để đũa xuống, thỏa mãn ợ một hơi rồi nói: "Tính tiền!"

Đối diện, Mã Siêu lấy ra một cái ví tiền, móc một chồng tờ 100 đồng đập xuống bàn, hào khí nói: "Không cần thối lại."

Tiếp theo 3 người đứng dậy đi ra ngoài.

"Thú vị."

Trầm Tử Huyên nhìn Lý Phong nháy mắt mấy cái, Lý Phong vội vàng đứng lên đi đến trước mặt Trầm Tử Huyên nắm lấy tay nàng, sau đó hai người vừa nói vừa cười rời khỏi tiệm lẩu.

Đi ra khỏi tiệm lẩu, Lý Phong thấy được 3 người Ngụy Bân đang đứng ven đường đón xe taxi.

"Thân ái, bây giờ chúng ta đi quán bar hay là về khách sạn?" Lý Phong nắm tay Trầm Tử Huyên, nhỏ giọng hỏi.

"Ta mệt rồi, lên xe trước rồi quyết định sau." Trầm Tử Huyên ngáp một cái, quay người đi tới chỗ một chiếc Mercedes dừng ở ven đường.

Đúng lúc này, ba người Ngụy Bân đã gọi được một chiếc xe taxi, sau đó rời đi.

"Theo sau."

Trầm Tử Huyên thu lại thần sắc mệt mỏi, chuyển đổi phương hướng đi tới chiếc xe BMW X6 của Lý Phong, sau đó mở cửa tay lái phụ.

Lý Phong thầm giơ ngón tay cái lên với Trầm Tử Huyên, vừa rồi Trầm Tử Huyên cố ý đi tới chỗ xe Mercedes, chính là muốn làm đám người Ngụy Bân tưởng Mercedes là xe của bọn hắn, như vậy tiếp theo lái BMW X6 theo phía sau thì sẽ không khiến 3 người Ngụy Bân chú ý.

Đương nhiên chuyện này không đơn giản như vậy, 2 người còn phải cẩn thận nhiều hơn mới được.

Rất nhanh, Lý Phong khởi động BMW X6, hòa vào dòng xe cộ cuồn cuộn.

Tuy rằng bây giờ đã là 11h đêm, nhưng Minh Châu là đô thị lớn, xe cộ trên đường vẫn rất nhiều, may mà kỹ thuật lái xe của Lý Phong tốt nên mới có thể vững vàng bám lấy 3 người Ngụy Bân.

"Bọn họ muốn rời khỏi Minh Châu?"

Nhìn dòng xe cộ ngày càng thưa thớt, Trầm Tử Huyên hỏi một câu.

"Đây là đường cao tốc, 10 cây số nữa sẽ trở lại bình thường." Lý Phong trả lời.

"Thất trưởng lão, chúng ta bị theo dõi."

Trên xe taxi, Mã Siêu thông qua kính chiếu hậu chú ý tới BMW X6, thế là truyền âm cho Ngụy Bân ngồi hàng ghế sau.

Ngụy Bân nắm tay Lưu Ngọc, lạnh nhạt hỏi: "Là nữ nhân có thể là Tử Long Sứ sao?"

"Ánh sáng hơi tối, không nhìn rõ lắm." Mã Siêu cẩn thận trả lời.

Một phần vì ban đêm trời quá tối, một phần vì trước khi lên xe taxi hắn đã cố tình để ý, lúc đó Trầm Tử Huyên đi về phía một chiếc Mercedes-Benz màu đen, nhưng mà chiếc xe phía sau lại là BMW X6 màu trắng, cho nên hắn không dám xác định.

"Không sao, cứ để bọn hắn đi theo." Ngụy Bân rất bình tĩnh.

Với thực lực Bán Thần sơ kỳ của hắn, dù cả bốn Long Sứ cộng với Long Đầu xuất hiện, hắn cũng không thèm để vào mắt.

Lại đi thêm 10 cây số nữa, xe taxi ra khỏi đường cao tốc, tới chỗ một cái nhà kho cực lớn rồi ngừng lại.

Ba người Ngụy Bân trả tiền xuống xe, tiếp theo tùy tiện đứng ở cửa ra vào quan sát cái nhà kho này.

Kho hàng này thuộc về trung tâm mua sắm của tập đoàn Vị Lai, bên trong lưu trữ số lượng lớn hàng hóa, các loại thịt tươi, đồ dùng hàng ngày, tạp hóa y phục,. . . Đầy đủ mọi thứ.

Ngay tại thời điểm ba người đang dò xét, bảo an đứng gác cổng nhìn ra điểm không thích hợp, bèn mở cửa sổ thò đầu ra cảnh giác hỏi: "Các ngươi là ai, đứng ở chỗ này làm gì?"

Ngụy Bân cười một tiếng: "Còn có thể làm cái gì, đương nhiên là thích cái gì thì lấy cái đó."

Bảo an có chút sững sờ.

Đây là nhà kho siêu thị, ba người này không phải bị điên rồi chứ?

Ngay tại thời điểm bảo an đang sững sờ, Ngụy Bân đột nhiên đưa tay chỉ về phía hắn.

"Vút." Một luồng chân khí màu xanh ngưng tụ thành một thanh tiểu kiếm đâm thẳng đến đầu của bảo an.

"Bùm."

Bảo an căn bản không kịp làm ra phản ứng, trường kiếm màu xanh đã đánh cho đầu hắn vỡ toang!

Cùng lúc đó, một chiếc xe BMW X6 màu trắng phanh lại, Lý Phong cùng Trầm Tử Huyên ở nơi xa xa đã nhìn thấy một màn máu tanh này.

Trong nháy mắt, sát ý trên người Lý Phong, Trầm Tử Huyên cùng nhau bùng nổ!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 724: Cá lọt lưới?

Bọn họ đoán được hành động của ba người này có chút cổ quái, nhưng không nghĩ rằng bọn hắn vừa ra tay đã giết người.

Một siêu cấp cường giả võ đạo lại đột nhiên giết người bình thường?!

Xem mạng người như cỏ rác! Khốn kiếp!

Lý Phong hung hăng đạp chân ga, BMW X6 rít lên một tiếng rồi ập tới chỗ đám người Ngụy Bân.

Thấy thế, Ngụy Bân nhếch miệng cười trào phúng, hai tay chắp sau lưng, chờ BMW X6 tông vào mình.

Đúng lúc này, một tiếng phanh xe chói tai vang lên, BMW X6 dừng ở chỗ cách đám người Ngụy Bân 3,4 mét.

Tuy rằng phẫn nộ, nhưng Lý Phong không ngu gì tông xe vào cường giả Bán Thần cảnh, ngoại trừ xe bị biến thành cục sắt nát thì không có khả năng thứ 2.

Xe dừng hẳn lại, Lý Phong, Trầm Tử Huyên chậm rãi đi xuống, dùng ánh mắt âm trầm nhìn đám người Ngụy Bân.

Ngụy Bân vẫn chắp tay sau lưng, cười vang: "Hoan nghênh Tử Long Sứ đại giá quang lâm, Ngụy mỗ không tiếp đón từ xa, mong Tử Long Sứ chớ trách."

Trầm Tử Huyên nghe được câu này nhất thời cau mày: "Ngươi biết ta?"

"Ha ha, không dám nói quen biết, nhưng ta từng nghe nói đại danh của Tử Long Sứ."

"Các ngươi là ai, tại sao đột nhiên giết người?" Trầm Tử Huyên

đè xuống sát ý trong lòng, lạnh giọng hỏi.

"Chúng ta là ai có trọng yếu không? Trọng yếu là hắn chỉ là người bình thường, ở trong mắt cường giả như chúng ta chỉ là một con giun con dế, thích thì giết." Ngụy Bân nhún vai, vẻ mặt không thèm để ý.

Khuôn mặt Trầm Tử Huyên tối sầm lại: "Ta mặc kệ các ngươi là ai, đến từ nơi đâu, chỗ này là Hoa Hạ, có mặt ở đây thì phải tuân thủ pháp luật!"

"Ồ? Ngươi muốn giết chúng ta để báo thù cho tên kia?" Nói đến đây Ngụy Bân nhịn không được phì cười.

Lúc này Lưu Ngọc cũng che miệng cười nói: "Tử Long Sứ, ngươi không cảm thấy lời nói của mình rất buồn cười sao?"

"Buồn cười?" Trầm Tử Huyên cảm thấy mình sắp áp chế không nổi sát khí bùng cháy.

"Xác thực rất buồn cười, bởi vì nếu ngươi muốn thay người kia báo thù thì chỉ tổ vứt bỏ luôn cái mạng nhỏ của mình." Lưu Ngọc rất nghiêm túc gật đầu, tiếp theo lại nói: "Đương nhiên, ngươi muốn giữ mạng thì cũng rất đơn giản."

"Vẻ ngoài của ngươi không tệ, rất hợp với khẩu vị thất trưởng lão của chúng ta, nếu như ngươi muốn giữ mạng sống thì tốt nhất là làm tiểu thiếp cho thất trưởng lão, ta sẽ đối đãi với ngươi giống như em gái ruột của mình."

Nói đến đây, Lưu Ngọc cười trào phúng mấy tiếng.

"Răng rắc răng rắc "

Trầm Tử Huyên siết chặt nắm đấm, đốt ngón tay phát ra từng tiếng giòn vang, đủ để thấy hiện giờ nàng đang phẫn nộ cỡ nào.

Thấy thế, 2 người Mã Siêu, Lưu Ngọc thu hồi ý cười, thần sắc trở nên trịnh trọng, tùy thời đều sẵn sàng xuất thủ.

Nếu ngay cả Trầm Tử Huyên cũng cần Thất trưởng lão ra tay đối phó, vậy hai người bọn họ còn có tác dụng gì?

Đúng lúc này, Trầm Tử Huyên đột nhiên quay đầu nhìn Lý Phong: "Đã đến nước này rồi mà ngươi không muốn nói gì sao?"

"Ta không có gì để nói, loại người giống như bọn hắn tồn tại thêm một giây cũng là làm ô nhiễm môi trường, giết bọn hắn là cống hiến công sức vì một môi trường xanh sạch đẹp trong tương lai."

Lý Phong mặt không biểu tình nói.

Mã Siêu đầu tiên là sững sờ, tiếp theo nổi giận: "Con mẹ nó? Tiểu tử, ngươi dám chửi chúng ta? !"

Lý Phong trợn mắt: "Chửi ngươi? Không, ngươi không có tư cách, chỉ tổ làm bẩn miệng ta, hiện tại ta cho các ngươi một cơ hội, nói ra thân phận cùng mục đích tới đây, ta sẽ giữ cho các ngươi toàn thây."

Ba người Ngụy Bân đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cùng nhau ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Giữ cho bọn hắn toàn thây? Người nào cho tên đần độn này lá gan?!

"Tiểu tử, ngươi biết ta là ai không?" Ngụy Bân dữ tợn hỏi.

"Các ngươi gọi hắn là thất trưởng lão, nghĩa là các ngươi thuộc một môn phái nào đó, đúng không?"

Lý Phong nhìn về phía Mã Siêu, vừa nói, hắn vừa dùng Đọc tâm thuật.

Mã Siêu làm sao có thể nói cho Lý Phong biết thân phận của mình, hắn hừ lạnh một tiếng, định ra tay đấm chết Lý Phong.

Đúng lúc này, Lý Phong lại mở miệng: "Là người Thần Tông?"

Lời này vừa nói ra, Mã Siêu nhất thời sững sờ tại chỗ!

Đồng tử của Ngụy Bân, Lưu Ngọc đều co rụt lại, mặt lộ vẻ chấn kinh.

"Ma Tông? !" Sắc mặt Trầm Tử Huyên cũng kịch biến, tràn ngập vẻ không dám tin: "Ma Tông không phải đã sớm bị tiêu diệt từ 50 năm trước sao, tại sao vẫn còn cá lọt lưới? !"

Lý Phong cũng không thèm quan tâm người khác phản ứng thế nào, tiếp tục hỏi: "Nơi này là nhà kho của trung tâm mua sắm Vị Lai, có rất nhiều nhu yếu phẩm cần thiết với sinh hoạt, các ngươi tới đây là muốn đánh cướp nhà kho để mang về Thần Tông?"

"Nói như vậy, trên thân các ngươi có không gian đựng vật, đúng không?"

Nghe đến đó, sắc mặt ba người Ngụy Bân triệt để biến đổi!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 725: Cửu U Tông

Đáng chết, vì sao Lý Phong biết những chuyện này, điều đó là không có khả năng!

Giờ khắc này, Ngụy Bân có một loại cảm giác như gặp quỷ giữa ban ngày, bọn hắn tiến vào thế tục đúng là vì tiếp tế, nhưng buổi tối hôm nay là lần đầu bọn hắn ra tay giết người!

Mà Lý Phong mới gặp bọn hắn không bao lâu, sao có thể thông qua những đầu mối này phát hiện bọn hắn là người Thần giáo?

Trầm Tử Huyên thì triệt để bị Lý Phong làm cho chấn kinh.

Ma Tông, tên đầy đủ là Cửu U Tông, lịch sử tồn tại đã vượt qua 500 năm.

Nghe nói Cửu U Tông do 1 thiên tài võ đạo tên là Nhậm Cửu U sáng tạo vào 500 năm trước, mới đầu tông phái này hành sự coi như chính phái, khá hòa hợp với giới cổ võ.

Nhưng sau khi Nhậm Cửu U sáng tạo ra 《 Cửu U thần công 》 đồng thời truyền cho các thành viên bên dưới, phong cách hành sự của Cửu U Tông liền biến thành tà dị.

Cửu U thần công có thể hấp thu chân khí người khác để tăng lên cảnh giới của mình, thành viên Cửu U Tông vì mau chóng đột phá cảnh giới mà ào ào xuất thủ với những người khác trong giới cổ võ.

Về sau, Cửu U Tông trở thành Ma Tông người người kêu đánh, 1 cuộc càn quét nhằm vào bọn hắn kéo dài mấy trăm năm nổ ra.

Tới thời cận đại, Cửu U Tông bị vây quét đến mức thực lực đại giảm, một số tông môn cổ võ cũng dần dần xuống dốc, bốn nhà Vương Tôn, Tiêu, Trịnh, Lôi trở thành những người đứng đầu giới cổ võ Hoa Hạ.

Tới 50 năm trước, bốn gia chủ nhà Vương Tôn, Tiêu, Trịnh, Lôi dẫn theo rất nhiều cao thủ giới cổ võ vây quét lần cuối với Cửu U Tông, từ đó về sau, Ma Tông hoàn toàn biến mất.

Tất cả mọi người nghĩ rằng Ma Tông đã bị triệt để tiêu diệt, mà bây giờ lại có dư nghiệt Ma Tông hiện thế, bọn hắn còn muốn cướp đi số lượng lớn đồ vật sinh hoạt mang về sào huyệt!

Điều này nói rõ còn rất nhiều dư nghiệt Ma Tông!

Đáng chết, nàng nhất định phải nói cho Long Đầu biết tin này!

"Tiểu tử, làm sao ngươi biết được thân phận chúng ta?"

Ngụy Bân đè xuống sợ hãi, ngoài mạnh trong yếu hỏi.

Hắn hiện tại chỉ muốn biết ngoài Lý Phong còn ai rõ ràng thân phận của hắn không, hay là... từ đầu đến giờ hành động của bọn hắn đã sớm bị Long Hồn giám sát?

"Ta có nghĩa vụ phải nói cho các ngươi biết à?" Lý Phong trợn mắt quát.

"Con mẹ nó, không nói thì ta giết ngươi!"

Ngụy Bân nổi giận, nhất thời một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa xuất hiện, đồng thời một cái hư ảnh che trời đứng ở sau lưng hắn!

Trầm Tử Huyên dù sớm đã đoán trước, nhưng vẫn không nhịn được lên tiếng kinh hô: "Quả nhiên là Bán Thần cảnh!"

Ngay sau đó, Mã Siêu, Lưu Ngọc cũng phóng ra khí tức, hai người bọn hắn tự nhiên không cách nào sánh bằng Ngụy Bân, nhưng cũng đã là Chí Tôn trung kỳ.

Một Bán Thần sơ kỳ, hai Chí Tôn trung kỳ, thực lực này dù là tứ đại thế gia cổ võ đỉnh cấp cũng phải nghiêm túc đối đãi, còn Long Hồn thì ngay cả sức chống trả cũng không có!

Ngụy Bân chỉ là thất trưởng lão, 6 trưởng lão xếp trên hắn còn có thực lực gì? Thái thượng trưởng lão có thực lực gì? Tông chủ có thực lực gì?

Qua 50 năm ẩn núp, Ma Tông đã mạnh đến vậy rồi sao?

Trong lúc nhất thời, nội tâm Trầm Tử Huyên chìm vào đáy cốc.

Lý Phong đột nhiên tiến lên trước che ở trước mặt Trầm Tử Huyên, thay nàng chống đỡ tất cả áp lực!

Nhìn bóng lưng cao lớn thẳng tắp trước mặt, Trầm Tử Huyên bỗng bình tĩnh trở lại.

Ma Tông mạnh mẽ thì thế nào? Lý Phong chính là yêu nghiệt tuyệt thế, tứ đại thế gia cổ võ đỉnh cấp hợp sức còn bị Lý Phong bón hành tập thể, Ma Tông tuổi gì sánh vai?

"Ta hỏi các ngươi một vấn đề cuối cùng, sào huyệt của các ngươi ở đâu, về sau có kế hoạch gì?"

Lý Phong mặt không biểu tình hỏi.

Ngụy Bân giận quá hóa cười: "Tiểu tử, ngươi cho rằng ngươi là ai, có tư cách gì mà hỏi ta chuyện này?"

Vừa nói, Ngụy Bân vừa giơ tay ra, một thanh trường thương toàn thân màu xanh được hắn nắm trong tay.

Ngay khi trường thương xuất hiện, nhiệt độ xung quanh đã hạ xuống cả chục độ, đồng thời không khí tràn ngập một mùi hương kì dị.

"Nín thở! Thanh trường thương này rất cổ quái!"

Trầm Tử Huyên vội vàng truyền âm cho Lý Phong.

Trầm Tử Huyên đã từng gặp vũ khí tương tự, không gây tê liệt thần kinh thì cũng là thuốc mê, thậm chí có thể là thuốc độc!

Ai ngờ Lý Phong lại giống như căn bản không để ý lời khuyến cáo của nàng, mà lẩm bẩm: "Bởi vì quá mức phẫn nộ cho nên không thèm suy nghĩ câu hỏi của ta sao?"

Đọc Tâm Thuật không phải vạn năng, nếu đối phương không nghĩ tới vấn đề Lý Phong đưa ra thì hắn cũng bó tay.

Giờ phút này 3 người Ngụy Bân đều đang ở trong trạng thái nổi giận, nội tâm toàn nghĩ cách thức giết Lý Phong, tự nhiên không còn rảnh cân nhắc câu hỏi của hắn.

"Xem ra ta cần đổi phương thức hỏi."

Lý Phong có chút thất vọng thở dài một tiếng, tiếp theo nhìn về phía thi thể người bảo vệ nơi xa.

Ngụy Bân thấy Lý Phong không thèm nhìn mình liền triệt để bị chọc giận, hắn rống một tiếng rồi ném thẳng trường thương về phía Lý Phong.

Tốc độ đã vượt qua âm thanh nên trường thương sinh ra tiếng nổ vang bùm bùm bùm bùm!

"Lý Phong cẩn thận!"

Trầm Tử Huyên vội vàng truyền âm cho Lý Phong, thế nhưng Lý Phong tựa như đang mơ ngủ, thân thể đứng tại chỗ bất động, ánh mắt vẫn dừng lại trên người bảo an đã chết đi, cái này khiến Trầm Tử Huyên lo lắng không thôi!

"Hừ, tên ngu ngốc, đang chiến đấu lại thất thần, rõ ràng là muốn chết!" Mã Siêu nhịn không được cười ra tiếng.

Lưu Ngọc cũng cười lạnh liên tục, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ khinh miệt.

"Đi chết đi!"

Trong mắt Ngụy Bân lóe lên vẻ tàn nhẫn khát máu, trường thương đột nhiên tăng thêm tốc độ, xuất hiện trước mặt Lý Phong.

Giờ khắc này, Ngụy Bân dường như đã nhìn thấy tình cảnh Lý Phong bị một thương đâm thành phấn vụn!

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lý Phong đột nhiên nói thầm: "Thời gian. . . Đảo ngược!"

Một vòng sáng vô hình lấy Lý Phong làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía, vạn vật giữa thiên địa nhanh chóng đảo ngược!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 726: Cửu U Thương

Trên đường cao tốc Minh Châu, dòng xe cộ đang không ngừng lui lại.

Trong BMW X6 màu trắng, Lý Phong nhìn về phía xe taxi đằng trước, hung hăng giẫm chân ga.

X6 rít gào một tiếng rồi lao như điên dại.

"Lý Phong, ngươi điên rồi sao, như vậy sẽ làm bại lộ tung tích của chúng ta!"

Ở tay lái phụ, Trầm Tử Huyên sững sờ, hoàn toàn không biết Lý Phong đang làm trò gì.

"Tình huống khẩn cấp, ta không có thời gian giải thích với ngươi."

Lý Phong trầm giọng nói, tiếp tục đạp mạnh chân ga, lái BMW X6 xông lên phía trước.

"Thất trưởng lão, kẻ theo dõi chúng ta đã tăng tốc."

Trên xe taxi, Mã Siêu truyền âm cho Ngụy Bân.

Ngụy Bân lạnh nhạt nói: "Không cần để ý đến hắn, chúng ta giữ nguyên kế hoạch cũ."

Rất nhanh, xe taxi dừng lại trước cửa nhà kho.

Ngay tại thời điểm 3 người Ngụy Bân trả tiền xuống xe, BMW X6 lao vụt qua bên cạnh bọn hắn, dừng ở trước cổng.

Tên bảo an kia giật mình, trực tiếp nhảy dựng lên khỏi chỗ ngồi.

Lý Phong không có thời gian giải thích, đưa tay đánh ra một

chiêu Thám Vân Thủ, long trảo to lớn xuất hiện chộp tên bảo an vào trong tay, sau đó ném đi. . .

Bảo an bay thẳng đến bên kia nhà kho.

Sau khi hạ cánh an toàn, bảo an sững sờ đến mức tự hỏi 3 câu: "Ta là ai? Ta ở đâu? Ta đang làm cái gì?"

Một cái chớp mắt tiếp theo, cảm giác mê muội từ trong đầu truyền đến, thế là hắn hôn mê ngã xuống đất.

Hắn không phải là bị dọa ngất, mà Lý Phong đã dùng hệ thống sửa đổi trí nhớ, chờ tỉnh lại hắn sẽ có một đoạn ký ức hoàn toàn mới. . .

"Ngươi đột nhiên gia tốc là để ném bảo an đi trước khi bọn hắn tới?"

Lúc này Trầm Tử Huyên rốt cục hiểu được ý đồ của Lý Phong, chỉ là tiếp theo nàng càng thêm nghi hoặc.

Vì sao Lý Phong biết 3 người Ngụy Bân sẽ dừng ở chỗ này? Vì sao Lý Phong cảm thấy tên bảo an này sẽ gặp nguy hiểm?!

"Gần như vậy."

Lý Phong lập lờ nước đôi nói.

Ven đường, 3 người Ngụy Bân nhếch miệng, khuôn mặt sững sờ.

"Là người Thần Tông."

Lý Phong nhắc nhở Trầm Tử Huyên một câu, làm cho cả Trầm Tử Huyên lẫn 3 người Ngụy Bân đều biến sắc!

"Các ngươi có thể đi chết rồi."

Tiếp theo, Lý Phong lập tức phóng thích khí tức bản thân ra.

"Ầm ầm."

Một hư ảnh cao lớn đứng ngạo nghễ sau lưng Lý Phong.

"Ngươi vậy mà là Bán Thần cảnh? !"

Giờ khắc này, sắc mặt Ngụy Bân kịch biến.

Mã Siêu, Lưu Ngọc càng là mở lớn miệng, vẻ mặt không dám tin!

Trong Thần Tông, bọn hắn là thiên tài trong thiên tài, được Thần Tông dồn rất nhiều tài nguyên bồi dưỡng.

Lại thêm bọn hắn tu luyện 《 Cửu U thần công 》 , có thể thông qua hấp thu chân khí của người khác để tăng lên cảnh giới, nhưng dù như thế, bọn hắn hiện tại cũng chỉ là Chí Tôn trung kỳ.

Nhưng Lý Phong còn trẻ tuổi hơn bọn hắn mà đã là Bán Thần cảnh, chuyện này thật là vô lí!

"Kinh ngạc? Kinh ngạc hơn còn ở phía sau."

Lý Phong cười lạnh một tiếng, tay phải giơ ra, Thần Vũ Kiếm kim quang lóng lánh liền bị hắn nắm trong tay.

Ngụy Bân nhướng mày, tay phải vẫy một cái, một chuôi trường thương toàn thân màu xanh lam đã bị hắn nắm trong tay.

Đồng thời, khí tức thuộc về Bán Thần sơ kỳ bùng nổ, sau lưng hắn cũng xuất hiện một thân ảnh to lớn che trời!

"Nín thở, thanh trường thương này rất quái lạ."

Lý Phong truyền âm cho Trầm Tử Huyên.

Trầm Tử Huyên vô ý thức ngừng thở, tiếp theo liền sửng sốt.

Trong nháy mắt Lý Phong đã biết trường thương quái lạ? Hắn từng giao thủ với Ngụy Bân rồi sao?

"Tiểu tử, ta thừa nhận mình đã xem thường ngươi, bất quá ngươi cũng phạm một sai lầm."

Ngụy Bân vung vẩy trường thương, đùa cợt nói.

Cây trường thương này là một trong mấy món bảo vật trấn phái của Cửu U Tông —— Cửu U Thương, là do Nhậm Cửu U sử dụng

khoáng thạch quý hiếm phối hợp với nước suối Cửu U rèn giũa 3000 ngày đêm mới thành.

Thanh thương này không gì không phá được, sau khi bại lộ trong không khí sẽ tự động tản mát ra một loại mùi hương làm tê liệt thần kinh, dù là cường giả Bán Thần cảnh ngửi thấy cũng sẽ trúng chiêu, tốc độ phản ứng so với bình thường chậm đi 0. 01 giây.

Chỉ có người tu luyện Cửu U thần công mới có thể miễn dịch với mùi hương này!

Lý Phong khẳng định không biết công hiệu "đặc thù" của nó, hiện tại chắc chắn đã trúng chiêu, mà cao thủ so chiêu dù là phản ứng chậm đi 0. 01 giây cũng sẽ mất mạng!

Lý Phong không thèm để ý đến hắn, trực tiếp vung kiếm đánh ra một chiêu Hoành Tảo Thiên Nhai!

"Xoẹt"

Một luồng kiếm khí sắc bén không gì sánh được bắn ra, lao thẳng đến ngực Ngụy Bân!

Ngụy Bân nhếch miệng cười trào phúng, tay trái kết ấn, một hình vẽ kì dị sáng lên, một đóa hoa màu u lam nở rộ trên ngón trỏ của hắn!

Ánh sáng màu lam đại thịnh!

Đóa hoa nở rộ, rồi lập tức nghênh đón kiếm khí sắc bén không gì sánh được.

"Phập."

Một tiếng trầm đục vang lên, kiếm khí biến mất!

Đóa hoa đột nhiên lớn gấp rưỡi lúc đầu!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 727: U Lam Liên Hoa.

Đồng tử Lý Phong co rụt lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Chuyện gì xảy ra, đóa hoa kia nuốt mất luồng kiếm khí của hắn?

Đây là U Lam Liên Hoa, một tuyệt chiêu trong Cửu U thần công, nó có thể phóng thích một đóa hoa sen để nuốt chửng công kích của kẻ địch.

Chiêu này đáng sợ ở chỗ nó cắn nuốt càng nhiều năng lượng thì bản thân nó sẽ càng thêm mạnh mẽ, có thể cắn nuốt thêm càng nhiều năng lượng!

Gần như không có cách phá giải!

"Ha ha, tiểu tử, thấy không, đây chính là công pháp của Thần Tông chúng ta, nếu ngươi nguyện ý gia nhập Thần Tông đồng thời bái ta làm thầy, ta có thể dạy ngươi."

Ngụy Bân một tay cầm thương một tay đỡ hoa sen, đắc ý cười to.

"Thật không khéo, ta cũng có rất nhiều công pháp thần kì, chỉ tiếc ngươi quá già, thiên phú lại kém cỏi, ta thật sự không muốn thu ngươi làm đồ đệ."

Đồng thời, Lý Phong lấy ra một viên đan dược màu đỏ đưa cho Trầm Tử Huyên từ sau lưng.

"Đây là cái gì?" Trầm Tử Huyên tiếp nhận đan dược, truyền âm hỏi.

Lý Phong không quay đầu lại, nói: "Đan dược có thể giải mọi loại độc, ngươi ăn xong thì không cần nín thở nữa."

Bách Độc Đan 1000 điểm tích lũy 1 viên, Lý Phong trực tiếp mua

hai viên.

Đối diện, sắc mặt Ngụy Bân hơi biến, Lý Phong có thể giải độc từ vũ khí của hắn?

"Xem ra ngươi quyết tâm muốn đối nghịch với Thần Tông, rất tốt, vậy ta không còn chút áp lực tâm lý khi hút khô chân khí của ngươi!"

Sau khi nói xong, Ngụy Bân đâm ra một thương.

Trường thương xanh đậm tựa như xuyên qua không gian, lập tức san bằng khoảng cách giữa hai người, đâm tới trước mặt Lý Phong!

Lý Phong nhấc kiếm cản lại, tia lửa văng khắp nơi!

Một luồng lực lượng cực lớn truyền đến, làm hắn phải lui lại ba bước!

"Chết đi!"

Ngụy Bân gầm lên một tiếng, trường thương lại đánh tới ngực Lý Phong, mũi thương ngưng tụ một chùm sáng lớn cỡ nắm tay, bên trong ẩn chứa năng lượng làm hư không cũng phải rung động!

Lý Phong không dám lơ là, một tay nắm lấy tay Trầm Tử Huyên, nhanh chóng lui ra ngoài.

"Ầmmmmm."

Địa phương Lý Phong đứng trước kia đã bị đánh lủng ra một cái hố to rộng mười mét, sâu tới 2, 3 mét!

"Ngươi cách ra xa xa một chút kẻo bị ngộ thương."

Nói xong, Lý Phong buông Trầm Tử Huyên ra, thân hình phóng về phía Ngụy Bân.

Trầm Tử Huyên tuy rằng không cam tâm, nhưng cũng chỉ có thể đứng tại nơi xa, nhìn Lý Phong cùng Ngụy Bân chiến đấu với nhau.

"Tiểu tử, ngươi chạy rất nhanh, nhưng tránh được một lần, còn có thể tránh được mãi sao?"

Ngụy Bân cười như điên, tay phải rung rung một cái, trường thương xanh đậm phân ra cả ngàn thân ảnh y hệt nhau, giống như một cơn mưa rào đâm tới từ bốn phương tám hướng.

Trước sau trái phải, vô số thương ảnh vây Lý Phong vào giữa!

Ngay tại thời điểm đám thương ảnh sắp bao phủ Lý Phong, thân thể Lý Phong lóe lên một cái, biến mất tại chỗ.

Đồng tử Ngụy Bân co rụt lại: "Làm sao có thể? !"

Một cái chớp mắt tiếp theo. . .

"Oanh" "Oanh" "Oanh" . . .

Những tiếng nổ đùng đoàng liên tục vang rền, địa phương Lý Phong đứng trước đó xuất hiện mấy cái hố sâu!

"Chiêu này gọi là gì? Có vẻ rất không tệ nha."

Đúng lúc này, Lý Phong đột nhiên xuất hiện ở chỗ cũ, cười trào phúng hỏi Ngụy Bân.

"Đáng chết, sao ngươi có thể tránh thoát Mạn Thiên Thương Vũ của ta? !"

Ngụy Bân tràn ngập vẻ không dám tin.

"Tên là Mạn Thiên Thương Vũ sao. . . Có chút ý tứ."

Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng, thân thể lóe lên rồi lần nữa biến mất tại chỗ.

Lý Phong vừa dùng Hư Không Thiểm, tác dụng của nó là có thể qua lại giữa hư không và bên ngoài, nhớ đó tránh thoát Mạn Thiên Thương Vũ.

Ngụy Bân hơi biến sắc, mãnh liệt đưa U Lam Liên Hoa tới phía trước.

"Phập."

Một thanh trường kiếm màu vàng đâm ra từ trong hư không, vừa vặn bị U Lam Liên Hoa ngăn cản.

Kiếm khí trên trường kiếm kim sắc bị hao tổn, ngược lại ánh sáng màu lam của hoa sen đại thịnh!

Lý Phong rút về trường kiếm, phát hiện kim quang chỗ mũi kiếm đã bị nhạt đi, thế là đưa vào một sợi chân khí, chỗ mũi kiếm mới một lần nữa đại phóng ánh sáng.

"Ngoài chân khí còn có thể cắt nuốt cả đồ vật thực thể sao?"

Lý Phong âm thầm nói, hắn tin rằng nếu không phải Thần Vũ Kiếm có chất liệu phi phàm, mũi kiếm đã bị đóa hoa sen này cắn thành nham nhở.

"Hoành Tảo Thiên Quân!"

Đúng lúc này, Ngụy Bân đột nhiên quét thương ra, đập thẳng tới người Lý Phong.

"Ầmmmm."

Lý Phong vội vàng dùng Hư Không Thiểm tránh thoát một quật này.

"Đáng chết, có gan thì ngươi đừng chạy!"

Mấy lần công kích đều không thể đánh trúng Lý Phong, cái này khiến Ngụy Bân có chút thẹn quá hoá giận.

Có điều hắn cũng không nóng nảy, tình huống bây giờ là hắn đánh không trúng Lý Phong, Lý Phong cũng không đột phá nổi phòng ngự của U Lam Liên Hoa, nhiều lắm là ngang cơ nhau.

Hắn tu luyện Cửu U thần công, tốc độ khôi phục chân khí nhanh hơn công pháp bình thường rất nhiều, nếu chơi chiến thuật tiêu hao, kẻ thất bại nhất định sẽ là Lý Phong!

"Xem ra dùng thủ đoạn bình thường không cách nào đánh bại ngươi."

Lý Phong thở dài, biểu hiện trên mặt rốt cục biến thành nghiêm túc.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 728: Diệt Ngụy Bân

Ngụy Bân đùa cợt nói: "Ngươi còn có trạng thái khác? Để ta đoán nhé, là bí kỹ tăng lên chiến lực đúng không? Nếu vậy thì lần này ngươi phải thất vọng rồi."

"Cửu U biến!"

Sau khi nói xong, khí tức trên thân Ngụy Bân đột nhiên tăng vọt, đi thẳng tới bán Thần trung kỳ! Hư Thần sau lưng hắn cũng biến thành ngưng thực!

Không chỉ như thế, trên tay phải Hư Thần cũng ngưng tụ ra một thanh trường thương, tiếp theo một thương đập thẳng xuống đỉnh đầu Lý Phong!

Kỳ quái là, Ngụy Bân không tấn công cùng lúc với Hư Thần, mà đứng ở tại chỗ, dường như đang đợi cái gì.

Thân thể Lý Phong lóe lên, biến mất tại chỗ.

"Quả là thế!"

Ngụy Bân nhếch miệng cười trào phúng, lúc này mới cầm thương đâm về đằng trước!

Qua mấy lần giao thủ, hắn đã hiểu được phương thức tác chiến của Lý Phong, hắn để Hư Thần ra tay trước vì ép Lý Phong vận dụng thân pháp, như vậy thì khi Lý Phong xuất hiện lần nữa, hắn có thể đâm một thương nát xác Lý Phong!

Cửu U Thương lóe lên hàn quang, chờ giây lát rồi bắn tới phía trước.

Cùng lúc đó, Lý Phong xuất hiện.

"Chết đi!"

Ngụy Bân dữ tợn cười thành tiếng, mũi Cửu U Thương đại phóng bạch quang, một luồng năng lượng khủng bố ngưng tụ, tiếp theo hung hăng đâm vào ngực Lý Phong.

Năng lượng mũi thương ầm vang nổ tung, phát ra một tiếng điếc tai nhức óc, cường quang lấp lóe chiếu rọi không gian, làm xung quanh sáng như ban ngày!

Sóng xung kích khuếch tán ra bốn phía, san bằng tường nhà kho, kéo dài đến trước cửa kho hàng mới miễn cưỡng dừng lại.

Nơi Lý Phong đứng đã sớm bị bụi mù bao phủ, chung quanh rạn nứt, tựa như vừa phát sinh một trận động đất.

"Ha ha, ha ha ha, tiểu tử phách lối, ngươi vẫn còn non và xanh lắm, xuống địa ngục tự kiểm điểm đi!"

Ngụy Bân ngửa mặt lên trời cười như điên, thu hồi trường thương sau đó muốn quay đầu đối phó Trầm Tử Huyên.

"Chút thực lực như vậy mà đã đòi ăn chắc ta?"

Đúng lúc này, một thanh âm truyền ra từ bụi mù.

Sắc mặt Ngụy Bân kịch biến quay đầu nhìn lại.

Bụi mù tản đi, một người mặc áo giáp màu vàng óng ánh xuất hiện—— chính là Lý Phong!

"Ngươi vậy mà không chết? Chuyện này sao có thể? !"

Ngụy Bân rít gào một tiếng!

"Lý Phong!"

Trầm Tử Huyên đang đau đến mức nước mắt rưng rưng lập tức biến thành cuồng hỉ!

Lý Phong vốn đang mặt không biểu tình, nhìn thấy hai hàng lệ chảy dài trên mặt nàng, nhất thời sửng sốt.

Trầm Tử Huyên khóc? Nàng yêu hắn rồi sao?

Bất quá bây giờ không phải lúc cân nhắc cái này, bởi vì Lý Phong không hiểu cách chiến đấu của Ngụy Bân, nên lúc nãy đấm nhau gặp phải trở ngại cực lớn, vừa nãy nếu không kịp bật skill hack Vầng sáng vô địch thì một thương kia đã thật sự lấy mạng hắn.

Cái này khiến Lý Phong rất khó chịu, vô cùng khó chịu!

Tiếp theo khí tức trên thân hắn liên tiếp tăng vọt!

"Cuồng bạo!"

"Bạo tẩu!"

Mở ra hai đại át chủ bài, cảnh giới Lý Phong đi thẳng tới Bán Thần trung kỳ.

Tay cầm Thần Vũ Kiếm, người mặc Thần Vũ Khải, giờ phút này toàn thân hắn kim quang lóng lánh, giống như một Chiến Thần!

Ngụy Bân hơi biến sắc, khống chế Hư Thần sau lưng đánh xuống một thương, muốn ép cho Lý Phong lần nữa vận dụng thân pháp né tránh.

Nhưng không ngờ Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng một tiếng, không tránh không né đón đỡ một thương này!

Ngay tại thời điểm một thương này sắp nện trúng người Lý Phong, Đồng Hồ Cát mở ra!

Nhất thời, tốc độ vạn vật ở trong mắt Lý Phong hạ xuống gấp mười lần, trước khi trường thương tiến đến, hắn đã lắc mình tránh thoát.

Tiếp theo, ở trong ánh mắt ngạc nhiên của Ngụy Bân, Lý Phong ập tới, đánh ra một quyền!

"Càn Khôn Nhất Quyền!"

Bị Đồng Hồ Cát ảnh hưởng, Ngụy Bân không kịp khống chế hoa sen ngăn cản, đã bị Lý Phong đánh một quyền trúng ngực!

"Ầmmmmmm."

Ngụy Bân trực tiếp bị đấm bay về sau hơn 100m, miệng phun máu tươi!

"Đạp Thiên Thất Bộ!"

Lý Phong khống chế Hư Thần nâng lên chân phải, trực tiếp đạp xuống!

"Ầm ầm."

Hư không rung động!

Ngụy Bân vừa bò dậy đã bị một cái đại cước to bằng trời đạp xuống!

Đại cước nâng lên, lộ ra hố sâu phía dưới.

"A, ta muốn xé xác ngươi!"

Ngụy Bân lúc này đã quần áo rách rưới như ăn mày, hắn bay ra khỏi hố sâu, phẫn nộ đến mức khuôn mặt vặn vẹo.

Lý Phong cười lạnh một tiếng, khống chế Hư Thần lại dẫm xuống một cước.

"Ầmmm."

"Con mẹ nó. . ."

Ngụy Bân hét thảm một tiếng, lần nữa bị bàn chân Hư Thần giẫm rớt hố sâu.

"Ta đầu hàng!"

Một tiếng hô to tràn đầy sợ hãi vang lên, Ngụy Bân run rẩy bò ra ngoài.

Giờ phút này bộ dáng của Ngụy Bân rất thê thảm, khóe miệng rướm máu, áo quần rách nát, ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

Đây là chiêu thức gì, vì sao lại mạnh như vậy? Nếu như Lý Phong lại dẫm thêm mấy cước, hắn sợ là sẽ phải chết ở chỗ này!

"Xin lỗi, ta không tiếp nhận!"

Vừa nói, Lý Phong khống chế Hư Thần dẫm xuống.

Bước thứ ba x3 thương tổn, bước thứ tư x4 thương tổn!

Hai bước nối đuôi nhau, hư không vỡ nát!

Ngụy Bân kinh khủng kêu to, dùng hết toàn lực bay ra xa, nhưng bị Đồng Hồ Cát ảnh hưởng nên tốc độ của hắn đã hạ xuống gấp mười lần, hắn căn bản không bay ra được phạm vi của Đạp Thiên Thất Bộ!

"Ầm ầm."

Hai tiếng nổ mạnh liên tục vang lên, mặt đất không ngừng rung động!

Tới khi đại cước nhấc lên, bụi mù tán đi, Ngụy Bân ngửa mặt nằm dưới đáy hố, sớm đã không còn phát ra âm thanh, mà hư ảnh che trời sau lưng cũng triệt để tiêu tán.

Thất trưởng lão Cửu U Tông, chết tại đây!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 729: Cửu U Lệnh

Nơi xa, Trầm Tử Huyên cuồng hỉ!

Còn Mã Siêu cùng Lưu Ngọc thì rơi vào trạng thái đờ đẫn.

Thất trưởng lão bị giết chết? Không thể nào!

Hắn đã luyện Cửu U thần công tới tầng thứ chín, còn sở hữu vô số tuyệt kỹ của Thần Tông, sao có thể bị giết dễ dàng như vậy?

Đúng lúc này, Lý Phong quay đầu nhìn hai người bọn hắn.

Mã Siêu, Lưu Ngọc cùng thấy lông tơ dựng đứng lên, tiếp theo Mã Siêu xoay người bỏ chạy!

Còn Lưu Ngọc thì trực tiếp quỳ xuống đất: "Tiểu muội biết sai rồi, xin sư huynh tha mạng."

Lý Phong thấy vậy bèn nhếch miệng cười trào phúng: "Ngươi thông minh hơn sư huynh của ngươi nhiều."

Đồng thời, bàn tay Lý Phong duỗi ra phía trước, một cái long trảo do chân khí ngưng tụ ập tới sau lưng Mã Siêu, bắt lấy hắn!

Mã Siêu điên cuồng giãy dụa, nhưng mọi sự cố gắng đều là vô ích.

Tiếp theo Lý Phong kéo Mã Siêu trở lại trước mặt mình.

"Lý Phong, sao ngươi biết bọn hắn là người Ma Tông?"

Lúc này Trầm Tử Huyên đi đến bên cạnh Lý Phong, nghi hoặc hỏi.

"Ma Tông?" Lý Phong đầu tiên là sững sờ, tiếp theo khó hiểu hỏi: "Không phải Thần Tông sao?"

Hắn thông qua Đọc Tâm Thuật mới biết được thân phận 3 người Ngụy Bân, nào biết đây là Cửu U Tông tự xưng, còn bên ngoài đều gọi Cửu U Tông là Ma Tông.

Trầm Tử Huyên trợn mắt một cái: "Nếu không phải ta hiểu ngươi thì đã nghĩ ngươi cũng là thành viên Ma Tông rồi."

Ngay sau đó Trầm Tử Huyên giảng thuật cho Lý Phong biết nguyên do.

Nghe xong, Lý Phong bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là như vậy."

"Ta hỏi ngươi, đến cả Ma Tông là gì ngươi cũng không biết, vì sao ngươi có thể chuẩn xác nói ra thân phận bọn hắn?"

"Khụ khụ . . . Nếu ta nói ta biết Đọc Tâm Thuật, ngươi có tin không?"

Trầm Tử Huyên nghe vậy lập tức cười nhạo: "Trò đùa này không buồn cười gì cả. Bỏ đi, ngươi không muốn nói thì thôi."

Lý Phong nhún vai, biểu lộ có chút bất đắc dĩ.

"Bất quá ta phải nhắc nhở ngươi 1 câu, Ma Tông là cấm kị đối với giới cổ võ Hoa Hạ, bất kỳ người nào liên quan tới Ma Tông đều sẽ dính phải tai hoạ ngập đầu, nhất là ngươi. . ." Trầm Tử Huyên muốn nói lại thôi.

Lý Phong nhướng mày một cái.

"Cảnh giới của ngươi tăng lên quá nhanh, cái này có chút tương tự với thành viên Ma Tông." Trầm Tử Huyên lộ sắc mặt phức tạp nói.

Nếu thành viên Ma Tông không xuất hiện, sẽ không có người nào hoài nghi Lý Phong và Ma Tông liên quan với nhau, bởi vì ai cũng biết Ma Tông đã bị tiêu diệt từ 50 năm trước.

Nhưng 3 người Ngụy Bân xuất hiện lại làm tình huống thay đổi.

Lý Phong gọi Ma Tông là Thần Tông, cảnh giới còn tăng lên nhanh như vậy, muốn không làm cho người ta hoài nghi cũng

không được!

Nếu không phải nàng biết Lý Phong tu luyện Song Tu Thần Công nên mới nhanh chóng thăng cấp, nàng cũng nghĩ lầm Lý Phong là thành viên Ma Tông.

Lý Phong sờ mũi một cái, cười khổ nói: "Cảnh giới đột nhiên tăng mạnh lại là chuyện xấu à?"

Trầm Tử Huyên nguýt hắn một cái: "Cây cao đón gió lớn, ngươi vẫn nên chú ý một chút thì hơn."

"Ừm." Lý Phong gật gật đầu, tiếp theo hắn chỉ vào Mã Siêu, Lưu Ngọc: "Ngươi muốn hỏi bọn hắn chuyện gì không?"

Trầm Tử Huyên không trả lời, quay đầu nhìn về phía hai người: "Ta hỏi các ngươi, Ma Tông còn có bao nhiêu thành viên, sào huyệt các ngươi ở nơi nào, các ngươi lần này tới Minh Châu có mục đích gì?"

Lúc này, Lý Phong cũng mở miệng: "Người nào trả lời chính xác trước sẽ được ta tha cho một mạng."

Vừa nói hắn vừa dùng Đọc tâm thuật với Lưu Ngọc.

Hắn rất xem trọng tiềm chất phản đồ của Lưu Ngọc, từ chuyện Lưu Ngọc lập tức quỳ xuống đầu hàng là có thể nhìn ra được.

"Ta nói!"

Quả nhiên, không chờ Mã Siêu kịp phản ứng, Lưu Ngọc đã mở miệng: "Ma Tông hiện tại sở hữu chín trưởng lão Bán Thần cảnh, 108 đệ tử Chí Tôn cảnh, Thánh cảnh, Siêu Phàm cảnh, Tông Sư cảnh tổng cộng là 1127 người."

Nghe thấy con số này, Lý Phong, Trầm Tử Huyên mở lớn miệng, vẻ mặt sững sờ.

Chín Bán Thần cảnh, 108 Chí Tôn cảnh? Muốn nghịch thiên sao?!

4 nhà Vương Tôn, Tiêu, Trịnh, Lôi mới chỉ có mấy Bán Thần

cảnh và vài chục tên Chí Tôn cảnh, dù là thêm vào Long Hồn cũng hoàn toàn không phải đối thủ của Ma Tông!

Sắc mặt Mã Siêu đại biến: "Lưu Ngọc, ngươi biết mình đang nói cái gì không? Dù bây giờ ngươi có thể giữ được tính mạng, thì sau này Thần Tông biết được tin tức cũng sẽ truy sát ngươi!"

Lưu Ngọc cười lạnh: "Có thể sống lâu được bao lâu thì cố sống bấy lâu, nếu ta không nói thì sẽ lập tức chết! Con kiến hôi còn ham sống, huống chi là người."

"Ngươi. . . !" Mã Siêu bị nói á khẩu không trả lời được.

"Ngươi im miệng đi!" Ánh mắt Lý Phong lạnh xuống, long trảo siết chặt cổ họng Mã Siêu làm hắn im miệng, hỏi tiếp: "Vậy sào huyệt của các ngươi ở đâu?"

Sử dụng Đọc Tâm Thuật nên Lý Phong biết Lưu Ngọc không nói láo, nhưng nhiều cường giả như vậy, dù là giấu ở nơi rừng sâu núi thẳm thì cũng phải sớm bị phát hiện rồi chứ.

"Chúng ta sinh hoạt tại một không gian riêng, thất trưởng lão nói đây là địa phương khởi nguyên của Thần Tông."

"Chỗ đó ngăn cách với thế giới bên ngoài, muốn ra vào thì phải thông qua một cái kết giới, mỗi lần mở ra kết giới đều tiêu hao rất nhiều năng lượng, cho nên trừ ra ngoài mua sắm tiếp tế, chúng ta rất ít khi đi tới thế tục."

"Chúng ta lần này tới Minh Châu là để mua sắm tiếp tế."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Lý Phong cùng Trầm Tử Huyên đều biến đổi!

Thế giới riêng? Kết giới? Sao nghe giống không gian dị thứ nguyên vậy?!

Nếu thật là như vậy, mọi chuyện đều đã sáng tỏ!

Còn mua sắm tiếp tế. . . Phải gọi là cướp bóc tiếp tế mới đúng.

"Cao thủ Ma Tông đã đông đảo như thế thì vì sao các ngươi còn

phải co đầu rút cổ trong đó, sao không tìm tứ đại cổ võ thế gia đỉnh cấp báo thù?"

Trầm Tử Huyên đè xuống chấn động trong lòng, trầm giọng hỏi.

Lưu Ngọc trả lời: "Đây là bởi vì Cửu U Lệnh đã biến mất nhiều năm, Ma Tông một mực không có tuyển được tông chủ, chín vị trưởng lão không ai phục ai, nội bộ Ma Tông không cách nào thống nhất."

"Cho nên những năm này chín vị trưởng lão một mực tìm kiếm Cửu U Lệnh, một khi tìm được Cửu U Lệnh, Ma Tông sẽ có tông chủ, lúc đó cũng là ngày giới cổ võ bị hủy diệt!"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 730: Hận thấu xương

Nghe xong Lưu Ngọc giảng thuật, Lý Phong cùng Trầm Tử Huyên thật lâu không thể lấy lại tinh thần.

Nếu Lưu Ngọc không nói láo, vậy chuyện này quá nghiêm trọng, chín Bán Thần cảnh, 108 Chí Tôn cảnh, cỗ lực lượng này sẽ làm cho giới cổ võ Hoa Hạ chìm trong gió tanh mưa máu!

Sẽ có bao nhiêu gia tộc bị diệt, sẽ có bao nhiêu người vô tội phải chết?

Chỉ hơi chút liên tưởng, Lý Phong đã cảm thấy không rét mà run!

"Ngươi cảm thấy nàng nói thật không?"

Trầm Tử Huyên phun ra một ngụm trọc khí, truyền âm cho Lý Phong.

"Hẳn là thật."

Lý Phong nhướng mày, từ Đọc Tâm Thuật thì Lưu Ngọc không nói dối.

Trừ phi Lưu Ngọc từng nhận huấn luyện đặc thù, đến cả suy nghĩ trong lòng mình cũng có thể lừa gạt.

Mang theo nghi hoặc này, Lý Phong hỏi: “Vì sao ngươi thống khoái khai hết như vậy?"

Trên mặt Lưu Ngọc hiện ra vẻ thù hận: "Bởi vì ta hận Ma Tông!"

"Hả?" Lý Phong cùng Trầm Tử Huyên đều sững sờ.

"Ta vốn là người trong thế tục, sinh ra và lớn lên ở cạnh một ngọn núi nhỏ, ta có cha mẹ em trai, một nhà hoà thuận vui vẻ,

nhưng năm ta 10 tuổi, khi ta cùng cha và em trai đang chăn dê sau sườn núi, đột nhiên mấy người áo đen xuất hiện, giết cha ta, bắt mất ta cùng tiểu đệ."

"Về sau, ta cùng tiểu đệ được đưa tới Ma Tông, trở thành đệ tử Ma Tông, ngoài ra còn có rất nhiều đứa nhỏ khác."

"Bọn hắn truyền thụ cho chúng ta Cửu U thần công, để chúng ta mỗi ngày tu luyện, sau đó tranh đấu lẫn nhau, thắng thì có thể hấp thu chân khí kẻ thất bại để tăng lên cảnh giới."

"Vì sống sót, ta chỉ có thể liều mạng tu luyện, chém giết, tăng lên cảnh giới, ta sống, nhưng em trai ta. . ."

"Vì sống sót, ta phải phụ thuộc cường giả, ta phải từ bỏ lễ nghĩa liêm sỉ, chủ động hi sinh thân thể!"

"Ta hận Ma Tông, ta hận cuộc đời mình bị Ma Tông hủy hoại, ta càng hận mình nhát gan, rõ ràng kẻ địch ở ngay trước mặt lại không dám báo thù cho cha và em trai!"

Tiếp theo nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Lý Phong, tràn ngập hi vọng nói: "Cho nên ta ước gì nói hết ra, sau đó các ngươi có thể liên hợp giới cổ võ diệt sạch Ma Tông!"

Tới giờ thì Lý Phong đã hiểu vì sao Lưu Ngọc sảng khoái khai ra mọi chuyện!

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 2 triệu điểm kinh nghiệm, 5 triệu điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Bán Thần cảnh

Điểm kinh nghiệm: 3,52 triệu / 20 triệu

Điểm tích lũy: 39,6 triệu

Điểm chinh phục: 818

Kỹ năng: 《 Thần Uy 》, 《 Hư Thần 》, 《 Đạp Thiên Thất Bộ 》, 《 Trảm Thiên kiếm pháp 》, 《 Hư Không Thiểm 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Cứu vãn nữ thần Hoa Gian Hội Lý Hương (2)

"Thì ra là một người đáng thương." Trầm Tử Huyên hỏi tiếp: "Vậy cái kết giới kia ở nơi nào, làm thế nào mới có thể mở ra kết giới?"

"Ta không biết." Ánh mắt Lưu Ngọc đột nhiên ảm đạm.

Trầm Tử Huyên nhíu mày: "Ngươi không phải đi ra từ đó sao, sao có thể không biết?"

"Bởi vì mỗi lần đi ra đều do một trưởng lão dẫn đội, trước khi đi vào kết giới chúng ta sẽ bị trưởng lão đánh ngất đi, chờ chúng ta tỉnh lại thì đã tiến vào thế tục."

"Thì ra là thế." Lý Phong gật gật đầu, nhìn về phía Trầm Tử Huyên: "Ngươi còn muốn hỏi gì không?"

Trầm Tử Huyên lắc đầu: "Tạm thời không còn, bất quá ta muốn đưa bọn hắn về Long Hồn, sau đó hỏi thăm rõ ràng chi tiết."

“Được.”

Lý Phong tiện tay phóng ra một luồng chân khí, phá tan đan điền của Mã Siêu.

Sắc mặt Mã Siêu tái nhợt như tro tàn!

Đến lượt Lưu Ngọc, Lý Phong có mấy phần do dự.

Nữ nhân này thực sự rất đáng thương, nhưng nếu để tu vi của nàng lại, thì có khi lại là một mối họa với Trầm Tử Huyên.

"Sư huynh không cần do dự, tiểu muội đã sớm chịu đủ rồi, trở thành người bình thường cũng tốt."

Lưu Ngọc nhỏ giọng nói.

Lý Phong nhướng mày, không do dự nữa, đưa tay phế bỏ đan điền Lưu Ngọc.

Tiếp đó, Trầm Tử Huyên gọi cho người Long Hồn ở phân bộ Minh Châu, nửa giờ sau đã có người chạy tới phong tỏa hiện trường.

Sau khi làm xong, Lý Phong định mang Trầm Tử Huyên rời đi.

"Ta muốn bay thẳng về Kinh Thành."

Trầm Tử Huyên nắm lấy Mã Siêu, Lưu Ngọc chuẩn bị bay đi.

"Chờ một chút." Lý Phong liền vội vàng gọi nàng lại.

"Hả? Ngươi còn có việc gì?"

"Khụ khụ, lúc nãy hình như ngươi... khóc vì ta phải không?"

Trầm Tử Huyên hiện vẻ bối rối, tiếp theo hừ lạnh một tiếng: "Tự mình đa tình! Dù ngươi có chết ta cũng sẽ không chảy một giọt nước mắt nào đâu!"

Ngay sau đó, Trầm Tử Huyên mang theo Mã Siêu, Lưu Ngọc bay lên không trung rời đi.

Trên mặt đất, Lý Phong không khỏi mỉm cười: "Nữ nhân thật đúng là khó hiểu, nghĩ một đằng nói một nẻo."

Tự nói xong, Lý Phong ngồi vào BMW X6 rời đi.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 731-735: Giẫm lên Mộ Dung Tuyết.

Một tuần sau. . .

Nhờ sự nỗ lực hết ngày dài lại đêm thâu của Lý Phong, đám người Ngụy Băng Khanh bước vào Thánh cấp hậu kỳ, chỉ cần cho Lý Phong thêm một tuần, hắn nhất định có thể giúp đám người Ngụy Băng Khanh trở thành cường giả Chí Tôn cảnh.

Chỉ tiếc Lý Phong muốn lập tức đi Nhật Bản, trong thời gian ngắn sợ là không cách nào đạt thành mục tiêu này.

"Hả. . . Ngươi mới bỏ ra 100 triệu để buff bài hát Gặp mặt của Tiểu Tuyết lên top 1 tab thịnh hành?"

Ngụy Băng Khanh dùng ngữ khí phức tạp hỏi.

"Thì đã sao? Đã chơi thì phải chơi lớn một chút, dù sao tiền đối với ta chỉ là một con số."

Lý Phong nhún vai, vẻ mặt không quan tâm.

Trong thẻ của hắn còn hơn 7 tỷ, tiền mặt lưu động của Osvili cũng đạt tới 50 tỷ, 39,6 triệu điểm tích lũy nếu đổi ra tiền thì cũng chính là 39,6 tỷ.

Chỉ riêng tiền mặt Lý Phong đã có gần 100 tỷ, mà với năng lực hút tiền của Osvili, con số này về sau sẽ càng lúc càng lớn.

Bỏ 100 triệu để làm nữ nhân của mình vui vẻ thì đã sao?

"Ta đột nhiên có chút ghen ghét Tiểu Tuyết."

Ngụy Băng Khanh thở dài, nửa đùa nửa thật nói.

Mộ Dung Tuyết che miệng cười một tiếng, không nói gì.

"Băng Khanh tỷ, Lý Phong đã giúp ngươi trả 10 tỷ nợ nần, nếu nói ghen ghét thì phải là chúng ta ghen ghét ngươi mới đúng."

Tô Đồng ở bên cạnh chen vào một câu.

Đám người Tống Uyển Quân không ngừng gật đầu: "Nếu nói Lý Phong yêu người nào nhất, vậy chính là Băng Khanh muội muội rồi."

"Đúng vậy đúng vậy, mỗi lần Lý Phong đều tu luyện với Băng Khanh lâu nhất, ta ghen ghét muốn chết đi được."

"Chuyện này mà các ngươi cũng phải ghen sao?" Lý Phong đảo mắt nhìn từng người một trong đám người Ngụy Băng Khanh, tiếp theo cười xấu xa nói: “Đã thế thì chúng ta cùng nhau tu luyện là được."

Nghe thấy lời ấy, đám người Ngụy Băng Khanh sững sờ tại chỗ.

Cùng nhau tu luyện? Như vậy không tốt lắm đâu. . .

Nhưng Lý Phong đã quyết định xong, mặc kệ đám người Ngụy Băng Khanh nghĩ thế nào, trực tiếp duỗi ra một đống Thám Vân Thủ chộp lấy các nàng, tiếp theo bay thẳng lên lầu hai. . .

Tối ngày hôm sau, Lý Phong đi tới phân bộ Long Hồn ở Minh Châu, được Tưởng Vận Trúc dẫn đường tìm tới Hắc Trạch Bình, mang hắn ra khỏi nhà giam.

Tuy rằng Lý Phong đã rời khỏi Long Hồn, nhưng hắn là Bán Thần cảnh, Hướng Thiên Nhai sớm đã yêu cầu cấp dưới phục tùng Lý Phong!

"Buổi tối hôm nay ta sẽ mang ngươi trở về Nhật Bản, trên đường ngươi phải nghe lời ta, nếu dám kháng lệnh, ta sẽ thả ngươi, nhưng là từ độ cao 10 ngàn mét xuống đất, biết chưa?"

Lý Phong nắm lấy Hắc Trạch Bình bay lên bầu trời, đồng thời nói.

"Vâng!"

Đêm, Nhật Bản, thành phố Nhiệt Kinh.

Bây giờ là mùa hạ, nhiệt độ ở Nhật Bản đã bắt đầu nóng hơn bình thường.

11h khuya, thành phố Nhiệt Kinh vẫn đèn đuốc sáng trưng, trên đường càng là đông nghịt, ánh đèn ne-on nối dài, trung tâm thương mại, quán, vũ trường dọc theo 2 bên đường, nơi nào cũng kín người hết chỗ.

Đúng lúc này, một đội xe hoàn toàn do Bentley Mushang tạo thành chậm rãi đi qua cửa Kim Tọa.

Nhìn thấy đội xe này, rất nhiều du khách đứng ở ven đường đều hiếu kỳ đánh giá, thậm chí có mấy du khách còn lấy điện thoại di động ra chuẩn bị tiến hành chụp ảnh quay video.

Nhưng vào lúc này, mấy người áo đen đột nhiên xuất hiện, đoạt lấy điện thoại, cứng rắn xóa bỏ ảnh chụp cùng video, sau đó còn hung hăng ném xuống mặt đất, sau cùng dùng chân nghiền nát.

Đám người du khách cảm thấy không vui, lập tức mở miệng cãi lộn với những người áo đen này, thậm chí còn có người định ra tay đấm nhau.

Lúc này có người địa phương Nhiệt Kinh đi qua tới bọn hắn ra xa, đồng thời nhỏ giọng nói: "Bọn họ đều là yazuka, các ngươi không thể trêu vào được đâu, mau chóng rời khỏi nơi này đi."

Đám du khách kia tới bây giờ mới biết thân phận đối phương, hoảng sợ không nói hai lời, quay đầu bỏ chạy.

Yazuka là tổ chức xã hội đen lớn nhất châu Á ở thời điểm hiện tại, dù là phóng mắt toàn thế giới cũng không phải dạng vừa, đừng nói bọn họ chỉ là mấy du khách đến Nhật Bản chơi đùa, dù là người địa phương cũng không dám trêu vào yazuka.

Mà lúc này, đội xe kia đã vượt qua góc đường nơi xa, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Sau 10 phút, đội xe này lái vào một tòa biệt thự xa hoa, Đằng Điền Tường mặc một thân tây trang màu đen đi ra khỏi chiếc xe

đầu tiên, bước vào trong với ánh mắt kính cẩn cúi mình của một đám người áo đen.

Phất phất tay với một đám hạ nhân, Đằng Điền Tường thay giày sang dép lê, đi tới phòng ngủ ở lầu hai gõ cửa: "Hoa Gian, ta là Đằng Điền, ta có thể vào không?"

Vài giây đồng hồ sau, một thanh âm lạnh như băng từ bên trong truyền đến: "Không thể!"

Chính là thanh âm của Hoa Gian Hội Lý Hương!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 736: Ngươi có thể đi

Sắc mặt Đằng Điền Tường biến đổi, tiếp theo lạnh lùng nói: "Anh Tỉnh, mở cửa."

Rất nhanh, một nữ nhân mặc kimono mở cửa ra.

Nữ nhân này rất xinh đẹp, dù là kimono cũng không che nổi dáng người ngọt nước của nàng, bất quá so với Hoa Gian Hội Lý Hương thì vẫn còn kém một chút.

Nàng tên Anh Tỉnh Do Nại, giống như Đằng Điền Tường, Hoa Gian Hội Lý Hương, đều là đệ tử của Đông Doanh Kiếm Thánh.

Nhìn thấy Đằng Điền Tường, Anh Tỉnh Do Nại cười ngọt ngào: "Đằng Điền, ngày mai ngươi sẽ thành thân với Hoa Gian rồi, chẳng lẽ một buổi tối cũng không chờ nổi sao?"

Đằng Điền Tường quét mắt nhìn thân thể nàng một lượt, cười xấu xa: "Không sai, đúng là một buổi tối ta cũng không chờ nổi, hiện tại không còn chuyện của ngươi nữa, tới căn phòng bên cạnh chờ ta."

Anh Tỉnh Do Nại quyến rũ liếc hắn một cái, sau đó lúc lắc bờ mông rời khỏi nơi đây, trước khi đi, nàng còn cố ý cọ nhẹ ngực vào vai của Đằng Điền Tường.

Tà ý trong mắt Đằng Điền Tường càng đậm, tiếp theo hắn nhìn về phía Hoa Gian Hội Lý Hương đang ngồi cạnh giường.

So với lúc trước, sắc mặt Hoa Gian Hội Lý Hương đã tiều tụy hơn rất nhiều, nhưng vẫn không che đậy được vẻ tuyệt sắc của nàng, nàng mặc một thân kimono màu trắng, an tĩnh ngồi cạnh giường mà tựa như tiên nữ.

Đúng lúc này, Hoa Gian Hội Lý Hương cảm ứng được ánh mắt thèm thuồng của Đằng Điền Tường, lạnh lùng nói: "Ghê tởm!"

Dù đã mất đi trí nhớ, nhưng nàng vẫn có thể nhìn ra quan hệ giữa Đằng Điền Tường cùng Anh Tỉnh Do Nại không chỉ đơn giản là sư huynh muội đồng môn.

"Ngươi đang ghen sao?" Đằng Điền Tường cười một tiếng, đi đến trước mặt Hoa Gian Hội Lý Hương, muốn nắm lấy cằm của nàng nâng lên: "Yên tâm đi, đời này ta chỉ thích mình ngươi, những nữ nhân khác chẳng qua là để giải tỏa mà thôi."

"Đừng đụng vào ta!" Hoa Gian Hội Lý Hương hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác.

"Tốt tốt tốt, ta không động vào ngươi, dù sao ngày mai chúng ta cũng thành thân rồi." Trong mắt Đằng Điền Tường lóe lên ánh sáng tà dị.

Hoa Gian Hội Lý Hương lạnh lùng quát: "Muốn cưới ta? Nằm mơ! Dù chết ta cũng sẽ không cưới ngươi!"

Bởi vì mất trí nhớ, cho nên sau khi bị mang về Nhật Bản, Xuyên Đảo Nhất Hùng phát hiện chuyện nàng bị Lý Phong khống chế tâm thần.

Xuyên Đảo Nhất Hùng thử rất nhiều loại phương pháp, nhưng cuối cùng đều thất bại.

Mà Hoa Gian Hội Lý Hương trúng Nô ấn nên rất trung thành với Lý Phong, nàng một mực nghĩ biện pháp đào tẩu, thậm chí đả thương mấy thành viên Ám Ảnh, cái này khiến Xuyên Đảo Nhất Hùng rất phẫn nộ.

Về sau, Xuyên Đảo Nhất Hùng trực tiếp phế bỏ đan điền của Hoa Gian Hội Lý Hương, mà Đằng Điền Tường lại chủ động xin được cưới Hoa Gian Hội Lý Hương làm vợ.

Vốn Hoa Gian Hội Lý Hương là đồ đệ Xuyên Đảo Nhất Hùng thích nhất, hắn căn bản không muốn Hoa Gian Hội Lý Hương kết hôn sinh con, mà sẽ để nàng truy cầu võ đạo.

Nhưng qua việc này hắn sinh lòng thất vọng với Hoa Gian Hội Lý Hương, cho nên đồng ý thỉnh cầu của Đằng Điền Tường.

Về sau, Hoa Gian Hội Lý Hương bị nhốt trong biệt thự, để tránh nàng tự sát, mỗi ngày đều có người trông coi 24/24 giờ.

Đằng Điền Tường lắc đầu nói: “Số mệnh của ngươi là trở thành vợ của ta."

"Nghe lời ta, ngày mai ngoan ngoãn một chút, nếu không, đêm động phòng có thể ta sẽ làm ra một ít chuyện không lý trí."

Đồng tử Hoa Gian Hội Lý Hương co rụt lại: "Chủ nhân sẽ tìm tới giết ngươi để báo thù cho ta!"

"Thật sao?" Đằng Điền Tường nghe vậy bèn cười to: "Quên nói cho ngươi biết, Lý Phong đã chết, hắn bị 3 nhà Tiêu, Trịnh, Lôi liên thủ diệt sát, nghe được tin này ngươi có vui vẻ không? Ha ha ha, ha ha ha ha."

Thân thể Hoa Gian Hội Lý Hương chấn động, mặt lộ vẻ không dám tin: "Không, không thể nào, chủ nhân sẽ không chết, tuyệt đối không thể nào!"

"Không tin thì tùy ngươi, tóm lại. . . Đây là sự thật." Đằng Điền Tường nhún vai, tiếp theo cười nói: "Ta rất mong chờ ngày mai, Hoa Gian, hẹn gặp lại."

Tiếp theo Đằng Điền Tường quay người rời đi.

Đội xe rời đi không bao lâu, hai bóng người xuất hiện tại cửa sau biệt thự.

"Hắc Trạch Bình, ngươi xác định Hoa Gian Hội Lý Hương ở chỗ này?"

Lý Phong đeo mặt nạ da người hỏi.

Hắc Trạch Bình cũng bị Lý Phong bắt đeo mặt nạ da người gật gật đầu: "Đúng vậy, không thể sai được."

Mạng nhỏ của Hắc Trạch Bình bị Lý Phong nắm giữ, cho hắn mười cái lá gan cũng không dám nói láo.

"Rất tốt." Lý Phong gật đầu, sau đó nói: "Ngươi có thể đi rồi."

Hắc Trạch Bình vừa muốn gật đầu, thì đã sững sờ tại chỗ: "? ? ?"

"Không muốn đi?" Lý Phong nhướng mày một cái, giống như cười mà không phải cười nói.

Hắc Trạch Bình vội vàng lắc đầu: "Muốn muốn muốn, đa tạ Lý tiên sinh tha ta lần này, ta sẽ mãi mãi nhớ kỹ ân đức của ngài!"

"Ừm." Lý Phong gật đầu, sau đó hỏi: "Về sau ngươi có định nói cho người khác biết chuyện ta tới nơi này không?"

"Không, đương nhiên sẽ không!" Hắc Trạch Bình vỗ ngực bồm bộp.

Thế nhưng nội tâm hắn lại lớn giọng mắng Lý Phong là đồ ngu, đồng thời hạ quyết tâm, chỉ cần hắn thoát được uy hiếp sẽ lập tức thông báo cho Kiếm Thánh đại nhân, nếu có thể bắt sống Lý Phong, đây tuyệt đối là công lớn!

Ánh mắt Lý Phong sáng lên, kết thúc Đọc Tâm Thuật: "Tốt, ngươi đi đi."

Hắc Trạch Bình nhìn Lý Phong một hồi, tiếp theo chậm chạp xoay người sang chỗ khác, từng chút từng chút rời khỏi nơi này.

Đợi đến khi bước qua góc phố, còn chưa kịp thở phào, hắn đã cảm thấy đầu mình nặng nề, tiếp theo mất đi ý thức.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 737: Diễn một cảnh phim

Khi Đằng Điền Tường vừa đi qua góc đường, một luồng chân khí đã vọt tới, trực tiếp đánh cho đầu hắn nổ tung!

Nhất thời, đám người ven đường hoảng sợ gào thét, bỏ chạy tứ tán.

Mà Lý Phong thì bật Ẩn Thân Thuật và Xuyên tường thuật lên, sau đó đi vào biệt thự.

Thực ra Lý Phong vốn muốn tha cho Hắc Trạch Bình một mạng, nhưng tên này không biết quý trọng, vậy thì không thể trách hắn.

Tiến vào biệt thự, Lý Phong mở ra Thấu thị nhãn, tìm kiếm Hoa Gian Hội Lý Hương.

"Thấy rồi!"

Rất nhanh Lý Phong phát hiện Hoa Gian Hội Lý Hương, sau đó hắn đi tới gian phòng kia.

"Sư tỷ, tiểu muội thật sự là rất hâm mộ ngươi, vì sao Đằng Điền tốt như thế mà ngươi lại không vui khi cưới hắn?"

Anh Tỉnh Do Nại kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh Hoa Gian Hội Lý Hương.

Hoa Gian Hội Lý Hương trợn mắt, quát lên: "Im miệng."

Anh Tỉnh Do Nại biến sắc, tiếp theo cười lạnh nói: "Hoa Gian Hội Lý Hương, ngươi cho rằng mình còn là người được sư phụ sủng ái nhất sao? Ngươi bây giờ chỉ là đồ bỏ đi, nỗi nhục đối với sư phụ!"

"Nếu không phải Đằng Điền một mực chung tình với ngươi, ngươi bây giờ đã bị bán vào vũ trường, làm vật mua vui cho nam

nhân!"

Sắc mặt Hoa Gian Hội Lý Hương phát lạnh, song quyền nắm chặt, móng tay bóp vào trong thịt, mắt phun ra ngọn lửa phẫn nộ.

"Tức giận?" Anh Tỉnh Do Nại nhếch miệng cười trào phúng, đùa cợt nói: "Tức giận cũng vô dụng, ngươi bây giờ chỉ là một người bình thường, mà ta lại là cường giả Tông Sư cảnh, ngươi căn bản không có năng lực phản kháng."

Đang nói chuyện Anh Tỉnh Do Nại muốn đưa tay bóp lấy cổ Hoa Gian Hội Lý Hương.

Trong khoảng thời gian này, loại chuyện như vậy Anh Tỉnh Do Nại đã làm rất nhiều lần, bóp lấy cổ Hoa Gian Hội Lý Hương, nhìn nàng phẫn nộ mà không thể làm gì tuyệt đối là một loại hưởng thụ.

Ai bảo Hoa Gian Hội Lý Hương từng ưu tú như thế? Ưu tú đến mức làm tất cả huynh đệ sư môn đều yêu thích, dù là Đằng Điền nàng một mực yêu thương cũng bị Hoa Gian Hội Lý Hương quyến rũ, cái này khiến nàng ghen ghét muốn phát cuồng!

Anh Tỉnh Do Nại không chỉ một lần tưởng tượng ra cảnh được giẫm Hoa Gian Hội Lý Hương dưới chân, rốt cục nguyện vọng của nàng đã trở thành sự thật!

Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Gian Hội Lý Hương tràn ngập hận thù, nàng muốn chống trả, nhưng người bình thường thì sao có thể chống lại Tông Sư cảnh? Hoàn thủ cũng chỉ là tự rước lấy nhục.

Ngay tại thời điểm Anh Tỉnh Do Nại sắp bóp cổ Hoa Gian Hội Lý Hương, đột nhiên một vật gì đó nắm lấy cổ tay nàng, sau đó hung hung bẻ xuống.

"Răng rắc!"

Tiếng xương gãy vang lên!

"A!"

Anh Tỉnh Do Nại hét thảm một tiếng, tiếp theo hoảng sợ kêu lên: "Là ai? !"

Nàng không nghe được tiếng bước chân, thậm chí ngay cả tiếng mở cửa cũng không có, vậy mà lại có một người đi đến bên cạnh bẻ gãy cổ tay nàng? !

Anh Tỉnh Do Nại nhìn sang, liền thấy một nam nhân trẻ tuổi tướng mạo bình thường đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn mình chằm chằm.

Đối diện, Hoa Gian Hội Lý Hương nhướng mày.

Tuy rằng người này xuất thủ bẻ gãy cổ tay Anh Tỉnh Do Nại, làm cho nàng tránh khỏi bị làm nhục, nhưng phương thức đối phương xuất hiện quá quỷ dị, nàng không thể buông lỏng cảnh giác.

"Hoa Gian, là ta."

Đúng lúc này, người kia quay đầu nhìn về phía Hoa Gian Hội Lý Hương, tiếp theo đưa tay lấy xuống mặt nạ da người.

"Chủ nhân? !"

Trong nháy mắt này, Hoa Gian Hội Lý Hương không dám tin che miệng lại, khuôn mặt tràn đầy kích động.

Trời ơi, chủ nhân không chết, chủ nhân đến cứu nàng, nàng không phải đang nằm mơ chứ? !

Anh Tỉnh Do Nại càng thêm hoảng sợ, người tới vậy mà là chủ nhân của Hoa Gian Hội Lý Hương, cũng chính là Lý Phong?!

Đáng chết, Đằng Điền đã nói Lý Phong là một cường giả Thánh cấp, Tông Sư cảnh như nàng trước mặt Lý Phong khác gì một con kiến? !

“Thật xin lỗi, ta tới chậm rồi, khoảng thời gian này đã làm ngươi chịu khổ."

Lý Phong tràn đầy vẻ áy náy nói.

"Không sao đâu chủ nhân, chỉ cần ngươi có thể tới, Hoa Gian đã rất vui vẻ."

Hoa Gian Hội Lý Hương nở nụ cười từ đáy lòng.

"Ngươi đúng là đồ ngốc."

Lý Phong đau lòng xoa xoa đầu Hoa Gian Hội Lý Hương.

Hoa Gian Hội Lý Hương hơi đỏ mặt, đồng thời tỏ vẻ tràn ngập thỏa mãn.

Một màn này làm cho Anh Tỉnh Do Nại sững sờ không thôi.

Không phải chứ. . . Đây là Hoa Gian Hội Lý Hương lúc nào cũng cao ngạo như phượng hoàng sao? Nếu để cho Đằng Điền Tường nhìn thấy, có khi nào hắn sẽ tức điên lên không?

"Được rồi, cái khác nói sau, ngươi cho ta biết, ngươi dự định xử trí nữ nhân này như thế nào?"

Đang nói chuyện Lý Phong quay đầu nhìn Anh Tỉnh Do Nại một cái, sát khí phóng ra ngoài!

Nơi này đã bị hắn bố trí bức tường chân khí, vô luận là phát sinh cái gì người bên ngoài cũng không thể nghe thấy.

Thân thể Anh Tỉnh Do Nại run lên, khàn giọng quát: "Ta là đệ tử của Kiếm Thánh đại nhân, ngươi dám động đến một cọng tóc gáy của ta, sư phụ ta sẽ xé xác ngươi!"

"Thật vậy sao?"

Lý Phong cười nhạt, bắt lấy cái cổ tay khác của nàng hung hăng bẻ mạnh!

"Răng rắc."

Một tiếng giòn vỡ vang lên, Anh Tỉnh Do Nại hét thảm một tiếng, đau đến mức thiếu chút nữa ngất đi!

Hoa Gian Hội Lý Hương lập tức cảm thấy thỏa mãn, nhưng ngay

sau đó liền biến sắc: "Chủ nhân, ngươi đi nhanh lên, Xuyên Đảo Nhất Hùng ở rất gần chỗ này, nếu hắn biết ngươi tới nơi này thì nguy to."

"Chỉ là một Chí Tôn hậu kỳ mà thôi, hắn dám đến ta sẽ bóp chết hắn."

Trong mắt Lý Phong lóe lên hàn quang, tiếp theo cười nói: "Hoa Gian, ngày mai sẽ có rất nhiều thành viên Ám Ảnh đến đúng không?"

Hoa Gian Hội Lý Hương gật đầu nói: "Đúng vậy, Xuyên Đảo Nhất Hùng cùng hai Ảnh Tướng đều sẽ đến."

"Ồ?" Ánh mắt Lý Phong sáng lên: "Vậy ngày mai ngươi phối hợp với ta diễn một vở kịch. . . Được không?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 738 + 739: Hôn lễ bắt đầu

Sau 10 phút, Lý Phong rời khỏi nơi đây.

Trước khi rời đi, Lý Phong tốn 10 nghìn điểm tích lũy mua thuốc nối xương cho Anh Tỉnh Do Nại, đồng thời sửa đổi lại trí nhớ của nàng.

4h sáng hôm sau đã có thị nữ tiến đến trang điểm và giúp Hoa Gian Hội Lý Hương thay y phục, 7 giờ, đội xe đón dâu đã chạy đến cửa biệt thự, Hoa Gian Hội Lý Hương mặc kimono truyền thống được Anh Tỉnh Do Nại đỡ vào Bentley Mushang.

Trong quá trình này, Hoa Gian Hội Lý Hương tựa như người máy, mặt không biểu tình, nhưng lại vô cùng phối hợp.

Hiện tại, trước cửa khách sạn Bạch Vân, một đám người toàn những kẻ có máu mặt trong giới chính trị, buôn bán, nghệ thuật của Nhật Bản đang dần dần tụ tập.

Đúng lúc này, mấy chiếc xe Bentley Mushang có cờ biểu tượng của tập đoàn Tam Khẩu chậm rãi đi tới, một người đàn ông trung niên dáng người thấp bé, tóc hoa râm, đeo mắt kính gọng vàng, mặc kimono bước xuống, sau đó lập tức được một đám thanh niên áo đen vây quanh chặt chẽ.

Đám khách mời nhanh chóng biết được thân phận của hắn, chính là tộc trưởng gia tộc Tam Khẩu —— Tam Khẩu Hùng Ngạn!

Tiếp theo, một người đàn ông trung niên mặc kimono khác bước xuống, hắn đi theo sau Tam Khẩu Hùng Ngạn nửa bước, chính là cha của Đằng Điền Tường, Đằng Điền Hạo.

Đám khách mời tranh nhau nghênh đón, tràn đầy nhiệt tình chào hỏi 2 người.

Trong bọn hắn không thiếu quan chức cao cấp Nhật Bản, cũng

không thiếu tỷ phú, nhưng bọn hắn ở trước mặt Tam Khẩu Hùng Ngạn lại vô cùng khách khí.

Ở Nhật Bản có câu tục ngữ, tập đoàn Tam Khẩu hắt xì hơi một cái là cả Nhật Bản sẽ cảm mạo.

Mà Tam Khẩu Hùng Ngạn lại là người đứng đầu của tập đoàn Tam Khẩu, địa vị của hắn khủng bố tới mức nào ai cũng tưởng tượng ra được.

Đúng lúc này, lại có một đội xe lái tới, chiếc xe đầu tiên có cắm cờ in hình một cây kiếm.

Rất nhanh, Xuyên Đảo Nhất Hùng mặc một thân trang phục võ sĩ màu trắng, cùng với 2 Ảnh Tướng của Ám Ảnh là Thương Tỉnh Tường Thái và Bản Điền Chân Bộ đi xuống xe.

Tam Khẩu Hùng Ngạn cùng Đằng Điền Hạo dẫn theo một đám khách mời nghênh đón, khom người nói: "Tam Khẩu Hùng Ngạn cung nghênh Kiếm Thánh đại nhân!"

Xuyên Đảo Nhất Hùng vội vàng đi tới đỡ Tam Khẩu Hùng Ngạn dậy, cười cười: “Ngươi đã bớt thời gian quý báu tới tham gia hôn lễ của tiểu đồ, ta thay hai người bọn hắn cám ơn ngươi."

Tam Khẩu Hùng Ngạn cười ha hả một tiếng: "Hôm nay Hoa Gian xuất giá rồi, ngươi có cảm tưởng gì không?"

Xuyên Đảo Nhất Hùng nhếch miệng cười: "Có chút không nỡ, còn có mấy phần vui vẻ thay cho nàng."

Hoa Gian Hội Lý Hương là cô nhi, từ nhỏ đã được hắn thu làm đồ đệ, có thể nói hắn và Hoa Gian Hội Lý Hương vừa là sư đồ lại như cha và con gái.

Bây giờ Hoa Gian Hội Lý Hương sắp làm vợ người khác, Xuyên Đảo Nhất Hùng xác thực cảm thấy nội tâm rất phức tạp.

Mọi người nói nói cười cười một hồi, Xuyên Đảo Nhất Hùng cùng Tam Khẩu Hùng Ngạn sóng vai đi vào khách sạn, mấy người khác cũng vào theo.

Lại qua mười mấy phút, đội xe đón dâu đi tới cửa khách sạn, tiếp theo, Đằng Điền Tường mặc kimono có thêu kí hiệu riêng của gia tộc, cùng với Hoa Gian Hội Lý Hương mặc kimono thuần một màu trắng sóng vai đi vào bên trong.

Nghi thức hôn lễ truyền thống Nhật Bản rất rườm rà, tổng cộng có tới 10 bước lớn nhỏ.

Tời bước tân lang tân nương quỳ rạp xuống đất bái tạ cha mẹ đôi bên, Đằng Điền Tường đã quỳ nhưng Hoa Gian Hội Lý Hương lại không có phản ứng gì.

Đằng Điền Tường nhất thời giận dữ, vụng trộm đánh ra một tia Bát Kỳ chi lực vào khớp đầu gối của Hoa Gian Hội Lý Hương, buộc nàng quỳ xuống.

Tiếp theo, hắn nhỏ giọng quát lên: "Hoa Gian, tốt nhất là ngươi phối hợp một chút, nếu không buổi tối hôm nay ta sẽ vô cùng vô cùng vô cùng mất nhân tính!"

Hoa Gian Hội Lý Hương nhíu mày, nhỏ giọng nói thầm: "Thật vậy sao, chẳng biết ngươi có sống được tới buổi tối hôm nay không."

Đằng Điền Tường sững sờ, Hoa Gian Hội Lý Hương đang uy hiếp hắn?

Đột nhiên, Thần Quan, cũng là người phụ trách tiến hành nghi thức hôn lễ mở miệng hỏi: "Đằng Điền Tường, ta hỏi ngươi, ngươi có nguyện ý cưới Hoa Gian Hội Lý Hương làm vợ không?"

Một đám khách mời: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Đây là hôn lễ truyền thống Nhật Bản, ngươi là Thần Quan, không phải linh mục phương Tây, "Có nguyện ý cưới Hoa Gian Hội Lý Hương làm vợ không" là cái quỷ gì ? !

Ngay tại thời điểm Đằng Điền Tường sững sờ, sắc mặt hắn đột nhiên trở nên ngơ ra, tiếp theo lớn giọng trả lời: "Ta không nguyện ý."

Đám khách mời càng thêm sững sờ!

Bọn hắn không nghe lầm chứ? Con mẹ nó ngươi không nguyện ý thì còn cưới Hoa Gian Hội Lý Hương làm gì?

Người khác thì không biết, nhưng Xuyên Đảo Nhất Hùng cùng Đằng Điền Hạo lại hiểu được sự tình này không đơn giản như vậy.

Bọn hắn đều biết Đằng Điền Tường yêu thích Hoa Gian Hội Lý Hương đến mức nào, trong tình huống bình thường chắc chắn sẽ không nói như thế.

Mà tên Thần Quan này lại càng không đúng, không chỉ không hành xử theo các bước nghi thức, lại còn trực tiếp biến hôn lễ Nhật Bản thành kiểu phương Tây.

Khẳng định là đã xảy ra vấn đề!

Xuyên Đảo Nhất Hùng liếc mắt nhìn Hoa Gian Hội Lý Hương, thấy biểu hiện của nàng rất bình tĩnh, tựa như đã sớm biết sẽ xảy ra tình huống này.

"Đáng chết, Thần Quan cùng Đằng Điền đều bị người khác khống chế tâm thần!"

Xuyên Đảo Nhất Hùng đã triệt để thông suốt!

Sắc mặt Thương Tỉnh Tường Thái kịch biến: "Làm sao có thể? Nơi này đều là người của chúng ta!"

"Khẳng định có người giả mạo khách mời trà trộn vào nơi này."

Bản Điền Chân Bộ đứng dậy liếc nhìn xung quanh, nỗ lực tìm ra kẻ khả nghi.

Đúng lúc này, Thần Quan hỏi: "Vì sao ngươi không nguyện ý cưới Hoa Gian Hội Lý Hương?"

Đằng Điền Tường quay đầu nhìn về phía Xuyên Đảo Nhất Hùng, tức giận nói: "Bởi vì ta bị cẩu tặc Xuyên Đảo Nhất Hùng ép buộc, nữ nhân ta ưa thích là Anh Tỉnh Do Nại, không phải Hoa Gian Hội Lý Hương!"

"Đời này ta không cách nào lấy nàng làm vợ, vậy thì kiếp sau

gặp lại!"

Sau khi nói xong, Đằng Điền Tường lấy tay vỗ xuống đỉnh đầu của mình!

"A!"

"Tường nhi!"

Đôi mắt Đằng Điền Hạo như nứt ra, muốn xông lên ngăn cản Đằng Điền Tường tự sát.

Thế nhưng có người nhanh hơn hắn một bước!

Cuồng phong bốc lên!

Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, Xuyên Đảo Nhất Hùng đã vọt tới trước mặt Đằng Điền Tường, bắt lấy tay hắn.

"Đằng Điền Tường, ngươi tỉnh lại đi, ngươi đã bị người khác khống chế tâm thần rồi!"

Xuyên Đảo Nhất Hùng rống to.

Đúng lúc này, Thần Quan đột nhiên đưa tay tát tới cái má Xuyên Đảo Nhất Hùng.

Đằng Điền Tường chuyển tay đánh bay Thần Quan, tiếp theo hắn liếc nhìn xung quanh, tức giận nói: "Là ai giở trò, đi ra cho ta."

"Ngươi không ra mặt thì ta sẽ giết Hoa Gian Hội Lý Hương." Xuyên Đảo Nhất Hùng lạnh giọng quát.

Đúng lúc này, 1 người đàn ông bước về phía bên này.

Xuyên Đảo Nhất Hùng cười lạnh nói: "Lý Phong? Mọi người đều nói ngươi đã chết, không ngờ ngươi còn sống, thật là làm cho ta có chút giật mình."

Bản Điền Chân Bộ, Thương Tỉnh Tường Thái dùng ánh mắt ra hiệu với những cường giả Ám Ảnh có mặt, bảo bọn hắn vụng trộm

bao vây lại bốn phía, phòng ngừa Lý Phong đào tẩu.

"Không có gì đáng kinh ngạc, ngươi có chết ta cũng không chết được."

Lý Phong tùy tiện nói, không để ý việc mình bị vây quanh.

"Miệng lưỡi bén nhọn! Ngoại trừ dùng tà thuật làm chúng ta buồn nôn ra, ngươi còn có thể làm được gì?"

"Thức thời thì giải trừ tà thuật, ta sẽ tha cho ngươi một mạng, nếu không. . . Ta sẽ đánh cho ngươi tan xác!"

Xuyên Đảo Nhất Hùng lạnh lùng nói.

Nếu không phải lo lắng giết Lý Phong rồi cũng không thể giải trừ tà thuật cho Đằng Điền cùng Hoa Gian, Xuyên Đảo Nhất Hùng đã sớm động thủ!

Lý Phong giống như cười mà không phải cười nói: "Được, chỉ cần ngươi tự phế đan điền, ta sẽ giải trừ cho bọn hắn, thế nào?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 740: Diệt Đằng Điền Tường

Mọi người đầu tiên là yên tĩnh, tiếp theo cùng nhau cười vang.

"Tiểu tử, ngươi có tư cách gì mà đòi áp chế Kiếm Thánh đại nhân?"

"Ngươi cho rằng mình là ai, có tư cách gì mà đòi bàn điều kiện với Kiếm Thánh đại nhân?"

Có cường giả Ám Ảnh ở đây, đám khách mời căn bản không sợ Lý Phong, thoải mái mở miệng buông lời châm chọc.

"Xem ra ngươi có cảm tình rất sâu nặng với Hoa Gian, vậy mà có thể vì nàng mà đưa thân vào hiểm cảnh."

Xuyên Đảo Nhất Hùng chắp hai tay sau lưng, chậm rãi nói.

"Dù sao cũng là nữ nô của ta, sao ta có thể nhẫn tâm để nàng gả cho một kẻ ngu ngốc."

Lý Phong nhún vai, vẻ mặt lạnh nhạt.

Đồng tử Xuyên Đảo Nhất Hùng co rụt lại, nộ khí trong lòng sắp áp chế không nổi nữa.

"Vậy thì. . . Ngươi có nhẫn tâm nhìn Hoa Gian chết ở trước mặt ngươi không?"

Vừa nói, Xuyên Đảo Nhất Hùng vừa muốn bóp lấy cổ Hoa Gian Hội Lý Hương, từ đó áp chế Lý Phong.

Hoa Gian Hội Lý Hương đứng tại chỗ bất động, trên mặt không có chút vẻ sợ hãi nào.

Có chủ nhân, nàng không sợ tử vong!

Ngay tại thời điểm Xuyên Đảo Nhất Hùng sắp bắt trúng cổ của Hoa Gian Hội Lý Hương , Lý Phong nói thầm một câu: "Thời gian... đình chỉ!"

"Oanhhhhhh."

Một luồng sóng ánh sáng vô hình lấy Lý Phong làm trung tâm khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Tất cả những thứ bị sóng ánh sáng bao trùm từ con người vật thể, không khí, phân tử, đều giống như là một bộ phim bị ấn nút tạm dừng, đứng im bất động!

Giờ khắc này, thế giới an tĩnh lại, dường như không còn sự sống!

"Cái này chính là Thời gian đình chỉ sao? Quả nhiên là bá đạo tới mức rối tinh rối mù!"

Nhìn đám người chung quanh giống như điêu khắc, Lý Phong nhịn không được tán thưởng. Đồng thời, trong nội tâm không nhịn được nghĩ tới một dòng phim rất có ý tứ nào đó... Khụ khụ, bây giờ không phải lúc để nói cái này.

Nếu như ở trong trạng thái thời gian đình chỉ này hắn có thể giết người, vậy hắn đã gọi ra Hư Thần sau lưng dùng Đạp Thiên Thất Bộ, trực tiếp đạp chết đám người Xuyên Đảo Nhất Hùng thành một đống máu thịt mơ hồ!

Chỉ tiếc. . .

"Không sao, đằng nào thì giết bọn hắn cũng chả có gì khó khăn."

Lý Phong lắc đầu một cái, lắc mình xuất hiện trước mặt Hoa Gian Hội Lý Hương, dùng Không gian truyền tống thuật quần thể trực tiếp đưa nàng trở về biệt thự của Ngụy Băng Khanh ở Minh Châu.

Tiếp theo, Lý Phong lại giải trừ Khôi lỗi thuật trên thân thể Đằng Điền Tường cùng Thần Quan.

Sau khi làm xong, Lý Phong thản nhiên đi về chỗ cũ, chậm rãi

chờ đợi Thời gian đình chỉ kết thúc.

10 giây sau. . .

"Hiện tại, ngươi còn dự định. . . Hả?"

Xuyên Đảo Nhất Hùng đưa tay chộp phải hư không, cái này khiến cho hắn nói được nửa câu thì đã sững sờ tại chỗ.

Người khác cũng sững sờ, không phải chứ. . . Vừa rồi Hoa Gian Hội Lý Hương vẫn còn đứng ở đằng kia, tại sao nháy mắt một cái nàng đã biến mất rồi?

Không phải nháy mắt một cái, mà căn bản là đột nhiên biến mất, bởi vì lúc nãy có rất nhiều người không hề nháy mắt cái nào, thay vào đó là nhìn chằm chằm Hoa Gian Hội Lý Hương!

Theo như góc nhìn của bọn hắn, Hoa Gian Hội Lý Hương là đột nhiên biến mất, giống như chưa từng tồn tại!

Con mẹ nó chứ, rốt cục chuyện này là sao? !

Một bên khác, Đằng Điền Tường cùng Thần Quan càng thêm sững sờ.

Vì sao Hoa Gian Hội Lý Hương lại biến mất, còn Kiếm Thánh đại nhân lại đi tới bên cạnh bọn hắn? Con mẹ nó, có ai đến nói cho bọn hắn biết vừa rồi phát sinh cái gì không!

“Hình như ngươi vừa mới mất đi mục tiêu dùng để uy hiếp ta thì phải. Thế thì mọi chuyện trở nên thú vị rồi đây."

Lý Phong hún vai, biểu hiện trên mặt tràn ngập trào phúng.

Khuôn mặt của Xuyên Đảo Nhất Hùng trầm xuống, sự tức giận trong lòng không kìm nén được nữa trực tiếp bùng nổ: "Ta muốn xé xác ngươi ném cho chó ăn!"

Vừa nói, một luồng khí tức thuộc về Chí Tôn hậu kỳ bắn ra.

Trong nháy mắt luồng khí tức này xuất hiện, một cơn gió lớn lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía, thổi cho đám khách

mời ngã trái ngã phải!

Đây là nhờ Xuyên Đảo Nhất Hùng đã cố tình khống chế, nếu như hắn không chút cố kị phóng ra khí tức, đám khách mời này mời sợ là đều đã nằm rạp trên mặt đất run lẩy bẩy!

"Lý Phong? !" Đến lúc này Đằng Điền Tường mới phát hiện Lý Phong có mặt ở đây, nhất thời thét to: "Ngươi vậy mà không chết? !"

Lý Phong lạnh lùng liếc hắn một cái, cười nhạt: "Không hổ là hai sư đồ, IQ đều âm vô cực như nhau, bất quá ta cũng lười nói chuyện với ngươi, đấm chết ngươi là xong chuyện."

Sau khi nói xong, Thám Vân Thủ xuất hiện!

Một cái long trảo to lớn vọt tới trước mặt Đằng Điền Tường, bắt lấy thân thể hắn, tiếp theo hung hăng bóp chặt!

"Phanh."

Đằng Điền Tường bị bóp tan xác!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 741: Diệt hai đại Ảnh Tướng

Đồng tử Xuyên Đảo Nhất Hùng co rụt lại, nội tâm vừa sợ vừa giận!

"Tường nhi!"

Đằng Điền Hạo như phát điên lên, muốn xông lên liều mạng với Lý Phong.

Tam Khẩu Hùng Ngạn vội vàng kéo hắn lại, không cho hắn làm việc ngốc nghếch, đồng thời nói: “Tỉnh táo lại đi, việc này ngươi cứ để Kiếm Thánh đại nhân xử lý.”

Đằng Điền Hạo bình tĩnh hơn một chút, khàn giọng nói: "Kiếm Thánh đại nhân, xin ngươi báo thù cho Tường nhi, giết chết kẻ này!"

Bản Điền Chân Bộ không nhịn được quát: "Không cần Kiếm Thánh đại nhân xuất thủ, ta sẽ xử lý hắn!"

Sau khi nói xong, Bản Điền Chân Bộ giơ tay ra phía trước, một thanh đao katana do chân khí ngưng tụ đã được hắn nắm trong tay, tiếp theo vung đao chém tới!

"Xoẹt" "Xoẹt."

Một cái thập tự trảm xuất hiện, tiếp theo nhanh như chớp vọt tới chỗ Lý Phong.

Lập tức có tiếng nổ ầm ầm vang lên, khói bay mịt mù.

Bán Điền Chân Bộ nhíu mày, định giơ đao lên xuất chiêu đánh tiếp thì đột nhiên, một cái long trảo do chân khí hóa thành đã chộp trúng hắn.

"Nếu như ta không nhớ lầm, lần trước chính là các ngươi ám

toán Trầm Tử Huyên đúng không?"

Lý Phong đi ra từ trong khói bụi mịt mù, sắc mặt lạnh lùng.

Vì sao tối hôm qua hắn không trực tiếp cứu Hoa Gian Hội Lý Hương đi, mà nhất định phải đợi nàng cử hành hôn lễ với Đằng Điền Tường? Chính là vì báo thù cho Trầm Tử Huyên!

Nếu không có hắn giúp, trong trận chiến lần trước Trầm Tử Huyên đã phải bỏ mình.

Lý Phong lười đi tìm từng tên một, trực tiếp một mẻ hốt gọn cho nhanh!

"Chết đi!"

Đúng lúc này, Thương Tỉnh Tường Thái đột nhiên đi tới sau lưng Lý Phong, đánh ra một chiêu Bạt Đao Trảm.

Cùng lúc đó, Xuyên Đảo Nhất Hùng cũng xuất kiếm, kiếm khí sắc bén không gì sánh được đâm thẳng vào huyệt thái dương của Lý Phong!

Lý Phong cười lạnh một tiếng, long trảo trực tiếp bóp Bản Điền Chân Bộ thành thịt vụn, tiếp theo thân thể lóe lên, biến mất tại chỗ.

"Ầm ầm ầm.”

Đao khí, kiếm khí cùng lúc chém xuống chỗ Lý Phong đứng lúc nãy, tạo ra những tiếng vang rung trời!

"Nhìn thủ hạ của mình chết dần từng kẻ một, có phải là rất đau lòng không?"

Đúng lúc này, một thanh âm phiêu hốt vang lên sau lưng Xuyên Đảo Nhất Hùng.

Sắc mặt Xuyên Đảo Nhất Hùng kịch biến, quay người chém ra một kiếm!

"Xoẹt."

Thần Quan lộ vẻ mặt sững sờ sợ hãi đứng ở nơi đó, cuối cùng thân thể bị chém thành 2 nửa!

"Ngươi giết nhầm người rồi."

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, ngón tay chỉ về phía Thương Tỉnh Tường Thái, một luồng chân khí bắn ra.

"Phập."

Thương Tỉnh Tường Thái căn bản không kịp phản ứng, trái tim vỡ nát!

"Không!"

Chưa tới một phút đồng hồ, Đằng Điền Tường chết thảm, hai thủ hạ Chí Tôn cảnh cũng chết theo, loại kết quả này làm Xuyên Đảo Nhất Hùng gần như phát cuồng!

Mà đám khách mời thì bỏ chạy tứ tán!

"Hiện tại chỉ còn ngươi."

"Đáng chết, rốt cục ngươi có cảnh giới gì, vì sao lại mạnh như vậy?"

Sắc mặt Xuyên Đảo Nhất Hùng tái nhợt, thanh âm cũng có chút run rẩy.

"Ngươi cảm thấy ta đang ở cảnh giới gì?"

Vừa nói, Lý Phong vừa phóng khí tức ra.

Đồng thời, một cái hư ảnh ngập trời xuất hiện sau lưng hắn.

"Bán Thần cảnh? !" Sắc mặt Xuyên Đảo Nhất Hùng kịch biến, tiếp theo hắn xoay người bỏ chạy, đồng thời rống to: "Sư phụ cứu ta!"

Ngay tại thời điểm Xuyên Đảo Nhất Hùng hô to "Sư phụ cứu ta",

một luồng khí tức mạnh mẽ không gì sánh được bùng nổ.

Sau đó, một nam nhân trung niên mặc y phục võ sĩ màu đen không biết từ đâu xông tới, xuất hiện trước mặt Xuyên Đảo Nhất Hùng!

Hắn cũng là Bán Thần cảnh!

Người này xuất hiện, đám khách mời đều dừng bước, quỳ rạp xuống đất lạy lục, miệng hô to: "Bái kiến Hà Nguyên Thánh Sư!"

Xuyên Đảo Nhất Hùng vội quỳ một chân xuống: "Đồ nhi cung nghênh sư phụ xuất quan!"

"Hà Nguyên. . . Thánh Sư?" Sắc mặt Lý Phong có chút ngưng trọng, tỉ mỉ quan sát nam nhân trung niên này.

Người này tuổi chừng 45, cao 1m75, thân mặc đồ võ sĩ đen, bên hông dắt katana, chân đeo guốc gỗ, đầu để bím tóc nhỏ đã ngả màu hoa râm.

Từ mặt khí thế nam nhân này phải mạnh hơn thất trưởng lão Ma tông Ngụy Bân một bậc, ngang ngửa với đám người Tiêu Chấn, Lôi Động, Trịnh Sơn Hải.

"Đánh nhỏ già ra mặt, con em gái nó chứ, không công bằng, sao tiểu gia không có chỗ dựa như các ngươi chứ?"

Lý Phong cho rằng mình đã là Bán Thần cảnh thì có thể dương oai tại Nhật Bản, kết quả lại trêu vào một tên Bán Thần trung kỳ.

Haiz, thật đen đủi.

"Ngươi là người Hoa?"

Hà Nguyên Du Nhân chắp hai tay sau lưng, dò xét Lý Phong. Hắn chính là Đông Doanh Kiếm Thánh đời trước.

Lý Phong nhún vai: "Thì đã sao?"

Hắn không thấy được hai tay Hà Nguyên Du Nhân chắp sau lưng đang không ngừng kết ấn.

Từng luồng năng lượng huyền diệu tỏa ra, chung quanh khách sạn chậm rãi bị một tầng ánh sáng màu đen bao phủ.

Tầng ánh sáng này rất mỏng, không nhìn kỹ căn bản không phát hiện được.

"Ngươi là người của tứ đại cổ võ thế gia đỉnh cấp?" Hà Nguyên Du Nhân không thèm để ý thái độ của Lý Phong, tiếp tục hỏi.

"Không phải chứ, ngươi muốn lôi kéo tình cảm, sau đó để ta buông tha các ngươi?" Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng, đồng thời hỏi.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 743: Thân pháp không gian

"Miệng lưỡi bén nhọn!" Sắc mặt Hà Nguyên Du Nhân lạnh đi, sát ý ẩn hiện: "Ngươi phải biết nơi này là Nhật Bản, không phải chỗ ngươi có thể bố láo."

Vừa nói, tốc độ hai tay kết ấn sau lưng hắn càng nhanh, ánh sáng màu đen trên bầu trời ngày càng rõ ràng.

Lý Phong nhướng mày một cái, phát giác được điểm không thích hợp: "Tầng ánh sáng màu đen này là do ngươi làm?"

"Phát hiện ra rồi sao?" Hà Nguyên Du Nhân lộ ra một nụ cười trào phúng, chậm rãi nói: "Không sai, đây là kết giới do ta bố trí, tên nó là Thí Thần, ở trong kết giới này ta có thể khống chế thiên địa linh khí"

"Nói cách khác. . . Ngươi ở trong kết giới này căn bản là không có cách nào khôi phục chân khí, dùng bao nhiêu là tổn thất bấy nhiêu, mà ta lại không chịu ảnh hưởng này."

"Bá đạo như vậy sao?" Lý Phong nhướng mày một cái, tiếp theo đùa cợt nói: "Nhưng tại sao ta phải ở lại chỗ này đấm nhau với ngươi? Ta trực tiếp bỏ chạy khỏi kết giới không phải là được rồi sao?"

Kết giới này đã bao vây được một khoảng không lớn như cái sân bóng đá, phạm vi có thể nói là rất lớn, nhưng đối với cường giả như Lý Phong, hắn chỉ cần lóe lên một cái là dễ dàng bỏ chạy rồi.

Hà Nguyên Du Nhân cười lạnh: "Ngươi cho rằng kết giới Thí Thần của ta sẽ đơn giản như vậy sao?"

Lúc này hắn đã kết ấn xong, ánh sáng màu đen ngày càng ngưng thực, từ đằng xa nhìn lại rất giống như một cái vỏ trứng đen kịt.

Hà Nguyên Du Nhân đặt tay trái ở trước người, tay phải ấn nắm

lấy chuôi đao bên hông, cười lạnh nói: “Kết giới này không chỉ có thể giúp ta khống chế thiên địa linh khí ở khu vực này, còn có vây khốn bán cường giả Thần cảnh, nói cách khác. . . Ngươi căn bản không thể thoát được kết giới này!"

"Hiện tại. . . Ngươi đã chuẩn bị xong tâm lý để xuống địa ngục chưa?"

Vừa nói xong, Hà Nguyên Du Nhân liền ném Xuyên Đảo Nhất Hùng ra khỏi kết giới.

Kết giới Thí Thần nứt ra một khe hở nhỏ cho Xuyên Đảo Nhất Hùng bay đi, lúc này chỉ còn thừa lại Hà Nguyên Du Nhân cùng Lý Phong!

"Ngươi tự tin có thể xử lý ta sao?" Biểu lộ của Lý Phong đầy chế nhạo, thế nhưng nội tâm lại thầm nâng cao cảnh giác.

Cái gọi là kết giới hắn không phải lần đầu nghe nói, nhưng lại là lần đầu tiên gặp phải.

"Không phải tự tin, mà là tường thuật lại một sự thật."

Tiếp theo, Hà Nguyên Du Nhân rút ra thanh kiếm katana bên hông, hung hăng chém về phía Lý Phong!

"Ầmmm ầmmmmm."

Kiếm khí cuồng bạo bắn ra, nhưng lại theo đi quỹ tích một đường vòng cung quỷ dị, nháy mắt đã ập tới chỗ Lý Phong.

Lý Phong không dám chống đỡ, thân thể lóe lên muốn xông ra khỏi kết giới.

Chỉ là hắn vừa mới chạm vào kết giới, thân thể đã bị đánh cho bật ngược trở lại, mà luồng kiếm khí kia vậy mà giống như mọc ra đôi mắt, tiếp tục đuổi theo hắn không bỏ!

"Ghê gớm thật!"

Lý Phong nhíu mày, trước khi kiếm khí bắn trúng liền dùng tới Hư Không Thiểm, ẩn mình vào trong hư không.

Lúc này, luồng kiếm khí kia mất đi mục tiêu theo dõi, trực tiếp chém trúng kết giới.

"Phập."

Không phát sinh cảnh kịch liệt nổ tung gì, ngược lại giống như là một cục đá lọt vào mặt hồ, chưa làm nổi lên được mấy gợn sóng thì kiếm khí đã biến mất.

0.1 giây sau, Lý Phong hiện hình từ giữa hư không, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

Sự thật quả giống như Hà Nguyên Du Nhân nói, hắn không cách nào thoát ra khỏi kết giới này, mà hắn cũng xác thực không cách nào hấp thu thiên địa linh khí xung quanh, cứ tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ có lúc chân khí của hắn hao hết!

Có chút phiền phức!

"A? Đây là thân pháp gì?"

Hà Nguyên Du Nhân nhìn ra trước đó Lý Phong vừa biến mất trong hư không, nhịn không được kinh dị kêu thành tiếng.

Không gian cùng thời gian trước giờ luôn là lĩnh vực mà cường giả võ đạo không cách nào chạm đến, chỉ khi đột phá đến Bán Thần cảnh mới có thể tiếp xúc một chút da lông, giống như thất trưởng lão Ma Tông Ngụy Bân kia, hắn có thể đánh ra một thương xuyên qua không gian, hoặc giống như kết giới Thí Thần của Hà Nguyên Du Nhân.

Chỉ bất quá mỗi người đều có lĩnh ngộ của riêng mình, không ai giống ai, Ngụy Bân không cách nào sáng tạo ra chiêu thức có thể vây khốn cường giả Bán Thần cảnh giống như Hà Nguyên Du Nhân, mà Hà Nguyên Du Nhân cũng vô pháp đâm ra một thương đột phá không gian trói buộc.

Lý Phong có thể biến mất ở trong hư không, cái này nói lên hắn cũng chạm tới quy tắc không gian, hơn nữa còn có thể áp dụng nó vào thân thể.

Nếu như có thể ép hỏi từ trong miệng Lý Phong quy tắc không gian tương ứng, hắn chẳng phải là cũng có thể sáng tạo ra thân pháp tương tự?

Nhất thời, trong lòng Hà Nguyên Du Nhân vô cùng phấn chấn.

"Tên của nó là Hư Không Thiểm, có lợi hại không?"

Lý Phong tuy rằng cảm thấy tình cảnh này có chút phiền phức, nhưng tâm tình vẫn rất nhẹ nhàng.

Hắn đã nói mà, sao tự nhiên phần thưởng của nhiệm vụ cứu Hoa Gian Hội Lý Hương lại phong phú như vậy, chắc chắn kẻ địch không phải chỉ có Xuyên Đảo Nhất Hùng, Bản Điền Chân Bộ.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 743: Bảo tàng di động

"Hừ, tiểu thủ đoạn mà thôi, chả có gì lợi hại, nếu bàn về lĩnh ngộ đối với quy tắc không gian, kết giới Thí Thần của ta vẫn cao hơn một bậc."

Hà Nguyên Du Nhân thấy trong lòng nóng bỏng, mặt ngoài lại cố tình ra vẻ khinh thường.

"Thật sao?" Lý Phong nhún vai, cũng không thèm để ý.

"Nhưng nếu ngươi chịu giảng yếu quyết thân pháp cho ta nghe, ta có thể tha ngươi một mạng."

Lý Phong cười nhạt: "Thèm thuồng thân pháp của tiểu gia thì cứ việc nói thẳng, đúng là đồ dối trá!"

Hà Nguyên Du Nhân giận dữ quát: "Ngươi cho rằng mình biết thân pháp không gian là có thể trốn thoát khỏi tay ta? Nằm mơ đi!"

Vừa nói xong, Hà Nguyên Du Nhân vung kiếm chém mấy lần!

"Xoẹt" "xoẹt" "xoẹt" . . .

Mấy luồng kiếm khí sắc bén có hình giống trăng lưỡi liềm chém về phía Lý Phong.

Lý Phong cười lạnh, phải tay giơ ra, Thần Vũ Kiếm được hắn nắm trong tay, cũng chém ra mấy lần.

Cùng lúc đó, Lý Phong thi triển Hư Không Thiểm, tránh thoát mấy luống kiếm khí sắc bén của đối phương.

Kiếm khí lần nữa chém trúng kết giới, tạo nên từng đợt gợn sóng.

Còn Hà Nguyên Du Nhân thì đột nhiên lui ra sau, thân thể trực

tiếp chìm xuống đất, hòa vào kết giới.

Mà luồng kiếm khí chém vào kết giới liền biến mất không còn tăm tích!

Hà Nguyên Du Nhân lần nữa chui lên, nhịn không được cười như điên: "Ha ha ha, ta đã nói rồi, ở trong phạm vi của Thí Thần, ta chính là vô địch!"

Trong này, hắn được kết giới bảo hộ, lại thoải mái hấp thụ thiên địa linh khí bổ sung cho mình, còn Lý Phong càng giãy dụa, chân khí càng nhanh chóng tiêu hao, đợi đến khi chân khí hao hết, hắn có thể tùy ý chém giết Lý Phong.

Thắng bại đã định!

"Cảm thấy ăn chắc ta rồi?"

Lý Phong lần nữa ra khỏi hư không, trên mặt nở nụ cười nhạt.

"Thì sao? Ngươi cho rằng mình còn có cơ hội chuyển bại thành thắng?"

Hà Nguyên Du Nhân cảm thấy hết thảy đều nằm trong bàn tay mình, hắn không ngại nói nhảm mấy câu với Lý Phong.

"Đương nhiên, từ khi bắt đầu ta đã không cảm thấy ngươi có thể thắng ta."

Lý Phong hừ lạnh một tiếng, gọi ra Thần Vũ Khải mặc lên người.

"Hả?" Ánh mắt của Hà Nguyên Du Nhân sáng lên, tiếp theo lại lộ vẻ tham lam nói: "Đây là trang bị theo bộ? Không ngờ ngươi lại giàu có như vậy, thật sự là trời muốn giúp ta!"

Gia sản Lý Phong nhiều, toàn là đồ tốt, nhất là bộ thân pháp kia, nếu như hắn cướp được không gian đựng vật, nói không chừng còn chiếm được sách dạy công pháp.

Nghĩ tới đây, Hà Nguyên Du Nhân cười như điên mấy tiếng, tiếp theo tay phải giơ ra: "Ngươi đã tới nơi này, vậy thì để lại toàn bộ đồ tốt ở đây đi, Bóng đêm buông xuống!"

"Vèo vèo"

Một cái lá hoa anh đào màu đen không biết từ đâu chui ra đột nhiên tung bay xuống đỉnh đầu Lý Phong, quá trình nó bay xuống nhìn thì như chậm chạp mà thực ra cực kì nhanh, trong nháy mắt xuất hiện nó đã đi đến đỉnh đầu Lý Phong.

Tiếp theo. . . . . .

"Ầmmmm."

Hoa anh đào trực tiếp nổ tung!

Trong chớp nhoáng này, Lý Phong lại dùng Hư Không Thiểm tránh thoát.

Sóng xung kích làm cho mặt đất dưới chân Lý Phong bị lủng ra một cái hố sâu!

"Lại tránh tiếp? Để ta xem ngươi có thể tránh tới khi nào!"

Hà Nguyên Du Nhân điên cuồng cười một tiếng, ngón tay động đậy, một cơn mưa lá hoa anh đào từ không trung rơi xuống, hội tụ tại địa phương Lý Phong vừa mới biến mất, trong nháy mắt Lý Phong lại xuất hiện, bọn chúng liên tiếp nổ vang!

"Oanh" "Oanh" "Oanh" "Oanh" . . .

Khủng bố ngập trời!

Sau một hồi thì thậm chí là kết giới Thí Thần cũng bị trùng kích cho không ngừng lay động, khuấy động vô số gợn sóng.

"Thanh Sơn thủ hộ!"

Lý Phong lần này không lựa chọn tránh né nữa, mà là dùng tới skill Thanh Sơn thủ hộ, lập tức bốn phía quanh thân thể hắn xuất hiện hư ảnh của mười ngọn núi màu xanh chầm chậm xoay tròn.

Thanh Sơn thủ hộ có thể chống cự mười kích toàn lực của cao thủ cùng cấp bậc, tuy rằng Hà Nguyên Du Nhân cao hơn hắn một cấp nhỏ, nhưng trên người hắn lại mặc Thần Vũ Khải có thể loại

bỏ 30% lực công kích của đối thủ!

Có 2 tầng phòng ngự lồng vào nhau như vậy, cơn mưa hoa anh đào vẫn không thể tạo thành thương tổn gì với hắn, chỉ là áo giáp màu vàng óng đã có mấy chỗ xuất hiện vết bẩn màu đen.

Dùng tới Thanh Sơn thủ hộ, chân Lý Phong đạp đất, thân thể liền xuất hiện ngay trước mặt Hà Nguyên Du Nhân, đồng thời vung kiếm chém tới ngực của Nguyên Du Nhân!

Chính là Dịch chuyển tức thời- 1 bước vượt qua khoảng cách 100m!

Mũi kiếm của Thần Vũ Kiếm càng ngày càng sáng, đến sau cùng thậm chí làm cho Hà Nguyên Du Nhân cảm thấy chói mắt muốn nhắm lại!

Càng kinh khủng là, năng lượng trong đó làm cho Hà Nguyên Du Nhân cũng cảm thấy có chút tim đập chân run!

Chính là thức thứ 2 trong Trảm Thiên kiếm pháp —— Thôi Xán Tinh Thần!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 744: Hư Không Trảm

Thức thứ hai trong Trảm Thiên- Thôi Xán Tinh Thần, có thể tụ tập số lượng lớn chân khí tại mũi kiếm, về sau bộc phát sẽ tạo thành sát thương x3 một kích toàn lực của Lý Phong!

Sắc mặt Hà Nguyên Du Nhân đại biến, cuống quít giơ kiếm muốn cản lại!

"Ầmmmm."

Đao kiếm va chạm, một vụ nổ khủng bố xuất hiện, ánh sáng chiếu rọi toàn bộ kết giới Thí Thần!

Hà Nguyên Du Nhân cấp tốc lui về sau, luồng năng lượng kia vừa chạm tới hắn thì hắn đã chui vào trong kết giới, sau một cái chớp mắt, Hà Nguyên Du Nhân ăn mặc rách rưới như ăn mày xuất hiện ở sau lưng Lý Phong.

Bạt Kiếm Thuật!

"Xoẹt."

Thân thể Lý Phong biến mất tại chỗ, làm cho kiếm khí đánh vào kết giới.

"Con mẹ ngươi!”

Hà Nguyên Du Nhân phẫn nộ vô cùng!

Luồng năng lượng cuồng bạo lúc nãy không chỉ tàn phá trang phục võ sĩ của hắn, còn làm hắn bị thương ngoài da, tuy rằng ảnh hưởng không lớn, nhưng hắn lại không muốn tiếp nhận kết quả này!

Hắn là Thánh Sư được vạn người kính ngưỡng, sao có thể bị

một nam nhân trẻ tuổi cảnh giới thấp hơn đả thương?

Càng làm cho hắn cảm thấy khó chịu là thân pháp của Lý Phong quá quỷ dị, mấy lần đều đánh trượt.

Rõ ràng là sỉ nhục!

Trong sự phẫn nộ, Hà Nguyên Du Nhân chỉ tay lên trời, một luồng hắc viêm bỗng bốc cháy trên thân thể hắn, đồng thời khí tức của hắn tăng vọt!

Vốn Hà Nguyên Du Nhân là Bán Thần trung kỳ, bây giờ cảnh giới đã trực tiếp trở thành Bán Thần hậu kỳ!

Năng lượng khủng bố phát ra, thậm chí chỉ đứng tại chỗ mà không gian xung quanh cũng có chút vặn vẹo!

Không chỉ như thế, Hư Thần sau lưng hắn cũng được hắc viêm bao trùm, uy thế càng bá đạo!

"Không nhịn được nên đã vận dụng át chủ bài rồi sao?"

Lý Phong bước ra từ hư không.

"Ta muốn xé xác ngươi!"

Hà Nguyên Du Nhân nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể biến mất tại chỗ.

Hư Thần của hắn thì rút kiếm chém xuống, tốc độ nhanh không tưởng tượng nổi! So với lúc nãy hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Uy thế như một ngọn núi vạn vạn cân!

Lý Phong nhướng mày một cái, Hư Thần đánh ra một chiêu Thám Vân Thủ cản lại một kiếm kia, nhưng đúng lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, lưỡi kiếm bốc lên hắc viêm muốn chém đứt cổ hắn!

Thám Vân Thủ vững vàng ngăn lại một kiếm to lớn kia, làm nó phải ngừng lại khi còn cách đỉnh đầu Lý Phong 3 mét.

Thế nhưng một kiếm do chính tay Hà Nguyên Du Nhân chém ra thì đã đánh trúng cổ của Lý Phong.

"Ầmmmm!"

Năng lượng cuồng bạo bắn ra bốn phía!

Hà Nguyên Du Nhân cuồng hỉ, ngay sau đó muốn ngửa mặt lên trời cười như điên, nhưng đúng lúc này Lý Phong đột nhiên xoay người, nở nụ cười.

Nụ cười này tràn ngập trào phúng, làm Hà Nguyên Du Nhân trực tiếp sững sờ!

"Sao có thể? !"

Hà Nguyên Du Nhân không tin được đôi mắt của mình.

Đây đã là nhát chém 120% công lực của hắn, còn là chém trúng cổ, vậy mà không thể giết Lý Phong?

"Hết thảy đều có khả năng." Lý Phong đùa cợt cười một tiếng, tiếp theo nói thầm trong lòng: "Đồng Hồ Cát. . . Mở ra!"

"Cuồng bạo!"

"Bạo tẩu!"

Lý Phong liên tiếp mở ra ba đại át chủ bài, khí tức tăng vọt, trở thành Bán Thần trung kỳ!

Sắc mặt Hà Nguyên Du Nhân kịch biến, muốn lui về sau.

Chỉ là bị Đồng Hồ Cát ảnh hưởng, động tác của hắn trong mắt Lý Phong chậm đi gấp mười lần, không khác gì rùa bò!

"Xoẹtttttt."

Thần Vũ Kiếm đột nhiên bùng nổ ngọn lửa ngập trời, nhiệt độ trong kết giới Thí Thần cũng tăng thêm mười mấy độ!

Một kiếm này là chiêu thứ 3 trong Trảm Thiên kiếm pháp —— Bạo Viêm!

Bạo Viêm, chuyển hóa chân khí thành ngọn lửa 3000 độ, truyền vào thân kiếm, khi chém ra có thể bùng nổ gấp ba sát thương.

Lại thêm thuộc tính +30% sát thương của Thần Vũ Kiếm, càng là như hổ thêm cánh!

Lý Phong gầm nhẹ, Thần Vũ Kiếm được ngọn lửa bao trùm hung hăng chém lên người Hà Nguyên Du Nhân.

Dù đã cố gắng né tránh, Hà Nguyên Du Nhân vẫn bị dính một vết thương sâu mười mấy cm, máu tươi chưa kịp chảy ra đã bị nhiệt độ 3000 độ C thiêu đốt bốc hơi, cháy đen đặc lại!

"A! Ta muốn giết ngươi!"

Kịch liệt đau đớn làm Hà Nguyên Du Nhân rơi vào trạng thái điên cuồng, vô số hoa anh đào từ giữa không trung rơi xuống, Hư Thần sau lưng hắn cũng trở nên táo bạo, trường kiếm giãy dụa thoát khỏi Thám vân thủ, hung hăng bổ xuống!

Đồng thời, Hà Nguyên Du Nhân cũng vung kiếm chém ra trăm ngàn phát, kiếm khí dày đặc giống như súng máy bắn đạn, liên tục lao về phía Lý Phong!

Chỉ là động tác của Hà Nguyên Du Nhân ở trong mắt Lý Phong lại quá mức chậm chạp, căn bản không có uy hiếp.

"Trảm Thiên kiếm pháp, thức thứ tư —— Hư Không Trảm!"

Lý Phong nâng lên Thần Vũ Kiếm, nhanh chóng chém ra.

Hư không rung động!

Một luồng kiếm khí sắc bén đến mức như muốn chặt đứt tất cả đồ vật trên thế giới này xuyên qua hư không, trực tiếp xuất hiện tại ở trước mặt Hà Nguyên Du Nhân, chém xuyên 1 đường từ vai phải tới eo trái hắn.

Thời gian dường như đứng im!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 745: Tam Thượng Tiên Sư?

Trong kết giới Thí Thần, hoa anh đào màu đen tiếp tục bay múa, nhưng lại thiếu đi mỹ cảm chết chóc giống trước, như là mất đi linh hồn.

"Sao ngươi lại mạnh như vậy?"

Lúc này, Hà Nguyên Du Nhân khó khăn ngẩng đầu nhìn Lý Phong.

Lý Phong nhún vai, thu hồi Thần Vũ Kiếm: "Bởi vì ta có hệ thống."

Hà Nguyên Du Nhân cảm thấy đầy mờ mịt.

"Không có gì." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng: "Cái chết đôi khi lại là giải thoát, đi vui vẻ."

Hà Nguyên Du Nhân nổi giận: "Tiểu tử, dù ta. . ."

Hắn chưa nói hết lời, thân thể đã chia làm 2 nửa, rớt bịch xuống đất.

Máu tươi phun trào!

Đôi mắt Hà Nguyên Du Nhân vẫn còn trợn lên, tràn ngập vẻ không cam lòng!

Lập tức kết giới Thí Thần tiêu tán, hoa anh đào giống như tro tàn vụn vỡ, bị gió thổi qua liền tan biến.

Bên ngoài, kết giới mất đi, đám người Xuyên Đảo Nhất Hùng khẩn trương nhìn chằm chằm bên trong, thế nhưng các mảnh vụn màu đen tràn ngập không gian làm bọn hắn căn bản thấy không thấy rõ tình huống.

Bụi mù tản đi, Xuyên Đảo Nhất Hùng như bị sét đánh: "Đáng chết, vì sao lại là ngươi, sư phụ ta đâu? !"

"Bởi vì hắn chết, còn ta thì sống."

Lý Phong nhún vai, thu hết Thần Vũ Kiếm, Thần Vũ Khải vào trong ba lô hệ thống, vẻ mặt lạnh nhạt.

"Không có khả năng, sư phụ ta là vô địch, ngươi không thể chiến thắng hắn được, đây là ảo giác, nhất định là ảo giác!"

Xuyên Đảo Nhất Hùng lúc lắc cái đầu như đánh trống, nội tâm không muốn tin tưởng hết thảy trước mắt.

"Như ngươi mà cũng gọi là Đông Doanh Kiếm Thánh? Nói thật, ngươi làm ta có chút thất vọng." Lý Phong thở dài.

Lúc trước Xuyên Đảo Nhất Hùng liên hợp với Siêu năng cục nước Mỹ gài bẫy Long Hồn, thiếu chút nữa hốt gọn một mẻ đám người Hướng Thiên Nhai, Lý Phong còn coi hắn là kiêu hùng đương đại.

Nhưng bây giờ thì sao? Tưởng như hoàn toàn là 2 người khác nhau.

"Lý Phong, ngươi đừng có bố láo, giới võ đạo Nhật Bản chúng ta không đơn giản như ngươi nghĩ đâu, ngươi cho rằng ngươi đánh bại Hà Nguyên Thánh Sư đã là rất giỏi? Nằm mơ!"

Nói đến đây, Xuyên Đảo Nhất Hùng đứng dậy hô to: "Tam Thượng Tiên Sư, xin ngài ra tay giết kẻ này để trả thù cho võ đạo Nhật Bản!"

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Thì ra trên Thánh Sư vẫn còn có một Tiên Sư? Vậy trên Tiên Sư còn có gì, Thần Sư? Thần Vương? Tiên Đế? Tiên Tôn?

Con mẹ nó chứ, có nhất thiết phải ác liệt như vậy không, tiểu gia chỉ muốn báo thù cho Trầm Tử Huyên thôi mà!

"Ngươi câm miệng cho ta!"

Lý Phong trong cơn táo bạo táo trực tiếp đấm vào mặt của Xuyên Đảo Nhất Hùng.

Đúng lúc này, một tiếng gầm lên giận dữ từ hướng đông nam truyền đến: "Nhóc con ngươi dám!"

Chỉ là tiếng rống giận này không thể tạo thành bất kì ảnh hưởng gì đối với Lý Phong, hắn đấm ra một phát, lực lượng khủng bố trực tiếp bao phủ toàn thân Xuyên Đảo Nhất Hùng.

Xuyên Đảo Nhất Hùng chỉ kịp hét thảm một tiếng, đã bị nắm đấm của hắn đánh cho tan xác!

Cường giả Chí Tôn hậu kỳ, người cầm đầu tổ chức Ám Ảnh Nhật Bản. . . Cứ như vậy chết không toàn thây!

"Kiếm Thánh đại nhân đã chết rồi, mau trốn đi!"

"Trốn trốn trốn!"

Cái chết của Xuyên Đảo Nhất Hùng làm cho đám khách mời vô cùng hoảng sợ, thế là đám người này vội vàng bỏ chạy ra bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức khủng bố phóng lên tận trời từ phương hướng đông nam, đồng thời còn dùng tốc độ vô cùng kinh người ập tới đây.

Lý Phong đầu tiên là nhướng mày một cái, sau đó âm thầm nói: "Luồng khí tức này so với tên Hà Nguyên Thánh Sư kia còn mạnh hơn, hắn là cường giả Bán Thần hậu kỳ hay là Bán Thần đỉnh phong?"

"Bây giờ tất cả át chủ bài đều đã dùng hết, đến lúc rời đi rồi, bất quá trước khi đi ta phải lưu lại món quà kỉ niệm cho bọn hắn mới được!"

"Đạp Thiên Thất Bộ!"

Lý Phong cười lạnh một tiếng, Hư Thần sau lưng nâng lên bàn

chân to lớn, dẫm xuống một đám khách mời đang bỏ chạy.

Cùng lúc đó, Lý Phong dùng tới Không gian truyền tống thuật, trên thân lóe lên một tia sáng rồi lập tức biến mất khỏi chỗ cũ.

Ngay trước khi hắn biến mất, bàn chân khổng lồ của Hư Thần ầm ầm đạp xuống, đám khách mời chạy đi bốn phương tám hướng trực tiếp bị giẫm thành từng cục máu thịt mơ hồ, chỉ có rất ít người là giữ được mạng!

Sau khi Lý Phong vừa biến mất, một lão giả lấy khí thế sấm sét lao vút tới nơi này, khi hắn nhìn thấy cái hố sâu có hình dáng bàn chân to lớn trên mặt đất, cùng với rất nhiều những vũng máu xương vỡ nát hòa vào nhau, sắc mặt của lão giả này liền trở nên vô cùng khó coi.

Đợi đến khi hắn nhìn thấy cái xác đã bị chém thành 2 nửa của Hà Nguyên Du Nhân, sát khí trên thân không kìm được bùng nổ: "Ta mặc kệ ngươi là ai, mặc kệ ngươi chạy trốn đến nơi nào, Tam Thượng Thần Hữu ta cũng sẽ giết chết ngươi, aaaaaaa! ! !"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 746: Sửa chữa phục hồi đan điền

Minh Châu, tiểu khu Tinh Huy tiểu khu, trong biệt thự số 6.

Hoa Gian Hội Lý Hương đột nhiên xuất hiện làm cho đám người Lý Viện, Ngụy Băng Khanh bối rối.

May mà các nàng đều là cường giả có cảnh giới võ đạo rất cao, mà Hoa Gian Hội Lý Hương lại một thân một mình, sau khi hốt hoảng vội khống chế Hoa Gian Hội Lý Hương.

Lúc này Hoa Gian Hội Lý Hương nhận ra Ngụy Băng Khanh, nhanh chóng nói rõ ràng thân phận của mình.

Nghe thấy nàng nói mình là nữ nô của Lý Phong, đám người Lý Viện không bình tĩnh được.

Lý Phong vậy mà thu nữ nô, còn cố ý đi Nhật Bản cứu nàng về? Hắn muốn bao nhiêu nữ nhân mới biết đủ đây?

Đúng lúc này, một cái khe nứt màu đen xuất hiện trong phòng khách.

Tiếp theo, Lý Phong bật Ẩn Thân Thuật đi ra rồi mau chóng chuồn đi mặc quần áo.

Đợi đến khi Lý Phong ăn mặc xong xuôi, hắn bước ra phòng khách, thế là bị các nàng vây quanh hỏi đủ thứ chuyện.

Tới bây giờ, Lý Phong cũng không còn gì để giấu diếm nữa, ngay sau đó hắn kể lại toàn bộ ân oán tình thù giữa mình cùng Hoa Gian Hội Lý Hương cho mọi người nghe, đương nhiên, trong quá trình này Hoa Gian Hội Lý Hương đã được đưa lên phòng nên không nghe được.

Nghe xong, Lý Viện lo lắng nói: "Vậy cái Nô ấn này có khi nào đột nhiên mất tác dụng không?"

"Yên tâm đi, chỉ cần ta không chủ động giải trừ, Nô ấn sẽ vĩnh viễn còn đó."

Lý Phong tràn đầy tự tin nói.

Các nàng nghe vậy liền thở phào, nhưng ngay sau đó Tống Uyển Quân lại hỏi: "Vậy ngươi có định biến nàng thành một trong đám tỷ muội chúng ta không?"

"Ách. . ."

Lý Phong sững sờ, qua thật lâu hắn mới lên tiếng: "Không đâu, có các ngươi là đủ rồi."

"Đủ rồi?" Tống Uyển Quân nhếch miệng nở nụ cười nửa trêu chọc nửa bất mãn: "Nhìn mặt ta dễ lừa như vậy sao?"

"Quả nhiên." Tô Đồng thở dài một hơi.

"Nam nhân nha, giỏi nhất là có mới nới cũ." Ngụy Băng Khanh nhanh trí đâm thêm một đao.

Liễu Thi Hàm, Hứa Mạn, Mộ Dung Tuyết thì che miệng cười trộm, không hề muốn nói tốt cho Lý Phong.

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Ba ngày không đánh là đòi nhảy lên đầu ta ngồi sao? Nếu không trấn áp các nàng xuống, về sau sao hắn còn duy trì được uy nghiêm gia chủ?

"Hay lắm, xem ra các ngươi đều không muốn cùng ta tu luyện."

"Đã như vậy, ta liền đi tìm Hoa Gian."

Lý Phong cười xấu xa một tiếng, quay người muốn lên lầu hai.

"Mới vừa rồi còn nói mình không có ý nghĩ với Hoa Gian, hiện tại lại lộ cái đuôi sói ra."

Tống Uyển Quân bất mãn nói.

"Đúng vậy, tuổi tuy nhỏ nhưng tính cách rất xấu!"

Hứa Mạn cũng chen miệng vào.

"Tin nam nhân thì heo nái cũng biết trèo cây, câu này quả nhiên là chân lý!"

Ngụy Băng Khanh có chút cảm thán nói.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, quay đầu hung hăng lườm các nàng: "Là các ngươi nói nam nhân đều có mới nới cũ, ta chỉ là làm theo lời các ngươi nói mà thôi ~ "

Nói xong hắn lách mình lên lầu hai, chỉ để lại đám người Ngụy Băng Khanh ở chỗ cũ.

Tiến vào phòng ngủ, Hoa Gian Hội Lý Hương đang ngồi trên giường vội vàng đứng lên: "Chủ nhân, Hoa Gian lại gây phiền toái rồi đúng không."

Lý Phong biết nàng đang lo lắng cái gì, ngay sau đó an ủi: "Không đâu, các nàng đều rất thích ngươi, ngươi không nên suy nghĩ nhiều."

Hoa Gian Hội Lý Hương thở phào.

"Đan điền của ngươi bị Xuyên Đảo Nhất Hùng đánh nát rồi à?"

"Đúng vậy." Nói đến đây ánh mắt của nàng không nhịn được trở nên ảm đạm.

Lý Phong mua từ hệ thống 1 viên đan dược màu trắng: "Ăn nó vào là đan điền của ngươi có thể phục hồi, một lần nữa trở thành cường giả võ đạo."

Viên đan dược này có giá bán 1 triệu điểm tích lũy, ăn vào chỉ cần chờ 10 phút là có thể phục hồi đan điền.

Hoa Gian Hội Lý Hương mừng rỡ vô cùng: "Cảm ơn chủ nhân."

Chờ khoảng 10 phút, Lý Phong mới hỏi: "Cảm giác như thế nào?"

"Hình như thật sự được phục hồi rồi!" Hoa Gian Hội Lý Hương thử vận hành công pháp hấp thu thiên địa linh khí, quả nhiên phát

hiện công pháp có thể vận chuyển bình thường!

Đúng lúc này, thanh âm hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 2 triệu điểm kinh nghiệm, 10 triệu điểm tích lũy."

Lý Phong thấy trong lòng hơi động, bấm vào thuộc tính cá nhân xem xét một chút.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Bán Thần cảnh

Điểm kinh nghiệm: 5,62 triệu / 20 triệu

Điểm tích lũy: 49 triệu

Điểm chinh phục: 817

Kỹ năng: 《 Thần Uy 》, 《 Hư Thần 》, 《 Đạp Thiên Thất Bộ 》, 《 Trảm Thiên kiếm pháp 》, 《 Hư Không Thiểm 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. . .

Nhiệm vụ đang chờ: Không

"Hiện tại thăng một cấp cũng rất khó khăn, lâu như vậy mà mới chỉ lấp đầy hơn một phần tư thanh kinh nghiệm."

Lý Phong âm thầm cảm thán một câu rồi tắt hệ thống.

Sau khi hưng phấn qua đi, Hoa Gian Hội Lý Hương đột nhiên do dự nói: "Ta có một vấn đề muốn hỏi chủ nhân."

"Chính là. . . Những gì ngươi nói lúc trước đều là thật sao?" Hoa Gian Hội Lý Hương lấy hết dũng khí hỏi.

Nàng đúng là người bị trúng Nô ấn, nhưng trí thông minh thì

vẫn còn nguyên, nàng có thể phán đoán ra từ cuộc nói chuyện của đám người Lý Phong, Đằng Điền Tường, Xuyên Đảo Nhất Hùng rằng có lẽ trước kia nàng thật sự là đồ đệ của Xuyên Đảo Nhất Hùng, mà nàng nhận Lý Phong làm chủ là bởi vì nàng bị trúng pháp thuật gì đó của Lý Phong.

Nàng không phải muốn phản bội Lý Phong, chỉ là muốn biết chân tướng mà thôi.

Lý Phong nhường mày một cái, nội tâm cân nhắc có nên nói chân tướng cho Hoa Gian Hội Lý Hương biết không.

Đúng lúc này, hệ thống đột nhiên nhắc nhở: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 747: Lựa chọn

Lý Phong nhíu mày, âm thầm nói: "Thời điểm này lại tuyên bố nhiệm vụ, chẳng lẽ là có quan hệ với Hoa Gian Hội Lý Hương?"

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Lựa chọn (1) "

"Mục tiêu: Giải đáp nghi hoặc cho Hoa Gian Hội Lý Hương."

"Khen thưởng 1: 500 ngàn điểm kinh nghiệm, 2 triệu điểm tích lũy."

"Khen thưởng 2: 100 ngàn điểm kinh nghiệm, 400 ngàn điểm tích lũy."

"Chú thích: Tùy vào đáp án của kí chủ mà khen thưởng có thể nhiều có thể ít, đồng thời cũng có khả năng dẫn ra nhiệm vụ mới, xin kí chủ cân nhắc cho kỹ."

Vấn đề lớn nhất là hệ thống rốt cục hi vọng hắn trả lời thế nào, ăn ngay nói thật hay tiếp tục ẩn giấu?

"Nếu vấn đề này làm chủ nhân cảm thấy khó xử, chủ nhân có thể không trả lời."

"Không sao." Lý Phong thở dài, chậm rãi nói: "Xác thực ngươi đã trúng Nô ấn của ta."

Hoa Gian Hội Lý Hương nghe xong, nội tâm không nghĩ nhiều, ngược lại hai tay nâng cằm, mặt lộ vẻ sùng bái: "Thì ra đây đúng là sự thật, chủ nhân quá lợi hại rồi."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, sắc mặt có chút quái dị.

Cũng may là hắn biết Hoa Gian Hội Lý Hương bị trúng Nô ấn,

nếu không Lý Phong nhất định sẽ coi nàng là đồ ngu ngốc.

Đúng lúc này, âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ Lựa chọn (1) hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ thu hoạch được 500 ngàn điểm kinh nghiệm, 2 triệu điểm tích lũy."

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Nghe đến đó, Lý Phong nhịn không được sự hưng phấn: "Quả nhiên là thế!"

Bởi vì hắn trả lời đúng theo hệ thống mong muốn, cho nên được nhiều khen thưởng hơn, đồng thời dẫn ra nhiệm vụ mới, cái này giống như là hồi nhỏ chơi game vậy!

Lý Phong nói thầm:

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Lựa chọn (2) "

"Mục tiêu: Lựa chọn giải trừ hoặc giữ nguyên Nô ấn của Hoa Gian Hội Lý Hương."

"Khen thưởng 1: 200 ngàn điểm kinh nghiệm, 800 ngàn điểm tích lũy."

"Khen thưởng 2: 500 ngàn điểm kinh nghiệm, 2 triệu điểm tích lũy."

"Chú thích: Tùy vào lựa chọn của kí chủ mà khen thưởng có thể nhiều có thể ít, đồng thời cũng có khả năng dẫn ra nhiệm vụ mới, xin kí chủ cân nhắc cho kỹ."

Xem hết giới thiệu, Lý Phong rơi vào tình trạng xoắn xuýt.

Nếu như nói nhiệm vụ trước vô luận hắn trả lời thế nào cũng không có ảnh hưởng gì, vậy nhiệm vụ này có thể sẽ làm quan hệ

của hắn cùng Hoa Gian Hội Lý Hương bị ảnh hưởng to lớn.

Bởi vì một khi giải trừ Nô ấn, hắn cùng Hoa Gian Hội Lý Hương sẽ trực tiếp biến thành kẻ địch.

Nhưng dựa theo lý giải của Lý Phong đối với hệ thống, nếu hắn giải trừ Nô ấn thì sẽ thu được khen thưởng càng nhiều, cùng dẫn ra nhiệm vụ mới.

"Nên chọn thế nào đây?"

Lý Phong sờ cằm, nội tâm rất xoắn xuýt.

"Chủ nhân, ngươi làm sao vậy?"

Lý Phong nhìn Hoa Gian Hội Lý Hương một chút, sau đó hỏi: "Bây giờ ngươi có vui vẻ không?"

Hoa Gian Hội Lý Hương đầu tiên là sững sờ, tiếp theo gật đầu nói: "Đương nhiên là vui vẻ, được ở cùng chủ nhân là chuyện làm ta vui nhất đời này."

Thân thể Lý Phong chấn động, nội tâm cũng bị xúc động.

Một người hoàn toàn bị hắn khống chế tâm thần thật sự có thể vui vẻ sao? Nó chẳng qua chỉ là một loại ảo giác mà thôi.

Qua khoảng thời gian ở chung lâu như vậy, Lý Phong đã không còn sát ý với Hoa Gian Hội Lý Hương, có lúc còn thương tiếc nàng.

Đương nhiên, Lý Phong không phủ nhận cái này liên quan tới giá trị nhan sắc của Hoa Gian Hội Lý Hương, nếu đổi thành một nữ nhân bình thường, có lẽ hắn sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy.

Sau một hồi lâu, Lý Phong cười nói: "Hoa Gian, ta hỏi ngươi, nếu ta giải trừ Nô ấn, có khi nào ngươi sẽ trở thành kẻ địch của ta không?"

Hoa Gian Hội Lý Hương đầu tiên là sững sờ, tiếp theo kinh sợ hỏi: "Chủ nhân không muốn ta nữa sao, là do Hoa Gian không tốt chỗ nào?"

Vừa nói, trong mắt Hoa Gian Hội Lý Hương vừa nổi lên một tầng sương mù, tùy thời đều có thể khóc lên.

"Không phải, chỉ là ta cảm thấy bắt ngươi làm một người máy là chuyện rất không công bằng."

Lý Phong xoa đầu Hoa Gian Hội Lý Hương, cười nói.

"Thế nhưng là Hoa Gian rất ưa thích loại cảm giác này, chủ nhân đừng bỏ Hoa Gian có được không?"

Hoa Gian Hội Lý Hương muốn kéo cánh tay Lý Phong làm nũng, lại sợ Lý Phong tức giận, nhất thời có chút chân tay luống cuống.

Lý Phong thở dài, không biết nên nói cái gì cho phải.

Sau một lúc lâu ánh mắt của hắn đột nhiên biến thành kiên định: "Hoa Gian, cám ơn ngươi một mực đi theo ta từ trước tới giờ, có lẽ một lát nữa chúng ta sẽ trở thành địch nhân, nhưng ta vẫn muốn trả lại tự do cho ngươi."

Tiếp theo Lý Phong đưa tay đặt lên trán của Hoa Gian Hội Lý Hương.

Một tia sáng thoáng hiện trong đầu Hoa Gian Hội Lý Hương, vô số mảnh vỡ ký ức xuất hiện, gây dựng lại, tiếp theo nàng chỉ cảm thấy bộ não đau nhói, thân thể mềm nhũn té xỉu.

Lý Phong tay mắt lanh lẹ đỡ lấy nàng, nhẹ nhàng đặt lên giường.

Sau khi làm xong, âm thanh nhắc nhở từ hệ thống liền vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ Lựa chọn (2) hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 500 ngàn điểm kinh nghiệm, 2 triệu điểm tích lũy."

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem ra ta lựa chọn không sai." Ánh mắt Lý Phong sáng lên, tiếp theo mặc niệm:

"Xem xét!"

Nhiệm vụ: Chinh phục nữ thần Hoa Gian Hội Lý Hương.

Mục tiêu: Dùng thủ đoạn bình thường chính phục Hoa Gian Hội Lý Hương, làm cho nàng tiếp nhận ngươi từ trong đáy lòng.

Khen thưởng: 2 triệu điểm kinh nghiệm, 10 triệu điểm tích lũy.

"Thủ đoạn bình thường?"

Lý Phong nhướng mày một cái, ý tứ là không cho hắn sử dụng Nô ấn sao?

Ngay lúc này, Hoa Gian Hội Lý Hương đột nhiên mở hai mắt ra.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 748: Trả lại tự do cho ngươi.

Trong chớp nhoáng này, vô số trí nhớ hiện về trong đầu Hoa Gian Hội Lý Hương, nàng rốt cục biết mình là ai.

Không chỉ như thế, trí nhớ trong khoảng thời gian trở thành nữ nô của Lý Phong không tiêu trừ.

Khi Hoa Gian Hội Lý Hương biết mình bị Lý Phong khống chế tâm thần, cảm giác nổi giận làm nàng bật dậy, đưa tay đánh tới mặt hắn.

Lý Phong bắt lấy cổ tay nàng, cười khổ: "Tuy ta đoán được sẽ có kết quả như vậy, nhưng tới giờ vẫn cảm thấy tương phản quá triệt để, haiz."

"Đồ bỉ ổi!"

Hoa Gian Hội Lý Hương giãy dụa một hồi mà vô dụng, không nhịn được nổi giận mắng.

"Xem ra ngươi không mất đi trí nhớ trong khoảng thời gian này."

Lý Phong thở dài, tiếp theo cười nói: "Ta không cảm thấy mình bỉ ổi, ngươi muốn giết ta, còn không chỉ một lần, ta giữ lại tính mệnh của ngươi, chỉ khiến ngươi trở thành nữ nô của ta mà thôi, đây mà là bỉ ổi sao?"

"Huống chi, trong khoảng thời gian này, ta không hề làm gì ngươi, lúc ngươi bị Xuyên Đảo Nhất Hùng phế bỏ, ta còn giúp ngươi hồi phục đan điền."

"Ngươi biết viên đan dược kia có giá bao nhiêu tiền không? 1 tỷ! Tuy rằng nhắc đến tiền thì có chút tục khí, nhưng đó thật sự không phải con số nhỏ."

Hoa Gian Hội Lý Hương hơi biến sắc, tiếp theo tức giận nói: "Thì

đã sao, sự thật vẫn là ngươi đã biến ta thành nữ nô, ta hận ngươi!"

Đang nói chuyện nàng lại nâng lên một cái tay khác đánh tới mặt Lý Phong.

Nhưng sao Lý Phong có thể để nàng thành công? Đừng nói nàng hiện tại chỉ là một người bình thường, dù nàng vẫn là Tông Sư cảnh cũng không có khả năng đánh trúng cường giả Bán Thần cảnh.

"Hoa Gian, ta cảm thấy ngươi cần phải tỉnh táo."

Lý Phong nắm cổ tay nàng, trầm giọng nói: "Lúc trước ta không muốn giết ngươi, nên mới biến ngươi thành nữ nô của ta, nếu lúc đó ta giết ngươi, ngươi còn có cơ hội hận ta sao?"

"Hiện tại ta trả lại tự do cho ngươi, dù ngươi không cảm ân, thì cũng đâu thể hận ta? Dù sao cũng là ngươi muốn giết ta trước."

Lời này vừa nói ra, Hoa Gian Hội Lý Hương liền nghẹn lời.

"Suy nghĩ cho kỹ vào, nếu ngươi muốn làm bằng hữu ta sẽ giơ hai tay hoan nghênh, đương nhiên, dù ngươi không muốn làm bằng hữu cũng không sao, chỉ cần ngươi không căm thù ta, không làm tổn thương người nhà của ta, chúng ta có thể nước giếng không phạm nước sông."

Nói xong, Lý Phong buông tay Hoa Gian Hội Lý Hương ra, quay người đi tới cửa.

Đúng lúc này, Hoa Gian Hội Lý Hương đột nhiên giành trước xông ra phòng ngủ, sau đó ở trong ánh mắt nghi ngờ của đám người Ngụy Băng Khanh chạy khỏi biệt thự.

Nhìn bóng lưng dần xa của Hoa Gian Hội Lý Hương, Lý Phong nhịn không được thở dài.

Thấy thế, Ngụy Băng Khanh liền hỏi: "Chuyện gì xảy ra, ngươi bắt nạt người ta à?"

Mấy người Tống Uyển Quân cũng nghi hoặc nhìn về phía Lý Phong.

"Không phải, chỉ là. . ." Lý Phong do dự một chút, cuối cùng nói: "Ta đã giải trừ Nô ấn cho nàng."

Trong phòng khách đầu tiên là yên tĩnh, tiếp theo các nàng đồng loạt hỏi: "Vì sao?"

Lý Phong có chút bất đắc dĩ, sau đó liền nói ra suy nghĩ của mình.

"Ta ủng hộ ngươi trả lại tự do cho nàng!"

"Ta cũng ủng hộ ngươi!"

"Ngươi làm rất tuyệt!"

Hoa Gian Hội Lý Hương quá xinh đẹp, đổi thành nam nhân khác, trong tình huống nàng bị trúng Nô ấn khẳng định chuyện gì cần làm đều đã làm sạch.

Nhưng Lý Phong lại bảo vệ bản tâm, còn chủ động giải trừ Nô ấn cho Hoa Gian Hội Lý Hương, phẩm đức cao thượng làm người ta nhìn mà than thở!

Nếu Lý Phong biết suy nghĩ trong lòng các nàng khẳng định sẽ đỏ mặt không thôi, hắn làm vậy sao lại thành phẩm đức cao thượng , đều vì hoàn thành nhiệm vụ thôi mà.

Sau khi ra khỏi tiểu khu Tinh Huy, Hoa Gian Hội Lý Hương một đường bỏ chạy. May vì hiệu quả của Không gian truyền tống thuật nên sau khi xuất hiện nàng đã được đám người Nguỵ Băng Khanh đưa cho quần áo bình thường, chứ nếu mặc kimono thì đã làm tất cả mọi người qua đường phải chú ý.

Hiện tại trong đầu nàng rất loạn, vô cùng loạn, lúc thì hiện ra quá khứ ở Nhật Bản, lúc lại hiện ra từng hình ảnh khi nàng ở chung với Lý Phong, lúc lại nghĩ tới sắc mặt ghê tởm của Đằng Điền Tường.

Những hình ảnh này không ngừng xen lẫn vào nhau, gần như muốn xé não nàng thành mảnh nhỏ!

Sau khi đã chạy tới mệt lử, nội tâm dần bình tĩnh lại, nàng đột

nhiên phát hiện mình đã không còn nhà để về.

Nhà nàng vốn ở Nhật Bản, sư phụ nàng, sư huynh muội đều ở Nhật Bản, thế nhưng sư phụ nàng đã chết, Đằng Điền Tường cũng đã chết, nàng lại bị Lý Phong cứu về Hoa Hạ, gián tiếp trở thành đồng lõa của Lý Phong, nghĩa là nàng không thể quay về Nhật Bản nữa.

"Ta phải làm sao đây. . ."

Hoa Gian Hội Lý Hương ngửa đầu nhìn bầu trời tối tăm, thấp giọng nói thầm.

Đúng lúc này, một tia sét vọt qua không trung, tiếp theo mưa to như trút xuống.

Trận mưa này đến quá đột nhiên, nhất thời làm y phục của Hoa Gian Hội Lý Hương ướt đẫm.

Hoa Gian Hội Lý Hương quay đầu nhìn quanh, phát hiện bên đường có một quán bar gọi là Mưa Bụi đang mở cửa, sau đó nàng liền chạy vào.

Hoa Gian Hội Lý Hương vừa vào quán bar, lập tức làm khách trong quán chú ý, lập tức có một nam nhân trung niên đi tới bắt chuyện, nói muốn mời nàng uống một chén.

Hoa Gian Hội Lý Hương liếc hắn một cái, lạnh lùng quát: "Cút!"

Nam nhân trung niên bị khí thế của Hoa Gian Hội Lý Hương dọa sợ, cuống quít lui về sau.

"Cô nàng này đúng là rất cay nghiệt, ta thích."

Một nam nhân trẻ tuổi ăn mặc xa hoa thấy cảnh này, nhất thời ánh mắt sáng lên, đứng dậy đi tới quầy bar.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 749: Hoa Gian nổi giận

Nam nhân trẻ tuổi này lập tức làm đám khách hàng chú ý.

"Là Hạng thiếu!"

"Đã nhiều tiền còn đẹp trai, thật là khiến người ta hâm mộ."

Hạng thiếu tên thật là Hạng Thiệu Huy, công tử trăng hoa nổi tiếng Minh Châu.

Là một chàng trai vàng trong làng đầu thai, gia đình hắn rất giàu có, tư sản vượt qua 1 tỷ.

Không chỉ vậy, hắn còn rất đẹp trai, dù so với minh tinh đang hot cũng không rơi vào thế hạ phong.

Hắn ưa thích đi tới những chỗ ăn chơi, mỗi lần xuất hiện, bên cạnh luôn luôn có mỹ nữ khác biệt, ở trong quán bar một đêm ném mấy trăm ngàn thậm chí hơn 1 triệu đều là việc bình thường.

Rất nhanh, Hạng Thiệu Huy tay trái kéo một mỹ nữ, tay phải nâng 1 ly Cocktail, sau lưng là 2 bảo tiêu cao to đen hôi, chậm rãi đi đến quầy bar.

Hạng Thiệu Huy ngồi xuống bên cạnh Hoa Gian Hội Lý Hương: “Cho vị tiểu thư này một ly Margaret."

Người pha rượu gật đầu, bắt đầu điều chế Margaret.

Trong quá trình này, Hoa Gian Hội Lý Hương tựa như không nghe thấy, tiếp tục uống Vodka.

Đợi đến khi người pha rượu làm xong Margaret đưa đến trước mặt Hạng Thiệu Huy, Hạng Thiệu Huy mới bắt chuyện: "Mỹ nữ, với khí chất của ngươi thì phải uống Margaret mới xứng, nếm thử đi, tay nghề của hắn rất không tệ."

Vừa nói Hạng Thiệu Huy vừa đẩy chén rượu đến trước mặt Hoa Gian Hội Lý Hương.

Hoa Gian Hội Lý Hương lạnh lùng liếc hắn một cái, vẫn chỉ nói 1 chữ: "Cút!"

Dường như sớm đã đoán được Hoa Gian Hội Lý Hương sẽ nói vậy, Hạng Thiệu Huy không hề tức giận: "Mỹ nữ, gặp nhau tức là hữu duyên, ta chỉ muốn mời ngươi uống chén rượu mà thôi, ngươi cần gì phải tuyệt tình như vậy?"

Hoa Gian Hội Lý Hương nhướng mày, nhìn chằm chằm Hạng Thiệu Huy.

Hạng Thiệu Huy khẽ nhếch miệng, lộ ra một nụ cười tự cho là đầy cuốn hút, bình tĩnh đối mặt với Hoa Gian Hội Lý Hương.

Hoa Gian Hội Lý Hương đã tỏ rõ tính tình nhưng Hạng Thiệu Huy vẫn dám tiếp cận, tự nhiên không phải bởi vì hắn ngốc, mà là hắn rất có lòng tin với bản thân.

Muốn đẹp trai có đẹp trai, muốn nhiều tiền có nhiều tiền, gặp nữ nhân thích sắc đẹp, hắn có thể dùng giá trị nhan sắc làm đối phương mê đắm, gặp nữ nhân coi trọng tiền bạc, hắn có thể nện tiền tới khi nàng quỳ xuống há to miệng ra.

Nhất là... Bên trong chén rượu này đã được thêm chút nguyên liệu lạ!

Hoa Gian Hội Lý Hương nhìn qua thì lạnh lùng cao ngạo, nhưng chỉ cần hắn mặt dày một chút, mời được nàng uống chén rượu này, đêm nay tuyệt đối có thể cùng nàng đàm đạo nhân sinh với 7749 tư thế khác nhau.

Ngay tại thời điểm Hạng Thiệu Huy mặc sức tưởng tượng, Hoa Gian Hội Lý Hương lạnh lùng nói: "Ngu ngốc!"

Hạng Thiệu Huy: "? ? ?"

Con mẹ nó chứ, muốn nhịn cũng không thể nhịn được!

Hạng Thiệu Huy còn chưa kịp nổi bão, bạn gái đi theo hắn đã

mắng trước: "Cho thể diện mà không cần? Được Hạng thiếu coi trọng là phúc 3 đời nhà ngươi, còn dám mắng Hạng thiếu? Ngươi cho rằng ngươi là ai?"

Đồng thời nàng đưa tay muốn đẩy Hoa Gian Hội Lý Hương ngã xuống đất.

Nàng vừa trèo lên được cành cây cao Hạng Thiệu Huy không được bao lâu, tuyệt đối không thể để con hồ ly tinh này đoạt mất.

Sắc mặt Hoa Gian Hội Lý Hương trở nên lạnh lẽo, trực tiếp tát ra một cái.

Sau khi khôi phục trí nhớ, Hoa Gian Hội Lý Hương lại trở thành sát thủ lạnh lùng như trước, trước khi đánh người còn không thèm chửi một câu nào.

"Chát."

Lập tức trên mặt nữ nhân này xuất hiện một vết đỏ in hình bàn tay!

"Hítttttt!"

Đám khách hàng xung quanh nhịn không được hít vào một hơi khí lạnh!

Con mẹ nó, nữ nhân này đúng là ghê gớm, mắng Hạng Thiệu Huy là ngu ngốc thì cũng thôi đi, còn dám đánh bạn gái Hạng Thiệu Huy!

Hạng Thiệu Huy cũng sững sờ: "Mỹ nữ, ngươi dám đánh người của ta, ngươi có biết ta là. . ."

"Chát."

Không chờ Hạng Thiệu Huy nói xong, Hoa Gian Hội Lý Hương lại quất vào mặt hắn: "Cút!"

Cũng may Hoa Gian Hội Lý Hương đã rớt từ Tông Sư cảnh

xuống người bình thường, nếu không thì mấy cái tát vừa rồi đã lấy mạng của hai người Hạng Thiệu Huy.

Hạng Thiệu Huy nhất thời sửng sốt, tiếp theo cảm thấy trên mặt nóng bỏng đau nhức!

"Con mẹ nó! Bắt lại nàng cho ta!"

Hạng Thiệu Huy trong cơn giận dữ trực tiếp hạ lệnh với 2 bảo tiêu sau lưng.

Hai tên bảo tiêu đều là người luyện võ, nhận được mệnh lệnh lập tức xông lên phía trước muốn khống chế Hoa Gian Hội Lý Hương.

Hoa Gian Hội Lý Hương hừ lạnh một tiếng, đứng dậy muốn đấm nhau với hai người này, nhưng nàng vừa mới phục hồi đan điền, một số chiêu thức còn nhớ rõ, nhưng không có chân khí nên căn bản không phát huy được uy lực.

Sau một phen giao thủ chớp nhoáng, Hoa Gian Hội Lý Hương đã bị hai tên bảo tiêu khống chế 2 cánh tay, ấn mặt xuống quầy bar.

Hạng Thiệu Huy bây giờ cảm thấy rất đắc ý.

Giờ phút này, một nam nhân trẻ tuổi đang cầm một cái ô đen đứng ngoài cửa quán bar.

Ngay khi hắn đang cân nhắc có nên tiến vào quán bar không, âm thanh hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên trong đầu.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 750 + 751: Không cần ngươi quản

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Lý Phong nhíu mày: "Có quan hệ với Hoa Gian Hội Lý Hương sao?"

Hoa Gian Hội Lý Hương lúc ra ngoài đến cả thẻ căn cước cũng không có, cũng không còn là cường giả võ đạo, để đại mỹ nữ như vậy chạy loạn ở Minh Châu là chuyện rất nguy hiểm.

Cho nên Lý Phong vẫn âm thầm bám theo nàng.

"Xem xét!" Lý Phong bấm vào giới thiệu.

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Hoa Gian Hội Lý Hương (2) "

"Mục tiêu: Cứu nữ thần Hoa Gian Hội Lý Hương từ trong tay Hạng Thiệu Huy, bảo vệ an toàn cho nàng, nếu nhiệm vụ thất bại thì khấu trừ của kí chủ 2 triệu điểm tích lũy."

"Khen thưởng: 200 ngàn điểm kinh nghiệm, 1 triệu điểm tích lũy."

"Là ham muốn mỹ sắc của Hoa Gian Hội Lý Hương nên mưu đồ làm loạn sao?"

Ánh mắt Lý Phong lạnh lẽo, thu hồi cây dù bước vào quán bar.

Giờ phút này, trong quán rượu, Hạng Thiệu Huy nhìn Hoa Gian Hội Lý Hương bị dí đầu xuống bàn, biểu hiện trên mặt rất đắc ý.

"Đồ kĩ nữ, còn dám đánh ta, giỏi thì đánh tiếp đi!"

Hoa Gian Hội Lý Hương lộ vẻ xem thường nói: "Đồ bỏ đi!"

"Con mẹ nó?" Hạng Thiệu Huy nổi giận, đến lúc này rồi nàng còn

dám mắng hắn? Thật sự là không biết sống chết!”

Nói xong hắn cầm lên Margaret đưa đến trước mặt Hoa Gian Hội Lý Hương, cười lạnh nói: "Uống chén rượu này, ta có thể coi như chuyện lúc trước chưa từng phát sinh, thế nào?"

Hoa Gian Hội Lý Hương hừ lạnh một tiếng: "Nằm mơ!"

"Cho thể diện mà không cần! Hôm nay ta nói cho ngươi biết, chén rượu này ngươi uống thì uống, không uống cũng phải uống!"

Hạng Thiệu Huy nổi giận, bóp miệng Hoa Gian Hội Lý Hương muốn đổ chén rượu này vào miệng nàng.

Hoa Gian Hội Lý Hương cực lực giãy dụa, nhưng bị hai tên bảo tiêu cao to đen hôi khống chế, căn bản không thể tránh thoát.

Ngay tại thời điểm Hạng Thiệu Huy sắp đắc thủ, một cái ô bay tới đánh cho chén rượu rớt xuống đất vỡ toang.

Hạng Thiệu Huy kêu đau 1 tiếng quái dị, quay đầu nhìn tới nơi phóng ra.

Ngay sau đó, mọi người xung quanh nhìn thấy một nam nhân trẻ tuổi chậm rãi bước tới.

Chính là Lý Phong!

Hạng Thiệu Huy cũng thấy Lý Phong, ngay sau đó hắn liền mắng to: "Con mẹ nó ngươi dám đánh lén ta? Ngươi biết ta là ai không? !"

Lý Phong nhìn Hoa Gian Hội Lý Hương, trong ánh mắt có sát ý lóe lên, lạnh lùng nói :"Ta đếm đến 3, buông nàng ra hoặc tự gánh hậu quả.”

"Ngươi nói cái gì" Hạng Thiệu Huy càng nổi giận, hắn muốn kêu bảo tiêu đấm Lý Phong một trận nhừ tử.

Nhưng lúc này, Hoa Gian Hội Lý Hương chợt nói: "Chuyện của ta không cần ngươi quan tâm, ngươi đi đi!"

Lý Phong nhướng mày một cái, trầm giọng đáp: "Ta đi ngươi sẽ gặp nguy hiểm."

"Ta gặp nguy hiểm thì mắc mớ gì tới ngươi? Đừng có ra vẻ thân thiết ở đây, ngươi đi đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi!"

Chỉ là nếu cẩn thận lưu ý, thì có thể phát hiện ánh mắt của nàng rất phức tạp.

Hạng Thiệu Huy nghe ra mùi không bình thường, đùa cợt nói: "Mỹ nữ, hắn là gì của ngươi? Bạn trai cũ sao? Ngươi tới đây uống rượu cũng là vì hắn?"

"Không phải." Hoa Gian Hội Lý Hương hừ lạnh một tiếng, nói: "Bảo người của ngươi thả ta ra."

Hạng Thiệu Huy nhướng mày một cái, phất tay ra hiệu với hai bảo tiêu, bọn họ lập tức buông Hoa Gian Hội Lý Hương ra.

Hoa Gian Hội Lý Hương cầm lấy ly rượu Margaret nói: "Ta uống chén rượu này, ngươi thay ta đuổi người này đi, ok?"

Nghe thấy lời ấy, Hạng Thiệu Huy vui mừng quá đỗi, vội vàng vỗ ngực cam đoan không có vấn đề!

Lý Phong mở miệng: "Hoa Gian, dù ngươi không muốn nhìn thấy ta thì cũng không cần làm như vậy."

"Chuyện của ta không cần ngươi quản." Hoa Gian Hội Lý Hương trào phúng cười một tiếng, tiếp theo ngửa đầu uống cạn Margaret.

Hạng Thiệu Huy nhất thời cuồng hỉ!

Cái gì gọi là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu? Chính là tình huống này!

Trời muốn giúp ta!

Hạng Thiệu Huy cười ha hả: "Nghe thấy chưa, người ta đã không cần ngươi lo rồi, ngươi còn ở đ..."

Không chờ Hạng Thiệu Huy nói hết lời, Lý Phong đưa tay quất

tới, trực tiếp đánh bay Hạng Thiệu Huy dí vào tường.

"Con mẹ nó, ngươi dám đánh ta? A Long A Hổ, các ngươi còn đứng ngây ngốc ra đó làm gì? Đấm chết hắn cho ta!"

Hạng Thiệu Huy giãy dụa đứng lên, ôm khuôn mặt đỏ hồng hô to.

A Long A Hổ thấy lòng hơi sợ hãi với thân thủ của Lý Phong, nhưng vẫn gầm lên một tiếng, đánh về phía hắn.

Nhưng không chờ hai người tiếp cận, Lý Phong đã nhẹ nhàng đá ra hai cước.

"Răng rắc." "Răng rắc."

Hai tiếng xương gãy vang lên, A Long A Hổ ngã xuống đất ôm chân kêu thảm.

Bảo người phàm đấm Bán Thần cảnh, Hạng Thiệu Huy này không phải là mắc bệnh bại não chứ?

Ngay tại thời điểm Hoa Gian Hội Lý Hương âm thầm trào phúng Hạng Thiệu Huy, một luồng cảm giác hôn mê đột nhiên truyền đến, nó tới cực kì nhanh chóng, làm nàng ngã ngồi xuống ghế.

Lý Phong biến sắc, muốn tiến lên đỡ lấy Hoa Gian Hội Lý Hương.

Ai ngờ Hoa Gian Hội Lý Hương trực tiếp thét lên: "Đừng đụng vào ta!"

Lý Phong nhíu mày, không tiến lên nữa.

Tiếp theo, Hoa Gian Hội Lý Hương cố gắng chống đỡ đứng dậy, nhìn về phía Hạng Thiệu Huy: "Chén rượu kia bị ngươi hạ dược?"

Khuôn mặt Lý Phong trở nên khó coi, sát ý cấp tốc tụ tập!

"Ta. . ." Hạng Thiệu Huy biết tình thế không ổn, vội hô với người pha rượu: "Gọi người! Gọi người cho ta!"

Theo kế hoạch thì hắn sẽ ở trong thời gian ngắn nhất đuổi Lý Phong đi, sau đó dược hiệu phát tác, hắn liền mang Hoa Gian Hội Lý Hương đi khách sạn.

Ai biết Lý Phong đấm nhau giỏi như vậy, đến cả A Long A Hổ cũng không phải đối thủ, kế hoạch lập tức bị hỗn loạn!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 751-752: Có dám hay không

Người pha chế không dám trì hoãn, vội vàng bấm một cái nút màu đỏ sau quầy bar.

Lý Phong cười lạnh, Hạng Thiệu Huy đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Rất nhanh, một đám người áo đen chạy đến nơi đây, nam nhân lưng hùm vai gấu dẫn đầu hô to: "Ai dám bố láo ở quán bar Yên Vũ? Mẹ nó, ngươi không biết quán này do ai mở à?"

Nghe thấy giọng nói này, sắc mặt Lý Phong biến thành quái dị.

Hà Cừu? Trùng hợp tới mức này sao?

Đám người Hà Cừu vừa chạy tới, Hạng Thiệu Huy tựa như đứa trẻ tìm được người lớn cái eo lập tức thẳng tắp: "Hà đại ca, là ta, Hạng Thiệu Huy đây, Hà đại ca nhất định phải giúp ta báo thù!"

Hà Cừu nhíu mày: "Là ngươi? Ngươi dám gây chuyện ở chỗ ta?"

"Hà đại ca, lần này thật sự không phải ta chủ động gây sự a, là hắn xuất thủ trước, còn đánh cả ta lẫn 2 bảo tiêu của ta."

"Hả?" Hà Cừu nhìn theo hướng chỉ của Hạng Thiệu Huy, lập tức sắc mặt kịch biến, xông tới quỳ xuống, miệng hô to: "Hà Cừu kính chào Lý thiếu!"

Hắn còn chưa kịp quỳ xuống, một luồng chân khí mềm mại đã nâng đầu gối hắn lên, tiếp theo kéo hắn đứng dậy.

Hạng Thiệu Huy: "? ? ?"

Đám khách hàng: "? ? ?"

Chuyện gì xảy ra? Kịch bản không khớp kịch bản không khớp,

các ngươi diễn nhầm vai rồi, mau làm lại từ đầu đi!

“Hôm nay trùng hợp thật. Suýt nữa thì người 1 nhà đánh nhau.” Lý Phong không nhịn được nở nụ cười.

"Hắc hắc." Hà Cừu cũng cười theo, sau đó nghiêm mặt nói: "Lý thiếu, tên Hạng Thiệu Huy này có phải là đắc tội ngài không?"

Lý Phong gật đầu: "Hắn hạ dược người của ta, ý đồ bất chính, đợi chút nữa hỏi rõ ràng hắn dùng tay nào hạ dược, trừng phạt thế nào hẳn là không cần ta dạy ngươi đúng không?"

Sắc mặt Hà Cừu nghiêm lại, ôm quyền nói: "Hà Cừu đã biết!"

Tiếp theo hắn sải bước về phía Hạng Thiệu Huy.

Nghe thấy lời ấy, sắc mặt Hạng Thiệu Huy đại biến: "Hà đại ca, Tống lão đại là tỷ của ta, ngươi không thể ăn cây táo rào cây sung như vậy!"

Lý Phong nhướng mày một cái, Tống Uyển Quân là tỷ tỷ người này, sao hắn không nghe Uyển Quân nhắc tới?

Hà Cừu cười lạnh: "Người gọi lão đại chúng ta là tỷ tỷ có rất nhiều, ngươi thì tính là cái gì? Còn nữa, Lý thiếu là nam nhân của lão đại chúng ta, dù nàng ở chỗ này cũng sẽ xử đẹp ngươi!"

Hạng Thiệu Huy đầu tiên là sững sờ, tiếp theo sắc mặt trắng bệch: "Hắn. . . Hắn chính là Lý Phong trong truyền thuyết?"

Đám khách hàng nghe mà kinh hãi.

Lý Phong bây giờ đã trở thành truyền kì, những chuyện hắn làm không cái nào không kinh hãi thế tục, Hạng Thiệu Huy gây sự với ai không tốt, tại sao nhất định phải gây sự với Lý Phong? Haiz, người anh em đi thong thả, chúng ta sẽ bỏ tiền thuê mấy anh da đen khênh quan tài của ngươi trên nền nhạc Astronomia, mong ngươi sớm siêu thoát đầu thai.

"Lý thiếu, ta sai rồi, là ta có mắt như mù, không biết Lý thiếu ở trước mặt, xin Lý thiếu bỏ qua cho ta lần này."

Lý Phong lười nói nhảm, dùng ánh mắt ra hiệu với Hà Cừu, Hà Cừu hiểu ý lôi kéo Hạng Thiệu Huy khóc ròng ròng không ngừng cầu xin tha thứ đi xuống tầng hầm quán bar.

Không bao lâu sau khi Hà Cừu mang Hạng Thiệu Huy rời đi, âm thanh hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Hoa Gian Hội Lý Hương (2) hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 200 ngàn điểm kinh nghiệm, 1 triệu điểm tích lũy."

Sau đó, Lý Phong đi đến trước mặt Hoa Gian Hội Lý Hương, trầm giọng hỏi: "Còn động đậy được không?"

"Ta. . . Không cần. . . ngươi quản."

Hoa Gian Hội Lý Hương hữu khí vô lực nói.

Qua một khoảng thời gian, dược hiệu đã bắt đầu phát huy tác dụng, toàn thân Hoa Gian Hội Lý Hương bủn rủn, nói chuyện cũng rất tốn sức.

"Không được thì đừng gắng gượng."

Lý Phong cúi người ôm lấy nàng.

"Ngươi. . . Ngươi muốn làm gì?"

Hoa Gian Hội Lý Hương có chút bối rối, nhưng kỳ quái là từ trong đáy lòng không bài xích Lý Phong.

Vì sao lại như vậy? !

Lý Phong nhìn nàng chằm chằm, sau một lúc lâu mới nói: "Mang ngươi đi khách sạn."

Hoa Gian Hội Lý Hương: "? ? ?"

Cái gì? Ta không nghe lầm chứ, Lý Phong muốn mang ta đi khách sạn?

Nói xong Lý Phong không đợi Hoa Gian Hội Lý Hương làm ra phản ứng, bế ngang người nàng rời khỏi quán bar.

Sau 10 phút, Lý Phong đưa Hoa Gian Hội Lý Hương tới một khách sạn năm sao gần đó, thuê 1 căn phòng.

"Ngươi muốn làm gì, ta cảnh cáo ngươi không được làm loạn."

Hoa Gian Hội Lý Hương có chút sợ hãi nói.

"Sợ sao?" Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng: "Ngươi cảm thấy ta sẽ làm cái gì?"

"Ngươi. . . Ta. . ." Hoa Gian Hội Lý Hương nhất thời nghẹn lời.

Đúng vậy a, nếu Lý Phong muốn làm gì nàng thì sao còn phải chờ tới bây giờ?

"Uống viên thuốc này, cơ thể ngươi sẽ không còn toàn thân vô lực nữa."

Vừa nói, Lý Phong vừa lấy ra một viên Bách Độc Đan, cùng với ví tiền ngày trước Hoa Gian Hội Lý Hương từng dùng, trong này có thẻ căn cước Lý Phong làm cho nàng cùng một tấm thẻ ngân hàng.

"Thẻ ngân hàng có 10 triệu nhân dân tệ, mật mã là 6 con 6."

"Nếu ngươi muốn về Nhật Bản cũng không thành vấn đề, ta sẽ không ngăn cản."

Nói xong Lý Phong để những vật này xuống cạnh giường.

Nghe xong, sắc mặt Hoa Gian Hội Lý Hương có chút biến hóa.

"Ngươi dùng thuốc rồi nhớ nghỉ ngơi sớm, ta đi trước."

Nới tới đây, Lý Phong đứng dậy muốn rời khỏi nơi này.

Ngay khi Lý Phong sắp đi tới cửa, Hoa Gian Hội Lý Hương bất chợt nói: "Chờ một chút!"

Lý Phong nhịn không được cười trộm, tiếp theo làm bộ không hiểu gì quay đầu hỏi: "Làm sao?"

Con mẹ nó, tiểu gia đã làm đến mức này rồi, ngươi không cảm động chút nào thì đúng là có quỷ!

"Ta hỏi ngươi, ngươi có thể giúp người khác tăng lên cảnh giới đúng không?"

Sắc mặt Lý Phong nhất thời biến thành quái dị: "Sao ngươi lại hỏi như vậy?"

Hoa Gian Hội Lý Hương hừ lạnh một tiếng: "Ta muốn mau chóng khôi phục thực lực."

"Sau đó thì sao?" Lý Phong nhướng mày một cái.

"Sau đó?" Hoa Gian Hội Lý Hương cười trào phúng một tiếng, tiếp theo lại nói: "Đương nhiên là tìm ngươi báo thù! Ngươi khống chế ta bằng đó thời gian, ta hận không thể giết ngươi, nhưng thực lực ngươi quá mạnh, nếu ta không nhanh chóng hồi phục thì bao giờ mới báo được đại thù?!"

Lý Phong: "? ? ?"

Đầu tiên là nhờ ta giúp tăng thực lực lên, sau đó lại tìm ta báo thù? Ngươi coi tiểu gia là đồ ngốc sao!

"Sợ à?"

Thấy Lý Phong không nói lời nào, nụ cười trên mặt Hoa Gian Hội Lý Hương càng đậm.

"Sợ? Haha, dù ngươi có khôi phục thực lực cũng không thể tạo thành uy hiếp gì với ta."

Hoa Gian Hội Lý Hương cười lạnh: "Ngươi dám không?"

"Ngươi đang dùng kế khích tướng với ta?"

"Tùy ngươi muốn nghĩ sao thì nghĩ."

"Đây là ngươi ép ta!"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 753: Thánh Nữ.

Không biết qua bao lâu, tu luyện kết thúc.

"Đinh, chúc mừng kí chủ thu hoạch được toàn bộ tâm ý của Hoa Gian Hội Lý Hương, nhận được khen thưởng 100 điểm chinh phục."

"Đinh, tiến độ chinh phục Hoa Gian Hội Lý Hương tăng lên, trước mắt là 100%."

"Đinh, chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ Chinh phục nữ thần Hoa Gian Hội Lý Hương, đang tiến hành khen thưởng."

"Đinh, chúc mừng kí chủ thu hoạch được 2 triệu điểm kinh nghiệm, 10 triệu điểm tích lũy."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Bán Thần cảnh

Điểm kinh nghiệm: 8,82 triệu / 20 triệu

Điểm tích lũy: 64 triệu

Điểm chinh phục: 917

Kỹ năng; < Thần Uy >, < Hư Thần >, < Đạp Thiên Thất Bộ>, < Trảm Thiên kiếm pháp >, < Hư Không Thiểm >, , < Thanh Sơn Thủ Hộ , < Thiên Cương Tam Thập Lục thức >, < Cuồng Bạo >,

Nhiệm vụ đang chờ: Không

Âm thanh nhắc nhở làm cho Lý Phong có chút không dám tin tưởng, dù sao trước đó Hoa Gian Hội Lý Hương còn biểu hiện rất thù hận hắn.

Nàng không phải là mắc hội chứng Stokholm chứ?

(phát sinh tình cảm với kẻ bắt cóc mình)

"Hệ thống không bao giờ sai lầm, chẳng lẽ Nô ấn đã giải trừ, nhưng nó vẫn còn ảnh hưởng tới Hoa Gian Hội Lý Hương?"

Lý Phong càng nghĩ thì sắc mặt càng quái dị.

Lý Phong đoán không sai, tuy rằng Nô ấn bị hắn giải trừ, nhưng trí nhớ thì vẫn còn nằm trong đầu Hoa Gian Hội Lý Hương.

Bởi vì những ký ức này tồn tại, cảm giác của Hoa Gian Hội Lý Hương đối với Lý Phong rất phức tạp, có khi cảm thấy mình hận Lý Phong, có khi thì ỷ lại Lý Phong.

Hơn nữa, lúc nàng trở lại Nhật Bản đã phải chịu một đống đãi ngộ bất công, đủ loại tâm tình xen lẫn làm cho nàng gần như sụp đổ.

Về sau, nàng chạy đến quán bar, bị bảo tiêu của Hạng Thiệu Huy khống chế lại, khi đó nàng phẫn nộ mà tuyệt vọng. Lý Phong xuất hiện, tựa như ánh nắng xé mở mây đen dày đặc, cho nàng nhìn thấy hi vọng.

Mọi chuyện sau đó diễn ra rất tự nhiên, giống như là nước chảy thành sông.

Tu luyện kết thúc, Hoa Gian Hội Lý Hương đã không thể ngăn cản tình cảm dành cho Lý Phong lan tràn khắp nội tâm.

Ngay tại thời điểm Lý Phong thầm suy đoán, Hoa Gian Hội Lý Hương kinh hỉ nói: “Quả nhiên có thể tăng lên cảnh giới.”

Qua lần tu luyện này, Hoa Gian Hội Lý Hương có thể cảm nhận được trong đan điền có chân khí lưu động, tuy rằng còn kém khi xưa nhiều, nhưng mới chỉ tu luyện một lần mà thôi!

Thêm mấy lần nữa là nàng có thể khôi phục thực lực thời đỉnh cao.

"Trước đó ngươi không tin ta?" Khóe miệng Lý Phong giật một

cái, sắc mặt càng quái dị.

"Không phải chủ. . ” Hoa Gian Hội Lý Hương vô ý thức muốn gọi Lý Phong là chủ nhân, nhưng lời đến khóe miệng liền bị nuốt ngược về, sắc mặt lập tức đỏ ửng.

"Ngươi gọi ta là gì?”

"Không có gì.” Hoa Gian Hội Lý Hương vội vàng cúi đầu.

Ai nha, trước đó còn luôn miệng nói muốn giết Lý Phong, hiện tại lại gọi Lý Phong là chủ nhân, mắc cỡ chết người rồi!

Lý Phong như cười mà không phải cười nói: "Thật ra ngươi đã không còn hận ta, đúng không?”

"Ai nói vậy, ta... ” Ánh mắt Hoa Gian Hội Lý Hương lộ vẻ trốn tránh, miệng muốn nói "vẫn rất hận ngươi", nhưng mãi không nói nên lời.

Lý Phong cười một tiếng, ôm Hoa Gian Hội Lý Hương vào lòng: "Oan oan tương báo đến khi nào mới dứt, thôi thì cứ làm theo lương tâm mách bảo đi.”

Vốn Hoa Gian Hội Lý Hương muốn giãy dụa, nhưng không hiểu sao lại thành chậm rãi gật đầu.

Giờ khắc này, nàng rốt cục triệt để bỏ xuống tạp niệm.

Ba ngày sau, Hoa Gian Hội Lý Hương được Lý Phong trợ giúp bước vào Siêu Phàm cảnh.

Giải quyết được chuyện của Hoa Gian Hội Lý Hương, Lý Phong tạm thời có thể buông lỏng.

Mấy ngày kế tiếp, hắn lưu lại Minh Châu giúp đám người Ngụy Băng Khanh tăng thực lực lên, nhờ sự cày cuốc không ngừng nghỉ của hắn, Ngụy Băng Khanh, Tống Uyển Quân, Tô Đồng, Hứa Mạn, Liêu Thi Hàm, Tưởng Vận Trúc, đều ào ào bước vào Chí Tôn cảnh.

Dù là Hoa Gian Hội Lý Hương cũng cấp tốc trở thành Thánh cấp.

Lý Viện dùng các loại thiên tài địa bảo, lại nhận được công pháp xịn sò từ Lý Phong, cảnh giới cũng đột nhiên tăng mạnh, bây giờ đã là Siêu Phàm cảnh.

Thế nhưng Lý Phong còn chưa thỏa mãn với kết quả này, hắn muốn dùng hết toàn lực làm đám người Ngụy Băng Khanh trở thành Chí Tôn đỉnh phong!

Hoa Hạ, Sơn Thành, trong 1 biệt thự xa hoa.

Nhậm Tiểu Lôi ngồi trên ghế salon chơi game Vương giả vinh diệu.

Từ khi Lý Phong giải quyết 3 nhà Tiêu, Trịnh, Lôi, nguy cơ của 3 người Nhậm Tiểu Lôi cùng Tiêu Lăng Phi cũng được giải trừ, hôm qua Tiêu Lăng Phi mang theo Cao Khiết rời Sơn Thành, đi tới các phân bộ của Phong Vũ Lâu thị sát, nên trong nhà chỉ còn một mình Nhậm Tiểu Lôi.

Bởi vì đang ở trong nhà, Nhậm Tiểu Lôi mặc một bộ váy ngủ màu trắng ngà, tóc dài xõa xuống, mắt to tròn, môi hồng mũi thẳng, đẹp không tả xiết.

Nhậm Tiểu Lôi tuy rằng đã 51 tuổi, nhưng nàng bảo dưỡng tựa như nữ nhân mới 30, đặc biệt là sau khi uống Đồng nhan thủy, tuổi tác da thịt trẻ lại, nói nàng là cô gái hơn 20 cũng có người tin.

Đúng lúc này, một tiếng vang rất lớn truyền đến.

Nhậm Tiểu Lôi nhìn ra cửa, lập tức thấy một nam nhân trung niên chắp 2 tay sau lưng phá nát cửa lớn đi vào phòng khách.

Người đàn ông này mặt trắng, không để râu, ngũ quan coi như đoan chính, mặc một chiếc áo Tôn Trung Sơn màu xám, trên chân đeo giày da, cổ đeo dây chuyền vàng, tay đeo đồng hồ Rolex.

Nếu Lý Phong ở chỗ này thì sẽ phát hiện người đàn ông trung niên kia ăn mặc gần như y hệt thất trưởng lão Ma Tông Ngụy Bân!

Mà ở sau lưng người đàn ông trung niên cũng có một đôi nam nữ trẻ tuổi.

“Các ngươi là ai? !" Nhậm Tiểu Lôi đứng lên, sắc mặt lộ vẻ nghiêm trọng.

Nam nhân trung niên cười một tiếng, chắp tay nói: "Bát trưởng lão Thần tông Khâu Bưu, kính chào Thánh Nữ!"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 754: Con rể của ta là Lý Phong

Sắc mặt Nhậm Tiểu Lôi kịch biến!

Thần Tông? Thánh Nữ?

Đáng chết, những người kia vẫn sống sót, còn tìm tới mình, lần này nguy to rồi!

Nhậm Tiểu Lôi tuy rằng sợ hãi, mặt ngoài lại lộ vẻ vô cùng nghi hoặc hỏi: "Thần Tông? Khâu Bưu? Thánh Nữ? Hoàn toàn chưa từng nghe nói, ngươi có phải là nhận lầm người không?"

Vừa nói, nàng vừa cấp tốc suy nghĩ biện pháp ứng đối.

Nàng không nhìn thấu cảnh giới của đám người này, chứng tỏ ba người đều mạnh hơn nàng.

Tình thế rất nguy hiểm!

"Thánh Nữ nói đùa, chúng ta phí rất nhiều công sức mới tìm ra được ngươi, sao có thể nhận lầm?"

Ánh mắt Khâu Bưu sáng lên, liếc nhìn thân thể lồi lõm của Nhậm Tiểu Lôi, vẻ tham lam trong mắt ngày càng đậm.

Tướng mạo này, tư thái này, thật sự là quá tuyệt. Không hổ danh là con gái của tông chủ.

2 người sau lưng Khâu Bưu cũng lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt tên nam nhân thậm chí có chút làm càn.

Đám người Khâu Bưu làm Nhậm Tiểu Lôi cảm thấy rất khó chịu, sắc mặt trở nên khó coi: "Còn dám nhìn tiếp, lão nương sẽ móc mắt các ngươi xuống!"

Khâu Bưu ngửa mặt lên trời cười ha hả: "Thánh Nữ nói đùa,

chúng ta là người một nhà, chém chém giết giết thì quá mức tổn thương hòa khí, huống chi. . ."

Nói đến đây, sắc mặt Khâu Bưu trầm xuống, khí tức Bán Thần cảnh được phóng xuất ra.

"Ngươi không phải là đối thủ của ta."

Nói đến đây, nụ cười của Khâu Bưu càng thêm càn rỡ.

"Ngươi là Bán Thần cảnh? !" Tâm tình Nhậm Tiểu Lôi chìm xuống đáy cốc.

Nàng chẳng qua là Thánh cấp đỉnh phong, còn cách Chí Tôn cảnh nửa bước, lấy đâu ra sức phản kháng?

"Thánh Nữ có nhãn lực rất tốt." Khâu Bưu cười đắc ý, chậm rãi bước đến, đồng thời nói: "Thánh Nữ, lần này Khâu mỗ đến thăm là muốn hỏi mượn Thánh Nữ một món đồ vật."

Nhậm Tiểu Lôi nhướng mày: "Đầu tiên, ngươi nói rõ ràng thứ đó là gì, tiếp theo mau chóng rời khỏi nơi này."

"Con gái và con rể của ta chẳng mấy chốc sẽ trở về, tính khí của bọn hắn rất táo bạo, không muốn chết thì đi nhanh lên."

3 người Khâu Bưu đầu tiên là sững sờ, tiếp theo ngửa mặt lên trời cười ha hả, trong tiếng cười tràn đầy khinh miệt cùng trào phúng.

"Móa, cười cái rắm, con rể của ta cũng là Bán Thần cảnh, hắn muốn xử lý các ngươi đơn giản như trở bàn tay."

Nhậm Tiểu Lôi nổi giận, con mẹ nó, hiện tại người nào không biết con rể nàng là đệ nhất nhân giới cổ võ Hoa Hạ? Dù là tứ đại thế gia cổ võ đỉnh cấp cũng phải ngoan ngoãn nghe lời hắn.

"Thật sao?" Khâu Bưu lại sững sờ: "Con rể ngươi là ai?"

"Con rể của ta là Lý Phong." Nhậm Tiểu Lôi hai tay chống nạnh, vẻ mặt ngạo nghễ : "Thế nào, các ngươi đã sợ chưa?"

Đám người Khâu Bưu đưa mắt nhìn nhau, sau một lúc lâu cùng lắc đầu nói: "Chúng ta căn bản không biết hắn."

Nhậm Tiểu Lôi: ". . ."

Mấy tên nhà quê chưa thấy việc đời, đến cả chuyện này cũng không biết, ngu đến mức không có thuốc chữa.

"Nhậm Tiểu Lôi, ta gọi ngươi một tiếng Thánh Nữ là nể mặt tông chủ quá cố, ngươi còn không biết tốt xấu thì đừng trách ta dùng sức mạnh với ngươi."

Khâu Bưu mất đi kiên nhẫn, từng bước ép sát.

Sắc mặt Nhậm Tiểu Lôi biến ảo mấy lần, cắn răng hỏi: "Các ngươi rốt cục là muốn cái gì?"

"Vốn ta chỉ muốn lấy đi Cửu U Lệnh từ chỗ ngươi, hiện tại. . ." Khâu Bưu nhìn chằm chằm Nhậm Tiểu Lôi nhìn, tham lam nói: "Ta còn muốn ngươi."

Lời này vừa nói ra, Nhậm Tiểu Lôi liền lâm vào tuyệt vọng.

Minh Châu, trong tiểu khu Tinh Huy, biệt thự số 6.

Lý Phong đang ngồi ở trên ghế sa lon nói chuyện với các nữ nhân của mình.

Đột nhiên có tiếng hệ thống nhắc nhở vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Thời điểm này đưa ra nhiệm vụ, rốt cục là có quan hệ với ai?" Lý Phong vội vàng chọn xem xét.

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Nhậm Tiểu Lôi (1) "

"Mục tiêu: Cứu nữ thần Nhậm Tiểu Lôi ra khỏi tay của bát trưởng lão Ma Tông Khâu Bưu, bảo đảm nữ thần Nhậm Tiểu Lôi an toàn, nhiệm vụ thất bại thì khấu trừ của kí chủ 20 triệu điểm tích lũy."

"Khen thưởng: 3 triệu điểm kinh nghiệm, 10 triệu điểm tích lũy,

20 điểm chinh phục."

Xem hết giới thiệu, Lý Phong trực tiếp rơi vào trạng thái sững sờ.

Không phải chứ. . . Cứu vãn nữ thần Nhậm Tiểu Lôi? Được rồi, Lý Phong thừa nhận Nhậm Tiểu Lôi đã đạt tới cấp bậc nữ thần, nhưng nàng là mẹ của Tiêu Lăng Phi, chẳng lẽ hệ thống muốn hắn phát sinh chuyện gì đó với Nhậm Tiểu Lôi?

Mẹ vợ đảm đang và chàng rể may mắn? Mẹ vợ ăn mặc hớ hênh và cái kết? Nửa đêm chơi threesome với vợ và mẹ vợ? Con mẹ nó thật là... kích thích, khụ khụ, nhầm nhọt nhầm nhọt, rốt cục là chuyện quái gì đây?

Thấy sắc mặt Lý Phong không ngừng biến ảo, đám người Ngụy Băng Khanh vội vàng quan tâm hỏi thăm.

Lý Phong nói không có việc gì, sau đó giả vờ giả vịt lấy điện thoại di động ra xem rồi lên tiếng: "Ta có chút việc cần đi xử lý. Có thể sẽ tốn rất nhiều thời gian, các ngươi không cần chờ ta."

Đám người Ngụy Băng Khanh tuy rằng nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều, đưa mắt nhìn hắn rời khỏi biệt thự.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 755: Khâu Bưu hoài nghi.

"Ta cảnh cáo các ngươi chớ làm loạn, con rể của ta lập tức sẽ đến đây."

Nhậm Tiểu Lôi sợ hãi, Cửu U Lệnh nàng không cần, muốn lấy nàng sẽ thoải mái đưa ra, nhưng Khâu Bưu lại dám mưu đồ làm loạn, cái này nàng không thể chịu đựng được.

"Đừng nói ngươi chỉ là nói láo, dù con rể ngươi thật sự tới thì đã sao? Ta quất phát là hắn tan xác ngay."

"Nhậm Tiểu Lôi, ta đã sớm nghe nói về ngươi, từ khi ngươi bị đuổi ra khỏi Tiêu gia thì không tái giá nữa, thậm chí còn không tìm bạn trai, một mực độc thân đến giờ, rõ ràng là có nguyên nhân riêng."

Khâu Bưu đi tới trước mặt Nhậm Tiểu Lôi, cười đê tiện.

Nhậm Tiểu Lôi lui lại một bước, đôi mi thanh tú nhíu lại: "Nguyên nhân riêng?"

"Rõ ràng ngươi đang đợi 1 nam nhân xuất hiện, mà nam nhân kia chính là. . ." Nói đến đây, Khâu Bưu cố ý dừng lại.

"Ngươi câm mồm, đừng làm ta buồn nôn." Nhậm Tiểu Lôi trực tiếp quát lên.

Đúng lúc này, 2 người trẻ tuổi sau lưng Khâu Bưu hợp thời nói: "Đương nhiên là bát trưởng lão rồi!"

"Chỉ có người ưu tú như bát trưởng lão mới xứng với Thánh Nữ!"

Khâu Bưu hài lòng gật gật đầu, cười nói: "Không sai, chính là ta, Lôi Lôi, ta n. . ."

"Ngươi im miệng cho ta, ngươi muốn ta nôn hết cơm từ tối qua tới giờ sao?"

"Lôi Lôi, ta là bát trưởng lão Thần Tông, thủ hạ đông đảo, mà ngươi là con gái tông chủ, trên tay lại có Cửu U Lệnh, chúng ta ở cùng với nhau có thể nói là xứng đôi vừa lứa."

"Chỉ cần ngươi chịu theo ta, ta chính là tân tông chủ, mà ngươi cũng thành tông chủ phu nhân, đến lúc đó chúng ta dẫn theo thành viên Thần Tông rời núi, một đường thống nhất giới cổ võ, như vậy chẳng phải là rất mỹ hảo sao?"

Khâu Bưu càng nói càng đắc ý, tựa như là việc này sắp thành sự thật.

"Nhưng ta không nguyện ý." Nhậm Tiểu Lôi nhíu mày, tiếp tục lui về phía sau.

"Không sao, cái này không trọng yếu, ta mạnh hơn ngươi, ngươi chỉ có một lựa chọn, đó là thần phục ta, hahaha."

Khâu Bưu dữ tợn cười một tiếng, đưa tay muốn bắt lấy cổ tay Nhậm Tiểu Lôi.

Đúng lúc này, Lý Phong vừa vặn truyền tống tới, thấy được cảnh này.

Hắn vội mặc niệm "Thời gian đình chỉ", sau đó thân thể lóe lên, kéo Nhậm Tiểu Lôi sang một bên khác.

Sau đó thừa dịp còn 10 giây nữa mới kết thúc tác dụng, Lý Phong lấy quần áo ra mặc vào.

Cuối cùng, hiệu quả của Thời gian đình chỉ kết thúc, hết thảy khôi phục bình thường.

"Ha ha. . . ?"

Khâu Bưu đột nhiên phát hiện trước mắt sớm đã không còn bóng dáng của Nhậm Tiểu Lôi, nhất thời sững sờ.

Một bên khác, Nhậm Tiểu Lôi thét lên một tiếng, muốn tránh né

đi, nhưng một bàn tay đã đặt lên bả vai nàng: "Bác gái đừng sợ, là ta."

Nhậm Tiểu Lôi mờ mịt quay đầu, thấy được khuôn mặt Lý Phong, mừng rỡ hỏi: "Lý Phong? Tiểu tử ngươi thật sự đến rồi?"

"Hắn chính là Lý Phong?"

Khâu Bưu lúc này mới phát hiện Lý Phong, nhất thời kinh nghi bất định.

Lý Phong xuất hiện không có chút âm thanh hay dấu hiệu nào, chớp mắt một cái liền đứng ở nơi đó, loại tình huống này có chút kinh dị.

Càng làm cho Khâu Bưu phải nâng cao cảnh giác là hắn nhìn không thấu cảnh giới Lý Phong, điều này nói lên cái gì?

"Họ Khâu kia, con rể ta đến rồi, ngươi có giỏi thì bố láo tiếp cho ta xem." Nhậm Tiểu Lôi ôm lấy cánh tay Lý Phong, vẻ mặt rất đắc ý.

Lý Phong ở bên cạnh thì cảm thấy rất quái dị, mẹ vợ mặc váy ngủ sexy ôm tay con rể, đồi núi mềm mại, mùi nước hoa thơm tho xộc vào mũi, làm cho hắn không nhịn được suy nghĩ miên man. Con mẹ nó chứ, thật là khó xử!

Nhậm Tiểu Lôi không phải là cố ý cho Lý Phong chiếm chỗ tốt, mà là như vậy sẽ làm nàng có cảm giác an toàn.

Sắc mặt Khâu Bưu cũng lộ vẻ quái dị: "Ngươi xác định hắn là con rể ngươi mà không phải tình nhân?"

"Móa, miệng chó không mọc được ngà voi, Lý Phong là nam nhân của Lăng Phi, không phải con rể ta thì là cái gì?"

Tới nay, Nhậm Tiểu Lôi đều cảm thấy đồ vật của mình là của nữ nhi, đồ vật của nữ nhi chính là của mình, nam nhân của nữ nhi chính là. . . Khụ khụ.

Huống chi nàng còn từng nghe Tiêu Lăng Phi nói tu luyện với Lý Phong là có thể tăng lên cảnh giới, ở trong mắt Nhậm Tiểu Lôi Lý

Phong đã thành một miếng thịt mỡ béo ngậy, thèm ăn mà lại ngại!

"Ngươi họ Khâu? Là người Ma Tông?"

Lý Phong nhìn phong cách ăn mặc của Khâu Bưu, nhướng mày hỏi.

Gần như là giống Ngụy Bân như đúc, trưởng lão Ma Tông đều là một đám dở hơi sao?

"Hả?" Sắc mặt Khâu Bưu càng thêm quái dị: "Thì ra ngươi một mực núp ở chỗ này, các ngươi đang giấu Tiêu Lăng Phi làm chuyện không muốn người ngoài biết? !"

Sau lưng hắn, Vương Chấn cùng Mã Lệ Hồng bừng tỉnh đại ngộ!

Như vậy thì đã có thể giải thích vì sao Lý Phong đột nhiên xuất hiện, thì ra hắn cùng Nhậm Tiểu Lôi vốn đã tồn tại loại quan hệ không đứng đắn trong truyền thuyết!

Lý Phong: "? ? ?"

Nhậm Tiểu Lôi: "? ? ?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 756: Ngu ngốc không có thuốc chữa

Mặt Lý Phong đen như đít nồi.

Cái rắm, chúng ta rất trong sạch có được không? Ma Tông đều là loại đức hạnh này sao?!

Nhậm Tiểu Lôi lại không hề giận dữ, ngược lại còn cười nói: "Ai nha, bị phát hiện rồi sao? Xem ra phải giết người diệt khẩu rồi."

Lý Phong: "? ? ?"

Bị phát hiện? Lời này nếu để Tiêu Lăng Phi nghe thấy thì nàng không tìm hắn liều mạng mới là lạ.

Sắc mặt Khâu Bưu cứng lại, nhất thời lộ vẻ âm trầm: "Không ngờ tông chủ cả đời anh minh, vậy mà sinh ra đứa con gái không biết liêm sỉ như ngươi, làm ta cũng cảm thấy xấu hổ thay tông chủ!"

Lý Phong không nhịn được lộ vẻ kinh ngạc.

Tông chủ? Con gái? Nhậm Tiểu Lôi là con gái của tông chủ Ma Tông? Trời ơi, tin tức này quá khủng bố rồi!

Đến lúc này hắn mới nhớ tới lời Tiêu Dã từng nói, đồng thời hiểu được vì sao Nhậm Tiểu Lôi không được hoan nghênh như vậy.

Tiếp theo Khâu Bưu nhìn về phía Lý Phong: "Lá gan của ngươi không nhỏ, ngay cả Thánh Nữ Thần Tông chúng ta mà ngươi cũng dám chấm mút."

Lý Phong lười giải thích, trợn mắt một cái, hỏi ngược lại: "Vì sao ngươi tự dưng lại tìm tới nàng?"

Vừa nói, hắn vừa dùng Đọc tâm thuật với Khâu Bưu.

"Xem ra ngươi giấu hắn không ít chuyện." Khâu Bưu nhìn sang Nhậm Tiểu Lôi, cười nhạt nói.

Ánh mắt Lý Phong sáng lên, âm thầm nói: "Thật đúng là vì Cửu U Lệnh, vậy chẳng phải chỉ cần ta lấy Cửu U Lệnh, Ma Tông sẽ tiếp tục nội chiến không ngừng, vì vậy không thể sinh ra uy hiếp với giới cổ võ nữa?"

Nghĩ tới đây, Lý Phong đã có kế sách.

"Hừ, chuyện của lão nương liên quan chó gì ngươi?" Nhậm Tiểu Lôi rất khó chịu với ánh mắt của Khâu Bưu, ngay sau đó lúc lắc cánh tay Lý Phong nói: "Con rể, tên này quá đáng giận, ngươi mau đánh hắn một trận cho ta."

Lý Phong bất đắc dĩ cười một tiếng: "Bác gái, chuyện này không thành vấn đề, bất quá ngươi đứng ra xa xa trước, cẩn thận bị ngộ thương."

"Biết rồi, ngươi nhất định phải cố lên nha ~"

Nói xong nàng buông Lý Phong ra, đi đến nơi xa.

Đối diện, ánh mắt Khâu Bưu không ngừng nhảy lên, con mẹ nó, nói thật giống như có thể đánh thắng lão tử, tiểu tử này quá mức ngông cuồng!

"Ầmmmm!"

Khâu Bưu nổi giận trực tiếp phóng xuất ra khí tức bản thân!

Trong nháy mắt Hư Thần xuất hiện, biệt thự đã bị Hư Thần đánh nát!

"Móa, biệt thự của lão nương!"

Nhậm Tiểu Lôi không nhịn được thét lên một tiếng.

"Ha ha, Lôi Lôi, ngươi không cần tức giận. Chờ ngươi theo ta trở về thống nhất Thần Tông, muốn bao nhiêu biệt thự lão tử đều mua cho ngươi."

Khâu Bưu cười như điên, tiếp theo ngoắc ngoắc ngón giữa với Lý Phong: "Nghe Lôi Lôi nói ngươi cũng là Bán Thần cảnh đúng không? Nhưng ta không tin, ngươi không phải đệ tử Thần Tông, sao có thể còn trẻ như vậy đã trở thành Bán Thần cảnh?"

"Vương Chấn, ngươi đi dò xét hắn cho ta." Khâu Bưu vung tay lên.

Đại nhân vật thì nên có bộ dáng của đại nhân vật, đã có đệ tử đi theo, vậy để đệ tử xuất thủ thăm dò thực lực địch nhân là chuyện rất bình thường.

Khóe miệng nam nhân trẻ tuổi đi theo Khâu Bưu giật giật mấy cái, rất muốn nói lời cự tuyệt, nhưng nghĩ đến hậu quả khi dám cự tuyệt Khâu Bưu, hắn chỉ có thể kiên trì tiến lên phía trước, lạnh giọng nói: "Tiểu tử, ra tay đi, ta sẽ nhường ngươi ba chiêu, miễn cho chút nữa ngươi lại nói ta lấy lớn hiếp nhỏ."

Hắn đang muốn ép Lý Phong chủ động hiển lộ khí tức, một khi Lý Phong hiển lộ khí tức của Bán Thần cảnh, hắn liền có lý do lui lại, nếu như Lý Phong chỉ là Chí Tôn cảnh hay là Thánh cảnh, vậy đó chính là lúc hắn đại hiển thần uy.

Lý Phong đùa cợt nói: "Dám đùa giỡn với tính mạng của mình như thế, ngươi thật đúng là một tên ngu ngốc không có thuốc chữa."

"Phách lối cái gì?!" Vương Chấn giận dữ, dù nói thế nào hắn cũng là cường giả Chí Tôn đỉnh phong, bị người khác làm nhục như vậy, muốn nhịn cũng không thể nhịn được: "Đi chết đi!"

Theo tiếng gầm lên giận dữ của hắn, một thanh trường kiếm do chân khí hóa thành bị hắn nắm trong tay, tiếp theo chém về phía trước!

"Xoẹt."

Một luồng kiếm khí sắc bén chém thẳng đến cổ Lý Phong!

Lý Phong lắc đầu, đưa tay nhẹ nhàng đánh ra một cái long trảo, long trảo mở rộng chống đỡ luồng kiếm khí kia.

Một luồng khói xanh bốc lên, kiếm khí sắc bén trực tiếp bị long trảo bóp nát!

Đồng tử của Vương Chấn co rụt lại: "Thật là mạnh, bát trưởng lão, ta không phải đối thủ của hắn."

Vừa nói Vương Chấn vừa muốn thối lui đến sau lưng Khâu Bưu.

Một bên khác, Khâu Bưu nhướng mày một cái, sau đó muốn tiến lên đối phó Lý Phong.

Nhưng vào lúc này, cái long trảo kia đột nhiên gia tốc, trước khi Vương Chấn kịp lui lại đã nắm thân thể hắn ở trong tay.

"Bùm!"

Một cái chớp mắt tiếp theo, long trảo hung hăng bóp lại, Vương Chấn bị bóp thành một cục bánh thịt!

Mọi người yên tĩnh!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 757: Cửu U Động

"A! Không hổ là con rể của Nhậm Tiểu Lôi ta, thật tuyệt!"

Nhậm Tiểu Lôi nhịn không được vui vẻ hô thành tiếng.

Đường đường là cường giả Chí Tôn đỉnh phong, vậy mà bị Lý Phong bóp nát đơn giản như bóp chết con kiến!

Đối diện, Khâu Bưu có chút không dám tin tưởng ánh mắt của mình.

Đáng chết, xem thường Lý Phong rồi!

"Tiểu tử, ngươi quả thật có chút vượt qua dự đoán của ta, bất quá phép màu sẽ không xảy ra, bởi vì ta sắp nghiêm túc."

Khâu Bưu vẫy tay phải, một thanh trường đao bị hắn nắm trong tay.

"Cửu U đao?" Lý Phong thấp giọng nói.

Khâu Bưu nhướng mày: "Ngươi từng gặp Cửu U đao?"

"Không, nhưng ta từng gặp Cửu U Thương." Đang nói chuyện Lý Phong lấy ra Cửu U Thương của Ngụy Bân từ ba lô.

Khâu Bưu không nhịn được kinh hô: "Cửu U Thương? ! Ngươi từng gặp Ngụy Bân? !"

Cửu U Thương là tiêu chí của Ngụy Bân, hiện tại Cửu U Thương bị Lý Phong cầm trong tay, chẳng phải là nói rõ Ngụy Bân đã gặp bất trắc?!

"Ta không chỉ nhìn thấy Ngụy Bân, mà còn nhìn thấy Lưu Ngọc cùng Mã Siêu."

Lý Phong giống như cười mà không phải cười nói.

"Bọn họ ở đâu?" Dù Khâu Bưu đã có suy đoán, nhưng suy đoán này thật đáng sợ, hắn không muốn tin tưởng đây là sự thật.

"Đều chết rồi." Lý Phong nhún vai: "Nếu ngươi không muốn nối bước Ngụy Bân thì mau nhận thua đầu hàng, tự phế đan điền, lại nói ra vị trí cụ thể của sào huyệt Ma Tông, ta có thể tha cho ngươi một mạng, thế nào?"

Tuy rằng hắn đã rời Long Hồn, nhưng Trầm Tử Huyên vẫn là Tử Long Sứ, một khi Ma Tông gây sự, Long Hồn chính là tầng phòng ngự đầu tiên.

Tìm ra vị trí không gian thông đạo là có thể giúp Long Hồn chiếm được một chút tiên cơ!

"Cuồng vọng!"

Khâu Bưu nổi giận, tuy cái chết của Ngụy Bân làm trong lòng hắn có chút sợ hãi, nhưng hắn tự nhận là càng mạnh hơn Ngụy Bân.

Huống chi Ngụy Bân dù có chết cũng không nhất định là chết trong tay Lý Phong, biết đâu Lý Phong liên thủ với người khác để giết Ngụy Bân thì sao?

Tóm lại không giao lưu mấy đường quyền thân mật với Lý Phong thì hắn sẽ không nhận thua, dù đánh không lại hắn cũng có thể đào tẩu.

Nghĩ tới đây, Khâu Bưu vung đao chém tới: "Phá Không Trảm!"

Một luồng đao khí sắc bén xuyên qua hư không, trong nháy mắt đã đi đến trước mặt Lý Phong.

"Hư Không Thiểm!"

Thân thể Lý Phong lóe lên rồi biến mất tại chỗ.

0.1 giây sau, Lý Phong xuất hiện, Cửu U Thương đã không thấy đau nữa, thay vào đó là Thần Vũ Kiếm cùng Thần Vũ Khải kim

quang lóng lánh.

"Đây là trang bị theo bộ? Tốt lắm, giết ngươi rồi Cửu U Thương cùng bộ trang bị trên người ngươi đều sẽ là của ta."

"Lệ Hồng, ngươi đi bắt Nhậm Tiểu Lôi cho ta!"

Khâu Bưu rất khó chịu, Nhậm Tiểu Lôi là nữ nhân hắn đã chọn trúng, sao có thể đứng cùng nam nhân khác?

"Vâng thưa bát trưởng lão!" Mã Lệ Hồng lập tức phóng tới chỗ Nhậm Tiểu Lôi.

"Muốn chết!"

Lý Phong hừ lạnh một tiếng, muốn ngăn cản Mã Lệ Hồng.

Nhưng Khâu Bưu đã sớm đề phòng, hắn dữ tợn cười một tiếng, vung trường đao trong tay chém tới Lý Phong.

"Xoẹt."

Một luồng đao khí sắc bén lướt qua không trung, xuất hiện trước người Lý Phong.

Một bên khác, Mã Lệ Hồng đã sắp lao đến bên cạnh Nhậm Tiểu Lôi, nếu như Lý Phong lựa chọn tránh né, hơi trễ nải thời gian thì Nhậm Tiểu Lôi sẽ bị Mã Lệ Hồng tóm được!

Khâu Bưu tuy rằng cuồng vọng, nhưng hắn không ngu ngốc! Mục đích thật sự của hắn là muốn bắt con tin uy hiếp Lý Phong.

Sắc mặt Nhậm Tiểu Lôi kịch biến, muốn né tránh nhưng Mã Lệ Hồng đã dùng khí thế khóa chặt nàng, làm nàng không di chuyển được nửa bước!

Trong chớp nhoáng này, Nhậm Tiểu Lôi cảm thấy toàn thân như rơi vào hầm băng.

"Vầng sáng vô địch!"

"Dịch chuyển tức thời!"

Lý Phong cười lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp đón đỡ đao khí, rồi vọt tới chỗ Nhậm Tiểu Lôi.

Mã Lệ Hồng đang cười gằn chộp tới bả vai Nhậm Tiểu Lôi.

Nhưng ngay sau đó, đột nhiên trong tầm mắt Mã Lệ Hồng xuất hiện một nắm đấm to lớn.

“Bùm."

Một tiếng trầm đục vang lên, đầu Mã Lệ Hồng như quả dưa hấu bị chùy đập nát.

Si rô dâu phun như mưa!

Lý Phong thu hồi nắm đấm, cười lạnh nói: "Dám làm càn trước mặt ta? Thứ không biết sống chết."

Nhậm Tiểu Lôi hưng phấn không gì sánh được, nói: "Con rể, ngươi thật sự là quá ngầu rồi! Moa moa ~!"

Lý Phong đưa tay sờ lên khuôn mặt có chút ẩm ướt của mình: "? ? ?"

Ta là ai? Ta ở đâu? Ta đang làm cái gì?

Bị Nhậm Tiểu Lôi "moa moa" hai lần, Lý Phong trực tiếp rơi vào trạng thái sững sờ!

Mẹ vợ hôn con rể? Bác gái, là ngươi vô tư hay do ta nhạy cảm đây? Tại sao trong đầu ta hiện lên nhiều bộ phim hành động gay cấn của Nhật Bản như vậy?

Tình cảnh này làm cho Khâu Bưu vô cùng phẫn nộ: "Còn nói các ngươi không có gian tình? Ta nhổ vào! Cửu U động!"

"Ầmmmm."

Sau khi Khâu Bưu quát lớn một tiếng, khí tức trên thân thể của

hắn tăng vọt, trực tiếp bước vào Bán Thần trung kỳ!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 758: Ta hoài nghi Nhậm Tiểu Lôi đang lái xe

(cụm từ lái xe này rất có ý tứ, tóm gọn lại là cố tình nói lập lờ nước đôi để người nghe liên tưởng tới mấy chuyện XXX)

Trong nháy mắt Khâu Bưu bùng nổ, Nhậm Tiểu Lôi hoảng sợ nhảy vào trong ngực Lý Phong, 2 tay choàng cổ hắn.

Lý Phong vô ý thức giơ tay bế mông nàng, lại lần nữa rơi vào trạng thái sững sờ.

Ta là ai? Ta ở đâu? Ta đang làm cái gì?

"Hắn dùng bí kỹ, hắn dùng bí kỹ rồi, mau đánh hắn đi!"

Nhậm Tiểu Lôi vừa ôm cổ Lý Phong vừa chỉ Khâu Bưu hô to.

Lý Phong bất đắc dĩ nói: "Bác gái, ngươi có thể xuống trước không, ngươi ôm ta vậy sao ta động thủ được."

"Hả?" Nhậm Tiểu Lôi gật đầu nói: "Vậy ta xuống trước, nhưng ngươi nhất định phải hung hăng đánh hắn cho ta, thắng được thì buổi tối ta cho ngươi ăn ngon."

Lý Phong có chút câm nín, sau đó yếu ớt hỏi: "Ăn cái gì?"

"Ừm..." Nhậm Tiểu Lôi nghiêng đầu, cặp mắt to tròn chớp chớp nhìn lên: ”Mì sợi có được không?”

Lý Phong: "? ? ?"

Ta hoài nghi Nhậm Tiểu Lôi đang lái xe, nhưng mà không có chứng cứ!

"Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ta chỉ biết làm mì sợi thôi." Nhậm Tiểu Lôi nghiêm túc nói tiếp.

Lý Phong thở phào, còn may còn may, vận tốc xe đã giảm từ 120km/h xuống còn 60km/h...

"Móa nó, các ngươi dám không thèm nhìn ta?"

Khâu Bưu gần như đã bị tức điên.

"Phá Không Trảm! Chém chém chém chém chém chém chém chém!"

Khâu Bưu vung đao lên, vô số luồng đao khí hình bán nguyệt sắc bén đánh tới người Lý Phong.

Lúc này Lý Phong đương nhiên không thể ném Nhậm Tiểu Lôi qua một bên, nếu không Nhậm Tiểu Lôi rất có thể sẽ bị đao khí chém trúng. Vì vậy hắn dứt khoát xoay lưng lại, triệt để ôm kín Nhậm Tiểu Lôi.

"A! Nguy hiểm!"

Nhậm Tiểu Lôi không biết thời gian hiệu lực chiêu Vầng sáng vô địch của Lý Phong vẫn còn, vì vậy vừa cuống cuồng vừa cảm động.

Lý Phong không nói gì, ngược lại càng ôm chặt hơn.

Nơi xa, Khâu Bưu không ngờ Lý Phong sẽ làm ra lựa chọn đần độn này, nhất thời nội tâm đại hỉ, Cửu U đao càng chém dữ dội hơn!

Đao khí như cuồng phong bay múa!

"Oanh" "Oanh" "Oanh" "Oanh" . ..

Vô số đao khí chém vào lưng Lý Phong, phát ra từng tiếng tiếng vang trầm đục.

Không gian xung quanh càng thêm vỡ nát tiêu điều, bụi bặm đầy trời!

"Ha ha ha, ngươi vậy mà vì bảo vệ một nữ nhân mà không tiếc dùng thân thể ngăn lại công kích của ta, quá ngu xuẩn!"

"Dù ngươi có thể cứu Nhậm Tiểu Lôi thì sao, ngươi chết rồi, Nhậm Tiểu Lôi ngoại trừ ngoan ngoãn theo ta trở về thì làm gì còn con đường thứ hai?"

Khâu Bưu nhịn không được ngửa mặt lên trời cười như điên.

Sau khi dùng bí kỹ, cảnh giới của Khâu Bưu tăng lên tới bán Thần trung kỳ, chiến lực tăng nhiều, uy lực của Phá Không Trảm cũng tăng theo tương ứng. Một đợt công kích vừa rồi đã làm hắn tiêu hao gần một nửa số lượng chân khí, Lý Phong chỉ bị động phòng ngự, không chết cũng phải trọng thương.

"Ngu ngốc!"

Đột nhiên, một thân ảnh chói sáng màu hoàng kim đi ra khỏi bụi mù, chính là Lý Phong!

"Hả?"

Khâu Bưu sững sờ.

Đáng chết, vì sao Lý Phong hoàn toàn không dính vết thương nào? Không có khả năng!

"Cuồng bạo!"

"Bạo tẩu!"

"Đồng Hồ Cát!"

Lý Phong liên tiếp mở ra ba đại át chủ bài, khí tức liên tiếp tăng vọt, cảnh giới bước vào Bán Thần trung kỳ!

Lý Phong vung kiếm chém ra, một luồng kiếm khí sắc bén giống như là đột phá giới hạn không gian, nháy mắt đã xuyên qua khoảng cách mấy chục mét xuất hiện trước mặt Khâu Bưu.

Khâu Bưu thầm kinh hãi, vội vàng né tránh, thế nhưng bị Đồng Hồ Cát ảnh hưởng, tốc độ của hắn giảm xuống 10 lần, tuy đã né được vị trí yếu hại, nhưng phần vai vẫn bị trúng chiêu.

Cánh tay phải của Khâu Bưu đứt lìa toàn bộ, rớt bịch xuống đất, máu tươi tuôn trào!

"A!"

Khâu Bưu kêu lên đau đớn, sắc mặt tái nhợt.

Lý Phong lại chém ra một kiếm!

Kiếm khí lóe lên, chém xuống cánh tay còn lại của Khâu Bưu!

Lại là một luồng kiếm khí xuất hiện!

Luồng kiếm khí này kề sát đất mà đi, chặt đứt 2 cái cổ chân của Khâu Bưu!

Không còn hai cánh tay cùng hai bàn chân, Khâu Bưu trực tiếp thành kẻ tàn phế!

"A!"

Khâu Bưu kêu thảm ngã xuống đất, đau đớn lăn lộn, máu tươi chảy ròng rã.

Lý Phong cười lạnh một tiếng, vọt tới trước mặt Khâu Bưu, đưa tay đánh tới đan điền của hắn.

“Răng rắc!”

Rốt cục Khâu Bưu rốt không chịu nổi đau đớn mà ngất đi, thế nhưng máu tươi vẫn liên tục chảy ra, nếu không được cầm máu, chẳng mấy chốc hắn sẽ mất mạng.

Lý Phong lấy ra ngân châm cắm lên thân Khâu Bưu, rất nhanh máu ngừng chảy.

Sau khi làm xong, Lý Phong mới quay người nhìn về nơi xa.

Giờ phút này, Nhậm Tiểu Lôi đứng ở đằng xe, lấy tay che miệng, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc: "Con rể, hỏa lực của ngươi thực là

mãnh liệt."

Lý Phong: ". . ."

Ta nghiêm trọng hoài nghi Nhậm Tiểu Lôi đang lái xe, thế nhưng ta vẫn không có chứng cứ!

"Con rể, ngươi thật sự quá mạnh rồi! Nhanh như vậy đã giải quyết Khâu Bưu."

Nhậm Tiểu Lôi giơ ngón tay cái với Lý Phong, trong ánh mắt thậm chí còn lộ vẻ sùng bái.

Lý Phong: ". . ."

Được rồi, vận tốc lại giảm từ 120km/h xuống 60km/h. ..

"Hắn chết chưa?"

Nhậm Tiểu Lôi đi tới trước người Khâu Bưu, hiếu kỳ hỏi.

"Gần chết mà thôi." Lý Phong mua sắm một viên Tu Phục Hoàn từ hệ thống, cho Khâu Bưu nuốt vào.

"Hắn đã trọng thương, lại bị phế bỏ đan điền, nên ta phải cho hắn ăn đan dược để bảo vệ mạng nhỏ."

"Sao ngươi lại cứu hắn? Vừa rồi hắn rất càn rỡ với ta."

Nhậm Tiểu Lôi thở phì phì nói.

Lý Phong sờ mũi một cái, cười khổ nói: "Ta còn có chút sự tình muốn hỏi hắn."

"Ngươi muốn đi Thần Tông?" Nhậm Tiểu Lôi nhíu mày, đoán được dụng ý của Lý Phong.

"Tạm thời không có quyết định này, bất quá ta muốn tìm ra vị trí của Ma Tông trước." Lý Phong nói, tiếp theo nghi hoặc nhìn Nhậm Tiểu Lôi: "Ngươi biết Ma Tông ở đâu không?"

Nhậm Tiểu Lôi vội vàng khoát tay: "Không không, sao ta có thể biết Thần Tông ở đâu."

"Thật sao?" Lý Phong nghi ngờ, ngay sau đó dùng Đọc tâm thuật với Nhậm Tiểu Lôi.

"Đương nhiên là thật." Nhậm Tiểu Lôi nhìn thẳng vào mắt Lý Phong, đồng thời trả lời.

"Con rể quá đẹp trai, càng nhìn càng thuận mắt, biểu hiện vừa nãy cũng rất đàn ông, chết rồi chết rồi, hình như ta đã thích hắn, phải làm sao bây giờ?"

Lý Phong: ". . ."

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 759: Nhẫn đựng vật.

Mức độ hung hãn của Nhậm Tiểu Lôi vượt qua dự đoán của Lý Phong, cái này khiến Lý Phong hơi sợ hãi.

May mà đây chỉ là Lý Phong lén dùng Đọc Tâm Thuật, Nhậm Tiểu Lôi không chính miệng nói ra, nếu không hai người sẽ rơi vào tình huống dị thường khó xử.

Lý Phong lấy ra một bình nước khoáng từ ba lô hệ thống, vặn nắp tưới vào đầu Khâu Bưu.

Bị nước lạnh kích thích, Khâu Bưu tỉnh lại, sau đó lập tức kêu thảm.

"Chát."

Lý Phong đưa tay quất vào mặt Khâu Bưu, tiếp theo cười lạnh nói: "Nói cho ta biết vị trí cụ thể của thông đạo không gian, ta có thể cho ngươi chết thống khoái, nếu không. . . Ngươi sẽ còn thống khổ như vậy dài dài."

"Đừng nghĩ ta đang hù dọa ngươi, ta có năng lực làm ngươi vĩnh viễn thanh tỉnh, thậm chí có thể dùng ngân châm làm ngươi thống khổ gấp mười lần hiện tại."

"Ngươi. . . Ngươi không phải người, ngươi là ma quỷ!"

Khâu Bưu hoảng sợ đến mức thân thể run rẩy.

Cửu U Tông hành sự rất ngoan độc, một lời không hợp liền giết người, trước đó còn hút khô chân khí đối phương, nhưng so với Lý Phong, Cửu U Tông đã rất ôn hòa.

"Ma quỷ? Ta không quan tâm, ta chỉ muốn biết vị trí của thông đạo không gian mà thôi. Biết đâu về sau ngươi có thể báo thù."

"Báo thù?"

Khâu Bưu đầu tiên là sững sờ, tiếp theo hiểu được ý tứ của Lý Phong.

Nếu như Lý Phong biết rõ vị tí của thông đạo không gian thì có thể tiến tới sào huyệt Thần Tông, đến lúc đó, Lý Phong sẽ chiến đấu với những trưởng lão còn lại.

Khâu Bưu ở trong chín đại trưởng lão chỉ xếp thứ tám, mấy trưởng lão top đầu mới gọi là khủng bố, nếu Lý Phong cuồng vọng đi đến đó một mình, khả năng bị giết phi thường lớn.

"Ha ha, tiểu tử, ta không thể không thừa nhận ngươi rất thấu hiểu lòng người."

"Tốt, ngươi đã thành tâm muốn chết như vậy, ta sẵn lòng trả lời."

"Đầu tiên ngươi tới trấn Cổ Phong tỉnh Tây Sơn, sau đó đi tiếp về hướng nam 10 dặm, nơi đó đặt một tấm bia đá, trên bia đá khắc 2 chữ Cổ Phong."

"Tới nơi rồi thì bóp nát một khối tinh thạch là có thể làm thông đạo không gian hiện hình."

Lý Phong nhíu mày, nghi ngờ hỏi: "Tinh thạch? Đó là thứ gì?"

Khâu Bưu đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười lạnh nói: "Ngươi đã tu luyện đến Bán Thần cảnh mà ngay cả tinh thạch cũng không biết, coi ta là đồ ngốc sao? !"

"Ta thật sự không biết." Lý Phong nhún vai: "Tu luyện tới Bán Thần cảnh thì nhất định phải dùng đến tinh thạch sao?"

"Không nhất định phải dùng đến tinh thạch, chỉ là không dùng tinh thạch thì gần như không có khả năng bước vào Bán Thần cảnh." Sắc mặt Khâu Bưu có chút quái dị.

Hắn có thể nhìn ra Lý Phong thật sự không biết tinh thạch là gì, nhưng cái này không khoa học chút nào, trước Bán Thần cảnh thì khi tu luyện còn có thể thông qua hấp thu thiên địa linh khí.

Nhưng muốn đột phá đến Bán Thần cảnh thì số năng lượng quá mức to lớn, không có tinh thạch gần như không có khả năng thành công.

Lý Phong không hấp thu năng lượng tinh thạch mà vẫn đột phá được?

Yêu nghiệt!

Ngay sau đó Khâu Bưu giảng thuật mọi chuyện một lần.

"Thì ra là thế. . ." Lý Phong đã hiểu được.

"Nói như vậy, trên người ngươi có mang theo tinh thạch đúng không?"

Lý Phong nhìn về phía Khâu Bưu hỏi.

"Hừ!" Khâu Bưu hừ lạnh một tiếng nghiêng đầu đi.

Lý Phong thở dài, móc ra từ trong ngực ngân châm, đâm vài cái lên người Khâu Bưu.

Nhất thời, Khâu Bưu chỉ cảm thấy thống khổ tăng thêm mấy lần, hét thảm thành tiếng: "Ta có, ta có, ngươi mau rút ngân châm ra!"

"Ta đã nói rồi mà, ngoan ngoãn trả lời thì đâu phải khổ như vậy?"

Lý Phong thu hồi ngân châm, nhàn nhạt nói.

"Tinh thạch của ta nằm trong nhẫn đựng vật, ngươi đi lấy đi."

Khâu Bưu gian nan nói.

"Là cái nhẫn vàng kia sao?"

Lý Phong nhìn cánh tay gãy nơi xa, nghi ngờ hỏi.

"Đúng, ngươi lấy tới đây, ta nói cho ngươi biết phương pháp mở ra."

Lý Phong gỡ xuống cái nhẫn, cầm tới trước mặt Khâu Bưu.

Khâu Bưu mở miệng: "Muốn mở nó cần một đoạn khẩu quyết, ta dạy cho ngươi."

Khâu Bưu truyền thụ khẩu quyết một lần, Lý Phong học được đọc theo, quả nhiên đã mở khóa được nhẫn đựng vật.

Trong cái nhẫn này là một khoảng không gian nhỏ chỉ có 10 m^2, bên trong trưng bày một đống vật phẩm sáng lóng lánh giống như thủy tinh, có chừng trên trăm khối, chắc hẳn chính là tinh thạch mà Khâu Bưu nói.

Những tinh thạch này hầu như đều to bằng nắm đấm trẻ con.

Ngoài ra còn chất đống rất nhiểu vàng, tổng thể tích cỡ 1 m^2!

Dựa theo giá vàng 350 nhân dân tệ một chỉ, đống vàng này đại khái có giá chừng 6 tới 7 tỷ!

Dù là đối với Lý Phong cũng không phải con số nhỏ!

Ngoài ra còn có một số đồ trang sức, có vẻ rất đáng tiền.

Không chỉ vậy, bên cạnh còn đặt một số thiên tài địa bảo mà Lý Phong chưa từng thấy bao giờ.

Hiện tại, hắn biết mình đã phát tài rồi!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 760: Không bỏ con săn sắt thì sao bắt được con cá rô.

"Con rể, trong này có cái gì?"

Nhậm Tiểu Lôi hiếu kỳ lại gần hỏi.

Bởi vì Nhậm Tiểu Lôi tiến đến ngay sát Lý Phong, nàng vừa nói chuyện vừa phả ra hơi thở thơm tho, làm cho trái tim Lý Phong không nhịn được nhảy lên một nhịp.

Ngay sau đó Lý Phong cố gắng bảo vệ tâm thần, vừa cười vừa nói: "Tinh thạch, hoàng kim, trang sức, còn có một số thiên tài địa bảo, đợi chút nữa ta lấy ra, bác gái muốn cái nào cứ lấy về dùng."

"Hào phóng như vậy sao?" Nhậm Tiểu Lôi hơi kinh ngạc.

Không nói tới tinh thạch, chỉ nói vàng và trang sức đã rất quý giá, Lý Phong vậy mà lấy ra cho nàng chọn lựa?

Mẹ nó, chẳng lẽ tiểu tử này có ý tứ với ta?

Nếu Lý Phong biết rõ suy nghĩ trong lòng Nhậm Tiểu Lôi, nhất định sẽ phun máu 3 lượt! Mẹ nó, rốt cục trong đầu ngươi chứa cái gì, làm sao suy nghĩ lại đen tối như vậy?

"Ngươi là mẹ Lăng Phi, chúng ta là người một nhà, đồ tốt đương nhiên phải chia sẻ."

Lý Phong cười nói.

Không thả con săn sắt thì sao bắt được con cá rô, không nịnh nọt cho Nhậm Tiểu Lôi vui vẻ, thì sao hắn có thể mở miệng xin Cửu U Lệnh?

"Con rể, ngươi thật sự là. . . Rất ưu tú!" Nhậm Tiểu Lôi lần nữa giơ ngón tay cái lên với Lý Phong.

Lý Phong: ". . ."

May mà Nhậm Tiểu Lôi kịp chuyển hướng, nếu không hắn sẽ thực sự nghĩ là Nhậm Tiểu Lôi đang lái xe!

Tiếp theo, Lý Phong lại lấy ra cái nhẫn vàng thuộc về Ngụy Bân, thử dùng khẩu quyết Khâu Bưu truyền thụ, quả nhiên cũng mở ra được.

Đồ đạc của Ngụy Bân không khác nhiều. Đều là tinh thạch, vàng, trang sức, thiên tài địa bảo, bất quá số lượng nhiều hơn Khâu Bưu một ít.

Có những vật này, Lý Phong đã không uổng một chuyến đi tới Sơn Thành.

"Lý Phong, giết ta đi!"

Đúng lúc này, Khâu Bưu mở miệng kêu rên.

Tứ chi của hắn đã đứt hết, đan điền cũng bị phế, dù sống sót cũng là phế nhân trong phế nhân, hắn không muốn bị loại thống khổ này dằn vặt.

Lý Phong thu hồi nhẫn đựng vật, thở dài nói: "Đời sau nhớ làm người tốt."

Sau khi nói xong, hắn đưa tay đánh ra một luồng chân khí đánh nát đỉnh đầu Khâu Bưu.

Bát trưởng lão Ma Tông Khâu Bưu. . . vẫn lạc!

"Đinh, chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Nhậm Tiểu Lôi (1), đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 3 triệu điểm kinh nghiệm, 10 triệu điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Bán Thần cảnh.

Điểm kinh nghiệm: 11,82 triệu / 20 triệu

Điểm tích lũy: 73 triệu

Điểm chinh phục: 927

Kỹ năng: 《 Thần Uy 》, 《 Hư Thần 》, 《 Đạp Thiên Thất Bộ 》, 《 Trảm Thiên kiếm pháp 》, 《 Hư Không Thiểm 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. ..

Nhiệm vụ đang chờ: Không

Xem xét xong thuộc tính, Lý Phong âm thầm nói: "Điểm kinh nghiệm rốt cục vượt qua phân nửa, thật không dễ dàng."

"Con rể, sao ngươi lại đột nhiên đến chỗ ta, ta thật sự rất ngạc nhiên."

Đúng lúc này, Nhậm Tiểu Lôi nghi hoặc hỏi.

Lý Phong tắt hệ thống, nghiêm túc nói: "Ta nhớ Lăng Phi, cho nên muốn cho nàng một cái kinh hỉ, không ngờ lại gặp phải loại chuyện này."

"Thật sao?" Nhậm Tiểu Lôi có chút không quá tin tưởng.

Nha đầu Lăng Phi đã rời Sơn Thành từ hôm qua, chẳng lẽ nàng không nhắc việc này với Lý Phong?

Lý Phong nhún vai: "Chứ còn sao nữa?"

Hai ngày này hắn xác thực không liên hệ với Tiêu Lăng Phi, nên dù Tiêu Lăng Phi trở về cũng vô pháp vạch trần lời bịa đặt của hắn.

"Tốt, ta tin ngươi."

Tiếp theo Nhậm Tiểu Lôi nhìn phế tích biệt thự rồi thở dài: "Vốn muốn làm mì cho ngươi ăn, hiện tại xem ra không được rồi."

Ngay sau đó tròng mắt nàng xoay động, ôm lấy cánh tay Lý Phong lúc lắc: "Con rể, ngươi mời ta đi ăn tiệc một bữa nhé?"

Thân thể Lý Phong cứng đờ, muốn rút tay về.

Ai ngờ Nhậm Tiểu Lôi mạnh mẽ kéo lại, bất mãn nói: "Làm sao, bị ta ôm cánh tay là chuyện rất mất mặt à?"

Lý Phong: "Được rồi được rồi. . . Bất quá trước khi ăn cơm ta phải gọi cho Long Hồn trước."

"Vậy ta tránh mặt một lát." Nhậm Tiểu Lôi định rời đi, mặc váy ngủ như hiện tại mà để người ngoài nhìn vào nàng sẽ cảm thấy rất mất tự nhiên. Nói ra cũng kì quái, tại sao nàng lại không có cảm giác này khi để Lý Phong nhìn vào?

"Chờ một chút." Lý Phong lên tiếng gọi lại: "Ở chỗ ta có một bộ y phục, chưa mặc bao giờ, nếu bác gái không ngại thì có thể mặc thử."

Đang nói chuyện Lý Phong lấy ra từ ba lô hệ thống một cái áo khoác màu trắng.

Nhậm Tiểu Lôi lộ sắc mặt quái dị nhìn Lý Phong một cái, tiếp nhận rồi mặc vào

Cái áo khoác này che đến gần đùi, lúc đầu hắn định mua cho Tống Uyển Quân, bây giờ để Nhậm Tiểu Lôi mặc vào lại rất vừa vặn.

"Đẹp không?" Nhậm Tiểu Lôi xoay vòng tròn, cười hỏi.

Lý Phong liên tục gật đầu: "Đẹp lắm."

"Vì sao lại đẹp?" Nhậm Tiểu Lôi hỏi.

Lý Phong: "? ? ?"

Đẹp mà cũng có lý do sao?

"Nói đi." Nhậm Tiểu Lôi truy vấn.

Lý Phong đã có đáp án, cười nói: "Bởi vì bác gái rất xinh đẹp, cho nên mặc gì cũng đẹp cả."

"Tiểu tử, miệng rất ngọt nha, khó trách Lăng Phi nhà ta lại coi trọng ngươi." Nhậm Tiểu Lôi hài lòng gật đầu, xem như tiếp nhận đáp án của Lý Phong.

Rất nhanh, phân bộ Long Hồn ở Sơn Thành chạy tới nơi này, sau một phen giao tiếp, Lý Phong mang theo Nhậm Tiểu Lôi rời đi.

Nửa giờ sau, tại một cửa hàng cơm tây cao cấp, Nhậm Tiểu Lôi cuốn bay đồ ăn ngon lành trước mặt như một cơn bão táp.

Đợi đến khi Nhậm Tiểu Lôi scơm nước no nê, Lý Phong đánh ra một bức tường chân khí, hỏi: "Bác gái, ngươi thật sự là con gái tông chủ Cửu U Tông sao?"

Sắc mặt Nhậm Tiểu Lôi cứng lại, sau một lúc lâu mới dùng khăn lau khóe miệng, tiếp theo lên tiếng: "Thế nào, ngươi từng nghe về quá khứ của ta?"

"Nếu như bác gái không muốn nói thì thôi." Lý Phong nhún vai, không quá mức cưỡng cầu.

"Thực ra cũng không có gì."

Nhậm Tiểu Lôi mỉm cười, trên mặt lộ ra vẻ tưởng niệm.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 762: Cửu U Lệnh xuất hiện.

"50 năm trước, tứ đại thế gia cổ võ đỉnh cấp liên hợp với các gia tộc khác khởi xướng vây quét đại quy mô Thần Tông."

"Phụ thân của ta thấy tình thế không ổn, thế là để hai tên thủ hạ mang ta còn trong tã lót rời khỏi Thần Tông."

"Về sau, Thần Tông bị hủy diệt, mà ta thì được đưa tới một cái huyện nhỏ, sống cuộc đời mai danh ẩn tính, 2 thủ hạ của phụ thân thì trở thành cha mẹ nuôi của ta."

"Cứ như vậy ta sống như đứa trẻ bình thường, được dạy công pháp tu luyện. . ."

Nhậm Tiểu Lôi lộ vẻ tưởng niệm, chậm rãi nói.

"Khi ta 18 tuổi, cha mẹ nuôi nói ra thân thế của ta, về sau ta lên đại học, thế là quen biết Tiêu Nhiên. . ."

"Khi đó ta không biết hắn là con cháu Tiêu gia, đợi đến khi ta mang thai, Tiêu Nhiên mang ta về nhà thì ta mới biết được thân phận của hắn."

"Người nhà Tiêu Nhiên mặt ngoài hoan nghênh, lại vụng trộm phái người điều tra bối cảnh của ta, cha mẹ nuôi động thủ với người Tiêu gia nên bị phát hiện sử dụng công pháp Thần Tông."

Nói đến đây, trên mặt Nhậm Tiểu Lôi lộ vẻ thù hận.

"Kết quả là cha mẹ nuôi của ta chết thảm trong tay đám người Tiêu gia ."

"Bất quá bọn hắn đến chết cũng không nói ra thân phận của ta, Tiêu gia cho rằng ta là con ruột của họ, đương nhiên, Tiêu gia còn muốn giết luôn ta."

"Tiêu Nhiên ra mặt cầu xin, Tiêu gia mới chịu buông tha."

Nói đến đây, trên mặt Nhậm Tiểu Lôi lại lộ vẻ trào phúng.

Tuy rằng Tiêu Nhiên từng cứu nàng, nhưng sau cùng nàng vẫn bị Tiêu Nhiên vứt bỏ, thời gian trước Tiêu Nhiên còn ngầm đồng ý để người Tiêu gia đến giết mẹ con các nàng.

Nhậm Tiểu Lôi đã sớm không còn cảm giác gì với Tiêu Nhiên, thậm chí còn hơi hận thù.

Nghe Nhậm Tiểu Lôi nói xong, tâm tình của Lý Phong có chút nặng nề.

"Bác gái, chuyện đã qua cứ để nó qua đi, cố gắng nghĩ thoáng một chút, dù sao Tiêu Du cũng đã bị ta giết, cũng coi như gián tiếp báo thù giúp ngươi."

Nhậm Tiểu Lôi gật đầu cười nói: "Đúng vậy, nghe Lăng Phi nói ngươi đã xử lý Tiêu Du, ta cảm thấy vô cùng vui vẻ."

"Từ lúc đó ta đã muốn cảm tạ ngươi một phen, không ngờ tối nay lại được ngươi cứu thêm lần nữa, ngươi nói xem ta nên cảm tạ ngươi thế nào mới đủ đây?"

Đồng thời ánh mắt Nhậm Tiểu Lôi lộ ra mấy phần quyến rũ.

Lý Phong hít vào một ngụm khí lạnh, cắn lưỡi một cái, hai chân còn kẹp chặt lại, đề phòng một số chuyện không hay xảy ra.

Con mẹ nó chứ...

"Con rể, có phải là ngươi hiểu lầm ý tứ của ta không?"

Đúng lúc này, Nhậm Tiểu Lôi nhếch miệng cười nhạt.

"Nào có." Lý Phong cười khan: "Chúng ta là người một nhà, cám ơn làm gì."

"Lần này Khâu Bưu tới cửa là muốn mời ngươi trở về thống nhất Cửu U Tông sao?"

"Không phải, ta trở về thì làm được gì, hắn không cần ta, mà cần một tấm lệnh bài."

Đang nói chuyện Nhậm Tiểu Lôi lấy ra một cái lệnh bài màu vàng óng, tiện tay ném lên bàn.

Lý Phong nhướng mày, nếu hắn không đoán sai thì đây hẳn là Cửu U Lệnh. Nhậm Tiểu Lôi vậy mà tùy ý ném lên bàn như vậy?

"Cầm lên xem đi, không phải là ngươi không vẫn luôn muốn có nó sao?" Nhậm Tiểu Lôi giống như cười mà không phải cười hỏi.

Sắc mặt Lý Phong cứng lại, gượng cười: "Đến cả nó là gì ta cũng không biết, sao có thể muốn lấy được. . ."

"Ha ha." Nhậm Tiểu Lôi đùa cợt cười một tiếng: "Được rồi, chúng ta là người một nhà, không sao cả, cứ cầm lên đi."

Lý Phong không giải thích gì thêm, cầm lên lệnh bài quan sát.

Cảm giác đầu tiên là nặng, thể tích nặng hơn vàng rất nhiều, hình như là một loại vật chất Lý Phong chưa bao giờ thấy.

Lệnh bài có tạo hình cổ xưa, in 3 chữ Cửu U Lệnh đỏ rực.

Vuốt ve một lát Lý Phong liền trả lại cho Nhậm Tiểu Lôi.

Ai ngờ Nhậm Tiểu Lôi không thèm để ý chút nào: "Cái lệnh bài này ta đã nghiên cứu mấy chục năm mà không tìm ra gì cả, ngươi thích thì cứ giữ lấy."

Lý Phong lộ vẻ mặt ngạc nhiên, đây chính là thứ mà 9 trưởng lão Ma Tông một mực tìm kiếm, Nhậm Tiểu Lôi đưa cho hắn đơn giản như vậy?

"Đều là người một nhà, không cần phân chia rõ ràng." Nhậm Tiểu Lôi cười một tiếng, nói tiếp: "Tiếp theo ngươi định làm gì?"

Lý Phong không từ chối nữa, thuận thế thu Cửu U Lệnh vào ba lô hệ thống: "Ta tìm khách sạn cho ngươi vào ở nhé?"

Hiện tại đã là 10 giờ tối, đến lúc nghỉ ngơi rồi.

"A, ngươi nóng lòng như vậy sao?" Nhậm Tiểu Lôi lấy tay che miệng, vừa thẹn thùng vừa kinh ngạc hỏi.

Lý Phong: "? ? ?"

Nóng vội? Bác gái, phiền ngươi nói gì nói cho hết lời có được không? Trái tim nhỏ của ta sợ nhất là lái xe tốc độ cao, xin ngươi đừng tăng tốc nữa!

"Đêm dài đằng đẵng, sớm như vậy mà đi ngủ thì thật nhàm chán, chi bằng chúng ta đi tới quán bar nhảy nhót một phen."

"Quán bar. . . Nhảy nhót?" Lý Phong sững sờ, vô thức hỏi: "Bác gái, ngươi đã 51 tuổi rồi, liệu xương cốt có chịu được không?"

“Làm sao? Ngươi coi thường ta? Nói cho ngươi biết, ta có rất nhiều kinh nghiệm, tới lúc ngươi gãy xương hông rồi ta mới chỉ là dạo đầu mà thôi.”

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 763: Nhậm Gia Sơn Thành

"Sâm ca, ngươi không sao chứ?"

"Móa, lão tử bị ném bay như vậy ngươi nghĩ xem có giống không sao không?"

Hàn Sâm nằm rạp trên mặt đất thống khổ nói.

"Sâm ca, chúng ta làm sao bây giờ?"

"Tiểu tử kia quá mạnh, chúng ta không phải là đối thủ của hắn."

"Sâm ca, hay là đi gọi viện binh đi, ngươi không phải là có quan hệ không tệ với Nhậm thiếu sao, chi bằng đi tìm Nhậm thiếu cầu viện?"

Một tên tiểu đệ bày mưu tính kế.

"Nhậm thiếu? Loại chuyện nhỏ nhặt này cũng nhờ Nhậm thiếu giúp thì chẳng phải ta sẽ rất mất mặt sao?"

Nhậm thiếu trong miệng bọn hắn là Nhậm Sùng Hiên, tiểu thiếu gia Nhâm gia Sơn Thành.

Nhậm gia ở Sơn Thành có địa vị tựa như Vương gia tại Giang Nam, khác biệt là Nhậm gia là một cổ võ thế gia loại lớn, Nhậm Sùng Hiên càng là một Tông Sư hậu kỳ.

Hàn Sâm chỉ là một tiểu lưu manh, tự nhiên không có tư cách kết giao với Nhậm Sùng Hiên, hắn nói quan hệ giữa mình và Nhậm Sùng Hiên không tệ chỉ là chém gió mà thôi.

"Sâm ca, đây không phải việc nhỏ, mà là một đại hỉ sự."

"Người nào không biết Nhậm thiếu ưa thích mỹ nữ, nếu ngươi nói cho Nhậm thiếu biết trong sàn nhảy có một đại mỹ nữ cực

phẩm, vậy chẳng phải là lập công lớn?"

Hàn Sâm đầu tiên là sững sờ, tiếp theo mừng rỡ nói: "Sao ta lại không nghĩ tới! Mau đỡ ta lên, ta muốn đi tìm Nhậm thiếu!"

Sau mười phút, Nhậm Tiểu Lôi dừng nhảy, vừa lòng thỏa ý nói: "Được rồi, rốt cục đã thoải mái, chúng ta đi uống rượu."

Sau đó Nhậm Tiểu Lôi lôi kéo hắn ra khỏi sàn nhảy, đi vào quầy bar.

"Cho hai ly rượu Martini." Nhậm Tiểu Lôi ngồi trên ghế, kêu lên với người pha rượu, sau đó mới hỏi: "Đúng rồi, ngươi có thích uống rượu Martini không?"

". . ." Lý Phong há hốc mồm, cuối cùng đành phun ra một chữ: "Thích."

Nhậm Tiểu Lôi cười đắc ý: "Ta đã sớm biết ngươi sẽ thích mà."

"Ta có thích hay không đều không trọng yếu, ngươi thích là được."

Ngay tại thời điểm hai người ngồi ở quầy bar nói chuyện, một nam nhân trẻ tuổi mặc âu phục màu trắng, ngậm xì gà được một đám nam nữ trẻ tuổi vây quanh đi ra khỏi phòng VIP.

Người này chính là Nhậm Sùng Hiên!

"Hàn Sâm, nếu mỹ nữ cực phẩm mà ngươi nói không thể làm ta hài lòng, vậy ngươi phải tự gánh lấy hậu quả."

Nhậm Sùng Hiên lạnh giọng nói.

"Nhậm thiếu xin yên tâm, mỹ nữ kia tuyệt đối là cực phẩm ngàn dặm mới tìm được một, tuyệt đối sẽ làm Nhậm thiếu hài lòng!"

Hàn Sâm theo sát ở phía sau, vỗ ngực bồm bộp.

"Thật sao?" Nhậm Sùng Hiên cười lạnh một tiếng, có chút không quá tin tưởng.

"Ta chắc chắn. . . Nhậm thiếu, mau nhìn kìa, nàng đang ngồi tại quầy bar, là người mặc áo khoác trắng."

Hàn Sâm liếc mắt liền thấy được Nhậm Tiểu Lôi, vội vàng chỉ tay.

Nhậm Sùng Hiên đưa mắt dõi theo, ngay khi nhìn thấy Nhậm Tiểu Lôi, ánh mắt của hắn liền sáng lên, trên mặt hiện vẻ kinh diễm cùng tham lam: "Quả là cực phẩm!"

Tiếp theo, Nhậm Sùng Hiên đi thẳng tới trước mặt Nhậm Tiểu Lôi, đưa tay ra nói: "Mỹ nữ, xin tự giới thiệu một chút, ta tên là Nhậm Sùng Hiên, rất hân hạnh được biết ngươi."

Nhậm Tiểu Lôi liếc hắn một cái, không bắt tay lại mà hỏi: "Nhậm Sùng Hiên? Tên có chút quen tai, Nhậm gia các ngươi ở Sơn Thành rất nổi danh đúng không?"

Nhậm Sùng Hiên nhướng mày một cái, thu tay lại rồi ngạo nghễ nói: "Một chút hư danh mà thôi."

"Ồ." Nhậm Tiểu Lôi gật gật đầu, quay mặt lại tiếp tục nói chuyện cùng Lý Phong.

Nhậm Sùng Hiên: "? ? ?"

Ồ? Ồ?? Ồ??? Nữ nhân này dám không thèm nhìn ta?

Biết địa vị của ta còn dám ngó lơ, chẳng lẽ nàng định chơi chiêu lạt mềm buộc chặt?

Có chút ý tứ!

"Mỹ nữ, bằng hữu của ngươi vừa mới ra tay đả thương bằng hữu Hàn Sâm của ta, các ngươi có định giải thích gì không?"

Nhậm Sùng Hiên trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Nhậm Tiểu Lôi.

"Chuyện này sao. . . Không sai, con rể ta đúng là đã đánh Hàn Sâm, bất quá là Hàn Sâm vô lễ trước, con rể của ta xuất thủ là hợp tình hợp lý."

Nhậm Tiểu Lôi xoay đầu lại, giống như cười mà không phải cười nói.

Nhậm Sùng Hiên gật đầu nói: "Nếu xác thực như thế, vậy Hàn Sâm là bị trừng phạt đúng tội."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Hàn Sâm kịch biến: "Nhậm thiếu. . ."

"Đừng gọi ta là Nhậm thiếu, ta không có loại bằng hữu như ngươi, tranh thủ thời gian cút đi!"

Nói xong Nhậm Sùng Hiên đá bay Hàn Sâm ra ngoài.

Hàn Sâm đang ở giữa không trung trực tiếp sững sờ!

Con mẹ nó, ta rõ ràng là lập công to, tại sao lại bị đá bay? !

"Phanh "

Hàn Sâm rơi tự do, sau khi rơi trên mặt đất liền kêu gào thảm thiết.

Đám tiểu đệ Hàn Sâm muốn chạy tới đỡ hắn dậy, nhưng lại sợ làm cho Nhậm Sùng Hiên tức giận, chỉ có thể đứng tại chỗ, bộ dáng rất khó xử.

Ánh mắt Lý Phong sáng lên, âm thầm nói một câu: "Vì làm cho Nhậm Tiểu Lôi vui vẻ mà thẳng thắn vạch rõ giới hạn với Hàn Sâm sao? Thủ đoạn rất cao minh."

Một bên khác, nội tâm Nhậm Tiểu không hề có một tia gợn sóng.

Con mẹ nó, chỉ với chút thủ đoạn này đã đòi lừa lão nương sinh lòng cảm động? Chàng trai trẻ, ngươi còn non và xanh lắm!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 764: Đoán đúng có thưởng

"Nhậm thiếu, ta. . ." Hàn Sâm khó khăn bò dậy, vẻ mặt đau khổ.

"Ta cái gì mà ta, còn không mau cút đi?" Nhậm Sùng Hiên nháy mắt mấy cái với Hàn Sâm.

Hàn Sâm đã hiểu được, vội vàng nói: "Vâng thưa Nhậm thiếu, ta không nên vô lễ với nữ sĩ này, ta lập tức cút, lập tức cút."

Sau khi nói xong, Hàn Sâm nháy mắt với mấy tên tiểu đệ, một đám người chạy trối chết khỏi quán Bar.

Sau khi làm xong, Nhậm Sùng Hiên nói với Nhậm Tiểu Lôi: "Mỹ nữ, ta xác thực không biết Hàn Sâm từng vô lễ với ngươi, như vậy đi, ta đã bao một căn phòng VIP ở quán bar này, trong đó có loại rượu tốt nhất, để nhận lỗi, ta mời ngươi và con rể ngươi đi uống vài chén, thế nào?"

Nhậm Tiểu Lôi vốn muốn cự tuyệt, nhưng sau khi liếc nhìn Lý Phong một cái bèn thay đổi chủ ý: "Phòng của ngươi có đủ lớn không?"

Nhậm Sùng Hiên thấy trong lòng vui vẻ, cười nói: "Lớn, tuyệt đối đủ lớn, cam đoan làm ngươi hài lòng.

Nhậm Tiểu Lôi thầm cười lạnh, trên mặt lại bất động thanh sắc nói: "Được, vậy ta sẽ đi xem một chút."

"Bác gái. . ." Lý Phong muốn ngăn cản Nhậm Tiểu Lôi.

"Con rể, phòng rất lớn nha, chẳng lẽ ngươi không muốn đi mở rộng tầm mắt?" Nhậm Tiểu Lôi nháy mắt mấy cái, đồng thời cười nói.

Lý Phong: ". . ."

Mở rộng tầm mắt cái cọng lông, ngươi rõ ràng là muốn gây phiền toái cho tiểu gia!

"Được rồi, bác gái đã muốn đi, vậy thì cùng đi đi." Lý Phong thở dài một hơi.

"Tốt, vậy tối nay chúng ta không say không về." Nhậm Sùng Hiên cười to mấy tiếng, rồi đứng lên dẫn hai người tới phòng VIP.

Rất nhanh, một đám người đi vào trong phòng.

Đây là căn phòng xịn sò nhất quán bar, một đêm ít nhất cũng phải trả 100 ngàn nhân dân tệ, nhưng đối với Nhậm Sùng Hiên chỉ là 9 trâu mất 1 sợi lông, mỗi lần hắn tới đây đều trả gấp mười lần thậm chí là gấp mấy chục lần con số này.

"Oa, căn phòng này thật là xa hoa."

Nhậm Tiểu Lôi vừa tiến vào đã kinh hô thành tiếng.

Nhậm Sùng Hiên cười đắc ý: "Tạm được, phòng ngủ nhà ta còn tốt hơn ở đây nhiều, nếu như mỹ nữ hứng thú thì có thể cùng ta về thăm thú một phen."

"Tới nhà ngươi? Không tốt lắm đâu, con rể của ta sẽ tức giận. . ." Nhậm Tiểu Lôi ngượng ngùng cười một tiếng, tiếp theo nhìn sang Lý Phong.

Nhậm Sùng Hiên: "? ? ?"

Người khác: "? ? ?"

Ngươi xác định hắn là con rể ngươi mà không phải tiểu tình nhân? Mẹ vợ đi đâu mà con rể cũng quản được? Là ta điên hay thế giới này điên rồi?

"Con rể, ngồi đi, cái ghế sopha này ngồi rất thoải mái." Nhậm Tiểu Lôi kéo Lý Phong ngồi xuống.

Lý Phong tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng hắn cũng chỉ đành phối hợp với nàng.

Nhậm Sùng Hiên tham lam nhìn lướt 2 chân Nhậm Tiểu Lôi một cái, tiếp theo ra hiệu với tiểu đệ sau lưng: "Mang Romani Conti năm 90 ra đây."

Tên tiểu đệ kia nhận lệnh rời đi, rất nhanh mang tới một chai rượu vang đỏ rất tinh mỹ, chính là Romani Conti năm 90.

"Ồ, đây là loại rượu thường được bán đấu giá mười mấy hai mươi vạn 1 chai đó sao?" Nhậm Tiểu Lôi nổi lên hứng thú.

Nhậm Sùng Hiên ngạo nghễ gật đầu: "Không sai."

Rượu này không phải của quán bar, mà là do hắn mua từ một buổi đấu giá, có lần hắn mời bằng hữu tới nơi này chơi rồi mang một két tới, còn thừa 6 chai thì cất nhờ nhà kho quán bar luôn.

"Một chai không đủ, lấy thêm mấy chai nữa đi." Nhậm Tiểu Lôi liếm khóe miệng, cười nói.

Nhậm Sùng Hiên: ". . ."

Con mẹ nó, ngươi biết nó có giá mấy trăm ngàn một chai còn dám mở miệng đòi hỏi? Nếu không nể tình ngươi là đại mỹ nữ cực phẩm, ta tuyệt đối sẽ đánh nát cái miệng của ngươi!

"Mỹ nữ nói đúng, mang hết những chai còn lại ra đây."

Nhậm Sùng Hiên vung tay lên, để tiểu đệ mang ra năm chai Romani Conti còn lại.

Muốn uống rượu sao, hừ, chờ bị ta chuốc cho say khướt đi!

Nghĩ tới đây, Nhậm Sùng Hiên mở nắp một chai Romani Conti, rót hai chén rượu đưa tới trước mặt Nhậm Tiểu Lôi: "Mỹ nữ, ta còn chưa được biết tên ngươi là gì."

"Nhậm Tiểu Lôi." Nhậm Tiểu Lôi tiếp nhận ly rượu, rồi lại đưa mắt nhìn Lý Phong: "Rót cho con rể của ta một ly đi."

Nhậm Sùng Hiên đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười nói: "Thì ra chúng ta cùng họ, quả là duyên phận trời ban. . . Nào, vị tiên sinh này, ta mời ngươi một ly."

Rất nhanh, có tên tiểu đệ rót cho Lý Phong một ly.

Đột nhiên, Nhậm Sùng Hiên nói: “Huynh đệ, đây là rượu hảo hạng, phải cẩn thận nhấm nháp, ngươi đừng tưởng cách dùng giống với rượu đế ngoài chợ, một hơi liền uống cạn, như vậy rất uổng phí.”

Vừa dứt lời, xung quanh liền cười vang.

Lý Phong nhướng mày một cái, như cười mà không phải cười nói: "Trước giờ ta uống rượu đều là một hơi cạn sạch, nếu ngươi không tiếc tiền thì cứ việc nói thẳng."

Nhậm Sùng Hiên cười lạnh: "Hahaha, nếu ngươi có thể uống hết thì coi như bản lĩnh ngươi cao cường!"

"Nhậm đại thiếu quả nhiên hào phóng."

Ánh mắt Nhậm Tiểu Lôi sáng lên, tiếp theo ngửa đầu uống cạn ly rượu trong tay.

Tiếp theo, nàng cầm lên hộp xúc xắc đặt ở trên bàn, cười nói: "Uống như vậy không có ý nghĩa, chi bằng chúng ta chơi xúc xắc đi."

"Hả?" Ánh mắt Nhậm Sùng Hiên sáng lên: "Chơi như thế nào?"

"Ta đổ xúc xắc, ngươi cùng con rể của ta đoán điểm số, người nào đoán đúng thì ta sẽ uống với hắn một chén rượu giao bôi, thế nào?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 765: Tăng tiền đặt cược

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, người nào đoán đúng thì được uống rượu giao bôi với nàng? Con mẹ nó, rốt cục Nhậm Tiểu Lôi muốn làm cái gì?

Ánh mắt Nhậm Sùng Hiên sáng lên: "Chủ ý này rất tốt, có điều. . . Nếu như chúng ta đều đoán không đúng thì sao?"

"Đều đoán không đúng thì ta uống với ngươi, thế nào?"

Lý Phong nhướng mày, kinh ngạc nhìn về phía Nhậm Tiểu Lôi.

Chẳng lẽ Nhậm Tiểu Lôi nhìn trúng Nhậm Sùng Hiên, cho nên cố ý thông đồng với hắn?

"Tốt, một lời đã định!" Nhậm Sùng Hiên vui mừng quá đỗi, suy nghĩ của hắn giống y hệt Lý Phong, cũng cảm thấy Nhậm Tiểu Lôi đang cố ý thông đồng với hắn.

Nhậm Sùng Hiên từng gặp rất nhiều nữ nhân cố ý tới gần mình, những nữ nhân kia đều dùng mấy chiêu tục không chịu được, còn kiểu tươi mát thoát tục như Nhậm Tiểu Lôi thì hắn đúng là lần đầu nhìn thấy.

Nữ nhân này không tệ!

Nhậm Tiểu Lôi quay đầu sang nhìn Lý Phong: "Con rể, ngươi nỡ để ta uống rượu giao bôi với hắn sao? Nếu ngươi dám thua hắn, đợi Lăng Phi trở về ta sẽ nói với nàng ngươi sàm sỡ ta." Nhậm Tiểu Lôi tiến đến bên tai Lý Phong, nhỏ giọng nói.

Lý Phong sững sờ!

Nhậm Tiểu Lôi muốn cùng hắn uống rượu giao bôi. Chơi lớn như vậy sao?!

Khi Lý Phong còn đang bận sững sờ, Nhậm Tiểu Lôi đã cho 3 viên xúc xắc vào, bắt đầu lúc lắc.

Rất nhanh, nàng đập hộp xuống bàn, cười nói: "Được rồi, các ngươi có thể đoán."

Nhậm Sùng Hiên suy nghĩ một lát, mở miệng: "Ta đoán 7 điểm."

Hắn cũng chỉ là tùy tiện đoán mà thôi.

"Đến ngươi." Nhậm Tiểu Lôi nhìn về phía Lý Phong, tràn ngập chờ mong nói.

"18 điểm." Lý Phong nhún vai.

"18 điểm? Ngươi có biết tỷ lệ của nó nhỏ thế nào không?" Nhậm Sùng Hiên ngửa đầu cười ha hả, nói với Nhậm Tiểu Lôi: "Nhậm tiểu thư, mở đi."

Sắc mặt Nhậm Tiểu Lôi lộ vẻ quái dị nhìn Lý Phong, tiếp theo nhấc hộp lên.

Trong tầm mắt mọi người, ba viên xúc xắc đều là 6 điểm, vậy mà thật sự là 18 điểm, Lý Phong đoán đúng rồi!

Kết quả này làm mọi người hít vào một hơi khí lạnh!

Con mẹ nó, vậy mà thật sự bị Lý Phong đoán đúng? !

Sắc mặt Nhậm Sùng Hiên có chút khó coi, vịt để lên bàn ăn rồi còn bay mất, nội tâm tự nhiên vô cùng khó chịu.

"Oa, con rể, ngươi thật giỏi, đoán đúng rồi kìa!"

Nhậm Tiểu Lôi mừng rỡ không thôi nói.

Có Thấu thị nhãn ở đây, đoán điểm số xúc xắc là chuyện không thể bình thường hơn được.

Chỉ là Lý Phong có chút nghĩ không thông, vì sao Nhậm Tiểu Lôi khẳng định hắn có thể đoán đúng điểm số? Vạn nhất hắn không đoán đúng, Nhậm Tiểu Lôi sẽ phải uống rượu giao bôi với Nhậm

Sùng Hiên.

Rất kỳ quái!

"Không tệ, ta ngày càng hài lòng với ngươi rồi."

Nhậm Tiểu Lôi cười một tiếng, nâng chén rượu lên nói: "Tới đây"

Lý Phong thầm thở dài, cùng Nhậm Tiểu Lôi uống chén rượu giao bôi.

Hai người đều là một hơi uống cạn!

Đối diện, Nhậm Sùng Hiên vừa tức vừa ghen ghét!

"Tới tới tới, tiếp tục tiếp tục."

Nhậm Tiểu Lôi hài lòng đặt chén rượu xuống, lần nữa cầm lấy hộp xúc xắc.

"Đoán đi."

Nhậm Tiểu Lôi đập hộp xúc xắc xuống, cười nói.

Lần này Nhậm Sùng Hiên cân nhắc thật lâu mới nói ra một con số: "12."

Nhậm Tiểu Lôi quay đầu nhìn về phía Lý Phong: "Ngươi thì sao, con rể?"

"8." Lý Phong tùy ý nói ra một con số.

Nhậm Tiểu Lôi nhướng mày, muốn nhấc hộp xúc xắc lên.

Đúng lúc này, Nhậm Sùng Hiên đưa tay ra nói: "Nhậm tiểu thư, để người của ta đến làm đi."

Có 1 loại người là cao thủ cờ bạc, trong nháy mắt nhấc lên hộp xúc xắc là có thể biến đổi điểm số dựa theo tâm ý của mình, Nhậm Sùng Hiên hoài nghi Nhậm Tiểu Lôi chính là cao thủ như vậy.

Nhậm Tiểu Lôi thu tay về: "Tùy ý ngươi."

Nhậm Sùng Hiên tùy tiện gọi một tiểu đệ tới nhấc hộp xúc xắc lên, 233, 8 điểm, Lý Phong lại đoán đúng!

"Oa, con rể ngươi thật giỏi, tới tới tới, chúng ta uống rượu."

Nhậm Tiểu Lôi vui vẻ cười to, rót rượu đầy ly rồi cùng Lý Phong uống rượu giao bôi.

Đối diện, Nhậm Sùng Hiên cảm thấy nội tâm như có ngọn lửa hừng hực thiêu đốt.

Con mẹ nó, đoán đúng một lần còn có thể nói là may mắn, liên tiếp hai lần thì tuyệt đối không đơn giản như vậy, trong này khẳng định có điều gì cổ quái!

"Huynh đệ, không ngờ ngươi là cao thủ cờ bạc, ta xem nhẹ ngươi rồi."

Nhậm Sùng Hiên phun ra một ngụm trọc khí, sắc mặt khó coi.

Lý Phong nhún vai: "Không đâu, ta chỉ là may mắn mà thôi."

"Buổi tối hôm nay ngươi đã may mắn như thế, chi bằng chúng ta đổi sang loại phương thức khác, chơi lớn một chút."

Đè xuống lửa giận trong lòng, Nhậm Sùng Hiên cười nói.

"Ồ?" Lý Phong nhướng mày, giống như cười mà không phải cười nói: "Chơi như thế nào? Lớn cỡ nào?"

"Bài poker, so lớn nhỏ." Đang nói chuyện Nhậm Sùng Hiên lấy ra từ dưới bàn một hộp bài tây chưa mở.

"Đánh cược cái gì?"

"10 triệu!" Nhậm Sùng Hiên đưa ra một ngón tay, cười lạnh nói: "Có dám hay không?"

"Làm sao ngươi biết ta có 10 triệu?"

"Ngươi không có 10 triệu cũng không sao, tiền nợ có thể để nàng bồi thường." Nhậm Sùng Hiên chỉ về phía Nhậm Tiểu Lôi, âm hiểm

cười nói.

Hắn đương nhiên biết Lý Phong không có 10 triệu, mà hắn cũng không phải vì 10 triệu, mà vì. . . Nhậm Tiểu Lôi!

Nhậm Tiểu Lôi cười lạnh: "Được lắm, bất quá 10 triệu đã muốn dùng ta bồi thường, hình như quá xem thường ta rồi."

"Vậy ngươi muốn bao nhiêu?"

Hắn không sợ nữ nhân có lòng tham, hắn chỉ sợ nữ nhân vô dục vô cầu!

Nhậm Tiểu Lôi duỗi ra một ngón tay: "1 tỷ, ngươi thắng ta đi với ngươi, thua thì trả con rể ta 1 tỷ, có dám hay không?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 766: Thời khắc chứng kiến thắng lợi?

"Hítttttttt!"

Đám bạn của Nhậm Sùng Hiên nhịn không được hít vào một hơi khí lạnh!

Mở miệng ra là 1 tỷ, Nhậm Tiểu Lôi muốn tiền đến phát điên rồi sao? Nàng biết 1 tỷ là khái niệm gì không?

Tuy Nhậm Tiểu Lôi rất đẹp, nhưng nàng cũng không đáng giá 1 tỷ.

Nhậm Sùng Hiên nhướng mày, sau một lúc lâu hắn nghiêm túc hỏi: "Mỹ nữ, ngươi đang nghiêm túc sao?"

Dù là đối với hắn, 1 tỷ cũng không phải con số nhỏ.

"Đương nhiên. Ta chỉ sợ... ngươi không dám đánh cược." Nhậm Tiểu Lôi trào phúng nói.

"Ta không dám đánh cược?" Nhậm Sùng Hiên nở nụ cười.

"Ta đương nhiên dám, bất quá chút nữa ta muốn rút trước, đáp ứng yêu cầu này ta sẽ đánh bạc với hắn, thế nào?"

"Yêu cầu này của ngươi có chút quá phận, bài là ngươi cung cấp, ngươi lại được rút trước, chỗ tốt gì cũng để ngươi chiếm hết."

"Không dám đáp ứng thì thôi, chúng ta chơi 10 triệu, hắn có thể rút trước." Nhậm Sùng Hiên nhún vai, vẻ mặt không thèm để ý.

Nhậm Tiểu Lôi quay đầu nhìn về phía Lý Phong.

Nàng đưa ra yêu cầu đánh bạc 1 tỷ, là vì có lòng tin với mình, mà không phải có lòng tin với Lý Phong, nhưng phải để nàng rút bài mới được.

Lý Phong nhếch miệng cười nhạt: "Ta đánh cược với ngươi 1 tỷ, có muốn ký hợp đồng thỏa thuận gì không?"

Lời này vừa nói ra, trong gian phòng lâm vào yên tĩnh ngắn ngủi.

"Ha ha, ngươi quả nhiên có dũng khí!"

Nhậm Sùng Hiên nhìn Lý Phong một cái thật sâu, tiếp theo vung tay lên nói: "Người đâu tới đây, viết giấy cá cược!"

Rất nhanh có người mang giấy bút tới, viết lại điều kiện đánh bạc của hai người, sau đó hai bên kí tên, đóng dấu vấn tay.

Đương nhiên, tờ giấy này không có tác dụng khi mang ra tòa, bất quá Nhậm Sùng Hiên không cần pháp luật bảo vệ, chỉ cần hắn chiếm lý là đủ, về sau thắng cược hắn có thể tùy ý bài bố Lý Phong cùng Nhậm Tiểu Lôi!

Nhậm Sùng Hiên mở hộp bài, đưa tới trước mặt Lý Phong: "Ngươi có thể kiểm tra xem có vấn đề gì không, miễn cho chút nữa lại nói ta gian lận."

Lý Phong tiếp nhận nhìn một hồi, sau đó cười nói: "Bài không có vấn đề."

Nói xong hắn trả lại cho Nhậm Sùng Hiên.

Lúc này Nhậm Tiểu Lôi nói: "Để ta xem một chút."

Nhậm Tiểu Lôi xem xét một phen, nhíu mày lại, tiếp theo nàng dán miệng vào tai Lý Phong, nhỏ giọng nói: "Cái này là một bộ bài gian lận, hoa văn sau lưng giống như y hệt nhau, nhưng nhìn kỹ sẽ có khác biệt, chỉ cần nhận ra hoa văn là có thể rút ra lá mình muốn."

"Ồ." Lý Phong gật đầu, sau đó nói: "Tốt, nói ra quy tắc cụ thể đi."

Nhậm Tiểu Lôi: "? ? ?"

Ngươi rốt cục có nghe ta nói hay không? Vấn đề này rất nghiêm trọng đó!

Nhậm Sùng Hiên kinh ngạc nhìn Lý Phong, tuy Nhậm Tiểu Lôi nói nhỏ bên tai Lý Phong, nhưng nàng không bố trí bức tường chân khí, với thực lực Nhậm Sùng Hiên là Tông Sư hậu kỳ, hắn vẫn nghe được nàng nói gì.

Nhậm Tiểu Lôi nhận ra đây là bộ bài gian lận đã đủ làm hắn giật mình, cách Lý Phong phản ứng càng làm hắn giật mình hơn.

Biết ràng bài có vấn đề còn dám đánh bạc, Lý Phong là tự tin hay bị ngốc?

"Quy tắc rất đơn giản, rút bài so lớn nhỏ, bích ♠, cơ ♥, tép ♣, rô ♦, nói cách khác A♠ lớn nhất, 2♦ nhỏ nhất."

"Chúng ta rút một lá, người nào lớn hơn là thắng, thế nào?"

"Được, bắt đầu đi."

Lý Phong nhún vai, vẻ mặt tùy ý.

Nhậm Tiểu Lôi đá Lý Phong một cước: "Con rể, ngươi không phải là cố ý muốn thua chứ? Ta nói cho ngươi biết, ngươi thua thì tự rút 1 tỷ ra mà trả, lão nương tuyệt đối sẽ không giúp ngươi."

Nhậm Sùng Hiên nghe vậy mà nhướng mày, nhưng rất nhanh xòe rộng bài ra bàn, đưa tay cầm lên một lá.

Sau đó hắn vén một góc để nhìn, chính là A♠!

Nhậm Sùng Hiên cười đắc ý, úp xuống mặt bàn, lực lượng mười phần nói: "Đến lượt ngươi."

Lý Phong tìm tòi phía trước, tiện tay cầm lên một lá.

Nhậm Tiểu Lôi hiếu kỳ muốn nổ tung, vội vàng lại gần muốn xem bài trong tay Lý Phong.

Lý Phong xốc lên cho Nhậm Tiểu Lôi nhìn một góc, nhất thời trái tim Nhậm Tiểu Lôi chìm xuống đáy cốc: "9♦? !"

Tuy Nhậm Tiểu Lôi cực lực hạ giọng, nhưng Nhậm Sùng Hiên vẫn nghe được.

Nhất thời, Nhậm Sùng Hiên đắc ý cười ha hả: "Ha ha ha, lần này ta thắng chắc rồi, tiếp theo là thời khắc chứng kiến thắng lợi, lá bài của ta là. . ."

Nhậm Sùng Hiên kéo dài âm điệu, đồng thời muốn đưa tay lật bài lên.

Đúng lúc này, Lý Phong âm thầm nói: "Thời gian đình chỉ!"

Một tầng ánh sáng vô hình khuếch tán ra, bao trùm mọi vật trong phòng.

Tiếp theo, Lý Phong lấy ra lá 2♦, đổi với lá bài của Nhậm Sùng Hiên.

Sau khi làm xong, Lý Phong trở về chỗ cũ, chờ đợi Thời gian đình chỉ kết thúc.

Sau 10 giây, hết thảy trở về hình dáng ban đầu, Nhậm Sùng Hiên lật ngược bài lên: "A. . . Con mẹ nó, sao lại là 2♦? !"

Đám người xung quanh càng là há to mồm, sắc mặt biến thành vô cùng quái dị!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 767: Cái này không khoa học!

Đám người Nhậm Sùng Hiên muốn phát điên lên.

Nhậm Sùng Hiên không ngừng kêu gào trong lòng con mẹ nó con chị nó con em nó, rõ ràng lá bài của ta là A♠, sao lại biến thành lá 2♦ ?

"Trời ơi. . ."

Nhậm Tiểu Lôi lấy tay che miệng, vẻ mặt không dám tin.

Vì sao vừa rồi nàng dám đặt ra điều kiện khắc nghiệt như vậy? Bởi vì nàng cũng là cao thủ cờ bạc.

Nàng có thể tùy tâm sở dục đánh ra điểm số mình muốn, dù Lý Phong đoán không đúng, trong nháy mắt mở hộp nàng cũng có thể cải biến điểm số xúc xắc.

Lần thứ hai nàng đồng ý cho phe Nhậm Sùng Hiên nhấc hộp xúc xắc lên là bởi vì nàng biết Lý Phong đoán đúng, cho nên vô luận người nào đến mở cũng sẽ không cải biến kết quả.

Nàng không chỉ là cao thủ cờ bạc, còn là Thánh cấp đỉnh phong, tự nhiên người thường không thể gian lận trước mặt nàng.

Nhờ đó nàng mới nhìn ra bài của Nhậm Sùng Hiên có vấn đề.

Khi Nhậm Sùng Hiên cầm lên A♠, Nhậm Tiểu Lôi liền biết Lý Phong thua chắc rồi, nhưng mà ai biết bài của Nhậm Sùng Hiên lại biến thành 2♦!

Sao Lý Phong làm được?

Trời ơi, thần kỳ như vậy sao?!

"2♦. . ." Lý Phong cười nhạt, nhấc lên lá 9♦ trong tay, đùa cợt

nói: "Ta lớn hơn ngươi, ngươi thua rồi."

"Ngươi gian lận!"

Nhậm Sùng Hiên vỗ bàn một cái, đứng lên quát lớn.

Đám bạn Nhậm Sùng Hiên trực tiếp vây Lý Phong, Nhậm Tiểu Lôi vào giữa, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ hung ác.

Biểu lộ của Lý Phong rất bình tĩnh, thậm chí còn có mấy phần trào phúng: "Bài là ngươi cung cấp, cũng để ngươi rút trước, ngươi còn nói ta gian lận? Nực cười."

Nhậm Sùng Hiên giận dữ mắng: "Ta rõ ràng đã rút được A♠, mở lên lại biến thành 2♦, không phải ngươi gian lận thì còn có thể là gì?"

"Haha, nếu ta nói ta có thể biến A♠ biến thành 2♦ mà hoàn toàn không cần động vào bài, liệu các ngươi có tin không?" Lý Phong nhìn về phía bạn bè của Nhậm Sùng Hiên.

Mọi người vô ý thức lắc đầu, nhưng bị Nhậm Sùng Hiên hung hăng lườm một cái, bọn hắn lại cùng nhau gật đầu: "Chúng ta tin, đương nhiên là tin!"

"Biết đâu ngươi có dị năng giống mấy truyện huyền ảo thì sao?"

"Thế giới to lớn không thiếu cái lạ, bất kể nói thế nào, ngươi nhất định là gian lận, chúng ta đều đã thấy."

"Mau lấy 1 tỷ ra, nếu không cẩn thận chúng ta đánh chết ngươi!"

Những người này vừa kêu gào vừa tới gần Lý Phong.

Nếu đổi thành người khác thì có lẽ đã bị dọa sợ.

Lý Phong cười lạnh: "Muốn dùng vũ lực với ta sao?"

Một tên ở gần Lý Phong nhất vung quyền đấm tới.

"Chát."

Lý Phong nhẹ nhàng bắt được nắm đấm của hắn, sau đó kéo người hắn lại ném về phía trước.

Người kia giống như là đạn ra khỏi nòng, húc bay tung tóe một đám người phía sau!

Người tới gần Nhậm Tiểu Lôi thấy thế mà thầm kinh sợ, muốn nhanh chóng khống chế Nhậm Tiểu Lôi, từ đó áp chế Lý Phong.

Nhậm Tiểu Lôi nhếch miệng cười trào phúng, đưa tay đánh ra một chưởng.

Gió lớn nổi lên!

"Ầmm."

Những người tới gần nàng trực tiếp bay rớt về phía sau, tiếng kêu gào đau đớn không ngừng vang lên.

Đối diện, đồng tử Nhậm Sùng Hiên co rụt lại: "Các ngươi cũng là cường giả võ đạo?"

"Cũng là?" Nhậm Tiểu Lôi ung dung hỏi lại.

"Hừ!" Nhậm Sùng Hiên cười lạnh: "Không sai, ta cũng là cường giả võ đạo, còn là siêu cấp cường giả võ đạo!"

Khóe miệng Lý Phong giật một cái: "Siêu cấp cường giả võ đạo? Siêu cấp cỡ nào?"

"Rất nhanh các ngươi sẽ biết!" Nhậm Sùng Hiên cười lạnh một tiếng, phóng ra khí tức.

"Ầmmm."

Một luồng khí tức thuộc về Tông Sư hậu kỳ bắn ra!

Sau khi hiển lộ khí tức, Nhậm Sùng Hiên chờ đợi Lý Phong, Nhậm Tiểu Lôi kinh hô sợ hãi, thế nhưng không hiểu sao hai người vẫn còn bình chân như vại ngồi trên ghế sa lon.

Lúc này Nhậm Tiểu Lôi cười nói: "Con rể, đây chính là siêu cấp cường giả trong truyền thuyết sao? Khí tức quá yếu ớt."

Lý Phong gật gật đầu: "Đúng vậy, cứ như là ánh nến trong đêm vậy, thổi nhẹ phát là tắt."

Nhậm Sùng Hiên: "? ? ?"

Thổi nhẹ phát là tắt? Ngươi nha, có ngon thì thổi tắt cho ta xem!

Đúng lúc này, Lý Phong xòe ra năm ngón tay, siết lại một cái.

Tựa như là ánh nến trong đêm tối bị người khác dùng tay bóp tắt, khí tức của Nhậm Sùng Hiên lập tức bị áp chế co rút vào cơ thể!

"Cái gì? !" Nhậm Sùng Hiên chấn kinh!

Loại chuyện này hắn chưa bao giờ gặp, con mẹ nó cái này không khoa học!

Ngay tại thời điểm Nhậm Sùng Hiên sững sờ, Lý Phong búng tay một cái.

“Ầmmm."

Một luồng khí tức khủng bố xuất hiện, trực tiếp đè Nhậm Sùng Hiên phải ngồi bệt xuống đất!

"Đáng chết, ngươi rốt cuộc là ai? !" Nhậm Sùng Hiên đã hiểu được Lý Phong không phải dạng vừa đâu.

Có thể ngăn chặn khí tức của hắn từ xa, đồng thời đè hắn ngồi bệt xuống đất, ít nhất cũng phải là Siêu Phàm cảnh!

"Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ngươi thiếu nợ ta 1 tỷ, trả tiền thì có thể rời đi, nếu không. . . Để mạng lại bồi thường." Lý Phong giống như cười mà không phải cười nói.

Sắc mặt Nhậm Sùng Hiên biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói: "Trả thù lao thì có thể, bất quá trong thẻ của ta không có

nhiều tiền như vậy, ta muốn gọi điện thoại về nhà."

Nghe xong lời này, đám tiểu đệ Nhậm Sùng Hiên liền lên tinh thần.

Trưởng bối Nhậm Sùng Hiên mới thật sự là siêu cấp cường giả, chỉ cần bọn họ vừa đến, Lý Phong hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 768: Dốc toàn bộ lực lượng.

"Bác gái, ngươi cảm thấy thế nào?"

Lý Phong quay đầu nhìn về phía Nhậm Tiểu Lôi.

Hắn cảm thấy chơi như vậy là đủ rồi, nếu như lại gọi trưởng bối của Nhậm Sùng Hiên, sợ là Nhậm gia sẽ bị diệt tộc.

"Ta cảm thấy rất tốt, bản thân không có tiền thì gọi người nhà đến trả, có chơi có chịu, khiến người ta bội phục!"

Nhậm Tiểu Lôi duỗi ngón tay cái với Nhậm Sùng Hiên, mở miệng tán thưởng.

Lý Phong: ". . ."

Bội phục cái rắm, ta thấy rõ ràng là ngươi còn chưa chơi chán!

Cái này thật đúng là để Lý Phong đoán đúng, chuyện giả heo ăn thịt hổ này đã rất nhiều năm nàng chưa được làm, thật vất vả mới gặp được tên Nhậm Sùng Hiên ngu ngốc này, không chơi thêm một hồi thì chẳng phải là rất uổng phí?

"Đa tạ!" Nhậm Sùng Hiên chắp tay, trong lòng cười lạnh: "Hừ, tiểu tử cuồng vọng, chờ gia gia của ta đến rồi, kết cục của ngươi sẽ rất thê thảm!"

"Alo gia gia, blah blah blah... blah blah blah..."

Nói xong Nhậm Sùng Hiên cúp điện thoại.

Thực ra Nhậm Sùng Hiên cũng không phải kẻ ngu, chỉ là hắn hoành hành bá đạo ở Sơn Thành đã quen, chưa từng ăn thua thiệt, nên xác thực không đủ kinh nghiệm.

Lại thêm Lý Phong cùng Nhậm Tiểu Lôu đều quá trẻ tuổi, cùng

lắm chỉ là Siêu Phàm cảnh, còn 3 vị gia gia của hắn đều là Thánh cấp. Đã vậy thì còn sợ cái rắm gì?

Rất nhanh, chưa tới nửa giờ đã có ba lão giả cùng nhau đi vào phòng.

Sau lưng ba lão giả còn có 6 nam tử trung niên, mỗi người đều ăn mặc xa hoa, bộ dáng đi đường long hành hổ bộ, uy thế mười phần.

Bọn họ mới vừa xuất hiện, Nhậm Sùng Hiên lập tức đứng bật dậy: "Gia gia, nhị gia gia, tam gia gia, cha, năm vị thúc thúc, các ngươi rốt cục đến rồi! Ta bị người khác bắt nạt rất thê thảm!"

Đang nói chuyện Nhậm Sùng Hiên còn khóc rống lên, nước mắt nước mũi tèm lem.

Một bên khác, đám bạn bè của Nhậm Sùng Hiên vô cùng hưng phấn.

"Trời ơi, Nhậm gia muốn dốc toàn bộ lực lượng!"

"Cảnh tượng này thật sự là khó gặp! Tiểu tử này chết chắc rồi."

Nhậm gia ở Sơn Thành là một truyền thuyết, đám người này đều là thần long thấy đầu mà không thấy đuôi.

Hiện tại những đại nhân vật này cùng nhau xuất hiện, không thể nói là không rung động tâm can.

"Im mồm, đường đường là một đại nam nhân, khóc lóc còn ra thể thống gì!"

Gia gia của Nhậm Sùng Hiên cũng chính là gia chủ Nhậm gia hiện tại- Nhậm Đức Nguyên lộ vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng trong mắt vẫn lóe lên vẻ cưng chiều.

Bình thường Nhậm Đức Nguyên quá sủng ái Nhậm Sùng Hiên, cho nên mới tạo thành tính tình ngang ngược của hắn.

Bị Nhậm Đức Nguyên răn dạy, Nhậm Sùng Hiên quả nhiên không dám khóc nữa, mà quay đầu chỉ tới Lý Phong: "Gia gia,

chính là hắn làm nhục ta, xin gia gia báo thù cho ta!"

Nhậm Đức Nguyên lộ ra ánh mắt lạnh lẽo, nhìn Lý Phong hỏi: "Tiểu hữu, làm người phải lấy chữ đức làm đầu, ngươi lừa bịp Sùng Hiên 1 tỷ, chuyện này hình như hơi quá phận rồi."

Lý Phong cười một tiếng: "Ta không lừa hắn, là hắn đánh cược thua, đây là giấy đánh cược, ngươi có thể nhìn xem."

Sau khi nói xong, Lý Phong ném tờ giấy kia về phía Nhậm Đức Nguyên.

"Xoẹt."

Tờ giấy kia đối nghịch lại định luật vật lý của Newton, trong chớp mắt đã bay đến trước mắt Nhậm Đức Nguyên, Nhậm Đức Nguyên đưa tay đón đỡ!

"Phanh!"

Một tiếng trầm đục vang lên, tờ giấy bị Nhậm Đức Nguyên vững vàng đón được, đồng thời một luồng sóng xung kích vô hình khuếch tán ra bốn phía, làm cho quần áo đầu tóc của Nhậm Sùng Hiên liên tục tung bay.

"Tiểu hữu, thủ đoạn của ngươi không tệ chút nào!"

Qua lần giao thủ trong vô hình này, Nhậm Đức Nguyên đã có mấy phần phán đoán đối với thực lực của Lý Phong, nhiều nhất chỉ là Siêu Phàm hậu kỳ mà thôi, không thể sinh ra chút uy hiếp gì với Nhậm gia bọn hắn!

"Thủ đoạn của ngươi cũng không tệ." Lý Phong nhún vai, cười nói: "Ngươi cũng đã nhìn thấy bằng chứng, tranh thủ thời gian lấy tiền ra, ta còn muốn đưa bác gái trở về nghỉ ngơi."

Nhậm Tiểu Lôi vụng trộm nhéo eo Lý Phong một cái, nói nhỏ vào tai của hắn: "Tiểu tử, cái gì mà đưa ta trở về nghỉ ngơi? Ngươi không phải là có ý đồ làm loạn với ta chứ? Cẩn thận ta tố cáo Lăng Phi."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, nhỏ giọng nói: "Không có, tuyệt đối không có!"

Trời cao chứng giám, hắn vừa rồi thật sự không lái xe, chỉ là thuận miệng nói mà thôi!

Ai ngờ Nhậm Tiểu Lôi càng thêm bất mãn: "Ta xinh đẹp như thế mà ngươi không có chút ý đồ nào? Dám xem thường ta sao?"

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ? Được rồi, dù thế nào phụ nữ cũng luôn đúng! Đều là nam nhân chúng ta sai! Vậy đã được chưa?

Ngay tại thời điểm Lý Phong sững sờ, Nhậm Đức Nguyên đột nhiên cười lạnh: "Chứng cứ? Sao ta không thấy nhỉ?"

Sau khi nói xong, hai tay Nhậm Đức Nguyên nhẹ nhàng vân vê, tờ giấy liền vỡ nát, phiêu tán theo gió!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 769: Yêu cầu kì lạ.

Trong nháy mắt Nhậm Đức Nguyên bóp tờ giấy thành phấn vụn, bên trong phòng rơi vào yên tĩnh.

Tiếp theo, Nhậm Sùng Hiên ngửa mặt lên trời cười ha hả: "Tiểu tử, hiện tại chứng cứ đã mất, ngươi còn gì để nói!"

Lý Phong nhướng mày một cái, như cười mà không phải cười nói: "Nghĩa là ngươi dự định quỵt nợ?"

Nhậm Đức Nguyên chắp hai tay sau lưng, cười lạnh: "Quỵt nợ? Nợ nần gì? Người trẻ tuổi bây giờ thật xảo trá, ta còn cảm thấy xấu hổ thay ngươi!"

"Tiểu tử, Nhậm gia chúng ta không phải nơi để ngươi giương oai,thức thời thì nhận lỗi cho ta, nếu không lão tử dùng 1 quyền đánh tan xác ngươi!" Cha Nhậm Sùng Hiên dữ tợn cười lạnh.

"Khó trách Nhậm Sùng Hiên ngu ngốc như vậy, thì ra là di truyền, lần này coi như được mở mang tầm mắt."

"Ngươi nói cái gì?!"

"Đại ca, 2 người này vừa nhìn đã biết không phải kẻ tốt lành gì, sao chúng ta phải nói nhảm nhiều như vậy, trực tiếp tiêu diệt là được!"

"Ở Sơn Thành mà dám đối nghịch Nhậm gia chúng ta, đúng là chán sống!”

Nhậm Đức Nguyên khoát khoát tay: "Mọi người đừng táo bạo như thế, hiện tại là thời đại mới, chúng ta làm việc không thể giống như trước đây, cái gì cũng phải giảng đạo lý. Hơn nữa, ta thấy vị tiểu hữu này cũng không phải loại người không phân phải trái, chỉ cần chúng ta thành tâm, hắn nhất định sẽ hiểu được."

Nhậm Đức Nguyên mỉm cười, lòng tin 10 phần nói.

"Tiểu hữu, chuyện ngươi đe doạ Sùng Hiên 1 tỷ phi thường dễ giải quyết, ngươi có muốn nghe thử không?"

Lý Phong ở trong nội tâm cười lạnh, ngoài mặt lại lạnh nhạt đáp: “Nói cho ta nghe thử xem.”

"Rất đơn giản, ngươi bồi thường Sùng Hiên 10 tỷ, ta sẽ xem như chuyện này chưa từng xảy ra."

"Đương nhiên, 10 tỷ không phải con số nhỏ, 2 người các ngươi có thể ký hợp đồng bán thân, bán mạng cho Nhậm gia chúng ta 20 năm, 20 năm sau ta sẽ trả lại tự do cho hai ngươi, thế nào?"

Nhậm Đức Nguyên cười ha hả nói.

Nhậm Tiểu Lôi nhíu mày, vén tay áo lên: "Mẹ nó, ta không nhịn được nữa!"

Tuy nàng sớm biết Nhậm Đức Nguyên mồm chó không mọc được ngà voi, nhưng cũng không ngờ hắn sẽ đưa ra điều kiện vô sỉ như vậy.

"Bác gái an tâm chớ vội." Lý Phong vội vàng đè nàng lại, tiếp theo nhìn về phía Nhậm Đức Nguyên: "Ta cũng có một biện pháp giải quyết, ngươi có muốn nghe thử không?"

"Ồ?" Ánh mắt Nhậm Đức Nguyên sáng lên: "Ngươi nói đi."

"Các ngươi có tổng cộng 10 người, tiền mua mạng mỗi người 1 tỷ, giao ra 10 tỷ ta sẽ tha cho các ngươi khỏi chết."

"Đương nhiên, 10 tỷ không phải con số nhỏ, nếu các ngươi không có tiền. . . Ta sẽ không để các ngươi bán mạng cho ta, bởi vì các ngươi còn chưa đủ tư cách, cho nên. . . Thiếu 1 tỷ thì chết một người, các ngươi có thể lựa chọn để ai chết, rất công bằng."

Đối diện, đám người Nhậm Đức Nguyên ngây ngẩn cả người.

Con mẹ nó. . . Bọn hắn không nghe lầm chứ, tiểu tử này vậy mà muốn lừa bịp bọn hắn 10 tỷ, ai cho ngươi lá gan?!

Sau một lúc lâu, Nhậm Sùng Hiên chỉ vào mặt Lý Phong mắng: "Tiểu tử, gia gia của ta từ bi muốn tha cho ngươi một mạng, ngươi không biết cảm ân cũng thôi đi, lại còn ăn nói lớn lối, thật sự nghĩ rằng Nhậm gia dễ bắt nạt sao?"

"Tiểu tử, đến lúc này còn đòi lừa bịp chúng ta 10 tỷ, ngươi muốn chết đúng không?"

"Đại ca, chớ nói nhảm với hắn làm gì, trực tiếp xử lý là được."

Đám người Nhậm gia tức giận bất bình nói, thật giống như Lý Phong vừa làm bọn hắn phải chịu thiệt thòi cực kì lớn.

Nhậm Đức Nguyên cười lạnh: "Tiểu tử, ta đã cho ngươi cơ hội, thế nhưng ngươi không biết quý trọng, đã vậy thì xuống địa ngục mà sám hối đi!"

Sau khi hắn nói xong, khí tức Thánh cấp hậu kỳ trực tiếp bùng nổ trên người hắn.

Gió giục mây vần, phong vân cuồn cuộn!

Cỗ khí tức này vừa xuất hiện, đám bạn của Nhậm Sùng Hiên liền liên tục thét lên, hưng phấn không thôi.

Nhậm Sùng Hiên càng là siết chặt 2 bàn tay lại, hưng phấn nói: "Tiểu tử không biết trời cao đất dày, giờ đã biết cái gì gọi là quả báo chưa? Gia gia của ta là cường giả Thánh cấp hậu kỳ, ta nhớ ngươi tưng fnói cái gì mà ánh nến trong đêm tối, ngươi có giỏi thì dập tắt cho ta xem nào, hahaha!"

Vừa rồi Lý Phong đứng ở nơi xa mà có thể áp chế khí tức của hắn quay về trong cơ thể, điều này làm cho Nhậm Sùng Hiên chịu đả kích rất nặng, hiện tại bắt được cơ hội tự nhiên phải trào phúng Lý Phong một phen.

Lý Phong nhướng mày một cái, đồng thời lộ sắc mặt quái dị nói: "Tuy rằng yêu cầu của ngươi rất kỳ lạ, nhưng nể tình ý nguyện của ngươi đủ mãnh liệt. . . Ta sẽ thỏa mãn ngươi."

Sau khi nói xong, Lý Phong đưa tay ra bóp một cái.

"Phù!"

Tựa như ánh nến trong đêm tối bị gió thổi tắt, khí tức trên thân thể Nhậm Đức Nguyên lập tức biến mất không còn tăm tích.

Nhậm Đức Nguyên: "? ? ?"

Nhậm Sùng Hiên: "? ? ?"

Người khác: "? ? ?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 770: Con mẹ nó đừng gọi điện thoại cho ta.

Nhậm Sùng Hiên mở lớn miệng, vẻ mặt sững sờ!

Hắn chỉ là tùy tiện nói mà thôi, vậy mà thật sự dập tắt, gia gia đang cố ý đùa hắn đúng không?

"Thánh cấp thì có cái rắm gì mà tự hào? Quỳ xuống hết cho tiểu gia!"

Lý Phong hừ lạnh một tiếng, đưa tay nhấn một cái!

"Ầmmmm."

Một luồng khí vô hình xuất hiện, trực tiếp đè xuống trên thân đám người Nhâm gia.

Đám người Nhậm Đức Nguyên căn bản không kịp phản ứng, thân thể đã cảm thấy như có ngọn núi vạn cân đè xuống, trực tiếp phải quỳ xuống đất!

Phanh phanh phanh phanh phanh...

Liên tiếp những tiếng vang trầm đục truyền đến, sàn nhà bị đầu gối đám người Nhậm Đức Nguyên đập cho rẽ nứt liên tục!

Đám người Nhậm Sùng Hiên trợn mắt há hốc mồm, nội tâm sợ hãi.

"Tiền. . . Tiền bối, hiểu lầm, đều là hiểu lầm, xin tiền bối đừng tức giận, có chuyện gì từ từ nói."

Sắc mặt Nhậm Đức Nguyên tái nhợt, âm thanh run rẩy.

Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng: "Hiểu lầm? Không phải chứ, ngươi vừa mới bắt ta bồi thường 10 tỷ cơ mà."

"Tiền bối, ta có mắt như mù, không thấy núi thái sơn ngay trước mặt, xin tiền bối đại nhân đại lượng bỏ qua cho chúng ta lần này."

Nhậm Đức Nguyên đã hối hận đến mức xanh ruột, vấn đề vốn dùng 1 tỷ là có thể giải quyết, bây giờ lại cần 10 tỷ, mà bọn hắn có thể sống sót hay không còn phải xem tâm tình của Lý Phong.

"Muốn ta bỏ qua cho các ngươi cũng được, bất quá phải thêm chút lãi, một người thêm 100 triệu, tổng cộng 11 tỷ, trả xong các ngươi có thể rời đi, không cho hoặc thiếu thì tự gánh hậu quả."

Lý Phong bắt chéo hai chân, giống như cười mà không phải cười nói.

Sắc mặt Nhậm Đức Nguyên biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói: "Tiền bối, Nhậm gia chúng ta có Tiêu gia đứng sau, xin tiền bối nể mặt Tiêu gia giảm đi chút ít."

11 tỷ không phải là không có, nhưng như vậy Nhậm gia sẽ bị trọng thương.

Nhậm Sùng Hiên vội vàng chen miệng vào: "Không sai, tiền bối, Nhậm gia chúng ta rất được Tiêu gia coi trọng, nếu như tiền bối khăng khăng muốn làm khó chúng ta, Tiêu gia biết được việc này thì sợ là sẽ không cao hứng."

Nhậm Sùng Hiên mặt ngoài là khuyên bảo, kì thực là mờ mịt uy hiếp.

"Ồ?" Lý Phong nhướng mày một cái, như cười mà không phải cười nói: "Tiêu gia nào?"

Nhậm Đức Nguyên hơi kiêu ngạo, tiếp theo chắp tay về phía Kinh Thành nói: "Tự nhiên là Tiêu gia ở Kinh Thành."

Lý Phong nhướng mày một cái: "Thì ra các ngươi nói là Tiêu gia này. . ."

Trong mắt Nhậm Đức Nguyên lóe lên vẻ khinh miệt: "Xem ra tiền bối cũng đã nghe qua đại danh của Tiêu gia Kinh Thành, đã như vậy, hay là chúng ta thương lượng lại một chút?"

Lý Phong cười một tiếng: "Dễ nói dễ nói, nếu các ngươi đã quen biết với Tiêu gia, vậy thì bồi thường ta 20 tỷ đi."

Nhậm Đức Nguyên: "? ? ?"

Nhậm Sùng Hiên: "? ? ?"

Người khác: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Bọn hắn có nghe lầm không đây, bọn hắn đã nhắc tới Tiêu gia rồi, làm sao số tiền bồi thường không giảm ngược lại còn tăng lên?

"Tiền bối, ngươi có phải là hiểu lầm cái gì không, Tiêu gia chính là một trong tứ đại cổ võ thế gia đỉnh cấp. . ." Nhậm Đức Nguyên hít sâu một hơi, sắc mặt rất khó coi.

“Thì đã sao? Ngươi tưởng ta sẽ sợ bọn hắn? Cho dù lão tổ Tiêu gia Tiêu Chấn ở chỗ này, ta cũng sẽ nói như vậy, muốn mang Tiêu gia ra dọa ta, các ngươi đúng là ngu xuẩn không có thuốc chữa!"

Lý Phong vỗ bàn một cái, một luồng khí tức vô hình ập tới đám người Nhậm Đức Nguyên.

Đám người Nhậm Đức Nguyên chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng như bị đánh cho lệch vị trí, cùng nhau phun ra một ngụm máu tươi!

Tiếp theo, Lý Phong cười lạnh một tiếng: "Ta cho phép các ngươi gọi điện cầu cứu Tiêu gia, nói với bọn hắn các ngươi đã chọc tới Lý Phong, để xem bọn hắn nói thế nào!"

Nhậm Đức Nguyên thấy trong lòng hoảng sợ, vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi cho Tiêu Nhiên.

Đoạn thời gian trước, Tiêu gia đã thông báo tin tức với bên ngoài rằng Tiêu Du bế quan, chức vụ gia chủ truyền cho Tiêu Nhiên.

Điện thoại rung chuông thật lâu mới kết nối, Nhậm Đức Nguyên hạ giọng, cung kính không gì sánh được nói: "Tiêu gia chủ, muộn như vậy còn quấy rầy ngài thật sự là rất ngại. . .Chuyện là thế này,

ta vừa gặp phải chút phiền phức, chọc tới một vị tiền bối tên là Lý Phong."

"Lý Phong? ! Ngươi xác định hắn tên là Lý Phong? !" Trong điện thoại truyền đến âm thanh có mấy phần khủng hoảng của Tiêu Nhiên.

Nghe đến đó, tâm tình Nhậm Đức Nguyên chìm xuống đáy cốc: "Vâng vâng, hắn tên Lý Phong, tuổi tác chỉ chừng hai mươi. . ."

"Con mẹ nó ngươi gây sự với ai chẳng được, sao nhất định phải chọc vào tiểu tổ tông này, ta nói cho ngươi biết, vô luận hắn yêu cầu cái gì, ngươi đều phải đáp ứng, nếu không làm được thì Nhậm gia các ngươi xác định xong đời!"

"Còn nữa. . . Từ giờ Tiêu gia chúng ta cắt đứt quan hệ với Nhậm gia các ngươi, về sau đừng có gọi điện thoại cho ta!"

Nói xong, Tiêu Nhiên trực tiếp cúp điện thoại.

Nhậm Đức Nguyên: "? ? ?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 771: Tốt nhất là cạnh nhau

Nhậm Đức Nguyên cách đầu dây điện thoại cũng có thể cảm nhận được sự hoảng sợ của Tiêu Nhiên!

Con mẹ nó, rốt cục Lý Phong đã làm gì Tiêu Nhiên mà Tiêu Nhiên sợ hãi như vậy?!

Bất kể thế nào, thái độ của Tiêu Nhiên đã chứng minh Tiêu gia không dám trêu chọc Lý Phong.

Nhậm Đức Nguyên khóc không ra nước mắt!

"Gia gia, Tiêu gia chủ nói thế nào?"

Nhậm Sùng Hiên tràn ngập chờ mong hỏi.

Nói thế nào?

Nhậm Đức Nguyên nhìn Nhậm Sùng Hiên một cái, tiếp theo dữ tợn quát: "Nói cái rắm, hôm nay ta phải đánh chết ngươi!"

Nói xong hắn liền nhấc tay tát tới mặt Nhậm Sùng Hiên.

"Chát." "Chát." "Chát.” . ..

Dù không đến mức nguy hiểm tính mạng, nhưng Nhậm Sùng Hiên vẫn bị đánh thành đầu heo.

Đợi Nhậm Đức Nguyên phát tiết xong, Nhậm Sùng Hiên mới ôm mặt hỏi: "Gia gia, vì sao ngươi lại đánh ta?"

"Vì sao? Bởi vì ngươi chọc tới Lý thiếu!"

Nhậm Đức Nguyên mắng xong liền dập đầu cầu xin Lý Phong tha thứ: "Lý thiếu, chuyện này là Nhậm gia chúng ta không đúng, chúng ta nguyện ý bồi thường tổn thất của Lý thiếu."

"Ồ? Ngươi dự định bồi thường thế nào?"

"Cũng chính là 20 tỷ Lý thiếu vừa nói, bất quá chúng ta không có nhiều tiền mặt như vậy, trước mắt chỉ có thể bỏ ra 10 tỷ, bất quá ta sẽ gom góp trong thời gian ngắn nhất, bán các loại gia sản, trả nốt 10 tỷ còn lại, xin Lý thiếu tha cho chúng ta.".

"Vừa rồi có thể nói là quyết định chính xác nhất đời ngươi, đây là số thẻ của ta, nhớ sớm gửi tiền, nếu các ngươi dám đùa nghịch thủ đoạn. . . Hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

Nói xong Lý Phong viết lại số thẻ đặt xuống bàn, tiếp theo đứng dậy nói: "Bác gái, chúng ta đi thôi."

...

Đi ra khỏi quán bar, Nhậm Hiểu Lôi duỗi lưng một cái: "Hôm nay thật là vui vẻ, rất lâu không được vui vẻ như vậy rồi."

Lý Phong cười đáp: "Niềm vui của ngươi thật kì lạ."

"Không nói những cái này nữa, thời gian còn sớm, tiếp theo chúng ta đi nơi nào chơi đây?"

Lý Phong: "? ? ?"

Thời gian còn sớm? Hiện tại đã hơn 1h sáng có được không!

Thấy Lý Phong không nói lời nào, Nhậm Hiểu Lôi lộ ra vẻ thẹn thùng: "Chi bằng chúng ta đi. . ."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái: "Bác gái đừng như vậy, có gì cứ nói thẳng."

Nhậm Hiểu Lôi nhướng mày: "Ta còn có thể ăn ngươi sao?"

Lý Phong gật gật đầu, tiếp theo lại lắc đầu: "Không phải, ta sợ ngươi nghỉ ngơi không tốt sẽ ảnh hưởng nhan sắc."

"Thời gian xác thực không còn sớm, được rồi, chúng ta đi khách sạn ngủ đi."

Lần này Lý Phong không cảm thấy Nhậm Hiểu Lôi đang lái xe, nghiêm túc trả lời một câu: "Tìm 1 cái ở gần đây đi."

Khu vực này phồn hoa như vậy, chắc chắn có không ít khách sạn cao cấp.

Nhậm Hiểu Lôi gật gật đầu, kéo cánh tay Lý Phong đi về nơi xa.

Rất nhanh, hai người tìm đến một nhà khách sạn năm sao, đi tới chỗ tiếp tân thuê phòng.

"Hoan nghênh hai vị, xin hỏi các ngươi muốn thuê mấy phòng?" Nữ tiếp tân bị giá trị nhan sắc của Lý Phong cùng Nhậm Hiểu Lôi làm cho kinh ngạc ngây người.

"Lời thoại của ngươi đáng ra phải là chỉ có một gian phòng chứ?" Nhậm Hiểu Lôi nháy mắt mấy cái với nữ tiếp tân.

Nữ tiếp tân: "? ? ?"

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Cái gì gọi là chỉ có một gian phòng, ngươi đến cùng là muốn biểu đạt ý tứ gì?!

"Khụ khụ, tấu hài cho bầu không khí vui vẻ mà thôi, tại sao các ngươi lại dùng loại ánh mắt này nhìn ta?" Nhậm Hiểu Lôi cười khan nói.

"Nữ sĩ, ngươi thật đúng là. . . Hài hước." Khóe miệng của nữ tiếp tân giật giật mấy cái, gắng gượng nở ra một nụ cười.

"Hai gian phòng, không thể nằm cạnh nhau cũng không vấn đề gì." Lúc này Lý Phong mở miệng nói.

Hắn đã sợ tài năng lái xe của Nhậm Hiểu Lôi rồi, nếu nàng đột nhiên tập kích, nguy cơ hắn không khống chế được bản thân mà phạm sai lầm là rất cao!

Hiện tại hắn chỉ hy vọng sớm thuê xong gian phòng, chờ đến sáng hôm sau liền trở về Minh Châu.

"Không thể nằm cạnh nhau cũng không vấn đề gì? !" Nhậm Hiểu Lôi quay đầu cười cười nhìn Lý Phong, tiếp theo đưa tay nắm lấy hông của hắn, hung hăng nhéo nhéo vặn vẹo.

"Hítttttttt!" Lý Phong nhịn không được hít sâu một hơi, vội vàng nhìn nữ tiếp tân nói: "Tốt nhất là ở cạnh nhau!"

Sắc mặt của nữ tiếp tân vô cùng quái dị, giúp hai người đăng kí xong rồi đưa chìa khóa ra.

Đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, nữ tiếp tân không khỏi lẩm bẩm: "Quan hệ của hai người này. . . Thật kỳ quái . . ."

Sau khi tiến vào gian phòng, Lý Phong đóng cửa lại, rồi dựa vào trên cửa thở phào.

Haiz, thời gian ở cùng Nhậm Hiểu Lôi quả thực quá dày vò!

Tiếp theo, Lý Phong thu dọn một phen, chuẩn bị nghỉ ngơi, nhưng vào lúc này, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên: "Lý Phong, vòi hoa sen trong phòng tắm của ta quá xấu, mượn phòng tắm của ngươi dùng một chút."

Lý Phong: "? ? ?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 772: Tâm nguyện của Nhậm Tiểu Lôi.

Sáng sớm hôm sau.

Nhậm Tiểu Lôi đi đến cạnh ghế sa lon, đồng thời dùng bàn chân trần đá Lý Phong đang nằm ngủ trên ghế salon một cái: "Tỉnh dậy mau lên, mặt trời chiếu đến mông rồi."

Lý Phong mắt nhắm mắt mở, mờ mịt hỏi: "A? Đã muộn như vậy rồi sao?"

"Đã 10 giờ sáng rồi, ngươi đúng là con heo lười."

Lý Phong bất đắc dĩ cười một tiếng, đứng dậy nói: "Tối hôm qua bị ngươi giày vò ngủ quá trễ."

"Im. . ." Nhậm Tiểu Lôi bĩu môi: "May là không có người ngoài, nếu không họ sẽ nghĩ thế nào?"

Đêm qua Nhậm Tiểu Lôi gõ cửa, Lý Phong cân nhắc một hồi liền mở cửa ra, dù sao cũng là mẹ Tiêu Lăng Phi, nếu Lý Phong không mở cửa thì lộ vẻ quá đề phòng rồi.

Thế nhưng Tiêu Lăng Phi tắm xong lại kêu là quá mệt mỏi, trực tiếp chiếm lấy giường của hắn, nằm sấp người, đồng thời đòi hắn mát xa cho.

Đối với cái này Lý Phong có chút câm nín, cuối cùng vẫn làm theo lời Nhậm Tiểu Lôi, tất nhiên chỉ là mát xa mà thôi, 1 hồi sau thì nàng đã ngủ khò khò, Lý Phong không nỡ đánh thức, thế là phải bước ra ngoài ngủ.

Khi Lý Phong nằm xuống ghế sa lon thì đã hơn 3 giờ sáng, cho nên hắn mới nói bị giày vò ngủ quá trễ.

"Lão nương không có chút sức hấp dẫn nào với ngươi sao?"

Đúng lúc này, Nhậm Tiểu Lôi ra vẻ khó chịu hỏi.

"A?" Lý Phong ngây ngẩn cả người: "Vì sao bác gái lại suy nghĩ như thế?"

"Móa, lão nương kêu ngươi vào mát xa, thế mà cuối cùng ngươi lại ra ngoài ngủ trên ghế sa lon, chẳng lẽ chỗ đó của ngươi không được? Làm sao, có quá nhiều bạn gái nên suy nhược cơ thể?"

Lý Phong đã hoàn toàn hạn hán lời: "Bác gái, có những chuyện không thể nói bừa được, hơn nữa ngươi còn là mẹ của Lăng Phi. . ."

Nhậm Tiểu Lôi nhướng mày một cái, nhìn chằm chằm Lý Phong rất lâu, sau cùng vỗ bả vai của hắn, hài lòng cười nói: "Không hổ là con rể của ta, ngươi đã thành công vượt qua khảo nghiệm."

Lý Phong: "? ? ?"

"Ngươi không tin?"

"Không có, tuyệt đối không có." Lý Phong liên tục khoát tay, tiếp theo dùng Đọc tâm thuật với Nhậm Tiểu Lôi: "Bác gái, hết thảy thật sự chỉ là khảo nghiệm sao?"

Trong mắt Nhậm Tiểu Lôi lóe lên một tia bối rối, rồi lập tức hỏi ngược lại: "Chứ còn thế nào?"

Nàng không biết là suy nghĩ chân thật đã bị Lý Phong biết hết...

"Vậy mà không phải khảo nghiệm, trời ơi. . . Phải làm sao đây?"

Lý Phong thấy trong lòng chấn động mãnh liệt, nhất thời không biết làm sao cho phải.

Đúng lúc này, Nhậm Tiểu Lôi đứng lên, quay về phòng ngủ.

Chẳng biết tại sao, Lý Phong đột nhiên cảm giác thất vọng mất mát. . .

Đúng lúc này, Nhậm Tiểu Lôi lần nữa trở lại phòng khách, biểu lộ đã khôi phục bình tĩnh: "Tranh thủ thời gian thu dọn đi, chúng

ta đi ăn cơm trưa."

Lý Phong gật gật đầu, nhanh chóng rửa mặt đánh răng.

“Bác gái, ngươi nhìn những món đồ này đi, thích cái gì thì lấy cái đó."

Ngoại trừ vàng, tinh thạch ra, tất cả đồ vật trong nhẫn đựng vật của Ngụy Bân, Khâu Bưu đều được hắn lấy ra để dưới đất: "Ngoài ra còn có một số lượng vàng cùng tinh thạch, nếu bác gái muốn thì nói ra, ta sẽ đưa ngươi sau."

Vàng rất nặng, hai bên cộng vào đã tiếp cận 40 tấn, toàn bộ lấy ra sẽ trực tiếp đánh sụp nền khách sạn.

Còn tinh thạch. . . Lý Phong đã từng ước lượng, ít nhất phải cỡ 7, 8 tấn.

Vì ngăn ngừa phiền phức, Lý Phong không lấy ra bên ngoài.

Ánh mắt Nhậm Tiểu Lôi sáng lên: "Ngươi cam lòng tặng cho ta sao?"

Vốn nàng tưởng Lý Phong chỉ là thuận miệng nói một câu, hiện tại mới phát hiện Lý Phong là nghiêm túc.

"Người một nhà mà, đồ của ta chính là của ngươi, đồ của ngươi cũng là của ta." Lý Phong cười nói.

Nhậm Tiểu Lôi bật thốt lên: "Vậy ngươi có phải là của ta không?"

"Ta. . ."

Ai ngờ Nhậm Tiểu Lôi không đợi hắn nói chuyện đã chuyển đề tài: "Mấy món trang sức này không tệ, ta muốn, còn thiên tài địa bảo. . . Ta không biết công hiệu, tạm thời để ở chỗ ngươi,...Chờ ngươi làm rõ ràng công hiệu thì nói lại để ta chọn, thế nào?"

Lý Phong thầm thở phào, cười đáp ứng.

Đợi Nhậm Tiểu Lôi thu lại mấy món trang sức, nàng còn nói

thêm: "Lý Phong, nếu có cơ hội ta muốn nhờ ngươi giúp ta làm một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Giúp ta nhất thống Cửu U Tông, dẫn dắt bọn họ đi theo con đường đúng đắn."

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ? Cửu U Tông có 9 trưởng lão cấp bậc Bán Thần cảnh, tuy rằng đã bị hắn xử lý hai tên, nhưng con mẹ nó còn thừa tận bảy tên khác!

Hơn nữa, dù hắn có năng lực diệt bảy tên trưởng lão còn lại, thì cũng không cách nào dẫn dắt bọn hắn đi theo con đường đúng đắn.

Có câu nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời, võ lực chỉ dọa được nhất thời, chứ không thay đổi được tâm tính bọn hắn!

Ngay tại thời điểm Lý Phong cân nhắc làm như thế nào để cự tuyệt Nhậm Tiểu Lôi, âm thanh hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Lý Phong nhíu mày: "Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Tâm nguyện của nữ thần Nhậm Tiểu Lôi."

"Mục tiêu: Trợ giúp nữ thần Nhậm Tiểu Lôi nhất thống Cửu U Tông, đồng thời dẫn dắt Cửu U Tông đi theo chính đạo, trở thành thế lực bảo trì hòa bình thế giới, nếu như nhiệm vụ thất bại thì khấu trừ của kí chủ 100 triệu điểm tích lũy."

"Khen thưởng: 10 triệu điểm kinh nghiệm, 50 triệu điểm tích lũy, 100 điểm chinh phục."

Xem hết giới thiệu, Lý Phong rơi vào trạng thái sững sờ.

Xem ra việc này hắn không muốn đáp ứng cũng phải đáp ứng.

Lý Phong thầm thở dài, tắt hệ thống nói: "Tốt, ta đáp ứng ngươi."

Nhậm Tiểu Lôi hưng phấn đến mức nhảy lên tại chỗ, đồng thời hôn chụt một cái lên má của Lý Phong: "Ta đã biết con rể không bao giờ làm ta thất vọng mà, thưởng cho ngươi ~ "

Lý Phong: ". . ."

(theo như đệ cảm thấy thì không nên setup tình huống kiểu này, mãi mới gặp đối thủ mạnh một tí thì phải để bên phản diện ra vẻ ngầu lòi các kiểu thêm 1 thời gian đã chứ)

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 774 + 775: Xảo ngộ

Cùng lúc đó, ở sân bay quốc tế Sơn Thành, Lý Phong tạm biệt Nhậm Hiểu Lôi rồi mua vé về Minh Châu.

Khi hắn đang ngồi ở phòng chờ máy bay, âm thanh hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét không?"

"Lần này là có quan hệ với ai?" Lý Phong nhíu mày, âm thầm nói.

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Tiêu Lăng Nhã (1) "

"Mục tiêu: Cứu nữ thần Tiêu Lăng Nhã khỏi tay Bạch Lạc Phong-1 thành viên của Ma tông, bảo đảm an toàn của nàng, nếu nhiệm vụ thất bại thì khấu trừ của kí chủ 20 triệu điểm tích lũy."

"Khen thưởng: 2 triệu điểm kinh nghiệm, 10 triệu điểm tích lũy 20 điểm chinh phục."

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Nhiệm vụ lại lần này vậy mà có quan hệ với Tiêu Lăng Nhã? Hơn nữa còn liên quan thành viên Ma Tông?

Nói thật, Lý Phong không quá muốn đi cứu Tiêu Lăng Nhã, nữ nhân này không giống Tiêu Lăng Phi, Tưởng Mộng Dao, trừ phi triệt để chinh phục nàng, nếu không bất cứ lúc nào cũng có thể bị nàng bán mất.

Chỉ là hệ thống đã tuyên bố nhiệm vụ, hắn không muốn mất trắng 20 triệu điểm tích lũy. . .

"Bỏ đi, coi như vì kinh nghiệm tăng cấp."

Lý Phong lắc đầu, tiếp theo thông qua hệ thống xác định vị trí của Tiêu Lăng Nhã, sau đó đứng dậy đi đến nhà vệ sinh của phòng chờ máy bay, dùng tới Không gian truyền tống thuật.

Ở làng du lịch Phỉ Á, cửa khu đua ngựa.

Hôm nay là ngày họp lớp đại học của Tiêu Nhã Nhã, xung quanh toàn là bạn học của nàng. Mà lúc này nàng lại nói chuyện với một người thanh niên trẻ tuổi vừa cưỡi ngựa ra ngoài.

Kể ra cũng thú vị, phong cách tán gái của người anh em này thật sự là quỷ khóc thần sầu, lần đầu gặp mặt đã mở miệng nói một câu: ”Mỹ nữ, ta nhìn trúng ngươi rồi, làm nữ nhân của ta đi.” Hành động này trực tiếp làm cho mọi người choáng váng.

Sau một hồi nói chuyện qua lại, Tiêu Lăng Nhã bất đắc dĩ trả lời: ”Bạch tiên sinh, ta đã bị gia tộc an bài đối tượng rồi. Tuy rằng ta và hắn không có chút tình cảm nào...”

"Thì ra là thế. . ." Ánh mắt Bạch Lạc Phong sáng lên, tiếp theo cười nói: "Không sao, ngươi có thể gọi hắn ra đây để chúng ta so tài một lần, người nào ưu tú hơn thì có quyền tới nhà ngươi cầu hôn, thế nào?"

"Hắn bây giờ không có mặt ở Kinh Thành."

Bạch Lạc Phong có tiềm lực rất mạnh, Lý Phong lại là siêu cấp cường giả, hai người này nàng muốn hết, tốt nhất là có thể đồng thời lợi dụng.

Đã như vậy thì không thể cho hai người gặp mặt!

Bạch Lạc Phong cười nhạt: "Thật sao? Vậy thì quá đáng tiếc."

"Ừm." Tiêu Lăng Nhã cười ngọt ngào: "Bạch tiên sinh là người nơi nào?"

"Tổ tông ta là người Hoa Hạ, nhưng 100 năm trước đã đi Malaysia, lần này tới Hoa Hạ là vì nghỉ phép."

"Ồ?" Tiêu Lăng Phi ra vẻ hiếu kỳ hỏi: "Vậy gia tộc của Bạch tiên sinh cũng là cổ võ thế gia thật sao?"

"Đương nhiên, gia gia của ta còn là một cường giả Bán Thần trung kỳ đó."

Nghe thấy lời ấy, ánh mắt Tiêu Lăng Nhã sáng lên, nụ cười trên mặt cũng niềm nở hơn mấy phần.

Chỉ dựa vào điểm này, Bạch gia đã có thể sánh gia với Tiêu gia nhà nàng, huống chi Tiêu gia vừa mới bị đại thương, nếu có thể nhờ được Bạch gia trợ giúp. . .

Nghĩ tới đây, Tiêu Lăng Nhã càng kiên định quyết tâm bắt được trái tim của Bạch Lạc Phong.

"Lăng Nhã, các ngươi đang nói gì vậy?" Một bạn học nữ nhịn không được hiếu kỳ hỏi.

"Những chuyện này các ngươi không biết thì tốt hơn." Tiêu Lăng Nhã cười khẽ, không giải thích nhiều.

Quả thực không phải Tiêu Lăng Nhã xem thường các nàng, mà là nhiều lời vô ích.

"Ta vừa thấy tài cưỡi ngựa của Bạch tiên sinh rất tốt, hay là chúng ta đấu thử một trận, được không?"

"Được chứ."

Hai người vừa nói chuyện vừa sóng vai đi vào sân đua ngựa.

Đúng lúc này, một nam nhân trẻ tuổi mặc quần áo thể thao màu trắng bước tới bên này, chính là Lý Phong vừa dùng Không gian truyền tống thuật!

Tiêu Lăng Nhã lơ đãng nhìn quanh, trong nháy mắt thấy được Lý Phong , nàng liền sững sờ tại chỗ!

Bạch Lạc Phong phát giác được phản ứng của Tiêu Lăng Nhã không đúng, cho nên cũng quay đầu nhìn qua, khi thấy được Lý Phong hắn liền nhíu mày.

Chẳng biết tại sao mà hắn cảm nhận được từ Lý Phong một tia uy hiếp, nhưng ngay sau đó lại thành cười khẩy, đồng thời ném

suy nghĩ này ra khỏi bộ não.

Hắn là cường giả Chí Tôn hậu kỳ, trừ mấy tên yêu nghiệt trong tông môn ra, đám đồng lứa căn bản không phải đối thủ của hắn, huống chi hắn vốn không thấy được rung động khí tức từ người đối phương, hẳn chỉ là người thường.

"Lăng Nhã muội muội, ngươi biết người này?" Bạch Lạc Phong hỏi.

Sắc mặt Tiêu Lăng Nhã biến ảo mấy lần, cuối cùng mới dùng ngữ khí phức tạp nói: "Hắn chính là đối tượng mà trong nhà an bài cho ta."

Bạch Lạc Phong nhướng mày một cái, tiếp theo cười nói: "Thật sao? Vậy ta vừa vặn có thể so đấu với hắn xem người nào ưu tú hơn."

Tiêu Lăng Nhã ngượng ngùng cười một tiếng, gật gật đầu, không nói tiếp.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 776: Lại gặp Bích Ngọc quả

"Trùng hợp như vậy sao, ngươi cũng ở đây à?"

Lý Phong đi tới trước mặt Tiêu Lăng Nhã, mỉm cười hỏi.

"Lăng Nhã kính chào Lý tiên sinh." Tiêu Lăng Nhã hơi cúi người với Lý Phong: "Lý tiên sinh tới đây 1 mình sao?"

"Ừm, đã sớm nghe nói làng du lịch Phỉ Á không tệ, vừa vặn hai ngày này rảnh rỗi nên tới chơi."

"Vậy để tiểu nữ giới thiệu với Lý tiên sinh, vị này là Bạch Lạc Phong Bạch tiên sinh, công tử Bạch gia bên Malaysia, người này là. . ."

Sau khi giới thiệu đám người Bạch Lạc Phong cho Lý Phong biết, Tiêu Lăng Nhã lại giới thiệu Lý Phong: "Vị này là Lý Phong Lý tiên sinh, Osvili chính là công ty của hắn."

Nàng cố ý giấu diếm chuyện Lý Phong là Bán Thần cảnh, nếu không lỡ Bạch Lạc Phong sợ hãi không dám tranh đấu với Lý Phong thì phải làm sao bây giờ?

Ánh mắt Bạch Lạc Phong lộ vẻ kinh ngạc, sau đó lại là mấy phần tham lam.

Nếu có thể chiếm Osvili làm của mình, vậy là có thể cung cấp tài nguyên liên tục cho Ma Tông, vậy coi như hắn lập công lớn!

Xem ra phải nghiêm túc ứng đối rồi!

"Lý Phong, ta nghe Lăng Nhã muội muội nói người nhà nàng muốn gả nàng cho ngươi, có việc này không?"

Bạch Lạc Phong mặt không biểu tình hỏi.

Lý Phong nhướng mày một cái, như cười mà không phải cười nói: "Xem như thế đi."

"Vậy thì từ hôm nay trở đi, hôn ước hết hiệu lực."

"Vì sao?" Lý Phong lạnh nhạt hỏi lại.

"Bởi vì ta và Lăng Nhã muội muội vừa gặp đã yêu, muốn kết dây tơ hồng trở thành vợ chồng, đáp án này đã làm ngươi hài lòng chưa?" Bạch Lạc Phong cười cười, tiếp theo định nắm lấy tay Tiêu Lăng Nhã, muốn dùng cái này để biểu thị chủ quyền.

Ai ngờ Tiêu Lăng Nhã không để lại dấu vết tránh sang một bên, vẻ mặt đầy thẹn thùng: "Bạch tiên sinh, ngươi nói cái gì vậy ~ Lý tiên sinh, Bạch tiên sinh rất thích nói đùa, ta và hắn vừa mới quen biết được chốc lát mà thôi."

"Được rồi, là ta có chút nóng nảy." Bạch Lạc Phong bật cười, nói tiếp: "Lý Phong, yểu điệu thục nữ quân tử hảo cầu, chi bằng hai chúng ta tỷ thí một phen, người nào ưu tú hơn thì được quyền cưới Lăng Nhã muội muội, thế nào?"

"Ta cảm thấy không cần thiết, Tiêu Lăng Nhã là nữ nhân ta đã chọn trúng, ta có thể không thèm, nhưng người khác không được phép nhúng tay vào, ta nói đúng không, Tiêu Lăng Nhã?"

"Cái này. . . Lý tiên sinh nói đúng, hôn sự của tiểu nữ cùng Lý tiên sinh đã được gia tộc đồng ý."

Vừa nói, Tiêu Lăng Nhã vừa cúi đầu, khiến người ta không nhìn thấy biểu lộ của nàng.

Cái này cho mọi người không gian tưởng tượng rất lớn!

"Hừ, rõ ràng là đàn ông thân dài vai rộng, sao ngươi có thể ép duyên con gái nhà lành một cách đường đường chính chính như vậy? Có giỏi thì so đấu với ta xem." Bạch Lạc Phong nhướng mày, tiến lên phía trước che ở trước mặt Tiêu Lăng Nhã.

"Không cần so đấu, ta không có hứng thú." Lý Phong trợn mắt một cái, tức giận nói.

Bạch Lạc Phong nghe vậy, lập tức cười lạnh nói: "Ta thấy ngươi không phải không có hứng thú, mà là không dám so đấu với ta!"

"Tùy ngươi, thích nghĩ sao thì nghĩ." Lý Phong lắc đầu, tiếp theo nhìn về phía Tiêu Lăng Nhã: "Ngươi rất quen thuộc làng du lịch này đúng không? Dẫn ta đi tham quan đi."

Phản ứng của Lý Phong quả thực là vượt qua dự đoán của Tiêu Lăng Nhã, cái này khiến nàng nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Tại sao Lý Phong không vì nàng mà tranh đấu với Bạch Lạc Phong? Vì sao hắn không có một chút phản ứng nào, con mẹ nó thật là không khoa học!

Đúng lúc này, Bạch Lạc Phong cười lạnh nói: "Một mực trốn tránh như vậy làm gì? Ngươi có còn là đàn ông không? Lăng Nhã muội muội, ánh mắt của người nhà ngươi quá kém rồi, vậy mà chọn một người nam nhân như vậy làm chồng tương lai cho ngươi."

Ánh mắt Lý Phong phát lạnh: "Còn dám nói lung tung nữa thì cẩn thận ta dùng một quyền đấm chết ngươi."

"Ồ?" Bạch Lạc Phong nhướng mày một cái, khinh thường nói: "Chỉ bằng vào ngươi? Tốt nhất là tỉnh lại đi, ta sợ một quyền của ngươi không đánh chết được ta ngược lại còn tự đưa mình xuống địa ngục."

"Như vậy đi, ta thật sự rất yêu thích Lăng Nhã muội muội, vì hạnh phúc của nàng, ta nguyện ý lấy ra một trái Tiên quả thần kì có thể kéo dài tuổi thọ làm tiền đặt cược, thắng thì trái Tiên quả này là của ngươi, thua thì ngươi phải rời khỏi Tiêu Lăng Nhã, thế nào?"

Đang nói chuyện Bạch Lạc Phong sờ mó trong ngực, sau đó lấy ra một loại trái cây kì lạ.

Nhìn thấy quả trái cây này, Lý Phong liền sửng sốt, con mẹ nó đây không phải là Bích Ngọc quả mà hắn cùng Trầm Tử Huyên đã từng ăn sao? !

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 777: Đua ngựa

"Đây là Bích Ngọc quả, người bình thường ăn vào có thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ 30 năm, trực tiếp bước vào Tông Sư cảnh, cường giả võ đạo ăn vào cũng có thể tăng lên cảnh giới, giá trị cực kì lướn"

Bạch Lạc Phong đắc ý giới thiệu.

"Bích Ngọc quả?" Ánh mắt Tiêu Lăng Phi sáng lên, rõ ràng đã có chút động tâm.

Nàng đã bắt đầu nghĩ biện pháp để chiếm được quả trái cây này. . .

"Ồ? Thế ngươi muốn so cái gì?"

Tuy rằng Bích Ngọc quả vô dụng với Lý Phong, nhưng hắn có thể cho mẹ mình!

"Đấm nhau đi. Đơn giản mà trực tiếp nhất."

Ánh mắt Lý Phong sáng lên, lập tức muốn gật đầu đáp ứng.

Tiểu gia thích nhất chính là đánh nhau, lần này phải đánh cho con hàng Bạch Lạc Phong này một trận tơi bời khói lửa mới được!

Đúng lúc này, Tiêu Lăng Nhã chợt nói: "Đừng làm vậy. . . Quen biết là hữu duyên, dù không làm được bằng hữu thì cũng đâu cần trở thành kẻ thù?"

Để 2 người so chiến lực thì khác gì Bạch Lạc Phong muốn chắp tay giao tặng Bích Ngọc quả cho Lý Phong? Đây không phải điều nàng muốn thấy. Hơn nữa lỡ Lý Phong đánh Bạch Lạc Phong thành tàn phế thậm chí là chết thì phải làm sao bây giờ? Sau này nàng còn mượn lực Bạch gia!

"Lăng Nhã muội muội nói rất đúng, vậy ngươi nói xem chúng ta nên so cái gì?" Bạch Lạc Phong gật đầu, hắn cũng sợ mình thất thủ đánh chết Lý Phong, nếu vậy thì sao hắn có thể chiếm được cách điều chế Đồng nhan thủy hay thậm chí là quyền sở hữu Osivili từ tay Lý Phong?

"Hay là so cưỡi ngựa đi? Vừa vặn chúng ta đang ở ngay cạnh trường đua ngựa."

Ngựa tốt, sân thi đấu đều có sẵn, võ lực cá nhân không có nhiều tác dụng, hơn nữa còn không nguy hiểm tính mạng, đúng là không còn gì tốt hơn.

"Chủ ý của Lăng Nhã muội muội rất tuyệt!" Bạch Lạc Phong nhìn về phía Lý Phong: "Thế nào, ngươi có dám so tài với ta không?"

"Có gì không dám? Bất quá một trái Bích Ngọc quả còn chưa đủ, ngươi cảm thấy giá trị của Tiêu Lăng Nhã chỉ bằng một trái Bích Ngọc quả sao?"

Hắn xác thực không biết cưỡi ngựa, nhưng hắn có hệ thống, đã vậy thì sợ cái rắm gì, hôm nay không chơi chết tên tiểu tử ngông cuồng này thì hắn sẽ viết ngược lại tên.

Lời này vừa nói ra, Bạch Lạc Phong có chút không biết nên trả lời thế nào.

Hắn thấy Tiêu Lăng Nhã đẹp thật, nhưng chỉ là một bộ túi da, còn lâu mới giá trị bằng một trái Bích Ngọc quả.

Nhưng hắn không thể nói vậy, nếu không sao có thể tiếp tục theo đuổi Tiêu Lăng Nhã, tiến tới mục đích về sau được?

Sau một hồi chần chờ, Bạch Lạc Phong gật đầu: “Ngươi nói câu này cũng có lý, thế này đi, ta lại bỏ ra thêm một trái Bích Ngọc quả, thế nào?"

"Hai trái Bích Ngọc quả?" Lý Phong lắc đầu: "Ta dùng cách điều chế Đồng nhan thủy làm tiền đặt cược, ngươi thắng, cách điều chế là của ngươi, Tiêu Lăng Nhã cũng là của ngươi, nhưng ngươi phải cầm ra thứ gì có giá trị tương xứng mới được."

Thực ra Lý Phong hoàn toàn có thể xử lý Bạch Lạc Phong rồi cướp của, nhưng làm như vậy thì quá mức tầm thường, huống chi hắn còn có một nhiệm vụ là thu phục Cửu U Tông.

Nếu đã muốn sử dụng Cửu U Tông, vậy thành viên Cửu U Tông cũng là tài sản của hắn, trong tình huống không cần thiết hắn sẽ lưu lại cho Bạch Lạc Phong một mạng.

"Chuyện này là thật?" Bạch Lạc Phong đã động tâm.

"Đương nhiên, Lý Phong ta xưa nay không lừa gạt ai bao giờ, nếu ngươi không tin, chúng ta có thể lập hợp đồng đánh cược, bất quá ngươi phải bỏ ra thành ý trước." Lý Phong vừa cười vừa nói.

"Đương nhiên là được." Bạch Lạc Phong đáp lại, móc ra từ trong ngực một cái hộp gỗ, vừa mở nắp, một mùi hương kì lạ liền tràn ngập không gian.

"Đây là Hồng Linh Quả, người bình thường ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ 50 năm, trực tiếp bước vào Siêu Phàm cảnh, giá trị gấp 10 lần Bích Ngọc quả."

"Hai trái Bích Ngọc quả cộng thêm một trái Hồng Linh Quả, như vậy đã đủ chưa?"

Bạch Lạc Phong dương dương đắc ý nói.

Dù sao chút nữa hắn thắng chắc rồi, hiện tại lấy ra cái gì đánh cược cũng không mất được.

Lý Phong sảng khoái đáp ứng: "Tốt."

Hai người không lập hợp đồng, đối với cường giả như bọn hắn, pháp luật đã trở nên vô dụng, về sau đối phương không nhận nợ liền trực tiếp dùng nắm đấm giải quyết.

Tiếp theo, hai người đi vào trường đua ngựa bắt đầu chọn lựa.

Trong chuyện này, người cưỡi chỉ là phụ trợ, năng lực bản thân con ngựa mới là quan trọng nhất.

Trong trường đua ngựa có 3 con Hãn Huyết Bảo Mã, là giống

ngựa hàng đầu xưng bá về tốc độ cả cự li dài lẫn ngắn, đều được mua về với giá rất cao.

Được nhân viên dẫn dắt, Bạch Lạc Phong cùng Lý Phong mỗi người lựa một con Hãn Huyết Bảo Mã.

Trong quá trình này, Lý Phong còn tiêu hao 1000 điểm tích lũy mua một bản 《 Tổng hợp thuật cưỡi ngựa-phiên bản siêu cấp 》, sau khi bấm chọn học tập, hắn đã nắm giữ kỵ thuật cao cấp nhất thế giới.

Chọn xong ngựa đua, hai người cưỡi ngựa tới nơi khởi đầu.

Chặng đường là 1000m, quy tắc rất đơn giản, người nào xông tới điểm cuối trước sẽ chiến thắng.

Sau khi tiếng còi vang lên, hai con ngựa cùng lúc xông tới phía trước, khí thế cực kì mạnh mẽ!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 778: Thần Mã!

Hai con tuấn mã lúc này chạy được 200m, lúc đầu kề vai sát cánh nhưng giờ đã kéo giãn chênh lệch.

Dẫn trước tự nhiên là Lý Phong!

Luận về thuật cưỡi ngựa, Lý Phong giỏi hơn Bạch Lạc Phong một bậc, hai con ngựa đều là Hãn Huyết Bảo Mã, tốc độ không kém nhau nhiều, Lý Phong dẫn trước cũng là hợp tình hợp lí.

"Đáng chết, hắn vậy mà dẫn trước?"

Phát hiện mình tụt lại phía sau làm Bạch Lạc Phong rất khó chịu, ngay sau đó hắn hết sức truy đuổi.

Chỉ là sau 500m, Bạch Lạc Phong đã tụt lại tới 10m, chênh lệch này không nhỏ, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, trận đấu này hắn thua chắc rồi.

"Xem thường ngươi rồi! Bất quá không vấn đề gì!"

Bạch Lạc Phong cười lạnh một tiếng, vừa khống chế tuấn mã vừa bấm tay bắn tới phía trước.

"Xoẹt."

Một luồng chân khí cực nhỏ bắn ra từ đầu ngón tay của hắn.

Chỉ cần bắn trúng chân sau của con ngựa, Lý Phong khẳng định sẽ ngã nhào xuống đất, Bạch Lạc Phong liền có thể thừa cơ dẫn trước.

Nhưng ngay tại thời điểm luồng chân khí kia sắp bắn trúng mục tiêu, Lý Phong đột nhiên khống chế con ngựa nhảy lên!

Chân khí bay qua dưới thân ngựa, biến mất phía xa.

Bạch Lạc Phong nhất thời sững sờ.

Vậy mà đúng lúc tránh thoát? Là trùng hợp sao?

"Xem ra trận đấu này Lý Phong thắng chắc. . ."

Tiêu Lăng Nhã lắc đầu, trong lòng đã có phán đoán.

Kỵ thuật không bằng Lý Phong, thực lực không bằng Lý Phong, Bạch Lạc Phong còn có thể lấy cái gì để vãn hồi trận đấu này?

Chỉ là Bạch Lạc Phong không nghĩ như vậy, hắn cảm thấy vừa rồi chỉ là sự trùng hợp, một kích đầu tiên không trúng, vậy hắn lại ra tay thêm mấy lần, nhất định phải đánh trúng con ngựa kia!

"Chết đi!"

Bạch Lạc Phong hừ lạnh một tiếng, co ngón tay bắn ra.

"Xoẹt xoẹt."

Mấy luồng chân khí bắn ra liên tiếp.

Vì ngăn ngừa chuyện ngoài ý muốn tiếp tục xảy ra, lần này Bạch Lạc Phong bắn ra chân khí có nhanh có chậm, dù Lý Phong lại khống chế con ngựa nhảy lên không trung thì cũng không có khả năng tránh thoát tất cả!

Khi luồng chân khí thứ nhất tiến đến, Lý Phong đã khống chế con ngựa nhảy lên!

"Có giác quan thứ sáu sao?" Trong mắt Bạch Lạc Phong lóe lên vẻ trào phúng.

Bạch Lạc Phong biết có một số người trời sinh sở hữu giác quan thứ sáu, dự liệu được nguy hiểm tiến đến, có khả năng Lý Phong là loại người này.

"Bất quá không sao, chẳng mấy chốc con ngựa sẽ phải rơi xuống đất, đến lúc đó. . ."

Bạch Lạc Phong đang thầm nói thì đột nhiên mở lớn miệng, vẻ mặt sững sờ.

Trong tầm mắt của hắn, con tuấn mã vẫn duy trì tư thái bay lên không trung, hoàn toàn không có dấu hiệu sắp rơi xuống!

Con mẹ nó chứ, rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Không chỉ Bạch Lạc Phong sững sờ, đám người bạn cùng lớp thời đại học của Tiêu Lăng Nhã cũng sững sờ không kém.

Con ngựa này chẳng lẽ là thú cưỡi của tiên nhân? Hay là thần thú Thiên Mã? Huyết mạch phản tổ? Siêu thú gaoranger?

Mọi người ở đây còn đang bận sững sờ, Bạch Lạc Phong thì ngơ ngẩn nhìn tất cả các luồng chân khí của mình phóng hụt, Lý Phong đã cưỡi ngựa bỏ xa hắn.

Rốt cục tuấn mã chạm chân xuống đất.

Bạch Lạc Phong vội vàng lấy lại tinh thần, chuẩn bị lại đánh ra mấy luồng chân khí, lần này hắn muốn phát động công kính từ cả 3 hướng cao trung bình thấp, dù con ngựa có bay lần nữa cũng chắc chắn bị trúng chiêu.

Nhưng hắn còn chưa kịp làm ra hành động, Lý Phong đã cưỡi tuấn mã xông qua vạch đích.

Bạch Lạc Phong: "? ? ?"

Con mẹ nó! Vừa rồi mải nghĩ làm thế nào để bắn trúng con ngựa mà quên mất mục đích chủ yếu rồi!

Lý Phong ghìm chặt để tuấn mã phanh lại, sau đó quay đầu đi tới chỗ Tiêu Lăng Nhã.

Chờ đợi hắn là ánh mắt sùng bái từ đám bạn học nữ của Tiêu Lăng Nhã, dù là Tiêu Lăng Nhã cũng nở nụ cười xinh đẹp đón chào Lý Phong.

"Lý tiên sinh, biểu hiện vừa rồi của ngươi thật sự rất lợi hại, xin chúc mừng."

Tiêu Lăng Nhã tiến lên, đi tới trước mặt Lý Phong đồng thời mở miệng.

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch một cái: "Có gì đâu mà chúc mừng, chút chuyện vặt mà thôi."

Đúng lúc này, Bạch Lạc Phong cũng cưỡi ngựa đuổi tới, sắc mặt đã vô cùng âm trầm.

"Ngươi thua rồi, lấy ra đồ đặt cược đi." Lý Phong trực tiếp mở miệng.

"Đồ đặt cược?" Sắc mặt Bạch Lạc Phong phát lạnh: "Ngươi vừa gian lận, trận đấu này không tính."

Trước mặt mọi người bị Lý Phong đánh bại là một chuyện vô cùng mất mặt, bất quá muốn hắn nhận thua là không thể nào, hắn là cường giả Chí Tôn hậu kỳ, đã đến lúc dùng nắm đấm nói chuyện!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 779: Sống Không Tốt Sao?

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Tiêu Lăng Nhã liền trở nên quái dị.

Lý Phong như cười mà không phải cười hỏi: "Ngươi không nhận thua?"

"Ngươi gian lận còn muốn ta nhận thua? Biết điều thì mau giao ra cách điều chế Đồng nhan thủy, đồng thời rời khỏi Lăng Nhã muội muội, vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt nàng ấy nữa."

"Ngươi nói ta gian lận mà không có chứng cứ gì sao?"

"Không cần chứng cứ, ta nói ngươi gian lận là ngươi gian lận, hiểu chưa?" Bạch Lạc Phong cười lạnh một tiếng.

"Bạch tiên sinh, ta cảm thấy Lý tiên sinh nói đúng, ít nhất ngươi cũng phải bỏ ra bằng chứng thuyết phục một chút chứ?"

Tiêu Lăng Nhã biến sắc, điên cuồng ám chỉ với Bạch Lạc Phong .

Một tên Chí Tôn cảnh nho nhỏ lại dám bố láo với Bán Thần cảnh? Tên này muốn chết đến mức phát điên rồi. Nàng đột nhiên cảm thấy hối hận vì đã giấu việc Lý Phong là Bán Thần cảnh.

Lý Phong lạnh nhạt nhìn Tiêu Lăng Nhã một cái.

Tiêu Lăng Nhã thầm căng thẳng, sắc mặt hơi cứng ngắc, ngay sau đó nàng cười hỏi: "Lý tiên sinh, ta nói gì không đúng sao?"

"Không, ngươi nói rất đúng."

Không biết sau khi Tiêu Lăng Nhã biết Bạch Lạc Phong là thành viên Ma Tông thì có hối hận với quyết định của mình lúc này không.

"Nếu Lăng Nhã muội muội đã nói giúp ngươi thì chuyện kia ta có

thể coi như chưa xảy ra."

"Xem như chưa từng xảy ra?"

"Chúng ta tỷ thí một lần nữa, lần này không đua ngựa mà là đấm nhau, thế nào?" Bạch Lạc Phong nhảy xuống ngựa, ngoắc ngón tay với Lý Phong.

Tiêu Lăng Nhã: ". . ."

Con mẹ nó. . . Vừa cứu ngươi trở về từ biển sâu thì thì ngươi lại muốn nhảy lầu tự tử đúng không?

"Nếu lần này ngươi thua nữa rồi lại nói ta gian lận thì sao?"

"Đương nhiên sẽ không, bởi vì ta không thể thua." Bạch Lạc Phong cười lạnh một tiếng, phóng thích khí tức Chí Tôn hậu kỳ của mình ra.

"Oanh!"

Một luồng sóng xung kích vô hình khuếch tán bốn phía, làm đám bạn của Tiêu Lăng Nhã phải lùi ra hơn mười mét mới miễn cưỡng đứng vững.

"Cái này là. . .kình khí trong truyền thuyết sao?"

"Trời ạ, thật không thể tin được!"

"Đây chính là cường giả Chí Tôn cảnh sao? Thật mạnh!"

Tiêu Lăng Nhã muốn mở miệng khuyên can Bạch Lạc Phong, Lý Phong là ác ma người giết người không chớp mắt, xử lý không tốt hắn có thể sẽ giết Bạch Lạc Phong!

"Tiêu Lăng Nhã, ngươi không thấy mình quá tham lam rồi sao?" Lý Phong quay đầu nhìn Tiêu Lăng Nhã, nói bằng giọng điệu thâm ý sâu sắc.

Trái tim Tiêu Lăng Nhã run lên, do dự một hồi liền cắn răng lui sang một bên.

Đối diện, Bạch Lạc Phong nhíu mày: "Ngươi cũng là cường giả võ đạo?"

"Đúng vậy, Tiêu Lăng Nhã không nói với ngươi sao?"

Tiêu Lăng Nhã nhếch miệng, cười khổ nói: "Ta sợ Bạch tiên sinh không tin, bởi vì Lý tiên sinh là một cường giả Bán Thần cảnh."

Bạch Lạc Phong: "Không thể nào!"

Lý Phong mới bao nhiêu tuổi?!

Thấy thế, Tiêu Lăng Nhã thở dài, quả nhiên Bạch Lạc Phong không tin.

Ngay khi Bạch Lạc Phong còn đang hoang mang thì trên người Lý Phong dâng trào một luồng khí tức hủy thiên diệt địa.

Đồng thời, sau lưng Lý Phong còn xuất hiện một cái hư ảnh khổng lồ —— chính là Hư Thần!

Hai chân Bạch Lạc Phong lắc một cái, thiếu chút quỳ rạp xuống đất.

"Bây giờ ngươi còn muốn đấu nữa không, hay là lập tức nhận thua đưa tiền đặt cược ra đây?"

Lý Phong thu hồi Hư Thần, như cười mà không phải cười nói.

Sắc mặt Bạch Lạc Phong biến ảo mấy lần, cuối cùng hít sâu một cái: "Nếu Lý tiên sinh đã là cường giả Bán Thần, vậy ta có chơi có chịu."

Dứt lời, Bạch Lạc Phong đưa tay vào trong ngực, ra vẻ muốn lấy ra đồ gì đó.

Nhưng ngay lúc này, một luồng khí tức cuồng bạo xuất hiện từ đằng xa, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai vọt tới.

Nhận ra cỗ khí tức này, vẻ mặt Bạch Lạc Phong mừng như điên, lùi nhanh về sau hô lên: "Cửu trưởng lão cứu ta với!"

Tiêu Lăng Nhã hơi biến sắc: "Cửu trưởng lão?"

Bạch gia có trưởng lão Bán Thần cảnh? Nếu đúng thì thực lực Bạch gia thật đáng sợ!

"Cửu trưởng lão Ma Tông cũng ở đây sao? Chuyện này ngày càng thú vị rồi." Mắt Lý Phong sáng lên, âm thầm nói.

Bây giờ Lý Phong vô cùng hoài nghi lý do Bạch Lạc Phong cố ý tiếp cận Tiêu Lăng Nhã.

Vài giây sau, một cô gái xinh đẹp mặc váy trắng dẫn theo 1 nam nhân trẻ tuổi vọt đến bên cạnh Bạch Lạc Phong.

Nữ nhân này khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt diễm lệ, tư thái tuyệt đỉnh, thân thể cùng khí chất đều là hạng nhất.

Cho nên khi nàng vừa mới xuất hiện đã làm đám nam nhân ở đây nhìn không rời mắt.

Nàng nhìn Bạch Lạc Phong một chút, sau khi xác định hắn không có việc gì mới thở phào: "Tiểu Phong, may là ngươi không có việc gì, nếu không thì ta sẽ thương tâm chết mất."

Tiêu Lăng Nhã: "? ? ?"

Người này có quan hệ gì với Bạch Lạc Phong vậy?

Giờ khắc này, Tiêu Lăng Nhã đã ý thức được điểm không thích hợp.

Lúc này, Bạch Lạc Phong kéo tay nữ nhân mặc đồ trắng, hưng phấn nói: "Cửu trưởng lão, người kia là ông chủ của Osivili - Lý Phong, hắn là một tên cường giả Bán Thần cảnh, nếu Cửu trưởng lão bắt được hắn, ngươi sẽ sở hữu được Osivili, cái này là lập công trạng rất lớn!"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 780: Cửu trưởng lão

Tiêu Lăng Nhã thở dài, nghĩ thầm: “Đúng là không biết chữ chết viết thế nào.”

Không phải nàng xem thường Bạch Tuyết Liên, thực tế Bạch Tuyết Liên rất mạnh, khí tức nàng hiển lộ ra còn mạnh hơn Lý Phong, hẳn là Bán Thần trung kỳ.

Cường giả bậc này có thể so với Tam tổ Tiêu gia Tiêu Chấn.

Chỉ là. . . lúc trước ba vị lão tổ Bán Thần liên thủ cũng thiếu chút nữa bị Lý Phong giết sạch, Bạch Tuyết Liên còn mạnh hơn 3 người kia được sao?

"Trẻ như vậy mà đã là cường giả Bán Thần, xuất thân từ danh môn sao?"

Bạch Tuyết Liên nhìn Lý Phong giống như nhìn con mồi, khi nói chuyện còn kìm lòng không được liếm khóe miệng một cái.

Lý Phong nổi lòng cảnh giác: "Ngươi đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ta sợ."

"Tiểu đệ đệ đừng sợ, tỷ tỷ rất dịu dàng, nhất là với mấy người đẹp trai. Chỉ cần giao Osivili ra và thề trung thành với ta, ta có thể tha chết cho ngươi."

"Không chỉ như thế, ta còn có thể để ngươi làm đạo lữ của ta, cùng ta tu luyện, truy cầu đại đạo, thấy thế nào?"

Giá trị nhan sắc của Lý Phong còn tốt hơn Bạch Lạc Phong mấy phần, thân thể cường tráng hơn, cảnh giới cũng cao hơn Bạch Lạc Phong, chiếm được hắn thì không còn gì tốt hơn.

Lý Phong sững sờ, lộ vẻ chán ghét nói: "Bác gái, ngươi có hiểu lầm gì với ta sao?"

"Ngươi gọi ta là gì?" Bạch Tuyết Liên có chút không dám tin vào tai mình.

Bạch Lạc Phong lúc này đứng ra chắp tay nói: "Cửu trưởng lão, tên Lý Phong này ngang ngược càn rỡ, sợ là không dễ dàng thu phục, ta thấy giết quách hắn đi thì hơn."

"Ngươi đang chất vấn năng lực của ta?" Sắc mặt Bạch Tuyết Liên tràn ngập lạnh lẽo.

Bạch Lạc Phong run lên, vội vàng cúi đầu xuống: "Thuộc hạ không dám."

Lúc này Bạch Tuyết Liên mới hài lòng cười nói: "Yên tâm đi Tiểu Phong, dù ta thu phục Lý Phong thì cũng không lạnh nhạt với ngươi đâu."

Bạch Lạc Phong tràn ngập vui mừng nói: "Thuộc hạ đã biết."

Đối diện, Tiêu Lăng Nhã: "? ? ?"

Đám người khác: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Bạch Lạc Phong rốt cục có quan hệ gì với Bạch Tuyết Liên? Sao lại bất bình thường như vậy?

"Cửu trưởng lão là tình già của ngươi sao?" Sắc mặt Lý Phong cũng trở nên quái dị.

"Hừ, ta và Cửu trưởng lão là thật lòng yêu nhau." Bạch Lạc Phong ngạo nghễ nói.

Bạch Tuyết Liên cưng chiều vuốt ve má Bạch Lạc Phong, chứng minh lời hắn nói là thật.

Tiêu Lăng Nhã: ". . ."

Người khác: ". . ."

"Bạch Lạc Phong, ngươi đùa giỡn ta sao?" Tiêu Lăng Nhã tức giận hỏi.

Bạch Lạc Phong trào phúng cười một tiếng: "Tiêu Lăng Nhã, ngươi cho rằng ta thật sự là vừa gặp đã yêu ngươi sao? Đừng ngốc nữa, ta chỉ là muốn tìm hiểu thực lực của Tiêu gia mà thôi!"

Tiêu Lăng Nhã chấn động trong lòng: "Ngươi là ai, tại sao lại muốn tìm hiểu thực lực Tiêu gia chúng ta?"

Bạch Lạc Phong quay đầu nhìn Bạch Tuyết Liên một chút, Bạch Tuyết Liên cười lạnh nói: "Kế hoạch đã thất bại, vậy không cần phải bày mưu kế gì nữa, trực tiếp bắt nàng ép hỏi là được."

Bạch Lạc Phong gật đầu, cười lạnh nói: "Ta căn bản không phải là công tử Bạch gia nào, ta là đệ tử thiên tài Cửu U Tông!"

"Cửu U Tông? !" Thân thể Tiêu Lăng Nhã chấn động, sắc mặt đại biến!

Vậy mà Ma Tông còn chưa diệt vong, bây giờ lại muốn tìm hiểu thế lực Tiêu gia. Ma Tông có mục đích gì, có phải là muốn tìm tứ đại gia tộc bọn họ báo thù không?

"Không được, ta phải nhanh chóng truyền tin tức này về nhà." Tiêu Lăng Nhã âm thầm hạ quyết tâm.

"Bây giờ ngươi đã biết mình có hành động ngu xuẩn như thế nào chưa?" Lý Phong đùa cợt hỏi.

Sắc mặt Tiêu Lăng Nhã lộ vẻ đau khổ : "Lý tiên sinh, ta. . . Ta không nghĩ rằng hắn là người Ma Tông. . ."

"Được rồi, các ngươi mau chóng rời đi đi, miễn cho chút nữa liên lụy tới ta." Lý Phong khoát tay, lười nghe Tiêu Lăng Nhã giải thích.

Hai cường giả Bán Thần cảnh chiến đấu sẽ tạo nên lực phá hoại vô cùng đáng sợ, không khống chế tốt thì trường đua ngựa này chắc chắn sẽ bị hủy.

"Ngươi có phải là không thèm đặt chúng ta vào mắt không?" Bạch Tuyết Liên cười lạnh: "Lạc Phong, Tần An, đi bắt bọn hắn lại cho ta!"

Ma Tông xuất thế là bí mật cần giữ kín, nếu những người này đã biết được vậy thì ở lại nơi này hết đi!

"Vâng, Cửu trưởng lão!"

Bạch Lạc Phong và nam nhân đi theo Bạch Tuyết Liên dữ tợn cười một tiếng, muốn đi bắt đám người Tiêu Lăng Nhã lại.

Lý Phong nhịn không được nhướng mày: "Các ngươi không để ta vào mắt đúng không?"

Vừa dứt lời, Lý Phong bật chiêu Đồng Hồ Cát.

Một luồng sóng ánh sáng vô hình khuếch tán ra, bao phủ đám người Bạch Tuyết Liên, Bạch Lạc Phong, Tần An lại, làm cho tốc độ hành động của bọn hắn giảm xuống gấp mười lần!

Tiếp theo, tay trái Lý Phong đánh ra, một cái long trảo khổng lồ dùng tư thế sét đánh không kịp bưng tai chộp lấy hai người Bạch Lạc Phong, Tần An!

Trong quá trình này, cả Bạch Lạc Phong, Tần An, lẫn Bán Thần trung kỳ Bạch Tuyết Liên đều không kịp làm ra phản ứng!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 781: Tốc Chiến Tốc Thắng

Bạch Lạc Phong, Tần An, Bạch Tuyết Liên đều bối rối.

Từ lúc Lý Phong xuất thủ đến khi Bạch Lạc Phong và Tần An bị bắt, tổng thời gian còn chưa tới 0.1 giây, quả thật là nhanh như chớp giật!

"Đáng chết, ngươi không phải Bán Thần sơ kỳ sao, sao lại mạnh như vậy?!"

Bạch Tuyết Liên thét lên.

"Cảnh giới không thể đại biểu cho thực lực của một người." Lý Phong nhún vai một cái: "Thừa dịp tiểu gia đang có tâm tình tốt, các ngươi lấy hết những đồ vật có giá trị trên người xuống, ta có thể thả các ngươi về Cửu U Tông, không thì. . . . ."

Nhiệm vụ của hắn là thu phục Cửu U Tông nên hắn không muốn trắng trợn giết hại đám người này, để dành sử dụng trong tương lai mới càng có lợi hơn.

Nhưng thả đi như vậy thì không được, ít nhất phải lưu lại chút đồ đáng giá.

"Hừ, ngươi quá phách lối, cũng quá ngu xuẩn! Nếu ngươi không thể hiện ra thực lực, ta còn có thể khinh thường mà chịu chút thiệt thòi, nhưng giờ ta đã biết thực lực của ngươi, nên không thể khinh địch nữa."

"Ta sẽ dùng chiêu mạnh nhất để giết ngươi! Cửu U động!"

Bạch Tuyết Liên gầm lên một tiếng, khí tức lập tức tăng vọt tới Bán Thần hậu kỳ.

Tay phải Bạch Tuyết Liên khẽ vẫy, một cây roi màu xanh xuất hiện trong tay nàng.

Cây roi dài khoảng ba mét, chất liệu không biết, theo nhịp tay đong đưa của Bạch Tuyết Liên mà đầu roi di động trên mặt đất, âm thanh ma sát với mặt đất phát ra tiếng rít chói tai.

"Chết đi!"

Bạch Tuyết Liên cười lạnh vung roi quất tới Lý Phong.

"Đúng là đồ ngu ngốc!"

Lý Phong hừ lạnh một tiếng, mở ra Vầng sáng vô địch, đưa tay nắm lấy đầu roi.

Bạch Tuyết Liên sững sờ, sau đó liền cuồng hỉ: "Ta thấy ngươi mới đúng là ngu ngốc."

Cửu U Tiên của Bạch Tuyết Liên, Cửu U Thương của Ngụy Bân, Cửu U Đao của Khâu Bưu đều là bảo vật trấn tông Cửu U Tông.

Cửu U Tiên dùng một loại tơ tằm đặc thù ở Cửu U tuyền ngâm vô số ngày đêm mà bện thành, vừa có thể mềm dẻo uốn lượn, vừa có thể mở núi phá đá.

Càng đáng sợ hơn là trên Cửu U Tiên còn ẩn chứa chất độc tê liệt thần kinh, dù không nguy hiểm đến mạng sống cường giả Bán Thần cảnh nhưng vẫn có thể làm tê liệt thần kinh khiến, tốc độ hành động biến thành chậm chạp.

Một roi này quất xuống, dù là sắt thép cũng bị đánh cho vỡ nát, huống chi còn giấu kịch độc?

Vậy mà Lý Phong lại muốn dùng tay không đón đỡ, không phải thành tâm muốn chết thì là gì?

Ngay khi Bạch Tuyết Liên cuồng hỉ, đầu roi đã quất trúng tay của Lý Phong, phát ra tiếng vang thật lớn.

"Tiểu tử, ngươi chết chắc rồi, nếu sớm quỳ xuống cầu xin tha thứ, ta còn có thể tha ngươi một mạng, đồng thời những điều kiện lúc trước đều không đổi, thế nào?"

Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng: "Bác gái, thừa dịp ngươi

còn chưa bị ta đánh chết, điều kiện trước đó của ta cũng sẽ không thay đổi."

"Hả?" Đến lúc này Bạch Tuyết Liên mới phát giác điểm không thích hợp, Lý Phong nắm chặt cây roi trong tay vậy mà không đổ máu, thậm chí còn không run tí nào?

Ngay sau đó Bạch Tuyết Liên muốn rút roi về, nhưng một luồng lực lượng khủng bố truyền đến làm Bạch Tuyết Liên phải lảo đảo bước chân.

Cùng lúc đó, Lý Phong khống chế Hư Thần nhấc chân giẫm thẳng nàng chìm xuống đất.

Đám bạn học của Tiêu Lăng Nhã nhìn thấy bàn chân to mà hoảng sợ kinh hô không thôi, nếu lúc nãy bọn họ còn ở lại thì chắc đã bị giẫm thành bánh thịt!

"Ầmmmm."

Một tiếng vang thật lớn truyền ra, Bạch Tuyết Liên bị giẫm sâu xuống lòng đất!

Sau khi bàn chân phải khổng lồ kia nâng lên, quần áo Bạch Tuyết Liên đã rách rưới vô cùng, đầu tóc rối tung, bộ dáng rất thê thảm.

"A! Ngươi dám làm ta bị thương, ta muốn xé xác ngươi!"

Liên tục bị Lý Phong cho ăn quả đắng, Bạch Tuyết Liên gần như phát cuồng.

Dưới sự phẫn nộ, tay Bạch Tuyết Liên run lên, một luồng chân khí kinh khủng từ Cửu U Tiên phóng đến Lý Phong.

Giờ phút này Lý Phong còn chưa sử dụng Cuồng Bạo và Bạo Tẩu, cảnh giới vẫn dừng ở Bán Thần sơ kỳ, mà sau khi Bạch Tuyết Liên sử dụng Cửu U động, cảnh giới đã đột phá Bán Thần hậu kỳ.

Nếu chỉ so đấu chân khí thì nàng tuyệt đối sẽ mạnh hơn!

Cho nên Lý Phong chỉ có 2 lựa chọn, 1 là buông Cửu U Tiên ra, 2

là bị luồng chân khí cuồng bạo này xông vào trong cơ thể tàn phá kinh mạch, thậm chí là bị trọng thương!

Nhưng Lý Phong chỉ cười nhạt một tiếng, không hề buông Cửu U Tiên ra, mà còn sử dụng Cuồng Bạo và Bạo Tẩu, khống chế Hư Thần sau lưng đạp xuống lần nữa.

Đạp Thiên Thất Bộ bước thứ hai!

"Ầmmm."

Khí tức của Lý Phong đi thẳng đến Bán Thần trung kỳ!

Giẫm Bạch Tuyết Liên vào xuống sâu hơn mấy phần!

Còn luồng chân khí kia không thể tạo nên ảnh hưởng gì với Lý Phong.

Có Vầng sáng vô địch, dù là chân khí Bán Thần hậu kỳ cũng không có khả năng làm Lý Phong bị thương!

"A! Ta muốn giết ngươi!"

Bạch Tuyết Liên muốn buông Cửu U Tiên ra, cận chiến với Lý Phong.

Nhưng vào lúc này, chân phải Hư Thần lại đạp xuống!

Đạp Thiên Thất Bộ bước thứ ba!

"Ầmmm."

Sát thương x3, mặt đất run rẩy giống như động đất.

Bạch Tuyết Liên đã nôn ra máu!

Đạp Thiên Thất Bộ bước thứ tư ầm vang đạp xuống!

"Ầmmm."

Chịu sát thương x4, Bạch Tuyết Liên cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình bị đánh lệch vị trí, mắt tối sầm lại, trực tiếp ngất đi.

Sau khi chân phải Hư Thần nâng lên, nhìn hình ảnh Bạch Tuyết Liên hôn mê trong hố sâu xuất hiện trong tầm mắt, đồng tử của Bạch Lạc Phong bị nắm trong long trảo liền co rụt lại, trái tim chìm xuống đáy cốc.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 782: Ý Định Của Ma Tông

"Trời ạ. . . Thật mạnh!"

"Cửu trưởng lão dễ dàng bị đánh bại như vậy sao? Trời ơi. . . nhất định là ta đang nằm mơ!"

Bạch Lạc Phong và Tần An không dám tin vào mắt mình.

Bọn hắn đã đi theo Bạch Tuyết Liên rất nhiều năm, trong lòng bọn hắn Bạch Tuyết Liên là vô địch, vậy mà giao đấu với Lý Phong chưa được 10 giây đã bị đánh ngất xỉu trên mặt đất...

Tiêu Lăng Nhã đã sớm biết Lý Phong rất mạnh, nhưng không nghĩ rằng Lý Phong lại mạnh đến trình độ này!

"Gà chó đất sành, chưa đủ thành đạo."

Lý Phong tản đi Hư Thần, thản nhiên nói.

Hắn có thể giải quyết Bạch Tuyết Liên nhanh như vậy một phần là do sức chiến đấu của Bạch Tuyết Liên còn kém hai người Khâu Bưu và Ngụy Bân, một phần khác là hắn đã hiểu được phương thức chiến đấu của thành viên Ma Tông.

Lại sử dung Đồng Hồ Cát và Vầng Sáng Vô Địch thì chiến thắng nhanh chóng cũng là hợp tình hợp lí.

Sắc mặt Bạch Lạc Phong và Tần An rất khó coi, cúi đầu không lên tiếng.

"Lý tiên sinh, ngươi thật giỏi~ "

Tiêu Lăng Nhã bước đến bên cạnh Lý Phong, vẻ mặt tràn đầy sùng bái.

Lý Phong nhếch miệng, như cười mà không phải cười hỏi: "Hình

như ngươi đã sớm biết rồi mà?"

Tiêu Lăng Nhã gật đầu: "Đúng vậy, hình tượng uy mãnh của Lý tiên sinh đêm hôm đó đã khắc sâu vào lòng ta."

Đám người khác nghe xong liền sững sờ tại chỗ.

Đêm hôm đó? Hình tượng uy mãnh?

"Nếu đã vậy sao ngươi còn có quan hệ ái muội với nam nhân khác?"

Tiêu Lăng Nhã chớp chớp mắt to, vô tội nói: "Lý tiên sinh, ngươi nói gì vậy, ta và Bạch tiên sinh chỉ mới gặp mặt lần đầu, thậm chí còn không bằng bạn bè bình thường."

Bạch Lạc Phong: "? ? ?"

"Được rồi, tùy ngươi muốn nói gì thì nói." Lý Phong lắc đầu: "Ngươi chỉ cần nhớ kỹ ngươi là phụ nữ ta chọn trúng là được, nếu dám có suy nghĩ vượt quá giới hạn thì tự gánh hậu quả."

Thân thể Tiêu Lăng Nhã chấn động, sắc mặt đau khổ: "Lý tiên sinh, ngươi không tin ta sao? Vậy ta phải làm sao để ngươi không nghi ngờ ta nữa?"

"Đi khách sạn với ta."

"Nếu Lý tiên sinh nhất định muốn dùng phương thức này để xác định nội tâm của ta thì ta xin đồng ý."

Lý Phong nhìn chằm chằm Tiêu Lăng Nhã một hồi, sau cùng mới nói: "Ta không hứng thú với phụ nữ dối trá, ngươi vẫn nên giải quyết chuyện ở nơi này trước thì hơn."

Trong lòng Tiêu Lăng Nhã thầm hận, ngoài mặt lại lộ vẻ không hiểu: "Ý tiên sinh là sao?"

"Vừa rồi gây ra động tĩnh lớn như vậy, ta sợ sẽ khiến nhiều người chú ý, Tiêu gia các ngươi ở Kinh Thành có quan hệ sâu rộng, tìm cách khống chế tình hình đi."

"Tốt, ta sẽ truyền tin về nhà."

Tiêu Lăng Nhã lấy điện thoại ra thông báo.

"Được rồi, ba người này ta sẽ mang đi, hữu duyên thì gặp lại."

Lý Phong phất tay với Tiêu Lăng Nhã, bỏ Cửu U Tiên vào ba lô hệ thống, nâng Bạch Tuyết Liên lên sau đó biến mất ở nơi xa trên bầu trời.

Đám người khác mắt chữ A mồm chữ O!

Trời ạ, bọn hắn vừa thấy cái gì? Bay giữa không trung? Giờ khắc này, thế giới quan của bọn hắn triệt để sụp đổ!

10 phút sau, Lý Phong mang ba người Bạch Tuyết Liên đến một ngọn núi gần làng du lịch Phỉ Á.

Nơi này hoang tàn vắng vẻ, rất ít du khách đến đây.

Để đám người Bạch Tuyết Liên xuống đất, Lý Phong hung ác bóp mạnh Tham Vân Thủ.

Bạch Lạc Phong, Tần An cảm thấy lục phủ ngũ tạng bị đè ép đến mức phải phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp làm bọn hắn mất đi chiến lực.

Sau khi Tham Vân Thủ tan đi, hắn đi đến trước người Bạch Tuyết Liên, vỗ vỗ khuôn mặt nàng.

Bạch Tuyết Liên đang mê man mở to hai mắt, thấy Lý Phong thì lập tức thét lên, đưa tay muốn phản kích.

Chỉ là thương thế quá nặng, nàng căn bản không thể tạo ra nguy hiểm với Lý Phong, ngược lại bị Lý Phong nắm được cổ tay.

"Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng nên hành động thiếu suy nghĩ, tha ngươi một mạng vì cảm thấy ngươi còn có tác dụng, nếu dám làm loạn thì đừng trách ta độc ác!"

Lý Phong cười lạnh một tiếng.

Bạch Tuyết Liên biến sắc, sau đó lạnh giọng hỏi: "Đến cùng thì ngươi muốn làm gì ta?"

"Bác gái, ta không muốn làm gì ngươi cả." Lý Phong bĩu môi, hỏi tiếp: "Vì sao các ngươi muốn tìm hiểu thực lực Tiêu gia, muốn làm rõ nội tình sau đó động thủ sao?"

Vừa nói, hắn vừa dùng Đọc Tâm Thuật với Bạch Tuyết Liên.

"Hừ! Không sai!" Bạch Tuyết Liên cũng lười giấu diếm: "50 năm trước bốn nhà Tiêu, Trịnh, Lôi, Vương Tôn liên hợp đuổi tận giết tuyệt hết người trong Thần Tông chúng ta, bây giờ chúng ta khôi phục nguyên khí, tất nhiên muốn tìm bọn hắn báo thù."

Nếu không có Đọc Tâm Thuật, Lý Phong cũng không tin Bạch Tuyết Liên có thể thống khoái nói chuyện như vậy.

"Nói cách khác. . . Còn có người khác tiếp cận với con cháu ba nhà còn lại?" Lý Phong nhướng mày, tiếp tục hỏi.

"Chuyện này thì ta không rõ." Bạch Tuyết Liên hừ lạnh.

Đọc Tâm Thuật nói cho Lý Phong biết Bạch Tuyết Liên không nói dối.

Lý Phong trầm ngâm, hỏi tiếp: "Còn có một vấn đề nữa, Cửu U Lệnh chỉ là ý nghĩa tượng trưng, hay có cách dùng đặc thù nào mà các ngươi nhất định phải có Cửu U Lệnh để trở thành tông chủ Ma Tông?"

Sắc mặt Bạch Tuyết Liên kịch biến!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 783: Bí Mật Cửu U Lệnh

"Vì sao ngươi biết chúng ta đang tìm Cửu U Lệnh, ngươi rốt cuộc là ai?!"

Bạch Tuyết Liên hết sức kinh ngạc.

Người biết Cửu U Lệnh vốn không nhiều, biết bọn họ đang tìm Cửu U Lệnh lại càng ít.

Chẳng lẽ Lý Phong từng gặp được thành viên Thần Tông?

Ánh mắt Lý Phong lạnh đi: "Ngươi không có tư cách hỏi ta. Nói ra, ta có thể thả ngươi, bằng không ta sẽ giết ngươi, ta cho ngươi 10 giây để cân nhắc."

Nói xong hắn cũng không đợi Bạch Tuyết Liên phản ứng đã bắt đầu đếm ngược.

Sắc mặt Bạch Tuyết Liên biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói: "Ngươi thề không giết ta, nếu không ta không thể tin ngươi được!"

Lý Phong cười lạnh: "Còn 5 giây, 4, 3. . ."

Ngay khi Lý Phong đếm đến 1, Bạch Tuyết Liên thét to: "Được rồi, ta nói!"

"Cửu U Lệnh là biểu tượng Tông chủ, không có Cửu U Lệnh thì danh bất chính, ngôn bất thuận, đây chính là ý nghĩa lớn nhất của Cửu U Lệnh."

Bạch Tuyết Liên ra vẻ không tình nguyện nói.

Lý Phong nhướng mày: "Ngươi nói dối!"

Dứt lời, hắn đánh ra một quyền.

"Phanh."

Bạch Tuyết Liên bị Lý Phong đánh bay ra sau, lăn trên mặt đất mấy vòng mới miễn cưỡng dừng lại.

Sắc mặt Bạch Lạc Phong và Tần An trắng bệch, trong lòng đã hoàn toàn tuyệt vọng.

"Những gì ta nói đều là sự thật!"

Bạch Tuyết Liên phun ra một ngụm máu tươi, giãy dụa bò dậy.

"Sự thật? Thực ra Cửu U Lệnh có tác dụng là khống chế thành viên Ma Tông, ta nói có đúng không?"

"Cái gì, ngươi làm sao. . . ?!" Bạch Tuyết Liên vội vàng che miệng lại, sắc mặt rất khó coi: "Ngươi lừa ta?"

Lý Phong nhún vai: "Nhìn phản ứng của ngươi là ta biết thừa rồi."

Vừa rồi khi Bạch Tuyết Liên nói dối, trong đầu đã lóe lên tác dụng của Cửu U Lệnh, thông qua Đọc Tâm Thuật Lý Phong đã biết được.

Nhưng phải sử dụng Cửu U Lệnh thế nào để có thể khống chế các thành viên Ma Tông. . . Điều này Bạch Tuyết Liên không nghĩ đến, nên Lý Phong chưa biết được.

"Ta cho ngươi thêm một cơ hội, nói ra cách khống chế thành viên Ma Tông."

"Ta không biết." Bạch Tuyết Liên lắc đầu.

"Ngươi không sợ chết à?" Lý Phong cười lạnh, ngay sau đó muốn hạ thủ đánh Bạch Tuyết Liên một trận.

"Ta thật sự không biết, dù ngươi giết ta thì ta cũng không biết nói gì. Bí mật này chỉ có Tông chủ mới biết được, chúng ta đều chưa từng cầm Cửu U Lệnh, sao có thể biết dùng Cửu U Lệnh khống chế người khác?"

Lý Phong nhíu mày, nhờ Đọc Tâm Thuật, hắn biết Bạch Tuyết Liên không nói dối.

Sau đó hắn lại đưa mắt nhìn Bạch Lạc Phong và Tần An, hai người lập tức lắc đầu như đánh trống: "Lý thiếu, chúng ta cũng không biết, chúng ta chỉ là đệ tử bình thường, sao có khả năng biết được."

"Nhậm Tiểu Lôi có biết không? Chắc là không, nếu có nàng đã nói cho ta, sau đó đưa ra Cửu U Lệnh để ta thống nhất Ma Tông rồi."

Lý Phong nghĩ thầm, rồi quyết định sau khi giải quyết chuyện ở đây sẽ đi hỏi Nhậm Tiểu Lôi.

"Rất đáng tiếc, vốn các ngươi có thể sống rời khỏi nơi này, nhưng các ngươi lại không biết quý trọng cơ hội."

Lý Phong cười lạnh, làm bộ muốn giết Bạch Tuyết Liên.

"Chờ một chút!" Bạch Tuyết Liên vội vàng cầu xin tha thứ: "Lý tiên sinh, ta sai rồi, ta không nên giấu diếm chân tướng, ta nguyện ý lấy tiền chuộc mạng."

"Ngươi cảm thấy ta thiếu tiền sao?" Lý Phong quay đầu nhìn Bạch Lạc Phong: "Nàng không nói ta cũng quên mất, ngươi còn chưa đưa tiền đặt cược cho ta."

Thân thể Bạch Lạc Phong run lên, vội vàng lấy ra hai trái Bích Ngọc quả và một trái Hồng Linh Quả: "Lý thiếu, vừa rồi là ta hồ đồ, đây là tiền đặt cược, xin Lý thiếu tha cho ta một mạng."

Lý Phong không đưa tay nhận lấy mà nói: "Những vật này không đủ, đưa nhẫn trữ vật ra đây, ta có thể tha ngươi một mạng, còn hai ngươi cũng giao ra đây, nếu làm ta hài lòng, ta có thể cân nhắc thêm."

Mặt Bạch Lạc Phong hiện vẻ đau lòng, nhưng vẫn cắn răng lấy nhẫn đựng vật của mình ra.

Tuy thiên tài địa bảo là đồ tốt, nhưng phải có mạng mới hưởng được.

Bạch Tuyết Liên cũng hiện vẻ giãy dụa, cuối cùng gỡ nhẫn đựng vật xuống, giao cho Lý Phong: "Khẩu quyết là..., đồ vật trên người ta đều ở trong này."

Lý Phong nhận hai cái nhẫn đựng vật, nhưng chưa vội xem xét mà nhìn Tần An: "Còn ngươi?"

Tần An khóc không ra nước mắt: "Lý thiếu, ta không có nhẫn đựng vật. . ."

"Ngươi thật đáng thương." Lý Phong trào phúng cười một tiếng, sau đó xem xét hai nhẫn đựng vật kia.

Nhẫn đựng vật của Bạch Tuyết Liên có diện tích 10 mét vuông, đồ bên trong cơ bản giống với Ngụy Bân và Khâu Bưu.

Mà nhẫn của Bạch Lạc Phong chỉ có 1 mét vuông, trừ mấy khối tinh thạch thì chỉ còn chút mấy món thiên tài địa bảo.

Lý Phong thu 2 cái nhẫn vào ba lô, cười nói: "Nếu các ngươi đã thức thời như thế thì mau rời đi, không được làm chuyện ác nữa, biết chưa?"

Ba người Bạch Tuyết Liên kinh ngạc.

Không phải cố ý đùa bỡn bọn họ chứ?

Cũng không phải là ba người Bạch Tuyết Liên nghĩ nhiều, mà đổi lại là bọn họ đối mặt với tình huống này, tất nhiên sẽ xử lý địch nhân, làm gì có chuyện thả hổ về rừng?

"Làm sao, các ngươi không muốn đi?"

Ba người Bạch Tuyết Liên vội vàng lắc đầu, kinh sợ đáp ứng, sau đó cẩn thận di chuyển bước chân.

Đến khi bọn họ rời khỏi tầm mắt Lý Phong mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Lạc Phong nhịn không được nói: "Cửu trưởng lão. . ."

"Im miệng! Về Thần Tông trước rồi nói sau!" Bạch Tuyết Liên

hung hăng lườm hắn một cái, lết cái thân bị thương rời đi.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 784: Tứ Trưởng Lão Ma Tông

"Người Ma Tông đúng là một cái bảo tàng di động, nếu ta hoàn thành nhiệm vụ nhất thống Ma Tông, chắc sẽ thành người giàu nhất thế giới mất."

Đưa mắt nhìn đám người Bạch Tuyết Liên rời khỏi tầm mắt, Lý Phong xoa xoa cằm tự nhủ.

Trong nhẫn đựng vật của ba người Ngụy Bân, Khâu Bưu, Bạch Tuyết Liên, chỉ riêng vàng thôi đã gần 60 tấn, cũng là 20 tỷ nhân dân tệ.

Mà linh thạch và thiên tài địa bảo thì đã không thể dùng tiền để đong đếm giá trị.

Lại thêm ba món vũ khí Cửu U Thương, Cửu U Đao, Cửu U Tiên, tùy ý lấy một cái đi bán đấu giá cũng sẽ có giá trên trời, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người tham gia đều là cường giả võ đạo.

"Những vũ khí này ta không cần đến, hay là bán cho tứ đại gia tộc hoặc Long Hồn?"

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Tiêu Lăng Nhã, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 2 triệu điểm kinh nghiệm, 10 triệu điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Bán Thần cảnh

Điểm kinh nghiệm: 13,82 triệu/20 triệu

Điểm tích lũy: 82 triệu

Điểm chinh phục: 947

Kỹ năng: 《Thần Uy》, 《Hư Thần》, 《Đạp Thiên Thất Bộ》, 《Trảm Thiên kiếm pháp》, 《Hư Không Thiểm》, 《Phương Thốn Chi Gian》, 《Thanh Sơn Thủ Hộ》, 《Thiên Cương Tam Thập Lục thức》, 《Cuồng Bạo》, 《Thám Vân Thủ》...

Nhiệm vụ đang chờ: Tâm nguyện của nữ thần Nhậm Tiểu Lôi.

"Còn thiếu 6 triệu điểm kinh nghiệm nữa mới có thể thăng cấp. . ."

Lý Phong cảm thấy hơi bất đắc dĩ.

Hắn đã bước vào cấp Bán Thần cảnh một thời gian khá lâu, vậy mà một bậc nhỏ cũng không tăng lên được, thật sự là quá thất bại.

Nếu để người khác biết được suy nghĩ của Lý Phong, nhất định sẽ muốn đánh chết hắn, mẹ nó, ngươi mới 23 tuổi đã trở thành Bán Thần cảnh rồi còn đòi cái gì nữa? Sao ngươi không lên trời luôn đi?

"Xem ra thăng cấp không phải chuyện một sớm một chiều, không cần vội vã, về Minh Châu trước."

Lý Phong lắc đầu, lười đi sân bay mà trực tiếp dùng Không gian truyền tống thuật trở về Minh Châu.

Chạng vạng tối, trong một cửa hàng ở Sơn Thành.

Sau khi thay một bộ quần áo mới, Nhậm Tiểu Lôi xuất thần ngồi trước bàn ăn, trong tay vuốt ve một quả trái cây đỏ rực, nội tâm hồi tưởng đủ loại hình ảnh khi ở cùng Lý Phong.

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên dẫn theo một nam một nữ đi vào nhà ăn.

Nếu Lý Phong ở đây sẽ phát hiện cách ăn mặc của người đàn ông trung niên này rất giống với Khâu Bưu và Ngụy Bân.

Bởi vì Nhậm Tiểu Lôi ngồi cạnh cửa sổ, giá trị nhan sắc lại cao, cho nên rất nhanh đã làm ba người họ chú ý.

Người đàn ông trung niên đi đầu, ánh mắt lộ vẻ tham lam liếc nhìn Nhậm Tiểu Lôi một cái, sau đó nhìn xuống trái cây đỏ rực trong tay nàng thì đồng tử co rụt lại: "Đó là. . . Hồng Linh Quả?!"

"Tứ trưởng lão, Hồng Linh Quả là đặc sản Thần Tông chúng ta, sao trên tay nàng lại có nó?"

Thanh niên đứng sau lưng người đàn ông trung niên nghi hoặc lên tiếng.

"Nghe nói mấy ngày trước Bát trưởng lão đến Sơn Thành, chẳng lẽ nàng được Bát trưởng lão nhìn trúng, rồi đưa tặng một trái Hồng Linh Quả?"

Cô gái trẻ suy nghĩ một lúc liền nói.

"Hừ, Khâu Bưu tuy rằng hơi ngu xuẩn, nhưng hắn chưa ngu đến mức sĩ gái mà tặng Hồng Linh Quả làm quà!"

Tứ trưởng lão Phùng Đức Hải hừ lạnh một tiếng.

Sản lượng của Hồng Linh Quả hằng năm cực ít, dù hắn là Tứ trưởng lão, mỗi năm cũng chỉ được phát ba trái Hồng Linh Quả.

Tuy Nhậm Tiểu Lôi rất đẹp, nhưng Khâu Bưu không có khả năng đưa tặng thứ quý giá bậc này, trừ phi đầu hắn bị lừa đá!

"Vậy sao nàng lại cầm Hồng Linh Quả? Chẳng lẽ nàng giết Bát trưởng lão, cướp được nhẫn đựng vật?"

Nữ đệ tử Vương Nguyệt lại hỏi tiếp.

"Tuy Bát trưởng lão có lúc ngu xuẩn, nhưng không thể bị Thánh cấp giết được!"

Nam đệ tử Trần Viễn lộ vẻ trào phúng nói.

Phùng Đức Hải âm trầm nói: "Có lẽ nàng không có năng lực giết Khâu Bưu, nhưng nếu nàng là người tứ đại gia tộc thì sao? Tứ đại

gia tộc cũng có cường giả Bán Thần cảnh."

Nghe xong, sắc mặt Trần Viễn và Vương Nguyệt hơi biến đổi.

"Không nên đánh rắn động cỏ, đợi nàng ăn cơm xong, chúng ta sẽ theo sau thăm dò tình huống."

Phùng Đức Hải giả bộ như không có chuyện gì đi đến một chỗ trống ngồi xuống, bắt đầu chọn món ăn.

Sau một giờ, Nhậm Tiểu Lôi dùng cơm xong, đứng dậy rời khỏi nhà hàng.

Phùng Đức Hải nháy mắt với hai đệ tử, đứng dậy cùng đi ra ngoài.

Hiện tại đã là buổi tối, vừa mới tan ca, Nhậm Tiểu Lôi chen chúc trong biển người giữa đường phố, cứ bước đi mà không có chủ đích.

"Mẹ nó, đi dạo lâu như vậy rồi, nàng không mệt à? Ta cảm thấy nàng chỉ là đi lung tung mà thôi!"

Trần Viễn nhịn không được nói.

"Thích dạo phố là tính cách của phụ nữ, phải kiên nhẫn một chút, hơn nữa nơi đây nhiều người, không tiện động thủ."

Vương Nguyệt nhíu mày nói.

Mười mấy phút sau, Nhậm Tiểu Lôi đi vào một khách sạn năm sao.

Ánh mắt Phùng Đức Hải sáng lên: "Động thủ!"

Trần Viễn, Vương Nguyệt liếc nhau, bước nhanh đến chỗ Nhậm Tiểu Lôi.

Nhậm Tiểu Lôi phát giác có người đến gần, quay đầu liền thấy Trần Viễn nhe răng cười.

Nhậm Tiểu Lôi nhận ra điểm không thích hợp, nhanh chóng lùi

lại.

Nhưng đúng lúc này, một luồng khí tức đột nhiên từ bốn phương tám hướng vây nàng lại, ép cho nàng đứng nguyên không thể nhúc nhích!

Cùng lúc đó, Trần Viễn và Vương Nguyệt một trái một phải bắt lấy cánh tay Nhậm Tiểu Lôi, Vương Nguyệt mở miệng mắng: "Ta đã sớm kêu ngươi uống ít một chút, ngươi lại không nghe, thấy chưa, hiện tại uống say rồi."

"Các ngươi là ai, ta không biết các ngươi." Nhậm Tiểu Lôi cố gắng tránh thoát, nhưng mọi sự giãy dụa đều là vô ích.

"Ngươi thật sự là uống nhiều quá rồi." Vương Nguyệt cười khổ một tiếng, thuận tay bày ra một bức tường chân khí.

Hai người mang theo Nhậm Tiểu Lôi rời đi.

Động tĩnh nơi này tất nhiên đã gây nên sự chú ý của người qua đường, nhưng nghe Vương Nguyệt nói vậy thì không ai tiến lên hỏi thăm tình huống nữa.

"Vương Nguyệt, ngươi làm ta rất hài lòng."

Phùng Đức Hải bước nhanh theo.

Cùng lúc đó, Lý Phong vừa trở lại tiểu khu Tinh Huy ở Minh Châu thì hệ thống nhắc nhở: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét không?"

Lý Phong vội vàng thầm nói: "Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Nhậm Tiểu Lôi."

"Mục tiêu: Cứu nữ thần Nhậm Tiểu Lôi khỏi tay Tứ trưởng lão Phùng Đức Hải của Ma Tông, bảo đảm an toàn cho Nhậm Tiểu Lôi, nếu nhiệm vụ thất bại thì trừ của kí chủ 20 triệu điểm tích lũy."

"Khen thưởng: 2 triệu điểm kinh nghiệm, 10 triệu điểm tích lũy, 30 điểm chinh phục."

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 785: Nhậm Tiểu Lôi Gặp Nguy Hiểm

Không phải chứ. . . Tiểu gia mới trở về từ Sơn Thành, Nhậm Tiểu Lôi đã bị người Ma Tông tìm đến cửa rồi?

Nhưng quan trọng là Không gian truyền tống thuật cần thời gian hồi chiêu, bây giờ không có cách nào lập tức chạy đến cứu viện được!

"Hệ thống, xác định vị trí của Nhậm Tiểu Lôi cho ta." Lý Phong có chút bực bội nói.

Sau khi tiêu hao 1000 điểm tích lũy, hắn đã tra được vị trí của Nhậm Tiểu Lôi.

"Khách sạn Đằng Long?" Lý Phong nhướng mày, đó không phải là khách sạn bọn họ ở tối qua sao?

"Mẹ nó, chỉ có thể bay qua đó, hi vọng Phùng Đức Hải chưa động thủ với Nhậm Tiểu Lôi."

Lý Phong âm thầm nói, giải thích vài câu với đám người Ngụy Băng Khanh, sau đó ra khỏi biệt thự, bay lên bầu trời, mục tiêu chính là Sơn Thành.

Cùng lúc đó, Vương Nguyệt, Trần Viễn đã nhét Nhậm Tiểu Lôi vào một chiếc Audi Q7.

Thừa dịp hai người buông tha mình, Nhậm Tiểu Lôi muốn phá trần xe thoát ra ngoài, nhưng còn chưa kịp hành động thân thể đã bị áp chế lần nữa!

"Mỹ nữ, ngươi chỉ là Thánh cấp mà thôi, ở trước mặt ta không nên giãy dụa vô ích!"

Phùng Đức Hải âm hiểm cười cười, ngồi xuống hàng ghế sau.

Sắc mặt Nhậm Tiểu Lôi đại biến: "Ngươi là ai?"

Giờ phút này trong nội tâm nàng đã đoán ra thân phận của Phùng Đức Hải, kiểu áo Tôn Trung Sơn quen thuộc này, tóc vuốt ngược, đeo dây chuyền vàng, đồng hồ vàng. ..

Là trưởng lão Cửu U Tông sao?

Nàng hoàn toàn không phải đối thủ của hắn, đáng chết!

"Ta cũng muốn biết ngươi là ai." Phùng Đức Hải cười âm hiểm: "Để ta đoán xem, ngươi có phải là Nhậm Tiểu Lôi không?"

Sau khi hắn và Phùng Bưu nhận được tình báo liên quan đến Nhậm Tiểu Lôi ở Sơn Thành liền lập tức cùng Trần Viễn, Vương Nguyệt chạy đến đây.

Nhưng lúc giữa trưa đến chỗ ở của Nhậm Tiểu Lôi thì phát hiện nơi đó đã bị san bằng, Phùng Đức Hải biết mình đã đến trễ.

Buổi tối hắn lại nhìn thấy Hồng Linh Quả trong tay Nhậm Tiểu Lôi, đủ điều kiện kết hợp làm Phùng Đức Hải cảm thấy người phụ nữ này rất có thể là Nhậm Tiểu Lôi. Dù phần lớn là do trực giác, nhưng Phùng Đức Hải vẫn mở miệng hỏi như vậy.

Nhậm Tiểu Lôi sững sờ, sau đó nghi ngờ hỏi: "Nhậm Tiểu Lôi là ai, trông rất giống ta sao?"

Phùng Đức Hải nhìn nàng thật lâu, sau đó cười to: "Thật sự là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn chút công, Tứ trưởng lão Phùng Đức Hải của Thần Tông kính chào Thánh Nữ!"

Đang nói chuyện Phùng Đức Hải chắp tay hành lễ với Nhậm Tiểu Lôi.

Nội tâm Nhậm Tiểu Lôi lộp bộp một tiếng, lập tức phủ nhận: "Ta không phải là Nhậm Tiểu Lôi, ngươi nhận nhầm người rồi."

"Tuy biểu hiện của ngươi rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt của ngươi không biết nói dối."

Phùng Đức Hải lắc đầu, nói với Trần Viễn: "Nổ máy đi, rời khỏi nơi này trước đã."

Sau 15 phút, chiếc xe đã hòa mình vào dòng đường tấp nập.

Lúc này Phùng Đức Hải mới lên tiếng: "Khâu Bưu đã đi tìm ngươi đúng không?"

Sắc mặt Nhậm Tiểu Lôi hơi biến đổi, không lên tiếng.

"Trái Hồng Linh Quả kia là Khâu Bưu cho ngươi?" Phùng Đức Hải hỏi tiếp.

"Hồng Linh Quả?" Nhậm Tiểu Lôi nhíu mày.

"Là thứ trái cây ngươi cầm vuốt ve trong nhà hàng." Phùng Đức Hải cười một tiếng, vươn tay kéo Nhậm Tiểu Lôi vào trong ngực.

Nhậm Tiểu Lôi vội vàng tránh né, đồng thời lấy Hồng Linh Quả ra: "Là thứ này sao?"

"Đúng vậy, đây chính là Hồng Linh Quả, đặc sản của Thần Tông chúng ta, theo ta biết thì ngoại trừ Thần Tông, trên thế giới này không chỗ nào có nó."

Khóe miệng Nhậm Tiểu Lôi giật một cái, hận không thể bóp nát Hồng Linh Quả.

Khốn kiếp, hóa ra vì nó mà Phùng Đức Hải nhận ra mình, thật đáng giận!

Nhưng sau đó, trong đầu Nhậm Tiểu Lôi lóe lên một tia sáng.

"Nếu đã bị ngươi phát hiện, vậy ta cũng không giấu diếm nữa. Đúng vậy, Hồng Linh Quả là Khâu Bưu tặng cho ta."

"Tặng cho ngươi?" Phùng Đức Hải hơi biến sắc: "Sao hắn lại tặng cho ngươi?"

"Ngươi không đoán ra sao?" Sắc mặt Nhậm Tiểu Lôi lộ vẻ quái dị.

Phùng Đức Hải sững sờ, sau đó hồi hộp hỏi: "Ngươi. . . Ngươi đưa Cửu U Lệnh cho Khâu Bưu?!"

"Đúng vậy, Khâu Bưu tìm đến cửa uy hiếp ta giao Cửu U Lệnh ra, nếu không hắn sẽ giết ta."

"Mới đầu ta còn chống cự, nhưng sau khi hắn phóng thích khí tức Bán Thần trung kỳ, san bằng biệt thự của ta, ta đã không dám chống cự nữa."

"Khâu Bưu nói muốn dùng thiên tài địa bảo để trao đổi Cửu U Lệnh với ta. . . Thật ra ta cũng chẳng có cảm tình gì với Cửu U Tông, Cửu U Lệnh ở chỗ ta không có tác dụng gì."

"Ta cân nhắc một chút liền đưa Cửu U Lệnh cho Khâu Bưu, hơn nữa Khâu Bưu cũng coi như có thành ý, tặng ta không ít đồ tốt."

Nói xong, Nhậm Tiểu Lôi lấy ra mấy thứ thiên tài địa bảo mà Lý Phong cho nàng.

Nhìn thấy những vật này, Phùng Đức Hải đã tin 7 phần, sắc mặt hắn rất khó coi, cuối cùng gầm nhẹ nói: "Trần Viễn, về Thần Tông!"

Mặt Nhậm Tiểu Lôi biến sắc: "Các ngươi về thì về, nhưng phải cho ta xuống đã chứ, ta chỉ là một Thánh cấp, trở về cùng với các người cũng đâu có tác dụng gì. . ."

Phùng Đức Hải âm hiểm cười lạnh: "Thánh Nữ nói đùa, ngươi là con gái của Tông chủ, sao lại không có tác dụng?"

Nếu Khâu Bưu đã có Cửu U Lệnh, Phùng Đức Hải phải lập tức trở lại Thần Tông, hơn nữa còn phải mang theo Nhậm Tiểu Lôi!

Dù Khâu Bưu đã có Cửu U Lệnh, thì trong thời gian ngắn cũng không thể biết cách sử dụng Cửu U Lệnh, mà trong khoảng thời gian này, hắn có thể mượn thân phận Nhậm Tiểu Lôi lôi kéo các trưởng lão khác về phe mình!

Cuối cùng hắn sẽ giết Khâu Bưu, lấy lại Cửu U Lệnh rồi thống nhất Thần Tông!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 786: Nhiệm Vụ Phát Sinh Biến Hóa

Phùng Đức Hải ra lệnh, chiếc Audi Q7 rất nhanh đã ra khỏi thành phố, tới một chỗ không người.

Phùng Đức Hải kéo Nhậm Tiểu Lôi ra, bay lên không trung.

Trần Viễn, Vương Nguyệt liếc nhau, cũng bỏ lại Audi Q7, bay lên theo sát Phùng Đức Hải tiến về phía tây.

Cùng lúc đó, Lý Phong đang trên đường bay đến Sơn Thành.

Đột nhiên, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên: "Đinh, kí chủ, nhiệm vụ phát sinh biến hóa, xin kí chủ chú ý xem xét."

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Nhậm Tiểu Lôi (2)"

Mục tiêu: Cứu nữ thần Nhậm Tiểu Lôi từ hang ổ Ma Tông, nếu nhiệm vụ thất bại khấu trừ của ký chủ 100 triệu điểm tích lũy.

"Khen thưởng: 10 triệu điểm kinh nghiệm, 50 triệu điểm tích lũy, 100 điểm chinh phục ."

"Chú thích: Bởi vì nhiệm vụ đột nhiên phát sinh biến hóa, nên mục tiêu và khen thưởng cũng thay đổi, xin kí chủ mau chóng hoàn thành nhiệm vụ này."

Khóe miệng Lý Phong giật giật một cái. Ban đầu là cứu Nhậm Tiểu Lôi khỏi tay Phùng Đức Hải, bây giờ lại thành cứu Nhậm Tiểu Lôi khỏi hang ổ Ma Tông, hơn nữa còn khen thưởng gấp 5 lần!

Điều này nói lên cái gì? Độ khó của nhiệm vụ tăng gấp năm lần!

"Được rồi, có thể định vị vị trí của Nhậm Tiểu Lôi không?"

Lý Phong đè xuống lo nghĩ trong lòng, trầm giọng hỏi.

Mấy người khác đều đã được hắn gắn định vị, nhưng Nhậm Tiểu Lôi thì không. Vì vậy hắn chỉ có thể nhờ vào hệ thống.

"Mở ra công năng theo dõi cần tiêu hao 1000 điểm tích lũy, sau khi mở khóa mỗi giây tiêu hao 10 điểm tích lũy, có muốn lập tức mở ra không?"

Lý Phong chút không do dự liền đáp ứng, lập tức trước mắt hắn xuất hiện một cái bản đồ, một điểm đỏ trên đó không ngừng chớp chớp.

"Đã rời khỏi Sơn Thành rồi, bọn hắn muốn đi đâu? Tỉnh Tây Sơn?"

Dựa theo phán đoán và nhiệm vụ hệ thống đưa ra, Lý Phong đã biết Phùng Đức Hải muốn mang Nhậm Tiểu Lôi về sào huyệt Ma Tông!

Nhưng hiện tại, nếu hắn sử dụng Thời Gian Đảo Ngược, quay lại 15 phút trước khi Nhậm Tiểu Lôi gặp Phùng Đức Hải thì nhiệm vụ còn thay đổi nữa không?

Dựa theo tốc độ bay của Lý Phong thì cần nửa giờ để đến khách sạn Đằng Long ở Sơn Thành, mà trước đó hắn tiếp nhận nhiệm vụ là 10 phút.

Nói cách khác, chỉ cần hắn quay ngược thời gian lại hơn 40 phút thì có thể Nhậm Tiểu Lôi sẽ không gặp được Phùng Đức Hải.

Nhưng ngay sau đó Lý Phong nghĩ đến một chuyện vô cùng nghiêm trọng: "Chờ chút. . . Nếu khi đó Phùng Đức Hải đã mang Nhậm Tiểu Lôi vào Ma Tông, vậy bọn hắn có còn bị ảnh hưởng của Thời Gian Đảo Ngược không?"

Sào huyệt Ma Tông là một không gian khác, Thời Gian Đảo Ngược rất có thể không ảnh hưởng được bọn hắn!

"Xem ra ta phải đến sào huyệt Ma Tông một chuyến."

Lý Phong trầm ngâm, thay đổi hướng bay đến tỉnh Tây Sơn.

Trên đường đi, Lý Phong cân nhắc nên tiến vào Ma Tông như thế nào để hành động, càng nghĩ, hắn càng cảm thấy mình giả trang thành Ngụy Bân là phương pháp tốt nhất.

Trong hang ổ Ma Tông đều là các thành viên Ma Tông, một người xa lạ đi vào nhất định sẽ bị phát hiện, nếu hắn muốn cứu Nhậm Tiểu Lôi, thì phải đánh xuyên qua sào huyệt Ma Tông.

Chỉ là Ma Tông còn có sáu trưởng lão Bán Thần cảnh, với thực lực bây giờ của hắn, tự vệ thì còn được, chứ đòi quẩy nát sào huyệt Ma Tông thì sợ là lành ít dữ nhiều.

Nghĩ xong, Lý Phong gọi điện cho Trầm Tử Huyên.

"Alo, có chuyện gì?"

"Ngươi có thể tìm Lưu Ngọc giúp ta hay không, ta muốn hỏi nàng một ít chuyện."

Thời gian cấp bách, Lý Phong đi thẳng vào vấn đề.

"Ngươi vì chuyện này mà gọi cho ta?" Âm thanh Trầm Tử Huyên cao vút lên.

"Ách. . ." Lý Phong có chút không biết phải làm sao.

"Quên đi, ngươi đừng nói nữa, chờ một chút!" Trầm Tử Huyên khó chịu cúp máy.

Nghe âm thanh trong điện thoại, Lý Phong nhịn không được cười khổ.

Ai, làm nam nhân thật khó!

Mấy phút sau, chuông điện thoại vang lên, Lý Phong vội vàng kết nối, trong điện thoại truyền đến âm thanh của Lưu Ngọc: "Alo, Lý tiên sinh có chuyện tìm ta?"

Lý Phong có thể đoán được hiện tại tâm tình của nàng rất tốt.

Lý Phong trầm giọng nói: "Ừm, ta có chuyện muốn hỏi ngươi, ngươi không được nói dối, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng!"

"Lý tiên sinh yên tâm, chỉ cần là chuyện ta biết, ta nhất định sẽ nói rõ ràng."

"Được, ta hỏi ngươi, chín trưởng lão Ma Tông tên là gì, cao bao nhiêu, tướng mạo, đặc điểm đặc thù của bọn hắn là gì, đều nói hết ra cho ta."

"Còn nữa, trong Ma Tông có đệ tử nào có địa vị cao không?"

"Trong nội bộ Ma Tông có kiến trúc gì, chỗ của Ngụy Bân ở đâu?"

Lưu Ngọc không nghĩ rằng Lý Phong lại đưa ra nhiều vấn đề như vậy, trong nhất thời có chút sững sờ.

Nhưng rất nhanh Lưu Ngọc phục hồi tinh thần, mở miệng trả lời.

Nửa giờ sau, khi đã xác định mình đã ghi nhớ hết những gì Lưu Ngọc nói, không bỏ sót cái nào, Lý Phong mới kết thúc trò chuyện.

Cùng lúc này, hắn đã đến trấn Cổ Phong ở tỉnh Tây Sơn!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 787: Đến Ma Tông

"Trấn Cổ Phong . . Đến rồi, là chỗ này."

Lý Phong hạ xuống đất, nhìn thấy cái bia đá khắc hai chữ Cổ Phong.

10 phút trước, điểm đỏ trên bản đồ đã biến mất ngay vị trí này.

Quả nhiên Phùng Đức Hải đã mang Nhậm Tiểu Lôi vào sào huyệt Ma Tông!

"Cải trang trước đã."

Lý Phong nghĩ thầm, lấy ra một bộ đồ kiểu Tôn Trung Sơn màu xám bạc từ trong ba lô, mặc vào rồi lại lấy dây chuyền vàng, đồng hồ vàng và nhẫn đựng vật đeo lên.

Sau khi làm xong, Lý Phong lấy mặt nạ Bách Biến ra, biến thành khuôn mặt của Ngụy Bân.

Sau đó hắn còn thay đổi cả dáng người, giọng nói thành giống với Ngụy Bân.

"Xem ra ta cần học kỹ năng mới."

Lý Phong nghĩ thầm: "Hệ thống, chọn lọc ra những kĩ năng biến đổi hình thể lớn nhỏ và biến đổi âm thanh cho ta."

Không đến hai giây sau, hệ thống đã đáp lời: "Đã sàng lọc xong."

Trước mắt Lý Phong lóe lên sáu bản kỹ năng.

Xem xét một lát, Lý Phong chọn hai bản —— 《Hình Thể Biến Hóa Thuật》, 《 Biến Giọng Thuật》.

"《Hình Thể Biến Hóa Thuật》: Là kỹ năng nhà phát triển căn cứ

vào 《Súc Cốt Công》 nghiên cứu mà thành, học xong có thể tự do biến hóa hình thể."

"Chú thích 1: Sử dụng kỹ năng này không thể lớn vượt qua gấp đôi hình thể kí chủ, cũng không thể nhỏ hơn một nửa hình thể kí chủ."

"Chú thích 2: Giá bán là 5000 điểm tích lũy."

"《Biến Giọng Thuật》: Là kỹ năng nhà phát triển căn cứ vào đủ loại âm thanh được lưu truyền trên thế gian để nghiên cứu thành, học xong kỹ năng này, kí chủ có thể mô phỏng được âm thanh mình từng nghe."

"Chú thích: Giá kỹ năng này là 5000 điểm tích lũy."

Lý Phong tốn 10000 điểm tích lũy mua 2 kỹ năng này, sau đó bấm chọn học tập.

Hai luồng bạch quang lóe lên, Lý Phong đã học xong, hắn lập tức sử dụng 《Hình Thể Biến Hóa Thuật》 thay đổi thân thể thành giống như đúc với Ngụy Bân.

Sau đó, Lý Phong mô phỏng âm thanh Ngụy Bân, nói thử một câu: "Ta là Thất trưởng lão Ngụy Bân của Ma Tông!"

Quả nhiên, đồ của hệ thống đều là hàng xịn sò!

Chỉ cần Lý Phong không để lộ khí tức ra, những người trong Ma Tông kia sẽ không biết hắn giả làm Ngụy Bân.

"Khâu Bưu đã nói muốn thông đạo không gian hiện hình thì cần bóp nát một miếng tinh thạch. . ."

Lý Phong lấy ra một khối tinh thạch, hung hăng bóp một cái.

Năng lượng cuồng bạo khuếch tán ra, trên tấm bia đá đột nhiên hiện lên một cái vòng xoáy gợn sóng.

"Đây chắc là thông đạo đến sào huyệt Ma Tông rồi. . ."

Lý Phong nhìn chằm chằm vòng xoáy, đang định đi vào thì đột

nhiên dừng bước, lấy Thần Vũ Kiếm ra, chém vài vết lên quần áo, lại mua một bình huyết tương nhân tạo từ khu mua sắm bôi lên mặt và quần áo.

Hình dáng này rất giống vừa đại chiến với kẻ địch, bản thân đang trọng thương.

Sau khi làm xong, Lý Phong nhấc chân bay vào vòng xoáy.

Sau 15 phút, Lý Phong bay ra, vừa mở mắt đã thấy một khoảng trời khác.

Giờ phút này ở Địa Cầu là đêm khuya, còn nơi này mặt trời lại rực rỡ sáng tỏ.

Đây là lần thứ ba Lý Phong tiến vào một không gian khác, hai lần trước bên trong cũng có mặt trời, đêm tối thì hiện lên trăng tròn, rất giống Địa Cầu.

Dưới chân hắn là con đường hẹp quanh co, hai bên đường là vực sâu hiểm trở, đường nhỏ uốn lượn thẳng về phía trước, Lý Phong đi dọc theo đường nhỏ, vượt qua mấy khúc quẹo thì tầm mắt mới mở rộng, một sơn cốc xuất hiện trước mặt hắn.

Diện tích sơn cốc này rất lớn, khoảng chừng mười mấy cái sân bóng cộng lại, trong sơn cốc có một khối kiến trúc lát bằng ngói xanh, ở giữa là một tòa đại điện.

Dựa theo lời nói của Lưu Ngọc thì tòa đại điện này là nơi nghị sự của chín trưởng lão.

Trước đại điện có chín trụ đá cao chừng 100m, phía trên trạm trổ hình rồng phượng, bộ dáng rất hùng vĩ.

Lại nhìn về phía trước là một quảng trường, trên quảng trường có một ít bồ đoàn, vũ khí lạnh và một ít nam nữ trẻ tuổi đang tu luyện, giao đấu.

Ở hai bên đại điện đều có một căn nhà thấp bé, bên trong lượn lờ khói bếp, chắc là nơi để nấu cơm.

Xung quanh sơn cốc có một dòng suối nhỏ vờn quanh, cạnh suối

trồng một số hoa tươi, cây cối, chim cá động vật không thiếu thứ gì. Từ xa nhìn lại, nơi này giống như thế ngoại đào nguyên, cảnh đẹp khó tìm.

Phía sau đại điện có cái gì thì Lý Phong chưa nhìn thấy, nhưng căn cứ vào lời nói của Lưu Ngọc, phía sau đại điện là nơi ở của chín vị trưởng lão, chỗ đó đệ tử bình thường nếu không được gọi thì không cách nào tiến vào.

Lý Phong vừa quan sát vừa nhanh chóng bước tới đại điện.

Còn chưa đến trước quảng trường thì đã có đệ tử phát hiện, ngay sau đó những đệ tử này dừng động tác lại, cung kính khom lưng hô: "Cung nghênh Thất trưởng lão trở về!"

"Ừm." Lý Phong lạnh nhạt đáp một tiếng, ra vẻ không nhìn thấy những đệ tử này, tiếp tục đi tới.

Lý Phong đi qua rồi, những đệ tử này mới nhỏ giọng nói chuyện với nhau: "Sao Thất trưởng lão lại bị thương, gặp phải kẻ địch cực mạnh sao?"

"Lưu Ngọc và Mã Siêu đâu, sao không thấy bọn hắn trở về?"

"Thất trưởng lão đã bị thương thành như vậy, chắc địch nhân vô cùng mạnh, sợ là đã gặp bất trắc rồi."

Ngay lúc bọn hắn nói chuyện, Lý Phong đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn lại.

Một cái liếc mắt này làm cho đám đệ tử lạnh run, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Đợi Lý Phong rời đi, những đệ tử này mới vụng trộm lau mồ hôi lạnh, không nói thêm gì nữa, tiếp tục tu luyện.

Xuyên qua đại điện, Lý Phong nhìn thấy chín tòa tứ hợp viện phía sau, mỗi tòa cách nhau gần trăm mét, bộ dáng tráng lệ.

Đây cũng là chỗ ở của chín trưởng lão Ma Tông, từ trái đếm đến tòa thứ bảy chính là chỗ ở của Ngụy Bân!

Lý Phong quan sát một chút, bước nhanh đến, vừa tiến vào cửa lớn đã có một nữ nhân ăn mặc thời thượng, tướng mạo diễm lệ chạy ra chào đón: "Thất trưởng lão, cuối cùng ngài đã trở về."

Lý Phong chỉ cảm thấy một làn gió thơm đập vào mặt, hắn còn chưa kịp nói chuyện, nữ nhân này đã nhào tới.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 788: Ta Muốn Yên Tĩnh

Lý Phong: "? ? ?"

Theo lời nói của Lưu Ngọc thì người phụ nữ này tên là Mã Bạch Lộ.

Ngụy Bân rất sủng ái hai nữ đệ tử, một là Lưu Ngọc, hai là Mã Bạch Lộ.

Lần xuất hành này Ngụy Bân mang theo Lưu Ngọc, còn Mã Bạch Lộ thì ở nhà.

"Bây giờ lão tử không có tâm trạng làm chuyện khác, chuẩn bị nước tắm cho ta, nhanh lên."

Lý Phong đẩy Mã Bạch Lộ ra, khó chịu nói.

Mặt Mã Bạch Lộ hơi biến sắc, lúc này mới hỏi: "Thất trưởng lão, ngươi bị thương sao? Nhanh cởi quần áo ra, ta giúp ngươi bôi thuốc."

Khi nói chuyện, nàng còn muốn tiến lên giúp Lý Phong cởi áo.

Lý Phong vội vàng đẩy nàng ra, nhịn không được nói: "Chỉ bị thương ngoài da thôi. Mau chuẩn bị nước tắm và một bộ quần áo cho ta!"

Mã Bạch Lộ hơi biến sắc, trước kia mỗi lần Ngụy Bân đi xa trở về nhìn thấy nàng đều là vội vã không nhịn nổi, nhưng lần này lại liên tục đẩy nàng ra hai lần?

Chẳng lẽ Ngụy Bân không được nữa rồi?

Nhưng ngay sau đó Mã Bạch Lộ phát hiện Lưu Ngọc, Mã Siêu không theo Ngụy Bân trở về, lại liên hệ đến bộ dáng thê thảm của Ngụy Bân, Mã Bạch Lộ đoán được Ngụy Bân đã gặp kình địch bên

ngoài, Lưu Ngọc và Mã Siêu chắc là đã chết toi.

Đã vậy thì cách hành xử của Ngụy Bân cũng là bình thường.

"Thất trưởng lão đừng nóng giận, người ta đi chuẩn bị nước tắm cho ngươi ngay."

Mã Bạch Lộ yêu kiều nói, quay người đi vào hành lang, bộ dáng rất vui sướng.

Lưu Ngọc chết rồi, về sau chỉ có mình lão nương chiếm được sự sủng ái của Ngụy Bân!

Lý Phong hừ lạnh một tiếng, đứng ở cửa ra vào xem xét một hồi.

Bên trong là một đình viện rộng lớn, xung quanh xây hành lang bằng gỗ, đi theo hành lang là đến một cánh cửa lớn hình vòm, qua cánh cửa chắc là nơi sinh hoạt của Ngụy Bân.

Dưới đất được lót bằng gạch xanh nối liền nhau, hình như là mới trồng một ít hoa tươi, cây ăn quả mà Lý Phong chưa nhìn thấy bao giờ.

"Người Ma Tông thật sự là rất biết hưởng thụ."

Lý Phong lắc đầu, nhấc chân đi vào.

Mấy phút sau, hắn bước tới trước một tòa nhà làm gần như hoàn toàn từ gỗ, lát ngói xanh, trông rất giống mấy khu quay phim cổ trang.

Lúc Lý Phong đang dò xé, thì trong phòng nhỏ phía đông truyền đến âm thanh của Mã Bạch Lộ: "Thất trưởng lão, nước tắm chuẩn bị xong rồi, ngươi vào đi."

"Ừm."

Vừa vào phòng nhỏ, Lý Phong đã ngửi được mùi thơm, trên mặt đất đặt thùng gỗ lớn, mấy bộ quần áo mới tinh đặt trên một cái ghế.

Trong thùng gỗ đổ đầy nước ấm, rất nhiều cánh hoa hồng nổi lềnh bềnh trên mặt nước. . .

"Cánh hoa hồng? Mẹ nó, đây là cái quỷ gì?!"

Lý Phong còn đang ngây người, Mã Bạch Lộ đột nhiên tiến đến, đưa tay muốn cởi áo giúp Lý Phong.

Thân thể Lý Phong cứng đờ, vội vàng nói: "Để ta TỰ LÀM."

Mã Bạch Lộ sững sờ, chuyện này trước giờ đều là nàng và Lưu Ngọc làm, hôm nay Thất trưởng lão bị sao vậy!

Lý Phong cũng biết hành động của mình có chút khác thường, nhưng hắn không muốn để một người phụ nữ xa lạ giúp mình cởi áo.

"Vâng thưa Thất trưởng lão."

Sau khi ngây người, Mã Bạch Lộ lui về phía sau một bước, rồi lại cởi áo của mình.

"Chờ đã!" Lý Phong vội vàng quát nàng dừng lại: "Ngươi ra ngoài đi."

"Thất trưởng lão, ngươi. . ."

Mã Bạch Lộ càng thêm kinh ngạc.

"Không có gì, ta muốn yên tĩnh." Lý Phong khoát tay, lộ vẻ bi thương.

"Yên Tĩnh là ai?" Mã Bạch Lộ sững sờ, sau đó đau khổ không thôi nói: "Thất trưởng lão, ngươi có người tình bên ngoài rồi đúng không?"

Lý Phong: "? ? ?"

"Ngươi đừng có hỏi nhiều. Nói chung là bây giờ ta chỉ muốn ở một mình."

Lý Phong lạnh giọng nói.

"Vâng thưa Thất trưởng lão."

Mã Bạch Lộ nhẹ nhàng cúi người, sau đó che miệng rời đi, xa rồi mà vẫn có thể nghe được tiếng nức nở của nàng.

"Mẹ nó, đúng là nghiệp chướng!"

Lý Phong lắc đầu, cởi quần áo nhảy vào thùng gỗ.

Chủ yếu là ra vẻ giống với một người vừa bị địch thủ mạnh mẽ nhét một đống hành vào mồm.

Nửa giờ sau, Lý Phong tắm xong, mặc quần áo mới, đi ra ngoài tìm Mã Bạch Lộ: "Tứ trưởng lão đã trở về chưa?"

"Trở về rồi, có người nhìn thấy hắn mang theo một người phụ nữ xa lạ." Mã Bạch Lộ giúp Lý Phong xoa nắn bả vai, nhẹ giọng nói.

Lý Phong nhướng mày: "Ồ. . . Người phụ nữ kia là ai, người tình của hắn à?"

"Cái này thì ta không rõ." Mã Bạch Lộ lắc đầu.

"Ừm." Lý Phong gật gật đầu, thầm suy nghĩ lý do để tới gặp Phùng Đức Hải.

Đúng lúc này, có người ở bên ngoài cửa lớn hô lên: "Đệ tử Trần Viễn dưới trướng Tứ trưởng lão xin cầu kiến Thất trưởng lão!"

"Vào đi!"

Rất nhanh, Trần Viễn đã đến trước người Lý Phong, sau khi chắp tay hành lễ thì mở miệng: "Thất trưởng lão, Tứ trưởng lão mời ngài đến phòng nghị sự."

Hai tay Lý Phong chắp sau lưng, lạnh giọng nói: "Có chuyện gì?"

Trong lòng Trần Viễn khinh thường nhưng ngoài mặt lại rất cung kính nói: "Bẩm Thất trưởng lão, Tứ trưởng lão biết được một tin tức vô cùng quan trọng, Cửu U Lệnh đã bị Bát trưởng lấy mất, lần này mời chư vị trưởng lão đến nghị sự là để thương lượng đối

phó với việc này như thế nào."

Mặt Lý Phong đại biến: "Cái gì? Sao lại có chuyện này?!"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 789: Kẻ Gây Tai Hoạ

Không phải Khâu Bưu đã bị tiểu gia ta đánh chết rồi à? Tại sao Phùng Đức Hải thu được tin tức Cửu U Lệnh bị Khâu Bưu cướp đi?

Chẳng lẽ là Nhậm Tiểu Lôi nói dối?

Suy tư một chút, Lý Phong bỗng cảm thấy rất bội phục Nhậm Tiểu Lôi.

"Khi chúng ta nghe được tin tức này cũng rất kinh ngạc."

Trần Viễn nói tiếp.

"Các trưởng lão đều nhận được tin tức này sao?"

"Ngoại trừ Cửu trưởng lão còn chưa trở về thì các trưởng lão khác đều đã nhận được tin tức." Trần Viễn cung kính đáp.

"Được rồi, dẫn đường đi." Lý Phong gật đầu.

Nhưng ngay sau đó hắn dừng bước, quay đầu nhìn Mã Bạch Lộ: "Sư tỷ Lưu Ngọc và sư huynh Mã Siêu của ngươi đã chết rồi, về sau ngươi chính là người ta tín nhiệm nhất, ngươi hiểu chưa?"

Thân thể Mã Bạch Lộ chấn động, hít sâu một hơi: "Đệ tử đã hiểu!"

Trần Viễn lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lưu Ngọc và Mã Siêu đã chết rồi? Thật không ngờ được, khó trách có đệ tử nói lúc Ngụy Bân trở về chỉ có một mình, còn rất thê thảm, chắc là chọc phải cường giả siêu cấp.

Trần Viễn chủ động đi trước dẫn Lý Phong ra khỏi đình viện.

Mấy phút sau, hai người bước qua một bậc thềm thật dài thì đến

trước cổng chính phòng nghị sự, có hai phiến đá cao khoảng năm mét ở hai bên cánh cổng, bên trên có bảng hiệu màu vàng rực rỡ, viết ba chữ Cửu U Tông.

Nhìn một chút, Lý Phong không nhịn được nhíu mày, rộng chín mét, cao năm mét, ẩn ý là Cửu Ngũ Chí Tôn? Dã tâm của Ma Tông thật lớn!

Đi vào cửa lớn, Lý Phong nhìn thấy trên đài cao bày những cái ghế kim sắc.

Lại là ẩn ý Cửu Ngũ Chí Tôn!

Lý Phong ngẩng đầu nhìn mái vòm, liếc nhìn trên dưới phát hiện mái vòm cách mặt đất khoảng ba tầng lầu.

"Móa, không phải cao 9 mét 5 nữa chứ?"

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, thầm suy đoán.

Lại nhìn một hàng trụ cột kim sắc nối giữa mặt đất và mái vòm, mỗi hàng năm cái, trên trụ đều điêu khắc rồng phượng, bộ dáng rất hoa lệ.

Mỗi cái trụ đều bày một cái ghế dựa xa hoa, bên trái bốn cái ghế, bên phải năm cái ghế, đây chính là ghế dành riêng cho chín trưởng lão Ma Tông.

Toàn thân chín cái ghế này màu đỏ, cộng thêm một tấm đệm kim sắc, chỗ tựa lưng, bên cạnh còn có một bàn trà nhỏ, trên đó trưng bày các loại đồ điểm tâm, hoa quả và bình trà.

Giờ phút này, bốn ghế bên trái và hai ghế đầu tiên bên phải đều đã có người ngồi, Lý Phong cũng không dò xét bọn hắn nhiều, trực tiếp đến cái ghế thứ ba bên phải ngồi xuống, theo lời Lưu Ngọc thì đây là ghế dành riêng cho mình.

"Lão thất, nghe nói ngươi bị thương, chuyện như thế nào vậy?"

Sau khi Lý Phong ngồi xuống, một lão giả ngồi ở ghế chủ vị bên trái mặc Đường trang màu nâu mở miệng hỏi.

Người này là Đại trưởng lão Ma Tông, La Thiên Chính!

Lý Phong hơi biến sắc, vội vàng phủ nhận: "Không thể nào, ta không có, ngươi nghe nhầm rồi!"

Các trưởng lão và La Thiên Chính đều cười thafh tiếng, nhiều đệ tử nhìn thấy như vậy, thế mà Ngụy Bân vẫn thề thốt phủ nhận, đúng là bệnh sĩ diện cả đời này cũng không sửa được.

"Thế tại sao cảnh giới của ngươi bây giờ chỉ còn là Bán Thần sơ kỳ?"

La Thiên Chính cười một hỏi.

Lý Phong hơi biến sắc, gượng cười nói: "Chuyện này. . . Là lúc ta tu luyện gặp phải chút vấn đề. . ."

Trước khi vào đây hắn hóa trang thành như vậy là để bọn hắn nghĩ rằng hắn bị thương, cảnh giới bị rớt xuống Bán Thần sơ kỳ, mà Ngụy Bân lại là Bán Thần trung kỳ!

"Thật sao?" La Thiên Chính mỉm cười, không nói nữa.

Lúc này, người trung niên ngồi ở ghế thứ hai bên trái cười hỏi: "Vậy tại sao Lưu Ngọc và Mã Siêu không theo ngươi trở về?"

Người này là Nhị trưởng lão Ma Tông, Lương Vũ Hân.

Sắc mặt Lý Phong biến ảo mấy lần, sau cùng cười lạnh: "Không sai, đúng là ở bên ngoài ta đã gặp phải kình địch, sau cùng thì ta đã đánh hắn chạy đi, nhưng Lưu Ngọc và Mã Siêu thì bất hạnh ngã xuống, ít nhất ta vẫn chiến thắng!"

"Chúng ta đều không thấy được, ai biết ngươi có phải là chạy trối chết không?" Lương Vũ Hân cười trào phúng .

Lý Phong vừa muốn phản bác thì lão giả ngồi ở vị trí thứ bai bên trái hừ lạnh: "Chúng ta đều là sư huynh đệ đồng môn, Nhị trưởng lão, ngươi trào phúng lão Thất như vậy có chút quá phận rồi đó!"

Người này là Tam trưởng lão Ma Tông, Vạn Tử Đạo.

Lương Vũ Hân hừ lạnh một tiếng rồi không nói gì nữa.

Lý Phong chắp tay với Vạn Tử Đạo một cái.

Căn cứ vào lời nói của Lưu Ngọc, mối quan hệ của chín vị trưởng lão Ma Tông rất rắc rối và phức tạp, nàng chỉ biết Ngụy Bân và Tam trưởng lão Vạn Tử Đạo có quan hệ rất tốt, nên Vạn Tử Đạo nói giúp Ngụy Bân cũng nằm trong dự đoán.

Vạn Tử Đạo mỉm cười: "Lão Thất, ngươi nói về chuyện ngươi gặp ở bên ngoài đi."

Lý Phong gật đầu, lộ ra sắc mặt ngưng trọng: "Nửa tháng trước, ta chỉ huy Lưu Ngọc, Mã Siêu đến nhà kho của trung tâm mua sắm Vị Lai ở Minh Châu để đoạt đồ tiếp tế, nhưng lại gặp phải một người trẻ tuổi. . ."

Ngay sau đó hắn nói ra chuyện Ngụy Bân gặp Lý Phong, đương nhiên, kết quả chiến đấu biến thành hắn đánh lui Lý Phong.

"Sau đó, ta tu dưỡng hơn mười ngày, lại đoạt được một số đồ trong nhà kho, cuối cùng mới trở về."

Dứt lời, Lý Phong lấy đồ tiếp tế từ trong ba lô ra.

Những thứ này Lý Phong đã sớm mua ở trung tâm mua sắm, đúng lúc này cần dùng tới.

"Lý Phong? Trong tứ đại gia tộc không có họ Lý, hắn là thần thánh phương nào?" Vẻ mặt bọn Lương Vũ Hân đều vô cùng nghi hoặc.

"Ta không biết." Lý Phong lắc đầu, mặt không đỏ tim không gấp nói: "Tuy ta không muốn thừa nhận, nhưng kẻ này có thiên phú yêu nghiệt nhất trong những người trẻ tuổi ta từng gặp, bề ngoài cũng phong thần tuấn lãng, đẹp trai ngời ngời, quả thật là rồng phượng trong cõi người, có thể đánh lui hắn cũng là nhờ ta may mắn."

Bọn Lương Vũ Hân: "? ? ?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 790: Minh Tranh Ám Đấu

Con mẹ nó. . . Không phải Lý Phong là địch nhân của Ngụy Bân sao, sao hắn lại khen Lý Phong như thế, rất là xấu hổ đó!

Nhưng đám người La Thiên Chính nghĩ lại, nếu Lý Phong mạnh, mà Ngụy Bân lại đánh lui Lý Phong thì chẳng phải khen Lý Phong chính là khen Ngụy Bân sao!

Không biết lưỡi tên này có đốm không mà khôn thế!

"Hóa ra trong nhân gian lại có người trẻ tuổi yêu nghiệt như vậy, thật là mở rộng tầm mắt!"

Tam trưởng lão Vạn Tử Đạo gật gù đắc ý, tràn ngập cảm khái.

Đám người La Thiên Chính, Lương Vũ Hân đưa mắt nhìn nhau, lộ vẻ bất đắc dĩ.

"Chuyện đã qua rồi thì không nói đến nữa, nói chuyện của lão Tứ trước đi. Ngươi nói lão Bát đã cầm Cửu U Lệnh rồi à? Tin tức này có đáng tin không?"

Đại trưởng lão La Thiên Chính gõ cái bàn, kéo về chủ đề chính.

Vừa nói vậy, đám người Lương Vũ Hân, Vạn Tử Đạo liền nhìn Phùng Đức Hải.

Trước ánh nhìn của mọi người, sắc mặt Phùng Đức Hải lộ vẻ ngưng trọng: "Đương nhiên là đáng tin, ta không thể nói đùa chuyện này được."

"Vậy tin tức này ngươi biết từ đâu?" Hai mắt La Thiên Chính híp lại.

"Cái này. . . Hắc hắc..." Phùng Đức Hải cười cười: "Ta muốn hỏi một câu trước, Khâu Bưu cầm Cửu U Lệnh nhưng lại không trở về,

chư vị sư huynh đệ nghĩ sao?"

"Hừ, ta thấy hắn rõ là muốn làm Tông chủ." Lương Vũ Hân tức giận nói.

"Đây là chuyện rất rõ ràng, nếu Khâu Bưu đã có được Cửu U Lệnh, sợ là đang trốn ở một nơi nào đó, nghiên cứu cách dùng Cửu U Lệnh." Vạn Tử Đạo cũng cười lạnh.

Đúng lúc này, La Thiên Chính mở miệng: "Lão Nhị, lão Tam, kết luận mà các ngươi nói là trong điều kiện Khâu Bưu đã có Cửu U Lệnh, đây chỉ là lời nói một phía từ lão Tứ thôi."

Phùng Đức Hải cười một tiếng: "Đại trưởng lão, chúng ta đều biết Khâu Bưu là người của ngươi, Khâu Bưu đi tìm Cửu U Lệnh cũng là nghe lệnh của ngươi, nhưng hắn đã có Cửu U Lệnh mà không chịu trở về, điều này nói lên cái gì?"

Đồng tử La Thiên Chính co rụt lại, lạnh lùng nói: "Lão Tứ, ngươi có ý gì?"

Phùng Đức Hải nâng chung trà lên nhấp một miếng, rồi mới chậm rãi nói: "Không có ý gì, chỉ muốn nhắc nhở Khâu Bưu đã phản bội ngươi mà thôi, nếu ngươi còn mộng tưởng chờ hắn mang Cửu U Lệnh về cho mình thì ta khuyên ngươi sớm dẹp ý nghĩ này đi."

"Rầm!"

La Thiên Chính vỗ bàn một cái, tức giận quát: "Lão Tứ, ta là đại sư huynh của các ngươi , ngươi làm sư đệ mà nói chuyện với đại sư huynh như vậy sao?"

Phùng Đức Hải nhếch miệng: "Đại trưởng lão, chính vì ta xem ngươi là đại sư huynh nên mới có ý tốt nhắc nhở ngươi đó."

La Thiên Chính lộ rõ vẻ giận dữ, khí tức như muốn bùng nổ!

Lương Vũ Hân và Vạn Tử Đạo ngồi ngay ngắn trên ghế, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, hoàn toàn không muốn tham gia phân tranh cùng La Thiên Chính và Phùng Đức Hải.

"Đại trưởng lão, Tứ trưởng lão nói đúng, Khâu Bưu đã lấy Cửu U Lệnh nhưng lại không trở về, tâm tư Tư Mã Chiêu người nào cũng biết!"

Lúc này, một người đàn ông trung niên ngồi ở ghế chủ vị bên phải nói.

Người này là Ngũ trưởng lão Ma Tông, Hoàng Vĩ Trung.

"Đúng vậy Đại trưởng lão, Tứ trưởng lão chỉ có ý tốt mà thôi, ngươi đừng nên hiểu lầm."

Hoàng Vĩ Trung ngồi bên tay trái Lục trưởng lão Uông Nguyên Lượng cười tủm tỉm nói.

Lý Phong híp mắt lại.

Theo cuộc nói chuyện vừa rồi thì Bát trưởng lão Khâu Bưu nghe lệnh của Đại trưởng lão La Thiên Chính đi tìm kiếm Cửu U Lệnh, mà mối quan hệ của Ngụy Bân và Tam trưởng lão Vạn Tử Đạo rất tốt, có phải Ngụy Bân cũng nghe theo lệnh của Vạn Tử Đạo vụng trộm tìm kiếm Cửu U Lệnh không?

Lại nhìn Ngũ trưởng lão Hoàng Vĩ Trung và Lục trưởng lão Uông Nguyên Lượng cũng đang nói giúp Phùng Đức Hải, vậy có phải Hoàng Vĩ Trung và Uông Nguyên Lượng cũng cùng phe với Phùng Đức Hải không?

Trong chín trưởng lão Ma tông, chỉ có Cửu trưởng lão Bạch Tuyết Liên không trở về, vậy Bạch Tuyết Liên và Lương Vũ Hân có sự hợp tác gì không?

"Quả nhiên giống như Lưu Ngọc nói, quan hệ của chín trưởng lão Ma Tông rất rắc rối và phức tạp."

Lý Phong âm thầm cảm khái.

"Hừ!" La Thiên Chính hừ lạnh một tiếng, nhìn hai người Hoàng Vĩ Trung lạnh giọng quát: "Đừng cho là ta không biết quan hệ của hai ngươi và Phùng Đức Hải, dù Khâu Bưu có được Cửu U Lệnh thì sao, ta mà sợ hắn sao?!"

"Ha ha, Đại trưởng lão không sợ thì tốt." Phùng Đức Hải vỗ vỗ tay, cười rất vui vẻ.

Vạn Tử Đạo lắc đầu cười một tiếng, trào phúng nói: "Đại trưởng lão, trên Cửu U Lệnh cất giấu bí mật khống chế các thành viên của Thần Tông, một khi bị Khâu Bưu phát hiện, dù ngươi là cường giả Bán Thần hậu kỳ chăng nữa cũng phải ngoan ngoãn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ."

Dứt lời, sắc mặt La Thiên Chính đại biến: "Hừ, lão Tam, ngươi đừng có mà châm ngòi thôi gió, lão Bát và ngươi không hợp nhau, nếu hắn biết cách khống chế chúng ta, người thứ nhất bị xử lý chính là ngươi!"

Sắc mặt Vạn Tử Đạo cứng đờ, sau đó hừ lạnh một tiếng không nói nữa.

Lúc này Lương Vũ Hân không nhịn được: "Được rồi, đừng ầm ĩ nữa, việc cấp bách bây giờ là tìm được Khâu Bưu, đoạt lại Cửu U Lệnh, sau đó theo thương lượng lúc trước của chúng ta hủy Cửu U Lệnh đi."

Lý Phong nhướng mày một cái: "Thì ra đây mới là mục đích thật sự của bọn hắn!"

"Ta đồng ý với đề nghị của Nhị trưởng lão." Phùng Đức Hải cười nói: "Chỉ là chúng ta vẫn nên đề cử ra Tông chủ trước."

La Thiên Chính hơi biến sắc: "Lão Tứ, chẳng lẽ ngươi muốn nuốt lời?"

"Đại trưởng lão, không phải ta muốn nuốt lời, là Khâu Bưu đã lấy được Cửu U Lệnh." Phùng Đức Hải trào phúng nói: "Nếu bây giờ chúng ta không tuyển ra Tông chủ, đoàn kết cùng một chỗ, thì làm sao tìm Khâu Bưu hủy Cửu U Lệnh? Chẳng lẽ Đại trưởng lão không sợ bị người sau lưng đánh lén?"

"Ta đồng ý với ý kiến của Tứ trưởng lão!"

"Ta cũng vậy!"

Hoàng Vĩ Trung và Uông Nguyên Lượng cùng mở miệng ủng hộ.

Vạn Tử Đạo và Lương Vũ Hân nhìn nhau, cũng gật đầu nói: "Ta cũng đồng ý."

Hai người nói xong, Lý Phong cũng trầm giọng nói: "Ta cũng đồng ý."

Bảy trưởng lão đã có sáu người đồng ý, dù La Thiên Chính là Đại trưởng lão cũng không có lý do từ chối.

Sắc mặt La Thiên Chính biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói: "Được, nếu tất cả mọi người đã đồng ý tuyển chọn Tông chủ, vậy chúng ta đi võ trường giao đấu, người nào mạnh nhất người đó là Tông chủ!"

Hai người Lương Vũ Hân và Vạn Tử Đạo có chút do dự.

Thực lực của La Thiên Chính quá mạnh, nếu dựa theo biện pháp này thì La Thiên Chính có cơ hội rất lớn!

Ngay khi mọi người trầm mặc, Phùng Đức Hải cười nói: "Đại trưởng lão, không phải ngươi mới hỏi ta biết tin tức Khâu Bưu có được Cửu U Lệnh từ đâu sao? Rất đơn giản, vì ta đã tìm Thánh Nữ Nhậm Tiểu Lôi, tin tức này do chính nàng nói cho ta biết."

"Không chỉ như vậy, ta còn mang Thánh Nữ đến đây, Thánh Nữ là con gái ruột của Tông chủ, Tông chủ đã về cõi tiên, vị trí Tông chủ để Thánh Nữ thừa kế là quá hợp tình hợp lý rồi!"

Nghe vậy, sắc mặt bọn La Thiên Chính lại đại biến!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 791: Tranh Chức Tông Chủ

Người phụ nữ Phùng Đức Hải mang về là con gái Tông chủ? Hắn muốn nàng làm Tông chủ?

"Làm sao, các ngươi không tin?"

Thấy phản ứng của đám người La Thiên Chính, Phùng Đức Hải rất hài lòng, chỉ vậy mà đã cảm thấy kinh ngạc? Kinh ngạc hơn còn ở phía sau!

"Đương nhiên là không tin, chẳng lẽ ngươi nói ngươi mang về Thánh Nữ thì là Thánh Nữ sao?" La Thiên Chính cười lạnh.

Các trưởng lão cũng gật đầu phụ họa.

"Ta đã dám nói vậy thì tất nhiên là có chứng cứ."

Trong lúc nói chuyện, Phùng Đức Hải móc ra một cái Trường Sinh Tỏa từ trong ngực, cười nói: "Các ngươi nhìn xem đây là cái gì?"

"Cái này. . ." Lương Vũ Hân hơi biến sắc, đứng dậy đi đến trước mặt Phùng Đức Hải, cầm lấy Trường Sinh Tỏa quan sát, sau một lúc nàng mới mở miệng: "Phía trên này quả thật có khí tức của Tông chủ, là Tông chủ đưa cho Thánh Nữ sao!"

Dứt lời, đám người La Thiên Chính, Vạn Tử Đạo đều lộ vẻ kinh sợ, tiến lên xem xét.

Sau một lúc, bọn họ cùng thở ra một hơi, trầm mặc không nói gì.

Nghe nói 50 năm trước, lúc Tông chủ đưa Thánh Nữ đi đã đeo Trường Sinh Tỏa lên người Thánh Nữ, phía trên đó còn lưu lại khí tức của Tông chủ.

Trường Sinh Tỏa có thể giả tạo, nhưng khí tức của Tông chủ thì

không cách nào giả tạo!

"Hừ, dù nàng là Thánh Nữ thì thế nào? Trước khi về cõi tiên Tông chủ không hề nói sẽ truyền chức cho Thánh Nữ."

La Thiên Chính hừ lạnh một tiếng.

"Không sai, lúc đó ý của Tông chủ là không muốn truyền chức cho Thánh Nữ, chẳng lẽ ngươi định làm trái ý Tông chủ sao?"

Lương Vũ Hân cũng mở miệng.

"Dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc chúng ta liều sống liều chết, chẳng lẽ các ngươi đều đồng ý với ý kiến của Đại trưởng lão?"

Phùng Đức Hải bình chân như vại nói.

Quả nhiên, sau khi Phùng Đức Hải dứt lời, sắc mặt của Lương Vũ Hân và Vạn Tử Đạo đều biến hóa.

"Thừa dịp bảy người chúng ta đều ở đây, cùng giơ tay biểu quyết, mọi người thấy thế nào?"

Phùng Đức Hải liếc nhìn mọi người.

Sắc mặt Lương Vũ Hân biến ảo mấy lần, sau cùng nhoẻn miệng cười nói: "Chủ ý này không tệ."

Thời gian mà Nhậm Tiểu Lôi và Phùng Đức Hải ở chung với nhau không dài, nàng có thể sử dụng thủ đoạn lôi kéo Nhậm Tiểu Lôi về bên mình.

Còn để La Thiên Chính làm Tông chủ thì rất bất lợi.

Vạn Tử Đạo và Lương Vũ Hân cũng gật đầu nói: "Ta cảm thấy chủ ý này không tệ."

La Thiên Chính cười lạnh nhìn Lương Vũ Hân và Vạn Tử Đạo: "Hừ, đừng cho là ta không biết các ngươi có ý đồ gì, cũng tốt, cứ để Thánh Nữ đảm nhiệm chức Tông chủ, cũng bớt để sư huynh đệ chúng ta chém giết lẫn nhau."

Hiện tại dù hắn không đồng ý cũng vô dụng, không bằng thuận nước đẩy thuyền, rồi nghĩ biện pháp khống chế Nhậm Tiểu Lôi sau.

Phùng Đức Hải nhếch mày một cái: "Được, vậy chúng ta giơ tay biểu quyết đi."

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều giơ tay phải lên.

"Nếu tất cả mọi người đã đồng ý để Thánh Nữ đảm nhiệm chức Tông chủ, vậy ta hi vọng từ giờ trở đi các vị trưởng lão đều nghe theo lệnh của Tông chủ, nếu không sẽ là địch nhân của Thần Tông ."

Phùng Đức Hải nhìn mọi người một lượt, chậm rãi nói.

"Hừ." La Thiên Chính cười lạnh một tiếng, không nói gì.

Nếu như mệnh lệnh của Nhậm Tiểu Lôi làm hắn hài lòng, hắn sẽ nghe theo, còn không . . Tông chủ là cái rắm gì?

Phùng Đức Hải cũng không thèm để ý thái độ của La Thiên Chính, hiện tại hắn chỉ muốn một cái danh nghĩa mà thôi, còn quyền lực thì từ từ nắm giữ, cái này không thể gấp gáp.

"Được rồi, đã xong chuyện này thì ta tuyên bố thêm một tin tốt nữa. Trên đường về đây, nàng đã đồng ý kết làm đạo lữ với ta, chư vị sư huynh đệ mau đến chúc mừng ta đi, ha ha ha."

Phùng Đức Hải nói xong nhịn không được cười ha hả, đắc ý vô cùng.

Sắc mặt đám người La Thiên Chính đại biến!

Lý Phong thiếu chút nữa rớt xuống ghế!

"Phùng Đức Hải, có phải ngươi ép buộc Tông chủ không?!" La Thiên Chính đứng dậy, nhìn chằm chằm Phùng Đức Hải.

"Không phải, chúng ta là thật tình yêu nhau." Phùng Đức Hải mỉm cười: "Nếu các ngươi không tin, ta có thể mời Tông chủ đến để nàng tự mình nói chuyện."

Dứt lời, Phùng Đức Hải vỗ tay: "Cho mời Tông chủ!"

Sau khi Phùng Đức Hải nói xong thì Nhậm Tiểu Lôi mặc một thân váy trắng đi tới cùng Vương Nguyệt.

"Thuộc hạ Phùng Đức Hải, kính chào Tông chủ!"

Phùng Đức Hải đứng lên, quỳ một gối với Nhậm Tiểu Lôi.

Những người khác do dự một chút cũng học theo bộ dạng của Phùng Đức Hải quỳ một gối với Nhậm Tiểu Lôi.

Chỉ La Thiên Chính là còn ngạo nghễ đứng thẳng, sắc mặt âm trầm.

Nhậm Tiểu Lôi nhìn La Thiên Chính, lạnh lùng quát: "Ngươi là ai, nhìn thấy ta vì sao không quỳ xuống?"

"Ta là Đại trưởng lão La Thiên Chính!"

Vừa nói, khí tức trên thân mơ hồ phóng ra.

"Ta là Tông chủ! Nhìn thấy Tông chủ phải quỳ xuống, điều đơn giản này ngươi cũng không hiểu sao?!" Nhậm Tiểu Lôi tiến lên trước một bước, khuôn mặt lạnh lùng.

"Ngươi. . ." La Thiên Chính lộ vẻ giận dữ.

"Ngươi cái gì mà ngươi, chẳng lẽ ngươi không thừa nhận ta là Tông chủ?" Lông mày Nhậm Tiểu Lôi nhíu lại.

"Ta. . ."

"Ta cái gì mà ta, ta là Tông chủ, chẳng lẽ ngươi định không thừa nhận?"

"Sao Nhậm Tiểu Lôi lại mạnh miệng như vậy? Nhưng xem ra nàng không giống như bị Phùng Đức Hải ức hiếp, chẳng lẽ trong này có ẩn tình gì?"

Cùng lúc đó, đám người Lương Vũ Hân, Vạn Tử Đạo quay đầu nhìn La Thiên Chính: "Đại trưởng lão, không được vô lễ với Tông

chủ!"

Sắc mặt La Thiên Chính biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng quỳ một chân trên đất: "Thuộc hạ La Thiên Chính, kính chào Tông chủ!"

"Ừm, đứng lên đi."

Tay phải Nhậm Tiểu Lôi nhấc lên, sau đó bước đến đài cao.

Ngay khi Nhậm Tiểu Lôi sắp đi đến đài cao, La Thiên Chính đột nhiên hỏi: "Thuộc hạ có một chuyện không rõ, mong Tông chủ giải đáp!"

Nhậm Tiểu Lôi dừng bước, quay người hỏi: "Chuyện gì?"

La Thiên Chính chắp tay hỏi: "Xin hỏi Tông chủ có phải là bị Phùng Đức Hải uy hiếp nên mới đồng ý kết làm đạo lữ với hắn không? Xin Tông chủ đừng sợ, nếu Phùng Đức Hải dám vô lễ, ta, Nhị trưởng lão và Tam trưởng lão sẽ giúp Tông chủ đòi lại công bằng!"

Đám người Lương Vũ Hân, Vạn Tử Đào đều nhìn Nhậm Tiểu Lôi.

Đồng thời, Lý Phong cũng dùng Đọc Tâm Thuật với nàng

Trước ánh nhìn chăm chú của mọi người, Nhậm Tiểu Lôi nhoẻn miệng cười: "Đương nhiên là không, là ta vừa gặp đã yêu Phùng trưởng lão, đồng thời tự nguyện kết hôn với hắn."

Mọi người câm nín!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 792: Vô Lượng Hoa

Đám người La Thiên Chính đã hoàn toàn cạn lời.

Phùng Đức Hải có chỗ nào tốt, sao Nhậm Tiểu Lôi có thể vừa gặp đã yêu? Đúng là bông hoa nhài cắm bãi phân trâu!

Nhìn Nhậm Tiểu Lôi mà xem, tướng mạo khí chất đều là ngàn dặm mới tìm được một. Nói nàng đẹp nghiêng nước nghiêng thành cũng không sai chút nào.

Lại nhìn Phùng Đức Hải, dáng người lùn, khuôn mặt xấu xí, 2 bên rõ ràng ở đẳng cấp khác hẳn nhau.

Mắt Lý Phong sáng lên, âm thầm nói: "Quả nhiên là bị Phùng Đức Hải uy hiếp. . ."

Nhờ Đọc Tâm Thuật, Lý Phong biết được suy nghĩ trong lòng của Nhậm Tiểu Lôi —— "Mẹ nó, nếu không phải bị Phùng Đức Hải dùng kịch độc khống chế thì sao ta có thể nói mấy lời buồn nôn như vậy? Đáng chết!"

"Hệ thống, ngươi có thể kiểm tra Nhậm Tiểu Lôi trúng loại độc nào không?"

Lý Phong nhờ hệ thống giúp đỡ.

"Đang phân tích. . . Phân tích kết thúc. . . Nữ thần Nhậm Tiểu Lôi trúng một loại độc tên là Vô Lượng Hoa, một khi phát tác chỉ cần ba giây là có thể độc chết một cường giả Thánh cấp, mỗi ngày cần một hạt giống Vô Lượng Hoa để kiềm chế loại độc này."

"Muốn triệt để giải trừ loại kịch độc này, cần phải dùng rễ cây Vô Lượng Hoa đã bị nghiền nát bôi lên kinh mạch toàn thân."

"Vậy trong khu mua sắm có rễ cây Vô Lượng Hoa không?" Lý Phong hỏi.

"Có, vật này thuộc loại Thiên Tài Địa Bảo, giá bán 100 ngàn điểm tích lũy, kí chủ có muốn mua không?"

"Có!"

Một luồng bạch quang lóe lên, một cái rễ cây Vô Lượng Hoa xuất hiện.

Đúng lúc này, La Thiên Chính hỏi: "Phùng Đức Hải, ngươi đã làm gì Tông chủ, có phải đã hạ độc nàng không?"

Lý Phong nói thầm: "Xem ra La Thiên Chính cũng không quá ngu ngốc."

Phùng Đức Hải mỉm cười, bình chân như vại nói: "Đại trưởng lão, cơm có thể ăn bậy nhưng lời không thể nói bậy, Tông chủ cũng đã thừa nhận, chúng ta là thật lòng yêu nhau."

"Đúng vậy Đại trưởng lão, ngươi đừng nghi oan người tốt."

"Không có chứng cứ thì không nên nói lung tung, nếu không sẽ phá hoại tình cảm sư huynh đệ chúng ta."

Hoàng Vĩ Trung và Uông Nguyên Lượng nói giúp.

"Hừ!" La Thiên Chính liếc nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Mặc kệ các ngươi nói gì ta cũng tuyệt đối không tin, Phùng Đức Hải, ta nhất định sẽ tra ra ngươi đã làm gì Tông chủ, ngươi chờ đó cho ta!"

Phùng Đức Hải nhún vai: "Cây ngay không sợ chết đứng, ngươi cứ tùy tiện tra tìm đi."

Vô Lượng Hoa là độc sư phụ đưa cho hắn, toàn bộ Ma Tông chỉ có một gốc, Phùng Đức Hải đã từng thử trồng nhưng đều thất bại.

50 năm trước sư phụ đã về cõi tiên, người biết hắn có Vô Lượng Hoa đã không còn, La Thiên Chính làm sao mà tra được?

Ánh mắt La Thiên Chính phát lạnh, sau đó bước nhanh về chỗ ngồi xuống, không nhìn Phùng Đức Hải nữa.

Trong mắt Lương Vũ Hân lóe lên ánh sáng kì lạ, nhìn Nhậm Tiểu Lôi: "Tông chủ, ta có tàng trữ một số Thiên Tài Địa Bảo dưỡng nhan, nếu Tông chủ hứng thú thì có thể đi cùng ta chọn lựa mấy thứ."

Lông mày Nhậm Tiểu Lôi nhíu lại, sau đó gật đầu cười nói: “Tốt, Nhị trưởng lão có lòng."

Phùng Đức Hải nhướng mày: "Nhị trưởng lão, ta và Tông chủ sắp đại hôn, trong khoảng thời gian này ta không muốn nàng cách ta quá xa!"

Lương Vũ Hân hừ lạnh: "Lão tứ, đây là lần đầu tiên Tông chủ đến Thần Tông, về sau mới làm đạo lữ của ngươi, ngươi chẳng qua là Tứ trưởng lão, có tư cách gì can thiệp vào quyết định của Tông chủ chứ?"

"Lão nhị nói không sai, lão tứ, ngươi đừng có vượt quy củ." La Thiên Chính cũng hừ lạnh một tiếng.

"Nếu như ngươi muốn lấy thân phận đạo lữ để can thiệp vào quyết định của Tông chủ, ba người chúng ta sẽ không đồng ý." Vạn Tử Đạo lộ sắc mặt âm trầm.

Phùng Đức Hải biết chuyện này đã không đến lượt mình lên tiếng nữa, thế là thức thời im lặng.

Hiện tại địa vị của hắn còn chưa vững chắc, tạm thời không nên xung đột với đám người La Thiên Chính, chờ về sau hắn lôi kéo được Lương Vũ Hân hoặc là Vạn Tử Đạo thì cứng rắn cũng không muộn.

"Tứ trưởng lão, ta cũng cảm thấy ngươi không nên can thiệp quá nhiều vào quyết định của Tông chủ." Lý Phong mỉm cười, chắp tay với Nhậm Tiểu Lôi: "Tông chủ, lần này ta ra ngoài thu hoạch được một chí bảo dưỡng nhan, tên là Đồng Nhan Thủy."

"Sau khi ăn vật này có thể làm cho người ta trẻ lại tận hai mươi tuổi, nếu Tông chủ có hứng thú, thuộc hạ nguyện ý tặng Tông chủ."

Nhậm Tiểu Lôi nhịn không được biến sắc: "Ngươi lấy đâu ra

Đồng Nhan Thủy?"

"Hắc hắc, ta ở bên ngoài gặp một người tên là Lý Phong, hắn tuổi trẻ tài cao, sau khi đánh một trận hắn đã thua cuộc, vì giữ mạng nên dâng cho ta một bình Đồng Nhan Thủy." Lý Phong mặt không đỏ tim không gấp nói.

Nhậm Tiểu Lôi trầm giọng hỏi: "Ngươi là ai?"

"Bẩm tông chủ, thuộc hạ là Thất trưởng lão Thần Tông . . . Ngụy Bân!" Lý Phong ôm quyền với Nhậm Tiểu Lôi.

"Ngụy Bân?!" Sắc mặt Nhậm Tiểu Lôi đại biến!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 793: Ám Chỉ Điên Cuồng

Nếu như Nhậm Tiểu Lôi nhớ không nhầm thì Lý Phong từng nói hắn đã giết Ngụy Bân rồi.

Nhưng Ngụy Bân lại nói bình Đồng Nhan Thủy này là Lý Phong vì giữ mạng mà đưa cho hắn. Chẳng lẽ Lý Phong giả trang thành Ngụy Bân?!

Trong đầu Nhậm Tiểu Lôi hiện lên rất nhiều nghi hoặc, nàng trầm giọng hỏi: "Đồng Nhan Thủy đâu?"

"Đang ở chỗ ta, nếu Tông chủ thích thì có thể theo ta đi lấy." Lý Phong mỉm cười, quay đầu nhìn Phùng Đức Hải: "Tứ trưởng lão sẽ không ghen tuông vì chút chuyện nhỏ này chứ?"

Mọi người nhịn không được nhìn nhau!

Lão Thất có ý gì, muốn mang Nhậm Tiểu Lôi về chỗ ở để đội nón xanh lên đầu Phùng Ngọc Hải sao?

Đây là chuyện tốt, phải giúp đỡ mới được!

Đám người La Thiên Chính đều có dự tính trong lòng.

Phùng Đức Hải sững sờ, sau đó tức giận nói: "Lão Thất, ngươi có ý gì, không phải ngươi có nhẫn đựng vật sao, Đồng Nhan Thủy quý giá như vậy mà ngươi không mang theo bên mình?"

Lý Phong nhún vai: "Thật không khéo, lúc ta trở về tắm rửa đã lấy ra xem xét, quên thu vào nhẫn đựng vật. Tứ trưởng lão, ngươi không cần phải sợ ta làm gì Tông chủ! Chẳng lẽ ngươi lo lắng Tông chủ cũng vừa gặp đã yêu ta?"

Phùng Đức Hải vỗ bàn một cái, đứng bật dậy: "Lão Thất, ngươi muốn chết sao?!"

La Thiên Chính chen miệng vào: "Lão Tứ, sao ngươi lại kích động như vậy, chẳng qua lão Thất chỉ muốn tặng Tông chủ một món lễ vật mà thôi, không có ý khác."

"Đúng vậy lão Tứ, chẳng lẽ ngươi không có lòng tin?" Vạn Tử Đạo cũng mỉm cười nói.

"Ta. . ." Phùng Đức Hải bực bội không thôi, nhưng lại không tìm được cớ phản bác.

Lúc này Nhậm Tiểu Lôi nói: "Phùng trưởng lão, ta chưa nói gì cơ mà, ngươi kích động như vậy làm gì."

Phùng Đức Hải nhìn Nhậm Tiểu Lôi, không lên tiếng.

"Tứ trưởng lão, hai người yêu nhau nên cho nhau không gian riêng, như vậy tình cảm mới bền lâu được!" Lý Phong nghiền ngẫm nói.

"Ồ?" Lông mày Nhậm Tiểu Lôi nhíu lại, hứng thú hỏi: "Ví dụ như?"

Lý Phong cười một tiếng, nhấc chén trà uống một ngụm, hắng giọng rồi mới lên tiếng: "Ở bên ngoài ta thấy một đôi tình nhân, bọn hắn chơi xúc xắc đoán số với người khác, bên nào thắng thì được phép uống một chén rượu giao bôi với cô gái."

"Ồ? Có chuyện thú vị như vậy sao?" Trên mặt Nhậm Tiểu Lôi càng lộ rõ sự nghi ngờ.

Nếu trước đó nàng chỉ đoán có thể là Lý Phong giả trang Ngụy Bân, thì giờ phút này đã mười phần nắm chắc.

"Đúng vậy." Lý Phong đặt chén trà xuống, nhìn Nhậm Tiểu Lôi: "Ta nghe nói hai người họ còn đi khách sạn, không biết bọn họ có quy tắc gì, vậy mà có một người phải ngủ trên ghế sô pha."

Nhậm Tiểu Lôi hoàn toàn yên lòng, nếu không phải là Lý Phong thì sao có thể biết chuyện này?

Đám người Phùng Đức Hải: "? ? ?"

“Thật là thú vị, đột nhiên ta cảm thấy nôn nóng muốn lập tức được nhìn thấy Đồng Nhan Thủy."

"Vậy thì quá tốt rồi!" Lý Phong nhếch miệng cười, đứng dậy ra vẻ mời Nhậm Tiểu Lôi.

Nhậm Tiểu Lôi đứng dậy bước đi.

"Ta cũng muốn đi theo!"

Ngay khi hai người muốn rời đi, Phùng Đức Hải lên tiếng.

Vạn Tử Đạo và La Thiên Chính lập tức ngăn hắn lại: "Lão Tứ, ta còn có chuyện quan trọng muốn trao đổi với ngươi!"

"Đúng vậy, bây giờ mới lập Tông chủ, chúng ta có rất nhiều việc cần nghiên cứu thảo luận thêm."

Sau khi đã rời khỏi đại điện...

"Nếu như cần dùng một câu để đánh giá ngươi, thì ngươi hy vọng là câu nào?" Trên đường đi, Nhậm Tiểu Lôi hỏi một câu không đầu không đuôi.

Lý Phong lộ sắc mặt quái dị đáp: "Hỏa lực của ngươi thật là quá mạnh !"

"Thật sự là ngươi rồi. . ." Sắc mặt Nhậm Tiểu Lôi vui vẻ, muốn giơ tay vỗ vai Lý Phong.

Lý Phong vội vàng dùng ánh mắt ra hiệu: "Tông chủ, đến chỗ ta rồi nói sau."

Tới giờ Nhậm Tiểu Lôi mới phản ứng lại, đè xuống kinh hỉ trong lòng, đi đến chỗ ở của Lý Phong.

"Thất trưởng lão, ngài. . . Vị này là?"

Mã Bạch Lộ nhìn thấy Lý Phong trở về, vừa tiến lên nghênh đón thì phát hiện Nhậm Tiểu Lôi ở sau, nhất thời sững sờ ngay tại chỗ.

"Vị này là Tông chủ Thần Tông chúng ta, còn không mau chào

Tông chủ!"

"A?" Mã Bạch Lộ có chút sững sờ.

Không phải chứ. . . Các vị trưởng lão đang tranh giành chức Tông chủ cơ mà? Sao đột nhiên chọn ra Tông chủ, mà còn là một cô gái xa lạ như vậy?

Nhưng dù thế nào, nếu Thất trưởng lão đã nói vậy thì nàng phải làm theo, ngay sau đó nàng quỳ một chân xuống hành lễ với Nhậm Tiểu Lôi nói: "Đệ tử Thần Tông - Mã Bạch Lộ, xin chào Tông chủ."

"Ừm." Nhậm Tiểu Lôi gật đầu.

"Ngươi ở đây chờ ta, ta đưa Tông chủ vào trong lấy một món đồ vật, không được ta cho phép thì không kẻ nào được phép bước vào phòng, rõ chưa?"

Nói xong Lý Phong mang Nhậm Tiểu Lôi đi đến phòng nhỏ phía đông.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 794: Giải Độc

Sau khi vào phòng nhỏ, Lý Phong đóng kỹ cửa, bố trí một bức tường chân khí để cách âm.

Cuối cùng, khi hắn đang muốn quay đầu nói chuyện với Nhậm Tiểu Lôi thì một làn gió thơm đập vào mặt.

"Con rể, dọa chết ta rồi, may mà ngươi đến, ngươi đúng là cứu tinh của ta, moa moa moa."

Lý Phong: ". . ."

Không phải chứ. . . Kích động thì kích động, ngươi hôn ta làm gì, muốn sàm sỡ tiểu gia sao?

Nhậm Tiểu Lôi hôn xong mới lưu luyến không rời buông Lý Phong, hiếu kỳ hỏi: "Con rể, sao ngươi lại đến đây, ngươi biết ta bị Phùng Đức Hải bắt đi sao?"

Lý Phong sờ mũi một cái: "Cũng không khác bao nhiêu."

"Có ý gì?" Nhậm Tiểu Lôi nhăn mặt, nũng nịu nói: "Ngươi mau nói ngươi đến đây vì cứu ta đi, mau nói đi mà ~ "

". . . .” Lý Phong đã hoàn toàn câm nín: “Ta đến đây là vì cứu ngươi."

"Nói phải có cảm xúc một chút chứ, như thế quá mức không tình nguyện.”

"Ta đến đây là vì cứu ngươi." Lý Phong cố gắng mỉm cười nói.

"Như vậy mới phải." Nhậm Tiểu Lôi vỗ vai Lý Phong: "Ta biết con rể sẽ không bỏ mặc ta mà, con rể đối xử với ta thật tốt, mo. . ."

Lý Phong vội vàng lui lại một bước, tránh khỏi đợt tập kích của

Nhậm Tiểu Lôi.

"Hả?" Sắc mặt Nhậm Tiểu Lôi vừa u oán vừa bất mãn hỏi: "Ngươi chén ghét ta?"

Dù sao lão nương cũng là một đại mỹ nữ, mặc dù tuổi đã gần với mẹ người, nhưng làn da bảo dưỡng rất tốt, ra ngoài có người nào không nói ta là cô nương 18 tuổi? Ta đã chủ động mà ngươi còn né tránh?!

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, cười khổ nói: "Bà cô tổ của ta, chúng ta đang ở sào huyệt Cửu U Tông, hành sự nên cẩn thận một chút."

Nhậm Tiểu Lôi tức giận nói: "Cẩn thận cái gì, lão nương bị tên rùa đen Phùng Đức Hải hạ độc, có thể sống đến ngày mai hay không còn chưa biết chắc."

Trên đường đi, Phùng Đức Hải ép nàng ăn Vô Lượng Hoa, cũng nói độc tính Vô Lượng Hoa cho nàng biết.

Dưới sự uy hiếp của Vô Lượng Hoa, Nhậm Tiểu Lôi mới đáp ứng phối hợp với Phùng Đức Hải.

"Đđừng bi quan như thế, không phải còn có ta sao." Lý Phong cười một tiếng.

Lông mày Nhậm Tiểu Lôi nhíu lại: "Ngươi? Ngươi biết ta trúng độc gì sao?"

"Nếu ta đoán đúng thì có thưởng không?" Lý Phong thuận miệng nói, sau đó lập tức hối hận.

Nhậm Tiểu Lôi không phải là Ngụy Băng Khanh hay Tô Đồng, không thể đùa giỡn nàng được, nếu không hậu quả vô cùng nghiêm trọng. ..

Quả nhiên, sau khi Nhậm Tiểu Lôi nghe xong thì cười ngọt ngào: "Ngươi muốn thưởng gì nào?"

Lý Phong: ". . ."

"Ta chỉ đùa một chút mà thôi." Lý Phong vội vàng bỏ qua chủ đề này: "Nếu như ta không nhìn lầm thì ngươi trúng phải độc Vô Lượng Hoa."

Nhậm Tiểu Lôi nghe xong liền sững sờ: "Ngươi nhìn ra?"

"Ta biết chút y thuật." Lý Phong nhún vai.

"Không ngờ ngươi lại giỏi nhiều thứ như vậy." Sắc mặt Nhậm Tiểu Lôi lộ vẻ quái dị: "Vậy ngươi phải biết độc này rất khó giải."

"Ta không muốn ngươi bị liên lụy, thừa dịp bọn hắn còn tranh cãi thì ngươi mau đi đi, không cần lo cho ta."

"Sao ngươi không hỏi xem ta có biện pháp giải độc hay không?"

"Ngươi biết giải độc sao?"

"Đương nhiên rồi." Lý Phong nhún vai, lấy rễ cây Vô Lượng Hoa trong ngực ra: "Chỉ cần đập nát cái này, bôi lên kinh mạch toàn thân là xong."

Nhậm Tiểu Lôi: "? ? ?"

Bôi lên kinh mạch toàn thân? Không phải tên tiểu tử này cố ý muốn sàm sỡ ta chứ?

"Thời gian cấp bách, ta không có cách nào giải thích thêm, nếu ngươi tin ta thì mau bôi lên kinh mạch đi."

Trong lúc nói chuyện Lý Phong dùng chân khí nghiền nát rễ cây Vô Lượng Hoa.

Nhậm Tiểu Lôi chống nạnh, bất mãn nói: "Ta có mắt sau lưng đâu mà tự bôi được?!"

"Khụ khụ, nhưng cũng không có cách nào..."

Trên mặt Nhậm Tiểu Lôi lộ vẻ đùa cợt nhìn Lý Phong: "Ngươi đã sớm nghĩ ra điểm này, đúng không?"

"Ách. . ." Lý Phong sờ mũi một cái, không biết nên trả lời thế

nào.

"Ai, mị lực quá lớn cũng khổ, sẽ khiến người khác nghĩ hết biện pháp để đến gần ta."

Nhậm Tiểu Lôi bất đắc dĩ thở dài, hứng thú bừng bừng nói: "Còn chờ gì nữa, tranh thủ thời gian bắt đầu đi!"

Lý Phong: "? ? ?"

Ngay lúc Lý Phong còn đang mơ màng, Nhậm Tiểu Lôi đã bắt đầu cởi áo.

Lý Phong thở dài, sau khi Nhậm Tiểu Lôi nằm xuống thì bắt đầu bôi lên.

Điều kỳ lạ là khi bôi rễ cây Vô Lượng Hoa đã bị nghiền nát lên người Nhậm Tiểu Lôi thì như muối gặp nước, trong nháy mắt liền hòa tan, không để lại chút dấu vết nào.

Sau khi làm xong Lý Phong xoay người sang chỗ khác: "Được rồi, ngươi cảm thấy thế nào?"

"Hình như nhẹ nhõm hơn rất nhiều." Nhậm Tiểu Lôi đã sớm phát hiện sự khác biệt.

Trước khi chưa giải độc thì phản ứng của Nhậm Tiểu Lôi trì trệ hơn bình thường một chút.

Nhưng bây giờ Nhậm Tiểu Lôi lại cảm thấy tinh thần rất sảng khoái !

"Vậy thì tốt." Lý Phong thở phào: "Ngươi mặc quần áo vào đi, ta ra ngoài xem thử, à đúng rồi, đây là Đồng Nhan Thủy, ngươi cầm đi, đừng để lộ dấu vết gì."

Lý Phong vừa định ra khỏi phòng thì một tiếng quát lớn từ bên ngoài truyền đến: "Ngụy Bân, ngươi ra đây cho ta!"

Sau đó là âm thanh hốt hoảng của của Mã Bạch Lộ: "Tứ trưởng lão, Thất trưởng lão có lệnh, nếu không được hắn cho phép thì không ai được đi vào."

"Cút ngay cho ta!"

Phùng Đức Hải nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó một tiếng "rầm" vang lên.

Lý Phong biến sắc, quay đầu nhìn Nhậm Tiểu Lôi thì phát hiện nàng còn đang mặc quần áo, trong lúc nhất thời muốn ra cửa cản Phùng Đức Hải lại.

Nhưng lúc này Phùng Đức Hải đã đạp cửa đi vào, sau lưng hắn còn có đám người La Thiên Chính đi theo xem kịch vui.

"Tông chủ, sao ngươi lại. . ." Phùng Đức Hải còn chưa nói hết lời thì đã nhìn thấy Nhậm Tiểu Lôi đang mặc quần áo, nhất thời sững sờ tại chỗ.

Đằng sau, đám người La Thiên Chính cũng sững sờ!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 795: Hết Sức Căng Thẳng

Vừa vào cửa, bọn hắn đã thấy Nhậm Tiểu Lôi đang mặc quần áo, trước đó rốt cục nàng và Ngụy Bân đang làm gì?

Tuy Nhậm Tiểu Lôi đang mặc áo khoác, nhưng cũng đủ để người ta suy diễn ra được!

Phùng Đức Hải bây giờ cảm thấy đỉnh đầu mình giống như mọc lên một cặp sừng dài nửa mét, nội tâm giận dữ muốn bùng nổ.

Lúc này Nhậm Tiểu Lôi đã mặc áo xong, ngồi cạnh giường không nói gì.

Lần này lớn chuyện rồi, nàng nên làm gì bây giờ, chẳng lẽ trực tiếp đối đầu với Phùng Đức Hải? Lý Phong có thể chống đỡ cơn giận dữ của Phùng Đức Hải không?

Nguy hiểm nhất là nếu đánh nhau, Lý Phong có nguy cơ bị vạch trần, tới lúc đó bị sáu trưởng lão vây công thì chẳng khác nào mồ chôn đã định sẵn.

“Sự tình không như các ngươi nghĩ đâu."

Lý Phong khóc không ra nước mắt!

Tuy hắn và Nhậm Tiểu Lôi trong sạch, nhưng Phùng Đức Hải vào quá đúng lúc, nỗi oan này nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được!

"Ngụy Bân! Ta xxx 18 đời tổ tông nhà ngươi!"

Trong cơn giận dữ Phùng Đức Hải muốn đánh tới Lý Phong.

Đám người Vạn Tử Đào phục hồi tinh thần, vội vàng giữ chặt Phùng Đức Hải: "Mắt thấy không nhất định là thật, chúng ta vẫn nên nghe lão Thất giải thích trước."

La Thiên Chính trào phúng nói: "Lão Tứ, ta đã nói mà, vừa gặp đã yêu là chuyện rất không đáng tin. Xem ra Tông chủ và lão Thất cũng là vừa gặp đã yêu."

"Ngươi đừng khó chịu, chân trời nào không có cỏ thơm, Thần Tông chúng ta có nhiều nữ đệ tử xinh đẹp như vậy, ngươi có thể chọn ra vài người, chúng ta sẽ không có ý kiến."

"La Thiên Chính!" Con ngươi Phùng Đức Hải muốn nứt ra, hận không thể đánh La Thiên Chính một trận.

La Thiên Chính hừ lạnh: "Ta lớn hơn ngươi, tên ta mà ngươi cũng có thể nói ra sao?."

"La Thiên Chính, ngươi cho rằng ta sợ ngươi?" Phùng Đức Hải đối mặt trực diện với La Thiên Chính.

Khâu Bưu không có ở đây, La Thiên Chính chỉ có một mình, còn phía sau hắn lại có Hoàng Vĩ Trung, Uông Nguyên Lượng, chỉ cần Lương Vũ Hân và Vạn Tử Đạo không nhúng tay, hắn căn bản không sợ La Thiên Chính.

Lương Vũ Hân và Vạn Tử Đạo sẽ ra tay sao? Không biết, nhưng La Thiên đúng là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của bọn hắn, hai người này đều ước gì hắn và La Thiên Chính đấu đến lưỡng bại câu thương!

Sắc mặt La Thiên Chính biến ảo mấy lần, sau cùng bật cười lớn: "Lão Tứ, đừng tức giận như vậy, mọi người đều là huynh đệ."

"Lão Thất, vừa rồi ngươi và Tông chủ đang làm gì, sao Tông chủ. . . Khụ khụ, không mặc áo?"

"Cũng không làm gì cả, Tông chủ nói nàng mệt mỏi, vừa lúc ta có chút hiểu biết về mát xa nên đã mát xa cho Tông chủ."

"Sao các ngươi lại dùng ánh mắt đó nhìn ta, ta nói thật mà, không tin thì các ngươi hỏi Tông chủ đi."

"Đúng vậy, là mát xa. . ." Nhậm Tiểu Lôi có chút không còn sức lực trả lời.

Đám người Phùng Đức Hải: ". . ."

Mát xa?!

Mát xa mà có bộ dạng này sao, nhìn bọn ta giống kẻ ngốc lắm sao?!

"Hừ, bất kể thế nào, Tông chủ và ta đã định chung thân, Ngụy Bân lại dám không thông qua sự đồng ý của ta đã tiếp xúc thân thể Tông chủ, hắn rõ ràng là đang gây hấn với ta."

"Nếu hôm nay ta không dạy dỗ hắn một trận thì về sau Phùng Đức Hải ta sao còn ngẩng cao đầu ở Thần Tông được?"

Dứt lời, khí tức trên người Phùng Đức Hải bùng nổ.

"Oanh!"

Một cái hư ảnh che trời xuất hiện sau lưng Phùng Đức Hải, làm nóc phòng nhỏ vỡ nát!

Khí tức cuồng bạo xoay tròn bắn ra bốn phía, nhấc bổng vách tường lên cao.

Chỉ ngắn ngủi vài giây, chỗ ở của Ngụy Bân đã trở thành một vùng phế tích!

"Lão Tứ, ngươi nổi điên cái gì vậy!"

Vạn Tử Đào mở miệng quát lớn.

"Vạn Tử Đào, ngươi tốt nhất đừng quản chuyện này, tránh cho dẫn lửa thiêu thân!"

Nói xong Phùng Đức Hải dùng ánh mắt ra hiệu với hai người Hoàng Vĩ Trung, Uông Nguyên Lượng.

Hoàng Vĩ Trung, Uông Nguyên Lượng gật đầu, một trái một phải nghênh đón Vạn Tử Đạo: "Tam trưởng lão, đây là việc tư của Tứ trưởng lão và lão Thất, chúng ta không nên nhúng tay vào."

"Nếu như Tam trưởng lão nhất định muốn nhúng tay, thì đừng trách ta và Ngũ trưởng lão vô lễ!"

Sắc mặt Vạn Tử Đạo cứng lại, nhìn La Thiên Chính, Lương Vũ Hân, tức giận kêu lên: "Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão, chẳng lẽ các ngươi muốn khoanh tay đứng nhìn?"

"Chuyện này. . ." La Thiên Chính ngẩng đầu nhìn lên trời: "Tối nay trăng thật tròn."

"Đúng vậy, sao thật nhiều." Lương Vũ Hân cũng ngửa đầu nhìn bầu trời nói.

Lý Phong: ". . ."

Vạn Tử Đạo: ". . ."

Người khác: ". . ."

Không phải chứ. . . Giữa ban ngày mà có trăng sao?

"Ha ha ha ha ha." Phùng Đức Hải ngửa mặt lên trời cười như điên! Bây giờ hắn có thể xử lý Ngụy Bân trước, sau đó là Vạn Tử Đào, La Thiên Chính, Lương Vũ Hân, đến lúc đó hắn sẽ chính thức trở thành Tông chủ Thần Tông!

"Ngụy Bân! Lấy binh khí ra, ta và ngươi quyết đấu sinh tử!"

Phùng Đức Hải cầm hai thanh búa lớn trong tay.

Lý Phong nhướng mày, nội tâm thầm suy tính, tuy Cửu U Thương của Ngụy Bân đang trong tay hắn, nhưng nếu hắn thả khí tức ra ngoài thì sẽ bị người khác nhìn ra sơ hở.

Lúc này Nhậm Tiểu Lôi đứng ra nói: "Tứ trưởng lão, trong mắt ngươi còn có Tông chủ không? !"

"Nam nhân nói chuyện thì nữ nhân không có quyền lên tiếng, ngươi đứng qua một bên cho ta!"

Phùng Đức Hải cười lạnh một tiếng, vung song chùy đập đến chỗ Lý Phong.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 796: Mệnh Ta Do Ta Quyết Định, Không Do Trời

Sắc mặt Nhậm Tiểu Lôi đại biến, nhấc chân muốn che ở trước mặt Lý Phong.

Vô luận thế nào thì Lý Phong cũng không thể bại lộ, nếu không 2 người xác định phải chôn thây nơi này!

Nhưng còn chưa chờ nàng đến nơi thì đã bị Lý Phong kéo lại, đẩy mạnh ra ngoài.

"Oanh!"

Một tiếng động thật lớn vang lên, chỗ hai người đứng lúc trước bị Phùng Đức Hải đánh thành hố sâu.

Bụi bay mù mịt!

"Vốn ta định cứu ngươi ra ngoài, nhưng xem ra ta đã đánh giá bản thân quá cao rồi."

Lý Phong thở dài, lột xuống mặt nạ Bách Biến, giải trừ 《Hình Thể Biến Hóa Thuật》 và 《Biến Giọng Thuật》.

Nhậm Tiểu Lôi thầm căng thẳng, nắm chặt tay Lý Phong: "Con rể. . ."

Lý Phong lắc đầu cười: "Không sao, tuy độ khó rất lớn, nhưng ta sẽ không dễ dàng từ bỏ."

"Mệnh ta do ta quyết định chứ không do trời, dù ở sào huyệt Ma Tông ta cũng tuyệt đối không chịu thua!"

Nhậm Tiểu Lôi nhất thời bị chấn động đơ ra.

Đám người Phùng Đức Hải ở đối diện: "? ? ?"

Không phải chứ. . . âm thanh của Ngụy Bân sao lại biến thành như vậy, cái gì mà sào huyệt Ma Tông, con mẹ nó, Ngụy Bân điên rồi?

Ngay khi đám người Phùng Đức Hải còn đang mơ hồ thì bụi mù tán đi, lộ ra hình dáng của Lý Phong.

Đám người Phùng Đức Hải sững sờ!

Chết tiệt! Người này là ai, Ngụy Bân đâu, đây là tình huống gì?

Không biết qua bao lâu, Phùng Đức Hải mới cắn răng hỏi: "Ngươi là ai? Ngụy Bân đâu?"

Vạn Tử Đào đang giằng co với Hoàng Vĩ Trung và Uông Nguyên Lượng cũng lui lại mấy bước, xoay người nhìn Lý Phong bằng ánh mắt đề phòng: "Ngươi giả trang thành Ngụy Bân? Ngươi làm gì Ngụy Bân rồi?"

"Ngụy Bân chết rồi." Lý Phong lấy Cửu U Thương ra, như cười mà không phải cười nói: "Bị ta giết chết, lúc ra đi hắn rất thanh thản, các vị có thể yên tâm."

"Đúng rồi, ta tên là Lý Phong, Nhậm Tiểu Lôi là mẹ vợ tương lai của ta."

Chuyện đã như vậy hắn cũng không cần thiết giấu diếm nữa!

"Cái gì, ngươi chính là Lý Phong?!" Đám người La Thiên Chính biến sắc.

"Vạn Tử Đào, bây giờ ngươi còn lời nào để nói?" Phùng Đức Hải cảm thấy tinh thần cực kì sảng khoái .

Vạn Tử Đào trợn mắt lên: "Phùng Đức Hải, ngươi đừng có mà châm ngòi thổi gió, Ngụy Bân là huynh đệ chúng ta, hắn chết ngươi không cảm thấy khổ sở sao?"

"Thẳng thắn mà nói. . . Ta chẳng những không khổ sở mà còn rất vui vẻ, ha ha ha ha." Phùng Đức Hải ngửa đầu cười như điên.

"Im miệng cho ta!"

La Thiên Chính lạnh giọng quát: "Kẻ địch đang ở trước mắt, các ngươi lại còn tâm tư nội chiến à?"

"Phùng Đức Hải, ta mặc kệ ngươi và lão Tam có ân oán gì, điều quan trọng nhất bây giờ là xử lý kẻ địch!"

"Lão Tam, đừng để kẻ địch làm ngư ông đắc lợi!"

"Bác gái, ngươi lui về sau đi." Sắc mặt Lý Phong lộ vẻ ngưng trọng.

Hắn nhất định phải lấy hết át chủ bài ra đánh, Nhậm Tiểu Lôi đứng quá gần sẽ làm hắn phân tâm.

"Được, ngươi cẩn thận một chút." Nhậm Tiểu Lôi gật đầu, sau đó lui về phía xa.

"Tiểu tử, ngươi sẵn sàng xuống địa ngục chưa?"

Phùng Đức Hải đập song chùy vào nhau, tạo ra một tiếng "coong" thật lớn.

Lý Phong không nói gì mà cười lạnh một tiếng, lấy Thần Vũ Kiếm ra rồi mặc lên người Thần Vũ Khải.

Đồng thời mở luôn cả Cuồng Bạo và Bạo Tẩu!

"Oanh!" "Oanh!"

Khí tức Lý Phong tăng lên Bán Thần trung kỳ.

Phùng Đức Hải mở miệng chế giễu: "Bán Thần trung kỳ thì thế nào, ta muốn giết ngươi là chuyện rất đơn giản!"

Dứt lời, Phùng Đức Hải vung Cửu U chùy lên, tiếp theo hung hăng đập xuống, hai luồng kình khí xuất hiện, hóa thành hai cái vòi rồng bay đến hai bên trái phải Lý Phong.

Bên trong hai luồng kình khí này còn mang theo sấm sét vang dội, những nơi chúng đi qua mặt đất bị cày cho nát bét, uy thế kinh người!

"Chiêu Lôi Long này của lão Tứ ngày càng xuất thần nhập hóa." Trong mắt Lương Vũ Hân lóe lên vẻ kiêng dè, ngữ khí ngưng trọng.

"Đúng vậy, dù là ta đối mặt với một chiêu này, phá giải cũng không dễ dàng." La Thiên Chính híp mắt lại.

Vạn Tử Đào hừ lạnh một tiếng: "Dù sao Lý Phong cũng đã giết Ngụy Bân, lão Tứ muốn dựa vào một chiêu này đánh bại hắn rõ ràng là không thể nào!"

Ngay lúc ba người đang phân tích trận chiến thì hai luồng kình khí đã đến trước người Lý Phong, mà Lý Phong giống như bị dọa sợ đứng im tại chỗ, không phản ứng chút nào.

Chớp mắt sau, bọn chúng đã đụng trúng Lý Phong, vang lên tiếng nổ ầm ĩ!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 797: Lấy Một Địch Ba

"Lý Phong!"

Ở nơi xa, Nhậm Tiểu Lôi hét lên!

Đám người La Thiên Chính ở đối diện cũng sững sờ!

Sao hắn không né tránh?!

Đây chính là Lôi Long Quyển, mà Lý Phong chỉ là Bán Thần trung kỳ, trúng đòn thì không chết cũng trọng thương!

Phùng Đức Hải thì cười như điên: "Ha ha, ta còn tưởng ngươi rất lợi hại, không ngờ chỉ được cái vỏ ngoài thôi!"

Đột nhiên có một thân ảnh xông ra khỏi bụi mù!

Chính là Lý Phong!

"Mẹ nó, vậy mà hắn không bị thương?!"

Đám người La Thiên Chính nhịn không được kinh hô, trong tầm mắt bọn hắn, Lý Phong không những không bị trọng thương, mà ngay cả chút vết trầy ngoài da cũng không có!

Phùng Đức Hải càng thêm kinh ngạc, hai con mắt như muốn lồi ra, đây là chiêu Lôi Long Quyển làm nên uy danh của hắn, uy lực cực kì mạnh mẽ, dù là một tòa núi nhỏ cũng bị san bằng.

Nhưng bọn hắn làm sao biết ngay khi Lôi Long Quyển sắp đánh tới Lý Phong đã sử dụng Vầng Sáng Vô Địch.

Dù chỉ có 10 giây ngắn ngủi nhưng trong 10 giây này hắn không thể bị thương được!

Không chỉ vậy...

"Đồng Hồ Cát. . . Mở ra!"

Lý Phong âm thầm nỉ non, một luồng sóng ánh sáng vô hình lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía.

"Ngươi đừng có mà giang hồ!"

Phùng Đức Hải nổi giận gầm lên một tiếng, giơ song chùy đập đến.

Nhưng bị ảnh hưởng bởi Đồng Hồ Cát, tốc độ của hắn so với bình thường chậm xuống mười lần, còn chưa nện xuống thì Lý Phong đã vọt đến trước người hắn: "Thôi Xán Tinh Thần!"

"Oong!"

Một chùm ánh sáng bạch sắc ngưng tụ trên mũi Thần Vũ Kiếm tản mát ra tia sáng chói mắt, một cái chớp mắt tiếp theo mũi kiếm đâm vào ngực Phùng Đức Hải.

Cùng lúc đó, Cửu U chùy hung hăng nện trúng Lý Phong!

"Làm tốt lắm!"

“Lưỡng bại cầu thương rồi!"

"Sợ là lão Tứ phải tu dưỡng một thời gian, nhưng Lý Phong đã ăn hai chùy của lão Tứ, hắn sắp xong đời rồi."

"Oanh!" "Oanh!"

Hai tiếng nổ mạnh vang lên, trước ngực Phùng Đức Hải xuất hiện một cái lỗ hổng dữ tợn, thông qua miệng vết thương, mọi người còn có thể nhìn thấy trái tim đang nhảy lên!

Còn Lý Phong thì trên người chẳng có một vết xước nào!

"Phốc!"

Phùng Đức Hải phun ra một ngụm máu tươi, cuống quít lui ra

ngoài, trong miệng hét lớn: "Đáng chết, sao ngươi có thể không bị thương!"

"Bạo Viêm!"

Trả lời hắn là một thanh trường kiếm cháy lên lửa đỏ!

Trảm Thiên Kiếm Pháp, thức thứ ba —— Bạo Viêm!

Phùng Đức Hải giơ chùy đón đỡ, chỉ là chịu sự ảnh hưởng của Đồng Hồ Cát, thân thể lại bị thương nặng, không chờ hắn kịp đón đỡ thì Thần Vũ Kiếm đã chém trúng người hắn.

"Xoẹt!"

Lại một vết thương dữ tợn đáng sợ xuất hiện trên người Phùng Đức Hải.

Miệng vết thương ở ngay bên trái lồng ngực, một đường kéo dài xuống đến gần eo, sâu đến mức thấy xương, máu chảy ồ ạt!

"A!" Phùng Đức Hải hét thảm một tiếng, quát ầm lên: "Lão Ngũ lão Lục, các ngươi còn nhìn cái gì, còn không mau ra tay!"

Hắn bị Lý Phong đánh đến mức hoảng sợ, tiếp tục như vậy hắn chết chắc.

Vừa nói, Phùng Đức Hải vừa sử dụng bí pháp Cửu U biến, khí tức tăng vọt lên Bán Thần đỉnh phong.

Hoàng Vĩ Trung, Uông Nguyên Lượng muốn tiến lên giúp Phùng Đức Hải.

Chỉ là chưa chờ bọn hắn tiến tới, Hư Thần sau lưng Lý Phong đã nâng chân phải hung hăng giẫm xuống!

Đạp Thiên Thất Bộ, cước đầu tiên!

"Đáng chết! Đây là chiêu thức gì?"

Hoàng Vĩ Trung, Uông Nguyên Lượng lập tức né tránh nhưng dù

vậy thân thể vẫn bị đại cước này khóa chặt, căn bản không trốn thoát được.

Hai người lập tức cũng dùng Cửu U biến, khí tức tăng lên Bán Thần hậu kỳ!

Một cái chớp mắt sau!

"Oanh!"

Một tiếng động thật lớn vang lên, chân phải Hư Thần đã hung hăng giẫm Hoàng Vĩ Trung và Uông Nguyên Lượng xuống đất!

Tình cảnh này khiến ba người La Thiên Chính chấn kinh.

Một cường giả Bán Thần sơ kỳ lại có thể làm trọng thương một Bán Thần hậu kỳ chỉ trong vòng hai giây, còn thừa lực đối phó với hai Bán Thần trung kỳ khác, sức chiến đấu của Lý Phong khủng bố đến mức không thể tin được!

"Đại trưởng lão, hay là chúng ta ra tay giúp đỡ đi!" Lương Vũ Hân nhịn không được nói.

Ngay lúc Lương Vũ Hân nói chuyện thì Lý Phong đã khống chế Hư Thần giẫm chân xuống một lần nữa.

Đạp Thiên Thất Bộ, bước thứ hai!

Hoàng Vĩ Trung, Uông Nguyên Lượng vừa mới ngoi đầu lên thì đã bị một cước này giẫm vào lòng đất, kêu thảm liên tục.

Một bên khác, Lý Phong cầm Thần Vũ Kiếm tiếp tục đuổi giết Phùng Đức Hải, giờ phút này Phùng Đức Hải nào còn lá gan đấu trực diện với Lý Phong, tay cầm song chùy không ngừng lui lại, trong miệng hô lên: "Đại trưởng lão, chẳng lẽ các ngươi định thấy chết không cứu sao?!"

La Thiên Chính nhướng mày: "Lão Tứ, chỉ cần ngươi lui ra khỏi cuộc cạnh tranh Tông chủ, ba người chúng ta sẽ ra tay giúp ngươi, thế nào?"

Ban đầu, hắn định để Phùng Đức Hải và Lý Phong phân thắng bại trước, rồi mới ra tay sau, nhưng biểu hiện của Lý Phong lại vượt qua dự đoán của hắn, nên bây giờ hắn cũng có chút cuống cuồng.

Nhưng hắn sẽ không giúp Phùng Đức Hải vô điều kiện, phải bắt Phùng Đức Hải trả một cái giá mới được.

"Đại trưởng lão, lúc này mà ngươi còn tâm trạng để nói chuyện này sao?" Phùng Đức Hải nổi giận kêu lên.

"Vậy thì chúc ngươi may mắn." La Thiên Chính nhún vai, thân không nhúc nhích.

Hai người đang nói chuyện, Lý Phong lại chém một kiếm vào người Phùng Đức Hải. Vết thương này làm Phùng Đức Hải gần như mất hoàn toàn sức chiến đấu.

Một bên khác, chân phải Hư Thần lại đạp xuống, thương tổn gấp ba làm Hoàng Vĩ Trung, Uông Nguyên Lượng bị giẫm cho lục phủ ngũ tạng lệch vị trí, miệng phun đầy máu!

Chỉ cần cho Lý Phong thêm chút thời gian, ba người Phùng Đức Hải đều sẽ bị hắn giết!

Ở nơi xa, Nhậm Tiểu Lôi nhìn mà nhiệt huyết sôi trào.

Thật không thể tin được, hỏa lực của con rể quá mạnh!

Đúng lúc này, Phùng Đức Hải cắn răng nói: "Được, ta đồng ý!"

Bị uy hiếp tính mạng, chức vị Tông chủ đã không còn trọng yếu, trọng yếu là giữ mạng nhỏ trước!

Khóe miệng La Thiên Chính nhếch lên: "Được! Lão Nhị, lão Tam, chúng ta đi giết địch!"

Dứt lời, khí tức Bán Thần đỉnh phong bắn ra ngoài!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 798: Tuyệt Cảnh

Chưa sử dụng bí kỹ đã là Bán Thần đỉnh phong, nếu sử dụng bí kỹ thì La Thiên Chính còn mạnh đến mức nào?

Ngay lúc Lý Phong kinh hãi thì Lương Vũ Hân, Vạn Tử Đạo cũng phóng khí tức ra.

Hai Bán Thần hậu kỳ!

Chín trưởng lão Ma Tông, một Bán Thần đỉnh phong, ba Bán Thần hậu kỳ, còn lại là năm Bán Thần trung kỳ.

Thực lực thật đáng sợ!

Nếu không phải bọn hắn nội chiến thì giới cổ võ Hoa Hạ sẽ phải nghênh đón tai hoạ ngập đầu!

Có ba người La Thiên Chính giúp đỡ đã làm thay đổi thế cục.

"Đánh không lại người ta liền rủ bè rủ hội đến, ta cảm thấy xấu hổ thay các ngươi!"

Ở nơi xa, Nhậm Tiểu Lôi mở miệng mắng to.

Ba người La Thiên Chính lập tức chế giễu lại: "HNhậm Tiểu Lôi, ngươi thân là Thánh Nữ Thần Tông, không những không giúp Thần Tông còn cấu kết ngoại nhân đối phó chúng ta, Tông chủ trên trời có linh thiêng sẽ nghĩ thế nào?!"

"Nhậm Tiểu Lôi. . ."

"Đều im miệng cho ta!" Lý Phong nổi giận gầm lên một tiếng, khống chế Hư Thần giẫm xuống ba người bọn hắn, chỉ có Phùng Đức Hải đang bị Lý Phong truy đuổi mới không ở trong phạm vi này.

Vầng Sáng Vô Địch và Đồng Hồ Cát chỉ còn tác dụng trong 4 giây, hắn nhất định phải ở trong 4 giây này đánh bại đám người La Thiên Chính mới có một tia hi vọng sống sót.

Trước đó Hư Thần đã giẫm xuống ba lần, lần này là Đạp Thiên Thất Bộ bước thứ tư, cũng là thương tổn gấp 4 lần!

"Rốt cuộc đây là chiêu thức gì?"

Ba người La Thiên Chính không thể trốn tránh. Rơi vào đường cùng, chỉ có thể giống như Hoàng Vĩ Trung và Uông Nguyên Lượng vung quyền chống đỡ một chiêu này.

"Oanh!"

Một tiếng thật lớn vang lên, chân phải Hư Thần bị đánh tan.

Vì năm người hợp lực chống lại một chiêu này, nên cũng không bị bao nhiêu thương tổn, chỉ cảm thấy khí huyết hơi rối loạn một chút.

"Ha ha, để xem lần này ngươi chạy đi đâu." Lương Vũ Hân cười trào phúng.

Vạn Tử Đào cũng cười lạnh không thôi: "Mẹ nó, lão Ngũ, lão Lục, các ngươi quá yếu rồi, vậy mà bị đánh đến hộc máu!"

"Khó trách các ngươi lăn lộn theo lão Tứ, hóa ra vì bản thân quá cùi bắp, nhưng bây giờ lão Tứ đã rút khỏi việc cạnh tranh Tông chủ, về sau các ngươi theo ta đi." La Thiên Chính mở miệng nói.

Mà bên kia, Phùng Đức Hải cũng thầm thả lỏng tâm thần.

Ngay lúc ba người La Thiên Chính chế giễu Hoàng Vĩ Trung, Uông Nguyên Lượng, chân phải Hư Thần được Lý Phong ngưng tụ lại lần nữa, sau đó giẫm mạnh xuống!

"Oanh!"

Đạp Thiên Thất Bộ bước thứ năm, bộc phát thương tổn gấp năm

lần, cỗ năng lượng cường đại này tụ tập, làm cho hư không rung động, giống như là sắp bị xé rách.

Nhìn thấy uy thế khủng bố này, sắc mặt đám người La Thiên Chính ngưng trọng, mỗi người lấy ra vũ khí của mình đánh ra.

Chân phải Hư Thần bị đánh tan lần nữa!

Tuy rằng so với lần trước thì sức mạnh đã gấp đôi, nhưng cũng không tạo thành tổn thương gì, dù sao cũng là năm người cùng chống đỡ.

Ở nơi xa, Nhậm Tiểu Lôi bị sóng xung kích đánh bay ra ngoài ngã xuống đất, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

"Đáng chết, ta chỉ là Thánh cấp đỉnh phong, ở trước mắt những tên quái vật này chỉ là con kiến!"

Nhậm Tiểu Lôi lau khóe miệng, phiền muộn nói.

Đồng thời nội tâm nàng rất lo lắng cho Lý Phong.

"Con rể, ngươi tuyệt đối đừng khiến ta thất vọng!" Nhậm Tiểu Lôi âm thầm cầu nguyện.

Một bên khác, Đạp Thiên Thất Bộ bước thứ năm đã bị đánh tan, đồng tử Lý Phong co rụt lại, trái tim lạnh xuống phân nửa.

Giờ phút này Vầng Sáng Vô Địch và Thời Gian Đồng Hồ Cát chỉ còn lại 2 giây, chân khí cũng tiêu hao hơn phân nửa, chỉ đủ để hắn đạp xuống thứ sáu.

Nếu bước thứ sáu không thể đánh bại đám người La Thiên Chính, kết cục của hắn sẽ rất thảm.

"Sinh tử do mệnh phú quý ở trời, Đạp Thiên Thất Bộ bước thứ sáu!"

Lý Phong gầm lên một tiếng, khống chế chân phải Hư Thần giẫm xuống!

"Ầm ầm!"

Trong nháy mắt, hư không xuất hiện dấu hiệu bị xé nứt, mấy vết nứt màu đen lóe lên, phát ra âm thanh "răng rắc" làm người ta sợ hãi.

Trong truyền thuyết, chỉ cường giả Thần cấp mới phá vỡ được hư không, nhưng giờ phút này, Lý Phong lại làm được vài phần hiệu quả tương tự.

Đám người La Thiên Chính thầm sợ hãi, quyết tâm không thể để Lý Phong sống tiếp, nếu không tương lai bọn hắn sẽ lãnh chịu hết hậu quả!

"Chém!"

"Phá cho ta!"

Đám người La Thiên Chính vung lên Cửu U Thần Binh chém đến.

Mấy luồng kình khí cuồng bạo bắn tới chân phải Hư Thần.

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, nơi xung quanh bị sóng xung kích tàn phá không chịu nổi!

Thân thể La Thiên Chính run lên, sắc mặt tái nhợt.

Lương Vũ Hân, Vạn Tử Đào lui lại một bước mới đứng vững thân hình, sắc mặt có chút ửng hồng.

Hoàng Vĩ Trung và Uông Nguyên Lượng thì phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng xám như tuyết!

Dù sao cũng là Đạp Thiên Thất Bộ bước thứ sáu, dù năm người bọn hắn cùng chống đỡ thì uy lực của nó cũng rất ghê gớm.

Còn Lý Phong, sau một chiêu này, Vầng Sáng Vô Địch và Đồng Hồ Cát đều hết hiệu lực, lực phản kích đánh bay hắn lui ra sau vài trăm thước!

Sau khi rơi xuống đất, Lý Phong phun ra một ngụm máu tươi!

Sắc mặt Nhậm Tiểu Lôi đại biến!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 799: Cửu U Lệnh Phát Sinh Biến Hóa

"Lý Phong!"

Nhậm Tiểu Lôi hét lên một tiếng, chạy đến chỗ Lý Phong.

"Ngươi đừng đến đây!" Lý Phong vội vàng quay đầu cản lại.

Nhưng không có tác dụng gì, Nhậm Tiểu Lôi không chần chờ mà lao đến đỡ hắn, quan tâm hỏi: "Ngươi cảm thấy thế nào, có phải rất khó chịu không?"

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, cười khổ nói: "Những thứ này không quan trọng. . ."

Bây giờ hắn đã sức cùng lực kiệt, nếu không nghĩ ra cách để chuyển bại thành thắng thì 2 người phải chôn thây nơi này.

Nếu hắn có thể sử dụng Không Gian Truyền Tống Thuật thì có thể mang Nhậm Tiểu Lôi rời đi, nhưng mấu chốt là không thể được vì nơi này là không gian khác.

"Quan trọng, cực kì quan trọng!" Nhậm Tiểu Lôi ra sức gật đầu, tràn ngập thâm tình nói: "Ngươi vì ta mà bị thương, ta rất đau lòng!"

Ở đối diện, đám người La Thiên Chính nhảy ra khỏi hố sâu, Phùng Đức Hải cũng dừng chạy trốn.

Bọn hắn quan sát Lý Phong một chút, sau khi xác định Lý Phong thật sự bị trọng thương mới thở phào nhẹ nhõm.

La Thiên Chính cười lạnh nói: "Lý Phong, ta thừa nhận ngươi có chút vượt quá dự đoán của ta, nhưng cuối cùng ngươi vẫn phải thua trong tay chúng ta."

Vạn Tử Đào cũng cười lạnh nói: "Ngươi bây giờ không thể tiếp

tục chiến đấu, còn không mau giao nhẫn đựng vật ra, chúng ta có thể cho ngươi chết thống khoái."

Lương Vũ Hân không nói gì nhưng lại nhìn Lý Phong bằng ánh mắt lạnh như băng.

"Chúng ta. . ."

Phùng Đức Hải vừa muốn nói chuyện, La Thiên Chính đã quay đầu liếc hắn một cái: "Lão Tứ, là ba người chúng ta đánh bại Lý Phong, ngươi cứ đứng đó nhìn đi."

Phùng Đức Hải chỉ cảm thấy một ngụm máu tươi nghẹn ở cổ họng.

Hoàng Vĩ Trung và Uông Nguyên Lượng nhìn nhau, không dám lên tiếng.

Nói thật thì hai người bây giờ có chút hối hận vì đã lựa chọn theo phe Phùng Đức Hải, nên giờ hai người bọn hắn đang nghĩ biện pháp thay đổi địa vị của mình.

Lý Phong nở nụ cười lạnh lùng, không hề sợ hãi đối mặt với ba người La Thiên Chính, trong đầu tìm phương pháp lật ngược tình thế.

Đúng lúc này, Nhậm Tiểu Lôi nói: "Lý Phong, lấy Cửu U Lệnh ra."

"Cái gì?!" Sắc mặt đám người La Thiên Chính đại biến.

Đáng chết, vậy mà bọn hắn bị Nhậm Tiểu Lôi đùa giỡn, tin rằng Cửu U Lệnh nằm trong tay Khâu Bưu!

Còn chưa chờ bọn hắn phản ứng, Lý Phong đã lấy Cửu U Lệnh ra đưa cho Nhậm Tiểu Lôi.

Nhìn thấy Cửu U Lệnh, ánh mắt đám người La Thiên Chính đều lộ ra vẻ tham lam, sau đó muốn tiến lên cướp đoạt.

"Không được nhúc nhích!" Nhậm Tiểu Lôi cầm Cửu U Lệnh chỉ vào đám người La Thiên Chính, lạnh giọng nói: "Các ngươi đều biết Cửu U Lệnh cất giấu bí mật khống chế thành viên Cửu U

Tông, nhưng lại không biết bí mật là gì, đúng không?"

Đám người La Thiên Chính lập tức đứng nguyên tại chỗ.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà bọn hắn muốn hủy Cửu U Lệnh. Đều là cường giả đứng ở trên đỉnh cao võ đạo, ai lại cam tâm bị người khác khống chế sống chết?

Thấy đám người La Thiên Chính không dám bước lên, Nhậm Tiểu Lôi nhếch miệng cười trào phúng: "Nhưng ta lại biết!"

Sắc mặt đám người La Thiên Chính lần nữa đại biến!

"Nể tình các ngươi trung thành nhiều năm với Cửu U Tông, ta có thể tha các ngươi lần này, lui ra đi."

Nói xong Nhậm Tiểu Lôi phất phất tay, bình thản nói.

Lý Phong ngây ngẩn cả người!

Không phải Nhậm Tiểu Lôi lại muốn lừa đám người La Thiên Chính nữa chứ?

Ở đối diện, đám người La Thiên Chính có chút kinh ngạc xen lẫn sự nghi ngờ. Nếu Nhậm Tiểu Lôi biết bí mật của Cửu U Lệnh thì sao còn trơ mắt nhìn bọn hắn đánh Lý Phong?

"Nhậm Tiểu Lôi, ngươi tưởng chúng ta là kẻ ngu sao? Ngươi căn bản không biết bí mật của Cửu U Lệnh, nếu ngươi biết đã không đưa Cửu U Lệnh cho Lý Phong!"

"Nếu ngươi xem Lý Phong là con rể, đưa Cửu U Lệnh làm đồ cưới, vậy sao không nói bí mật của Cửu U Lệnh cho hắn biết?"

"Nếu ngươi nói cho Lý Phong, thì hắn đã sớm dùng Cửu U Lệnh khống chế chúng ta!"

Phùng Đức Hải đứng ra quát.

Nghe xong, đám người La Thiên Chính bừng tỉnh đại ngộ.

"Làm càn!" Nhậm Tiểu Lôi giơ Cửu U Lệnh lên, tiến lên trước

một bước.

Đám người La Thiên Chính vô thức lui lại, nhưng ngay sau đó bọn hắn dừng bước, lộ sắc mặt khó coi nói: "Đến lúc này còn mang Cửu U Lệnh ra hù dọa chúng ta, ngươi nghĩ chúng ta ngu lắm sao?"

"Có bản lĩnh thì ngươi dùng Cửu U Lệnh khống chế chúng ta đi."

"Đến đây đi, thân là đệ tử Thần Tông, chúng ta sớm đã chuẩn bị cái chết rồi!"

Tuy miệng nói như vậy, nhưng đám người La Thiên Chính lại không có ý định ra tay với Nhậm Tiểu Lôi, rốt cục bọn hắn vẫn sợ chết.

Chỉ là có người không sợ chết.

Đám người La Thiên Chính vừa dứt lời, Phùng Đức Hải đã lắc mình vọt đến trước mặt Nhậm Tiểu Lôi, tay phải đâm tới trái tim của Nhậm Tiểu Lôi!

Máu tươi phun ra, có một ít vẩy vào Cửu U Lệnh.

Đúng lúc này, Cửu U Lệnh phát ra một luồng kim quang chói mắt!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 800: Hận Ý Ngập Trời

Lý Phong nhìn thấy Nhậm Tiểu Lôi sắp bị Phùng Đức Hải giết chết, con ngươi muốn nứt ra!

Hắn đang bị thương, chân khí tiêu hao hầu như không còn, phản ứng không còn nhanh nhạy, mà Phùng Đức Hải xông tới quá đột ngột, sau khi Nhậm Tiểu Lôi bị thương hắn mới kịp phản ứng lại.

"Phùng Đức Hải, ta giết ngươi!"

Lý Phong giãy dụa muốn tiến lên giúp Nhậm Tiểu Lôi báo thù.

Phùng Đức Hải cười lạnh một tiếng, tay phải bắn ra một luồng chân khí cuồng bạo, đè Lý Phong xuống đất.

Tuy Phùng Đức Hải cũng bị thương rất nặng, nhưng phần lớn là ngoại thương, nên chân khí của hắn còn rất hùng hậu.

"Ha ha ha, ta đã nói nàng không biết bí mật của Cửu U Lệnh mà!"

Vừa rồi hắn cũng là lấy mạng ra đặt cược, sự thật chứng minh hắn đúng!

Đám người La Thiên Chính ở nơi xa rất vui mừng, thân thể lóe lên xuất hiện trước mặt Nhậm Tiểu Lôi, nhìn Cửu U Lệnh trong tay nàng.

Nhưng lúc này, trên Cửu U Lệnh lại phát ra kim quang sáng chói, đám người La Thiên Chính đều cảm thấy nội tâm bất an.

"Chuyện gì đây!"

"Máu của Nhậm Tiểu Lôi dính lên Cửu U Lệnh, sau đó nó bắt đầu phát sáng, chẳng lẽ cách phá giải bí mật của Cửu U Lệnh nằm ở chỗ này sao?"

"Chẳng lẽ là nhỏ máu nhận chủ trong truyền thuyết?"

Đám người La Thiên Chính muốn nhìn xem còn phát sinh biến hóa gì, nên không tới đoạt Cửu U Lệnh.

Còn Nhậm Tiểu Lôi thì hơi thở rất yếu ớt, tay của Phùng Đức Hải chưa rút ra, nhưng một khi Phùng Đức Hải rút tay ra sợ là Nhậm Tiểu Lôi lập tức sẽ chết đi.

Nhậm Tiểu Lôi khó khăn quay đầu nhìn Lý Phong, thấy hắn đang nằm rạp trên mặt đất.

Nàng mỉm cười: "Lý Phong, cảm ơn ngươi đã đến cứu ta. . . Ta. . ."

"Ngươi đừng nói chuyện nữa, cố gắng chống đỡ, ta sẽ cứu ngươi!" Lý Phong gần như gào rú lên.

"Không thể nào. . ., bọn hắn quá. . . mạnh." Nhậm Tiểu Lôi ho ra một ngụm máu tươi, cười thảm nói: "Là ta. . . đều tại ta liên lụy ngươi, lòng ta không an tâm được."

"Đừng, ngươi nhất định phải tin ta! Nhất định phải chống đỡ!" Trên trán Lý Phong nổi gân xanh, dùng hết sức mạnh toàn thân đứng lên.

Có lẽ là ý niệm quá mạnh nên đã có tác dụng, Lý Phong chống người đứng dậy.

Nhưng đúng lúc này Phùng Đức Hải cười gằn: "Nằm xuống cho ta!"

Dứt lời, tay phải Phùng Đức Hải nhấn xuống một cái, Lý Phong lại ngã rạp xuống đất.

Vừa rồi hắn đã cố ý buông lỏng áp chế Lý Phong, đợi Lý Phong bò dậy, giống như mèo vờn chuột, trêu đùa đủ rồi mới giết chết.

Vừa nãy Lý Phong đã biến hắn thành trò cười, chịu rất nhiều đau khổ, bây giờ hắn muốn trêu đùa Lý Phong cho hả giận.

"Phùng Đức Hải!" Lý Phong nổi giận quát.

Thật sự thì hắn có cách giải quyết chuyện này, đó là sử dụng Đảo Ngược Thời Gian, để thời gian quay trở lại lúc hắn đưa Nhậm Tiểu Lôi ra khỏi phòng nghị sự.

Nhưng Đảo Ngược Thời Gian là át chủ bài cuối cùng của hắn, nếu sử dụng mà không thể đưa Nhậm Tiểu Lôi rời khỏi Ma Tông, vậy thì hắn không thể thay đổi vận mệnh được nữa.

Cho nên hắn đang đợi, đợi biến hóa của Cửu U Lệnh kết thúc, có lẽ hắn có thể thấy được bí mật trong Cửu U Lệnh, đến lúc đó hắn sẽ bắt đầu phản kích!

Nhưng đây chỉ là suy đoán của hắn.

"Kêu la cái gì? Dù ngươi hung hăn cỡ nào thì bây giờ cũng chỉ là bại tướng dưới tay ta!"

Phùng Đức Hải cười to.

"Lý. . . Phong. . ."

Nhậm Tiểu Lôi nằm rạp trên đất cố gắng giãy dụa nhìn Lý Phong, nước mắt chảy ra.

Đúng lúc này, kim quang trên Cửu U Lệnh chiếu rọi, làm cả vùng không gian sáng lên.

Sau đó, mấy hàng chữ nhỏ trong Cửu U Lệnh bay ra giữa không trung.

"Đây. . . Đây là?!" La Thiên Chính nhìn thấy mấy hàng chữ nhỏ này, sắc mặt liền đại biến!

Đây là một đoạn khẩu quyết tâm pháp, phía trên viết chỉ cần nắm giữ khẩu quyết tâm pháp này cộng với Cửu U Lệnh là có thể khống chế sinh tử của tất cả các thành viên đã tu luyện Cửu U thần công!

Hóa ra đây chính là bí mật ẩn trong Cửu U Lệnh!

Trên mặt Lương Vũ Hân và Vạn Tử Đạo lộ ra vẻ cuồng nhiệt, sau đó muốn lao lên cướp Cửu U Lệnh.

Nhưng Phùng Đức Hải cách Nhậm Tiểu Lôi gần nhất sớm đã hành động, giơ tay chộp lấy Cửu U Lệnh, sau đó rút tay về, lui ra ngoài.

Vết thương ở ngực Nhậm Tiểu Lôi chảy máu ồ ạt!

"Lão Ngũ, lão Lục, thay ta cản bọn hắn lại một phút, để ta học đoạn khẩu quyết tâm pháp này, về sau ta chính là Tông chủ Thần Tông, các ngươi cũng là Tả Hữu hộ pháp, nhanh lên!"

Phùng Đức Hải lớn tiếng gào lên.

Đoạn khẩu quyết tâm pháp này không khó học, đại khái hơn một phút là học xong, chỉ cần Hoàng Vĩ Trung, Uông Nguyên Lượng giúp hắn kéo dài thời gian thì về sau hắn sẽ là Tông chủ Thần Tông!

Hoàng Vĩ Trung, Uông Nguyên Lượng liếc nhìn nhau, thân thể tiến tới ngăn trước mặt ba người La Thiên Chính.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, vốn bọn hắn đi theo Phùng Đức Hải, tạm thời chạy sang phe La Thiên Chính về sau xác định là không được coi trọng, vậy còn không bằng giúp Phùng Đức Hải đến cùng.

"Hai tên ngu ngốc này!"

Ba người La Thiên Chính nổi giận, vung thần binh chém tới hai người Hoàng Vĩ Trung.

Nhất thời, năm trưởng lão Ma tông bắt đầu đại chiến.

Một bên khác, Phùng Đức Hải nhanh chóng học thuộc khẩu quyết tâm pháp, ngay khi hắn học xong, Lý Phong nằm rạp trên đất cười lên: "Hóa ra là vậy. . . Ta hiểu rồi! Nhậm Tiểu Lôi, chúng ta được cứu rồi!"

Chỉ tiếc là Nhậm Tiểu Lôi đã mất đi ý thức, căn bản không nghe được lời của Lý Phong.

"Cứu cái rắm, lão tử giết ngươi trước, xuống địa ngục chung với Nhậm Tiểu Lôi đi!" Phùng Đức Hải điều động chân khí.

Nhưng vào lúc này, một làn sóng ánh sáng vô hình lấy Lý Phong làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía.

Tất cả mọi vật đều bắt đầu lùi lại.

Chân khí bay trở về tay Phùng Đức Hải, sau đó Phùng Đức Hải lui trở về trước mặt Nhậm Tiểu Lôi, còn "đưa" Cửu U Lệnh cho Nhậm Tiểu Lôi.

Sau đó ba người La Thiên Chính lui về nơi xa, cánh tay của Phùng Đức Hải rút về, miệng vết thương to lớn trên thân Nhậm Tiểu Lôi cũng cấp tốc khép lại rồi hoàn toàn biến mất.

Sau cùng, khi thời gian lui về lúc Lý Phong vừa bị đánh bay ra ngoài thì thời gian đảo ngược mới dừng lại.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 801: Trấn Cửu U

"Lý Phong!"

Nhậm Tiểu Lôi hét lên một tiếng, chạy đến chỗ Lý Phong.

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, không ngăn cản Nhậm Tiểu Lôi chạy đến cạnh mình.

"Ngươi cảm thấy thế nào, có phải rất khó chịu không?" Nhậm Tiểu Lôi quan tâm hỏi.

"Ta không sao, ta rất tốt." Lý Phong cười lắc đầu.

Nhậm Tiểu Lôi: "? ? ?"

Bộ dạng như ngươi bây giờ mà là tốt à?

Ba người La Thiên Chính ở đối diện nhảy ra khỏi hố sâu, sau khi xác nhận Lý Phong bị trọng thương liền muốn mở miệng.

Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng: "Có phải ngươi muốn nói biểu hiện của ta có chút vượt quá dự đoán của ngươi, nhưng cuối cùng vẫn thua trong tay ngươi đúng không?"

La Thiên Chính: "? ? ?"

Đây chính là lời hắn định nói, làm sao Lý Phong biết được?!

"Lý Phong, lấy Cửu U Lệnh ra." Đúng lúc này, Nhậm Tiểu Lôi vội vàng nói.

Nàng vừa dứt lời, Lý Phong đã cầm Cửu U Lệnh trong tay.

"Đưa cho ta." Nhậm Tiểu Lôi định lấy nhưng không ngờ Lý Phong lại nói: "Không sao, ở trong tay ta sẽ hữu dụng hơn."

Nhậm Tiểu Lôi: ". . ."

Đám người La Thiên Thành, Phùng Đức Hải không phải người ngu, còn không bằng đưa Cửu U Lệnh cho nàng, nàng còn có thể tìm cách hù dọa bọn hắn một phen.

"Đây. . . Đây là Cửu U Lệnh?!"

Không ngờ Cửu U Lệnh lại nằm ở trong tay Lý Phong. Đúng là đi mòn gót giày tìm không thấy, đến khi gặp được lại không tốn chút công sức nào.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc để cao hứng, mỗi người đều nhìn chằm chằm Cửu U Lệnh.

"Đúng vậy, đây là Cửu U Lệnh, có sợ không?"

Lý Phong vuốt ve Cửu U Lệnh, miệng nở nụ cười.

Đám người La Thiên Chính sững sờ, sau đó ngửa mặt lên trời cười như điên: "Sợ? Ngươi cho rằng cầm Cửu U Lệnh trong tay là có thể ra lệnh cho các đệ tử Thần Tông sao?"

"Cửu U Lệnh chỉ là Cửu U Lệnh, nếu ngươi không thể phá giải bí mật bên trong thì nó sẽ chỉ là một khối sắt vụn thôi, hiểu chưa?"

"Chẳng lẽ ngươi định nói là mình đã phá giải được bí mật của Cửu U Lệnh? Ha ha, ngươi cho rằng chúng ta là đồ ngu sao? Nếu ngươi đã biết bí mật Cửu U Lệnh thì sao bây giờ mới sử dụng?"

Lý Phong nhún vai: "Ài. . . Để ngươi đoán đúng rồi, đúng là ta đã phá giải bí mật của Cửu U Lệnh, nếu các ngươi muốn giữ mạng sống thì lập tức quỳ xuống, có lẽ ta sẽ nhất thời mềm lòng mà tha cho các ngươi một mạng."

Đám người La Thiên Chính đưa mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời cười ha hả: "Lý Phong, ngươi coi chúng ta là trẻ con ba tuổi sao?"

Ngay lúc bọn hắn trào phúng Lý Phong thì một thân ảnh đột nhiên xông ra, trong nháy mắt đã đến trước Lý Phong: "Ngươi nói nhảm quá nhiều rồi!"

Biểu lộ trên mặt Phùng Đức Hải lúc này rất dữ tợn.

Vừa rồi hắn mới bị Lý Phong đuổi đánh vô cùng nhục nhã, làm trò cười cho thiên hạ, chịu nhiều đau khổ, nào còn tâm tình nghe Lý Phong lải nhải? Hắn chỉ muốn lập tức đánh cho Lý Phong tan xác!

"Lý Phong cẩn thận!" Nhậm Tiểu Lôi hét lên.

Đám người La Thiên Chính ở xa ngậm miệng lại, ánh mắt nhìn Phùng Đức Hải có ba phần kinh ngạc, ba phần mừng rỡ, còn có bốn phần trào phúng.

Tuy khả năng Lý Phong đã phá giải bí mật Cửu U Lệnh là rất thấp, nhưng dù có một phần vạn khả năng, bọn hắn cũng không nguyện ý để bản thân mạo hiểm.

Để Phùng Đức Hải xông lên dò xét Lý Phong cũng tốt, bọn hắn chỉ cần ở phía sau làm ngư ông đắc lợi là được.

Lúc sắp vọt đến, tay phải Phùng Đức Hải chập lại như dao đâm đến trước ngực Lý Phong.

Chỉ là còn chưa chờ hắn vọt đến nơi thì đã thấy Lý Phong chỉ ra một ngón tay: "Trấn Cửu U!"

"Coong!"

Kim quang chói mắt tụ tập trên Cửu U Lệnh, sau đó trong nháy mắt chui vào trong thân thể Phùng Đức Hải.

Phùng Đức Hải chỉ cảm thấy một hồi cảm giác đau đớn ập tới, thân thể rớt xuống đất!

Nhưng đây chỉ là bắt đầu, tiếp theo thân thể của Phùng Đức Hải phồng lên như một quả bóng, loại cảm giác như sắp bị xé rách thân thể làm cho Phùng Đức Hải kêu thảm không thôi: "A! Đây là chiêu thức quỷ quái gì! Đau quá! A!"

Đám người La Thiên Chính sợ hãi không thôi!

Trời ạ, chuyện này giống như đúc sự trừng phạt của Tông chủ

với những đệ tử làm trái mệnh lệnh trong truyền thuyết, không ngờ Lý Phong thật sự đã phá giải được bí mật của Cửu U Lệnh!

Ngay lúc đám người La Thiên Chính chấn kinh thì một tiếng "phanh" vang lên!

Thân thể của Phùng Đức Hải như một quả bóng đầy hơi nổ tung, máu thịt rơi đầy đất!

"Ta đã nói mà ngươi không tin, thế thì xuống địa ngục mà sám hối đi!"

Nhìn đống máu thịt bầy nhầy dưới đất, Lý Phong cười lạnh mấy tiếng.

Đám người La Thiên Chính ở đối diện rơi vào trạng thái đờ đẫn!

Nhậm Tiểu Lôi cũng sững sờ không thôi!

Sau một lúc, đám người La Thiên Chính mới quỳ gối xuống đất nhìn Lý Phong, miệng cao giọng hô: "Thuộc hạ La Thiên Chính (Lương Vũ Hân). . . Xin chào Tông chủ!"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 802: Lập Quy Củ

Đám người La Thiên Chính và Lý Phong chiến đấu sinh ra động tĩnh rất lớn, đã sớm thu hút sự chú ý của các thành viên Ma Tông.

Giờ phút này, phần lớn thành viên Ma Tông đều ở nơi xa nhìn đến chỗ này.

Khi Phùng Đức Hải bị đánh nổ thành thịt vụn, những thành viên Ma Tông đều bị dọa đến xanh mặt.

Cuối cùng, tất cả mọi người đều quỳ xuống, hướng về phía Lý Phong hô to hai tiếng Tông chủ.

"Trời ạ. . . Hắn thật sự đã phá giải bí mật Cửu U Lệnh! Chuyện này sao có thể?" Nhậm Tiểu Lôi che cái miệng nhỏ nhắn, kinh ngạc hỏi.

Nắm giữ Cửu U Lệnh mấy chục năm, nàng đã từng thử vô số cách đều không có tác dụng. Sau cùng nàng nản lòng thoái chí, để Cửu U Lệnh hít bụi trong 1 xó.

Quan trọng nhất là nguy hiểm của 2 người đã được giải trừ, bọn họ có thể tung hành ngang dọc ở Cửu U Tông rồi.

Thật vui vẻ ~.

"Ồ? Các ngươi thật đúng là gió chiều nào theo chiều nấy, thấy ta dùng Cửu U Lệnh giết Phùng Đức Hải liền quỳ xuống gọi ta là Tông chủ. Không định nghĩ cách báo thù cho huynh đệ Phùng Đức Hải sao?!"

Lý Phong nhếch miệng trào phúng một câu.

La Thiên Chính ngẩng đầu lên, ra vẻ chính nghĩa lẫm liệt nói: "Tông chủ nói đùa, ngài đã nắm giữ Cửu U Lệnh thì chính là Tông chủ của chúng ta, Tông chủ giết thuộc hạ vốn là đương nhiên, sao

chúng ta có thể giúp tên phản đồ này báo thù?"

"Đúng vậy Tông chủ, Phùng Đức Hải chết là gieo gió gặt bão, sao chúng ta có thể nghĩ cách báo thù cho hắn?" Lương Vũ Hân gượng cười.

"Đúng vậy. . ."

Vạn Tử Đào, Hoàng Vĩ Trung, Uông Nguyên Lượng cũng vội vàng bày tỏ lòng trung thành với Lý Phong .

Lý Phong như cười mà không phải cười nói: "Có lẽ vừa rồi là trùng hợp thì sao? Các ngươi muốn thử lại lần nữa không, có lẽ sẽ giết được ta đó."

Đám người La Thiên Chính biến sắc.

Trùng hợp? Ai thèm tin?!

Có điều. . . Lỡ là trùng hợp thật thì sao?

Nghĩ đến khả năng này, nội tâm đám người La Thiên Chính đều xuất hiện chút ý nghĩ kì lạ.

"Ha hả, vậy mà các ngươi cũng tin?"

Lý Phong cười một tiếng, cầm Cửu U Lệnh chỉ về phía La Thiên Chính: "Trấn Cửu U!"

“Xoẹt!"

Một luồng ánh sáng màu vàng tụ tập trên Cửu U Lệnh, tiếp theo lập tức xông vào thân thể La Thiên Chính.

Thấy cơ thể dâng lên cảm giác đau đớn, La Thiên Chính vội kêu la: "Tông chủ tha mạng!"

Nhưng Lý Phong lại đứng yên bất động.

Rất nhanh, thân thể La Thiên Chính cũng giống như Phùng Đức Hải, dùng tốc độ nhanh nhất phồng lên, chỉ cần vài giây nữa La

Thiên Chính sẽ nổ tung như Phùng Đức Hải.

Mặt đám người Lương Vũ Hân đều tái nhợt, vội vàng cúi đầu, từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh chảy xuống trán.

Chết tiệt, Lý Phong quá hung tàn, một lời không hợp liền ra tay giết người, mà quan trọng hơn là bọn hắn còn không có cơ hội để phản kháng!

"Tông chủ, tha mạng, Tông chủ! Ta sai rồi, từ nay về sau ta nhất định sẽ trung thành tuyệt đối với Tông chủ, không dám có hai lòng!"

La Thiên Chính gào rú lên lần nữa.

"Ta sai ngươi đánh người nào thì ngươi sẽ đánh người đó sao?"

"Đúng vậy, Tông chủ sai ta đánh người nào ta sẽ đánh người đó!" La Thiên Chính đáp không chút do dự.

"Rất tốt!" Lý Phong gật đầu, một luồng kim quang từ thân thể La Thiên Chính bay ra, trở về trong Cửu U Lệnh.

Ngay sau đó, thân thể La Thiên Chính khôi phục như trước, mà lúc này quần áo hắn đã sớm bị mồ hôi lạnh làm ướt nhẹp.

"Con rể, Cửu U Lệnh còn có thể dùng như vậy sao? Thật thần kỳ!"

Nhậm Tiểu Lôi như một bé gái nhìn thấy đồ chơi mới, nhịn không được kinh hô.

"Đúng vậy, Cửu U Lệnh rất thần kỳ, không chỉ có thể khiến người khác nổ tung mà còn có thể duy trì trạng thái căng phồng một thời gian rất dài mà không nổ, cảm giác đó. . . Nhất định là rất thoải mái."

"Được rồi, nếu các ngươi đã nhận ta làm Tông chủ, vậy sự vô lễ trước đó của các ngươi ta có thể không truy cứu, nhưng giờ ta muốn lập nên một số quy củ, các ngươi có nguyện ý nghe theo không?"

Lý Phong vuốt ve Cửu U Lệnh mấy cái.

Đám người La Thiên Chính nào dám nói không? Ngay sau đó bọn hắn cùng hô vâng thật lớn.

"Thứ nhất, không được ta cho phép thì các ngươi không được đi ra thế giới bên ngoài."

"Thứ hai, nếu ta cho phép thì các ngươi cũng không được làm chuyện ác, nhất định phải tuân thủ pháp luật, đương nhiên. . . Nếu gặp phải bọn nào 'đui mù' thì các ngươi có thể báo cho ta, ta sẽ chỉ các ngươi làm thế nào."

"Thứ ba. . . Ở bên ngoài ta còn người nhà, nhìn thấy các nàng chẳng khác nào nhìn thấy ta, về sau ta sẽ giới thiệu các nàng cho các ngươi biết."

"Thứ tư, những người bị các ngươi bắt đi năm đó, nếu bọn họ muốn về thăm cha mẹ có thể báo cho ta, sau khi ta cho phép, một trưởng lão sẽ dẫn bọn họ ra ngoài thăm người thân, còn muốn từ nay về sau ở thế giới bên ngoài thì chỉ cần phế bỏ võ công là được, nhưng không được mở miệng nói về Cửu U Tông."

"Tạm thời ta chỉ nghĩ được như vậy, chờ sau này sẽ bổ sung thêm, đã nghe rõ chưa?"

Lý Phong nhìn mọi người một vòng, trầm giọng hỏi.

"Nghe rõ!" Đám người La Thiên Chính cao giọng đáp lại.

"Rất tốt." Lý Phong gật đầu, xua tay nói: "Ta mệt rồi, các ngươi lui xuống trước đi."

Chờ đám người La Thiên Chính hành lễ rồi rời đi, Lý Phong lộ ra vẻ suy yếu nói: "Bác gái, qua đây dìu ta với, ta sắp đứng không vững rồi."

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 803: Thăng Cấp

"A, ngươi làm sao vậy, đừng dọa ta."

Nhậm Tiểu Lôi vội vàng đỡ Lý Phong, lo lắng hỏi.

"Không có gì, chỉ là bị thương, chân khí tiêu hao không còn thôi."

Lý Phong thở ra một hơi, cười khổ nói.

May là hắn cố gắng chống đỡ được, nếu vừa rồi ngất đi thì 2 người đã xong đời.

Nhậm Tiểu Lôi thở phào, giơ tay đánh Lý Phong một cái: "Hù chết ta rồi, ta còn tưởng là ngươi. . . Ngươi. . ."

“Ta làm sao?” Lý Phong như cười mà không phải cười hỏi.

"Không có gì." Khuôn mặt Nhậm Tiểu Lôi đỏ lên, nhỏ giọng đáp.

Bộ dáng tái nhợt của Lý Phong vừa rồi như sắp chết đi, làm nàng lo lắng vô cùng, chỉ là nàng không thể nói ra được.

"Được rồi, ngươi khôi phục chân khí trước đi, ta giúp ngươi hộ pháp."

"Cảm ơn!" Lý Phong cười cười, sau đó lấy ra một khối tinh thạch trong ba lô hệ thống, bắt đầu khôi phục chân khí.

Đây là lần đầu tiên Lý Phong sử dụng tinh thạch khôi phục chân khí, hiệu quả khá tốt, hấp thu một khối tinh thạch thì chân khí đã được bổ sung gần một nửa.

Sau khi hấp thu hai viên tinh thạch nữa thì chân khí khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

"Nếu trong lúc chiến đấu cũng có thể dùng tinh thạch khôi phục

chân khí thì thật tốt."

Lý Phong vuốt ve ba viên tinh thạch chỉ còn lại cái xác rỗng, nói thầm trong lòng.

"Trong chiến đấu cũng có thể hấp thu sao? Ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này, nhưng ngươi có thể thử xem."

"Ừm, trước khi rời khỏi Ma Tông ta phải kiếm chút chỗ tốt từ đám người La Thiên Chính mới được."

Lý Phong sờ cằm, miệng cười hắc hắc mấy tiếng.

Ngay lúc Lý Phong đang đánh chủ ý lên đám người La Thiên Chính thì âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ "Tâm nguyện của nữ thần Nhậm Tiểu Lôi " đã hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ thu hoạch được 10 triệu điểm kinh nghiệm, 50 triệu điểm tích lũy, 100 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ "Cứu vãn nữ thần Nhậm Tiểu Lôi (2)" đã hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 10 triệu điểm kinh nghiệm, 50 triệu điểm tích lũy, 100 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, đẳng cấp đã tăng lên, trước mắt là Bán Thần trung kỳ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Nhậm Tiểu Lôi đã tăng lên, trước mắt tiến độ là 49% (dần chú ý nhau)"

"Toàn bộ nhiệm vụ đều hoàn thành, lại còn thăng cấp?"

Trong lòng Lý Phong vui vẻ, vội vàng nhìn giao diện cá nhân.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Bán Thần (trung kỳ)

Điểm kinh nghiệm: 13,82 triệu/50 triệu

Điểm tích lũy: 182 triệu

Điểm chinh phục: 1137

Kỹ năng: 《Thần Uy》, 《Hư Thần》, 《Đạp Thiên Thất Bộ》, 《Trảm Thiên kiếm pháp》, 《Hư Không Thiểm》, 《Phương Thốn Chi Gian》, 《Thanh Sơn Thủ Hộ》, 《Thiên Cương Tam Thập Lục thức》, 《Cuồng Bạo》, 《Thám Vân Thủ》...

Nhiệm vụ đang chờ: Không

"Từ Bán Thần trung kỳ đến hậu kỳ cần 50 triệu điểm tích lũy?"

Lý Phong nhịn không được líu lưỡi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại. . . Tiến độ chính phục Nhậm Tiểu Lôi vậy mà tăng lên?

Khốn kiếp, tiểu gia không muốn tiến độ tăng tiếp!

"Không, ngươi muốn." Ở sâu trong nội tâm có thanh âm vang lên.

Lý Phong: ". . ."

Sau một phen đấu tranh tư tưởng, Lý Phong đứng dậy nói: "Ta đã khôi phục rồi, chúng ta đi tìm đám người La Thiên Chính thôi."

Ánh mắt Nhậm Tiểu Lôi sáng lên: "Được, nhưng ta nói trước, đợi chút nữa ngươi có đồ tốt gì nhất định phải chia ta một nửa."

"Không thành vấn đề." Lý Phong sảng khoái đáp ứng.

Nếu không phải Nhậm Tiểu Lôi đưa Cửu U Lệnh cho hắn, hắn cũng không thể áp đảo đám người La Thiên Chính, đúng là sau lưng một người đàn ông thành công luôn có bóng dáng của một người phụ nữ, cổ nhân quả nhiên chẳng lừa ta.

"Con rể thật tốt ~ moa moa~ "

Sau khi hôn má Lý Phong mấy cái, Nhậm Tiểu Lôi kéo tay Lý Phong đến phòng nghị sự.

Ngay khi hai người sắp đến nơi thì ba thân ảnh từ đằng xa đi

đến.

Nhìn thấy ba người này, Lý Phong liền dừng chân lại, miệng nhếch lên.

"Ngươi biết bọn họ?" Nhậm Tiểu Lôi nghi ngờ hỏi.

"Ừm, bại tướng cũ của ta." Lý Phong cười nói.

Ba người này không phải ai khác xa lạ mà chính là Bạch Tuyết Liên, Bạch Lạc Phong, Tần An.

Lúc này, ba người Bạch Tuyết Liên cũng nhìn thấy Lý Phong, biểu tình giống như gặp quỷ thét to: "Đáng chết, sao ngươi lại ở chỗ này?!"

Cái quỷ gì đây?!

"Bây giờ ta là Tông chủ Cửu U Tông, các ngươi còn không mau quỳ xuống bái kiến?"

Hai tay Lý Phong chắp ở sau lưng,.

Ba người Bạch Tuyết Liên hoàn toàn không tin tưởng, ngay sau đó liền tức giận quát: "Lý Phong, đừng tưởng rằng ngươi đánh thắng ta là có thể muốn làm gì thì làm, nơi này là Thần Tông, có rất nhiều người đủ sức đánh chết ngươi!"

"Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão, có kẻ địch tấn công, các ngươi mau ra ngoài!"

Lý Phong không thèm ngăn cản, để mặc bọn họ kêu la.

Rất nhanh, đám người La Thiên Chính hùng hùng hổ hổ xông ra: "Hôm nay là ngày vui của Tông chủ, người nào đui mù dám đến quấy rối?"

"Là kẻ nào, ta đánh chết hắn!"

Bạch Tuyết Liên rất vui mừng, chỉ vào Lý Phong nói: "Là hắn! Hắn tên là Lý Phong, ở bên ngoài đã phá hỏng chuyện tốt của ta, còn cướp Cửu U Tiên, chư vị sư huynh mau giúp ta báo thù!"

Lúc này, đám người La Thiên Chính mới nhìn thấy Lý Phong, nhất thời sững sờ ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, đám người La Thiên Chính vội quỳ xuống đất, hô to một tiếng Tông chủ, sau đó quát lên với Bạch Tuyết Liên: "Mẹ nó, lão Cửu, ngươi chán sống rồi sao, đây là Tông chủ, còn không mau quỳ xuống nhận sai?"

Bạch Tuyết Liên: "? ? ?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 804: Lừa Đảo

Lý Phong là Tông chủ Thần Tông?

Chờ chút. . . Trước đó Lý Phong còn hỏi bọn hắn chuyện của Cửu U Lệnh, có phải lúc đó Lý Phong đã có Cửu U Lệnh rồi không?

Trong khoảng thời gian bọn hắn lên đường trở về Thần Tông, Lý Phong đã phá giải bí mật của Cửu U Lệnh, trở thành Tông chủ Thần Tông?

Bạch Tuyết Liên không ngốc, rất nhanh đã cho ra kết luận này.

"Thuộc hạ Bạch Tuyết Liên, xin chào Tông chủ!"

Bạch Tuyết Liên không chút do dự, vọt thẳng đến trước mặt Lý Phong quỳ xuống.

Bạch Lạc Phong, Tần An cũng học theo, quỳ xuống hành lễ với Lý Phong.

"Được rồi, nếu biết ta là Tông chủ, về sau các ngươi phải nghe lệnh ta!"

Lý Phong cười một tiếng, lấy Cửu U Tiên từ trong ba lô hệ thống giao cho Bạch Tuyết Liên.

Bạch Tuyết Liên không thể tin vào mắt mình!

Đợi đến khi cầm Cửu U Tiên, nàng mới dám tin tưởng, luôn miệng nói tạ ơn.

Nhưng ngay sau đó Bạch Tuyết Liên nghĩ đến nhẫn đựng vật của nàng, sau đó trông mong nhìn Lý Phong, hi vọng Lý Phong có thể trả cho nàng.

Có lẽ vì đoán được ý tứ của Bạch Tuyết Liên, Lý Phong lấy nhẫn

trữ vật ra.

Thấy vậy, hô hấp của Bạch Tuyết Liên trở nên gấp rút, nhưng sau đó Lý Phong lại móc ra hai chiếc nhẫn đựng vật nữa.

Bạch Tuyết Liên: "? ? ?"

Đám người La Thiên Chính: "? ? ?"

Ba trưởng lão của Thần Tông ra ngoài, kết quả đều gặp Lý Phong? Còn đều bị Lý Phong cướp đoạt?!

"Ngụy Bân và Khâu Bưu là người tốt, chỉ tiếc bọn hắn không còn nữa, nếu không ta nhất định sex phong làm Tả Hữu hộ pháp."

Lý Phong vuốt ve nhẫn trữ vật, thở dài nói.

"Không sao, còn có Bạch trưởng lão ở đây, vì cảm tạ Bạch trưởng lão đã tặng nhẫn đựng vật cho ta, ta tuyên bố phong Bạch trưởng lão làm Hữu hộ pháp Thần Tông, có địa vị cao nhất trong các trưởng lão."

"Về sau khi ta không có ở Thần Tông, mọi người phải nghe lệnh của Bạch hộ pháp."

Bạch Tuyết Liên sững sờ, sau đó cuồng hỉ không thôi: "Đa tạ Tông chủ!"

Tuy nhẫn trữ vật có phần lớn gia sản của nàng, nhưng chỉ là vật ngoài thân, trong Thần Tông trồng rất nhiều loại thiên tài địa bảo. Có chức vị Hữu hộ pháp này về sau nàng có thể nắm trong tay quyền lợi được phân chia thiên tài địa bảo và tinh thạch!

Đám người La Thiên Chính cũng sửng sốt, Tông chủ đang ám chỉ bọn hắn hối lộ sao?

"Tông chủ, đây là nhẫn đựng vật của ra, bên trong có không ít đồ tốt, hi vọng Tông chủ nhận cho."

Đúng lúc này, Uông Nguyên Lượng gỡ nhẫn trữ vật của mình xuống, đưa cho Lý Phong.

"Uông trưởng lão, đây là tâm huyết suốt đời ngươi, sao ta có thể nhận?" Miệng thì từ chối nhưng thân thể Lý Phong lại rất thành thật, trực tiếp nhận lấy.

Uông Nguyên Lượng sững sờ, sau đó cười làm lành: "Chỉ cần Tông chủ cao hứng là được."

Đám người La Thiên Chính nghiến răng nghiến lợi mắng thầm hai người Lý Phong và Uông Nguyên Lượng thật vô sỉ.

"Nếu đã như vậy, ta phong ngươi làm Tả hộ pháp Thần Tông, địa vị ngang hàng với Bạch hộ pháp, về sau ta không có mặt ở Thần Tông, thì ngươi và Bạch hộ pháp sẽ cùng nhau thống lĩnh các trưởng lão và các đệ tử."

Lý Phong cất nhẫn đựng vật vào ba lô.

Đối với Lý Phong, có hộ pháp hay không không quan trọng, dù sao Ma Tông cũng là của hắn, không thể vì Uông Nguyên Lượng và Bạch Tuyết Liên làm hộ pháp mà Ma Tông sẽ loạn.

Chỉ là đám người La Thiên Chính không tiếp nhận được!

"Tông chủ, đây là nhẫn đựng vật của ta, bên trong có rất nhiều tinh thạch, thiên tài địa bảo, còn có hoàng kim, trang sức, đồ cổ mà ta sưu tầm nhiều năm, mong Tông chủ nhận cho."

"Tông chủ, đây là. . ."

"Tông chủ. . ."

Sau một chút yên lặng ngắn ngủi, đám người La Thiên Chính ào ào cầm nhẫn đựng vật ra.

"Cái này. . . Không tốt lắm đâu, Tả Hữu hộ pháp ta đã an bài rồi, bây giờ còn thu đồ vật của các ngươi . . . Ta không còn chức vị để phong nữa."

Lý Phong ra vẻ khó xử nói.

Nhưng cũng thuận tay lấy ba chiếc nhẫn trữ vật nhét vào ba lô. Đồ tốt dâng đến tận miệng, không lấy thì quá ngu!

Đúng lúc này, Lý Phong vỗ trán một cái nói: "Có rồi! Ta đổi chức vị Tả Hữu hộ pháp thành trực luân phiên có được không?"

"Uông Nguyên Lượng, Bạch Tuyết Liên, các ngươi sẽ làm chức vị này vào tháng 1, 4, 10; Vạn Tử Đạo, Hoàng Vĩ Trung, các ngươi là tháng 2, 5, 8; La Thiên Chính, Lương Vũ Hân, các ngươi là tháng 3, 6, 9, hoàn mỹ!"

Lý Phong cũng chẳng thèm để ý biểu tình của đám người này, dù sao dự định của hắn chỉ là muốn lấy đồ tốt từ chỗ đám người La Thiên Chính mà thôi.

Tiếp đến, đám người La Thiên Chính đưa Lý Phong đi tham quan nơi này một phen, tới giờ Lý Phong mới biết được hóa ra không gian này là do Nhậm Cửu U sáng lập.

Nơi này trồng rất nhiều loại thiên tài địa bảo và có một mỏ tinh thạch.

Trong trận chiến 50 năm trước, Cửu U Tông thiếu chút nữa bị hủy diệt, tới thời khắc sống còn, Nhiệm Viễn nói nơi này cho sư tôn của đám người La Thiên Chính để bọn hắn lui về đây.

Về sau, sư tôn của đám người La Thiên Chính vì thụ thương quá nặng nên đã bỏ mình, đám người La Thiên Chính nhờ thiên tài địa bảo của nơi này mà cấp tốc khôi phục nguyên khí, phát triển lớn mạnh.

Sau khi tham quan xong, Lý Phong căn dặn bọn hắn mấy câu, sau đó dẫn Nhậm Tiểu Lôi ra khỏi Ma Tông, trở về thế giới bên ngoài.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 805: Vấn đề không phải là tiền.

"Lâm thiếu, chúng ta đã ở chỗ này cả một đêm, đến cả cái bóng con chuột cũng không có, ta thấy chúng ta vẫn nên trở về đi."

"Đúng vậy Lâm thiếu, cái gì mà cánh cửa thời không, cái gì mà thế ngoại cao nhân, chắc chắn là đám người dân tộc thiểu số ngu ngốc trên núi biên soạn ra, không thể coi là thật."

Ở nơi cách Cổ Phong Sơn 10 dặm về hướng nam có ba chiếc xe sang trọng đang đỗ lại, một chiếc Mercedes- Benz, một chiếc Lexus LX, còn có một chiếc Lincoln màu vàng.

Lúc này, 6 nam nữ trẻ tuổi ăn mặc thời thượng đang ngồi vây thành 1 vòng tròn dưới đất.

Dưới đất có trải thảm, bên trên có đồ ăn nước uống, còn có vỉ nướng và 1 lò nướng thịt, than củi cháy hừng hực.

"Được rồi, đợi thêm nửa giờ nữa, nếu còn không có phát hiện thì rút lui."

Một nam nhân nhuộm tóc vàng, tướng mạo đẹp trai mở miệng nói.

Hắn chính là Lâm thiếu trong miệng đám người kia, tên đầy đủ là Lâm Vân Bằng.

Cha Lâm Vân Bằng là phú hào tỉnh Tây Sơn, trong nhà rất giàu, gia sản lên tới mấy trăm triệu.

Trước đó mấy ngày hắn nghe người ta nói nơi này từng xuất hiện cánh cửa thời không, còn có cao nhân cưỡi mây đạp gió, tò mò nên mới dẫn đám bạn bè tới ngồi chờ.

Kết quả là ngồi cả một đêm tới tận trưa hôm sau, thế nhưng một cái bóng người cũng không thấy được.

Đúng lúc này, một người bạn tên Chúc Hạo của Lâm Vân Bằng đưa tay chỉ về phía trước, miệng mở lớn, điên cuồng lắc đầu.

"Ngươi làm sao vậy?" Lâm Vân Bằng kì quái hỏi.

Một người bạn khác tên Cổ Phi thì nói một câu "Con mẹ nó", biểu lộ vô cùng khoa trương, đồng thời đưa tay chỉ về phía trước.

Lâm Vân Bằng nhíu mày: "Các ngươi làm sao vậy?"

"Vân Bằng, ngươi. . . Ngươi mau nhìn!" Lúc này, mỹ nữ mặc áo trắng ngồi cạnh Lâm Vân Bằng kéo tay hắn một cái, tay chỉ tới bia đá.

Lâm Vân Bằng phát hiện tình huống không đúng, liền quay đầu lại.

Sau đó. ..

"Con mẹ nó!"

Lâm Vân Bằng lộ vẻ tràn đầy kinh ngạc.

Trong tầm mắt hắn, một cơn lốc xoáy xuất hiện trên tấm bia đá, vòng xoáy xoay chầm chậm, giống như có loại quy luật thần bí nào đó.

Đúng lúc này, hai bóng người đột nhiên bước ra từ trong vòng xoáy.

"Hả? !" Lý Phong không nghĩ tới vừa ra ngoài đã thấy nhiều người như vậy, nhất thời nhịn không được nhíu mày.

Không biết qua bao lâu, song phương đều lấy lại tinh thần.

"Ngươi. . . Các ngươi là cao nhân trong truyền. . . Truyền thuyết. . . sao?" Lâm Vân Bằng lắp bắp hỏi.

"Cái này. . ." Lý Phong suy tư một phen, sau cùng nhếch miệng nói: "Không phải. Các ngươi hãy coi như không thấy chúng ta đi, được không?"

Đám người Lâm Vân Bằng cùng nhau lắc đầu.

"Ý các ngươi là muốn gây phiền phức cho ta?" Lý Phong nâng cao giọng lên một chút.

"Không phải. . . Cao nhân, ngươi tuyệt đối đừng hiểu lầm, chúng ta không phải là muốn uy hiếp ngươi, mà là chúng ta muốn đi theo ngươi học tập bản lĩnh trường sinh bất lão." Lâm Vân Bằng vội vàng đứng lên, học theo phong cách phim chưởng Hong Kong mình xem được trên TV, cúi đầu thi lễ với Lý Phong một cái, khách khí không gì sánh được.

Lâm Vân Bằng xưa nay tuy rằng kiêu ngạo, nhưng hắn biết Lý Phong có thể dùng loại phương thức này xuất hiện, chắc chắn là người hắn không thể chọc nổi.

Bất quá vị cao nhân này xem ra có chút quái dị, tóc vuốt ngược, tay đeo đồng hồ màu vàng, cổ đeo dây chuyền màu vàng, chân đeo giày da lại cộng thêm một thân kiểu áo Tôn Trung Sơn không vừa thân thể. ..

Chẳng lẽ sinh hoạt của cao nhân đều rất gian khổ?

"Đúng vậy cao nhân, chỉ cần ngươi chịu dạy cho chúng ta thuật trường sinh bất lão, tốn bao nhiêu tiền cũng ta cũng chịu bỏ ra!" Chúc Hạo cũng ôm quyền nói.

Lý Phong lắc đầu: "Vấn đề không phải là tiền."

Thuật trường sinh bất lão cái rắm, hắn còn không biết thì dạy cho người khác kiểu gì?

Lâm Vân Bằng lập tức mở miệng: "Cao nhân, ngươi có chỗ không biết, xã hội hiện đại bây giờ đều là nói chuyện bằng tiền, chúng ta có thể cho ngươi rất nhiều rất nhiều tiền, có số tiền này, ngươi liền có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý."

Lý Phong quay đầu nhìn về phía Nhậm Tiểu Lôi: "Nhìn ta có vẻ rất nghèo sao?"

Nhậm Tiểu Lôi nhìn về phía hắn gật gật đầu, cái khác không nói, chỉ bằng một thân kiểu áo Tôn Trung Sơn này đã rất có vấn đề, kẻ

có tiền thì sao lại mua y phục không vừa thân mình?

Cái này cũng không thể trách được Lý Phong, ai bảo hắn giả trang Ngụy Bân để mặc cái áo Tôn Trung Sơn này? Hơn nữa hắn còn một mực không tìm được cơ hội thay quần áo.

Cái này thật sự rất xấu hổ!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 806-810:

"Nói ra có thể các ngươi không tin, ta rất nhiều tiền, còn nhiều hơn các ngươi, cho nên đừng nói chuyện tiền bạc với ta."

"Mặt khác. . . Ta không biết thuật trường sinh bất lão, ta cũng không phải thế ngoại cao nhân, mà cũng giống các ngươi, đều là người Địa Cầu."

"Về sau các ngươi coi như chưa từng gặp chúng ta, cũng quên hết chuyện hôm nay đi, thế nào?"

Thấy thái độ của đám người Lâm Vân Bằng rất tốt, Lý Phong không muốn sử dụng thủ đoạn mạnh bạo, vì vậy mới nói chuyện bằng giọng thương lượng.

"Cao nhân, chiếc đồng hồ này có giá 20 triệu, ta tặng cho ngươi coi như phí bái sư, có được không?"

Lâm Vân Bằng tháo Patek Philippe trên cổ tay xuống.

Nói nhảm, bằng đó năm chỉ có 1 cơ hội như vậy, bỏ lỡ thì chẳng phải sẽ nuối tiếc suốt đời? Hắn là đồ ngu mới dễ dàng từ bỏ như vậy.

"Ài, xem ra không còn cách nào, hệ thống, xóa đi kí ức của bọn họ giúp ta." Lý Phong nói thầm.

"Xoẹt!"

Một luồng bạch quang lóe lên, 10 ngàn điểm tích lũy bị khấu trừ, trí nhớ của đám người Lâm Vân Bằng về Lý Phong cùng Nhậm Tiểu Lôi bị xóa mất.

Tiếp theo, bọn hắn rơi vào trạng thái thất thần ngắn ngủi.

Lúc này Lý Phong nháy mắt với Nhậm Tiểu Lôi một cái, nhấc chân rời đi.

Đợi 2 người đi xa, đám người Lâm Vân Bằng mới hồi phục tinh thần lại, Lâm Vân Bằng nhìn đồng hồ trên tay: "Vì sao ta lại tháo đồng hồ xuống?"

Đám người Chúc Hạo, Cổ Phi đều sững sờ, bọn hắn cũng hoàn toàn không có ấn tượng gì!

Đúng lúc này, nữ nhân váy trắng nhìn đến thấy Lý Phong cùng Nhậm Tiểu Lôi ở đằng xa, liền kinh ngạc hỏi: "A, bọn họ xuất hiện từ bao giờ?"

Đám người Lâm Vân Bằng quay đầu nhìn theo, thấy được bóng lưng của Lý Phong, Nhậm Tiểu Lôi, cũng đều sửng sốt.

Vừa rồi phát sinh cái gì, vì sao bọn hắn lại mất trí nhớ tập thể, đến cả việc hai người này xuất hiện lúc nào cũng không biết?

"Các ngươi đứng lại cho ta hỏi một chút."

Lâm Vân Bằng hô to một tiếng.

Nhậm Tiểu Lôi cười nói: "Con rể, chiêu này của ngươi hình như có chút kém cỏi nha."

"Không cần phải để ý đến bọn hắn." Lý Phong lắc đầu, không muốn tiếp tục lãng phí thời gian ở chỗ này.

"Đừng nha, vạn nhất bọn hắn lan truyền sự tình này ra ngoài thì hậu hoạn vô cùng." Nhậm Tiểu Lôi lộ sắc mặt nghiêm túc nói.

Lý Phong: ". . ."

Không phải chứ. . . Rốt cục ngươi muốn bày trò gì?

Nếu nói là hậu hoạn vô cùng. . . Cửu U Tông bây giờ đã bị hắn bình định, còn hậu hoạn cái cọng lông gì?

Ngay tại thời điểm Lý Phong không biết nên trả lời như thế nào với Nhậm Tiểu Lôi, Lâm Vân Bằng chạy tới, móc ra một điếu thuốc

đưa tới trước mặt Lý Phong: "Người anh em, thật không ngờ trình độ tán gái của ngươi lại trâu bò như vậy, tới mỹ nữ bậc này cũng bị ngươi bắt lấy trái tim, gặp mặt là hữu duyên, trong lòng ta lại đang có chút nghi hoặc, không biết ngươi có thể giải đáp giúp ta không? Nào, hút điếu thuốc cho thông giọng đi!"

Đồng thời hắn rút 1 điếu thuốc từ bao ra.

Lý Phong khoát tay: "Ta không có thói quen hút thuốc. Ngươi muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi."

Vừa nói 2 bên vừa đi tới chỗ đám bạn Lâm Vân Bằng.

"Soái ca, mỹ nữ, các ngươi tên gì, là người ở nơi nào?"

Lâm Vân Bằng mở nắp hai chai nước đưa tới.

Lý Phong tiện tay tiếp nhận, đáp lời: "Lý Phong, người Hoa Thành."

"Nhậm Tiểu Lôi, người Sơn Thành." Nhậm Tiểu Lôi uống một ngụm nước rồi nói.

"Đều không phải là người của tỉnh Tây Sơn sao? Hai vị đến đây đi học hay là đi làm?" Lâm Vân Bằng nhướng mày hỏi.

"Ngươi thấy chúng ta giống học sinh sao?" Nhậm Tiểu Lôi hỏi ngược lại.

Lâm Vân Bằng lắc đầu, không tiếp tục truy vấn, mà đổi thành tự giới thiệu thân phận, thuận tiện chỉ mặt đọc tên đám người Chúc Hạo.

“Lúc nãy các ngươi đi ngang qua đây từ lúc nào, tại sao chúng ta không nhìn thấy?”

Lý Phong đang định trả lời thì Nhậm Tiểu Lôi chen miệng vào: “Dạo này công việc bận rộn, chúng ta không có thời gian cho nhau, để hâm nóng tình cảm, hôm nay chúng ta quyết định chơi lớn một lần, thử xem cảm giác public thế nào, hắc hắc, chắc các ngươi cũng hiểu được. Chắc vì lúc nãy nằm trong 1 góc cây cối rậm rạp nên các ngươi không nhìn thấy.”

Đám người Lâm Vân Bằng sững sờ, mặc dù thời đại này đã rất cởi mở, nhưng nữ nhân cởi mở đến mức này đúng là lần đầu tiên gặp được, cuối cùng Lâm Vân Bằng cười ha hả: "Không gặp được thế ngoại cao nhân nhưng lại gặp chuyện thú vị bậc này, chuyến đi này đã không lỗ rồi."

Nhậm Tiểu Lôi ra vẻ tò mò hỏi: "Thế ngoại cao nhân gì?"

"Cái này . . ." Ánh mắt Lâm Vân Bằng sáng lên, thần thần bí bí nói: "Các ngươi còn chưa biết, nơi này có một cái truyền thuyết, nghe qua vô cùng thần kỳ."

"Truyền thuyết? Truyền thuyết gì?" Lý Phong tự động bỏ qua mấy lời nói hươu nói vượn của Nhậm Tiểu Lôi, đồng thời hỏi lại một câu.

Vẻ thần bí trên mặt Lâm Vân Bằng càng đậm: "Cái truyền thuyết này được truyền ra từ cư dân của Cổ Phong trấn, nghe nói nơi này có một cánh cửa thời không, thỉnh thoảng sẽ có thế ngoại cao nhân đi ra."

Nhậm Tiểu Lôi cùng Lý Phong liếc nhau, tiếp theo cùng lộ vẻ kinh ngạc: "Vậy mà có loại chuyện này?"

"Đúng vậy, cho nên chúng ta mới tới xem náo nhiệt một p hen." Lâm Vân Bằng gật gật đầu: "Đáng tiếc chúng ta đợi ở đây từ đêm qua tới giờ mà không có bất kỳ phát hiện nào."

Lý Phong cùng Nhậm Tiểu Lôi không nói tiếp.

Bọn họ phỏng đoán hẳn là đám người La Thiên Chính từng bị người phàm phát hiện, cho nên mới có truyền thuyết này.

"Đúng rồi, thiếu chút nữa quên mất việc này!"

Đột nhiên Lâm Vân Bằng vỗ trán một cái, ánh mắt sáng lên: "Lát nữa ta mang các ngươi tới 1 chỗ chơi rất vui, các ngươi có muốn đi không?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 811: Chiến đấu

"Chỗ nào chơi vui?"

Không chờ Lý Phong nói chuyện, Nhậm Tiểu Lôi đã tràn đầy phấn khởi hỏi.

Lý Phong: ". . ."

Xem ra dự định lập tức trở về Minh Châu của hắn phải thất bại rồi.

"Buổi tối hôm nay tại thành phố Nguyên Thái có 1 trận tỉ võ tự do, các ngươi có hứng thú đi xem một chút không?"

"Cái này. . . Chơi rất vui sao?"

Nhậm Tiểu Lôi lộ ra vẻ thất vọng. Nói nhảm cái gì vậy, bảo cường giả võ đạo đi xem người thường đấm nhau? Có cái gì hay để xem?

"Chơi vui, đương nhiên là rất vui." Lâm Vân Bằng hắng giọng rồi nói: "Thực không dám giấu giếm, trận đấu này có chút quan hệ với nhà ta."

"Các ngươi chắc cũng từng nghe nói, ở tỉnh Tây Sơn có rất nhiều người làm khai thác than đá, mà nhà ta vừa vặn cũng làm nghề này."

“Nhà ta có một đối thủ một mất một còn, bọn hắn là Trịnh gia, từng có đoạn thời gian hai nhà chúng ta vì tranh đoạt quyền khai thác than đá ở thành phố Thái Nguyên mà đấu tranh cực kì khốc liệt."

"Về sau quan trên không nhịn được mà nghiêm khắc cảnh cáo, nhưng quyền khai thác vẫn cần tranh giành, vì vậy chúng ta thiết lập một cái quy củ."

Nói đến đây, Lâm Vân Bằng dừng lại, cố ý thừa nước đục thả câu.

Lý Phong mở miệng: "Thông qua đấu võ để quyết định người nào nắm giữ quyền khai thác?"

"Lý thiếu đoán không sai! Buổi tối hôm nay chính là trận đấu tranh đoạt mỗi năm một lần, hết thảy tỷ thí ba trận."

"Thắng một trận thì thu được quyền khai thác một cái mỏ lớn, ba trận toàn thắng thì một năm tiếp theo bên thắng sẽ toàn quyền khai thác."

"Vì buổi tối hôm nay, cha ta trực tiếp sử dụng 100 triệu mời đến một vị siêu cấp cao thủ!"

"Vậy sao, thế thì ta có thể đi xem thử." Nhậm Tiểu Lôi gật gật đầu, tiếp theo quay đầu nhìn về phía Lý Phong hỏi: "Thế nào, cùng đi không?"

Nàng nhìn ra được Lý Phong muốn sớm về Minh Châu, nhưng Lý Phong về Minh Châu rồi nàng sẽ rất nhàm chán, không bằng nhân cơ hội này ở cùng Lý Phong thêm một đoạn thời gian.

Lý Phong há hốc mồm, còn chưa lên tiếng Nhậm Tiểu Lôi đã nói: "Không cho phép từ chối."

Lý Phong: ". . ."

Lâm Vân Bằng: ". . ."

Sau mười mấy phút, đám người Lâm Vân Bằng đã thu dọn xong đồ vật, lái xe tới thành phố Nguyên Thái.

Cổ Phong trấn cách thành phố Nguyên Thái đại khái ba giờ đi đường, khi bọn hắn đến nơi thì đã chạng vạng tối.

Được Lâm Vân Bằng chiêu đãi, mọi người ăn tối trong một nhà hàng cao cấp, sau đó liền lái xe đi tới trước cửa một hộp đêm tư nhân.

Tiếp theo, Lâm Vân Bằng mang theo đám người Lý Phong đi vào

sân sau của hộp đêm, theo lời hắn thì nơi này là do cha hắn dùng tiền túi xây dựng.

Trong hậu viện có hòn non bộ san sát, đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy, phong cảnh tú lệ.

Giờ phút này, trên đất trống tạm thời được dựng một cái đài cao rộng mười mét, bên trên đèn đuốc sáng trung nhưng không có một ai.

Chung quanh đài cao đã tụ tập hai nhóm người, Lâm Vân Bằng ngừng chân quan sát một chút, sau đó dẫn đám người Lý Phong tới một vị trí.

"Tiểu tử thối, ngươi còn nhớ đường tới đây à?"

Lâm Vân Bằng mới vừa bước tới, nam nhân trung niên đứng giữa đám người đã trầm giọng răn dạy lên.

Lâm Vân Bằng gãi đầu một cái, cười ngượng nói: "Cha, ít nhất thì ta cũng chạy tới rồi còn gì."

Người đàn ông trung niên này chính là cha của Lâm Vân Bằng —— Lâm Hải!

Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, tiếp theo đảo mắt nhìn Lý Phong, Nhậm Tiểu Lôi, nhất thời nhíu mày hỏi: "Bọn họ là ai?"

Lâm Vân Bằng vội vàng giới thiệu: "Hắn là Lý Phong, còn nàng là Nhậm Tiểu Lôi, bạn gái Lý Phong."

Lý Phong: ". . ."

Trời cao chứng giám, hắn chưa bao nói Nhậm Tiểu Lôi là bạn gái mình, Lâm Vân Bằng giới thiệu linh tinh cái gì vậy.

Một bên khác, Nhậm Tiểu Lôi cười tới mức nở hoa.

Lâm Hải nhìn về phía Lý Phong.

Lý Phong nhìn Lâm Hải gật gật đầu: "Chào Lâm tiên sinh."

Lâm Hải ừm một tiếng, sau đó nghiêng đầu đi.

Lâm Vân Bằng không nghĩ tới cha mình lại lạnh nhạt ra mặt với Lý Phong như vậy, nhất thời có chút xấu hổ, chỉ có thể cưỡng ép nói sang chuyện khác: "Cha, Thượng Quan Vân Hải còn chưa tới sao?"

Lâm Hải vừa hung ác nguýt hắn một cái vừa trách cứ: "Ngươi phải gọi là Thượng Quan đại thiếu, không cho phép gọi thẳng tên!"

Lâm Vân Bằng bĩu môi, không lên tiếng nữa.

Một bên khác, Lý Phong nhướng mày, âm thầm nnói: "Thượng Quan Vân Hải chính là cao thủ mà Lâm Hải dùng 100 triệu mời đến sao?"

Đúng lúc này, một nam nhân áo trắng từ đằng xa thản nhiên đi tới.

Chỉ thấy hắn để tóc ngắn, khuôn mặt tuấn tú, thân thể như ngọc, âu phục màu trắng không nhuốm bụi trần, lúc đi đường tự hình thành một loại khí thế kì lạ.

Trong nháy mắt nam nhân áo trắng xuất hiện, ánh mắt đám nữ nhân bên cạnh Lâm Vân Bằng liền hiện lên hình trái tim.

Thân thể Lâm Hải chấn động, nhỏ giọng dặn dò: "Vân Bằng, Thượng Quan đại thiếu đến rồi, ngươi nhất định phải chú ý thái độ của mình, nghe thấy chưa?!"

Trong mắt Lâm Vân Bằng lóe lên một tia khuất nhục, song quyền nắm chặt, gật gật đầu.

Lý Phong nhìn thấy một màn này, nội tâm có chút nghi ngờ.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 812: Lấy đâu ra lực lượng?

Nghe ý tứ của Lâm Hải cùng biểu lộ của Lâm Vân Bằng thì Lâm Vân Bằng và người kia hẳn là từng nổi lên mâu thuẫn.

Lâm Hải sửa sang y phục, nhấc chân nghênh đón: "Thượng Quan đại thiếu, đi đường vất vả rồi."

"Ừm." Thượng Quan Vân Hải lạnh nhạt gật đầu: "Người Trịnh Ngọc Thái mời đã đến chưa?"

Lâm Hải quay đầu nhìn nhóm người chỗ khác, lắc đầu nói: "Còn chưa tới."

"Hừ, thật kiêu ngạo!" Thượng Quan Vân Hải cười lạnh một tiếng.

Hắn vốn định ra sân cuối cùng, cho nên cố ý kéo dài một đoạn thời gian, không ngờ người của Trịnh Ngọc Thái còn chưa tới!

Thấy thế, Lâm Hải cười nói: "Thượng Quan đại thiếu không nên tức giận, chút nữa chỉ cần đánh bại cao thủ do Trịnh Ngọc Thái mời đến là bọn hắn sẽ mất hết mặt mũi."

Thượng Quan Vân Hải không trả lời, ánh mắt lạnh nhạt đảo quanh, thấy được thần sắc mê trai trong mắt các cô gái, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, nhưng ánh mắt chưa từng dừng lại trên thân bọn họ.

Chỉ là đám nữ nhân tầm thường mà thôi, chưa đủ tư cách được đến hắn để mắt. ..

"Hả? !" Đúng lúc này, Thượng Quan Vân Hải nhìn thấy Nhậm Tiểu Lôi, trong mắt của hắn lập tức lóe lên tinh quang.

Đồng thời, Nhậm Tiểu Lôi cũng đang dùng ánh mắt hiếu kỳ đánh giá Thượng Quan Vân Hải.

Bốn mắt nhìn nhau. ..

Vài giây đồng hồ sau, Nhậm Tiểu Lôi hơi có vẻ ngượng ngùng cúi đầu.

Trong chớp nhoáng này, Thượng Quan Vân Hải liền cảm thấy trái tim không nhịn được nhảy lên một nhịp!

So với những người còn lại, Nhậm Tiểu Lôi giống như là tiên nữ hạ phàm!

"Nàng là ai?" Thượng Quan Vân Hải chỉ vào Nhậm Tiểu Lôi rồi hỏi.

Lâm Hải nhìn theo ánh mắt của Thượng Quan Vân Hải, tiếp theo lộ sắc mặt quái dị trả lời: "Nàng là bạn gái của bằng hữu Vân Bằng mới kết giao, tên là Nhậm Tiểu Lôi."

Hắn có thể nhìn ra Thượng Quan Vân Hải đã nổi lên hứng thú với Nhậm Tiểu Lôi, nhưng Nhậm Tiểu Lôi lại là bạn gái Lý Phong.

Với tính cách của Vân Bằng, một khi Thượng Quan Vân Hải biểu lộ ý đồ với Nhậm Tiểu Lôi, hắn nhất định sẽ trở mặt với Thượng Quan Vân Hải.

"Không được, ta phải căn dặn Vân Bằng trước."

Lâm Hải đã thầm quyết định.

Hiện giờ Lâm Hải đang muốn cầu cạnh Thượng Quan Vân Hải, Lý Phong thì không có chút lợi ích gì với hắn, Thượng Quan Vân Hải mà thật sự có ý với Nhậm Tiểu Lôi, hắn sẽ làm cho Lâm Vân Bằng từ bỏ người bạn Lý Phong này.

"Ồ?" Thượng Quan Vân Hải nhướng mày một cái, tiếp theo nói: "Nhưng ta lại cảm thấy nàng hiện tại đang thích ta."

Bộ dáng thẹn thùng vừa nãy của Nhậm Tiểu Lôi rõ ràng là có ý tứ với hắn, còn việc nàng đã có bạn trai . . Ha ha, chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi.

Bạn trai nàng mà dám bố láo thì đừng trách hắn hạ thủ độc ác!

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Vân Hải sải bước tới chỗ Nhậm Tiểu Lôi.

"Ngươi lại định làm cái gì?" Khóe miệng Lý Phong giật giật mấy cái.

"Cái gì là cái gì, người ta rất vô tội có được không?" Nhậm Tiểu Lôi lườm lại Lý Phong.

Lý Phong thở dài, không vạch trần Nhậm Tiểu Lôi nữa.

Đúng lúc này, Thượng Quan Vân Hải đi tới trước mặt Nhậm Tiểu Lôi, đồng thời đưa tay ra: "Xin chào mỹ nữ, ta tên là Thượng Quan Vân Hải."

Nhậm Tiểu Lôi nhìn Thượng Quan Vân Hải, rồi lại nhìn Lý Phong, cuối cùng thẹn thùng cúi đầu: "Xin lỗi Thượng Quan tiên sinh, bạn trai ta không thích ta bắt tay với nam nhân khác."

Thượng Quan Vân Hải nhìn về phía Lý Phong: "Chẳng lẽ ngươi không biết làm như vậy chỉ tỏ rõ ngươi là kẻ kém cỏi không có lòng tin sao?"

Lý Phong nhún vai: "Ngươi không cảm thấy còn có một khả năng khác sao?"

Thượng Quan Vân Hải có chút không hiểu được.

"Nàng không muốn bắt tay với ngươi, nói như vậy vì tìm một cái cớ mà thôi."

Thượng Quan Vân Hải đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lạnh lùng nói: "Không có khả năng, bởi vì... Ta là Thượng Quan Vân Hải!"

Một câu này đã triệt để biểu lộ sự tự tin cùng bá đạo của Thượng Quan Vân Hải.

"Ài, chọc ai không chọc vì sao lại nhất định phải chọc ta? Ngươi nói đi, ngươi muốn chết kiểu gì?" Lý Phong thở dài, có chút thương hại nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người cùng nhau cứng lại.

Đám người Lâm Vân Bằng, Chúc Hạo thì hai mặt nhìn nhau.

Tuy rằng biểu hiện của Lý Phong rất không giống tầm thường, nhưng hắn dám cuồng vọng tới mức nói lời này với Thượng Quan Vân Hải rõ ràng là thành tâm muốn chết.

Rốt cục là Lý Phong lấy đâu ra lực lượng để nói những lời này, hắn không biết cường giả võ đạo là khái niệm gì sao?

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 813: Không Phải Là Đối Thủ

"Ngươi đúng là thú vị." Thượng Quan Vân Hải lắc đầu cười một tiếng: "Bất quá, đúng thật ta không bằng ngươi."

"Ồ, ngươi cũng nhận ra được điều đó?"

Thượng Quan Vân Hải nhún vai: "Kẻ ngốc cũng nhận ra được, đương nhiên ta không mắc chứng ảo tưởng sức mạnh như ngươi."

Một bên khác, Lâm Vân Bằng không nhịn được: "Thượng Quan Vân Hải, Lý Phong là bằng hữu của ta, ngươi đừng có mà bố láo!"

Thượng Quan Vân Hải quay đầu nhìn về phía Lâm Vân Bằng, ánh mắt lạnh đi.

Lâm Hải vội vàng đi tới khiển trách: "Vân Bằng! Ta đã căn dặn ngươi rồi, phải gọi là Thượng Quan đại thiếu! Thượng Quan đại thiếu, Vân Bằng còn nhỏ không hiểu chuyện, xin ngươi đừng tính toán với hắn."

Thượng Quan Vân Hải nhìn chằm chằm Lâm Vân Bằng rồi lạnh lùng nói: "Lần sau không thể lặp lại nữa."

"Vâng vâng, nhất định không có lần sau." Lâm Hải lau mồ hôi lạnh trên trán, quay đầu hung hăng lườm Lâm Vân Bằng: "Vân Bằng, nơi này không còn chuyện của ngươi, mau tránh ra một bên!"

Lâm Vân Bằng nâng cao giọng: "Cha! Lý Phong là bằng hữu của ta! Là ta đem hắn đến đây, ta không thể nhìn hắn bị người khác làm nhục!"

Lý Phong lộ ra thần sắc quái dị.

Lâm Vân Bằng vậy mà coi hắn là bằng hữu, còn vì hắn mà cãi lời cha? Có chút cảm động nha...

"Lâm Vân Bằng!" Lâm Hải nhướng mày: "Ngươi muốn cãi ta tới cùng đúng không? !"

"Ta. . ." Lâm Vân Bằng muốn nói tiếp gì đó.

Lúc này Lý Phong vỗ vỗ bả vai Lâm Vân Bằng: "Cha ngươi nói rất đúng, nơi này không còn chuyện của ngươi."

"Lý Phong, ngươi đang xem thường ta sao? !" Lâm Vân Bằng quát lên.

"Không phải là xem thường, loại chuyện nhỏ nhặt này ta có thể tự giải quyết."

Nói xong Lý Phong kéo Lâm Vân Bằng sang một bên.

Thượng Quan Vân Hải khinh miệt hỏi: "Ngươi định tự giải quyết bằng cái gì?"

Vừa dứt lời, trên thân thể Thượng Quan Vân Hải nổi lên khí tức của Tông Sư trung kỳ.

Tiếp theo hắn sải bước đi đến bên cạnh viền đài cao, duỗi ra hai ngón tay kẹp lấy một thanh gậy thép.

Cây gậy thép này có đường kính lên tới 10cm, bộ dáng rất cứng cỏi.

"Thượng Quan đại thiếu muốn làm gì?"

"Hắn muốn bẻ cong thiết côn sao?"

"Dùng hai ngón tay để bẻ cong gậy thép? Nói đùa sao!"

Mọi người ở đây còn không hiểu gì cả, hai ngón tay của Thượng Quan Vân Hải đột nhiên tạo thành hình cây kéo!

"Răng rắc."

Một tiếng giòn xốp vang lên, cây gậy thép trực tiếp đứt mất!

"Con mẹ nó!"

"Ta vừa thấy cái gì?"

"Đang đóng phim có phải không? Camera giấu ở đâu?"

Mọi người trực tiếp bị chấn kinh đến mức lên tiếng kinh hô.

Dù là Lâm Vân Bằng cũng lộ ra mấy phần chấn động!

Ngay sau đó, đám người Lâm Hải liền nhìn về phía Thượng Quan Vân Hải bằng ánh mắt cuồng nhiệt, những nữ nhân vốn đã rất có thiện cảm với Thượng Quan Vân Hải càng là trực tiếp biến thành fan trung thành 20 năm của hắn!

"Nhìn thấy chưa, đây chính là sức mạnh của Tông Sư cảnh!"

Thượng Quan Vân Hải rút tay về, nhìn Lý Phong rồi nói: "Ta mặc kệ ngươi là ai, ở trong mắt ta, ngươi đều là con kiến hôi tiện tay là bóp chết! Thức thời thì lập tức rời xa Nhậm tiểu thư, bằng không thì. . . Hừ hừ!"

Lý Phong híp mắt vào, miệng thì nói nhỏ: "Con kiến hôi?"

Lúc này, Lý Phong tiến lên phía trước một bước, khí tức dần tăng lên một cách chậm rãi.

Đúng lúc này, có tiếng cười sang sảng từ đằng xa truyền: "Ha ha ha, Lâm Hải, người của ngươi đến chưa? Đến rồi thì mau bước ra nhận lấy cái chết đi!"

Nghe vậy, đám người Lâm Hải, Thượng Quan Vân Hải đều quay đầu nhìn sang nơi thanh âm phát ra.

Lý Phong nhướng mày một cái, khí tức đang tụ tập cũng tiêu tán.

Nơi xa, một nam nhân trung niên bụng phệ mặc đồ đen đi ở phía trước, theo sau hắn là 1 người trung niên khác mặc đồ màu trắng.

Âm thanh cười sang sảng phát ra từ nam nhân mặc đồ đen, hắn chính là đối thủ 1 mất 1 còn của nhà Lâm Hải —— Trịnh Ngọc Thái!

"Trịnh Ngọc Thái, dạo này văn mõm của ngươi tăng level nhiều đấy nhỉ!" Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, quay người nhìn về phía Thượng Quan Vân Hải ôm quyền nói: "Xin Thượng Quan đại thiếu xuất thủ, đánh bại đối phương!"

Thượng Quan Vân Hải ngạo nghễ gật đầu: "Yên tâm đi, ta đã có mặt thì trận này tất thắng!"

Nghe được lời hứa hẹn của Thượng Quan Vân Hải, Lâm Hải tựa như được ăn một viên thuốc an thần, trên mặt nở nụ cười.

"Lâm Hải, đây chính là cao nhân mà ngươi mời đến? Xem ra cũng bình thường thôi!" Trịnh Ngọc Thái nhìn Thượng Quan Vân Hải, đùa cợt nói.

"Trịnh Ngọc Thái, ta thì thấy ngược lại, tên mà ngươi mời đến mới là hạng tầm thường, tuổi gì mà đòi so với Thượng Quan đại thiếu!" Lâm Hải cũng cười lạnh châm chọc.

Đúng lúc này, Lý Phong nói với Lâm Vân Bằng: "Vân Bằng, nhắc nhở ngươi một chút, trận đấu này Thượng Quan Vân Hải không phải đối thủ của người kia, muốn thắng thì cho ta 200 triệu, ta đánh giúp các ngươi."

Lâm Vân Bằng: "? ? ?"

Lâm Hải: "? ? ?"

Thượng Quan Vân Hải: "? ? ?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 814: Để Lý Phong Thử Một Chút?

Lý Phong không cố ý hạ giọng, lại thêm người khác không nói chuyện, cho nên những người ở gần đều nghe được câu này.

Nhất thời bầu không khí trở nên rất quái dị. ..

Sau một lúc lâu, Lâm Vân Bằng cười khan: "Lý Phong, ngươi đang nói đùa sao?"

"Ta không nói đùa, Thượng Quan Vân Hải không phải đối thủ của người kia."

Biểu lộ của Lý Phong rất nghiêm túc, tựa như đang trình bày chân lý.

Chỉ liếc mắt một cái Lý Phong đã nhìn ra người trung niên áo trắng kia là một Siêu Phàm cảnh.

Thượng Quan Vân Hải cười ha hả: "Tiểu tử, ngươi biết mình đang nói cái gì không? Ngươi biết Tông Sư đại biểu cho điều gì không?"

Lý Phong nhướng mày đang định nói chuyện thì Lâm Hải quát lên:

"Đủ rồi!" Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, tiếp theo nhìn về phía Lý Phong: "Nể tình ngươi là bằng hữu của con trai ta, ta có thể xin Thượng Quan đại thiếu không trách ngươi tội vô lễ, giờ ngươi đi đi."

Hắn biết rõ sự khủng bố của Thượng Quan Vân Hải, nếu như Lý Phong không rời đi thì sợ là sẽ gặp nguy hiểm tới tính mạng.

Thượng Quan Vân Hải đùa cợt nói: "Khoan đã, ta còn chưa cho hắn đi cơ mà. Ngươi nói ta không phải đối thủ của kẻ kia đúng không? Vậy ngươi đứng ở chỗ này nhìn ta nhẹ nhõm chiến thắng

đi."

Nói xong câu đó, Thượng Quan Vân Hải tung người một cái bay lên đài cao.

"Lý Phong, ngươi mau đi đi, có chuyện gì ta sẽ chống đỡ!"

Lâm Vân Bằng biết chuyện này đã rất nghiêm trọng, nhỏ giọng khuyên nhủ.

Tuy nhiên kêu Lý Phong rời đi sẽ chọc giận Thượng Quan Vân Hải, nhưng Lâm Vân Bằng không thể trơ mắt nhìn Lý Phong bị Thượng Quan Vân Hải làm nhục.

Lý Phong cười nhạt: "Ta đi thì chẳng phải không còn cơ hội kiếm về 200 triệu sao?"

Trước đó Lâm Vân Bằng từng nói hết thảy so đấu ba trận, dùng kết quả quyết định quyền hạn khai thác 3 mỏ than đá một năm.

Mà Lâm gia chỉ mời một người, nếu không có Lý Phong thì lần này xác định ba trận toàn thua.

Vốn Lý Phong không muốn xen vào chuyện bao đồng, nhưng Thượng Quan Vân Hải đã thích trang bức trước mặt hắn, Lâm Vân Bằng lại còn trượng nghĩa như thế, hắn không thể rời đi như vậy.

"Ngu xuẩn mất khôn!" Lâm Hải hừ lạnh một tiếng, tiếp theo nghiêng đầu đi: "Trịnh Ngọc Thái, ngươi làm tốt chuẩn bị nhận thua chưa?"

"Người phải nhận thua là ngươi mới đúng." Trịnh Ngọc Thái quay người nhìn nam nhân áo trắng, chắp tay nói: “Xin Mã huynh xuất thủ!"

Mã Huy lộ ra thần sắc ngạo nghễ gật đầu, quay người đi từng bước một lên đài cao.

Thấy thế, đám người Lâm Hải cười rộ lên: "Thượng Quan đại thiếu thì trực tiếp bay lên, còn tên họ Mã này chỉ có thể leo từng bước, chênh lệch quá lớn rồi."

"Không cần xem tiếp ta cũng biết Thượng Quan đại thiếu tất thắng!"

"Họ Mã kia, ngươi tranh thủ thời gian nhận thua đi, miễn cho chút nữa bị Thượng Quan đại thiếu đánh rớt xuống đài!"

Trên đài cao, Mã Huy lạnh lùng liếc nhìn mọi người, há miệng quát lớn: "Ồn ào!"

Sấm sét giữa trời quang!

Mọi người chỉ cảm thấy như có một luồng sấm sét nổ vang ngay bên tai, chấn động đến mức màng nhĩ đau đớn, nhất thời đám người Lâm Hải kinh hãi không thôi!

Trên đài cao, Thượng Quan Vân Hải chỉ cảm thấy khí huyết không ngừng nhộn nhạo, nhất thời sắc mặt kịch biến: "Ngươi đang ở cảnh giới gì? !"

"Bằng vào ngươi cũng xứng hỏi ta ở cảnh giới gì?" Mã Huy cười lạnh một tiếng, đánh ra một quyền từ xa.

"Uỳnh!"

Một quả đấm ngưng tụ từ chân khí bay thẳng đến trước ngực Thượng Quan Vân Hải, Thượng Quan Vân Hải chỉ kịp nâng lên hai tay chống đỡ.

"Phanh.”

Một tiếng trầm đục vang lên!

"Răng rắc" "Răng rắc "

Tiếp theo là tiếng xương nứt gãy!

Thân thể Thượng Quan Vân Hải trực tiếp bay rớt ra ngoài!

Sau khi rơi xuống đất, Thượng Quan Vân Hải nôn liền mấy ngụm máu tươi!

Đám người Lâm Hải trực tiếp sững sờ!

Một quyền đánh bay Thượng Quan Vân Hải, đã vậy còn là đánh từ xa?

Mã Huy có còn là người không?

Trên mặt đất, Thượng Quan Vân Hải gắng gượng chống đỡ đứng dậy, vẻ mặt kinh hãi: "Ngươi. . . Ngươi vậy mà là Siêu Phàm cảnh?!"

"Hừ, coi như có chút nhãn lực." Mã Huy chắp 2 tay sau lưng, ngạo nghễ nói: "Không sai, ta là Siêu Phàm sơ kỳ, thua trong tay ta ngươi đã chịu phục chưa?"

Thượng Quan Vân Hải cắn chặt hàm răng, sắc mặt vô cùng khó coi!

Trước đài cao, Trịnh Ngọc Thái điên cuồng cười thành tiếng: "Ha ha ha, Lâm Hải, cao hủ ngươi mời đến cũng quá vô dụng rồi? Bất quá không vấn đề gì, còn hai trận nữa, ngươi lại mời thêm hai cao thủ khác tới đi, nếu ba trận toàn thua thì quá mức mất mặt!"

Lâm Hải siết chặt song quyền, không nói một lời.

Hắn tiêu 100 triệu mời đến Thượng Quan Vân Hải, thế mà cũng thất bại, bây giờ hắn còn có thể đi đâu mời cao thủ khác?

Đúng lúc này, Lâm Vân Bằng đột nhiên nhỏ giọng nhắc nhở: "Cha, hay là để Lý Phong tiến lên thử xem?"

Lời này vừa nói ra, mọi người yên tĩnh!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 815: Một Ngón Tay

Tất cả mọi người ở đây đều dùng ánh mắt kì dị nhìn Lâm Vân Bằng, tựa như nhìn một người điên.

Tới cả Thượng Quan Vân Hải cũng bại, Lý Phong đi lên còn không phải chịu chết?

"Cha, ngươi đừng nhìn ta như vậy, vừa rồi Lý Phong liếc mắt liền nhìn ra Thượng Quan Vân Hải không phải đối thủ của người kia, trừ Lý Phong ra, những người ở đây còn ai sở hữu nhãn lực bậc này?"

Nghe thấy lời ấy, Lâm Hải lâm vào trầm tư.

Trước đó hắn còn cảm thấy Lý Phong chỉ là cố ý khiêu khích Thượng Quan Vân Hải mà thôi, hiện tại nghĩ lại. . . Lý Phong thật sự quá tinh mắt!

Nhưng nhãn lực là một chuyện, đấm nhau lại là chuyện khác, Lý Phong sao có thể đánh thắng Mã Huy?

"Ha ha, để hắn đi lên? Lâm Vân Bằng, trong đầu ngươi có não không vậy?"

Đúng lúc này, Thượng Quan Vân Hải cười to.

Lâm Hải nhướng mày một cái, ôm quyền hỏi: "Thượng Quan đại thiếu có cao kiến gì?"

Dù Thượng Quan Vân Hải đã bị thua, nhưng Lâm Hải vẫn muốn bảo trì thái độ tôn trọng, dù sao sau lưng Thượng Quan Vân Hải vẫn còn có một gia tộc rất mạnh mẽ.

"Hừ, người này là Siêu Phàm cảnh, trừ phi gia gia của ta đích thân đến, không thì ở nơi này không người nào có thể đối phó hắn! Lâm tổng, ngươi vẫn nên thẳng thắn nhận thua đi."

Thượng Quan Vân Hải cười lạnh nói.

Lâm Hải: "? ? ?"

"Trừ nhận thua ra không còn biện pháp khác sao?"

"Thượng Quan đại thiếu cũng đã nói vậy, khẳng định là không còn biện pháp."

"Lão Lâm a, hảo hán không sợ ăn thiệt thòi trước mắt, hay ngươi cứ nhận thua trước, chờ năm sau lại chuẩn bị cẩn thận, tới lúc đó báo thù cho hôm nay là được."

Đám bạn bè của Lâm Hải bắt đầu khuyên bảo.

"Lâm Hải, còn muốn đánh nữa hay không, không đánh thì mau nhận thua, ta còn muốn mời Mã tiên sinh đi ăn khuya!"

Ở phía đối diện, Trịnh Ngọc Thái đùa cợt hỏi.

Sắc mặt Lâm Hải biến ảo mấy lần, sau cùng nhìn về phía Lý Phong: "Lý tiên sinh, nếu như ngươi xuất thủ thì có mấy phần chắc chắn chiến thắng đối phương?"

Lý Phong mỉm cười, duỗi ra một ngón tay.

Lâm Hải khẽ nhếch miệng: "1 thành?"

Lý Phong cười nhạt: "Ý ta là ta dùng một ngón tay cũng có thể nghiền ép hắn."

Lời này vừa nói ra, mọi người yên tĩnh!

Tiếp theo, Thượng Quan Vân Hải là người đầu tiên cười ha hả: "Ngươi nói cái gì? Một ngón tay liền có thể nghiền ép một cường giả Siêu Phàm cảnh? Ha ha, buồn cười, cuồng vọng, vô tri!"

Trên đài cao, Mã Huy cũng bị sự cuồng vọng của Lý Phong kích thích: “Tiểu tử, ngươi muốn tìm chết sao? Có tin ta dùng 1 quyền đánh ngươi tan xác không!"

Lý Phong trực tiếp bỏ qua không thèm nhìn Mã Huy, mà nhìn

sang Lâm Hải nói: "Ông chủ Lâm, niệm tình ngươi là cha của Lâm Vân Bằng nên ta mới muốn giúp ngươi, bất quá kiên nhẫn của ta có hạn, ta cho ngươi 10 giây để cân nhắc, tới lúc đó ngươi còn chưa quyết định thì ta sẽ rời đi."

"Nếu như ngươi thua thì sao, 200 triệu không phải một con số nhỏ." Lâm Hải nhướng mày hỏi.

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng: "Loại khả năng này không tồn tại, 200 triệu chắc chắn là của ta rồi."

Lý Phong bắt đầu đếm ngược: "5, 4, 3. . ."

Lâm Hải lộ vẻ giãy dụa, cuối cùng cắn răng nói: "Tốt, ta trả ngươi 200 triệu!"

"Ngươi sẽ biết đây là quyết định chính xác nhất đời ngươi."

Lý Phong cười một tiếng, tiếp theo đi đến bên cạnh Lâm Vân Bằng: "Đợi chút nữa khi ta lên sân khấu rồi ngươi liền đi tới đánh Thượng Quan Vân Hải, cứ đánh thoải mái, xảy ra chuyện gì có ta gánh hết!"

Lâm Vân Bằng: "? ? ?"

Ngay tại thời điểm hắn sững sờ, Lý Phong nhảy lên đài cao.

Mã Huy cuồng vọng cười một tiếng, ngoắc ngoắc ngón tay với Lý Phong: "Tiểu tử, lúc ở dưới đài ngươi rất bố láo, làm ta rất khó chịu, đến đây, để ta xem ngươi định dùng một ngón tay nghiền ép ta như thế nào."

"Tiền bối, hắn vừa làm nhục ngươi, ngươi nhất định phải giết hắn lập uy!"

Thượng Quan Vân Hải rất hận Lý Phong nên muốn mượn tay Mã Huy giết Lý Phong.

Đúng lúc này, Lâm Vân Bằng đột nhiên vọt tới nhấc chân giẫm lên mặt hắn: "Tên khốn kiếp này, lão tử đạp chết ngươi!"

"Phanh."

Một tiếng trầm đục vang lên, Thượng Quan Vân Hải liền cảm thấy trên mặt đau rát!

Con mẹ nó, hắn vậy mà bị Lâm Vân Bằng đạp vào mặt?

"Vân Bằng!" Trước đó Lâm Hải tập trung toàn bộ lực chú ý lên người Lý Phong nên không phát hiện Lâm Vân Bằng chạy tới chỗ Thượng Quan Vân Hải, đợi đến khi hắn nghe được tiếng chửi của Lâm Vân Bằng thì đã không kịp ngăn cản.

Trong chớp nhoáng này, Lâm Hải liền cảm thấy mắt tối sầm lại!

"Lâm Vân Bằng, ngươi dám đạp ta? Ta muốn giết cả nhà ngươi! Một nhà già trẻ các ngươi chuẩn bị chờ chết đi!"

Thượng Quan Vân Hải cười gằn nhìn Lâm Vân Bằng nói.

Lâm Vân Bằng thấy trong lòng căng thẳng, đột nhiên có chút hối hận vì đã tin vào lời nói của Lý Phong.

Đúng lúc này, Lý Phong trên đài cao duỗi ra một ngón tay chỉ tới Mã Huy.

Theo động tác của Lý Phong, thời gian dường như đứng im, tất cả mọi người ngừng thở!

Một cái chớp mắt tiếp theo, một luồng khí tức cuồng bạo xuất hiện trên đầu ngón tay của hắn, hóa thành một tòa núi cao đập tới Mã Huy.

Mã Huy căn bản không kịp làm ra phản ứng, liền bị tòa núi cao này đè sát xuống đất!

Mọi người yên tĩnh!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 816: Chí Tôn Phía Trên

"Con mẹ nó. . . Ta không nhìn lầm chứ, hắn chỉ ra một tòa núi cao?"

"Không phải núi cao, mà là hòn non bộ, một cái hòn non bộ cao đến mấy mét!"

"Trời ạ, đây là làm ảo thuật sao? Không đúng, hắn là pháp thuật! Bỗng dưng biến ra một ngọn núi!"

Mọi người bị tình cảnh này làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai dám tin tưởng đây là thật?

"Cái này sao có thể. . . Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!"

Nơi xa, Thượng Quan Vân Hải đang nằm trên đất không ngừng lắc đầu, ánh mắt tràn đầy kinh hoảng.

Mã Huy là cường giả Siêu Phàm sơ kỳ!

Mạnh hơn Mã Huy nhiều như vậy thì Lý Phong đang ở cảnh giới nào?!

"..." Lâm Vân Bằng khẽ nhếch miệng, tiếp theo vui mừng nói: "Cha, ngươi thấy không, Lý Phong thắng rồi, hắn thật sự là dùng một ngón tay nghiền ép đối phương, quá trâu bò!"

Lâm Hải phun ra một ngụm trọc khí, hưng phấn kêu lên: "Lý thiếu uy vũ!"

Lý Phong lúc này thu hồi ngón tay, hòn non bộ đè lên trên người Mã Huy tiêu tán.

Mã Huy khó khăn bò dậy, lòng còn sợ hãi hỏi: "Tiền. . . Tiền bối,

ngài có thể nói cho ta biết ngài đang ở cảnh giới gì không?"

Nếu như Lý Phong chỉ là mạnh hơn hắn một chút, vậy hắn nhất định sẽ ghi hận trong lòng, âm thầm tính toán phương pháp lấy lại danh dự, nhưng thực lực Lý Phong bày ra đã đủ sức làm hắn sợ hãi, cho nên hắn lại sinh ra kính ý với Lý Phong.

"Từng nghe nói tới Chí Tôn cảnh chưa?" Lý Phong lạnh nhạt hỏi.

"Chí Tôn cảnh? !" Mã Huy thấy trong lòng run lên, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Nơi xa, Thượng Quan Vân Hải càng là thấy nội tâm lộp bộp một tiếng, sắc mặt trong nháy mắt trở thành tái nhợt.

"Ngài. . . Ngài là cường giả Chí Tôn cảnh? !" Mã Huy nuốt một ngụm nước bọt, run giọng hỏi.

Trong cái nhìn chăm chú của mọi người, Lý Phong nhẹ nhàng lắc đầu.

Mã Huy: ". . ."

Thượng Quan Vân Hải: ". . ."

Người khác: ". . ."

"Phù." Mã Huy thở dài một hơi, nội tâm dần nhẹ nhõm.

Lý Phong quá trẻ tuổi, nếu như là cường giả Chí Tôn cảnh vậy thì quá mức làm cho người ta khó lòng tiếp nhận.

Nơi xa, Thượng Quan Vân Hải cũng thở phào một hơi.

Đúng lúc này, Lý Phong nói: "Ta là Bán Thần cảnh, còn mạnh gấp nhiều lần Chí Tôn cảnh, bất quá có khả năng ngươi còn chưa biết Bán Thần cảnh là khái niệm gì, cho nên ta mới nhắc tới Chí Tôn cảnh trước."

Mã Huy: "? ? ?"

Thượng Quan Vân Hải: "? ? ?"

Người khác: "? ? ?"

Mặc kệ là Mã Huy hay Thượng Quan Vân Hải, Chí Tôn cảnh đã là cực hạn trong tầm nhìn của bọn hắn, đương nhiên không biết Bán Thần cảnh khủng bố tới cỡ nào.

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, cũng không giải thích thêm: "Được rồi, ngươi muốn trực tiếp nhận thua hay là tiếp tục đánh?"

"Ta nhận thua, ta nhận thua!"

Nói xong Mã Huy liền nhảy xuống đài cao.

Lý Phong cũng nhảy một cái đi thẳng tới trước mặt Lâm Hải, mở miệng nói: "Ông chủ Lâm, sự tình giải quyết xong rồi, 200 triệu kia bao giờ ngươi định gửi cho ta?"

"Lập tức, lập tức!" Lâm Hải vội vàng móc điện thoại di động, muốn kêu kế toán gửi tiền cho Lý Phong.

Lý Phong cũng không khách khí, trực tiếp lấy thẻ ngân hàng ra đưa cho Lâm Hải để Lâm Hải làm các bước còn lại.

Lát sau, Lâm Hải tràn ngập vui vẻ cảm ơn Lý Phong xuất thủ tương trợ.

"Được rồi, ngươi đi gặp Trịnh Ngọc Thái nói chuyện tiếp đi, ta đi tìm Vân Bằng."

Lý Phong đi đến trước mặt Lâm Vân Bằng: "Sao lúc nãy ngươi không động thủ?"

Vừa nói hắn vừa nhìn Thượng Quan Vân Hải đang nằm rạp trên mặt đất.

Thượng Quan Vân Hải không dám đối mặt với Lý Phong nên vội vàng cúi đầu.

"Vừa đạp hắn một cái đã bị ngươi hấp dẫn lực chú ý." Lâm Vân Bằng cười khan một tiếng, có chút không biết nên đối mặt với Lý Phong như thế nào.

Trước kia hắn cho rằng mình đã hạ mình tôn trọng Lý Phong, nguyện ý kết giao bằng hữu với Lý Phong.

Hiện tại Lý Phong lắc mình biến thành nhân vật hắn có ngước mắt lên cũng không nhìn thấy gót chân, thái độ cũng biến thành rất câu nệ.

Lý Phong nhìn ra suy nghĩ trong lòng Lâm Vân Bằng, cười nói: "Giữa chúng ta cũng coi như hữu duyên, ngươi không cần quá câu thúc."

Lâm Vân Bằng liên tục gật đầu, thái độ thoải mái hơn không ít.

"Lúc nãy ngươi còn bố láo trước mặt ta lắm cơ mà?" Lý Phong nhìn về phía Thượng Quan Vân Hải, giống như cười mà không phải cười hỏi.

Khuôn mặt Thượng Quan Vân Hải đỏ lên, miệng mím chặt, không nói một lời.

Hắn còn có thể nói cái gì? Hắn cũng rất tuyệt vọng có được không!

Lý Phong cũng lười tiếp tục đả kích tiểu nhân vật như Thượng Quan Vân Hải: "Một nhà Lâm Vân Bằng về sau sẽ do ta bảo kê, về sau nhà bọn hắn mà xuất hiện bất kỳ chuyện ngoài ý muốn gì ta cũng sẽ tìm Thượng Quan gia các ngươi tính toán sổ sách."

Nghe thấy lời ấy, hai cha von Lâm Hải vô cùng vui mừng!

"Đúng rồi. . . Lời nói lúc nãy của ngươi làm cho ta rất khó chịu, lần này chỉ phế bỏ đan điền xem như trừng phạt, còn có lần sau ta sẽ lấy cái mạng chó của ngươi."

Vừa mới nói xong, Lý Phong điểm ra một luồng chân khí, trực tiếp phá nát đan điền của Thượng Quan Vân Hải.

Thượng Quan Vân Hải lập tức cảm thấy tâm như tro tàn!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 817: Không Cần Để Ý Quá Trình

Nửa giờ sau, Lý Phong mang theo Nhậm Tiểu Lôi ra ngoài.

"Bọn hắn đều muốn ngươi lưu lại mà sao ngươi vô tình như vậy?"

Lý Phong lắc đầu đáp: "Lâm Vân Bằng làm người cũng được, nhưng cha hắn thì quá ham công danh lợi lộc, lần sau có cơ hội thì ta sẽ tâm sự riêng với Lâm Vân Bằng."

Ngay sau đó hắn cười cười, không tiếp tục nói về đề tài này: "Thời gian còn sớm, hay là chúng ta trực tiếp đi sân bay nhé?"

Nhậm Tiểu Lôi hơi biến sắc, tiếp theo nàng cúi đầu nhìn đồng hồ, đôi mi thanh tú cau lại: "Lúc nào rồi mà ngươi còn nói là sớm, đã hơn 8:00 rồi."

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ, hiện tại mới 8 giờ tối mà Nhậm Tiểu Lôi đã ngại muộn?

"Ta mặc kệ, ta mệt mỏi rồi, ta muốn đi khách sạn nghỉ ngơi một buổi tối đã."

Nhậm Tiểu Lôi ngáp một cái, đồng thời lộ vẻ mỏi mệt.

Lý Phong nhìn Nhậm Tiểu Lôi bằng ánh mắt quái dị: "Vậy ngươi đi khách sạn, còn ta tới sân bay nhé?"

"Không được!" Nhậm Tiểu Lôi trực tiếp giữ chặt cánh tay Lý Phong, nửa nũng nịu nửa uy hiếp nói: "Ngươi phải đi theo ta, ở một mình ta rất sợ hãi."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, cười khổ nói: "Ngươi là Thánh cấp đỉnh phong, người nào có thể uy hiếp tới ngươi?"

Nhậm Tiểu Lôi nhướng mày: "Ngươi không nói ta còn không nghĩ tới đây, ta mới chỉ là Thánh cấp đỉnh phong, vậy mà hai ngày này liên tục xuất hiện địch nhân Bán Thần cấp, kém cỏi nhất cũng là Chí Tôn cảnh! Ngươi nói xem có phải là đã đến lúc để ta đột phá cảnh giới, tăng cường năng lực tự vệ không?"

Lý Phong: "? ? ?"

Nàng có ý gì, muốn tiểu gia giúp tăng thực lực lên?

Nhậm Tiểu Lôi tiếp tục nói: "Ngươi là con rể của ta, có biện pháp mà lại không chịu giúp, như vậy hình như là quá keo kiệt rồi đó."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái: ". . . Bác gái, ngươi hẳn phải biết ta thông qua phương thức gì giúp Lăng Phi tăng lên cảnh giới chứ?"

Keo kiệt cái rắm, mấu chốt là thân phận của ngươi!

Tiểu gia mà giúp ngươi tăng lên cảnh giới, lỡ Tiêu Lăng Phi biết được liền tới tìm tiểu gia liều mạng thì sao?

Nhậm Tiểu Lôi gật gật đầu, vẻ mặt không quan tâm nói: "Biết, vậy thì đã sao, không cần để ý quá trình, chỉ cần chú trọng kết quả là được!"

"Không có quá trình thì lấy đâu ra kết quả?"

"Chỉ cần kết quả tốt đẹp, ai thèm quan tâm quá trình làm gì?"

Lý Phong thở dài: "Bác gái, không thể nói như vậy."

"Ai thèm quan tâm?" Nhậm Tiểu Lôi tiến lên trước một bước, gần như áp tới trước mắt Lý Phong.

"Dừng lại!" Lý Phong lui lại một bước: "Tạm thời đừng nói đề tài này nữa. Thời gian xác thực không còn sớm, chúng ta đi tìm khách sạn nghỉ ngơi một đêm trước, thế nào?"

Hắn đã hạ quyết tâm, đợi đến khách sạn liền tìm cơ hội vụng trộm chạy đi.

Con mẹ nó, hình như Nhậm Tiểu Lôi muốn cùng hắn chơi đùa giả thành thật, 36 kế chuồn là thượng sách.

Nhậm Tiểu Lôi nhìn hắn một hồi, sau cùng nhoẻn miệng cười nói: "Tốt."

Lý Phong phun ra một ngụm trọc khí, quyết định đi khách sạn trước, sau đó lại tìm cơ hội vụng trộm chạy đi, miễn cho có lúc nào đó không giữ được lý trí, cuối cùng gây ra chuyện không thể vãn hồi.

Nhậm Tiểu Lôi kéo cánh tay Lý Phong đi đến ven đường chuẩn bị đón xe.

Nửa giờ sau, hai người đi tới trước cửa một căn khách sạn năm sao.

"Tiên sinh, nữ sĩ, xin hỏi hai vị có đặt trước phòng không?" Mỹ nữ tiếp tân mỉm cười một cách chuyên nghiệp hỏi.

"Không." Lý Phong lắc đầu, móc ra CMND nói: "Cho chúng ta hai gian phòng."

Mỹ nữ tiếp tân dùng sắc mặt quái dị nhìn Lý Phong cùng Nhậm Tiểu Lôi, tiếp theo áy náy cười nói: "Xin lỗi tiên sinh, trước mắt chỗ chúng tôi chỉ còn một gian phòng."

"Vậy thì thôi đi." Lý Phong lắc đầu, muốn ra ngoài đổi khách sạn khác.

Ai ngờ Nhậm Tiểu Lôi trực tiếp móc ra CMND nói: "Được, một gian thì một gian, ta chịu thiệt thòi một chút vậy."

Lý Phong nhếch miệng muốn mở miệng cự tuyệt, ai ngờ Nhậm Tiểu Lôi tựa như đã sớm biết hắn sẽ phản đối, trực tiếp đưa tay che miệng hắn, sau đó nhìn mỹ nữ tiếp tân cười nói: "Giúp chúng ta mau chóng đăng ký được không?"

Mỹ nữ: ". . ."

Nàng đã hành nghề ở khách sạn này nhiều năm như vậy, đây đúng là lần đầu nhìn thấy tình huống này, theo lý thuyết thì nam

nhân phải càng cao hứng hơn mới đúng chứ?

Hai người này . . . Thật kỳ quái!

Mấy phút đồng hồ sau, Nhậm Tiểu Lôi cầm lấy thẻ phòng rồi ôm cánh tay Lý Phong đi tới thang máy.

“Bác gái, ngươi định làm thật sao?" Trong thang máy, Lý Phong lộ vẻ phức tạp hỏi.

"Làm cái gì là làm cái gì, ta không hiểu ý tứ của ngươi." Khuôn mặt Nhậm Tiểu Lôi ửng đỏ, cúi đầu nói.

Ngay tại thời điểm Lý Phong không biết nên trả lời như thế nào, cửa thang máy mở ra, Nhậm Tiểu Lôi kéo hắn ra khỏi thang máy.

Đi tới trước cửa gian phòng, Lý Phong nói: "Hay là chúng ta đổi sang khách sạn khác, ở chung phòng như này không tiện lắm."

"Có cái gì không tiện, ta là nữ nhân còn không nhăn nhó như ngươi." Nhậm Tiểu Lôi hừ lạnh một tiếng, tiếp theo mở cửa ra: "Buổi tối hôm nay ta nhất định phải bước vào Chí Tôn cảnh!"

Sau khi nói xong, Nhậm Tiểu Lôi đẩy mạnh Lý Phong vào trong phòng.

Cái đuôi hồ ly của Nhậm Tiểu Lôi rốt cục lộ ra!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 839: Thay mận đổi đào

Ngày hôm sau, khi đã gần giữa trưa.

Cửa phòng rộng mở, Nhậm Tiểu Lôi lộ khuôn mặt hồng hào ôm cánh tay Lý Phong bước ra ngoài.

Thần sắc Nhậm Tiểu Lôi vốn đã rất tốt, bây giờ so với đêm qua lại càng tươi cười rạng rỡ.

Còn Lý Phong thì không hiểu sao sắc mặt lại tái nhợt, ít nhiều có một chút suy yếu.

12 giờ, tu luyện 10 lần, kết quả là Nhậm Tiểu Lôi thành công bước vào Chí Tôn sơ kỳ.

Lý Phong cũng không phải không có thu hoạch, tiến độ chinh phục Nhậm Tiểu Lôi đã tăng lên 100%.

"Lý Phong, ở cùng ta thêm mấy ngày đi."

Sau khi ăn cơm trưa xong, Nhậm Tiểu Lôi một nửa là nũng nịu một nửa là không nỡ nói.

"Bác gái, ta đã ra ngoài một thời gian rất lâu rồi." Lý Phong bất đắc dĩ nói.

"Lại quên rồi? Không được gọi ta là bác gái, gọi ta là Tiểu Lôi, chỉ khi có đám người Lăng Phi ngươi mới được gọi ta là bác gái." Nhậm Tiểu Lôi trợn mắt lườm Lý Phong một cái.

Lý Phong sờ sờ mũi, không lên tiếng.

"Hay là thế này đi, ngươi giúp ta đột phá Chí Tôn đỉnh phong trước rồi trở về, có được không?"

Nhậm Tiểu Lôi cười nói.

Ánh mắt Lý Phong sáng lên, có chút động tâm.

"Đợi cơm nước xong xuôi, ngươi cùng ta tới Victoria"s Secret chọn mấy bộ đồ, chỉ cần ngươi thích, loại nào ta cũng mặc được."

Sắc mặt Nhậm Tiểu Lôi trở nên đỏ ửng.

Lý Phong hít sâu một hơi, mở miệng đáp: "Tốt!"

Bảy ngày sau. ..

Trong một căn khách sạn năm sao ở thành phố Nguyên Thái.

"Rốt cục đã đột phá Chí Tôn đỉnh phong, nhưng ta vẫn không nỡ để ngươi đi."

"Cũng không phải là mãi mãi chia li, còn có thể gặp lại mà."

"Vậy nếu về sau ta tới tìm ngươi thì ngươi không được phép cự tuyệt."

"Yên tâm, ta không thể cự tuyệt ngươi." Lý Phong vừa cười vừa nói.

Nghe được Lý Phong trả lời như vậy, Nhậm Tiểu Lôi rất hài lòng, tiếp theo đôi mắt đảo quanh một cái: "Trước khi đi ngươi giúp ta củng cố cảnh giới đã."

Lý Phong: ". . ."

Rốt cục thì ngày hôm sau Lý Phong cũng trở lại Minh Châu.

Thời gian này cũng không có chuyện gì, thế là Lý Phong chuyên tâm giúp đám người Ngụy Băng Khanh tăng lên cảnh giới.

Một ngày này, Lý Phong vừa mới kết thúc tu luyện với Liễu Thi Hàm, âm thanh hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên.

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Lý Phong mặc niệm "Xem xét".

"Nhiệm vụ: Thay mận đổi đào."

"Mục tiêu: Thay thế bác sĩ Y quốc Lý Phong, trở thành chồng của Đường Quỳnh."

"Khen thưởng: 1 triệu điểm kinh nghiệm, 5 triệu điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục."

"Chú 1: 2 giờ chiều hôm nay Đường Quỳnh sẽ đến sân bay quốc tế Minh Châu, tiếp theo sẽ tiến tới thành phố Đại Thương, gặp mặt Tô Đồng ở tổng bộ Osivili để hiệp đàm công việc, trong cả quá trình đều có chồng Đường Quỳnh là Lý Phong đi cùng."

"Đến lúc đó sẽ có sát thủ xuất hiện, âm thầm ám sát Lý Phong. Sau khi chuyện ngoài ý muốn phát sinh, kí chủ cần giả trang thành chồng Đường Quỳnh, đồng thời theo Đường Quỳnh trở lại Y quốc."

"Ghi chú 2: Trước khi hoàn thành nhiệm vụ này không được bại lộ thân phận chân thật, một khi bại lộ thì nhiệm vụ thất bại, khấu trừ của kí chủ 10 triệu điểm tích lũy, đồng thời sẽ không được tiếp nhận nhiệm vụ gì liên quan tới nữ thần Đường Quỳnh nữa."

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Chồng của Đường Quỳnh cũng là Lý Phong? Nhiệm vụ này rốt cục là thế nào, sao lại lòng vòng như thế?

"Hệ thống, con mẹ nó khẩu vị của ngươi đúng là ngày càng nặng, còn bắt tiểu gia ra tay với phụ nữ có chồng?"

Lý Phong bất đắc dĩ chửi thầm một câu.

"Ngươi đang nói thầm cái gì vậy?"

Một bên khác, Liễu Thi Hàm không hiểu ra sao hỏi.

"Không có gì, cảm giác thế nào?"

"Còn cách Chí Tôn đỉnh phong không xa, tu luyện thêm một hai lần nữa là có thể đột phá." Liễu Thi Hàm trầm ngâm nói.

Lý Phong gật gật đầu: "Vậy còn chờ gì, tranh thủ thời gian tu

luyện đi."

Nhờ nỗ lực không ngừng nghỉ của Lý Phong, trừ Tiết Tình và Tưởng Vận Trúc và Mộ Dung Tuyết, cùng với Liễu Thi Hàm còn kém một chút, những nữ nhân khác đều đã trở thành Chí Tôn đỉnh phong.

Hai giờ chiều, tại sân bay quốc tế Minh Châu.

Một chuyến bay tới từ Y quốc hạ cánh, cầu thang hạ xuống, các hành khách nối đuôi nhau bước ra.

Một nữ nhân mặc áo khoác vàng nhạt, mắt đeo kính đen cỡ lớn bước tới nhà ga.

Bởi vì kính đen gần như che đậy một phần ba khuôn mặt nên chưa thể kết luận khuôn mặt xinh hay xấu, áo khoác rộng thùng thình cũng che lấp hầu hết dáng người nàng, nhưng phần chân lộ ra lại thẳng tắp tinh tế, trắng nõn nà.

Sau lưng nữ nhân này còn có một nam một nữ, nam nhân chừng 25 26 tuổi, mặc tây trang màu đen, áo sơ mi trắng, thân cao cỡ 1m8, khuôn mặt coi như tuấn tú.

Nữ nhân thì tuổi chừng hai mươi, mặc một thân đồ thư kí, cho người ta một loại cảm giác rất chuyên nghiệp.

Bọn họ chính là Đường Quỳnh, Lý Phong cùng trợ lý của Đường Quỳnh, Từ Sương.

"Hoa Hạ phát triển không tệ nhỉ.” Lý Phong mở miệng cảm khái

Đường Quỳnh, Từ Sương đều không lên tiếng.

"Khụ khụ." Lý Phong ho một tiếng, tiếp theo lắc đầu nói: "Có điều nếu là luận nội tình, Hoa Hạ phát triển thêm 50 năm cũng còn kém Y quốc."

Lời này vừa nói ra, Đường Quỳnh lập tức dừng bước, tiếp theo quay đầu nhìn Lý Phong.

Dù là ngăn cách bởi kính đen, Lý Phong cũng cảm nhận được

trong mắt Đường Quỳnh phát ra hàn ý, thế là hắn không nhịn được hỏi: "Ách. . . Chẳng lẽ ta nói sai cái gì rồi?"

"Tuy ngươi và ta không có quốc tịch Hoa Hạ, nhưng trên người chúng ta đều chảy xuôi huyết mạch Viêm Hoàng, hi vọng ngươi lần sau đừng hạ thấp mẫu thân mình."

Nói xong Đường Quỳnh liền xoay người đi tiếp.

Từ Sương hơi có vẻ chán ghét nhìn Lý Phong một cái rồi bước nhanh theo sau.

"Móa, ra vẻ cái rắm, nói cho cùng ngươi cũng chỉ là vợ ta, lại dám ở trước mặt mọi người răn dạy chồng mình, mẹ kiếp! Đường Quỳnh, ngươi chờ đó, sớm muộn gì ta cũng sẽ dạy bảo ngươi thành ngoan ngoãn!"

Lý Phong hừ lạnh một tiếng, tiếp theo bước nhanh theo sau.

Sau khi ba người Đường Quỳnh đi ra khỏi sân bay, một người áo đen lẫn trong dòng người nắm lấy cổ áo, nhỏ giọng nói: "Mục tiêu xuất hiện, chuẩn bị hành động!"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 819: Tai Nạn Xe Cộ

Đi ra khỏi sân bay, một chiếc xe taxi ngừng trước mặt 3 người.

"Tiểu Quỳnh, chúng ta bôn ba cả ngày rồi, hay là nghỉ lại Minh Châu một đêm, sáng mai rồi hẵng tới Đại Thương?"

Trước khi lên xe Lý Phong đề nghị.

Đường Quỳnh lắc đầu: "Không, trực tiếp đi Đại Thương."

Nói xong, Đường Quỳnh mở cửa sau bên trái, ngồi vào.

Lý Phong lộ vẻ ủ rũ, sau đó đi đến ghế sau bên phải.

Đúng lúc này, Từ Sương đi tới nói: "Lý tiên sinh, Đường tổng không thích để ngươi ngồi bên cạnh nàng, ngươi ngồi ở vị trí kế bên tài xế đi."

Khuôn mặt Lý Phong trầm xuống: "Ta là chồng nàng, còn ngươi chỉ là một trợ lý quèn!"

Từ Sương trực tiếp đối mặt với hắn, không hề có ý tứ lùi bước.

"Đủ rồi!"

Đúng lúc này, Đường Quỳnh hạ xuống cửa kính, lạnh giọng nói: "Lý Phong, ngươi ngồi tay lái phụ đi."

"Ta. . ." Lý Phong nhướng mày, sau cùng chán nản nói: "Tốt, ta nghe ngươi."

Nói xong hắn mở cửa ngồi vào bên tay lái phụ.

Trong mắt Từ Sương lóe lên vẻ khinh miệt, rồi cũng mở cửa ngồi vào.

Xe khởi động, hòa vào dòng xe cộ, chạy về hướng thành phố Đại Thương.

3 người Đường Quỳnh không chú ý tới ở một nơi cách chiếc xe này không xa, một chiếc Passat chậm rãi khởi động, sau đó bám theo.

Hai giờ sau, xe taxi tới thành phố Đại Thương, rồi đi thẳng đến tổng bộ của Osvili.

Lúc này, Đường Quỳnh ngồi ghế sau dùng một tay cầm IPad xem xét gmail.

Sau một lúc lâu nàng phun ra một ngụm trọc khí, sắc mặt lộ vẻ nghiêm túc: "Tô tổng vẫn không đồng ý gặp mặt ta."

Từ Sương nhíu mày: "Đường tổng, còn nửa giờ nữa là chúng ta sẽ đến Osvili, nếu Tô tổng không đồng ý gặp mặt thì chẳng phải một đường vất vả đều là công cốc sao?"

Lý Phong ngồi ở tay lái phụ lộ vẻ mặt bất thiện nói: "Tập đoàn U Lam chúng ta dù là đặt trên toàn thế giới cũng coi như nổi tiếng, Tô Đồng kia thậm chí còn không chịu cho cơ hội gặp mặt, nàng quá đề cao bản thân rồi!"

"Đã như vậy, chúng ta liền đi tìm công ty khác bàn chuyện hợp tác, tới lúc đã có thành quả, Tô Đồng sẽ phải đi tìm chúng thôi."

Khóe miệng Từ Sương giật một cái, nhìn Lý Phong bằng ánh mắt đang nhìn 1 tên thiểu năng trí tuệ.

Tập đoàn U Lan đúng là rất trâu bò, nhưng trâu bò hơn nữa thì có thể sánh bằng Osvili sao? Vô số các bá chủ ngành mỹ phẩm đều đang tìm mọi cách để xin hợp tác với Osvili, tập đoàn U Lam mà muốn Osvili xin hợp tác. . . Thuần túy là nằm mơ!

Đường Quỳnh xoa huyệt thái dương, khuôn mặt lộ vẻ phiền muộn.

Nàng không thích Lý Phong, thậm chí còn có chút chán ghét, đừng nói là làm vợ chồng, đến cả làm bạn nàng cũng không muốn.

Nhưng không có cách nào, gia gia Lý Phong đã từng cứu gia gia nàng một mạng, vì thế Đường lão gia tử đã quyết định hôn sự cho Đường Quỳnh với Lý Phong từ khi nàng còn trong bụng mẹ.

Đường lão gia tử cả đời rất trọng chữ tín, về sau gia đình Lý Phong gặp chuyện, hắn thành cô nhi, Đường lão gia tử cũng không có ý tứ muốn xóa bỏ hôn sự, hoàn toàn không để ý cảm thụ của Đường Quỳnh.

Bởi vì không có tình cảm với Lý Phong, cho nên sau khi kết hôn Đường Quỳnh một mực ngủ khác phòng, đến cả bàn tay Đường Quỳnh cũng không cho Lý Phong đụng vào.

Lần này tới Hoa Hạ bàn chuyện hợp tác, Đường lão gia tử đã chỉ định để Lý Phong đi theo, nếu không thì Đường Quỳnh đã cho hắn ở nhà rồi.

Tới nước này rồi, Đường Quỳnh chỉ có thể chờ gia gia cưỡi hạc về tây thiên rồi nghĩ biện pháp ly hôn Lý Phong sau.

Sau khi thở dài, Đường Quỳnh đè xuống những tạp niệm này, trầm giọng nói: "Từ Sương, đưa di động đây để ta gọi điện cho Osvili."

Từ Sương vội vàng giao điện thoại cho Đường Quỳnh.

Rất nhanh, đầu dây bên kia nhấc máy.

"Xin chào quý khách, chúng tôi là công ty Osvili."

"Xin chào, ta là Đường Quỳnh, tổng giám đốc tập đoàn U Lan, ta muốn tìm Tô tổng các ngươi để đàm phán chuyện hợp tác, xin hỏi Tô tổng có mặt ở công ty không?"

"Xin hỏi ngài có hẹn trước với Tô tổng không?"

"Không có, bất quá ta mang theo thành ý cực lớn bay từ Y quốc tới, phiền ngươi giúp ta thông báo một chút được không?"

"Xin lỗi, không có hẹn trước thì ta không thể giúp ngài thông báo."

Đường Quỳnh hơi biến sắc: "Thế nhưng. . ."

"Tút tút tút. . ."

Đối phương trực tiếp tắt máy.

Đường Quỳnh để điện thoại di động xuống, trầm mặc không nói.

"Đường tổng, đối phương nói thế nào?" Từ Sương quan tâm hỏi.

Đường Quỳnh lắc đầu.

"Vậy kế tiếp chúng ta phải làm sao?"

Đường Quỳnh một lần nữa lộ ra vẻ kiên định: "Đi tới Osvili trước, vô luận như thế nào ta cũng muốn gặp mặt Tô Đồng một lần."

Nửa giờ sau, xe dừng trước cửa Osvili, sau khi trả tiền xuống xe, Đường Quỳnh liền mang theo Từ Sương đi tới cổng chính.

Còn Lý Phong thì rút từ túi ra một bao thuốc, châm một điếu đốt lên ở ven đường.

Đúng lúc này, một chiếc xe vận tải từ đằng xa lái tới, khi sắp tới cửa chính Osvili, một chiếc xe 7 chỗ màu bạc đột nhiên xông thẳng tới chiếc xe vận tải.

Vì tránh né chiếc xe 7 chỗ màu bạc, xe vận tải chỉ có thể thay đổi phương hướng đâm tới Lý Phong ở ven đường.

"Con mẹ nó!"

Lý Phong giật mình, xoay người bỏ chạy.

Chỉ là dù phản ứng của hắn rất nhanh, nhưng tốc độ xe lại càng nhanh hơn, xe vận tải lập tức tông trúng sau lưng hắn.

"Phanh."

Lý Phong trực tiếp bị đụng bay ra sau, lúc tiếp đất đã là ở một địa phương cách đó mười mấy mét.

Thân thể Lý Phong cố gắng giãy dụa mấy cái rồi bất động hoàn toàn, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

"A!"

Bây giờ Đường Quỳnh cùng Từ Sương mới phát hiện tình huống, hai nàng phát ra một tiếng kinh hô, tiếp theo bước nhanh tới chỗ Lý Phong.

Ngay tại thời điểm hai nàng sắp vọt tới trước người Lý Phong, một luồng ánh áng vô hình khuếch tán, làm hết thảy sự vật đình chỉ di động.

Tiếp theo, một thân ảnh xuất hiện từ hư không.

Chính là Lý Phong!

Lý Phong đầu tiên là đi tới trước mặt nam nhân xấu số, sau đó cúi người thở dài nói: "Người anh em, không phải ta không muốn cứu ngươi, nhưng ta có thể cứu ngươi một lần, lại không thể cứu ngươi cả đời."

Rất rõ ràng, tên này đã bị để mắt, dù lần này không bị đâm chết thì lần sau cũng bị ám sát bằng cách khác.

Huống hồ nhiệm vụ đã điểm danh kẻ này sẽ chết, Lý Phong chỉ có thể để hết thảy phát sinh.

Tiếp theo, Lý Phong thu thi thể đối phương vào ba lô hệ thống.

Cuối cùng hắn lấy ra máu nhân tạo bôi lên trên người, nằm xuống đường bằng tư thế giống nam nhân xấu số kia như đúc.

10 giây sau, hiệu quả của Thời gian đình chỉ kết thúc.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 820: Rút Ra Trí Nhớ

Sau khi giúp Liễu Thi Hàm trở thành Chí Tôn đỉnh phong, Lý Phong liền chạy tới đây tìm Đường Quỳnh.

Ngoài ra hắn còn mua sắm từ hệ thống một thân quần áo giống hệt người anh em xấu số.

"Lý Phong, ngươi không sao chứ? !"

Đường Quỳnh chạy đến trước mặt Lý Phong, cúi người xuống gấp giọng hỏi.

Lý Phong nhắm nghiền 2 mắt, cả người toàn là máu, giả chết nằm trên mặt đất.

Không có cách nào, lực va chạm quá nghiêm trọng, người bình thường còn sống sót đã là kỳ tích, nếu hắn còn giống như không có việc gì thì quá quái lạ.

Không chỉ giả chết, Lý Phong còn muốn giả vờ mất trí nhớ.

Lại là một chuyện bất đắc dĩ, ở chung lâu dài như vậy sớm muộn cũng lộ tẩy .

"Kí chủ, có muốn tiêu hao 10000 điểm tích lũy để sao chép trí nhớ của Lý Phong không?"

Đúng lúc này, âm thanh hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên.

Lý Phong vội vàng lựa chọn đồng ý.

Lập tức có một luồng bạch quang sáng lên trong đầu hắn, sau đó, rất nhiều mảnh vỡ trí nhớ giống như thủy triều bị hệ thống cưỡng ép nhét vào bộ não Lý Phong.

"Đây là cuộc đời của tên kia sao?"

Lý Phong đột nhiên sinh ra cảm giác rất kỳ diệu.

Dù rằng phần trí nhớ này không phải của hắn nên để tìm tòi vẫn có chút trắc trở, nhưng ít ra về sau bị ai hỏi cái gì Lý Phong cũng có thể kịp thời trả lời chính xác.

Không nghe thấy Lý Phong trả lời, Đường Quỳnh muốn đưa tay dò xét hơi thở của Lý Phong.

Lúc này Từ Sương đột nhiên giữ lấy tay nàng: "Đường tổng, để ta tới đi."

Là trợ lý của Đường Quỳnh, Từ Sương rất sùng bái Đường Quỳnh, cũng rất hiểu thái độ mà Đường Quỳnh dành cho Lý Phong, cho nên giờ khắc này Từ Sương không hy vọng Đường Quỳnh động vào Lý Phong.

Loại kí sinh trùng này Lý Phong chết thì chết, chứ đừng hòng làm bẩn tay Đường tổng!

Đường Quỳnh nghe vậy, rốt cục tránh ra.

Từ Sương cúi người dò xét phía hơi thở của Lý Phong, kết quả là khi tay nàng vừa đặt ở lỗ mũi Lý Phong liền giống như bị giật điện rút về.

"A! Hắn còn sống!" Từ Sương kinh hô thành tiếng.

Đường Quỳnh sững sờ hỏi: "Thật sao? !"

"Thật."

"Vậy thì gọi cấp cứu đi, ta nhớ số điện thoại cấp cứu ở Hoa Hạ là 120."

"Được rồi." Từ Sương có chút không tình nguyện lấy điện thoại di động ra gọi 120.

Cùng lúc đó, Đường Quỳnh quay sang tìm kiếm tài xế xe vận tải.

Điều làm Đường Quỳnh cảm thấy vui mừng là tài xế xe vận tải

không lái xe bỏ trốn, mà đã xuống xe chạy qua bên này.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không phải cố ý, ta là vì tránh một chiếc xe 7 chỗ khác cho nên mới giật mình bẻ lái, thật xin lỗi, thật thật xin lỗi."

Tài xế chạy tới sau đó lộ vẻ khóc nức nở nói.

Đường Quỳnh nhìn hắn chằm chằm, sau đó nói: "Ngươi đừng lo lắng, hắn còn thở, thư kí của ta đang gọi 120, ngươi tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho cảnh sát giao thông đi."

"Ngươi nói cái gì, hắn. . . Hắn không chết? !" Tài xế đầu tiên là sững sờ, tiếp theo chỉ vào Lý Phong nói, xem ra tâm tình có chút kích động.

Đường Quỳnh cũng không nghĩ nhiều, gật đầu đáp: "Đúng, hắn không chết, ngươi tranh thủ thời gian gọi cho cảnh sát giao thông đi."

Sắc mặt tài xế biến ảo mấy lần, sau cùng gượng cười nói: "Ta có thể tới xem xét hắn không?"

Đôi mi thanh tú của Đường Quỳnh hơi nhíu lại: "Ngươi tốt nhất là đừng đụng tới hắn, chờ bác sĩ tới rồi nói sau."

"Không có việc gì, ta chỉ là nhìn một chút mà thôi, sẽ không động vào hắn." Tài xế đi đến trước mặt Lý Phong, sau đó âm thầm rút ra một cây ngân châm.

Tiếp theo, tài xế chậm rãi ngồi xổm xuống, dùng thân thể che đi cánh tay, muốn chọc thủng yết hầu Lý Phong.

Đúng lúc này, ngón tay Lý Phong đột nhiên động một cái.

"Xoẹt."

Một luồng chân khí cực mỏng bắn ra từ ngón tay hắn, tiếp theo đánh vào ngực tài xế xe vận tải.

Tên này chỉ cảm thấy trái tim đau đớn, sức lực toàn thân tiêu

tán, tay phải nhẹ buông xuống cây ngân châm, phát ra một tiếng "Leng keng" nhỏ bé.

"Hả?" Đường Quỳnh kinh ngạc nhìn tài xế: "Đây là cái gì?"

Lúc này Từ Sương đã nói chuyện điện thoại xong, vội vàng chạy tới: "Làm sao vậy Đường tổng?"

"Hắn. . . Trên tay hắn vừa mới cầm một cây ngân châm." Đường Quỳnh chỉ vào tài xế vận tải nói.

"Hả?" Từ Sương sững sờ, tiếp theo lôi kéo Đường Quỳnh lui về sau: "Đường tổng, người này rõ ràng là muốn giết người diệt khẩu, chúng ta phải cách xa hắn một chút."

Tài xế: ". . ."

Mẹ nó. . . Hắn vừa rồi đúng là muốn giết người diệt khẩu, nhưng không biết tại sao bây giờ toàn thân không có một chút sức lực, chuyện này rốt cục là sao?

Đúng lúc này, bảo an trong Osvili chú ý tới tình huống bên này, vội vàng chạy tới xem xét tình huống.

Có bảo an ở đây, Đường Quỳnh, Từ Sương trấn định ohwn một chút.

Được bảo an trợ giúp dưới, Từ Sương gọi điện thoại báo cảnh sát, rất nhanh xe cứu hộ cùng cảnh sát giao thông chạy tới, khống chế lại tài xế đồng thời đưa Lý Phong lên xe cứu thương.

Là người nhà duy nhất của Lý Phong tại Hoa Hạ, Đường Quỳnh tự nhiên phải đi theo lên xe cứu thương.

Ngay tại thời điểm nhân viên y tế muốn sơ cứu cho Lý Phong, hắn đột nhiên mở hai mắt ra.

"A, ngươi tỉnh rồi?" Đường Quỳnh kinh hỉ lên tiếng.

Mặc kệ cảm giác của nàng đối với Lý Phong là gì, ít nhất nàng không muốn hắn chết như vậy.

"Ta. . . Túi áo của ta có một viên thuốc, đó là gia gia lưu lại cho ta, ngươi. . . Ngươi giúp ta lấy ra, đừng để bọn hắn đụng vào ta." Lý Phong hữu khí vô lực nói.

Nhân viên y tế: "? ? ?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 821: Lãng Tử Quay Đầu

Trên xe cứu thương, nhân viên y tế có chút câm nín.

"Tiên sinh, ngươi bị thương rất nặng, cần nhanh chóng cấp cứu, nếu như tiếp tục trì hoãn thì sẽ có nguy hiểm tính mạng."

"Các ngươi có khả năng không biết, gia gia vị tiên sinh này là một vị thần y, có khi hắn nói đều là sự thật."

Đúng lúc này, Đường Quỳnh ở bên cạnh nói.

Năm đó Đường lão gia tử cũng gặp một vụ tai nạn xe nghiêm trọng, trùng hợp để Lý lão gia tử gặp phải, hắn liền cho Đường lão gia tử ăn vào một viên thần dược cứu mạng.

Về sau, Đường lão gia tử thần kỳ khỏi hẳn, một chút di chứng cũng không có, vô cùng thần kỳ.

Nhân viên y tế: "? ? ?"

Bây giờ đã là thế kỉ XXI mà vẫn còn những người như các ngươi sao?

Ngay lúc này, Đường Quỳnh không kịp lo được lo mất, đưa tay sờ vào túi áo dính máu loang lổ trước ngực Lý Phong.

Rất nhanh, một viên đan dược đỏ rực bị nàng cầm trong tay.

"Là viên thuốc này sao?" Đường Quỳnh cầm lấy đan dược hỏi.

Nàng chỉ là nghe gia gia nói qua chứ chưa thực sự gặp được cho nên không quá chắc chắn.

"Đúng, chính là. . . Nó." Lý Phong hữu khí vô lực trả lời.

"Mở miệng ra." Đường Quỳnh cầm đan dược đưa vào trong

miệng Lý Phong.

Nhân viên y tế: "???"

Khi bọn hắn đang vội vàng chuẩn bị tiến hành ngăn cản hành động hồ đồ của Đường Quỳnh, Lý Phong đột nhiên tự ngồi dậy: "May mà ta luôn mang theo nó, không thì lần này chết chắc rồi."

Nhân viên y tế: "? ? ? ? ? ? "

Con mẹ nó, 1 giây trước còn đang sắp chết tới nơi, 1 giây sau đã ngồi dậy nói chuyện như thường, các ngươi đang diễn xuất thử phản ứng của chúng ta đúng không?! Camera giấu kín ở chỗ nào?

Đường Quỳnh thì trấn định hơn nhiều: "Còn cần phải đi bệnh viện nữa không?"

Lý Phong lắc đầu: "Không cần, ta cảm thấy tốt hơn nhiều rồi."

Vừa nói Lý Phong vừa hoạt động tay chân, nhìn có vẻ vận chuyển tự nhiên.

"Đây là tình huống gì?"

"Thật thần kỳ!"

"Các ngươi định up video lên youtube để kiếm tiền đúng không? Ta nói cho các ngươi biết, xe cứu thương không phải trò đùa, không thể câu lượt xem bất chấp như vậy!"

"Ngươi đến giải thích với bọn hắn đi."

Đường Quỳnh xoa xoa huyệt thái dương, có chút đau đầu nói.

"Ừm, giao cho ta." Lý Phong liếc nhìn đám nhân viên y tế: "Lý gia chúng ta là thế gia đông y, viên đan dược kia do tổ tiên lưu truyền xuống, vô luận gặp phải thương tổn cỡ nào, bệnh nặng bao nhiêu, ăn vào đều sẽ lập tức khôi phục."

Tuy Lý Phong có thể dùng hệ thống sửa đổi trí nhớ người khác, nhưng làm như vậy quá phiền phức, một phần nữa là Lý Phong muốn lưu lại ấn tượng chân thực nhất trong trí nhớ của Đường

Quỳnh.

Nhân viên y tế nhìn nhau, rõ ràng không tin lời nói của Lý Phong.

"Không tin đúng không? Đúng là không có kiến thức." Lý Phong có chút trào phúng nói.

Lý Phong không phải thật sự muốn trào phúng bọn hắn, mà là do phải diễn theo tính cách của Lý Phong quá cố, nếu không hắn sẽ bị lộ tẩy đuôi cáo.

"Lý Phong, đủ rồi, bọn họ có ý tốt!" Đường Quỳnh lên tiếng trách cứ.

Lý Phong bĩu môi, tuy bất mãn nhưng cũng không tiếp tục nói gì.

Tuy nhiên nhân viên y tế cảm thấy không thể tiếp nhận,nhưng hiện trường tai nạn bọn họ cũng đã tận mắt nhìn thấy, cảnh sát giao thông cũng tới, xác thực không giống trò đùa, chỉ có thể đỗ xe lại để Lý Phong, Đường Quỳnh đi xuống.

"Ngươi đi khách sạn trước, sau đó gửi tin nhắn cho ta."

Đường Quỳnh lộ sắc mặt phức tạp nhìn Lý Phong, tiếp theo muốn quay đầu rời đi.

"Chờ một chút!" Lý Phong vội vàng gọi nàng lại, xấu hổ nói: "Trên người của ta không mang theo bao nhiêu tiền, ngươi. . . Ngươi có thể cho ta ít tiền không, để ta mua bộ quần áo mới?"

Đường Quỳnh im lặng rút ra một xấp tiền giao cho Lý Phong, không nói hai lời liền quay đầu bước đi.

"1000 bảng Anh, cô nàng này xuất thủ thật hào phóng nha."

Lý Phong nhìn theo bóng lưng dần xa của Đường Quỳnh, âm thầm nói.

Căn cứ theo trí nhớ của người kia, hắn hoàn toàn là một tên ăn bám, ở Đường gia rất không được chào đón.

Trừ Đường lão gia tử đối xử với hắn khá lịch sự ra, những thành viên khác đều coi thường hắn.

Quan trọng là người anh em này vẫn rất tự cho mình là đúng, cảm thấy hắn hiện tại chỉ là tạm thời chịu nhục vì nghĩa lớn, một ngày nào đó hắn sẽ dựa vào thủ đoạn của mình chinh phục Đường Quỳnh, đồng thời vượt qua các thành viên Đường gia khác trở thành gia chủ tập đoàn U Lan, chỉ huy tập đoàn U Lan trở thành công ty mỹ phẩm đẳng cấp hàng đầu thế giới.

Thủ dâm tinh thần thì rất giỏi, nhưng lại không có bản lĩnh thật sự. . .

Đúng lúc này, âm thanh hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét không?"

Lý Phong nhíu mày: "Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Đường Quỳnh (1) "

"Mục tiêu: Trợ giúp nữ thần Đường Quỳnh thu hoạch được cơ hội nói chuyện với Tô Đồng, sơ bộ lấy được tín nhiệm của Đường Quỳnh."

"Khen thưởng: 100 ngàn điểm kinh nghiệm, 500 ngàn điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục."

"Chú thích: Kí chủ cần ra vẻ lãng tử quay đầu, hoàn toàn tỉnh ngộ trước mặt Đường Quỳnh, từng bước thể hiện ra thực lực chân chính, như vậy mới có lợi cho hành động về sau."

"Hành động về sau?" Lý Phong nhíu mày, âm thầm nói: "Muốn ta triệt để chinh phục Đường Quỳnh sao?"

Tuy rằng Đường Quỳnh không tháo kính râm xuống, nhưng Lý Phong thông qua trí nhớ vẫn có thể biết được Đường Quỳnh đẹp không kém gì đám người Ngụy Băng Khanh, Hứa Mạn.

Mà dáng người Đường Quỳnh cũng vô cùng nóng bỏng.

"Xem ra tiểu gia phải nghiêm túc mới được."

Nghĩ như vậy, Lý Phong đứng dậy đi tới nơi xa.

Đường Quỳnh trở lại cửa ra vào của Osvili, cảnh sát giao thông còn đang thăm dò hiện trường, mà tài xế xe vận tải đã bị mang về sở cảnh sát tiếp nhận điều tra.

"Đường tổng, Lý Phong đâu rồi?"

Từ Sương nghi hoặc hỏi.

"Hắn không có việc gì." Đường Quỳnh lắc đầu, cũng không giải thích nhiều, trực tiếp đi tới chỗ bảo an.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 822: Chết Cái Ý Niệm Này

Sau một giờ, Lý Phong mặc bộ đồ mới ngồi taxi trở lại cửa Osvili.

Giờ phút này, 2 chiếc xe đã bị lái đi, vết máu dưới đất cũng bị tẩy rửa sạch sẽ, Đường Quỳnh, Từ Sương đứng tại cổng chính Osvili thấp giọng nói gì đó, hai nàng nhìn thấy Lý Phong trở về cũng không có biểu lộ gì.

"Tình huống thế nào rồi?" Lý Phong đi đến, quan tâm hỏi.

Từ Sương liếc hắn một cái, không nói chuyện.

Đường Quỳnh hoàn toàn không đoái hoài tới hắn, tiếp tục nhỏ giọng nói chuyện với Từ Sương: "Không biết Tô tổng có ở trong công ty không, cũng không biết nàng sẽ ngồi chiếc xe nào ra ngoài, khả năng gặp mặt đã ít lại càng thêm ít."

"Đường tổng, hay là thế này, đợi chút nữa chúng ta cản lại từng chiếc một, nhất định sẽ tìm thấy Tô tổng."

Lý Phong nhíu mày.

2 nữ nhân yếu đuối dự định cản xe tìm Tô Đồng, còn là ngay trong công ty Osivili, bọn họ nghĩ đám bảo an và nam nhân viên đều bị mù sao?

Lý Phong trực tiếp chen miệng vào: "Không nói tới chuyện cản được không, dù là may mắn gặp mặt, nàng cũng sẽ nghĩ mình bị mạo phạm, muốn nói chuyện hợp tác khó càng thêm khó."

Từ Sương cười lạnh nói: "Chúng ta cũng biết đây là biện pháp rất ngu ngốc, nhưng đó là do đã hoàn toàn hết cách, chẳng lẽ ngươi có thể đưa ra ý kiến càng tốt hơn? Nếu không biết thì dựa cột mà nghe, đừng làm Đường tổng ghét ngươi thêm."

Đường Quỳnh thở dài, tình huống của tập đoàn U Lan đang rất nguy cấp, chỉ khi hợp tác được với Osvili thì mới có thể tìm ra cho tập đoàn U Lan một con đường sống.

Cho nên dù chỉ có một phần vạn cơ hội, Đường Quỳnh cũng muốn thử!

"Ai nói ta không thể đưa ra ý kiến tốt hơn, ta không chỉ có, còn có thể giúp Tiểu Quỳnh gặp Tô Đồng."

Đường Quỳnh cùng Từ Sương đều sửng sốt, Từ Sương cười lạnh nói: "Lý Phong, ngươi hẳn phải biết lần này tới Hoa Hạ gánh nặng trên thân Đường tổng đã đủ lớn rồi."

"Cho nên xin ngươi đừng ra vẻ thông minh ở đây, một khi chuyện hợp tác thất bại vì ngươi, thì ngươi định gánh cái loại trách nhiệm này kiểu gì?"

Nàng cảm thấy rất không công bằng cho Đường Quỳnh, vì sao bông hoa nhài như Đường tổng lại phải gả cho cục phân trâu Lý Phong?

Vừa rồi phát sinh tai nạn xe cộ, Từ Sương thậm chí có chút mừng thầm, Lý Phong chết ngoài ý muốn thì Đường tổng liền được giải thoát!

Không ngờ Lý Phong không chết, thật sự là người tốt sống không lâu, tai họa kéo dài ngàn năm!

Lý Phong nhướng mày một cái: "Ngay cả biện pháp của ta là gì ngươi cũng không biết, làm sao lại kết luận vội vàng như vậy?"

"Bởi vì ngươi là Lý Phong!" Từ Sương lộ vẻ khinh thường đáp trả.

Lý Phong lắc đầu, không nói thêm nữa, quay người đi đến bên lề đường, rút ra một điếu thuốc, vừa hút vừa bấm điện thoại.

"Đường tổng, ngài xem hắn kìa, gặp phải vấn đề chỉ biết hút thuốc, ta thật không biết Đường lão gia tử nghĩ gì mà để ngươi gả cho loại nam nhân này." Từ Sương tức giận bất bình nói.

"Được rồi, ngươi đã biết rõ hắn là người như thế thì sao phải giận dữ chuyện không đâu? Coi hắn thành không khí là được." Đường Quỳnh mỉm cười nói.

Bên lề đường, Lý Phong dùng điện thoại di động của mình gửi cho Tô Đồng một dòng tin nhắn: "Tiểu Đồng, ở cửa có một người tên là Đường Quỳnh, tổng giám đốc tập đoàn U Lan tới từ Y quốc, nàng muốn nói chuyện hợp tác với ngươi."

"Chồng nàng là bạn của bạn thời đại học của ta, ngươi cho người đón tiếp bọn hắn đi vào đi."

"Còn có hợp tác hay không thì chờ lệnh ta an bài sau."

Rất nhanh, bảo an thì tiếp được thông báo từ Tô Đồng, vội vàng đi ra cửa nói với Đường Quỳnh: "Xin chào, ngươi là Đường tổng tới từ tập đoàn U Lam sao? Tô tổng chúng ta muốn mời các ngươi tiến vào."

Đường Quỳnh cùng Từ Sương trực tiếp sửng sốt.

"Ta nói ta có biện pháp mà, đã thấy được chưa?"

Đúng lúc này, Lý Phong đi tới nói.

"Cái gì, ngươi nói Tô tổng nguyện ý gặp chúng ta là bởi vì ngươi?"

Đường Quỳnh lộ vẻ mặt không dám tin.

"Ngươi chỉ được cái mồm điêu, nhất định là trùng hợp!" Từ Sương biểu hiện càng thêm trực tiếp.

"Ta có một người bạn là bạn cùng thời đại học với ông chủ Osvili." Lý Phong nhún nhún vai nói.

Đường Quỳnh càng thêm kinh ngạc: "Trước đó làm sao không nghe ngươi nhắc tới?"

"Trước đó ta cũng không biết, gần đây bằng hữu nhắc tới việc này, thế là lúc nãy ta vừa nhờ hắn liên hệ ông chủ Osvili." Lý Phong cười cười, tiếp theo lộ sắc mặt quái dị nói: "Đúng rồi, ông

chủ Osvili cũng tên là Lý Phong, chuyện này thật quá xảo diệu."

Dù Lý Phong giải thích rất hợp lý, nhưng Đường Quỳnh cùng Từ Sương vẫn không quá tin tưởng.

"Phù."

Sau một hồi lâu, Đường Quỳnh phun ra một ngụm trọc khí: "Tốt, việc này ta cám ơn ngươi, ngoài ra ta muốn nhắc nhở ngươi, đợi gặp được Tô tổng ngươi không được nói lung tung, không, tốt nhất là im lặng từ đầu tới cuối, có được không?"

"Yên tâm đi, ta hiện tại cũng nhận thức được hành động trước kia thật đáng ghét, từ giờ ta muốn thay đổi triệt để, một ngày nào đó ta sẽ làm ngươi tiếp nhận ta."

Lý Phong lộ vẻ thâm tình nhìn Đường Quỳnh nói.

Thân thể Từ Sương run một cái, chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Đường Quỳnh cũng không nghĩ tới Lý Phong đột nhiên nói như vậy, sau đó một câu cũng không nói, quay người đi vào trong Osvili.

Từ khi nhận biết Lý Phong, Đường Quỳnh đã biết đời này nàng đều sẽ không thích nam nhân này, cho nên chuyện thay đổi triệt để gì đó. . . Vẫn nên miễn đi thì hơn!

"Lý Phong, ta khuyên ngươi mau chết cái tâm này đi, vô luận ngươi cải biến như thế nào cũng không xứng với Đường tổng. Điều duy nhất ngươi nên làm là chủ động ly hôn, buông tha Đường tổng!"

Nói xong Từ Sương chán ghét nhìn Lý Phong một cái, quay người đuổi theo Đường Quỳnh.

"Tiểu gia không xứng với Đường Quỳnh? Chờ đó, về sau chính nàng sẽ phải khóc lóc hô hào muốn làm nữ nhân của tiểu gia."

Lý Phong âm thầm nói, đứng dậy theo sau.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 823: Kinh Diễm

Trợ lý của Tô Đồng dẫn 3 người Đường Quỳnh đi tới cửa văn phòng tổng giám đốc.

Đường Quỳnh hít sâu một hơi, tháo kính râm ra, lộ ra khuôn mặt tuyệt đẹp một mực bị kính đen che giấu.

Lý Phong khẽ nhếch miệng, dù hắn sớm đã thông qua trí nhớ của người anh em trùng tên để "nhìn thấy" Đường Quỳnh, nhưng giờ phút này trong mắt vẫn lộ vẻ kinh ngạc.

Làn da trắng bóc, mắt sáng như sao, mũi ngọc tinh xảo, răng đều như bắp, ngũ quan tinh xảo tới cực điểm.

Đơn thuần so khuôn mặt, Đường Quỳnh còn vượt qua Ngụy Băng Khanh, Trầm Tử Huyên nửa phần!

Đúng lúc này, Đường Quỳnh cởi xuống áo khoác giao cho Từ Sương, dáng người mỹ hảo liền hiện ra.

Trong những nữ nhân Lý Phong nhận biết, luận dáng người, Tống Uyển Quân cùng Trầm Tử Huyên có thể tính tại đỉnh cấp, nhưng so với Đường Quỳnh, các nàng vẫn còn kém một chút.

Tuy Đường Quỳnh là người châu Á, nhưng dáng người lại có thể so với nữ nhân Âu Mỹ, lại thêm chiều cao 1m75, dù là đứng cạnh siêu mẫu Victoria Secret cũng không chút thua kém.

"Hừ!"

Đúng lúc này, Từ Sương bất mãn hừ lạnh một tiếng.

Cái gì mà thay đổi triệt để, cái gì mà lãng tử quay đầu, ánh mắt như muốn nuốt con người ta vào bụng này là sao? Lý Phong rõ ràng chỉ được cái văn mõm!

Có Từ Sương nhắc nhở, Đường Quỳnh mới chú ý tới ánh mắt Lý Phong nhìn mình, ngay sau đó sắc mặt nàng trầm xuống, lộ vẻ không vui lườm Lý Phong một cái.

Lý Phong ho khan một tiếng, nghiêng đầu đi.

Lúc này trợ lý Tô Đồng gõ vang cửa phòng, rất nhanh bên trong truyền đến một tiếng "Mời vào".

"Đợi chút nữa ngươi không được phép ăn nói lung tung."

Đường Quỳnh nhỏ giọng căn dặn Lý Phong một câu, tiếp theo đi cùng trợ lý Tô Đồng tiến vào văn phòng.

Nhìn thấy Tô Đồng, trong mắt Đường Quỳnh liền hiện ra vẻ kinh diễm.

Tuy nàng sớm đã nhìn thấy Tô Đồng qua internet, biết nàng là mỹ nữ hiếm, nhưng bây giờ vẫn nhịn không được cảm thán trong lòng.

Phản ứng của Tô Đồng càng rõ ràng hơn, tuy không đến mức tự ti trước mặt Đường Quỳnh, nhưng nội tâm vẫn tràn ngập rung động.

Trong lúc nhất thời, hai người bốn mắt nhìn nhau, đều không nói một lời.

"Tô tổng, Đường tổng đến rồi." Trợ lý Tô Đồng nhỏ giọng nhắc nhở.

Tô Đồng hồi phục tinh thần lại, đi tới bắt tay Đường Quỳnh: "Chào Đường tổng, thật hân hạnh được gặp ngươi."

"Chào Tô tổng."

Tuy rằng muốn cầu cạnh Tô Đồng, nhưng Đường Quỳnh biểu hiện rất chuẩn mực, không kiêu ngạo không tự ti.

Song phương chào hỏi xã giao xong, Tô Đồng liền đi thẳng vào chính sự: "Ta nghe Lý Phong nói Đường tổng muốn hợp tác với Osvili, không biết Đường tổng có kế hoạch hợp tác cụ thể không?"

Đường Quỳnh kinh ngạc nhìn Lý Phong một cái.

Lý Phong nhún vai: "Hẳn không phải là ta."

Tô Đồng không hiểu ra sao cả nhìn về phía Lý Phong, đến lúc này nàng mới phát hiện người đàn ông xa lạ cho nàng một loại cảm giác rất quen thuộc, nhưng cụ thể chỗ nào quen thuộc thì lại không nói ra được.

"Tô tổng, ngài có chỗ không biết, hắn cũng tên Lý Phong." Đường Quỳnh tới giờ mới biết Tô Đồng đang nói tới ông chủ Osvili Lý Phong.

"Trùng hợp như vậy?" Tô Đồng nhìn về phía Lý Phong bằng ánh mắt càng thêm kinh ngạc, không hiểu sao trong đầu của nàng liền xuất hiện một cái ý nghĩ lớn mật.

Nhưng ngay sau đó Tô Đồng liền lắc đầu nói: "Được rồi, ta nhất định là nhầm lẫn, hắn sao có thể là Lý Phong?"

Lúc này Từ Sương lấy ra bản kế hoạch hợp tác, Đường Quỳnh nhận lấy liền giao cho Tô Đồng: "Tô Đồng, đây chính là kế hoạch hợp tác, ngươi xem thử đi."

Tô Đồng tiếp nhận lật một lượt, sau đó nói: "Ta vừa mới cho người tìm hiểu, tập đoàn U Lam tại Y quốc xem như nhân vật tai to mặt lớn, còn liên kết với tập đoàn Kessley, đúng không?"

Trước khi cự tuyệt gặp mặt Đường Quỳnh, Tô Đồng đã điều tra thông tin về tập đoàn U Lam.

"Đúng." Đường Quỳnh mỉm cười gật đầu.

"Bất quá gần đây có tin tức nói Kessley đã kết thúc hợp tác với tập đoàn U Lan, tin tức này có chuẩn xác không?" Tô Đồng để xuống kế hoạch hợp tác sách, hỏi.

Đường Quỳnh hơi biến sắc: "Đúng."

Bởi vì lưng tựa cây đại thụ Kessley, tập đoàn U Lan mới có thể phát triển thành quy mô 1 năm 2 tỷ bảng Anh như bây giờ,

Nhưng sau khi Kessley kết thúc hợp tác với tập đoàn U Lan, giá cổ phiếu của bọn hắn U Lan giảm mạnh, doanh thu tụt dốc không phanh, thậm chí đã đứng trước bờ vực phá sản.

Nguyên nhân chính là vì vậy, Đường Quỳnh mới muốn hợp tác với Osvili, chỉ cần thu hoạch được quyền phân phối đại lý Đồng nhan thủy, Nhuận diện thủy, Hồng nhan thủy, tập đoàn U Lam liền có thể toả sáng lần nữa.

"Các ngươi hợp tác nhiều năm như vậy, vì sao Kessley đột nhiên hủy bỏ hợp tác với tập đoàn U Lan, trong này có nguyên nhân gì?" Tô Đồng đi trở về ghế tổng giám đốc ngồi xuống, rồi nói tiếp: "Đương nhiên, nếu Đường tổng cảm thấy không tiện thì ta cũng không miễn cưỡng."

Săc mặt Đường Quỳnh biến ảo mấy lần, sau cùng cười khổ nói: "Bởi vì một chút vấn đề cá nhân."

"Vấn đề cá nhân?"

"Đường tổng, để ta nói chuyện với với Tô tổng nhé?" Lúc này Từ Sương chen miệng vào.

Đường Quỳnh gật gật đầu: "Được."

"Tô tổng có chỗ không biết, đại cổ đông lớn nhất của Kessley là gia tộc Gullit gia tộc của Y quốc, trong những người thừa kế gia tộc Gullit lại có 1 kẻ yêu thích Đường tổng của chúng ta."

"Nửa năm trước Đường tổng kết hôn với Lý Phong tiên sinh, người thừa kế kia rất tức giận, sau đó liền yêu cầu Kessley kết thúc hợp tác với tập đoàn U Lan."

"Cho nên chuyện này không phải là bởi vì năng lực của tập đoàn U Lan có vấn đề, mà là vì ân oán cá nhân. . ."

Từ Sương chậm rãi giảng thuật.

"Còn có loại chuyện này?" Tô Đồng hơi kinh ngạc.

"Đúng." Đường Quỳnh thở dài: "Tô tổng, lần này tới đây chúng ta mang theo thành ý cực lớn, chỉ cần Tô tổng đồng ý cho tập đoàn U

Lan trở thành đại lý tiêu thụ sản phẩm của Osivili ở Y quốc, chúng ta có thể bàn lại điều kiện."

Tô Đồng lại mở ra quyển kế hoạch hợp tác, sau cùng gật đầu nói: "Ta sẽ nghiêm túc cân nhắc, sau đó báo lại cho Lý tổng."

Đáp án này tự nhiên không phải thứ Đường Quỳnh muốn, nàng tiếp tục nỗ lực xoay chuyển suy nghĩ của Tô Đồng.

Chỉ là Tô Đồng đã ghi nhớ lời căn dặn của Lý Phong, một mực nói cân nhắc.

Sau cùng, đã tới giờ tan việc, Tô Đồng từ chối nhã nhặn lời mời ăn cơm từ Đường Quỳnh, đưa các nàng ra khỏi văn phòng.

Rời khỏi Osvili, Từ Sương hỏi: "Đường tổng, tiếp theo chúng ta phải làm sao?"

"Trước tiên tìm khách sạn ở lại, sau đó lại chờ Tô tổng trả lời." Đường Quỳnh xoa xoa huyệt thái dương, tiếp theo nhìn về phía Lý Phong: "Lý Phong, ngươi có thể kêu bằng hữu của ngươi sắp xếp cho ta một buổi gặp mặt với Lý tổng được không?"

Lý Phong mới là người cầm quyền Osvili, nếu như trực tiếp cùng hắn trò chuyện thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 824: Đến Y Quốc

Lý Phong có chút sững sờ.

Không phải chứ. . . Nàng muốn gặp Lý Phong? Lý Phong vốn đang đi theo ngươi đây này!

"Được, ta sẽ gọi điện thoại nhờ người bạn kia xem sao."

Đang nói chuyện Lý Phon làm bộ bấm máy: "Lão Vương, vợ ta muốn gặp bạn học thời đại học của ngươi một lần, ngươi có thể giúp đỡ một chút không?"

"Được được được, ta chờ tin của ngươi, đợi chuyện thành rồi ta sẽ mời ngươi ăn cơm."

Sau khi cúp điện thoại, Lý Phong cười nói: "Hắn đã đáp ứng giúp đỡ."

Đường Quỳnh cám ơn, tiếp theo do dự nói: "Đợi trở về ta sẽ cho ngươi 10 ngàn bảng Anh, xem như phí quan hệ xã hội."

Khóe miệng Lý Phong giật một cái, cười khổ: "Giữa vợ chồng cần gì phân rõ ràng như vậy?"

Sắc mặt Đường Quỳnh cứng lại, tiếp theo hừ lạnh: "Chỉ là trên danh nghĩa mà thôi."

Lý Phong sờ mũi một cái, không lên tiếng nữa.

Tiếp theo ba người gọi taxi để đi tìm khách sạn.

Trên đường đi, Đường Quỳnh tiếp nhận cuộc gọi từ bên cảnh sát giao thông, bọn hắn muốn hỏi thăm tình huống của Lý Phong.

Đường Quỳnh cũng không giấu diếm, trực tiếp kể lại tình huống của Lý Phong.

Sau khi cúp điện thoại, Đường Quỳnh vừa muốn nhắm mắt dưỡng thần thì lại có một cuộc điện thoại gọi tới.

"Cái gì. . . Được, ta lập tức tới sân bay!"

Đường Quỳnh lộ thần sắc bối rối để điện thoại xuống, vội vã nói: "Bác tài, có thể đưa chúng ta tới sân bay quốc tế Minh Châu không, có việc gấp."

Lái xe đương nhiên nguyện ý, sau hai tiếng rưỡi, taxi ngừng trước cổng sân bay quốc tế Minh Châu.

Trả tiền xuống xe xong, Lý Phong nhịn không được hỏi: "Sao đột nhiên ngươi lại muốn về Y quốc, ở trong nhà xảy ra chuyện gì sao?"

"Thân thể gia gia của ta xảy ra vấn đề, vừa mới vào viện."

Đường Quỳnh không giải thích quá nhiều, quay người đi tiếp.

Lý Phong nhướng mày một cái, biết sự tình không đơn giản như Đường Quỳnh nói, nếu khẳng định là bệnh tình của Đường lão gia tử đã rất nguy cấp, thời gian không còn nhiều!

Qua 15 giờ di chuyển, máy bay hạ xuống tại sân bay quốc tế LD.

Ba người rời sân bay, ngồi trên xe riêng do Đường gia phái tới, một đường lao nhanh, cuối cùng dừng trước cửa một cái bệnh viện rất lớn.

Ba người xuống xe liền đi thẳng lên lầu bốn, sau khi mấy người ra khỏi thang máy, bỗng một thanh âm bi thảm vang lên.

"Tiểu Quỳnh, ngươi rốt cục đã trở về, gia gia ngươi sắp không chịu được rồi."

Lý Phong nhìn sang, đập vào mắt hắn là một nữ nhân trung niên ăn mặc sang quý đang đứng lau nước mắt.

Bên cạnh đó là một nam nhân trung niên đeo mắt kính gọng vàng nổi giận quát: "Cha ta còn chưa đi, ngươi hô to gọi nhỏ cái gì, không ngại mất mặt à?"

Lý Phong nhướng mày một cái, thông qua trí nhớ từ hệ thống hắn đã nhận ra thân phận hai người này.

Nữ tên Ngô Lâm, là mẹ Đường Quỳnh, nam tên là Đường Kiếm, thuộc thế hệ thứ 2 của Đường gia, là cha Đường Quỳnh.

Ở cửa còn có bốn nam nữ khác, theo thứ tự là đại ca của Đường Kiếm là Đường Phi, vợ Đường Phi là Khâu Dung, cùng với 2 người con của Đường Phi là Đường Long, Đường Phỉ.

Đường Quỳnh thấy nội tâm kêu lộp bộp một tiếng, vội vàng xông lên phía trước hỏi: "Mẹ, gia gia thế nào rồi?"

Ngô Lâm nhìn Đường Kiếm, nhỏ giọng nói: "Hai phút trước hô hấp của lão gia tử đột nhiên ngừng, bác sĩ đang tiến hành cứu giúp."

"A!" Đường Quỳnh lấy tay che miệng, nước mắt đã không nhịn được tràn ra.

"Tiểu Quỳnh, ngươi đừng lo lắng, bác sĩ George là người rất giỏi, gia gia ngươi khẳng định sẽ bình an vô sự." Đường Kiếm thở dài an ủi.

Nghe thấy lời ấy, Đường Quỳnh cũng cảm thấy trấn định hơn chút.

Đúng lúc này, Đường Phỉ bất chợt nói: "Đường Quỳnh, chuyện của gia gia ngươi lo lắng cũng không làm được gì, bây giờ ngươi nói về vấn đề hợp tác với Osisvili trước đi."

Đường Phỉ là em họ Đường Quỳnh, nhưng bởi vì một ít nguyên nhân nên nàng từ trước tới giờ không gọi Đường Quỳnh là tỷ tỷ, mà đều là gọi thẳng tên.

Đường Quỳnh liếc nhìn nàng, không lên tiếng.

"Hừ, xem ra là thất bại rồi." Đường Phỉ cười lạnh một tiếng.

"Đường Phỉ, ngươi nói chuyện với Tiểu Quỳnh nhà chúng ta kiểu gì vậy!" Ngô Lâm không nhịn được quát lớn.

Đường Phỉ không sợ chút nào: "Nói kiểu gì? Nếu không phải bởi vì Đường Quỳnh, Kessley sẽ dừng hợp tác với tập đoàn U Lan sao? Nếu không phải vì giá cổ phiếu tập đoàn U Lan giảm mạnh, ảnh hưởng tới tâm tình của gia gia thì bệnh tình của hắn sẽ chuyển biến xấu đến mức này sao?"

"Ngươi cho rằng Tiểu Quỳnh nguyện ý như vậy sao? Là lão gia tử nhất định muốn Tiểu Quỳnh gả cho Lý Phong! Không phải thì Tiểu Quỳnh sẽ gả cho một nam nhân vô dụng như vậy?"

Dù Lý Phong ở ngay chỗ này, Ngô Lâm cũng không hề e dè nói.

Từ khi Lý Phong đi tới nơi này, người Đường gia căn bản không thèm liếc tới hắn một cái, coi hắn tựa như không khí.

Đường Phỉ không nhịn được cười lạnh: "Hừ, nói cho cùng vẫn là các ngươi không có nguyên tắc của bản thân, ta thấy gia gia đã sắp không chống cự được nữa, đợi hắn qua đời thì mau để Đường Quỳnh ly hôn Lý Phong, sau đó gả cho thiếu gia Gullit, vãn hồi tổn thất của tập đoàn U Lan."

"Đường Phỉ!" Đường Quỳnh giận dữ quát lên, Đường Phỉ vậy mà dám trù ẻo gia gia chết, còn khoa tay múa chân với chuyện riêng của nàng, thật đáng giận!

"Làm sao, muốn cãi nhau với ta?" Đường Phỉ không sợ hãi chút nào đối mặt Đường Quỳnh.

Ngay tại thời điểm thế cục sức căng thẳng, cửa phòng bệnh mở ra, một người bác sĩ mặc áo khoác trắng đi ra.

"Bác sĩ George, tình hình thế nào rồi?" Đường Phi lo lắng hỏi.

George lắc đầu: "Chúng ta đã cố hết sức, các ngươi vào gặp hắn lần cuối đi."

Đám người Đường gia như bị sét đánh!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 825: Sinh Mệnh Dược Tề

Sau sự chấn kinh ngắn ngủi, đám người Đường Phi vội vàng xông vào phòng bệnh, tới trước giường Đường lão gia tử.

Lúc này trên thân Đường Hùng cắm đủ loại ống dẫn nằm đó, hai mắt nhắm nghiền, hình như không còn hô hấp.

"Cha, ngươi tỉnh lại đi!"

2 người Đường Phi, Đường Kiếm đau khổ hô lên.

Đường Quỳnh thì khuôn mặt ửng đỏ, nước mắt đã tràn mi.

Đúng lúc này, Đường Hùng đột nhiên mở hai mắt ra: "Ta còn chưa chết sao?"

Ngay sau đó, đám người Đường Phi kinh hỉ nói: "Cha, ngươi không có việc gì? Thật là quá tốt!"

"Cha, ngươi hù chết chúng ta rồi!"

"Bác sĩ George, ngươi đang cố ý hù dọa chúng ta sao?"

"Bác sĩ George trò đùa này không đáng cười chút nào!"

George nhún nhún vai: "Quên nói cho các ngươi biết, Đường tiên sinh thật sự là sắp không chống cự được nữa, có điều ta đã cho hắn dùng Sinh mệnh dược tề, hắn còn 60 phút nữa, à không, chính xác là 59 phút rưỡi nữa."

"Sinh mệnh dược tề?"

"Đó là vật gì?"

"Vì sao chỉ có 59 phút rưỡi, ngươi rốt cục là đang nói cái gì?"

Đám người Đường Phi đều sững sờ.

"Bác sĩ George, để cho ta giải thích đi."

Trợ thủ của George là Mary đứng ra nói: "Sinh mệnh dược tề là một loại thuốc do học viện nghiên cứu Y quốc vừa chế tạo ra, tác dụng là khi bệnh nhân sắp chết, nó sẽ rót vào một luồng năng lượng cực mạnh, từ đó kéo dài thêm cho bệnh nhân 60 phút nữa."

"Thần kỳ như vậy?" Ánh mắt Đường Phi sáng lên, hỏi tiếp: "Loại thuốc này có giá thế nào?"

"Giá tiền hiện tại là 100 ngàn bảng Anh một liều, sau này khi đã được sản xuất và bán đại trà khẳng định sẽ hạ xuống."

Lý Phong nhướng mày một cái, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Khoa học kỹ thuật Y quốc đã phát triển như thế rồi sao, ngay cả thứ này cũng có thể nghiên cứu ra?

Không thích hợp, nếu quả thật có loại thuốc bá đạo như vậy, các tạp chí lớn trên thế giới đã sớm tiến hành đưa tin.

"Bất kể thế nào, lão gia tử có thể sống sót mới là trọng yếu nhất, dù là 1 triệu bảng Anh một đợt, chúng ta cũng muốn đập nồi bán sắt kéo dài tính mạng cho lão gia tử. Mỗi giờ một liều!"

Đúng lúc này, Đường Phi cắn răng làm ra quyết định.

Ánh mắt Đường Hùng sáng lên, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Ngô Lâm vội vàng đập cánh tay Đường Kiếm một cái, Đường Kiếm tới giờ mới phản ứng kịp: "Không sai, vô luận như thế nào cũng phải kéo dài tính mạng cho lão gia tử, đây là trách nhiệm của chúng ta!"

Hiện tại còn không biết lão gia tử đã lập di chúc chưa, bọn hắn nhất định phải biểu hiện thật tốt, về sau sẽ nhận được nhiều tài sản hơn.

Bác sĩ George giơ ngón tay cái lên: "Hai vị Đường tiên sinh thật khiến ta cảm động! Vậy các ngươi chuẩn bị trước đặt hàng trước

bao nhiêu liều Sinh mệnh dược tề đây?"

Đang nói chuyện hắn lấy ra một cuốn sách nhỏ, chuẩn bị ghi chép.

"Cái này. . ." 2 huynh đệ Đường Phi liếc nhau, có chút do dự.

Đúng lúc này, bỗng Lý Phong đứng ra nói: "Bác sĩ George, dược vật bình thường đều có tác dụng phụ, vậy ta muốn hỏi tác dụng phụ của nó là cái gì?"

Vừa nói hắn vừa dùng Đọc tâm thuật với George.

George đã sớm ngờ tới sẽ được hỏi như vậy, cho nên lập tức giải đáp: "Tạm thời không phát hiện Sinh mệnh dược tề có tác dụng phụ gì."

"Là tạm thời không phát hiện, không phải nhất định không có, đúng không?" Lý Phong cười hỏi.

"Vị này là. . . ?" George lộ vẻ không vui, nhìn đám người Đường Phi hỏi.

"Hắn là chồng cháu gái Đường Quỳnh của ta, tên là Lý Phong." Đường Phi đáp.

"A." George gật gật đầu, tiếp theo nói với Lý Phong: "Lý tiên sinh, Sinh mệnh dược tề có hiệu quả rất tốt, nếu Đường tiên sinh không dùng Sinh mệnh dược tề, bây giờ hắn đã sớm qua đời, không phải sao?"

"Cho nên ngươi dự định né tránh nói tới tác dụng phụ của nó, đúng không?" Lý Phong từng bước ép hỏi.

George nhíu mày, vẻ không vui càng đậm: "Ha ha, tiểu tử, ngươi muốn lợi dụng kẽ hở thừa cơ trả giá sao? Đừng nằm mơ, giá cả Sinh mệnh dược tề chính là như vậy, nếu ngươi không thích có thể không mua, ta sẽ không cưỡng cầu các ngươi."

Nghe xong lời này, đám người Đường Phi gấp gáp: "Lý Phong, nơi này không còn chuyện của ngươi, đi ra ngoài cho ta!"

"Lý Phong, ngươi là người ngoài mà cũng đòi can thiệp sự tình nội bộ của Đường gia sao, nơi này không chào đón ngươi, ngươi đi đi!"

Dù là Đường Quỳnh cũng nhíu mày: "Lý Phong, ngươi đi ra ngoài đi."

"Chẳng lẽ các ngươi không sợ Sinh mệnh dược tề có tác dụng phụ không tốt?" Lý Phong liếc nhìn mọi người, trầm giọng hỏi.

Đường Phi hừ lạnh: "Dù nó có tác dụng phụ thì sao, chí ít cũng làm cho lão gia tử sống lâu thêm một thời gian! Chẳng lẽ ngươi có giải pháp tốt hơn, à, hay là ngươi cảm thấy tiết kiệm số tiền này thì về sau ngươi sẽ được chia nhiều gia sản hơn một chút?"

Lời này vừa nói ra, đám người Đường gia đều thấy trong lòng hơi động, ánh mắt nhìn về phía Lý Phong đều trở nên sắc bén hơn mấy phần.

Trên giường bệnh, Đường Hùng cũng lộ vẻ thất vọng nhìn Lý Phong một cái.

Tuy nhắn cực lực kiên trì để Đường Quỳnh gả cho Lý Phong, nhưng về sau hắn cũng có chút hối hận, Lý Phong nói như rồng leo, làm như mèo mửa, căn bản không xứng với Đường Quỳnh.

Những thứ này hắn đều có thể chịu đựng, nhưng câu nói của Đường Phi tđã làm cho hắn triệt để thất vọng với Lý Phong!

"Là ta sai rồi, đợi xuất viện, ta liền kêu Tiểu Quỳnh ly hôn với hắn!" Đường Hùng âm thầm nỉghĩ.

Lý Phong đột nhiên cười lên: "Các ngươi chẳng lẽ quên ta thuộc về danh y thế gia sao?"

"Có ý tứ gì?"

"Thì đã sao? Chẳng lẽ ngươi còn có thể kéo dài tính mạng cho lão gia tử chắc?" Đường Phỉ càng là nhịn không được cười ra tiếng.

Đám người Đường Phi cũng cười theo, nếu Lý Phong có bản lĩnh

này, bọn họ sẽ xem thường hắn như vậy? Đừng nói đùa nữa!

Mọi người ở đây còn đang cười vang, Lý Phong gật đầu nói: "Không sai, ta có thể kéo dài tính mạng cho Đường lão gia tử, còn là miễn phí."

Lời này vừa nói ra, trong phòng bệnh liền lâm vào yên tĩnh!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 826: Tác dụng phụ của Sinh Mệnh Dược Tề

Sau giây phút yên tĩnh ngắn ngủi, trong phòng bệnh vang lên tiếng cười to.

Hắn có thể kéo dài tính mạng cho cho lão gia tử, mà còn là miễn phí? Nói đùa gì đây?

Lý Phong ngươi xưa nay chỉ là một tên ăn bám, nếu thật sự có bản lĩnh này thì đã sớm ra ngoài kiếm công danh lợi lộc, còn cần lưu lại nơi này chịu đựng uất ức?

Đường Quỳnh lắc đầu, nội tâm đã cực kì thất vọng với Lý Phong, đã tới thời điểm này còn mạnh miệng.

"Lý tiên sinh, ta muốn biết ngươi lấy cái gì để kéo dài tính mạng cho Đường tiên sinh? Chẳng lẽ trên thế giới này còn có thứ càng tốt hơn Sinh mệnh dược tề?"

Lúc này George đùa cợt hỏi.

Lý Phong nhún vai, cũng đùa cợt nói: "Trong mắt ngươi, loại dược vật có tác dụng phụ to lớn như Sinh mệnh dược tề đã là tốt nhất, đúng không?"

George thầm giật mình, bên ngoài lại tỏ ra như không có việc gì hỏi lại: "Tác dụng phụ gì chứ, ngươi có chứng cớ gì chứng minh được điều này?"

"Lý Phong, ngươi đang nói nhăng nói cuội cái gì vậy?" Đường Phi nhịn không được nhảy ra chỉ trích, tiếp theo hắn quay đầu nhìn về phía George, tràn đầy áy náy nói: "Bác sĩ George, tên này chỉ là một người điên, lời hắn nói không phải ý tứ của Đường gia, mong bác sĩ George đừng tức giận."

George gật đầu: "Các ngươi mau chóng quyết định đi, số lượng Sinh mệnh dược tề không nhiều, nếu như có bệnh nhân khác đặt

trước thì ta cũng bó tay."

Nghe thấy lời ấy, Đường Hùng lập tức khẩn trương nói: "Bác sĩ George, bệnh viện các ngươi hiện tại có bao nhiêu Sinh mệnh dược tề?"

"720 liều, đủ cho Đường tiên sinh sử dụng một tháng." George cười đáp.

"Vậy ta. . ." Đường Hùng muốn đặt trước toàn bộ.

Tuy 720 liều thuốc này có giá 72 triệu bảng Anh, nhưng so với tiền thì sinh mệnh của hắn mới là trọng yếu nhất.

Đường Phi, Đường Kiếm nghe thấy vậy liền đau lòng, 72 triệu bảng Anh đó, trong tình huống giá cổ phiếu tập đoàn U Lan giảm mạnh, đây chính là cắt xuống từ trên người bọn hắn một miếng thịt lớn!

Chỉ là bọn hắn không dám nói "không", không chỉ mắc tội bất hiếu, đến thời điểm chia gia sản còn rất xấu hổ. ..

"Chờ một chút!" Lý Phong tiến lên trước một bước, đi tới trước mặt Đường Hùng nói: "Lão gia tử, Sinh mệnh dược tề xác thực có thể kích phát tiềm năng sinh mạng của ngươi, nhưng loại thuốc này không thể liên tục sử dụng, một khi sử dụng quá nhiều lần thì thân thể ngươi sẽ sinh ra biến hóa khó có thể đoán trước."

Sắc mặt Đường Hùng trầm xuống: "Biến hóa gì?"

Lý Phong lộ sắc mặt quái dị trả lời: "Có thể sẽ mọc ra một ít thứ kỳ quái."

Vừa rồi hắn đã dùng Đọc tâm thuật với Georgo, nội tâm George chính là nghĩ như vậy.

Một bên khác, George thầm hồi hộp.

Đáng chết, chuyện này là tuyệt mật, ở toàn bộ Y quốc số người biết chuyện này không quá 2 bàn tay, sao Lý Phong lại biết? !

"Thứ gì kì quái?" Đường Hùng nâng cao âm điệu.

"Ngươi trả lời đi chứ?" Lý Phong quay đầu nhìn về phía George, như cười mà không phải cười nói.

"Sao lại bắt ta trả lời, rõ ràng là đang hỏi ngươi!" George thẹn quá hoá giận.

"Cánh, răng nanh, móng tay sắc bén."

George như bị sét đánh, thiếu chút nữa đứng không vững!

Đáng chết, vì sao Lý Phong biết được!

Nhìn thấy bộ dáng của George như thế, Đường Hùng trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn của cả đời người liền biết Lý Phong không nói sai, sử dụng loại thuốc này sẽ mang tới hậu quả đáng sợ.

Đám người Đường Phi đưa mắt nhìn nhau, vậy mà thật sự để Lý Phong nói trúng sao?

Sau khi chấn kinh, George nổi giận muốn phát điên: "Ngươi ngậm máu phun người! Đáng chết, ngươi có chứng cớ gì không?"

Lý Phong nhún vai: "Để ngươi nói đúng rồi, ta hiện tại xác thực không bỏ ra được chứng cứ, nhưng ta biết nó có tác dụng phụ này, nên vô luận như thế nào cũng sẽ không để Đường lão gia tử sử dụng Sinh mệnh dược tề."

George: "? ? ?"

Hắn còn tưởng Lý Phong hiểu rõ như vậy, khẳng định đã nắm giữ chứng cứ xác đáng, không ngờ lại nhận được đáp án này, nhất thời có chút sững sờ.

Tiếp theo George liền cười ha hả: "Đường tiên sinh, ngươi nghe thấy chưa, hắn không có chứng cứ, hết thảy đều là nói bậy! Hiện tại các ngươi còn không tranh thủ thời gian đặt trước Sinh mệnh dược tề thì sẽ bị bệnh nhân khác đặt trước đấy."

Đường Hùng lộ sắc mặt quái dị nhìn George.

Y thuật của ngươi đúng là rất tốt, nhưng diễn xuất quả thực là

siêu cấp kém cỏi, biểu tình của ngươi đã như vậy ta còn dám dùng Sinh mệnh dược tề thì chẳng phải là kẻ rất ngu ngốc sao?

"Bác sĩ George, chuyện này không vội." Đường Hùng hắng giọng một tiếng, tiếp theo nhìn về phía Lý Phong: "Ngươi mới nói ngươi có thể kéo dài tính mạng cho ta, chuyện này là thật?"

"Đương nhiên." Lý Phong tự tin gật đầu.

"Cha, ngươi dám tin hắn sao?" Đường Phi lộ vẻ mặt ngây người.

Đường Hùng trầm giọng nói: "Các ngươi không nên quên, cái mạng này của ta là do gia gia Lý Phong cứu về, ta nguyện ý tin tưởng hắn một lần."

"Lý Phong, nói đi, rốt cục ngươi định làm gì để kéo dài tính mạng cho ta? Lý gia còn có Thần Dược tổ truyền sao?"

Lý Phong móc ra từ trong ngực một viên đan dược đỏ rực: "Không sai, viên đan dược này gọi là Tiểu Hoàn Đan, sau khi sử dụng vô luận có bệnh tật nghiêm trọng cỡ nào cũng có thể lập tức kéo dài tính mạng nửa năm."

"Thật sao?" Ánh mắt Đường Hùng sáng lên, hô hấp cũng có chút gấp rút.

Đối diện, George đột nhiên cười ha hả: "Một viên thuốc kéo dài tính mạng nửa năm? Ha ha, đây chính là cái gọi là Đông y sao? Quả nhiên Đông y đều là gạt người, ha ha ha."

"Thật hay giả đợi chút nữa ngươi sẽ biết ngay." Lý Phong đùa cợt cười một tiếng: "Dựa theo cách nói của ngươi lúc nãy, một liều Sinh mệnh dược tề có thể kéo dài thêm 60 phút."

"Nếu như Đường lão gia tử ăn viên đan dược này, chống đỡ 60 phút cũng không có việc gì, vậy chẳng phải đều là công lao của viên đan dược này?"

"Cái này. . ." George nhất thời nghẹn lời.

"Lý Phong, ngươi có ý tứ gì, dùng gia gia của ta làm chuột bạch sao?" Đường Long tức giận quát.

"Lý Phong, ngươi quá độc ác, như vậy là mang mạng gia gia của ta ra đánh bạc!" Đường Phỉ cũng lộ vẻ căm hận nói.

"Đủ rồi!" Đường Hùng đập giường một cái, lạnh giọng nói: "Ta tin tưởng hắn!"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 827: Aishonia

Trong cái nhìn soi mói của mọi người, Đường Hùng cho Tiểu Hoàn Đan vào miệng nuốt xuống.

Sau một lúc lâu, ánh mắt Đường Hùng sáng lên: "Ta cảm giác như có một dòng nước ấm chảy qua toàn thân. . . Thật là thư thái! Cơ thể cũng tràn ngập lực lượng, tựa như trẻ lại mười tuổi!"

"Đường tiên sinh, ta cần nhắc nhở ngươi một chuyện, nếu như thời gian trôi qua quá lâu mà ngươi không sử dụng liều Sinh mệnh dược tề tiếp theo thì ngươi sẽ gặp nguy hiểm tính mạng."

Đúng lúc này, George lộ sắc mặt nghiêm túc nói.

Nghe thấy lời ấy, mọi người Đường gia đều có chút sốt ruột.

"Cha, hay là ngươi cứ sử dụng một liều Sinh mệnh dược tề cho chắc ăn?" Đường Phi lập tức mở miệng.

"Lý Phong không có chứng cứ chứng minh Sinh mệnh dược tề có tác dụng phụ, vạn nhất đan dược của hắn không hiệu quả, vậy thì lát nữa muốn hối hận cũng không kịp!" Đường Kiếm cũng khuyên bảo.

"Các ngươi không cần phải nói nữa, trạng thái của ta hiện tại rất tốt." Đường Hùng tỉ mỉ cảm thụ thân thể của mình: "Ta nguyện ý đánh bạc một lần, thắng thì ta có thêm nửa năm tuổi thọ, thua thì ta lên thiên đường hưởng phúc, về sau không còn phiền não gì."

"Gia gia!"

"Cha!"

"Lão gia tử!"

Đám ngươ Đường Phi còn muốn khuyên bảo nhưng lại bị Đường Hùng giơ tay ngăn cản.

"Lý Phong, ngươi đi theo ta."

Lúc này Đường Quỳnh mở miệng.

Lý Phong liếc nhìn nàng một cái, như cười mà không phải cười nói: "Có chuyện gì cứ nói ở đây là được, chúng ta đều là người một nhà, không cần thiết né tránh."

Hắn biết Đường Quỳnh muốn hỏi điều gì, đây là một cơ hội tốt để chứng minh năng lực của mình, hắn đương nhiên muốn làm tất cả người Đường gia đều nghe thấy.

Sắc mặt Đường Quỳnh cứng lại, tiếp theo lạnh giọng nói: "Ta hỏi ngươi, viên Tiểu Hoàn Đan này. . . Ngươi nắm chắc được bao nhiêu phần?"

Lý Phong suy nghĩ một chút rồi nói: "Thật ra ta cũng không quá nắm chắc, chỉ được chừng... 100% mà thôi."

Đường Quỳnh: ". . ."

Người khác: ". . ."

"100%?!" George tức giận đến mức cười ra tiếng: "Vậy ta liền ở đây chờ đợi!"

"Nếu lát nữa Đường tiên sinh xảy ra chuyện bất trắc, các ngươi đều phải làm chứng cho ta, là hắn để Đường tiên sinh sử dụng một loại thuốc không rõ mới khiến Đường tiên sinh tử vong!"

Đám người Đường Phi liên tục gật đầu phụ họa.

Thời gian trôi qua, mọi người ở đây đều thấy tâm tình nặng nề như thân đeo gông xiềng, mỗi một giây đều dài như một tiếng đồng hồ.

Rốt cục chỉ còn 30 giây nữa là Sinh mệnh dược tề sẽ hết hiệu quả, mọi người bắt đầu âm thầm đếm ngược.

"10, 9. . ."

Sau khi đếm ngược kết thúc, khuôn mặt Đường Hùng vẫn hồng hào như cũ ngồi trên giường bệnh, không có chút dấu hiệu sinh mệnh đi đến phần cuối.

"Đường tiên sinh sao lại không có việc gì, chuyện này sao có thể?! Chẳng lẽ là do hiệu quả của Sinh mệnh dược tề còn chưa triệt để biến mất!"

Sắc mặt George lộ vẻ khó coi.

Đám người Đường Phi đưa mắt nhìn nhau, mẹ nó, tên khốn này dám trù ẻo lão gia tử mau chết?

Lại chờ thêm 10 phút, Đường Hùng vẫn vô cùng khỏe khoắn.

Lúc này, George đã biết mình thua, viên đan dược kia thật sự kéo dài tính mạng cho Đường Hùng!

"Ha ha, rốt cục ta đã có thể xuất viện."

Đường Hùng biết mình đã vượt qua kiếp nạn này, tâm tình vô cùng kích động.

Đám người Đường Phi tuy khó chịu việc bị Lý Phong làm mất hết mặt mũi, nhưng loại thời điểm này bọn hắn không có khả năng làm lão gia tử mất hứng, thế là đua nhau lên tiếng chúc mừng rồi dọn đồ đạc chuẩn bị mang Đường Hùng xuất viện.

Trong đám người, Đường Quỳnh dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lý Phong một cái.

Chẳng biết tại sao, sau vụ nạn xe cộ ngày hôm qua là Lý Phong tựa như biến thành người khác, không chỉ giúp nàng gặp mặt nói chuyện được với Tô Đồng, còn dùng Tiểu Hoàn Đan kéo dài tính mạng cho gia gia.

Nhưng bất kể như thế nào, ấn tượng lúc trước Lý Phong lưu lại cho nàng vẫn quá tệ, chỉ bằng hai chuyện này còn chưa đủ để cải biến suy nghĩ của Đường Quỳnh đối với hắn.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Đường Quỳnh (1) hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 100 ngàn điểm kinh nghiệm, 500 ngàn điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ Thay mận đổi đào hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 1 triệu điểm kinh nghiệm, 5 triệu điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục."

Nghe thấy hệ thống nhắc nhở, Lý Phong tiến vào xem giao diện cá nhân.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Bán Thần (trung kỳ)

Điểm kinh nghiệm: 15,02 triệu / 50 triệu

Điểm tích lũy: 188 triệu

Điểm chinh phục: 1267

Kỹ năng: 《 Thần Uy 》, 《 Hư Thần 》, 《 Đạp Thiên Thất Bộ 》, 《 Trảm Thiên kiếm pháp 》, 《 Hư Không Thiểm 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. ..

Nhiệm vụ đang chờ: Không

Lý Phong tắt hệ thống, sau đó cùng mọi người Đường gia ra khỏi phòng bệnh.

Đám người Đường gia vừa đi, sắc mặt George liền biến thành vô cùng âm trầm, hắn đầu tiên là ra hiệu cho mấy người Mary lui ra, sau đó đóng kỹ cửa phòng bệnh, lấy điện thoại di động ra gọi tới một số máy: "Chủ nhân, Đường Hùng không đặt mua Sinh mệnh dược tề, kế hoạch đã thất bại."

"Vì sao lại như vậy?" Trong điện thoại truyền ra một thanh âm hơi già nua.

"Bởi vì một người Hoa tên là Lý Phong, hắn nói ra chuẩn xác tác dụng phụ của Sinh mệnh dược tề, còn lấy ra một viên thần dược có thể kéo dài tính mạng nửa năm."

"Cái gì? !" Trong điện thoại truyền ra một tiếng kinh hô, tiếp theo, thanh âm già nua kia nói tiếp: "Nói hết tin tức ngươi biết về Lý Phong cho ta nghe!"

Sắc mặt George nghiêm lại: "Hắn tên là Lý Phong là, ở rể Đường gia. . ."

Y quốc, thành phố LD, trong một tòa pháo đài hơi có vẻ âm u, một lão giả mặc vest ngồi trên ghế đang gọi điện thoại.

Nhìn kỹ phía dưới thì cái ghế này vậy mà được xếp thành từ vô số đầu lâu, từ xa nhìn lại, cái ghế này tựa như một cái đầu lâu đang mở lớn miệng, bộ dáng rất khủng bố!

Sau một hồi lâu, lão giả tắt máy, ánh mắt âm trầm: “Lý Phong sao. . . Vô luận ngươi là ai, đã biết được bí mật của Sinh mệnh dược tề, vậy thì xuống địa ngục hưởng phúc đi!"

"Aishonia!"

Lão giả gầm nhẹ một tiếng, một nữ nhân cao gầy mặc đồ da bó sát màu đỏ đi vào đại sảnh.

Nữ nhân này tóc vàng mắt xanh, da thịt trắng nõn, khuôn mặt tuyệt mỹ, ngũ quan tinh xảo, chân đeo giày cao gót đã gần 1m8, tư thái thướt tha đến cực hạn.

Nàng chỉ đứng tại chỗ mà toàn thân đã tản ra một luồng mị lực khiến người ta khó có thể ngăn cản.

"Aishonia kính chào chủ nhân!" Mỹ nữ đi đến trước mặt lão giả, quỳ một chân trên đất.

Ánh mắt lão giả híp lại, lạnh lùng nói: "Nô bộc trung thành nhất của ta, có một nam nhân tên là Lý Phong vừa phá hư kế hoạch của

ta, ta hiện tại mệnh lệnh cho ngươi cắt bỏ đầu hắn đưa đến trước mặt ta!"

Aishonia nghe vậy liền cúi đầu xuống : "Tuân lệnh!"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 828: Lập Uy

Nửa giờ sau, mấy chiếc xe sang trọng chậm rãi lái vào phố người Hoa.

Biệt thự Đường gia có 3 tầng, chiếm diện tích gần 1000 mét vuông, ở nơi tấc đất tấc vàng như chỗ này đã là rất hiếm thấy.

Xe dừng hẳn lại, Đường Phi, Đường Kiếm vội vàng xuống xe muốn vịn Đường Hùng đi đường.

Ai ngờ Đường Hùng vung tay lên nói: "Ta có thể tự đi!"

Tiếp theo, Đường Hùng lưu loát mở cửa ra khỏi xe.

Thấy cảnh này, người Đường gia đều đờ đẫn.

Phải biết khi Đường Hùng được đưa đến bệnh viện thì ngay cả đi đường cũng rất khó khăn, kết quả là không tới một ngày hắn đã biến thành khỏe mạnh vững vàng, cái này có tính là kỳ tích không?

Nghĩ tới đây, đám người Đường gia đều dùng ánh mắt phức tạp nhìn tới Lý Phong.

Bọn họ đều biết Đường Hùng khôi phục nhanh chóng như vậy là bởi vì ăn vào viên thuốc do Lý Phong cung cấp, nếu như Lý Phong có thể sản xuất hàng loạt loại thuốc này. . . Vậy Đường gia còn bán mỹ phẩm làm gì, trực tiếp đổi nghề bán thuốc đi!

Với dược hiệu thần kì của Tiểu Hoàn Đan, về sau tuyệt đối sẽ kiếm lời cực nhiều.

Bất quá bọn hắn nhất định phải nghĩ biện pháp khống chế quyền chủ đạo trong tay mình, tốt nhất là để Lý Phong giao ra phương pháp phối chế, như vậy mới có thể tối đa hóa lợi ích!

Đám người Đường Phi đều mang tâm tư của mình, nhưng mặt

ngoài lại lộ vẻ như thường đi sau lưng Đường Hùng tới phòng khách.

Sau khi ngồi xuống, mọi người hư tình giả ý cảm khái mấy câu sau đó liền chuyển đề tài tới Tiểu Hoàn Đan.

"Lý Phong, ngươi đã tùy thân mang theo một viên Tiểu Hoàn Đan, vậy ngươi còn có hàng tồn nữa đúng không?" Đường Long cười hỏi.

Lý Phong lắc đầu: "Không, chỉ còn 1 viên này."

Mọi người Đường gia đều biến sắc.

Tiếp theo Đường Long bất mãn hỏi: "Lý Phong, chúng ta là người một nhà, chuyện này mà ngươi cũng nói dối thì hình như rất không có đạo đức rồi."

Đường Phỉ gật đầu, không ngừng phụ họa: "Như vậy quá nhỏ mọn!"

Lúc này Đường Phi đập bàn một cái, mặt lộ vẻ không vui: "Tiểu Long, sao ngươi lại nói chuyện với em rể ngươi như vậy, lỡ Lý Phong thật sự chỉ còn một viên Tiểu Hoàn Đan thì sao?"

"Cha?" Đường Long hơi kinh ngạc.

"Lý Phong vừa mới dùng Tiểu Hoàn Đan cứu gia gia ngươi, về tình về lý chúng ta đều cần phải đối xử khách khí với Lý Phong mới được."

Đường Phi đặt chén trà xuống, trầm giọng nói.

Đường Hùng gật gật đầu: "Không sai, trước đó các ngươi hiểu lầm Lý Phong, hôm nay nhân cơ hội này, ta tuyên bố về sau Lý Phong là người một nhà của chúng ta, các ngươi không được phép vô lễ với hắn, nghe rõ chưa?"

Đám người Đường Long tuy không hiểu, nhưng lão gia tử đã lên tiếng thì bọn hắn chỉ có thể gật đầu đáp ứng, còn về sau nên đối đãi với Lý Phong như thế nào, bọn hắn sẽ không bởi vì ý kiến của lão gia tử mà cải biến.

Ánh mắt Lý Phong sáng lên, thầm nói "Lão hồ ly".

Trước đây, Đường Hùng biết mấy người Đường Phi đều xem thường Lý Phong, chỉ thiếu chút nữa đã coi Lý Phong là người hầu.

Hiện tại thái độ của bọn hắn đột nhiên quay đầu 180°, khẳng định không chỉ bởi vì Lý Phong dùng Tiểu Hoàn Đan kéo dài tính mạng cho Đường Hùng, mà nguyên nhân sâu xa là. . . phương pháp phối chế Tiểu Hoàn Đan!

Đột nhiên Đường Hùng nói: "Lý Phong, đan phương của Tiểu Hoàn Đan có giá trị cực lớn, ngươi phải cất cho kỹ, không nên để người khác lấy đi."

Lời nói của Đường Hùng rất có kỹ xảo, nhìn như là có ý tốt muốn nhắc nhở Lý Phong, trên thực tế là thăm dò Lý Phong.

Với sự hiểu biết của Đường Hùng với Lý Phong, nếu Lý Phong thật sự có phương pháp phối chế, loại thời điểm này hắn nhất định sẽ không phủ nhận, ngược lại còn đắc ý khoe khoang.

Lý Phong đầu tiên là sững sờ, tiếp theo hỏi ngược lại: "Phương pháp phối chế? Ta không có thứ này, Tiểu Hoàn Đan là đồ tổ truyền, gia gia chỉ cho ta một viên."

Nghe vậy, Đường Kiếm biến sắc hỏi : "Lý Phong, ngươi còn đang tức giận 2 cô chú đúng không?"

"Làm sao có thể, là ta thật sự không có phương pháp phối chế viên đan dược kia." Lý Phong cười khổ giải thích: "Nếu như ta có đan phương thì đã sớm kìm nén không được tự mình sản xuất, cần gì mỗi tháng xin tiền tiêu vặt từ các ngươi?"

Nghe thấy lời ấy, đám người Đường liền tin hơn phân nửa.

Xác thực, với tính cách của Lý Phong, nếu như hắn có thể tự sản xuất Tiểu Hoàn Đan thì sao phải chờ tới bây giờ?

Xác định Lý Phong không có đan phương, thái độ của Đường gia đối với Lý Phong lần nữa phát sinh chuyển biến.

"Này, ngươi còn ngồi đấy à, không thấy trong chén trà của lão

gia tử rỗng tuếch sao, tranh thủ thời gian rót nước đi chứ." Đường Long vênh mặt hất hàm sai khiến.

"Còn có ta nữa, ở bệnh viện bận rộn nửa ngày, thật sự là quá mệt mỏi rồi." Khâu Dung chỉ vào chén trà trống không của mình, lười biếng nói.

Các thành viên Đường gia khác cũng ra hiệu Lý Phong rót nước cho bọn hắn.

Đường Quỳnh nhíu mày, dù nói thế nào Lý Phong cũng là người cứu gia gia, bọn hắn đối xử với ân nhân cứu mạng gia gia như vậy thật sự là không ổn.

Lý Phong nổi giận, chuẩn bị dạy đám người ở đây một cái giáo huấn nho nhỏ.

Bồ tát còn có 3 phần hỏa khí, huống chi là hắn? Dù sao hệ thống cũng không ra thêm nhiệm vụ, cùng lắm tiểu gia ra tay xong liền bỏ về Hoa Hạ,.

Ngay tại thời điểm Lý Phong chuẩn bị phản kích, âm thanh hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

Lý Phong thấy lòng hơi động, tạm thời đè xuống xúc động đánh người, nói thầm: "Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Lập uy "

"Mục tiêu: Thông qua hành động thực tế chấn nhiếp đám người Đường Phi, cải biến địa vị yếu thế của Lý Phong tại Đường gia."

"Khen thưởng: 1 triệu điểm kinh nghiệm, 5 triệu điểm tích lũy."

Lý Phong cười, thật sự là buồn ngủ được tặng gối đầu.

Thấy Lý Phong không chỉ ngồi ở kia bất động, còn tự nhiên bật cười, Đường Phi liền hừ lạnh hỏi: "Ngươi cười cái gì, còn không nhanh đi pha trà?"

"Đường Quỳnh, chồng ngươi có phải là bị ngốc không? Chậc

chậc, nửa đời sau xem ra ngươi sẽ vất vả rồi." Đường Phỉ tràn đầy trào phúng nói.

Đường Quỳnh nhíu mày, muốn mở miệng phản kích vài câu.

Nhưng đúng lúc này. ..

"Phanh."

Lý Phong vỗ bàn một cái đứng lên, quát lớn: "Tất cả im miệng cho ta!"

Âm thanh làm nóc nhà cũng muốn run rẩy!

Mọi người yên tĩnh!

Đám người Đường gia chưa hết ngạc nhiên đã nghe Lý Phong cười lạnh nói: "Các ngươi đều có tay có chân, muốn uống trà thì tự mình rót đi, còn muốn tiểu gia hầu hạ các ngươi? Chưa tới đêm tối mà đã nằm mộng rồi à?!"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 829: Chuyện Đương Nhiên?

"Cái gì? !"

Đám người Đường Phi quả thực không dám tin tưởng lỗ tai mình.

Lý Phong lúc nào cũng khúm núm bây giờ lại dám mắng bọn hắn? Cho rằng mình cứu lão gia tử liền có thể đứng thẳng lưng đúng không?!

Đường Quỳnh kinh ngạc nhìn Lý Phong, trong lòng nổi lên gợn sóng cuồn cuộn.

Đây có còn là Lý Phong không, sao hắn đột nhiên biến đổi nghiêng trời lệch đất như vậy?

", Lý Phong, ngươi mẹ nó nói chuyện với người nào đâu?"

Đường Long vỗ bàn một cái đứng dậy, bước nhanh đến trước mặt Lý Phong, hùng hổ quát: “Ngươi vừa nói cái gì, có giỏi thì lặp lại lần nữa xem!”

Lý Phong lạnh nhạt đáp lời: "Lặp lại thì khỏi cần, ta vừa nói cái gì thì chính là thế đó, chẳng lẽ ngươi bị điếc hay là ngu ngốc, mới đó mà đã quên mất rồi sao?"

Đường Long sững sờ, hắn thường xuyên đấm nhau, dáng người lại cao lớn, thân thể dày gần gấp đôi Lý Phong, cho nên mỗi lần hắn uy hiếp Lý Phong đều sẽ rất sợ hãi.

Nhưng bây giờ Lý Phong không chỉ không sợ, dù là ánh mắt cũng không có vẻ gì là muốn trốn tránh.

Một người sao có thể đột nhiên biến hóa nhiều như vậy?

Khi Đường Long đang ngây người, Đường Phi mở miệng: "Lý

Phong, đừng quên lúc ngươi cưới Đường Quỳnh nhà chúng ta thậm chí còn chẳng bỏ được tiền mua sính lễ."

"Không chỉ vậy, mỗi tháng ngươi còn được nhận 20 ngàn bảng Anh làm tiền tiêu vặt từ Đường gia."

"Ngươi ở rể nhà chúng ta nửa năm, không chỉ không mang tới giá trị gì, còn lấy về 120 ngàn bảng Anh, bắt ngươi rót trà thì đã làm sao?"

Khâu Dung phụ họa: "Đúng vậy, không làm việc cũng có tiền tiêu vặt, trên đời tìm đâu ra chuyện tốt bậc này?"

Đám người Đường Phi kẻ xướng người hoạ, nghe được mà ánh mắt 2 vợ chồng Đường Kiếm khi nhìn về phía Lý Phong cũng biến thành càng thêm chán ghét.

"Ai nói ta lấy tiền mà không làm việc?" Lý Phong nhếch miệng cười nhạt: "Viên Tiểu Hoàn Đan kia chẳng lẽ không phải là mang tới giá trị cho Đường gia?"

Lời này vừa nói ra, ngữ khí của đám người Đường Phi cứng lại, tiếp theo bọn hắn không phục nói: "Ngươi là con rể Đường gia, cho lão gia tử dùng Tiểu Hoàn Đan là chuyện đương nhiên, đây gọi là chữ hiếu!"

"Đúng vậy, thế mà còn không biết xấu hổ mang Tiểu Hoàn Đan ra nói, ngươi đã có Tiểu Hoàn Đan, vì sao không sớm ấy ra cho lão gia tử dùng?!"

"Hành động này là lấy công chuộc tội, có biết không?"

"Tốt, việc này coi như ta tận hiếu, nhưng các ngươi có nghĩ tới ta đã giúp Đường gia tiết kiệm bao nhiêu tiền không?"

Lý Phong cười lạnh hỏi.

"Nếu như ta không lấy ra viên Tiểu Hoàn Đan kia, các ngươi khẳng định phải mua Sinh mệnh dược tề để kéo dài tính mạng cho lão gia tử, đúng không?"

Nghe thấy lời ấy, đám người Đường Phi liền biết được Lý Phong

định nói gì, ngay sau đó bọn hắn phủ nhận: "Làm sao có thể, ngươi đã nói Sinh mệnh dược tề tác dụng phụ to lớn, chúng ta sao có thể hại lão gia tử?!"

Lý Phong nhịn không được cười lạnh: "Nếu không có ta, bằng vào các ngươi mà có thể biết điều này sao?"

Đám người Đường Phi: "? ? ?"

Con mẹ nó, dám xem thường chúng ta?

"Không có ta thì các ngươi khẳng định sẽ mua Sinh mệnh dược tề. Tiểu Hoàn Đan của ta đã kéo dài cho lão gia thêm nửa năm, nếu mua Sinh mệnh dược tề thì cần phải mua 4320 liều, tổn thất cũng là 430 triệu bảng Anh, đúng không?"

Đám người Đường Phi há miệng muốn nói cái gì, tuy nhiên đây là sự thật, không cách nào phản bác!

"Cho nên hành động của ta đã tiết kiệm cho Đường gia 430 triệu bảng Anh, mà ta mỗi tháng chỉ lấy 20 ngàn bảng Anh, bên nào chiếm lợi chẳng lẽ còn cần phải nói thêm?"

Đám người Đường Phi không nói lời nào.

Mẹ nó, Lý Phong sao đột nhiên giống như biến thành người khác vậy?!

Đường Quỳnh cũng không ngờ Lý Phong sẽ phản kích sắc bén tới vậy, nhất thời ngây ngẩn tại chỗ.

Không biết qua bao lâu, Đường Long hừ lạnh: "Từ khi mới bắt đầu ngươi đã định kể công với chúng ta đúng không?"

Lý Phong nhún nhún vai: "Cũng không phải là ta muốn kể công, mà là các ngươi không muốn ghi nhận công sức của ta, cho nên ta nói ra để nhắc nhở các ngươi."

"Ha ha, mấy ngày không gặp tiểu tử ngươi thật là phách lối, thèm ăn đòn à?" Đường Long không chịu được, lập tức đứng dậy.

Lý Phong khẽ nhếch miệng: "Ngươi định uy hiếp ai đây? Ngon

bơi vô kiếm sẹo."

"Con mẹ ngươi!"

Đường Long nổi giận gầm lên một tiếng, đưa tay đánh về phía cái cằm của Lý Phong.

Đường Quỳnh biến sắc, hoảng sợ nói: "Long ca, dừng tay lại!"

Thế nhưng nàng thân là con gái chân yếu tay mềm, không thể ngăn cản Đường Long, chỉ thấy nắm đấm của hắn đã sắp đập trúng cằm Lý Phong.

“Chát!”

Đột nhiên, một cái bàn tay đột nhiên xuất hiện bên phải người Đường Long, tiếp theo quất trúng mặt hắn.

Thân thể Đường Long bay ra sau, lăn lộn 5, 6 vòng mới dừng lại bất động.

Đám người Đường Phi trực tiếp sững sờ!

Con mẹ nó, vừa rồi phát sinh cái gì, vì sao Đường Long đánh người lại bay ra ngoài, Lý Phong bị đánh thì đứng im như không có việc gì?

Cái này không thể trách nhãn lực đám người Đường Phi quá kém, mà thật sự là tốc độ của Lý Phong quá nhanh, hoàn toàn vượt qua năng lực nắm bắt chuyển động của mắt người phàm!

Chỉ Đường Quỳnh là như có điều suy nghĩ nhìn bàn tay Lý Phong, vừa rồi phần vai và bàn tay trái của hắn đã thay đổi vị trí, chẳng lẽ là hắn xuất thủ đánh bay Đường Long?

Sau yên tĩnh ngắn ngủi, trong phòng khách vang lên âm thanh dồn dập: "Long nhi! Ngươi sao rồi?"

"Ca! Ngươi không sao chứ, đừng dọa ta!"

Đám người Đường Phi vội vàng chạy đến trước mặt Đường Long

xem xét tình huống.

Tới gần bọn hắn mới thấy bên má phải của Đường Long in dấu 1 bàn tay, mà lại gương mặt cũng dần sưng húp lên.

Phát hiện này làm đám người Đường Phi, tiếp theo lộ vẻ hoảng sợ quay đầu nhìn tới Lý Phong.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 830: Ly Hôn

Xưa nay Lý Phong trong mắt đám người Đường Phi vốn là kẻ mềm yếu dễ bắt nạt, đừng nói là hoàn thủ, dù là cãi lại cũng không dám.

Nhưng hôm nay Lý Phong không chỉ nói cho bọn hắn á khẩu không trả lời được, còn ra tay đả thương Đường Long, trực tiếp phá vỡ hình tượng lúc trước!

Càng làm cho đám người Đường Phi không cách nào tiếp nhận là tại sao sức khỏe Lý Phong lại mạnh như vậy, Đường Long cao tới 1m85, còn thường xuyên đi tập gym, nặng tới 100 cân.

Đừng nói là một bàn tay quất bay, người bình thường muốn đẩy hắn ngã cũng rất khó!

Quan trọng là mọi người còn không thấy rõ ràng Lý Phong xuất thủ thế nào, cái này rất đáng sợ!

Đường Long bây giờ đã sợ đến mức nói không nên lời, một cái tát kia đã làm hắn cảm nhận được hơi thở tử vong, vì sao Lý Phong đột nhiên trở nên mạnh như vậy?

Hay là hắn vốn rất mạnh, bất quá trước kia ngụy trang tốt?

Đường Phi ngoài mạnh trong yếu nói: "Lý Phong, sao ngươi lại ra tay đánh người?"

"Người nào cho ngươi lá gan đánh Tiểu Long, Đường gia là nơi để ngươi giễu võ dương oai sao?" Khâu Dung sốt ruột quát lớn.

"Bản thân đuối lý còn đánh người, ta chưa từng thấy kẻ nào mất dạy như ngươi!" Đường Phỉ cũng phẫn nộ quát.

Trên ghế chủ vị, Đường Hùng đặt chén trà xuống, sắc mặt rất âm trầm.

Đường Long là cháu trai duy nhất của hắn, Lý Phong chẳng khác nào vừa quất vào mặt hắn!

Đối mặt với đám người Đường Phi, Lý Phong lại biểu lộ rất bình thản: "Đường Long động thủ với ta trước, ta chỉ là phòng vệ chính đáng mà thôi."

"Hắn đã đánh trúng ngươi chưa?"

Đường Phi lạnh giọng quát.

Lý Phong: "? ? ?"

Con mẹ nó, làm người có thể mặt dày tới mưc này sao?!

"Anh của ta chỉ là muốn hù dọa ngươi mà thôi, chứ hắn không muốn động thủ!" Đường Phi mở miệng.

"Hừ, cậy vào có một viên Tiểu Hoàn Đan liền lên mặt đúng không? Đã vậy thì từ nay trở đi, ngươi cút ra ngoài mà ở!" Khâu Dung hung dữ nói.

"Tất cả im miệng!" Lý Phong chợt quát một tiếng, âm thanh chấn động cả nóc nhà, đám người Đường Phi quả nhiên ngậm miệng lại.

Tiếp theo, Lý Phong lạnh lùng nói: "Đừng nói hắn vừa rồi thật sự là muốn động thủ với ta, dù hắn chỉ là muốn hù dọa ta, tiểu gia cũng muốn tát hắn."

"Đừng tưởng rằng tiểu gia không có Đường gia thì sống không nổi, ngược lại ta rời đi sẽ có sinh hoạt càng tốt hơn, không tin thì hãy đợi đấy!"

Giờ khắc này, vẻ ngạo nghễ trên người Lý Phong hiển lộ không thể nghi ngờ.

Đám người Đường Phi nhất thời bị Lý Phong chấn nhiếp tại chỗ.

Sắc mặt Đường Hùng biến thành càng thêm âm trầm.

Đôi mắt đẹp của Đường Quỳnh lóe lên, ấn tượng về Lý Phong đã có một ít đổi mới.

Tuy nàng cảm thấy Lý Phong đang nói dối, nhưng ít ra hắn không giống như trước đây, hắn đã sở hữu khí chất một người nam nhân phải có!

Không biết qua bao lâu, Khâu Dung nhìn về phía Ngô Lâm: "Em dâu, ngươi có một đứa con rể rất tốt."

Ngô Lâm nhìn Đường Hùng, tiếp theo hừ lạnh nói: "Lý Phong, ngươi không muốn ở Đường gia nữa chứ gì? Tốt, ta đáp ứng ngươi, bây giờ ngươi ly hôn với Tiểu Quỳnh, sau đó lăn ra khỏi Đường gia!"

Nếu muốn biết ở Đường gia người nào ghét Lý Phong nhất, vậy chắc chắn là Ngô Lâm.

Có con gái ưu tú như Đường Quỳnh một mực là niềm kiêu ngạo lớn nhất của Ngô Lâm, nàng luôn muốn cho Đường Quỳnh gả vào nhà hào môn.

Nhưng lão gia tử khư khư cố chấp, nhất định muốn Đường Quỳnh gả cho Lý Phong!

Hiện tại tốt rồi, mọi người đều bất mãn với Lý Phong, bây giờ nàng không thừa cơ đuổi Lý Phong đuổi ra ngoài thì còn định chờ đến khi nào?

Ngô Lâm nói vậy, người khác đều chờ đợi nhìn Lý Phong.

Không phải ngươi nói mình không ở Đường gia sẽ có cuộc sống càng tốt sao, hiện tại cho ngươi cơ hội, ngươi dám đi không?

Đường Quỳnh nhíu mày, tuy nàng rất muốn ly hôn với Lý Phong, nhưng hôm nay Lý Phong vừa mới cứu gia gia liền đuổi hắn đi, như vậy không khỏi có vẻ vong ân phụ nghĩa.

"Lão gia tử, ngươi cũng có ý tứ này?" Lý Phong nhìn về phía Đường Hùng, trầm giọng hỏi.

Đường Hùng không nghĩ tới Lý Phong sẽ trực tiếp hỏi mình, nhất thời có chút sững sờ.

Bất quá ngay sau đó Đường Hùng trầm giọng nói: "Lý Phong,

hành động của ngươi quả thật có chút quá phận."

Lý Phong nhíu mày: "Lão gia tử chẳng lẽ nhìn không ra Đường Long vừa rồi thật sự muốn đánh ta?"

Đường Hùng lạnh giọng nói: "Không có, ta cảm thấy Tiểu Long chỉ là chỉ đùa với ngươi mà thôi, ngươi không nên đánh hắn. Mặt khác. . . Biểu hiện của ngươi sau khi kết hôn với Tiểu Quỳnh quả thật làm cho chúng ta rất thất vọng."

Lý Phong như cười mà không phải cười nói: "Cho nên?"

"Bản thân ngươi cũng không kém, chỉ là không làm ra cống hiến đáng ra nên có." Đường Hùng thở dài, chậm rãi nói: "Nếu như ngươi có thể lấy ra đan phương, ta nghĩ ngươi vẫn có thể lưu lại Đường gia, thậm chí Tiểu Quỳnh cũng sẽ dần dần tiếp nhận ngươi."

"Ồ?" Lý Phong cười nhạt một tiếng: “Từ ban đầu mục tiêu của ngươi vốn chính là đan phương Lý gia, đúng không?"

Hắn sớm đã cảm thấy biểu hiện của Đường Hùng rất kỳ quái, thương nhân luôn để chữ lợi đứng đầu, lúc trước hắn và gia gia Lý Phong lập hôn ước chỉ là ước định ngoài miệng, đến cả chứng từ cũng không có, người biết việc này cũng không nhiều.

Gia gia Lý Phong qua đời nhiều năm, Lý Phong lại vô dụng như vậy, Đường Hùng hoàn toàn có thể trở mặt không quen biết, nhưng Đường Hùng hết lần này tới lần khác không để ý người nhà phản đối để Đường Quỳnh gả cho Lý Phong.

Trên đời thật sự có người trọng tín nghĩa như Đường Hùng saoi?

"Hợp tác cùng có lợi mà thôi, nếu như ngươi không tin được Đường gia, vậy ngươi cũng không cần thiết lưu lại nơi này làm chậm trễ hạnh phúc của Tiểu Quỳnh."

Lý Phong nhìn Đường Hùng một hồi, cuối cùng bật cười: "Tốt, ta hiện tại lập tức làm thủ tục ly hôn với Đường Quỳnh, từ nay về sau, ngươi đi đường ngươi ta đi đường ta, Lý Phong này cùng Đường gia sẽ không còn liên quan!"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 831: Ta Không Đồng Ý

Đám người Đường Hùng không dám tin tưởng lỗ tai mình!

Lý Phong vậy mà thật sự muốn ly hôn với Đường Quỳnh, còn ra vẻ như chém đinh chặt sắt!

Rốt cục hắn lấy đâu ra lực lượng, chẳng lẽ hắn không còn tinfh cảm với Đường Quỳnh?

Đường Quỳnh nhíu mày, kinh ngạc nhìn Lý Phong, trong lòng lần nữa nổi lên gợn sóng.

Giờ phút này Lý Phong so với trước kia có thể nói là một trời một vực, giống như biến thành người khác.

Sau một lúc lâu, Ngô Lâm có chút không dám tin hỏi: "Ngươi thật sự muốn ly hôn với Tiểu Quỳnh?"

"Đương nhiên." Lý Phong gật gật đầu.

Vốn đây chỉ là một cái nhiệm vụ, hiện tại nhiệm vụ hoàn thành, hắn vừa vặn ly hôn trở về Hoa Hạ ở với người nhà bằng hữu, đã vậy thì ở đây cãi nhau cùng người Đường gia làm cái rắm gì?

Ngô Lâm cười lớn: "Tốt, thật sự là quá tốt, ta đã chờ câu nói này nửa năm rồi, Tiểu Quỳnh, nhanh lên, mau cùng hắn làm thủ tục ly hôn, tiếp theo ngươi liền có thể gả cho tiểu thiếu gia nhà Gullit, trở thành phu nhân hào môn!"

Dù sao Đường Quỳnh và Lý Phong vốn không phát sinh cái gì, Y quốc cũng cởi mở hơn Hoa Hạ nhiều, tái hôn đương nhiên là được.

Đường Quỳnh nhướng mày, cái gì mà ly hôn xong rồi gả cho tiểu thiếu gia nhà Gullit, nàng là người, không phải một món hàng hoá!

Lúc này Đường Kiếm nói: "Lý Phong, ngươii muốn thông qua

việc ly hôn với Tiểu Quỳnh để chia gia sản sao? Ta nói cho ngươi biết, không có cửa đâu! Muốn ly hôn cũng được, ngươi nhất định phải ra đi tay trắng!"

"Đúng rồi, sao ta không nghĩ tới điểm này nhỉ!" Ngô Lâm vỗ trán, tiếp theo nhìn về phía Lý Phong nói: "Lý Phong, ngươi cùng Tiểu Quỳnh kết hôn không có sính lễ, nên khi ly hôn cũng không thể lấy đi bất kỳ vật gì từ Tiểu Quỳnh!"

Lý Phong cười nhạt: "Yên tâm, một đồng xu ta cũng không lấy của các ngươi."

Đường gia ở thành phố LD chỉ là gia tộc hạng hai hạng ba, gia sản cùng lắm cỡ 1 tỷ bảng Anh, mà Đường Quỳnh là đời thứ ba, chỉ có 1% cổ phần tập đoàn U Lam, tài sản cá nhân cỡ 10 triệu bảng Anh.

Lý Phong thèm để ý chút tiền ấy?

"Tốt, đây chính là ngươi nói, không cho phép đổi ý!" Đường Kiếm cười to.

"Yên tâm đi, ta nhất định không đổi ý!"

Trên ghế chủ vị, sắc mặt Đường Hùng không ngừng biến ảo.

Hắn vốn là muốn mượn ly hôn làm lý do ép Lý Phong lấy ra đan phương, không ngờ Lý Phong thật sự muốn ly hôn, cái này đã đảo loạn kế hoạch của hắn.

Chỉ là sự tình phát triển đến bước này hắn không còn khả năng đổi ý, nếu không chẳng phải là tự đánh mặt mình?

"Xem ra ta phải suy nghĩ biện pháp. . ." Đường Hùng âm thầm nói.

Thấy Đường Quỳnh đứng tại chỗ im lặng không lên tiếng, Ngô Lâm liền nhắc nhở: "Tiểu Quỳnh, đừng suy nghĩ nữa, tranh thủ thời gian đi làm thủ tục ly hôn với hắn,...Chờ thủ tục xong xuôi, chúng ta liền ra khách sạn ăn mừng một phen."

Đường Quỳnh liếc nhìn nàng, lắc đầu nói: "Mẹ, ta không đồng ý

ly hôn."

Ngô Lâm: "? ? ?"

Đám người Đường Kiếm: "? ? ?"

Không phải nàng mới là người muốn ly hôn với Lý Phong nhất sao, hiện tại Lý Phong chủ động yêu cầu, nàng vậy mà không đồng ý? Nàng nói nhầm gì sao!

Dù là Lý Phong cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

"Tiểu Quỳnh, ngươi..." Ngô Lâm lộ sắc mặt khó coi đi đến trước mặt Đường Quỳnh, đưa tay sờ cái trán nàng: "Nhiệt độ vẫn bình thường mà."

Đường Quỳnh lui lại một bước, lắc đầu nói: "Mẹ, ta rất tốt, ta chỉ là không muốn bởi vì loại lý do này mà chia tay Lý Phong thôi."

Ngô Lâm có chút không hiểu được, người khác cũng không hiểu ra sao cả.

"Lý Phong không phải hạ nhân nhà chúng ta, các ngươi không nên sai bảo hắn như thế." Đường Quỳnh thở dài nói.

Đám người Ngô Lâm sửng sốt, Đường Quỳnh vậy mà nói giúp Lý Phong, chuyện này trước kia chưa bao giờ xảy ra!

Chẳng lẽ hai người đi chung một chuyến tới Hoa Hạ đã cọ sát ra tình cảm?

Mọi người đang sững sờ, Đường Quỳnh tiếp tục nói: "Còn nữa, Lý Phong vừa rồi không nói sai, là Long ca động thủ trước, hắn chỉ là phòng vệ chính đáng thôi, tuy rằng hắn ra tay có chút hung ác. . ."

"Tiểu Quỳnh!" Ngô Lâm vội vàng quát lớn, chỉ là nàng vẫn chậm một bước.

"Ha ha, em dâu, đây là con gái tốt của ngươi sao?" Khâu Dung giận quá hóa cười: "Giúp đỡ người ngoài chỉ trích người nhà, ngươi giáo dục con cái kiểu gì vậy?"

Đường Kiếm nhíu mày, muốn mở miệng quát Đường Quỳnh.

Ai ngờ Đường Quỳnh lại đoạt trước một bước nói: "Các ngươi lầm lẫn rồi, Lý Phong là chồng ta, cho dù là trên danh nghĩa, nhưng ta cùng hắn vẫn là người một nhà."

"Huống hồ. . . Ta chỉ là đang trần thuật một sự thật mà thôi, chứ chưa cố ý nói chuyện giúp ai."

"Ngoài ra ta phải nhắc nhở các ngươi một chuyện, lần này đi Hoa Hạ là Lý Phong giúp ta kiếm được cơ hội gặp mặt nói chuyện với Tô tổng của Osvili."

Nghe thấy lời ấy, đám người Đường Phi ngạc nhiên nhìn sang Lý Phong, Đường Hùng thì lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lý Phong nhún vai: "Bạn ta là bạn học chung thời đại học của ông chủ Osvili ."

Đường Phỉ giễu cợt nói: "Đường Quỳnh, Lý Phong có tầng quan hệ này không có nghĩa là tập đoàn U Lan có thể chiếm quyền tiêu thụ sản phẩm Osvili."

Đường Quỳnh nhíu mày: "Ta chỉ là muốn nói Lý Phong không phải không có chút cống hiến nào."

"Được, ngươi không cần nói nữa, ta thấy ngươi đã ở cùng mà sinh ra tình cảm với Lý Phong rồi." Đường Phỉ lắc đầu cười nhạo: "Không nghĩ tới ngươi lại có thể thích nam nhân vô dụng như vậy."

"Tiểu Quỳnh, ngươi điên rồi sao, tiểu thiếu gia Gullit một lòng say mê ngươi, hắn tốt hơn Lý Phong cả ngàn vạn lần!" Ngô Lâm giữ chặt bàn tay Đường Quỳnh khuyên nhủ.

"Mẹ, ta không có khả năng gả cho Gullit." Đường Quỳnh dùng ngữ khí kiên quyết nói.

Edwin Gullit là thiếu gia trăng hoa nổi tiếng Y quốc, mỗi tháng đều có tin tức hắn làm loạn với các diễn viên người mẫu nổi tiếng, Đường Quỳnh không thể thích loại nam nhân như vậy.

"Nhưng ngươi vẫn phải ly hôn với Lý Phong!" Ngô Lâm quát lên.

"Được rồi! Không tranh cãi nữa!" Đường Hùng vỗ bàn ngăn lại mọi người.

Tiếp theo hắn nhìn về phía Lý Phong: "Lý Phong, ta cho ngươi một cơ hội, nếu như ngươi có khả năng giúp đỡ tập đoàn U Lan tranh thủ cơ hội hợp tác với Osvili, ngươi sẽ tiếp tục được lưu lại Đường gia, thế nào?"

"Khỏi cần, ta không có nghĩa vụ giúp tập đoàn U Lam làm bất cứ chuyện gì, mặt khác. . . Ta muốn ly hôn với Đường Quỳnh."

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 832: Điều kiện không thể cự tuyệt

Tiểu gia cần ngươi cho cơ hội sao? Tiểu gia vốn không muốn ở lại Đường gia.

Lại còn đòi ta giúp Đường gia kiếm được cơ hội hợp tác với Osvili để về sau các ngươi được sống sung sướng?

Bộ dáng của ngươi xấu nhưng mơ thì thật đẹp!

Nghe thấy lời ấy, đám người Đường gia sững sờ.

Con mẹ nó. . . Lý Phong làm sao mà đột nhiên khăng khăng muốn ly hôn với Đường Quỳnh?

Dù là Đường Quỳnh cũng bắt đầu có chút tức giận, bản tiểu thư không xứng với ngươi hay sao?

Nói chung là nội tâm nàng rất tức giận!

Đường Hùng cũng tức giận quát: "Lý Phong, ngươi quá tự đại rồi, ngươi có tin là thiếu Đường gia thì ngươi chẳng là cái đinh gì không? !"

"Yên tâm, không có Đường gia cuộc sống của ta sẽ càng tốt hơn, chỉ sợ sau này các ngươi hối hận vì đã để ta đi mà thôi."

Lý Phong cười nhạt nói.

Đám người Đường Phi hai mặt nhìn nhau, tiếp theo cùng nhau ngửa mặt lên trời cười ha hả, cười đến mức nước mắt cũng chảy xuống.

Đợi đến khi bọn họ ngưng cười, Đường Phi hừ lạnh nói: "Ngươi cho rằng ngươi là ai, có tư cách gì mà đòi làm chúng ta hối hận?"

Đường Kiếm chỉ mặt Lý Phong nói: "Nhớ cho kỹ, ngươi là kẻ vô

dụng nổi tiếng ở cả cái thành phố này, ngươi rời đi Đường gia ta cao hứng còn không kịp, sao có thể hối hận?"

Đúng lúc này, một tiếng hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét không?"

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Hối hận."

"Mục tiêu: Dùng hành động thực tế làm người Đường gia hối hận bởi vì đã lỡ để kí chủ rời đi, nếu như nhiệm vụ thất bại thì khấu trừ 10 triệu điểm tích lũy."

"Khen thưởng: 1 triệu điểm kinh nghiệm, 5 triệu điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục."

Lý Phong nhướng mày một cái, âm thầm nói: ”Xem ra ta còn phải ở lại Y quốc thêm một đoạn thời gian.”

Đường Phi khoát tay, cười lạnh: "Nhị đệ, chớ nói nhảm nhiều như vậy với phế vật này làm gì, hắn đã muốn đi thì mau để Tiểu Quỳnh làm thủ tục ly hôn với hắn."

Khâu Dung gật gật đầu: "Đúng, làm xong thủ tục ly hôn Đường Quỳnh liền tới Hoa Hạ gặp mặt nói chuyện với Tô tổng, sau đó xác định quan hệ hợp tác với Osvili, như vậy một số người mới biết Đường gia không có hắn vẫn phát triển như thường!"

"Đường Quỳnh, hiện tại Y quốc có thể làm thủ tục ly hôn ngay trên Internet, rất đơn giản." Đường Phỉ ở một bên khuyến khích.

"Ngươi đã kiêu ngạo như vậy thì ta sẽ không khuyên giải nữa." Đường Hùng nhịn không được lên tiếng: "Tiểu Quỳnh, ngươi đi vào thư phòng bật máy tính làm thủ tục ly hôn với hắn đi."

Sắc mặt Đường Quỳnh biến ảo mấy lần, sau cùng gật đầu nói: "Tốt, Lý Phong, ngươi đi theo ta."

Tiếp theo, Đường Quỳnh bước lên lầu hai.

Lý Phong không nói gì, im lặng bước theo.

Tiến vào thư phòng, âm thanh hệ thống nhắc nhở liền vang lên trong đầu Lý Phong: "Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ "Lập uy" hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 1 triệu điểm kinh nghiệm, 5 triệu điểm tích lũy."

"Ồ, chỉ vậy mà nhiệm vụ hoàn thành rồi sao? Có chút quá mức đơn giản.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Bán Thần (trung kỳ)

Điểm kinh nghiệm: 16,02 triệu / 50 triệu

Điểm tích lũy: 193 triệu

Điểm chinh phục: 1267

Kỹ năng: 《 Thần Uy 》, 《 Hư Thần 》, 《 Đạp Thiên Thất Bộ 》, 《 Trảm Thiên kiếm pháp 》, 《 Hư Không Thiểm 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. ..

Nhiệm vụ đang chờ: Hối hận.

Ngay tại thời điểm Lý Phong xem xét thuộc tính cá nhân, Đường Quỳnh bất chợt mở lời: "Khép cửa lại."

Lý Phong quay người cài cửa lại, tiếp theo nhấc chân đi đến trước bàn: "Ngươi làm hay để ta làm?"

"Không ai làm." Đường Quỳnh ngồi trên ghế, trầm giọng nói.

Lý Phong: "? ? ?"

Đường Quỳnh nhìn thẳng vào mắt Lý Phong trầm giọng hỏi: "Lý Phong, nói cho ta biết, vẻ ngoài trước kia là ngươi ngụy trang

sao?"

Lý Phong nhướng mày: "Ta không hiểu ý tứ của ngươi."

Đường Quỳnh mặt không biểu tình nói: "Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, một người không có khả năng đột nhiên phát sinh chuyển biến nghiêng trời lệch đất như vậy, trừ phi tình huống của ngươi giống như mấy bộ tiểu thuyết isekai trên mạng, bị một linh hồn khác chiếm lấy sau khi mất mạng, nhưng chuyện này rõ ràng là không thể nào."

Lý Phong không nghĩ tới Đường Quỳnh sẽ có phán đoán này, nhất thời rung động.

Con mẹ nó, nữ nhân này vậy mà suýt chút nữa đã đoán được chân tướng!

"Ta mặc kệ ngươi trước kia có phải ngụy trang không, chí ít hiện tại ngươi đã làm cho ta phải nhìn bằng con mắt khác, cho nên ta tạm thời không muốn ly hôn với ngươi."

"Ngươi muốn ta giúp ngươi liên hệ với ông chủ của Osvili sao? Nếu thật là như vậy thì ta khuyên ngươi chết cái tâm này đi."

Đường Quỳnh lắc đầu: "Không phải, ta chỉ là không muốn bị người trong nhà coi thành hàng hoá, gả cho người ta không thích mà thôi."

"Cho nên ta hi vọng có thể trì hoãn thời gian ly hôn với ngươi lại, ít nhất là chờ đến khi ta có thể tự khống chế vận mệnh của mình."

"Ồ?" Lý Phong nghiền ngẫm hỏi: "Sao ngươi biết ta sẽ phối hợp với ngươi? Ta đã quyết định muốn ly hôn."

Đường Quỳnh đột nhiên đứng lên, đi đến trước mặt Lý Phong: "Không, ngươi sẽ phối hợp với ta, bởi vì ta sắp đưa ra một điều kiện mà ngươi không cách nào cự tuyệt."

"Điều kiện?"

Đường Quỳnh nghiêng thân thể về phía trước, miệng tiến đến

sát bên tai Lý Phong nói: "Ta."

Lý Phong: "? ? ?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 833: Tự Lập Môn Hộ

Không phải chứ. . . Đường Quỳnh có ý tứ gì, nàng chính là điều kiện?

"Vậy ngươi định lúc nào thì thực hiện hứa hẹn của mình?"

Đường Quỳnh lui lại một bước nói: "Chờ tới khi ta triệt để khống chế được vận mệnh của mình."

"Ồ? Cái mốc này hình như hơi mơ hồ nha."

Cái này rõ ràng là định chơi chiêu viết ngân phiếu khống, khi Lý Phong muốn đòi thù lao, Đường Quỳnh chỉ cần nói một câu "Ta còn chưa triệt để khống chế được vận mệnh của mình" là xong chuyện.

"Nhưng điều kiện này rất hấp dẫn, không phải sao?" Đường Quỳnh cười nhạt.

"Xin lỗi, điều kiện này không có bất kỳ lực hấp dẫn gì với ta."

Câu nói này tự nhiên là nửa thật nửa giả, cả khuôn mặt lẫn dáng người của Đường Quỳnh đều là đỉnh cao, trừ khi Lý Phong điên rồi mới cảm thấy không có hứng thú.

Nhưng Lý Phong từ lâu đã là fuckboy già dặn, lực kháng cự mỹ nữ vẫn phải có, hắn sẽ không mù quáng để Đường Quỳnh dắt mũi.

Đường Quỳnh nhíu mày: "Ngươi đang nghiêm túc?"

"Đương nhiên." Lý Phong nhún vai, đùa cợt nói: "Ta đã chính miệng nói trước mặt người Đường gia sẽ ly hôn với ngươi, kết quả lại thành như vậy, đây không phải là tự đánh mặt mình sao?"

Đường Quỳnh mỉm cười: "Không sao, chúng ta ra ngoài có thể nói với bọn hắn đã làm thủ tục ly hôn xong, tòa án đang xử lý, qua

một đoạn thời gian nữa bọn họ hỏi thì ta lại nói còn thiếu chút giấy tờ."

"Tóm lại sự kiện này chúng ta chỉ cần ra sức kéo dài thời gian thôi."

"Sau đó thì sao, ngươi định làm gì để khống chế vận mệnh?" Lý Phong cảm thấy rất hứng thú hỏi.

"Rất đơn giản." Đường Quỳnh trở về ngồi trên ghế, trầm giọng nói: "Tự lập sự nghiệp riêng."

Lý Phong nhướng mày một cái: "Theo ta được biết, trong tài khoản của ngươi không có bao nhiêu tiền tiết kiệm, quan hệ của ngươi cũng đều là quan hệ từ Đường gia, không tiền không quyền không quan hệ, ngươi còn đòi tự lập sự nghiệp riêng?"

"Cái này thì cần ngươi giúp đỡ rồi." Đường Quỳnh nhoẻn miệng cười: "Ngươi giúp ta định ra ngày hẹn gặp với ông chủ Osvili Lý Phong, ta sẽ nghĩ biện pháp làm hắn đồng ý để ta làm người đại diện cho Osvili tại châu Âu."

"Một khi thành công, lập tức sẽ có vô số người đầu tư xin được đưa tiền cho ta."

"Đến lúc đó, ngươi liền thoát khỏi Đường gia, sáng lập công ty của riêng mình?"

"Không sai."

"Đến lúc đó, ta liền có thể thu tiền thù lao?" Lý Phong quét mắt liếc nhìn Đường Quỳnh từ trên xuống dưới, ra vẻ suy ngẫm hỏi.

Đường Quỳnh rất nghiêm túc gật đầu: "Không sai. Hiện tại ngươi có thể đáp ứng ta không?"

Lý Phong nhếch miệng: "Đáp ứng, vì sao không đáp ứng, đằng nào ta cũng không tổn thất gì."

"Vậy ngươi sẽ giúp ta định ra ngày hẹn gặp Lý Phong sao?"

"Ừm, nhưng hắn có đáp ứng không thì ta không dám hứa chắc."

Lý Phong nhún vai.

Lý Phong lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, tiếp theo gửi tin nhắn cho Đường Quỳnh "Đây là số điện thoại của Lý Phong, ngươi đợi chút nữa liền gọi cho hắn."

Đường Quỳnh cũng không nghĩ nhiều, lấy điện thoại di động ra xem một chút, trao đổi phương thức liên lạc với Lý Phong, ngồi trong phòng thêm một hồi rồi mang theo hắn trở lại phòng khách.

"Xong xuôi thủ tục chưa?"

Hai người vừa đến Ngô Lâm đã chờ mong hỏi.

Đường Quỳnh khôi phục vẻ băng lãnh, gật đầu nói: "Xong xuôi rồi, bất quá tòa án còn cần một khoảng thời gian xét duyệt."

Nghe vậy, Ngô Lâm nhìn về phía Lý Phong, cười lạnh nói: "Ngươi bây giờ đã không còn quan hệ với Đường gia, mau ra khỏi đây nhanh lên."

“...”
“...”

"Hừ, không đi còn muốn ở lại ăn cơm chiều? Có giỏi thì ngươi ra ngoài làm ra sự nghiệp thật lẫy lừng, tốt nhất là thu mua lại tập đoàn U Lam luôn đi. Ta chống mắt lên xem ngươi định khiến chúng ta hối hận như thế nào."

Đám người Đường Phi ào ào mở miệng trào phúng Lý Phong.

"Thu mua tập đoàn U Lan?" Ánh mắt Lý Phong sáng lên: "Chủ ý này rất hay, sao ta lại không nghĩ tới nhỉ! Được, các ngươi ở lại nơi này tin “tốt lành” của ta đi."

Quẳng xuống câu nói này, Lý Phong ngửa mặt lên trời cười to, đồng thời đi ra cửa.

Đám người Đường Phi đưa mắt nhìn nhau!

Đường Hùng hừ lạnh nói: "Đồ không biết điều!"

Đường Kiếm nhìn sang Đường Quỳnh nói: "Tiểu Quỳnh, chuyện này đã giải quyết xong, ngươi tiếp tục đi đàm phán với Osvili đi, nhất định phải mau chóng hợp tác với bọn họ."

Đường Quỳnh gật gật đầu.

Đi ra khỏi nhà Đường gia, thời gian đã là chạng vạng tối, Lý Phong muốn đi tìm khách sạn ở trọ.

Đúng lúc này, mấy chiếc siêu xe đột nhiên dừng ở nơi cách Lý Phong không xa.

Bên trong một chiếc Lamborghini, một nữ nhân trang điểm tinh xảo, môi đỏ má hồng mở cửa xe, thò đầu ra, hô lên với Lý Phong: "Đây không phải là đứa con rể vô dụng của Đường gia sao, tại sao lại ra ngoài đi dạo rồi, chẳng lẽ ngươi đã bị Đường Quỳnh đuổi ra ngoài?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 834: Mổ Heo Bàn

Lý Phong nhấc chân đến chỗ siêu xe lạnh giọng nói: "Ngươi mới nói cái gì, có giỏi thì lặp lại lần nữa ta nghe."

Nữ nhân này tên là Chu Ti Ti, là một idol giới trẻ của Y quốc, trên instagram có 1 triệu fan, dáng người lẫn khuôn mặt đều là cực phẩm.

Đồng thời, nàng còn là bạn gái của tiểu thiếu gia Liễu gia Liễu Chính Thanh.

Liễu gia và Đường gia giống nhau, đều là gia tộc phú thương người Hoa, chủ yếu là kinh doanh khách sạn, vốn liếng thấp hơn Đường gia một ít, cỡ 700, 800 triệu bảng Anh.

Liễu Chính Thanh nổi danh là công tử trăng hoa, thay bạn gái như y phục, mười ngày nửa tháng đổi một lần.

Bất quá, Chu Ti Ti và Liễu Chính Thanh đã yêu đương hơn một tháng, một phương diện là Chu Ti Ti rất xinh đẹp, một phương diện khác là bởi vì. ..

Chu Ti Ti có mấy phần tương tự với Đường Quỳnh!

Liễu Chính Thanh trước kia từng mở miệng nói đời này chỉ cưới Đường Quỳnh, thế nhưng về sau biết được Kayle Gullit cũng theo đuổi nàng, lo lắng chọc giận đối phương, cho nên về sau từ bỏ, bắt đầu cuộc sống thay bồ như thay áo.

Không ngờ kẻ không có năng lực như Lý Phong lại cưới được Đường Quỳnh, điều này làm Liễu Chính Thanh hận đến phát cuồng.

Về sau mỗi lần nhìn thấy Lý Phong, hắn đều trào phúng mấy câu.

Chu Ti Ti không nghĩ tới Lý Phong dám đi đến trước mặt chất vấn nàng, nên nhất thời sững sờ tại chỗ.

Đúng lúc này, Liễu Chính Thanh ngồi ghế lái nói: "Móa, Lý Phong, nữ nhân của ta nói ngươi vài câu thì làm sao? Đừng tưởng ngươi thắng hai ván liền có thể đắc ý trước mặt ta. Có giỏi thì chúng ta chơi lại lần nữa."

Lý Phong nhướng mày, xem xét phần trí nhớ tương ứng của Lý Phong, sau đó sắc mặt liền biến thành quái dị.

Hôm nay là lần thứ 3 Liễu Chính Thanh muốn chơi đổ xúc xắc với Lý Phong. .. Mà 2 lần trước đều là Lý Phong may mắn thắng đậm.

Con mẹ nó, đây không phải chiêu trò nuôi heo béo rồi thịt thường xuyên phát sinh trong sòng bạc sao? Trước hết để khách thắng hai lần, nếm chút ngon ngọt, sau đó đối phương cho rằng trình độ của mình rất cao, thế là đánh cược bằng thật nhiều gia sản.

Kết quả là ván thứ 3 thua nặng, tiền lời trước kia mất hết. Người chơi bị câu lên máu ăn thua, thế là quyết tâm giành lại tiền. Cứ như vậy, kết cục táng gia bại sản không còn xa vời...

Liễu Chính Thanh chính là muốn làm Lý Phong cửa nát nhà tan. ..

Lý Phong lắc đầu nói: "Liễu Chính Thanh, ta đã không còn là ta của ngày hôm qua, cho nên ta khuyên ngươi cách xa ra một chút, nếu không hậu quả sẽ rất đáng sợ."

Liễu Chính Thanh đầu tiên là sững sờ, tiếp theo liền cười to.

Lúc này, bên trong chiếc siêu xe đi ra hai nam hai nữ, bọn họ cũng là người Hoa, bất quá không mang quốc tịch Y quốc, mà chỉ là du học sinh đến Y quốc học tập.

Trùng hợp là, 2 lần trước Liễu Chính Thanh cá cược với Lý Phong, hai người này cũng có mặt.

"Liễu ca, người anh em này chắc mới hút cỏ xong nên còn hơi

ngáo, nói chuyện gì sao ta nghe không hiểu vậy?" Tiền Duệ Đạt đùa cợt nói.

Một tên du học sinh khác tên là Uông Tử An cũng cười lạnh: "Người ta đều nói kẻ sĩ ba ngày không gặp phải lau mắt mà nhìn, chúng ta và hắn đã nửa tháng không gặp, có lẽ người ta thật sự thay đổi thì sao?"

"Tử An, ngươi nói sai rồi, dù cách một năm không gặp, người vô dụng vẫn sẽ vô dụng, không thể biến hóa được." Liễu Chính Thanh cũng bước ra, đùa cợt nói.

Lý Phong thầm cảm khái, quả nhiên những người muốn tìm chết thì muốn cản cũng không cản được.

Đã như vậy, hắn liền chơi đùa Liễu Chính Thanh một phen.

"Liễu Chính Thanh, ta cho ngươi một cơ hội, kêu nữ nhân của ngươi nói xin lỗi ta!"

"Xin lỗi?" Liễu Chính Thanh có chút không dám tin tưởng lỗ tai mình.

"Ngươi chỉ là bại tướng dưới tay ta, nữ nhân của ngươi càng thêm không có tư cách đắc ý trước mặt ta!" Lý Phong cười lạnh nói.

"Cái gì?" Liễu Chính Thanh mặt ngoài nổi giận, nội tâm lại vui vẻ muốn nở hoa: "Ngươi mới thắng hai ta lần mà thôi, có tư cách gì nói ta là bại tướng dưới tay ngươi? Có gan thì cùng ta đánh bạc thêm một lần, nếu lần này ngươi vẫn thắng, ta sẽ thừa nhận mình là bại tướng của ngươi, thế nào?"

"Cái này. . ." Lý Phong hiện vẻ do dự: "Không tốt lắm đâu, ta đã thắng ngươi 300 ngàn bảng Anh rồi."

"Ngươi xem thường ta đúng không? 300 ngàn bảng Anh chỉ là tiền tiêu vặt một tháng của ta mà thôi!" Liễu Chính Thanh giận dữ lấy từ trong ngực một tệp chi phiếu: "Ta hỏi ngươi, ngươi có dám đánh bạc lần nữa không?!"

Không chờ Lý Phong nói chuyện, Uông Tử An đã mở miệng

khuyên: "Liễu ca, đừng xúc động a, tiểu tử này 2 lần trước đều rất may mắn, tiếp tục đánh bạc sợ là ngươi sẽ lỗ nặng, muốn so cũng được, chúng ta có thể đổi kèo, ví dụ như là... đua xe chẳng hạn."

"Tới các ngươi cũng cho rằng ta sẽ thua?" Liễu Chính Thanh lộ vẻ bất mãn nói.

Uông Tử An cùng Tiền Duệ Đạt liếc nhau, tiếp theo nhỏ giọng nói: "Tiểu tử này xác thực rất may mắn. . ."

"Con mẹ nó!" Liễu Chính Thanh tức giận tới mức tuôn ra một câu chửi bậy.

Nhìn đến đây, Lý Phong có chút không nhịn được.

Vãi cả nồi thật, vì khuyến khích hắn tham gia đánh bạc lần nữa với Liễu Chính Thanh mà mấy tên này diễn như chưa bao giờ được diễn, nếu tiểu gia còn không nhảy vào cái bẫy của bọn hắn, vậy chẳng phải là có lỗi với nỗ lực của đám người Liễu Chính Thanh?

Nghĩ tới đây, Lý Phong hứng thú bừng bừng nói: "Liễu Chính Thanh, ngươi không phục đúng không? Được, vậy ta sẽ đánh bạc với ngươi một lần nữa, để ngươi biết biết rằng ta có thể thắng ngươi hai lần, thì cũng có thể thắng ngươi vô số lần!"

Nghe thấy lời ấy, trong mắt Liễu Chính Thanh cùng Uông Tử An, Tiền Duệ Đạt đều lộ ra vẻ đã hoàn thành mưu kế!

Lý Phong không biết là, khi hắn cùng Liễu Chính Thanh đối đầu, một nữ nhân mặc đồ da bó sát màu đỏ đang ngồi trong một chiếc xe thể thao cách đó không xa yên tĩnh quan sát hắn.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 835: Sòng Bạc Ngầm

"Hừ, dễ dàng cắn câu như vậy sao, tên này đúng là não tàn."

Aishonia âm thầm nói.

Sau khi nhận được nhiệm vụ giết Lý Phong, Aishonia liền tới đây chờ đợi, thế là quan sát được toàn bộ hành trình Lý Phong va chạm với Liễu Chính Thanh.

Tuy Aishonia ở cách Lý Phong gần trăm mét, nhưng Lý Phong không bố trí bức tường chân khí, với thực lực của Aishonia vẫn dễ dàng nghe thấy cuộc đối thoại của 2 người.

Đúng lúc này, Lý Phong bắt xe taxi, đi theo chiếc siêu xe của Liễu Chính Thanh rời khỏi nơi đây.

Aishonia thấy vậy bèn nhấn chân ga, lái xe theo sau.

30 phút sau, Liễu Chính Thanh nắm tay Chu Ti Ti đi vào một nhà hàng trà lâu kiểu Trung Quốc.

Từ bên ngoài nhìn vào đây là một quán trà, bên trong có khách hàng uống trà cùng phục vụ đi tới đi lui.

Không chỉ thế, đằng xa còn dựng lên sân khấu, có diễn viên tuồng chèo trang điểm kiểu cổ xưa lên múa hát.

Liễu Chính Thanh mang theo Lý Phong đi vào, lập tức có một người phục vụ chào đón: "Liễu thiếu, ngài mang bằng hữu tới uống trà sao?"

“Ừm." Liễu Chính Thanh ngạo nghễ gật đầu: "Còn phòng trống không?"

"Còn còn, Liễu thiếu đã đến đây thì nhất định có phòng trống." Phục vụ cười hỏi: "Liễu thiếu muốn vào phòng VIP như thường lệ

sao?"

"Thân phận của ta là gì, đương nhiên phải vào phòng VIP!"

"Vâng, mời ngài đi theo ta."

Phục vụ quay người đi vào.

Đám người Liễu Chính Thanh đi sau lưng phục vụ vòng qua vũ đài, đi tới chỗ một cái cửa gỗ, tiểu nhị đẩy cửa gỗ ra, để lộ một cái hành lang.

Cuối hành lang là một cái thang, cái thang này thông tới phòng VIP trên lầu hai.

Nhưng phục vụ không mang đám người Liễu Chính Thanh đi lên, mà lại đi đến dưới bậc thang, dùng chân dẫm vài cái theo một loại tiết tấu đặc biệt.

Vài giây đồng hồ sau, sàn nhà gỗ bị một tên đầu trọc dáng người cao to mở lên từ phía dưới, lộ ra đường ngầm, hắn ló đầu ra hỏi: "Là ai?"

"Liễu thiếu muốn dẫn bạn vào phòng VIP." Tiểu nhị vừa cười vừa nói.

Gã đầu trọc nhìn về phía Liễu Chính Thanh, cười to nói: "Thì ra là Liễu thiếu, hoan nghênh hoan nghênh, mời vào!"

Liễu Chính Thanh gật đầu, bước xuống đường ngầm .

"Vì tránh thuế nên thiết lập sòng bạc dưới mặt đất, ông chủ cửa hàng thật đúng là nhân tài." Lý Phong thầm cảm khái

Đánh bạc ở Y quốc là sản nghiệp hợp pháp, nhưng kẻ nào muốn kinh doanh phải có quan hệ rộng rãi, còn phải nộp rất nhiều tiền thuế, nếu không lúc nào cũng có thể bị quan trên bế đi.

Chủ sòng bạc là người Hoa, muốn mở sòng bạc chính quy đã khó càng thêm khó, vì vậy hắn dứt khoát hắn làm sòng bạc ngầm.

Con đường hầm vô cùng chật chội, ánh sáng mù mịt, chỉ đủ cho

một người thông qua, đi qua đường hầm thật dài, đám người đối mặt một cái cửa sắt.

Gã đầu trọc gõ vài cái lên cửa sắt theo tiết tấu kì lạ, tiếp theo một cái cửa sổ nhỏ chỉ đủ cho đôi mắt nhìn bên ngoài mở ra.

Nhìn thấy gã đầu trọc, người kia mới mở hẳn cửa sắt, nhất thời các loại thanh âm ồn ào đập vào mặt.

Lý Phong đi qua cửa sắt mới phát hiện đây là một đại sảnh rộng tới hơn ngàn mét vuông, bên trong đèn đuốc sáng trưng, tuy không sánh bằng sòng bạc đỉnh cấp như Las Vegas của Mỹ, nhưng cũng không kém bao nhiêu, cái gì nên có đều có.

Điều làm Lý Phong cảm thấy kinh ngạc là, khách tới nơi này đều là người da vàng, không có người da trắng hay người da đen, đa số đều nói chuyện bằng giọng Hoa Hạ.

Xem ra bọn hắn đều là người Hoa.

"Liễu thiếu đến rồi, lâu rồi không thấy ngài nha."

Đột nhiên có một người nam nhân trung niên được hai tên áo đen hộ vệ bước tới nghênh đón.

Hắn chính là ông chủ sòng bạc này —— Hoàng Tín.

Hoàng Tín ở phố người Hoa rất có thế lực, trừ sòng bạc, hắn còn có một nhà hàng ăn, quầy rượu, quán karaoke.

Về mặt kinh tế có khả năng kém Đường gia, Liễu gia, nhưng sức ảnh hưởng ở phố người Hoa thì không kém hơn hai nhà này.

"Ông chủ Hoàng, trùng hợp như vậy sao, ngươi vậy mà cũng ở đây." Liễu Chính Thanh không dám khinh thường, bước nhanh tới bắt tay với Hoàng Tín.

"Ừm, vừa vặn tới đây xem xét tình huống." Hoàng Tín mỉm cười, tiếp theo nhìn về phía Lý Phong: "Ồ, Lý thiếu cũng tới sao, hôm nay Lý thiếu lại muốn đánh bạc với Liễu thiếu?"

Lý Phong gật đầu, thần thái hơi có vẻ kiêu căng nói: "Ừm, vừa

vặn gần đây đang thiếu tiền, hôm nay kiếm chút tiền tiêu vặt từ Liễu Chính Thanh."

Hoàng Tín cười to nói: "Không hổ là con rể Đường gia, khí phách Lý thiếu thực phóng khoáng! Không biết Lý thiếu định chơi cái gì, ta sẽ cho người an bài."

"Còn có thể chơi cái gì, đương nhiên là ném xúc xắc rồi, đơn giản dễ hiểu."

Hoàng Tín nghe vậy bèn nhìn sang thủ hạ nói: "Đi lấy chip cho ta. Đúng rồi, Lý thiếu, Liễu thiếu, hai vị dự định mua bao nhiêu chip?"

"Tạm thời ta muốn mua 1 triệu."

Nói xong Liễu Chính Thanh lấy thẻ ngân hàng ra sau đó quét máy của nhân viên, tiêu mất 1 triệu bảng Anh.

"Lý thiếu, ngươi thì sao?" Hoàng Tín nhìn về phía Lý Phong.

"Ta. . ." Lý Phong nhất thời nghẹn lời.

Hắn có thể lấy ra 1 triệu, nhưng nếu dùng thẻ ngân hàng của chính chủ thì sẽ lộ tẩy, bởi vì trong thẻ hiện giờ chỉ còn không đến 100 ngàn bảng Anh.

Thấy thế, Hoàng Tín cười nói: "Xem ra Lý thiếu ra ngoài quên không mang thẻ, không sao, ta cho Lý thiếu nợ 1 triệu bảng Anh."

Lúc này, nhân viên sòng bạc đã mang tới số lượng chip tương ứng với 2 triệu.

"Cái này. . . Không tốt lắm đâu." Lý Phong có chút do dự.

"Lý thiếu cần gì khách khí? Ngài là con rể Đường gia, ta còn sợ Lý thiếu không trả nổi sao?" Hoàng Tín cười ha hả, tiếp theo hắn trầm ngâm nói: "Bất quá thủ tục thì vẫn phải làm, Lý thiếu kí một tấm giấy vay nợ với ta, thế nào?"

(Chip (còn gọi là token, check, hoặc cheque trong Tiếng Anh hay phỉnh) là một dụng cụ đánh bạc sử dụng trong các sòng bài,

thường được sử dụng trong các sòng bạc để chơi trò chơi may rủi) poker, blackjack, roulette,... Nó có hình dáng tương tự như đồng tiền nhưng dày hơn dùng để đặt cược thay cho việc đặt cược trực tiếp tiền hoặc đá quý vì các lý do an ninh.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 836: Đánh Bạc Vận Bạo Rạp?

Nghe thấy lời nói của Hoàng Tín, Lý Phong cười đáp: "Không biết ông chủ Hoàng định tính lãi thế nào đây?"

"Riêng Lý thiếu ta chỉ lấy lãi 1% 1 tháng mà thôi."

"Cái giá này còn có thể chấp nhận được." Lý Phong gật đầu, ngạo nghễ nói: "Được, vậy ta mượn tạm ông chủ Hoàng 1 triệu."

Hoàng Tín cười híp cả mắt, sau đó nhìn thủ hạ nói: "Viết giấy vay nợ."

Rất nhanh có tiểu đệ lấy ra một tấm giấy vay nợ, Hoàng Tín nhận lấy rồi đưa cho Lý Phong.

Lý Phong xem một chút, nhất thời nhíu mày hỏi: "Ông chủ Hoàng,, tại sao tờ giấy này viết 1,12 triệu?"

"Trước giờ chúng ta đều là tính luôn lợi tức vào, 1 triệu tiền vốn, 1% 1 tháng thì 12 tháng chính là 120 ngàn,." Hoàng Tín cười nói.

"Nhưng ta không muốn vay lâu như vậy. Ta chỉ là mượn dùng ít tiền vốn, đợi thắng cược ta sẽ lập tức trả lại ông chủ Hoàng."

Nghe xong câu này Liễu Chính Thanh nổi giận: "Ý ngươi là hôm nay ngươi tất thắng ta đúng không?"

"Chứ sao?" Lý Phong đùa cợt liếc hắn một cái: "Ngươi chính là cây ATM di động của ta, ta muốn lấy từ ngươi bao nhiêu tiền thì lấy bấy nhiêu."

Liễu Chính Thanh cười lạnh nói: "Ông chủ Hoàng, viết lại thành cho hắn vay 1 triệu, ta đúng là muốn nhìn xem tối hôm nay hắn có thể thắng ta không!"

“Tốt, Liễu thiếu đã lên tiếng, Hoàng mỗ sẽ nghe theo ngài!"

Hoàng Tín lại kêu tiểu đệ viết lại giấy vay nợ, giao cho Lý Phong.

Lý Phong nhìn 1 hồi, xác định không có vấn đề liền kí tên.

Tiếp theo, hai người đều cầm lấy 1 triệu chip ngồi xuống ghế.

"Lần trước đã chơi xúc xắc rồi, giờ ta muốn đổi gió sang đánh bài, giá đánh cược thấp nhất là 100 ngàn, thế nào?" Liễu Chính Thanh hỏi.

Lý Phong không chút do dự: "Được."

Tiếp theo, Lý Phong ném ra 100 ngàn chip, động tác rất bá đạo.

Liễu Chính Thanh hừ lạnh một tiếng, cũng ném ra 100 ngàn chip.

Người chia bài đnưgs vào vị trí, sau khi cho hai người nhìn qua bộ bài poker để thể hiện không có gian lận, cuộc đấu chính thức bắt đầu.

Luật chơi khá đơn giản, người chia bài đầu tiên là phát cho người tham dự một lá bài tẩy, sau khi phát tới lá bài thứ hai, sẽ dựa vào mặt bài người có lá to hơn để quyết định đặt cược, người còn lại lựa chọn "Theo" hoặc "Bỏ".

(sorry mọi người không hiểu luật cái này nên có thể sẽ sai sót ~.~)

Sau khi phát xong năm tấm bài, người chơi mở ra át chủ bài, người thắng ăn sạch.

Rất nhanh, Lý Phong cầm lấy tấm thứ nhất, lật lên xem xét thì phát hiện là một tấm át bích, tiếp theo hắn lại dùng tới Thấu thị nhãn xem át chủ bài của Liễu Chính Thanh —— là 10 cơ.

Rất nhanh, tới lá bài thứ hai, Lý Phong nhận được A♥, Liễu Chính Thanh là 7♠, trong chớp nhoáng này, sắc mặt Liễu Chính Thanh liền lộ vẻ khó coi.

"200 ngàn." Lý Phong có bài lớn hơn, được quyền thách cược.

"Theo." Liễu Chính Thanh cắn răng, ném ra 200 ngàn chip.

Người phát bài tiếp tục chia bài, Lý Phong nhận A♦, mà Liễu Chính Thanh là 6♦.

"Mẹ nó sao đen vậy!" Liễu Chính Thanh mắng một tiếng: "Bỏ!"

Lý Phong cười ha hả: "Đúng là may mắn thật!"

Tiếp theo, Lý Phong kéo hết chip đến trước mặt mình.

Không đến một phút, Lý Phong đã thắng Liễu Chính Thanh 300 ngàn bảng Anh!

"Đừng quá phách lối, cuộc chơi chỉ vừa mới bắt đầu thôi!" Trong mắt Liễu Chính Thanh lóe lên một luồng hàn quang, lạnh giọng nói.

"Không sai, số tiền ta thắng ngươi chỉ là vừa mới bắt đầu thôi." Lý Phong nhún nhún vai, ném vào 100 ngàn chip.

"Chia bài!" Liễu Chính Thanh cũng ném ra 100 ngàn chip.

Lần này Liễu Chính Thanh lấy được con bài tẩy là K♦, mà Lý Phong là Q♥.

"Hiện tại đã muốn chuyển bại thành thắng sao?"

Tiếp theo, người chia bài phát lá thứ hai, Liễu Chính Thanh nhận được 8♣, mà Lý Phong là Q♦.

"Ha ha." Lý Phong cười đắc ý, trực tiếp đẩy hết chip lên phía trước: "Tất tay!"

"Hítttttttttt!"

Đám người vây xem xung quanh đều bị Lý Phong dọa cho phát sợ.

Mới phát 1 lá bài tẩy cùng 1 tấm thường đã tất tay rồi, ác độc như vậy sao? !

Đối diện, Liễu Chính Thanh cũng không nghĩ tới Lý Phong sẽ

trực tiếp chơi tất tay, nhất thời sắc mặt có chút khó coi.

"Không cần nghĩ nhiều, tranh thủ thời gian bỏ bài đi, ván này ta thắng chắc rồi." Lý Phong lòng tin tràn đầy nói.

Trán Liễu Chính Thanh nổi gân xanh: "Ta không tin! Ông chủ Hoàng, mang tới cho ta 600 ngàn chip!"

Hoàng Tín nhướng mày một cái, nhìn tiểu đệ phất phất tay, rất nhanh liền có người mang tới cho Liễu Chính Thanh 600 ngàn chip.

Tiếp theo, Liễu Chính Thanh đẩy tất cả chip về phía trước: "Theo!"

Lời này vừa nói ra, bầu không khí chung quanh liền biến thành ngưng đọng lại.

"Ngươi cũng có chút khí phách đấy." Lý Phong nhìn Liễu Chính Thanh một hồi, sau cùng lắc đầu cười nói: "Chia bài!"

Bởi vì hai người đều tất tay, cho nên người chia bài không lại dừng lại, rất nhanh liền phát xong 3 tấm bài nữa.

Trong đống bài lộ mặt Liễu Chính Thanh có 1 tấm 8 một tấm J một tấm 3, mà Lý Phong là 3 con Q 1 con 6, vô luận con át chủ bài của Liễu Chính Thanh là gì cũng sẽ thất bại bởi Lý Phong.

Lý Phong cười ha hả một tiếng, mở át chủ bài ra, tổng cộng 4 con Q!

"Tứ Q, đúng là ghê gớm thật!"

"Hai ván bài đã thắng 1,3 triệu bảng Anh, con mẹ nó, người anh em này phát tài rồi!"

Mọi người sợ hãi thán phục.

Đối diện, sắc mặt Liễu Chính Thanh âm trầm như nước, sau khi Lý Phong kéo hết chip về phía mình, Liễu Chính Thanh vỗ bàn hét lớn: "Lý Phong, ngươi còn dám đánh tiếp với ta không? !"

"Hả?" Lý Phong nhướng mày một cái, như cười mà không phải cười nói: "Tối nay ta rất may mắn, khuyên ngươi đến điểm là dừng, không thì sẽ chỉ thua càng nhiều mà thôi."

"Con mẹ ngươi!" Liễu Chính Thanh nổi giận đứng bật dậy, hận không thể tiến lên hành hung Lý Phong một trận.

"Liễu thiếu, tuyệt đối đừng xúc động." Hoàng Tín kéo hắn lại, khuyên bảo: "Lý thiếu nói cũng không sai, ngươi đã thua bởi Lý thiếu hai lần, hay là hôm nay dừng lại ở đây đi."

"Đến cả ngươi cũng cảm thấy ta nhất định sẽ thua? !" Liễu Chính Thanh trợn mắt lườm Hoàng Tín.

"Cái này. . . Không phải là Liễu thiếu nhất định sẽ thua, bất quá ta thấy hôm nay Lý thiếu thật sự là rất may mắn. . ."

"Ta không tin có người nào may mắn tới mức thắng từ đầu tới cuối mà không thua ván nào!" Liễu Chính Thanh lạnh giọng quát: "Lý Phong, ngươi có dám đánh lại không, lần này chơi lớn một phen cho đám người ở đây phải trầm trồ mới thú vị. "

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 837: Thử một lần chơi lớn xem thiên hạ có trầm trồ.

Nhìn Liễu Chính Thanh, Lý Phong cười lạnh trong lòng.

Không thể không nói kỹ năng diễn xuất của Liễu Chính Thanh rất giỏi, đám người Hoàng Tín cũng không kém, nếu là Lý Phong đã chết kia ở chỗ này, chỉ sợ đã thật sự tin tưởng.

Bất quá Lý Phong biết tất cả chỉ là hùa nhau diễn trò, bên trong còn có công lao của người chia bài.

Nếu như Lý Phong không đoán sai, chỉ cần hắn đồng ý đánh bạc tiếp với Liễu Chính Thanh, chơi một trận với tiền đặt cược siêu lớn, Lý Phong sẽ nhận được 1 con át chủ bài nhỏ hơn Liễu Chính Thanh, còn bài ngửa thì lại lớn hơn một chút.

Đợi đến khi mở ra át chủ bài, Lý Phong sẽ phát hiện người chính thức chiến thắng lại là Liễu Chính Thanh.

"Sao ngươi không nói chuyện, không phải là sợ rồi chứ?"

Liễu Chính Thanh mặt ngoài nổi giận, nội tâm lại rất lo sợ. Mẹ nó, để khiến Lý Phong mắc câu, hắn trước sau đã ném ra cửa sổ 1,6 triệu bảng Anh, nếu Lý Phong thu tay lại thì lần này hắn lỗ lớn rồi!

"Liễu thiếu, còn phải nói sao, hắn là nam nhân vô dụng nhất phố người Hoa, bây giờ nội tâm hắn khẳng định rất sợ hãi."

Chu Ti Ti không hổ là nữ nhân có thể ở bên cạnh Liễu Chính Thanh một tháng mà chưa bị sút, thấy Lý Phong do dự liền vội vàng châm ngòi thổi gió.

"Chu Ti Ti, ngươi sẽ sớm phải hối hận vì lời nói của mình."

Lý Phong nhìn Chu Ti Ti, đùa cợt nói.

"Nói như thể ngươi thắng chắc rồi vậy." Chu Ti Ti nhịn không được giễu cợt.

Thấy thế, Liễu Chính Thanh bèn mở miệng: "Được rồi, ngươi muốn cược thì cược, không muốn thì cút đi, 1,3 triệu bảng Anh không là gì với ta cả, coi như là bố thí ăn mày."

"Ai nói ta không đánh cược?" Lý Phong cười to mấy tiếng, một lần nữa ngồi trở lại bàn: "Nói đi, ngươi muốn chơi lớn cỡ nào?"

Liễu Chính Thanh cuồng hỉ trong lòng, trên mặt lại ra vẻ chần chờ nói: "Trong thẻ của ta chỉ có 20 triệu bảng Anh. . ."

Lý Phong vỗ bàn một cái: "Vậy thì một người cược thấp nhất 20 triệu, mỗi lần tăng là ít nhất 1 triệu, ngươi dám chơi không?"

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đây cùng nhau hít một hơi khí lạnh, đám khách đang chơi xung quanh cũng dừng lại động tác trên tay, nhìn về bên này.

Mẹ nó, mỗi người 20 triệu, cộng vào là 40 triệu rồi, ở sòng bạc này chưa bao giờ xuất hiện giá tiền cược lớn như vậy!

"Phù." Liễu Chính Thanh phun ra một ngụm trọc khí, kinh nghi bất định hỏi: "Lý Phong, ngươi khẳng định muốn đánh bạc lớn như vậy?"

Vốn hắn muốn bẫy Lý Phong 20 triệu bảng Anh thôi, không Lý Phong muốn chơi càng lớn hơn, vậy đừng trách hắn hạ thủ độc ác!

"Đương nhiên." Lý Phong gật gật đầu: "Buổi tối hôm nay ta may mắn như vậy, ngươi lại cam tâm tình nguyện dâng hiến, ta không nắm chắc cơ hội thì chẳng phải là rất ngu ngốc sao?"

"Con mẹ nó, ngươi chờ đó, đợi chút nữa lão tử xem ngươi định khóc bằng tiếng Anh hay là tiếng Trung!"

Liễu Chính Thanh thầm chửi một câu, tiếp theo hô lên: "Tốt, một lời đã định! Bất quá ngươi không có nhiều tiền như vậy nha."

"Cái này quá đơn giản." Lý Phong nhìn sang Hoàng Tín: "Ông chủ Hoàng, cho ta mượn 30 triệu chip, chờ ta thắng Liễu Chính Thanh

lập tức sẽ trả lại ngươi."

Ánh mắt Hoàng Tín sáng lên, cũng không nói nhảm, lập tức kêu người chuẩn bị một tấm phiếu nợ đưa đến cho Lý Phong.

Lý Phong nhìn một chút, phát hiện lợi tức đã biến thành 3% 1 tháng, không khỏi nghi ngờ hỏi: "Ông chủ Hoàng lão bản, chuyện này là sao?"

Hoàng Tín ho khan một tiếng, cười nói: "Lý thiếu, ngươi vay quá nhiều tiền, cho nên lợi tức cũng phải cao lên. Hơn nữa, lần đánh cược này ngươi có khả năng thắng rất lớn, thắng rồi thì lập tức trả chip cho ta, coi như không có đồng lãi nào cả."

“Tuy ngươi là một kẻ thô lỗ, nhưng nói chuyện rất có đạo lý, tốt, ta ký!"!

Một bên khác, Liễu Chính Thanh quét thẻ mượn từ Hoàng Tín 10 triệu chip, cũng ký giấy ghi nợ.

Hai người mỗi người đẩy 20 triệu chip đánh bạc về phía trước, cả bàn tràn đầy chip, rất có sức công phá thị giác.

Tiếp theo, người chia bài bắt đầu phát bài.

Lý Phong nhận được một tấm A♥, Liễu Chính Thanh nhận được một tấm ♠ J.

Tiếp theo là bài thường, Lý Phong nhận được A♠, Liễu Chính Thanh thì có 9♠.

Lý Phong cười đắc ý, đẩy ra một đống thẻ đánh bạc: "2 triệu."

Sắc mặt Liễu Chính Thanh biến ảo mấy lần, sau cùng cắn răng nói: "Ta theo!"

Từ đó, tiền đặt cược đã lên tới 44 triệu.

Tiếp đó, người chia tiếp tục phát bài, Lý Phong nhận một tấm A♦, Liễu Chính Thanh là một tấm K♠.

Nhìn thấy một màn này, đám người chung quanh không nhịn

được hít vào một hơi khí lạnh.

"Con mẹ nó, một đôi A, có khi nào hắn sẽ nhận được tứ át không?"

"9♠ K♠? Ván này Liễu thiếu thua rồi."

"Vẫn là ta lớn hơn." Lý Phong cười đắc ý, lại đẩy ra một đống chip: "2 triệu!"

Sắc mặt Liễu Chính Thanh càng thêm khó coi: "Ta theo!"

Số chip đã đạt tới 48 triệu!

Lúc này, người chia bài lần nữa phát bài, Lý Phong nhận được 3 bích, mà Liễu Chính Thanh thì là một tấm 10♠.

"Ha ha, lần này ta lớn hơn!" Liễu Chính Thanh cười đắc ý, đẩy chip về phía trước: "2 triệu!"

"Hừ, ta có một đôi A, cần quái gì sợ ngươi?" Lý Phong cười một tiếng, trực tiếp đẩy hết chip về phía trước: "Tất tay!"

Không gian nhất thời yên tĩnh!

Tiếp theo là một loạt âm thanh hít vào ngụm khí lạnh.

"Liễu thiếu đúng là nhận được bài nhỏ, nhưng lỡ là cùng loại thì sao?"

"Lý Phong thật sự nghĩ vận may đánh bạc của mình lên tới đỉnh sao, hắn hoàn toàn không coi ai ra gì."

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra thế cục không phải Lý Phong chắc thắng, trong lúc nhất thời mọi người ào ào than thở, ánh mắt nhìn về phía Lý Phong mang theo trào phúng theo thương hại.

Liễu Chính Thanh cũng không nghĩ tới Lý Phong lại tất tay lúc này, nội tâm hắn liền cuồng hỉ.

"Tốt, ta chơi tất tay với ngươi!" Liễu Chính Thanh đè xuống cuồng hỉ trong lòng, đẩy hết chip tới trước mặt.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 838: Bị Vận Mệnh Chiếu Cố Nam Nhân

Lúc này người chia bài tiếp tục phát bài, một con A♣ đưa đến trước mặt Lý Phong, tứ A!

Hiện tại trừ khi Liễu Chính Thanh nhận được lá cuối cùng là Q♠, nếu không ván này Lý Phong thắng chắc!

Bất quá Lý Phong biết, Liễu Chính Thanh đã sớm đào hố sâu, vậy lá bài sau cùng của Liễu Chính Thanh nhất định là Q♠!

Quả nhiên, lá bài cuối cùng của Liễu Chính Thanh chính là Q♠!

Nhìn thấy lá bài này, Liễu Chính Thanh nhịn không được sự hưng phấn, cười ha hả: “Lý Phong, ngươi cho rằng mình thắng chắc rồi đúng không?"

Lý Phong nhún nhún vai: "Chứ sao? Lá bài nổi ta đã có ba con A, nếu át chủ bài cũng là A, vậy chính là tứ A, ngươi không có khả năng thắng ta."

Liễu Chính Thanh cười lạnh: "Làm sao ngươi dám chắc chắn như vậy, lỡ ta có thùng thì sao?"

(thùng: 5 lá cùng chất liên tiếp, 10-J-Q-K-A cùng chất là mạnh nhất và được gọi là sảnh chúa)

"Khẳng định không phải, ta chính là nam nhân được vận mệnh chiếu cố." Lý Phong tràn đầy tự tin nói.

"Ngươi thật sự cảm thấy lần này mình thắng chắc như hai lần trước sao?" Liễu Chính Thanh duỗi tay nắm lấy lá bài tẩy, cười lạnh hỏi.

Lý Phong gật đầu: "Đúng, bất quá cần một cái tiền đề."

Liễu Chính Thanh nhíu mày: "Tiền đề?"

Lý Phong nhếch miệng cười nói: "Tiền đề là. . . Ta phải đổi con át chủ bài của ngươi trước."

Mọi người: "? ? ?"

Bọn hắn không nghe lầm chứ? Con mẹ nó như vậy không phải chính là gian lận sao?!

"Con mẹ nó ngươi đang nói mơ a, muốn đổi át chủ bài của ta?" Liễu Chính Thanh mắng một tiếng, muốn đi xốc lên át chủ bài.

Cùng lúc đó, thủ hạ Hoàng Tín cũng muốn xông tới khống chế Lý Phong.

Nhưng vào lúc này, Lý Phong đột nhiên lắc mình đi tới trước mặt Liễu Chính Thanh, một tay đè chặt tay phải của hắn, một tay cầm lên át chủ bài.

Tiếp theo, khi mọi người không kịp làm ra phản ứng, hắn nhét lá bài tẩy này vào đống bài trước mặt người chia bài, sau đó Lý Phong rút ra một lá ngẫu nhiên.

"6♥, rất tốt, để nó làm át chủ bài của ngươi đi."

Vừa nói Lý Phong vừa để 6♥ vào trong tayi Liễu Chính Thanh.

Đến lúc này Liễu Chính Thanh mới hồi phục tinh thần lại, hô lớn: "Lý Phong, con mẹ nó ngươi điên sao, dám ở trước mặt nhiều người như vậy công khai chơi xấu, ngươi có biết làm như vậy sẽ có hậu quả gì không?"

Dựa theo quy củ trong sòng bạc, Lý Phong muốn rời đi thì phải lưu lại một cánh tay.

Đúng lúc này, Lý Phong chợt nói: "Hệ thống, xóa hết trí nhớ của những người ở đây về việc ta đổi bài, còn có camera giám sát."

"Tổng cộng cần tiêu hao 10 ngàn điểm tích lũy, kí chủ có đồng ý không?"

"Đồng ý!"

Sau khi nói xong, Lý Phong một lần nữa trở về chỗ ngồi ngồi xuống.

Cùng lúc đó, đám người Liễu Chính Thanh, Hoàng Tín đột nhiên ngây ngốc, đợi đến khi ánh mắt bọn họ khôi phục lại thì tất cả trí nhớ liên quan tới việc Lý Phong đổi bài đều đã bị xóa bỏ.

Thực Lý Phong phương thức đổi bài đơn giản hơn, đó là làm thời gian đứng im, chỉ bất quá dùng Thời gian đình chỉ vào loại chuyện nhỏ nhặt này có chút lãng phí, vạn nhất trong hôm nay hắn gặp phải tình huống khẩn cấp cần vận dụng Thời gian đình chỉ thì làm sao bây giờ?

Liễu Chính Thanh nhíu mày, hắn luôn cảm giác tư thế của mình so với 1 giây trước không giống nhau lắm, luôn cảm thấy chỗ nào không thích hợp.

Đám người Hoàng Tín cũng là như vậy, bất quá trí nhớ bị hệ thống sửa đổi, đã hoàn toàn bị xóa bỏ, cho nên sau cảm giác không thoải mái ngắn ngủi, bọn họ liền không để ý nữa.

"Ngươi nói đi, rốt cục là tiền đề gì." Liễu Chính Thanh lộ vẻ mặt không kiên nhẫn hỏi.

"Tiền đề chính là. . . Át chủ bài của ngươi không phải J♠." Lý Phong lộ vẻ mặt nhẹ nhõm nói.

Mọi người: ". . ."

Không phải chứ. . . Ngươi như vậy không phải nói nhảm sao, cái tiền đề này người nào không đoán được, ngươi nói và không nói khác nhau ở chỗ nào? !

"Ha ha, ha ha ha." Liễu Chính Thanh thoải mái cười to: "Ngươi nói rất đúng, ngươi muốn thắng ta thì át chủ bài của ta không thể là J♠, nhưng rất đáng tiếc, ngươi là nam nhân được vận mệnh chiếu cố, còn ta là con trai của thiên đạo, át chủ bài của ta chính là . . . Hả? Con mẹ nó đây rốt cục là sao? !"

Vừa nói Liễu Chính Thanh vừa lật át chủ bài của mình.

Nói được gần hết thì Liễu Chính Thanh đã lật bài, sau đó hắn

thấy màu sắc không thích hợp, nhất thời nhịn không được chửi một câu “Con mẹ nó" !

Đợi đến khi thấy rõ lá bài này là cái gì, Liễu Chính Thanh trực tiếp sững sờ tại chỗ giống như là bị sét đánh!

Đám người Hoàng Tín, Chu Ti Ti cũng lộ vẻ mặt hoảng sợ như gặp quỷ giữa ban ngày, không ngừng hô to "Con mẹ nó con chị nó con em nó" !

Chuyện quái gì đang diễn ra ở đây? Kịch bản diễn sai rồi!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 839: Mục Đích Chân Chính

Liễu Chính Thanh điên cuồng hét lên: "Không đúng, ta nhớ rõ ràng là J♠, sao lại biến thành 6♥! Khẳng định có người đổi bài của ta!"

"Ồ? Thật sao?" Lý Phong ra vẻ kinh ngạc nói: "Vậy mà có người đổi bài của ngươi, vậy kẻ đó là ai?"

"Trừ ngươi thì còn ai vào đây nữa!" Liễu Chính Thanh chỉ vào mặt Lý Phong hô lên.

"Ngươi định lật lọng với ta?" Lý Phong nhướng mày một cái.

Hắn đúng là đổi bài của Liễu Chính Thanh, nhưng đó là bởi vì Liễu Chính Thanh sắp xếp thế cục muốn lừa hắn trước, hắn chỉ là ăn miếng trả miếng mà thôi!

"Hừ! Ta dám xác định, chính là ngươi đổi bài của ta!"

"Lấy ra chứng cứ cho ta xem." Lý Phong lười nói nhảm với loại nhân vật phụ này.

"Ngươi muốn chứng cứ? Tốt, ta cho ngươi chứng cứ!" Liễu Chính Thanh cười lạnh một tiếng, quay đầu nói với Hoàng Tín: "Ông chủ Hoàng, mang bọn ta đi xem camera giám sát."

Hoàng Tín gật đầu, tiếp theo nhìn về phía Lý Phong: "Lý thiếu, chuyện này rất quái dị, mời ngươi theo chúng ta cùng đi xem camera giám sát."

Lý Phong chỉ vào chip đánh bạc trên bàn nói: "Các ngươi sẽ không biết mượn cơ hội thu lại chúng chứ?"

Hoàng Tín cười trả lời: "Lý thiếu, ngươi không nên hoài nghi sự chuyên nghiệp của chúng ta."

"Thực ra các ngươi thu lại cũng không sao, ta biết trên bàn có bao nhiêu con chip, thiếu cái nào ta sẽ đòi lại gấp bội."

Câu này Lý Phong vừa cười vừa nói, nhưng mùi vị uy hiếp người sáng suốt đều nghe ra được.

Đồng tử Hoàng Tín co rụt lại, biểu hiện trên mặt chuyển sang lạnh lẽo.

Hắn gọi Lý Phong là Lý thiếu không phải vì nể trọng Lý Phong, mà chỉ là giúp Liễu Chính Thanh đào hố bẫy Lý Phong một phen.

Hiện tại tên phế vật này dám ở trước mặt mọi người uy hiếp hắn, cái này khiến Hoàng Tín nổi sát ý.

Tiếp đó, được Hoàng Tín dẫn đầu, Lý Phong, Liễu Chính Thanh đi vào phòng giám sát, người không có quan hệ đều bị cản bên ngoài.

Nhân viên bật camera, tiếp theo Liễu Chính Thanh tiến đến màn hình xem xét tỉ mỉ.

Nhưng tận đến khi video kết thúc, Liễu Chính Thanh cũng không phát hiện được lý do tại sao lá bài trong tay hắn bị đổi.

Bầu không khí nhất thời có chút lúng túng. ..

"Mọi người đều đã nhìn thấy, căn bản không có người nào đổi bài của Liễu Chính Thanh, hắn nói láo!"

"Ta không nói láo!" Liễu Chính Thanh xoay đầu lại, phẫn hận trừng mắt lườm Lý Phong: "Ta rất xác định, lúc đó con át chủ bài của ta là J♠!"

Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng: "Người nào có thể chứng minh cho ngươi?"

Sắc mặt Liễu Chính Thanh biến ảo mấy lần, sau cùng nhìn về phía Chu Ti Ti: "Nàng, lúc ta nhìn át chủ bài nàng cũng nhìn thấy, nàng có thể chứng minh cho ta!"

Chu Ti Ti đầu tiên là sững sờ, tiếp theo gật đầu nói: "Không sai,

ta nhìn thấy át chủ bài của Liễu thiếu đúng là J♠, không phải 6♥, khẳng định bị người khác động tay động chân."

"Các ngươi muốn đem không biết xấu hổ tới cùng đúng không?" Lý Phong cười lạnh.

"Lý Phong, ngươi đổi bài của ta còn nói ta không biết xấu hổ, muốn chết đúng không?" Liễu Chính Thanh cũng cười lạnh lại.

Không có chứng cứ cũng không sao, có nhân chứng là được, chỉ cần hắn một mực chắc chắn bài bị Lý Phong hoán đổi, lại để Hoàng Tín gửi hết tiền vào thẻ hắn, Lý Phong có thể làm gì?

Lý Phong chẳng lẽ còn có thể ép hắn nôn tiền ra, hoặc là đòi tiền từ Hoàng Tín sao?

Không có khả năng!

Lý Phong không có loại thực lực này!

Lý Phong chép miệng: "Túm cái váy lại ngươi chính là định quỵt nợ đúng không?"

"Quỵt nợ cái rắm, rõ ràng là ngươi chơi bẩn!" Liễu Chính Thanh cười lạnh một tiếng, quay đầu nói với Hoàng Tín: "Ông chủ Hoàng, ngươi cũng đã thấy hành vi táo tợn của hắn rồi, loại chuyện này sòng bạc các ngươi sẽ xử lý như thế nào?"

Hoàng Tín lạnh lùng đáp: "Chặt một cánh tay!"

"Hay cho câu chặt một cánh tay!" Liễu Chính Thanh cười to: "Lý Phong, nghe thấy chưa, ngươi không chỉ nợ 30 triệu vay nặng lãi, còn bị chặt một cái tay, nam nhân được vận mệnh chiếu cố? Ha ha, ngươi rõ ràng là một tên xui xẻo!"

"Thật sao?" Lý Phong quay đầu nhìn về phía Hoàng Tín: "Ngươi cũng cảm thấy ta đổi bài đúng không?"

Hoàng Tín nở nụ cười trào phúng: "Đây là sự tình tất cả mọi người nhìn thấy, ngươi không thể chối cãi được."

"Tốt!" Lý Phong nhìn về phía Liễu Chính Thanh: "Nói đi, mục

đích thật sự của ngươi là gì?"

Liễu Chính Thanh không nghĩ tới Lý Phong trấn định như thế, nhất thời có chút sững sờ.

"Mục đích của ngươi không chỉ là muốn ta nợ ngươi 30 triệu và chặt một cánh tay của ta, mục đích chính thức của ngươi hẳn là có quan hệ với Đường Quỳnh, đúng không?"

Vừa nói Lý Phong vừa dùng Đọc tâm thuật với Liễu Chính Thanh.

Có lẽ là khí thế Lý Phong quá mạnh, cũng có lẽ là câu này đã nói trúng tim đen của Liễu Chính Thanh, giờ khắc này hắn nhịn không được lui lại một bước.

Đợi Liễu Chính Thanh kịp phản ứng, nội tâm hắn liền nổi giận: "Ngươi nói nhảm cái rắm gì vậy, lão tử nói cho ngươi biết, hoặc là ký một tấm giấy vay nợ 30 triệu bảng Anh, hoặc là để lại một cánh tay, ngươi tự chọn đi!"

Lý Phong lần nữa tiến lên trước một bước, gần như áp tới trước mặt Liễu Chính Thanh nói: "Ngươi hẳn phải biết ta không có nghề thu nhập, bắt ta ký nợ nhiều tiền như vậy, hẳn là muốn làm gì Đường Quỳnh đúng không?"

"Ta và Đường Quỳnh là vợ chồng, ta thiếu nợ nàng cũng có trách nhiệm trả lại, nhưng Đường Quỳnh nhất thời không kiếm đâu được nhiều tiền như vậy, về sau ngươi liền có thể dùng cái này đến áp chế Đường Quỳnh, để nàng làm chuyện mình không muốn."

Nghe Lý Phong phân tích, nội tâm Liễu Chính Thanh nhấc lên sóng to gió lớn!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 840: Nhất Định Là Ma Quỷ!

Lý Phong nói không sai, mục đích của hắn chính là vì Đường Quỳnh.

Quan hệ Đường gia rất phức tạp, với năng lực Đường Quỳnh vốn có thể làm chủ tịch tập đoàn U Lan, bất quá Đường Long rất không hài lòng với an bài này, hắn mới là người đàn ông duy nhất ở đời thứ ba trong Đường gia, tương lai tập đoàn U Lam phải để hắn kế thừa mới phải.

Vì trấn an Đường Long, Đường Hùng liền điều Đường Quỳnh xuống làm tổng giám đốc. Mà không chỉ chuyện này, sự ủng hộ của Đường gia với Đường Quỳnh cũng rất ít, vì thế tài khoản của nàng không có nhiều tiền.

Bởi vì biết những tin tức này, Liễu Chính Thanh mới nghĩ đến việc gài bẫy Lý Phong, để Đường Quỳnh phải gánh chịu một nửa số nợ.

Đến lúc đó, hắn liền có thể ép buộc Đường Quỳnh làm một ít chuyện. ..

Nhưng Liễu Chính Thanh không nghĩ đến là, Lý Phong vậy mà đoán được mục đích của hắn, chuyện này đến cả Chu Ti Ti cũng không biết!

"Ngươi đoán được được thì đã sao, ngươi đánh bạc nợ tiền, gian lận còn bị chúng ta bắt tận tay."

"Với địa vị của ngươi tại Đường gia, chặt một cánh tay của ngươi, Đường gia cũng sẽ không truy cứu cái gì, ngươi hi vọng mình trở thành kẻ tàn phế sao?"

Một bên khác, Hoàng Tín cũng kéo xuống mặt nạ hiền lành, uy hiếp: "Người anh em đừng có nói nhảm, bây giờ có ký không,

không ký thì để lại một cánh tay!"

"Các ngươi tự tin như vậy sao? Không sợ ta sẽ phản kháng?"

Liễu Chính Thanh khẽ nhếch miệng, lộ vẻ mặt khoa trương nói: "Ta không nghe lầm chứ, ngươi vậy mà muốn phản kháng?"

Đám người Chu Ti Ti, Uông Tử An, Tiền Duệ Đạt cũng khinh miệt cười ha hả: "Ha ha ha, đầu ngươi bị nước đổ vào rồi à, đã tới nước này còn muốn phản kháng."

"Lý Phong, ngươi không biết người bên ngoài đều gọi ngươi là đồ vô dụng sao? Đến cả vợ cũng không quản được, còn muốn phản kháng chúng ta? Ngươi. . ."

Hoàng Tín còn chưa nói xong, Lý Phong đã duỗi ra một ngón tay chỉ về phía hắn.

Một cái chớp mắt tiếp theo, một luồng chân khí màu xanh bắn ra từ đầu ngón tay của hắn, trực tiếp xuyên thấu bả vai Hoàng Tín, trực tiếp đánh cho hắn bay ra ngoài.

Thân thể còn đang ở giữa không trung, một ngụm máu tươi đã phun ra từ trong vết thương, bắn tới người Liễu Chính Thanh, Uông Tử An!

Tiếp theo Hoàng Tín té xuống đất, đồng thời kêu thảm: "A, bả vai của ta!"

Sau khi hét thảm, xung quanh lặng ngắt như tờ!

Mỗi người đều mở lớn miệng, thần sắc sợ hãi!

Con mẹ nó Lý Phong vừa làm gì? Luồng ánh sáng màu xanh kia là cái gì, tia laze sao?

Lý Phong không phải là người, hắn là ma quỷ!

"Hiện tại các ngươi đã thấy ta có năng lực phản kháng chưa?"

"Ực ực "

Liễu Chính Thanh nuốt ngụm nước bọt, thần sắc kinh khủng hỏi: "Ngươi. . . Ngươi vừa làm cái gì, trên người ngươi có vũ khí đúng không?"

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, nghiền ngẫm nói: "Không có vũ khí, ngươi muốn tự mình đến kiểm tra không?"

Đám người Liễu Chính Thanh đưa mắt nhìn nhau, vừa rồi bọn hắn xác thực không phát hiện Lý Phong lấy ra vũ khí, mà chỉ là dùng ngón tay chĩa về phía Hoàng Tín.

Không có vũ khí mới là đáng sợ, người thường sao làm được điểm này? !

Lúc này, Hoàng Tín giận dữ hét lớn: "Các ngươi còn đứng ngây đó làm gì, cùng tiến lên, ta không tin hắn có thể mạnh hơn cả chúng ta hợp sức!"

Uy vọng Hoàng Tín rất lớn, làm đám thủ hạ của hắn vượt qua hoảng sợ, thế là một đám người đánh tới Lý Phong .

"Ngu xuẩn mất khôn!"

Lý Phong cười lạnh một tiếng!

"Ầm ầm "

Tiếng sấm vang lên, một luồng khí tức khủng bố xuất hiện.

Một cái chớp mắt tiếp theo, không chỉ đám tiểu đệ, dù là mấy người Liễu Chính Thanh, Chu Ti Ti cũng đều bị luồng khí tức khủng bố này đè bẹp dưới đất!

Thái Sơn áp đỉnh!

Nơi xa, Hoàng Tín sững sờ!

Con mje nó, tình huống như thế nào? Lý Phong làm sao có thể đứng từ xa đè chúng ta sấp mặt dưới đất được? Đang đóng phim đúng không? Camera giấu kín chỗ nào? !

Mọi người ở đây còn rung động, Lý Phong đã đi đến trước mặt

Liễu Chính Thanh, dùng tư thế ở trên cao nhìn xuống nói: "Hiện tại ngươi còn cảm thấy ngươi có thể chặt một cánh tay của ta không?"

Liễu Chính Thanh vội vàng lắc đầu: "Không thể không thể, ta không dám nữa."

"Ngươi thì sao?" Lý Phong nhìn về phía Hoàng Tín, đùa cợt hỏi.

"Không dám, ta thật sự không dám!" Hoàng Tín sắp khóc đến nơi.

"Vậy ngươi có thừa nhận mình thua không?" Lý Phong nhìn về phía Liễu Chính Thanh hỏi.

Khóe miệng Liễu Chính Thanh co giật mấy cái: "Lý thiếu. . . Ta. . ."

Mẹ nó, nếu để trong nhà biết hắn thua 31,6 triệu bảng Anh thì còn không đánh chết hắn? !

Đúng lúc này, Lý Phong đùa cợt nói: "Ngươi không cần lo lắng người trong nhà có thể đánh chết ngươi không, bởi vì ngươi không thừa nhận thì hiện tại sẽ lập tức đánh chết ngươi."

Sắc mặt Liễu Chính Thanh kịch biến!

"Tốt, ta thừa nhận, ta thua rồi!"

"Rất tốt." Lý Phong búng tay cái chóc, nhìn Hoàng Tín nói: "Đổi chip thành tiền mặt gửi vào tài khoản cho ta, đúng rồi. . . Sòng bạc các ngươi lấy tiền hoa hồng bao nhiêu?"

Vừa nói, Lý Phong vừa lấy ra một tấm thẻ ngân hàng.

"Không. . . Không cần tiền hoa hồng, Lý thiếu đánh bạc ở đây chính là vinh dự của Hoàng mỗ, ta nào dám đòi tiền của Lý thiếu."

Hoàng Tín cười gượng nói.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 841: Không có giá trị lợi dụng

Rất nhanh, Hoàng Tín để người gửi 31,3 triệu bảng Anh vào thẻ ngân hàng của Lý Phong.

Thu được tin nhắn, Lý Phong gật gật đầu, buông bỏ áp chế với đám người Hoàng Tín, Liễu Chính Thanh.

Áp lực biến mất, đám người Liễu Chính Thanh vui đến phát khóc.

Đúng lúc này, Lý Phong bất chợt nói: "Đúng rồi."

Đám người Liễu Chính Thanh lại biến thành khẩn trương.

"Hủy giấy vay nợ của ta đi." Lý Phong nhìn về phía Hoàng Tín.

Hoàng Tín nhất thời thở phào: "Tiêu hủy, hiện tại lập tức tiêu hủy!"

Tiếp theo hắn xé 2 tấm giấy vay nợ của Lý Phong thành phấn vụn.

"Rất tốt." Lý Phong hài lòng gật đầu, tiếp theo lấy ra từ trong ngực 2 viên đan dược màu đỏ, nghiền ngẫm nói: "Tuy hành động trước đó của các ngươi rất vô lễ, nhưng ta cảm thấy các ngươi đều rất có giá trị lợi dụng, cho nên. . . Về sau các ngươi theo ta lăn lộn đi."

Hoàng Tín đầu tiên là sững sờ, tiếp theo chắp tay nói: "Lý thiếu, ngài quá khách khí, dù ngài không cho chúng ta đồ tốt, ta cũng sẽ thề sống chết trung thành với Lý thiếu!"

Liễu Chính Thanh tuy rằng biệt khuất, nhưng cũng chỉ có thể chắp tay nói: "Đúng vậy Lý thiếu, ngài thật sự không cần cho chúng ta thần dược gì cả, chúng ta đều nguyện ý làm việc cho Lý thiếu."

Lý Phong: "? ? ?"

Đồ tốt cái rắm, thần dược cái em gái ngươi, con mẹ nó đây là thuốc chữa đau họng giá bán 1000 điểm tích lũy mua từ hệ thống có được không!

Tiểu gia ăn no rửng mỡ mới cho các ngươi thần dược!

"Khụ khụ."

Lý Phong ho khan một tiếng, sau đó lộ sắc mặt quái dị nói: "Các ngươi nghĩ nhiều rồi, đây không phải thần dược, cái này là kịch độc."

"Ăn vào viên thuốc này, nếu như trong vòng sáu tháng không lấy được giải dược, thì thân thể sẽ tan chảy thành một đống bọt nước, chết đến mức không thể chết lại."

Hoàng Tín: ". . ."

Liễu Chính Thanh: ". . ."

"Lý thiếu, ngươi đừng đùa nữa, chúng ta. . ."

Hoàng Tín cười khổ một tiếng, chuẩn bị nghĩ biện pháp cự tuyệt.

Chỉ là hắn nói được nửa câu, Lý Phong đã búng ngón tay một cái, viên thuốc bay thẳng vào trong miệng hắn.

"Ực ực."

Hoàng Tín căn bản không kịp làm ra phản ứng, viên thuốc đã chui tọt xuống bụng hắn.

Liễu Chính Thanh thầm mắng một tiếng con mẹ nó chứ, tiếp theo ngậm kín miệng lại.

Hoàng Tín vội vàng móc họng, muốn phun đan dược ra.

"Không cần uổng phí sức lực, giờ nó đã hòa làm một với huyết mạch của ngươi, dù ngươi nôn toàn bộ đồ trong dạ dày ra cũng

không còn tác dụng gì." Lý Phong đùa cợt nói.

Nghe thấy lời ấy, Liễu Chính Thanh càng đóng chặt miệng lại.

Đám người Chu Ti Ti, Uông Tử An ở bên cạnh hoảng sợ run lẩy bẩy.

"Ngươi cũng đừng uổng phí sức lực, ăn nó rồi làm việc cho ta."

Lý Phong đi đến bên cạnh Liễu Chính Thanh, búng ra một luồng chân khí.

Liễu Chính Thanh chỉ cảm thấy cơ thể căng cứng, không điều khiển được cơ bắp nữa, cuối cùng phải trơ mắt nhìn đan dược bị Lý Phong cưỡng ép nhét rơi vào bụng.

Liễu Chính Thanh. . . Khóc không ra nước mắt!

“Tốt rồi, các ngươi đừng có lộ vẻ mặt đưa đám đấy nữa, chỉ cần nghe lời, ta sẽ đúng hạn cho các ngươ thuốc giải, biểu hiện tốt thì ta sẽ triệt để giải trừ kịch độc trong thân thể các ngươi."

Liễu Chính Thanh và Hoàng Tín còn có thể nói cái gì, bọn họ chỉ có thể gật đầu đáp ứng!

Chu Ti Ti, Uông Tử An bọn người tiếp tục run lẩy bẩy. May mà lúc nãy bọn họ không đắc tội Lý Phong, nếu không bây giờ đã chung số phận với 2 người Liễu Chính Thanh.

Đúng lúc này, Lý Phong quay đầu nhìn về phía 2 người: "Các ngươi đừng hiểu lầm, ta không cho các ngươi ăn độc dược chỉ là bởi vì các ngươi không có nhiều giá trị lợi dụng mà thôi."

2 người Chu Ti Ti: ". . ."

Ghi lại phương thức liên lạc của 2 người Liễu Chính Thanh, Hoàng Tín xong, Lý Phong thản nhiên ra khỏi phòng camera giám sát.

Hắn mới xuất hiện, đám người bên ngòi đang hóng chuyện liền lộ ra vẻ kinh ngạc.

"31,3 triệu bảng Anh đã về tài khoản, đa tạ các vị ủng hộ."

Lý Phong chắp tay với mọi người một cái, sau đó ở trong ánh nhìn sững sờ của một đám người, trực tiếp rời khỏi nơi đây.

Lý Phong cố tình nói ra kết quả tự nhiên là có thâm ý, cư dân ở đây đều biết hắn không có nhiều tiền, về sau nếu hắn muốn làm chuyện cần tiền thì 31,3 triệu bảng Anh này chính là câu giải thích tốt nhất.

Đi ra khỏi sòng bạc, Lý Phong liền cảm thấy điện thoại chấn động một cái, lấy ra xem xét mới phát hiện có 1 tin nhắn.

Là tin nhắn Đường Quỳnh gửi tới, nói ra thân phận bản thân và mong muốn được nói chuyện.

"Nàng muốn nói chuyện hợp tác cùng thân phận ông chủ Osivili của ta sao?" Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, nghiền ngẫm nói: "Trước tiên mặc kệ nàng đã."

Để điện thoại di động xuống, Lý Phong chuẩn bị tiếp tục đi tìm khách sạn.

Nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên phát hiện ven đường có một chiếc Aston Martin DB11 màu đỏ đang đỗ, nếu hắn nhớ không lầm, lúc hắn đi ra khỏi nhà Đường gia đã từng thấy chiếc xe này!

Bị theo dõi sao, có thể là ai được?

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 842: Ta Không Phải Loại Người Như Vậy

"Là một mỹ nữ tóc vàng. . ."

Lý Phong dùng Thấu thị nhãn nhìn sang, thấy được Aishonia ngồi trong xe.

Điều làm Lý Phong cảm thấy không thích hợp là, thân thể nữ nhân này tỏa ra một loại khí tức kỳ quái, không giống như là khí huyết phía Tây, cũng không phải Bát Kỳ chi lực của Nhật Bản, càng không phải chân khí Hoa Hạ, mà là một loại khí tức Lý Phong chưa bao giờ thấy.

Nguyên nhân chính là như thế, Lý Phong mới không thể lập tức cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

"Cường giả cấp S+. . ." Ánh mắt Lý Phong sáng lên, bắt đầu trầm tư suy nghĩ về lai lịch đối phương.

Vụ tai nạn xe cộ trước cửa Osvili khẳng định đã sớm có dự mưu, tin tức Lý Phong không chết khẳng định đã bị người thần bí sau màn biết được, có khả năng là đối phương lần nữa phái ra sát thủ.

"Đáng tiếc, Lý Phong này không còn là Lý Phong ngày xưa nữa. . ."

Lý Phong lắc đầu cười nhạt, quay người đi về nơi xa.

Trong DB11 màu đỏ, sắc mặt Aishonia có chút kinh nghi bất định.

Vừa rồi Lý Phong nhìn sang bên này, Aishonia có cảm giác như bị hoàn toàn xem thấu!

"Tình báo nói Lý Phong chỉ là một tên phế vật, vừa rồi nhất định là ảo giác!"

Aishonia nói thầm sau đó đợi Lý Phong đi xa, cuối cùng dứt khoát xuống xe theo sau.

Nửa giờ sau, sắc trời đã tối.

Lý Phong rốt cuộc tìm được một khách sạn năm sao, bất quá thời gian còn sớm, Lý Phong làm hết thủ tục lấy chìa khóa phòng rồi lại rời đi, tiến tới một quán bar gần đó.

Aishonia lộ vẻ vui mừng, chờ một lát rồi tiến vào quán bar.

Thật trùng hợp, ông chủ quán bar chính là Hoàng Tín.

Lý Phong đi vào quán bar liền trực tiếp ngồi xuống nói pha chế làm cho một ly Martini, rồi ngồi một mình nhâm nhi thưởng thức.

Đúng lúc này, một giọng nói chói tai vang lên: "Ồ đây không phải con rể Đường gia Lý Phong đại thiếu sao, muộn như vậy ngươi không ở nhà rửa chân cho mẹ vợ mà chạy tới quán bar làm gì, ngươi không sợ mẹ vợ không cho ngươi vào nhà sao?"

Tiếp theo, khách hàng xung quanh liền cười vang.

Chuyện Lý Phong rửa chân cho mẹ vợ cũng không biết là do ai truyền đi, tóm lại sự kiện này đã trở thành đề tài nói chuyện lúc rảnh của những người trong phố.

Lý Phong đặt chén rượu xuống, nhìn qua thì thấy một nam tử trẻ tuổi nhuộm tóc màu nâu đang dùng ánh mắt khiêu khích nhìn hắn.

Lý Phong cười nhạt, sau đó liền quay đầu lại tiếp tục uống rượu.

Nam tử tóc nâu tên là Trần Chấn Kiệt, trong nhà hắn làm quán ăn, ở Y quốc có rất nhiều chi nhánh, gia sản chừng mấy chục triệu bảng Anh.

Trần Chấn Kiệt và Lý Phong là bạn học cùng lớp thời cấp 3, lúc đó Trần Chấn Kiệt thường xuyên dẫn người tới bắt nạt Lý Phong.

Bây giờ hai người ở chung một con phố, tự nhiên rất dễ chạm mặt, ỷ vào trong nhà có tiền, Trần Chấn Kiệt mỗi lần nhìn thấy Lý Phong đều trào phúng hắn vài câu.

Bất quá sau khi Lý Phong cưới Đường Quỳnh, tinh thần Trần Chấn Kiệt sa sút mất một đoạn thời gian.

Con mẹ nó, phế vật như Lý Phong có tài đức gì mà cưới được Đường Quỳnh, hoàn toàn là hoa nhài cắm bãi cứt trâu!

Nhưng về sau chuyện Lý Phong phải rửa chân cho mẹ vợ, Đường Quỳnh không cho Lý Phong đụng vào truyền lưu ra ngoài, tâm thái Trần Chấn Kiệt liền trở nên thăng bằng, mỗi lần gặp gỡ liền dùng cái này trào phúng Lý Phong.

Thấy Lý Phong không để ý tới mình, Trần Chấn Kiệt lắc đầu cười một tiếng, nói với bạn mình: "Đi thôi, chúng ta tới uống một chén với Lý Phong đại thiếu đi."

"Uống với hắn làm gì, hắn lấy đâu ra tiền mời chúng ta uống rượu." Một nam tử trẻ tuổi nhuộm tóc vàng cười nhạo.

Hắn tên Lý Minh, là bạn thân của Trần Chấn Kiệt, gia sản khẳng định không so được Trần gia, nhưng vẫn nhiều hơn Lý Phong không ít.

"Chính vì hắn không có tiền mời uống rượu chúng ta mới phải đi uống rượu với hắn, nếu không sao có thể làm nhục hắn?"

Trần Chấn Kiệt đùa cợt nói.

"Chấn Kiệt, ngươi thật là xấu." Mỹ nữ bên cạnh Trần Chấn Kiệt ghé vào trên bả vai hắn cười nói.

Nữ nhân này tên Vu Lộ Lộ, cũng là bạn cùng lớp cấp 3 với Trần Chấn Kiệt, một tháng trước hai người gặp lại khi họp lớp, Trần Chấn Kiệt vừa chia tay người yêu rất nhanh bị nhan sắc Vu Lộ Lộ hấp dẫn.

Trải qua mấy ngày đưa đẩy, hai người liền yêu nhau.

"Đàn ông không xấu đàn bà không yêu sao." Trần Chấn Kiệt cười tà nói.

“Người FA như ta bây giờ là động vật quý hiếm được quốc gia bảo vệ đấy, sao các ngươi dám làm tổn thương tâm hồn của ta?”Lý

Minh Kiệt cười mắng, đột nhiên kêu lên: "Trời ơi, cô gái vừa đi vào kia thật là xinh đẹp. . . Con mẹ nó, ngươi mau nhìn!"

"Làm sao lại hét lên như thế?" Trần Chấn Kiệt quay đầu nhìn theo.

"Con mẹ nó!"

Trong tầm mắt hai người trong, một mỹ nữ tóc vàng mặc áo da màu đỏ bó sát, chân đeo giày ống cao màu đỏ đang tiến tới!

Chính là Aishonia!

"Chấn Kiệt, ngươi có bạn gái rồi, nữ nhân này ngươi không thể tranh đoạt với ta." Lý Minh trầm giọng nói

Vu Lộ Lộ cũng quay sang, nửa là nũng nịu nửa là uy hiếp nói: "Ngươi đã có ta, không cho phép để ý nữ nhân khác."

Nội tâm Trần Chấn Kiệt điên cuồng hò hét.

Có ngươi thì làm sao, không tới mấy ngày nữa ta khẳng định sẽ đổi khẩu vị, huống chi mỹ nữ này quả thực là rất xinh đẹp.

Hắn nhất định phải chiếm được nàng, thần cản giết thần, phật cản giết phật!

Bất quá Lý Minh và Vu Lộ Lộ đều mở miệng, Trần Chấn Kiệt cũng không tiện bại lộ ý đồ, chỉ có thể gật đầu nói: "Khụ khụ, các ngươi yên tâm, ta không phải loại người như vậy."

Đúng lúc này, Aishonia đi thẳng tới chỗ quầy bar, ngồi xuống bên cạnh Lý Phong.

"Nàng ngồi cạnh Lý Phong, chúng ta không thể để Lý Phong trò chuyện với nàng, mau tới đi!"

Tiếp theo, Trần Chấn Kiệt lập tức bước tới.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 843: Có Dám Hay Không Gõ Chuông

Khi Aishonia ngồi xuống bên cạnh mình, Lý Phong liền quay đầu quan sát nàng.

Aishonia cũng đối mặt với Lý Phong.

"Chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu chưa?" Lý Phong lắc lắc ly rượu, cười hỏi.

"Đây là phương pháp bắt chuyện phụ nữ ngươi thường dùng sao?" Aishonia trợn mắt một cái, bộ dáng rất quyến rũ.

Lý Phong nhún vai: "Không phải, là ta thật sự cảm thấy ngươi có chút quen mắt."

"Chẳng lẽ đây chính là hữu duyên trong truyền thuyết?" Aishonia giống như cười mà không phải cười hỏi.

"Không sai." Lý Phong gật đầu: "Muốn uống gì không, ta mời."

Aishonia cũng không khách khí: "Mary đỏ."

Lý Phong nhướng mày một cái, nói với người pha chế: "Cho cô gái này một ly Mary đỏ, cảm ơn."

Đúng lúc này, đám người Trần Chấn Kiệt đi tới.

"Lý Phong, ngươi dùng tiền kiếm được nhờ ăn bám để mời mỹ nữ uống rượu, như vậy hình như không tốt lắm đâu?" Trần Chấn Kiệt ngồi xuống bên trái Lý Phong, đùa cợt nói.

Lý Phong liếc hắn một cái, lạnh lùng quát: "Cút"

Trần Chấn Kiệt: "? ? ?"

Hắn không nghe lầm chứ, tên phế vật Lý Phong này dám mắng

hắn? Con mẹ nó, muốn chết đúng không?

"Lý Phong, mấy ngày không gặp ngươi trở nên rất lớn gan nha, quên mất quá khứ từng bị ta dẫm dưới chân rồi sao?"

Trần Chấn Kiệt cười lạnh một tiếng, muốn đập tay xuống bả vai Lý Phong.

Ai ngờ Lý Phong trực tiếp đập tay hắn xuống bàn, đồng thời lạnh giọng nói: "Dám đụng vào ta. . . Chết."

Trong chớp nhoáng này, Trần Chấn Kiệt liền cảm thấy huyết dịch khắp người giống như bị đóng băng, một luồng khí lạnh từ bàn chân lao thẳng lên đỉnh đầu!

Hắn chưa bao giờ thấy ánh mắt như vậy, chỉ kẻ từng giết người mới có ánh mắt này!

Trực giác nói cho Trần Chấn Kiệt biết, nếu hắn thật sự động vào Lý Phong, Lý Phong sẽ giết hắn!

Chỉ là ngay sau đó Trần Chấn Kiệt đã phản ứng lại, đây là Lý Phong, phế vật nổi danh cả khu phố này!

Loại phế vật này dám giết người? Hắn hoàn toàn không. ..

Bỏ đi, ai biết Lý Phong có phải là mới chịu kích thích gì không, tạm thời đừng đụng vào hắn thì hơn.

Nghĩ tới đây, Trần Chấn Kiệt ho một tiếng rồi nói: "Lý Phong, ngươi không phải khách khí như vậy, hai ta là bạn học thời cấp 3 của ngươi cơ mà."

"Cho nên?" Lý Phong mặt không biểu tình hỏi.

"Cho nên ta biết tình huống của ngươi." Trần Chấn Kiệt dùng biểu lộ "Ta rất hiểu ngươi" nói: "Ngươi kiếm tiền không dễ dàng, mời mỹ nữ uống rượu vẫn nên để ta làm đi."

"Chấn Kiệt, ngươi quên lúc nãy mình nói gì rồi sao, để Lý Minh mời mỹ nữ kia uống rượu đi." Vu Lộ Lộ kéo cánh tay Trần Chấn Kiệt, nũng nịu nói.

Trần Chấn Kiệt hơi biến sắc, tiếp theo gượng cười nói: "Lý Minh cũng không quá giàu có. . ."

"Chấn Kiệt, ngươi nói như vậy rất không đúng, ta tuy không giàu bằng ngươi, nhưng ta cũng không phải người nghèo, dù mỗi ngày đều mời nàng uống rượu ta cũng dễ dàng làm được."

Đang nói chuyện Lý Minh nở nụ cười tự cho là đẹp trai nhìn về phía Aishonia.

Aishonia cũng mỉm cười đáp lại.

Trong nháy mắt này trái tim Lý Minh đập rộn lên, trực tiếp bị nụ cười của Aishonia cửa đổ.

"Khụ khụ, ta mới là người đầu tiên mời mỹ nữ này uống rượu, có biết đạo lý trước sau không vậy?" Lý Phong gõ bàn một cái.

"Lý Phong, ngươi là đàn ông có vợ, ngươi không sợ Đường Quỳnh biết được chuyện này sẽ không cho ngươi tiền nữa sao?"

"Sợ cái rắm, Đường Quỳnh không dám quản ta." Lý Phong nhún vai đáp.

"Hả?" Trần Chấn Kiệt đầu tiên là sững sờ, tiếp theo châm chọc nói: "Lý Phong a Lý Phong, đã nhiều năm như vậy ngươi vẫn không thay đổi, lúc nào cũng thích nói mạnh miệng."

Lý Minh cũng chen miệng vào:

"Được rồi Lý Phong, chúng ta đều biết ngươi là người thế nào, thức thời thì mau đi đi, miễn cho chút nữa mất mặt xấu hổ." Trần Chấn Kiệt cười lạnh nói.

Lý Phong cười: "Ta ngược lại còn muốn nhìn xem ngươi định làm sao để ta mất mặt xấu hổ đây."

Trần Chấn Kiệt cười lạnh: "Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Được, ngươi muốn ra vẻ người giàu có thì ta giúp ngươi một tay, có dám gõ chuông không?"

Gõ chuông trong quán bar nghĩa là muốn một mình thanh toán

tiền cho toàn bộ khách hàng, ít thì một hai ngàn, nhiều thì mấy trăm ngàn, không phải nhà giàu thật sự thì sẽ không gõ chuông.

Quán bar này tuy quy mô không lớn, nhưng phí dụng lại không thấp, một ly bình thường nhất cũng phải 10 bảng Anh, cocktail ngon một chút càng là trăm bảng Anh một ly, gõ chuông 1 lần sợ là ít nhất phải mấy ngàn bảng Anh.

Chút tiền ấy đối với Trần Chấn Kiệt thì không thấm vào đâu, nhưng với Lý Phong thì đã là một số tiền lớn.

"Gõ đi, ta sợ cái rắm." Lý Phong nhún vai đáp.

"Tốt, muốn trang bức thể hiện trước gái xinh đúng không?! Chúng thay phiên gõ chuông, tới khi có người nhận thua mới thôi, thế nào?"

Hai người đối thoại sớm đã làm đám khách hàng chú ý, nghe đến đó liền có người hô "Tốt! Trần thiếu quả nhiên hào khí!"

"Lý thiếu, ngươi là con rể Đường gia, khí thế không thể thua kém được!"

Lý Phong đưa tay giơ cao một cái, quán bar bỗng nhiên an tĩnh lại, tất cả mọi người đang chờ hắn nói đáp án.

Ngay sau đó Lý Phong nói: "Không được"

Trần Chấn Kiệt cười lớn: "Sợ rồi đúng không? Vậy thì thừa dịp sự tình còn có thể vãn hồi, ngươi tranh thủ thời gian rời đi, miễn cho chút nữa lại khó xử."

Lý Minh, Vu Lộ Lộ cùng nhau cười lạnh.

"Ý tứ của ta là biện pháp ngươi đưa ra quá phiền phức, chúng ta làm đơn giản một chút đi."

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, tiếp theo lấy ra thẻ ngân hàng đưa tới quầy bar: "Tất cả chi phí trong buổi tối hôm nay. . . Ta trả."

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 844: Ngươi chắc chắn rồi sao?

Ba người Trần Chấn Kiệt sững sờ!

Dù là Aishonia cũng nhíu mày, có chút không tin tưởng Lý Phong.

Một đêm quán bar này phải thu về chí ít 200 ngàn bảng Anh, Lý Phong lấy đâu ra dũng khí đòi bao toàn bộ chi phí?

Sau một lúc lâu, Trần Chấn Kiệt hít sâu một cái: "Lý Phong, ngươi xác định muốn làm như vậy sao? Chịu mạo hiểm dùng quá hạn mức, bị Đường gia đuổi ra khỏi nhà, mà chỉ để thể hiện trước mặt nữ nhân?"

"Im cái mồm lại hộ ta, dám chơi thì chơi, sợ thì biến đi." Lý Phong đùa cợt nói.

Sắc mặt Trần Chấn Kiệt cứng lại.

Sợ? Hắn đương nhiên sợ, con mẹ nó đây không phải hơn mấy ngàn vạn, mà chí ít là 200 ngàn bảng Anh!

"Sớm biết ngươi sẽ sợ mà."

Đang nói chuyện Lý Phong giao thẻ ngân hàng cho người phục vụ: "Bình thường một đêm các ngươi kiếm được bao nhiêu?"

"Cái này. . ." Phục vụ chần chờ một chút, nói: "Ta không rõ lắm, ta sẽ đi gọi ngài quản lý."

"Ừm, nhanh một chút, ta còn muốn uống rượu với mỹ nữ."

Lý Phong phất phất tay nói.

Phục vụ vội vàng chạy vào sâu trong quán bar.

"Ngươi thật sự muốn trả tiền cho tất cả khách hàng tối nay?" Aishonia nhịn không được hiếu kỳ hỏi.

"Ừm." Lý Phong nhún vai, cười nói: "Ngày hôm nay ta rất cao hứng, phải ăn mừng một phen mới được."

Đây đương nhiên là giả, mục đích chính thức của hắn là thay đổi hình tượng của mình trong mắt cư dân quanh đây!

Tuy nhắn hiện tại cũng rất nổi tiếng, nhưng đều là ăn bám, mềm yếu, hắn muốn dùng thời gian ngắn nhất đảo ngược hình tượng này.

Thắng sòng bạc 31,3 triệu bảng Anh! Trong quán bar chi trả cho toàn bộ khách hàng! Mang theo một mỹ nữ tóc vàng đi khách sạn!

Không sai, mỹ nữ tóc vàng chính là chỉ Aishonia, mặc dù bây giờ còn chưa xảy ra cái gì, nhưng Lý Phong có lòng tin làm được điểm ấy.

Sau tối nay, hình tượng Lý Phong sẽ triệt để biến đổi.

Mà đây chỉ là bước đầu trong kế hoạch của Lý Phong, tiếp theo hắn sẽ từng bước thành lập cơ nghiệp của mình tại Y quốc.

Đến lúc đó, nhiệm vụ Hối hận cũng hoàn thành.

"Vì sao mà cao hứng?" Aishonia rất là hiếu kỳ.

"Bởi vì hôm nay gặp phải ngươi, tiểu thư xinh đẹp của ta." Lý Phong vừa cười vừa nói.

Trần Chấn Kiệt: ". . ."

Lý Minh: ". . ."

Vu Lộ Lộ: ". . ."

Không phải. . . Mấy ngày không gặp, Lý Phong đúng là hoàn toàn thay đổi, con mẹ nó giờ đã biết cả trêu chọc gái xinh!

"Ngươi nói chuyện thật khéo." Aishonia không đỏ mặt, cầm lên

Mary đỏ uống một ngụm rồi nói: "Uống rượu xong ngươi chuẩn bị đi đâu?"

"Khách sạn." Lý Phong nhún vai, hỏi tiếp: "Ngươi thì sao?"

"Ta à. . ." Aishonia kéo dài âm điệu, quyến rũ cười nói: "Theo ngươi."

3 người Trần Chấn Kiệt: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Thế đạo bây giờ làm sao vậy?! Chẳng lẽ nữ nhân nước ngoài đều cởi mở tới mức này?

"Lý Phong, ngươi thực có can đảm mang nàng đi khách sạn?" Trần Chấn Kiệt phun ra một ngụm trọc khí hỏi.

Lý Phong bật cười nói: "Vì sao ta không dám? Đừng đề cập Đường gia với ta, Đường gia trong mắt ta không có chút trọng lượng nào."

Trần Chấn Kiệt chấn động không thôi.

Đúng lúc này, quản lý quán bar đi ra, bước nhanh tới trước mặt Lý Phong: "Chào Lý thiếu, ta là quản lý nơi này, tên là Lưu Ngang."

Lý Phong bắt tay hắn: "Ngươi đã biết vì sao ta gọi ngươi ra chưa?"

"Đã biết." Lưu Ngang liên tục gật đầu, tiếp theo trầm ngâm nói: "Mỗi đêm số tiền nơi này kiếm được là khác nhau, ta chỉ có thể dựa theo kinh nghiệm để phán đoán đại khái."

"Ừm, ngươi cứ việc cho ra 1 con số đi." Lý Phong không quan tâm nói.

"Ừm. . . Hôm nay là thứ 6, khách nhân khá nhiều, bình thường đều cỡ 500 600 ngàn bảng Anh" Lưu Ngang suy nghĩ một chút rồi nói.

"500 600 ngàn?" Lý Phong nhíu mày, con số này đã vượt xa dự đoán của hắn.

Một bên khác, Trần Chấn Kiệt nhịn không được cười to : "Tốt, thật sự là quá tốt, Lý Phong, ngươi vừa mới nói chắc như đinh đóng cột muốn tính tiền, hiện tại có phải là hối hận rồi không?"

"Ồn ào!" Lý Phong lạnh lùng nhìn bọn hắn, tiếp lấy âm thầm hỏi: "Hệ thống, ngươi có thể tra được bình quân quán bar này kiếm được bao nhiêu tiền mỗi thứ 6 không?"

"Chuyện này cần tiêu hao 100 điểm tích lũy, có muốn lập tức thẩm tra không?"

"Vâng!"

"Đinh, thẩm tra kết thúc, theo số liệu 3 năm gần đây, trung bình nơi này kiếm về 210 ngàn bảng Anh mỗi thứ 6."

Nghe được tin tức này, Lý Phong nở nụ cười trào phúng: "Lưu quản lý, ngươi xác định mỗi thứ 6 quán bar này kiếm được 500 600 ngàn bảng Anh?"

"Đúng, ta công tác ở đây năm năm, kinh nghiệm rất đủ." Lưu Ngang tự tin nói.

"Ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi chắc chắc rồi sao?" Lý Phong mặt không biểu tình hỏi.

Lưu Ngang nhíu mày: "Lý thiếu, nếu ngài cảm thấy mình không trả nổi số tiền này, vậy ngài có thể không trả tiền cho mọi người, cái này rất bình thường, ta tin mọi người đều hiểu được, dù sao 500 600 ngàn bảng Anh cũng là một khoản tiền không nhỏ."

Đối diện, Trần Chấn Kiệt cười to: "Lưu quản lý, ngươi quá đề cao hắn, với hắn mà nói đây không phải khoản tiền không nhỏ, mà là một món tiền khổng lồ."

"Hừ, thật sự là lãng phí thời gian!" Lưu Ngang cười lạnh một tiếng, muốn trở lại bên trong.

Đúng lúc này, Lý Phong đột nhiên lấy máy ra gọi một cuộc điện thoại: "Alo Hoàng Tín, ta ra lệnh cho ngươi lập tức đến quán bar Thanh Hà, ta có chuyện muốn hỏi ngươi."

Lưu Ngang vừa xoay người nhất thời thân thể chấn động, ngừng lại tại chỗ!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 845: Mới Thu Tiểu Đệ

Hoàng Tín, Hoàng Tín nào? Ông chủ của bọn họ sao?

Giờ khắc này, trong đầu Lưu Ngang có chút hỗn loạn.

Một bên khác, Aishonia nhíu mày, nàng vốn muốn tiếp cận Lý Phong, sau đó thừa cơ hỏi một số chuyện cuối cùng xử lý hắn, vì sao Lý Phong lại gây ra nhiều phiền toái như vậy, làm nàng phải làm bộ cảm thấy rất hứng thú đợi ở chỗ này.

Rất là phiền muộn!

"Lý thiếu, ngài. . . Ngài mới gọi điện thoại cho ông chủ của ta sao?"

Lúc này Lưu Ngang run giọng hỏi.

"Chứ còn ai vào đây nữa?" Lý Phong mặt không biểu tình nói.

Lưu Ngang đổ mồ hôi lạnh: "Không biết Lý thiếu và ông chủ của chúng ta có quan hệ như thế nào?"

"Hắn là tiểu đệ ta mới thu." Lý Phong tùy ý nói.

Lưu Ngang: "? ? ?"

3 người Trần Chấn Kiệt: "? ? ?"

Đám khách hàng: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Đây là Hoàng Tín, ở nơi này người có tư cách thu hắn làm tiểu đệ chỉ có nhân vật tầm cỡ Đường Hùng và Liễu lão gia tử trở lên!

Lý Phong ngươi chỉ là chó chui gầm chạn nhà Đường gia, có tư cách gì thu Hoàng Tín làm tiểu đệ?

Lưu Ngang lạnh giọng nói: "Lý Phong, ngươi đang làm nhục ông chủ của ta sao? Có tin ta kêu người ném ngươi ra khỏi đây không?"

"Ngu ngốc." Lý Phong nhìn hắn một cái, sau đó nghiêng đầu đi không thèm để ý nữa.

Chỉ cần đợi chút nữa Hoàng Tín sẽ đến, sự tình liền được giải quyết.

"Hừ, ta thấy ngươi rõ ràng là chột dạ!" Lưu Ngang cười lạnh nói.

"Đúng, hắn chính là đang chột dạ." Trần Chấn Kiệt ở một bên cười nói: "Lưu quản lý, chúng ta không ngại chờ ở đây, đợi chút nữa nếu ông chủ Hoàng không đến, ngươi liền gọi cho ông chủ Hoàng, nói thật rõ ràng những chuyện đã xảy ra."

Lưu Ngang gật đầu: "Yên tâm đi, hắn dám làm nhục ông chủ của chúng ta, đương nhiên ông chủ sẽ làm hắn trả giá đắt!"

Lại qua 5, 6 phút đồng hồ, một đám người đi vào quán bar, dẫn đầu chính là Hoàng Tín.

"Ông. . . Ông chủ?"

Nhìn thấy Hoàng Tín, Lưu Ngang liền cảm thấy hơi hồi hộp.

"Đừng sợ, có thể là ông chủ Hoàng trùng hợp tới nơi này xem xét thì sao?" Một bên khác, Trần Chấn Kiệt nhắc nhở.

"Đúng đúng đúng, có khả năng này." Nghĩ như vậy, Lưu Ngang nhanh bước tới nghênh đón, cười nói: "Ông chủ, ngài. . ."

Nói còn chưa dứt lời, Hoàng Tín đã đẩy hắn sang một bên: "Ngươi đứng sang một bên."

Rốt cục, Hoàng Tín đến trước mặt Lý Phong.

"Lý thiếu, ngài tìm ta?" Hoàng Tín hơi khom người, vừa cười vừa nói.

Lưu Ngang: ". . ."

Trần Chấn Kiệt: ". . ."

Người khác: ". . ."

Con mẹ nó. . . Ông chủ Hoàng vậy mà bị Lý Phong gọi tới, hắn là tiểu đệ của Lý Phong thật sao? !

"Ừm." Lý Phong gật đầu, nói: "Ta muốn hỏi ngươi một chuyện, mỗi tối thứ 6 quán bar kiếm được bao nhiêu?"

Hoàng Tín có chút sững sờ.

Không phải chứ. . . Ngươi gọi lão tử tới chỉ vì chút chuyện nhỏ này? Con mẹ nó ngươi không thể nói trong điện thoại luôn sao?

Tuy nội tâm không ngừng hỏi thăm 18 đời Lý Phong, ngoài miệng Hoàng Tín vẫn cung kính nói: "Hơn 200 ngàn, sẽ không vượt qua 300 ngàn, làm sao vậy Lý thiếu, ngài cảm thấy hứng thú với quán bar này?"

"Không có chút hứng thú nào, chẳng qua là tối nay muốn mời mọi người uống chút rượu."

Lý Phong nhìn về phía Lưu Ngang: "Ngươi không phải nói thứ sáu buổi tối kiếm được 500 600 ngàn sao, vì sao ông chủ của ngươi lại nói khác đi?"

Thân thể Lưu Ngang rung động mấy cái, sắc mặt trắng bệch: "Lý thiếu, ta. . . Ta nhớ lầm, đúng là 200 ngàn, không phải 500 600 ngàn, ta. . . Ta thật sự là nhớ lầm."

Nói đến đoạn sau, Lưu Ngang đã biến thành giọng nghẹn ngào.

Nghe xong lời này, Hoàng Tín liền hiểu được, ngay sau đó hắn vọt tới trước mặt Lưu Ngang, nhấc chân đá tới bụng dưới của Lưu Ngang: "Con mẹ nó đến cả Lý thiếu cũng dám lừa gạt, chán sống à?"

Thân thể Lưu Ngang trực tiếp bay về sau, nặng nề té xuống đất!

Sau một lúc lâu, Lưu Ngang ôm bụng dưới thống khổ nói: "Ông chủ, ta không biết ngài và Lý thiếu là bằng hữu."

"Bằng hữu cái rắm, ai bảo ngươi ta là bằng hữu của Lý thiếu?" Hoàng Tín cao giọng quát.

"A?" Lưu Ngang hoàn toàn sững sờ!

Đúng lúc này, Hoàng Tín nói: "Ta không có tư cách làm bằng hữu của Lý thiếu, ta chỉ là một người hầu của Lý thiếu thôi!"

Lưu Ngang: ". . ."

Trần Chấn Kiệt: ". . ."

Người khác: ". . ."

Không phải chứ. . . Trong đầu Hoàng Tín bị nước vào sao, làm sao lại làm người hầu của Lý Phong, con mẹ nó cái này không khoa học!

"Lý thiếu, Lưu Ngang cố ý lừa gạt ngài, ngươi tính xử trí như thế nào?"

Hoàng Tín quay đầu cung kính hỏi.

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng: "Loại chuyện nhỏ nhặt này ngươi tự mình làm chủ là được rồi."

"Vâng thưa Lý thiếu!" Hoàng Tín ôm quyền, tiếp theo nhìn Lưu Ngang nói: "Lưu Ngang, ngươi bất kính với Lý thiếu là bất kính với ta, nể tình ngươi theo ta nhiều năm, ta sẽ không làm khó ngươi, tranh thủ thời gian thu dọn đồ đạc rồi cút ngay!"

Sắc mặt Lưu Ngang tái nhợt, cả người đều không còn khí lực.

Một bên khác, Trần Chấn Kiệt cười khan nói: "Khụ khụ. . . Ta đột nhiên nhớ ra trong nhà còn có chút việc cần xử lý, Lý thiếu, ông chủ Hoàng, các ngươi chậm rãi trò chuyện, ta đi trước."

Nói xong, hắn liền mang theo Lý Minh, Vu Lộ Lộ, hoảng hốt chảy khỏi quán bar.

Một bên khác, ánh mắt Aishonia sáng lên.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 846: Huyết Tộc?

Rốt cục kết thúc sao? Thật sự là quá tốt!

Đối với Aishonia, Lưu Ngang, Trần Chấn Kiệt có bị Lý Phong đánh mặt không đều không trọng yếu, trọng yếu là lúc nào nàng có thể theo Lý Phong về khách sạn. ..

"Lý thiếu, ta xử lý Lưu Ngang như vậy, ngài đã hài lòng chưa?"

Hoàng Tín xoay đầu lại cung kính hỏi.

"Ừm, ngươi biểu hiện không tệ." Lý Phong gật đầu một cái.

"Đa tạ Lý thiếu!" Hoàng Tín vui vẻ, nói mấy lời khách sáo rồi xin rời đi, thấy Lý Phong gật đầu cho phép mới mang người rời quán bar.

"Lý Phong, ngươi là ai, sao ông chủ Hoàng lại sợ ngươi như thế?"

Aishonia nghi hoặc hỏi

Lý Phong nhìn vào hai mắt nàng, thâm ý sâu sắc nói: "Ta là bác sĩ, có thể khống chế sinh tử người khác ."

"Lợi hại như vậy? Là Đông y hay Tây y?"

"Đông y." Lý Phong nhún vai, hỏi lại: "Ngươi thì sao, tên là gì, nghề nghiệp gì, trước kia ta chưa từng thấy ngươi ở khu này."

"Ta tên Aishonia, nghề nghiệp sát thủ, ta không phải cư dân nơi này." Aishonia đặt chén rượu xuống, cười nói.

Lý Phong nhướng mày một cái: "Sát thủ?"

"Đúng vậy nha ~" Aishonia khẽ vuốt ve lọn tóc mái, quyến rũ

nói: "Sát thủ chuyên bóp nát trái tim đàn ông."

"Thì ra là thế." Lý Phong cười một tiếng, nắm chặt tay Aishonia nói: "Không biết tiểu thư Aishonia có hứng thú với trái tim của ta không?"

Vừa nói, hắn vừa đặt tay Aishonia lên ngực trái của mình.

Trong mắt Aishonia lóe lên một tia hàn quang, tiếp theo nhoẻn miệng cười nói: "Nếu như ta không có hứng thú, thì sẽ không ngồi ở chỗ này cùng ngươi uống rượu."

"Thật sao. . ." Lý Phong cười cười, giao thẻ ngân hàng cho phục vụ: "Chờ ta tính tiền rồi chúng ta cùng đi khách sạn, thế nào?"

Aishonia xấu hổ cúi đầu nói: "Đều nghe ngươi."

Rất nhanh, 210 ngàn bảng Anh bị chuyển đi, tính tiền hoàn tất.

Lý Phong đứng dậy nắm tay Aishonia, rời khỏi quán bar trong ánh mắt ghen tị hâm mộ của đám khách hàng nam trong quán bar.

Sau 10 phút, Lý Phong mang theo Aishonia trở lại căn phòng hắn đã thuê ở một gian khách sạn năm sao.

"Aishonia tiểu thư, ngươi có muốn đi tắm trước không?"

Đi vào gian phòng, Lý Phong liền có chút không kịp chờ đợi hỏi.

"Tạm thời không vội tắm rửa." Aishonia buông Lý Phong ra, nghiền ngẫm nói: "Đầu tiên, ta có mấy vấn đề muốn hỏi ngươi, ngươi mhất định phải thành thật trả lời."

Lý Phong giống như cười mà không phải cười nói: "Nếu như ta không trả lời, ngươi sẽ làm gì ta?"

"Ta sẽ. . ." Aishonia đưa tay đặt tại trái tim Lý Phong, dán miệng tại bên tai hắn nói: "Bóp nát tim ngươi!"

Một luồng nhiệt khí thổi tới lỗ tai Lý Phong, làm nội tâm hắn không nhịn được cảm thấy ngứa ngáy, ngay sau đó hắn cười nói: "Thật sao? Vậy ngươi thử cho ta xem."

"Ngươi cho rằng ta đang đùa giỡn với ngươi?" Aishonia cười lạnh hỏi.

Nam nhân này thật đúng là đủ ngu ngốc, hắn nghĩ mỹ nữ đẳng cấp cỡ nàng sẽ tùy tiện đi khách sạn trong lần thứ nhất gặp mặt sao? Nhất là với loại nam nhân kém cỏi như hắn.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Lý Phong nhếch miệng cười đùa cợt: "Ta là nam nhân, ngươi là nữ nhân, ngươi đánh không lại ta."

Aishonia đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười to nói: "Ngươi có khả năng không biết, dù là vô địch MMA hạng nặng ở trước mặt ta, ta cũng có thể xử đẹp hắn."

"Lợi hại như vậy?" Lý Phong biểu lộ khoa trương hỏi.

"Hừ!" Aishonia lười nói nhảm với Lý Phong, lạnh giọng hỏi: "Nói cho ta biết, làm sao ngươi biết tác dụng phụ của Sinh mệnh dược tề?"

"Hả?" Lý Phong nhíu mày: "Ngươi vì cái này mới tới tìm ta?"

Hắn vốn cho rằng Aishonia được người mưu đồ tai nạn xe cộ phái tới, không ngờ lại là vì Sinh mệnh dược tề.

Aishonia mỉa mai nói: "Chứ ngươi tưởng loại phế vật như ngươi cũng có thể hấp dẫn ta? Đây không còn là tự luyến, mà là ngu ngốc!"

Lý Phong không có chút vẻ sợ hãi, tiếp theo nhìn kỹ từ trên xuống dưới thân thể Aishonia: "Nói cho ta biết, ngươi thuộc tổ chức nào?"

"Đáng chết, hiện tại là ta đang hỏi ngươi! Trả lời ta!"

Vừa nói, một luồng khí tức thuộc về S+ bụng nổ trên người Aishonia.

Cỗ khí tức này xuất hiện liền ập thẳng đến chỗ Lý Phong, muốn đè Lý Phong xuống sát đất.

Thế nhưng chuyện làm Aishonia cảm thấy không cách nào tin đã

xảy ra, Lý Phong tựa như không gặp phải chuyện gì đứng tại chỗ, đừng nói là nằm rạp xuống, dù là đầu gối cũng không thèm run một cái nào!

"Tại sao có thể như vậy?" Trong lòng Aishonia dâng lên một loại dự cảm không ổn.

Đúng lúc này, Lý Phong tiến lên trước một bước, nhìn thẳng vào hai mắt Aishonia nói: "Khí tức rất thú vị, không phải Cuồng Chiến Sĩ, cũng không phải Người Sói, mà là một loại năng lực huyết mạch đặc thù. . . Để ta đoán nhé, ngươi có phải là Huyết tộc trong truyền thuyết không?"

(Huyết tộc: ma cà rồng)

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 847: Đánh Vỡ Nguyền Rủa

Lý Phong ngửi được từ khí tức của Aishonia mùi máu tươi thơm ngọt, lại liên tưởng đến quản gia gia tộc Gullit là người sói, mà Huyết tộc là tử địch Người Sói hẳn cũng tồn tại.

Trong lòng Aishonia nhấc lên sóng gió ngập trời, Lý Phong dưới khí tức đè nặng của nàng không chỉ không bị ảnh hưởng chút nào, còn dễ dàng xem thấu thân phận Huyết tộc của nàng, cái này sao có thể?

"Có lẽ ta tìm nhầm người rồi, hẹn gặp lại."

Aishonia thu hồi khí tức, nhấc chân muốn rời khỏi nơi này.

Trực giác nói cho nàng biết Lý Phong rất nguy hiểm, ở lại đây nàng sợ là sẽ bị Lý Phong ăn không nhả xương!

"Bây giờ mới muốn đi thì trễ rồi."

Lý Phong cứng rắn che trước mặt Aishonia, cười lạnh nói.

Aishonia lạnh giọng quát: "Ngươi biết mình đang đối mặt với điều gì không?"

"Vô luận ta đối mặt điều gì, ta cũng không sợ hãi."

Hắn là bán Thần trung kỳ, Aishonia chỉ là S+, chênh lệch có thể nói một trời một vực, hắn dùng một ngón tay liền có thể ép Aishonia không đứng dậy được.

"Hừ, ta không phải đang tới mình , mà là tổ chức khủng bố sau lưng ta."

Vừa nói Aishonia vừa lui lại một bước, làm tốt chuẩn bị tùy thời khai chiến.

"Ồ?" Lý Phong nhướng mày một cái: "Tổ chức gì, nói ra nghe thử."

Muốn so tổ chức sao? Sau lưng tiểu gia chính là Cửu U tông, bảy trưởng lão Bán Thần, hơn một ngàn đệ tử Chí Tôn cảnh, hỏi xem ngươi có sợ hay không!

Aishonia hừ lạnh một tiếng nói: "Ngươi tốt nhất không biết thì hơn, bởi vì cái này đối với ngươi không có bất kỳ chỗ tốt nào, điều ngươi nên làm bây giờ là lập tức để ta rời khỏi nơi này."

"Sau đó...Chờ ngươi mang đến trợ thủ? Nhìn ta rất ngu sao?" Lý Phong trào phúng cười một tiếng, nói tiếp: "Nói cho ta biết các ngươi là tổ chức gì, mục đích nghiên cứu ra Sinh mệnh dược tề là cái gì, nói xong ta liền thả ngươi đi, thế nào?"

Vốn hắn không định quản chuyện này, nhưng bây giờ đối phương tìm tới cửa, hắn dù không muốn quản cũng phải quản.

"Hừ, ngươi đang dẫn lửa thiêu thân!"

Aishonia lại hừ lạnh một tiếng, tiếp theo mũi chân đạp đất, thân thể như mũi tên nhọn bay vọt về sau.

Đây là một gian phòng VIP tiêu chuẩn 4 sao, phía nam phòng khách có một cái ban công to lớn, Aishonia chỉ cần bay đến ban công, liền có thể đụng nát cửa sổ trốn khỏi nơi đây.

"Ngu ngốc."

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, Aishonia hoàn toàn không biết mình đang đối mặt với ai.

"Trở lại cho ta!"

Tay phải Lý Phong giơ ra, một cái long trảo khổng lồ liền bắn đi, trong chớp mắt liền bắt chặt Aishonia trong tay.

"A!"

Aishonia rít lên một tiếng, dùng hết sức lực toàn thân muốn phá

sự trói buộc của Long trảo, nhưng lại không nhúc nhích được tí nào!

Một cái chớp mắt tiếp theo, Lý Phong nhẹ nhàng kéo trở về, Aishonia liền bị hắn kéo đến trước người!

"Đúng là giai nhân, không biết sao lại làm việc cho kẻ xấu."

Lý Phong nhìn khuôn mặt mỹ nhân gần trong gang tấc, nhịn không được đưa tay đụng chạm một cái.

"Không được đụng vào ta!"

Aishonia chán ghét nghiêng đầu đi, thét to.

Trong nháy mắt này, Lý Phong có thể nhìn ra lỗ tai của Aishonia cũng đỏ ửng lên, trên cổ thậm chí nổi một lớp da gà, có thể thấy được cái đụng chạm của Lý Phong sinh ra ảnh hưởng to lớn tới Aishonia như thế nào.

Nhất thời Lý Phong nhướng mày một cái, âm thầm nói: "Phản ứng lớn như vậy sao, nàng không phải là chưa từng bị nam nhân chạm vào chứ?"

Đúng lúc này, một tiếng hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét không?"

Lý Phong nhất thời nhíu mày: "Thời điểm đột nhiên có nhiệm vụ, chẳng lẽ là liên quan tới Aishonia?"

Nghĩ tới đây, Lý Phong mặc niệm: "Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Đánh vỡ nguyền rủa."

"Mục tiêu: Trợ giúp Aishonia đánh vỡ nguyền rủa Huyết tộc, khôi phục làm người bình thường, nếu như nhiệm vụ thất bại thì khấu trừ của kí chủ 10 triệu điểm tích lũy."

"Khen thưởng: 2 triệu điểm kinh nghiệm, 5 triệu điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục."

"Chú thích: Nhiệm vụ này cần sử dụng Quy Nguyên Đan, mời kí chủ mua sắm trong khu mua sắm."

Xem hết giới thiệu, Lý Phong liền rơi vào trạng thái sững sờ.

Không phải chứ. . . Huyết tộc còn có thể khôi phục thành người bình thường sao?

Từng xem rất nhiều phim quỷ hút máu, nên Lý Phong biết phương pháp để một người bình thường trở thành Huyết tộc chỉ có một, đó là để Huyết tộc cắn.

Quá trình này không thể đảo ngược, một khi tiếp nhận Huyết tộc cắn chỉ có hai loại kết quả, một là chịu không nổi trực tiếp bỏ mình, hai là là trở thành Huyết Tộc.

Trở thành Huyết tộc, cũng sẽ kế thừa nguyền rủa —— chiếm được sinh mệnh vô tận và nhất định phải hút máu mới sống sót được.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 848: Quá khứ của Aishonia

Đè xuống suy nghĩ trong lòng, Lý Phong hỏi: "Aishonia, ngươi trở thành Huyết tộc từ bao giờ?"

Aishonia đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười lạnh nói: "Liên quan gì đến ngươi!"

"Ngươi không sợ ta sẽ giết ngươi trong cơn nóng giận sao?"

"Giết đi, ngươi dám động thủ thì cứ làm thoải mái." Aishonia không có vẻ sợ hãi, ngược lại còn có một loại nhẹ nhõm vì sắp được giải thoát.

"Trong lòng ngươi thực ra rất muốn chết, đúng không?"

Aishonia không nghĩ tới Lý Phong sẽ nói như vậy, nhất thời sững sờ tại chỗ.

"Nếu ta có thể giúp ngươi khôi phục thành người bình thường, ngươi sẽ báo đáp ta thế nào?"

"Cái gì? !" Aishonia chấn động trong lòng, tiếp theo lắc đầu nói: "Không có khả năng, không người nào làm được chuyện này, tuyệt đối không có khả năng!"

Lý Phong tản đi Thám Vân Thủ, sau đó đi đến tủ rượu lấy ra một chai Hennessy, mở ra rồi rót hai chén, đi về đưa cho Aishonia một chén, nói: "Hiện tại ngươi có thể nói với ta quá khứ của mình, ta tình nguyện lắng nghe."

Aishonia kinh nghi bất định nhìn Lý Phong một hồi, sau một lúc lâu nói: "Ngươi đúng là người kỳ quái."

"Kì quái như thế nào?" Lý Phong uống một hớp rượu, cười hỏi.

"Biết rõ ta có địch ý với ngươi, ngươi còn muốn nghe ta kể

chuyện, sao ngươi biết ta nhất định sẽ nói ra?"

"Còn nữa, làm sao ngươi biết ta muốn chết?"

"Trực giác." Lý Phong nhún nhún vai, cười nói: "Cơ hội đã cho ngươi, tiếp theo phải xem ngươi có muốn nắm chắc không."

Aishonia lộ vẻ giãy dụa, cuối cùng hít sâu một hơi: "Tốt, ta nói."

"Năm ta 18 tuổi có tham gia một buổi party do bạn cùng lớp tổ chức, party kết thúc, ta đang trở về nhà thì gặp phải một ông già xa lạ."

Lý Phong nhướng mày một cái: "Hắn là Huyết tộc, chính là hắn lây nhiễm cho ngươi?"

"Không sai, hắn đưa ta đến một tòa pháo đài cổ, lây nhiễm cho ta, làm ta trở thành Huyết tộc."

"Từ đó về sau, ta liền thành nô bộc của hắn, thay hắn làm rất nhiều chuyện xấu."

"Ngươi có nghĩ tới chuyện đào thoát không?"

Aishonia thở dài: "Đương nhiên muốn, nhưng hắn là một vị Thân Vương Huyết tộc, thực lực mạnh mẽ không gì sánh được, hắn còn lấy sinh mạng người nhà ta ra để uy hiếp, ta chỉ có thể nghe theo hắn."

Lý Phong gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, hỏi tiếp: "Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Ngươi nhìn ta giống như bao nhiêu tuổi?" Aishonia lộ ra một nụ cười quyến rũ hỏi.

"Chừng 20, nhưng. . ." Lý Phong nói đến đây liền do dự.

Huyết tộc có thể lưu giữ dung nhan, nhìn bề ngoài căn bản không có tác dụng gì.

"Không sai, ta năm nay 20 tuổi." Aishonia cười nói

"2 năm nay với ta giống như một cơn ác mộng không cách nào tỉnh lại, ta vô số lần muốn kết thúc sinh mệnh của mình, thế nhưng ta không làm được."

Nói đến đây, Aishonia lộ ra vẻ chán ghét cùng kinh tởm.

Huyết tộc sinh hoạt rất buồn tẻ, một năm lại nối tiếp một năm kéo dài, khẳng định sẽ chán ghét cuộc sống của mình, đến cuối cùng chán ghét sẽ biến thành hoảng sợ cùng tuyệt vọng. Cho nên đôi khi sự bất tử chính là một loại nguyền rủa.

Tuy Aishonia chỉ 20 tuổi, mới trở thành Huyết tộc hai năm, nhưng nàng đã sớm chán ghét loại cuộc sống này.

Huống chi nàng còn không muốn làm chuyện xấu cho người khác, loại cảm giác áy náy lúc nào cũng gặm nhấm nội tâm của nàng.

Mà Huyết tộc cần hút máu để hấp thu dinh dưỡng, hoa quả, rau xanh thì Huyết tộc không cách nào tiêu hóa, ăn xong cũng sẽ bài tiết ra ngoài thân thể.

Không hút máu sẽ không chết đói, nhưng lại phải chịu đựng cảm giác đói khó có thể chịu đựng, loại cảm giác này sẽ buộc Aishonia đi hút máu.

Vì ngăn ngừa phiền toái sẽ xảy ra nếu hút máu người thường, Huyết tộc chỉ có thể mua máu từ chợ đen để mình no bụng.

Nhưng cảm giác sẽ kém xa hút máu tươi, tựa như ăn bữa cơm ôi thiu để từ đêm qua.

Mấy tầng tra tấn kết hợp lại làm Aishonia vô số lần muốn tự sát.

Chỉ là Huyết tộc là bị Thiên Thần nguyền rủa, muốn tự sát cũng được, nhưng thân thể sẽ không tuân theo bộ não chỉ huy.

Có thể tưởng tượng Aishonia sống mệt mỏi cỡ nào.

"Ngươi thật sự có thể giúp ta khôi phục thành người bình thường?"

Aishonia phun ra một ngụm trọc khí, tràn ngập chờ mong hỏi.

"Đương nhiên." Lý Phong cười một tiếng, lấy ra Quy Nguyên Đan giá 1 triệu điểm tích lũy cầm trong tay: "Đây là Quy Nguyên Đan, chỉ cần ngươi ăn xong là có thể khôi phục thành người bình thường."

"Bất quá viên đan dược kia ta không muốn cho ngươi vô điều kiện, ngươi nhất định phải nói cho ta biết tất cả tin tức mình biết về Sinh mệnh dược tề."

Quy Nguyên Đan xuất hiện, một loại mùi thơm ngát liền tràn ngập phòng.

Ngửi thấy mùi thơm này, nội tâm Aishonia liền dâng lên một loại cảm giác khát vọng cực mạnh!

Đó là khát vọng muốn đánh vỡ nguyền rủa huyết mạch!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 849: Quy Nguyên

"Viên đan dược kia thật sự có thể làm ta khôi phục thành người bình thường?"

Hô hấp của Aishonia có chút gấp rút.

"Đương nhiên."

Aishonia hận không thể lập tức nói ra sự tình sinh mệnh dược tề, thế nhưng nàng chỉ lắc đầu nói: "Không được, nếu ta khôi phục thành người bình thường, chủ nhân nhất định sẽ phát hiện, sau đó người nhà của ta sẽ gặp nguy hiểm."

"Yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, bọn họ sẽ rất an toàn. Cơ hội chỉ có một lần, phải xem ngươi có thể nắm chặt không."

Aishonia giãy dụa một hồi, sau cùng cắn răng nói: "Tốt, ta nói."

Nàng tình nguyện tin tưởng Lý Phong một lần!

"Thực ra ta cũng không biết nhiều, ta chỉ biết sinh mệnh dược tề dùng máu Huyết tộc kết hợp với một số vật khác mà tạo thành, có thể kích phát tiềm năng sinh mệnh của nhân loại."

"Sinh mệnh dược tề có tác dụng với người bệnh nặng hoặc trọng thương, với người hết tuổi thọ thì hiệu quả không lớn, bởi vì nó chỉ là kích phát tiềm năng, không phải thật sự có thể kéo dài sinh mệnh."

"Trừ cái đó ra, sinh mệnh dược tề một khi liên tục sử dụng quá 10 ngày mà ngừng thuốc thì sẽ sinh ra hậu quả xấu."

"Hậu quả xấu?" Lý Phong nhướng mày một cái.

"Hậu quả chính là. . . Trên thân người dùng sẽ mọc ra cánh dơi, răng nanh cùng móng tay sắc bén."

Trong sinh mệnh dược tề chứa máu của Huyết tộc, mặc dù hàm lượng mỏng manh nên dù không làm người dùng hóa thành Huyết tộc, nhưng vẫn mang tới sự biến đổi nhất định

"Quả là thế." Lý Phong âm thầm nói.

"Đã có tác dụng phụ nghiêm trọng như vậy, mà còn trong mười ngày ngắn ngủi liền lộ ra, vì sao các ngươi còn hao hết sức lực quảng bá sinh mệnh dược tề?"

Đây là chỗ Lý Phong không thể nào hiểu được.

"Vì khống chế." Aishonia trầm giọng nói: "Chỉ khi dùng sinh mệnh dược tề không gián đoạn mới có thể che giấu biến hóa trên thân thể."

"Người sử dụng sinh mệnh dược tề đều là đại nhân vật, loại người này khẳng định không nguyện ý bị người khác coi là quái vật, vì che giấu biến hóa, bọn hắn nhất định phải không ngừng sử dụng sinh mệnh dược tề."

Nghe đến đó, Lý Phong đã hiểu được: "Mà Huyết tộc là bên duy nhất có thể chế tạo ra loại thuốc này, cho nên Huyết tộc có thể thông qua nó khống chế bọn họ."

Đúng như Aishonia nói, 1 liều thuốc 100 ngàn bảng Anh không phải là ai cũng có thể sử dụng, hoặc là siêu cấp nhà giàu, hoặc là cự bá một phương.

Nếu như khống chế được hàng ngàn người như vậy, vậy sẽ là lực lượng khổng lồ cỡ nào?

Đây chỉ là tại Y quốc, nếu Huyết tộc khuếch tán sinh mệnh dược tề ra toàn thế giới. . . Hậu quả thực không dám tưởng tượng!

"Người đứng sau kế hoạch là ai, chủ nhân của ngươi?"

Lý Phong trầm ngâm một chút rồi hỏi.

Aishonia lắc đầu: "Hắn chỉ là một trong những người đứng sau, về phần những người khác cụ thể là ai. . . Ta không rõ ràng."

Lý Phong gật gật đầu, trầm ngâm nói: “Nói ra chỗ ở chủ nhân của ngươi."

"A?" Aishonia đầu tiên là sững sờ, tiếp theo vội nói: "Ta khuyên ngươi không nên làm bậy, hắn là Huyết tộc Thân Vương, ngươi tuy rằng rất mạnh, nhưng khẳng định không phải đối thủ của hắn."

"Ngươi làm sao khẳng định như vậy?" Lý Phong cười cười: "Bởi vì ta quá trẻ tuổi sao?"

Aishonia nhìn hắn một hồi, gật đầu nói: "Có một phần nguyên nhân là vậy, nguyên nhân càng trọng yếu là. . . Hắn là một cường giả cấp SSS+ hiếm có trên thế gian, mà ngươi. . . Hắn mới chỉ là cấp SS."

Lý Phong: "? ? ?"

Tiểu gia là Bán Thần trung kỳ có được không, nữ nhân này dám xem thường tiểu gia sao? Tốt lắm, vậy tối nay tiểu gia sẽ xách bảo thương ra trận, làm ngươi mở rộng tầm mắt!

Lý Phong cũng lười giải thích với nàng, ngay sau đó liền giao Quy Nguyên Đan cho Aishonia: "Được rồi, ngươi đã nói cho ta biết thông tin về sinh mệnh dược tề, ta tự nhiên cũng phải giữ lời hứa hẹn, hiện tại viên Quy Nguyên Đan này là của ngươi."

Aishonia dùng hai tay run rẩy tiếp nhận Quy Nguyên Đan, nhìn Lý Phong, dưới ánh mắt cổ vũ của Lý Phong nuốt vào bụng.

Rất nhanh, Aishonia cũng cảm giác được có dòng nước nóng đang chạy trong mạch máu, bị luồng nhiệt lượng này trùng kích, một số tạp chất màu đỏ sậm bị buộc lao ra ngoài thân thể.

Nhất thời, mùi máu tươi thơm ngọt tràn ngập trong phòng.

Quá trình này rất thống khổ, tựa như có vô số con dao nhỏ bé chạy trong mạch máu của nàng, làm sắc mặt nàng trắng bệch, mồ hòa tạp chất màu đỏ bám vào quần áo.

Bất quá Aishonia có đủ kiên cường, nàng cắn chặt hàm răng cố chống đỡ.

Không biết qua bao lâu, khí tức Huyết tộc trên thân Aishonia hoàn toàn biến mất, cảnh giới cũng từ cấp S+ rút xuống thành người bình thường.

Cùng lúc đó, âm thanh hệ thống nhắc nhở vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ "Đánh vỡ nguyền rủa" hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ thu hoạch được 2 triệu điểm kinh nghiệm, 5 triệu điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Bán Thần (trung kỳ)

Điểm kinh nghiệm: 18,02 triệu / 50 triệu

Điểm tích lũy: 197 triệu

Điểm chinh phục: 1277

Kỹ năng: 《 Thần Uy 》, 《 Hư Thần 》, 《 Đạp Thiên Thất Bộ 》, 《 Trảm Thiên kiếm pháp 》, 《 Hư Không Thiểm 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. ..

Nhiệm vụ đang chờ: Hối hận.

Ngay tại thời điểm Lý Phong xem xét thuộc tính cá nhân, Aishonia giật mình nói: "Ta thật sự khôi phục thành người bình thường rồi? ! Trời ạ, thật sự là bất khả tư nghị!"

Lý Phong tắt hệ thống, cười nói: "Ngươi nên cảm tạ mình đã nắm chặt cơ hội, bất quá ngươi tốt nhất nên đi tắm trước."

Dù Aishonia mặc áo da bó người, nhưng tạp chất màu đỏ vẫn theo cổ áo, cổ tay cổ chân tràn ra.

Aishonia đầu tiên là sững sờ, phát hiện tình huống liền đỏ mặt, vội vàng đi tới phòng tắm.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 850: Khách Tới Cửa?

Sau một giờ, Aishonia tắm xong trùm khăn tắm ra ngoài.

Không có áo da bó sát che chắn, Lý Phong phát hiện thân hình Aishonia đã đẹp lại càng đẹp hơn, còn đẹp như thế nào. . . Khụ khụ, cái này không tiện nói tỉ mỉ.

Thấy ánh mắt Lý Phong nhìn mình cằm chằm, trên mặt Aishonia lộ ra màu đỏ bừng, cúi đầu xuống thấp, nhìn rất đáng yêu.

Dù sao cũng chỉ là cô gái mới 20 tuổi, da mặt mỏng cũng hợp tình hợp lý.

"Được rồi, ta giúp ngươi thuê phòng."

Lý Phong không nhìn chằm chằm Aishonia nữa, quay người đi ra ngoài.

"Chờ một chút!"

Aishonia đột nhiên gọi hắn lại.

Lý Phong không hiểu ra sao quay đầu lại: "Còn có vấn đề gì sao?"

Khuôn mặt Aishonia đỏ hơn mấy phần, chần chờ một lúc lâu mới lên tiếng: "Ngươi. . . Ngươi đừng đi, ta ở một người. . . Rất sợ."

Lý Phong: ". . ."

Sợ cái rắm, lúc nãy ngươi còn đòi nhảy xuống ban công!

Bất quá Lý Phong nghĩ lại, Aishonia đột nhiên từ cường giả cấp S+ rớt xuống người bình thường, có loại cảm giác này cũng không thể tránh được.

"Được rồi, vậy ngươi ngủ ghế sôpha, ta ngủ giường." Lý Phong khoát tay, muốn đi về phòng ngủ.

Aishonia: ". . ."

Không phải chứ. . . Ngươi có còn là đàn ông không? Không biết thương hoa tiếc ngọc sao?

"Đừng dùng loại ánh mắt u oán này nhìn ta, ngươi tới giết ta, ta lấy ơn báo oán cho ngươi một viên Quy Nguyên Đan giá trị cực lớn, về sau ngươi nhất định phải làm thuê trả nợ cho ta."

"Mặt khác. . . Căn phòng này do ta dùng tiền thuê, ta ngủ giường là rất hợp tình hợp lý."

Aishonia không nghĩ tới Lý Phong sẽ nói như vậy, nhất thời có chút sững sờ.

Sau một lúc lâu, Aishonia rụt rè gật đầu: "Được. . . Có điều. . . Lý tiên sinh, ngài có thể đưa cha mẹ ta đến Hoa Hạ trước không, bọn họ lưu lại Y quốc quá nguy hiểm."

"Không thành vấn đề."

Bởi vì cha mẹ Aishonia cũng ở thành phố LD, cho nên Lý Phong không trì hoãn, trực tiếp mang theo Aishonia ra khỏi khách sạn, đón xe tới nhà nàng.

Con gái mất tích hai năm đột nhiên trở về, cha mẹ Aishonia đương nhiên rất vui vẻ.

Về sau, Aishonia giảng giải hai năm này nàng đi đâu, biết được trên thế giới thật sự có Huyết tộc, cha mẹ Aishonia rất hoảng sợ.

Về sau Lý Phong đề cập chuyện đưa bọn họ tới Hoa Hạ, đồng thời an bài công việc và chỗ ở.

Tuy rất không muốn rời khỏi Y quốc, nhưng an toàn mạng sống mới quan trọng nhất, Lý Phong lại cam đoan rất nhiều điều, còn trực tiếp chuyển cho bọn họ 1 triệu bảng Anh, cha mẹ Aishonia liền không do dự nữa. Có số tiền này, nửa đời sau bọn họ không cần làm việc.

Đơn giản thu dọn một phen, bọn họ được Lý Phong hộ tống tới sân bay.

Tới lúc này, hai người mới biết Aishonia không theo bọn họ tới Hoa Hạ.

Cuối cùng vẫn là Lý Phong cực lực cam đoan, cha mẹ Aishonia mới đồng ý để nàng lưu lại bên cạnh Lý Phong.

Đưa mắt nhìn hai người lên máy bay tiến tới Minh Châu, Aishonia liền nói: "Lý tiên sinh, cám ơn ngươi, ngươi đã cứu cả nhà chúng ta."

"Không cần cảm ơn làm gì, về sau ngươi chỉ cần nỗ lực làm thuê cho ta là được." Lý Phong cười nói.

"Tốt, ta nhất định nỗ lực làm việc vì Lý tiên sinh, tuyệt đối không làm Lý tiên sinh thất vọng."

Trong lòng nàng còn bổ sung một câu, nếu Lý Phong có ý tưởng gì đó với nàng, nàng cũng sẽ không từ chối. Đương nhiên, chỉ là không từ chối thôi, cái khác thì tạm thời không có.

Chỉ là. ..

"Lý tiên sinh, ngài cần ta giúp ngài làm công việc gì?" Aishonia hiếu kỳ hỏi.

Lý Phong cười nói: "Tiệm thuốc Đông y của ta còn thiếu một nữ tiếp tân xinh đẹp."

Aishonia: "? ? ?"

Sáng sớm hôm sau, Lý Phong mang theo Aishonia đi vào tiệm thuốc Đông y Lý gia.

Đây là sản nghiệp tổ truyền nhà Lý gia, lúc ông Lý Phong còn tại thế thì công việc rất dày đặc, mỗi ngày đều có rất nhiều bệnh nhân nghe danh đến đây.

Lúc Lý Phong tiếp nhận thì ban đầu làm ăn cũng rất tốt, nhưng y thuật vụng về của hắn nhanh chóng bị vạch trần, cửa tiệm cũng

biến thành quạnh quẽ, mỗi ngày đến khám bệnh chỉ có vài ba người.

Bọn họ đều là người sang đây làm chui không có giấy tờ, không được hưởng thụ quyền lợi Y quốc, rơi vào đường cùng mới phải tới đây.

"Lý tiên sinh, ngươi có tiền như vậy còn làm cửa tiệm Đông y làm gì, theo ta được biết thì ngành này không kiếm được bao nhiêu tiền."

"Làm người thì cần có việc, quá rảnh rỗi sẽ không tốt."

"Con mẹ nó, giang hồ đồn đại đều là thật, bên cạnh Lý Phong thật sự là một mỹ nữ tóc vàng!"

"Trâu bò, Lý Phong muốn công khai đội nón xanh cho Đường Quỳnh sao?"

"Đường gia nếu biết chuyện này không biết sẽ làm ra phản ứng gì, có náo nhiệt để xem rồi."

Đúng như Lý Phong đoán trước, chuyện ở quán bar tối qua đã truyền khắp dãy phố, đại bộ phận cư dân đều biết Lý Phong mang theo một mỹ nữ tóc vàng đi khách sạn.

Còn có việc Hoàng Tín trở thành tiểu đệ Lý Phong, Lý Phong ở sòng bạc đại phát thần uy thắng Liễu Chính Thanh 31,3 triệu bảng Anh, cũng đều được truyền đi.

Lúc này Lý Phong móc ra chìa khoá, mở cửa lớn rồi để Aishonia quét dọn vệ sinh, hắn ngồi xuống bộ bàn ghế dành cho thầy thuốc mở điện thoại chơi Liên minh huyền thoại tốc chiến.

Bởi vì cửa lớn mở rộng, thực khách trong nhà hàng ăn đối diện đều thấy cảnh này, nhất thời đều ngoác mồm đến mang tai.

Trời ơi, vậy mà để đại mỹ nữ bậc này quét nhà lau bàn, quá phung phí của trời rồi! Nếu là ta... Khụ khụ khụ...

Mọi người ở đây đang chấn kinh, một nam tử trẻ tuổi đi chiếc xe ba bánh tới trước cửa, sau khi dừng lại hắn ôm xuống một bà lão

hai mắt nhắm nghiền ngồi ở phía sau, vô cùng lo lắng xông vào tiệm.

"A, Lý tiên sinh, người khám bệnh tới!" Aishonia ngừng lại công việc, kinh hỉ nói .

Lý Phong nhướng mày một cái, như cười mà không phải cười nói: "Ta lại thấy không giống lắm. . ."

Aishonia: "? ? ?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 851: Lang Băm

Aishonia có chút không hiểu được, bà lão kia vừa nhìn đã rõ là bệnh nặng quân thân, không phải tìm Lý Phong xem bệnh thì còn có thể là gì?

Aishonia nghênh đón: "Tiên sinh, xin hỏi ngài mang người nhà đến khám bệnh sao?"

Nam nhân trẻ tuổi hơi kinh ngạc, lần trước đến trong tiệm chỉ có Lý Phong, tại sao lần này lại có thêm một mỹ nữ?!

Sau khi kinh ngạc, nam tử trẻ tuổi nhíu mày nói: "Xem bệnh cái rắm, bà ta chính bởi vì xem bệnh ở đây mà bệnh tình tăng thêm!"

"Hả?" Aishonia có chút sững sờ.

"Không liên quan tới ngươi, tránh ra một bên cho ta." Nam tử trẻ tuổi ôm bà ngồi xuống ghế, nhìn Lý Phong quát lớn: "Lý Phong! Con mẹ nó ngươi kê thuốc gì cho bà ta, vì sao cảm mạo chuyển biến tốt đẹp, ngược lại còn ngất đi?"

"Ngươi tên là. . . Vương Quân, bà nội ngươi tên là Trần Tam Muội, đúng không?"

Năm ngày trước, Trần Tam Muội bị cảm, tìm đến Lý Phong xem bệnh, Lý Phong kê thuốc cho, lấy thuốc xong Trần Tam Muội liền rời đi.

"Ta tên gì không quan trọng, quan trọng yếu là bệnh tình của bà ta!" Vương Quân đỏ mặt tía tai mắng.

"Ồ. . ." Lý Phong dùng Y Thần chi nhãn nhìn Trần Tam Muội, tiếp theo gật đầu nói: "Quả thật có chút nghiêm trọng, vậy ngươi mang bà nội tới là để ta xem bệnh lần nữa sao?"

Nào chỉ là nghiêm trọng, Trần Tam Muội bây giờ hơi thở đã

mong manh, nếu chậm thêm mười mấy phút thì có khả năng phải qua đời.

"Ngươi còn dám nói vậy? Bà ta uống thuốc của ngươi mới biến thành như vậy, nếu còn lấy thuốc nữa còn không trực tiếp chết đi?!"

Lý Phong nhíu mày: "Vương Quân, không thể nói bậy, ngươi có chứng cớ gì chứng minh bà ngươi bị vậy vì uống thuốc của ta ?"

"Bà ta lấy thuốc từ chỗ ngươi, uống xong thân thể càng ngày càng tệ, không phải vì uống thuốc của ngươi thì còn vì cái gì?"

"Ta nói cho ngươi biết, bà ta mà chết thì ta sẽ không để yên cho ngươi đâu."

"Vậy ta muốn hỏi, ngươi dự định không bỏ qua cho ta như thế nào đây?"

Lý Phong nhấp một hớp trà rồi ung dung hỏi.

"Đương nhiên là bồi thường tiền, mạng người vô giá, ngươi nhất định phải bồi thường một con số làm ta hài lòng!"

"Còn nữa, ngươi chỉ là một tên lang băm, không thể tiếp tục mở tiệm thuốc Đôngy, nếu không ngươi sẽ hại chết càng nhiều người vô tội! Mọi người nói xem có đúng hay không?"

Nói đến lúc sau, Vương Quân quay đầu lại nhìn ra đám người xem náo nhiệt ngoài cửa hô một câu.

Mọi người lập tức gật đầu phụ họa: "Đúng vậy a, bị cảm vặt cũng trị thành như thế, y quán nên sớm đóng cửa rồi!"

"Lý Phong, ngươi chuyên tâm ăn bám là được rồi, tại sao còn muốn hại người ta?"

"Không phải có lời đồn nói ngươi ở sòng bạc thắng hơn 30 triệu bảng Anh sao, cầm số tiền này thỏa thích tiêu xài đi, mở tiệm Đông y làm gì nữa?"

Vương Quân rất là đắc ý quay đầu nói" "Lý Phong, ngươi nghe

thấy chưa, đây không phải điều một cá nhân mong muốn, mà là tất cả cư dân con phố này!"

"Vậy ngươi hi vọng bà nội ngươi chết, hay là sống?"

Lý Phong đặt chén trà xuống, lạnh nhạt hỏi.

Vương Quân nhất thời sững sờ, tiếp theo nổi giận mắng: "Đương nhiên là hi vọng bà ta sống! Nhưng bà ta đã bệnh nặng tới mức này, ngươi cảm thấy còn có thể khỏi sao?"

"Ta là thần y, tình huống như bà nội ngươi, ta có hoàn toàn có khả năng chữa tốt." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, tiếp theo trầm giọng hỏi: "Nghĩa là chỉ cần ta cứu sống bà ngươi, ngươi sẽ thu hồi lời nói trước đó, đồng thời nói ra nguyên nhân thật sự của việc bệnh tình bà Trần nặng thêm, đúng không?"

Mọi người yên tĩnh!

Không phải chứ. . . Lý Phong nói cái gì, tự nhân mình là thần y? Ngươi đang tấu hài sao?

Còn nửa sau trong lời nói của Lý Phong thì mọi người đều bỏ qua, chỉ có Vương Quân là căng thẳng trong lòng, sắc mặt có chút biến hóa.

Sau một lúc lâu, Vương Quân cười lạnh nói: "Lý Phong, ngươi bớt khoác lác trước mặt ta đi, với trình y thuật mèo cào kia của ngươi cũng xứng xưng là thần y?"

"Ta nói cho ngươi biết, việc hôm nay ngươi không lấy ra 1 triệu bảng Anh, lão tử không để yên cho ngươi!"

Một bên khác, Aishonia nhíu mày: "Vương Quân, Lý Phong tiên sinh thật rất lợi hại, ngươi. . ."

"Cút ngay cho ta, con mẹ nó đến cả nam nhân như Lý Phong ngươi cũng có thể để hắn cưỡi, đúng là đầu toàn bã đậu!"

Đang nói chuyện Vương Quân đưa tay đẩy tới Aishonia, không biết là vô tình hay cố ý, chỗ tay phải hắn đẩy tới rất có ý tứ.

Sắc mặt Aishonia kịch biến, ngay sau đó liền muốn tránh né, nhưng bây giờ nàng đã là người bình thường, Vương Quân xuất thủ lại nhanh chóng, căn bản không kịp trốn tránh.

Ngay tại thời điểm Vương Quân sắp đụng phải Aishonia, một cái tay đột nhiên duỗi ra, vững vàng nắm lấy cổ tay phải của Vương Quân!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 852: Không Phải Bệnh, Là Độc!

"Con mẹ nó! Đau. . . Đau đau đau đau đau!"

Vương Quân chỉ cảm thấy như một thanh kìm sắt siết lấy tay hắn, nhất thời đau đớn đến mức hô thành tiếng.

Đến lúc này, Aishonia mới phát hiện Lý Phong đã xuất hiện bên cạnh nàng!

"Nói ngươi là cặn bã thì lại sồn sồn lên tự ái. Cô gái xinh đẹp như vậy suýt nữa bị bàn tay của ngươi làm bẩn."

"Người nào cặn bã, con mẹ nó ngươi mới là cặn bã!" Vương Quân nổi giận dị thường, sau đó muốn dùng lực rút tay về.

Thế nhưng dù hắn dùng sức tới đâu, sắc mặt đỏ bừng lên, nhưng tay vẫn không nhúc nhích bị Lý Phong vững vàng nắm lấy!

"Chát!"

Ngay tại thời điểm Vương Quân chấn kinh thất thần, Lý Phong đột nhiên đưa tay tát mặt hắn.

"Tê!"

Mọi người xem náo nhiệt ngoài cửa nhịn không được hít sâu một hơi! Trước kia chưa từng thấy Lý Phong táo bạo như thế.

"Không chỉ nội tâm dơ bẩn, cái miệng cũng không sạch sẽ, Vương Quân, ngươi xem lại bản thân mình đi."

Lúc này Lý Phong buông ra tay phải Vương Quân nói.

Vương Quân thật lâu sau mới hồi phục tinh thần lại, nửa là kinh

sợ nửa là khủng hoảng quát: "Ngươi nói người nào dơ bẩn? !"

"Đương nhiên là ngươi." Lý Phong cười lạnh một tiếng, chỉ vào Trần Tam Muội: "Bà ấy không phải bởi vì uống thuốc ta kê mà nổi bệnh, lý do thật sự là bị hạ độc!"

Sắc mặt Vương Quân kịch biến!

Đám người xem náo nhiệt cũng không nhịn được kinh hô: "Cái gì, Trần Tam Muội biến thành như vậy vì bị hạ độc?"

"Cái này không quan trọng, mấu chốt là ai hạ độc Trần Tam Muội!"

"Vị huynh đệ này hỏi rất hay!" Lý Phong quay đầu nhìn về phía người kia, cười nói: "Ánh mắt của ngươi rất khá!"

"Cảm ơn Lý thiếu khen ngợi, ta chỉ là thuận miệng mà thôi. So với chiến thắng 31 triệu bảng của Lý thiếu, ta không đáng là gì."

Aishonia: "? ? ?"

Vương Quân: "? ? ?"

Người khác: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Một câu nói vu vơ mà các ngươi cũng làm trò mèo khen mèo dài đuôi như vậy sao? ! Có biết xấu hổ không?

Lý Phong hỏi tiếp: "Lão huynh đã có thể nói vậy, hay là nói ra suy đoán còn lại trong nội tâm bản thân đi."

"Trần Tam Muội đối xử hòa thuận với mọi người, nhiều năm như vậy chưa từng kết thù, có thể loại bỏ tình huống báo thù. Đã không phải báo thù, vậy cần suy xét kẻ nào được lợi nhất nếu độc chết Trần Tam Muội,."

"Nếu như ta nhớ không lầm, vừa rồi Vương Quân nói Trần Tam Muội mà qua đời, thì ta phải bồi thường 1 triệu bảng Anh. . ."

Lý Phong đột nhiên ra vẻ thâm ý sâu sắc mở miệng.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều bừng tỉnh đại ngộ!

Thì ra là thế! Thì ra là thế a!

"Ngươi nói bậy! Ta không làm! Không có khả năng!" Vương Quân cuống quít phủ nhận: "Đây là bà ta, ta vô cùng hiếu thuận, nếu ta làm chuyện này thì sao xứng làm người nữa? Tới cầm thú cũng không bằng!"

Nghe thấy lời ấy, mọi người rơi vào trầm tư.

Xác thực, Vương Quân mặc dù thích đánh bạc, nhưng đối xử với bà rất hiếu thuận, đây là chuyện mọi người đều biết.

"Ngươi thật sự không hạ độc Trần Tam Muội?" Lý Phong nhìn lấy Vương Quân, dùng tới Đọc Tâm Thuật.

"Không có, tuyệt đối không có!" Vương Quân cực lực phủ nhận, tiếp theo chỉ Lý Phong nói: "Rõ ràng là ngươi kê đơn thuốc có vấn đề, ngươi đừng có mong chống chế!"

"Thì ra là thế." Lý Phong cười nói: "Vương Quân, ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi muốn bà nội ngươi sống hay là muốn 1 triệu bảng Anh?"

Vương Quân hơi biến sắc, tiếp theo giận dữ hét: "Đương nhiên là muốn bà ta sống! Sao ngươi lại hỏi câu ngu ngốc như vậy!"

Nói đến đây, hốc mắt Vương Quân cũng có chút hồng nhuận.

Lý Phong nhìn hắn một hồi, sau một lúc lâu bật cười nói: "Tốt, vậy ta sẽ cứu sống bà ấy!"

Tiếp theo, Lý Phong móc ra một túi ngân châm, lấy ra một cái ngân châm rất dài đâm tới thân thể Trần Tam Muội.

"Hắn. . . Hắn muốn cứu Trần Tam Muội?"

"Nếu hắn làm Trần Tam Muội lăn ra chết, thì nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch!"

Mọi người nhịn không được đổ mồ hôi thay Lý Phong.

"Lý Phong, ngươi muốn làm gì!"

Vương Quân cũng không nghĩ tới Lý Phong lại đột nhiên châm cứu, sau khi ngây người vội vàng muốn tiến lên ngăn cản.

Lý Phong không quay đầu lại nói: "Muốn bà nội ngươi sống sót thì thành thành thật thật đứng tại chỗ cho ta!"

Vương Quân cắn răng thầm chửi một câu, quả nhiên không tiến lên nữa.

Trong cái nhìn chăm chú của mọi người, Lý Phong nhanh chóng rút châm về, trên mặt Trần Tam Muội chậm rãi trở nên đỏ hồng.

Mấy phút đồng hồ sau, Trần Tam Muội đột nhiên ngồi dậy tại chỗ, há miệng phun ra một ngụm máu đen!

Tiếp theo, Trần Tam Muội mở ra hai mắt, phun ra một ngụm trọc khí thật dài rồi hỏi: "Ta. . . Ta bây giờ đang ở đâu?"

Mọi người đầu tiên là yên tĩnh, tiếp theo liền vang lên một loạt những tiếng kinh hô: "Con mẹ nó, Trần Tam Muội vậy mà thật sự được cứu sống!"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 853: Internet Trực Tiếp

Mọi người sững sờ.

Vừa rồi Trần Tam Muội còn đang hấp hối, vậy mà sau khi Lý Phong cầm ngân châm tùy tiện đâm vài cái, sắc mặt liền trở nên hồng nhuận phơn phớt còn có thể nói chuyện, quá bất khả tư nghị rồi!

Đối diện, Vương Quân vui đến phát khóc: "Bà, ngươi thật sự không có chuyện gì sao?"

Trần Tam Muội nhìn Vương Quân, lại nhìn Lý Phong, nhất thời minh bạch mình đang ở đâu: "Ta. . . Ta không phải đã uống thuốc. . ."

Vương Quân vội vàng che miệng bà mình, gấp giọng nói: "Là Lý Phong chữa khỏi cho ngươi."

Vừa nói hắn vừa không ngừng nháy mắt với Trần Tam Muội.

Trần Tam Muội ngạc nhiên nhìn Lý Phong, sau cùng lộ sắc phức tạp nói: "Đa tạ Lý đại phu."

Mọi người đều nghi ngờ, biểu hiện của Trần Tam Muội không có vẻ gì là cao hứng.

Có gì đó quái lạ, quá có gì đó quái lạ!

"Không cần cảm tạ, chăm sóc người bệnh là thiên chức của thầy thuốc, mặc kệ ngươi bởi vì dùng độc dược hay nguyên nhân khác, ngươi đã được Vương Quân đưa đến đây, ta đều phải cứu."

Lý Phong cười nhạt, thâm ý sâu sắc nói.

Trần Tam Muội không nghĩ tới Lý Phong sẽ nói như vậy, nhất thời ngồi im trên ghế không nói gì.

Đúng lúc đó có người vây xem bị đẩy một cái từ phía sau, lảo đảo ngã nhào xuống đất.

"Con mẹ nó người nào đẩy lão. . . Hả? !"

Người trung niên nhìn thấy một mỹ nữ da trắng mặc váy đen, tay cầm microphone và một người đàn ông da trắng tay cầm camera đi vào trong.

"Xin chào, xin hỏi ngươi là chủ quán Đông y này sao?" Mỹ nữ da trắng nói xong liền đưa microphone tới trước mặt Lý Phong.

Lý Phong nhíu mày: "Các ngươi là. . . ?"

"Chúng ta là kí giả CBB, nghe được có người vạch trần quán Đông y để xảy ra sự cố chữa bệnh cực lướn, cho nên tới phỏng vấn."

Mỹ nữ nói xong liền liếc nhìn xung quanh, tiếp theo đôi mi thanh tú nhíu lại: "Người vạch trần nói có bệnh nhân sắp qua đời, bệnh nhân kia ở chỗ nào?"

Lý Phong nhìn Vương Quân, như cười mà không phải cười hỏi: "Do ngươi tìm đến sao?"

Vương Quân xấu hổ cười một tiếng, tiếp theo lắc đầu.

Người phóng viên này thật đúng là không phải do hắn gọi tới, nhưng hắn biết bọn họ sẽ đến, không chỉ ký giả, đợi chút nữa còn có cảnh sát.

Cái này vốn là một vụ phục kích nhằm vào Lý Phong, nhưng hiện tại xem ra đã biến thành trò cười.

"Vị tiên sinh này, ngươi có thể trả lời vấn đề của ta không?"

"Không có vấn đề." Lý Phong gật đầu, tiếp theo chỉ hướng Trần Tam Muội nói: "Đây là bệnh nhân sắp chết mà ngươi nói."

Mỹ nữ da trắng: "? ? ?"

Cái gì? Da mặt bác gái này hồng hào khỏe mạnh, nào có chút bộ

dáng của người sắp chết?!

"Tiên sinh, ngươi muốn giấu diếm sự cố chữa bệnh sao? Nếu vậy ngươi đã sai rồi. Y quốc là xã hội pháp trị, bất luận tội ác gì cũng không ẩn giấu được, huống hồ nơi này có rất nhiều người chứng kiến."

"Các vị, ở đây ai có thể dũng cảm đứng ra chỉ mặt lang băm?"

"Ta!"

Nam nhân trung niên bị đẩy dũng cảm đứng ra, chỉ vào Trần Tam Muội nói: "Bà ấy chính là bệnh nhân sắp chết!"

Đúng lúc này, mọi người xem náo nhiệt ngoài cửa ào ào gật đầu phụ họa: "Hắn nói không sai, đó xác thực là bệnh nhân sắp chết, nhưng nhờ Lý Phong đại phu dùng kỹ năng châm cứu thần kì mà được cứu sống."

"Đúng vậy, y thuật của Lý đại phu thật sự là quá thần kỳ, chúng ta tận mắt nhìn thấy hắn cứu sống một bà lão trở về từ cõi chết, trước kia thường nghe nói y thuật Hoa Hạ bác đại tinh thâm ta còn không tin, hiện tại đã tin rồi."

Mỹ nữ da rtawngs: "? ? ?"

Các ngươi có thể dừng thổi phồng Đông y không? Điều ta muốn nghe không phải cái này!

"Khụ khụ." Lý Phong ho khan mấy tiếng, đưa tay lên ra hiệu mọi người im lặng rồi mở miệng: "Mọi người nghe ta nói đã."

Xung quanh nhất thời yên tĩnh, Lý Phong lúc này mới hỏi: "Mỹ nữ, xin hỏi các ngươi đang quay livestream trực tiếp hay là ghi hình bình thường?"

Mỹ nữ da trắng hít sâu một cái rồi đáp: "Livestream trực tiếp trên internet, làm sao?"

"Vậy thì tốt." Lý Phong cười cười, tiếp theo đi đến trước mặt camera móc ra ngân châm : "Các vị khán giả các bằng hữu, ta tên

là Lý Phong, một thầy thuốc Đông y, vừa rồi có một bệnh nhân sắp chết đi vào quán Đông y của ta. . . Bác gái, làm phiền ngươi đứng qua một chút. . . Đúng rồi, nhìn vào ống kính."

"Mọi người thấy sao? Bệnh nhân này trước đó tình hình nghiêm trọng, ta dùng Đông y tra ra bệnh tình cùng nguyên nhân bệnh, sau đó dùng Cửu Chuyển Thần Châm tổ truyền cứu chữa. . ."

"Nhờ ta không ngừng nỗ lực, bà ấy khỏi hẳn, toàn bộ hành trình không sử dụng bất luận dược vật gì, đây chính là Đông y!"

"Các vị khán giả các vị bằng hữu, nếu như ngươi bây giờ đang chịu đựng tật bệnh quấy nhiễu thì đừng do dự, lập tức tiến tới địa chỉ XXX phố YYY khu ZZZ , ta VÀ trợ lý cam đoan ra sức phục vụ, đây là số điện thoại của quán. . ."

Nhìn Lý Phong không biết xấu hổ trực tiếp quảng bá cho Đông y quán, tất cả mọi người rơi vào trạng thái sững sờ!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 854: Thật Sự Là Quá Vô Sỉ!

Vùng ngoại thành thành phố LD, trong phòng khách xa hoa nào đó.

Một nam nhân trẻ tuổi đang cầm máy tính bảng ngồi trên ghế sa lon, xem một số clip livestream trực tiếp trên internet.

Nếu nhìn gần sẽ phát hiện, cái hắn xem vậy mà là clip mỹ nữ da trắng phỏng vấn Lý Phong.

Ban đầu là ngơ ngẩn, về sau đã biến thành nổi giận!

Trong cơn giận dữ, người này trực tiếp ném máy tính bảng xuống mặt đất, tiếp theo nhảy dựng lên lấy chân dẫm liên tiếp vào máy tính bảng.

Máy tính bảng không chịu được giẫm đạp, trực tiếp vỡ nát!

"Vì sao trận tai nạn xe cộ kia không thể lấy mạng hắn? Vì sao kịch độc trong người Trần Tam Muội lại bị giải trừ?"

"Sát cục lão tử trăm phương ngàn kế mưu đồ, sao lại thành giúp hắn tuyên truyền miễn phí?!"

Nếu có người trong xã hội thượng lưu Y quốc ở đây thì sẽ nhận ra nam tử trẻ tuổi này chính là tiểu thiếu gia của gia tộc Gullit —— Kayle Gullit.

Đột nhiên, Kayle Gullit dừng lại, lấy điện thoại di động gọi đi: "Alo, hành động tạm thời hủy bỏ!"

. ..

Bởi vì Đường Hùng vừa xuất viện, nên sáng sớm đám người Đường Phi đã tới gặp, một mặt là nói chuyện giúp lão gia tử giải

buồn, một mặt khác khác là quan sát trạng thái của lão gia tử, miễn cho có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Trong phòng khách, Đường Phỉ đang lướt web cho bớt nhàm chán thì vô tình nhìn thấy clip livestream của CBB, ngay sau đó liền bấm vào.

Nàng xem được một hồi liền la lên: "Tất cả mọi người đến đây xem đi, Lý Phong gặp phải đại phiền toái, hắn trị bệnh chết người rồi!"

Hô to một tiếng, mọi người Đường gia đều chạy sang phòng khách.

"Lý Phong thật sự trị chết người rồi?" Đường Long hứng thú bừng bừng hỏi.

Mấy người Đường Phi, Đường Kiếm đều không nhịn được mỉm cười.

Hôm qua Lý Phong ở chỗ này phát ngôn bừa bãi, trong lòng bọn họ vô cùng khó chịu, bây giờ nghe thấy Lý Phong gặp chuyện, cảm giác kia. . . Muốn sảng khoái bao nhiêu thì sảng khoái bấy nhiêu!

Chỉ Đường Quỳnh là nhíu mày, mặc kệ nàng chán ghét Lý Phong cỡ nào, việc này đều không có ai mong muốn, người một nhà cười cợt Lý Phong như vậy rõ ràng là sai.

Rất nhanh, mọi người tụ tập sau lưng Đường Phỉ xem livestream.

Lúc này hướng gió đột biến, bệnh nhân sắp chết hóa ra đã được Lý Phong chữa khỏi!

Nhìn đến đây sắc mặt đám người Đường Phỉ đều có chút khó coi, tới đoạn Lý Phong trắng trợn quảng cáo liền không nhịn được mở miệng nói lời thô tục.

Đợi quảng cáo kết thúc, đám người Đường Phỉ thậm chí còn muốn gọi điện thoại mắng Lý Phong một trận.

"Ta đã minh bạch, đây căn bản là hợp đồng quảng cáo giữa hắn

và CBB, không biết vì lần quảng cáo này hắn đã dùng bao nhiêu tiền, vô liêm sỉ, thật sự là quá vô liêm sỉ!"

"Đường Quỳnh, may mà ngươi đã ly hôn với hắn, nếu không mặt mũi toàn bộ Đường gia đều đã mất hết!

Chỉ có Đường Quỳnh là không nói tiếng nào.

Liên hợp với CBB cố ý diễn kịch? CBB là đài lớn nhất nước Anh, đặt trong phạm vi toàn cầu cũng có ảnh hưởng lớn lao, truyền thông bậc này sẽ giúp một y quán nhỏ quảng cáo?

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là không có khả năng!

Mà việc này cũng xác thực đủ quỷ dị, đoán chừng là có người muốn chỉnh Lý Phong, nhưng âm mưu bị Lý Phong đánh tan.

"Tắt đi, ta nhìn mặt hắn liền thấy khó chịu."

Đường Long mở miệng.

Đường Phỉ lộ sắc mặt khó coi gật đầu, tắt video.

Lúc này Khâu Dung nói: "Tiểu Quỳnh, Lý tổng Osvili đã trả lời tin nhắn của ngươi chưa?"

"Một mực không có tin tức gì."

Nghe thấy lời ấy, Đường Long bĩu môi nói: "Mẹ nó, quả nhiên tên là Lý Phong đều không phải kẻ tốt."

"Nếu như không thể liên lạc được, vậy chỉ có thể thử liên hệ Kayle Gullit tiên sinh."

Khâu Dung thở dài, có ý riêng nói.

Lời này vừa nói ra, đám người Đường Phi đều ngậm miệng lại, ào ào nhìn tới Đường Quỳnh.

Đường Quỳnh hơi biến sắc, tiếp lấy trầm giọng nói: "Mẹ, ta sẽ không tìm Kayle Gullit."

Đám người Đường Phi nhíu mày, khuyên bảo: "Tiểu Quỳnh,

khốn cảnh của tập đoàn U Lan đã quá sâu, làm không tốt sẽ bị phá sản, đến lúc đó chúng ta đừng nói là hưởng thụ cơm ngon áo đẹp, đến cả cơ hội chuyện trò vui vẻ ở đây cũng không có."

"Đúng vậy Tiểu Quỳnh, Kayle Gullit một mực chung tình với ngươi, nếu như ngươi gọi điện thoại cho hắn, khóa khăn của tập đoàn U Lan sẽ được giải quyết dễ dàng."

"Đủ rồi!" Đường Quỳnh hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn mọi người nói: "Ta là người, không phải hàng hoá, ta không muốn vì lợi ích gia tộc mà hi sinh hạnh phúc của bản thân."

"Tiểu Quỳnh, ngươi quá tùy hứng!" Khâu Dung vỗ bàn một cái, muốn dạy bảo Đường Quỳnh.

Đường Kiếm vội vàng kéo nàng một cái: "Tiểu Quỳnh, ta là cha ngươi, đương nhiên không muốn làm ngươi hi sinh hạnh phúc, như vậy đi, ngươi thử liên lạc với Lý Phong, nếu như có thể cùng hắn đạt thành hợp tác, tự nhiên không cần đi tìm Kayle Gullit nữa."

Đường Quỳnh gật đầu: "Tốt, đợi chút nữa ta sẽ thử liên hệ lại."

"Đợi thêm làm gì, hiện tại lập tức gọi điện, ngươi mở loa ngoài, chúng ta cũng dễ dàng giúp ngươi bày mưu tính kế." Đường Phi trầm giọng nói.

Mèo già hóa cáo, Đường Phi tuy đoán không được mục đích chính thức của Đường Quỳnh, nhưng cũng không muốn để Đường Quỳnh triệt để thoát khỏi sự khống chế của hắn sau khi liên lạc được Lý Phong!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 855: Hợp Tác Nhân Tuyển

"Đúng vậy Tiểu Quỳnh, người nhiều lực lượng lớn, có chúng ta giúp bày mưu tính kế, ngươi sẽ tranh thủ được càng nhiều lợi ích từ Lý Phong." Đường Long vừa cười vừa nói.

Đường Quỳnh nhíu mày, sao nàng có thể không nhìn ra dự định của 2 cha con Đường Phi? Bọn họ sợ nàng âm thầm đạt thành thỏa thuận gì đó với Lý Phong.

Vừa muốn lợi dụng khuôn mặt xinh đẹp của nàng để đàm phán với Lý Phong, lại không muốn để nàng đạt được chỗ tốt gì, cha con Đường Phi thật tham lam!

"Tốt, để ta gọi cho Lý Phong."

Đường Quỳnh hơi trầm ngâm, lấy điện thoại di động ra.

Trong quán Đông y Lý thị.

Ký giả CBB tự chuốc nhục nhã, thế là rời khỏi nơi đây.

Trần Tam Muội tới bây giờ vẫn còn sững sờ.

Nàng vậy mà sống? Không có việc gì? Nàng đã lấy tiền, lấy tiền lại không hoàn thành sự việc, rắc rối to rồi!

Đối diện, biểu lộ của Vương Quân cũng có chút phức tạp, bà được Lý Phong cứu sống tự nhiên là chuyện tốt, nhưng người cung cấp độc dược không dễ trêu a, về sau hắn phải bàn giao thế nào với đối phương?

Một bên khác, trong mắt Aishonia tràn ngập sùng bái.

Lý tiên sinh thật lợi hại, không chỉ cứu sống Trần Tam Muội, còn mượn cơ hội tuyên truyền cho quán đông y.

Chỉ là hình như có điểm nào không thích hợp. ..

"A, chủ nhân bình thường cũng thích xem tin tức CBB, nếu như hắn nhìn thấy đoạn video này, vậy chẳng phải sẽ biết ta đã phản bội hắn?"

Nghĩ tới đây, Aishonia cảm giác như rơi vào hầm băng.

Đúng lúc này, một đợt tiếng chuông điện thoại vang lên.

Lý Phong lấy điện thoại di động ra nhìn, nhất thời nhíu mày: "Aishonia, ngươi trông quán, ta đi nghe điện thoại."

Nói xong Lý Phong đi đến nơi xa, bố trí một bức tường chân khí sau đó tiếp nhận cuộc gọi: "Alo, ai vậy?"

Nhà Đường gia, trong phòng khách.

Đám người Đường Phi ngồi thẳng người, làm ra vẻ nghiêng tai lắng nghe, mà Đường Quỳnh thì hít sâu một hơi, vội vàng bình phục tâm tình nói: "Lý tổng, xin chào ngài, ta là Đường Quỳnh, tổng giám đốc tập đoàn U Lam, hôm qua đã nhắn tin cho ngài."

"Ồ, thì ra là ngươi." Lý Phong nhếch miệng cười hỏi: "Ngươi gọi điện thoại cho ta là muốn nói chuyện hợp tác sao?"

"Đúng vậy Lý tổng, tập đoàn U Lan chúng ta. . ."

"Ngươi không cần phải nói nữa, ta đã nghe nói về tập đoàn U Lan, ta cũng đang có ý định xây dựng đại lý tại Y quốc." Lý Phong trực tiếp ngắt lời Đường Quỳnh.

Nghe thấy lời ấy, đám người Đường Phi cuồng hỉ!

Đường Quỳnh thì căng thẳng trong lòng, Lý Phong muốn lập tức đáp ứng hợp tác với tập đoàn U Lan? Vậy dự định của nàng chẳng phải là xác định thất bại?

"Vậy Lý tổng đã có mục tiêu hợp tác chưa?"

"Có rồi."

“Vậy Lý tổng có thể nói cho ta biết không?"

"À. . ." Lý Phong cười cười, nói tiếp: "Nói tới cũng thực trùng hợp, người ta định hợp tác cũng tên là Lý Phong, mà hắn, lại chính là chồng của ngươi."

Đường Quỳnh: "? ? ?"

Đám người Đường Phi: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Lý Phong có ý gì, hắn muốn hợp tác với Lý Phong?

"Tiểu Quỳnh, đưa di động cho ta."

Sau khi chấn kinh, Đường Phi bước đến trước mặt Đường Quỳnh đoạt lấy điện thoại.

Đường Phi trầm giọng nói: "Chào Lý tổng, ta tên Đường Phi, cũng là một tổng giám đốc của tập đoàn U Lan, Lý tổng có chỗ không biết, Lý Phong kia đã chia tay với Tiểu Quỳnh, về sau chi tiết chuyện hợp tác giữa Ovisili cùng tập đoàn U Lan, Lý tổng không cần lại liên lạc với Lý Phong, để ta toàn quyền quyết định là được rồi."

Nghe đến đó, Đường Quỳnh không nhịn được nhướng mày!

Bộ dạng cao cao tại thượng của ngươi là ý gì, hiện tại là chúng ta muốn cầu cạnh Lý Phong, sao ngươi cứ làm như Lý Phong đang xin được hợp tác với tập đoàn U Lan vậy!

Thành sự không thấy bại sự có thừa!

Đầu bên kia đầu tiên là trầm mặc, sau một lúc lâu mới nghe Lý Phong cười nói: "Ta đều đã biết."

Đường Phi có chút không hiểu nổi.

Đám người Đường Kiếm, Khâu Dung đều sững sờ, ngươi đã biết hết còn hợp tác với Lý Phong?!

"Ta biết Lý Phong đã ly hôn với Đường Quỳnh, chính vì bọn họ

ly hôn, ta mới đồng ý hợp tác với Lý Phong, nếu không phải ta chắc chắn sẽ không hợp tác với hắn."

Lý Phong đùa cợt nói.

Đám người Đường gia đều ngây ngẩn cả người!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 856: Mặt Chữ Ý Tứ

Không phải chứ? Lý Phong có ý gì? Chẳng lẽ hắn và Đường gia có thù?

"Lý tổng, ý ngươi là sao?"

Đường Phi trầm giọng hỏi.

Trong điện thoại, Lý Phong cười lạnh nói: "Ý ta chính là như vậy."

"Lý tổng, ngươi có chỗ không biết, tên Lý Phong kia là một tên phế vật, ngươi hợp tác với hắn chính là ném tiền xuống sông xuống biển."

"Tập đoàn U Lan chúng ta kinh nghiệm phong phú, quan hệ rộng rãi, chỉ cần Lý tổng đồng ý hợp tác, ta cam đoan Lý cũng có thể kiếm lời rất nhiều tiền!"

"Nói thật lòng, ta hiện tại không hứng thú với tiền, với ta mà nói, một ngày kiếm lời 1 tỷ bảng Anh cũng chỉ là số tiền lẻ thôi, nhưng. . ."

"Ta làm người rất trọng nghĩa khí, tuy Lý Phong không phải bằng hữu của ta, nhưng là bằng hữu của bạn thời đại học của ta, ta nghe nói những chuyện hắn gặp phải ở Đường gia mà vô cùng tức giận, cho nên ta không thể nào hợp tác cùng tập đoàn U Lan."

"Được rồi, đến đây thôi, ta cúp máy đây."

Nói xong Lý Phong liền cúp điện thoại.

Đường Phi: "? ? ?"

Đám người Đường Long: "? ? ?"

"Ngọa tào, ta đã nói kẻ tên Lý Phong đều không phải thứ tốt mà. Hắn cho rằng hắn là ai, hắn có tư cách gì mà khoa tay múa chân với việc nhà Đường gia chúng ta? Nếu hắn ở thành phố LD, ta lập tức dẫn người chém chết hắn!"

Đường Long vỗ bàn trà, tức giận mắng.

"

Đường Quỳnh lắc đầu thở dài, tâm tình rất phức tạp.

Nàng không cảm thấy đám người Đường Phi có tư cách nói gì với Lý Phong, đây là nam nhân chỉ huy Osvili phát triển thành xí nghiệp 100 tỷ, chỉ cần Đồng nhan thủy còn, tương lai Lý Phong nhất định trở thành tỷ phú top đầu thế giới!

Bất quá Lý Phong lại muốn hợp tác với Lý Phong, cái này thật sự có chút vượt qua Đường Quỳnh dự kiến.

"Xem ra ta phải tìm Lý Phong nói chuyện." Đường Quỳnh nói thầm.

"Hừ, ta biết rồi, khó trách Lý Phong nói muốn làm chúng ta hối hận, thì ra chính vì lý do này!"

Đường Kiếm đột nhiên vỗ đùi nói.

"Ta cũng hiểu được, Lý Phong muốn cướp đi quyền làm đại lý Osvili, sau đó để chúng ta đi cầu hắn!" Khâu Dung cũng bừng tỉnh đại ngộ, tiếp theo nàng nhìn về phía Đường Quỳnh nói: "Tiểu Quỳnh, vô luận như thế nào ngươi cũng không thể cầu Lý Phong, đây là mặt mũi cả Đường gia chúng ta!"

Đường Quỳnh nhìn bọn hắn, yên lặng gật gật đầu.

Đường Kiếm thở phào, tiếp theo nhíu mày nói: "Hiện tại xem ra, tập đoàn U Lan không có khả năng hợp tác với Osvili, chúng ta bây giờ chỉ còn một biện pháp, đó là tìm tới Kessley."

Đường Quỳnh biết Đường Kiếm đang có ý nghĩ gì, vội vàng hô lên: "Cha!"

"Tiểu Quỳnh, ta không phải nói ngươi đi tìm Kayle Gullit, mà chỉ là muốn thả ra tin tức ngươi cùng Lý Phong đã ly hôn." Đường Kiếm cười nói.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt đá người Đường Phi sáng lên: "Chủ ý này rất khéo!"

Với chấp niệm nhất định phải cưới Đường Quỳnh của Kayle Gullit, chỉ cần tin tức này được thả ra, hắn khẳng định sẽ chủ động lấy lòng Đường gia, đến lúc đó, tập đoàn U Lan hợp tác với Kessley lần nữa sẽ như nước chảy thành sông.

Đường Quỳnh mặt không biểu tình nói: "Nơi này thật oi bức, ta muốn ra ngoài đi dạo một chút."

Nói xong nàng mặc kệ đám người Đường Kiếm phản ứng thế nào, xoay người rời đi.

Mấy phút đồng hồ sau, một chiếc Porsche Panamera màu trắng rời khỏi biệt thự Đường gia.

Trong quán Đông y Lý thị, Lý Phong cúp điện thoại liền quay về chỗ cũ: "Bà Trần, Vương Quân, các ngươi có gì muốn nói với ta không?"

"Nói cái gì?" Sắc mặt Vương Quân rất mất tự nhiên.

"Ngươi còn chưa cảm ơn Lý thiếu!" Có một vị huynh đệ quần chúng nhắc nhở.

Vương Quân vỗ ót một cái, bừng tỉnh đại ngộ: "Đúng đúng đúng, là ta sơ sẩy, đa tạ Lý thiếu!"

Đang nói chuyện, Vương Quân liền muốn quỳ xuống.

Ai ngờ Lý Phong đưa tay ngăn lại, cười nói: "Không cần vội cảm tạ, hiện tại ngươi cần giải thích với ta, vì sao bà Trần uống thuốc độc."

Nghe thấy lời ấy, những người xem náo nhiệt đều nổi lên hứng thú.

Lúc đầu Lý Phong nói Trần Tam Muội trúng độc, còn không có mấy người tin, nhưng sau khi tận mắt thấy Lý Phong dùng châm cứu cứu sống Trần Tam Muội, mọi người đã tin hơn phân nửa.

Hiện tại vấn đề là, Trần Tam Muội chủ động uống thuốc độc hay bị người khác hại?

Chẳng lẽ vì Vương Quân thòm thèm tài sản kếch xù của Lý Phong, cho nên cố ý hạ độc Trần Tam Muội?

"Cái này. . . Lý thiếu. . . Ta. . ." Vương Quân muốn nói lại thôi.

"Các ngươi theo ta đi vào trong kia." Nói xong Lý Phong nhìn về phía Aishonia: "Ngươi ở lại đây, không được ta cho phép người nào cũng không được vào."

Aishonia vội vàng đáp ứng, đưa mắt nhìn ba người tiến vào phòng riêng.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 857: Hậu Trường Hắc Thủ

"Tốt, nơi này không còn người khác, chúng ta thẳng thắn với nhau đi."

Lý Phong đầu tiên là lấy ghế cho Trần Tam Muội ngồi, sau đó hỏi Vương Quân.

Vương Quân lần nữa quỳ xuống với Lý Phong.

Bất quá lần này Lý Phong không xuất thủ ngăn cản.

"Lý thiếu, đều là lỗi do ta, ngươi đánh chết ta đi!"

Vương Quân vừa dập đầu vừa khóc ròng ròng nói.

"Giết người phải đền mạng, ta không ngu như vậy." Lý Phong lắc đầu nói tiếp: "Ngươi kể lại đầu đuôi câu chuyện một lần đi."

"Được!"

Vương Quân không được ăn học đầy đủ, ngày thường chỉ có thể làm việc nặng nhọc nuôi sống gia đình.

Ba ngày trước, hắn được mấy công nhân khác khuyến khích, đi vào sòng bạc, tới cuối cùng thiếu nợ mấy chục ngàn bảng Anh.

Vương gia vốn nghèo khổ, lấy đâu ra tiền trả nợ?

Hai ngày sau, cũng chính là hôm qua, chủ nợ dẫn người tới đòi nợ, uy hiếp muốn chặt đứt 2 tay 2 chân của Vương Quân.

Người nhà Vương Quân tự nhiên là cực lực cầu xin, Trần Tam Muội thậm chí quỳ xuống, nói muốn đền mạng thay Vương Quân.

Đúng lúc này, chủ nợ cho Trần Tam Muội một viên thuốc, nói

chỉ cần ăn vào viên thuốc này, đồng thời vu oan giá họa cho Lý Phong, hắn không chỉ miễn đi món nợ của Vương Quân, còn cho Vương gia 100 ngàn bảng Anh, đồng thời giải quyết vấn đề giấy phép nhập cư bất hợp pháp của Vương gia.

Trần Tam Muội năm nay đã 69 tuổi, gần đây thân thể không tốt, tự biết thời gian không còn nhiều, dùng mạng già đổi lấy tương lai cho Vương gia, cái này rất có lời!

Thế là sáng hôm nay Trần Tam Muội uống vào viên thuốc này.

Về sau, Vương Quân đến quán Đông y Lý thị chất vấn.

Vương Quân kể xong, Trần Tam Muội run run rẩy rẩy đứng lên, rồi lại quỳ xuống: "Lý thiếu, chuyện này đều do ta không có quan hệ gì với Quân nhi, Lý thiếu muốn đánh muốn giết ta cứ việc làm, nhưng đừng làm khó Quân nhi."

"Bà!"

Vương Quân cắn răng, trực tiếp quỳ xuống : “Chuyện hôm nay là lỗi của ta , mọi việc xin mặc Lý thiếu xử trí.”

"Ta đã nói không giết người, các ngươi tuy phạm sai lầm trước, nhưng tội không đáng chết, bằng vào thái độ này, ân oán giữa chúng ta đã trừ đi một nửa."

"Nói cho ta biết thông tin của kẻ đến nhà các ngươi đòi nợ, mặt khác. . . Vương Quân về sau làm việc cho quán Đông y, 10 năm nữa sẽ được khôi phục tự do."

Lý Phong đang hoài nghi kẻ gây ra vụ việc này cũng chính lẻ kẻ chế tạo tai nạn giao thông trước cửa Osvili. Nếu không mau chóng diệt trừ, về sau các loại âm mưu nhằm vào hắn thậm chí mưu sát sẽ liên miên bất tuyệt, để bóp chết phiền phức, hắn cần ra tay trước!

"Lý thiếu. . ." Vương Quân muốn nói lại thôi.

"Ta biết ngươi đang lo lắng cái gì, ta có thể cam đoan, chỉ cần ta còn, cả nhà ngươi đều sẽ an toàn."

"Ngược lại, nếu ngươi đem giấu diếm tin tức, vậy Vương gia sẽ sa thân vào nguy hiểm."

Vương Quân tuy rằng trình độ văn hóa không cao, nhưng vẫn biết đã tới lúc này mình chỉ còn lựa chọn tin tưởng Lý Phong: "Tốt, Lý thiếu, ta nói, ta sẽ nói hết!"

Ngay sau đó Vương Quân nói ra toàn bộ những gì mình biết cho Lý Phong.

Đúng lúc này, âm thanh hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét?"

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Hắc thủ phía sau màn."

"Mục tiêu: Tìm ra người âm thầm đối phó Lý Phong, nếu nhiệm vụ thất bại thì khấu trừ của kí chủ 10 triệu điểm tích lũy."

"Khen thưởng: 1 triệu điểm kinh nghiệm, 5 triệu điểm tích lũy."

Xem hết giới thiệu, Lý Phong có chút bất ngờ, trước đó nhiệm vụ hệ thống đại đa số đều liên quan tới các nữ thần, mà nhiệm vụ này lại phát ra vì một người đàn ông, cái này khiến Lý Phong cảm thấy hơi quái dị.

Cùng lúc đó, chiếc xe Panamera màu trắng dừng lại trước quán Đông y.

Mọi người ở cửa ra vào đang xem náo nhiệt nghe thấy động tĩnh, quay đầu nhìn lại, tiếp theo bọn hắn liền thấy Đường Quỳnh mặc một thân đồ công sở màu vàng nhạt bước ra khỏi xe..

Nhất thời, sắc mặt mọi người biến đến quái dị.

Con mẹ nó, Aishonia còn đang ở trong quán Đông y, Đường Quỳnh không phải là tới đánh ghen chứ? Vậy thì có trò vui để xem rồi!

Đúng lúc này, Đường Quỳnh nhìn tới mọi người, có người vội vàng chủ động bắt chuyện: "Đường tiểu thư, chúc buổi sáng tốt

lành!"

"Đường tiểu thư, sao ngài lại tới nơi này?"

"Đường tiểu thư, ta nghe nói Đường lão gia tử đã xuất viện, thân thể ông ấy thế nào rồi?"

Đường Quỳnh chỉ là nhìn mọi người nhẹ nhàng gật đầu, chứ không trả lời cái gì, nhấc chân bước vào trong quán Đông y.

Trong nháy mắt tiến vào quán Đông y, Đường Quỳnh liền thấy Aishonia đứng ở một bên, bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí bỗng hơi cứng lại.

Tiếp theo, Aishonia chủ động đi tới, đưa tay ra nói: "Ngươi chính là Đường tiểu thư a? Ta tên Aishonia, là trợ lý của Lý tiên sinh, rất hân hạnh được biết ngươi."

Đường Quỳnh lộ vẻ mặt nghi hoặc bắt tay với nàng, hỏi lại: "Ngươi chính là nữ nhân cùng Lý Phong đi thuê khách sạn tối hôm qua?"

Nghe thấy lời ấy, mọi người đứng ở cửa đều ngừng thở.

Con mẹ nó, Đường Quỳnh quả nhiên là tới đánh ghen!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 858: Chỉ Cần. . . Ta Thì. . .

Biểu lộ của Aishonia thoáng có chút xấu hổ.

Người Y quốc đúng là rất cởi mở, nhưng bị vợ người khác chất vấn như vậy vẫn cảm thấy khó xử.

"Xem ra chính là ngươi."

Đường Quỳnh dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Aishonia. Nàng thật không ngờ Lý Phong vậy mà có thể hớp hồn mỹ nữ bậc này.

"Không sai, chính là ta." Aishonia gật gật đầu, tiếp theo nhỏ giọng nói: "Thực ra quan hệ của ta và Lý tiên sinh rất trong sáng. . ."

Sắc mặt mọi người ngoài cửa nhất thời biến thành quái dị.

Đã cùng đi khách sạn rồi còn nói kiểu này, coi chúng ta là đứa nhỏ 3 tuổi sao? Hítttttttttt, chẳng lẽ đây là mối quan hệ yêu nhau trong sáng, phang nhau trong tối trong truyền thuyết?

Đường Quỳnh tự nhiên cũng không tin, có điều nàng không định dây dưa vấn đề này mà hỏi: "Lý Phong ở đâu?"

"Hắn ở trong phòng." Aishonia vô ý thức hồi đáp.

Đường Quỳnh gật đầu, nhấc chân muốn vào trong.

Aishonia hơi biến sắc, vội vàng che ở trước mặt Đường Quỳnh: "Đường tiểu thư, Lý tiên sinh đã nói không được hắn cho phép thì người khác không được vào, mời Đường tiểu thư chờ ở bên ngoài đi."

Đường Quỳnh không nói gì, lấy một cái ghế ngồi xuống, kiên nhẫn chờ đợi Lý Phong đi ra.

Lát sau, Lý Phong mang theo Vương Quân, Trần Tam Muội đi ra, nhìn thấy Đường Quỳnh, Lý Phong liền sững sờ, tiếp theo lộ sắc mặt quái dị hỏi: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Ta có việc muốn hỏi ngươi."

Lý Phong đã đại khái đoán được mục đích của nàng, quay đầu nói: "Các ngươi về trước đi, sáng ngày mai Vương Quân nhớ đến đây đi làm."

"Vâng thưa Lý thiếu!" Vương Quân, Trần Tam Muội quay người rời đi.

Đường Quỳnh nhìn Lý Phong hỏi: "Ngươi thật sự dùng châm cứu cứu sống bà Trần sao?"

"Ngươi không tin?" Lý Phong nhếch miệng hỏi lại.

"Nửa tin nửa ngờ." Đường Quỳnh mặt không biểu tình nói.

Nếu như Lý Phong dùng đan dược cứu Trần Tam Muội, Đường Quỳnh trăm phần trăm tin tưởng, nhưng nếu nói Lý Phong dùng châm cứu cứu sống Trần Tam Muội, vậy thì nàng không thể tin được.

"Vậy ngươi có thể hỏi quần chúng mà xem." Lý Phong chỉ ra phía cửa nói.

"Đường tiểu thư, y thuật Lý thiếu thật sự là xuất thần nhập hóa , Trần Tam Muội rõ ràng sắp về Tây Thiên thỉnh kinh, vậy mà Lý thiếu có thể dùng ngân châm cứu tỉnh lại!"

"Đường tiểu thư, ngài cũng nhìn thấy Trần Tam Muội, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, khỏe mạnh mười phần, nào giống người bệnh nặng!"

Đường Quỳnh nhíu mày, quay đầu kinh ngạc nhìn Lý Phong.

Nhiều người như vậy nguyện ý làm chứng cho Lý Phong, cái này thật sự có chút vượt quá dự liệu của Đường Quỳnh.

"Đừng nhìn ta như vậy, về sau ta sẽ còn làm ngươi giật mình dài

dài." Lý Phong nhún vai một cái.

Đường Quỳnh mặt không biểu lộ gật gật đầu: "Ta rất chờ mong."

Lý Phong không nghĩ tới Đường Quỳnh sẽ trả lời kiểu này, nhất thời có chút ngạc nhiên, sau một lúc lâu hắn cười nói: "Ngươi đến chỗ ta nhất định không đơn thuần là vì hỏi thăm y thuật của ta đúng không?"

"Đúng, bất quá tiếp theo ta muốn trò chuyện riêng với ngươi." Đường Quỳnh nhìn lướt qua Aishonia, nói một câu.

Lý Phong gật đầu: "Tốt, ngươi đi với ta vào trong phòng."

...

"Vì sao ngươi bỏ qua ta mà trực tiếp hợp tác với Lý tổng Osvili?"

Vừa vào phòng, Đường Quỳnh liền lạnh giọng hỏi.

"Ngươi không có tư cách chất vấn ta." Lý Phong nhìn trực diện vào mắt Đường Quỳnh, lạnh nhạt trả lời một câu.

Đường Quỳnh nhíu mày, dù sớm biết Lý Phong đã thay đổi, nàng vẫn có chút không được thích ứng.

Sau một hồi lâu, Đường Quỳnh mới lên tiếng: "Chúng ta rõ ràng đã thỏa thuận xong, ngươi giúp ta tranh thủ cơ hội hợp tác cùng Osvili, mà ta. . ."

Nói đến đây Đường Quỳnh ngậm miệng lại.

Lý Phong biết nàng đang nhắc tới việc biến bản thân thành một phần giao dịch, thế là cười một tiếng: "Nhưng ta hiện tại đã có Aishonia, ngươi cảm thấy ngươi so với nàng thì hơn ở điểm nào?"

Sắc mặt Đường Quỳnh cứng lại, tiếp theo hừ lạnh nói: "Nam nhân quả nhiên không kẻ nào tốt đẹp, có mới nới cũ!"

Lý Phong nhún vai, không phản bác.

Sau một hồi lâu, Đường Quỳnh phun ra một ngụm trọc khí, cố gắng nở nụ cười: "Chẳng lẽ. . . Ngươi không muốn chiếm được ta?"

Vừa nói, Đường Quỳnh vừa cởi xuống áo khoác, lại cởi xuống 2 cúc áo sơ mi trắng trên cùng, bộ phận nào đó chen chúc mà ra, ầm ầm sóng dậy, vô cùng hùng vĩ.

Trước đó cũng đã nói, Đường Quỳnh ở trước mặt người khác cực kỳ lạnh lùng, đột nhiên làm động tác này, thật sự là làm lực hấp dẫn điên cuồng tăng vọt!

Dù Lý Phong đã sớm được kiến thức các loại mỹ nữ cực phẩm như Ngụy Băng Khanh, Tống Uyển Quân,... giờ khắc này hắn vẫn cảm giác trái tim của mình đang đập bình bịch bình bịch!

Đúng lúc này, Đường Quỳnh nói: "Chỉ cần ngươi đồng ý để ta cùng ngươi xây dựng đại lý độc quyền sản phẩm Osvili, ta sẽ. . ."

Nói đến đây, Đường Quỳnh ngậm miệng lại.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 859: Chưởng Khống Quyền Chủ Động

Lý Phong hơi biến sắc, nhịp tim đột nhiên gia tốc.

Sức hút của Đường Quỳnh thật sự là quá lớn.

Hiện tại vấn đề là, nếu như hắn đáp ứng Đường Quỳnh, Đường Quỳnh sẽ trả thù lao thế nào?

"Ngươi định sớm thực hiện lời hứa sao?"

Khuôn mặt Đường Quỳnh đỏ lên, lắc đầu nói: "Không phải. . . ý tứ của ta là. . . Có thể nắm tay ngươi xuất hiện trước mặt công chúng."

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Đây cũng là điều kiện? Chỉ là nắm tay mà thôi, ngươi nghĩ tiểu gia không được nắm tay nữ nhân bao giờ à?

Có lẽ là nhìn ra suy nghĩ trong lòng Lý Phong, khuôn mặt Đường Quỳnh đỏ bừng: "Ta nói chuyện rất nghiêm túc."

"Được rồi." Lý Phong có chút bất đắc dĩ nói: "Nhưng ta cảm thấy điều kiện không xứng đáng với những gì ta bỏ ra."

"Thế nhưng. . . Xưa nay ta chưa bao giờ nắm tay nam nhân khác."

Đường Quỳnh có chút quẫn bách nói.

"Nhưng mà nắm tay trước mặt công chúng . . . Trong mắt cha mẹ ngươi, chúng ta hiện đã làm thủ tục ly hôn, ngươi không sợ bọn họ cảm thấy không thích hợp?"

Đường Quỳnh lắc đầu, nửa là tự giễu nửa là buồn man mác nói: "Không quan trọng, bọn họ căn bản không để ý ta hạnh phúc hay

không, ta cũng không cần phải diễn xuất với họ làm gì."

Lý Phong nhướng mày một cái, lộ vẻ kinh ngạc hỏi: "Nói cách khác. . . Ngươi chuẩn bị khai chiến với trong nhà?"

Đường Quỳnh lắc đầu: "Nói khai chiến có chút nghiêm trọng, ta chỉ là không muốn sự tình gì cũng phải nghe trong nhà an bài mà thôi. Cho nên. . . Lý Phong, ngươi có đáp ứng điều kiện ta đưa ra không?"

Lý Phong nhìn Đường Quỳnh một hồi, sau một lúc lâu cười nói: "Có thể, bất quá cùng ta hợp tác, ta muốn được chiếm quyền chủ động."

"Ý tứ cụ thể của ngươi là?"

Lý Phong nói: “Công ty của chúng ta, ta sẽ bỏ vốn 51%, ngươi bỏ vốn 49%, ta phụ trách chi tiết hợp tác với Osvili, ngươi phụ trách khai phá thị trường bên này, bao quát cả các thủ tục cần thiết lúc vừa lập công ty."

Đường Quỳnh sững sờ, trong tình huống bình thường tỉ lệ bỏ vốn chẳng khác nào cổ phần, Lý Phong bỏ vốn 51%, nghĩa là về sau hắn sẽ tương đương chủ tịch hội đồng quản trị, chiếm cứ quyền nói chuyện tuyệt đối.

"Ta cảm thấy chúng ta mỗi người bỏ vốn 50% thì tốt hơn." Đường Quỳnh cân nhắc một lát rồi nói.

"Nghĩ cùng đừng nghĩ." Lý Phong trực tiếp lắc đầu: "Nếu như ngươi còn cò kè mặc cả, vậy chúng ta không cần hợp tác nữa."

"Ta. . ." Đường Quỳnh giận dữ, sau một lúc lâu phun ra một ngụm trọc khí: "Tốt, làm theo lời ngươi nói đi."

Tiếp theo hai người lại thương thảo một phen, cuối cùng, Đường Quỳnh liền bước ra ngoài.

Đúng lúc này, Lý Phong bất chợt nói: "Ngươi có phải là quên cái gì rồi không?"

Đường Quỳnh nghi hoặc quay đầu, khi nàng nhìn thấy Lý Phong

đưa tay phải ra, nhất thời khuôn mặt đỏ lên: "Hiện tại đã muốn. . . nắm tay sao?"

"Chứ sao? Ta đã đáp ứng hợp tác với ngươi, ngươi còn muốn đổi ý?" Lý Phong đùa cợt nói.

Đường Quỳnh hơi biến sắc, sau cùng cắn răng nói: "Ai muốn đổi ý, ta chỉ hy vọng ngươi cũng có thể thực hiện hứa hẹn của mình mà thôi."

Lý Phong nhún vai: "Yên tâm, ta làm người luôn hết lòng tuân thủ hứa hẹn."

"Tốt!"

Nói xong, Đường Quỳnh nhẹ nhàng nắm tay Lý Phong.

Cảm giác rất mềm mại, non mềm, làm Lý Phong nhịn không được ngứa ngáy trong lòng, trên mặt lộ vẻ thất thần trong nháy mắt.

Thấy thế, khuôn mặt Đường Quỳnh ửng đỏ nhắc nhở: "Đã được chưa?"

Lý Phong lúc này mới hồi phục tinh thần lại, cũng có chút ngại ngùng, cười nói: "Được rồi."

Tiếp theo, Lý Phong nắm tay Đường Quỳnh đi ra ngoài.

Ngoài cửa, quần chúng còn chưa cam tâm rời khỏi nơi này.

Đột nhiên, Lý Phong nắm tay Đường Quỳnh đi ra.

Nhất thời, không gian lâm vào yên tĩnh!

Quần chúng ào ào mở to mắt, tiếp theo là từng đợt âm thanh hít vào một ngụm khí lạnh.

Con mẹ nó, Đường Quỳnh chưa bao giờ để Lý Phong chạm vào, vậy mà bây giờ chịu nắm tay!

Trọng điểm là Lý Phong còn vừa mang một mỹ nữ tóc vàng đi thuê khách sạn!

Đường Quỳnh có ý gì, muốn ở trước mặt Aishonia biểu hiện chủ quyền sao? Không thể nào, ai cũng biết Đường Quỳnh căn bản không thích Lý Phong!

Mọi người ở đây còn đang sững sờ, một hồi âm thanh phanh xe chói tai đột nhiên vang lên sau lưng mọi người.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy rất nhiều chiếc Jaguar màu đen dừng tại cửa quán Đông y, tiếp theo một đám người da trắng áo đen đi ra, về sau, một người da trắng trung niên bộ dáng có chút suy yếu được dìu tới.

Tiếp theo, những người áo đen bảo vệ trung niên nam tử đi vào quán Đông y, vừa đi vừa hô: "Ai là Lý Phong, tranh thủ thời gian đến xem bệnh cho ông chủ của ta, nhanh lên một chút!"

Đường Quỳnh nhíu mày lại, lộ sắc mặt khó coi nói: "Lý Phong, lần này ngươi xui xẻo rồi, những người áo đen kia thuộc gia tộc Sari"

Sari ở LD có vai trò tương đương với Tống Uyển Quân tại Minh Châu, khác biệt là, gia tộc Sari ở toàn bộ Tây phương đều có chút danh tiếng!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 860: Kề Cận Cái Chết Điên Cuồng Thăm Dò

Lý Phong cũng đã nghe nói tên tuổi gia tộc Sari, nhất thời nhíu mày.

Hoàng Tín cũng coi như kẻ có thân phận địa vị, nhưng ở trước mặt thành viên gia tộc Sari, đến cả tư cách xách giày cho bọn hắn cũng không có!

Đường Quỳnh đưa miệng tới lỗ tai Lý Phong nhỏ giọng nói: "Nhìn nam tử trung niên kia kìa, cổ áo hắn có thêu biểu tượng gia tộc."

Lý Phong nhìn qua, quả nhiên thấy cổ áo hắn thêu hình. . . Địa Ngục Tam Đầu Khuyển? (Chó 3 đầu địa ngục)

Con mẹ nó, gia tộc Sari đúng là đủ ngáo đá, vậy mà dùng Địa Ngục Tam Đầu Khuyển làm linh vật biểu tượng, phong cách có 1 0 2.

"Ta đang nói chuyện với các ngươi đấy, con mẹ nó điếc sao? !"

Một người áo đen tức giận quát.

Lý Phong nhíu mày: "Tiên sinh, nơi này là quán Đông y, cần an tĩnh."

"Ngươi đang nói chuyện với ta?" Người nhìn về phía Lý Phong, dữ tợn cười một tiếng sau đó ập đến định nắm cổ áo Lý Phong.

Ánh mắt Lý Phong lạnh lẽo, thầm quyết định phải cho con hàng này một trận ra trò.

Đường Quỳnh căng thẳng, nhất thời lo lắng thay Lý Phong.

Aishonia cong miệng lên, ánh mắt lộ vẻ khinh thường cùng trào phúng.

Đúng lúc này, trung niên nam tử bất chợt nói: "Jim, dừng lại."

Nói xong, hắn liền kịch liệt ho khan vài tiếng.

Nam tử tên Jim lập tức dừng lại động tác, quay người nói: "Vâng!"

"Ngươi chính là Lý Phong? Ta là Eric Sari, hân hạnh gặp mặt, khụ khụ."

Eric Sari đi đến trước mặt Lý Phong, đưa tay phải ra.

Lý Phong lắc đầu nói: "Xin lỗi, ngươi vừa rồi ho khan đã dùng bàn tay này che trước miệng, cho nên ta không muốn bắt tay với ngươi."

Eric Sari: "? ? ?"

Đám thủ hạ: "? ? ?"

Đường Quỳnh: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Đây là Eric Sari, thành viên dòng chính gia tộc Sari, dù là nghị viên thành phố ở đây, cũng không dám không nể mặt hắn như vậy!

Không tôn kính hắn, chính là kéo họa sát thân tới với mình!

"Ngươi biết mình đang nói chuyện với ai không? !"

"Đáng chết, chán mùi cơm thèm mùi đất à?"

"Vậy mà có người dám làm nhục Sari tiên sinh, ta muốn giết hắn!"

Đám thủ hạ Eric Sari giống như con mèo bị đạp đuôi, ào ào kêu gào muốn giết Lý Phong, có một người thậm chí đã xốc lên âu phục, lộ ra súng lục.

Ngay tại thời điểm thế cục sắp mất khống chế, Eric Sari đột nói: "Đủ rồi! Im lặng một chút!"

Hắn vừa nói chuyện, đám thủ hạ đều ngậm miệng lại.

"Lý tiên sinh, chuyện nhỏ mà thôi, bác sĩ thì đương nhiên muốn chú ý vệ sinh, ta có thể lý giải." Eric Sari mỉm cười, tiếp theo đưa tay trái ra.

Lý Phong lại lắc đầu nói: "Xin lỗi, ta không có thói quen bắt tay trái của người khác."

Đường Quỳnh chỉ cảm thấy trái tim vừa thả lỏng lại bị treo đến cổ họng.

Không phải chứ. . . Đại ca, ngươi có thể đừng điên cuồng tìm chết không, ngươi cố ý làm nhục hắn như vậy, hắn sẽ giết ngươi mất!

"Ngươi nói cái gì, lặp lại lần nữa?" Eric Sari có chút không dám tin tưởng lỗ tai mình.

"Ta cũng không có thói quen nói lại lần thứ hai." Lý Phong nhếch miệng: "Nếu như Sari tiên sinh không còn chuyện khác thì mời trở về, ngươi cũng nhìn thấy rồi, ta rất bận, không rảnh chiêu đãi các ngươi."

"Khốn kiếp, chết cho ta!" Jim rống một tiếng, móc ra dao găm muốn xử lý Lý Phong.

"Jim! Lui ra!"

Eric Sari gầm nhẹ.

Jim quay đầu nhìn Eric Sari, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khó hiểu.

"Ngay cả lời ta nói ngươi cũng không nghe sao?"

Eric Sari lạnh giọng hỏi.

"Thuộc hạ không dám!" Jim vội vàng cúi đầu, lui về sau.

Eric Sari hừ lạnh một tiếng, tiếp theo thay đổi vẻ mặt vui cười nhìn Lý Phong nói: "Vừa rồi thủ hạ của ta lớn tiếng ồn ào, đắc tội rồi, mong Lý tiên sinh chớ trách."

Đường Quỳnh nghe vậy liền buông lỏng cơ thể.

Rất rõ ràng Eric Sari đang muốn cầu cạnh Lý Phong, trước khi đạt thành mục đích, Eric Sari hẳn là sẽ không trở mặt với Lý Phong.

Chỉ cần chút nữa nàng làm cầu nối giúp Lý Phong cùng Eric Sari hòa giải và nói chuyện cho tốt, sự tình sẽ tiến triển theo phương hướng tốt đẹp. ..

"Ngươi có bệnh."

Đúng lúc này, Lý Phong bất chợt nói.

Đường Quỳnh chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa muốn hôn mê.

Đại ca, ngươi nhất định phải làm như vậy sao? Một lòng muốn chết đúng không?

Ai ngờ Eric Sari đột nhiên hỏi: "Lý tiên sinh có thể trị được không?"

Có vẻ rất khách khí.

"Có thể." Lý Phong gật gật đầu, tiếp theo duỗi ra một ngón tay: "Bất quá ta muốn con số này."

"1 triệu bảng Anh?" Eric Sari thăm dò một câu.

Thế nhưng Lý Phong lại lắc đầu, đùa cợt nói: "1 triệu bảng Anh? Ngươi đang đuổi ăn mày à, ta nói là 10 triệu bảng Anh!"

Mọi người yên tĩnh!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 861: Quy Củ Chữa Bệnh

"10 triệu bảng Anh?"

"Trời ơi, 10 triệu bảng Anh, đổi thành Hoa Hạ tệ thì chính là gần 100 triệu!"

Quần chúng đều bị con số này dọa cho phát sợ, bọn họ cảm thấy Lý Phong đã thèm tiền đến phát điên rồi, há miệng liền đòi 10 triệu bảng Anh!

Dù là Đường Quỳnh cũng cảm thấy có chút khó tin, đây chính là Eric Sari, bình thường đều là hắn đòi tiền người khác, Lý Phong mở miệng liền đòi 10 triệu bảng Anh, có khi nào sẽ chọc giận hắn không?

Được rồi. . . Nói đến chọc giận, Lý Phong trước đó đã chọc giận Eric Sari rất nhiều lần.

Không được, nàng phải nghĩ biện pháp giảm xuống lửa giận trong lòng Eric Sari, không thì Lý Phong sẽ cách cái chết không xa.

"Thuyết phục Lý Phong từ bỏ phí chữa bệnh? Biện pháp này chắc là có thể." Đường Quỳnh hơi trầm ngâm, nội tâm đã quyết định.

"10 triệu bảng Anh. . ." Đồng tử Eric Sari co rụt lại, cười lạnh nói: "Nói vậy là Lý tiên sinh có nắm chắc 100% chữa khỏi bệnh cho ta?"

Dù là đối với Eric Sari, 10 triệu bảng Anh cũng là con số không nhỏ, để hắn một hơi bỏ ra nhiều tiền như vậy sẽ có chút đau lòng.

Bất quá so với triệt để trị tốt bệnh tật, 10 triệu bảng Anh không nhiều.

"Không dám nói 100%, chí ít có 99,99% nắm chắc." Lý Phong

vừa cười vừa nói.

Ánh mắt Eric Sari sáng lên: "Ngươi biết ta mắc bệnh gì sao?"

"Đương nhiên biết, không thì ta nào dám nói mình có 99,99% nắm chắc chữa khỏi?" Lý Phong nhún vai đáp.

Đường Quỳnh ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía Lý Phong.

Lý Phong còn chưa làm gì, chỉ liếc qua đã biết bệnh tật của Eric Sari? Quá trâu bò rồi!

"Ồ?" Eric Sari hơi biến sắc, trầm giọng hỏi: "Vậy ngươi nói xem ta mắc bệnh gì, chỉ cần ngươi nói chính xác, ta liền đáp ứng cái giá ngươi đưa ra."

Lý Phong nhướng mày: "Thật sao?"

"Đương nhiên." Eric Sari gật gật đầu.

"Phổi tắc nghẽn mãn tính."

Lời này vừa nói ra, mọi người yên tĩnh.

Tiếp theo, một số người liền không nhịn được hít vào một hơi khí lạnh.

Phổi tắc nghẽn mãn tính là một loại bệnh hô hấp rất đáng sợ, bình thường sẽ hô hấp khó khăn, dù là leo thang lầu cũng sẽ thở hồng hộc.

Càng đáng sợ là, cho đến tận bây giờ trong phạm vi toàn thế giới còn chưa có thuốc đặc trị, chỉ có thể làm chậm lại tốc độ bệnh tình phát triển.

Eric Sari ngửa mặt lên trời cười ha hả: "Ha ha ha, không hổ là thần y, vậy mà liếc mắt liền nhìn ra ta mắc bệnh gì, khụ khụ khụ, khụ khụ khụ."

Đôi mắt đẹp của Đường Quỳnh nhìn Lý Phong không chớp mắt, y thuật của hắn vậy mà tuyệt diệu đến cấp độ này? Vì sao trước đó hắn chưa bao giờ hiển lộ ra?

Chờ chút. . . Lý Phong biết Eric Sari mắc phổi tắc nghẽn mãn tính, vì sao còn nói có 99. 99% nắm chắc có thể chữa khỏi, đây chính là nan đề với nền y học toàn thế giới!

Khó có thể tưởng tượng!

Sau một hồi lâu, Eric Sari dừng ho khan, cố bình phục lại tâm tình, lúc này mới cười nói: "Tốt! Lý tiên sinh đã có nhãn lực như thế, vậy ta liền đáp ứng cái giá của ngươi! Có điều. . . Nếu như ngươi không hết bệnh của ta thì sao?"

Lý Phong trực tiếp lắc đầu: "Khả năng này không tồn tại."

"Hay!" Eric Sari vỗ tay cười to, tiếng ho khan lại nổi lên.

Lý Phong nhíu mày: "Được rồi, ngươi chớ cao hứng quá sớm, kẻo ho cả bay cả phổi ra ngoài."

Nghe thấy lời ấy, Eric Sari ngưng cười, sau đó hạ thấp tư thái hỏi: "Lý tiên sinh, bao giờ chúng ta bắt đầu chữa bệnh?"

"Chữa bệnh tùy thời đều có thể bắt đầu, bất quá ta trước khi xem bệnh có một thói quen, lấy tiền rồi mới chữa bệnh. Nếu như ngươi muốn ta hiện tại trị bệnh cho ngươi, vậy trước tiên gửi 10 triệu bảng Anh vào thẻ ngân hàng của ta."

Nói xong Lý Phong móc ra một cái thẻ ngân hàng, đưa tới trước mặt Eric Sari.

Eric Sari: "? ? ?"

Người khác: "? ? ?"

Đường Quỳnh chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, kém chút nữa té xỉu.

Nàng vừa rồi còn nghĩ thuyết phục Lý Phong không thu phí khám bệnh cho Eric Sari, kết quả Lý Phong trực tiếp đòi 10 triệu trước, hắn muốn đắc tội Eric Sari tới cùng sao?!

"Lý Phong, chúng ta nói chuyện một chút." Đường Quỳnh hít sâu, chuẩn bị nói ra mức nghiêm trọng của sự tình.

"Có chuyện nói tại chỗ là được rồi." Lý Phong thờ ơ đáp.

Đường Quỳnh nhỏ giọng nói: "Eric Sari tiên sinh ở LD rất có uy vọng, ngươi linh hoạt một chút đi, nói ví dụ như chữa bệnh trước, thành công mới lấy tiền, hoặc là. . . Giảm giá một chút."

Eric Sari lộ vẻ hưởng ứng gật đầu.

Nữ nhân này coi như hiểu chuyện, biết hắn không phải bệnh nhân bình thường, hiện tại Lý Phong hẳn phải biết nên dùng thái độ gì đối mặt với hắn rồi.

Đúng lúc này, Lý Phong nói: "Mặc kệ hắn có thân phận gì, trong mắt đều là một bệnh nhân, chữa bệnh giao tiền là chuyện đương nhiên, dù là tổng thống Y quốc đến, thì vẫn phải chơi theo luật của ta!"

Đường Quỳnh lấy tay ôm trán, trong lòng phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ.

Đồng tử Eric Sari co rụt lại: "Lý tiên sinh, ngươi đang nghiêm túc sao?"

"Đương nhiên, nếu như trên người ngươi không đủ tiền, vậy đi về chuẩn bị trước, đừng ở chỗ này lãng phí thời gian của." Lý Phong nói xong liền cất lại thẻ ngân hàng.

Đúng lúc này, Eric Sari đột nhiên bắt lấy thẻ ngân hàng, cười nói: "10 triệu bảng Anh mà thôi, ta còn trả nổi, có điều. . . Nếu như đợi chút nữa kết quả làm ta không hài lòng, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

Nói đến đây, trên mặt Eric Sari đã hiện ra sát ý.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 862: Lộ Ra Răng Nanh

Thấy thế, nội tâm Đường Quỳnh trầm xuống.

Lý Phong đã làm mất lòng Eric Sari, đợi chút nữa lỡ không thể trị được bệnh của hắn, hắn có khi sẽ giận dữ giết người.

"Yên tâm, hậu quả ngươi nói không có khả năng xuất hiện." Lý Phong đơn giản trả lời một câu

Eric Sari cười lạnh, nhìn số thẻ ngân hàng rồi lập tức chuyển 10 triệu bảng Anh qua.

Kiểm tra tiền đã về túi, Lý Phong búng tay một cái: "Tốt, hiện tại bắt đầu trị liệu."

"Mỏi mắt mong chờ." Eric Sari nhìn chung quanh một vòng, hỏi: "Ta cần ngồi ở đâu?"

Lý Phong chỉ sang bên phải: "Chỗ đó có giường bệnh, ngươi chỉ cần nằm ở nơi đó, còn lại giao cho ta là được."

"Lần trị liệu này đại khái cần khoảng 10 phút, trong quá trình tiến hành thủ hạ của ngươi phải giữ yên lặng, nếu như bởi vì bọn hắn ồn ào mà làm trị liệu thất bại thì ta sẽ không chịu trách nhiệm."

"Tốt!" Eric Sari nhìn đám người Jim nói: "Các ngươi đi ra bên ngoài, không được ta cho phép thì không được tiến vào."

Đám người Jim hung hăng trừng mắt lườm Lý Phong, sau đó lễ phép cúi đầu, rồi xoay người ra cửa, đuổi các quần chúng xem kịch sang một bên, cuối cùng đóng lại cửa lớn.

Tiếp theo, Eric Sari chậm rãi đi đến trước giường bệnh, nằm xuống.

Lý Phong móc ra từ trong ngực một túi ngân châm, muốn nhấc chân đi tới, nhưng ngay sau đó hắn dừng bước, quay đầu nhìn về phía Đường Quỳnh: "Ngươi cũng muốn đi theo?"

"Ừm, quan sát một chút." Đường Quỳnh gật đầu.

"Aishonia, ngươi cũng tới đây xem đi."

Lý Phong kêu gọi Aishonia, sau đó đi đến chỗ Eric Sari.

Eric Sari mở miệng: "Có cần cởi áo không?"

“Với y thuật của ta, cởi áo hay không đều như nhau!”

Nói xong, Lý Phong nhanh như điện giật lấy ra một cây ngân châm, đâm tới đỉnh đầu hắn.

Eric Sari cảm thấy đỉnh đầu truyền đến từng cơn đau nhói, không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Thế nhưng đây chỉ là mới bắt đầu, Lý Phong liên tục xuất thủ, 18 cây ngân châm ở trong 10 giây ngắn ngủi đã bị hắn châm vào đủ loại huyệt vị trước người Eric Sari.

Sau đó là... Từng đợt cảm giác thoải mái!

Một bên, Đường Quỳnh đổ mồ hôi hột.

Tốc độ châm kim quá nhanh rồi, chẳng lẽ là Lý Phong đang châm bừa?

Đúng lúc này, Lý Phong đột nhiên lấy ra một sợi chỉ bạc, tay hắn run một cái, sợi bạc liền phân tán ra, quấn quanh phần đuôi ngân châm.

Toàn bộ quá trình Lý Phong chỉ là run tay mấy cái, nhưng sợi chỉ bạc như có sinh mệnh, tự biết quấn đến phần đuôi các cây ngân châm!

"Thần kỳ quá!" Đường Quỳnh nhịn không được tán thưởng một câu.

Đồng tử Eric Sari co rụt lại, cũng bị chiêu này của Lý Phong chấn nhiếp tại chỗ.

Mặc kệ y thuật Lý Phong như thế nào, chỉ bằng một chiêu này, đã có thể vào kỷ lục Guiness.

Sau khi làm xong, Lý Phong điều động một bộ phận chân khí dọc theo chỉ bạc truyền vào ngân châm, lại từ ngân châm truyền vào trong huyệt đạo của Eric Sari, không ngừng chạy qua chạy lại trong kinh mạch toàn thân của Eric Sari.

Theo sự chuyển động của chân khí, hệ hô hấp của Eric Sari nhanh chóng được chữa trị, một số chất có hại khác cũng bị thanh trừ ra khỏi thân thể, ngân châm bắt đầu biến thành màu đen.

Quá trình này đại khái duy trì khoảng 10 phút, tới cuối cùng, 18 cây ngân châm đã biến thành toàn thân đen nhánh, thật giống như ngâm trong thuốc nhuộm.

"Trời ạ, thật thần kỳ!" Đường Quỳnh lấy tay che miệng, hai mắt đều tỏa ánh sáng.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nàng căn bản sẽ không tin tưởng có loại chuyện này phát sinh.

Mắt Aishonia cũng sáng lên, tràn ngập sùng bái nhìn về phía Lý Phong.

Đúng lúc này, Lý Phong tản đi chân khí, cấp tốc rút ra ngân châm, tiện tay ném vào thùng rác.

Sau khi làm xong Lý Phong hỏi: "Cảm giác như thế nào?"

Eric Sari hít sâu một hơi, rồi lộ vẻ mặt kinh hỉ: "Ta. . . Ta hình như triệt để khỏi bệnh rồi!"

Loại cảm giác hô hấp thông suốt này giống như trở lại lúc tuổi trẻ, cái này khiến Eric Sari mừng rỡ như điên!

Sau khi cuồng hỉ , Eric • Sari ngồi thẳng người, nhìn về phía Lý Phong nói: "Ngươi vậy mà thật sự chữa khỏi bệnh cho ta, thật sự là không thể tin nổi."

Lý Phong nhún vai: "Chuyện thường mà thôi."

Eric Sari đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười to nói: "Hay cho câu chuyện thường mà thôi, ngươi quả nhiên rất ngông cuồng! Nể tình ngươi chữa khỏi bệnh cho ta, chuyện ngươi vô lễ ta có thể không truy cứu, nhưng ngươi nhất định phải trở thành bác sĩ chuyên dụng cho gia tộc Sari, không được gia tộc Sari cho phép, ngươi không được xem bệnh cho bất luận kẻ nào, hiểu không?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 863: Thương Tổn Tự Tôn?

Nghe thấy lời nói của Eric Sari, sắc mặt Đường Quỳnh liền trở nên khó coi.

Nàng quả nhiên không suy đoán sai, Eric Sari muốn gây phiền phức cho Lý Phong.

Bất quá kết quả này còn chưa đến nỗi nào, chí ít Lý Phong không gặp nguy hiểm tính mạng, chỉ là mất đi một chút tự do.

Aishonia cong miệng, ánh mắt lộ vẻ trào phúng.

Gia tộc Sari thì sao? Lý Phong là một cường giả võ đạo siêu cấp, dám uy hiếp Lý Phong, bọn hắn lần này sợ là phải diệt tộc.

Lý Phong không lộ vẻ ngoài ý muốn, dù không dùng Đọc Tâm Thuật, hắn cũng có thể nhìn ra Eric Sari một mực mang lòng bất mãn với mình, Eric Sari nhịn đến bây giờ đã vượt quá Lý Phong đoán trước.

"Nếu như ta không đáp ứng, ngươi liền muốn giết ta sao?"

Eric Sari không nghĩ tới Lý Phong nói chuyện lạnh nhạt như thế, nhất thời sững sờ, nhưng ngay sau đó hắn cười lạnh: "Ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi?"

Gia tộc Sari tại LD có thể nói là hô phong hoán vũ, đừng nói giết người, dù là cướp giết hiếp phóng hỏa đốt nhà quan chức tai to mặt lớn bọn hắn cũng không có áp lực chút nào.

Lý Phong cũng cười lạnh lại: "Ta đúng là cho rằng như vậy. Thử nhào vô xem."

Đúng lúc này, Đường Quỳnh dùng sức kéo hắn một cái.

Tiếp theo nàng lộ vẻ áy náy nhìn Eric Sari mỉm cười: "Sari tiên

sinh, có thể cho ta chút thời gian khuyên bảo Lý Phong không?"

"Đương nhiên có thể." Eric Sari cười đáp lại.

So với Lý Phong, Đường Quỳnh rất thức thời, càng mấu chốt là. . . Hắn nhận biết Đường Quỳnh, biết Đường Quỳnh là người Kayle Gullit ưa thích người, cho nên Eric Sari rất nguyện ý nể mặt Đường Quỳnh lần này.

Được Eric Sari cho phép, Đường Quỳnh liền kéo Lý Phong sang một bên, thấp giọng nói: "Người Sari kẻ nào cũng bá đạo độc ác, ngươi vừa rồi đã đắc tội hắn, thời điểm này còn tỏ ra thái độ cứng rắn, hắn sẽ thật sự giết ngươi đấy!"

"Ồ, thật sao?" Lý Phong đùa cợt nói: "Vậy ngươi nói xem hiện tại ta nên làm như thế nào, tất cả đều làm theo lời hắn nói?"

Sắc mặt Đường Quỳnh cứng lại, tiếp theo nhướng mày: "Cảm thấy ta nói như vậy là làm tổn thương lòng tự tôn của ngươi?"

Nam nhân luôn ưa thích ra vẻ trước mặt nữ nhân, Đường Quỳnh hiểu được điều này, nhưng bây giờ đã là lúc nào rồi, làm không tốt thì sẽ xảy ra án mạng!

Bây giờ nếu như Lý Phong không làm theo Eric Sari yêu cầu, thì lập tức sẽ gặp họa sát thân, trong tình huống sinh mệnh gặp nguy hiểm, mặt mũi chẳng đáng 1 đồng bạc, chẳng lẽ đến chuyện này hắn cũng không nghĩ thông?

"Thật sự không phải, chỉ là ta cảm thấy ngươi không nên phán đoán quá sớm khi chưa rõ ràng tình huống." Vẻ đùa cợt trên mặt Lý Phong càng đậm.

Hắn cảm thấy lời nói của Đường Quỳnh có chút buồn cười, quá mức tự cho mình là đúng. ..

"Ta có thể đoán được ngươi đang nghĩ gì."

Đường Quỳnh lắc đầu, có chút thất vọng nói: "Ngươi khẳng định là cảm thấy mình rất giỏi đánh nhau, Y quốc lại là xã hội pháp trị, hoàn toàn không cần quan tâm lời uy hiếp của Eric Sari, đúng không?"

Lý Phong gật gật đầu: "Ngươi nói đúng một nửa, ta chỉ là có lòng tin với bản thân thôi, không phải là tin vào pháp luật Y quốc."

"A." Đường Quỳnh lắc đầu cười một tiếng, vẻ thất vọng trên mặt càng đậm: "Ngươi đánh giá quá cao chính mình, cũng quá coi thường gia tộc Sari."

Lý Phong nhíu mày: "Sao lại là ta đánh giá chính mình quá cao?"

Đường Quỳnh thở dài: "Ngươi có lẽ rất giỏi đánh nhau, dùng một bàn tay đánh bay Đường Long, có thể thu phục Hoàng Tín, nhưng ngươi tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của gia tộc Sari."

"Gia tộc Sari có hơn ngàn thủ hạ, bọn họ có súng lục, súng máy thậm chí súng bắn tỉa, ngươi ngồi tại quán Đông y xem bệnh, bọn họ liền có thể ở ngoài ngàn mét bắn ngươi nát đầu, ngươi định chống cự thế nào?"

Lý Phong cười cười: "Vậy ngươi có nghĩ tới một khả năng khác không, ở trong mắt ta, gia tộc Sari tựa như một con bò sát, ta chỉ cần nhẹ nhàng nhấc chân là có thể dễ dàng nghiền chết bọn hắn."

Đường Quỳnh có chút không dám tin tưởng lỗ tai mình, Lý Phong rốt cuộc phải cuồng vọng cỡ nào mới có thể nói ra những lời này?!

"Được rồi, xem ra ngươi không tin, vậy thì không có gì để nói." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, tiếp theo liền đi tới chỗ Eric Sari.

"Lý Phong!" Đường Quỳnh dậm chân một cái, vội vàng đuổi theo.

Lúc hai người nói chuyện, Eric Sari đã gọi hết đám thủ hạ tới.

Thấy Lý Phong quay về, Eric Sari mở miệng hỏi: "Kết quả thương lượng thế nào rồi?"

Đường Quỳnh đuổi tới bên cạnh Lý Phong, nói nhỏ vào tai hắn: "Tạm thời đáp ứng điều kiện của hắn, bảo vệ mạng sống rồi nói sau."

Lý Phong lắc đầu nói: "Xin lỗi, ta xưa nay đều không thích bị kẻ

khác điều khiển."

"Ngươi. . . !" Đường Quỳnh khẩn trương, hận không thể cho Lý Phong một bạt tai để hắn tỉnh lại.

Ngay tại thời điểm Đường Quỳnh lo lắng không thôi, Lý Phong nhìn về phía Eric Sari, lạnh giọng nói: "Nể tình ngươi trả ta 10 triệu bảng Anh, chuyện ngươi vô lễ ta có thể tha cho ngươi một mạng."

Eric Sari có chút không dám tin tưởng lỗ tai mình.

Lúc này Lý Phong tiếp tục nói: "Bất quá tội chết có thể miễn tội sống khó tha, xét thấy thái độ của ngươi quá bố láo, ngươi nhất định phải chuyển khoản tiếp 10 triệu bảng Anh cho ta, ta mới thả ngươi rời khỏi nơi này."

"Hiện tại cơ hội đã cho ngươi, phải xem ngươi có biết nắm chắc không?"

Eric Sari: "? ? ?"

Đám người Jim: "? ? ?"

Đường Quỳnh: "? ? ?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 864: Rẽ Ngoặt Viên Đạn

Quần chúng nhịn không được hít vào một hơi khí lạnh.

Con mẹ nó. . . Lý Phong muốn đấm nhau với Eric Sari sao? Hắn lấy đâu ra lực lượng nói lời này?!

Đường Quỳnh chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, hận không thể lập tức phân rõ giới hạn với Lý Phong.

Eric Sari nhịn không được cười to: "Ở LD này ngươi là người đầu tiên dám uy hiếp ta, ngươi rất không tệ, thật sự rất không tệ."

Đám người Jim cũng bị Lý Phong chọc tức: "Tiểu tử, ngươi quá bố láo, vậy mà dám uy hiếp Sari tiên sinh?"

"Short, ta thật muốn 1 phát bắn nổ đầu ngươi!"

"Boss, hạ mệnh lệnh đi, ta đã không nhịn được rồi!"

Hiện tại chỉ cần Eric Sari lên tiếng, bọn họ liền động thủ xử lý Lý Phong, tuyệt đối sẽ không có nửa phần do dự!

"Không được làm loạn." Eric Sari lắc đầu cười một tiếng, nói với Lý Phong: "Ngươi là nhân tài, ngươi gia nhập vào sẽ làm gia tộc Sari càng thêm mạnh mẽ, cho nên ta có thể tha thứ tất cả hành động bất kính trước đó của ngươi."

"Nhưng độ nhẫn nại của ta có hạn, trước khi ta triệt để tức giận, ngươi tốt nhất là đáp ứng điều kiện của ta, nếu không. . . Hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!"

Đường Quỳnh tạm thời thở phào, tiếp theo liền muốn khuyên nhủ Lý Phong.

Ai ngờ Lý Phong trực tiếp lộ vẻ bất đắc dĩ nói: "Vậy là không còn gì để nói rồi? Thực ra ta cũng không muốn động thủ, là ngươi ép

ta."

Nói xong, Lý Phong nhẹ nhàng đẩy tới hướng cửa.

Quần chúng chỉ cảm thấy một cơn gió lớn cuốn tới, trực tiếp đẩy bọn hắn ra ngoài.

Tiếp theo, Lý Phong chỉ ngón tay, 2 cánh cửa "Ầm" một tiếng đóng sập lại, then cài tự chốt phát ra tiếng "cạch cạch", tựa như có người làm.

Tình cảnh này làm đám người Eric Sari kinh nghi bất định.

Đường Quỳnh càng là lấy tay che miệng, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hãi.

Đúng lúc này, Lý Phong nói: "Đừng nói ta không cho các ngươi cơ hội, ta cho các ngươi ba giây đồng hồ, sau ba giây đồng hồ, ta sẽ tấn công."

Đám người Jim liếc nhau, tiếp lấy liền muốn xin chỉ thị từ Eric Sari, Eric Sari lập tức hét lớn: "Động thủ!"

Hắn rống to một tiếng, đám người Jim liền móc súng lục ra, điên cuồng bắn về phía Lý Phong.

"Pằng pằng pằng pằng pằng pằng" . ..

Súng lục đã lắp giảm thanh phát ra từng tiếng trầm đục, viên đạn như một cơn mưa ào ào lao tới phía Lý Phong.

"A!" Đường Quỳnh rít lên một tiếng, hai tay ôm đầu ngồi bệt trên mặt đất, tiếp theo thì muốn tìm kiếm vật che chắn.

Nhưng vào lúc này, tiếng súng đột nhiên đình chỉ.

"Cái này. . . Đây là chuyện gì?"

"Đáng chết, nhất định là ảo giác, nhất định là như vậy!"

"Thật không thể tin được, thần tích, đây là thần tích!"

Đám người Jim kinh hô thành tiếng.

Sau khi nghi hoặc, Đường Quỳnh ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy Eric Sari và đám thủ hạ đều mắt chữ A mồm chữ 0 nhìn phía trước, thật giống như thấy quỷ giữa ban ngày.

Tình hình này làm sự nghi ngờ trong lòng Đường Quỳnh càng sâu, đến cùng là chuyện gì làm đại nhân vật như Eric Sari cũng biểu lộ như thế?

Ngay sau đó Đường Quỳnh nhìn theo ánh mắt đám người Eric Sari, sau đó nàng liền thấy một màn cả đời khó quên.

Ở trước người Lý Phong, mười mấy viên đạn phi tốc xoay tròn, nhưng lại không thể tiến thêm, thật giống như đâm vào một bức tường vô hình!

Lại nhìn Lý Phong, biểu lộ của hắn vô cùng nhẹ nhàng.

"Trời ơi. . ."

Đường Quỳnh kinh hô một tiếng sau đó che miệng, trong ánh mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

Nàng nghĩ mãi mà không rõ tại sao sự tình này có thể phát sinh?

Hiện tại vấn đề lớn nhất là, Lý Phong rốt cục là người hay quỷ?

Ngay tại thời điểm Đường Quỳnh kinh hãi không thôi, Jim rống lên: "Chết đi!"

"Pằng pằng pằng pằng pằng..."

Bắn liền một băng đạn!

Khác với lúc trước là, lần này Jim không nhắm chuẩn Lý Phong, mà vì tâm lý sụp đổ mà nổ súng bậy bạ, có hai viên đạn bắn tới chỗ Đường Quỳnh.

Đường Quỳnh nhất thời bị dọa sợ muốn vỡ tim.

"Ài."

Lý Phong sâu thẳm thở dài, tay phải khẽ vẫy, 2 viên đạn bắn tới Đường Quỳnh rẽ ngoặt đến trước mặt Lý Phong, lơ lửng trong lòng bàn tay Lý Phong .

Những viên đạn khác thì vẫn không ngừng xoay tròn dừng trước người Lý Phong.

Đường Quỳnh cảm thấy trái tim nâng cao lại hạ xuống!

"Ba giây đã trôi qua, tới lượt ta phản kích."

Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng, những viên đạn lơ lửng trước người hắn lập tức thay đổi phương hướng.

"Nổ súng! Nổ súng!"

Eric Sari cảm thấy toàn thân dựng ngược lông tơ, vội vàng hạ đạt mệnh lệnh.

"Pằng pằng pằng pằng pằng pằng pằng pằng pằng pằng pằng pằng... "

"Phanh" "Phanh" "Phanh" . ..

Lý Phong dùng chân khí bắn đạn ra, đụng vào đạn mà đám người Jim bắn ra, phát ra từng tiếng trầm đục, những viên đạn này khí thế không giảm, vọt tới trước mặt đám người Jim, sau đó dừng lại trước ánh mắt kinh khủng của bọn hắn.

Dù Jim Eric Sari trốn phía sau, cũng có một viên đạn lơ lửng trước mặt hắn!

Tựa như viên đạn là sinh vật sống, bọn chúng biết lách qua sự phòng thủ của đám người Jim, bay đến trước mặt Eric Sari!

"Trời ơi!" Đường Quỳnh hoàn toàn không biết nói gì ngoài câu này.

Eric Sari quyết đoán giơ cao 2 tay, hoảng sợ nói: "Lý tiên sinh, ta sai rồi, ta đầu hàng!"

Nếu không phải hắn đã trải qua không ít mưa to gió lớn, thời

điểm này có khi đã đái ra quần! Lý Phong quả thực quá kinh khủng!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 865: Đừng Hỏi, Hỏi Cũng Là Đồng Bọn

"Hiện tại đầu hàng hơi trễ rồi."

Đang nói chuyện Lý Phong khống chế viên đan trước mặt Eric Sari, làm nó xông về phía trước, gần như dán tới trên trán hắn.

Thân thể Eric Sari cứng đờ, bàn chân run lên: "Không trễ, không trễ chút nào, ta có thể trả tiền cho Lý tiên sinh."

"Gửi tiền thì không vội." Lý Phong khống chế viên đạn rút lui một chút, cười nói: "Vì ngươi vừa hành động vô lễ, cho nên ta muốn trừng phạt gấp bội, ngươi bây giờ phải bỏ ra 20 triệu bảng Anh ta mới tha thứ."

Eric Sari: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Lúc này mới bao lâu, tiền chuộc vậy mà từ 10 triệu tăng thành 20 triệu?

Thấy hắn không nói lời nào, Lý Phong cười lạnh: "Không nguyện ý sao?"

"Không không không, ta nguyện ý!" Eric Sari khóc không ra nước mắt.

Lý Phong quá kinh khủng, hắn không hoài nghi Lý Phong năng lực cùng quyết tâm giết bọn hắn.

Vì phòng ngừa vạn nhất, Eric Sari dùng thời gian ngắn nhất chuyển 20 triệu bảng Anh tới thẻ ngân hàng của Lý Phong.

Thu được tiền, Lý Phong lập tức giải trừ khống chế.

"Lạch cạch" "Lạch cạch" "Lạch cạch" . ..

Tất cả viên đạn đều rớt xuống đất.

Giờ khắc này, nội tâm Eric Sari có thể nói là ngũ vị tạp trần.

Con mẹ nó, quanh quẩn một hồi lại biến thành chuyện tình phải dùng 20 triệu bảng Anh giải quyết, cộng thêm phí xem bệnh 10 triệu bảng Anh, hắn tới nơi này đã tiêu tốn trọn vẹn 30 triệu bảng Anh!

Sớm biết như thế, hắn đã cung cung kính kính, không dám làm Lý Phong phật lòng.

Chỉ là trên đời không bán thuốc hối hận. ..

"Các ngươi sao còn chưa đi, muốn ta đưa tiễn 1 đoạn đường sao?"

Ngay lúc này, Lý Phong chợt nói.

"Không không, tự chúng ta đi là được."

Nói xong Eric Sari liền vội vàng xoay người đi tới cửa.

Mở ra cửa lớn Đông y quán, Eric Sari liền thấy một đám đầu người, nhất thời liền bị giật mình.

Đám quần chúng xem kịch cũng bị dọa giật mình không kém.

Đông y quán cách âm quá tốt, bọn họ dán tai trên cửa nghe lén lâu như vậy mà không biết bên trong có động tĩnh gì.

Cái này đương nhiên không quan hệ với chuyện cách âm, mà là Lý Phong sớm đã bố trí lớp tường chân khí để cách âm.

"Các ngươi. . ." Eric Sari vốn rất khó chịu, chuẩn bị nổi bảo.

Đúng lúc này, thanh âm thăm thăm của Lý Phong từ phía sau lưng truyền đến: "Bọn họ đều là đồng bào của ta, ngươi nếu dám nói năng lỗ mãng, thì chuyện này sẽ không giải quyết đơn giản bằng tiền đâu."

Eric Sari rùng mình, lập tức thay đổi một bộ dáng thân thân, nói mấy câu khách khí, sau đó dẫn một đám thủ hạ xuyên qua mọi người, đi lên trên xe rồi lập tức rời khỏi nơi đây, rất giống như là

chạy trối chết, quần chúng nhìn mà sững sờ không thôi.

"Đừng hỏi gì cả, hỏi chính là đồng bọn của ta, các ngươi có muốn chọc vào gia tộc Sari không?"

Lý Phong nhìn ra mọi người đang nghi hoặc, ngay sau đó dọa dẫm 1 câu.

Nghe xong lời này, quần chúng liền quyết định mau chóng rời đi!

"Lý thiếu nói phải, chúng ta đã ra ngoài thật lâu, cũng nên trở về rồi."

"Đúng đúng đúng, ta còn muốn mua đồ ăn về cho con."

Một đám quần chúng cười cười nói nói, ào ào rời khỏi nơi đây.

Sau khi bọn hắn rời đi, rốt cục các loại tin tức điên cuồng truyền đi, ví dụ như Lý Phong đơn giản trị liệu bệnh của Eric Sari cùng Lý Phong công khai nắm tay với Đường Quỳnh.

Đương nhiên, chuyện này đều là về sau mới xảy ra, tạm thời không đề cập tới.

Quần chúng vừa đi, Đông y quán vắng vẻ hơn rất nhiều, cũng an tĩnh hơn rất nhiều.

"Ngươi có còn là Lý Phong không? Vì sao sau chuyến đi tới Hoa Hạ, ngươi liền giống như biến thành người khác?"

Đường Quỳnh dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lý Phong hỏi.

Lý Phong như cười mà không phải cười nói: "Cái này cũng bị ngươi nhìn ra? Không sai, trận tai nạn xe cộ kia làm ta thức tỉnh năng lực mới."

Những chuyện này không giấu diếm được, không bằng lấp liếm nửa thật nửa giả, về sau hắn lại hiển lộ ra năng lực gì, liền có thể tận dụng cái cớ này.

Dù sao cũng không có chứng cứ, Đường Quỳnh còn có thể cắt

thân thể hắn ra nghiên cứu sao?

Đường Quỳnh nhướng mày: "Năng lực gì?"

"Siêu năng lực." Lý Phong nhún vai: "Ngươi có thể hiểu là không gì không làm được, chỉ có thứ ngươi nghĩ không ra, không có thứ ta không làm được."

Đường Quỳnh nửa tin nửa ngờ nói: "Ta có thể tin tưởng ngươi không?"

"Không quan trọng, dù sao ngươi có tin ta hay không, với ta mà nói đều không có bất kỳ ảnh hưởng gì."

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, tiếp theo phất phất tay nói: "Được rồi, mục đích ngươi tới đây cũng đã đạt tới, đã tới lúc trở về, đừng ảnh hưởng ta làm việc."

Đường Quỳnh: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Bản tiểu thư đang bị Lý Phong ghét bỏ sao? !

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 866: Không Thể Tha Thứ!

Con mẹ nó, bản tiểu thư dù sao cũng là mỹ nữ nhất đẳng, bộ dáng ghét bỏ này của ngươi là ý tứ tứ?

Giác tỉnh siêu năng lực liền có thể ghét bỏ bản tiểu thư sao?

Lời nói của Lý Phong có ba phần thật bảy phần giả, làm Đường Quỳnh dù thông minh cũng có chút tin tưởng. Nếu không thì một đống chuyện kia hoàn toàn không giải thích được.

"Ok, ta sẽ đi làm thủ tục đăng ký công ty trước, nếu như cần ngươi phối hợp thì ta sẽ sớm thông báo cho ngươi."

Đường Quỳnh hít sâu mấy hơi, đè xuống cảm giác khó chịu trong lòng, nói một câu.

Lý Phong gật gật đầu: "Cứ vậy đi."

Lý Phong trả lời ngắn gọn như vậy lại làm Đường Quỳnh cảm thấy nội tâm bực bội không thôi, sau một lúc lâu nàng hung hăng trừng mắt lườm Lý Phong một cái rồi nói: "Buổi tối về nhà ngủ, không được đi khách sạn nữa."

Lý Phong: "Không phải chứ, hai ta ly hôn rồi còn gì, nếu ta trở về ngủ thì chẳng phải sẽ lộ tẩy sao?"

"Ta nghĩ kỹ rồi, cứ nói tòa án bác bỏ đơn xin ly hôn của chúng ta, nếu không cha mẹ ta khẳng định sẽ nghĩ biện pháp để ta gả cho Kayle Gullit."

Đường Quỳnh mặt không biểu tình nói.

Thực ra kế hoạch của Đường Quỳnh vốn là dựa theo những gì nàng đã nói trước đó cùng Lý Phong, một mực kéo dài tới khi hai người bọn họ phát triển công ty lớn mạnh mới thôi.

Nhưng sau khi chứng kiến thực lực mạnh mẽ tới khủng bố của Lý Phong, Đường Quỳnh đã thay đổi chủ ý.

Để Lý Phong hấp dẫn hỏa lực của cha mẹ cùng Kayle Gullit, từ đó mang tới thời gian cùng không gian phát triển sung túc cho 2 người, như vậy sẽ càng tốt hơn kế hoạch A.

Lý Phong nhướng mày một cái, tiếp theo lắc đầu nói: "Ta không muốn trở về để rửa chân cho mẹ ngươi."

"Không trở về biệt thự, đi tới nhà của ta. Nhớ kỹ, ta không cho phép ngươi đi khách sạn nữa." Đường Quỳnh lộ vẻ thâm ý sâu sắc nhìn Aishonia một cái, tiếp theo liền xoay người rời khỏi y quán.

Chỉ chốc lát sau, Panamera màu trắng gầm thét rời khỏi nơi đây.

"Lý tiên sinh, Đường tiểu thư nói chuyện là có ý gì? Cái gì mà ly hôn, biệt thự, nhà của ta?"

Aishonia rất nghi hoặc hỏi.

Lý Phong lộ sắc mặt phức tạp nói: "Biệt thự là chỗ ở của cha mẹ Đường Quỳnh, sau khi kết hôn ta và nàng luôn ở lại nơi này, còn nhà kia là của riêng Đường Quỳnh."

"Vậy ngươi cùng Đường tiểu thư ly hôn. . ." Aishonia lại hỏi tiếp.

"Ngươi hi vọng ta và nàng ly hôn sao?" Lý Phong nhìn thẳng vào hai mắt Aishonia, miệng nở nụ cười, ngữ khí nghiền ngẫm.

"A?" Aishonia đầu tiên là sững sờ, tiếp theo khuôn mặt ửng đỏ nghiêng đầu đi, không lên tiếng.

Nói thực lòng. . . Qua hai ngày ở chung, Aishonia đã có thiện cảm không nhỏ với Lý Phong. ..

Ánh mắt Lý Phong sáng lên, sắc mặt bỗng có chút quái dị.

Sức hút của tiểu gia chẳng lẽ đã tới cảnh giới không dựa vào tướng mạo, chỉ cần đứng ở một chỗ cũng làm các mỹ nữ đua nhau ùa vào lòng sao?

Khụ khụ, cái này thật đúng là. . . Khiến người ta cảm thấy hưng phấn!

Qua khoảng thời gian này, video của CBB trên internet sinh ra sức ảnh hưởng càng lúc càng lớn, dù là ở tận Hoa Hạ, cũng có thật nhiều người biết ở LD có một vị Thần y chỉ đâm vài cái ngân châm là có thể kéo người ta trở về từ cõi chết.

Mặc dù đại bộ phận mọi người vẫn ôm lấy thái độ hoài nghi với việc này, nhưng ngăn không nổi những người bệnh sốt ruột, sau khi Đường Quỳnh rời đi không được bao lâu, liền có mấy bệnh nhân chạy tới nơi này tìm Lý Phong.

Cùng một thời gian đó, trong 1 pháo đài cổ âm u.

Một ông già mặc đồ Tuxedo ngồi trên ghế được xếp từ xương người, ánh mắt âm trầm nói: "Aishonia vậy mà phản bội ta? Không thể tha thứ!"

"Blake, ngươi đi một chuyến, giết Lý Phong, đồng thời mang Aishonia về nơi này, nhớ kỹ, ta muốn nàng sống!"

Thanh âm sâu thẳm quanh quẩn trong đại sảnh.

Tiếp theo, một người trung niên tóc đỏ quỳ một gối xuống trước mặt ông già kia Tuxedo đứng dậy, sải bước đi ra ngoài.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 867: Tự Luyến Đường Phỉ

Trong phòng khách.

Đường Phi đang nói chuyện điện thoại, đám người Đường Kiếm, Ngô Lâm im lặng lắng nghe.

"Vâng thưa Morrison tiên sinh, cháu gái Đường Quỳnh của ta thật sự ly hôn với Lý Phong rồi. . ."

"TA muốn Morrison tiên sinh giúp đỡ 1 chút, chuyển tin tức này cho Kayle Gullit thiếu gia. . . Ha ha, đúng vậy, hắn nhất định sẽ rất cao hứng. . ."

"Tốt, vậy mọi chuyện xin nhờ Morrison tiên sinh!"

Nói đến đây, Đường Phi cúp điện thoại.

"Ethan Morrison tiên sinh nói gì? Có nhắc tới việc khôi phục hợp tác với tập đoàn U Lan không?"

Đường Kiếm nhịn không được hỏi.

Đường Phi lắc đầu: "Ngươi cũng nghe thấy rồi, toàn bộ cuộc trò chuyện ta đâu có nhắc tới khôi phục hợp tác. Cơm cần ăn từng miếng, việc phải làm từng bước, không nên gấp gáp."

Sau đó hắn vui cười nói: "Morrison tiên sinh nói, hắn sẽ mau chóng nói tin tức Tiểu Quỳnh đã ly hôn với Lý Phong cho Gullit thiếu gia, đại ca chúc mừng ngươi trước."

Đường Kiếm nhướng mày một cái, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Mọi chuyện còn chưa đâu vào đâu, đại ca chúc mừng lúc này hình như hơi sớm."

Đường Phi cười ha hả một tiếng: "Cả LD đều biết Gullit thiếu gia vô cùng ưa thích Tiểu Quỳnh, chỉ cần Tiểu Quỳnh ly hôn, Gullit

thiếu gia khẳng định sẽ truy cầu Tiểu Quỳnh, ngươi cùng đệ muội lại ở bên cạnh tác hợp một phen, việc vui chẳng phải là ván đã đóng thuyền sao?"

"Đến lúc đó, giá cổ phiếu tập đoàn U Lan tăng mạnh, huynh đệ chúng ta cùng nhau phấn đấu, giúp tập đoàn U Lan ngày càng lớn mạnh!"

Đúng lúc này, một đợt tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

Đường Long lấy điện thoại di động ra bấm nghe "Cái gì? Đường Quỳnh công khai nắm tay với Lý Phong? !"

Đám người Đường Kiếm lập tức trợn to mắt nhìn qua.

Đường Long cũng lộ vẻ mặt kinh nghi bất định nhìn đám người Đường Kiếm, đồng thời nó tiếp với đầu dây bên kai: "Cơm có thể ăn bậy nhưng miệng không được nói loạn, Tiểu Quỳnh đã ly hôn với tên phế vật Lý Phong kia rồi. . . Cái gì, ngươi tận mắt nhìn thấy? Còn có rất nhiều nhân chứng? Tốt, ta đã biết."

Nói xong Đường Long cúp điện thoại.

Đường Kiếm liền vội vàng hỏi: "Tình huống thế nào, người nào nhìn thấy Tiểu Quỳnh nắm tay với Lý Phong?"

"Một người bằng hữu của ta." Đường Long mở miệng: "Sáng hôm nay ở quán Đông y Lý thị, hắn tận mắt thấy Tiểu Quỳnh và Lý Phong tay trong tay."

"Tiểu Quỳnh sao có thể như thế, trước đây không cho hắn đụng vào, bây giờ đã chia tay vậy mà để hắn nắm tay, khẳng định là bạn ngươi bị hoa mắt!" Ngô Lâm không nhịn được nói.

Bọn họ vừa mới nói tin tức hai người ly hôn cho tổng giám đốc Kessley- Ethan Morrison, Ethan Morrison cúp điện thoại xong sẽ nhanh chóng báo lại cho Kayle Gullit.

Vốn là đây là một chuyện tốt, Kayle • Gullit khẳng định sẽ rất cao hứng, kết quả hắn còn chưa được bao lâu, liền nghe được tin tức Đường Quỳnh nắm tay Lý Phong, hậu quả sẽ như thế nào?

Có khi nào sẽ coi là Đường gia đang cố ý đùa nghịch hắn?

Vậy thì chuyện này sẽ không còn đơn giản là tập đoàn Kessley kết thúc hợp tác với tập đoàn U Lan, Đường gia sợ là sẽ bị đuổi ra khỏi Y quốc!

"Không được, ta phải gọi cho Tiểu Quỳnh."

Biết được tính nghiêm trọng của việc này Ngô Lâm vội vàng lấy điện thoại di động gọi cho Đường Quỳnh.

Rất nhanh, điện thoại kết nối, Ngô Lâm dồn dập hỏi: "Tiểu Quỳnh, ta hỏi ngươi, ngươi có tới quán Đông y của Lý Phong không, ngươi có thân mặt nắm tay với Lý Phong trước mặt bao người không. . . Cái gì, sao ngươi làm vậy, các ngươi không phải đã ly hôn rồi sao. . . Cái gì, tòa án bác bỏ đơn xin ly hôn của các ngươi?"

"Đường Quỳnh, chẳng lẽ ngay từ đầu ngươi chỉ là gạt chúng ta. . . Ta nói cho ngươi biết, Gullit thiếu gia đã biết các ngươi ly hôn, nếu như. . . Con mẹ nó, nha đầu chết tiệt kia dám cúp điện thoại của ta !"

Ngô Lâm mắng vài câu, tiếp theo lại gọi cho Đường Quỳnh, kết quả là thuê bao không liên lạc được, điều này làm Ngô Lâm tức giận đến mức sắc mặt tái xanh.

Đối diện, đám người Đường Kiếm nhìn nhau.

Nha đầu này dự định tạo phản sao?

"Không được, ta đi tìm nàng!"

Ngô Lâm, cầm lấy áo khoác rồi chạy ra khỏi phòng khách.

"Ta cũng đi theo." Đường Kiếm sợ 2 mẹ con náo loạn xảy ra chuyện, vội vàng đuổi theo.

Hai người rời đi, Đường Phi liền không nhịn được cười lạnh: "Hừ, một nhà ba người này thật sự là làm trò cười cho thiên hạ!"

"Được rồi cha, mình hiện tại còn phải trông cậy vào bọn họ

mang về lợi ích cho Đường gia." Đường Long ở 1 bên cười nói.

"Đúng vậy, việc cấp bách là nghĩ biện pháp để Đường Quỳnh gả cho Gullit thiếu gia." Đường Phỉ nói xong lại thở dài: "Nếu Gullit thiếu gia thích ta thì thật tốt tốt, ta nhất định sẽ lập tức gả cho hắn."

"Con gái của ta cũng không kém Đường Quỳnh, muốn trách phải trách ánh mắt Gullit thiếu gia không tốt, không biết thưởng thức." Khâu Dung ở 1 bên an ủi.

"Ta là Đường Phỉ, chờ đi, một ngày nào đó sẽ có một đại nhân vật nổi danh toàn cầu, lái siêu xe, tay cầm nhẫn kim cương quỳ gối trước mặt ta để cầu hôn!"

Sau mười mấy phút, 2 vợ chồng Đường Kiếm lái xe tới cửa quán Đông y Lý thị.

Sau khi xuống xe, hai người hùng hùng hổ hổ chạy vào rống to: "Lý Phong, ngươi giấu Tiểu Quỳnh ở đâu, mau giao nàng ra đây!"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 868: Đá Trúng Thiết Bản

Trong quán Đông y Lý thị, trên giường bệnh, một nam nhân người da trắng đang được Lý Phong châm cứu trị liệu.

Hắn tên là Roberson • Harry, là nghị viên Quốc Hội, ở Y quốc rất có danh vọng, có thể nói là quyền cao chức trọng.

Ba năm trước Roberson Harry đột nhiên bị ù tai, vô luận ngày đêm, trong lỗ tai đều giống như có một đám ve kêu to, cuộc sống bị ảnh hưởng rất nhiều.

Vì thế, Roberson Harry đi hỏi khắp danh y, nhưng hiệu quả trị liệu quá mức yếu kém.

Vốn Roberson Harry đã cảm thấy đời này coi như bỏ, buổi sáng hôm nay hắn vô tình nhìn thấy CBB phỏng vấn Lý Phong, nội tâm chuyển động, thế là lập tức lái xe chạy tới nơi này.

Lúc này đã có không ít bệnh nhân xếp hàng chờ đợi, bởi vì Roberson Harry thường xuyên xuất hiện trên truyền hình, cho nên rất nhanh liền có người nhận ra.

Về sau, đến lượt Roberson Harry, Lý Phong đưa hắn đến phòng trong.

Hiện tại, Lý Phong đã chuẩn bị kết thúc trị liệu, Roberson • Harry chỉ cảm thấy cảm giác ù tai giảm bớt rất nhiều, chỉ cần Lý Phong lại châm cứu thêm một hồi, chứng ù tai sẽ hoàn toàn biến mất!

Đột nhiên, thanh âm quát lớn của Đường Kiếm truyền vào.

Lý Phong đang châm cứu âm thầm nói: "Tìm tới cửa rồi sao?"

Roberson Harry đang trị liệu thiếu chút nữa tuôn ra một câu "Con mẹ nó!"

Tên khốn nào đột nhiên quấy rối vậy, nếu bởi vì âm thanh quát lớn này mà lão tử trị liệu thất bại, lão tử phải liều mạng với hắn!

Trong đại sảnh.

Sau khi Đường Kiếm rống to một tiếng, người ngồi xếp hàng chờ xem bệnh đều lộ ánh mắt bất thiện nhìn hai người.

Đường Kiếm, Ngô Lâm không nghĩ tới trong quán Đông y có nhiều người như vậy, nhất thời sững sờ tại chỗ.

Ngô Lâm chống nạnh nói: "Nhìn cái gì? Chưa thấy người giàu bao giờ à? !"

Một bên khác, Đường Kiếm nhìn một vòng, không thấy Lý Phong, nhất thời nhíu mày: "Ta hỏi các ngươi, Lý Phong đang ở đâu?"

Một đám bệnh nhân cùng nhau nghiêng đầu đi, không ai thèm trả lời.

Thấy mọi người không để ý chính mình, Đường Kiếm hừ lạnh một tiếng, không vui nói: "Ta đang nói chuyện với các ngươi, lỗ tai các ngươi điếc sao? !"

Bệnh nhân lần này còn không thèm quay đầu lại, trong đó có một vị phú hào gia sản bạc tỷ thậm chí giơ ngón giữa với Đường Kiếm.

Con mẹ nó, lão tử ở LD cũng là nhân vật tai to mặt lớn, nếu không phải sốt ruột chờ chữa bệnh, không muốn gây sự, thì đã sớm để bảo tiêu tới ném hai người các ngươi ra ngoài.

Cùng lúc đó, trong phòng.

Lý Phong nhổ ngân châm, hỏi: "Harry tiên sinh, cảm giác như thế nào?"

Roberson Harry cảm thụ một chút, kinh hỉ nói: "Trời ơi, khỏi bệnh rồi, thật sự khỏi bệnh rồi! Lý tiên sinh, y thuật của ngươi thật sự là quá thần kỳ! Ngươi là bác sĩ lợi hại nhất ta từng gặp, không ngươi thì ai, đố ta tìm được ai giống ngươi thứ 2!"

Lý Phong mỉm cười, thản nhiên nhận lời tán thưởng của Roberson Harry.

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn lần nữa truyền đến.

"Đáng chết, các ngươi sao không trả lời ta, xem thường Đường mỗ sao? !"

"Một đám quỷ nghèo không có lễ phép! Các ngươi có biết chúng ta là ai không? Ở phố người Hoa không người nào dám không nể mặt chúng ta!"

Roberson Harry nhíu mày, nhỏ giọng hỏi: "Lý tiên sinh, tên hô to gọi nhỏ bên ngoài là người nào, có thù với ngươi sao?"

"Hai người bị bệnh thần kinh mà thôi, Harry tiên sinh không cần để ý." Lý Phong lắc đầu, thu hồi ngân châm, nhìn Aishonia nói: "Chúng ta ra ngoài."

Aishonia gật đầu, đi ra ngoài, vừa vặn nhìn thấy 2 vợ chồng Đường Kiếm.

Ngay sau đó, 2 vợ chồng Đường Kiếm cũng nhìn thấy Aishonia, nhất thời trong mắt Đường Kiếm bùng nổ vẻ kinh diễm.

Một bên khác, Ngô Lâm cũng bị rung động, tiếp theo nàng quay đầu nhìn lại, phát hiện mắt Đường Kiếm như dán vào ngực Aishonia, nhất thời lên cơn giận dữ tát Đường Kiếm một cái.

Đường Kiếm kêu đau một tiếng, mờ mịt nhìn về phía Ngô Lâm: "Sao ngươi đánh ta?"

"Ngươi đoán xem!" Ngô Lâm hung hăng nguýt hắn một cái, tiếp theo nhìn Aishonia hô lên: "Ngươi chính là con hồ ly tinh đi thuê khách sạn với Lý Phong sao? !"

Aishonia nhíu mày: "Ta yêu cầu ngươi tôn trọng ta một chút."

"Hừ, ngươi thì tính là cái gì, vì sao ta phải tôn trọng ngươi?" Ngô Lâm cười khẩy, hỏi tiếp: "Ta hỏi ngươi, Lý Phong có phải là đang ở bên trong không?"

"Nhiều bệnh nhân xếp hàng như vậy, các ngươi lại ở trong phòng không ra ngoài, có phải là đang làm gì mờ ám không? Chuyện rõ như ban ngày, còn nói mình không phải hồ ly tinh?"

Vị phú ông bạc tỷ không nhịn được, lạnh giọng nói: "Ngươi có phải là lầm lẫn cái gì không, Lý tiên sinh đang chữa bệnh cho một bệnh nhân tôn quý ở bên trong."

"Aishonia tiểu thư là người tốt, ngươi không thể làm nhục nàng!"

Ngô Lâm đầu tiên là sững sờ, tiếp theo khinh miệt nói: "Bệnh nhân tôn quý? Một đám quỷ nghèo mà cũng ra vẻ với ta? Tốt, các ngươi gọi bệnh nhân kia đi ra cho ta, ta thật muốn nhìn xem quỷ nghèo có thể tôn quý cỡ nào!"

Bởi vì ai cũng biết người tới khám bệnh ở quán Đông y của Lý Phong đều là vì không còn cách nào khác, không có giấy tờ cư trú hợp pháp, lại không có tiền, vì vậy Ngô Lâm mới dám phách lối như vậy.

Đúng lúc này, Lý Phong dẫn Roberson Harry đi tới, nghe không trượt chữ nào, mà Roberson Harry đã tức giận đến mức tay cũng run rẩy!

Ngô Lâm dò xét Roberson Harry một hồi, luôn cảm thấy hắn có chút quen mắt, nhưng lại nhất thời nghĩ không ra đối phương là ai.

Ngô Lâm đè xuống nghi ngờ trong lòng, cười lạnh: "Hắn chính là bệnh nhân các ngươi nói? Sao ta không nhìn ra. . ."

Đúng lúc này, Đường Kiếm kéo nàng một cái, tiếp theo kinh sợ hỏi: "Nghị viên Ha. . . Harry, sao ngài lại ở chỗ này?"

Ngô Lâm sững sờ, rốt cục nhớ ra nhìn thấy Roberson Harry ở đâu.

Trời ạ, nghị viên Quốc Hội quyền cao chức trọng lại bị nàng nói là quỷ nghèo?

Giờ khắc này, Ngô Lâm hận không thể tát miệng mình mấy cái!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 869: Mắt Mù

Nào chỉ là Ngô Lâm nghĩ như vậy, Đường Kiếm hận không thể tát nàng mấy cái.

Thành sự không có bại sự có thừa, con mẹ nó đây là nghị viên Quốc Hội, địa vị cao hơn cha hắn là Đường Hùng không biết bao nhiêu lần, đến miệng Ngô Lâm lại thành quỷ nghèo, chuyện này truyền đi còn không bị người ta cười rụng răng? !

Roberson Harry lạnh lùng trừng mắt lườm hai người, tiếp theo lạnh giọng hỏi: "Các ngươi là ai, vì sao muốn gây phiền phức cho Lý tiên sinh?"

"Nghị viên Harry, ta. . . Ta là cha vợ của Lý Phong, tên là Đường Kiếm, ta tới nơi này vì muốn hỏi hắn có thấy con gái của ta không."

Đường Kiếm vụng trộm lau mồ hôi lạnh.

"Ồ?" Roberson Harry kinh ngạc nhìn Lý Phong.

Lý Phong nhún nhún vai, tự giễu nói: "Ta ở Đường gia có địa vị rất thấp, bọn họ chưa từng xem ta như là con rể. Không chỉ như thế, bọn họ còn luôn luôn nói ta vô dụng, nhắc tới liền thấy đau lòng."

Roberson Harry nhướng mày, ngạc nhiên không thôi.

Lý Phong sở hữu y thuật thần kỳ như thế, lại bị mắng vô dụng? Mắt 2 vợ chồng Đường Kiếm bị mù sao?

Khóe miệng Đường Kiếm giật giật một cái, sau đó vội hỏi: "Nghị viên Harry, ngài tới nhờ Lý Phong xem bệnh sao?"

"Đúng." Roberson Harry gật gật đầu.

Rất rõ ràng Lý Phong có quan hệ không tốt với 2 vợ chồng Đường Kiếm, đã như vậy, hắn cũng không nể mặt Đường Kiếm.

"Có phải là ngài xem đoạn video của CBB nên mới đến đây đúng không?" Đường Kiếm hỏi tiếp.

"Đúng vậy, làm sao?"

"Vậy thì nghị viên Harry, ngài tuyệt đối đừng để hắn lừa gạt, hắn căn bản là lang băm, y thuật rất cặn bã, việc này cả con phố đều biết!"

Roberson Harry có chút không dám tin tưởng lỗ tai mình: "Các ngươi nói Lý tiên sinh y thuật cặn bã?"

"Đúng vậy." Đường Kiếm, Ngô Lâm gật đầu đáp.

Hai người thật ra không hề hàm oan Lý Phong, trước kia trình độ y thuật của Lý Phong quá rác rưởi.

"Ha ha." Roberson • Harry cười lạnh mấy tiếng, đùa cợt nói: "Thành kiến sẽ che mắt con người, làm họ không nhìn thấy chân tướng."

Đường Kiếm hơi biến sắc: "Nghị viên Harry, ngài nói chuyện quá thâm ảo, ta còn chưa hiểu được."

"Hừ!" Sắc mặt Roberson Harry trầm xuống, lạnh giọng nói: "Ý tứ chính là ánh mắt các ngươi không tốt, đi gặp bác sĩ khám đi!"

Đường Kiếm, Ngô Lâm hơi biến sắc, nếu là người khác làm nhục bọn họ như thế, bọn họ nhất định sẽ không để yên, bất quá Roberson Harry có thân phận quá khủng bố, bọn họ dù rằng bất mãn, cũng chỉ có thể cắn răng kìm nén.

"Ngươi biết ta mắc bệnh gì không?" Roberson Harry lạnh nhạt hỏi.

2 người Đường Kiếm mờ mịt lắc đầu.

"Dây thần kinh bị tắc dẫn đến biến chứng ù tai!" Roberson Harry vào lỗ tai mình, lạnh giọng nói: "Ta tìm khắp danh y toàn châu Âu,

lại không có ai chữa được."

Nghe đến đó, trên mặt Đường Kiếm lộ ra vẻ đồng tình: "Thật bất hạnh, nghị viên Harry, ta cảm thấy rất thông cảm với ngài, bất quá càng như vậy, ngài lại càng không thể bị Lý Phong lừa gạt."

"Thật sao?" Trên mặt Roberson Harry lộ ra vẻ trào phúng: "Nhưng chính là Lý tiên sinh đã chữa khỏi bệnh cho ta! Ngươi nói xem ta kêu ngươi đi khám mắt là đúng hay sai?"

Đường Kiếm, Ngô Lâm trực tiếp sững sờ!

Không phải chứ. . . Đã chữa thành công? Không thể nào! Bọn họ còn tưởng rằng vừa rồi ở trong phòng Lý Phong đang hỏi bệnh Roberson Harry!

Quan trọng là việc này quá khó tin, danh y toàn châu Âu cũng bất lực, Lý Phong vậy mà thành công, không khoa học, quá vớ vẩn!

Một bên khác, bệnh nhân xếp hàng hưng phấn không thôi.

Lần này bọn họ đến đúng chỗ rồi!

Trong lúc nhất thời, những bệnh nhân này ào ào tán thưởng Lý Phong: "Thần y, thật sự là thần y!"

"Lý tiên sinh, ngài có nhận đệ tử không!"

Đường Kiếm càng cảm thấy khó chịu: "Nghị viên Harry, ngài không nói đùa chúng ta chứ?"

"Ta thèm nói đùa các ngươi sao?" Roberson Harry trợn mắt một cái, cười lạnh: "Lý tiên sinh là người có y thuật giỏi nhất ta từng gặp, các ngươi thật sự là mắt mù mới dám chê bai hắn!"

"Lý tiên sinh, nếu cuộc sống của ngài tại Đường gia không được tốt, vậy liền sớm ly hôn, ta sẽ giới thiệu bạn gái cho ngài, đảm bảo ngài sẽ hài lòng."

"Cái khác thì không dám hứa hẹn, nhưng chí ít cũng là tiểu thư quý tộc Y quốc, xuất thân cao quý!"

Lý Phong cười một tiếng: "Đa tạ ý tốt của nghị viên Harry, loại chuyện này ta sẽ tự mình xử lý, ngươi công việc bề bộn, cứ về sớm đi."

"Lý tiên sinh, ta nói chuyện rất nghiêm túc, nếu ngài muốn ta sẽ lập tức an bài." Roberson Harry lấy điện thoại di động ra, làm bộ muốn gọi điện.

Với hắn mà nói, Lý Phong không chỉ là ân nhân chữa bệnh cho mình, lại càng là một loại tài nguyên quý giá, nghị viên Quốc Hội phần lớn là người cao tuổi, hoặc nhiều hoặc ít đều mắc bệnh.

Muốn hắn lôi kéo được Lý Phong, để Lý Phong chữa bệnh cho những nghị viên này, con đường chính trị của hắn sẽ thăng tiến nhanh hơn rất nhiều

Lý Phong có chút dở khóc dở cười, hắn đã có quá nhiều nữ nhân, còn tìm thêm làm gì?

"Nghị viên Harry, chuyện này chúng ta sau này hãy nói, còn có rất nhiều bệnh nhân xếp hàng."

Lý Phong thở dài nói.

"Được, vậy ta trở về trước." Roberson • Harry lại nhìn 2 vợ chồng Đường Kiếm, nói tiếp: "Nếu bọn họ dám bất kính với ngài, ngài tùy thời có thể báo cho ta."

Đường Kiếm, Ngô Lâm nghe được mà khóc không ra nước mắt!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 870:

Trước khi Roberson Harry rời đi còn hung hăng lườm 2 vợ chồng Đường Kiếm để cảnh cáo.

2 người Đường Kiếm vừa sợ vừa giận, con mẹ nó, ngươi ngông cuồng cái gì, không phải chỉ là nghị viên Quốc Hội sao? Chờ tương lai thiếu gia Kayle Gullit cưới Tiểu Quỳnh, lão tử liền mang theo Kayle Gullit đến trước mặt ngươi, xem ngươi còn dám bố láo không!

Lý Phong cười nói: "Bác trai bác gái, Đường Quỳnh đã sớm đi rồi, ta cũng không biết nàng đi nơi nào, các ngươi trở về đi."

Đường Kiếm hừ lạnh một tiếng: "Đừng tưởng rằng có Harry làm chỗ dựa là ngươi có thể đứng thẳng sống lưng trước mặt ta, ngươi không có tư cách này!"

Lý Phong, mặt không biểu tình nói: "Ta nể tình mới kêu ngươi một tiếng bác trai, nếu không ngươi chẳng là cái thá gì, ta còn muốn xem bệnh, không còn việc khác thì lui sang 1 bên đi!"

Nói xong, Lý Phong liền bước tới bàn xem bệnh ngồi xuống.

Đường Kiếm không nghĩ tới Lý Phong sẽ đáp trả như vậy, trong lúc nhất thời sững sờ tại chỗ.

Ngay sau đó, Đường Kiếm giận dữ, muốn xông tới lý luận với Lý Phong.

Bệnh nhân xếp hàng đã sớm không nhịn được, có mấy thanh niên khỏe mạnh đứng ra ngăn cản: "Móa, Lý tiên sinh đã nói tới vậy rồi, ngươi còn dây dưa không dứt?"

"Cút mau, đừng quấy rầy chúng ta khám bệnh!"

"Cút cút cút!"

Mấy bệnh nhân một đường đẩy Đường Kiếm ra tận cửa lớn Đông y quán.

"Các ngươi làm cái gì vậy? Có biết lễ nghĩa cơ bản không?" Ngô Lâm vội vàng tiến lên giúp đỡ Đường Kiếm.

"Quấy rầy người khác làm việc mà cũng có mặt mũi nói câu này? Đi nhanh lên, đừng ép chúng ta đánh phụ nữ!"

"Đúng đúng, đi nhanh lên, nhớ mặt ta đó."

Mấy bệnh nhân nổi giận đùng đùng uy hiếp.

Đường Kiếm, Ngô Lâm trong lúc nhất thời không biết nên ứng đối như thế nào.

Đúng lúc này, Lý Phong nói: "Đóng cửa lại đi."

Nghe thấy lời ấy, mấy bệnh nhân liền đóng chặt cửa trước mặt 2 vợ chồng Đường Kiếm.

Cho đến lúc này Đường Kiếm mới hồi phục tinh thần lại, tức giận mắng to: "Lý Phong, đừng tưởng ngươi kết bạn với nghị viên Quốc Hội đã là rất giỏi, ta sẽ làm ngươi phải hối hận!"

Nói xong câu hung ác này, Đường Kiếm liền muốn rời đi.

Một bên khác, Ngô Lâm mở miệng: "Lý Phong là con rể ngươi, mà chúng ta xám xịt rời đi như vậy?"

"Quân tử không sợ thiệt thòi trước mắt." Sắc mặt Đường Kiếm có chút không tự nhiên nói: "Đợi sau khi trở về, ta lập tức tìm người tới xử lý bọn họ!"

"Ngươi định tìm ai, Hoàng Tín?"

"Đúng, ông chủ Hoàng rất thích hợp làm chuyện này." Đường Kiếm đáp lời.

"Đường Kiếm, ngươi bị ngốc rồi sao? Hoàng Tín đã bị Lý Phong thu về dưới trướng!"

"Đây đều là lời đồn, không thể coi là thật. . .".

"Vậy nếu như là thật thì sao, ngươi không tìm được ai khác có thể xử lý Lý Phong sao?"

"Cái này. . ." Đường Kiếm không nói nên lời.

Nếu như Hoàng Tín cũng không có cách nào đối phó Lý Phong, với năng lực của Đường Kiếm thì thật sự không tìm được ai khác đủ sức đối đầu Lý Phong.

Thấy Đường Kiếm do dự, Ngô Lâm trong nháy mắt liền bùng nổ: "Đường Kiếm, ngươi thật sự là quá vô dụng! Nếu mọi việc cho qua như vậy, ta sẽ không để yên cho ngươi!"

Nói xong, Ngô Lâm quay người đi tới chiếc xe sang trọng đỗ ở ven đường.

Sắc mặt Đường Kiếm biến ảo mấy lần, thầm chửi một câu "đồ điên", rồi nhấc chân đuổi theo.

7 giờ tối, Lý Phong khám cho bệnh nhân cuối cùng, rồi mang theo Aishonia rời khỏi Đông y quán.

"Đợi chút nữa chúng ta ăn cơm tối xong, ta sẽ dẫn ngươi đi tìm khách sạn ở lại, sau đó ta tới nhà Đường Quỳnh."

Trên đường đi, Lý Phong trầm giọng nói.

"A!" Aishonia kinh hô một tiếng, tiếp theo lộ thần sắc khẩn trương nói: "Ta ở 1 mình bên ngoài có chút sợ hãi. . ."

Lý Phong cười một tiếng, nửa đùa nửa thật nói: "Hay là ngươi theo ta tới nhà Đường Quỳnh?"

Khuôn mặt Aishonia ửng đỏ, gập đầu xuống sát ngực nói: "Như vậy không tốt lắm đâu."

Lý Phong: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Aishonia không kháng cự việc cùng hắn tới ở nhà Đường Quỳnh?

Nói đi cũng phải nói lại, nhà Đường Quỳnh rất lớn, có ba căn phòng ngủ, chỉ là Đường Quỳnh có thể đồng ý không?

"Móa, quan tâm nàng đồng ý hay không làm gì, mang Aishonia về rồi nói sau."

Lý Phong hơi trầm ngâm liền có quyết định: "Không sao, đợi chút nữa chúng ta ăn cơm tối xong, ngươi cùng ta về nhà trọ."

Dù sao là Đường Quỳnh chủ động kêu hắn tới đó ở, nếu như Đường Quỳnh phản đối, vậy hắn mang theo Aishonia ra ngoài ở khách sạn.

Nữ nhân nha, không thể quá chiều. Nhà là phải có nóc.

"A?" Aishonia không nghĩ tới Lý Phong thật sự muốn mang nàng trở về, nhất thời sững sờ ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, cảm giác ấm áp xuất hiện.

Lý Phong vì an toàn của nàng mà không tiếc mạo hiểm phá tình cảm của mình và Đường Quỳnh, Lý Phong đối xử quá tốt với nàng.

Sau một giờ, Lý Phong cùng Aishonia đi tới cửa chính nhà Đường Quỳnh.

Ấn vang chuông cửa, sau mấy giây thì bên trong truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Cửa mở ra, khuôn mặt tuyệt mỹ của Đường Quỳnh xuất hiện, nàng vừa muốn mở miệng nói chuyện, liền thấy Aishonia.

Nhất thời Đường Quỳnh sững sờ tại chỗ.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 871:

"Lý Phong, ngươi. . . Các ngươi. . . ?"

"Aishonia nói là ở sợ hãi ở một mình tại khách sạn."

Vừa nói, Lý Phong không để lại dấu vết dò xét thân hình Đường Quỳnh một hồi, trong mắt không giấu được kinh ngạc.

Ở bên ngoài Đường Quỳnh ăn mặc chỉnh chu, tự nhiên là rất xinh đẹp, bất quá nhìn nhiều lại làm người ta thấy khô khan.

Mà bây giờ Đường Quỳnh lại mặc váy ngủ trắng, tuy thiết kế rất bảo thủ, nhưng chất liệu tơ tằm lại làm nó áp sát vào cơ thể Đường Quỳnh, khiến dáng người của nàng được khoe ra một cách triệt để.

Lại thêm Đường Quỳnh hình như vừa mới tắm rửa, khuôn mặt có chút ửng đỏ, tóc rối tung buông trên bờ vai, lại tăng thêm mấy phần sức hút.

Đường Quỳnh: "? ? ?"

Đây là ở khách sạn, cũng không phải ngủ đầu đường, Aishonia không còn nhỏ, sợ hãi cái gì?

"Lý Phong, ngươi còn chưa ly hôn với ta đã không kịp chờ đợi đem nữ nhân về nhà, trong đầu ngươi nghĩ cái gì vậy?"

Đường Quỳnh cưỡng chế lửa giận trong lòng hỏi.

Nàng làm vậy là để tin đồn truyền ra mình ở chung 1 nhà với Lý Phong cho Kayle Gullit biết, nếu Lý Phong mang Aishonia đến đây, hiệu quả sẽ giảm đi nhiều.

Đâu người nào cho rằng Đường Quỳnh có thể chia sẻ đàn ông với nữ nhân khác.

"Thần trí của ta rất bình thường, nếu như ngươi cảm thấy không thể tiếp nhận, vậy ta mang nàng ra bên ngoài ở."

Lý Phong lạnh nhạt nói.

Sau lưng hắn, Aishonia có chút áy náy: "Lý tiên sinh, hay là để ta rời đi một mình. . ."

"Không cần, ngươi đi theo ta." Lý Phong trực tiếp ngắt lời, tràn ngập bá đạo.

Aishonia nhất thời cảm động.

Đường Quỳnh chỉ cảm thấy như có cục tức chèn ở cổ họng, nuốt không trôi, vô cùng đè nén.

Sau một lúc lâu, Đường Quỳnh phun ra một ngụm trọc khí: "Tốt, ngươi đã kiên trì như vậy. . . Để nàng ở lại đi."

Nói cho cùng nàng và Lý Phong vẫn không có tình cảm, nếu có thì nàng đã sớm đá đít Lý Phong ra ngoài, sau đó làm thủ tục ly hôn.

Tuy để Aishonia cũng lưu lại có chút ảnh hưởng kế hoạch, nhưng Đường Quỳnh tỉ mỉ nghĩ lại, làm như vậy có thể sẽ thu về hiệu quả bất ngờ.

Ngẫm lại mà xem, chuyện Lý Phong và Aishonia đi khách sạn sớm đã truyền ra, mà nàng lại đồng ý cho Lý Phong mang Aishonia về nhà, cái này sẽ cho người ta loại cảm giác gì?

Nàng quá yêu Lý Phong! Nếu không sao lại đồng ý cho chồng mang tình nhân về ở chung 1 nhà?

Đường Quỳnh càng nghĩ càng thấy Lý Phong mang Aishonia về nhà là chuyện rất tuyệt, nhất thời thần thái cũng có chút bay bổng.

Lý Phong không khỏi sững sờ. Biểu lộ của ngươi là cái quỷ gì? Làm sao? Ưa thích chơi tập thể chứ không 1v1 à?

Sững sờ thì sững sờ, Lý Phong vẫn mang Aishonia tiến vào gian phòng trước.

Căn nhà này bài trí rất xa hoa, đồ dùng đều là nhãn hiệu nổi tiếng, sau khi đi vào Lý Phong an vị trên ghế sa lon, cầm lấy điều khiển bật ti vi xem.

Mà Aishonia hỏi mượn Đường Quỳnh dép lê, sau đó chạy tới phòng tắm, từ đó, trong phòng khách chỉ còn Lý Phong và Đường Quỳnh.

"Có muốn uống gì không?" Đường Quỳnh đi đến bên cạnh Lý Phong hỏi.

Lý Phong vẫn xem tivi, thuận miệng hỏi: "Có coca không?"

Đường Quỳnh lắc đầu: "Không có, uống coca không tốt cho sức khỏe, cho nên ta không mua, có muốn uống chút rượu vang đỏ không?"

Lý Phong lúc này mới quay đầu lại nhìn về phía Đường Quỳnh, ánh mắt suy tư.

Đường Quỳnh hơi nhíu mày, cúi đầu nhìn một chút: "Trên người của ta dính cái gì sao ?"

"Không có." Lý Phong lắc đầu, vẫn dùng một loại ánh mắt suy tư nhìn Đường Quỳnh.

Đường Quỳnh bị nhìn đến mức có chút không được tự nhiên: "Vậy sao ngươi lại dùng ánh mắt này nhìn ta?"

"Không có gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy ngươi đáng yêu thôi." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài.

Đường Quỳnh bị Lý Phong nói cho nội tâm mờ mịt, không hiểu gì cả.

Thấy Lý Phong tới cửa cúi người bắt đầu đeo giày, Đường Quỳnh liền vội vàng hỏi: "Ngươi muốn đi đâu?"

"Mua coca với một ít chân gà, cổ vịt." Lý Phong cũng không quay đầu lại nói: "Coca tuy không tốt cho sức khỏe, nhưng nó rất ngon, mà rượu vang đỏ thì cũng chẳng tốt lành hơn bao nhiêu."

Đường Quỳnh nhíu mày: "Thế nhưng mọi người đều nói trước khi ngủ uống một chén rượu vang đỏ có dưỡng nhan làm đẹp."

"Muốn dưỡng nhan làm đẹp rất đơn giản, chờ xác định hợp tác với Osvili xong, ta sẽ cho ngươi một bình Đồng nhan thủy."

Nói xong Lý Phong đẩy cửa đi ra ngoài.

"Cho ta một bình Đồng nhan thủy?"

Đường Quỳnh lặp lại một câu.

Lời nói của Lý Phong cũng quá tùy ý rồi, một bình Đồng nhan thủy giá trị 20 triệu bảng Anh, mà lại là có số lượng giới hạn, dù thật sự hợp tác với Osvili, nàng cũng không dám uống!

Mấy phút đồng hồ sau, Lý Phong đi vào thang máy xuống tầng 1, ra ngoài đến cửa hàng tạp hóa.

Sau khi Lý Phong rời đi không lâu, một nam nhân tóc đỏ mặc áo khoác màu đen đi vào cửa lớn.

Vài phút sau, tên nam tử này đi tới cửa nhà Đường Quỳnh, quan sát xung quanh một chút, xác định không có người hắn liền đưa tay phải ra, 5 cái móng tay nhanh chóng mọc dài.

Sau khi móng tay dài tới 5 cm, hắn dùng móng tay cắt cửa chính.

"Roẹt roẹt."

Từng tiếng rợn người vang lên, cửa hợp kim vậy mà bị móng tay của hắn cắt ra cái lỗ hình tròn, trực tiếp đào ra cái ổ khóa!

Đường Quỳnh đang ngồi ghế salon xem ti vi nghe thanh âm này nhất thời nhíu mày, đứng dậy nhìn tới cửa.

Đúng lúc này, cái ổ khóa bị người kia ném xuống đất, phát ra 1 tiếng vang trầm đục.

Tiếp theo người này dữ tợn cười một tiếng, đẩy cửa đi vào.

(à ra là Đường Quỳnh mua nhà chung cư =_=)

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 872: Đi Săn

Khi cái khóa rơi xuống đất, Đường Quỳnh liền linh cảm được có điều chẳng lành, đứng dậy muốn gọi điện thoại báo cảnh sát.

Chỉ là không chờ nàng kịp hành động, nam tử trung niên tóc đỏ đã đi tới: "Ngươi tốt nhất là đứng im không động đậy, bằng không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

"Ngươi là ai, tại sao lại xâm nhập vào nhà ta? !"

Đường Quỳnh ép buộc mình tỉnh táo lại, nhưng thanh âm run rẩy của nàng vẫn bán đứng nội tâm của nàng.

Nam tử tóc đỏ trở tay khép cửa lại, lại cúi người lắp ổ khóa vào chỗ cũ, lúc này mới cười nói: "Ta là ai không quan trọng, quan trọng là. . . Aishonia cũng ở nơi đây đúng không?"

"Ngươi đến tìm Aishonia?"

"Đúng." Tony Blake nhún vai, thản nhiên đi đến giữa phòng khách, cười nói: "Vốn ta chỉ là tìm đến Aishonia, nhưng sau khi thấy ngươi ta mới phát hiện. . . Ngươi cũng sẽ trở thành mục tiêu đi săn của ta."

"Đi săn?" Đường Quỳnh biến sắc.

Từ những hành động trước đó của đối phương, Đường Quỳnh có thể thấy được đối phương rất đáng sợ, có khả năng cũng là người thức tỉnh năng lực đặc biệt giống Lý Phong.

Đừng nói nàng chỉ là một cô gái yếu đuối, dù nàng là một nam võ sĩ quanh năm luyện tập, cũng khẳng định không phải đối thủ.

Hiện tại điều duy nhất có thể làm là tận lực trì hoãn thời gian, chờ Lý Phong trở về.

Đường Quỳnh hít sâu một hơi rồi nói: "Ngươi có khả năng không biết, ta và Aishonia mới biết nhau ngày đầu tiên, mặt khác. . . Ta là Đường Quỳnh, tổng giám đốc kinh doanh tập đoàn U Lan, nếu ngươi muốn tiền thì ta có thể cho ngươi."

"Ồ?" Tony Blake nhướng mày một cái, chậm rãi đến trước mặt Đường Quỳnh hỏi: "Ngươi định cho ta bao nhiêu tiền?"

Vừa nói hắn vừa muốn nắm lấy cằm Đường Quỳnh.

Đường Quỳnh lui lại một bước: "Mong ngươi tôn trọng ta một chút!"

Tony Blake âm hiểm cười nói: "Tốt, ta tôn trọng ngươi, ngươi cũng phải tôn trọng ta, đừng coi ta là kẻ ngu ngốc."

Đường Quỳnh căng thẳng, biết đối phương không dễ lừa gạt, bất quá nàng hiện tại chỉ có thể dùng loại phương thức này trì hoãn thời gian: "Ta không hiểu ý ngươi, ta thật sự muốn dùng tiền mua về sự an toàn."

"Tiền với ta chỉ là một con số." Tony Blake nhún nhún vai, đùa cợt nói: "Ngược lại, mùi vị trên người ngươi rất tinh khiết, ta rất thích."

Tại thời điểm nhìn thấy Đường Quỳnh, Tony Blake liền muốn lây nhiễm cho Đường Quỳnh, để nàng trở thành phụ thuộc của mình.

Bất quá Huyết tộc đôi khi rất coi trọng sự thuần khiết, nếu như một nữ nhân không còn thuần khiết, vậy chắc chắn sẽ không bị Huyết tộc chọn làm đối tượng lây nhiễm.

Cho nên Tony Blake cố ý đi đến trước mặt Đường Quỳnh, ngửi hương vị trên người nàng, xác định nàng còn trinh, suy nghĩ trong lòng càng thêm cấp bách.

Đường Quỳnh nhíu mày: "Dù là người giàu nhất thế giới cũng sẽ vọng mình ngày càng nhiều tiền, không phải sao?"

"Ngươi nói rất có đạo lý." Tony Blake sờ cằm ra vẻ cân nhắc, tiếp theo nhếch miệng cười nói: "Ta nghe thấy có tiếng nước chảy,

Aishonia đang tắm rửa ở bên trong sao?"

Đang nói chuyện hắn liền đi tới phòng tắm.

Sắc mặt Đường Quỳnh biến ảo mấy lần, cuối cùng vẫn cắn răng ngăn ở trước mặt Tony Blake, hô lớn: "Ngươi không thể đi vào! Aishonia, mau mặc quần áo!"

Đều là nữ nhân, Đường Quỳnh không muốn thấy cảnh này phát sinh, dù là bởi vậy mà mang đến cho mình nguy hiểm, nàng cũng phải ngăn cản.

Tony Blake lắc đầu cười nói: "Dũng khí của ngươi đã vượt qua dự đoán của ta, để khen thưởng, ta sẽ làm ngươi thu hoạch được lực lượng vô cùng cường đại ngay sau khi bị lây nhiễm."

Lây nhiễm cũng phân chia đẳng cấp, sơ cấp nhất chỉ làm cho đối phương biến thành Huyết tộc tầng dưới chót nhất, lây nhiễm cao cấp sẽ làm đối phương lấy được 1/5 sức mạnh của bản thể.

Hoàn mỹ nhất thì sẽ làm đối phương lấy được 50% lực lượng, loại lây nhiễm này sẽ gây ra ảnh hương rất lớn đối với Tony Blake, làm thực lực của hắn bị hạ xuống ở trong một khoảng thời gian.

Nhưng Đường Quỳnh đáng để hắn làm như vậy!

"Lây nhiễm? !" Sắc mặt Đường Quỳnh kịch biến.

Là fan cứng của Twilight, Đường Quỳnh sao lại không biết lây nhiễm có ý gì, nam nhân trung niên này là Huyết tộc? !

Nhưng đây là sản phẩm của trí tưởng tượng, sao có thể xuất hiện ở ngoài đời thật? !

Giờ khắc này, Đường Quỳnh cảm thấy toàn thân rùng mình!

"Chính xác." Tony • Blake nhìn tới phòng tắm.

Giờ phút này, tiếng nước chảy đã đình chỉ, chắc là Aishonia nghe được Đường Quỳnh cảnh cáo liền tạm dừng.

"Tuyệt đối đừng đi ra ngoài!" Đường Quỳnh lần nữa lên tiếng

cảnh cáo.

Tony Blake trào phúng cười một tiếng, lách qua Đường Quỳnh đi đến cửa phòng tắm, kéo một cái.

“Răng rắc!”

Cả cánh cửa đều bị Tony Blake kéo ra!

Nội tâm Đường Quỳnh trực tiếp chìm vào đáy cốc.

Cửa bị kéo ra để lộ ra Aishonia, Aishonia vừa kịp mặc áo choàng tắm, toàn thân ướt đẫm, tóc cũng ướt sũng, biểu lộ thất kinh như con chim non hoảng sợ, nam nhân bình thường nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ đau lòng.

Trong mắt Tony Blake lóe lên vẻ tham lam, cười nói: "Không hổ là phụ thuộc của Thân Vương, rất có sức hút, chờ chút. . . Ngươi. . ."

"Đáng chết, vì sao ngươi lại trở thành người bình thường? !"

Vừa nói, Tony Blake vừa vọt tới trước mặt Aishonia, hai tay đè chặt bả vai nàng ra sức lay động.

Dưới lầu, Lý Phong đang muốn đi trở về, đột nhiên thu được âm thanh hệ thống nhắc nhở: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét không?"

Lý Phong căng thẳng, vội vàng xem xét, lập tức sắc mặt biến thành tái nhợt!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 873: Ngươi đoán xem

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Đường Quỳnh (2) "

"Mục tiêu: Cứu nữ thần Đường Quỳnh thoát khỏi tay Tony Blake, nếu nhiệm vụ thất bại thì khấu trừ của kí chủ 3 triệu điểm tích lũy."

"Khen thưởng: 500 ngàn điểm kinh nghiệm, 1,5 triệu điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục."

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Aishonia (1) "

"Mục tiêu: Cứu nữ thần Aishonia thoát khỏi tay Tony Blake, nếu nhiệm vụ thất bại thì khấu trừ của kí chủ 3 triệu điểm tích lũy."

"Khen thưởng: 500 ngàn điểm kinh nghiệm, 1,5 triệu điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục."

Đồng thời tuyên bố hai nhiệm vụ, rất rõ ràng Tony Blake đã đến căn hộ chung cư của Đường Quỳnh.

Tắt hệ thống, Lý Phong vội vàng trở về.

Trong căn hộ của Đường Quỳnh.

Aishonia tựa như là con rối bị Tony Blake điên cuồng lúc lắc.

Nơi xa, Đường Quỳnh nhìn mà kinh hồn bạt vía: "Ngươi làm gì vậy, mau dừng tay! Nàng sẽ chết đó!"

Có lẽ là tiếng rống của Đường Quỳnh có tác dụng, Tony Blake quả nhiên dừng lại, có điều sắc mặt hắn lại trở nên âm trầm đáng sợ: "Aishonia, nói cho ta biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Aishonia đã là một thành viên Huyết tộc, Huyết tộc là sản phẩm do bị Thiên Thần nguyền rủa, trừ Thiên Thần ra không ai có thể

giải trừ nguyền rủa này.

Nhưng Aishonia lại khôi phục thành người bình thường!

Loại cảm giác trùng kích này thiếu chút nữa làm Tony Blake mất lý trí!

Aishonia cắn chặt răng không nói một lời.

Nàng biết nếu chuyện này để Huyết tộc biết được sẽ mang tới hậu quả gì, đây là năng lực có thể làm Huyết tộc bị diệt tộc, một khi Tony Blake biết chuyện này do Lý Phong làm, Huyết tộc nhất định sẽ điên cuồng vây giết Lý Phong.

Tuy Lý Phong trước đó vỗ ngực cam đoan bảo vệ nàng thật tốt, kết quả lại nuốt lời, nhưng nàng thật sự rất cảm kích Lý Phong đã biến mình thành người bình thường, lại càng không cần phải nói Lý Phong cứu cha mẹ của nàng ra khỏi hoàn cảnh hiểm nguy.

Vì vậy vô luận như thế nào nàng cũng sẽ không bán đứng Lý Phong.

"Không muốn nói?" Tony Blake cười lạnh nói: "Để ta đoán xem, ngươi hôm qua ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, hôm nay liền thành người bình thường, trong quá trình này phần lớn thời gian đều ở cùng với Lý Phong."

"Nói cách khác. . . Lý Phong chính là kẻ biến đổi ngươi từ Huyết tộc cao quý thành người bình thường hèn mọn!"

Aishonia vẫn không nói một lời, nội tâm lại sợ hãi.

Đường Quỳnh nghe mà sững sờ.

Hai người này có ý tứ gì, chẳng lẽ Aishonia trước đó cũng là Huyết tộc, chẳng qua là gặp phải Lý Phong nên mới bị Lý Phong biến thành người bình thường?

Lý Phong trước đó là mục tiêu nhiệm vụ của Aishonia?

"Rất tốt, xem ra sự thật đã bị ta đoán trúng, nếu biết là ai thì dễ xử rồi."

Tony Blake nghiền ngẫm nói: "Chút nữa hắn sẽ trở về, đúng không?"

Sắc mặt Aishonia kịch biến!

Đường Quỳnh lặng lẽ lui lại, muốn cầm điện thoại di động gửi tin nhắn cho Lý Phong.

"Đường tiểu thư, ta khuyên ngươi tốt nhất là lập tức dừng lại mọi hành động."

Tony Blake đột nhiên quay đầu, cười lạnh nói: "Nếu như ngươi chọc giận ta. . . Ngươi sẽ không thể sống tới khi tiếp nhận lây nhiễm."

"Xoẹt"

Dứt lời hắn búng tay một cái, một tia sáng màu đỏ rực bắn ra, trực tiếp đánh trúng điện thoại đặt trên bàn.

Chiếc Huawei P30 pro của Đường Quỳnh bị nổ thành vô số mảnh vụn.

"A!"

Đường Quỳnh che miệng, vẻ mặt sợ hãi.

Đây chính là năng lực của Huyết tộc sao? So với dị năng khống chế kim loại của Lý Phong thì có vẻ còn mạnh hơn một chút!

Trong phòng tắm, biểu lộ của Aishonia có chút phức tạp.

Tony Blake là đệ nhất cao thủ dưới tay chủ nhân, một cường giả SS+ hàng thật giá thật, tuy Lý Phong không nói ra thực lực bản thân, nhưng Aishonia suy đoán cảnh giới Lý Phong chỉ cỡ trên dưới SS.

Lý Phong gặp Tony Blake hẳn là có sức chống cự, nhưng muốn cứu hai người bọn họ ra, e rằng khả năng không lớn.

Phản ứng của Đường Quỳnh làm Tony Blake rất hài lòng, hắn cười nói: "Hiện tại biết ta mạnh cỡ nào chưa? Ngoan ngoãn đứng đó đi, chờ ta giết Lý Phong xong, ta sẽ mang ngươi rời khỏi nơi này, sau đó. . . Ta sẽ lây nhiễm cho ngươi, trực giác nói cho ta biết, ngươi sẽ trở thành một Huyết tộc vĩ đại!"

Nghe đến đó, trái tim Đường Quỳnh chìm vào đáy cốc.

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến.

Ánh mắt Tony Blake lóe lên, chậm rãi đi tới phía cửa.

Đúng lúc này, Lý Phong đột nhiên đẩy cửa đi tới, cùng với tiếng bước chân còn có âm thanh tự nói: "Ta ra ngoài quên không khóa cửa sao?"

Tony Blake dừng bước lại, nhìn về phía Lý Phong.

Lý Phong cũng nhìn thấy hắn, ngay sau đó sững sờ tại chỗ: "Ngươi là ai?"

"Ngươi đoán xem?" Tony Blake lộ vẻ trêu tức hỏi ngược lại.

"Đường Quỳnh, đây là bằng hữu của ngươi à? Sao bộ dáng lại vừa già vừa xấu như vậy."

Đường Quỳnh: ". . ."

Bằng hữu cái rắm! Mắt ngươi bị làm sao vậy? Không nhìn ra tình huống bất thường sao?

Tony Blake cảm thấy một ngụm máu tươi chắn ngang cổ họng, vô cùng tức giận.

"Ngươi chính là Lý Phong?" Tony Blake đè xuống cảm giác trong lòng, lớn tiếng hỏi.

"Không sai, Đường Quỳnh không nói với ngươi sao?" Lý Phong cài cửa lại, chậm rãi đi đến trước mặt Tony Blake, đưa lon coca tới trước mặt hắn: "Vừa mua xong, đã ướp lạnh, uống thử đi."

Tony Blake: "? ? ?"

Đường Quỳnh: "? ? ?"

Aishonia: "? ? ?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 874: Dơi con

Đường Quỳnh nghĩ mãi mà không rõ, Lý Phong thật sự không nhìn ra điểm không thích hợp sao?

Đêm hôm khuya khoắt, một người trung niên đột nhiên đi tới nơi này, biểu lộ của nàng cùng Aishonia lại ngưng trọng như thế. . . Là người bình thường là có thể nhìn ra được!

Nhưng Lý Phong không phát giác, còn muốn cho Blake uống coca?!

Đường Quỳnh bị tức muốn chết, vốn nàng cảm thấy đi một chuyến tới Hoa Hạ, Lý Phong cải biến rất nhiều, kết quả là. . . Hình tượng tốt đẹp trong lòng nàng đã có dấu hiệu sụp đổ.

"Uống coca. . ." Tony • Blake lắc đầu, không đưa tay đón nhận, mà đùa cợt nói: "Ta hiện tại có chút hoài nghi phán đoán trước đó."

"Phán đoán gì?" Lý Phong cũng không tiếp tục đưa coca, trực tiếp vặn nắp uống.

"Có phải là ngươi biến Aishonia thành người bình thường đúng không?" Tony Blake lạnh giọng hỏi.

Lý Phong lại uống 1 ngụm coca, tiếp theo mới nghi hoặc nhìn về phía Aishonia: "Ngươi nói cả việc này cho hắn biết?"

Aishonia vội vàng lắc đầu, tiếp theo nàng điên cuồng nháy mắt với Lý Phong.

Ngươi nói như vậy rõ ràng là thừa nhận Tony Blake nói trúng!

Tony Blake ngạc nhiên không thôi: "Thật sự là ngươi?"

Hắn cho rằng Lý Phong cùi bắp như thế, không thể nào là kẻ biến Aishonia thành người bình thường, kết quả Lý Phong lại tự

mình thừa nhận!

"Phù." Tony Blake phun ra một ngụm trọc khí, lạnh giọng hỏi: "Nói cho ta biết, sao ngươi làm được?"

Đáp án này quá quan trọng, liên quan đến vận mệnh của toàn bộ Huyết tộc!

"Rất đơn giản." Lý Phong nhún nhún vai "Chỉ cần trả đủ tiền, ngươi hỏi cái gì ta cũng có thể trả lời, nếu không vậy ta thì tặng ngươi một câu, đừng bao giờ coi thường người khác. Khụ khụ, nhầm kịch bản, ý ta là nếu dám bố láo ngươi sẽ gặp kết cục rất thê thảm."

"Ha ha ha." Tony Blake bị Lý Phong làm cho giận quá hóa cười, đồng thời hắn lại có chút không quá hiểu được, hắn đã tỉ mỉ quan sát Lý Phong, trên thân không có chút khí tức rung động, chắc chắn là một người bình thường.

Nhưng nếu là một người bình thường, lúc biết hắn là Huyết tộc thì sao có thể trấn định như thế.

Đúng lúc này, Lý Phong để xuống coca nói: "Ngươi nói cho ta biết, ngươi có phải là cũng muốn biến thành người bình thường như Aishonia đúng không?"

Tony Blake đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười nhạo nói: "Ta là Công Tước Huyết tộc, có được sinh mệnh và tiền tài vô tận, sao ta lại muốn biến thành nhân loại?"

Công Tước, Hầu Tước, Bá Tước, Tử Tước, Nam Tước, phân biệt đối ứng với cấp bậc SS, S, A, B, C.

Trên Công Tước chính là Thân Vương, cũng chính là cấp độ SSS, bọn họ là cường giả mạnh nhất các tòa thành thị, thống lĩnh Huyết tộc bản địa, ví dụ như chủ nhân của Aishonia cùng Tony Blake là Thân Vương Huyết tộc ở LD.

"Ra vẻ cái rắm, đúng là ếch ngồi đáy giếng." Lý Phong bĩu môi, có chút khinh thường nói.

Trán Tony Blake nổi gân xanh: "Ngươi nói cái gì? Có giỏi thì lặp

lại cho ta xem?"

"Nhân loại là trung tâm vạn vật, mà Huyết tộc chỉ là người bị Thiên Thần nguyền rủa mà biến thành, nếu Huyết tộc cao quý hơn nhân loại, vậy nó không thể gọi là nguyền rủa mà là chúc phúc."

"Cho nên ngươi khẳng định là muốn trở thành người bình thường, bất quá việc này rất dễ, như vậy đi, nể tình ngươi là bạn bè của Aishonia, ta giảm giá 90%, 200 triệu bảng Anh, thế nào?"

Lý Phong vừa cười vừa nói.

Tony Blake: ". . ."

Đường Quỳnh: ". . ."

Aishonia: ". . ."

Các nàng vốn tưởng Lý Phong đòi Eric Sari 30 triệu bảng Anh đã đủ khoa trương, hiện tại mới phát hiện chỉ là trò trẻ con, Lý Phong trực tiếp đòi Tony Blake 200 triệu bảng Anh, hỏi xem có hết hồn hay không!

"Cơ hội chỉ có lần này, ngươi cần nắm thật chắc, về sau dù ngươi cầu ta ta cũng không nhất định giúp ngươi." Lý Phong nói xong lại uống coca!

"Phù!" Tony Blake trùng điệp phun ra một ngụm trọc khí, sắc mặt âm trầm nói: "Có phải ngươi đang trêu đùa ta đúng không?"

Lý Phong để xuống chai cola, kinh ngạc nói: "Vậy mà cũng nhìn ra được, ngươi thông minh hơn ta tưởng."

"Fuck you!" Tony Blake trực tiếp nổi giận, toàn thân bùng nổ khí tức, bàn tay chộp tới Lý Phong, đồng thời trong miệng hô: “Nhân loại hèn mọn, dám trêu đùa ta, ta muốn hút khô máu tươi của ngươi, rồi bóp nát thân xác ngươi thành phấn vụn!"

Miệng nói như vậy, nhưng dự định thật sự của Tony Blake vẫn là trước tiên bắt lấy Lý Phong, sau đó ép hỏi ra hắn làm thế nào để biến Aishonia thành người bình thường.

Chịu luồng khí tức này ảnh hưởng, sắc mặt Đường Quỳnh sắc mặt nhất thời biến thành trắng bệch, nhất là lúc nhìn thấy móng tay dài ra của Tony Blake, cảm giác sợ hãi càng sâu sắc!

Ngay tại thời điểm Đường Quỳnh, Aishonia nghĩ rằng Lý Phong sắp bị phanh thây, hắn đột nhiên đưa tay về phía trước: "Dơi con, tí tuổi đầu mà đùa đòi để móng dài như vậy làm gì?"

Vừa nói, một cái long trảo khổng lồ bắn ra từ tay phải Lý Phong, trong chớp mắt liền vọt tới trước mặt Tony Blake, hung hăng siết hắn trong tay!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 875: Đường Quỳnh rung động.

"A!"

Tony Blake căn bản không kịp làm ra phản ứng, chỉ cảm thấy trước mắt có một luồng ánh sáng lóe lên, mình đã bị Long trảo nắm trong tay.

Tony Blake còn cố gắng giãy dụa, thế nhưng không có tác dụng gì!

Đường Quỳnh lên tiếng kinh hô: "Trời ơi!"

"Lý tiên sinh!" Aishonia cũng không nhịn được kêu lớn.

Hai nàng vốn cho rằng Lý Phong sắp bị Tony Blake tiễn về Tây Thiên, nhưng ai ngờ Lý Phong trực tiếp liền áp chế Tony Blake, ngay cả giãy dụa hắn cũng không làm được!

Đúng lúc này, Lý Phong lắc đầu: "Ta còn muốn biểu hiện trước mặt hai vị mỹ nữ một chút, không nghĩ tới ngươi yếu như vậy, một chiêu cũng không tiếp nổi, không thú vị."

Tony Blake cảm thấy một ngụm máu tươi chắn ở cổ họng.

Tuy rất biệt khuất, nhưng hắn lại không phản bác được, dù sao sự thật rõ ràng rành rành ra đấy.

Hắn là một Công Tước Huyết tộc, cường giả SS+, Lý Phong lại có thể 1 chiêu xử đẹp, ít nhất cũng phải là SSS- trở lên!

Cho nên dù Tony Blake biệt khuất muốn chết, cũng không dám phản bác.

Đường Quỳnh nhìn Lý Phong một cái thật sâu, chỉ vào Long trảo mở miệng hỏi: "Đây cũng là năng lực của ngươi?"

"Đúng." Lý Phong nhún nhún vai: "Ta đã nói rồi, không gì ta không làm được."

Đường Quỳnh không biết nói gì cho phải, biểu hiện của Lý Phong quá siêu phàm, đã đánh đổ hoàn toàn thế giới quan của nàng.

Trong phòng tắm, Aishonia nhìn Lý Phong không chớp mắt.

Khó trách Lý Phong tự tin có thể bảo vệ tốt cho nàng, thì ra thực lực của hắn kinh người như thế, dù gặp phải chủ nhân, hắn là cũng có sức hoàn thủ.

Chờ chút... Hắn có thể 1 chiêu hạ gục Tony Blake, vì sao không thể 1 chiêu hạ gục chủ nhân? Dù sao người nam nhân này tuyệt đối không thể suy xét theo lẽ thường, hoặc có lẽ, hắn căn bản không phải là người! Khụ khụ, là theo nghĩa tích cực!

"Không thể, chủ nhân là cường giả SSS+, Lý Phong mạnh tới đâu cũng không có khả năng 1 chiêu hạ gục."

Aishonia lắc đầu, vứt ý nghĩ hoang đường này ra khỏi đầu.

"Ngươi. . . Ngươi rốt cuộc là ai?"

Tony Blake đè xuống sợ hãi trong lòng, trầm giọng hỏi.

"Nam nhân đẹp trai nhất thiên hạ, mắt ngươi chẳng lẽ là bị mù sao? Cái này cũng không nhìn ra?"

Lý Phong thản nhiên đi đến ghế sa lon ngồi xuống, để túi đồ ở trên bàn trà, sau đó quay đầu sang phía Đường Quỳnh, Aishonia nói: "Vừa mua chút đùi gà cổ vịt và tương ớt chinsu, các ngươi muốn nếm thử không?"

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch, đùa cợt hỏi: "Ngươi có lầm lẫn gì không?"

Tony Blake thấy trong lòng căng thẳng.

"200 triệu bảng Anh chỉ là cái giá giúp ngươi biến thành người bình thường, mạng nhỏ của ngươi hoàn toàn không phải 200 triệu

bảng Anh có thể mua về."

Nói xong, Lý Phong bắt đầu cầm lấy chân gà chấm tương ớt rồi ăn.

"Trời ơi. . ." Đường Quỳnh cảm thấy mình đã bị Lý Phong làm cho chết lặng, kết quả vẫn còn rung động không thôi.

200 triệu bảng Anh cũng không thoả mãn? Trời ơi, nếu cho nàng số tiền này, nàng đâu cần khổ khổ sở sở đi làm cho Đường gia nữa, trực tiếp độc lập kinh tế là được rồi!

"Vậy ngươi muốn muốn bao nhiêu?" Tony Blake nhíu mày hỏi.

Hắn đã sống 500 năm, trong 500 năm nay hắn tích lũy vô số tài phú, tuy đại bộ phận đều là tư sản cố định, vàng bạc, châu báu, đồ cổ, tiền mặt chỉ chiếm một bộ phận rất nhỏ.

Nhưng rất ít chỉ là tỉ lệ, thực tế hắn số tiền mặt hắn nắm giữ người thường khó có thể tưởng tượng nổi, lấy ra 200 triệu bảng Anh hắn cũng không cảm thấy đau lòng.

Lý Phong duỗi ra một ngón tay: "Chừng này."

"1 tỷ bảng Anh?" Sắc mặt Tony Blake trở nên khó coi, 1 tỷ bảng Anh đã đủ làm hắn cảm thấy đau lòng.

"Ngươi không tính là quá ngu." Lý Phong nhả ra xương gà, bắt đầu đánh chén cái tiếp theo.

"Nhưng ta lấy gì để tin tưởng ngươi? Nếu ta cho ngươi 1 tỷ bảng Anh rồi, ngươi lại lật lọng thì làm sao bây giờ?" Tony Blake không cò kè mặc cả, bởi vì hắn không có tư cách này.

"Ngươi chỉ có thể tin tưởng ta, ta cho ngươi 10 giây cân nhắc, nếu qua 10 giây mà ngươi không đồng ý, vậy ta sẽ trực tiếp xử lý ngươi."

"Đừng hoài nghi lòng dạ của ta, bởi vì tiền với ta chỉ là một con số."

Nói đến đây, Lý Phong bắt đầu đếm ngược.

Tony Blake không nghĩ tới Lý Phong kiên quyết như thế, nhất thời có chút sững sờ.

Bất quá dù gì cũng là quái vật sống hơn 500 năm, Tony Blake lập tức quyết đoán nói: "Tốt, ta đồng ý!"

"Đây là thẻ ngân hàng của ta, chuyển tiền vào đó, tiếp theo ta liền lập tức thả ngươi." Đang nói chuyện Lý Phong móc ra một cái thẻ ngân hàng, giao cho Tony Blake.

Tony Blake cũng không nói nhảm, trực tiếp lấy điện thoại di động ra bắt đầu chuyển khoản.

Mấy phút đồng hồ sau, một tiếng tin nhắn nhắc nhở vang lên, Lý Phong cầm lấy xem xét, cười nói: "Rất tốt, 1 tỷ bảng Anh đã tới nơi, ngươi có thể đi."

Thân thể Đường Quỳnh chấn động, vội vàng đi đến sau lưng Lý Phong nhìn màn hình điện thoại.

Nhìn dãy số trong tin nhắn gửi đến, Đường Quỳnh cảm thấy ngây ngẩn cả người!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 876: Thả Hổ Về Rừng?

Trời ơi! Lý Phong thật sự thu về 1 tỷ bảng Anh!

Nói hắn gan to ngập trời cũng không đủ, chẳng lẽ không gì hắn không dám làm?

1 tỷ bảng Anh đó! Toàn bộ gia sản Đường gia cũng chỉ chừng đó, tiền mặt lưu động càng là không bằng 10% của nó!

Mà Lý Phong thì sao, chỉ dùng 10 phút đã kiếm được số tiền này, đây là loại tốc độ kiếm tiền gì?

Nhìn lại nàng, vắt hết óc muốn thoát ly Đường gia, tự mình lập nghiệp, kết quả đến bây giờ mới có một chút đầu mối, còn cách độc lập kinh tế rất xa.

Giữa người và người sao lại chênh lệch lớn tới vậy?

Giờ khắc này Đường Quỳnh đột nhiên có chút ghen ghét Lý Phong. ..

Trong phòng tắm, Aishonia cũng bị Lý Phong dọa sợ, hắn vậy mà thật sự cướp của Tony Blake 1 tỷ bảng Anh?

Đúng lúc này, Lý Phong tản đi Thám Vân Thủ.

Khôi phục tự do, Tony Blake thận trọng lui về sau một bước, đồng thời quan sát thần sắc trên mặt Lý Phong.

Lý Phong nhún nhún vai, ra vẻ cứ tự nhiên đi.

Hắn nói được thì làm được, đã đáp ứng thả Tony Blake rời đi, hắn nhất định sẽ làm. Dù sao thích thì lúc nào bắt lại cũng được.

Tony Blake phun ra một ngụm trọc khí, lại lui ba bước.

Thấy Lý Phong không có ý tứ muốn ngăn cản, hắn nhanh chóng lui tới cửa, ánh mắt một mực nhìn chăm chú Lý Phong, sợ Lý Phong đột nhiên động thủ.

Thế nhưng Lý Phong trực tiếp ngồi xuống ghế sa lon, cầm lấy chân gà bắt đầu ăn, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hắn một cái.

Trong tình huống cực độ khẩn trương, Tony Blake rời khỏi nhà trọ, trực tiếp mở cửa sổ hành lang nhảy xuống, sau đó biến mất trong màn đêm.

Sau một hồi, Lý Phong nói: "Hắn đã rời đi, các ngươi an toàn rồi."

Lúc này thân thể Đường Quỳnh buông lỏng, tiếp theo ra vẻ khó hiểu hỏi: "Ngươi thật sự thả hắn đi dễ dàng như vậy?"

"Đương nhiên, ta rất coi trọng chữ tín." Lý Phong cười nói.

"Thế nhưng. . ." Đường Quỳnh há miệng muốn nói, nhưng cuối cùng lại im lặng.

"Thế nhưng làm như vậy là thả hổ về rừng, đúng không?"

Lý Phong nhả ra một cái xương gà, vừa cười vừa nói.

Đường Quỳnh gật gật đầu.

Aishonia đi đến bên cạnh Lý Phong nói: "Blake trở về khẳng định sẽ kể tình huống về ngươi cho chủ nhân, mà chủ nhân là một cường giả SSS+, đến lúc đó. . ."

Nói đến đây, trong mắt Aishonia lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Ngươi đã thoát khỏi hắn, về sau không cần gọi là chủ nhân, trực tiếp gọi tên là được." Lý Phong đưa cho Aishonia một cái chân gà, cười nói: "Đến đây, vừa ăn vừa nói tên tuổi cùng địa chỉ của hắn cho ta biết."

Aishonia hơi biến sắc: "Lý tiên sinh, chẳng lẽ ngươi định. . ."

"Ngươi đoán đúng." Lý Phong cười một tiếng: "Không sao đâu, ngươi ăn chân gà, sau đó kể cho ta tất cả những gì ngươi biết."

Aishonia do dự một chút, vẫn tiếp nhận chân gà, nhưng không ăn, nói thật bây giờ nàng không có tâm trạng ăn uống.

"Tên đầy đủ của hắn là Dylan Astin, địa chỉ là. . ."

Aishonia biết Lý Phong ĐÃ quyết tâm, ngay sau đó không do dự nữa, trực tiếp nói hết ra những gì mình biết.

Lý Phong gật gật đầu, tiếp theo đứng dậy nói: "Ta ra ngoài làm việc, các ngươi sớm nghỉ ngơi đi."

Lúc này Đường Quỳnh đã hiểu được, ngay sau đó khẩn trương nói: "Lý Phong, ngươi thật sự muốn đi tìm Dylan Astin sao?"

Khóe miệng Lý Phong khẽ nhếch: "Không cần lo lắng, tắm rửa sạch sẽ tỉa lông gọn gàng chờ ta trở về là được rồi."

"Ngươi nói cái gì?" Đường Quỳnh có chút tức giận, đồng thời mặt mày ửng đỏ: "Lý cao nhân, bây giờ đã là lúc nào rồi mà ngươi còn cợt nhả như vậy?"

Nếu là người khác nói năng lỗ mãng thì nàng đã phản ứng dữ dội cùng chán ghét, nhưng không hiểu sao lời này xuất phát từ miệng Lý Phong thì cảm giác trong lòng nàng lại hầu như là... ngại ngùng!

"Ta rất nghiêm túc." Lý Phong nhún nhún vai đáp.

"Thế nhưng Aishonia nói hắn là một cường giả SSS+, mà hắn không phải chỉ có một mình, ngươi đi như vậy rất dễ dàng gặp nguy hiểm, nghĩ kỹ kế hoạch ứng đối trước rồi đi sau không phải tốt hơn sao?"

Là một người bình thường, xác thực khó có thể lý giải được cường giả SSS+ đại biểu cái gì, nhưng nàng nhìn biểu lộ của Aishonia cũng đoán được Dylan Astin đáng sợ cỡ nào.

Đương nhiên, đây chỉ là một bộ phận nguyên nhân, còn có một nguyên nhân nữa là. ..

Lý Phong nhướng mày một cái: "Ngươi đang lo lắng cho ta, hay là muốn thăm dò ta?"

Lý Phong rất tự tin, nhưng nữ nhân Đường Quỳnh không phải loại thiếu nữ ngây thơ đơn thuần, bụng dạ nàng sâu không kém Tiêu Lăng Nhã. Cho nên hắn sẽ không tin tưởng nàng chỉ là lo lắng cho mình.

Ánh mắt Đường Quỳnh sáng lên nói: "Đều có."

Trước kia nàng cảm thấy Lý Phong rất ngu xuẩn, nhưng bây giờ mới phát hiện, Lý Phong thông minh hơn mình tưởng.

Nói chuyện với người thông minh thì phải đúng phương thức, phủ nhận chỉ tổ làm Lý Phong xem thường nàng.

"Cám ơn ngươi đã quan tâm, còn thực lực của ta. . ." Lý Phong lạnh nhạt lên tiếng: "Nói ngươi cũng không thể hiểu được, ngươi chỉ cần biết. . . SSS+ trước mặt ta cũng phải quỳ xuống gọi ông cố tổ, vậy là đủ rồi."

Đường Quỳnh: ". . ."

Aishonia: ". . ."

"Được rồi, các ngươi sớm nghỉ ngơi đi, ta sẽ dùng vật chặn cửa, chờ ta trở lại sẽ mở ra."

Nói xong hắn liền đi ra ngoài.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 877: Đưa Tới Cửa

Vùng ngoại thành thành phố LD, lâu đài cổ Hồng Sam.

Toà lâu đài cổ này khởi công xây dựng từ năm 1819, cách hiện tại khoảng hai trăm năm, chiếm diện tích cỡ hai sân bóng.

Theo lời đồn đại, toà lâu đài cổ này thuộc về gia tộc Astin thần bí, cho dù là trong cư dân bản địa LD cũng có phần lớn người không biết gia tộc Astin làm gì.

Chỉ có người trong xã hội thượng lưu mới biết được gia tộc Astin mạnh đến mức nào, không nói cái khác, chỉ nói tới gần 1/3 điện nước thành phố LD, một nửa thông tin và các nguồn năng lượng, đều bị khống chế bởi gia tộc Astin.

Đương nhiên, những cái này mặt ngoài là do các công ty khác nhau cung cấp, thế nhưng thế lực thực tế khống chế đều là người gia tộc Astin.

Ngoài ra, gia tộc Astin còn nắm giữ rất nhiều bất động sản, nói chung là mạnh mẽ đến mức người bình thường căn bản không thể tưởng tượng nổi.

Đêm khuya, một chiếc siêu xe Aston Martin đi tới trước cổng chính lâu đài cổ rồi dừng lại.

Tiếp theo, một nam nhân tóc đỏ mặc áo khoác màu đen bước ra khỏi siêu xe, nhanh như cơn gió xông vào trong pháo đài cổ.

Chính là Tony Blake!

Đi vào đại sảnh lâu đài cổ, Tony Blake trực tiếp quỳ rạp xuống, bi thảm nói: "Astin đại nhân, nhiệm vụ của ta thất bại rồi, xin đại nhân trách phạt!"

"Hả? !"

Một thanh âm lạnh lùng vang lên, một cái chớp mắt tiếp theo, một người da trắng xuất hiện trên ghế ngồi xương người.

Chính là Thân Vương Huyết tộc Dylan Astin!

Hắn dùng tay phải chống cằm, tay trái nắm cạnh ghế, mặt không biểu tình hỏi: "Vì sao thất bại?"

"Astin đại nhân, Lý Phong là một siêu cấp cường giả, hắn chỉ dùng một chiêu liền đánh bại ta." Tony • Blake cúi đầu xuống tận ngực, tựa như đang xấu hổ không muốn gặp người khác..

Trên thực tế hắn xác thực rất xấu hổ, lòng tin tràn đầy đi chấp hành nhiệm vụ, lại mặt mày xám xịt chạy về, đối với Huyết tộc cao ngạo mà nói, cái này là sỉ nhục không cách nào tha thứ!

"Ồ?" Trong mắt Dylan Astin lóe lên một tia sáng lạnh, sắc mặt trở nên nghiêm nghị: "Ngươi nói hắn cũng là một cường giả SSS?"

"Hắn là như vậy." Tony Blake gật gật đầu.

Dylan Astin nhếch miệng cười lạnh: "Eva, ngươi thấy thế nào?"

Tony Blake ngẩng đầu nhìn bốn phía, lập tức thấy một nữ nhân da trắng mặc váy dài màu đỏ bó sát người bước đi ưu nhã đang đi xuống từ cầu thang lầu hai.

Nữ nhân này chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt không kém hơn Aishonia, dáng người còn lồi lõm hơn cả Aishonia.

"Astin đại nhân, rất rõ ràng Blake đã bị Aishonia mê hoặc, cho nên mới nghĩ ra lý do vớ vẩn như vậy để thoái thác với ngươi." Eva đi đến bên cạnh Dylan Astin, một tay khoác lên bả vai hắn.

"Blake, ta cho ngươi cơ hội giải thích." Dylan Astin mặt không biểu tình nói.

Sắc mặt Tony Blake kịch biến: "Astin đại nhân, ta không lừa ngươi, Lý Phong thật sự là dùng một chiêu liền áp chế ta, ta là cường giả SS+, Lý Phong có thể làm vậy thì ít nhất cũng là SSS!"

"Nhưng ngươi có biết Lý Phong năm nay bao nhiêu tuổi không?" Dylan Astin hừ lạnh một tiếng.

"Hả. . ." Tony Blake còn thật sự không biết Lý Phong bao nhiêu tuổi, trước đó Lý Phong trong mắt hắn chỉ là một nhân vật nhỏ, sao có thể quan tâm điều tra tuổi tác Lý Phong.

Chần chờ một lát, Tony Blake do dự nói: "Nhìn hắn chừng 26 27 tuổi, bất quá bề ngoài của siêu cấp cường giả không cách nào thể hiện số tuổi chân chính. . ."

"Sai, số tuổi thật sự của hắn chỉ là 27." Dylan Astin hừ lạnh một tiếng, tay phải khẽ vẫy, một xấp văn kiện liền bay ra, lao thẳng đến trước mặt Tony Blake.

"Không. . . Không có khả năng, sao hắn có thể chỉ mới 27 tuổi, làm gì có người 27 tuổi đã là cường giả SSS, tuyệt đối không có khả năng!"

"Ha ha, Blake, ngươi cũng cảm thấy không có khả năng?" Eva cười đắc ý, đùa cợt nói: "Nếu Lý Phong có thể dùng 1 chiêu áp chế ngươi, vì sao còn muốn thả ngươi? Ngươi cho rằng ta và Astin đại nhân rất dễ lừa gạt à?"

Tony Blake hơi biến sắc, lạnh giọng nói: "Eva, ngươi không có tư cách nghi vấn lòng trung thành của ta với Astin đại nhân, ta sẽ không nói dối!"

Eva cười lạnh một tiếng: "Vậy ngươi giải thích như thế nào về việc mình được Lý Phong thả đi? Càng trọng yếu là. . . Trên người ngươi căn bản không có một chút thương thế!"

Tony Blake tức giận nói: "Ta thật không nói dối, hắn dùng chân khí ngưng tụ thành vuốt rồng, trực tiếp bắt ta lại, nên ta không bị thương, ta sở dĩ có thể còn sống trở về, là bởi vì ta đã bỏ ra cái giá 1 tỷ bảng Anh!"

"Ta có lịch sử chuyển khoản, mời Astin đại nhân xem qua!"

Tony Blake lấy điện thoại di động ra, bấm mấy cái rồi cung kính đưa đến trước mặt Dylan Astin.

Dylan Astin cầm điện thoại di động, tiếp theo đồng tử co rụt lại nói: "Ngươi thật sự chuyển khoản cho Lý Phong 1 tỷ bảng Anh? Blake, nói cho ta biết địa chỉ của hắn, ta muốn đích thân tới đó!"

Nếu như Blake không nói sai, Lý Phong thật sự là cường giả SSS, vậy Lý Phong chính là một kình địch đáng gờm, hắn nhất định phải lập tức diệt trừ Lý Phong.

Nếu không để Lý Phong tiếp tục trưởng thành, hắn còn đáng sợ đến đâu?

"Lý Phong ở. . ."

Không chờ Tony Blake nói xong, một tiếng cười lạnh từ bên ngoài truyền vào: "Không cần tìm, tự ta đã tới cửa!"

Nghe thấy lời ấy, sắc mặt đám người Dylan Astin kịch biến!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 878 + 879: Mang nàng theo + Ngọn nến huyết tinh

"Đáng chết, Blake, ngươi để người khác theo dõi? !"

Dylan Astin đứng vụt lên, căm hận nói.

"Không thể nào, ta đã xác nhận không có người đi theo rồi! Đáng chết. . . Ta biết rồi, là Aishonia! Là nàng nói cho Lý Phong biết địa chỉ!"

Dylan Astin nhướng mày: "Rốt cục Aishonia bây giờ thế nào rồi?"

Tony Blake hiện ra vẻ hoảng sợ nói: "Astin đại nhân, Aishonia bị Lý Phong biến thành người bình thường, hắn có thể làm Huyết tộc biến thành người bình thường!"

"Cái gì? Chuyện này là không có khả năng!"

Dylan Astin cùng Eva đều lộ vẻ không dám tin.

"Với ta không gì là không thể, chẳng qua vì các ngươi kiến thức hạn hẹp mà thôi."

Đúng lúc này, Lý Phong thản nhiên đi tới.

Dylan Astin thầm nghi hoặc, hắn không cảm ứng được cảnh giới cụ thể của Lý Phong, chẳng lẽ Lý Phong thật sự là cường giả cấp bậc SSS?

"Ngươi là Lý Phong? !"

Dylan Astin nhìn Lý Phong một lát, rồi ngồi trở lại trên ghế xây bằng xương người, không có chút bối rối nào.

Là một Thân Vương Huyết tộc, Dylan Astin sống gần ngàn năm, trải qua đủ loại mưa to gió lớn, đối mặt nhân loại 27 tuổi mà hoảng sợ, thì đúng là sống nhiều năm uổng phí.

"Không sai." Lý Phong lạnh nhạt đáp.

"Hừ! Ngươi thật to gan, dám một mình đi tới pháo đài cổ của ta, không sợ không thể quay về sao?"

Dylan Astin hừ lạnh một tiếng.

"Thẳng thắn mà nói. . . Ta thật sự không sợ." Lý Phong nhún vai đáp lời.

“Haha, quả là người tài cao gan lớn, xem ra ta đoán không sai, Lý tiên sinh thực sự làm ta bội phục.”

Lý Phong hơi có vẻ kinh ngạc hỏi: "Vừa rồi còn giương cung bạt kiếm, hiện tại lại nói lời như thế, Astin tiên sinh, ngươi có thể nói cho ta biết lý do là gì không?"

"Hoa Hạ có câu nói "Mới quen đã thân ", ta nhìn Lý tiên sinh liền cảm thấy như thế." Dylan Astin mỉm cười: "Eva, lấy chai Romani Conti năm 90 ta cất giữ ra, ta muốn cùng Lý tiên sinh uống mấy chén."

Eva tuy không hiểu, nhưng vẫn vâng dạ rời đi.

Dylan Astin còn nói thêm: "Blake, đi lấy ghế cho Lý tiên sinh."

Tony Blake không dám hỏi nhiều, đứng dậy cầm ghế tới trước mặt Lý Phong: "Lý tiên sinh, mời ngồi."

Lý Phong gật gật đầu, tùy tiện ngồi xuống.

Chỉ chốc lát sau, Eva mang ra rượu vang đỏ, nghe lệnh Dylan Astin, khom người rót rượu vào ly thủy tinh đưa cho Lý Phong: "Lý tiên sinh, mời dùng."

Không biết vô tình hay là cố ý, Eva khom lưng rất sâu, cổ áo váy dài nàng mặc lại rất thấp, tạo thành hậu quả gì không cần nói cũng biết.

Lý Phong liếc một chút, nghiền ngẫm nói: "Chén rượu này quá lớn, sợ là ta uống không hết."

Eva quyến rũ nhìn Lý Phong 1 cái : “Lý tiên sinh dùng 1 chiêu là hạ được Tony Blake, còn sợ không uống được chén rượu nho nhỏ sao?”

"Nói cũng đúng." Lý Phong gật gật đầu, tiếp theo nhìn về phía Dylan Astin nói: "Astin tiên sinh, ta rất thích nàng, lúc đi có thể đem theo không?"

Đồng tử Dylan Astin co rụt lại, sau 1 lát mới gượng cười nói: "Lý tiên sinh nói đùa, Eva là nữ nhân ta yêu mến nhất, ta không thể để nàng rời đi, có điều. . ."

"Trong pháo đài cổ của ta còn có mấy người hầu gái rất xinh đẹp, đợi chút nữa ta có thể cho Lý tiên sinh gặp mặt, nếu thích thì cứ mang đi hết."

Lý Phong đang lộ vẻ thất vọng, nghe xong nhất thời vui mừng: "Tốt, lát nữa ngươi không được đổi ý đâu đấy."

"Eva, đi lấy nến cổ ta cất giữ ra, để Lý tiên sinh cảm thụ sinh hoạt của quý tộc châu Âu thời Trung cổ." Đúng lúc này, Dylan Astin bất chợt nói.

Mắt Eva sáng lên, nhận lệnh rời đi.

Rất nhanh, Eva liền cầm một cái đế đặt nến to lớn trở về, nó cao gần hai mét, tạo hình có chút giống cây thông noel, phía trên bày đầy ngọn nến màu đỏ.

Cắm đế nến ở chỗ cách Lý Phong 5 mét, Eva đốt lên toàn bộ ngọn nến, đại sảnh tối tăm nhất thời đèn đuốc sáng trưng!

Cùng lúc đó, một mùi thơm ngát bắt đầu tràn ra.

Lý Phong hít mấy hơi, nghi ngờ hỏi: "Mùi thơm thật lạ, nến này làm ra từ nguyên liệu gì?"

"Lý Phong, ngươi đang hiếu kỳ mùi thơm là cái gì sao, ta có thể nói cho ngươi." Dylan Astin giống như cười mà không phải cười nhìn Lý Phong nói.

Lý Phong lắc đầu: "Không không không, ngươi hiểu sai rồi, điều

ta hiếu kỳ là những ngọn nến này chế tạo từ nguyên liệu gì."

"Ừm?" Dylan Astin nhướng mày một cái: "Chẳng lẽ ngươi không hiếu kỳ tác dụng của nó?"

Lý Phong nhún vai: "Còn có thể có tác dụng gì, đơn giản là làm người ta choáng ngất hoặc là giảm xuống thực lực, chỉ là ta rất hiếu kỳ nguyên liệu của nó, nếu được lúc trở về ta cũng muốn làm mấy cây chơi đùa thử xem."

Dylan Astin: "? ? ?"

Tony Blake: "? ? ?"

Eva: "? ? ?"

Nếu Lý Phong đã sớm đoán được tác dụng của nó, vì sao còn bình tĩnh như thế, hắn cảm thấy mình còn có cơ hội trở về?!

Tony Blake đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng nói: "Astin đại nhân, Lý Phong là thần y, có khả năng hắn có phương pháp giải độc, cho nên ngọn nến huyết tinh không thể tạo thành ảnh hưởng với hắn."

Dylan Astin hít sâu một cái nói: "Là ta xem nhẹ hắn rồi."

Ngọn nến huyết tinh dùng máu Huyết tộc tinh luyện mà thành, đốt lên sẽ phát ra một mùi thơm ngát thoải mái, có thể làm cường giả võ đạo gặp tình trạng đầu óc quay cuồng, cảnh giới hạ xuống.

Muốn tạo thành ảnh hưởng với cường giả cấp bậc nào, thì phải sử dụng máu của Huyết tộc có cấp bậc tương đương.

Những ngọn nến này làm từ máu của chính Dylan Astin trong ngàn năm qua, mục đích là đề phòng có kẻ địch mạnh mẽ giết tới sào huyệt của hắn.

Vì phòng ngừa vạn nhất, Eva đốt lên tất cả ngọn nến, nếu Lý Phong cũng là cường giả SSS, thì nhất định hắn sẽ bị ảnh hưởng.

Nhưng kết quả hoàn toàn ngược lại.

"Còn có chiêu thức khác không, lấy ra hết đi."

Lý Phong một lần nữa ngồi lại trên ghế.

Chiêu này của Dylan Astin làm Lý Phong có chút thất vọng, mới lạ thì rất mới lạ, nhưng hiệu quả quá kém, hắn chỉ cảm thấy đầu hơi váng một chút, vận chuyển chân khí 1 lượt liền bình thường trở lại.

"Hừ, ngươi cho rằng ta sợ ngươi sao?"

Dylan Astin tức giận đứng dậy.

"Tặng ngươi 1 câu, à thế à." Lý Phong đùa cợt cười một tiếng: "À thế làm sao mà à."

Đồng tử Dylan Astin co rụt lại, giận tím mặt muốn bùng nổ hoàn toàn khí tức.

Nhưng vào lúc này, sau lưng Lý Phong đột nhiên xuất hiện một cái hư ảnh, sau đó nó lập tức dẫm xuống.

Sắc mặt Dylan Astin kịch biến: "Không có khả năng!!"

Tony Blake hoảng sợ đến nỗi mặt mũi trắng bệch, Eva thì sợ đến mức hồn bay lên trời!

Bây giờ bọn họ đã biết Lý Phong là Bán Thần cảnh, còn xếp trên Chí Tôn cảnh!

Một cái chớp mắt này, Dylan Astin trực tiếp quỳ xuống đất: "Ta nhận thua!"

Chân phải hư ảnh dừng trước đỉnh đầu Dylan Astin không đến 1cm!

Lại nhìn mặt đất xung quanh Dylan Astin, sớm đã bị 1 cước này đạp sụp đổ tan nát!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 880: Thu Làm Nô Tài

Dylan Astin kém chút nữa đái ra máu!

Con mẹ nó. . . Chơi đùa nửa ngày, hóa ra Lý Phong lại là quái vật cấp tiền sử, vậy thì còn chơi cái rắm!

Dựa theo đẳng cấp Huyết tộc phân chia, trên Thân Vương phía trên là Nguyên Lão, cũng chính là Bán Thần cảnh của cường giả võ đạo.

Đến đẳng cấp này có kẻ nào mà không sống vài trăm tuổi! Lý Phong mới 27 tuổi mà đã là Bán Thần , chuyện này đúng là không khoa học!

"Xin Lý tiên sinh tha tội! Tony Blake chấn kinh sau đó lập tức quỳ xuống.

"Xin Lý tiên sinh tha tội!" Eva cũng quỳ xuống trước mặt Lý Phong.

Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, câu nói này đúng mọi nơi mọi lúc, Huyết tộc cũng không ngoại lệ.

"Thay đổi thái độ còn nhanh hơn tụt quần."

Lý Phong cười nhạo nhìn 3 người 1 cái.

"Nếu từ đầu biết được thực lực của Lý tiên sinh, ta nào dám bố láo như vậy!”

Dylan Astin gượng cười theo.

"Vậy sao? Thế ngươi nói xem chuyện hôm nay giải quyết như thế nào?"

Lý Phong quay người ngồi trở lại cái ghế trước đó.

"Tất cả đều nghe theo Lý tiên sinh!"

Dylan Astin là quái vật 1000 tuổi, biết hiện tại hắn không có tư cách cùng Lý Phong cò kè mặc cả, chỉ có thể giao vận mệnh cho Lý Phong định đoạt.

Lý Phong như cười mà không phải cười nói: "Ngươi không sợ ta sẽ giết sạch các ngươi?"

"Nếu Lý tiên sinh muốn thì vừa rồi đã sớm động thủ, tuyệt đối không kéo dài đến bây giờ, cái này chứng tỏ chúng ta vẫn có giá trị lợi dụng!"

"Lý tiên sinh nếu cần chúng ta làm gì thì cứ nói, chúng ta nhất định sẽ toàn lực hỗ trợ!"

Dylan Astin cung kính nói.

Lý Phong nhìn chằm chằm Dylan Astin, trong lúc nhất thời, bầu không khí hạ xuống điểm đóng băng, 3 người Dylan Astin không dám hó hé 1 lời.

Sau một hồi lâu, Lý Phong cười một tiếng, nói: "Ngươi rất thông minh, ta thích nói chuyện cùng người thông minh."

Lúc này, 3 người Dylan Astin mới thở phào: "Xin Lý tiên sinh ra chỉ thị!"

"Tuy ta không tin được ngươi, nhưng ta có biện pháp để triệt để khống chế ngươi." Lý Phong lạnh nhạt mở miệng.

Dylan Astin hơi biến sắc: "Lý tiên sinh, ta không hiểu rõ ý tứ của ngài."

Là hạ độc sao? Nếu vậy thì Lý Phong đã tính sai rồi.

Tuyệt đại đa số độc dược đều vô hiệu với Huyết tộc, cho dù có tác dụng, Huyết tộc cũng có thể thông qua phương pháp thay máu mới loại độc tố ra ngoài.

Luận năng lực giải độc, Huyết tộc nói thứ hai không ai dám xưng thứ nhất!

"Rất đơn giản." Lý Phong cười một tiếng: "Ngươi ngẩng đầu lên."

Dylan Astin còn lựa chọn thứ hai sao?

Nếu hắn không ngẩng đầu lên, Lý Phong sẽ trực tiếp xử lý hắn!

"Vâng thưa Lý tiên sinh."

Dylan Astin ngẩng đầu nhìn về phía Lý Phong, tiếp theo, Lý Phong đưa tay điểm lên trán hắn.

Dylan • Astin chỉ cảm thấy một luồng tin tức khổng lồ tràn vào trong đầu, làm hắn thất thần trong ngắn ngủi.

Đợi đến khi hắn khôi phục thanh tỉnh, Dylan Astin đã lộ vẻ cuồng nhiệt nói: "Nô bộc Dylan Astin trung thành nhất của ngài, xin ra mắt chủ nhân!"

Một bên khác, Tony Blake cùng Eva đều sững sờ.

Con mẹ nó tình huống như thế nào, vì sao Astin lại gọi Lý Phong là chủ nhân?!

Đối với Huyết tộc, chỉ khi chính thức thần phục một người, mới có thể gọi đối phương là chủ nhân, tựa như là Aishonia trước đó, nàng tiếp nhận Astin lây nhiễm, mới gọi Astin là chủ nhân.

Mà Tony Blake chỉ là thủ hạ của Astin, cho nên chỉ gọi là Astin đại nhân.

"Ừm, đứng lên đi." Lý Phong gật gật đầu.

"Vâng thưa chủ nhân!" Dylan Astin vội vàng đứng lên, tiếp theo cung kính hỏi: "Chủ nhân, ngươi định xử lý 2 người bọn họ thế nào?"

Nghe xong lời này, sắc mặt Tony Blake cùng Eva đều biến thành rất khó coi.

Con mẹ nó. . . Ta vừa nãy không phản bội ngươi, ngươi lại muốn xử lý chúng ta, có ai vô sỉ như ngươi không?

Bọn họ làm sao biết được, Lý Phong vừa rồi đã dùng tới 《 Nô Ấn 》.

Hiện tại Dylan Astin hoàn toàn thần phục với Lý Phong, tựa như Hoa Gian Hội Lý Hương lúc trước, khác biệt là, trí nhớ của Hoa Gian Hội Lý Hương bị triệt để sửa đổi, mà Dylan Astin chỉ là bị gia tăng một bộ phận trí nhớ, trí nhớ trước đó vẫn còn giữ lại.

"Không nên hỏi những gì mình không nên hỏi." Lý Phong lạnh nhạt nói một câu.

Dylan Astin lập tức cúi đầu nói: "Vâng thưa chủ nhân!"

Sắc mặt Tony Blake lại biến đổi, rốt cục Lý Phong vừa sử dụng thủ đoạn gì để biến Astin thành như vậy? Nghe cũng chưa từng nghe nói!

"Ngươi nói xem ta nên giết các ngươi hay là giữ lại?"

Lý Phong nhìn về phía Tony Blake cùng Eva, sắc mặt suy ngẫm.

Hai người liếc nhau, vội vàng cung kính nói: "Lý tiên sinh, chúng ta nguyện ý làm việc cho ngài!"

Bọn họ không ngốc, nếu như có thể sống sót thì tội gì phải chết?

"Coi như ta nổi lòng từ bi, tới đây."

Bước vào Bán Thần cảnh, 《 Nô Ấn 》 đã có thể đồng thời khống chế năm người cảnh giới thấp hơn hắn, tuy nhiên Tony Blake cùng Eva không trợ giúp hắn được nhiều, nhưng một số việc nhỏ vẫn có thể để hai người đi xử lý.

Huống hồ hắn không giết Dylan Astin là vì không muốn làm lớn chuyện, khiến Huyết tộc chú ý.

Ai biết Huyết tộc Y quốc có Bán Thần không, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện đi.

Tony Blake cùng Eva nào dám phản kháng, ngoan ngoãn đi đến trước mặt Lý Phong, để Lý Phong cầm ngón tay chỉ lên trán mình.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 881: Thắng Lợi Trở Về

"Nô bộc trung thành nhất của ngài, Tony Blake (Eva), xin chào chủ nhân!"

Bị Lý Phong gieo xuống nô ấn, Tony Blake cùng Eva giống như Dylan Astin trước đó, quỳ 2 gối xuống đất, nhận Lý Phong làm chủ.

Lý Phong gật gật đầu: "Đứng lên đi."

Sau đó hắn cũng đứng dậy nói: "Được rồi, ta đã ở chỗ này quá lâu, đến lúc phải về."

Nghe vậy, Dylan Astin vội mở miệng: "Chủ nhân, ta còn chưa chiêu đãi ngài cho tốt mà."

Eva cũng lộ vẻ thẹn thùng nói: "Đúng vậy chủ nhân, ngươi không phải mới nói muốn mang ta đi sao, nếu như ngài gấp gáp, cứ làm ở chỗ này là được rồi. . ."

"Tránh ra!" Lý Phong vội vàng ngăn cản Eva nói tiếp.

"Làm sao vậy chủ nhân, chẳng lẽ ngài không thích ta?" Eva mặt lộ vẻ đau khổ.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái: "Không phải. . . Ngươi là hồng nhan tri kỷ của Dylan Astin, sao ta có thể đoạt nữ nhân của cấp dưới?"

Thực ra vừa rồi hắn chỉ là thuận miệng nói nhảm thôi, tuy sức hút của Eva rất lớn, nhưng nàng là nữ nhân của Dylan Astin, cái gì nên làm đều đã làm nát.

Dylan Astin nghe xong rất cảm động: "Chủ nhân, ngài không cần quan tâm cảm thụ của ta, chỉ cần ngài ưa thích, ta đều nguyện ý dâng lên!"

Khoe miệng Lý Phong giật một cái, lập tức chuyện:

"Trong nhà còn có người chờ ta, ta không ở chỗ này nữa, bất quá mấy tấm tranh sơn dầu này của ngươi ta rất ưa thích."

Lý Phong cười cười chỉ vào đám tranh cổ treo trên tường nhà.

Nghe vậy Dylan Astin liền hiểu ý: "Blake, đi lấy mấy tấm tranh sơn dầu kia xuống giao cho chủ nhân."

"Vâng thưa Astin đại nhân!"

Nhận được mệnh lệnh Tony Blake lập tức gỡ xuống tranh sơn dầu.

Cùng lúc đó, Dylan Astin nói: "Chủ nhân, ta còn có không ít hàng cất giữ, ngài muốn đi nhìn một chút không?"

"Ồ?" Lý Phong nhướng mày một cái, hứng thú nồng hậu nói: "Tốt, mang ta đi tham qua."

"Xin chủ nhân đi theo ta." Dylan Astin đi trước một bước lên lầu hai.

Lý Phong vừa muốn đứng dậy bước theo, Eva đã xông lại.

"Chủ nhân, để ta vịn ngài lên." Eva thẹn thùng cười một tiếng.

Eva đã chủ động như thế, Lý Phong còn có thể nói gì? Đương nhiên là gật đầu đồng ý!

Thế là Eva ôm lấy cánh tay hắn, nửa người dựa tới, thỉnh thoảng còn cố tình để bộ ngực cạ cạ vào cánh tay hắn.

Được Eva “thân thiện” dẫn dắt, hai người theo Dylan Astin vào 1 phòng chứa đồ trên lầu hai.

Phòng chứa đồ này có chút cùng loại với kho tiền của ngân hàng, cửa lớn làm bằng kim loại tổng hợp siêu dày, cần có đủ mật mã, vân tay, tròng mắt, giọng nói, chìa khoá mới mở được.

Đương nhiên, những cái này không thể tạo ra trở ngại với Lý

Phong, với Thuật xuyên tường, hắn ra vào chỗ này đơn giản tựa như ăn cơm uống nước.

Một phút đồng hồ sau, Dylan Astin mới mở xong cửa lớn: "Chủ nhân, mời vào."

Lý Phong nhấc chân đi vào, sau đó hắn liền bị cảnh tượng trong phòng làm cho rung động.

Căn phòng này tựa như một nhà kho nhỏ, cao gần 5 mét, chiều dài chiều rộng đều trên 20m, trên mặt đất xếp một đống vàng chỉnh tề, ngoài ra còn có châu báu, tiền mặt, đồ cổ, sáng lấp lánh dưới ánh đèn chiếu rọi, làm người nhìn muốn mù hết mắt.

"Trong này có bao nhiêu tiền mặt?" Lý Phong chỉ đống tiền mặt chồng chất như núi nhỏ hỏi.

"Tiền bảng Anh thì chừng 1 tỷ, Euro, USD, Hoa Hạ tệ và các loại tiền tệ khác cộng vào cũng khoảng 1 tỷ bảng Anh."

Dylan Astin hơi trầm ngâm rồi nói.

"2 tỷ bảng Anh?" Lý Phong trực tiếp sững sờ.

Con mẹ nó. . . Dylan Astin, nhà ngươi có máy in tiền sao!

Bất quá Lý Phong nghĩ lại, Dylan Astin sống nhiều năm như vậy, với năng lực của hắn để dành được nhiều tiền như vậy cũng hợp tình hợp lý.

"Nếu như chủ nhân ưa thích, cứ mang toàn bộ đi."

Dylan Astin không chần chờ chút nào nói.

"Khụ khụ. . ."

Dù Lý Phong biết Dylan Astin là nô bộc của mình, giờ khắc này cũng có một chút ngại ngùng.

"Vậy ta lấy đi nhé?"

Tuy vậy nhưng Lý Phong không định cự tuyệt.

Hắn để Dylan Astin sống sót đã là ân huệ lớn nhất, lấy chút tiền đi thì đã sao?

Ngay sau đó Lý Phong trực tiếp nhét tất cả đồ vật trong phòng vào ba lô.

Tiếp theo Lý Phong lại được Dylan Astin dẫn đi dạo quanh lâu đài cổ, nhìn thấy cái gì cảm thấy hứng thú, hắn đều không chút khách khí thu vào ba lô.

Đợi đến nửa giờ sau khi hắn muốn rời khỏi, Dylan Astin khăng khăng muốn đưa mấy mỹ nữ nhân tộc hắn bồi dưỡng cho Lý Phong.

Lý Phong đương nhiên không dám nhận. Nếu thật sự mang các nàng về, Đường Quỳnh còn không phát nổ?

Sau một phen chối từ, Lý Phong một mình rời khỏi lâu đài cổ.

Vừa rồi hắn để hệ thống thống kê thu hoạch, vàng, châu báu, đồ cổ, tranh sơn dầu, tiền giấy, những vật phẩm này có tổng giá trị đạt tới 12 tỷ bảng Anh!

Lại thêm kiếm được từ Tony Blake 1 tỷ bảng Anh, 1 đêm Lý Phong đã thu về 13 tỷ bảng Anh!

Tay không mà đến, thắng lợi trở về!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 882: Nhất Định Sẽ Đi

Thành phố LD, trong một khách sạn ở gần tổng bộ Kessley.

Eric Sari đang cung kính đứng thẳng nói gì đó.

Bên cạnh hắn, tổng giám đốc Kessley Ethan Morrison cũng cung kính đứng vững.

Trên ghế salon đối diện 2 người, một người nam nhân trẻ tuổi bắt chéo hai chân đang cầm cốc rượu vang đỏ, hưởng thụ mỹ nữ tóc đỏ bên cạnh phục vụ chu đáo.

Nếu có người nhận biết nam tử trẻ tuổi ở chỗ này, thì tuyệt đối sẽ không cảm thấy kinh ngạc, ngược lại còn cho rằng là chuyện đương nhiên.

Bởi vì hắn là Kayle Gullit, tiểu thiếu gia của gia tộc Gullit, Ethan Morrison chỉ là một bù nhìn được gia tộc Gullit đẩy lên, mà gia tộc Sari cũng phải đứng nép sang một bên trước gia tộc Gullit!

"Những gì ngươi nói đều là sự thật?"

Nghe xong Eric Sari kể lể, Kayle Gullit đưa chén rượu cho mỹ nữ tóc đỏ, lạnh giọng mở miệng.

"Chắc chắn 100%!"

Có lẽ là nhớ lại quá khứ, trong mắt Eric Sari lóe lên vẻ sợ hãi.

Sau khi ăn quả đắng, Eric Sari đã biết Lý Phong là cường giả võ đạo, mà thành viên gia tộc Sari đều là người bình thường, muốn đối phó Lý Phong, nhất định phải tìm cường giả võ đạo mạnh mẽ mới được.

Vì thế, Eric Sari gọi cho Kayle Gullit, đúng lúc Kayle Gullit hôm nay vừa đi máy bay tư nhân tới LD.

Sau đó hắn liền suốt đêm ngồi xe chạy tới nơi này, đồng thời kể lại những gì phát sinh ở Đông y quán cho Kayle Gullit.

"Không có khả năng a, hắn rõ ràng là người bình thường. . ."

Kayle Gullit tự nói, hỏi tiếp: "Lúc đó xung quanh còn có ai?"

Eric cung kính đáp: "Trừ Lý Phong, Đường tiểu thư, còn có một mỹ nữ tóc vàng tên là Aishonia."

"Aishonia?" Kayle Gullit nhíu mày: "Vì sao quen tai như thế? Jennifer, điều tra nữ nhân này cho ta."

"Vâng thưa thiếu gia!"

Mỹ nữ tóc đỏ tên là Jennifer đứng dậy đi đến một bên, cầm lấy máy tính bảng bắt đầu bấm bấm gõ gõ.

Sau một lúc lâu, nàng đi trở về bên cạnh Kayle Gullit nói: "Bẩm thiếu gia, căn cứ theo tình báo gia tộc, Aishonia là một Huyết tộc mới sinh ra, chủ nhân của nàng là chủ nhân lâu đài cổ Hồng Sam, Dylan Astin."

"Là nàng?" Ánh mắt Kayle Gullit sáng lên.

Là thiếu gia ăn chơi khét tiếng Y quốc, Kayle Gullit có một loại truy cầu gần như cố chấp với mỹ nữ, mỗi tháng các tạp chí lớn đều sẽ tuôn ra tin xấu của hắn chính là chứng cứ rõ ràng.

Lúc gặp bạn bè, bọn họ thường xuyên trò chuyện về đại mỹ nữ nào vừa xuất hiện.

Có một lần hắn nghe bằng hữu nói, Dylan • Astin mới thu một phụ thuộc, tên là Aishonia, một đại mỹ nữ tóc vàng.

Bởi vì kiêng kị thân phận Dylan Astin, Kayle Gullit không định ra tay với Aishonia, không ngờ lại nghe thấy từ Eric Sari.

"Hừ, ta đã nói mà, sao Lý Phong có thể cường đại như vậy, hắn chỉ là một người bình thường!"

Kayle Gullit nhất thời lộ vẻ khinh miệt.

Từ khi Đường Quỳnh cùng Lý Phong kết hôn, hắn chưa bao giờ dừng điều tra Lý Phong, hắn quá rõ ràng Lý Phong phế thải tới mức nào.

Biết thân phận Aishonia, Kayle Gullit liền hiểu được, nhất định là Aishonia ở một bên giở trò, như vậy mới khiến Eric Sari tưởng lầm là năng lực của Lý Phong.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại. . . Một Huyết tộc mới sinh ra sao lại ở cùng phế vật như Lý Phong?

"Hừ, bất kể là nguyên nhân gì, ta cũng không tin Dylan Astin sẽ vì một nữ nhân mà trở mặt với gia tộc Gullit chúng ta!"

Tự nói xong, Kayle Gullit nhìn về phía Eric Sari nói: "Eric, ngươi yên tâm, ta sẽ giúp ngươi báo thù, ngươi về trước đi."

"Vâng thưa thiếu gia Kayle!"

Eric Sari rời đi, Kayle • Gullit nhìn về phía Ethan Morrison: "Ethan, giúp ta mua ba tấm vé vào cửa đấu giá Takhar mùa xuân."

"Tiếp theo, ngươi đưa cho Đường gia hai tấm, cứ nói ta muốn mời Đường tiểu thư cùng Lý Phong tham gia."

Hắn đi máy bay tư nhân đến LD là vì thu được tin tức Đường Quỳnh cùng Lý Phong ly hôn, kết quả đến rồi hắn lại nghe nói hai người vẫn ở chung, điều này khiến hắn rất tức giận!

Bất quá Kayle Gullit không định sớm nhận thua, đã không chết được Lý Phong, Đường Quỳnh lại không ly hôn Lý Phong, vậy hắn sẽ chủ động xuất kích!

Ethan Morrison hơi biến sắc: "Bọn họ sẽ đi sao?"

"Người khác ta không biết, nhưng Đường Quỳnh khẳng định sẽ đi." Trong mắt Kayle Gullit lóe lên ánh sáng, lòng tin nắm chắc nói: "Bởi vì cuộc bán đấu giá này có 《 Ngày hè Sanders》."

Ethan Morrison biết 《 Ngày hè Sanders 》, đây là bức tranh thuộc đẳng cấp thế giới, do Zeny Adelaide vẽ từ năm 1834.

Bộ tranh sơn dầu này từng xuất hiện 10 năm trước, lúc đó được bán với giá trên trời 70 triệu bảng Anh.

Kayle Gullit cười nói: "Đường Quỳnh thích nhất là tranh sơn dầu, mà 《 Ngày hè Sanders 》 là một trong những bức nàng thích nhất, bất quá một mực không có cơ hội quan sát. Chỉ cần nàng còn ưa thích nó, thì nhất định sẽ đi."

Ethan Morrison giơ ngón tay cái lên: "Kayle thiếu gia, ngài thật lợi hại, đến cả đam mê của Đường tiểu thư cũng bị ngài điều tra rõ rành rành! Chỉ bằng điểm này, Đường tiểu thư chắc chắn sẽ bị ngài làm cảm động!"

Kayle Gullit cười đắc ý, phất phất tay nói: "Được rồi, ngươi mau đi làm đi."

"Vâng thưa Kayle thiếu gia!" Ethan Morrison nhận lệnh rời đi.

"Đường Quỳnh, ta không còn nhiều kiên nhẫn nữa, ngươi chuẩn bị tốt tâm lý để ta chinh phục chưa?"

Lúc Lý Phong trở lại chung cư, âm thanh hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiện vụ cứu vãn nữ thần Đường Quỳnh (2) hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ thu hoạch được 500 ngàn điểm kinh nghiệm, 1,5 triệu điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Aishonia (1) hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 500 ngàn điểm kinh nghiệm, 1,5 triệu điểm tích lũy, 10 điểm chinh phục."

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Bán Thần (trung kỳ)

Điểm kinh nghiệm: 19,02 triệu / 50 triệu

Điểm tích lũy: 20 triệu

Điểm chinh phục: 1297

Kỹ năng: 《 Thần Uy 》, 《 Hư Thần 》, 《 Đạp Thiên Thất Bộ 》, 《 Trảm Thiên kiếm pháp 》, 《 Hư Không Thiểm 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. ..

Nhiệm vụ đang chờ: Hối hận, Hắc thủ sau màn.

Tắt hệ thống, Lý Phong mới đẩy cửa đi vào nhà, sau đó hắn liền phát hiện Đường Quỳnh cùng Aishonia đang ngồi ở trên ghế sa lon, khẩn trương nhìn tới bên này.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 883: Morrison Tới Chơi

Đường Quỳnh cùng Aishonia đang ngồi ở trên ghế sa lon xem tivi, nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra liền khẩn trương nhìn qua, nếu tỉ mỉ quan sát thì sẽ phát hiện cạnh hai nàng đặt bình xịt hơi cay.

Hai cô gái yếu đuối vừa trải qua nguy hiểm, cửa phòng lại từng bị người khác phá hư, tuy không biết Lý Phong dùng biện pháp gì khóa cửa, nhưng các nàng lại sợ có người xấu đột nhiên xâm nhập, liền một mực không ngủ, còn lấy ra bình xịt hơi cay Đường Quỳnh sớm chuẩn bị tốt.

Hai nàng phát hiện người đến là Lý Phong, nhất thời liền trầm tĩnh lại, tiếp theo Đường Quỳnh đứng dậy hỏi: "Tình huống thế nào?"

"Yên tâm đi, đều đã giải quyết, bọn họ sẽ không dám tới gây phiền phức cho các ngươi nữa." Lý Phong cười cười.

Hai nàng liếc nhau, tiếp theo cùng hỏi: "Giải quyết thế nào?"

"Ừm. . ." Lý Phong có chút chần chờ.

Nếu hắn nói thu của Dylan Astin lễ gặp mặt 12 tỷ bảng Anh, cộng thêm thu làm nô tài, hai nàng hẳn là sẽ không tin tưởng.

Chuyện Lý Phong thu Dylan Astin làm nô tài tốt nhất đừng để người khác biết, kẻo lại sinh ra phiền phức không cần thiết.

Nghĩ tới đây, Lý Phong cười nói: "Một lời khó nói hết. . . Dylan Astin tiên sinh và ta mới quen đã thân, thế là chúng ta trở thành bằng hữu tốt."

"Sau đó Dylan Astin cam đoan không gây phiền phức cho các ngươi, các ngươi có thể ngủ an giấc."

"Mới quen đã thân?" Đường Quỳnh nhíu mày lại, nghi ngờ nói: "Aishonia mới vừa nói, Dylan Astin là Huyết tộc sống một ngàn năm, lão quái vật bậc này làm sao có thể mới quen đã thân với ngươi?"

Khóe miệng Lý Phong giật giật, cảm thấy chuyện này đúng là không dễ giải thích, thế là trực tiếp mở miệng:

"Xin lỗi, ta buồn ngủ, ngủ trước đây."

Lý Phong ngáp một cái, sau đó quay người tiến vào phòng tắm.

Chỉ chốc lát, phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy.

Lý Phong cự tuyệt làm Đường Quỳnh thầm hận không thôi, lại không thể làm gì.

Hiện tại Lý Phong đã không giống trước đó, vô luận năng lực, gia sản đều vượt xa nàng, nàng ở trước mặt Lý Phong thậm chí hơi sợ hãi.

"Ngươi cảm thấy lời hắn có mấy phần chân thật?"

Đường Quỳnh nhìn về phía Aishonia.

Aishonia lắc đầu: "Ta không biết. . ."

"Có phải là hắn đánh phục Dylan Astin, giống như đánh Tony Blake?" Đường Quỳnh lộ sắc mặt quái dị nói.

Aishonia há hốc mồm, sau một lúc lâu cười khổ nói: "Đường tiểu thư, ngươi đừng hỏi ta, ta thật sự không biết."

Tuy Lý Phong nói hắn đánh Dylan Astin đơn giản như như đang giỡn, nhưng không thể tận mắt nhìn thấy, Aishonia thật sự rất khó tin tưởng.

Thấy thế, Đường Quỳnh liền biết Aishonia thật sự không biết, ngay sau đó nàng buồn rầu lẩm bẩm: "Tên này. . . Làm sao đi một chuyến Hoa Hạ liền biến hóa lớn như vậy."

Trước kia nàng xem thường Lý Phong, nhưng bây giờ lại phát

hiện, Lý Phong không chỉ có y thuật siêu tuyệt, vũ lực cũng rất mạnh mẽ, không giống như trước đây.

Quả thực là giống như biến thành người khác.

Lý Phong nói các nàng có thể an ổn ngủ ngon giấc, thế là hai người nói chuyện một hồi rồi trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Lý Phong liền mang theo Aishonia đi Đông y quán xem bệnh, mà Đường Quỳnh thì nắm chặt thời gian giải quyết thủ tục lập công ty mới.

Mấy ngày kế tiếp, ban ngày hai người ai làm việc lấy, buổi tối Lý Phong liền đem Aishonia về nhà của Đường Quỳnh.

Ở chung theo phương thức rất quái dị. ..

Mấy ngày nay, tình cảm của Đường Quỳnh cùng Aishonia nhanh chóng thân mật, thành tỷ muội tốt cái gì cũng chia sẻ với nhau, này cũng có chút vượt qua dự đoán của Lý Phong.

Mà tên tuổi thần y của Lý Phong qua mấy ngày đã có ngày càng nhiều người biết, không chỉ bệnh nhân thành phố LD tới tìm hắn, bệnh nhân mấy thành phố chung quanh cũng tới không ít.

Mà Lý Phong cũng không phụ tên tuổi thần y, vô luận là bệnh gì, hắn đều dùng châm cứu chữa khỏi, đương nhiên, những bệnh nhân này tạm thời không có người mắc bệnh ung thư, bệnh bạch huyết các kiểu, đa số là các loại bệnh cổ quái hiếm gặp.

Tại nhà Đường gia.

Hôm nay có khách quý đến thăm, cho nên Đường Hùng đã sớm dẫn người Đường gia chờ đợi tại cửa, Đường Quỳnh cũng không ngoại lệ.

Rất nhanh, một chiếc Rolls-Royce Phantom từ đằng xa chậm rãi lái tới, dừng hẳn lại, Ethan Morrison bước xuống.

Đường Hùng nghênh tiếp, cung kính cười nói: Tổng giám đốc Morrison, hoan nghênh hoan nghênh."

Ethan Morrison bắt tay với hắn, được người Đường gia dẫn vào trong.

Mọi người ngồi xuống, Đường Hùng mới cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Tổng giám đốc Morrison, ngài hôm nay cố ý tới đây, rốt cục là có chuyện gì?"

"Thực không dám giấu giếm, hôm nay ta tới nơi này là vì giúp Kayle thiếu gia tặng đồ." Ethan Morrison cười tủm tỉm nhìn về phía Đường Quỳnh ở đối diện mình, mở miệng nói.

Nghe thấy lời ấy, trên mặt đám người Đường Hùng đều lộ ra vẻ mặt "Quả là thế", hai vợ chồng Đường Kiếm, Ngô Lâm đều ít nhiều để lộ ra vẻ đắc ý.

Còn Đường Quỳnh thì không nhịn được nhíu mày!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 884: Nhanh trí

"Thật sao?" Đường Hùng đầu tiên là vui vẻ, liền vội vàng hỏi: "Không biết Kayle thiếu gia muốn đưa thứ gì, đưa cho ai?"

"Đương nhiên là Đường Quỳnh tiểu thư."

Ethan Morrison mỉm cười, lấy ra từ trong ngực hai phong thư đẹp đẽ.

"Oa, mặc kệ bên trong đặt cái gì, Kayle thiếu gia thật sự là rất yêu tỷ tỷ!"

"Nếu người yêu ta như thế, ta nhất định sẽ cho hắn một cơ hội theo đuổi!"

Đường Phỉ nửa là hâm mộ nửa là thuyết phục nói.

Đường Quỳnh thản nhiên đáp: "Nếu như muội muội ưa thích, ngươi có thể hỏi tổng giám đốc Morrison xem có thể tặng cho ngươi không, dù sao ta cũng không lấy."

Ánh mắt Đường Phỉ sáng lên, nóng lòng muốn thử.

Sắc mặt Ethan Morrison cứng lại, tiếp theo cười khổ nói: "Đường tiểu thư, phần lễ vật này là Kayle thiếu gia đã nói rõ sẽ tặng cho ngươi, ngươi tuyệt đối đừng làm ta khó xử."

Nếu Đường Quỳnh không phải nữ nhân Kayle Gullit muốn theo đuổi, vậy hắn căn bản không cần nể mặt Đường Quỳnh như vậy.

Đường gia dựa vào Kessley mà làm giàu, hắn là tổng giám đốc Kessley, dù chỉ mặt Đường Hùng mắng mỏ cũng không có vấn đề gì.

"Vậy ta cũng có quyền lợi cự tuyệt, không phải sao?" Đường Quỳnh lạnh nhạt đáp.

"Đúng thế, nhưng ta không cảm thấy Đường tiểu thư sẽ cự tuyệt phần lễ vật này." Ethan Morrison mỉm cười, lấy ra vật bên trong phong thư: "Đây là vé vào cửa buổi đấu giá Takhar, là Kayle thiếu gia cố ý căn dặn ta chuẩn bị."

Đám người Đường Hùng hơi biến sắc, Takhar là một trong 3 lễ bán đấu giá lớn nhất thế giới, một năm cử hành 2 lần, xuân và đông.

Hai lần đấu giá đều sẽ xuất hiện mấy món vô cùng giá trị, hấp dẫn rất nhiều người quyền cao chức trọng tới, vé vào cửa có thể nói là vạn kim khó cầu.

Không chỉ như thế, mỗi tấm vé vào cửa đều đại biểu 2 triệu bảng Anh tiền đặc cộc thậm chí càng nhiều hơn.

Cho nên cái này không chỉ đơn giản là hai tấm vé vào cửa, sau lưng đại biểu là quan hệ dày đặc cùng chí ít 4 triệu bảng Anh.

Chí ít với năng lực Đường gia là không chiếm được tấm vé này.

Đường Quỳnh nhíu mày: "Ta không có hứng thú tham gia đấu giá."

"Nhưng ngươi sẽ hứng thú với 《 Cảnh hè Sanders 》 , không phải sao?" Ethan Morrison cười mỉm nói.

Đường Quỳnh im lặng, không lên tiếng.

Xem ra tình báo của thiếu gia Kayle Gullit rất chuẩn xác.

"Lần đấu giá này có rất nhiều người sẽ đến vì nó, cạnh tranh kịch liệt, nếu Đường tiểu thư không đi tham gia, về sau muốn thấy 《 Cảnh hè Sanders 》 là gần như không có khả năng."

Đường Quỳnh do dự, sau cùng trầm giọng nói: "Xin lỗi, chồng ta sau này biết được sẽ tức giận, cho nên ta không thể tiếp nhận."

"Đường tiểu thư không cần lo lắng, hai tấm vé vào cửa này chính là cho ngươi cùng Lý tiên sinh, đến tlúc đó các ngươi có thể cùng vào, như vậy hắn sẽ không tức giận." Ethan Morrison cười một tiếng, đứng dậy đưa vé vào cửa đến trước mặt Đường Quỳnh.

"Được rồi Tiểu Quỳnh, tổng giám đốc đã nói tới vậy, ngươi không thu thì quá mức không thèm nể mặt." Ngô Lâm đi tới lôi kéo cánh tay Đường Quỳnh, khuyên nhủ.

"Đúng vậy Tiểu Quỳnh, dù sao là ngươi đi cùng Lý Phong, coi như đi giải sầu vậy." Đường Kiếm cũng phụ họa.

Tuy không hiểu vì sao Kayle Gullit để Lý Phong cũng tới, nhưng bên trong tự có thâm ý, bọn họ chỉ cần phối hợp với Kayle Gullit là được.

Đối mặt mọi người, Đường Quỳnh rốt cục do dự: "Ta sẽ gọi cho Lý Phong, xem hắn nói như thế nào."

Chỉ thấy Đường Quỳnh lấy điện thoại di động ra, bấm số Lý Phong: "Alo cục cưng, ta có chuyện muốn thương lượng với ngươi."

Đường Kiếm: "? ? ?"

Ngô Lâm: "? ? ?"

Người khác: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Cục cưng? Nàng thật sự là gọi cho Lý Phong? Quan hệ hai người trở nên tốt đẹp như vậy từ bao giờ?

Đồng tử Ethan Morrison co rụt lại, ánh mắt có chút lạnh lẽo.

Lý Phong đang xem bệnh ở Đông y quan cũng có chút sững sờ, có điều rất nhanh hắn phản ứng lại, Đường Quỳnh khẳng định đang nói cho người khác nghe, ngay sau đó hắn cười nói: "Chuyện gì vậy tục tưng của ta?"

Đường Quỳnh lập tức thấy sau lưng sởn đầy gai ốc, nhưng nàng vẫn biểu hiện như thể rất hạnh phúc, thẹn thùng nói: "Là thế này, tiên sinh Kayle Gullit đưa tới hai tấm vé vào cửa. . ."

Nghe xong, Lý Phong hơi trầm ngâm liền nói: "Tốt, vậy chúng ta cùng đi."

Đường Quỳnh không nói lời nào, con mẹ nó, nàng muốn nghe cái

này sao? Nàng muốn nghe lời cự tuyệt cơ mà!

"Ngươi không muốn đi thì thôi." Đường Quỳnh là người nhanh trí, dù sao nàng không mở loa ngoài, người khác đều không nghe được.

Nhưng vào lúc này, Ngô Lâm đột nhiên đoạt lấy điện thoại: "Lý Phong, ngươi dựa vào cái gì mà không cho Tiểu Quỳnh đi, ngươi cho rằng ngươi là ai, ta nói cho ngươi biết. . . Cái gì, ngươi muốn đi?"

Ngô Lâm sững sờ nhìn về phía Đường Quỳnh.

Sắc mặt Đường Quỳnh cứng lại, tiếp theo gượng cười nói: "Hắn thay đổi chủ ý rồi sao?"

Giờ khắc này, Đường Quỳnh hận không thể trở về bắt Lý Phong quỳ gối giặt đồ!

"Hừ!" Ngô Lâm hung hăng trừng mắt lườm Đường Quỳnh: "Tốt, đây chính là ngươi nói!"

Nói xong Ngô Lâm đưa di động lại cho Đường Quỳnh.

"Đợi đêm nay chúng ta tâm sự sau." Đường Quỳnh hừ lạnh với điện thoại, sau đó cười nói: "Chồng ta đã đồng ý, vậy ta sẽ nhận lấy, đa tạ tổng giám đốc đã tự mình tới."

Nói xong, nàng tiếp nhận từ tay Ethan Morrison hai cái vé vào cửa.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 885: Một Lần Vất Vả Suốt Đời Nhàn Nhã

Hoàn thành nhiệm vụ này, Ethan Morrison liền cáo từ rời đi.

Đúng lúc này, Đường Phỉ chợt nói: "Tổng giám đốc, ta cũng muốn đi tham gia buổi đấu giá, ngài có thể cho ta 1 tấm vé vào cửa không?"

Ethan Morrison nhíu mày, trên mặt có chút không vui.

Toàn bộ Đường gia, trừ Đường Quỳnh ra không có ai đáng để hắn coi trọng, Đường Phỉ dám đưa ra yêu cầu, rốt cục trong đầu nghĩ gì vậy?

Đám người Đường Phi gấp gáp: "Tiểu Phỉ, ngươi đừng nói linh tinh."

Đường Phỉ cong miệng lên, có chút không vui.

Dựa vào cái gì Đường Quỳnh có mà nàng không thể có, Đường Quỳnh chẳng qua chỉ là một... Bỏ đi, chuyện này cha mẹ đã nói là không được nhắc tới.

"Muội muội đã muốn như vậy thì cầm lấy vé vào cửa của ta, để ngươi đi cùng anh rể."

Đúng lúc này, Đường Quỳnh bất chợt nói.

Sắc mặt Đường Phỉ vui vẻ, sau đó lại không nói lời nào.

Nàng không ngốc, nếu thật sự tiếp nhận vé vào cửa, ba mẹ nàng liền chửi chết nàng, càng đừng nói tới gia gia.

Hiện tại Đường gia trông cậy vào Đường Quỳnh để trèo lên cành cây cao Kayle Gullit, nàng cần phải nhịn xuống

Ethan Morrison nhướng mày một cái, sau đó cười nói: "Đường

tiểu thư nói gì vậy, không phải chỉ là một tấm vé vào cửa sao, giao cho ta đi."

= = =

Buổi tối, ở nhà Đường Quỳnh.

Lý Phong cùng Aishonia vào cửa, liền thấy Đường Quỳnh đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế sa lon.

"Đường Quỳnh tỷ tỷ, ngươi làm sao không xem tivi?" Aishonia thay dép, đi đến bên cạnh Đường Quỳnh ôm cánh tay nàng hỏi.

Đường Quỳnh cười với nàng, tiếp theo để vé vào cửa xuống bàn trà hỏi: "Nói đi, vì sao ngươi đồng ý tới buổi đấu giá?"

Lý Phong cầm lấy vé vào cửa nhìn một chút: "Làm rất đẹp nha."

Đường Quỳnh: ". . . Ngươi phải biết Kayle Gullit có ý đồ gì chứ."

"Đơn giản là bày ra sức mạnh kinh tế làm nhục ta, hoặc là trực tiếp uy hiếp ta." Lý Phong nhún vai, biểu lộ có chút không quan tâm.

"Ngươi đã biết vì sao còn muốn đi?" Sắc mặt Đường Quỳnh có chút khó coi: "Kayle Gullit cùng không như Eric Sari và Tony Blake, ngươi không thể dùng phương thức giống lúc đối phó hai người kia được."

"Rồi sao nữa?" Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng: "Ngươi cảm thấy ta chỉ biết dùng vũ lực?"

Đường Quỳnh không nói lời nào.

Xác thực, Lý Phong đã thể hiện ra không ít năng lực, y thuật, đổ thuật, võ thuật, ai biết Lý Phong còn ẩn giấu cái gì.

Bất quá Kayle Gullit rất khó đối phó. ..

"Được rồi, một mực trốn tránh cũng không phải biện pháp, ngược lại sẽ khiến người khác xem nhẹ, không bằng cùng chính

diện đối mặt một phen, có lẽ qua sự tình lần này ngươi liền có thể một lần vất vả suốt đời nhàn nhã."

Lý Phong cười nói.

"Một lần vất vả suốt đời nhàn nhã?" Đường Quỳnh cười khổ: "Không có khả năng, trừ phi ta dọn về Hoa Hạ."

Đi Hoa Hạ, gia tộc Gullit lợi hại hơn nữa, cũng khó mà một tay che trời như nơi này.

Nhưng nàng bây giờ còn chưa làm tốt chuẩn bị, vô luận là kinh tế hay tâm lý đều chưa sẵn sàng.

Lý Phong cười cười, cũng không giải thích, dù sao buổi đấu giá còn ba ngày nữa mới cử hành, không cần gấp gáp.

Ba ngày thoáng một cái đã qua.

Cửa đại khách sạn Hoàng gia Lệ cảnh ở thành phố LD đã trải lên thảm đỏ thật dài, buổi bán đấu giá Takhar mùa xuân sẽ được cử hành tại đây.

Thời gian bắt đầu là 7 giờ tối, hiện tại là 6 giờ, bất quá đã có một ít khách mời lục tục chạy tới.

Ký giả truyền thông sớm đã tới rất đông, điên cuồng quay chụp khách mời, có thể tới nơi này đều là nhân vật nổi tiếng thế giới, có một ít người còn là lão đại trong ngành nghề của mình, mỗi một người đều có vô số tin tức để đào, người hành nghề truyền thông đương nhiên không muốn buông tha cơ hội như vậy.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ngày càng nhiều khách mời tới nơi này, bên trong đó không thiếu phú hào được xếp top thế giới, mỗi quốc gia đều có.

Đợi đến 6 giờ 35 phút, một chiếc xe màu trắng nhãn nhiệu Porsche Panamera dừng ở cửa, tiếp theo Lý Phong mặc tây trang đen bước ra từ ghế lái, đi tới tay lái phụ mở ra cửa xe, nắm tay đón Đường Quỳnh mặc một thân váy dài bước xuống.

Đường Quỳnh xuất hiện, ký giả xung quanh liền nhịn không

được hít một hơi khí lạnh, tiếp theo là một đợt tiếng tí tách của máy chụp ảnh điên cuồng vang lên.

So với khách mời khác, danh tiếng Đường Quỳnh có thể nói thấp đến mức không cần tính, nhưng giá trị nhan sắc của nàng quá rung động lòng người, nhất là tại Y quốc vốn thiếu phụ nữ châu Á.

Đợi Đường Quỳnh ôm cánh tay Lý Phong sắp đi vào cửa khách sạn, một chiếc Bugatti Veyron từ đằng xa cấp tốc lái tới, đâm thẳng tới Đường Quỳnh, Lý Phong.

Tình cảnh này nhất thời làm đám ký giả xung quanh hét rầm lên!

Đường Quỳnh quay đầu, nhất thời bị dọa đến mức sắc mặt tái nhợt, theo phản xạ muốn né sang một bên.

Ai ngờ Lý Phong giữ chặt nàng: "Đừng nhúc nhích, hắn không dám tông đâu."

Không đợi Đường Quỳnh làm ra phản ứng khác, chiếc Bugatti Veyron thì làm ra động tác vung đuôi đẹp đẽ cháy muốn khét cả lốp, cuối cùng siêu xe vững vàng dừng ở trước mặt Lý Phong.

"Phù."

Đường Quỳnh lúc này mới thở phào, thân thể căng cứng mềm lại.

Ký giả truyền thông cũng thở dài một hơi.

Bọn hắn rất ngạc nhiên, đến cùng là ai lái xe, tại sao muốn cố ý hù dọa 2 người?

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 886: Đường Quỳnh là vợ ta

Lý Phong bình tĩnh thông qua cửa xe nhìn về phía người thanh niên da trắng đang ngồi ghế lái, nhếch miệng lên, nở nụ cười có chút trào phúng.

Trong Bugatti Veyron, Kayle Gullit đối mặt Lý Phong, nhăn mày lại.

Thực ra hắn đã sớm đến, đợi Đường Quỳnh, Lý Phong xuống xe, hắn mới lái vọt tới, vì chính là cho Lý Phong một cái hạ mã uy.

Nhưng Kayle Gullit đã phải thất vọng, chiêu này tựa hồ vô hiệu, Lý Phong đã sớm nhìn ra hắn không thực sự dám tông sao?

"Hừ, biểu lộ của tên này thật khiến người ta chán ghét!"

Trên tay lái phụ, Đường Phỉ nhịn không được nói.

Xế chiều hôm nay, Kayle Gullit tự mình lái xe đưa vé vào cửa cho Đường Phỉ, còn mời nàng ngồi xe của mình cùng tiến tới khách sạn.

Sau khi đã lên xe, nàng vẫn còn có một loại cảm giác như đang nằm mơ.

"Thật sao? Ta lại cảm thấy hắn rất thú vị." Kayle Gullit bật cười, nói tiếp: "Ngồi đấy đừng nhúc nhích."

Tiếp theo, Kayle Gullit đẩy cửa đi xuống.

Rất nhanh, Kayle Gullit vòng qua đầu xe, giúp nàng mở cửa.

Tiếp theo, trong ánh mắt kinh hỉ của Đường Phỉ, Kayle Gullit đưa tay phải ra.

"Trời ơi!"

Đường Phỉ chỉ cảm thấy trái tim của mình đang muốn nhảy ra ngoài, liền vội vươn tay cho Kayle Gullit nắm lấy, sau đó dắt xuống xe.

"Ôm cánh tay ta."

Kayle Gullit nhỏ giọng nói.

Đường Phỉ lúc này mới hồi phục tinh thần, hưng phấn ôm cánh tay hắn, sau đó hai người được vô số ống kính chú ý, chậm rãi đi đến trước mặt Lý Phong, Đường Quỳnh.

Giờ khắc này, Đường Phỉ có loại cảm giác như đi tới đỉnh cao của nhân sinh!

"Trời ạ, là Kayle Gullit!"

"Nữ nhân kia là ai, người tình của Kayle thiếu gia sao?"

"Đường tiểu thư, Lý tiên sinh, hân hạnh gặp mặt."

Đang nói chuyện, Kayle Gullit đưa bàn tay đến trước mặt Đường Quỳnh.

Đường Quỳnh tuy không muốn nắm tay với hắn, nhưng bây giờ nếu nàng không đáp lại thì rất thiếu giáo dục.

Ngay tại thời điểm Đường Quỳnh vươn tay ra, Lý Phong đột nhiên nắm lấy cổ tay nàng nói: "Xin lỗi, Đường Quỳnh là vợ ta, ta không hy vọng nàng có tiếp xúc với người đàn ông khác."

Đường Quỳnh lộ vẻ bất ngờ nhìn về phía Lý Phong, không biết nói gì.

"Cục cưng, ngươi đã đáp ứng ta không tiếp xúc với nam nhân khác, ngươi sẽ không nuốt lời chứ?"

Lý Phong hỏi tiếp một câu.

Khóe miệng Đường Quỳnh giật một cái, tiếp theo gượng cười nói: "Cục cưng đừng lo, chuyện ta đáp ứng ngươi nhất định sẽ làm được."

Lúc này nàng chỉ có thể kết hợp Lý Phong diễn trò, nếu để Kayle Gullit nhìn ra sơ hở, vậy nỗ lực trong khoảng thời gian này của nàng đều uổng phí.

Nghe hai người gọi đối phương thân mật như vậy, Kayle Gullit giận dữ trong lòng, hận không thể lôi Lý Phong ra ngoài đánh cho một trận.

"Lý tiên sinh, ngươi hạn chế tự do của Đường tiểu thư như vậy hình như có chút quá phận rồi?"

Kayle Gullit thu tay lại, lạnh giọng nói.

"Ta không cảm thấy như vậy." Lý Phong nhún nhún vai, ra vẻ đương nhiên nói: "Ta làm người vốn là như vậy, không thể nhịn được khi thấy vợ mình tiếp xúc với người đàn ông khác."

Kayle Gullit nhướng mày, nội tâm áp chế không nổi lửa giận, trên mặt lại tỏ ra như thường nói: "Tình cảm của hai vị thật làm ta ghen tị, được rồi, buổi đấu giá sắp bắt đầu, chúng ta cùng đi vào đi."

"Tốt." Lý Phong lần này cũng không cự tuyệt, để Đường Quỳnh ôm cánh tay, cùng Kayle Gullit sóng vai đi vào khách sạn.

Mấy phút đồng hồ sau, một hàng bốn người đã tiến vào sàn bán đấu giá.

Kayle Gullit đi đến lập tức làm cho những khách mời khác trong hội trường chú ý, ngay sau đó liền có không ít khách mời thuộc hạng tai to mặt lớn đi tới nhiệt tình bắt chuyện với hắn.

Bên trong đó có bá chủ internet của thung lũng Silicon, có ông chủ tập đoàn bảo vệ kiêm buôn bán súng ống đạn dược, còn có các ông chủ nắm giữ lượng dầu mỏ xếp top thế giới,. ..

Những người này không chỉ chào hỏi Kayle Gullit cho xong chuyện, dù là Đường Phỉ đang ôm cánh tay của Kayle Gullit cũng được những bọn họ chú ý, những lão đại các ngành dậm chân một cái là một phương động đất ào ào tán dương Đường Phỉ xinh đẹp, khí chất xuất chúng.

Còn Đường Quỳnh càng xinh đẹp hơn Đường Phỉ, nhưng lại không có ai chịu chú ý, bởi vì thật sự là không có người nào quen biết nàng. ..

Đường Phỉ chưa từng trải qua tình huống bậc này, trong lúc nhất thời như giống như lơ lửng trên mây, cả người đều thoải mái muốn chết.

Đợi đến khi hai người bọn họ ngồi xuống, Đường Phỉ mới phát hiện Lý Phong, Đường Quỳnh đã an vị tại bên cạnh bọn họ.

Lúc này ánh mắt Kayle Gullit vượt qua Lý Phong, nhìn về phía Đường Quỳnh, nghiền ngẫm nói: "Chỉ cần ngươi bỏ Lý Phong, đi cùng với ta, đãi ngộ Đường Phỉ vừa mới nhận được sẽ thuộc về ngươi, thế nào, có cảm thấy động tâm không?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 887: Nó Là Của Ngươi

Không chờ Đường Quỳnh kịp phản ứng, sắc mặt Đường Phỉ đã biến thành có chút khó coi.

Nàng vừa rồi còn đắm chìm trong ảo tưởng mình là nữ chính trong phim Hàn xẻng, ai ngờ câu nói này của Kayle Gullit lại kéo nàng về hiện thực.

Thì ra tất cả đều là Kayle Gullit cố ý diễn cho Đường Quỳnh xem.

Nàng chỉ là một công cụ hình người Kayle Gullit dùng để kích thích Đường Quỳnh mà thôi!

Trong chớp nhoáng, cảm giác mất mát khủng bố cắt nuốt Đường Phỉ, nhưng rất nhanh, nó đã biến thành ghen ghét cùng thống hận.

Là Đường Quỳnh cướp đi những thứ này, nếu không có Đường Quỳnh, có lẽ Kayle Gullit sẽ ưa thích nàng!

"Xin lỗi, ta không có hứng thú."

Đường Quỳnh lắc đầu.

Đường Phỉ nhịn không được giễu cợt "Ngươi nào phải không có hứng thú, chẳng qua là Lý Phong không cách nào cho ngươi những thứ này mà thôi."

Đường Quỳnh nhíu mày, cũng lười phản bác, dù sao vô luận nàng giải thích thế nào, người khác đều sẽ tìm các loại lý do để hoài nghi.

"Không sao, những gì Lý Phong cho được, ta cũng cho được, những gì Lý Phong không cho được, ta vẫn như cũ có thể cho ngươi." Kayle Gullit mỉm cười: "Ta vẫn luôn muốn tặng Đường tiểu thư một món lễ vật phù hợp, nhân cơ hội này, ta sẽ mua lại

《Ngày hè Sanders 》 cho Đường tiểu thư."

Lời này vừa nói ra, khách mời xung quanh nhịn không được hít một hơi khí lạnh.

《 Ngày hè Sanders 》 10 năm trước đã được bán ra với giá trên trời tận 70 triệu bảng Anh, 10 năm trôi qua, định giá của nó càng là đạt tới 100 triệu bảng Anh trở lên.

Vì làm mỹ nhân vui vẻ, trực tiếp ném ra cửa sổ hơn trăm triệu bảng Anh, đối phương còn là phụ nữ có chồng, dù bọn họ đều là những người thuộc tầng lớp đỉnh của chóp cũng phải cẩn thận cân nhắc.

Kayle Gullit không hổ là tiểu thiếu gia của gia tộc ẩn thế, lòng dạ này người bình thường không thể so sánh được.

Đường Quỳnh đang muốn cự tuyệt Kayle Gullit thì Lý Phong đột nhiên vỗ vỗ bàn tay nàng: "Cảm ơn ý tốt của Gullit tiên sinh, bất quá Đường Quỳnh là nữ nhân của ta, thứ nàng muốn, ta sẽ lấy giúp nàng, không cần nhọc công Gullit tiên sinh hao tổn tâm trí."

Xung quanh nhất thời yên tĩnh.

Tiếp theo Đường Phỉ liền cười ra tiếng: "Ha ha, ngươi mới nói cái gì, ta không nghe lầm chứ? Chỉ sợ tới 《Ngày hè Sanders 》 là cái gì ngươi cũng không biết, vậy mà dám to mồm nói lời này sao?!"

Kayle Gullit cũng lộ sắc mặt quái dị nói : "Lý Phong, ngươi cảm thấy lừa gạt được từ Eric Sari 30 triệu bảng Anh, cộng thêm 31,3 triệu bảng Anh từ Liễu Chính Thanh là rất giỏi rồi sao?"

Đường Phỉ nghe vậy đầu tiên là sững sờ, tiếp theo chấn kinh nhìn sang Lý Phong.

Lý Phong cược thắng Liễu Chính Thanh thì ai cũng biết, nhưng lừa gạt từ Eric Sari 30 triệu bảng Anh là sao?

Lý Phong lạnh nhạt đáp: "Gullit tiên sinh có vẻ tìm hiểu tình báo về ta rất kỹ, ngay cả hai việc nhỏ này cũng biết."

"Hoa Hạ các ngươi có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng, ta đã muốn cướp đi Đường tiểu thư, làm sao có thể không tìm hiểu rõ tin tức của ngươi trước?"

"Nghĩa là ngươi cảm thấy tình báo mình nắm giữ đã hoàn toàn đầy đủ và chính xác, đúng không?" Lý Phong giống như cười mà không phải cười nói.

Kayle Gullit không nói gì, nhưng ý tứ khinh thường từ cử chỉ và khuôn mặt đã quá rõ ràng.

Lý Phong nhún nhún vai: "Tốt, xem ra hôm nay ta phải khiến ngươi có chút giật mình nho nhỏ."

"Ồ?" Kayle Gullit cười lạnh nói: "Ta cũng đang muốn nhìn xem ngươi định khiến ta giật mình kiểu gì!"

Tới đây 2 bên đã không còn gì để nói, Kayle Gullit không kịp chờ đợi muốn buổi đấu giá lập tức bắt đầu, sau đó làm Lý Phong biết được cái gì gọi là nhà giàu chân chính!

Rất nhanh tới 7:00, buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Món đầu tiên là đồ gia dụng thời Trung cổ, giá khởi điểm 2 triệu bảng Anh.

Đường Quỳnh không có hứng thú, Lý Phong càng không có hứng thú, Kayle Gullit cũng không giơ bảng.

Mấy món vật đấu giá tiếp theo đều cạnh tranh không quá kịch liệt, nhưng vẫn được mua về với giá tương đối cao.

Đến món thứ sáu, mọi người phụ nữ tại đây đều nổi lên hứng thú, bởi vì đó là một cái nhẫn kim cương, phía trên khảm nạm một viên kim cương rực ánh sáng đỏ lớn tới 8. 3 ca-ra, giá khởi đầu là 10 triệu bảng Anh.

Không có nữ nhân nào không thích kim cương, kim cương đỏ càng thêm hiếm thấy, dù là Đường Quỳnh cũng có chút hô hấp dồn dập.

Ánh mắt Kayle Gullit sáng lên: "Đường tiểu thư, cái nhẫn kim

cương này rất phù hợp với khí chất của ngươi, ta quyết định mua về tặng cho ngươi."

Đây là một chiêu trò được Kayle Gullit thường xuyên sử dụng, có thể nói chưa từng thất thủ, dù gặp phải cô nàng cá biệt nào đó tâm tính cứng cỏi thì cứ kiên trì tiếp, kiểu gì cũng thành công.

Chỉ có Đường Quỳnh. . . Đến cả cơ hội đập tiền tặng quà cũng không chịu cho hắn.

Đường Quỳnh nhíu mày lại muốn cự tuyệt, ai ngờ Lý Phong cầm tay nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, nói thầm trong lòng “thật là mềm mại”, bên ngoài lại mở miệng: "Ngươi thích cái nhẫn kim cương này sao? Ta mua lại tặng ngươi."

Đường Quỳnh ngượng ngùng, rất muốn rút về, nhưng vì đang diễn trò trước mặt Kayle Gullit, nên chỉ có thể cố nén xuống đáp lời: "Không sao, ta cũng không quá thích nó."

"Vậy là vẫn ưa thích đúng không? Ok, cái nhẫn kim cương này là của ngươi."

Lý Phong cười cười, tiếp theo lộ vẻ khiêu khích nhìn sang Kayle Gullit.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 888: Người Nào Bẫy Người Nào

Một câu này, trực tiếp bày ra sự bá đạo của Lý Phong.

Đương nhiên, đây là đối với Đường Quỳnh, với Kayle Gullit cùng Đường Phỉ, đây là một chuyện cười!

"Lý Phong, ngươi nghĩ mình là ai? Ngươi cũng đòi cạnh tranh với Kayle Gullit thiếu gia sao?" Đường Phỉ khinh miệt nói.

Lý Phong mỉm cười: "Mặc kệ là cạnh tranh với ai, Tiểu Quỳnh thích, ta nhất định sẽ giúp nàng mua về."

"Ai, nhắc tới cũng thật hổ thẹn, lúc ta cùng Tiểu Quỳnh kết hôn không thể lấy ra lễ vật nào đẹp đẽ, cái này một mực là tiếc nuối của ta."

"Cho nên ta muốn cho Tiểu Quỳnh cái nhẫn kim cương này, dùng nó để đền bù tiếc nuối."

Đường Quỳnh bị lời nói của Lý Phong làm cho sửng sốt, nàng cùng Lý Phong đang diễn trò, Lý Phong thật sự muốn vì nàng mà mua lại chiếc nhẫn kim cương kia?

"Ha ha ha, vậy ta thật muốn nhìn xem ngươi là định tranh giành với Kayle thiếu gia kiểu gì" Đường Phỉ cười lạnh một tiếng nghiêng đầu đi.

Có 60 triệu bảng Anh thì cảm thấy mình có thể mua cái nhẫn kim cương này? Ấu trĩ!

"Ngươi tự tin như thế thì chúng ta cùng chờ xem."

Kayle Gullit hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu đi, chậm rãi đợi đấu giá bắt đầu.

Sau khi người chủ trì tuyên bố đấu giá chính thức bắt đầu, Kayle

Gullit trực tiếp giơ thẻ nói: "20 triệu bảng Anh!"

Trong hội trường lâm vào yên tĩnh.

Giá khởi đầu là 10 triệu, lần thứ nhất kêu giá đã là 20 triệu, có tiền cũng không thể tiêu hoang phí như vậy chứ?

Bất quá vừa nhìn thấy Kayle Gullit, các tân khách cũng liền đều hiểu được, danh tiếng của hắn sớm nổi khắp Y quốc.

Lý Phong lúc nãy cũng giơ thẻ: "30 triệu bảng Anh!"

"Hítttttt!"

Lần này trong hội trường trực tiếp vang lên từng đợt âm thanh hít vào một hơi khí lạnh.

"60 triệu bảng Anh!"

Kayle Gullit lại một lần nữa giơ lên thẻ trong tay.

Xung quanh lặng ngắt như tờ!

Dù khách mời xung quanh đều là lão đại các ngành nghề, nhưng vẫn bị Kayle Gullit làm cho có chút chấn kinh.

Lý Phong nhướng mày một cái, sắc mặt ít nhiều có chút khó coi.

Thấy thế, Kayle Gullit đắc ý khiêu khích: "Thế nào, cái giá này đã là phòng tuyến cuối cùng trong lòng ta, chỉ cần ngươi tăng giá, nó sẽ là của ngươi, ngươi có muốn thử không?"

Đường Quỳnh ở một bên nhỏ giọng khuyên nhủ: "Đừng ra giá nữa, cái nhẫn kim cương này căn bản không đáng nhiều tiền như vậy."

Kayle Gullit trực tiếp hô đến 60 triệu bảng Anh, cũng là muốn làm Lý Phong móc ra toàn bộ vốn liếng mua cái nhẫn kim cương này, về sau trực tiếp nghèo rớt mồng tơi.

Lý Phong lộ ra vẻ giãy dụa.

"Lý Phong vừa mới hào khí ngập trời nói qua cái nhẫn kim

cương này là của ngươi, nếu như hắn không tăng giá, há không phải tự mình đánh mặt mình sao?" Đường Phỉ ở một bên trào phúng nói.

"Đôi khi tiền bạc không quan trọng bằng tấm lòng." Đường Quỳnh lạnh nhạt đáp.

Nàng tình nguyện để nam nhân của mình là một người biết rõ tiến thối, chứ không hy vọng hắn là một người vì mặt mũi mà liều lĩnh.

Đương nhiên, Lý Phong không phải nam nhân của nàng, nhưng nàng lại không muốn thấy Lý Phong bị bẫy một phen.

"Ngươi sai rồi, tiền bạc có thể làm lay chuyển lòng người." Kayle Gullit cười một tiếng, ở một bên khuyến khích: "Ngươi chỉ cần lại tăng giá, ngươi liề đánh bại ta, như vậy ngươi sẽ càng có cảm giác thành công hơn, đúng không?"

Chỉ cần hắn mua được bức tranh sơn dầu, hắn liền thắng thắng Lý Phong, mà Lý Phong ngoại trừ ôm về cái danh phá gia chi tử tiêu tiền như rác còn tốn hết vốn riếng, không có thu hoạch gì khác.

Lý Phong đột nhiên cười: "Thế nhưng ta không cảm thấy cái nhẫn kim cương đáng giá với số tiền đó, ta không tăng nữa, nhẫn kim cương là của ngươi."

Kayle Gullit có chút không dám tin tưởng lỗ tai mình.

Đường Phỉ cũng sửng sốt: "Lý Phong, chẳng lẽ ngươi muốn lật lọng, không sợ mất mặt sao?"

"Ta xin xác thực lại lần cuối, cái ta nói không phải cái nhẫn kim cương được đấu giá kia, mà chính là. . . .cái nhẫn này."

Đang nói chuyện Lý Phong móc ra từ trong ngực một cái kim cương tạo hình cực kì đẹp đẽ tinh xảo, càng đáng quý là, cái nhẫn kim cương này còn thuần một màu đỏ!

Kim cương đỏ là chủng loại hi hữu nhất trong các loại kim cương, thậm chí rất nhiều nhân viên làm việc lâu năm trong các

công ty chuyên chế tác đồ trang sức cả đời cũng không thể nhìn thấy một lần.

Thập kỷ 90 thế kỷ trước, trong một buổi triển lãm châu báu, xuất hiện một viên kim cương máu 2.23 ca-ra, giá bán đã đạt tới 42 triệu USD.

Viên kim cương này tuy không đạt tới cấp bậc như viên kim cương máu kia, nhưng cũng vô cùng diễm lệ, quan trọng là thể tích lớn hơn cái đặt ở trên sân đấu giá nhiều, đoán chừng phải tới 20 ca-ra.

Kim cương đỏ 20 ca-ra, quả thực là bảo vật vô giá!

Nếu như cái nhẫn kim cương này là đồ thật, tuyệt đối có thể bán ra giá trên trời- ít nhất cũng phải 100 triệu bảng Anh !

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 889: Giám Định Thật Giả

Nhìn thấy cái nhẫn kim cương này, hô hấp Đường Phỉ liền biến thành dồn dập, một thanh âm sâu trong đáy lòng kêu gào "Lấy nó, ta nhất định phải có được nó!"

Sắc mặt Kayle Gullit nhất thời trở nên khó coi.

Loại kim cương đẳng cấp này không phải hắn chưa từng gặp, bà hắn có một cái tương tự, hắn rõ ràng giá trị của nó hơn bất kì người nào ở đây.

Đây không phải vật dùng tiền là có thể cân nhắc, mà là có tiền cũng mua không nổi!

2 viên không cùng 1 cấp bậc!

Sau khi Lý Phong lấy ra nhẫn kim cương, ống kính liền tập trung trên thân Lý Phong.

Lúc này người quay phim được nhân viên công tác chỉ thị, để hắn đưa hình ảnh nhẫn kim cương lên màn ảnh.

Tiếp theo, màn ảnh lớn sau lưng người chủ trì đấu giá xuất hiện hình ảnh cái nhẫn kim cương này.

Khách mời nhìn thấy đều sửng sốt, tiếp theo chính là từng đợt âm thanh hít vào ngụm khí lạnh.

Một số khách nữ thậm chí trực tiếp hét rầm lên.

Tiếp theo, những nữ nhân này liền bắt đầu tính toán có thể mua từ trong tay Lý Phong không, mặc kệ dùng bao nhiêu tiền cũng được!

"Tiểu Quỳnh, cái nhẫn này được gọi là Hồng Sắc Nữ Vương, là đồ gia truyền nhà Lý gia chúng ta, ngươi thấy có đẹp không?"

(từ “hồng” này chỉ màu đỏ)

Lý Phong cầm lấy mai nhẫn kim cương hỏi.

Đường Quỳnh gật gật đầu, đừng nói nàng cần phải phối hợp Lý Phong diễn xuất, dù không có nàng cũng sẽ gật đầu, bởi vì thật sự tìm không ra lý do phủ nhận.

Chỉ là một bên khác, Kayle Gullit lại không vui.

Rất rõ ràng Lý Phong móc ra cái nhẫn kim cương này, thì sẽ không tăng giá nữa, như vậy Kayle Gullit ra giá 60 triệu sẽ thành chủ nhân mới của nó.

Không thể bẫy Lý Phong đã đủ biệt khuất, hiện tại 2 người còn cười đùa liếc mắt đưa tình, thật giống như sự xuất hiện của hắn chỉ là bước đệm khiến 2 người càng gần nhau hơn vậy, hắn không nhịn được mở miệng:

“Đẹp thì đẹp, chỉ là không biết thật hay giả."

"Đây là đồ gia truyền nhà Lý gia chúng ta, tự nhiên là thật."

"Nhưng nó chưa được giám định." Kayle Gullit đùa cợt nói: "Viên trên kia đã được giám định nên mới định giá 10 triệu bảng Anh, nhưng cái của ngươi thì chưa nên căn bản không thể khẳng định giá trị của nó."

". . . Kim cương đỏ lớn nhất thế giới là Musayev kim, nặng 5. 11 ca-ra, còn của ngươi phải chừng 20 ca-ra, cái này thật sự là khó lòng tưởng tượng."

"Cho nên ta hoài nghi cái nhẫn kim cương này là giả.”

"Nhưng ta biết nó là thật." Lý Phong trầm mặc một hồi, nhíu mày nói.

"Ngươi nói không tính." Kayle Gullit cười khẩy, tiếp theo đề nghị: "Bất quá ta có biện pháp có thể phán đoán nó thật hay giả, kiểm tra bằng máy móc."

Đường Quỳnh mở miệng: "Không cần, ta cũng biết nó là thật."

"Đường tiểu thư, ta chỉ là không muốn ngươi bị Lý Phong lừa gạt thôi." Kayle Gullit mỉm cười, nhanh chóng nói: "Ở đây có người giám định chuyên nghiệp, chỉ cần để hắn dùng máy làm giám định, thật hay giả liền rõ ràng."

"Đương nhiên, Lý Phong cũng có thể cự tuyệt, bất quá như vậy chứng tỏ trong lòng ngươi chột dạ . . . . . ."

Đường Quỳnh hơi biến sắc, vội vàng khuyên: "Lý Phong, đừng nghe hắn, cái nhẫn kim cương này có phẩm chất rất tốt, căn bản không cần làm giám định, dù cần làm, cũng không cần trực tiếp làm ở chỗ này, ta có thể trở về giúp ngươi tìm một công ty giám định chuyên nghiệp xử lý."

Với quan hệ của gia tộc Gullit cùng người tổ chức của buổi đấu giá Takhar, Kayle Gullit có thể dễ dàng làm người ta động tay động chân trên cái nhẫn kim cương này, vạn nhất đến lúc đó bị bọn hắn đánh tráo, vậy thì tổn thất nặng nề.

"Không sao, nếu ở đây đã có người chuyên nghiệp giám định, vậy thì cứ giám định ở đây đi, ta chỉ hy vọng sau khi chính thức xuất hiện kết quả giám định, Gullit tiên sinh có thể nói xin lỗi vì những lời thiếu suy nghĩ của mình."

Lý Phong vuốt ve nhẫn kim cương, giống như cười mà không phải cười nói.

Đường Quỳnh vụng trộm đá chân Lý Phong, điên cuồng nháy mắt với hắn, thế nhưng Lý Phong lại chỉ đáp trả bằng nụ cười nàng không hiểu được ý nghĩa.

Không phải là muốn cướp mất đồ vật của tiểu gia sao? Rất được, không có vấn đề gì, bất quá vô luận là ai, muốn cướp đồ tiểu gia đều phải chuẩn bị tốt phun ra gấp bội!

Kayle Gullit cuồng hỉ trong lòng, ngoài mặt lại ra vẻ như thường nói: "Tốt, không có vấn đề, nếu như giám định cho thấy cái nhẫn kim cương này là thật, mà lại là phẩm chất tốt, ta sẽ xin lỗi ngươi."

Sau khi nói xong, hắn liền ra hiệu cho nhân viên công tác ở hiện

trường đi qua bên này.

Cùng lúc đó, người chủ trì đấu giá thấy không còn ai tăng giá, báo giá ba lần rồi gõ búa hoàn thành.

Kayle Gullit thành công dùng 60 triệu bảng Anh mua về cái nhẫn được định giá 15 triệu bảng Anh.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 890: Danh tiếng rất tốt

Được Kayle Gullit ra hiệu, nhân viên công tác đi tới, sau một phen giao lưu, hắn mang theo bốn người Lý Phong đi vào hậu trường.

Sau khi bọn họ rời đi, buổi đấu giá tiếp tục tiến hành.

Đi vào hậu trường, đã có người giám định chờ đợi sẵn.

"Có đủ máy móc chưa?"

Kayle Gullit cũng không nói nhảm, trực tiếp hỏi.

"Đã đầy đủ." Giám định sư gật gật đầu.

"Đây là nhẫn kim cương tổ truyền của ta, làm giám định cần thời gian bao lâu?" Lý Phong lấy ra nhẫn kim cương, hỏi.

Ánh mắt giám định sư sáng lên, tiếp theo phun ra một ngụm trọc khí nói: "Với kích cỡ này thì cần một giờ."

"Ồ . ." Lý Phong tiện tay đưa nhẫn kim cương cho giám định sư: "Vậy thì làm phiền các ngươi."

Một bên khác, Đường Quỳnh liên tục nháy mắt.

Cái nhẫn kim cương này giá trị như vậy, sao ngươi có thể tùy ý giao cho người khác?

"Lý tiên sinh, ngươi không theo chúng ta cùng đi làm giám định sao?"

"Không cần, ta còn muốn về tham gia đấu giá, dù sao danh tiếng các ngươi luôn rất tốt, chắc chắn sẽ không vì một cái nhẫn kim cương mà đập bảng hiệu của mình."

Lý Phong rất tín nhiệm đáp.

"Lý Phong, ta cảm thấy. . ." Đường Quỳnh muốn mở miệng nhắc nhở.

"Không cần nói nữa, ta cảm thấy không có vấn đề, vậy thì nhất định không có vấn đề."

Lý Phong căn bản không cho Đường Quỳnh cơ hội nói hết lời, trực tiếp bá đạo nói.

Kayle Gullit rất vui mừng, không ngờ Lý Phong tự nói mình không đi theo, mọi chuyện liền dễ làm hơn nhiều.

"Không sai, danh dự của chúng ta luôn được đảm bảo, chí ít đáng giá hơn cái nhẫn kim cương này nhiều."

Giám định sư cũng không do dự, cầm lấy nhẫn kim cương liền chui vào một cái xe vận tải gần đó.

Đây là kho giám định di động, bên trong có thể đạt tới đẳng cấp phòng thí nghiệm.

"Đi thôi, chúng ta trở về tiếp tục tham gia đấu giá."

Nói xong Lý Phong nắm tay Đường Quỳnh trở về.

Sắc mặt Kayle Gullit biến ảo mấy lần, sau ra hiệu cho Đường Phỉ quay về trước, sau đó hắn lấy điện thoại di động ra gửi đi một dòng tin nhắn, cuối cùng mới thản nhiên trở về.

"Lý Phong, ngươi không biết làm như vậy rất nguy hiểm sao?"

"Có thể có nguy hiểm gì, danh tiếng của bọn hắn là hàng đầu thế giới." Lý Phong cười nhạt nói.

Đường Quỳnh giận dỗi, mặc kệ tên chết bầm nói mãi không thông này, trực tiếp ngồi xuống ghế.

Rất nhanh, Đường Phỉ theo sát sau về tới, lại chờ vài phút, Kayle Gullit mới quay lại.

Lý Phong liếc hắn một cái, sau đó nhỏ giọng nói chuyện với Đường Quỳnh.

Đường Quỳnh lúc này còn đang dỗi Lý Phong, nói chuyện chỉ là đáp lại câu được câu không.

Theo thời gian trôi qua, vật đấu giá cũng bắt đầu trở nên nặng đô hơn, rất nhanh liền đến món chính —— 《 Ngày hè Sanders 》.

Lập tức lực chú ý của Đường Quỳnh đã bị hấp dẫn.

"Ta tin tưởng các vị đều đã nghe nói về bức tranh sơn dầu này, cho nên ta sẽ không nói nhảm làm gì, giá khởi điểm 110 triệu bảng Anh, mỗi lần tăng giá không ít hơn 1 triệu bảng Anh, đấu giá bắt đầu!"

Người chủ trì đấu giá vừa nói xong liền có khách mời không kịp chờ đợi giơ lên bảng trong tay: "115 triệu bảng Anh!"

"120 triệu bảng Anh."

Vài giây đồng hồ sau đã có vị thứ hai giơ bảng kêu giá.

"Ngươi không phải nói muốn mua 《Ngày hè Sanders 》 tặng cho Đường tiểu thư sao? Hiện tại cơ hội đã tới, sao ngươi còn im lặng?"

Kayle Gullit khiêu khích nói.

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng: "Hiện tại chỉ là bắt đầu thôi, chờ bọn hắn không hô giá nữa ta lại lên tiếng cũng không muộn."

"Vậy sao?" Kayle Gullit giơ lên bảng số: "150 triệu bảng Anh."

Lần này không còn âm thanh hít vào ngụm khí lạnh nữa, vì mọi người đã dần quen với độ bá đạo của Kayle Gullit.

Cái giá này tuy đã dọa lui không ít khách mời, nhưng có hai người lại không lùi bước.

"155 triệu bảng Anh!"

"156 triệu bảng Anh!"

"Nếu như ngươi còn không bắt đầu, bức họa này sẽ là của ta."

Kayle Gullit nhìn sang Lý Phong, tiếp theo giơ lên bảng số: "180 triệu bảng Anh."

Sắc mặt hai người kia có chút khó coi, rất rõ ràng cái giá này đã vượt qua phòng tuyến cuối cùng của bọn hắn, bọn hắn đều là thương nhân, bất luận đồ vật gì cũng có một khoảng giá trị, nếu số tiền bọn họ bỏ ra lại vượt xa giá trj thực tế của đồ vật, bọn họ sẽ xem xét có đáng giá hay không.

Thời gian chậm rãi trôi qua, người chủ trì đấu giá làm theo quy trình: "180 triệu bảng Anh, còn ai ra giá cao hơn nữa không?"

Một số khách mời đều nhìn sang Lý Phong.

Nam nhân này lúc trước tự tin mở miệng sẽ mua lại 《Cảnh hè Sanders 》 tặng cho Đường Quỳnh . . Không biết tiếp theo sẽ hành động thế nào?

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 891: Dung Tục

"Lý Phong, chẳng lẽ ngươi không dám kêu giá? Vậy thì quá khiến ta thất vọng!”

"Không phải, ta chỉ là đang nghĩ xem kêu giá bao nhiêu thì phù hợp, thấp quá không dọa được ngươi, nhiều lại sợ mình hoang phí, thật sự là hao tổn tâm trí." Lý Phong lắc đầu cười nhạt.

"Ha ha, ngươi còn muốn bỏ nhiều?" Kayle Gullit vuốt ve bảng số trong tay, đùa cợt nói: "Đây là buổi đấu giá, nếu ngươi hô xong giá lại không trả nổi tiền, không chỉ phải nộp tiền phạt, còn bị tống vào tù, ngươi có lá gan kêu giá sao?"

"Không trả nổi tiền? Sợ là ngươi có hiểu lầm gì với ta rồi."

Lý Phong có chút đùa cợt đáp lại.

Đúng lúc này, người chủ trì đấu giá thấy không có người ra giá liền bắt đầu hô: "180 triệu lần thứ nhất, 180 triệu lần thứ hai, 180 triệu thứ ba. . ."

"200 triệu!" Lý Phong giơ lên bảng số.

Trong hội trường nhất thời vang lên âm thanh xôn xao.

180 triệu bảng Anh đã là giá trên trời, vậy mà lại trả thêm 20 triệu, đây là chuyện người bình thường không làm được!

Kayle Gullit cũng bị chấn động tại chỗ.

200 triệu bảng Anh với hắn cũng là một khoản tiền lớn, dù sao hắn chỉ là một trong những người thừa kế gia tộc Gullit, mỗi tháng số tiền được cho có hạn.

Nhưng Lý Phong dựa vào cái gì mà dám hô 200 triệu, chỉ bằng hắn lừa người khác được 60 triệu bảng Anh?

Làm không tốt sẽ thật sự phải ngồi tù đó!

Đường Quỳnh hơi biến sắc, dán miệng sát bên tai Lý Phong nói: "Lý Phong, ngươi điên sao, tấm tranh sơn dầu này căn bản không đáng 200 triệu!"

Lý Phong liếc nhìn nàng một cái: "Nghệ thuật là vô giá, vì sao ngươi lại dung tục đến mức dùng tiền cân nhắc nó?"

Đường Quỳnh: "? ? ?"

Ta dung tục? Con m. . . Thôi bỏ đi, bản tiểu thư được giáo dục tốt, không thể nói lời thô tục.

Nhưng lại cảm thấy rất biệt khuất!

Tuy biệt khuất, Đường Quỳnh lại nghĩ không ra cách phản bác Lý Phong, nàng ngăn cản Lý Phong thì chẳng phải thật sự bị chụp cái mũ dung tục sao?

Đường Quỳnh không biết là, Kayle Gullit đã nghe đối thoại của hai người không trượt chữ nào, nhất thời Kayle Gullit thì biến thành vừa kinh vừa ngờ.

Làm sao vậy, Lý Phong thật sự có thể lấy ra 200 triệu bảng Anh ? Không phải thì Đường Quỳnh sẽ không nói bức họa này không đáng 200 triệu.

"Nếu như ngươi còn không thêm giá, bức họa này chính là của ta."

Lúc này Lý Phong quay đầu nhìn về phía Kayle Gullit nói.

Kayle Gullit hơi biến sắc, con mẹ nó đây không phải lời hắn vừa mới nói cùng Lý Phong sao, nhanh như vậy đã bị đánh mặt ngược trở lại?

"Gullit, chẳng lẽ ngươi không dám kêu giá? Vậy thì quá khiến ta thất vọng."

Lý Phong nói tiếp.

Khóe miệng Kayle Gullit giật một cái, tên khốn này nhại lại toàn bộ lời của mình, khốn kiếp thật!

"Ha ha, Lý Phong, ngươi cho rằng ta sẽ mắc mưu của ngươi sao?"

Kayle Gullit hừ một tiếng, đè xuống khó chịu nói.

“Mưu kế gì?" Lý Phong có chút mờ mịt.

"Lần trước ngươi cố ý làm ra vẻ muốn mua nhẫn kim cương, hại ta dùng 60 triệu bảng Anh mua nó về, lần này ta không ngu như vậy đâu, ngươi đã kêu 200 triệu, vậy ngươi dùng 200 triệu thu bức họa về đi."

"Đương nhiên, đợi chút nữa ngươi không bỏ ra nổi tiền thì sẽ phải gặp xui xẻo."

Kayle Gullit dương dương đắc ý nói.

Một người không thể ngã hai lần ở cùng một chỗ, Kayle Gullit tự cho mình là người thông minh, đương nhiên hắn sẽ không tái phạm việc ngu xuẩn như vậy.

Lý Phong không có nhiều tiền, còn dám hô 200 triệu, vậy nói rõ Lý Phong muốn giống như lần trước khiến hắn mắc câu.

Còn lời Đường Quỳnh nhỏ giọng nói cùng Lý Phong, đơn giản là hai người hợp sức diễn xuất lừa hắn!

Lý Phong khẽ nhếch miệng, có chút kinh ngạc.

Hắn thật sự không điện bẫy Kayle Gullit lần nữa, cái này mẹ nó có tính là thông minh quá sẽ bị thông minh hại không?

Thấy thế, Kayle Gullit thì càng thêm kiên định ý nghĩ trong lòng, bình chân như vại ngồi ở chỗ đó chờ xem kịch.

Một bên khác, Đường Phỉ tràn đầy sùng bái tán dương: "Oa, Kayle thiếu gia, ngươi thật sự quá thông minh, người ta sùng bái ngươi chết mất ~ "

200 triệu bảng Anh xem như giá trên trời, đổi thành Hoa Hạ tệ thì chính là gần 2 tỷ, những khách mời tại chỗ tuy đều là nhà giàu cấp bậc thế giới, nhưng giá cả tranh sơn dầu đã vượt xa giá trị bản thân vẫn làm bọn họ bỏ đi ý nghĩ tham gia đấu giá.

Rất nhanh, người chủ trì đấu giá gõ chùy, 《 Ngày hè Sanders 》 được Lý Phong mua về giới giá 200 triệu bảng Anh.

Tại thời điểm người chủ trì đấu giá còn đang chúc mừng Lý Phong, Kayle • Gullit đứng lên nói: "Đừng vội chúc mừng, ta bây giờ hoài nghi hắn không có nhiều tiền như vậy, vì phòng ngừa bất trắc, ta hi vọng các ngươi bắt hắn lập tức trả tiền."

Lời này vừa nói ra, trong hội trường liền vang lên một đợt âm thanh xôn xao.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 892: Kêu Ba Ba

Thời gian phải trả tiền thường là trong vòng ba ngày, đương nhiên, đại bộ phận người mua sẽ giao tiền ngay khi đấu giá hội vừa kết thúc.

Đấu giá hội còn chưa kết thúc đã bắt giao tiền, đây rõ ràng là không tín nhiệm năng lực tài chính của Lý Phong! Những người khác nghe thấy nhưng không nói gì cả, bọn họ đương nhiên sẽ không ngu gì đứng về phía một người mình chẳng quen biết, nhất là còn vì vậy mà trở mặt với Kayle Gullit.

Đường Quỳnh lộ ra sắc mặt khó coi: "Gullit tiên sinh, ngươi biết mình đang nói gì không?"

"Ngươi nghĩ ta xem thường Lý Phong?" Kayle Gullit lắc đầu cười một tiếng: "Ngươi đoán đúng, ta chính là xem thường hắn. Thế nào, Lý Phong, ngươi có dám lập tức trả tiền không?"

"Ngươi xác định ta rất nghèo? Người nào cho ngươi tự tin?"

"Hừ, ngươi là người thế nào ta còn rõ ràng hơn chính ngươi!" Kayle Gullit cười lạnh một tiếng, tiếp theo nhìn về phía người chủ trì đấu giá: "Ngươi hẳn là không muốn bức tranh sơn dầu này bị bán cho người không đủ tiền, đúng không?"

Người đấu giá gật gật đầu.

Bất quá loại chuyện này không phải hắn có thể quyết định, nhất định phải xin chỉ thị từ cấp trên.

Ngay sau đó hắn thì đóng lại microphone, dùng microphone nhỏ xíu trên cổ áo để hỏi thăm ý kiến cấp trên.

Không tới một phút sau, hắn đã nói: "Lý Phong tiên sinh, rất xin lỗi, chúng ta cho người tra thông tin cá nhân của ngươi, phát hiện ngươi có vấn đề rất lớn, cho nên. . ."

"Không cần nói nữa, ta hiện tại lập tức trả tiền, có điều. . . Nếu như ta trả tiền thành công, các ngươi có phải là nên nói xin lỗi một câu không?" Lý Phong cũng lười nói nhảm, kế tiếp là bước quan trọng của màn kịch, hắn không định lãng phí thời gian vào loại chuyện nhỏ nhặt này.

Thấy Lý Phong nói tự tin như vậy, Kayle Gullit nhất thời có chút kinh nghi bất định.

"Đương nhiên, đây là điều chúng ta phải làm."

Người đấu giá gật đầu cười nói.

"Còn có ngươi." Lý Phong nhìn về phía Kayle Gullit: "Không chỉ phải nói xin lỗi, còn phải gọi ta một tiếng papa."

"Dựa vào cái gì? !" Kayle Gullit không vui, thân phận của hắn tôn quý bậc nào, sao có thể làm con của Lý Phong?

"Là ngươi nghi vấn số tiền trong túi của ta trước, nếu ngươi không đồng ý, vậy ta sẽ chờ buổi đấu giá kết thúc mới trả." Lý Phong nói.

Một bên khác, khóe miệng Đường Quỳnh co giật.

Bắt Kayle Gullit gọi cha? Lý Phong có sở thích quái đản gì thế này!

Sắc mặt Kayle Gullit cứng lại, sau cùng cắn răng nói: "Đây chính là kế hoạch của ngươi?"

"Muốn làm ta hoảng sợ để trì hoãn thời gian!" Kayle Gullit ra vẻ "Ta đã xem thấu ngươi" nói: "Chỉ tiếc ngươi gặp phải ta, muốn ta nói xin lỗi và kêu papa đúng không? Tốt, ta đáp ứng, bất quá nếu ngươi không trả được tiền thì sao?"

"Trừng phạt như nhau." Lý Phong nhún nhún vai.

"Tốt!" Kayle Gullit cười lạnh một tiếng, ra hiệu nhân viên tới lấy tiền.

Trong cái nhìn của mọi người, nhân viên mang máy pos đến chỗ

Lý Phong.

"Tranh thủ thời gian đi, rất nhiều người đều đang nhìn ngươi đó."

"Ngươi không phải là sợ hãi chứ? Ha ha, cũng đúng, không có năng lực lại thích trang bức." Đường Phỉ cười lạnh.

"Đồ đàn bà ngu ngốc."

Dù sao thì Lý Phong đã là Bán Thần, những người ở đây đều là phàm nhân, thần thánh không thể mạo phạm, Đường Phỉ dám nhiều lần xúc phạm như vậy, gặp phải Bán Thần khác nàng đã sớm bị vả chết tươi, nhưng hắn nể tình Đường Quỳnh nên mới mặc kệ nàng, cộng thêm hắn luôn tự cho rằng mình vẫn còn nhân tính.

"Ngươi dám mắng ta? !" Đường Phỉ có chút không dám tin tưởng lỗ tai mình, tiếp theo nàng liền muốn tiến lên lý luận với Lý Phong.

"Đừng trúng kế, đợi chút nữa không trả nổi tiền để xem hắn còn mắng thế nào." Kayle Gullit cười lạnh nói.

Đường Phỉ cắn răng gật đầu, quả nhiên không nói gì nữa.

Đường Quỳnh lắc đầu cười một tiếng, trong ánh mắt lộ ra khinh miệt cùng trào phúng.

Bọn họ đúng là quá ngu ngốc, bị Lý Phong đánh mặt nhiều lần mà không chịu tỉnh ngộ, đã vậy thì xem lần này kết cục sẽ thế nào.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người , Lý Phong lấy ra thẻ ngân hàng, quét thẻ, điền mật mã.

Sau đó những tiếng bíp bíp vang lên, máy POS chậm rãi phun ra một tờ phiếu nhỏ. ..

Tình cảnh này trực tiếp làm Kayle Gullit sững sờ tại chỗ!

Con mẹ nó, vậy mà quét thẻ thành công? Chuyện này sao có thể!

"Ngươi không phải là nhầm lẫn số tiền chứ, là 200 triệu bảng

Anh, 200 triệu!"

Kayle Gullit tự cho là phát hiện chân tướng, vội vàng nhắc nhở.

Nhân viên lộ sắc mặt quái dị nói: "Gullit thiếu gia, ta đã bấm thiết lập thu 200 triệu."

Đang nói chuyện hắn đưa tới tờ phiếu nhỏ, Kayle Gullit tiếp nhận nhìn tới, tiếp theo thì hoảng sợ nói: "Thật sự là 200 triệu bảng Anh? Không thể nào!"

Lý Phong lập tức đoạt lấy tờ phiếu nhỏ, ký tên chính mình, đưa cho nhân viên: "Được rồi, ngươi đi làm việc đi."

"Các ngươi cũng đều nhìn thấy rồi, chuyện ngươi hứa hẹn có phải đã tới lúc thực hiện không?"

Lý Phong thu hồi thẻ ngân hàng, lộ sắc mặt nghiền ngẫm nhìn về phía Kayle Gullit.

Kayle Gullit khóc không ra nước mắt!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 893: Nhẫn Kim Cương Là Giả?

Kayle Gullit nghĩ mãi mà không rõ, Lý Phong làm sao có thể lấy ra 200 triệu bảng Anh, hắn lấy đâu ra tiền, con mẹ nó thật là không khoa học!

Với tình báo gia tộc Gullit, toàn thân trên dưới Lý Phong đều bị tra rõ ràng, ngay cả trên người Lý Phong có bao nhiêu sợi tóc bọn họ cũng nắm giữ đại khái.

Trong tình huống như vậy, Kayle Gullit vậy mà không biết Lý Phong có bao nhiêu tiền, quá mức kỳ quái.

"Đừng câu giờ, tranh thủ thời gian gọi đi, đừng làm mọi người chờ lâu."

Lý Phong cười nhạt nói.

"Lý Phong, sao ngươi có thể sở hữu nhiều tiền như vậy?"

Kayle Gullit phun ra một ngụm trọc khí, sắc mặt khó coi.

"Tiền này đều là ta ăn uống khổ sở tiết kiệm được." Lý Phong ra vẻ đương nhiên nói.

Đường Quỳnh: ". . ."

Ngươi rõ ràng chỉ động mép mấy phút đồng hồ thôi mà? Nếu vậy đã là khổ thì người khác biết sống thế nào?

"Hừ! Ta không tin!" Kayle Gullit hừ lạnh một tiếng: "Tiền này của ngươi khẳng định không sạch sẽ, ta muốn tố cáo ngươi."

"Tùy tiện, nhưng trước lúc đó ngươi cần phải xin lỗi ta, cộng thêm gọi ta một tiếng papa."

Thấy Kayle Gullit còn đang lộ vẻ khuất nhục cộng thêm do dự,

Lý Phong cười lạnh: “Ta sớm biết ngươi là loại người không giữ chữ tín, lật mặt còn nhanh hơn tụt quần, chuyện này chỉ như lột trần bộ mặt thật của ngươi trước mặt công chúng thôi."

"Ai nói ta không giữ chữ tín? Thành viên gia tộc Gullit đều rất giữ chữ tín!"

Kayle Gullit gấp gáp, nơi này quá nhiều đại nhân vật, nếu hắn nói không giữ lời, ngày hôm sau chuyện này liền truyền khắp xã hội thượng lưu.

Đến lúc đó, toàn bộ xã hội thượng lưu phương Tây đều sẽ biết hắn nói không giữ lời, nghiêm trọng hơn là làm mất mặt gia tộc, hai bên hợp tác làm ăn cũng sẽ đề phòng, lúc đó hậu quả khó lòng đánh giá.

Tuy ở trước mặt mọi người gọi Lý Phong là papa sẽ khiến hắn trở thành trò cười, bị cười chê mỗi khi nhắc tới, nhưng cũng sẽ tới lúc trôi qua

Nghĩ tới đây, Kayle Gullit hít sâu, dùng tốc độ nhanh đến cực hạn nói: "Thật xin lỗi, papa."

Lý Phong lộ vẻ kinh ngạc, hắn cũng không ngờ Kayle Gullit thật sự dám bỏ xuống mặt mũi. Con hàng này hóa ra cũng là một nhân tài.

Đường Quỳnh, Đường Phỉ còn có những khách mời khác đều bị Kayle Gullit làm chấn kinh, một số người muốn cười, nhưng biểu lộ nhanh chóng chuyển hóa thành kính nể.

Nói thật, chuyện này bọn họ thật sự không làm được! Đủ quyết đoán!

"Ừm, con ngoan, papa rất hài lòng." Lý Phong gật gật đầu, sau đó quay đầu lại.

Người khác quay sang nhìn nhau.

Con mẹ nó, tiểu tử này thật không sợ Kayle Gullit, không biết về sau hắn có thể hối hận vì quyết định buổi tối hôm nay không, hay là. . . Đến cả cơ hội hối hận cũng không có?

Đường Quỳnh lấy tay ôm trán, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lần này Lý Phong đã triệt để đắc tội Kayle Gullit, làm hắn mất hết mặt mũi trước mặt bao nhiêu người, nếu như nàng là Kayle Gullit, cũng sẽ nhất định không bỏ qua cho Lý Phong.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, bởi vì nàng, Kayle Gullit vốn không muốn bỏ qua cho Lý Phong, trận tai nạn xe cộ ở Hoa Hạ quá mức quỷ dị, Đường Quỳnh đã sớm có chút suy đoán.

Mọi người ở đây đều mang tâm tư riêng, đột nhiên Kayle Gullit lấy điện thoại di động ra gửi đi một tin nhắn, rất nhanh, điện thoại di động của hắn chấn động một cái, sau đó hắn lấy ra nhìn một chút, miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười trào phúng.

Sau khi xóa bỏ 2 tin nhắn trong máy, ánh mắt của hắn liền chuyển hướng về phía cửa thông tới bên trong buổi đấu giá.

Rất nhanh, một nhân viên công tác đi ra từ cửa, hắn đầu tiên là đi đến bên cạnh người chủ trì đấu giá thấp giọng nói chuyện vài câu, sau đó người chủ trì đấu giá gật gật đầu, tạm dừng đấu giá.

Tiếp theo, nhân viên công tác bước nhanh tới trước mặt Lý Phong, lấy ra một cái nhẫn kim cương màu đỏ nói: "Lý tiên sinh, vừa rồi sau một loạt các phương pháp giám định, chúng ta phát hiện chiếc nhẫn này làm từ thủy tinh."

Bởi vì đấu giá tạm dừng, cho nên lực chú ý của khách mời đều tập trung vào Lý Phong.

Nghe thấy câu nói của nhân viên công tác, tất cả khách mời đều sửng sốt.

Cái nhẫn vậy mà là giả? Trời ơi, Lý Phong lần này mất hết mặt mũi rồi!

"Ha ha, ha ha ha, vậy mà là giả? Ta chết cười rồi. . . Chết cười thật rồi, ha ha ha."

Đường Phỉ trực tiếp cười rộ lên, nước mắt cũng chảy xuống.

Kayle Gullit cũng vỗ tay cười to nói: "Ta đã nói mà, trên thế giới

sao có thể tồn tại kim cương lớn như vậy, thì ra là thủy tinh, Lý Phong, ngươi thật sự là ra vẻ rất giống!"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 894: Cầm Ra Chứng Cứ

Sắc mặt Đường Quỳnh nhất thời trở nên khó coi.

Cái nhẫn kim cương kia tuyệt đối là kim cương, mà không phải thủy tinh, điểm ấy nàng có thể khẳng định, thủy tinh và kim cương khác nhau quá nhiều, dù nàng không phải người trong nghề cũng có thể nhìn ra sự khác nhau.

Dù sao cũng là tiểu thư nhà giàu, tiếp xúc tương đối nhiều với trang sức đắt tiền, năng lực này khẳng định phải có.

Nhưng bây giờ nhân viên lại nói nhẫn kim cương là giả, điều này nói lên cái gì?

Đường Quỳnh vội vàng tiếp nhận cái nhẫn xem xét, chỉ một cái liếc mắt, trái tim Đường Quỳnh đã chìm xuống đáy cốc!

Nhẫn bị người ta đánh tráo!

Lý Phong đầu tiên là sững sờ, tiếp theo không dám tin nói: "Không có khả năng, đây là đồ gia truyền Lý gia đồ chúng ta, các ngươi nhất định đã lầm lẫn rồi!"

Nhìn thấy bộ dáng Lý Phong, Kayle Gullit tựa như là giữa mùa hè được ăn kem lạnh, cảm giác thoải mái muốn chết!

Nhân viên mỉm cười: "Không thể lầm được, người giám định của chúng ta rất có uy tín, được cả thế giới công nhận, chưa từng phạm sai lầm."

"Thật sao?" Lý Phong như cười mà không phải cười nói: "Nếu như là chiếc nhẫn này, vậy khẳng định là giả, gia công thô ráp, vừa nhìn đã biết là tạm thời làm ra."

Đang nói chuyện Lý Phong cầm lấy cái nhẫn.

Nhân viên ra vẻ nghi ngờ nói: "Lý tiên sinh, ta không hiểu ý tứ của ngài."

"Không, ngươi hiểu, nói thật với ta, các ngươi giấu nhẫn của ta đi đâu rồi?" Lý Phong nói với quay phim đứng ở một bên: "Đến đây, chiếu cái nhẫn này lên màn ảnh, để tất cả mọi người cùng nhìn xem."

Quay phim cũng không cự tuyệt, trực tiếp đưa máy quay tới.

Nhìn thấy hình ảnh trên màn hình, sắc mặt khách mời liền biến thành quái dị.

Nếu như chiếc nhẫn lúc đầu cho người ta cảm giác kinh diễm, rung động, hấp dẫn, vậy chiếc nhẫn này chỉ cho người ta hai chữ —— giả tạo!

Cái này rất rõ ràng không phải nhẫn kim cương, quá rõ ràng, nói nó là thủy tinh còn có chút khích lệ nó.

Như vậy vấn đề là, vì sao biến hóa lại rõ ràng như thế?

Chỉ cần là người bình thường đều nhận ra hàng đã bị đánh tráo, bất quá lại không ai chủ động chỉ ra.

Đương nhiên là Kayle Gullit cùng Takhar liên thủ chơi Lý Phong một vố, bọn họ và Lý Phong không thân chẳng quen, đắc tội Kayle Gullit cùng Takhar để giúp Lý Phong là hành động thiếu lý trí.

"Làm sao đều không nói lời nào vậy, chẳng lẽ không ai nhìn ra vấn đề sao?"

Lý Phong liếc nhìn xung quanh hỏi.

Không người nào đáp lại.

Tất cả mọi người nhìn hắn như đang nhìn một kẻ ngu.

Khóe miệng Kayle Gullit lộ vẻ trào phúng nhìn Lý Phong, biểu lộ đắc ý.

Rốt cục có thể đòi lại mặt mũi trở về!

"Ta nhìn ra được, cái nhẫn kim cương này so với cái trước có biến hóa rất lớn, nó đã bị đánh tráo."

Đúng lúc này, Đường Quỳnh đứng lên nói.

"Tỷ, nói miệng không bằng chứng, ngươi phải lấy ra chứng cứ mới được."

Đường Phỉ không ngốc, đoán được khúc chiết trong việc này, mà lúc này nàng nhất định phải giúp đỡ Kayle Gullit, vậy mới có cơ hội thay thế địa vị Đường Quỳnh trong lòng Kayle Gullit.

"Đúng vậy Đường tiểu thư, cơm có thể ăn bậy lời không thể nói bậy, ngươi đang chất vấn danh dự của chúng ta, vấn đề này rất nghiêm trọng."

"Không sai, ta chính là nghi vấn danh dự của các ngươi, chúng ta ủy thác giao đồ cho các ngươi tiến hành giám định, kết quả sau khi giám định lại biến thành hàng giả, làm như vậy mà không thấy lương tâm cắn rứt sao?"

Đường Quỳnh xác thực không có chứng cứ, nhưng nàng nhất định phải nói ra suy nghĩ trong nội tâm.

Sắc mặt Lý Phong lóe lên, có chút quái dị.

Cái này hình như là chuyện của hắn, sao biểu hiện của Đường Quỳnh so với người trong cuộc là hắn còn kích động hơn vậy?

"Đường tiểu thư, ngươi lấy ra được chứng cứ rồi chúng ta nói chuyện tiếp, ok?"

Sắc mặt Kayle Gullit trầm xuống, lộ vẻ tức giận nói.

Đường Quỳnh lạnh giọng đáp: "Muốn chứng cứ rất đơn giản, chỉ cần các ngươi so sánh video của cái nhẫn kim cương lúc trước và cái này, liền có thể dễ dàng nhìn ra."

Một bên khác, Lý Phong âm thầm lắc đầu.

Đường Quỳnh có thể nghĩ đến vấn đề này, người của Takhar khẳng định cũng có thể nghĩ đến.

Kayle Gullit cười nhạt: "Đường tiểu thư đã muốn nhìn, ta đương nhiên đáp ứng."

"Tốt, ta hiện tại lập tức để đồng nghiệp hậu trường giúp đỡ." Nhân viên nghe đến đây liền biết mình phải làm gì, cầm microphone nói chuyện một phen.

Rất nhanh, trên màn hình lớn phân làm hai, bên trái là video nhẫn kim cương trước đó, bên phải là đang quay hiện tại.

Mà lúc này mọi người ngạc nhiên phát hiện, bên trái vậy mà giống bên phải y hệt!

"Đây là tình huống gì?"

Đường Quỳnh có thể xác định, bên trái đúng là video trước đó, bởi vì cảnh tượng vẫn là Lý Phong dùng tay phải cầm nhẫn.

Nhưng chính vì vậy, Đường Quỳnh mới cảm thấy không thể tin được, video cũng bị người khác động tay động chân rồi sao? Bọn hắn thật vô liêm sỉ!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 895: Cho ngươi thêm một cơ hội

"Ha ha, nhìn thấy chưa, hai cái nhẫn giống như đúc, căn bản không có bị đánh tráo, hiện tại ngươi còn gì để nói?"

Đường Phỉ cười ha hả, vẻ mặt tràn ngập châm chọc.

Kayle Gullit gật gù đắc ý nói: "Lý Phong, bây giờ ngươi đã bị vạch trần rồi, có cần ta đào hộ một cái hố cho ngươi nhảy xuống để bớt xấu hổ không?"

"Nếu như ta là ngươi, thì sẽ ngoan ngoãn lấy ra cái nhẫn bị đánh tráo, kẻo chút nữa mất hết mặt mũi."

Đúng lúc này, Lý Phong giống như cười mà không phải cười nói.

"Ngươi nói cái gì?" Kayle Gullit cảm thấy mình nhất định là nghe lầm, Lý Phong vậy mà còn dám uy hiếp hắn?

"Lý Phong, đến lúc nào rồi ngươi còn không thừa nhận nhẫn kim cương là giả? Sao da mặt ngươi lại dày như thế?!" Đường Phỉ nhịn không được giễu cợt.

"Im miệng!" Lý Phong lạnh lùng nhìn Đường Phỉ một cái.

Cái nhìn này làm Đường Phỉ nhịn không được rùng mình, cảm giác sợ hãi không cách nào chống cự dâng lên từ đáy lòng.

Một bên khác, Kayle Gullit hơi biến sắc.

Tuy Lý Phong nhìn về phía Đường Phỉ, nhưng hắn cảm nhận được sát khí, phải là kẻ từng giết người mới có được, hơn nữa phải là giết không ít người.

Trong gia tộc Gullit có rất nhiều kẻ từng giết người, Kayle Gullit cũng vậy, nhưng hắn không có sát khí bậc này, bởi vì số người hắn giết một bàn tay là có thể đếm được.

Cho nên Kayle Gullit rất kinh ngạc, cũng không hiểu nổi.

Tư liệu về Lý Phong quay đi quẩn lại chỉ có chừng đó, không thấy tin tức hắn giết người, vậy sao hắn có được sát khí mạnh như vậy?

"Lý Phong, chuyện cũng không có gì to tát, ngươi chỉ cần thừa nhận rồi mất mặt một lần, cần gì tức giận như vậy?"

Kayle Gullit đè xuống tâm tình kinh nghi bất định trong lòng, vừa cười vừa nói: "Ta cảm thấy chuyện này dừng ở đây đi, người khác đều đang nhìn, đừng vì chút chuyện nhỏ này mà ảnh hưởng buổi đấu giá."

Nói xong nhìn nhân viên gật gật đầu một cái, người nhân viên kia thấy vậy bèn chuẩn bị rời khỏi nơi này.

"Chờ một chút." Lý Phong đứng dậy cản hắn lại, lạnh lùng nói: "Ta muốn gặp người chịu trách nhiệm giám định."

"Cái này. . ." Nhân viên nhìn về phía Kayle Gullit, Kayle Gullit bình tĩnh đáp: "Được, Lý tiên sinh còn chưa hết hi vọng, vậy gọi Brooke tiên sinh đến đây đi."

Nhân viên gật gật đầu, sau đó bước nhanh trở lại hậu trường, chỉ chốc lát, người giám định Brooke đã đi tới.

"Kayle thiếu gia, ngài tìm ta?" Brooke đi tới trước mặt Kayle Gullit, cung kính hỏi.

Kayle Gullit đầu tiên là gật gật đầu, tiếp theo cười nói: "Brooke, Lý Phong tiên sinh có chút không hài lòng với kết quả giám định của ngươi, hắn cảm thấy các ngươi đã đánh tráo nhẫn kim cương của hắn, có chuyện này không?"

Nghe xong lời này Brooke lập tức gấp gáp mở miệng: "Không có khả năng, ta không làm vậy, hắn đang nói bậy!"

Việc này đương nhiên là hắn không thể thừa nhận, một khi thừa nhận thì không chỉ còn là chuyện giám định cái nhẫn, mà là ngồi tù.

Dù sao bọn hắn làm rất sạch sẽ, Lý Phong căn bản sẽ không thể tìm thấy chứng cứ, đã vậy thì hắn nói thế nào chẳng được/

"Ta cho ngươi một cơ hội, ngươi có thể suy nghĩ thật kỹ lần nữa rồi mới nói." Lý Phong nhìn Brooke, âm thầm sử dụng Khôi Lỗi Thuật với hắn.

Một bên khác, Kayle Gullit tức giận đến mức muốn bật cười.

Lý Phong cho rằng mình là ai, dựa vào cái gì mà cho Brooke cơ hội, hắn đang nắm giữ sống chết của Brooke hay là nắm giữ người nhà của Brooke?

Đừng nói cho Brooke cơ hội, dù cho thêm một trăm cơ hội, Brooke vẫn sẽ lựa chọn ủng hộ ta!

Đường Phỉ cùng các khách mời đều cười lên, không có cách nào, muốn uy hiếp Brooke nói thật sao, quá ấu trĩ rồi.

Đường Quỳnh cũng thầm than trong lòng, không hề tin tưởng lời nói của Lý Phong có thể mang đến tác dụng gì.

Một kẻ làm chuyện xấu tày đình, trừ khi cho hắn áp lực thật lớn hoặc là đột nhiên lương tâm trỗi dậy, bằng không hắn sẽ không thừa nhận hành vi của mình.

Rất rõ ràng, câu nói kia của Lý Phong không mang đến bao nhiêu áp lực, cũng không có khả năng làm lương tâm của Brooke trỗi dậy. ..

"Vâng thưa Lý tiên sinh, đa tạ ngươi đã cho ta một cơ hội, để ta có thể lập công chuộc tội."

"Không sai, cái nhẫn kim cương của ngươi đã bị chúng ta đánh tráo, hiện tại trên tay ngươi là cái nhẫn vừa được chế tạo tạm thời."

"Đây đều là chủ ý của Kayle Gullit !"

Người giám định Brooke đột nhiên chỉ vào Kayle Gullit nói.

Kayle Gullit trực tiếp sững sờ!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 896: Chứng Cứ Ở Chỗ Này

Trong hội trường, biểu lộ tất cả mọi người đều biến thành vô cùng quái dị.

Đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Đường Quỳnh lấy tay che miệng, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Tuy nàng không biết vì sao Brooke đột nhiên đâm đít đồng đội, nhưng trực giác nói cho nàng biết nhất định có liên quan tới Lý Phong!

"Brooke, ngươi biết mình đang nói cái gì không?"

Không biết qua bao lâu, Kayle Gullit lạnh lùng hỏi.

Brooke là người được gia tộc Gullit nâng đỡ, đồng thời cũng sẽ lưu lại thủ đoạn khống chế, tỉ như dùng an toàn người nhà, tiền đồ cá nhân hoặc là uy hiếp sống chết.

Nguyên nhân chính vì như thế, lúc Lý Phong lấy ra nhẫn kim cương, Kayle Gullit mới nghĩ tới biện pháp này để chơi Lý Phong một vố.

Cái này vốn là kế hoạch không chê vào đâu được, dù Lý Phong biết rõ nhẫn kim cương bị đánh tráo, hắn lại không lấy ra được chứng cứ, chỉ có thể nuốt xuống cục tức.

"Đương nhiên biết, bởi vì đây mới là chân tướng. Gullit tiên sinh, ngươi làm như vậy thật sự là quá vô sỉ, lương tâm nói ta không thể nối giáo cho giặc, nên ta mới muốn ở trước mặt mọi người để lộ chân tướng."

Kayle Gullit liên tục nhướng mày, cảm giác tức giận tụ tập, sau một lúc lâu hắn cười nói: "Chân tướng sao. . . Tốt, lấy ra chứng cứ rồi chúng ta nói chuyện tiếp."

Brooke chỉ là đưa đến tác dụng mê hoặc Lý Phong, người chính thức người chấp hành là kẻ mở đấu giá hội lần này.

Lúc đó Brooke đã giao nhẫn kim cương cho người mở đấu giá hội, kim cương giả cũng là người mở đấu giá hội tự tay tạo ra.

Trừ phi Brooke quay clip toàn bộ hành trình, nếu không phải chỉ có nhân chứng không có vật chứng.

Đường Phỉ đã khôi phục trấn định, nhìn về phía Lý Phong đùa cợt nói: "Lý Phong, ngươi rất lợi hại, ngay cả người giám định của hội đấu giá Takhar ngươi cũng có thể thu mua được, trước kia sao ta không nhìn ra năng lực này? Nhưng ngươi có năng lực lại dùng không đúng chỗ, chỉ tổ làm trò cười thôi."

"Nữ nhân ngu ngốc." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, tiếp theo đã tay sờ vào túi áo Brooke: "Trong này không phải có một cái USB sao, chứng cứ đang ở chỗ này!"

Trong lòng Kayle Gullit nhất thời dâng lên một loại dự cảm không tốt: "Trong USB này rốt cục có cái gì?"

"Ngươi bị điếc bẩm sinh hay có luyện tập? Nói rõ ràng như vậy còn gì, đây là chứng cứ." Brooke dùng ánh mắt như đang nhìn thằng ngốc để nhìn Kayle Gullit đáp trả.

"Không có khả năng, làm sao ngươi có thể sở hữu chứng. . ." Kayle Gullit vội vàng ngậm miệng lại, tiếp tục nói không chừng hắn liền lỡ miệng thừa nhận mình đã đánh tráo nhẫn kim cương của Lý Phong.

Một bên khác, Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng một cái, rất rõ ràng, Kayle Gullit đã bị loạn bước chân, tiếp theo đã đến thời điểm sử dụng một kích mất mạng.

"Brooke tiên sinh, nếu ngươi đã có chứng cứ, vậy thì mong ngươi giúp ta chứng minh sự trong sạch, xin cảm ơn."

Lý Phong nắm chặt bàn tay của Brooke, ra sức lay động hai lần.

"Mong Lý tiên sinh cứ yên tâm, đây là chuyện ta phải làm!" Brooke trịnh trọng nói, sau đó quay người đi lên đài cao, ở trong

ánh mắt phức tạp của người chủ trì đấu giá, cắm USB cắm vào thân của laptop.

Rất nhanh, trên màn hình lớn bắt đầu phát một đoạn video.

Trong màn hình video xuất hiện một người da trắng trung niên, mái tóc xù , cũng chính là người mở hội đấu giá lần này, hắn tên Brad Nikkor, nơi hắn đang có mặt là một địa phương nhìn rất tương tự phòng thí nghiệm, trưng bày đủ loại dụng cụ tinh vi.

Đây chính là bên trong chiếc xe vận tải mà Lý Phong nhìn thấy ở hậu trường.

Chỉ thấy Brad Nikkor đang dùng một bộ máy móc cắt một khối thủy tinh màu đỏ, ở trước mặt hắn còn trưng bày một cái nhẫn kim cương màu đỏ.

Cái nhẫn kim cương này có chất lượng quá tốt, nhìn vào vô cùng chói mắt.

Nhìn đến đây, sắc mặt mọi người liền biến thành quái dị, rất rõ ràng cái nhẫn kim cương này mới là chiếc nhẫn của Lý Phong, mà Brad Nikkor hiện tại hắn là đang. . . Mô phỏng lại hình dáng của nó!

Trước tiên cắt khối thủy tinh màu đỏ thành hình dáng đại khái giống như nhẫn kim cương, sau đó lại lắp đặt vào máy bắt đầu mài mòn góc cạnh, mô phỏng thành hình cái nhẫn.

Sự thật cũng xác thực không khác gì mọi người đoán trước, Brad Nikkor rất nhanh hoàn thành công việc, cuối cùng cho vào trong một cái hộp đã được chuẩn bị từ trước.

Cuối cùng, Brad Nikkor lấy điện thoại di động ra, ngay lúc đó, ống kính chuyển đến trên màn hình điện thoại di động, nội dung tin nhắn Brad Nikkor biên soạn xuất hiện trên màn hình to lớn: "Kayle thiếu gia, ta đã may mắn hoàn thành mệnh lệnh của ngài, đã hoàn thành mô phỏng cái nhẫn."

Mọi người: "? ? ?"

Không phải chứ. . . Sao ống kính còn có thể chuyển động, con

mẹ nó chuyện này là vì có người ở bên cạnh quay clip lại toàn bộ quá trình à? !

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 897: Trò Đùa

Nhìn đến đây, khách mời đều ngây ngẩn.

Thì ra không phải Kayle Gullit cùng Takhar liên hợp lại chơi Lý Phong một vố, mà là Lý Phong liên hợp Takhar bẫy Kayle Gullit!

"Đáng chết, chuyện gì xảy ra? !"

Kayle Gullit cũng sững sờ, hắn bị Brooke cùng Nikkor bán đứng? Hoàn toàn không có đạo lý!

"Gullit tiên sinh, hiện tại ngươi còn gì để nói?" Lý Phong nhìn về phía Kayle Gullit, sắc mặt nghiền ngẫm.

Kayle Gullit mặt trầm như nước: "Đầu tiên ta cảm thấy video là giả tạo, thứ hai. . . Dù cái này là thật, cũng không có bất cứ quan hệ nào với ta, nó chỉ là vu oan ta mà thôi."

"Thật sao?" Lý Phong dường như sớm đã đoán hắn sẽ trả lời như vậy, trên mặt không có biểu lộ gì, nói: "Thế nhưng hắn gửi tin cho ngươi, đây là điều chúng ta đều nhìn thấy."

"Ha ha, ai có thể chứng minh hắn gửi tin cho ta? Điện thoại di động của ta không tiếp vào bất kỳ tin nhắn gì của hắn, không tin ngươi có thể nhìn thử điện thoại của ta."

Kayle Gullit cười đắc ý, hắn đã sớm xóa sạch nội dung trong điện thoại rồi.

"Tốt, vậy ta sẽ xem thử điện thoại di động của ngươi." Lý Phong lộ vẻ không tin nói.

Kayle Gullit cười lạnh một tiếng, không nói chuyện, trực tiếp móc điện thoại di động ra giao cho Lý Phong.

"Quay phim, phiền ngươi chiếu lên màn hình."

Lý Phong vẫy tay, rất nhanh người quay phim đi tới nơi này, quay góc độ gần điện thoại của Kayle Gullit, phóng hình ảnh lên màn hình to phía sau.

Tiếp đó, Lý Phong mở phần tin nhắn, tìm tới tin nhắn mà Nikkor gửi tới.

Sắc mặt Kayle Gullit kịch biến: "Làm sao có thể? !"

Ngay lúc hắn chấn kinh, Lý Phong ấn mở tin nhắn kia, mọi thứ hiện lên vô cùng rõ ràng.

"Đáng chết, rốt cục là có chuyện gì, ta rõ ràng đã. . ."

Nói đến đây Kayle Gullit thì đóng chặt miệng, nhưng người khác vẫn nghe ra được hắn định nói gì.

Rõ ràng đã xóa bỏ tin nhắn? Vậy vì sao trên điện thoại di động của hắn còn có bằng chứng nhắn tin với Brad Nikkor ? Là Lý Phong làm ra sao?

Những người này đoán không sai, đúng là Lý Phong làm ra, chỉ cần 100 điểm tích lũy là thành công giải quyết.

Có ghi chép rõ ràng với Brad Nikkor, chuyện Kayle Gullit cố ý bẫy Lý Phong đã rõ ràng.

Cho nên Kayle Gullit cũng không phản bác nữa, mà cười nói: "Ta chỉ là định trêu đùa Lý tiên sinh một phen, định chờ buổi đấu giá kết thúc sẽ trả lại nhẫn kim cương, không nghĩ tới bị ngươi nhìn thấu, Lý tiên sinh thật là giỏi!"

"Chỉ là một trò đùa sao?" Lý Phong nhếch miệng lên cười trào phúng: "Nhưng ta không cảm thấy buồn cười chút nào."

"Vậy chỉ có thể nói trò đùa này ta đã làm thất bại, lần sau ta sẽ cải tiến." Kayle Gullit nhún nhún vai, vẻ mặt không quan trọng.

Bị Lý Phong nhìn thấu thì sao, định thưa kiện? Hừ, trong hệ thống pháp luật trải rộng người gia tộc Gullit, Lý Phong không có bất kỳ phần thắng nào.

Đã như vậy, hắn còn có gì phải sợ?

Lý Phong lạnh giọng nói: "Trận tai nạn xe cộ ở cửa công ty Osvili, còn có vụ Trần Tam Muội uống thuốc độc, có phải là ngươi làm không?"

Vừa nói hắn vừa dùng tới Đọc Tâm Thuật.

Sắc mặt Kayle Gullit hơi biến, tiếp theo lắc đầu cười nói: "Ngươi đang nói cái gì, ta làm sao nghe không rõ ?"

"Không có gì, cũng chỉ đùa với ngươi thôi." Lý Phong cười cười, sau đó đưa điện thoại di động trả lại cho Kayle Gullit: "Bảo Nikkor trả nhẫn kim cương lại, chuyện này dừng ở đây."

Cùng lúc đó, một tiếng hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên: "Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ “Kẻ đứng sau màn” hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 1 triệu điểm kinh nghiệm, 5 triệu điểm tích lũy."

Với Đọc Tâm Thuật, Lý Phong chắc chắn Kayle Gullit là kẻ tạo ra tất cả.

Đường Quỳnh nhíu mày, nàng còn tưởng rằng Lý Phong sẽ tiếp tục truy cứu, dù sao cũng liên quan đến cái nhẫn kim cương giá trị to lớn. Nhưng Lý Phong vậy mà từ bỏ, là bởi vì hắn biết bằng vào cái này không cách nào tạo thành uy hiếp với Kayle Gullit sao?

Kayle Gullit cũng sững sờ, tiếp theo hắn thì cười nói: "Ngươi coi như có chút tự hiểu lấy mình, đã như vậy, ta hiện tại liền bảo Nikkor mang nhẫn về."

Nói xong, hắn gọi cho Brad Nikkor : "Blake, cầm nhẫn kim cương đến chỗ của ta, ở chỗ hội trường!"

Kayle Gullit cảm thấy có chút kì quái, nhưng sự tình phát triển đến nước này, lại nghĩ những thứ này cũng không có ý nghĩa gì, vô luận là Brooke hay Nikkor, phản bội hắn kết quả chỉ còn tử vong!

Rất nhanh, Brad Nikkor có chút mờ mịt đi tới từ bên ngoài

phòng đấu giá, đến trước mặt Kayle Gullit: "Gullit tiên sinh, phát sinh chuyện gì?"

Kayle Gullit bị tức cười, phản bội ta còn hỏi ta phát sinh cái gì, lão tử còn đang muốn hỏi ngươi đây!

"Được rồi, đừng giả bộ nữa, mau trả nhẫn kim cương lại cho Lý Phong." Kayle Gullit cười lạnh nói.

Brad Nikkor càng thêm mê man, hắn vất vả làm giả lâu như vậy, con mẹ nó vậy mà nói trả liền trả lại Lý Phong? Ngươi đang trêu đùa ta đấy ư?

Tuy mê man, nhưng Kayle Gullit đã nói vậy hắn không dám chống lại, ngay sau đó Brad Nikkor trả lại nhẫn cho Lý Phong.

Đúng lúc này, Lý Phong búng tay, giải trừ Khôi Lỗi Thuật.

Brooke đầu tiên là lộ vẻ mờ mịt, tiếp theo quay đầu nhìn về phía Brad Nikkor: "Nikkor tiên sinh, ngươi tới từ bao giờ?"

Kayle Gullit hơi biến sắc, trong lòng có mấy phần hiểu ra, ánh mắt nhìn về phía Lý Phong nhiều thêm mấy phần kiêng kị cùng oán hận!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 898: Nửa Đường Chặn Giết

Không chờ buổi đấu giá kết thúc, Lý Phong đã cùng Đường Quỳnh rời khỏi nơi đây.

Trên đường trở về, Lý Phong lái Porsche Panamera, Đường Quỳnh ngồi ở vị trí kế bên tài xế, hệ thống cách âm ưu tú ngăn cách tất cả tạp âm bên ngoài, chỉ còn tiếng âm nhạc du dương.

"Có thể nói cho ta biết sao ngươi làm được không?"

Đường Quỳnh nhịn không được hỏi.

"Tại sao Brooke đột nhiên đổi ý, ngươi biết thuật thôi miên à?"

Lý Phong khẽ nhếch miệng: "Không thể là ta dùng chân tình làm Brooke cảm động sao?"

Đường Quỳnh: ". . ."

Chân tình cái cọng lông, coi ta là trẻ lên bar sao?!

"Được rồi, ta đúng là biết thuật thôi miên."

"Quả là thế. . ."

Đường Quỳnh gật gật đầu, tiếp theo kinh nghi bất định nói: "Vậy ngươi chẳng phải là rất dễ dàng làm người khác hành động theo ý mình sao?"

Nếu Lý Phong nổi lên ý đồ xấu, cũng làm vậy với nàng, chẳng phải là nàng cũng giống như Brooke bị Lý Phong chi phối, sau khi tỉnh lại còn không nhớ được gì?

Vừa nghĩ liền cảm thấy vô cùng sợ hãi!

Lý Phong: ". . ."

Không phải chứ? Chẳng lẽ mình vừa tự đào hố rồi nhảy xuống?

"Chờ chút. . . Hình tượng trước kia của ngươi đều là ảo giác của chúng ta đúng không?"

Đường Quỳnh giờ phút này đã điên cuồng liên tưởng.

Có lẽ khi Lý Phong đi vào Đường gia đã thôi miên cả nhà Đường gia, cho nên bọn họ mới nghĩ lầm Lý Phong là một phế vật.

Tận đến khi trở về từ Hoa Hạ, Lý Phong mới giải trừ thuật thôi miên, từ đó nàng mới phát hiện Lý Phong không phải người bình thường.

"Hả. . ." Lý Phong nhất thời có chút sững sờ.

Đúng lúc này, một tiếng hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên: "Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét không?"

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Không giả vờ nữa, ngả bài."

"Mục tiêu: Tìm một thời cơ phù hợp, thể hiện thân phận chân thật, nếu Đường Quỳnh bởi vậy mà xa lánh thậm chí bất hoà với ký chủ, vậy nhiệm vụ thất bại, khấu trừ 6 triệu điểm tích lũy làm trừng phạt."

"Khen thưởng: 1 triệu điểm kinh nghiệm, 3 triệu điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục."

Xem hết giới thiệu, Lý Phong có chút mơ hồ, nếu chỉ là ngả bài cũng thôi đi, quan trọng còn muốn làm Đường Quỳnh không xa lánh hắn!

Bất quá Lý Phong nghĩ lại, người anh em trùng tên kia một mực không được Đường Quỳnh chào đón, người cũng không phải hắn giết, dù Đường Quỳnh biết hắn ngụy trang thì hắn cũng sẽ không thù hận...

Vấn đề là hắn làm như thế nào để giải thích, cũng không thể nói

hệ thống bảo hắn làm, Đường Quỳnh có thể tin mới là lạ!

Đúng là nhức cả trứng!

"Quả nhiên bị ta đoán trúng."

Thấy Lý Phong trầm mặc không nói, còn lúc thì nhíu mày lúc thì than thở, Đường Quỳnh liền cho rằng bị nàng nói trúng, trong lúc nhất thời tâm tình rất phức tạp.

Lý Phong cười khổ nói: "Thật sự không phải như ngươi nghĩ đâu, qua một thời gian ngắn nữa, ta sẽ nói chân tướng cho ngươi biết."

Đường Quỳnh nhíu mày, nhìn chằm chằm Lý Phong một hồi, sau cùng từ bỏ dự định tiếp tục truy vấn.

Giờ phút này Lý Phong đã không phải là Lý Phong trước đó...

Đi trên cầu vượt mấy phút đồng hồ, Lý Phong bất chợt hỏi: "Ngươi có phát hiện tình huống có chút không thích hợp?"

"Làm sao vậy?" Đường Quỳnh mờ mịt nhìn bốn phía một chút, tiếp theo sắc mặt biến thành nghiêm trọng.

Hiện tại là 10 giờ tối, tuy giờ cao điểm đã sớm trôi qua, nhưng đáng ra số lượng xe vẫn còn không ít, nhưng hiện tại trước mặt bọn hắn ngay cả một chiếc xe cũng không có, chuyện này rất kì quái.

"Đằng sao đã bị lập rào chắn."

Đường Quỳnh căng thẳng: "Vậy phía trước thì sao?"

"Đoán chừng là sẽ có kinh hỉ đang chờ chúng ta." Lý Phong cười cười, trong mắt lóe lên một vệt ánh sáng lạnh lẽo.

"Vậy ngươi nói xem là ai làm, bọn họ có mục đích gì?" Đường Quỳnh mở miệng.

"Trong lòng ngươi hẳn đã có đáp án." Lý Phong nhếch miệng cười lạnh, hắn đã sớm biết Kayle Gullit sẽ không từ bỏ ý đồ, chỉ là

không nghĩ tới Kayle Gullit lại gấp gáp như vậy.

Bất quá như vậy cũng tốt, hắn cũng lười chơi mèo vờn chuột, muốn chết thì tiễn ngươi đi một đoạn đường!

Lại qua hai phút đồng hồ, phía trước xuất hiện một chiếc xe Land Rover phiên bản giới hạn.

Nhìn thấy chiếc xe này, Lý Phong không nhịn được nở nụ cười, ngược lại là Đường Quỳnh khẩn trương siết chặt nắm đấm.

Panamera dừng lại trước Land Rover.

"Ngươi ngồi im ở bên trong, không được ta cho phép thì đừng đi ra."

Bỏ lại câu này Lý Phong liền đẩy cửa đi xuống.

Đường Quỳnh nhìn theo bóng lưng bá đạo của Lý Phong, bên tai quanh quẩn giọng nói của hắn, trong lúc nhất thời ánh mắt lộ vẻ si mê. ..

Ngay tại thời điểm Lý Phong sắp đi đến chỗ xe Land Rover, một bóng người đã đẩy cửa đi xuống, chính là Kayle Gullit!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 899: Ngươi Đến Nói Xin Lỗi Sao?

"Lý Phong, không nghĩ tới ta lại ở chỗ này...Chờ ngươi đúng không?"

Kayle Gullit xuống xe liền đùa cợt nói.

"Xác thực không nghĩ tới." Lý Phong gật đầu: “Ngươi định tới đây để tỏ rõ thành ý, mong ta tha thứ sao?”

Kayle Gullit: "? ? ?"

Tha thứ cái rắm? Lão tử tới đây để giết ngươi!

Đúng lúc này, một nam nhân trung niên bước ra từ Land Rover, hắn cao gần hai mét, vô cùng to lớn, cân nặng ít nhất phải 200kg.

Hắn bước trên mặt đất, vậy mà cho người ta một loại ảo giác mặt đất rung động.

"Thiếu gia, tên này rất phách lối, có cần ta trực tiếp xuất thủ tiêu diệt không?"

"Ha ha, Jack, không nên nóng lòng như thế, ta còn chưa chơi chán."

Kayle Gullit lắc đầu, tiếp theo nhìn về phía Lý Phong hỏi: "Ngươi cảm thấy ta đến để xin lỗi ngươi?"

"Chứ sao?" Lý Phong giống như cười mà không phải cười nói: "Chẳng lẽ ngươi còn định giết ta?"

"Ha ha, ngươi thật sự đoán đúng rồi, ta đến nơi này để giết ngươi." Kayle Gullit cười lạnh liên tục.

Lúc Lý Phong xuống xe, Đường Quỳnh cố ý kéo cửa kính xuống để lộ một cái khe hẹp, cho nên nội dung nói chuyện của hai người

đã bị nàng nghe không trượt chữ nào.

Vốn Đường Quỳnh còn không quá lo lắng, nhưng nhìn thấy nam tử trung niên cao lớn, Đường Quỳnh đột nhiên cảm nhận được nguy cơ xông vào tận linh hồn!

Ngay sau đó nàng muốn lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát, chí ít cảnh sát chạy tới nơi này, Kayle Gullit sẽ phải rụt rè một chút, không có khả năng ở trước mặt cảnh sát ra tay đánh nhau với Lý Phong.

"Đường tiểu thư, đừng nỗ lực vô ích, trên xe Land Rover của ta có máy quấy nhiễu tín hiệu, ngươi không thể gọi điện thoại được."

Kayle Gullit đột nhiên quay đầu nhìn về phía Đường Quỳnh, thoải mái nói.

Đường Quỳnh căng thẳng trong lòng, vội vàng xem màn hình điện thoại, phát hiện quả nhiên không có tín hiệu, trong lúc nhất thời nàng cũng không biết nên làm thế nào: "Gullit tiên sinh, mong ngươi tỉnh táo một chút, bất luận mâu thuẫn gì cũng có biện pháp giải quyết, mà không phải nhất định chiến đấu tới ngươi sống ta chết."

Kayle Gullit nhướng mày một cái, cười nói: "Đường tiểu thư nói đúng, bất luận mâu thuẫn gì cũng có biện pháp giải quyết, ta và Lý Phong cũng không nhất định phải phân ra sinh tử, chỉ cần ngươi trở thành nữ nhân của ta, ta liền bỏ qua cho Lý Phong, thế nào?"

Đường Quỳnh hơi biến sắc: "Gullit tiên sinh, ta không có tình cảm với ngươi, ngươi cần gì phải dồn ép không tha như vậy?"

Kayle Gullit nhếch miệng tạo thành một nụ cười lạnh trào phúng: "Xem ra ngươi quyết tâm không chịu theo ta đến cùng rồi, không sao, dù sao ta không cần tình cảm của ngươi, mà là thể xác của ngươi."

"Nếu thủ đoạn bình thường đã vô dụng, vậy ta dùng cách kịch liệt hơn một chút."

"Ví dụ như?" Lý Phong ra vẻ hứng thú hỏi.

"Giết ngươi xong liền đem Đường tiểu thư về, từ nay về sau trên thế giới không còn Đường Quỳnh, mà trong nhà ta sẽ có thêm một nữ hầu xinh đẹp." Trong mắt Kayle Gullit lóe lên một luồng ánh sáng tà dị, điên cuồng cười nói.

Đường Quỳnh cảm giác trong lòng nặng nề, nhiệt độ xung quanh cũng hạ xuống vài lần, nhịn không được lạnh run.

Tiếp theo, Đường Quỳnh kéo lên cửa kính, thật giống như làm vậy thì có thể cho mình cảm giác an toàn, nhưng Đường Quỳnh biết, đây đều là phí công, trừ phi Lý Phong có thể đánh nát âm mưu của Kayle Gullit, nếu không về sau nàng sẽ phải sinh hoạt trong địa ngục!

"Đinh, kí chủ, ngài có nhiệm vụ mới, có muốn lập tức xem xét không?"

Đúng lúc này, âm thanh hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên.

"Xem xét!"

"Nhiệm vụ: Cứu vãn nữ thần Đường Quỳnh (3) "

"Mục tiêu: Đánh vỡ âm mưu của Kayle Gullit, giúp nữ thần Đường Quỳnh thoát khỏi nguy hiểm, nếu nhiệm vụ thất bại thì khấu của trừ kí chủ 4 triệu điểm tích lũy."

"Khen thưởng: 500 ngàn điểm kinh nghiệm, 2 triệu điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục."

Nhìn đến đây, khóe miệng Lý Phong nở nụ cười trào phúng.

Hắn nói nhảm với Kayle Gullit nhiều như vậy là vì chờ hệ thống tuyên bố nhiệm vụ, hiện tại nhiệm vụ đã tuyên bố, hắn có thể đại khai sát giới rồi.

"Vốn còn muốn để nhà ngươi chuẩn bị tiền chuộc, hiện tại xem ra không cần thiết."

Lý Phong tắt hệ thống, đồng thời nói.

Kayle Gullit đầu tiên là sững sờ, tiếp theo cười lạnh: "Ngươi nghĩ

là Aishonia sẽ đến cứu ngươi sao?"

Lần này đến phiên Lý Phong sửng sốt, cái này và Aishonia có quan hệ gì?

"Lần trước ở quán Đông y , có phải Eric Sari đã bị Aishonia làm cho hoảng sợ chạy đi không? Yên tâm đi, nàng sẽ không tới, bởi vì nàng hiện tại còn khó bảo đảm bản thân an toàn."

Kayle Gullit nói với nam tử trung niên bên cạnh: "Tốc chiến tốc thắng!"

Jack nhếch miệng cười một tiếng, cong người xuống, hai chân đạp đất.

"Ầm!"

Một tiếng vang thật lớn xuất hiện, mặt đất dưới chân Jack sụp đổ, đồng thời, thân hình Jack như một viên đạn pháo bắn tới Lý Phong, qua giây lát đã xuất hiện ngay trước mặt Lý Phong, quả đấm to như quả núi hung hăng đập tới.

Nhìn đến đây, Kayle Gullit thu hồi ánh mắt, nhấc chân đi tới chiếc xe Panamera đối diện.

Jack là một Cuồng Chiến Sĩ cấp S, cuồng hóa xong còn có thể đạt tới S+ , Lý Phong chỉ là người bình thường, dù có được chút năng lực thôi miên, một quyền này đập xuống Lý Phong nhất định sẽ tan xác!

Chỉ là không chờ hắn triệt để thu hồi ánh mắt, đồng tử của hắn đã co rụt lại, cả người đều dừng bước.

Trong tầm mắt của hắn, một quyền khủng bố của Jack vậy mà bị Lý Phong dùng ngón tay chặn lại!

Một cái chớp mắt tiếp theo. ..

"Bùm"

Một tiếng vang thật lớn xuất hiện, Lý Phong đấm tới một quyền, phần ngực của Jack trực tiếp bị lủng một lỗ xuyên thấu tới lưng!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 900 + 901: Quá ít + Giả tạo hiện trường xe cộ

"Ngươi. . . Ngươi rốt cuộc là ai?"

Jack dùng hết sức lực sau cùng hỏi.

"Người mà ngươi không thể trêu vào."

Nói xong, Lý Phong ném Jack xuống đất.

Jack lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, tiếp theo nghiêng đầu một cái, triệt để đi đời.

"Ngươi đến cùng có thực lực gì?" Kayle Gullit lui lại một bước, có chút kinh hãi.

"Ngươi còn chưa xứng biết được thực lực của ta." Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, đùa cợt nói: "Ngươi định tự sát hay để ta tự mình động thủ?"

Sắc mặt Kayle Gullit sắc mặt biến ảo mấy lần, sau cùng gượng cười nói: "Lý tiên sinh, ta vừa rồi chỉ là đùa với ngươi một chút, không nghĩ tới ngươi làm thật, thật sự xin lỗi."

"Lại là trò đùa, gia tộc Gullit các ngươi có vẻ vui tính nhỉ?" Lý Phong cười lạnh hỏi.

"Đây thật sự là trò đùa, vốn ta kêu Jack chạm trúng là dừng, không ngờ Lý tiên sinh trực tiếp giết hắn, trò đùa biến thành bi kịch, haiz." Kayle Gullit lộ vẻ mặt chân thành nói.

"Ngươi định giỡn mặt với ta?" Lý Phong thu lại ý cười, lạnh giọng quát.

Kayle Gullit cười khổ nói: "Ta cũng biết mình trò đùa của mình làm ngươi cùng Đường tiểu thư rất tức giận, ta nguyện ý bồi thường."

"Ồ?" Lý Phong ra vẻ hứng thú hỏi: "Ngươi dự định bồi thường bao nhiêu?"

"Ừm. . ." Kayle • Gullit duỗi ra một ngón tay: "Con số này."

Lý Phong kinh ngạc: "11 tỷ bảng Anh?"

Kayle Gullit: "? ? ?"

11 tỷ bảng Anh em gái ngươi, ngươi cho rằng nhà Gullit mở xưởng in tiền sao?!

"Lý tiên sinh, ta nói là 100 triệu bảng Anh."

"100 triệu?" Lý Phong tức giận: "Con mẹ nó ngươi đang đuổi ăn mày à?!"

"Lý tiên sinh, ngươi đừng quên ta là thiếu gia gia tộc Gullit, ngươi tuy rằng rất mạnh, nhưng chúng ta còn có người mạnh hơn!"

Kayle Gullit trầm giọng nói.

"Ngươi dự định dùng gia tộc Gullit uy hiếp ta?"

"Uy hiếp thì không dám, chỉ là hy vọng Lý tiên sinh đừng ép buộc quá mức." Kayle Gullit cười nói: "Chỉ cần Lý tiên sinh tiếp nhận bồi thường 100 triệu bảng Anh, ân oán giữa chúng ta liền có thể xóa bỏ, ta cam đoan về sau sẽ không tìm ngươi cùng Đường tiểu thư gây phiền phức."

"Mặc kệ ngươi, ngươi chỉ cần nói có bỏ ra được 10 tỷ không, một câu thôi." Lý Phong lười nói nhảm với Kayle Gullit.

"10 tỷ bảng Anh quá nhiều, trong thẻ của ta không có nhiều tiền như vậy, nhất định phải để trong nhà chuyển tiền."

"Không có sao. . . Vậy thôi đi." Lý Phong nhún nhún vai, sau đó muốn xuất thủ đánh chết Kayle Gullit.

Có lẽ là nhìn ra ý đồ của Lý Phong, Kayle Gullit đột nhiên bộc phát ra khí tức cường đại, trực tiếp đạt tới cấp độ SS.

Một cái chớp mắt tiếp theo...

"Ầm ầm"

Thân thể Kayle • Gullit tựa như đạn bay ra khỏi nòng súng, hướng về phía sau, mặt đất hắn đứng lúc đầu trực tiếp sụp đổ!

Trước đó hắn đàm phán với Lý Phong chỉ là vì làm Lý Phong lơ là, tìm cơ hội thoát khỏi nơi đây, bởi vì bản thân Kayle Gullit là một Cuồng Chiến Sĩ, mà lại là cấp SS- !

Sau khi cuồng hóa, chiến lực của hắn có thể đạt tới SS, mạnh hơn Jack không biết bao nhiêu lần!

"A!"

Trong xe, Đường Quỳnh kinh ngạc che cái miệng nhỏ nhắn, nàng vốn cho rằng Kayle • Gullit giống như nàng đều là người bình thường, không ngờ Kayle Gullit cũng là một cường giả võ đạo.

Loại cảm giác này giống như mọi người đều tỉnh chỉ mình ta say, thật đáng châm chọc. ..

"Ngươi định bố láo với ai cơ?"

Lý Phong cười trào phúng, tay phải giơ ra, một cái Long trảo to lớn xuất hiện, tiếp theo liền đi đến trước mặt Kayle Gullit.

"Đáng chết, đây là vật gì? !"

Sắc mặt Kayle Gullit kịch biến, thân thể ở giữa không trung đánh ra một quyền, muốn đánh tan long trảo.

Nhưng không chờ nắm đấm của hắn đụng chạm Long trảo, Long trảo đã bắt được toàn thân hắn!

Lý Phong kéo trở về, Kayle Gullit giống như là gà con bị diều hâu tóm gọn.

"Bằng vào ngươi cũng đòi đánh mặt ta?"

Lý Phong đùa cợt hỏi.

"Ngươi làm sao có thể mạnh như vậy? !" Kayle Gullit không thể ức chế sự sợ hãi.

Lần này không phải giả vờ, mà là cảm xúc thật, hắn đã dùng tới cuồng hóa, kết quả Lý Phong còn bắt hắn đơn giản như vậy!

Lý Phong ít nhất cũng phải là cường giả SSS- !

"Nói nhỏ cho ngươi nghe, thực ta là một cường giả Bán Thần cảnh."

Lý Phong tiện tay tạo ra một lớp tường chân khí, sau đó nói nhỏ bên tai Kayle Gullit.

Kayle Gullit lại cảm thấy như có sấm nổ bên tai, trực tiếp sững sờ.

Cho đến lúc này hắn mới biết được mình trêu chọc phải tồn tại gì, cái này không phải đá trúng tấm sắt, con mẹ nó là đá trúng nguyên quặng sắt!

"Lý thiếu, ta sai rồi, ta không nên trêu chọc ngươi, ta hiện tại lập tức kêu người nhà chuyển 10 tỷ cho ngươi!"

"Là chính ngươi từ bỏ cơ hội ta trao cho ngươi."

Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, sau đó ở trong ánh mắt kinh khủng của Kayle Gullit, nắm lại bàn tay phải.

"Răng rắc" "Răng rắc "

Long trảo trực tiếp bóp chết Kayle Gullit!

Bất quá lần này Lý Phong để thân thể của hắn bảo tồn tương đối hoàn hảo, chí ít có thể nhìn ra hình người.

Trong xe, Đường Quỳnh chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, có loại cảm giác trời sụp xuống.

Lý Phong vậy mà giết Kayle Gullit? Trời ạ, đây chính là thiếu gia

của gia tộc Gullit, bọn họ biết sẽ nổi điên lên mất!

Lý Phong nhét Kayle Gullit nhét vào ghế sau Land Rover, rồi nhét Jack vào vị trí lái.

Sau khi làm xong, Lý Phong cũng ngồi vào vị trí lái, bởi vì vị trí lái của Range Rover rất dư dả, dù tình huống như bây giờ Lý Phong cũng không cảm thấy chen chúc, với kỹ năng lái xe thành thạo của hắn, Land Rover cải biến phương hướng phóng tới cầu vượt.

Đúng lúc này, xe Land Rover bắt đầu gia tốc, ngày càng xa tầm mắt Đường Quỳnh, tận đến khi biến mất không thấy gì nữa.

"Chạy khỏi hiện trường?" Đường Quỳnh khẽ nhếch miệng, sững sờ.

Lý Phong mà chạy thì nàng phải làm sao bây giờ?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, nơi xa thì truyền đến một tiếng vang thật lớn, tựa như là cái gì đụng vào cầu vượt.

Sau một khắc, âm thanh vật nặng va chạm lại truyền tới.

Đường Quỳnh hơi biến sắc, vội vàng đẩy cửa xe ra đuổi theo, thế mà không chờ nàng đi tới, thì đã thấy một thân ảnh không nhanh không chậm bước lại.

Đường Quỳnh nhất thời thở phào, tiếp theo khẩn trương hỏi: "Lý. . . Lý Phong, ngươi vừa mới. . ."

"Giả tạo hiện trường tai nạn xe cộ mà thôi." Lý Phong nhún nhún vai, tựa như là vừa làm một chuyện nhỏ không đáng giá nhắc tới.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 902: Người Anh Em, Mượn Cái Hộp Quẹt

Tại nghe được tiếng nổ mạnh, Đường Quỳnh đã đoán được Lý Phong muốn làm gì.

Chỉ là sự tình đơn giản như vậy liền có thể kết thúc sao? Lý Phong đánh giá thấp sự mạnh mẽ của gia tộc Gullit rồi. Trừ phi Lý Phong xóa đi tất cả dấu vết, không thì một ngày nào đó bọn họ sẽ truy xét đến trên đầu của hắn!

Buổi tối hôm nay, Kayle Gullit khẳng định đã liên lạc với bên cảnh sát giao thông, như vậy tìm kiếm tiếp sẽ phát hiện nàng cùng Lý Phong.

Vạn nhất bọn họ muốn giết ngầm còn hơn bỏ sót, nàng cùng Lý Phong xác định xong đời.

"Ngươi rất thông minh." Lý Phong mỉm cười, dường như nhìn ra nàng lo lắng, giải thích: "Ta làm như vậy không phải vì lừa dối gia tộc Gullit, mà là không muốn gây nên phiền phức không đáng có."

Lý Phong chỉ là muốn để công chúng tưởng Kayle Gullit chết bởi tai nạn xe cộ, không phải sợ sức ảnh hưởng của gia tộc Gullit.

"Thì ra là thế. . ." Đường Quỳnh nghe hiểu ý Lý Phong, sau đó lại lâm vào mờ mịt: "Thế nhưng gia tộc Gullit vẫn sẽ tìm được ngươi."

"Binh đến tướng chắn, nước đến đất ngăn, chắc chắn sẽ không ảnh hưởng đến ngươi." Lý Phong nhún vai, vẻ mặt lạnh nhạt.

Tiếp theo hắn không nói gì thêm, nắm tay Đường Quỳnh quay lại Panamera.

Lý Phong nắm tay rất tự nhiên, Đường Quỳnh cũng vô ý thức vươn tay ra, tiếp theo mới phản ứng lại. . . Nơi này không có người ngoài, hai người bọn họ hoàn toàn không cần thiết giả bộ!

Lúc này Lý Phong cũng ý thức được, xấu hổ sờ chóp mũi, nhưng không thèm buông ra, hắc hắc, có lợi không chiếm là đồ ngu.

Đường Quỳnh đỏ mặt, cũng không nói gì thêm: "Đi thôi, rời khỏi nơi này trước."

Lý Phong mừng thầm, chẳng lẽ đây là mái đã chịu trống trong truyền thuyết? Thế là thản quay quay về lái Panamera rời khỏi nơi đây.

Sau khi hai người đi không lâu, sở cảnh sát LD tiếp nhận điện thoại báo cảnh sát, cấp tốc xuất động đến nơi đây, phong tỏa hiện trường bắt đầu điều tra.

Có điều, toàn bộ camera đều báo hỏng, cũng không có manh mối gì.

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ cứu vãn nữ thần Đường Quỳnh (3) hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 500 ngàn điểm kinh nghiệm, 2 triệu điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chinh phục nữ thần Đường Quỳnh tăng lên, trước mắt là 29%(hơi có thiện cảm) ."

Nhìn đến đây, Lý Phong cũng có chút bất đắc dĩ: "Mới 29%? Muốn thu hoạch được thiện cảm của Đường Quỳnh thật đúng là dị thường khó khăn."

Hắn ở cùng Đường Quỳnh rất lâu rồi, cũng cùng nhau trải qua không ít chuyện, nhiệm vụ cứu vãn cũng hoàn thành 3 lượt, kết quả Đường Quỳnh chỉ là hơi có thiện cảm với hắn?

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Bán Thần (trung kỳ)

Điểm kinh nghiệm: 20,52 triệu / 50 triệu

Điểm tích lũy: 27 triệu

Điểm chinh phục: 1317

Kỹ năng: 《 Thần Uy 》, 《 Hư Thần 》, 《 Đạp Thiên Thất Bộ 》, 《 Trảm Thiên kiếm pháp 》, 《 Hư Không Thiểm 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. ..

Nhiệm vụ đang chờ: Hối hận

Nhìn thuộc tính cá nhân, Lý Phong tắt hệ thống, sau đó bấm điện thoại gọi cho Aishonia.

Kết quả nàng trả lời đang ở nhà, hệ thống cũng không có thông báo gì.

Sau khi cúp điện thoại, Đường Quỳnh hỏi: "Lo lắng cho Aishonia?"

"Ừm, ngươi hẳn là cũng nghe được Kayle Gullit nói Aishonia hiện tại còn khó bảo đảm an toàn bản thân."

"Sẽ không có chuyện gì đâu." Đường Quỳnh an ủi.

Sau mười mấy phút, Panamera dừng lại.

Lý Phong đột nhiên dừng xe ở ven đường: "Ngươi chờ ta ở đây một chút, ta trở về xem tình huống thế nào."

"Ta. . ." Đường Quỳnh rất muốn giữ Lý Phong lại, buổi tối hôm nay phát sinh quá nhiều chuyện, chỉ khi ở cạnh Lý Phong nàng mới có thể cảm thấy an toàn.

Bất quá lời đến khóe miệng nàng vẫn không nói ra nổi, nàng và Lý Phong chỉ là quan hệ hợp tác, mà Lý Phong cùng Aishonia lại thân cận hơn nhiều.

"Yên tâm, nơi này cách nhà trọ không xa, một khi ngươi gặp chuyện, ta sẽ lập tức chạy tới, không để ngươi gặp phải nguy hiểm."

Lý Phong nhìn ra Đường Quỳnh lo lắng, mở lời an ủi .

Đường Quỳnh thầm thấy ấm áp, dịu dàng nói: "Ừm, ngươi cẩn thận một chút."

Lý Phong gật đầu, xuống xe đi tới nhà chung cư.

Đầu tiên Lý Phong tìm một góc Đường Quỳnh không thấy được, sau đó dùng Ẩn Thân Thuật rồi tới gần nhà trọ.

Một phút đồng hồ sau, hắn tiến vào nhà trọ, đi tới cửa nhà trọ của Đường Quỳnh, dùng Thấu thị nhãn quan sát bên trong một chút, sau đó hắn sững sờ tại chỗ.

Con mẹ nó. . . Aishonia vậy mà đang tắm!

Lý Phong vội vàng rời ánh mắt.

Hắn thật sự không phải cố ý, ai có thể nghĩ tới Aishonia sẽ tắm vào thời điểm này?

Bất quá nói đi cũng phải nói lại. . . Được rồi, còn nói tiếp là truyện sẽ bị triều đình khóa mõm.

"Trong phòng xác thực không có gì dị thường, chẳng lẽ Kayle Gullit thật sự chỉ là lừa mình?"

Lý Phong sờ cằm cân nhắc một hồi, cảm thấy khả năng này không phải là không có, nhưng rất nhỏ.

"Theo phỏng đoán của mình, bọn hắn hẳn là ở gần đây giám thị Aishonia, phòng ngừa nàng đi ra ngoài, còn tại sao không động thủ thì chắc là Kaly Gullit ham muốn sắc đẹp, muốn hưởng dụng. . ."

Nghĩ tới đây, Lý Phong đi thẳng tới sân thượng, liếc mắt liền thấy một người đàn ông trung niên đứng hút thuốc.

Người này có ngoại hình không khác gì Jack, thực lực còn mạnh hơn Jack rất nhiều, là cấp S+, sau khi cuồng hóa có thể đạt tới nửa bước SS.

Ẩn Thân Thuật kết hợp Thuật Xuyên tường, Lý Phong đi tới nơi này không phát ra âm thanh, tới sau lưng đối phương, Lý Phong mới giải trừ Ẩn Thân Thuật nói: "Người anh em, mượn cái hộp

quẹt."

Đối phương cứng đờ, tiếp theo quay người đấm tới một quyền.

Chỉ là không chờ hắn đánh trúng Lý Phong, Lý Phong đã đưa tay đánh ra một luồng chân khí.

Chân khí mảnh như đầu kim chui vào đầu đối phương, sau đó thoát ra từ bên kia, máu tươi phun tung tóe, tiếp theo ầm vang ngã xuống đất.

Nguy cơ giải trừ!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 922: Mang đi tất cả

Chương : Mang đi tất cả

"Ngươi nói cái gì, Lý Phong dùng 200 triệu bảng Anh mua 《 Cảnh ngày hè Sanders 》?"

Phòng khách, Đường Hùng vụt một tiếng đứng lên kinh hô.

Thần sắc những người khác cũng khiếp sợ không thôi.

"Hắn lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?" Đường Long gần như là thét lên.

Đám người Đường Hùng liên tục gật đầu, bọn họ cũng nghĩ không thông, Lý Phong làm sao lại có nhiều tiền như vậy?

"Trên tay hắn khẳng định có phương pháp phối chế đan dược!" Đường Hùng vỗ cái ghế, vẻ mặt có chút tức giận: "Hắn nhất định là bán phương pháp phối chế đan dược kia, mới có nhiều tiền như vậy!"

Nghe xong lời này, đám người Đường Phi bừng tỉnh đại ngộ!

"Không chỉ như thế, Lý Phong còn có một cái nhẫn kim cương màu đỏ tổ truyền, có người trong nghề bảo nhẫn kim cương này ít nhất cũng có giá 100 triệu bảng Anh, thậm chí là nhiều hơn gấp bội cũng có khả năng!"

Lúc này Đường Phỉ thầm hận không thôi nói.

"Cái gì? !" Đám người Đường Phi nhìn nhau, vẻ tham lam không ngừng tụ tập.

"Lúc Lý Phong cưới Tiểu Quỳnh không có sính lễ, lúc đó cảm

thấy hắn nghèo, nên không thèm tính toán, không ngờ hắn còn giấu thứ đồ tốt như vậy!"

"Không được, nhất định phải bắt hắn bù lại sính lễ, nhẫn kim cương cũng bao gồm trong đó!"

Đường Kiếm dù là tận lực đè ép tâm tình, nhưng vẫn biểu lộ vẻ hưng phấn.

"Không sai, Tiểu Quỳnh nhà ta đẹp như tiên nữ, căn bản không thể dùng tiền tài để cân nhắc, nếu hắn muốn tiếp tục ở với Tiểu Quỳnh, không lấy ra chút đồ tốt thì sao coi được?"

Hai mắt Ngô Lâm cũng tỏa ánh sáng, hô hấp có chút gấp rút, nhưng ngay sau đó nàng cảnh giác nhìn về phía một nhà Đường Phi: "Nói trước nha, đây là chuyện nhà chúng ta, không liên quan các ngươi."

Đám người Đường Phi hơi biến sắc, tiếp lấy cười khan: "Đều là người một nhà, cần gì phân rõ ràng như vậy?"

"Chị dâu, ngươi nói như vậy là không đúng, về sau nếu Đường Phỉ kết hôn thu sính lễ nhà trai, ta bắt ngươi chia cho ta một phần ngươi có nguyện ý không?" Ngô Lâm ngoài cười nhưng trong không cười nói.

"Nguyện ý, đương nhiên nguyện ý." Khâu Dung trực tiếp đáp ứng: "Đường Phỉ mặc dù là con ruột của ta, nhưng ngươi cũng coi như một nửa mẹ ruột của nàng, Tiểu Quỳnh dù không phải con ruột của ngươi, ta lại luôn đối đãi với nàng như con ruột."

Sắc mặt Ngô Lâm kịch biến: "Khâu Dung, ngươi đang nói cái gì, ai bảo Tiểu Quỳnh không phải con ruột của ta?"

"Ha ha, ngươi nghĩ rằng chúng ta không biết Tiểu Quỳnh là do các ngươi nhận nuôi tại Hoa Hạ sao?" Khâu Dung hơi có vẻ đắc ý nói.

26 năm trước, Đường Kiếm mang theo Ngô Lâm “mang thai 10 tháng đi một chuyến tới Hoa Hạ, một tháng sau liền mang theo một bé gái về nhà.

Lúc đó 2 vợ chồng Đường Phi đã cảm thấy không thích hợp, về sau tìm người điều tra một chút mới biết được, Đường Kiếm căn bản không có khả năng sinh đẻ, Đường Quỳnh do 2 vợ chồng Đường Kiếm nhận nuôi tại Hoa Hạ!

“Đủ rồi! Tất cả im miệng!” Đúng lúc này Đường Hùng quát lên.

Ông nội lên tiếng, cả nhà đều im lặng, lắng nghe hắn phân xử.

"Sính lễ của Lý Phong, toàn bộ thuộc về nhà lão nhị, phương pháp phối chế đan dược thì trở thành tài sản Đường gia, ta sẽ ghi vào di chúc, dựa theo di chúc phân phối, các ngươi người đừng giở trò linh tinh, hiểu chưa?"

"Vâng thưa cha!" Đám người Đường Phi cùng trả lời.

Nếu Lý Phong ở chỗ này, nhất định sẽ bị giận quá hóa cười.

Hai ba câu liền chia xong đồ của hắn, còn không thèm hỏi ý hắn?

Ngay lúc đó, một đội xe cấp tốc dừng lại trước biệt thự Đường gia, tiếp theo một đám người áo đen đi ra khỏi xe, xông vào bên trong.

Thấy đám người Đường Phi không có dị nghị, Đường Hùng lúc này mới hài lòng gật gật đầu, nói tiếp: "Ngô Lâm, ngươi gọi điện thoại cho Tiểu Quỳnh, để nàng ngày mai cùng Lý Phong về nhà một chuyến."

"Lão gia tử, ngày mai hơi trễ, chúng ta lập tức gọi bọn hắn qua không được sao?" Ngô Lâm nhướng mày một cái, hỏi.

Vừa nghĩ tới Lý Phong, Ngô Lâm tựa như nhìn thấy mỏ vàng, rất muốn hiện tại liền móc sạch, một giây một phút cũng không muốn chờ lâu.

"Đúng vậy, hiện tại cũng mới chỉ 10 giờ tối, người trẻ tuổi đều thích ngủ trễ, gọi bọn hắn đến cũng không có gì." Đường Kiếm cũng xoa xoa tay nói.

"Không sai, Tiểu Quỳnh cùng Lý Phong đều là vãn bối, chúng ta

gọi bọn họ đi hỏi chuyện còn cần quan tâm thời gian sao? Việc này nên làm sớm không nên chậm trễ, ta thấy hiện tại gọi bọn họ tới cũng được." Đường Phi ở một bên phụ họa.

Đường Hùng trầm ngâm sơ qua, gật đầu nói: "Tốt, hiện tại gọi bọn hắn đến đi."

Nói xong hắn một lần nữa ngồi trở lại chủ vị, nâng cốc trà lên, bình tĩnh uống.

Ngô Lâm hứng thú bừng bừng lấy điện thoại di động muốn gọi điện thoại cho Đường Quỳnh.

Nhưng vào lúc này, một tiếng vang thật lớn từ bên ngoài truyền đến, động tĩnh to lớn, làm tay Đường Hùng run một cái, nước trà cũng văng ra không ít.

"Tình huống thế nào rồi?" Đường Phi đứng lên bước ra phía ngoài xem xét.

Bởi vì cửa phòng khách đóng chặt, hắn không cách nào thấy rõ ràng bên ngoài phát sinh cái gì, nhưng nghe thanh âm tựa như cổng biệt thự Đường gia bị thứ gì đánh tới.

"Tiểu Long, đi ra xem một chút." Đường Phi vội vàng nhìn sang Đường Long.

Đường Long cười lạnh một tiếng, vừa muốn đi ra xem tình huống.

Nhưng hắn chưa đi ra khỏi phòng khách, đã nghe thấy một đợt tiếng bước chân gấp rút, sau đó. ..

"Ầm ầm" một tiếng, cửa phòng khách bị người từ bên ngoài đá văng, một đám người áo đen tay cầm vũ khí xông tới.

Đường Long vốn còn muốn mắng mấy câu, nhìn thấy đám người vũ trang đầy đủ này liền lập tức ngậm miệng, toàn thân run rẩy.

Đám người Đường Phi cũng không khác bao nhiêu, sắc mặt trắng bệch.

Chỉ có Đường Hùng xem như trấn định, hắn đứng dậy đi tới chắp tay một cái, trầm giọng hỏi: "Ta là chủ tịch tập đoàn U Lan Đường Hùng, xin hỏi các ngươi là ai, vì sao lại xâm nhập trong nhà của chúng ta?"

Người áo đen dẫn đầu liếc hắn một cái, lấy ra một cái Ipad mở ra tư liệu đám người Đường Hùng, lần lượt so sánh một phen, cuối cùng cầm lấy microphone kẹp trên cổ nói: "Mục tiêu đều ở hiện trường, xin cho chỉ thị, over."

Vài giây đồng hồ sau, hắn thu được chỉ đạo hành động, để microphone xuống rồi phất tay: "Mang đi toàn bộ!"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 923: Một góc của băng sơn

Chương : 1 góc của băng sơn

Trong nhà Đường Quỳnh, Lý Phong buồn bực ngán ngẩm nghịch điện thoại di động, bỗng nhiên lỗ tai hắn động đậy, tiếp theo đặt ngón tay ở bên miệng "suỵt" một tiếng.

Thấy thế, hai người Đường Quỳnh ngậm miệng, nghi hoặc nhìn Lý Phong.

"Bên ngoài có chút động tĩnh, các ngươi ở chỗ này không nên di chuyển, ta đi xem một chút."

Lý Phong tiện tay tạo ra một lớp vách ngăn chân khí.

Trong lòng hai nàng nhảy lên, Lý Phong cẩn thận từng li từng tí như thế, chẳng lẽ có kẻ xấu đến nhà?

Đúng lúc này, một tiếng vang thật lớn xuất hiện.

Cánh cửa mới sửa chữa xong không được mấy ngày đã bị đạp đổ, tiếp theo, một ông già mặc đồ Tuxedo dẫn hai người áo đen cao to đen hôi đi vào.

“Chính là hắn, xông lên.” Ông già mặc Tuxedo lão hừ lạnh một tiếng, tiếp theo ra hiệu với hai tên áo đen sau lưng.

Bọn hắn tiến lên trước một bước, muốn khống chế Lý Phong.

"Chờ một chút! Các ngươi muốn làm gì?" Sắc mặt Lý Phong rất tỉnh và đẹp trai, bình tĩnh hỏi.

Ông già mặc Tuxedo cười lạnh nói: "Đừng giả vờ ngây ngốc, ngươi hẳn đã biết chúng ta là ai, từ bỏ chống cự, đi theo chúng ta

thì các ngươi sẽ đỡ chịu khổ một chút, nếu không. . . Hừ!"

"Để ta suy nghĩ một chút . ." Lý Phong sờ cằm cân nhắc, sau một lúc lâu liền thử dò xét: "Người của gia tộc Gullit?"

Ánh mắt ông già mặc Tuxedo phát lạnh, sát khí bắn ra bốn phía hỏi: "Nói như vậy thiếu gia Kayle thật sự là bị ngươi giết?"

Lý Phong nhíu mày: "Cơm có thể ăn bậy lời nói không thể nói loạn, dựa vào cái gì mà nói ta giết Kayle Gullit, rõ ràng là tài xế của hắn không biết lái xe, gây ra tai nạn xe cộ!"

"Tin tức Kayle thiếu gia xảy ra tai nạn xe cộ còn đang bị phong tỏa, nếu như không phải ngươi giết Kayle thiếu gia, sao ngươi biết tin tức này? !"

Lý Phong thở dài: "Rất đơn giản, bởi vì ta chính mắt nhìn thấy xe hắn xông ra khỏi hàng rào cao tốc, đập xuống mặt đất, thật sự là quá thảm."

Đồng tử ông già mặc Tuxedo co rụt lại, sát khí trên thân càng sắc bén hơn mấy phần: "Ngươi rất giỏi! Chưa từng có ai dám giỡn mặt với gia tộc Gullit, càng không người nào dám làm tổn thương thành viên gia tộc Gullit, ngươi là kẻ thứ hai!"

"Kẻ thứ hai?"

Không chỉ Lý Phong sững sờ, Đường Quỳnh, Aishonia cũng sững sờ.

"Nhưng ta rất hiếu kì, người thứ nhất là ai?"

Thực ra Lý Phong đã có suy đoán, đoán chừng người kia cũng là hắn.

Bất quá gia tộc Gullit không biết hắn và Lý Phong Hoa Hạ cùng là một người. ..

"Ngươi còn không có tư cách biết điều này." Ánh mắt ông già Tuxedo phát lạnh: "Ta biết ngươi là cường giả võ đạo, bất quá ngươi tốt nhất đừng phản kháng, bởi vì đám người Đường Hùng đã bị bọn ta khống chế, ngươi dám phản kháng thì bọn họ phải

chết không thể nghi ngờ!"

"Cái gì? !" Sắc mặt Đường Quỳnh kịch biến.

Lý Phong nhướng mày một cái, trong lòng đột nhiên có chút bực bội.

Tuy hắn không có thiện cảm với đám người Đường Hùng, nhưng hắn không thể không cân nhắc cảm thụ của Đường Quỳnh.

Không phải là hắn thích Đường Quỳnh, mà hai người ở chung với nhau trong thời gian không ngắn, trước đó hắn cam đoan không gây phiền phức cho nàng, nếu bây giờ ngồi yên không để ý thì chắc khác nào nuốt lời.

"Ngoan ngoãn chịu trói đi!"

Ông già mặc Tuxedo ra hiệu với hai người áo đen, ngay sau đó bọn hắn một trái một phải phóng tới 2 nàng, mà ông già mặc Tuxedo thì lóe lên một cái đi tới trước mặt Lý Phong.

Trong chớp nhoáng này, trên người Tuxedo bộc phát ra sức mạnh.

Vậy mà là cường giả SSS- !

Cùng lúc đó, hai tên áo đen cũng bùng nổ khí tức, là hai cường giả cấp SS- !

Đây mới chỉ là một góc của tảng băng chìm đối với thực lực gia tộc Gullit!

Khó trách gia tộc Gullit luôn sừng sững đứng tại đỉnh phong thế giới phương tây!

Đối mặt hai tên áo đen, Đường Quỳnh, Aishonia hoảng sợ đến mức sắc mặt biến ảo, thét lên thành tiếng.

"Con mẹ nó, đánh nhanh thắng nhanh!"

Lý Phong thầm mắng một tiếng, đầu tiên là đánh một quyền về phía ông lão Tuxedo, ngay sau đó hắn quay người vung tay, hai cái

Long trảo to lớn xuất hiện, lập tức siết hai tên áo đen trong tay.

Hắn nói nhảm nhiều như vậy vì trì hoãn thời gian, mà không phải vì sợ đối phương, chỉ đơn giản là muốn chờ hệ thống tuyên bố nhiệm vụ.

Kết quả đối phương đã động thủ, hệ thống còn chưa tuyên bố nhiệm vụ, Lý Phong đã không thể chờ đợi thêm nữa.

Nhìn đám chân khí cuồng bạo trước mắt, sắc mặt ông già mặc Tuxedo kịch biến, sau đó điên cuồng nhảy sang một bên tránh né.

Luồng chân khí này ẩn chứa năng lượng làm hắn cảm giác được tử vong uy hiếp, đụng vào tất phải chết!

May mà hắn trốn tránh kịp thời, đám chân khí lướt qua bả vai hướng ra ngoài cửa, chỉ là còn chưa lao ra cửa thì đã tiêu tán thành vô hình.

Nơi này là nhà chung cư, một khi đám chân khí đụng phải vách tường, có thể sẽ xuyên qua cả dãy, cho nên Lý Phong bất đắc dĩ phải áp chế nó xuống.

Tình cảnh này làm đồng tử ông già mặc Tuxedo co rụt lại, trong lòng càng thêm sợ hãi với Lý Phong!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 905 + 906 + 907

Lão già mặc Tuxedo cũng là kẻ quyết đoán, kiến thức được thủ đoạn của Lý Phong liền biết mình không phải đối thủ của Lý Phong, quyết định nhanh chóng bỏ chạy.

Chỉ là hắn còn chưa kịp lao ra cửa, Lý Phong đã bóp hai tên người áo đen ngất đi, tiếp theo một cái long trảo khổng lồ ập tới lão già mặc Tuxedo, xiết ở trong tay.

"Trở lại cho ta!"

Lý Phong kéo tay phải về, cứ thế lão già mặc Tuxedo liền bị kéo đến trước người hắn.

"Đáng chết, rốt cục ngươi ở cảnh giới gì? !"

Lão già Tuxedo muốn khóc, đứa nhỏ ở trước mặt người lớn còn có thể giãy dụa vài cái, hắn thì ngay cả sức giãy dụa cũng không có, chênh lệch quá lớn, rốt cục gia tộc Gullit chọc tới quái vật gì vậy?

"Tóm lại mạnh hơn ngươi là đủ." Lý Phong thu lại ý cười, lạnh giọng hỏi: "Nói cho ta biết kế hoạch của các ngươi, ta có thể tha ngươi một mạng."

Khuôn mặt lão già mặc Tuxedo biến ảo mấy lần, dò xét hỏi: "Ngươi thật sự có thể thả ta một con đường sống?"

"Đương nhiên, ta chưa bao giờ nói dối, nhất là với kẻ yếu hơn mình." Lý Phong mặt không đỏ tim không gấp nói.

Hắn đương nhiên sẽ không buông tha đối phương, thả hổ về rừng chỉ có kẻ ngu ngốc mới làm, lần trước thả Tony Blake rời đi chỉ là muốn xử đẹp Dylan Astin sau lưng hắn mà thôi.

"Tốt, ta nói!" Lão già Tuxedo đã làm ra quyết định: "Chúng ta. . ."

"Trước tiên tự giới thiệu ngươi tên là gì, ở gia tộc Gullit có vai trò gì?" Lý Phong thản nhiên đi đến cạnh ghế sa lon ngồi xuống, lại nháy mắt với hai nữ nhân, để các nàng ngồi xuống bên cạnh rồi mới lên tiếng.

Đường Quỳnh, Aishonia mới thoát khỏi tâm tình hoảng sợ, trong lúc nhất thời có loại cảm giác thân thể hơi run run, vội vàng đỡ nhau ngồi xuống cạnh Lý Phong.

Lúc đi ngang qua, hắn thấy được thân thể tràn ngập sức hút của hai nàng từ góc độ sau lưng, thân thể còn có chút đụng chạm, nội tâm không nhịn được có những suy nghĩ kì quái.

"Ta tên Elle Longfellow, là đại quản gia của gia tộc Gullit."

Elle Longfellow? Có quan hệ gì với Pound Longfellow?

"Vậy là có chức vị quan trọng." Lý Phong lạnh nhạt hỏi: "Vậy nói cho ta nghe, vì sao gia tộc Gullit đoán được là ta giết Kayle Gullit?"

Lý Phong đè xuống những ý niệm này, hỏi.

"Rất đơn giản, sau khi Kayle thiếu gia xảy ra chuyện, gia chủ liền điều động tất cả lực lượng tình báo của gia tộc Gullit."

"Rất nhanh chuyện đã biết được Kayle thiếu gia từng nổi xung đột với Lý tiên sinh ở hội đấu giá, ngoài ra còn có chuyện Kayle thiếu gia phong tỏa cầu vượt, nửa đường chặn giết các ngươi."

"Về sau, gia chủ coi ngươi là kẻ hiềm nghi số 1, phát động gia tộc truy sát ngươi, đám người Đường Quỳnh, Đường Hùng."

Elle Longfellow không dám có chút giấu diếm nói.

"Truy sát? !" Đường Quỳnh đứng vụt dậy từ trên ghế salon, thanh âm có chút run rẩy hỏi: "Mấy người trong gia đình ta đã bị các ngươi giết chết rồi sao?"

"Đường tiểu thư xin yên tâm, gia chủ đã ra lệnh tận lực chừa lại người sống, mấy người Đường tiên sinh chỉ là bị khống chế, mang về gia tộc Gullit mà thôi."

"Phù!" Đường Quỳnh lúc này mới thở phào, toàn thân vô lực ngồi trở lại ghế.

Chỉ là vừa rồi tâm thần quá mức chấn động, lần ngồi xuống không nắm giữ tốt góc độ, trực tiếp ngồi lên đùi Lý Phong.

Lý Phong: "? ? ?"

Làm gì đây, cố ý sàm sỡ ta? Nói cho ngươi biết, ta không phải người tùy tiện!

"A, ta. . . Ta không phải cố ý."

Khuôn mặt Đường Quỳnh đỏ lên, vội vàng muốn đứng dậy.

Chỉ là tối nay tâm tình liên tục thay đổi quá nhanh, thân thể vẫn đang run run, nhất thời không cách nào đứng dậy.

"Không sao." Lý Phong đưa hai tay đỡ lấy thắt lưng nàng, thấy quá mức mềm mại không nhịn được nhéo nhéo hai cái.

“Thật mềm mại, khoan đã, cái tư thế này...”

Trong đầu hắn nhịn không được nghĩ tới những hình ảnh không tiện miêu tả với trẻ em, mà Đường Quỳnh hình như cũng nhận ra được hành động của hắn rõ ràng mang theo ý xấu, gương mặt nhất thời đỏ bừng.

Lý Phong hít sâu một hơi, dùng 100% lực ý chí để Đường Quỳnh sang một bên.

"Lý Phong. . . Ngươi có thể. . . Thôi bỏ đi."

Một lần nữa ngồi trở lại trên ghế sa lon, Đường Quỳnh muốn nói lại thôi.

"Cứu đám người gia gia ngươi về?" Lý Phong không sử dụng Đọc Tâm Thuật cũng có thể đoán được ý nghĩ của Đường Quỳnh.

"Ừm." Sắc mặt Đường Quỳnh không được tự nhiên gật gật đầu, tiếp theo nàng nói nhỏ: "Ta biết bọn họ không tốt với ngươi, hơn nữa gia tộc Gullit rất đáng sợ. . ."

"Không có việc gì, bọn họ cũng là bị ta làm liên lụy, ta đi cứu bọn họ là chuyện đương nhiên."

Thực ra Lý Phong không có một chút áy náy với đám người Đường Hùng, hắn chỉ là suy nghĩ cho tâm tình của Đường Quỳnh mà thôi. Ngoài ra cũng là nhân cơ hội diệt trừ tai họa ngầm gia tộc Gullit, đám người này giống như một đám khỉ, đã nhảy nhót trước mặt hắn quá lâu.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 925: Các ngươi thích thì lên trả thù cho hắn đi

Lý Phong nhìn về phía Elle Longfellow: "Elle tiên sinh, ta hi vọng ngươi dẫn chúng ta đi một chuyến tới gia tộc Gullit."

Elle Longfellow có chút không dám tin tưởng lỗ tai mình.

Tuy thực lực Lý Phong rất mạnh, nhưng Elle Longfellow đoán chừng Lý Phong cũng chỉ là SSS+, tương đương gia chủ, mà gia tộc Gullit không chỉ có gia chủ là SSS+, em trai hắn cũng là một cường giả SSS+.

Ngoài ra, gia tộc Gullit còn có ba cường giả SSS.

Không chỉ như thế, nghe nói trên gia chủ đời trước còn sống, bất quá một mực bế quan, rất có thể đã bước vào Bán Thần cảnh trong truyền thuyết.

Lý Phong thật sự muốn đi gia tộc Gullit, có thể nói là thập tử vô sinh!

"Lý Phong. . ." Đường Quỳnh giật mình, muốn khuyên hắn không nên máu nóng dồn lên não mà làm loạn.

"Không có việc gì, ta tự có tính toán." Lý Phong mỉm cười, tiếp theo nhìn Elle Longfellow, sử dụng Khôi Lỗi Thuật.

Ánh mắt Elle Longfellow đầu tiên là hơi đờ đẫn một chút, tiếp theo khôi phục bình thường.

Đường Quỳnh nhíu mày, nàng nhớ đến lúc ở trên đấu giá hội giám định sư Brooke cũng phát sinh tình huống như vậy, Elle Longfellow đã bị Lý Phong thôi miên sao?

"Để chúng ta đi theo ngươi. " Đường Quỳnh bỗng nhiên trầm

giọng nói.

Aishonia cũng gật đầu phụ họa.

Lý Phong nhướng mày một cái, nhưng thấy các nàng đều lộ vẻ đã quyết tâm, cuối cùng mở miệng: "Tốt, các ngươi theo ta, nếu có việc gì ra khỏi tầm khống chế ta sẽ dẫn các ngươi an toàn rời đi."

Nửa giờ sau, hai chiếc xe Land Rover đi đến cửa một trang viên.

Sau khi Kayle Gullit bỏ mình, gia chủ Halla Gullit liền hạ mệnh lệnh triệu tập khẩn cấp, triệu tập thành viên phân tán đến đây.

Gác cổng nghiêm túc kiểm tra xe cộ, hai chiếc Land Rover một trước một sau tiến vào trang viên.

Rất nhanh, xe Land Rover ngừng lại ngoài cửa một biệt thự, Lý Phong thông qua cửa sổ xe có thể nhìn thấy ở cửa biệt thự có số lượng không ít người ăn mặc sang trọng.

Sau khi mọi người xuống xe, liền nghe thấy một âm thanh lạnh nhạt truyền đến.

"Hiện tại nói cho ta biết, có phải Kayle bị ngươi giết chết không?!"

Halla Gullit- gia chủ gia tộc Gullit liếc nhìn về phía Lý Phong bằng ánh mắt nguy hiểm.

Sau khi Halla Gullit nói xong, tất cả thành viên gia tộc Gullit cả ở trong phòng khách lẫn bên ngoài đều đứng dậy, không kiêng nể gì cả phóng ra khí tức bản thân.

Những khí tức này có cấp độ SSS cũng có cấp độ SS, còn có cấp S cùng cấp A, mỗi người đều khuếch tán khí tức ra bốn phía, cánh cửa các nơi nhất thời rung đập dữ dội, đồ vật nhẹ thì bay múa, cuồng phong gào thét, thổi cho đám người Đường Hùng ở một bên ngã trái ngã phải, trên mặt nóng bỏng đau rát.

Đến lúc này đám người Đường Hùng mới phát hiện sự kinh khủng của gia tộc Gullit!

Đường Quỳnh, Aishonia cũng thấy thân thể nghiêng ngả, tùy thời đều có thể ngã xuống.

Đúng lúc này một luồng năng lượng mạnh hơn những khí tức này vô số lần phóng ra từ thân thể Lý Phong, một cái chớp mắt tiếp theo, khí tức thành viên gia tộc Gullit đều bị ép ngược trở về!

Sắc mặt đám người Halla Gullit kịch biến!

"Đáng chết, đây là tình huống gì?"

"Vì sao khí tức của ta bị áp chế ngược trở lại? Không có khả năng!"

"Cỗ năng lượng này là thế nào, vì sao linh hồn ta cũng phải run rẩy? !"

Thành viên gia tộc Gullit trực tiếp sững sờ, bọn họ tới bây giờ vẫn chưa từng gặp loại chuyện tương tự, mấu chốt là Lý Phong hiển lộ năng lượng quá kinh khủng, tựa như thiên uy, làm bọn hắn không dám sinh ra tâm tình phản kháng!

Halla Gullit lộ vẻ mặt nghiêm túc, không nói gì, chỉ là nếu nhìn kỹ liền có thể phát hiện thân thể hắn giống như run nhè nhẹ, giống như đối mặt ác mộng cuộc đời!

Đáng chết, rốt cục tình huống làm sao vậy? Rõ ràng lúc nãy mình đã dò xét rất kỹ, nhưng không hề thấy khí tức rung động, cứ tưởng quản gia đã phá nát đan điền hắn rồi chứ!?

Ngay tại thời điểm mọi người lâm vào yên lặng, Lý Phong tiến lên trước một bước, che ở trước mặt Đường Quỳnh, Aishonia, nhàn nhạt nói: "Kayle Gullit đúng là do ta giết, các ngươi thích thì lên trả thù cho hắn đi."

Halla Gullit: ". . ."

Người khác: ". . ."

Trả thù cái rắm, con mẹ nó hiện tại người nào dám đánh với ngươi!

Đôi mắt đẹp của Đường Quỳnh nhất thời tỏa ra ánh sáng, âm thầm nói: "Một người giữ ải, vạn quân khó qua!"

Giờ khắc này Lý Phong cho nàng loại cảm giác một mình đối đầu toàn bộ gia tộc Gullit cũng không rơi vào thế hạ phong!

Aishonia lấy tay che miệng, nhỏ giọng nói: "Lý tiên sinh thật đẹp trai!"

Vốn Aishonia đã rất sùng bái Lý Phong, giờ khắc này độ sùng bái càng là đạt tới độ cao trước đó chưa từng có!

Nếu lúc này Lý Phong tỏ tình nàng, để nàng làm bạn gái mình, Aishonia nhất định sẽ lập tức đáp ứng!

"Aventis, Hulk, khống chế hai nữ nhân kia!"

Đúng lúc này, Halla Gullit rống to một tiếng.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt thành viên gia tộc Gullit đều sáng lên.

Đường Quỳnh, Aishonia là nhược điểm của Lý Phong, chỉ cần khống chế lại hai nữ nhân này, Lý Phong liền phải sợ ném chuột vỡ bình! Mà Aventis và Hulk đang đứng gần 2 nàng rất.

Nhưng người gia tộc Gullit còn không kịp mừng rỡ đã thấy Aventis, Hulk giống như kẻ điếc đứng tại chỗ không động đậy.

Nhất thời đám người Gullit hiểu được, bọn họ sớm đã bị Lý Phong khống chế!

Lý Phong cười lạnh: "Đừng nói nhảm, bọn hắn đều đã bị ta khống chế tâm thần, hiện tại ngươi nói cái gì bọn hắn cũng sẽ không nghe theo ngươi, vẫn nên nói ta nghe xem ngươi dự định trừng trị ta thế nào đi."

Lời này vừa nói ra, Halla Gullit liền thấy đáy lòng nặng nề.

"Lý tiên sinh, là Kayle vô lễ trước, mạo phạm ngài, ngài cũng đã giết hắn rồi, chúng ta tuyệt đối sẽ không truy cứu chuyện này nữa!"

Halla Gullit vội vã chắp tay nói.

"Thật sao?" Lý Phong giống như cười mà không phải cười hỏi: "Ngươi xác định không truy cứu chuyện này nữa?"

"Xác định, 100% xác định!" Halla Gullit sắp khóc, Lý Phong rất rõ ràng là Bán Thần cảnh, dù hắn muốn giết Lý Phong cũng phải có thực lực kia mới được!

Hiện tại đã không phải là việc có truy cứu Lý Phong không, mà là Lý Phong có muốn truy cứu bọn hắn không!

Bán Thần không thể làm nhục, đây là chân lý thông hành toàn thế giới!

Hiện tại hắn chỉ có thể kéo dài thời gian với Lý Phong, sau đó nghĩ biện pháp gọi ra mấy vị lão tổ bế quan, bởi vì hắn nhớ không lầm thì dưới trang viên này đang có một lão tổ bế quan!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 926: Lão tổ xuất quan

Halla Gullit vụng trộm truyền âm với một thành viên gia tộc Gullit sau lưng: "Phía sau ngươi có một viên gạch sàn nhà khác màu, ngươi hãy dùng hết toàn lực đạp xuống!"

Tên thành viên kia tuy không biết vì sao gia chủ yêu cầu như vậy, nhưng vẫn nhanh chóng làm theo.

Đồng thời, Halla Gullit còn nở nụ cười giả tạo bước tới: “Lý thiếu, tất cả đều là lỗi của chúng ta, ngươi muốn xử lý như thế nào, xin cứ tùy ý định đoạt.”

Lý Phong nhướng mày một cái, giống như cười mà không phải cười nhìn Halla Gullit.

Chỉ là cái liếc mắt này, Halla Gullit đã có một loại cảm giác bị Lý Phong hoàn toàn xem thấu, làm tim hắn muốn nhảy lên đến cuống họng.

Khi hắn tưởng Lý Phong muốn làm ra cử động gì đó, Lý Phong đột nhiên thu hồi ánh mắt, ra vẻ như thường hỏi Đường Quỳnh: "Ngươi dự định xử lý bọn hắn thế nào?"

Đường Quỳnh khó hiểu hỏi lại: "Tại sao ngươi hỏi ta? Việc này chẳng phải nên để đàn ông định đoạt sao?"

Lý Phong còn muốn nói gì đó, đột nhiên một luồng năng lượng kinh khủng truyền đến từ lòng đất, tiếp theo, một bóng người đánh vỡ sàn nhà phòng khách, xuất hiện trong tầm mắt mọi người!

Sau khi thân ảnh này xuất hiện thì đã vọt tới trước mặt Halla Gullit, ngăn lại ánh mắt Lý Phong.

Cho đến lúc này, mọi người mới thấy rõ diện mạo của hắn, đây

là một ông lão người da trắng, tuổi chừng năm sáu mươi, mặc một thân tây trang màu đen, dáng người thẳng tắp, tinh thần sáng lóe.

Giờ khắc này, Halla Gullit rốt cục buông lỏng thân thể căng cứng, tiếp theo hô lớn nói: "Cung nghênh Filitle lão tổ xuất quan!"

Đám người còn lại cũng lộ ra vẻ cuồng nhiệt, học theo động tác của Halla Gullit, khom người hô to: "Cung nghênh Filitle lão tổ xuất quan!"

Filitle Gullit, theo bối phận hắn là ông cố của Halla Gullit, năm nay đã 145 tuổi.

65 năm trước, Filitle Gullit bước vào Bán Thần cảnh, về sau vì trùng kích Thần cảnh trong truyền thuyết, thế là bế quan tu luyện trong lòng đất trang viên này.

"Halla,rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vì sao ngươi kêu gọi ta ra đây?"

"Filitle lão tổ, người trẻ tuổi này là một Bán Thần cảnh!"

"Ồ?" Filitle Gullit nhướng mày một cái, sắc mặt quái dị.

Cường giả võ đạo có thể trì hoãn tốc độ già yếu, nhưng không cách nào biến già về trẻ, Lý Phong xem chừng chưa đến 30 tuổi, vậy mà đã là Bán Thần cảnh, tiềm lực cao tới không hợp thói thường.

Khóe miệng Halla Gullit đắng chát, ngay sau đó hắn dùng giọng căm hận nói: "Hắn giết cháu trai Kayle của ta, còn uy hiếp gia tộc Gullit, xin Filitle lão tổ làm chủ!"

"Còn có việc này? !"

Filitle Gullit lập tức lộ ra xu thế cuồng bạo.

"Tiểu tử, ngươi rất phách lối. Nhưng ngươi giương oai nhầm nơi rồi!" Filitle Gullit nhe răng cười lạnh một tiếng.

“Những kẻ nói nhảm trước mặt ta thường không có kết cục tốt. Bớt làm tốn thời gian mọi người đi, ra bên ngoài cho rộng rãi.”

Lý Phong đã thật lâu không giao thủ với Bán Thần cảnh, bất quá Filitle Gullit vừa mới triển lộ khí tức Bán Thần trung kỳ, hai bên ngang hàng, trong tình huống sử dụng toàn bộ át chủ bài, Filitle Gullit gần như không thể chống lại hắn.

Đương nhiên, làm người phải để lại đường lui, Lý Phong đã làm tốt phương án thất bại, sử dụng Vô địch và Truyền tống, mang theo Đường Quỳnh, Aishonia chạy trốn.

Đối thoại đến đây đã không tất yếu tiếp tục, hai người rất ăn ý cùng bước ra ngoài.

Đợi Lý Phong, Filitle Gullit mặt đối mặt cách nhau mười mét, đám người Đường Quỳnh, Aishonia, Đường Hùng đã đứng ở sau lưng Lý Phong khoảng hơn 100m.

"Đã thật lâu không chiến đấu với Bán Thần cảnh, loại cảm giác này thật đúng là khiến máu huyết ta có chút sôi trào."

Filitle Gullit cười cười, tiếp theo khí tức dâng lên, một hư ảnh che trời hiện ra sau lưng.

Hư ảnh này toàn thân có khí huyết sôi trào, lượn lờ ở xung quanh, vừa xuất hiện đã tản ra một mùi vị máu tanh nồng đậm.

"Filitle lão tổ uy vũ!"

"Filitle lão tổ vạn tuổi!"

Đám người gia tộc Gullit giống như lên cơn, ào ào reo hò.

"Ồn ào!"

Lý Phong hừ lạnh một tiếng, thân thể cũng bộc phát ra sức mạnh, một hư ảnh che trời xuất hiện sau lưng hắn.

"Đáng chết, ngươi vậy mà cũng là Bán Thần trung kỳ? !"

Filitle Gullit không thể bình tĩnh nữa, hắn vốn cho rằng Lý Phong dù yêu nghiệt tới đâu cũng chỉ là Bán Thần sơ kì, không ngờ cảnh giới Lý Phong giống hắn!

"Có kinh hỉ không, có cảm thấy ngoài ý muốn không?"

Lý Phong nhếch miệng cười một tiếng, tiếp theo đưa tay lấy ra Thần Vũ Kiếm, đồng thời Thần Vũ Khải xuất hiện, trong giây lát đã bị hắn mặc lên người.

Giờ khắc này, Lý Phong tựa như một Chiến Thần oai phong lẫm liệt, khiến Đường Quỳnh hai mắt tỏa ánh sáng.

"Bố láo!"

Filitle Gullit lên cơn giận dữ, hai nắm tay hung hăng đụng vào nhau, một cái chớp mắt sau, một đôi găng sắt đã bị hắn đeo vào tay.

Găng sắt có màu đỏ kim loại sáng bóng, bề ngoài có từng chiếc mũi khoan kim loại, nếu bao tay này nện lên thân người, không chỉ xương cốt gãy vụn, máu thịt cũng bầy nhầy.

Nếu còn bôi thêm độc dược, vậy càng ghê gớm.

"Chết đi cho ta!"

Filitle Gullit lắc mình đã vượt qua khoảng cách mười mét, đi tới trước mặt Lý Phong, một quyền đập tới!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 927: Lý tiên sinh- Ngươi thắng rồi!

Chương XXX-917: Lý tiên sinh- Ngươi thắng rồi!

Filitle Gullit là một Cuồng Chiến Sĩ, máu trâu, công cao, thủ khỏe, trong cảnh giới ngang nhau, Cuồng Chiến Sĩ cận chiến vô địch.

Cho nên khi phát hiện Lý Phong có cảnh giới giống mình, Filitle Gullit trực tiếp lựa chọn cận chiến.

Nhưng làm Filitle Gullit cảm thấy kinh ngạc là Lý Phong không trốn tránh, thậm chí đứng tại chỗ nhìn hắn, dường như đột nhiên bị dọa sợ hết hồn.

"Chẳng lẽ kẻ này là loại miệng cọp gan thỏ?"

Khi cảnh giới ngang nhau, kinh nghiệm, lực phán đoán, tâm lý dũng mãnh sẽ trở nên vô cùng quan trọng, cũng sẽ là mấu chốt quyết định thắng bại.

Khi Fillite Gullit đang cảm thấy mừng thầm, quanh người Lý Phong đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy màu xanh xoay tròn.

Filitle Gullit giật mình, sợ hãi đây là chiêu thức quái dị nào đó sở hữu lực sát thương cực mạnh.

Thế nhưng bây giờ hắn đã như mũi tên ra khỏi cung, không thể dừng lại, ngay sau đó hắn cắn chặt răng, đấm một quyền toàn lực tới mặt Lý Phong.

Lý Phong nhếch miệng cười trào phúng, cũng đánh một quyền về phía ngực Filitle Gullit!

"Lấy thương đổi thương?"

Tình cảnh này trực tiếp làm Halla Gullit kinh hô thành tiếng.

Đấu với Cuồng Chiến Sĩ mà dám làm vậy thì không khác gì tìm chết!

Thế nhưng hắn còn chưa kịp vui mừng đã nghe thấy hai tiếng "Phanh" "Phanh" trầm đục truyền đến, Filitle Gullit bị Lý Phong đánh bay ra ngoài, còn Lý Phong vẫn đứng tại chỗ, không lui lại nửa bước!

"Con mẹ nó. . ."

"WTF? !"

"Tại sao có thể như vậy? !"

Một đám thành viên gia tộc Gullit đều sững sờ, từ bao giờ thân thể Cuồng Chiến Sĩ lại trở nên yếu đuối như vậy?

Ảo giác, nhất định là ảo giác!

Hoặc là Filitle lão tổ muốn lấy lui làm tiến, ở thời điểm Lý Phong cho rằng mình đã thắng liền đột nhiên phản công một chiêu chí mạng.

Ở giữa không trung, Filitle Gullit há miệng phun ra một ngụm máu tươi!

Tình cảnh này trực tiếp làm đám người Halla Gullit hoảng sợ muốn chết, Lý Phong dùng một quyền đánh trọng thương Filitle lão tổ?

Đám người Đường Hùng cũng sững sờ.

Tuy bọn họ đã biết Lý Phong cường đại, nhưng Filitle Gullit có vẻ càng cường đại hơn.

Nhưng chỉ so 1 chiêu Filitle Gullit đã bị đánh cho phun máu?

Filitle Gullit ngừng lại thế bay ngược, cưỡng ép đứng vững thân hình, kinh hãi hỏi: "Đáng chết, sao ngươi có thể mạnh như vậy?"

"Tới giờ mới biết? Muộn rồi!" Lý Phong lắc đầu cười một tiếng, tiếp theo khống chế Hư Thần sau lưng nâng lên chân phải.

Thấy Lý Phong vận dụng Hư Thần, Filitle Gullit không dám do dự, khống chế Hư Thần muốn dùng tuyệt chiêu.

Nhưng còn chưa chờ hắn làm ra hành động, chân phải Hư Thần của Lý Phong đã giơ lên giữa không trung: "Đạp Thiên Thất Bộ!"

"Ầmmmmm!"

Một bàn chân to khổng lồ che khuất bầu trời xuất hiện, tiếp theo giống như sao băng rơi xuống đè ép Filitle Gullit.

Filitle Gullit giật mình trong lòng, ngay sau đó liền muốn né tránh, chỉ là lúc này Lý Phong đã dùng tới Đồng Hồ Cát, lại thêm Đạp Thiên Thất Bộ vốn là có năng lực khóa chặt đối tượng, Filitle Gullit căn bản là không cách nào trốn tránh.

Dưới sự sợ hãi, Filitle Gullit trực tiếp dùng tới Cuồng hóa, đồng thời đánh một quyền về phía bàn chân to che trời, cùng lúc đó, Hư Thần sau lưng hắn cũng đấm ra một quyền.

"Ầm!"

Một tiếng thật lớn vang lên, bàn chân to tiêu tán không thấy đâu nữa, một luồng dư ba kinh khủng ở giữa không trung văng ra tứ phía.

Mọi người chỉ cảm thấy bầu trời bỗng dưng nổi lên một trận cuồng phong, thổi cho đám người Đường Hùng ngã trái ngã phải.

"Nhìn thì rất có uy thế, thực tế lại chỉ là thùng rỗng kêu to!"

Filitle Gullit thở phào, bàn chân to kia cho hắn áp lực rất lớn, không ngờ bị một quyền đánh nát, xem ra Lý Phong chỉ là hạng tầm thường.

Ngay tại thời điểm Filitle Gullit dự định thừa thắng truy kích, khí tức trên thân Lý Phong liên tục tăng vọt hai lần, đã vượt qua hắn.

Tiếp theo, Hư Thần sau lưng Lý Phong lần nữa nâng chân phải ầm vang đạp xuống!

Filitle Gullit vô cùng sợ hãi, lặp lại chiêu cũ cũng đánh ra một quyền.

Chỉ là hắn vốn có thương tích trong người, đây lại là Đạp Thiên Thất Bộ bước thứ hai, Lý Phong còn dùng tới Cuồng bạo lẫn Bạo tẩu, uy lực đâu chỉ tăng gấp bội?

Filitle Gullit cùng Hư Thần sau lưng hắn căn bản không đủ sức chống cự!

"Ầm"

Một tiếng vang thật lớn xuất hiện, trên mặt đất xuất hiện một cái hầm động to lớn hình bàn chân, tro bụi mịt mờ bốc lên ngập trời!

Không chờ đám người gia tộc Gullit lên tiếng kinh hô, Lý Phong đã điều khiển Hư Thần lần nữa nhấc chân chân phải, ầm vang đạp xuống!

Bước thứ ba, bước thứ tư, liên tục giẫm hai cái, Lý Phong tản đi Hư Thần, tay phải chắp sau lưng nói: "Quá yếu!"

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh!

Halla Gullit dùng hết sức lực bình sinh chạy tới nhìn cái hố, trong tầm mắt của hắn, Filitle Gullit đã hóa thành một cục thịt nát, chết đến mức khó mà chết lại được!

Halla Gullit cảm thấy toàn thân như rơi vào hầm băng, hai người mới động thủ mười giây đồng hồ, Filitle lão tổ đã bị làm thịt, Lý Phong có còn là người không?!

Giờ khắc này Halla Gullit vô cùng hận Kayle, nếu không phải hắn thèm thuồng sắc đẹp Đường Quỳnh, sao có thể chọc tới quái vật khủng bố như Lý Phong !

"Lý tiên sinh, ngươi thắng rồi, gia tộc Gullit nhận thua!"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 928: Phục hồi quan hệ

Nơi xa, thành viên gia tộc Gullit vốn đang ôm mấy phần hi vọng, nghe được câu này hi vọng liền vỡ nát toàn bộ.

Filitle lão tổ thật sự đã chết rồi. ..

"Lý Phong thắng?"

Đám người Đường Hùng đầu tiên là sững sờ, tiếp theo vui mừng vô cùng.

"Lý tiên sinh thật tuyệt ~!" Aishonia lấy hai tay chống càm, vẻ mặt si mê.

Đường Quỳnh vốn đang bị Lý Phong làm rung động, nhìn thấy bộ dáng này của Aishonia khóe miệng liền giật một cái, nội tâm không hiểu sao có chút cảnh giác.

"Ngươi không quá ngu ngốc. Nhưng trước đó ngươi đã nói muốn giết ta, đúng không?"

Khóe miệng Halla Gullit giật giật: "Lý tiên sinh, ta không biết ngài là. . ."

"Xoẹt!"

Một luồng kim quang lóe lên, đầu Halla Gullit rơi xuống đất.

"A!"

Đường Quỳnh phát ra một tiếng kinh hô, tiếp theo lấy tay che miệng.

Người đàn ông đã từng bị nàng coi là nhu nhược vậy mà bây giờ giết người thẳng thắn như thế, thật giống như không có bất kỳ gánh nặng trong lòng nào!

Hắn và Lý Phong trong trí nhớ mình thật sự cùng là một người sao?

"Gia chủ!"

"Gia gia!"

Đám người Gullit đều rơi vào trạng thái cực độ bi phẫn.

"Tất cả im miệng cho ta!"

Lý Phong vọt tới trước mặt thành viên gia tộc Gullit, lạnh giọng nói: "Rõ ràng chúng ta mới là người bị hại, các ngươi gào khóc thảm thiết cái gì?"

Nếu như hắn là người bình thường, vậy hắn cùng Đường Quỳnh đã sớm bị Kayle Gullit chơi chết.

Nếu hắn không phải đối thủ của Filitle Gullit, vậy bây giờ kẻ chết đi sẽ là hắn, mà Đường Quỳnh, Aishonia cũng gặp kết cục phi thường thê thảm.

Cho nên hắn không có một chút áp lực tâm lý, bởi vì hắn có lý, bởi vì hắn có nắm đấm lớn, cho nên gia tộc Gullit phải thần phục!

Thành viên gia tộc Gullit không nói lời nào, trong tình huống biết rõ phe mình không người nào có thể đánh thắng Lý Phong, còn dám hô to gọi nhỏ thuần túy là muốn chết!

"Gia chủ của các ngươi đã chết, phái người có thể nói chuyện đi ra đàm phán với ta."

Lý Phong lạnh lùng liếc nhìn thành viên gia tộc Gullit, nói.

Trong đám người rối loạn tưng bừng, sau một lúc lâu một người da trắng có bốn năm phần tương tự Halla Gullit đi ra, tới trước mặt Lý Phong: "Lý tiên sinh, ta là Keno Gullit, em trai của Halla."

"A." Lý Phong bình tĩnh gật đầu: "Hôm nay ngươi định xử lý thế nào?"

"Cái này. . ." Keno Gullit nhướng mày một cái, kinh ngạc nói: "Lý tiên sinh nguyện ý buông tha chúng ta? Nếu vậy..."

Sau một lúc suy tính, hắn mở miệng: "Lý Phong tiên sinh, vì biểu thị lòng áy náy của chúng ta, chúng ta nguyện ý bồi thường ngài 10 tỷ bảng Anh, mười nơi bất động sản cùng 81% cổ phần tập đoàn Kessley, ngài xem như vậy đã hài lòng chưa?"

Đám người Đường Hùng: "? ? ?"

Giờ khắc này, trong lòng đám người Đường Hùng điên cuồng đố kỵ, lại hối hận tới phát cuồng!

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ "Hối hận" hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 1 triệu điểm kinh nghiệm, 5 triệu điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục."

Bất chợt nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở, Lý Phong trong nháy mắt rơi vào trạng thái sững sờ.

Không phải chứ. . . Vì sao đám người Đường Hùng lại đột nhiên hối hận, nhiệm vụ hoàn thành quá bất ngờ rồi!

Đợi Lý Phong suy nghĩ một lát, hắn liền minh bạch, rất rõ ràng là bồi thường kếch xù của gia tộc Gullit làm đám người Đường Hùng hâm mộ!!

Ngẫm lại xem, nếu như giữ quan hệ tốt với Lý Phong, vậy những thứ bồi thường này sao Đường gia có thể không được chia một phần?

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Lý Phong liền tiến vào hệ thống xem xét thuộc tính.

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Bán Thần (trung kỳ)

Điểm kinh nghiệm: 21,52 triệu / 50 triệu

Điểm tích lũy: 31 triệu

Điểm chinh phục: 1337

Kỹ năng: 《 Thần Uy 》, 《 Hư Thần 》, 《 Đạp Thiên Thất Bộ 》, 《 Trảm Thiên kiếm pháp 》, 《 Hư Không Thiểm 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. ..

Nhiệm vụ đang chờ: Không giả vờ nữa, ta ngả bài

"Phù, giải quyết nhiệm vụ sau cùng này, mình liền có thể về Hoa Hạ. . ."

Cảm khái một lát, Lý Phong tắt hệ thống, nói với Keno Gullit: "Rất mê người, bất quá ta còn muốn thêm một điều kiện nữa mới có thể để các ngươi đều sống sót."

"Chỉ cần Lý tiên sinh chịu tha chúng ta một lần, mọi chuyện đều có thể thương lượng."

"Có sự giác ngộ này là tốt nhất." Lý Phong cười một tiếng, nói: "Ta làm việc không thích lưu lại tai hoạ ngầm, mà một thân vũ lực của các ngươi cũng là tai hoạ ngầm."

Nghe đến đó, đám người Keno Gullit không nhịn được căng thẳng trong lòng: "Lý tiên sinh, chúng ta không phải đối thủ của ngài."

Bọn họ đều là người thông minh, Lý Phong rất rõ ràng là muốn phế bỏ bọn họ, nhưng một khi gia tộc Gullit bị phế bỏ vũ lực, liền sẽ bị rất nhiều thế lực điên cuồng trả thù, làm vậy thà rằng giết bọn hắn còn hơn.

"Ta biết, các ngươi bây giờ không phải là đối thủ của ta, về sau cũng không thể nào là đối thủ của ta, nhưng ta cũng không chỉ có một mình, giữ các ngươi chung quy vẫn là tai hoạ ngầm."

"Đương nhiên, ta chỉ là thương lượng, các ngươi cũng có thể cự

tuyệt."

Nụ cười trên mặt Lý Phong càng thêm lắng đọng.

Keno Gullit nhất thời khổ sở, thương lượng? Cự tuyệt? Ha ha, không cự tuyệt bọn họ còn có thể giữ mạng nhỏ, cự tuyệt chỉ sợ là đến mạng nhỏ cũng không giữ nổi!

Giờ khắc này tất cả thành viên gia tộc Gullit đều rất hận Kayle Gullit. ..

Mấy phút đồng hồ sau, Lý Phong phế bỏ đan điền của thành viên gia tộc Gullit cuối cùng, sau đó Lý Phong thu được 10 tỷ bảng Anh chuyển khoản, cùng 10 bộ giấy tờ đất đai.

81% cổ phần tập đoàn Kessley cũng bị Keno Gullit dùng tốc độ nhanh nhất chuyển nhượng cho Lý Phong.

Sau khi làm xong những việc này, Lý Phong liền mang Đường Quỳnh, Aishonia rời khỏi nơi này mặc kệ đám người Đường Hùng lộn xộn ở đó. Trong quá trình này Đường Quỳnh muốn nói lại thôi, cuối cùng im lặng.

Sau một hồi lâu, Đường Phi có chút phiền muộn hỏi: "Lão gia tử, hiện tại chúng ta nên làm cái gì?"

Đường Hùng phun ra một ngụm trọc khí nói: "Không tiếc bất cứ giá nào, sửa chữa phục hồi quan hệ với Lý Phong!"

Nói xong, hắn bước đi ra ngoài trước.

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 929: Duyên phận

Chương XXX- 919: Duyên phận

Chuyện phát sinh tối nay mang tới trùng kích quá lớn cho Đường Quỳnh, cho nên nàng về nhà vẫn không ngủ được, dù thời gian đã rất muộn.

Còn Aishonia thì vẫn bình thường, dù sao nàng cũng từng là cường giả, thấy Đường Quỳnh không định rửa mặt đi ngủ, nàng vào phòng tắm trước, chỉ chốc lát bên trong đã truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Lúc này, trong phòng khách chỉ còn Lý Phong cùng Đường Quỳnh, bầu không khí nhất thời có chút đông cứng.

"Ngươi. . ."

Hai người đồng thời mở miệng, sau đó cùng nhau sững sờ tại chỗ.

Sau một lúc lâu, Lý Phong nói: "Ta. . ."

Chỉ nói một chữ, Lý Phong đã ngừng lại, lần này Đường Quỳnh không mở miệng nữa, chỉ là chờ hắn nói tiếp.

Con mẹ nó. . . Sao giống kịch bản phim truyền hình vậy ?!!

"Ta có một vấn đề luôn muốn hỏi ngươi. . . Ừm. . ." Đường Quỳnh muốn nói lại thôi, có vẻ rất xoắn xuýt.

Lý Phong thấy trong lòng hơi động.

"Ngươi thật sự là Lý Phong trước kia sao?" Đường Quỳnh lấy hết dũng khí hỏi.

Mắt Lý Phong sáng lên, âm thầm nói: "Quả nhiên là bị phát hiện. . ."

"Ngươi có loại ý nghĩ này từ bao giờ?"

"Từ khi ngươi nói có thể hợp tác với Osvili. . ." Đường Quỳnh cẩn thận từng li từng tí nhìn Lý Phong một cái, nói tiếp: "Về sau ta cho người điều tra,, sau đó phát hiện ngươi căn bản không có bằng hữu là bạn cùng lớp thời đại học với Lý tổng."

"Mà ta còn thăm dò được, Lý tổng Osvili cũng là một cường giả võ đạo. . . Thông qua những đầu mối này, ta liền lớn mật suy đoán ngươi có khi là Lý Phong, ông chủ của Osvili."

"Ngươi là ai? Lý Phong trước kia đi nơi nào rồi?"

“Con mẹ nó, chuyện này nàng cũng đoán được sao?” Lý Phong nghĩ thầm, có chút khó xử.

Dù sao cũng là hắn lừa gạt Đường Quỳnh trước, mà người anh em trùng tên kia còn chết toi rồi, với sự thiện lương của Đường Quỳnh sợ là khó mà nhanh chóng tiếp nhận.

Bống nhiên tiếng nước chảy trong phòng tắm đình chỉ, sắc mặt Lý Phong nhất thời biến thành quái dị: "Aishonia muốn nghe lén cuộc đối thoại của mình cùng Đường Quỳnh sao?"

Lý Phong dở khóc dở cười, cuối cùng cảm thấy như vậy cũng tốt, đỡ công giải thích hai lần.

"Ngươi đoán không sai, ta chính là Lý Phong, ông chủ của Osvili."

Lý Phong trầm ngâm sơ qua liền quyết định ngả bài.

Dù sao nhiệm vụ cũng yêu cầu làm, vậy thì thừa nhận đi.

Lần này đến lượt Đường Quỳnh sửng sốt: "Không thể nào, ta chỉ là suy đoán lung tung, sao ngươi có thể thật sự là hắn? !"

Lý Phong: "? ? ?"

Ngươi ép tiểu gia thừa nhận, tiểu gia làm theo ý ngươi thì ngươi lại không tin?

"Vậy Lý Phong kia đi đâu, lưu lại Hoa Hạ?" Đường Quỳnh suy nghĩ rồi hỏi.

Lý Phong trầm ngâm một chút rồi đáp: "Hắn đã chết."

"Chết?" Đường Quỳnh lộ vẻ không dám tin nói: "Ngươi giết chết hắn? Vì sao ngươi làm như thế?"

". . ." Lý Phong đầu tiên là câm nín, sau đó cười khổ nói: "Ta cần gì phải giết hắn, hắn chết vì vụ tai nạn xe kia."

"Không có khả năng, Lý Phong rõ ràng đã sống sót!" Đường Quỳnh không dám tin tưởng.

"Ngươi cảm thấy ta thế nào? Rất nhanh đúng không?" Lý Phong thở dài hỏi.

Khuôn mặt Đường Quỳnh đỏ lên, đang nói chuyện bình thường, sao đột nhiên hỏi câu này?

Lý Phong coi như không sử dụng Đọc Tâm Thuật cũng đại khái đoán được nàng nghĩ gì, thế là có chút phiền muộn nói: "Ngươi nghĩ gì vậy. . . Ý ta là tốc độ đánh đấm, tốc độ chạy,..."

"A, là cái này sao..." Đường Quỳnh nhất thời có chút xấu hổ: "Ừm, rất nhanh, ngươi là nam nhân nhanh nhất ta từng gặp."

Lý Phong: "? ? ?"

Ngươi đang ám chỉ cái gì đây? Nói cho ngươi biết, tiểu gia rất nóng tính, cẩn thận tối nay ta cho ngươi biết tư vị bị đánh mông cả đêm là thế nào!

"Vì ta quá nhanh, cho nên mới có thể trong nháy mắt Lý Phong bị đụng bay thay thế thân thể hắn."

Đường Quỳnh sững sờ: "Vậy hắn bị ngươi mang đi đâu?"

"Hi vọng ngươi chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Đường Quỳnh có chút không hiểu, nhưng sau đó đã hoảng sợ kinh hô.

Ở trên đất trống phòng khách, một bộ thi thể đột nhiên xuất hiện, bộ thi thể này rõ ràng đã chết một thời gian rất lâu, nhưng Đường Quỳnh vẫn có thể phân biệt ra đây là Lý Phong trước kia.

Đúng lúc này, Lý Phong lấy xuống mặt nạ Bách biến, lộ ra khuôn mặt thật sự, đồng thời khôi phục thanh âm bản thân: "Hiện tại ngươi đã tin tưởng ta chưa?"

Ngay tại thời điểm Đường Quỳnh đang chấn kinh, một tiếng kinh hô đột nhiên truyền ra từ cửa phòng tắm: "Trời ơi. . . Lý tiên sinh thật đẹp trai!"

Khóe miệng Đường Quỳnh giật giật, bất quá. . . Lý Phong xác thực rất đẹp trai, thuận mắt hơn Lý Phong trước đây nhiều.

Trong khoảng thời gian này tuy Lý Phong biểu hiện ra rất nhiều chỗ siêu phàm trước mặt nàng, nhưng Đường Quỳnh chỉ là có thêm mấy phần thiện cảm, chứ không phải ưa thích, nguyên nhân lớn nhất trong đó là. . . nhan sắc.

Có câu nói rất hay, yêu bắt đầu bằng nhan sắc, kéo dài bằng tài hoa, kết thúc với nhân phẩm.

Nếu nhìn mặt không có cảm giác, vậy căn bản không thể yêu thương được.

Lý Phong khôi phục diện mạo, lập tức làm Đường Quỳnh cảm thấy thuận mắt hơn rất nhiều, lại liên tưởng đến những chuyện Lý Phong trước đó từng làm, cảm giác của Đường Quỳnh đối với hắn liền bắt đầu kịch liệt gia tăng.

"Khụ khụ."

Lý Phong vội ho một tiếng, thu bộ thi thể vào ba lô hệ thống, sau khi làm xong, Lý Phong vẫy tay với Aishonia: "Đứng đó làm gì nữa, ra đây đi."

Aishonia nghe vậy lập tức đi đến đứng cạnh Lý Phong.

Đường Quỳnh lộ sắc mặt quái dị nhìn Lý Phong hỏi: "Vì sao ngươi muốn giả mạo Lý Phong?"

Lý Phong trầm ngâm rồi đáp: "Vì duyên phận đưa đẩy chăng?"

Đường Quỳnh:”???”

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 920 + 921: Bởi Vì Hắn Chết Đúng Chỗ

Trong lúc nhất thời, Đường Quỳnh bị câu nói của Lý Phong làm cho nghẹn nửa ngày nói không nên lời.

"Khụ khụ, đây thật sự là duyên phận, ngày đó ta vừa vặn có việc về Osvili, đúng lúc thấy vụ tai nạn xe cộ kia."

"Vì không làm ngươi quá khó chịu, ta liền quyết định giả trang thành Lý Phong. . ."

"Ha ha ha..." Đường Quỳnh cười nhạt, ngươi còn có thể nói láo giả chút nữa không? Ta đang muốn nghe đây!

Lý Phong cũng bó tay, chuyện này là hệ thống bày đầu, hắn biết làm sao được!

“Thực ra sự tình so với ngươi tưởng tượng thì phức tạp hơn nhiều, cho nên hiện tại chưa thể để ngươi biết, chờ thời cơ chín muồi đi."

Đường Quỳnh có chút không tin: "Thật sao?"

"Khẳng định là thật, không thì ta đã nói cho ngươi rồi." Lý Phong nhún nhún vai.

Đường Quỳnh suy nghĩ một chút, cảm thấy Lý Phong không muốn nói mình cũng không ép được hắn, thế là dừng hỏi thêm. ..

"Đinh, chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ "Không giả vờ nữa, ngả bài" hoàn thành, đang tiến hành khen thưởng. . ."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 1 triệu điểm kinh nghiệm, 3 triệu điểm tích lũy, 20 điểm chinh phục."

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chính phục nữ thần Đường Quỳnh tăng lên, trước mắt là 49%(dần dần sâu sắc) "

"Đinh, chúc mừng kí chủ, tiến độ chính phục nữ thần Aishonia tăng lên, trước mắt là 49%(dần dần sâu sắc "

"A?" Lý Phong nhịn không được kêu lên.

Nhiệm vụ vậy mà hoàn thành? Nói cách khác, Đường Quỳnh hiện tại càng có thiện cảm hơn với hắn?

Dù là cô nàng Aishonia cũng vậy, chẳng lẽ đây là do khôi phục khuôn mặt thật sự?

"Quả nhiên đẹp trai thì mới có nhiều đứa yêu!"

Kí chủ: Lý Phong

Đẳng cấp: Bán Thần (trung kỳ)

Điểm kinh nghiệm: 22,52 triệu / 50 triệu

Điểm tích lũy: 34 triệu

Điểm chinh phục: 1357

Kỹ năng: 《 Thần Uy 》, 《 Hư Thần 》, 《 Đạp Thiên Thất Bộ 》, 《 Trảm Thiên kiếm pháp 》, 《 Hư Không Thiểm 》, 《 Phương Thốn Chi Gian 》, 《 Thanh Sơn Thủ Hộ 》, 《 Thiên Cương Tam Thập Lục thức 》, 《 Cuồng Bạo 》, 《 Thám Vân Thủ 》. ..

Nhiệm vụ đang chờ: Không

Nhìn thuộc tính cá nhân, Lý Phong tắt hệ thống, sau đó trịnh trọng nói: "Có chuyện này ta muốn nói với các ngươi. . ."

"Ngươi muốn về Hoa Hạ?" Đường Quỳnh trực tiếp ngắt lời.

Chẳng biết tại sao bây giờ tim nàng lại hơi nhói một chút, là không muốn từ biệt với hắn sao?

Lý Phong gật gật đầu, cũng không biết nói gì nhiều.

Đúng lúc này, Aishonia tâm thần bất định hỏi: "Lý tiên sinh, ngươi có thể mang ta đi Hoa Hạ không, cha mẹ ta đều đã đi Hoa

Hạ, một mình ta ở lại đây không có ý nghĩa gì. . ."

"Nếu như ngươi nguyện ý. . . Đương nhiên có thể." Lý Phong cười đáp.

Với hắn mà nói, mang Aishonia về Hoa Hạ không có áp lực gì, hắn đủ tiền nuôi nàng sống thoải mái.

Dù sao có một mỹ nữ như vậy bên cạnh, tâm tình sẽ rất tốt...

Sắc mặt Đường Quỳnh biến đổi, bật thốt lên: "Ngươi không thể đi!"

Lý Phong, Aishonia kinh ngạc nhìn lại nàng.

"Cái kia. . . Ta muốn nói là. . . Ta có chút buồn ngủ, chuyện này để sáng mai chúng ta trò chuyện tiếp."

Nói xong nàng liền đứng dậy về phòng ngủ.

"Ta cảm thấy Đường Quỳnh tỷ tỷ hình như đã yêu thích ngươi, cho nên không muốn ngươi rời đi."

Aishonia lộ sắc mặt quái dị nhìn Lý Phong nói.

Khóe miệng Lý Phong giật giật, đang muốn nói gì thì đột nhiên phát hiện liên kết giữa mình cùng Tony Blake bị gián đoạn, ngay sau đó, Eva cũng vậy.

Lại qua mười mấy giây, liên hệ giữa Dylan Astin cùng hắn cũng gián đoạn!

Hiện tại liên hệ bị chặt đứt, vậy chỉ có hai loại khả năng, hoặc là có người giải trừ Nô ấn, hoặc là có người giết 3 người này!

"Ngươi về phòng nghỉ ngơi, ta đi ra ngoài một chuyến."

Lý Phong cũng không đợi Aishonia đáp lại, đứng dậy rời nhà trọ.

Sau 10 phút, Lý Phong bay đến không trung lâu đài cổ Hồng Sơn, sau đó hắn hạ xuống dùng tới Ẩn Thân Thuật tiến lên.

Lý Phong mặc dù là Bán Thần sơ kỳ, nhưng cũng không phải là

vô địch, nếu như đối phương là Bán Thần hậu kỳ thậm chí Bán Thần đỉnh phong, nhất là tối nay hắn đã dùng mấy át chủ bài, sẽ rất dễ dàng mang đến nguy hiểm cho hắn.

Lại qua khoảng 5 phút, Lý Phong rốt cục tới cửa chính lâu đài cổ Hồng Sơn, hắn vẫn chưa đi vào, mà dùng Thấu thị nhãn nhìn tới.

Trong đại sảnh, một nam nhân tóc vàng đang ngồi trên ghế của Dylan Astin, bên cạnh hắn còn có một vị mỹ nữ tóc đỏ đang đứng.

Mà Dylan Astin thì nửa quỳ trước mặt nam nhân tóc vàng, hai bên là Tony Blake cùng Eva với tư thế tương tự, máu chảy ồ ạt, không còn hơi thở hay nhịp tim, xem ra đã bị giết đến mức không thể chết lại.

Nam tóc vàng mạnh cỡ nào Lý Phong không biết, chí ít hắn nhìn không ra cảnh giới, còn mỹ nữ tóc đỏ là cường giả cấp SSS+.

"Có nên thăm dò thực lực của hắn không?"

Lý Phong hơi trầm ngâm, định dùng Thuật xuyên tường đi vào, tới khoảng cách gần đó năm, sáu mét thì nam nhân tóc vàng đột nhiên nhếch miệng: "Có khách ghé thăm!"

Vừa nói, hắn vừa nắm tay đánh ra một quyền.

"Ầmmmm!"

Một luồng năng lượng màu đỏ xông ra, trực tiếp xoắn cửa lớn thành phấn vụn, trong giây lát liền tới trước mặt Lý Phong.

Lý Phong hơi biến sắc, giải trừ Ẩn Thân Thuật đồng thời thân thể lóe lên biến mất tại chỗ, vừa vặn tránh thoát đoàn năng lượng màu đỏ.

"A, đây là thân pháp võ giả Hoa Hạ sao? Rất thú vị!"

Nam nhân tóc vàng nhướng mày một cái, kinh ngạc đồng thời còn có mấy phần hứng thú.

"Sao ngươi phát hiện được ta?"

"Ta đã để lại cửa ra vào một tia năng lượng, khi ngươi đi qua chỗ đó ta liền biết có khách đến thăm."

Brad Yule đưa tay kéo một phát, một tia năng lượng màu đỏ xuất hiện ở trước mặt hắn, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

"Thì ra là thế."

Lý Phong âm thầm thở phào.

Mặc dù thủ đoạn đối phương rất cao minh, nhưng chỉ cần không phải xem thấu Ẩn Thân Thuật là được rồi.

"Ngươi là người Hoa? Tại sao tới nơi này? Để ta đoán xem. . . Chủ nhân ba người bọn hắn là ngươi, đúng không?"

Brad Yule có chút lười biếng hỏi.

Lý Phong đầu lông mày vẩy một cái: “Quả thực ta rất hiếu kì, làm sao ngươi lại biết được? Theo ta biết thì trí nhớ bọn hắn đâu có sơ hở gì lớn?"

"Muốn biết sao? Rất đơn giản, nhưng ta chính là không muốn nói cho ngươi đấy. Làm sao? Có ngon thì tới cắn ta đi!"

Brad Yule cười trêu tức.

“Con mẹ nó!”

Lý Phong cảm thấy như có một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng, tên khốn này nói nhiều như vậy nhưng không có chút thông tin hữu ích gì, phí nước bọt!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 931: Bỏ chạy

"Nói cho ta biết, sao ngươi có thể nô dịch bọn hắn, như vậy ta có thể tha ngươi khỏi chết."

Vừa nói, Brad Yule lần nữa rút lên sợi tơ đỏ, đặt ở dưới chân, sau đó nó biến mất không còn tăm hơi.

Lý Phong nhíu mày, hắn vẫn luôn cảm thấy đối phương làm vậy không phải vì vui đùa, mà là có tác dụng khác, muốn dùng nó lưu hắn lại sao?

"Thật ra. . . Coi như ta nói ngươi cũng không học được."

Lý Phong lui lại một bước, ngay tại thời điểm gót chân sắp chạm đất, một sợi tơ màu đỏ đột nhiên sáng lên sau lưng hắn, một luồng năng lượng kinh người bắt đầu thai nghén, tựa như tùy thời đều có thể bùng nổ.

Lý Phong hơi biến sắc, thu hồi chân phải đứng về chỗ cũ: "Sợi tơ này không chỉ có tác dụng báo động trước sao?"

Brad Yule cười nhạt một tiếng: "Ngươi đoán xem tác dụng khác của nó là gì, nếu chính xác sẽ có phần thưởng."

Lý Phong trầm ngâm hai giây: "Ngươi đoán xem ta đoán được không?"

"Ta đoán là ngươi đoán được. Rất đơn giản, nó còn có thể giết người." Brad Yule vô cùng thành khẩn nói.

Lý Phong: ". . ."

Tiếp theo hắn đầu tiên trầm ngâm hai giây, rồi thử dò xét: "Phương pháp thật ra rất đơn giản. Đó là. . . Dùng lòng thành cảm

hóa bọn hắn..."

Brad Yule: ". . ."

Avrile: ". . ."

Ngươi nghĩ chúng ta bị ngu sao?

"Xem ra thành ý của ta không thể làm ngươi cảm động, cái này khiến ta cảm thấy rất thất vọng, vô cùng thất vọng."

Vừa nói, Brad Yule lần nữa rút ra một sợi tơ đỏ, lần này hắn không đặt ở dưới chân, mà là cong ngón búng ra, sợi tơ màu đỏ tựa như mũi tên nhọn bắn tới ngực Lý Phong.

Lý Phong hơi biến sắc, thân thể lóe lên biến mất tại chỗ, vừa vặn tránh thoát.

"Thân pháp này. . . Thật sự rất thú vị."

Trên mặt Brad Yule lộ ra vẻ hứng thú nồng hậu, đợi Lý Phong dừng lại, hai tay hắn nhấc lên, tựa như là chỉ huy dàn nhạc giao hưởng, nhắm hai mắt lại.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức thuộc về Bán Thần đỉnh phong dâng lên từ trên người hắn, một hư ảnh cũng xuất hiện sau lưng hắn.

Toàn thân hư ảnh này màu đỏ, phía sau lưng có hai cái cánh khổng lồ mở ra, khí thế ngập trời!

"Bán Thần đỉnh phong? !" Sắc mặt Lý Phong kịch biến.

Nếu như nói đối phương là Bán Thần hậu kỳ, hắn còn có lòng tin đánh một trận, nhưng giờ hắn đã muốn rút lui.

Lúc này, bốn sợi tơ màu đỏ bay múa bên cạnh Lý Phong, tựa như là bốn con cá đỏ, mà không khí chính là nước biển, có một vẻ đẹp tới kì dị.

Lý Phong thân bị bao vây lại không cảm giác được chút vẻ đẹp nào, bởi vì bốn sợi tơ mang tới cho hắn cảm giác nguy cơ rất lớn,

trực giác nói cho hắn biết, nhất định không được để chúng đụng phải!

"Hoành Tảo Thiên Nhai!"

Lý Phong lấy ra Thần Vũ Kiếm từ ba lô hệ thống, một kiếm chém ra ngoài, kiếm khí gào thét!

"Xoẹt!"

Kiếm khí sắc bén chém vào một sợi tơ màu đỏ, sợi tơ đứt mất!

Thế nhưng không chờ Lý Phong mừng rỡ, hai đoạn đứt lìa đã như rắn nhỏ nhấp nhô, rất nhanh nối tiếp lại với nhau, cùng ba sợi tơ đỏ khác hóa thành thiên la địa võng, vây khốn hắn lại!

Thức thứ nhất của Trảm Thiên kiếm pháp vậy mà không làm gì được một sợi tơ màu đỏ nho nhỏ!

"Không tệ, bất quá ngươi muốn dùng loại công kích này chặt đứt bảo bối của ta, sợ là có chút hão huyền."

Brad Yule đùa cợt nói.

Lý Phong nhíu mày, nội tâm tìm cách giải vây, còn Brad Yule thì hợp hai tay lại, bốn sợi tơ đỏ quay chung quanh Lý Phong cấp tốc xoắn tới.

Nếu như Lý Phong không nhanh chóng thoát ra ngoài, rất có thể sẽ bị bốn sợi tơ đỏ xoắn chết tại chỗ!

"Thời gian quay lại!"

Lý Phong không dám do dự, trực tiếp bật Thời gian quay lại.

Nhất thời, hình ảnh như thước phim tua ngược, bốn sợi tơ đỏ bắt đầu lùi về sau, cuối cùng tiêu tán, hư ảnh sau lưng Brad Yule biến mất.

Lý Phong không ngừng lui về sau, một mực thối lui đến bên ngoài cửa lớn năm sáu mét mới dừng bước lại.

Trong đại sảnh, Brad Yule một lần nữa ngồi trở lại ghế xương đầu người.

Lại qua vài giây đồng hồ, Lý Phong kết thúc Thời gian quay lại, sau đó duy trì trạng thái ẩn thân lặng lẽ lui về sau, đợi lui ra ngoài một cây số, Lý Phong mới thoáng phun ra một ngụm trọc khí, sau đó quay người chạy nhanh.

Trong pháo đài cổ, Thời gian quay lại kết thúc, Brad Yule lộ vẻ mặt hơi hốt hoảng, tiếp theo sắc mặt nghiêm trọng nói: "Avrile, ngươi có cảm thấy không thích hợp không?"

Avrile mờ mịt đáp: "Nguyên lão Brad, ta không hiểu ý tứ ngài."

Sắc mặt Brad Yule hơi biến ảo: “Trong nháy mắt vừa rồi, ta giống như có giấc mộng, nhưng trong mộng phát sinh cái gì ta lại hoàn toàn không có ấn tượng."

"Hả. . ." Avrile có chút sững sờ, hoàn toàn không hiểu Brad Yule muốn biểu đạt gì.

"Bỏ đi, có thể là ảo giác." Brad Yule lắc đầu, chỉ là sâu trong đáy lòng hắn vẫn mơ hồ có chút bất an.

Hắn rốt cục đã bỏ lỡ cái gì?

Giờ phút này, trong đầu Lý Phong chỉ còn một cái ý niệm, chính là tranh thủ thời gian mang Đường Quỳnh, Aishonia về Hoa Hạ, sau đó tới Cửu U Tông cầu viện binh.

Ba nô bộc bị giết, còn thiếu chút nữa bị Brad Yule lưu lại, tiểu gia không chịu được món nợ này!

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 923: Mang Các Ngươi Bay

Sau mười phút, Lý Phong trở lại nhà trọ Đường Quỳnh.

Trong nháy mắt hắn vào cửa, hai cô gái đang ngồi salon đồng loạt nhìn tới.

"Sao các ngươi còn chưa ngủ?"

"Đường Quỳnh tỷ tỷ rất lo lắng khi biết ngươi đi ra ngoài, cho nên. . ." Aishonia còn chưa nói hết lời, Đường Quỳnh đã vội vàng nhéo tay nàng một cái.

Sắc mặt Lý Phong có chút quái dị, nhưng hắn vội vàng nghiêm mặt lại: "Có chuyện này ta muốn nói với các ngươi, ta gặp phải kẻ địch rất mạnh, cho nên cần lập tức trở về Hoa Hạ."

"A?" Sắc mặt Đường Quỳnh, Aishonia biến đổi.

"Vậy chúng ta tranh thủ thời gian mua vé máy bay đi."

Đường Quỳnh lập tức mở miệng.

"Không cần làm hộ chiếu, ta có thể trực tiếp mang các ngươi đi."

"Là máy bay tư nhân sao? Oa, Lý tiên sinh thật nhiều tiền!"

Aishonia hưng phấn không thôi.

"Ách. . . Ta không có máy bay tư nhân, nếu là trực tiếp mang các ngươi bay. . . Hình như không ổn lắm, quá xa, sợ các ngươi chịu không nổi, hay là trực tiếp dịch chuyển tức thời?"

Lý Phong sờ cằm tự hỏi.

"Dịch chuyển thức thời? !"

Đường Quỳnh cùng Aishonia kinh hãi liếc nhau, có chút không dám tin tưởng lỗ tai mình.

"Ừm, các ngươi không nghe lầm, chính là dịch chuyển tức thời, bất quá phương thức này có tác dụng phụ. . ."

"Thật sự có thể dịch chuyển tức thời sao, đây đâu phải trong game online?"

Đường Quỳnh vẫn có chút không thể tin được.

"Lý tiên sinh nói có thể, vậy nhất định có thể." Aishonia hiện tại đã là fan não tàn của Lý Phong, cho nên điều nàng càng thêm để ý là: "Tác dụng phụ là gì?"

"Ừm. . . Đó là sau khi dịch chuyển xong, có khả năng các ngươi sẽ mất đi quần áo trên người." Lý Phong suy nghĩ một chút, quyết định vẫn nên nói rõ sự thật, miễn cho truyền tống kết thúc, hai nàng phát hiện không hợp lý sẽ nghĩ rằng hắn cố ý giở trò, vậy thì xui xẻo.

"Mất đi quần áo?"

Hai nàng sững sờ.

Tại sao đang yên đang lành lại mất đi quần áo? Chẳng lẽ là Lý Phong đang cố ý đùa giỡn các nàng?

"Khụ khụ, ta thật sự không nói đùa với các ngươi, dịch chuyển tức thời có thể sẽ làm nổi lên không gian loạn lưu, ách, cái danh từ này thường xuất hiện trong mấy bộ truyện tu tiên hoặc truyện đô thị, có khả năng do quần áo không cứng cỏi bằng thân thể, cho nên mới phát sinh loại tình huống này."

Lý Phong có chút xấu hổ giải thích.

"Thân thể sẽ không bị thương tổn gì chứ?" Đường Quỳnh hơi có vẻ lo lắng hỏi.

"Không đâu, ta từng nhiều lần mang người khác dịch chuyển tức thời rồi, điểm ấy có thể cam đoan một trăm phần trăm." Lý Phong vỗ ngực bồm bộp, đồng thời ra vẻ cực kì đáng tin.

Thấy Lý Phong ăn nói chắc chắn như thế, hai nàng liền không còn hoài nghi, dù sao Lý Phong cũng đã bày ra rất nhiều chỗ thần kỳ, biết dịch chuyển tức thời cũng là bình thường.

Chỉ là hai nàng vẫn có chút khó xử, dù sao ba người bọn hắn cùng nhau dịch chuyển, sau khi kết thúc chẳng phải là cái gì Lý Phong cũng thấy sạch?

Aishonia ngược lại có chút nóng lòng muốn thử, nhưng Đường Quỳnh thì cảm thấy vẫn khó lòng tiếp nhận. ..

Lý Phong cười một tiếng nói: "Yên tâm đi, sau khi dịch chuyển kết thúc ta sẽ nhắm mắt lại cho các ngươi thời gian mặc quần áo tử tế. . . Ừm, ta có trang bị không gian, có thể giúp các ngươi mang hành lý."

"Hiện tại ta cho các ngươi 30 phút thu dọn hành lý một phen, sau 30 phút chúng ta liền bắt đầu dịch chuyển."

Hai nàng không còn do dự nữa, vội vàng về phòng mỗi người bắt đầu thu dọn hành lý.

Sau 30 phút, hai nàng vác theo từng bao lớn bao nhỏ, mỗi người lôi kéo một rương hành lý đi ra từ trong phòng.

Khóe miệng Lý Phong giật một cái: "Nhiều hành lý như vậy sao?"

Hệ Thống Cứu Vãn Nữ Thần

Chương 933: Về tông

Lúc này đám người Ngụy Băng Khanh, Tống Uyển Quân không ở nhà, chỉ có Lý Viện ngồi tại phòng khách, xem phim truyền hình.

Đúng lúc này, một cái vết nứt màu đen xuất hiện, Lý Viện đầu tiên là giật mình, tiếp theo vui vẻ đứng lên: "Tiểu Phong trở về rồi? !"

Tiếp theo, vết nứt màu đen vang lên một đợt tiếng tạch tạch, Đường Quỳnh, Aishonia xuất hiện trong tầm mắt Lý Viện.

"A!"

Đường Quỳnh không nghĩ tới trước mắt sẽ xuất hiện một nữ nhân xa lạ, lập tức hét rầm lên, sau đó liền muốn trốn đến sau lưng Lý Phong.

Chỉ là nàng nghiêng đầu mới phát hiện. . . Lý Phong biến mất rồi? Thế mà lúc nãy khi hắn giải thích việc biến mất quần áo còn luôn mồm hứa sẽ đưa đồ cho mình.

Lý Phong cũng rất bất đắc dĩ, hắn ngại ngùng tới mức dùng Ẩn thân thuật, dù 2 người là mẹ con, nhưng lớn tới chừng này tuổi rồi, tự nhiên không thể để nàng nhìn mình cởi truồng được.

Đối diện, Lý Viện cũng rất sững sờ, sau một lúc mới lộ sắc mặt quái dị nói: "Ngươi. . . Các ngươi đều là bạn của Tiểu Phong à?"

Đường Quỳnh khóc không ra nước mắt gật gật đầu: "Đúng vậy tỷ tỷ, xin hỏi ngài và Lý Phong là có quan hệ như thế nào?"

Lý Viện thoạt nhìn chỉ chừng ba mươi tuổi, Đường Quỳnh lại không biết nàng là mẹ Lý Phong, nên mới gọi như vậy. ..

Aishonia cũng ngây ngẩn cả người, nội tâm trực tiếp tìm hiểu 3 câu hỏi lớn nhất triết học —— ta là ai? Ta đến từ đâu? Ta tồn tại để làm gì?

"Ừm. . . Ta là mẹ Lý Phong." Sắc mặt Lý Viện vẫn vô cùng quái dị.

"Khụ khụ. . . Các ngươi chờ một chút, ta đi lấy hai bộ đồ cho."

"Cảm ơn tỷ. . . Bác gái." Đường Quỳnh khóc không ra nước mắt.

Rất nhanh, mặt đất trước mặt Đường Quỳnh, Aishonia xuất hiện hai bộ quần áo, là đồ trong rương nên Đường Quỳnh biết là Lý Phong làm, nhưng Lý Phong ở đâu rồi?

"Đừng quay đầu, ta ở sau lưng các ngươi, các ngươi mau mặc đồ, ta cam đoan không mở mắt."

Lúc này Lý Phong giải trừ Ẩn Thân Thuật, nhắc nhở.

Đường Quỳnh vội vàng nhặt lên y phục bắt đầu mặc, Aishonia cũng hồi phục tinh thần lại, đỏ mặt mặc quần áo.

Rất nhanh, hai nàng mặc xong.

Đúng vào lúc này, Lý Viện lại cầm đồ đi xuống từ lầu hai.

"Các ngươi. . . ?"

Lý Viện có chút sững sờ khi thấy họ đã ăn mặc chỉnh tề, tiếp theo nàng mới nhìn thấy Lý Phong ngay tại sau lưng 2 nàng, hai mắt còn nhắm nghiền.

"Tiểu tử này, sao về nhà mà không sớm báo trước một tiếng?"

Lý Viện vừa bực mình vừa buồn cười.

Lý Phong duy trì tư thế hai mắt nhắm nghiền nói: "Sự tình rất khẩn cấp. . ."

"Gặp phải nguy hiểm à?" Lý Viện quan tâm hỏi.

"Không phải, ta rất lợi hại, sao có thể gặp nguy hiểm." Lý Phong

cười ha hả, lướt qua đề tài này: "Mẹ, chỉ một mình ngươi ở nhà sao?"

"Ừm, Băng Khanh các nàng đều đi làm, có cần ta cho gọi điện thoại cho các nàng, gọi các nàng tối nay trở về không?"

"Ta rất nhớ các nàng, gọi các nàng trở về hết đi, dù sao căn biệt thự này đủ lớn."

Chuyện mang gái về nhà là không gạt được, càng che giấu thì càng khó giải thích rõ ràng, đã vậy thì cứ thẳng thắn đối mặt.

"Lý Phong, chúng ta mặc đồ xong rồi, ngươi có thể mở mắt."

Đường Quỳnh vừa có chút cảm động vừa có chút buồn cười, ngay sau đó nhắc nhở.

Có điều nàng hơi nghi hoặc, “các nàng” trong miệng Lý Viện là người nào, có quan hệ gì với Lý Phong?

"Ừm." Lý Phong chậm rãi mở hai mắt ra.

“Tiểu tử ngốc này!”

Lý Viện nhìn 2 cô nàng xinh đẹp trước mặt, thân là người từng trải, nàng biết thái độ bọn họ với Lý Phong không giống tấm thường, mặc dù lúc đầu cảm thấy không ổn, vì hậu cung của Lý Phong đã quá đông đảo, nhưng sau khi nghĩ lại, bạn gái nhiều mới là có bản lĩnh, thử hỏi trên đời có kẻ tầm thường nào được một loạt mỹ nữ ưu ái không? Hơn nữa hậu cung đông mới dễ dàng sinh đẻ, vừa nghĩ tới về sau có một đám cháu trai cháu gái vây quanh, Lý Viện liền cảm thấy vui vẻ.

Qua một phen tự giới thiệu, Lý Viện rốt cuộc biết thân phận của Đường Quỳnh cùng Aishonia, chuyện Lý Phong biến mất hơn nửa tháng, cũng được giải đáp.

Chờ đến tối, đám người Ngụy Băng Khanh trở về, Đường Quỳnh, Aishonia mới biết được Lý Phong vậy mà đã có rất nhiều nữ nhân, trong lúc nhất thời đủ loại cảm giác xuất hiện trong lòng.

Mà đám người Ngụy Băng Khanh thấy Lý Phong lại mang hai tỷ

muội trở về, trong đó còn có một mỹ nữ tóc vàng, liền bắt đầu hợp lại muốn bắt Lý Phong quỳ xuống giải trình.

Lý Phong thấy tình thế không ổn, vội vàng nói: "Khụ khụ, ta có chút việc gấp cần xử lý, các ngươi trò chuyện trước, buổi tối không cần chờ ta."

Nói xong hắn cũng không để ý các phản ứng, vội vàng ra khỏi biệt thự, bay lên không trung vọt tới hướng trấn Cổ Phong.

Qua hơn một giờ phi hành, Lý Phong đến mục đích, bóp nát một viên tinh thạch rồi tiến vào Cửu U Tông.

Một đường tiến lên, nhìn thấy Lý Phong. Trên dưới Cửu U Tông đều cung kính xưng một tiếng tông chủ, Lý Phong mỉm cười đáp lại, sau đó bay đến giữa không trung la to: "Bản tông chủ trở về rồi, lục đại trưởng lão Cửu U Tông còn không mau chạy ra tiếp đón? !"

Lập tức, sáu luồng khí tức cường đại dâng lên phía sau đại điện, tiếp đó đám người La Thiên Chính vội chạy vội ra, vọt tới trước mặt Lý Phong rồi quỳ một chân trên đất: "Cung nghênh tông chủ trở về!"